

Greek Church
ΤΡΙΑΔΙΟΝ

Triodion
ΚΑΤΑΝΤΙΚΤΙΚΟΝ,

ΠΕΡΙΕΧΟΝ

ΑΠΑΣΑΝ ΤΗΝ ΑΝΗΚΟΥΣΑΝ ΑΥΤῶ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ,

**ΑΠΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ, ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ· ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΚΑΤ' ΕΧΟΝ ΤΡΙΑΔΙΚΩΝ ΥΜΝΩΝ
ΚΑΙ ΦΩΤΑΓΩΓΙΚΩΝ, ΣΤΙΧΗΡΩΝΤΕ ΚΑΙ ΚΑΘΙΣΜΑΤΩΝ ΔΙΑΦΕΡΩΝ ΕΝ Τῶ ΤΕΛΕΙ·**

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΜΕΘ' ΟΣΗΣ ΟΙΟΝΤΕ ΤΗΣ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΝΕΩΣΤΙ ΜΕΤΑΤΤΗΘΕΝ.

ΣΒΕΝΕΤΙΑ
ΕΚ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
Ο ΦΟΙΝΙΞ
1876

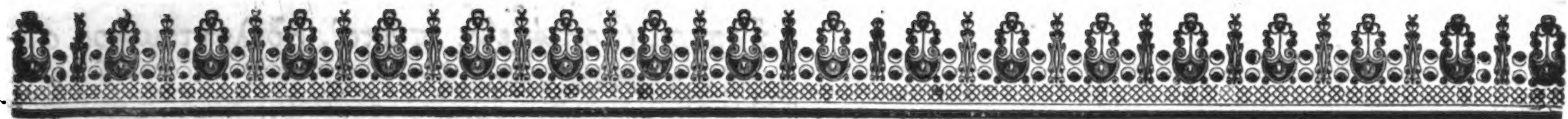
~~1151224.27~~

C 9095.6 F

AUG 30 1880

Miss Fend.

39-51
10

ΤΡΙΩΔΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν Ψαλμὸν, στιχολογοῦμεν τὸ α'. Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, **Μακάριος ἀνὴρ**· εἰς δὲ τὸ, **Κύριε ἐκέκραξα**, ἰστώμεν Στίχ. ι., καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου ζ', καὶ τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τοῦ Τριωδίου β'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος α'.

Μὴ προσευξώμεθα φαρισαϊκῶς ἀδελφοί· ὁ γὰρ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ταπεινωθῶμεν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, τελωνικῶς διὰ νηστείας κράζοντες· Ἰλασθήτι ἡμῖν ὁ Θεός, τοῖς ἀμαρτωλοῖς.

Δίς.

Φαρισαῖος κενοδοξία νικώμενος, καὶ Τελώνης τῇ μετανοίᾳ κλινόμενος, προσῆλθόν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότη· ἀλλ' ὁ μὲν καυχησάμενος, ἐστερήθη τῶν ἀγαθῶν· ὁ δὲ μὴ φθεγξάμενος, ἠξιώθη τῶν δωρεῶν. Ἐν τούτοις τοῖς στεναγμοῖς, στήριξόν με Χριστέ ὁ Θεός, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Παντοκράτορ Κύριε, οἶδα, πόσα δύνανται τὰ δάκρυα· Ἐξενίαν γὰρ ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου ἀνήγαγον· τὴν ἀμαρτωλὸν ἐκ τῶν χρονίων πταισμάτων ἐρρύσαντο· τὸν δὲ Τελώνην, ὑπὲρ τὸν Φαρισαῖον ἐδικαίωσαν· καὶ **ῥέομαι, σὺν αὐταῖς ἀριθμήσας**· Ἐλέησόν με.

Triodio.

Καὶ νῦν. Θεοτοκ. τὸ α'. τοῦ ἐνδιατάκτου Ἰησοῦ.

Εἴσοδος· καὶ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχ. τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς.

Ἀπόστιχα τῆς Ὀκτωήχου τὰ κατ' Ἀλφάβητον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Βεβαρημένων τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐκ τῶν ἀνομιῶν μου, οὐ δύναμαι ἀτενίσαι, καὶ ἰδεῖν τὸν αἰθέρα τοῦ οὐρανοῦ· ἀλλὰ δέξαι με ὡς τὸν Τελώνην, μετανοοῦντα Σωτήρ, καὶ ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλατίον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε· δι' ἧς ὁ λυτρωτής μου Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων οὐς ἐπλασε, κατ' εἰκόνα ἰδίαν, χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ. Διὸ Πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρησίαν, πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τὸ Θεοτόκε Παρθένε, ἐκ γ'.

Μετὰ δὲ τὴν εὐλόγησιν τῶν Ἀρτων, καὶ τὴν διάδοσιν, γίνεται Ἀνάγνωσις μεγάλη.

Γαστίον ὅτι, τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ Κυριακῇ ἐπιλαχόντος Ἀγίου ψάλλομεν τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ εἰς τὸ Ἀπόδειπνον, εἰ μήπου τύχη μεγάλου Ἀγίου μηνῆ.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΓ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, τὸ, **Θεὸς Κύριος**· ἡ συνήθης Στιχολογία· τὰ Καθίσματα, καὶ οἱ Ἀναβαθμοὶ τῆς Ὀκτωήχου· τὸ Προκείμενον· τὸ, **Πᾶσα πνοή**, καὶ τὸ ἐνδιάτακτον Ἑωθινὸν Εὐαγγέλιον.

Εἶτα τὸ, **Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι**, καὶ τὸν Ν. Ψαλμόν. Καὶ μετὰ ταῦτα, ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας ζωοδότα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου, πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρων τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπλωμένον· ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρον, εὐσπλάγχυν σου ἐλέει.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε· αἰσχροῖς γὰρ κατερρύπωσα, τὴν ψυχὴν αἱμαρτίαις, ὡς ῥαθύμως τὸν βίον μου, ὅλον ἐκδαπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥύσαί με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶτα, Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἦχος πλ. β'.

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ὁ τάλας, τρέμω τὴν φοβεράν ἡμέραν τῆς κρίσεως· ἀλλὰ θάρρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ὡς ὁ Δαυὶδ βοῶ σοι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες. Ὁ Ἀναστάσιμος εἰς δ', ὁ Σταυροαναστάσιμος εἰς β', τῆς Θεοτόκου εἰς β', καὶ τοῦ Τριωδίου εἰς γ'. Ποίημα Γεωργίου.

Κανὼν τοῦ Τριωδίου,

οὗ ἡ ἀκροστιχ. ἐν τοῖς Θεοτοκίοις, Γεωργίου.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Παραβολαῖς ἐμβιβάζων πάντας Χριστὸς, πρὸς βίου διόρθωσιν, τὸν Τελώνην ἀνυψοῖ, ἐκ τῆς ταπεινώσεως δεικνὺς, Φαρισαῖον τῇ ἐπάρσει, ταπεινούμενον.

Εκ ταπεινώσεως γέρας ὑψοποιόν, ἐκ δὲ τῆς ἐπάρσεως, πτώμα βλέπων χαλεπὸν, τοῦ Τελώνου ζήλου τὰ καλὰ, καὶ τὴν Φαρισαϊκὴν, κακίαν μίσησον.

Εξ ἀπνοίας κενοῦται πᾶν ἀγαθόν, ἐκ δὲ ταπεινώσεως, καθαιρεῖται πᾶν κακόν·

ἢν περ' ἀσπασώμεθα πιστοὶ, βδελυττόμενοι σαφῶς, τρόπον κενόδοξον.

Τὸ ταπεινόφρονας εἶναι τοὺς ἑαυτοῦ, Μαθηταῖς βουλόμενος, ὁ τῶν πάντων Βασιλεὺς, παραινῶν ἐδίδασκε ζηλοῦν, τὸν Τελώνου στεναγμόν, καὶ τὴν ταπείνωσιν.

Ὡς ὁ Τελώνης στεναῶ, καὶ ὀδυρμοῖς, ἀσιγήτοις Κύριε, νῦν προσέρχομαι τῇ σῇ, εὐσπλάγχνιά οἰκτερον καί με, ταπεινώσει τὴν ζωὴν, νῦν διεξάγοντα.

Θεοτοκίον.

Γνώμην βουλήν προσδοκίαν, σῶμα ψυχὴν, καὶ τὸ πνεῦμα Δέσποινα, ἀνατίθημι πρὸς σέ· δυσχερῶν ἐχθρῶν καὶ πειρασμῶν, καὶ μελλούσης ἀπειλῆς, ῥύσαι καὶ σῶσόν με.

Ὠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Α'πὸ κοπρίας καὶ παθῶν, ταπεινὸς ἀνυψοῦται, ἀρετῶν ἀπὸ ὑψους, καταπίπτει δὲ δεινῶς, ὑψηλοκάρδιος πᾶς· οὐ τὸν τρόπον, τῆς κακίας φύγωμεν.

Εκ νοδοξία ἐκκενοῖ, πλοῦτον δικαιοσύνης· τῶν παθῶν δὲ σκορπίζει, ἢ ταπείνωσες πληθύν· ἢν μιμουμένους ἡμᾶς, τῆς μερίδος, δεῖξον τοῦ Τελώνου Σωτήρ.

Ὡς ὁ Τελώνης καὶ ἡμεῖς, τύπτοντες εἰς τὸ στήθος, κατανύξει βοῶμεν· Ἰλασθήτι ὁ Θεός, ἡμῖν τοῖς αἱμαρτωλοῖς, ὅπως τούτου, λάβωμεν τὴν ἄφεσιν.

Πρὸς ζῆλον ἔλθωμεν πιστοὶ, κατορθοῦντες τὸ πρᾶον, ταπεινώσει συζῶντες, ἐν καρδίας στεναγμῷ, κλαυθμῷ τε καὶ προσευχῇ, ὅπως σχῶμεν, ἐκ Θεοῦ συγχώρησιν.

Α'ποβαλλώμεθα πιστοὶ, τὸν ὑπέρογκον κόμπον, ἀπάνοιαν δεινὴν τε, καὶ τύφον τὸν βδελυκτὸν, καὶ τὴν κακίστην Θεῷ Φαρισαίου, ἀπρεπῇ ὠμότητι.

Θεοτοκίον.

Εν σοὶ τῇ μόνη προσφυγῇ, πεποιθὼς μὴ ἐκπέσω, τῆς καλῆς προσδοκίας, ἀλλὰ τύχοιμι τῆς σῆς, ἐπικουρίας Ἀγνή, πάσης βλάβης δυσχερῶν ῥυόμενος.

Κάθισμα, Ἦχος δ. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ταπείνωσις ὑψώσε, κατησχυμένον κακοῖς, Τελώνην στυγνάσαντα, καὶ τὸ, Ἰλασθήτη, τῷ Κτίστη βοήσαντα· ἐπαρσις δὲ καθεῖλεν, ἀπὸ δικαιοσύνης, δειλίου Φαρισαίου, μεγαλορρήμονοῦντα· ζηλώσωμεν διὸ τὰ καλὰ, κακῶν ἀπεχόμενοι.

Δόξα. Ὁμοιον.

Ταπείνωσις ὑψώσε, πάλαι Τελώνην κλαυθμῷ, βοήσαντα· Ἰλασθήτι, καὶ ἐδικαίω-

σεν. Αὐτὸν μιμησώμεθα, ἅπαντες οἱ εἰς βά-
θος, τῶν κακῶν ἐμπεσόντες· κραῖζωμεν τῷ
Σωτῆρι, ἀπὸ βάθους καρδίας· Ἠμάρτομεν, ἐ-
λάσθητι, μόνε φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα τὰς ἱκεσίας ἡμῶν,
καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῶ Υἱῷ καὶ
Θεῷ, Κυρία Πανάμωμε· λύσον τὰς περιστά-
σεις, τῶν εἰς σέ προστρεχόντων· σύντριψον
μηχανίας, καὶ κατάβαλε θράσος, τῶν ὀπλι-
ζομένων ἀθέων, κατὰ τῶν δούλων σου.

Ὡδὴ δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Αρίστην ἔδειξεν, ὁδὸν ὑψώσεως τὴν ταπει-
νώσιν Λόγος, ταπεινωθεὶς, μέχρι καὶ μορ-
φῆς δουλικῆς· ἦν ἐκμιμούμενος ἅπας, ἀνυψοῦ-
ται ταπεινούμενος.

Υψώθη δίκαιος, καὶ καταπέπτωκε, Φαρι-
σαῖος ἐν πλήθει δὲ τῶν κακῶν, βρίθων
τεταπείνεται· ἀλλ' ἀνυψώθη Τελώνης, παρ' ἐλ-
πίδα δικαιούμενος.

Πενίας πρόξενος, ἐκ πλούτου τῶν ἀρετῶν,
ἡ ἀπόνοια ὤφθη, καὶ πορισμός, αὐθις ἡ
ταπείνωσις· δικαιοσύνης ἐξ ἄκρας, ἀπορίας
ἦν κτησώμεθα.

Προέφης Δέσποτα, τοῖς μεγαλόφροσιν, ἀν-
τιτάσσεσθαι πάντως, καὶ ταπεινοῖς, χάριν
σὴν παρέχων Σωτῆρ· ταπεινωθεῖσι νῦν ἡμῖν,
τὴν σὴν χάριν ἐξαπόστειλον.

Πρὸς θείαν ὑψώσιν, αἰεὶ ἀνάγων ἡμᾶς, ὁ
Σωτῆρ καὶ Δεσπότης ὑψοποιόν, ἔδειξε
ταπείνωσιν· τοὺς πόδας γὰρ τῶν Μαθητῶν,
αὐτοχείρως ἐναπένιψεν.

Θεοτοκίον.

Ως φῶς ἀπρόσιτον, Παρθένε, τέξασα, τῆς
ψυχῆς μου τὸ σκότος φωτιστικῇ, αἴγλῃ
διασκέδασον, καὶ σωτηρίας πρὸς τρίβους, τὴν
ζωὴν μου χειραγώγησον.

Ὡδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ.

Τοῦ Φαρισαίου τὰς ἀρεταῖς, σπεύσωμεν μι-
μεῖσθαι καὶ ζηλοῦν, τὴν τοῦ Τελώνου
ταπείνωσιν, τὸ ἐν ἑκατέροις μισοῦντες ἄτο-
πον, ἀπόνοιαν καὶ λύμην τῶν παραπτώσεων.

Δικαιοσύνης δρόμος κενός, ἡλεγκται συζεύ-
ξας ἐν αὐτῷ, ὁ Φαρισαῖος τὴν οἴησιν, αὐ-
θις δὲ Τελώνης, ὑψοποιῶ ἀρετῇ, κτησάμενος
συνέμπορον τὴν ταπείνωσιν.

Αρματηλάτης ἐν ἀρεταῖς, ὥετο δραμεῖν Φα-
ρισαῖος, ἀλλὰ πεζὸς παρακλύδιον, ἄρμα
διαθέων καλῶς προέλαβε, συζεύξας ὁ Τελώνης
οἴκτῳ ταπείνωσιν.

Τὴν τοῦ Τελώνου παραβολὴν, πάντες ἀνα-
πτύξαντες τῷ νῶ, δεῦτε ζηλώσωμεν δά-
κρυσι, πνεῦμα συντετριμμένον Θεῷ προσάγον-
τες, τὴν τῶν ἀμαρτημάτων ζητοῦντες ἄφεσιν.

Τὸν ὑψαυχῇ τε καὶ μοχθηρὸν, ἀλαζονικόν
τε καὶ θρασῇ, πόρρῳ ἀπώσωμεν ἔμφρο-
νες, Φαρισαίου τρόπον, δεινὸν μεγαλαυχον, ὅ-
πως μὴ γυμνωθῶμεν, τῆς θείας χάριτος.

Θεοτοκίον.

Ράβδον δυνάμεως Ἀγαθῇ, πᾶσιν ἐξαπόστει-
λον ἡμῖν, τοῖς ἐπὶ σοὶ καταφεύγουσι, κα-
τακυριεύειν ἐν μέσῳ πάντων ἐχθρῶν, παρέχου-
σα, καὶ πάσης βλάβης ἐξαίρουσα.

Ὡδὴ ε'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Τοῦ βίου τὸ στάδιον, ὁ Τελώνης ἐνταύτῳ,
καὶ Φαρισαῖος ἔδραμον· ἀλλ' ὁ μὲν ἀπο-
νοία κατενεχθεὶς, αἰσχροῦς ἐναυάγησεν, ὁ δὲ
τῇ ταπεινώσει διεσώζετο.

Τοῦ βίου τὸ δίκαιον, διαμείβοντες ἡμεῖς,
δρόμον ἐκμιμησώμεθα, τοῦ Τελώνου μὲν
φρόνημα ζηλωτὸν, φύγωμεν δὲ φύσημα, βδε-
λυκτὸν Φαρισαίου, καὶ ζησώμεθα.

Τοὺς τρόπους ζηλώσωμεν, τοῦ Σωτῆρος Ἰη-
σοῦ, καὶ τὴν αὐτῇ ταπείνωσιν, οἱ ποθοῦν-
τες τὴν ἄληκτον, τῆς χαρᾶς, τυχεῖν κατασκή-
νωσιν, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν ζώντων αὐλιζόμενοι.

Υπέδειξας Δέσποτα, τοῖς οἰκείοις Μαθη-
ταῖς, ὑψοποιὸν ταπείνωσιν, τῷ λεντίῳ
ζωννύμενος τὴν ὀσφύν, τοὺς πόδας ἀπέπλυνας,
καὶ τὸν τρόπον μιμεῖσθαι παρεσκεύασας.

Τὸν βίον διείλοντο, Φαρισαῖος ἀρεταῖς, καὶ
ὁ Τελώνης πταίσμασιν· ἀλλ' ὁ μὲν τὴν
ἐξ ὄγκου φρενοβλαβῇ, ὑπέστη ταπείνωσιν· ὁ δὲ
ἀνυψοῦται, ταπεινόφρων φανείς. Θεοτοκίον.

Γυμνὸν τῇ ἀπλότῃ, τῇ ἀτέχνῳ τε ζωῇ,
πλασθέντα παραβάσεως, διπλὴν περιέ-
βαλέ με ἐχθρός, σαρκός τε παχύτητι· νῦν δὲ
σὴ μεσιτεία, Κόρη σώζομαι.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Φαρισαίου φύγωμεν ὑψηγορίαν, καὶ Τελώ-
νου μάθωμεν, τὸ ταπεινὸν ἐν στεναγμοῖς,
πρὸς τὸν Σωτῆρα κραυγάζοντες· Ἰλαθι μόνε
ἡμῖν εὐδιαλλακτε.

Ἔτερον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Στεναγμοὺς προσοίσωμεν, τελωνικοὺς τῷ Κυ-
ρίῳ, καὶ αὐτῷ προσπέσωμεν, ἀμαρτωλοὶ
ὡς Δεσπότη· θέλει γὰρ τὴν σωτηρίαν πάν-
των ἀνθρώπων· ἄφεςιν παρέχει πᾶσι μετανοοῦ-
σι· δι' ἡμᾶς γὰρ ἐσαρκώθη, Θεὸς ὑπάρχων Πα-
τρὶ συνάναρχος.

Ὁ Οἶκος.

Ε αὐτοὺς ἀδελφοί ἅπαντες ταπεινώσωμεν, στεναγμοῖς καὶ ὀδυρμοῖς τύψωμεν τὴν συνείδησιν· ἵνα ἐν τῇ κρίσει τότε τῇ αἰωνίᾳ, ἐκεῖ ὀφθῶμεν πιστοὶ ἀνεύθυνοι, τυχόντες ἀφέσεως· ἐκεῖ γὰρ ἐστὶν ὄντως ἡ ἄνθεσις, ἣν ἰδεῖν ἡμᾶς νῦν ἱκετεύσωμεν· ἐκεῖ ὀδύνη ἀπέδρα λύπη, καὶ οἱ ἐκ βαίθους στεναγμοί, ἐν τῇ Ἐδέμ τῇ θουμαστῇ· ἥς ὁ Χριστὸς δημιουργός, Θεὸς ὑπάρχων Πατρὶ συνάναρχος.

Πρόλογος ἐν ἐπιτόμῳ τῶν Συναξαρίων
τῆς Ἐαυθοπούλου, εἰς τὰ τῆς Τριωδίου
Συναξάρια.

Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ἐαυθοπούλου Συναξάρια, εἰς τὰς ἐπιστάτους ἑορτάς τοῦ Τριωδίου, μίαν ἐκάστην αὐτῶν αἰτιολογῶντα, πῶς καὶ πότε τὸ καταρχὰς γέγονε, καὶ δι' ἣν αἰτίαν οὕτω νῦν ἔχουσι, καὶ παρὰ τῶν ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ἐτάχθησαν, μετὰ τινων ἐπιστάσεων μερικῶν, ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, καὶ καταλήγοντα μέχρι τῶν Ἀγίων Πάντων. Ὁφείλει τοίνυν τὸ τοῦ Μηναίου Συναξάριον, ἐν τῇ Ἐβδόμῃ πρώτῳ, ὡς ἔθος, ἀναγιγνώσκεισθαι, μετέπειτα δὲ τὰ παρόντα. Ἐρεῖς οὖν μετὰ τὴν ἐκείνων ἀνάγνωσιν, οὕτω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τῆς τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου ἐν τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ παραβολῆς μνησίαν ποιούμεθα.

Στίχοι.

Φαρισαῖζων, Ἱεροῦ μακρὰν γίνου·
Χριστὸς γὰρ ἔνδον, ὃ ταπεινὸς δεκτέον.

Ἄλλοι εἰς τὸ Τριωδίον.

Ὁ δημιουργὸς τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω,
Τρισάγιον μὲν ὕμνον ἐκ τῶν Ἀγγέλων,
Τριωδίον δὲ καὶ παρ' ἀνθρώπων δέχου.

Κατὰ δὲ τὴν παρούσαν ἡμέραν, σὺν Θεῷ, καὶ τοῦ Τριωδίου ἀρχόμεθα· ὃ πολλοὶ μὲν τῶν ἁγίων, καὶ Θεοφόρων μεουσουργῶν ἡμῶν Πατέρων, ἄριστα καὶ ὡς ἐχρῆν, ὑπὸ τοῦ ἁγίου κινούμενοι Πνεύματος, ἐμελούργησαν. Πρῶτος δὲ πάντων τούτ' ἐπενέησε, τὰς τρεῖς, φημί, τῶν ὡδῶν, εἰς τύπον, οἶμαι, τῆς ἁγίας καὶ ζωαρχικῆς Τριάδος, ὁ μέγας ποιητὴς Κοσμάς, ὃν τῇ μεγάλῃ καὶ ἁγίᾳ τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἐβδομάδι, κατὰ τὴν ὀνομασίαν σχεδόντι· καὶ τῆς ἡμέρας, διὰ τῶν ἀκροστιχίδων ἐκινῶν τὰ μέλη· ἐξ οὗ καὶ οἱ λοιποὶ τῶν Πατέρων, καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων, Θεόδωρος τε καὶ Ἰωσήφ οἱ Στουδίται, κατὰ ζῆλον ἐκείνου, καὶ ταῖς λοιπαῖς Ἐβδομάσι τῆς ἁγίας καὶ μεγάλῃς Τεσσαρακοστῇ συνταξάμενοι, τῇ αὐτῶν Μονῇ τοῦ Στουδίου πρῶτον παραδεδώκασιν, ἐπὶ μᾶλλον τὰς Ὁδὰς κατατάξαντες καὶ

ρύθμισαντες, καὶ τὰλλα τοῦ βιβλίου, ὅθεν δῆποτε παρὰ τῶν Πατέρων ἀθροίσαντες καὶ ἐρανισάμενοι. Ἐπεὶ οὖν τὴν πρώτην τῶν ἡμερῶν ἡ Κυριακὴ περικλείει ὡς ἀναστάσιμος, πρώτη τε οὖσα, καὶ ὀγδόη, καὶ τελευταία, ἀρίστως διαπραττόμενοι, τῇ δευτέρᾳ τῶν ἡμερῶν τὴν πρώτην ἀνέθεντο τῶν Ὁδῶν· τῇ δ' αὖγε τρίτῃ τῶν ἡμερῶν, τῶν Ὁδῶν τὴν δευτέραν· καὶ τῇ τετάρτῃ, τὴν τρίτην, τῇ δὲ πέμπτῃ, τὴν τετάρτην, καὶ τῇ ἑκτῇ, τὴν πέμπτῃ· τῇ δὲ ἑβδόμῃ, τῷ Σαββάτῳ δηλαδὴ, αὐτὴν τε τὴν ἑκτην, καὶ τὰς λοιπὰς δύο, ἃς ἐπικοίνως πᾶσαι τῶν ἡμερῶν, ὡς κυριωτέρας ἔχουσιν· ὥσπερ δὴ καὶ ὁ Δεῖος Κοσμάς, ἐν τῷ μεγάλῳ Σαββάτῳ τέθεικε, Τετραώδιον ἐκεῖσε πεποιηκώς, καὶ ἐξούστερον ὁ σοφώτατος Βασιλεὺς Λέων κελεύσας, εἰς τέλειον κανόνα διὰ τοῦ Ἐπισκόπου Ἰδρουντος, τοῦ Μοναχοῦ Μάρκου, εἰργάσατο. Καταχρηστικῶς δὲ Τριωδίον ὀνομάζεται· οὐ γὰρ αἱ Τριώδια ἔχει, καὶ γὰρ ὀλοτελεῖς Κανόνας προβάλλεται· ἀλλ' οἶμαι, ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος τὴν ἐπωνυμίαν λαβεῖν· ἢ διὰ τὰ τῆς μεγάλης Ἐβδομάδος, ὡς εἴρηται, πρώτως γινόμενα. Σκοπὸς μὲν τοῖς ἁγίοις ἡμῶν Πατράσι, διὰ τῆς βίβλου τοῦ Τριωδίου πάντες, ἐν συντόμῳ τὸ πᾶν τῆς περὶ ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ εὐεργεσίας ἐξ ἀρχῆς ἀναμνησθαι, καὶ εἰς ὑπόμνησιν πᾶσιν ἐμμελεῖν, ὅπως παρ' αὐτοῦ πλασθέντες, καὶ τὴν δοθεῖσαν πρὸς γυμνασίαν ἐντολὴν ἀθετήσαντες, τῆς τρυφῆς τοῦ Παραδείσου ἐξώσθημεν, καὶ ἀπερρίφημεν φθόνῳ τοῦ ἀρχεκάκου ὄφρεως καὶ ἐχθροῦ, καταβληθέντος δὲ ἱεραρίῳ, καὶ ὅπως ἐμείνομεν ἀπερρίμμενοι τῶν ἀγαθῶν, καὶ ὑπὸ τοῦ διαβόλου ἀγόμενοι· ὅπως τε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγος, σπλάγχνοις οἰκίοις παθῶν, κλίνας οὐρανούς κατέβη, καὶ Παρθένον ὤκησε, καὶ δι' ἡμᾶς ἐγένετο ἄνθρωπος, καὶ διὰ τῆς κατ' αὐτὸν πολιτείας, τὴν εἰς οὐρανούς ἀνοδὸν ἐνεφάνισε, διὰ ταπεινώσεως προσηγουμένως, καὶ νηστείας, καὶ ἀποχῆς τῶν κακῶν, καὶ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ πράξεων· ὅπως τε ἱεραρθε καὶ ἀνέστη, καὶ εἰς οὐρανούς ἀνελήλυθεν αὐθις, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐξαπέστειλε τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ Μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις· καὶ ὅπως Υἱὸς Θεοῦ, καὶ Θεὸς τέλειος, παρὰ τούτων κατὰ πάντα ἀνεκηρύχθη· τί τε αὐθις οἱ Δεῖοι Ἀπόστολοι διὰ τῆς χάριτος τοῦ παναγίου ἐνήργησαν Πνεύματος· ὅτι τοὺς ἐκ περάτων Ἀγίους πάντας, ἐνταυτῷ συνηγάγοντο διὰ τοῦ κηρύγματος, ἀναπληρώσαντας τὸν ἄνω κόσμον· ὃ δὴ καὶ σκοπὸς ἦν ἀρχῆθεν τῷ κτίσαντι. Ἀλλ' ἐν τούτοις μὲν ὁ τοῦ Τριωδίου σκοπός.

Αἱ μὲν τοι παροῦσαι τρεῖς ἑορταί, τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, τοῦ Ἀσώτου, καὶ τῆς Δευτέρας Παρουσίας, ὥσπερ τις προγυμνασία καὶ παρακίνησις, τοῖς ἁγίοις Πατράσι ἐπενεχθήσαν, ὥστε παρασκευασθῆναι, καὶ ἐτοιμοὺς ἡμᾶς γενέσθαι πρὸς τοὺς πνευματικούς ἀγῶνας τῶν νηστειῶν, τὴν ἐξ ἑθους μυσταὶν ἐξὶν ἀπολιπόντας. Καὶ δὴ πρῶτον πάντων, τὴν τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου παραβολὴν ἡμῖν ἐκτιθέασι, καὶ Προφῶνησιν, τὴν Ἐβδομάδα κατονομάζουσιν. Ὡς περ γὰρ οἱ πρὸς τοὺς σωματικούς πολέμους ἀπέναι μέλλοντες, ὑπὸ τῶν στρατηγῶν τὴν

τοῦ πολέμου καίρῳν προεκμανθάνουσιν, ὡς ἂν τὰ ξίφη διακαθήραντες καὶ στιλβώσαντες, καὶ τὰλλα πάντα καλῶς διασκευασάμενοι, καὶ πᾶν ἐμποδῶν ἐκ μέσου πεποιηκότες, πρὸς τοὺς ἀγῶνας προθύμως ἐπαποδύσωνται, καὶ τὸ πρὸς χρεῖαν περιποιήσωνται· πολλάκις δὲ καὶ πρὸ τῆς συμβολῆς, καὶ λόγους, καὶ ἱστορίας, καὶ παραδείγματα αὐτοῖς ἐπιφέρουσιν, εἰς ζῆλον ὑπεριθίζοντες· τὰς ἐκείνων ψυχὰς, τὸν τε ὄκνον, καὶ δειλίαν, καὶ ῥαθυμίαν, καὶ ἄλλο εἴτι κινδυνῶδες ἀποτρεπόμενοι· οὕτω καὶ οἱ θείοι Πατέρες προσαλπίζουσι τὴν ἐσομένην τῆς νηστείας κατὰ τῶν δαιμόνων παράταξιν, ὡς ἂν εἴτι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν προκατελημμένον πάθος, καὶ ἰὼν τῷ μακρῷ ἐργασάμενον χρόνῳ ἀποκαθάραντες· ἐτι δὲ, καὶ ὁ μὴ ἔχομεν τῶν ἀγαθῶν, σπουδάζαντες κτήσωμεν, καὶ ὡς προσῆκον καθοπλισάμενοι, οὕτως ἔτοιμοι πρὸς τοὺς τῆς νηστείας ἀγῶνας χωρήσωμεν. Ἐπεὶ τοίνυν πρῶτον ὄπλον πρὸς ἀρετὴν, μεταμέλεια καὶ ταπείνωσης, καὶ αὐθις ἐμπόδιον πρὸς αὐτὴν μέγιστον ἀλαζονεία, καὶ ἑпарσις, τὴν παροῦσαν ἀπὸ τοῦ θείου Εὐαγγελίου ἀξιόπιστον παραβολὴν, πρώτην πασῶν ἐκτιθέασι· διὰ μὲν τοῦ Φαρισαίου, τὸ τῆς ἀλαζονείας καὶ οἰήσεως ἀποθέσθαι πάθος ἡμᾶς προτρεπόμενοι· διὰ δὲ τοῦ Τελώνου πάλιν, τὸ ἐναντίον τοῦ πάθους τούτου, τῆς ταπεινώσεως καὶ μετανοίας ἀντιποιεῖσθαι. Ἐπειδὴ γὰρ πρῶτον καὶ χεῖριστον τῶν παθῶν, ἡ ἀλαζονεία τε καὶ ἡ οἷσις· ἐτι δὲ αὐτῶν καὶ ἡ ἐξ οὐρανοῦ ἐκπτώσις τῷ διαδόλῳ ἐγένετο, τὸ πρὶν μὲν, Ἐωσφόρῳ, διὰ δὲ ταῦτα, σκότος καὶ γενομένῳ, καὶ λεγομένῳ· ἀλλὰ δὴ καὶ τῷ γενάρχη Ἀδὰμ, διὰ ταῦτα ἡ ἀπὸ τῆς τρυφῆς δίωξις, παραινέουσι διὰ τούτων τρόπον τινὰ οἱ Ἅγιοι, μηδένα τινὰ ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ ἐπαίρεσθαι κατορθώμασι, καὶ τοῦ πέλους κατεξανίστασθαι, ἀλλ' αἰεὶ ταπεινὸν εἶναι· Κύριος γὰρ ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν· κρεῖσσον γάρ ἐστιν ἁμαρτάνοντα ἐπιστρέφειν, ἢ κατορθοῦντα ἐπαίρεσθαι· Δίγω, γάρ, φησιν, ὑμῖν, ὅτι κατέβη ὁ Τελώνης δεδικαιωμένος, ἢ ὁ Φαρισαῖος. Ἐμφαίνει τοίνυν ἡ παραβολή, μηδένα τινὰ ἐπαίρεσθαι, καὶ ἂν χρηστὰ πράττων ἢ· ἀλλ' αἰεὶ ταπεινοῦσθαι, καὶ δεῖσθαι ἀπὸ ψυχῆς τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῖς ἐσχατοῖς κακοῖς περιέπεσεν, ὡς οὐ πόρρῳ σωτηρίας ἐστί· Τελώνης δὲ ἐστίν, ὁ τὰ τέλη ἀπὸ τῶν ἀρχόντων λαμβάνων, καὶ δι' ἄκραν ἀδικίαν ὠνούμενος, καὶ παρακερδαίνων· ἐντεῦθεν· Φαρισαῖος δὲ, οἶονεῖ ἀποκεκομμένος τις δῆθεν, καὶ τῶν λοιπῶν ὑπερέχων τῇ γνώσει· Σαδδουκαῖος δὲ, ἀπὸ Σαδωκῆ τινος, ἐστὶ δίκαιος· Σεδὲκ γάρ, ἡ δικαιοσύνη· Τρεῖς ἦσαν αἱ παρ' Ἑβραίοις αἱρέσεις· Ἑσσαιοί, Φαρισαῖοι, καὶ Σαδδουκαῖοι· οἱ οὗτε Ἀνάστασιν, οὗτε Ἀγγελον, οὗτε Πνεῦμα εἶναι ἐδέχοντο.

Ταῖς τῶν Ἀγίων πάντων μεγαληργῶν σε πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'.

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Δικαιώσεως τοῖς ἔργοις ἐπαιρόμενος, βρόχοις κενοδοξίας δεινῶς, περισπάρη Φαρισαῖος ἄμετρα αὐχῶν· Τελώνης δὲ κούφῳ τῷ πτερῷ, τῆς ταπεινώσεως ἀρθεῖς, Θεῷ προσήγγισε.

Ταπεινώσεως ὡς κλίμακι χρησάμενος, τρόπῳ Τελώνης πρὸς οὐρανῶν, ὕψος ἐπήρθη· τῆς ἀλαζονείας δὲ ἀρθεῖς, κουφότητι δειλαιοῦ σαθρᾶ, ὁ Φαρισαῖος καταντᾷ, πρὸς Ἄδου πέταυρον.

Τοὺς δικαίους ἐνεδρεῦων μὲν ὁ δόλιος, τρόποις κενοδοξίας συλᾷ· ἁμαρτωλοὺς δὲ, βρόχους ἀπογνώσεως δεσμεῖ. Ἀλλ' οὖν ἑκατέρων τῶν κακῶν, οἱ τοῦ Τελώνου ζηλωταί, ρύσθηναι σπεύσωμεν.

Εν προσευχῇ ἡμῶν Θεῷ προσπέσωμεν, δάκρυσι καὶ θερμοῖς στεναγμοῖς, ἐκμιμούμενοι, τοῦ Τελώνου τὴν ὑψοποιὸν ταπείνωσιν, μέλποντες πιστοί· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εἰσηγούμενος τοῖς Μαθηταῖς προέλεγε Δέσποτα, μὴ φρονεῖν ὑψηλὰ, συναπάγεσθαι ταπεινοῖς διδάσκων δὲ Σωτήρ· διό σοι κραυγάζομεν πιστοί· Εὐλογητὸς, εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Τακῶς σε καλλονὴν καὶ θείαν κλίμακα, καί τωθεν ἦν εἶρακε πρὶν, ἐκτεταμένην, πρὸς ὕψος γινώσκωμεν Σεμνή, κατάγουσαν ἄνωθεν Θεόν, σεσαρκωμένον, καὶ βροτοὺς, αὐθις ἀνάγουσαν.

Ὡδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσις.

Ταπεινόφρονι γνώμῃ, ἴλεων Κύριον, ὁ Τελώνης στεναῖξας, εὔρε καὶ σέσωσται· τρόπῳ δὲ δεινῷ, γλώσσης μεγαλορρήμονος, τῆς δικαιοσύνης, ἐκπίπτει Φαρισαῖος.

Φαρισαίου τὸν τύπον, τῆς προαιρέσεως, καὶ τὴν προσηγορίαν, τῆς καθαρότητος, φύγωμεν πιστοί, ζηλοῦντες τοῦ Τελώνου καλῶς, τὴν ἡλεημένην, ταπείνωσιν καὶ γνώμην.

Τὰς φωνὰς τοῦ Τελώνου, πιστοὶ φθεγξώμεθα, ἱερῷ ἐν ἀγίῳ· Ὁ Θεὸς ἴλαθι, ἵνα σὺν αὐτῷ, τύχωμεν συγχωρήσεως, λύμης μεγαλαύχου, ρύσθέντες Φαρισαίου.

Στεναγμὸν τοῦ Τελώνου πάντες ζηλώσωμεν, καὶ Θεῷ ὁμιλοῦντες θερμοῖς τοῖς δάκρυσι, κράξωμεν αὐτῷ· Φιλάνθρωπε ἡμάρτομεν· εὐσπλαγχνε οἰκτίρμον, ἱλάσθητι καὶ σῶσον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.
Στεναγμῷ τοῦ Τελώνου, Θεὸς ἐπένευσε, δι-
 καιώσας τε τοῦτον, πᾶσιν ὑπέδειξε, κάμ-
 πτεσθαι αἰεὶ, στεναγμοῖς τε καὶ δάκρυσι, τῶν
 πλημμελημάτων, αἰτούμενοι τὴν λύσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐκ ἐπίσταμαι πλήν σου, ἄλλην ἀντίληψιν·
 σὲ προβάλλομαι πρέσβιν, Ἀγνή πανάμω-
 με, σὲ πρὸς τὸν ἐκ σοῦ, τεχθέντα μεσίτριαν·
 πάντων τῶν λυπούντων, ἐλεύθερόν με δείξον.

Ὤδὴ Δ'.

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Οὐδὲν ὑψώσεως τὴν ταπείνωσιν, παρὰ Χρι-
 στοῦ λαβόντες· σωτηρίας ὑπόδειγμα, τοῦ
 Τελώνου τὸν τρόπον ζηλώσωμεν, τύπον ὑπερο-
 φίας, πόρρῳ βαλλόμενοι, γνώμη ταπεινόφρονι
 Θεὸν ἐξιλεούμενοι.

Ψυχῆς ἀπόνοιαν ἀπωσώμεθα, γνώμην εὐθὴ
 ἐν ταπεινοφροσύνῃ κτησώμεθα, ἑαυτοὺς
 δικαιοῦν μὴ σπουδάζωμεν, τὸν τῆς κενοδοξίας,
 τύπον μισήσωμεν, καὶ σὺν τῷ Τελώνῃ, τὸν
 Θεὸν ἱλεωσώμεθα.

Λιτὰς τῷ Κτίστῃ οἴκτου προσφέρωμεν, τε-
 λωνικὰς, ταῖς φαρισαϊκὰς ἐκτρεπόμενοι,
 ἀχαρίστους εὐχαῖς, μεγαλαύχους φωναῖς, αἱ
 κατὰ τοῦ πλησίον, κρίσιν ἐπάγασιν· ἵνα Θεὸν
 ἱλεων, καὶ φῶς ἐπισπασώμεθα.

Πολλῷ πταισμάτων ἐσμῷ βαρούμενος, ὑ-
 περβολῇ κακίας τὸν Τελώνην παρήλα-
 σα, καὶ τοῦ Φαρισαίου τὸν μεγαλαυχον, τύ-
 φον προσεπικτώμαι, πάντοθεν ἔρημος, πάντων
 καθιστάμενος καλῶν· Κύριε φεῖσαί μου.

Τῆς σῆς ἀξίωσον μακαριότητος, τοὺς διὰ
 σὲ τῷ πνεύματι πτωχοὺς ἐνυπάρξαντας·
 εἰσηγήσει γὰρ τῆς σῆς προσταξέως, πνεῦμα
 συντετριμμένον, σοὶ προσκομίζομεν· Σῶτερ
 προσδεξάμενος σῶζε, τοὺς σοὶ λατρεύοντας.

Θεῷ Τελώνῃ ποτὲ εὐξάμενος, τῷ ἱερῷ πι-
 στῶς προσανιῶν, δεδικαίωται· στεναγ-
 μοῖς γὰρ προσελθὼν καὶ δάκρυσι, συντριμμῷ
 τε καρδίας, πάντα ἀπέθετο, τῶν ἀμαρτημά-
 των τὸν φόρτον ἐξιλεώσῃ.

Θεοτοκίον.

Υμνεῖν δοξάζειν καὶ μακαρίζειν σε, δίδου
 ἡμῖν ἀξίως τοῖς τιμῶσί σε Πάναγνε, καὶ
 τὸν τόκον τὸν σὸν μεγαλύνουσι, μόνη εὐλογη-
 μένη· σὺ γὰρ τὸ καύχημα, τῶν Χριστιανῶν
 καὶ πρὸς Θεόν, πρέσβις εὐπρόσδεκτος.

Ἐξαποστειλάριον, τὸ Ἑωθινὸν Ἀναστάσιμον·
 εἶτα τὰ παρόντα τοῦ Τριωδίου.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθόντες.

Υφηγορίαν φύγωμεν, Φαρισαίου κακίστην·
 ταπείνωσιν δὲ μάθωμεν, τοῦ Τελώνου ἀ-
 ρίστην, ἵν' ὑψωθῶμεν βρωῶντες, τῷ Θεῷ σὺν ἐ-
 κείνῳ· Ἰλάσθητι τοῖς δούλοις σου, ὁ τεχθεὶς ἐκ
 Παρθένου, Χριστὲ Σωτὴρ ἐκουσίως, καὶ Σταυ-
 ρὸν ὑπομείνας, συνήγειρας τὸν κόσμον σου, θεϊ-
 κῇ δυναστείᾳ.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ο ποιητὴς τῆς κτίσεως, καὶ Θεὸς τῶν ἀ-
 πάντων, σὰρκα βροτείαν ἔλαβεν, ἐξ ἀ-
 χράντου γαστρός σου, παννύμνητε Θεοτόκε, καὶ
 φθαρεῖσάν μου φύσιν, ὅλην ἀνεκαινούργησε, πάλ-
 λιν ὡς πρὸ τοῦ τόκου, καταλιπὼν μετὰ τόκον·
 ὅθεν πίστει σε πάντες, ἀνευφημῶντες κρίζομεν·
 Χαῖρε κόσμου ἡ δόξα.

Εἰς τοὺς Ἀἶνους, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀ-
 κτωήχου δ'. καὶ τὰ παρόντα τοῦ Τριωδίου δ'.

Ἦχος α'.

Μὴ προσευξώμεθα φαρισαϊκῶς ἀδελφοί· ὁ
 γὰρ ὑψὼν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται· τα-
 πεινωθῶμεν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, τελωνικῶς δια-
 νηστείας κρίζοντες· Ἰλάσθητι ἡμῖν ὁ Θεός,
 τοῖς ἀμαρτωλοῖς.

Ὁ αὐτός.

Φαρισαῖος κενοδοξία νικώμενος, καὶ Τελώ-
 νης τῇ μετανοίᾳ κλινόμενος, προσῆλθόν
 σοι τῷ μόνῳ Δεσπότη· ἀλλ' ὁ μὲν καυχησάμε-
 νος, ἐστερήθη τῶν ἀγαθῶν, ὁ δὲ μὴ φθεγξά-
 μενος, ἠξιώθη τῶν δωρεῶν· Ἐν τούτοις τοῖς
 στεναγμοῖς, στήριξόν με Χριστὲ ὁ Θεός ὡς φι-
 λάνθρωπος.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ
 χεὶρ σου, μὴ ἐπιλάβῃ τῶν πενήτων σου εἰς
 τέλος.

Ἦχος γ'.

Τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου τὸ διάφο-
 ρον, ἐπιγνῶσα ψυχὴ με· τοῦ μὲν, μίσησον
 τὴν ὑπερήφανον φωνήν· τοῦ δὲ, ζηλώσον τὴν
 εὐκατάνυκτον εὐχήν, καὶ βόησον· Ὁ Θεὸς ἰλά-
 σθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι Κύριε ἐν ὅλῃ καρδίᾳ
 μου, διηγῆσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τοῦ Φαρισαίου τὴν μεγαλαυχον φωνήν, πι-
 στοὶ μισήσαντες· τοῦ δὲ Τελώνου τὴν εὐ-
 κατάνυκτον εὐχήν ζηλώσαντες, μὴ τὰ ὑψηλά
 φρονῶμεν, ἀλλ' ἑαυτοὺς ταπεινοῦντες, ἐν κατα-
 νύξει κρίζομεν· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητι, ταῖς ἀμαρ-
 τίαις ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ταῖς ἐξ ἔργων καυχήσεσι, Φαρισαῖον δι-
καιοῦντα ἑαυτὸν κατέκρινας Κύριε, καὶ
Τελώνην μετριοπαθήσαντα, καὶ στεναγμοῖς ἰ-
λασμόν αἰτήμενον, ἐδικαίωσας· οὐ γὰρ προσ-
ίεσαι, τοὺς μεγαλόφρονας λογισμοὺς, καὶ τὰς
συντετριμμένας καρδίας, οὐκ ἐξουθενεῖς· διὸ
καὶ ἡμεῖς σοὶ προσπίπτομεν, ἐν ταπεινώσει,
τῷ παθόντι δι' ἡμᾶς· Παράσχου τὴν ἄφεσιν,
καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Περευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθέ-
νε· διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ
Ἀδὴς ἡχμαλώτισται, ὁ Ἀδάμ ἀνακέκληται, ἡ
κατάρρα νενέκρωται, ἡ Εὐὰ ἡλευθέρωται, ὁ Θά-
νατος τεθανάτωται, καὶ ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν·
διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ
Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Δεῖ εἶδέναι ὅτι, ἀπὸ τῆς παρουσίας Κυριακῆς μέχρι
τῆς Κυριακῆς τῶν Ἀγίων Πάντων, τὰ Δοξαστικά Ἑω-
θινὰ Ἰδιόμελα ψάλλονται ἐν ταῖς Λιταῖς τοῦ Ὁρθρου,
εἰς τὸ, Δόξα, καὶ νῦν· καὶ ὅτι, ἀπὸ ταύτης τῆς Κυ-
ριακῆς ἀρχόμεθα ἀναγινώσκειν, μετὰ τὴν ἐν τῷ Νάρθηκι
ἀπόλυσιν τῆς Λιτῆς, τὰς Κατηχήσεις τοῦ ἁγίου Θεοδώ-
ρου τοῦ Στουδίτου, λεγομένας παρὰ τοῦ Ἡγουμένου, εἰ ἔ-
στιν· εἰδ' οὐ, παρὰ τοῦ Ἐκκλησιάρχου, ἱσταμένων καὶ ἀ-
κρωμένων τῶν Ἀδελφῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου,
καὶ ἐκ τῆς Κανόνος τοῦ Τριωδίου, ἡ ἕκτη Ὠδή.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.

Εὐξασθε καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ.

Στίχ. Γνωστὸς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Πρὸς Τιμόθεον Β'. Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. Γ'. 40.

Τέκνον Τιμόθεε, παρηκολούθηκάς μου τῇ δι-
δασκαλίᾳ, τῇ ἀγωγῇ, τῇ προθέσει, τῇ
πίστει, τῇ μακροθυμίᾳ, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομο-
νῇ, τοῖς διωγμοῖς, τοῖς παθήμασιν, οἵ αἱ μοι ἐ-
γένετο ἐν Ἀντιόχειᾳ, ἐν Ἰκονίῳ, ἐν Λύστροις·
οἷους διωγμοὺς ὑπήνεγκα, καὶ ἐκ πάντων με
ἐρρύσατο ὁ Κύριος. Καὶ πάντες δὲ οἱ θέλον-
τες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, διωχθήσον-
ται. Πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκό-

ψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες, καὶ πλανώ-
μενοι. Σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης,
εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες· καὶ ὅτι ἐκ βρέφους
τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σο-
φίσαι εἰς σωτηρίαν, διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ
Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄν-
θρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὰ Ἱερὸν.

Κοινωνικόν· Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.

Γ' στίχον ὅτι, ἐν ὅλῃ τῇ ἐφεξῆς Ἑβδομάδι γίνεται κατά-
λυσις εἰς πάντα.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ.

Τὸ ΣΑΒΒΑΤὸν Ἑσπερας.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὴν συνήθη Στιχο-
λογίαν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχ.
ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀ-
κτωήχου σ'. καὶ τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τοῦ
Τριωδίου β'. δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος α'.

Εἰς ἀναμάρτητον χώραν, καὶ ζωηράν ἐπι-
στεύθην, γεωσπορήσας τὴν ἁμαρτίαν· τῇ
δρεπάνῃ ἐθέρισα, τοὺς στάχους τῆς ἀμελείας,
καὶ δραγμάτων ἐστοίβασα, πράξεών μου ταῖς
θημονίας, ἃς καὶ κατέστρωσα, οὐχ ἄλωνι τῆς
μετανοίας. Ἀλλ' αἰτῶ σε, τὸν προαιώνιον γεωρ-
γὸν ἡμῶν Θεόν· Τῷ ἀνέμῳ τῆς σῆς φιλευσπλαγ-
χνίας, ἀπολίκμισον τὸ ἄχυρον τῶν ἔργων μου,
καὶ σιτάρχησον τῇ ψυχῇ μου τὴν ἄφεσιν, εἰς τὴν
οὐράνιον σου συγκλείων με ἀποθήκην, καὶ σῶ-
σόν με.

Δίς.

Ὁμοιον.

Ε'πιγινῶμεν ἀδελφοί, τοῦ μυστηρίου τὴν δύ-
ναμιν· τὸν γὰρ ἐκ τῆς ἁμαρτίας, πρὸς
τὴν πατρικὴν ἐστίαν, ἀναδραμόντα Ἄσωτον
Υἱὸν ὁ πανάγαθος Πατὴρ, προὑπαντήσας ἀ-
σπάζεται, καὶ πάλιν τῆς οἰκείας δόξης, χαρί-
ζεται τὰ γνωρίσματα, καὶ μυστικὴν τοῖς ἄνω,
ἐπιτελεῖ εὐφροσύνην, θύων τὸν μόσχον τὸν σι-
τευτὸν, ἵνα ἡμεῖς ἀξίως πολιτευώμεθα, τῷ τε
θύσαντι φιланθρώπῳ Πατρὶ, καὶ τῷ ἐνδόξῳ θύ-
ματι, τῷ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δίς.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ο πόσων ἀγαθῶν, ὁ ἄθλιος ἐμαυτὸν ἐστέρησα! ὦ ποίας βασιλείας ἐξέπεσα ὁ ταλαίπωρος ἐγώ! τὸν πλοῦτον ἠνάλωσα, ὃν περ ἔλαβον· τὴν ἐντολὴν παρέβην. Οἶμοι τάλαινα ψυχὴ! τῷ πυρὶ τῷ αἰωνίῳ λοιπὸν καταδικάζεσαι· διὸ πρὸ τέλους βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ· Ὡς τὸν Ἀσωτον δέξαι με Υἱόν, ὁ Θεὸς, καὶ ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον τοῦ ἐνδιατάκτου Ἰησοῦ.

Εἴσοδος. τὸ Φῶς ἱλαρόν· Προκείμενον· Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, κτλ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς.

Ἀπόστιχα τῆς Ὀκτωήχου τὰ κατ' Ἀλφάβητον.

Δόξα. Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Τῆς πατρικῆς δωρεᾶς, διασκορπίσας τὸν πλοῦτον, ἀλόγοις συνεβασκόμην, ὁ τάλαις κτήνεσι, καὶ τῆς αὐτῶν ὀρεγόμενος τροφῆς ἐλίμωττον μὴ χορταζόμενος· ἀλλ' ὑποστρέψας πρὸς τὸν εὐσπλαγχνον Πατέρα, κραυγαῖζω σὺν δάκρυσι· Δέξαι με ὡς μίσθιον, προσπίπτοντα τῇ φιλανθρωπίᾳ σου, καὶ σῶσόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστός ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προσελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας, τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διὸ σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Θεοτόκε Παρθένε. Ἐκ γ'.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας.

Τῇ Κυριακῇ Πρωτῇ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὸν Ἐξαψαλμον, τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον, δις, καὶ τὸ Θεοτοκίον· εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογία, τὰ Ἀναστάσιμα Εὐλογητάρια, τὰ Καθίσματα, καὶ οἱ Ἀναβαθμοὶ τῆς Ὀκτωήχου· τὸ Πᾶσα πνοή, καὶ τὸ Ἐωθινὸν ἐνδιατάκτον Εὐαγγέλιον. Εἰς οὗτω τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ μετὰ τὸν Ν'. ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα·

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας ζωοδότα· ὀρθρίζει γάρ τὸ πνεῦμά μου πρὸς ναόν

τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρων τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπιδωμένον· ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρον, εὐσπλαγχνῶ σου ἐλέει.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε· αἰσχροῖς γὰρ κατερρύπωσα τὴν ψυχὴν ἁμαρτίαις, ὡς ῥαθύμως τὸν βίον μου, ὅλον ἐκδαπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥύσαι με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶτα.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου.

Ἦχος πλ. β'.

Τὰ πλῆθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ὁ τάλαις, τρέμω τὴν φοβεράν ἡμέραν τῆς κρίσεως· ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ὡς ὁ Δαυὶδ βοῶ σοι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες· Ὁ Ἀναστάσιμος, ὁ Σταυροαναστάσιμος, τῆς Θεοτόκε, καὶ τοῦ Τριωδίου. Τὴν δὲ Ἀκολουθίαν τοῦ Μηναίου ψάλλομεν τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ ἐσπέρας ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Ὁ Κανὼν τοῦ Τριωδίου, εἰς ε'.

Ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος β'. Τὴν Μωσέως ὠδὴν.

Ιησοῦ ὁ Θεός, μετανοοῦντα δέξαι νῦν καὶ με, ὡς τὸν Ἀσωτον Υἱόν, πάντα τὸν βίον ἐν ἀμελείᾳ, ζήσαντα, καὶ σὲ παροργίσαντα.

Ον μοι δέδωκας πρὶν, κακῶς ἐσκορπίσαι· Δεῖον πλοῦτον· ἐμακρύνθην ἀπὸ σοῦ, ἀσώτως ζήσας εὐσπλαγχνε Πάτερ· Δέξαι οὖν καὶ με ἐπιστρέφοντα.

Ταῖς ἀγκάλας νυνὶ, ταῖς πατρικαῖς προσεφάπλωσας, δέξαι Κύριε καὶ με, ὥσπερ τὸν Ἀσωτον, πανοικτίρμον, ὅπως εὐχαρίστως δοξάζω σε.

Θεοτοκίον.

Εν ἐμοὶ ὁ Θεός, πᾶσαν δεικνὺς ἀγαθωσύνην, πάριδέ μου τὴν πληθύν, τῶν ἐγκλημάτων ὡς εὐεργέτης, Δείαις τῆς Μητρός σου δεήσεσι.

Καταβασίας δὲ, λέγομεν τοὺς Εἵρμους τοῦ Κανόνος.

» **Τ**ὴν Μωσέως ὠδὴν, ἀναλαβοῦσα βόησον
» **Τ**ὴν ψυχὴν· Βοηθός καὶ σκεπαστής, ἐγένετό
» μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν.

Ὠδὴ γ' Στειρωθέντα μοι τὸν νοῦν.

Εξ ὅλος ἐμαυτοῦ, γεγωνὺς φρενοβλαβῶς, προσεκολλήθην, τοῖς παθῶν ἐφευρεταῖς· ἀλλὰ δέξαι με Χριστέ, ὥσπερ τὸν Ἀσωτον.

Κύριε Ἀσώτου τὴν φωνήν, ἐκμιμούμενος βοῶ·
 Ἡμαρτον Πάτερ· ὡς ἐκείνον οὖν καὶ με,
 ἐναγκαλισαι νυνὶ, καὶ μὴ ἀπώσῃ με.

Καὶ ἀγκαλάς σου Χριστέ, ὑφαπλώσας συμ-
 παθῶς, ὑπόδεξαι με, ἀπὸ χώρας μακρᾶς,
 αἱμαρτίας καὶ παθῶν ἐπαναστρέφοντα.

Καλὴ ἐν γυναιξί, καταπλούτισον καὶ με,
 καλῶν ιδέαις, αἱμαρτίαις πολλαῖς, τὸν
 πτωχεύσαντα Ἀγνή, ὅπως δοξάζω σε.

Καὶ τειρωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ
 Θεός, ἀναδείξόν με, γεωργέ τῶν καλῶν,
 φυτουργέ τῶν ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Καὶ τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀγκαλάς πατρικᾶς, διανοῖξαι μοι σπεῦσον·
 ἀσώτως τὸν ἐμὸν, κατηνάλωσα βίον· εἰς
 πλοῦτον ἀδαπάνητον, ἀφορῶν τῶν οἰκτιρμῶν
 σου Σωτήρ, νῦν πτωχεύουσιν, μὴ ὑπερίδῃς
 καρδίαν· σοὶ γὰρ Κύριε, ἐν κατανύξει κραυ-
 γάζω· Ἡμαρτον Πάτερ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ
 ἐνώπιόν σου.

Καὶ νῦν, Θεοτόκε Παρθένα, ἡ μόνη
 τῶν πιστῶν, προστασία καὶ σκέπη, κιν-
 δύνων καὶ θλίψεων, καὶ δεικῶν περιστάσεων,
 πάντας λύτρωσαι, τοὺς ἐπὶ σοὶ ταῖς ἐλπίδας,
 Κόρη ἔχοντας, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν σῶσον,
 ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

Καὶ τὴν ἐκ Παρθένου σου γέννησιν.
 Πλοῦτον καλῶν ὃν μοι δέδωκας, ἐπουράνιε
 Πάτερ, διεσκόρπισα κακῶς, ξένοις πολί-
 ταις δουλόμενος· διὸ βοῶ σοι· Ἡμαρτόν σοι
 δέξαι με, ὡς τὸν Ἀσωτον πάλαι, ὑφαπλώσας,
 ταῖς ἀγκαλάς μοι τὰς σὰς.

Πάση κακίᾳ δεδούλωμαι, ὑποκύψας ἀθλίως,
 τοῖς παθῶν δημιουργοῖς, καὶ ἐμαυτοῦ
 ἔξω γέγονα, ἀπροσεξία· οἰκτειρόν με Σῶτερ,
 ἐπουράνιε Πάτερ, προσφυγόντα, τοῖς πολλοῖς
 σου οἰκτιρμοῖς.

Πάσης αἰσχύνῃς πεπλήρωμαι, μὴ τολμῶν
 ἀτενίσαι, εἰς τὸ ὕψος οὐρανοῦ· καὶ γὰρ
 ἀλόγως ὑπέκυψα τῇ αἱμαρτίᾳ, νῦν δὲ ἐπιστρέ-
 φων, ἐκβοῶ κατανύξει· Ἡμαρτόν σοι, δέξαι με
 Παμβασιλεῦ.

Θεοτοκίον.
 Ἡ τῶν ἀνθρώπων βοήθεια, ἡ ἐλπίς ἡ βε-
 βαία, πάντων τῶν Χριστιανῶν, τὸ κατα-
 φύγιον ἀχραντε τῶν σωζομένων· σῶσόν με Παρ-

θένη μητρικαῖς σου πρεσβείαις, καὶ μελλούσης,
 καταξιώσον ζωῆς.

Ὁ Πάτερ.
 » τὴν ἐκ Παρθένου σου γέννησιν, ὁ Προφή-
 » τῆς προβλέπων, ἀνεκήρυττε βοῶν· Τὴν
 » ἀκοήν σου ἀκήκοα καὶ ἐφοβήθην· ὅτι ἀπὸ
 » Θαιμᾶν, καὶ ἐξ ὄρους ἀγίου κατασκίου, ἐπε-
 » δήμησας Χριστέ.

Ὁ Πάτερ.
 » Τῆς νυκτὸς διελθούσης.
 Εἰ δουλῶθην πολίταις, ξένοις καὶ εἰς χώραν
 τὴν φθοροποιὸν ἀπεδήμησα, καὶ ἐπλήσθην
 αἰσχύνῃς· νῦν δὲ ἐπιστρέφων, κράζω σοι Οἰκτίρ-
 μων τὸ, Ἡμαρτον.

Καὶ πατρῷά σε σπλαγχνά, νῦν ὑπάνοιξόν μοι,
 ἀπὸ τῶν κακῶν ἐπιστρέφοντι, ἐπουράνιε
 Πάτερ, καὶ μὴ με ἀπώσῃ, ἔχων ὑπερβαῖλλον τὸ
 ἔλεος.

Καὶ τολμῶ ἀτενίσαι, ἄνω εἰς τὸ ὕψος, ἄμετρα
 Χριστέ παροργίσας σε· ἀλλ' εἰδώς σου Οἰ-
 κτίρμον τὸ εὐσπλαγχνον κράζω· Ἡμαρτον, ἱλά-
 σθητι, σῶσόν με.

Θεοτοκίον.
 Παναγία Παρθένη, κεχαριτωμένη, ἡ τὸν ἱλα-
 σμὸν πάντων τέξασα, τῶν ἐμῶν ἐγκλη-
 ματων, τὸ βαρὺ φορτίον, σοῦ ταῖς ἱκεσίαις ἐ-
 λείφρυνον.

Ὁ Πάτερ.
 » Τῆς νυκτὸς διελθούσης, ἤγγικεν ἡ ἡμέρα,
 » καὶ τὸ φῶς τῷ κόσμῳ ἐπέλαμψε· διὰ
 » τοῦτο ὕμνεῖ σε τάγματα Ἀγγέλων, καὶ δοξο-
 » λογεῖ σε, Χριστέ ὁ Θεός.

Ὁ Πάτερ.
 » Βυθῷ αἱμαρτημάτων.
 Βυθὸς αἱμαρτημάτων, συνέχει με αἰεὶ, καὶ τρι-
 κυμία πταισμάτων, βυθίζει με· κυβέρνησον,
 πρὸς λιμένα με ζωῆς Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσόν
 με, Βασιλεῦ τῆς δόξης.

Καὶ τὸν πλοῦτον τὸν πατρῶν, ἐσκόρπισα δεινῶς,
 καὶ πενητεύσας, αἰσχύνῃς πεπλήρωμαι, δε-
 λούμενος τοῖς ἀκάρποις λογισμοῖς· διὸ σοι βοῶ
 φιλάνθρωπε· Οἰκτειρόν με σῶσον.

Καὶ ἐμῷ καταφθαρέντᾳ, παντοίων ἀγαθῶν, καὶ
 ξενωθέντᾳ ἐκ σὲ Ὑπεράγαθε, οἰκτείρησον,
 ἐπιστρέφοντά με νῦν, καὶ σῶσον Χριστέ, ὕμνου-
 τά σου τὴν φιλανθρωπίαν.

Θεοτοκίον.
 Σωτῆρα καὶ Δεσπότην κηύσασα Χριστόν, τῆς
 σωτηρίας με Κόρη ἀξιώσον, πτωχεύσαντα,
 ἐκ παντοίων ἀγαθῶν, Παρθένη ἀγνή, ἵνα ὕμνω
 τὰ σὰ μεγαλεῖα.

Ὁ Πάτερ.
 » Βυθῷ αἱμαρτημάτων, συνέχομαι Σωτήρ,
 » καὶ ἐν πελάγει τοῦ βίου βυθίζομαι·

• ἀλλ' ὥσπερ τὸν Ἰωάνν ἐκ τοῦ θηράς, καὶ με-
• τῶν παθῶν ἀνάγαγε, καὶ διάσωσόν με.

Κοντάκιον. Ήχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τῆς πατρώας δόξης σθ, ἀποσκιρτήσας ἀφρό-
νωε, ἐν κακοῖς ἐσκόρπισα, ὃν μοι παρεδω-
κας πλοῦτον· ὅθεν σοι τὴν τοῦ Ἀσώτου, φωνὴν
κραυγάζω· Ἠμαρτον ἐνώπιόν σθ, Πάτερ οἰκτίρ-
μον· δέξαι με μετανοοῦντα, καὶ ποιήσόν με, ὥς
ἓνα τῶν μισθίων σου.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καθ' ἐκάστην διδάσκοντος
δὲ οἰκείας φωνῆς, τῶν Γραφῶν ἀκουσώμε-
θα, περὶ τοῦ Ἀσώτου καὶ σώφρονος παλιν, καὶ
τούτου πίστει ἐκμιμησώμεθα τὴν καλὴν μετα-
νοίαν· τῷ κατιδόντι πάντα τὰ κρύφια μετὰ τα-
πεινῆς καρδίας κράζωμεν· Ἠμαρτομένσοι Πάτερ
οἰκτίρμον, καὶ οὐκ ἐσμέν ἄξιοι ποτε, κληθῆναι
τέκνα ὡς πρὶν. Ἀλλ' ὡς φύσει ὑπάρχων φιλάν-
θρωπος, σὺ προσδέχου, καὶ ποιήσόν με, ὥς ἓνα
τῶν μισθίων σου.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τῆς τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ παρα-
βολῆς ἐκ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου μνησίαν ποιού-
μεθα, ἣν οἱ θειότατοι Πατέρες ἡμῶν δευτέραν
ἐν τῷ Τριωδίῳ ἐνέταξαν.

Στίχοι.

Ἀσωτος εἴτις, ὡς ἐγώ, θαρρόων ἴθι.

Θείου γὰρ οἴκτου πᾶσιν ἡνοικται θύρα.

Επειδὴ γὰρ εἰσι τινές, πολλὰ τῶν ἀτόπων ἑαυτοῖς συν-
ιδότες, ἀσώτως τε ἐκ νεωτέρας πάνυ τῆς ἡλικίας βιω-
τες, καὶ μέθαις καὶ ἀσελγείαις σχολάζοντες, καὶ εἰς βυ-
θὸν οὕτω κακῶν ἀποπεσόντες, πρὸς ἀπόγνωσιν ἔρχονται,
ἧτις δὴ γέννημα ἐστὶ τῆς ἀλαζονείας· κἀντεῦθεν πρὸς ἐ-
πιμέλειαν ἀρετῆς οὐδαμῶς ἔρχεσθαι βούλονται, καὶ τὸν
τῶν κακῶν ἐσμὸν προβαλλόμενοι, τοῖς αὐτοῖς καὶ χεῖροσι
τῶν κακῶν αἰεὶ περιπίπτουσι· φιλανθρώπως καὶ πατρικῶς
οἱ ἅγιοι Πατέρες, καὶ πρὸς τοὺς τοιούτους πῶν ἀνθρώπων
ἔχοντες, καὶ ἀπαγαγεῖν τῆς ἀπογνώσεως θέλοντες, τὴν
τοιαύτην παραβολὴν ἐνταῦθα μετὰ τὴν πρώτην ἐνέταξαν,
προβρίζον τὸ τῆς ἀπογνώσεως ἀνασπῶντες πάθος, καὶ πρὸς
ἀρετῆς, ἀνάληψιν διεγείροντες, καὶ τὰ φιλάνθρωπα καὶ
ὑπεράγαθα τοῦ Θεοῦ σπλάγχνα, τοῖς πλείστα ἐπτακόσι,
διὰ τοῦ Ἀσώτου διευκύνοντας, ὡς οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἁ-
μαρτημάτων, ὃ τὴν ἐκείνου φιλάνθρωπον γνώμην νικήσῃ,
ἐξ αὐτῆς τῆς παραβολῆς τοῦ Χριστοῦ αὐτὲ παριστάνοντες.
Δύω μὲν οὖν εἰσιν οἱ τοῦ ἀνθρώπου, ἥτοι τοῦ Θεανθρώ-
που Λόγου, αἱ δίκαια, καὶ οἱ ἁμαρτωλοί. Ὁ μὲν οὖν
πρεσβύτερός ἐστιν, ὃ ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ, καὶ τῷ καλῷ

αἰεὶ ἐπιμένων τοῦ Θεοῦ, καὶ μηδ' ἐπωροῦν αὐτοῦ ἀφιστά-
μενος· νεώτερος δὲ, ὃ τὴν ἁμαρτίαν ποθήσας, καὶ τὴν
μετὰ Θεοῦ συνδιαγωγὰν, διὰ τῶν αἰσχυρῶν πράξεων ἀρ-
νησάμενος, καὶ τὴν περὶ αὐτὸν τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίαν
ἐκδαπανήσας, ἀσώτως πολιτευσάμενος, ὡς μὴ τὸ κατ' εἰ-
κόνα σῶον διατηρῶν, καὶ τῷ πονηρῷ δαίμονι ἐξακολουθή-
σας, καὶ δουλεύσας διὰ τῶν ἡδονῶν τοῖς ἐκείνου θελήμασι,
καὶ μὴ δυνηθεὶς τὴν ἐπιθυμίαν ἐμπλήσαι. Ἀκόριστον γάρ
τοι πρᾶγμα ἡ ἁμαρτία, θέλγουσα, τῇ συνηθείᾳ, διὰ τοῦ
προσκαίρως ἡδύναντος· ἦν δὲ καὶ κερατίοις παρεικαῖζει,
ὡς χοίρων οὖσαν τροφήν· τὰ γὰρ κεράτια, πρῶτον μὲν
γλυκύ τι προβάλλονται, ὕστερον δὲ τραχύ τι, καὶ ἀχυρῶδες
ἀποτελοῦσιν· ἃ πάντως κέκτεται καὶ ἡ ἁμαρτία. Μόλις
οὖν ἀνανήψας ὁ Ἀσωτος, ὡς τῷ λιμῷ τῆς ἀρετῆς ἀπολ-
ύμενος, ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα, λέγων· Πάτερ, ἡμαρ-
τον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκ εἰμὶ ἄξιος
κληθῆναι υἱός σου. Ὁ δὲ δέχεται τοῦτον μετανοοῦντα, μὴ
ὄνειδίζων, ἀλλὰ περιπλεκόμενος καὶ ἀγκαλιζόμενος, τὰ
θεῖκα καὶ πατρικὰ σπλάγχνα ἐπιδεικνύς· καὶ δίδωσιν
αὐτῷ ἱνδύμα, τὸ ἅγιον δηλαδὴ Βάπτισμα, καὶ σφραγίδα
καὶ ἀρράθωνα, τὴν χάριν τοῦ παναγίου Πνεύματος· πρὸς
δὲ τούτοις, καὶ ὑποδήματα, ἵνα μηκέτι ὑπὸ τῶν ὀφεινῶν καὶ
σκορπίων πλήττεται τὰ κατὰ Θεὸν αὐτοῦ διαθήματα, ἀλλὰ
μᾶλλον τὰς ἐκείνων χάρας συντρίβειν ἔχη. Μετέπειτα δὲ τῷ
ὑπερβάλλοντι τῆς χαρᾶς, καὶ τὸν μόσχον δι' αὐτὸν θύει τὸν
σιτευτὸν, τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ὁ Πατήρ, καὶ τῆς
σαρκὸς αὐτοῦ δίδωσι μετασχεῖν καὶ τοῦ αἵματος· καὶ θου-
μάζων ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τὴν ὑπεράπειρον αὐτοῦ εὐσπλαγ-
χίαν, λέγει ὅσα ὄντα καὶ εἴρηκεν· Ὁ δὲ φιλάνθρωπος, κα-
κῆνον ἐπιστομίζει, ἐπανάγων ἡρέμα λόγοις ἡπίους καὶ
προσηνέσι· Σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἰ, λέγων, καὶ χαρῆναι
προσῆκε, καὶ τῷ πατρὶ συνηθῆναι, ὅτι ὁ υἱὸς μου οὗτος,
νεκρὸς ἦν τῇ ἁμαρτίᾳ τὸ πρότερον, καὶ ἀνέζησε, μετανοή-
σας, ἐφ' οἷς ἔπραττε παραλόγως· καὶ ἀπολωλὼς, ὡς μακρὰν
μου γενόμενος τῇ συνηθείᾳ τῶν ἡδονῶν, καὶ εὐρίθη δι' ἐμοῦ,
σπλάγχνοις οἰκείοις παθόντος, καὶ τῷ συμπαθεῖ τῆς γνώμης
μετακαλεσαμένου αὐτόν. Δύναται δὲ ἡ παραβολὴ αὕτη καὶ
πρὸς τὸν τῶν Ἑβραίων λαὸν καὶ ἡμᾶς ἐκληθῆναι.

Διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν καὶ ἡ παραβολὴ αὕτη ἐν-
ταῦθα παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων ἐτάχθη, ἀνασπῶσα μὲν,
ὡς εἴρηται, τὴν ἀπόγνωσιν καὶ δειλίαν τοῦ τῶν καλῶν
ἔργων ἄπτεσθαι· προτρέπουσα δὲ εἰς μετάνοιάν τε καὶ με-
ταμέλειαν τὸν, ὡς τὸν Ἀσωτον, ἁμαρτήσαντα· ἧτις δὲ
καὶ ὅπλον ἐστὶ μέγιστον εἰς ἀποτροπὴν τῶν τοῦ ἐναντίου
βελῶν, καὶ ἀμυντήριον κραταίον.

Τῇ ἀφάτῳ φιλάνθρωπίᾳ σου, Χριστέ ὁ Θεὸς
ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τὰ Χερουβὶμ μιμούμενοι.

Ταῖς ἡδοναῖς τοῦ σώματος, ὑπέκυψα παν-
αθλίως, καὶ ἐδουλώθην ὅλως, τοῖς τῶν
παθῶν ἐφευρεταῖς, καὶ ξένος ἐγενόμην, ἀπὸ
σοῦ φιλόνητο· νῦν δὲ κράζω, τὴν τοῦ Ἀσώ-
του φωνήν· Ἠμάρτηκα Χριστέ, μή με ὑπερίδης,
ὡς μόνος ἐλεήμων.

Ἄναβοῶ τὸ, Ἠμάρτον, μηδὲν ἐνατενίσαι,
ἀποτολμῶν εἰς ὕψος τοῦ οὐρανοῦ Παμ-
βασίλευ· ὅτι ἐν ἀφροσύνῃ, μόνος σε παρώρ-
γισα, ἀθετήσας τὰ σὰ προστάγματα· διὸ ὡς
μόνος ἀγαθός, μή με ἀπορρίψῃς ἀπὸ τοῦ σοῦ
προσώπου.

Τῶν Ἀποστόλων Κύριε, καὶ Προφητῶν καὶ
Ὁσίων, καὶ τῶν σεπτῶν Μαρτύρων, καὶ
τῶν Δικαίων προσευχαῖς, συγχώρησόν μοι πάν-
τα, ἅπερ ἐπλημμέλησα, παροργίσας Χριστέ,
τὴν ἀγαθότητά σε· ὅπως ὑμνολογῶ σε, εἰς πᾶν-
τας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ φανεῖσα, καὶ Σεραφὶμ Θεοτό-
κε, καὶ πάσης λαμπροτέρα, ἐπουρανίου
στρατιᾶς· σὺν τούτοις ἐκδυσώπει, ὃν περ ἐσω-
μάτωσας Θεὸν Λόγον πανάμωμε, ἀνάρχου Πα-
τρός· ὅπως τῶν ἀγαθῶν τῶν αἰωνιζόντων, πάν-
τες ἀξιοθῶμεν.

Ὁ Ἑρμῆς.

Τὰ Χερουβὶμ μιμούμενοι, Παῖδες ἐν τῇ
καμίνῳ, ἐχόρευον βοῶντες· Εὐλογητὸς
εἰ ὁ Θεός, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγα-
γες, ταῦτα πάντα διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν,
ὁ ὑπερύμνητος καὶ δεδοξασμένος, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐν τῇ βάρῃ.

καταβάς ἐπὶ γῆς, εἰς τὸ σῶσαι τὸν κό-
σμον, ἐκουσίῳ πτωχείᾳ, διὰ ἔλεος πολὺ·
πτωχεύσαντά με πάσης νῦν ἀγαθοεργίας, ὡς
ἐλεήμων σῶσον.

Ἀπὸ τῶν σῶν ἐντολῶν, μακρυνηθὶς ἐδουλώ-
θην, παναθλίως τῷ πλάνῳ· ἐπιστρέφοντα
δὲ νῦν, τὸν Ἀσῶτον ὡς πάλαι, προσπίπτοντά
σοι δέξαι, ἐπουράνιε Πατήρ.

Θοροποιοῖς λογισμοῖς, ὑπαχθεῖς ἡμαυρώ-
θην, καὶ ἐκ σοῦ ἐμακρύνθην, ὅλως ἔξω ἐ-
μαυτοῦ, γενόμενος Οἰκτίρμον· διὸ ἐν μετανοίᾳ,
προσπίπτειντά σοι σῶσον.

Θεοτοκίον.

Θεογεννητορ Ἀγνή, ἡ τῶν κατερράγμένων,
ἐπανόρθωσις μόνη, ἐπανόρθωσον καὶ ἐμὲ,
παντοίαις ἀμαρτίαις, συντετρίμμενον ὅλον, καὶ
τεταπεινωμένον.

Ὁ Ἑρμῆς.

Τὸν ἐν τῇ βάρῃ Μωσῇ, τῆς Παρθένου τὸ
δαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαν-
τα ποτὲ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐν τῇ βάρῃ ἡ ἀκροατὶς, ἡ ὁσὴ ρ.

Τῶν γηγενῶν τίς ἤκουσε.

Ὁ Χριστέ, τὴν θλίψιν τῆς καρδίας· ἴδε μου
τὴν ἐπιστροφὴν· ἴδε τὰ δάκρυα Σῶτερ, καὶ
μὴ παρίδῃς με· ἀλλ' ἐναγκάλισαι πάλιν δι' εὐ-
σπλαγχνίαν, πληθὺν σωζομένων συναριθμῶν, ὅ-
πως ὑμνῶ εὐχαρίστως τὰ ἔλεά σου.

Ὁ Ἀσῶτης βοῶ τὸ, Μνήσθητί μου· ὡς ὁ
Τελώνης κατηφής, τύπτω τὸ στήθος καὶ
κράζω, νῦν τὸ, Ἰλάσθητι· ὥσπερ τὸν Ἀσῶτον,
ρύσαι με πανοικτίρμον, ἐκ πάντων τῶν κακῶν
μου Παμβασίλευ, ὅπως ὑμνῶ σου τὴν ἄκραν
συγκατάβασιν.

Στέναξον νῦν, ψυχῇ μου παναθλία, καὶ ἀνα-
βόησον Χριστῷ· Ὁ δὲ ἐμὲ ἐκουσίως πτω-
χεύσας Κύριε, πτωχεύσαντά με, ἐκ πάσης ἀγα-
θοεργίας, καλῶν περιουσίᾳ, ὡς ἀγαθός καὶ
πολυέλεος, μόνος καταπλούτισον.

Ἐν περ ποτὲ, εἰργάσω εὐφροσύνην, τῇ τοῦ
Ἀσώτου ἀγαθῇ, ἐπιστροφῇ ἐκουσίῳ· ταύτην
νῦν ποιήσον, καὶ ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἀθλίῳ, προσεφα-
πλῶν μοι, τὰς σὰς σεπτάς ἀγκάλας· ἵνα σωθῆς
ὑμνολογῶ σου, τὴν ἄκραν συγκατάβασιν.

Θεοτοκίον.

Ὁπισθιστικαῖς, πρεσβείαις σου Παρθένε, τοὺς
νοερούς μου ὀφθαλμούς, ἐσκοτισμένους
κακία, φώτισον δέομαι, καὶ πρὸς ὁδοὺς μετα-
νοίας εἰσάγαγέ με· ὅπως χρεωστικῶς σε ὑμνο-
λογῶ, τὴν ὑπὲρ λόγον, τὸν Λόγον σωματώ-
σασαν.

Ὁ Ἑρμῆς.

Τῶν γηγενῶν, τίς ἤκουσε τοιοῦτον; ἢ τίς
εἶδεν ποτὲ; ὅτι παρθένος εὐρέθη ἐν
γαστρὶ ἔχουσα, καὶ ἀνωδύνως τὸ βρέφος
ἀποτεκοῦσα· τοιοῦτόν σου τὸ δαῦμα, καὶ σὲ
ἀγνή Θεοκυῆτορ, Μαρία μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστελλάριον, τὸ ἑορταζόν Ἀναστάσιμον·
εἶτα τὰ παρόντα τοῦ Τριῳδίου.

Ἡ ναῖνες ἀκουτίσθητε.

Τὸν πλοῦτον ὃν μοι δέδωκας, τῆς χάριτος
ὁ ἄθλιος, ἀποδημήσας ἀχρείως, κακῶς
ἠνάλωσα Σῶτερ, ἀσώτως ζήσας δαίμοσι, δο-
λίως διεσκόρπισα· διὸ με ἐπιστρέφοντα, ὡς
περ τὸν Ἀσῶτον δέξαι, Πατήρ οἰκτίρμον,
καὶ σῶσον.

Ἑτερον. Ὅμοιον.

Εσκόρπισα τὸν πλοῦτόν σου, ἐκδαπανήσας Κύριε, καὶ πονηροῖς δαιμονίοις, καθυπετάγην ὁ τάλας· ἀλλὰ Σωτὴρ πανεύσπλαγχνε, τὸν Ἀσώτον οἰκτείρησον, καὶ ῥυπωθέντα καθαρον, τὴν πρώτην ἀπαδιδούς μοι, στολὴν τῆς σῆς βασιλείας.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Αγία Μητροπάρθενε, τὸ μέγα περιήχημα, τῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων, καὶ Προφητῶν καὶ Ὁσίων, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Κύριον, ἰλέωσαι τοῖς δούλοις σου, ἡμῖν Θεογεννήτρια, ὅταν καθίσῃ τῇ κρῖναι, τὰ κατ' ἀξίαν ἐκάστου.

Εἰς τοὺς ἄνους, Στιχ. Ἀναστροφή τῆς ὁμιλίας σου δ'. καὶ Ἀνατολὴν ἐν' καὶ τοῦ ἱεροῦ γ'. τὰ παρὶντα Στιχ. Ὁμολογία. Ἦχος β'.

Τὴν τοῦ Ἀσώτου φωνὴν, προσφέρω σοι Κύριε, Ἠμαρτον ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν σου ἀγαθὲ· ἐσκόρπισα τὸν πλοῦτον τῶν χαρισμάτων σου· ἀλλὰ δέξαι με μετανοοῦντα, Σωτὴρ καὶ σῶσόν με.

Στιχ. Ἐξομολογήσομαί σοι Κύριε. Ἦχος δ'.

Ὁς ὁ Ἀσώτος Υἱὸς, ἦλθον καὶ γὰρ οἰκτίρμων, καὶ ὁ τὸν βίον ὅλον δαπανήσας ἐν τῇ ἀποδημίᾳ· ἐσκόρπισα τὸν πλοῦτον ὃν δέδωκάς μοι Πάτερ· δέξαι με μετανοοῦντα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Στιχ. Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου. Ἦχος πλ. δ'.

Εκδαπανήσας ἀσώτως, τῆς πατρικῆς οὐσίας τὸν πλοῦτον, καὶ καταναλώσας, ἔρημος γέγονα, ἐν τῇ χώρᾳ οἰκήσας, τῶν πονηρῶν πολιτῶν· καὶ μηκέτι φέρων τὸ μετὰ τούτων συνοικέσιον, ἐπιστρέψας βῶσαι τῷ οἰκτίρμονι Πατρί· Ἠμαρτον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκ εἰμί ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου, ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Πάτερ ἀγαθὲ, ἐμακρύνθην ἀπὸ σοῦ, μὴ ἐγκαταλίπῃς με, μηδὲ ἀχρεῖον δείξης τῆς βασιλείας σου· ὁ ἐχθρὸς ὁ παμπόνηρος ἐγύμνωσέ με, καὶ ἤρέ μου τὸν πλοῦτον· τῆς ψυχῆς τὰ χαρίσματα, ἀσώτως διεσκόρπισα· ἀναστὰς οὖν, ἐπιστρέψας πρὸς σὲ ἐκβοῶ· Ποίησόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου, ὁ δὲ ἐμέ ἐν Σταυρῷ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἀπλώσας, ἵνα τοῦ δεινοῦ θηρὸς ἀφαρπάξῃς με, καὶ τὴν

πρώτην καταστολὴν ἐπειδύσης με, ὡς μόνος πολυέλεος.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μετὰ καὶ Ἀπολύσεως.

Καὶ ἡ συνήθεια αὐτῆς ἐν ἣ φάλλομεν τὸ ἱερὸν ἱδρόμελον· καὶ ἀναγιγνώσκονται αἱ Κατηχήσεις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά, καὶ αἱ Μυστήρια τοῦ τῆς Ὀκτωβρίου, καὶ αἱ τοῦ ἱεροῦ ἱδρόμελου ἡ σ'. Ὡς δ'.

Ὁ Ἀπόστολος. Ἰεροκλήσαν, Ἦχος α'.

Γένοιτο Κύριε τὸ ἐλεός σου ἐφ' ἡμᾶς.

Στιχ. Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Πρὸς Κορινθίους δ'. Ἐπιστολὴ Παύλου

Κεφ. 5. 12.

Δελφοί, πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος. Ἐὰν βρώματα τῇ κοιλίᾳ, καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν· ὁ δὲ Θεὸς καὶ ταύτην, καὶ ταῦτα καταργήσῃ· τὸ δὲ σῶμα οὐ τῇ πορνείᾳ, ἀλλὰ τῷ Κυρίῳ, καὶ ὁ Κύριος τῷ σώματι. Ὁ δὲ Θεὸς καὶ τὸν Κύριον ἠγειρε, καὶ ἡμᾶς ἐξεγερεῖ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. Οὐκ οἶδατε, ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν, μέλη Χριστοῦ ἐστίν; Ἄρας οὖν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ, ποιήσω πόρνῃς μέλη; Μὴ γένοιτο. Ἡ οὐκ οἶδατε, ὅτι ὁ κολλώμενος τῇ πόρνῃ, ἐν σῶμα ἐστίν; Ἔσονται γάρ, φησιν, οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. Ὁ δὲ κολλώμενος τῷ Κυρίῳ, ἐν πνεῦμα ἐστί. Φεύγετε τὴν πορνείαν· πᾶν ἁμάρτημα, ὃ εἰάν ποιήσῃ ἄνθρωπος, ἐκτὸς τοῦ σώματος ἐστίν· ὁ δὲ πορνεύων, εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἁμαρτάνει. Ἡ οὐκ οἶδατε, ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν ἁγίου Πνεύματος ἐστίν, οὗ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ, καὶ οὐκ ἐστὲ ἐξ αὐτῶν; Ἠγοράσθητε γὰρ τιμῆς· δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν, καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ᾧ τινὰ ἐστί τοῦ Θεοῦ.

Ἀλληλουῖα, Ἦχος α'.

Ὁ Θεὸς ὁ διδούς ἐκδικήσεις ἐμοί.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Ἐπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς.

Κοινωνικόν.

Ἀνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἐν τῇ παρούσῃ Ἑβδομάδι τῇ πρὸ τῆς Ἀπέκρου, Ἀλληλούϊα οὐ ψάλλομεν· ἐκκόπτομεν δὲ καὶ ἐν Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου ἀπὸ τοῦ Ὁρθρου, καὶ λέγομεν αὐτὸ εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Ὡσαύτως ποιοῦμεν καὶ τῇ Ἑβδομάδι τῆς Τυρινῆς, ἀνευ τῆς Τετάρτης καὶ τῆς Παρασκευῆς· ἐν ταύταις γὰρ ψάλλομεν, Ἀλληλούϊα, ποιῶντες μετανοίας, καὶ νηστείαν προσέτι, εἰ μὴ τύχη ἐν αὐταῖς ἡ Ἑορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς, κατὰ τὸν ἐπακολουθήσαντα τύπον. Μετὰ τὸν Ἑσπερινόν, ἐν ταῖς δυοῖς ταύταις ἡμέραις, ἐσθίομεν τυρόν καὶ ὠά, ποιῶντες κατὰ τὸν Κανόνα τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικηφόρου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τὸν λέγοντα· « Δεῖ νηστεύειν τὸς Μοναχὸς τῇ Τετάρτῃ καὶ τῇ Παρασκευῇ τῆς Τυροσφάγου, καὶ μετὰ τὴν τῶν Προηγιασμένων ἀπόλυσιν, ἐσθίειν τυρόν καὶ ὠά, ὅπου εὐρεθῶσιν ». Ἀνατρέπει δὲ οὗτος ὁ Κανὼν τὸ δόγμα τῶν Ἰακωβιτῶν, καὶ τὴν τῶν Τετραδιτῶν αἵρεσιν.

Τῇ Παρασκευῇ Ἑσπέρας.

Εἰς τὴν ἀποκρυφίαν πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος ἐκτετακμένων, ὁρῶντες τὸν Σωτῆρα καὶ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ ἀποκρυφίαν ἡμῶν.

Μετὰ τὸν Ἑσπερινόν, καὶ τὴν συνήθη Σαββατοπύλιν, εἰς τὴν Κύριε ἐκέκραξα, ἐσθίωμεν Σάββατον εἰς καὶ ψάλλομεν ἱερωτικὰ μαρτυρικά τὰ κατὰ τὴν ταχυντὴν ἔχον τῆς Ἑβδομάδος, γ' καὶ τὰ παρόντα τοῦ Τριωδίου Προσόμοια, γ'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὁ ἐν Ἑδέμ Παραδείσῳ.

Τῶν ἀπ' αἰῶνος σήμερον νεκρῶν, ἀπάντων κατ' ὄνομα, μετὰ πίστεως ζησάντων εὐσεβῶς, μνήμην τελοῦντες οἱ πιστοί, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, ἀνυμνήσωμεν, αἰτοῦντες ἐκτενῶς· τούτους ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, ἀπολογίαν ἀγαθὴν, δοῦναι αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ πᾶσαν κρίνοντι τὴν γῆν, τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ παραστάσεως τυχόντας ἐν χαρᾷ, ἐν μερίδι Δικαίων, καὶ ἐν Ἀγίων κλήρῳ φωτεινῷ, καὶ ἀξίους γενέσθαι, τῆς οὐρανίου βασιλείας αὐτοῦ.

Ο τῷ οἰκίῳ αἵματι Σωτῆρ, βρότους ἐκπριάμενος, καὶ θανάτῳ σου, θανάτου τοῦ πικροῦ, ἐκλυτρωσάμενος ἡμᾶς, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, παρασχὼν τῇ ἀναστάσει σου ἡμῖν, πάντας ἀνάπαυσον Κύριε, τοὺς κοιμηθέντας εὐσεβῶς, ἢ ἐν ἐρήμοις, ἢ πόλεσιν, ἢ ἐν

θαλάσσῃ, ἢ ἐν γῇ, ἢ ἐν παντὶ τόπῳ, βασιλεῖς τε, ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς, μονασταὶ καὶ μιγάδας, ἐν ἡλικίᾳ πάσῃ παγγενεῖ· καὶ ἀξίωσον αὐτοὺς, τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Ἦ ἐκ νεκρῶν ἐγέρσει σου Χριστέ, οὐκέτι ὁ θάνατος, κυριεύει τῶν θανόντων εὐσεβῶς· διὸ αἰτοῦμεν ἐκτενῶς, τοὺς σοὺς δούλους ἀνάπαυσον, ἐν αὐλαῖς σου, καὶ ἐν κόλποις Ἀβραάμ, τοὺς ἐξ Ἀδὰμ μέχρι σήμερον, λατρεύσαντάς σοι καθαρῶς, πατέρας καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν, φίλους ὁμοῦ καὶ συγγενεῖς· ἀπαντα ἄνθρωπον, τὰ τοῦ βίου λειτουργήσαντα πιστῶς, καὶ πρὸς σὲ μεταστάντα, πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ὁ Θεός, καὶ ἀξίωσον τούτους, τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Ἦχος πλ. δ'.

Ο ρηνῶ καὶ ὀδύρομαι, ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον, καὶ ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ, πλασθεῖσαν ἡμῖν ὠραιότητα, ἄμορφον, ἄδοξον, μὴ ἔχουσαν εἶδος. ὦ τοῦ θαύματος! τί τὸ περὶ ἡμᾶς, τοῦτο γέγονε μυστήριον; πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ; πῶς συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ; ὧντως Θεὸς προστάξει, ὡς γέγραπται, τοῦ παρέχοντος τοῖς μεταστάσι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν. Θεστοκίον, τὸ τοῦ Ἰησοῦ. Τὸ, Φῶς ἱλαρόν.

Ἀντίθετό τοῦ Προκειμένου, ψάλλομεν εἰς Ἰησοῦ πλ. δ'. τὸ, Ἀλληλούϊα, ἐκ γ'.

Στίχ. Μακάριοι οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου, Κύριε. Ἀλληλούϊα, γ'.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεάν. Ἀλληλούϊα, γ'.

Ἦχος τὸ, Καταξίωσον, κτλ.

Ἀπόστιχα τὰ δ' μαρτυρικά τὰ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τὰ β'. Νεκρώσιμα Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Αρχή μοι καὶ ὑπόστασις, τὸ πλαστουργόν σου γέγονε πρόσταγμα· βουλευθεὶς γὰρ ἐξ ἀοράτου τε καὶ ὁρατῆς με ζῶον συμπῆξαι φύσεως, γῆθέν μου τὸ σῶμα διέπλασας· δέδωκας δέ μοι ψυχὴν, τῇ θείᾳ σου καὶ ζωοποιῶ ἐμπνεύσει· διὸ Σωτῆρ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν. Θεστοκίον. Ἦχος ε' αὐτός.

Πρεσβείαις τῆς Τεκούσης σε, Χριστέ καὶ τῶν Μαρτύρων σου, Ἀποστόλων, Προφητῶν, Ἱεραρχῶν, Ὁσίων, καὶ Δικαίων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, τοὺς κοιμηθέντας δούλους σου ἀνάπαυσον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Ο βᾶθαι σοφίας φιλανθρώπως πάντα οἰκο-
νομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπονέμων
μόνε Δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς
τῶν δούλων σου· ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεν-
το, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα. Ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο τῷ
ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ε καὶ τεῖχος, καὶ λιμένα ἔχομεν, καὶ πρέσ-
βιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεόν,
Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Αὐχνικοῦ, ποιοῦμεν
ἐν τῷ Νάρθηκι Παννυχίδα ὑπὲρ τῶν κεκοιμημέ-
νων, ἐν ᾗ ψάλλομεν τὸν Νεκρώσιμον Κανόνα τῇ
τῆς Ἐκδομάδος τυχόντος Ἦχου.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΠΡΩΤῷ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον, ψάλλομεν εἰς Ἦχον
πλ. δ'. τό, Ἀλληλουῖα, ἐκ γ'.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προτελάβου
Κύριε. Ἀλληλουῖα, γ'.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθαῖς αὐλισθήσον-
ται. Ἀλληλουῖα, γ'.

Ο βᾶθαι σοφίας φιλανθρώπως.

Δόξα, τὸ τέλος. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ε καὶ τεῖχος καὶ λιμένα.

Εἴτα ἡ συνήθης Στιχολογία. Ἐν δὲ ταῖς
Συναπταῖς πάσαις τῆς Στιχολογίας καὶ τοῦ
Κανόνος, μνημονεύονται πάντες οἱ προαπελθόν-
τες πατέρες καὶ ἀδελφοὶ ἡμῶν.

Εἰς τὴν α'. Στιχολογ. λέγομεν τὰ τοῦ Ἦχου
Καθίσμ. Νεκρώσιμα καὶ Μαρτυρικά· μετὰ δὲ
ταῦτα, τὸν Ἀνωμόν εἰς στάσεις β'. καὶ μνη-
μονεύει ὁ Ἱερεὺς μετὰ τὴν α'. στάσιν· εἰς δὲ
τὴν συμπλήρωσιν τῆς β'. τὰ Νεκρώσιμα Εὐλο-
γητάρια. Εἴτα Συναπτή, καὶ μνημονεύει πάλιν.
Μετὰ δὲ τὴν Ἑκδομήσιν. Καθίσμα. Ἦχος πλ. α'.

Ανάπαυσον Σωτήρ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων τῆς
δούλους σου, καὶ τούτους κατασκήνωσον ἐν
ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παρορῶν ὡς
ἀγαθός, τὰ πληρμελήματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσια,
καὶ τὰ ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ
γνώσει, φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ Παρθένου ἀνατείλας τῷ κόσμῳ Χριστέ
ὁ Θεός, υἱὸς φωτός δι' αὐτῆς ἀναδείξας,
ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ Πεντηκοστός, καὶ οἱ Κανόνες. Τοῦ Ἀγίου
τῆς Μαρίας εἰς δ'. καὶ ὁ παρὰ τοῦ Τριωδίου με-
τὰ τῶν Ἑρμῶν εἰς ἡ. οὗ ἡ ἀκροστιχὴς ἐν τοῖς
Τριαδικαῖς καὶ Θεοτοκίαις Τροπαίαις.

Τοῦ ἀναξίου Θεοδώρου.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Α**σμα ἀναπέμφωμεν λαοί, τῷ Σαύμαστῷ
• Θεῷ ἡμῶν, τῷ ἀπαλλάξαντι τὸν Ἰσ-
• ραὴλ ἐκ δουλείας, ὠδὴν ἐπνίκιον ἄδοντες καὶ
• βοῶντες· Ἄσωμέν σοι, τῷ μόνῳ Δεσπότη.

Τροπαία.

Ι πάντες δυσωπήσωμεν Χριστόν, τελῶντες μνή-
μην σήμερον, τῶν ἀπ' αἰῶνος νεκρῶν, ἵνα
τοῦ αἰωνίου πυρός αὐτοὺς ῥύσῃται, πίστει κε-
κοιμημένους, καὶ ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου.

Β αθεῖ· τῶν κριμάτων σου Χριστέ, πανσόφως
σύ προώρισας, ἐκάστου τέλος ζωῆς, τὸν
ὅρον καὶ τὸν τρόπον· διὸ οὗς ἐκάλυψε τά-
φος, ἐν πάσῃ χώρᾳ, ἐν τῇ κρίσει, σῶσον Παν-
οικτίρμον.

Ο ρους τῆς ζωῆς ἡμῶν ὁ δούς· διὸ τοὺς ἀ-
φυπνώσαντας ἐκ τῆς τοῦ βίου νυκτός,
ἡμέρας ἀνεσπέρου, υἱὸς δεῖξον Κύριε, Ἱερεῖς
ὀρθοδόξους, Βασιλεῖς τε, καὶ πάντα λαόν σου.

Ο ὕς περ κατεκάλυψεν ὑγρὰ, καὶ πόλεμος ἐθέ-
ρισε, σεισμός δὲ οὗς συνέσχε, καὶ ἔκτεταν
φονῶντες, καὶ πῦρ οὗς ἐτέφρωσε, τῶν πιστῶν
Ἐλεῆμον, ἐν μερίδι, τάξον τῶν Δικαίων.

Π ἄντα παρορῶν τὰ τῆς σαρκός, ὀφλήματα
Σωτήρ ἡμῶν, ἐν πάσῃ ἡλικίᾳ, παντός γέ-
νους ἀνθρώπων, πρὸ τοῦ κριτηρίου σου, στήσον
ἀκατακρίτους, σοὶ τῷ Κτίστῃ, ἀπολογουμένους.

Δόξα.

Τρία μιᾶς φύσεως ὕμνῳ, πρόσωπα αὐθυπό-
στατα, ἀγέννητον Πατέρα, Υἱὸν τὸν γεν-
νηθέντα, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἀναρχον βασι-
λείαν, ἐξουσίαν, Θεότητα μίαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ντως σύ ἐφάνης οὐρανός, ἐπὶ τῆς γῆς mei-
ζότερος, τοῦ ἀνωτάτου πόλου, ἀνύμφευτε
Παρθένε· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν, Ἥλιος ἐν τῷ
κόσμῳ, ὁ δεσπότης, τῆς δικαιοσύνης.

Καταβάς. Ἄσμα ἀναπέμφωμεν.

Ὡδὴ β'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ι**δετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός ὑμῶν, ὁ
• πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Πα-

• τρός, καὶ ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, πλήν
• ἀνδρὸς κυηθεὶς, καὶ λύσας τὴν αἵμαρτίαν, τῷ
• προπάτορος Ἀδάμ, ὡς φιλάνθρωπος. Δίς.

Τροπάρια.

Ἰδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὁ δι-
καίᾳ κρίσει, πῆξας ὅρους τῆς ζωῆς, ὁ εἰς
αφθαρσίαν, ἐκ φθορᾶς προσλαβόμενος, πάν-
τας τοὺς κοιμηθέντας, ἐπ' ἐλπίδι αἰωνίου ἀνα-
στάσεως.

Ὁ ἐκ τῶν τεσσάρων, περάτων Κύριε προσ-
λαβόμενος, τοὺς πιστῶς θανέντας, ἐν θα-
λάσῃ, ἢ ἐν γῇ, ἢ ἐν ποταμοῖς, πηγαῖς, ἢ λίμναις,
ἢ φρέασι, βορά, θηροῖς γενομένους, πετεινοῖς καὶ
ἐρπετοῖς, πάντας ἀνάπαυσον.

Σοῦ ἐν τῇ παλάμῃ, τὰ πάντα Κύριε προδιέ-
κρινας, τοὺς διαλυθέντας, εἰς στοιχείων
τετρακτὺν, ἐν τῇ παρουσίᾳ σου, συμπῆξας ἀ-
νάστησον, πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνῶσει,
συγχωρῶν αὐτοῖς ὀφλήματα.

τῆς φοβερᾶς σου, δευτέρας Κύριε ἐπελεύ-
σεως! ὅτι ὡς ἐν εἶδει ἀστραπῆς, ἐπὶ τῆς
γῆς ἡκὼν ἀναστήσεις, πᾶν τὸ πλάσμα σου κρί-
νεσθαι· τοὺς πίστευσας, τότε βιώσαντας, ὑπαν-
τῶντάς σοι, συνεῖναι καταξιώσον. Δόξα.

Ἐπερτελεστάτη μονάς, ὑπέρβη, Τρισυπόστα-
τε, ἀγέννητε Πάτερ, καὶ Υἱὲ μονογενές,
Πνεῦμα ἐκ Πατρὸς ἐκπορευθέν, δι' Υἱοῦ δὲ φα-
νέν, οὐσία μία καὶ φύσις, κυριότης βασιλεία,
σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀρρήτον τὸ θαῦμα, τῆς σῆς κηρύσεως Μητρο-
παρθένε· πῶς γὰρ καὶ λοχεύεις, καὶ ἀγενεῖς
ἐνταύτῳ; πῶς παιδοστοκεῖς, καὶ ἀγνοεῖς πείραν
ὅλως ἀνδρός; ὡς οἶδεν ὁ ὑπὲρ φύσιν ἐκ σοῦ κα-
νοπρεπῶς, Λόγος Θεοῦ γεννηθεὶς.

Καταβασία. Ἰδετε, ἴδετε.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

• Ὁ στερεώσας ἐν τῇ χειρὶ σου, Λόγε Θεοῦ
• τῆς οὐρανοῦς, ἐν τῷ φωτισμῷ, τῆς σῆς
• ἀληθοῦς ἐπιγνώσεως, στερέωσον καὶ ἡμῶν,
• τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων ταῖς καρδίαις. Δίς.

Τροπάρια.

Τοὺς διανύσαντας τὸν τοῦ βίου, δρόμον ἐν
δόξῃ εὐσεβεῖ, τῆς δικαιοσύνης ἀναδύσα-
σθαι στέφανον, ἀξιώσον ὁ Θεός, τῶν αἰωνίων
ἀγαθῶν ἀπολαῦσαι.

Τοὺς αἰφνιδίως ἀναρπασθέντας, καταφλε-
χθέντας ἀστραπαῖς, καὶ ἐναποψύξαντας,
ἐκ κρύους καὶ πάσης πληγῆς, ἀνάπαυσον ὁ
Θεός, ὅτε τὰ πάντα ἐν πυρὶ δοκιμάσης.

τὴν αἰτεάραχον τοὺς τοῦ βίου, θαλάσσαν
πλεύσαντας Χριστέ, ἐν τῷ τῆς ἀφθάρτου
σου, ζωῆς καταξιώσον, λιμένι καταδραμεῖν, τῆς
ὀρθοδόξῳ ζωῇ κυβερνηθέντας.

Ὡς πᾶσα φύσις τῶν ἐναλίων, καὶ πετεινῶν
τοῦ οὐρανοῦ, ἔλαβε κατάβρωμα Χριστέ
τοῖς σοῖς κρίμασιν, ἀνάστησον ὁ Θεός, ἐν τῇ
ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ μετὰ δόξης.

Δόξα.

Νοητικῶς τὴν θείαν Μονάδα, ὡς τρία Πρόσω-
πα ἀπλῶς, ἅμα τῷ τεμεῖν ἐπισυναπτῶ τὰ
ἄτομα· ὡς τάχος γὰρ ἀστραπῆς τρισσολαμπῆ-
σα, ὁράται εἰς Ἐνάδα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀκατανόητόν σου τὸ θαῦμα· πλήν γὰρ ἀν-
δρὸς κυοφορεῖς, καὶ τὴν παρθενίαν σου
Ἀγνὴ φρουρεῖς τέκτουσα· διὸ Ἀγγέλων πληθὺς,
καὶ βροτῶν γένος, ὑμνεῖ σε εἰς αἰῶνας.

Καταβασία. Ὁ στερεώσας ἐν τῇ χειρὶ σου.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον,
ὁ δὲ ἡμᾶς ὑπομείνας Σταυρὸν καὶ θάνα-
τον, καὶ νεκρώσας τὸν Ἄδην, καὶ συνε-
γείρας νεκροῦς, τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν,
Σῶτερ ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος Θεός, καὶ
τῇ φρικτῇ καὶ φοβερᾷ, ἐλεύσει σου ζωοδότα,
ὡς ἔχων πλῆθος ἐλέους, τῆς βασιλείας σου ἀ-
ξιώσον.

Δίς.

Θεοτοκίον.

τὴν ταχεῖάν σου σκέπην, καὶ τὴν βοήθειαν
καὶ τὸ ἔλεος δεῖξον, ἐπὶ τοὺς δούλους
σου, καὶ τὰ κύματα ἀγνὴ καταπραΰνον, τῶν
ματαιῶν λογισμῶν, καὶ τὴν πεσοῦσάν μου ψυ-
χὴν, ἀνάστησον Θεοτόκε· οἶδα γὰρ οἶδα Παρθέ-
νε, ὅτι ἰσχύεις ὅσα καὶ βούλεσαι.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• Ἐξ ὅρους κατασκίου, Λόγε ὁ Προφήτης,
• τῆς μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκῶ-
• σθαι, θεωπτικῶς κατενόει, καὶ τῷ φόβῳ, ἔδο-
• ξολόγει σου τὴν δύναμιν. Δίς.

Τροπάρια.

Πατέρων προπατόρων, παύπων καὶ προπάπ-
πων, ἐκ τῶν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ μέχρι τῶν ἐ-
σχάτων, ἐν εὐνομίᾳ θανέντων, καὶ εὐπιστῶν,
πάντων μνημόνευσον Σωτὴρ ἡμῶν.

Ἐν ὁρεῖ, ἐν ὁδῷ, ἐν τάφοις, ἐν ἐρήμοις, τὸν
βίον καταλῦσαι, φθάσαντας ἐν πίστει, με-
ναδικούστε, μιγάδας, νέους, πρεσβύτας, μετὰ
Ἀγίων Χριστέ σκήνωσον.

Ἐκ λύπης καὶ χαρᾶς, ἐλθούσης παρ' ἐλπί-
δα, τοὺς πίστει παρειθὺς, ἀλλάξαντας

τόν βίον, εὐημερίᾳ παθόντας, ἢ δυσπραγίᾳ, πάντας ἀνάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν.

Οὗς ἀνείλε ψῦξ, καὶ ἵππος συναρπάσας χάλαιζα, χιών, καὶ ὄμβρος πλεονάσας, ὅς δὲ ἀπέπνιξε πλίνθος, ἢ χοῦς συνέσχε, Χριστὲ Σωτὴρ ἡμῶν ἀνάπαυσον.

Δόξα.

Εἶπον ὅτι ἐν καὶ τρία ἡ Θεότης, ὅλη καθ' ἑνός, προσώπου ἀμερίστως· Πατὴρ γὰρ Υἱός, καὶ ἅγιον Πνεῦμα ἐστὶ, τὰ προσκυνούμενα, ὡς εἰς δὲ Θεός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κύριον ἡμᾶς, εὐχαῖς σου κυβερνώσα, κλυδωνιζομένους, σάλῳ ἀμαρτίας, εἰς σωτηρίους λιμένας Κυριοτόκε, ἐκλυτρουμένη ἐκ παντοίων δεινῶν.

Καταβασία. Ἐξ ὄρους κατασκίου.

Ψαλμ. ε. Ὁ Περμὸς.

Ορθρίζει τὸ πνεῦμά μου, πρὸς σέ ὁ Θεός, διότι φῶς τὰ προστάγματα, τῆς παρουσίας σου· ἐν αὐτοῖς οὖν καταύγασον, τὸν νοῦν ἡμῶν Δέσποτα, καὶ ὁδήγησον ἐν τρίβῳ ζωῆς.

Δίς.

Τροπάρια.

Εκαστε μνημόσυνα, τῶν θανόντων εὐσεβῶς, ἐκ τοῦ αἰῶνος Κύριε, ποιούμενοι σήμερον, ἐκτενῶς σοι βοῶμεν· Πάντας ἀνάπαυσον, μετὰ τῶν Ἀγίων σου.

Εκ πάσης οὗς ἔλαβες, γενεᾶς καὶ γενεᾶς, ἐν βασιλεῦσιν, ἐν ἀρχουσιν, ἢ ἐν μονάζουσιν, ὀρθοδόξως Οἰκτίρμον, τῆς αἰωνίου λύτρωσαι κολάσεως.

Απάντων ὧν ἐπλασας, τὰ συμφέροντα εἰδὼς, οὗς παρεχώρησας Κύριε, ἀθρόοις συμπτώμασι, παρ' ἐλπίδα τεθναῖναι, ρῦσαι κολάσεως πάσης ὁ Θεός ἡμῶν.

Κυρὸς αἰεὶ φλέγοντος, καὶ ἐκ σκότους ἀφεγγοῦς, βρυγμοῦ ὀδόντων, καὶ σκώληκος, ἀληκτῶς κολάζοντος, καὶ πάσης τιμωρίας, ρῦσαι Σωτὴρ ἡμῶν, πάντας τῆς θανέντας πιστῶς.

Δόξα.

Ομόθρονε, ἀναρχε, τρισυπόστατε μοναῖς, ἡ διαιρέσει τὴν ἐνωσιν, καὶ ἔμπαλιν ἔχουσα, τοῖς προσώποις τὴν φύσιν, εἰς ἐν ἡμᾶς σύναψον, θείλημα τῶν σῶν ἐντολῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπὲρ τὰ πυρίμορφα, Σεραφίμ ὠφθης, Ἀγνή, τιμιωτέρα κυήσασα, τὸν τέτοις ἀπρόσιτον, Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα, σαρκώσει θείωσαντα, τῶν γηγενῶν τὸ φύραμα.

Καταβασία. Ὁρθρίζει τὸ πνεῦμά μου.

Ψαλμ. ε. Ὁ Περμὸς.

Συνεχόμενον δεῖξαι με φιλόφρονε, ἐκ πταισμάτων πολλῶν, προσπίπτοντα τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, ὡς τὸν Προφήτην Κύριε, καὶ σῶσόν με.

Τροπάρια.

Κοῦ θανάτου ὁ λύσας, τὰς ὀδύνας παθῶν, ἀρχηγὲ τῆς ζωῆς, ὁ Θεός ἡμῶν, τοὺς ἐξ αἰῶνας κεκοιμημένους, δούλους σου ἀνάπαυσον.

Τοῖς ἀρρήτοις κρίμασιν, οὗς ἔκτειναν, φαρμακοποσίαι, δηλητήρια, ὁστώδεις πνίξεις, μετὰ Ἀγίων, Κύριε ἀνάπαυσον.

Οταν κρίνης τὰ σύμπαντα, ἐστῶτα γυμνά, τετραχηλισμένα πρὸ προσώπου σου, τότε Οἰκτίρμον, φείσαι τῶν λατρευσάντων σοι πιστῶς ὁ Θεός.

Εσχάτη ἦν σάλπιγγι, σαλπίζοντος, τῇ σὺ Ἀρχαγγέλου, εἰς ἀνάστασιν ζωῆς ἀπάντων τότε Χριστὲ τοὺς δούλους σου ἀνάπαυσον.

Εξ αἰῶνος οὗς ἔλαβες, πιστοὺς ὁ Θεός, γένος ἅπαν, βροτῶν καταξιώσον, εἰς τῆς αἰῶνας, μετὰ τῶν θειραπόντων σου δοξάζειν σε.

Δόξα.

Θεαρχία τρισάγιε, ὁμόθρονε, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱός, σὺν τῷ Πνεύματι, σὺ εἶ Θεός μου, ὁ παντοκρατορία σου συνέχων τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκ τῆς ρίζης ἀνέτελε, σοῦ ἄνθος ζωῆς, Ἰησαί προπάτορ, ἀνασκίρτησον, ὁ σῶζων κόσμον ἐκ τῆς ἀγνῆς Νεανίδος, Χριστὸς ὁ Θεός.

Καταβασία. Συνεχόμενον δεῖξαι με.

Κοντάκιον. Ψαλμ. πλ. δ.

Μετὰ τῶν Ἀγίων ἀνάπαισον Χριστὲ, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἐνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

Ὁ Οἶκος.

Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος, ὁ παιήσας καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· οἱ βροτοὶ οὖν ἐκ γῆς διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐτὴν πορευσόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλάσας με, καὶ εἰπὼν μοι· Ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση· ὅπου πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα, ἐπιτάφιον θρήνον ποιῶντες ὡδὴν τὸ, Ἀλληλουῖα.

Συναξάριον τοῦ Ἀθηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνηίαν πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος κοιμηθέντων εὐσεβῶς, ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου, οἱ θειότατοι Πατέρες ἐθέσπισαν.

Στίχοι.

Α' μνημόνησον πταισμάτων νεκροῖς, Λόγε,
Τὰ χρηστὰ νεκρὰ σπλάγχνα σου μὴ δεικνύων.

Ἐπειδὴ τινες ἄωρον πολλάκις ἐπὶ ξένης ὑπέστησαν θάνατον, ἐν θαλάσῃ τε, καὶ ἀβάτοις ὄρεσι, κρημνοῖς τε καὶ χάσμασι, καὶ λοιμοῖς, καὶ λιμοῖς, καὶ πολέμοις, καὶ ἐμπρησμοῖς, καὶ κρυμοῖς, καὶ ἄλλους παντοίους θανάτους ὑπομεμνηκότες· ἴσως δὲ, καὶ πένητες ὄντες καὶ ἄποροι, καὶ τῶν νενομισμένων ψαλμωδιῶν, καὶ μνημοσύνων οὐκ ἔτυχον· φιλανθρώπως οἱ Θεοὶ Πατέρες κινούμενοι, κοινῶς μνείαν τούτων ἀπάντων τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν ποιῆσθαι ἐθέσπισαν, ἀπὸ τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων διαδεξάμενοι, ἵνα καὶ οἱ μὴ τῶν νενομισμένων ἀνὰ μέρος, διὰ τινος συμβάματος τετυχηκότες, τῇ νῦν κοινῇ μνείᾳ ἀκείνοι περιλαμβάνονται· δεικνύντες, ὡς καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτῶν γινόμενα, μεγάλην αὐτοῖς προξενεῖ τὴν ὠφέλειαν. Καθ' ἵνα μὲν οὖν τρόπον οὕτως ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία μνείαν ἐπιτελεῖ τῶν ψυχῶν. Δεύτερον δὲ, ἐπειδὴ τὴν δευτέραν τοῦ Χριστοῦ Παρουσίαν θεῖναι τῇ ἐπαύριον ἐμελλον, ἀρμολόγως καὶ τῶν ψυχῶν μνημονεύουσιν· ὥσανεὶ τὸν φοβερὸν Κριτὴν, καὶ ἀπαραλόγιστον ἱλεούμενοι, τῇ συνήθει πρὸς αὐτὰς χρήσασθαι συμπαιδείᾳ, καὶ τῇ ἐπηγγελμένῃ ταύτας κατατάξαι τρυφῇ. Ἄλλως τε δὲ, καὶ τὴν τοῦ Ἀδάμ ἐξορίαν οἱ Ἅγιοι μέλλοντες τῇ ἐσομένῃ ἐκθεῖναι Κυριακῇ, ὥσπερ τινα κατάπαυσιν προσεπινοοῦσι, καὶ τέλος πάντων τῶν καθ' ἡμᾶς διὰ τῆς παρούσης νῦν καταπαύσεως, ἵν' ἐκείθεν, ὡς ἀπ' ἀρχῆς ἄρξωνται· τὸ γὰρ ὕστατον τῶν παρ' ἡμῶν πάντων, ἡ τῶν βεβιωμένων παρὰ τοῦ ἀδεκάστου Κριτοῦ ἔσται ἐξέτασις, καὶ ἵνα τοὺς ἀνθρώπους διὰ τούτων φοβήσαντες, πρὸς τοὺς τῆς νηστείας ἀγῶνας ποιήσωσιν εὐχερεῖς. Ἐν Σαββάτῳ δὲ αἰεὶ τὴν τῶν ψυχῶν μνείαν ποιούμεθα, ὅτι τὸ Σάββατον, κατάπαυσιν σημαίνει Ἐβραϊστί· καὶ τῶν τεθνεώτων τοίνυν ὡς τῶν βιωτικῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἀπάντων καταπαυσαμένων, καὶ τῇ καταπαυσίμῳ τῶν ἡμερῶν, τὰς ὑπὲρ αὐτῶν δεήσεις ποιούμεθα, ὃ δὴ καὶ ἐπὶ πᾶν κεκράτηκε γίνεσθαι Σάββατον. Τὸ δέ γε νῦν, καθολικῶς μνημονεύομεν, ὑπὲρ παντὸς δεόμενοι εὐσεβοῦς· εἰδότες καὶ γὰρ οἱ Θεοὶ Πατέρες, ὡς τὰ ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων γινόμενα, μνημόσυνα λέγω, ἐλεημοσύναι, καὶ λειτουργίαι, μεγάλην αὐτοῖς παρέχει ἄνεσιν καὶ ὠφέλειαν, καὶ ἰδίως, καὶ κοινῇ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦτο ποιεῖν ἐπιτρέπουσι, παρὰ τῶν ἀγίων Ἀποστόλων τοῦτο παραλαβόντες, ὡς εἴρηται, καθὰ καὶ ὁ Ἀρεοπαγίτης φησὶ Διονύσιος.

Ὅτι δὲ ὠφελεῖ τὰς ψυχὰς τὰ ὑπὲρ αὐτῶν γινόμενα, θῆλον μὲν καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν, ἀλλὰ δὴ καὶ ἐκ τῆς κατὰ τὸν ἁγίου Μακάριον ἱστορίας. Ὁς ἀνδρὸς ἀσεβοῦς Ἑλλήνος ξηρὸν κρανίον, κατὰ τὴν ὁδὸν παριὼν εὐρηκώς, ἤρετο· Εἴ τινα ποτὶ ἐν Ἀδῇ παραμυθίας αἰσθῆσιν ἔχουσι; τὸ δὲ ἀπεκρίνατο, πολλὴν αὐτοῦς ἔχειν ἄνεσιν, ἡνίκα ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων εὐχῇ, Πάτερ, εἰπὼν. Ἦν γὰρ τοῦτο

ποιῶν ὁ μέγας, καὶ δεόμενος τοῦ Θεοῦ, μαθεῖν ἐφίεμνος, εἰ ὠφέλειά τις τοῖς προκεκοιμημένοις ἐντεῦθεν ἐγίνετο. Ἀλλὰ καὶ Γρηγόριος ὁ Διάλογος, διὰ προσευχῆς, τὸν Βασιλέα Τραϊανὸν σέσωκεν, ἀκούσας παρὰ Θεοῦ, μὴ ἄλλοτε ποτε αὐτὸν ὑπὲρ ἀσεβοῦς δεηθῆναι. Ναὶ μὲν, τὸν καὶ Θεοστυγῇ Θεόφιλον, Θεοδώρα ἡ Βασιλὶς, διὰ τῶν ἀγίων καὶ ὁμολογητῶν Ἀνδρῶν, τῶν βασάνων ἐξήρπασε, καὶ διέσωσεν, ὡς ἱστορήται. Συνίστησι δὲ τὰς ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων δόσεις ὡς ἀγαθὰς καὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος, ἐν τῷ εἰς Καισάριον Ἐπιταφίῳ τὸν ἀδελφόν. Ὁ δὲ μέγας Χρυσόστομος, ἐν τῇ πρὸς Φιλιππησίους, οὕτω φησὶν· Ἐπινοήσωμεν τοῖς ἀπειθοῦσιν ὠφέλειαν· δώμεν αὐτοῖς τὴν προσοῦσαν βοήθειαν, ἐλεημοσύνας λέγω, καὶ προσφοράς· καὶ γὰρ φέρει τούτοις πολλὴν τὸ πρᾶγμα τὴν εὐνησιν, καὶ μάλα κέρδος, καὶ ὠφέλειαν· οὐ γὰρ εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε ταῦτα νενομοθέτηται, καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ παρὰ τῶν αὐτοῦ πανσόφων Μαθητῶν παραδέδοται, τὸ ἐπὶ τῶν φρικτῶν Μυστηρίων μνείαν ποιῆσθαι τὸν Ἱερέα, ὑπὲρ τῶν πίστει κεκοιμημένων· καὶ αὐθις· ἐν τῇ σῇ διατάξει μετὰ τῶν τέκνων, καὶ συγγενῶν, συγκληρονόμον ἐχέτω σου ὁ χάρτης, καὶ τὸ τοῦ δικαστοῦ ὄνομα, καὶ μνήμης μὴ ἀμοιρεῖτω πτωχῶν, ἀγῶν τούτων ἐγγυητής. Λέγει δὲ καὶ ὁ πολὺς Ἀθανάσιος, καὶ εἰς αἶρα ἐν εὐσεβείᾳ τελειωθείς διελύθη, μὴ ἀπαναίνου ἔλαιον καὶ κηροῦς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐπικαλεσάμενος, ἐν τῷ τάφῳ προσάψαι· δεκτῆ γὰρ ταῦτα Θεῷ, καὶ πολλὴν φέρουσα τὴν ἀντίδοσιν· εἰ μὲν οὖν ἀμαρτωλὸς ὁ τεθνηκώς ἦ, ἵνα λύσης αὐτοῦ τὰ ἀμαρτήματα· εἰ δὲ δίκαιος, ἵνα μισθὸν προσθήκη γένηται· εἰδ' ἴσως τις ξένος καὶ ἄπορος ὢν, οὐκ ἔχει τὸν ἐν τούτοις ἐπιμελησόμενον, ἀλλ' ὁ Θεὸς δίκαιος καὶ φιλάνθρωπος ὢν, ἐπιμετρήσει καὶ κείνῳ διὰ τῆς ἀπορίας, ὡς εἶδεν ἀναλόγως τὸν ἔλαιον. Ἄλλως τε, καὶ ὁ προσφέρων ὑπὲρ τῶν τοιούτων, τοῦ μισθοῦ συμμετέχει, ὡς τὴν ἀγάπην ὑπὲρ τῆς τοῦ πλησίον ἐνδεικνύμενος σωτηρίας· ὥσπερ ὁ ἕτερον ἀλείφων μύρῳ, ἐκεῖνος ἑαυτὸν πρῶτον εὐωδιάζει, ὥστε οἱ τὰ ἐπιτετραμμένα, καὶ τὰς διαθήκας ἐν τοῖς τειούτοις μὴ ἐκπληροῦντες, κρίμα ἔξουσι πάντως. Ἔως ἂν οὖν ἡ δευτέρα τοῦ Χριστοῦ ἐπιγένηται Παρουσία, ὅσα ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων γίνεται, ὠφέλειαν παρέχει, ὡς οἱ Θεοὶ Πατέρες φάσκουσι, καὶ μάλιστα τοῖς καὶ μικρά τινα ἐργασαμένοις τῶν ἀγαθῶν, ὅτε μετὰ τῶν ζώντων ἦσαν κατελεγεμένοι· καὶ τινὰ τίως (ὡς χρεῶν) πρὸς σωφροτισμὸν τῶν πολλῶν ἡ θεία λέγει Γραφή, ἀλλ' ἡ φιλάνθρωπία τοῦ Θεοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νικᾷ· ἂν γὰρ ἰσοπαλὴς ὁ ζυγὸς εὐρεθῇ τῶν καλῶν καὶ αἰσχυρῶν, νικᾷ τὸ φιλάνθρωπον· εἰ δὲ καὶ μικρόν τι τῶν κακῶν ἢ πλάστιγξ βαρύνεται, κατακρατεῖ πάλιν τὸ ὑπεράγαθον. Ἰστίον δὲ, ὡς γνωρίσουσιν ἀλλήλους πάντες ἐκεῖσε, οὓς τε γνωσκούσιν, καὶ οὓς οὐκ ἐθεάσαντο πώποτε, ὡς ὁ Θεὸς λέγει Χρυσόστομος, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν πλούσιον καὶ τὸν Λάζαρον παραβολῆς αὐτὸ συνιστῶν. Πλὴν, οὐ σωματικῶς τινι σχήματι· μία γὰρ ἡλικία πάντες, καὶ τὰ ἀπὸ γενέ-

σεως γνωρίσματα λείψουσι, τῷ διορατικῷ δὲ ὁμματι τῆς ψυχῆς· ὡς καὶ ὁ Θεολόγος ἐν τῷ εἰς Καισάριον Ἐπιταφίῳ φησί· Τότε, λέγων, Καισάριον ὄψομαι, παιδρὸν, ἐνδοξον, οἷός μοι κατ' ὄναρ πολλάκις ἐφάνης, ἀδελφῶν φίλτατε. Ὁ δὲ μέγας καὶ πολὺς Ἀθανάσιος, καὶ ἐν τοῖς πρὸς τὸν ἄρχοντα Ἀντίοχον οὕτω μὴ λέγει, ἀλλ' ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν Κεκοιμημένων λόγῳ φησὶν· Ὅτι καὶ μέχρι τῆς κοινῆς ἀναστάσεως, δέδοται τοῖς Ἀγίοις ἀλλήλοις γνωρίζειν καὶ συνευφραίνεσθαι· οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ καὶ τούτου ἐστέρηνται· τοῖς δὲ ἁγίοις Μάρτυσι, καὶ τὰ παρ' ἡμῶν τελούμενα ἐφορᾶν δέδοται, καὶ ἐπισκέπτεσθαι. Τότε δὲ πάντες ἀλλήλους γνωρίσουσιν, ὅτε καὶ τὰ κεκρυμμένα πάντων φανήσεται. Ἰστίον δὲ, ὡς νυνὶ ἐν τισιν ἀφοσιωμένοις τόποις αἱ ψυχαὶ τῶν Δικαίων διάγουσι, καὶ τῶν ἁμαρτωλῶν αὖθις, ἀνά μέρος, οἱ μὲν τῇ ἐλπίδι χαίροντες, οἱ δὲ τῇ τῶν δεινῶν προσδοκίᾳ λυπούμενοι· οὐ γὰρ ἔλαβον οἱ Ἅγιοι τὴν ἐπαγγελίαν τῶν ἀγαθῶν ἔτι, ὡς φησὶν ὁ Σεῖος Ἀπόστολος· τοῦ Θεοῦ κρεῖττόν τι περὶ ἡμᾶς προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὅτι οὐχὶ πάντες οἱ κρημνοὶς περιπίπτοντες, καὶ πυρὶ, καὶ θαλάσῃ, καὶ τοῖς λεγομένοις θανατικοῖς ἐκτριβόμενοι, καὶ κρύει, καὶ λιμῷ, κατὰ κέλευσιν Θεοῦ τοῦτο πάσχουσι· ταῦτα γὰρ εἰσι Θεοῦ κρίματα· ὧν τὰ μὲν γίνονται κατ' εὐδοκίαν, τὰ δὲ, κατὰ παραχώρησιν· ἅλλα δὲ καὶ δι' εἰδησιν, καὶ δι' ἀπειλήν, καὶ σωφρονισμόν ἐτέρων γίνονται. Καὶ τῷ μὲν προγνωστικῷ λόγῳ, οἶδε πάντα, καὶ γινώσκει, καὶ τῷ θελήματι αὐτοῦ γίνονται· ὡς δὴ αἱ ἐπὶ τῶν στρουθίων λέγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον· οὐ μὴν δὲ ὀρίζει καὶ οὕτω γίνεσθαι, πλήν τινων, ἅμα τὸ παραχθῆναι τυχόν, τὸν μὲν, πνιγῆναι, τὸν δὲ, θανεῖν, καὶ τὸν μὲν, γέροντα, τὸν δὲ, νήπιον, ἀλλ' ἅπαξ ὥρισε τὸν καθολικὸν καὶ ἀνθρώπινον χρόνον, καὶ τοὺς τοσούτους τῶν θανάτων τρόπους. Ἐντὸς οὖν τῶν τοσούτων χρόνων, αἱ διάφοροι τρόποι τῶν θανάτων ἐπάγονται, οὐ μὴν ἐξ ἀρχῆς ὀρίζοντος τοῦ Θεοῦ, γινώσκοντος μέντοι· πρὸς δὲ τὴν πολιτείαν ἐνός ἐκάστου, ἢ βουλή τοῦ Θεοῦ τὸν τε χρόνον, καὶ τὸν τρόπον τοῦ θανάτου αὐτοῦ σχεδιάζει. Εἰ δὲ προορισμὸν ζωῆς λέγει ὁ μέγας Βασιλεὺς, ἀλλὰ τὸ, ἢ εἰ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ αἰνίττεται· λέγει γὰρ ὁ Ἀπόστολος, Κορινθίοις γραφών· Διότι ἀναξίως μεταλαμβάνετε, διὰ ταῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς, καὶ ἄρρώστοι, καὶ κοιμῶνται ἱκανοί· ἦτοι, ἀποθνήσκουσι πολλοί. Καὶ ὁ Δαυὶδ· Μὴ ἀναγάγῃς με ἐν ἡμίσει ἡμερῶν μου, καὶ παλαιστὰς ἔθου τὰς ἡμέρας μου. Καὶ ὁ Σαλομών· Υἱέ, τίμα τὸν πατέρα σου, ὅπως ἔσῃ πολυχρόμιος· καὶ πάλιν, ἵνα μὴ ἀποθάνῃς ἐν αὐτῷ καιρῷ σου. Καὶ ἐν τῷ Ἰωβ, πρὸς τὸν Ἐλιφάζ ὁ Θεὸς λέγει· Ἐξωλόθρευσα ἂν ὑμᾶς, εἰ μὴ διὰ Ἰωβ τὸν Σεράποντά μου. Ὅστε δεικνύται, οὐκ ὅρου εἶναι ζωῆς· εἰδὲ τις τοῦτο φησὶν, ἔρον μοι νόει Θεοῦ, τὴν θέλῃσιν αὐτῷ· ὃ γὰρ βούλεται, πρατίθῃσιν· ἐλαττοῖ δὲ ἑτέρῳ, πάντα πρὸς τὸ συμφέρον οἰκονομῶν· καὶ ὅτε θέλῃσιν ὁ Θεός, οἰκονομεῖ τὸν τε τρόπον καὶ χρόνον. Ὅρος ἐν

ἐκάστου ζωῆς ἐστίν, ὡς ὁ μέγας φησὶν Ἀθανάσιος, ἢ θέλῃσιν, καὶ ἢ βουλή τοῦ Θεοῦ· τούτῳ τῷ λόγῳ, καὶ τῷ βάθῃ τῶν κριμάτων σου Χριστέ, Σεραπεύσεις· καὶ τὸ τοῦ μεγάλου Βασιλείου, Θάνατοι, λέγοντος, ἐπάγονται, τῶν ὅρων τῆς ζωῆς πληρωθέντων· ὅρους δὲ ζωῆς, τὸ θέλημα λέγομεν τοῦ Θεοῦ. Εἰ γὰρ ἔρος ἐστὶ ζωῆς, τίνος χάριν δεόμεθα Θεοῦ, καὶ ἱατρῶν, καὶ ὑπὲρ τῶν παίδων εὐχόμεθα; Εἰδέναι δὲ καὶ τοῦτο χρεῶν, ὅτι τὰ βεβαπτισμένα νήπια, τῆς τρυφῆς ἀπολαύσουσι· τὰ δὲ ἀφώτιστα, καὶ τῶν Ἐθνῶν, οὔτε εἰς τρυφήν, οὔτε εἰς γέννηαν ἤξουσιν· ἐξιούσα μὲν οὖν ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος, οὐδεμίαν φροντίδα τῶν ἐνταῦθα ἔχει, ἀλλὰ τῶν ἐκείσε αἰεὶ φροντίζει. Τρίτα δὲ ποιῶμεν, ὅτε τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ὁ ἄνθρωπος ἀλλοιοῦται τὴν ὄψιν· ἔννατα δὲ, ὅτι πᾶσα τότε διαρρέει ἡ πλάσις, σωζομένης τῆς καρδίας μόνῃς· τεσσαρακοστὰ δὲ, ὅτι καὶ αὕτῃ ἡ καρδία τότε ἀπόλλυται· καὶ ἡ γέννησις γὰρ οὕτω προβαίνει· τῇ γὰρ τρίτῃ ἡμέρᾳ ζωγραφεῖται ἡ καρδία· τῇ δὲ ἐννάτῃ πηγνύται εἰς σάρκα· τῇ δὲ τεσσαρακοστῇ εἰς τελείαν ὄψιν διατυποῦται.

Τὰς τῶν προαναπαυσαμένων ψυχᾶς κατὰ τάξιν, Δέσποτα Χριστέ, ἐν ταῖς τῶν Δικαίων σου σκηναῖς, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος ἀθάνατος. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ ἐν ἀρχῇ, τὴν γῆν Σεμελιώσας, καὶ οὐρανούς τῳ λόγῳ στερεώσας, εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Τῶν εὐσεβῶς, ἐξ αἰῶνος θανέντων μνημόσυνα ἐκτελοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν εὐσεβῶς, ἐξαπίνης θανέντων, καὶ ἐκβολῆς παντοδαπῆς ριφείσης, σιδήρου, ξύλου, παντοίου λίθου, ἀνάπαυσον ὁ Θεός, κεκοιμημένους πιστούς.

Εἰς τὴν φρικτὴν, ἐλεύσει σου Οἰκτίρμον, ἐκ δεξιῶν τῶν προβάτων στήσον, τῆς ὀρθοδόξως σοι ἐν βίῳ λειτουργήσαντας Χριστέ, καὶ μεταστάντας πρὸς σέ.

Εἰς τῷ χορῷ, Χριστέ τῶν ἐκλεκτῶν σου, κατὰ τάξιν τοὺς σοὺς δούλους βοᾶν σοι· Εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ ἀπὸ γῆς, τὸν χοῦν δημιουργήσας, τὸ τῆς σαρκὸς, καὶ Πνεύματι ζωώσας, Σωτὴρ οἰκτίρμων, οὗς προσελάβῃ ἀνάπαυσον ὁ Θεός, ἐν τῇ ἀγίῳ ζωῇ.

Δόξα.

Οἶα τρισὶν, ἡλίοις ἢ Θεότης, μιᾶ φωτὸς συ-
κράσει ἀνυμνεῖσθω, Πατὴρ Υἱὸς τε, καὶ
Θεῖον Πνεῦμα, ἐν τῇ φύσει, ἀλλὰ τρία ὑπο-
στάσεις.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αυτὶτικόν, μελωδοῦμέν σοι ᾠσμα, ὅρος Θεῶ,
σε καλοῦντες Παρθέने, ἐν ᾧ οἰκήσας σαρ-
κὶ ὁ Λόγος, ἐθεούργησεν ἡμᾶς, πνευματικῶς ἐν
αὐτῷ.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ἐν Ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βᾶ-
• τῳ, πυρὶ τὸ τῆς Ἀειπαρθένου, τῷ Μωϋ-
• σῇ μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε,
• καὶ ὑπερυψῆτε εἰς πάντας τὰς αἰώνας. Δίς.

Τροπάρια.

Ο ἐκτρίψας, πρῶν σκιὰν θανάτου, ἀνα-
τείλας, ὡς ἥλιος ἐκ ταύρου, υἱὸς τῆς ἀ-
ναστασεως σου ποιήσον, Κύριε τῆς δόξης πᾶν-
τας τοὺς θανέντας, ἐν πίστει εἰς αἰώνας.

Τῶν ἀδελφῶν, καὶ κρυφίων ὁ γνώστης, ὅταν
μέλλης, ἐκκαλύπτειν τῇ σκότης, τὰ ἔργα,
καὶ βυλαῖς τῶν καρδιῶν ἡμῶν, τότε μὴ συνάρης,
λόγον μετὰ πάντων, τῶν πίστει κοιμηθέντων.

Οταν μέλλης, καθίσαι ἐπὶ θρόνου, καὶ κε-
λεύσης, εἰς κρίσιν παραστήναι, τοὺς ἐξ
ἐσχάτων γῆς διὰ τῆς σάλπιγγος, συναθροισμέ-
νους, τότε φεῖσαι πάντων, Χριστὲ ὡς ἐλεήμων.

Τοὺς θανέντας, ἄφνω ἐκ συμπτωμάτων, ἐκ
βοῆς τε σφοδρᾶς καὶ τάχους δρόμου, ῥα-
πίσματος, πυγμῆς τε, καὶ λακτίσεως, Κύριε
τῆς δόξης, πίστει κοιμηθέντας, ἄνες εἰς τοὺς
αἰώνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ως Μονάδα τῇ οὐσίᾳ ὑμῶ σε, ὡς Τριάδα,
τοῖς προσώποις σε, σέβω, Πάτερ Υἱὲ καὶ
Πνεῦμα τὸ πανάγιον· ἀναρχον τὸ κράτος, τῆς
σῆς βασιλείας, δοξαῖζω εἰς αἰώνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ρεῖθρου ζῶντος, πηγὴ ἐσφραγισμένη, ἀνε-
δείχτης, Θεοτόκε Παρθέने· ἀνάνδρως γὰρ
τὸν Κύριον γεννήσασα, τῆς ἀθανασίας, τοὺς
πιστοὺς ποτίζεις, τὸ νᾶμα εἰς αἰώνας. Αἰνοῦ-
μεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν.

Καταβασία. Τὸν ἐν Ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα.

Ὡδὴ 2. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν προδηλωθέντα ἐν Ὄρει τῷ Νομοθέτῃ,
• ἐν πυρὶ καὶ βᾶτῳ, τόκον τὸν τῆς Ἀει-
• παρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν,
• ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Ενθα εὐφραينوμένων ἐστὶν ἡ κατοικία, τῶν
Ἀγίων σου Κύριε, πάντας τοὺς ἀπ' αἰῶ-
νος, κεκοιμημένους ἐν πίστει τε καὶ ἐλπίδι, ἀ-
γαλλιασθῆναι καταξίωσον.

Τοὺς θρονητάς, θανατικῶν ἐκτριβέντας, κε-
ραυνῶν παντοίων, ἐξ οὐρανοῦ ἐνεχθέντων,
γῆς σχισθείσης, ἐπικλυσάσης θαλάσσης, πᾶν-
τας τοὺς πιστοὺς, Χριστὲ ἀνάπαυσον.

Πᾶσαν ἡλικίαν, πρεσβύτας καὶ νεανίσκους,
νέους καὶ ἐφήβους, παῖδας, καὶ τὰ ἄωρα
βρέφη, ἀρρένικὴν φύσιν τε καὶ θηλείαν, ἀνά-
παυσον ὁ Θεός, οὓς προσελάβου πιστοὺς.

Τοὺς ἐξ ἰοβόλων θηγμάτων κεκοιμημένους,
καταπώσεως ὄφρων, συμπατήσεως ἱπ-
πῶν, καὶ ἐκ πνιγμοῦ, καὶ ἀγχόνης τοῦ πέλας,
πίστει σοι λατρεύσαντας ἀνάπαυσον.

Εκαστον κατ' ὄνομα, τῶν ἐν πίστει θανέν-
των, ἀπὸ τοῦ αἰῶνος, καὶ γενεῶν καὶ γε-
νεᾶς, ἀκατακρίτως παρασταθῆναι σοι τότε, ἐν
τῇ παρουσίᾳ σου ἀξίωσον.

Δόξα.

Ο εἰς ἐν Τριάδι Θεός, δόξα σοι ἀπαύστως·
εἰ γὰρ καὶ Θεὸς ἕκαστον, ἀλλ' εἰς τῇ φύ-
σει πέλει, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, τοῖς
τρισοφαέσιν ἰδιώμασι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπὲρ νῦν ὁ τόκος σου· γεννᾷς γὰρ τὸν
πρόντα, καὶ γαλουχεῖς ἀφράστως, τὸν
τροφοδότην τοῦ κόσμου· ἀνακλίνεις τὸν τοῦ
παντός συνοχέα, Χριστὸν μόνον λυτρωτὴν ἡμῶν
Πανάμωμε.

Καταβασία. Τὸν προδηλωθέντα ἐν Ὄρει.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ο καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων, ἐξουσιαζων ὡς
Θεός, ἀνάπαυσον τοὺς σοὺς δούλους, ἐν
ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν· εἰ γὰρ καὶ ἡμαρ-
τον Σῶτερ, ἀλλ' οὐκ ἀπέστησαν ἐκ σοῦ.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ανάπαυσον τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζών-
των Κύριε, ἐνθα ἀπέδρα ὁδύνῃ, λύπη ὁ-
μοῦ καὶ στεναγμός· ἔλαθι ὡς φιλάνθρωπος, ἄ-
περ ἐν βίῳ ἡμαρτον· μόνος γὰρ ἀναμάρτητος,
ὑπάρχεις καὶ ἐλεήμων, νεκρῶν καὶ ζώντων Δε-
σπότης.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Μαρία Θεονύμφευτε, Χριστὸν ἀπαύστως
πρέσβευε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων,
σὺν θηγόροις Προφήταις, καὶ τῶν Μαρτύρων
δήμοις τε ἱεραρχῶν Ὀσίων τε, καὶ πάντων τε

τῶν Δικαίων, συγκληρονόμους γενέσθαι, τῆς οὐρανῶν βασιλείας.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱσταῖμεν Στίχ. δ'. καὶ ψαλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ίχος πλ. δ'.

Ὁ ἐν Ἐδέμ Παραδείσος.

Δεῦτε πρὸ τέλους πάντες Ἀδελφοί, τὸν χϋν ἡμῶν βλέποντες, καὶ τῆς φύσεως ἡμῶν τὸ ἀσθενές, καὶ τὴν εὐτέλειαν ἡμῶν, καὶ τὸ τέλος ὀψώμεθα, καὶ τὰ ὄργανα τοῦ σκεύους τῆς σαρκός· καὶ ὅτι κόνις ὁ ἄνθρωπος, βρωμα σκωλήκων καὶ φθορά· ὅτι ξηρὰ τὰ ὅστα ἡμῶν, ὅλως μὴ ἔχοντα πνοήν· τοὺς τάφους κατίδωμεν· ποῦ ἡ δόξα; ποῦ τὸ κάλλος τῆς μορφῆς; ποῦ ἡ εὐλαλος γλῶσσα; ποῦ ἡ ὀφρὺς; ἢ ποῦ ὁ ὀφθαλμός; πάντα κόνις καὶ σκιά· διὸ φεῖσαι Σωτὴρ πάντων ἡμῶν.

Τί ἀπατάται ἄνθρωπος αὐχῶν; τί μαίτην ταράττεται, ὁ πηλός, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ αὐτός; τί οὐ λογιζεται ὁ χοῦς, ὅτι κόνις τὸ φύραμα, καὶ σαπρίας καὶ φθορᾶς ἀποβολή; Εἰ οὖν πηλός ἐσμεν ἄνθρωποι, τί προστετήκαμεν τῇ γῇ; καὶ εἰ Χριστοῦ ἐσμεν σύμφυτοι, τί οὐ προστρέχομεν αὐτῷ, καὶ ὅλην ἀφέμενοι τὴν ἐπίκληρον καὶ ρέουσαν ζωὴν, τῇ ζωῇ τῇ ἀφθάρτῳ, ἀκολουθοῦντες; ἦτις ἐστὶν ὁ Χριστός, ὁ φωτισμός τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο τῇ χειρί σου πλάσας τὸν Ἀδὰμ, καὶ στήσας μεθόριον, ἀφθαρσίας, καὶ θνητότητος Σωτὴρ, καὶ τῆς ἐν χάριτι ζωῆς, τῆς φθορᾶς ἀπαλλάξας τε, πρὸς τὴν πρώτην μεταθέμενος ζωὴν· αὐτὸς τοὺς δούλους σου Δέσποτα, οὓς προσελάβου ἐξ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων ἀνάπαυσον, καὶ ἐν χορῷ τῶν ἐκλεκτῶν· καὶ τούτων τὰ ὀνόματα, μεταγράψας ἐν βίβλῳ τῆς ζωῆς, ἐν φωνῇ Ἀρχαγγέλου, ἐξαναστήσας σάλπιγγος ἤχοι, καταξιώσον αὐτοὺς, τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Χριστὸς ἀνέστη λύσας τῶν δεσμῶν, Ἀδὰμ τὸν πρωτόπλαστον, καὶ τοῦ Ἄδου καταλύσας τὴν ἰσχύν. Θαρσεῖτε πάντες οἱ νεκροί· ἐνεκρώθη ὁ θάνατος, ἐσκυλεύθη καὶ ὁ Ἄδης σὺν αὐτῷ, καὶ ὁ Χριστὸς ἐβασίλευσεν, ὁ σταυρωθεὶς καὶ ἀναστάς· αὐτὸς ἡμῖν ἐχαρίσατο, τὴν ἀφθαρσίαν τῆς σαρκός· αὐτὸς ἀνίστα ἡμᾶς, καὶ δωρεῖται τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν, καὶ τῆς δόξης ἐκείνης, μετ' εὐφροσύνης πάντας ἀξιοί, τοὺς ἐν πίστει ἀκλινεῖ, πεπιστευκότας θερμῶς ἐπ' αὐτῷ.

Δόξα. Νεκρώσιμον. Ίχος β'.

Ο ὁ ἄνθος μαραίνεται, καὶ ὡς ὄναρ παρέρηται, καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος· πάλιν δὲ ἡχοῦσης τῆς σάλπιγγος, νεκροὶ ὡς ἐν συσσεισμῷ πάντες ἀναστήσονται, πρὸς τὴν σὴν ὑπάντησιν Χριστέ ὁ Θεός. Τότε Δέσποτα, οὓς μετέστησας ἐξ ἡμῶν, ἐν ταῖς τῶν Ἀγίων σου κατὰτάξον σκηναῖς, τὰ πνεύματα Δέσποτα τῶν σῶν δούλων αἰεὶ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε Μαρία Θεοτόκε, ὁ ναὸς ὁ ἀκατάλυτος, μᾶλλον δὲ ὁ ἅγιος, καθὼς βοᾷ ὁ Προφήτης· Ἅγιος ὁ ναὸς σου, θαυμαστός ἐν δικαιοσύνῃ.

Ἀπόστιχα, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ίχον Στιχ. προσόμοια τοῦ Θεοφάνους.

Δόξα. Νεκρώσιμον τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ίχος πλ. β'.

Α ἄλγος τῷ Ἀδὰμ ἐχρημάτισεν, ἡ τοῦ ξύλου ἀπόγευσις, παλαι ἐν Ἐδέμ, ὅτε ὄφεις ἰὸν ἐξηρεύξατο· δι' αὐτοῦ γὰρ εἰσῆλθεν ὁ θάνατος, παγγενῇ κατεσθίων τὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ἐλθὼν ὁ Δεσπότης, καθεῖλε τὸν δράκοντα, καὶ ἀνάπαυσιν ἡμῖν ἐδωρήσατο. Πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν· Φεῖσαι Σωτὴρ, καὶ οὓς προσελάβου, μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ίχος ὁ αὐτός.

Νὺ εἰ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργῶν, καὶ πληρῶν. Προφῆτας ἐξαπέστειλας Χριστέ, προφητεῦσαί σου τὴν παρουσίαν, καὶ Ἀποστόλους, κηρύξαί σε τὰ μεγαλεῖα· καὶ οἱ μὲν προεφήτευσαν τὴν ἐλευσίαν σου· αἱ δὲ τῷ Βαπτίσματι ἐφώτισαν τὰ ἔθνη· Μάρτυρες δὲ παθόντες, ἔτυχον ὧν περ ἐπόθουν· καὶ πρεσβεύει σοι ὁ χορὸς τῶν ἀμφοτέρων, σὺν τῇ Τεκνίᾳ σε. Ἀνάπαυσον ὁ Θεός, ψυχὰς αἷς προσελάβου· καὶ ἡμᾶς καταξιώσον τῆς βασιλείας σου, ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας, δι' ἐμὲ τὸν ἀτάκритον, ὁ λυτρωτὴς μου καὶ Θεός.

Εἰτα. Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι.

Καὶ τὰ Τροπάρια.

Ὡ βάθει σοφίας φιλανθρώπως.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ λιμένα.

Συνάπτομεν δὲ καὶ τὴν πρώτην Ὠραν· καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, ἐκ τοῦ Κοινοῦ τοῦ Τριωδίου, Ὡδή γ'. καὶ δ'.

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον. Ψαλμὸς πλ. β'.

Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Στίχ. Πρὸς σέ Κύριε κεκραίξομαι ὁ Θεός μου.

Πρὸς Κορινθίους α'. Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. Γ'. 23.

Αδελφοί, πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξοισιν, ἀλλ' οὐ πάντα οἰκοδομεῖ. Μηδεὶς τὸ ἐαυτοῦ ζητεῖτω, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἐτέρου ἕκαστος. Πᾶν τὸ ἐν μακέλλῳ πωλούμενον ἐσθίετε, μηδὲν ἀνακρίνοντας διὰ τὴν συνείδησιν· τοῦ γὰρ Κυρίου ἡ γῆ, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς. Εἰδέτε τις καλεῖ ὑμᾶς τῶν ἀπίστων, καὶ θέλετε πορεύεσθαι, πᾶν τὸ παρατιθέμενον ὑμῖν ἐσθίετε, μηδὲν ἀνακρίνοντας διὰ τὴν συνείδησιν. Ἐὰν δέ τις ὑμῖν εἴπῃ· Τοῦτο εἰδωλόθυτόν ἐστι, μὴ ἐσθίετε, δι' ἐκεῖνον τὸν μνηνύσαντα, καὶ τὴν συνείδησιν αὐτοῦ· τοῦ γὰρ Κυρίου ἡ γῆ, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

Ἄλλος εἰς Κοιμηθέντας.

Πρὸς Θεσσαλονικεῖς α'. Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. Α'. 13.

Οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς ἀγνοεῖν, Ἀδελφοί, περὶ τῶν κοιμηθέντων, ἵνα μὴ λυπησθε, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ, οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα. Εἰ γὰρ πιστεύομεν, ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε, καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τῆς Ἰησοῦ ἀξίει σὺν αὐτῷ. Τοῦτο γὰρ ὑμῖν λέγομεν ἐν λόγῳ Κυρίου, ὅτι ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, οὐ μὴ φθάσωμεν τοὺς κοιμηθέντας· ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ Ἀρχαγγέλου, καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ, καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον· ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, ἅμα σὺν αὐτοῖς ἄρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις, εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς αἶρα· καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα.

Ἄλληλουῖα, Ψαλμὸς πλ. β'.

Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Ἐῖπεν ὁ Κύριος· Βλέπετε μὴ πλανηθῆτε.

Ἄλλος, εἰς Κοιμηθέντας, κατὰ Ἰωάννην.

Ἐῖπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἐληλυθότας πρὸς αὐτὸν Ἰουδαίους· Ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν.

Κοινωνικόν.

Μακάριοι οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε, καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Αὕτη ἡ Ἀκολουθία γίνεται ἀπαράλλακτως καὶ ἐν τῷ Σαββάτῳ τῷ πρὸς τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἡ Ἀκολουθία δὲ τῶν λαχόντων Ἀγίων, σήμερον καὶ αὔριον, ψάλλεται ἐν τοῖς παρελθούσιν Ἀποδείπνοις, εἰ μήπου τύχοι Ἀγίου ἑορταζομένου μνήμη.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ Ἑσπερας.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ.

Μετὰ τὸν Προσμερικὸν Ψαλμὸν, ἡ συνήθης Στιχολογία· εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ', καὶ τὰ ἐφεξῆς Προσόμοια τοῦ Τριωδίου δ'.

Ψαλμὸς πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Οταν μέλλῃς ἔρχεσθαι, κρίσιν δικαίαν ποιῆσαι, Κριτὰ δικαιοτάτε, ἐπὶ θρόνου δόξης σου καθεζόμενος, ποταμὸς πύρινος, πρὸ τῆς θύρας Βήματος, καταπλήττων ἔλκει ἅπαντας, παρισταμένων σοι, τῶν ἐπουρανίων Δυνάμεων, ἀνθρώπων κρινομένων τε, φόβῳ καθ' ὃ ἕκαστος ἐπραξε· τότε ἡμῶν φεῖσαι, καὶ μοίρας καταξίωσον Χριστέ, τῶν σωζομένων ὡς εὐσπλαγχνος, πίστει δυσωποῦμέν σε.

Βίβλοι ἀνοιγήσονται, φανερωθήσονται πράξεις, ἀνθρώπων ἐπίπροσθεν, τοῦ ἀστέκτου Βήματος· διηγήσει δὲ, ἡ κοιλὰς ἅπασα, φοβερῶ βρύγματι, τῇ κλαυθμῶνος, πάντας βλέπουσα, τοὺς ἀμαρτήσαντας, ταῖς αἰωνιζούσαις κολάσεσι, τῇ κρίσει τῇ δικαίᾳ σου, παραπεμπομένους, καὶ ἄπρακτα, κλαίοντας Οἰκτίρμον· διό σε δυσωποῦμεν ἀγαθέ· Φεῖσαι ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε, μόνε Πολυέλεε.

Ηγήσῃσι σάλπιγγες, καὶ κενωθήσονται ταῖς φωναῖς, καὶ ἐξαναστήσεται τῶν ἀνθρώπων τρέμουσα, φύσις ἅπασα· οἱ καλὰ πράξαντες, ἐν χαρᾷ χαίρουσι, προσδοκῶντες μισθὸν λήψεσθαι· οἱ ἀμαρτήσαντες, τρέμουσι δεινῶς ὁλολύ-

ζοντες, εἰς κόλασιν πεμπόμενοι, καὶ τῶν ἐκλεκτῶν χωριζόμενοι. Κύριε τῆς δόξης, οἰκτείρησον ἡμᾶς ὡς ἀγαθός, καὶ τῆς μερίδος ἀξιώσον, τῶν ἡγαπηκότων σε.

Κλαίω καὶ ὀδύρομαι, ὅταν εἰς αἴσθησιν ἔλθω, τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, σκότος τὸ ἐξώτερον, καὶ τὸν τάρταρον, τὸν δεινὸν σκώληκα, τὸν βρυγμὸν αὐθίς τε, τῶν ὀδόντων, καὶ τὴν ἀπαυστον, ὀδύνην μέλλουσαν, ἔσεσθαι τοῖς ἀμετρα πταίσασι, καὶ σὲ τὸν Ὑπεράγαθον, γνώμη πονηρᾷ παροργίσασιν· ὧν εἷς τε καὶ πρῶτος, ὑπάρχω ὁ ταλαίπωρος ἐγώ· ἀλλὰ Κριτὰ τῷ ἐλέει σου, σῶσόν με ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Οταν τίθωνται θρόνοι, καὶ ἀνοίγωνται βίβλοι, καὶ Θεὸς εἰς κρίσιν καθέζεται, ὦ ποῖος φόβος τότε! Ἀγγέλων παρισταμένων ἐν φόβῳ, καὶ ποταμοῦ πυρὸς ἔλκοντος, τί ποιήσομεν τότε οἱ ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις ὑπεύθυνοι ἄνθρωποι; Ὅταν δὲ ἀκούσωμεν καλοῦντος αὐτοῦ, τοὺς εὐλογημένους τοῦ Πατρὸς εἰς βασιλείαν, ἀμαρτωλοὺς δὲ ἀποπέμποντος εἰς κόλασιν, τίς ὑποστήσεται τὴν φοβεράν ἐκείνην ἀπόφασιν; Ἀλλὰ μόνε φιλόνηρωπε Σωτήρ, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, πρὶν τὸ τέλος φθάσῃ, διὰ τῆς μετανοίας ἐπιστρέψας, ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ τῆς Ὁκτωήχου.

Εἰσοδος· Φῶς ἱλαρόν· καὶ τὸ Προκείμενον.
Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.
Εἰς τὴν Λιτὴν.

Δόξα. Ἰδιόμελον. Ἦχος βαρὺς.

Ταῖς τοῦ Κυρίου γνόντες ἐντολαῖς, οὕτω πολιτευθῶμεν· πεινῶντας διαθρέψωμεν, διψῶντας ποτίσωμεν, γυμνοὺς περιβαλώμεθα, ξένους συνεισάγωμεν, ἀσθενοῦντας, καὶ τοὺς ἐν φυλακῇ, ἐπισκεψώμεθα, ἵνα εἴπῃ καὶ πρὸς ἡμᾶς, ὁ μέλλων κρίναι πᾶσαν τὴν γῆν· Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τῷ Πατρὶ μου, κληρονομήσατε, τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπὸ τὴν σὴν Δέσποινα σκέπην, πάντες οἱ γηγενεῖς, προσπεφυγότες βρωμέν σοι· Θεοτόκε ἡ ἐλπίς ἡμῶν, ρῦσαι ἡμᾶς, ἐξ ἀμέτρων πταισμάτων, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἀπόστιχα τῆς Ὁκτωήχου κατ' Ἀλφάβητον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Οἱμοι μέλαινα ψυχὴ! ἕως πότε τῶν κακῶν οὐκ ἐκκόπτεις; ἕως πότε τῇ ῥαθυμίᾳ κατὰ κείσαι; τί οὐκ ἐνθυμῇ τὴν φοβεράν ὥραν τοῦ θανάτου; τί οὐκ τρέμεις ὅλη τὸ φρικτὸν Βῆμα

τοῦ Σωτῆρος; ἄρα τί ἀπολογήσῃ, ἢ τί ἀποκριθῇ; τὰ ἔργα σου παρίστανται πρὸς ἐλεγχόν σου· αἱ πράξεις ἐλέγχουσι κατηγορεῖσαι. Λοιπὸν ὦ ψυχὴ, ὁ χρόνος ἐφέστηκε· δράμε πρόφθασον, πίστει βόησον· Ἠμαρτον Κύριε, ἡμαρτόν σοι· ἀλλ' οἶδα φιλόνηρωπε τὸ εὐσπλαγχνόν σου· ὁ ποιμὴν ὁ καλός, μὴ χωρίσῃς με, τῆς ἐκ δεξιῶν σου παραστάσεως, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ανύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σὼν οἰκετῶν παρακλήσεις, δέχου Πανάμωμε· ἡ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν ταῖς ἡμῶν ἱκεσίαις προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον, Θεοτόκε Παρθένε· καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας. Γίνεται δὲ καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Πραξαπόστολον.

Τῇ Κυρίᾳ Κη Πρωτ'.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον, καὶ τῆς Θεοτόκου· Εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ μετ' αὐτὴν ἀναγινώσκομεν τὸν, Περὶ Φιλοπτώχειας λόγον τοῦ Θεολόγου, εἰς δόσεις γ'. οὗ ἡ ἀρχή·

Ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ συμπένητες.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου, καὶ τὸ Ἑωθινὸν ἐνδιάτακτον Εὐαγγέλιον.

Μετὰ δὲ τὸν Ν'. Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας ζωοδότα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου, πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος ὅλον ἐσπιλωμένον· ἀλλ' ὡς αἰκτιρμῶν κάθαρων, εὐσπλαγχνῶ σου ἐλέει.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε· αἰσχροῖς γὰρ κατερρύπωσα, τὴν ψυχὴν ἀμαρτίαις, ὡς ῥαθυμῶς τὸν βίον μου, ὅλον ἐκδαπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ρῦσαί με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶτα, Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κτλ.

Ἦχος πλ. α'.

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐννοῶν ὁ τάλας, τρέμω τὴν φοβεράν ἡμέραν τῆς κρίσεως· ἀλλὰ θάρρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ὡς ὁ Δαυὶδ βρωῶ σοι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες· Ὁ Ἀναστάσιμος, ὁ Σταυρο-
ναστάσιμος, τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Τριωδίου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Τριωδίου, εἰς ἡ.

Ποίημα Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Ωδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Βοηθὸς καὶ σκεπαστής.

Τὴν ἡμέραν τὴν φρικτὴν τῆς παναρόρητης σου
παρουσίας, φρίττω ἐννοῶν, δεδοικῶς προο-
ρῶ· ἐν ἣ προκαθίσσεις, κρίναι ζῶντας καὶ νε-
κρούς, Θεέ μου Παντοδύναμε.

Οτε ἤξεις ὁ Θεός, ἐν μυριάσι καὶ χιλιάσι,
τῶν Ἀγγελικῶν, οὐρανίων ἀρχῶν, καὶ μέ-
νεν νεφέλαις, ὑπαντῆσαί σοι Χριστέ, τὸν ἀθλίον
ἀξιῶσον.

Δεῦρο λάβε μοι ψυχὴ, αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ
τὴν ἡμέραν, ὅτε ὁ Θεός ἐμφανῶς ἐπιστῇ·
καὶ θρήνησον, κλαῦσον, εὐρεθῆναι καθαρά, ἐν
ὥρᾳ τῆς ἐτάσεως.

Εξιστά με καὶ φοβεῖ, τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον
τῆς γεέννης, σκώληξ ὁ πικρὸς τῶν ὁδόν-
των βρυγμός· ἀλλ' ἄντες μοι ἄφες, καὶ τῇ στα-
σει με Χριστέ, τῶν ἐκλεκτῶν σου σύνταξον.

Τῆς εὐκταίας σου φωνῆς, τῆς τοῦς Ἀγίους
σου προσκαλούσης, ἐπὶ τὴν χαρὰν, ἧς ἀ-
κούσω καὶ γὰρ, ὁ τάλας καὶ εὖρω, βασιλείας οὐ-
ρακῶν, τὴν ἀρόρητον ἀπόλαυσιν.

Μὴ εἰσέλθῃς μετ' ἐμοῦ, ἐν κρίσει φέρων μου
τὰ πρακτέα, λόγους ἐκζητῶν, καὶ εὐθύ-
νων ὁρμαῖς· ἀλλ' ἐν οἰκτιρμοῖς σου, παρορῶν με
τὰ δεινὰ, σῶσόν με Παντοδύναμε.

Δόξα.

Τραυπόστατε Μοναῖς, ἀρχικωτάτῃ Κυρία
πάντων, τελεταρχικῇ ὑπεράρχει, αὐτὴ ἡ-
μᾶς σῶσον, ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα
τὸ πανάγιον. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς ἐγέννησεν υἱόν, τὸν μὴ σπαρέντα πα-
τρῶϊ νόμῳ· τοῦτον οὖν γεννᾷ, ὁ Πατὴρ
πλήν Μητρός· παράδοξον τέρας! σὺ γὰρ ἔτε-
κες Ἀγνὴ, Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον.

Καταβασία.

• **Β**οηθὸς καὶ σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς
• σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω
• αὐτόν· Θεὸς τοῦ Πατρός μου, καὶ ὑψώσω αὐ-
• τόν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ωδὴ γ'. Στερέωσον Κύριε.

Ο Κύριος ἔρχεται, καὶ τίς ὑποίσει αὐτοῦ
τὸν φόβον; τῷ προσώπῳ τίς ὀφθῇ αὐτῷ;
ἀλλ' ἐτοίμη, γενοῦ, ὦ ψυχὴ πρὸς ὑπάντησιν.

Πραφθάσωμεν, κλαύσωμεν, καταλλαγῶμεν
Θεῷ πρὸ τέλους· φοβερόν γὰρ τὸ κριτή-
ριον, ἐν ᾧ πάντες, τετραχηλισμένοι στησόμεθα.

Ελέησον Κύριε, ἐλέησόν με ἀναβοῶ σοι, ὅτε
ἤξεις μετ' Ἀγγέλων σου, ἀποδοῦναι, πᾶσι
κατ' ἀξίαν τῶν πράξεων.

Τὴν ἄστεκτον Κύριε, ὀργὴν πῶς οἶσω τῆς
κρίσεώς σου, παρακούσας σου τὸ πρόστα-
γμα; ἀλλὰ φεῖσαι, φεῖσαί μου, ἐν ὥρᾳ τῆς κρί-
σεως.

Επίστρεψον στέναξον, ψυχὴ ἀθλία, πρὶν ἢ
τοῦ βίου, πέρας λάβῃ ἡ πανήγυρις, πρὶν
τὴν θύραν, κλείσῃ, τοῦ νυμφῶνος ὁ Κύριος.

Μάρτηκα Κύριε, καθάπερ ἄλλος ἔδειξ ἄν-
θρωπῶν, πλημμελήσας ὑπὲρ ἄνθρωπον·
πρὸ τῆς δίκης, ἔλεως γενοῦ μοι φιλάνθρωπε.

Δόξα.

Τριάς ἀπλή, ἄκτιστε, ἀναρχε φύσις, ἡ ἐν
Τριάδι, ὑμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σῶ-
σον, πίστει προσκυνοῦντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εβλάστησας Ἀχραντε, ἀσπόρῳ τόκῳ τὸν
ζῶντα Λόγον, σαρκωθέντα ἐν τῇ μήτρᾳ
σε, ὁ τραπέντα. Δόξα Θεομῆτορ τῷ τόκῳ σε.

Καταβασία.

• **Σ**τερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐν-
• τολῶν σου, σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν
• μου, ὅτι μόνος Ἅγιος ὑπάρχεις καὶ Κύριος.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸ Βῆμά σου φρικτόν, καὶ ἡ κρίσις δικαία,
τὰ ἔργα μου δεινὰ· ἀλλ' αὐτός, Ἐλεῆμον,
προφθάσας με διάτῃσον, καὶ κολάσεως λύτρω-
σαι· ῥύσαι Δέσποτα, τῆς τῶν ἐρίφων μερίδος,
καὶ ἀξιῶσον, ἐκ δεξιῶν σου με στῆναι, Κριτὰ
δικαιοτάτε.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὸν πάντων ποιητὴν, καὶ Θεόν σου καὶ κτί-
στην, πανάμωμε Ἀγνὴ, διὰ Πνεύματος
Θείου, ἐν μήτρᾳ σε ἐχώρησας, καὶ φθορᾶς δίχα
τέτοκας· ὃν δοξάζοντες, σὲ ἀνυμνοῦμεν Παρθέ-
νε, ὡς παλάτιον, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, καὶ
κόσμον ἀντίλυτρον.

Ἔτερον Κάθισμα. Ἦχος πλ. β'.

Ενοῶ τὴν ἡμέραν τὴν φοβεράν, καὶ θρήνῳ
μου τὰς πράξεις τὰς πονηραῖς· πῶς ἀπο-
λογήσομαι τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ; ποία δὲ παρ-
ρησία ἀτενίσω τῷ Κριτῇ, ὁ ἄσωτος ἐγώ; Εὐ-
σπλαγχνε Πάτερ, Υἱὲ μονογενές, τὸ Πνεῦμα τὸ
ἅγιον ἐλέησόν με.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, εἰς τὸν
τόπον ὃν διέθου, ὅταν καθίσῃς Ἐλεῆμον
ποιῆσαι δικαίαν κρίσιν, μὴ δημοσιεύῃς μου τὰ

κεκρυμμένα, μηδὲ καταισχύνῃς με ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων· ἀλλὰ φεῖσαί μου ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ελπίς τοῦ κόσμου ἀγαθὴ, Θεοτόκε Παρθένε, τὴν σὴν καὶ μόνην φοβεραίν, προστασίαν αἰτούμαι· σπλαγχνίσθητι εἰς εὐπερίστατον λαόν· δυσώπησον τὸν ἐλεήμονα Θεόν, ῥυθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης ἀπειλῆς, μόνη εὐλογημένη.

Ὡδὴ δ'. Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης.

Εφῆστηκεν ἡ ἡμέρα, ἥδη πρὸ θύραις ἡ κρίσις· ψυχὴ γρηγόρει· ὅπου βασιλεῖς ὁμοῦ καὶ ἄρχοντες, πλούσιοι καὶ πένητες ἀθροίζονται, καὶ λήψεται τὰ κατ' ἀξίαν, τῶν πεπραγμένων, τῶν ἀνθρώπων ἕκαστος.

Εν τάγματι τῷ οἰκείῳ, μονάζων καὶ ἱεράρχης, πρέσβυς καὶ νέος, δούλος καὶ δεσπότης ἐτασθήσονται, χήρα καὶ παρθένος εὐθυνθήσεται· καὶ ἅπασιν ἀβάλε τότε, τοῖς μὴ τὸν βίον, ἔχουσιν ἀνεύθυνον!

Αδέκαστός σου ἡ κρίσις, ἀλάθητόν σου τὸ Βῆμα τεχνολογίας, οὐ ῥητόρων πιθανότης κλέπτουσα, οὐ μαρτύρων σιγήσις παρακρούουσα τὸ δίκαιον· ἐν σοὶ γὰρ πάντων, τὰ κεκρυμμένα, τῷ Θεῷ παρίστανται.

Μὴ ἔλθω εἰς γῆν κλαυθμῶνος· μὴ ἴδω τόπον τοῦ σκότους, Χριστέ μου Λόγε· μὴ δεθῶ χεῖρας καὶ πόδας μου, ἔξω τοῦ νυμφῶνός σου ῥιπτόμενος, τὸ ἐνδυμα τῆς ἀφθαρσίας ῥερυπωμένον ἔχων ὁ πανάθλιος.

Ηνίκα ἀποχωρίσης, ἀμαρτωλὸς ἐκ δικαίων, κρίνων τὸν κόσμον, ἕνα τῶν προβάτων σου με σύνταξον, ἀπὸ τῶν ἐρίφων διακρίνων με, Φιλάνθρωπε, εἰς τὸ ἀκῆσαι, φωνῆς ἐκείνης, τῆς εὐλογημένης σου.

Ετάσεως γενομένης, καὶ βίβλων ἀνεωγμένων, τῶν πεπραγμένων, τί ποιήσεις ὦ ψυχὴ ταλαίπωρε; τί ἀπολογήσῃ ἐπὶ Βήματος, μὴ ἔχουσα δικαιοσύνης, καρποὺς προσάξει, τῷ Χριστῷ καὶ πλάστῃ σου;

Ακούων τῆς τοῦ πλουσίου, ἐν τῇ φλογὶ τῆς βασάνου θρηνηλογίας, κλαίω, καὶ οδυρόμαι ὁ ἄθλιος, τῆς αὐτῆς ὑπάρχων κατακρίσεως· καὶ δέομαι, Ἐλέησόν με, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ἐν καιρῷ τῆς κρίσεως.

Δόξα.

Υἰὸν ἐκ Πατρὸς καὶ Πνεῦμα, δοξαῖζω ὡς ἐξ ἡλίου φῶς καὶ ἀκτῖνα· τὸν μὲν γεννητῶς, ὅτι καὶ γέννημα· τὸ δὲ προβλητῶς, ὅτι καὶ

πρόβλημα· συνάναρχον θείαν Τριάδα, προσκυνουμένην, ἀπὸ πάσης κτίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένος βρέφος τεκοῦσα, καὶ τὴν ἀγνείαν τηροῦσα, σεμνὴ σὺ ὠφθης, τὸν Θεὸν γεννήσασα καὶ ἄνθρωπον, ἕνα τὸν αὐτὸν ἐν ἑκατέρᾳ μορφῇ· τὸ θαῦμά σου Παρθενομῆτορ, ἐκπλήττει πᾶσαν, ἀκοὴν καὶ ἔννοιαν.

Καταβασία.

» **Α**κήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σε Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι, καὶ ἔλεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοὴν σου καὶ ἐφοβήθην· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδὴ ε'. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα.

Τρόμος ἀδιήγητος, καὶ φόβος ἐκεῖ· ἥξει γὰρ Κύριος, καὶ τὸ ἔργον μετ' αὐτοῦ, ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων· καὶ τίς ἐντεῦθεν λοιπὸν, ἑαυτὸν μὴ πενήσει;

Ποταμὸς ὁ πύρινος ταραττει με, τήκει με, ἔξει με, τῶν ὀδόντων ὁ βρυγμὸς, τὸ σκότος τῆς ἀβύσσου· καὶ πῶς; ἢ τί πεπραχώς, Θεὸν ἐξιλεώσω;

Φεῖσαι φεῖσαι Κύριε, τοῦ δούλου σου· μήποτε δώῃς με, τοῖς πικροῖς βασανισταῖς, Ἀγγέλων ἀποτόμων, ἐν οἷς οὐκ ἔστιν ἐκεῖ, ἀνάπαυσιν εὐρέσθαι.

Αρχὼν καὶ ἡγούμενος, ἐκεῖ ἐνταύτῳ, πλούσιος ἄδοξος, μέγας ἅμα καὶ μικρός, εὐθύνεται ἐπίσης· οὐαὶ ἑκάστῳ λοιπὸν, τῷ μὴ ἡτοιμασμένῳ!

Ανὲς ἄφες Κύριε, καὶ σύγγνωθι, ὅσα σοὶ ἡμάρτον, καὶ μὴ δείξης με ἐκεῖ ἐνώπιον Ἀγγέλων, ἐν κατακρίσει πυρὸς, αἰσχύνῃς ἀπεράντου.

Φεῖσαι φεῖσαι Κύριε τοῦ πλάσματός σου· ἡμάρτον ἄντες μοι, ὅτι φύσει καθαρὸς, αὐτὸς ὑπάρχεις μόνος· καὶ ἄλλος πλήν σου οὐδεὶς, ὑπάρχει ἔξω ῥύπου. Δόξα.

Μονάδα τῇ φύσει σε, Τριάς ἀνυμνῶ, ἄναρχον, ἄληπτον, ἀρχικὴν, βασιλικὴν, ὑπερτελῆ ἐνάδα, Θεὸν καὶ φῶς καὶ ζωὴν, δημιουργὸν τοῦ κόσμου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν τῇ ὑπὲρ φύσιν σου, κηρύσει Σεμνὴ, νόμα σοὶ φύσεως, καταλύονται σαφῶς· καὶ γὰρ ἀσπόρως τίκεις, τὸν πρὸ αἰώνων Θεόν, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα. Καταβασία.

» **Ε**κ νυκτὸς ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καὶ ὁδήγησον καὶ ἐμὲ, ἐν

τοῖς προσταύμασί σου, καὶ διδάξόν με ποιῆν,
» αἰεὶ τὸ θέλημά σου.

Ὡδή 5. Ἐβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Εν τῇ φρικτῇ Χριστέ παρουσίᾳ σου, ὅταν φανῇς ἐξ οὐρανοῦ, καὶ τεθῶσι θρόνοι, καὶ βίβλοι ἀνοιγῶσι, φεῖσαι φεῖσαι τότε, Σωτὴρ τῶ πλάσματός σου.

Κεῖ οὐδὲν βοηθῆσαι δύναται, Θεοῦ ὑπάρχοντος κριτοῦ, οὐ σπουδὴ, οὐ τέχνη, οὐ δόξα, οὐ φιλία, εἰ μὴ ἡ ἐξ ἔργων, ἰσχὺς σου ὧ ψυχῇ μου.

Κεῖ ὁμοῦ ἄρχων καὶ ἡγούμενος, πένης καὶ πλούσιος, ψυχῇ, οὐ πατήρ ἰσχύσει, οὐ μήτηρ βοηθοῦσα, οὐ λυτρούμενος, ἀδελφὸς τῆς καταδίκης.

Τὸ φοβερόν ψυχὴ λογοθέσιον, ἐννοουμένη τοῦ Κριτοῦ, φρίζον ἀπ' ἐντεῦθεν, ἐτοίμασον τὸν λόγον, μὴ κατακριθῇς, δεσμοῖς τοῖς αἰωνίοις.

Ἄρον τὸ σὸν, μὴ ἀκούσω Κύριε, ἀποπεμπόμενος ἐκ σοῦ· μηδὲ τὸ, Πορεύου, εἰς πῦρ κατηραμένον· ἀλλὰ τῆς εὐκταίας, φωνῆς τῆς τῶν Δικαίων.

Ἄδου πυλῶν λύτρωσαί με Κύριε, χάους καὶ ζόφου ἀφεγγοῦς, ἐκ καταχθονίων, καὶ πυρὸς τοῦ ἀσθέστου, ἐξ ἀπάσης ἄλλης, ποινῆς τῆς αἰωνίου.

Δόξα.

Τριαδικῆς, μοναῖδος Θεότητα, ὕμνω Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ τὸ Θεῖον Πνεῦμα, μιᾶς ἀρχῆς τὸ κράτος, συνδηρημένης, τρισὶ τοῖς χαρακτῆρσι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πύλη σὺ, ἣν μόνος διώδευσεν, ὁ εἰσελθὼν καὶ ἐξελθὼν, καὶ ταῖς πλεῖς μὴ λύσας, Ἀγνὴ τῆς παρθενίας, Ἰησοῦς ὁ πλάσας, Ἀδάμ, καὶ ὁ Υἱός σου.

Καταβασία.

» **Ε**βόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οἶκόν σου.
» **Κ**τίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου, ἐξ ἁδου κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου.

Κοντάκιον, Ἦχος α.

Εὐφρανέσθω ὁ Θεός, ἐπὶ γῆς μετὰ δόξης, καὶ τρέμουνται τὰ σύμπαντα· ποταμός δὲ τοῦ πυρὸς πρὸ τοῦ Βήματος ἔλκη, καὶ βίβλοι ἀνοίγωνται, καὶ τὰ κρυπτά δημοσιεύωνται· τότε ῥῦσαί με, ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσθέστου, καὶ ἀξιώσον, ἐκ δεξιῶν σου με στήναι, Κριτὰ δικαιότατε.

Ὁ Οἶκος.

Τὸ φοβερόν σου κριτήριο ἐνθυμούμενος, ὑπεράγαθε Κύριε, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, φρίττω καὶ πτοοῦμαι ὑπὸ τῆς συνειδήσεως τῆς ἐμῆς ἐλεγχόμενος, ὅταν μέλλῃς καθίστασθαι ἐπὶ τοῦ θρόνου σου, καὶ ποιῆν τὴν ἐξέτασιν· τότε ἀρνεῖσθαι τὰς ἀμαρτίας οὐδεὶς ἐξισχύσει, ἀληθείας ἐλεγχούσης, καὶ δειλίας κατεχούσης· μέγα μὲν ἠχήσει τότε, πῦρ τὸ τῆς γενένης· ἀμαρτωλοὶ δὲ βρῦξουσιν. Διό με ἐλέησον πρὸ τέλους, καὶ φεῖσαί μου, Κριτὰ δικαιότατε.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τῆς δευτέρας καὶ ἀδεκάστου Παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μνηρίαν ποιούμεθα.

Στίχοι.

Ὅτε, κρίνων γῆν, ὁ Κριτὴς πάντων καίθη,
Τῆς, Δεῦτε, φωνῆς ἄξιον κἀμέ κρίνοις.

Ταύτην οἱ θειότατοι Πατέρες, μετὰ τὰς δύο παραβολὰς ἔθεντο, ὡς ἂν μή τις τὴν ἐν ἐκείναις τοῦ Θεοῦ φιλάνθρωπίαν μαυθάνων, ἀμειλῶς διάγῃ λέγων· Φιλάνθρωπός ἐστιν ὁ Θεός, καὶ ὅταν τῆς ἀμαρτίας ἀναχωρήσω, ἐτοίμως ἔχω τὸ πᾶν ἀνύσαι. Ταύτην τὴν φοβεράν ἡμέραν ἐνταῦθα κατέταξαν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου, καὶ τῆς προσδοκίας τῶν ἐσομένων δεινῶν, φοβήσαντες τοὺς ἀμειλῶς διακειμένους, πρὸς ἀρετὴν ἐπαναγάγωσι, μὴ θάρσυντας εἰς τὸ φιλάνθρωπον μόνον, ἀλλ' ἀφορᾶν, ὅτι καὶ δίκαιός ἐστι Κριτὴς, καὶ ἀποδίδωσιν ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ἄλλως τε, καὶ τῶν ψυχῶν προσηγησαμένων ἐχρῆν παραγενέσθαι καὶ τὸν κριτὴν. Τρόπον δέ τινα καὶ ἡ παρούσα Ἐορτή, ὥσανεὶ τέλος πασῶν τίθεται νῦν· ὅτι καὶ αὕτη πάντων ἔσται τῶν κατ' ἡμᾶς τελευταία. Χρὴ γὰρ σκοπεῖν, ὡς τῇ ἐσομένῃ Κυριακῇ, τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου, καὶ αὐτὴν τὴν ἀπὸ τοῦ Παραδείσου ἐκπτωσιν θήσουσι τοῦ Ἀδάμ· ἡ δὲ παρούσα, πάντων τῶν ἡμετέρων τέλος, καὶ τοῦ κόσμου αὐτοῦ· ἐν τῇ Ἀπόκρῳ δὲ ταύτην ἔθεντο, καταστέλλοντες, οἶμαι, τὴν τρυφὴν καὶ ἀδωγηγίαν διὰ τὸν φόβον τῆς Ἐορτῆς, καὶ πρὸς τὴν τῶν πλησίου συμπάθειαν ἡμᾶς ἐκκαλούμενοι. Καὶ ἄλλως· ἐπειδὴ τρυφήσαντες ἐξώσθημεν τῆς Ἐδέμ, καὶ ὑπὸ κρίσιν γεγονάμεν καὶ ἀράν, κατὰ τοῦτο ἐνταῦθα ἡ παρούσα τίθεται Ἐορτή· καὶ ὅτι μέλλομεν, τῇ ἄλλῃ διὰ τοῦ Ἀδάμ Κυριακῇ κατὰ τὸν τύπον τῆς Ἐδέμ, ἐκβληθῆναι, ἵως οὐ ἡμᾶς Χριστὸς ἐλθὼν, πάλιν ἐπαναγάγῃ πρὸς τὸν Παράδεισον. Δευτέρα δὲ Παρουσία εἴρηται, ὅτι καὶ πρῶτον σωματικῶς πρὸς ἡμᾶς ἐπεδήμησεν, ἀλλ' ἡρέμα, καὶ χωρὶς δόξης· νῦν δὲ, μετὰ ὑπερφῶν θαυμασίων ἐλεύσεται, καὶ περιφανὺς τῆς λαμπρότητος οὐρανέθην, καὶ μετὰ σώ-

ματος, ὡς ἂν γνωσθεῖν πᾶσιν, ὅτι οὗτος ἐστὶν ὁ καὶ πρῶτα ἐλθὼν, καὶ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ῥυσάμενος, καὶ κρῖναι πάλιν μέλλων αὐτό, εἰ καλῶς τὰ δεδομένα αὐτῷ διετήρησε. Πότε μὲν τοι γενήσεται ἡ αὐτοῦ Παρουσία, οὐδεὶς οἶδε· τοῦτο γὰρ καὶ ὁ Κύριος τοῖς Ἀποστόλοις ἀπέκρυψε· τέως γεμὴν, σημεῖα τινὰ ἐνέφηνε προηγήσασθαι, ἅτινες τῶν Ἀγίων καὶ πλατύτερον διεσάφησαν. Λέγεται δέ, ὅτι μετὰ τὴν τῶν ἑπτὰ χιλιάδων χρόνων παρέλευσιν ἔσται. Πρὸ δὲ τῆς αὐτοῦ Παρουσίας, ἐλεύσεται ὁ Ἀντίχριστος, καὶ γεννηθήσεται (ὡς φησὶν ὁ ἅγιος Ἰππόλυτος Ῥώμης) ἐκ γυναικὸς μιᾶς, καὶ παρθένου μὲν τὸ δοκεῖν, ἐξ Ἑβραίων δὲ οὔσης, ἀπὸ τῆς φυλῆς Δάν, ὅς ἦν παῖς τοῦ Ἰακώβ, καὶ περιπατήσῃ δῆθιν, τὴν κατὰ Χριστὸν μετερχόμενος πολιτείαν, καὶ θαύματα ἐκτελέσει, ἔσα δῆτα καὶ ὁ Χριστὸς ἐνήργησε, καὶ νεκροὺς ἀναστήσει· πλὴν κατὰ φαντασίαν ἅπαντα πράξει, καὶ τὴν γεννησιν, καὶ τὴν σάρκα, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, ὡς φησὶν ὁ Ἀπόστολος· καὶ τότε, λέγων, ἀποκαλυφθήσεται ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἐν πάσῃ δυνάμει, καὶ σημείοις, καὶ τέρασι ψεύδους. Πλὴν οὐκ αὐτὸς ὁ Διάβολος εἰς σάρκα μεταστοιχειωθήσεται, ὡς ὁ ἐκ Δαμασκοῦ φησὶν Ἰωάννης· ἀλλ' ἀνθρωπος ἐκ πορνείας γεννηθεὶς, πᾶσαν τὴν τοῦ Σατανᾶ ἐνέργειαν ὑποδέχεται, καὶ αἰφνηδὸν ἐπαναστήσεται, εἴτα χρηστὸς καὶ ἐπεικὴς ἅπασιν δόξει, καὶ λιμὸς τότε μέγας γενήσεται· καὶ ἐπαρκέσει τῷ λαῷ δῆθιν, καὶ τὰς θείας Γραφὰς μετελεύσεται, καὶ νηστείαν ἀσκήσει, καὶ βιασθήσεται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, καὶ βασιλεὺς ἀνακηρυχθήσεται καὶ ἀγαπήσει πλεῖστα τὸ τῶν Ἑβραίων γένος, καὶ εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀποκαταστήσει, καὶ τὸν ναὸν αὐτῶν ἐγερεῖ. Πρὸ δὲ ἑπτὰ χρόνων, ὡς φησὶ Δανιὴλ, ἐλεύσεται Ἐνώχ καὶ Ἡλίας, κηρύσσοντες τῷ λαῷ, μὴ δέχεσθαι αὐτόν· ὁ δὲ, συσχὼν αὐτοὺς, τυραννήσει· εἴτα καὶ τὰς αὐτῶν κεφαλὰς ἐκκόψει· οἱ δ' εὐσεβεῖν ἡρημένοι, μακρὰν φεύξονται· οὓς ἐν ὄρεσιν εὐρῶν, διὰ δαιμόνων πειράσει· κολοβωθήσονται δὲ τὰ ἑπτὰ ἔτη ἐκεῖνα, διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς, καὶ λιμὸς γενήσεται μέγας, τῶν στοιχείων ὅλων μετατραπέντων, ὡς ἀφανισθῆναι μικροῦ δεῖν ἅπαντας.

Μετὰ δὲ ταῦτα, αἰφνης ὡσεὶ ἀστραπὴ εὐρανόθεν ἡ τοῦ Κυρίου Παρουσία γενήσεται, προπορευομένου τοῦ τιμίου αὐτοῦ Σταυροῦ, καὶ ποταμὸς πυρὸς καχλάζων αὐτοῦ προπορεύσεται, πᾶσαν τὴν γῆν τῶν μiasμάτων ἀποκαθαίρων· συσχεθήσεται δὲ αὐτίκα ὁ Ἀντίχριστος, καὶ οἱ αὐτοῦ ὑπηρέται, καὶ παραδοθήσονται τῷ αἰωνίῳ πυρί. Σαλπιαμάτων δὲ τῶν Ἀγγέλων, ἤξει ἄθροον ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν στοιχείων, σύμπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος εἰς Ἱερουσαλὴμ, ὅτι μίση τοῦ κόσμου αὕτη, καὶ ἐκεῖ ἐκάθισαν θρόνοι εἰς κρίσιν· πλὴν μετὰ τῶν ἰδίων σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν, πάντων πρὸς ἀφθαρσίαν μεταστοιχειωθέντων, καὶ μίαν ἔχόντων μορφήν, καὶ αὐτῶν δὲ τῶν στοιχείων, τὴν ἐπὶ τὸ κρεῖττον δεξαμένων ἀλλοίωσιν, καὶ διαχωρίσει ἐνὶ λόγῳ ὁ Κύριος δι-

καίους ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν· καὶ πορίσονται οἱ τῶν ἀγαθῶν ἐργάται, αἰώνιον ζῶν κομιζόμενοι· οἱ δὲ ἀμαρτωλοὶ, αἰώνιον πάλιν τὴν βάσανον, καὶ οὐδέποτε τούτων παῦσις γενήσεται. Ἰστίον δὲ, ὡς οὐ νηστεῖαν τότε ζητήσει, καὶ γυμνασίαν, καὶ θαύματα ὁ Χριστὸς· καλὰ μὲν γὰρ καὶ ταῦτα, ἀλλὰ τὰ πολλὰ τούτων κρεῖττονα, ἐλεημοσύνην δηλαδὴ, καὶ συμπάθειαν· ἐρεῖ γὰρ δικαίοις, καὶ ἀμαρτωλοῖς ἐξ τινά· Ἐπείνασα γὰρ καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν· Ἐδίψησα, καὶ ἐποτίσατέ με· Ξένος ἦμην, καὶ συνηγάγετέ με· Γυμνὸς, καὶ περιεβάλετέ με· Ἠσθένησα, καὶ ἐπεσκήψασθέ με· Ἐν φυλακῇ ἦμην, καὶ ἤλθετε πρὸς με· ἐφ' ὅσον γὰρ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε· ἅπερ δύναται ποιεῖν πᾶς τις κατὰ δύναμιν· Τότε οὖν πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται, ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς. Αἱ βάσανοι μὲν τοι, ἃς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον παραδίδωκεν, αὐταὶ εἰσὶν· Ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς, καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὁδόντων· ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτήσει, καὶ τὸ πῦρ αὐτῶν οὐ σβεσθήσεται· καὶ βάλλετε αὐτὸν εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἃ δὴ πάντα λαμπρῶς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ δεχομένη, οἶται τρυφὴν μὲν, καὶ βασιλείαν οὐρανῶν εἶναι, τὴν μετὰ Θεοῦ τῶν Ἀγίων συνδιαγωγὴν, καὶ τὴν ἰσομένην ἐκείνοις ἑλλαμψὶν διηνεκῇ καὶ ἀνάβασιν· βάσανον δὲ καὶ σκότος, καὶ τὰ τοιαῦτα, τὸν ἀπὸ Θεοῦ μακρυσμὸν, καὶ τὴν τῶν ψυχῶν διὰ τοῦ συνειδότος δαπάνην· ὅπως δὲ ἀμελείας καὶ τρυφῆς προσκαίρου, τῆς θείκης ἐλλάμψεως ἐστερήθησαν.

Τῇ ἀφάτῳ φιλανθρωπίᾳ σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῆς εὐκταίας σου φωνῆς ἡμᾶς καταξιώσον, καὶ τοῖς ἐκ δεξιῶν σου συναρίθμησον, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς· Ἀμήν.

Μὲν δὲ ζ'. Ἡμάρτομεν, ἡνομήσαμεν.

Προσπέσωμεν καὶ προσκλαύσωμεν πρὸ τῆς κρίσεως πιστοὶ ἐκείνης, ὅτε οἱ οὐρανοὶ ἀπολοῦνται, ἄστρα πίπτουσι, καὶ πᾶσα κλονεῖται ἡ γῆ, ἵνα ἴλεων εὐρωμεν εἰς τέλος, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Α'δέκαστος ἡ ἐξέτασις, φοβερά ἐστι ἐκεῖ ἡ κρίσις, ὅπου Κριτὴς ἀλάθητός ἐστιν, ὅπου πρόσωπον, οὐκ ἔστιν ἐν δώροις λαβεῖν· ἀλλὰ φεῖσάι μου Δέσποτα, καὶ λύτρωσαι, πάσης ὀργῆς σου φρικτῆς.

Ο' Κύριος κρῖναι ἔρχεται· τίς ἐνέγκει ὀπτασίαν αὐτοῦ; φρίξον ψυχὴ ἀθλία μου φρίξον, καὶ ἐτοίμασον ἐξόδου τὰ ἔργα σου, ἵνα ἴλεων καὶ εὐσπλαγχνον εὐρήσης αὐτόν, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Τὸ ἄσβεστον πῦρ ταραττει με, ὁ πικρότατος βρυγμὸς σκωλήκων, Ἄδης ὁ ψυχοφθορὸς φοβεῖ με, εὐκατάνυκτος οὐδόλως δὲ γίνομαι·

ἀλλὰ Κύριε Κύριε πρὸ τέλους με, στήριξον φόβῳ τῷ σῷ.

Προσπίπτω σοι, καὶ προσάγω σοι, ὥσπερ δάκρυα τὰ ῥήματά μου· Ἠμαρτον, ὡς οὐχ ἡμαρτε Πόρνη, καὶ ἠνόμησα, ὡς ἄλλος οὐδεὶς ἐπὶ γῆς· ἀλλ' οἰκτίρησον Δέσποτα τὸ ποίημά σου, καὶ ἀνακαλέσαι με.

Πίστρεψον, μετανόησον, ἀνακαλύψον τὰ κεκρυμμένα, λέγε Θεῷ τῷ τὰ πάντα εἰδότη· Σὺ γινώσκεις μου τὰ κρύφια μόνε Σωτήρ· ἀλλ' αὐτός με ἐλέησον, ὡς ψάλλει Δαυὶδ, κατὰ τὸ ἐλεός σου.

Δόξα Πατρί.

Τὰ τρία ἐν οὐσιότητι, καὶ τὸ ἐν προσώποις τρία ὑμῶν· ταῦτα Πατὴρ, Υἱός, καὶ ἅγιον Πνεῦμα, μία δύναμις, βουλή καὶ ἐνέργεια, εἰς Θεός ὁ τρισάγιος, βασιλεῖον ἐν μοναρχικώτατον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Προέρχεται ὡραιότατος, ἐκ θαλάμου τῆς γαστρὸς σου Θεός, ὥσπερ ἀνάκτωρ ἡμφιεσμένος, Θεοῦφαντον αἰλουργίδα βαφῆς μυσικῆς, τῶν πανάγνων αἱμάτων σου Ἀνύμφευτε, καὶ βασιλεύει τῆς γῆς.

Καταβασία.

• **Ἡ**μάρτομεν ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν· ἀλλὰ μὴ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Ὡδὴ ἡ. Ὁν στρατιαὶ οὐρανῶν.

Τῆς φοβεράς δευτέρας σου Κύριε, Παρυσίας ἐννοῶν τὴν ὑπαπαντήν, τρέμω τὴν ἀπειλήν σου, φοβοῦμαι τὴν ὀργήν σου· Ταύτης με, τῆς ὥρας, κραυγάζω, σῶσον εἰς αἰῶνας.

Σοῦ τοῦ Θεοῦ κρίνοντος τὰ σύμπαντα, τίς ἐνέγκει γηγενῶν, ὧν περιπαθῆς; ἄσβεστον πῦρ γὰρ τότε, καὶ σκώληξ βρύχων μέγα, τοὺς κατακριθέντας, συλλήφεται εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πᾶσαν πνοὴν νῖκα προσκέκλησαι, τοῦ διακρίναι Χριστέ, ἐπὶ τὸ αὐτό· μέγας ὁ φόβος τότε, μεγάλη ἡ ἀνάγκη, μόνων βοηθόντων, τῶν πράξεων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάντων Κριτὰ Θεέ μου καὶ Κύριε, ἀκήσομαί σου φωνῆς, τότε εὐκτικῆς· ἴδω σου φῶς τὸ μέγα, ἀθρήσω τὰς σκηναίς σου, βλέψω σου τὴν δόξαν, γηθόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δικαιοκρίτα Σωτήρ ἐλέησον, καὶ ῥῦσαί με τοῦ πυρός, καὶ τῆς ἀπειλῆς, ἧς μέλλω ἐν τῇ κρίσει, δικαίως ὑποστήναι· ἄντες μοι πρὸ τέλους, δι' ἀρετῆς καὶ μετανοίας.

Οταν καθίσῃς κριτῆς, ὡς εὖσπλαγχνος, καὶ δείξῃς τὴν φοβεράν, δόξαν σου Χριστέ, ὃ ποῖος φόβος τότε! καμίνου καιομένης, πάντων δειλιώντων, τὸ ἄστεκτον τοῦ Βήματός σου.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ἦνα Θεὸν κατ' οὐσίαν σέβομαι, τρεῖς ὑποστάσεις ὑμῶν, διοριστικῶς, ἄλλας, ἀλλ' οὐκ ἀλλοίας· ἐπεὶ Θεότης μία, ἐν τρισὶ προσώποις, Πατὴρ, Υἱός, καὶ Δεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦ φωτεινῆς προελθὼν νηδύος σου, ὡς νυμφίος ἐκ παστοῦ, ἔλαμψε Χριστός, φῶς τοῖς ἐν σκότει μέγα· καὶ γὰρ δικαιοσύνης, ἥλιος ἀστράψας, ἐφώτισεν Ἀγνὴ τὸν κόσμον.

Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν.

Καταβασία.

• **Ο**ν στρατιαὶ, οὐρανῶν δοξάζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ Σεραφὶμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ Δ'. Ἀσπόρου συλλήψεως.

Ος Κύριος ἔρχεται, ἀμαρτωλὸς κολάσασθαι, δικαίους σῶσαι· φρίξωμεν θρηνήσωμεν, καὶ λάβωμεν αἴσθησιν, ἐκείνης τῆς ἡμέρας· ἐν ἧ τὰ ἄδηλα καὶ κρυπτά, ἐκκαλύψας τῶν ἀνθρώπων, ἀποδίδωσιν ἐπάξια.

Εμφοβος καὶ ἐντρομος, Μωσῆς ἰδὼν σε γέγονεν, ἐκ τῶν ὀπίσω· πῶς δὲ ὑποστήσομαι, σοῦ βλέπων τὸ πρόσωπον, τότε ἐγὼ ὁ τάλας, ἠνίκα ἔλθῃς ἐξ οὐρανοῦ; ἀλλὰ φεῖσαί μου Οἰκτίρμον, ἐν ἰλέῳ σου προσβλέμματι.

Ανιὴλ πεφρόβηται, τὴν ὥραν τῆς ἐτάσεως· ἐγὼ τί πάθω, ἐπ' αὐτῆς ἐρχόμενος, ὁ δύστηνος, Κύριε, τῆς φοβεράς ἡμέρας; ἀλλὰ μοι δίδου πρὸ τελευτῆς, εὐαρέστως σοι λατρεῦσαι, καὶ τυχεῖν τῆς βασιλείας σου.

Τὸ πῦρ ἐτοιμάζεται, ὁ σκώληξ εὐτρεπίζεται, τῆς εὐφροσύνης, ἡ δόξα ἡ ἄνεσις, τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, ἡ χαρὰ τῶν δικαίων· καὶ τίς μακάριος ἐκφυγεῖν, τιμωρίας τῶν προτέρων, κληρωτάμενος τὰ δεύτερα;

Μή με τοῦ προσώπου σου, ἀποστρεψάτω Κύριε, θυμός ὀργῆς σου, μηδὲ εἰσακούσομαι, φωνῆς ἡραμένης σου, εἰς πῦρ ἀποπεμπούσης· ἀλλ' εἰσελεύσομαι εἰς χαρὰν, τοῦ ἀφθάρτου σου νυμφῶνος, καὶ γὰρ τότε σὺν Ἀγίοις σου.

Ονοῦς τετραυματίσται, τὸ σῶμα μεμαλάτιστα, νοσεῖ τὸ πνεῦμα, ὁ λόγος ἠσθένει, ὁ βίος νεκρῶται, τὸ τέλος ἐπὶ δύ-

ραις· διό μοι τάλαινα ψυχὴ, τί ποιήσεις, ὅταν ἔλθῃ, ὁ Κριτὴς ἀνερευνῆσαι τὰ σά;

Δόξα Πατρὶ.

Πόνε μονογεννῆτορ, μονογενοῦς Υἱοῦ Πατὴρ, καὶ μόνε μόνου, φῶς φωτὸς ἀπαύγασμα, καὶ μόνον μόνως μόνου, Θεῷ ἅγιον Πνεῦμα, Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν. Ὁ Τριαῖς μοναὶς ἀγία, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σε, ἐκπλήττει με Πανάμωμε· πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπόρως τὸν ἄληπτον, εἰπέ πῶς παρθενεύεις; γεννήσασα ὡς Μητὴρ, τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λαβὼν, τὸ τικτόμενον προσκύνει· ὅσα θέλει γὰρ καὶ δύναται.

Καταξασία.

• Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρός ἀνάνδρου, ἄσπορος ἡ κύησις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διό σε πᾶσαι αἱ γεννεαὶ, ὡς Θεοῦ ἡμῶν Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστείλ. τὸ Ἑωθινόν· εἶτα τὰ παρόντα.

Ταῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τὴν φοβεράν τῆς κρίσεως, καὶ ἀρρήτου σου δόξης, ἡμέραν ἐνθυμούμενος, φρίττω Κύριε ὅλως, καὶ τρέμων φόβῳ κραυγάζω· Ἐπὶ γῆς ὅταν ἔλθῃς, κρίναι Χριστέ τὰ σύμπαντα, ὁ Θεὸς μετὰ δόξης, τότε αἵκτρον, ἀπὸ πάσης ρῦσαί με τιμωρίας, ἐκ δεξιῶν σου Δέσποτα, ἀξιώσας με στήναι.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἰδοὺ ἡμέρα ἔρχεται, Κυρίου παντοκράτορος· καὶ τίς ὑποίσει τὸν φόβον, τῆς Παρουσίας ἐκείνου; ἡμέρα γὰρ θυμοῦ ἐστὶ, καὶ κλίβανος καιόμενος, ἐν ᾗ Κριτὴς καθέζεται, καὶ κατ' ἀξίαν ἐκάστῳ τῶν πράξεων ἀπονέμων.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὴν ὥραν τῆς ἐτάσεως, καὶ τῆς φρικτῆς ἐλεύσεως, τοῦ φιλανθρώπου Δεσπότη, κατανοῶν ὅλως τρέμω, καὶ σκυθρωπάζων κράζω σοι· Κριτὰ μου δικαιοτάτε, καὶ μόνε πολυέλεε, μετανοοῦντά με δέξαι, τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους ἢ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου ε'. καὶ τῷ Τριῳδίῳ τὰ παρόντα Ἰδιόμελα γ'.

Ἦχος πλ. β'.

Εννοῶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τὴν ὥραν, ὅταν μέλλομεν πάντες, γυμνοὶ καὶ ὡς κατὰ κριτοὶ, τῷ ἀδεκάστῳ Κριτῇ παρίστασθαι· τότε σάλπιγξ ἠχήσει μέγα, καὶ τὰ θεμέλια

τῆς γῆς σεισθήσονται, καὶ οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν μνημάτων ἐξαναστήσονται, καὶ ἡλικία μία· πάντες γενήσονται· καὶ πάντων τὰ κρυπτὰ φανερά παρίστανται ἐνώπιόν σου· καὶ κόψονται, καὶ κλαύσονται, καὶ εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον ἀπελεύσονται, οἱ μὴδὲ ποτε μετανοήσαντες· καὶ ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει, ὁ τῶν Δικαίων κληρὸς, εἰσελεύσεται εἰς πασταῖδα οὐράνιον.

Ὁ αἰεὶς.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι Κύριε.

Ποία ὥρα τότε, καὶ ἡμέρα φοβερά, ὅταν καθίσῃ ὁ Κριτὴς ἐπὶ θρόνου φοβεροῦ! βίβλοι ἀνοίγονται, καὶ πράξεις ἐλέγχονται, καὶ τὰ κρυπτὰ τοῦ σκότους δημοσιεύονται. Ἄγγελοι περιτρέχουσιν, ἐπισυνάγοντες πάντα τὰ ἔθνη. Δεῦτε ἀκούσατε βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες, δούλοι καὶ ἐλεύθεροι, ἁμαρτωλοὶ καὶ δίκαιοι, πλούσιοι καὶ πένητες, ὅτι ἔρχεται Κριτὴς, ὁ μέλλων κρίναι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην· καὶ τίς ὑποστήσεται ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, ὅταν Ἄγγελοι παρίστανται, ἐλέγχοντες τὰς πράξεις, τὰς διανοίας, τὰς ἐνθυμήσεις, τὰ ἐν νυκτὶ, καὶ ἐν ἡμέρᾳ; ὦ ποία ὥρα τότε! Ἀλλὰ πρὸ τοῦ φθᾶσαι τὸ τέλος, σπουδάσον κρᾶζουσα ψυχὴ· Ὁ Θεὸς ἐπίστρεψον σῶσόν με, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ἦχος πλ. δ'.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου.

Δανιὴλ ὁ Προφήτης, ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν γενόμενος, τὸ ἐξουσιαστικὸν Θεοῦ θεωρήσας, οὕτως ἐβόα· Κριτήριον ἐκάθισε, καὶ βίβλοι ἠνεώχθησαν. Βλέπε ψυχὴ μου, νηστεύεις; τὸν πλησίον σου μὴ ἀθέτει· βρωμάτων ἀπέχη; τὸν ἀδελφόν σου μὴ κατακρίνης· μὴ τῷ πυρὶ παραπεμπομένη, κατακαῆς ὡσεὶ κηρὸς, ἀλλ' ἀνεμποδίστως εἰσάξῃ σε Χριστὸς εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ.

Δόξα. Ἦχος α'.

Προκαθαίρωμεν ἑαυτοὺς ἀδελφοί, τῇ βασιλίδι τῶν ἀρετῶν· ἰδοὺ γὰρ παραγέγονε, πλοῦτον ἡμῖν ἀγαθῶν κομίζουσα· τῶν παθῶν κατευναῖζει τὰ οἰδήματα, καὶ τῷ Δεσπότη καταλλάττει τοὺς πταίσαντας· διό μετ' εὐφροσύνης ταύτην ὑποδεξώμεθα, βοῶντες Χριστῷ τῷ Θεῷ· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀκατακρίτους ἡμᾶς διαφυλάξον, δοξολογοῦντάς σε τὸν μόνον ἀναμάρτητον.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἴτα ἡ συνήθως Αἰτή ἐν τῷ Μάρτυρι, ψάλλομε-
νου τοῦ Ἱεροῦ Ἰδιοῦ ἐλθ. Συνάπτεται δὲ καὶ
τῇ α'. Ὡραν, ἐν ἣ ἀναγιγνώσκεται ἡ Κατήχησις
τοῦ ὁσίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΟΚΥΡΤΙΑΝ

Τὴ Τετάρτῃ, οἱ Μακαρισταὶ τῆς Ὀκτωήχου,
καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Τριωδίου ἡ 5. ἡ 6.
Ὁ Ἀπόστολος. Περικλήμενον. Ἦχος γ'.
Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς.
Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός.

Πρὸς Κορινθίους α'. Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. Η'. 8.

Αδελφοί, βρῶμα ἡμᾶς οὐ παρίσχησι τῷ Θεῷ·
οὔτε γὰρ εἰν φαίγωμεν, περισσεύομεν· ὅτε
εἰν μὴ φαίγωμεν, ὑστερούμεθα. Βλέπετε δὲ
μήπως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὕτη πρόσκομμα γένη-
ται τοῖς ἀσθενούσιν. Ἐὰν γὰρ τις ἴδῃ σε τὸν
ἔχοντα γνῶσιν ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον, οὐχὶ
ἡ συνείδησις αὐτοῦ, ἀσθενοῦς ὄντος, ἀκοδομη-
θήσεται, εἰς τὸ τὰ εἰδωλόθυτα ἐσθίειν; Καὶ
ἀπολείται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφός ἐπὶ τῇ σῇ γνώ-
σει, δι' ὃν Χριστὸς ὀπείθανεν. Οὕτω δὲ αἵμαρτά-
νοντες εἰς τῆς ἀδελφούς, καὶ τύπτοντες αὐτῶν
τὴν συνείδησιν ἀσθενούσαν, εἰς Χριστὸν αἵμαρ-
τάνετε. Διό περ εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀ-
δελφόν μου, οὐ μὴ φαίγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα,
ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω. (Κεφ. θ'. 1.)
Οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος; Οὐκ εἰμὶ ἐλεύθερος; Οὐχὶ
Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν ἐώρακα; Οὐ
τὸ ἔργόν μου ὑμεῖς ἐστέ ἐν Κυρίῳ; Εἰ ἄλλοις ἐκ
εἰμὶ Ἀπόστολος, ἀλλάγε ὑμῖν εἰμὶ· ἡ γὰρ σφρα-
γὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς, ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱός.

Κοινωνικόν.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.

ΤΗ ΑΥΤῇ ΚΥΡΙΑΚῇ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ψάλλομεν, ὡς συνή-
θως, τὰ Σειχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Με-
ναίου, τὰ κατὰ τὴν ἡμέραν Ἀγίου, εἰς Στίχ. 5.
Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς δὲ τὰ Ἀπόστιχα, κατελημπόνηται ἡ
Ὀκτωήχος, καὶ ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἱδιόθεν,
δευτεροῦντες αὐτό.

Ἦχος πλ. δ'.

Αγχευσάμενοι, τὴν πρώτην ὑπέστημεν γύ-
μνωσιν, ἡττηθέντες τῆς πικρᾶς γεύσεως,
καὶ τοῦ Θεοῦ ἐξόριστοι γεγονάμεν· ἀλλ' ἐπαν-
άγωμεν πρὸς μετάνοιαν, καὶ τὰς αἰσθήσεις
ἐκκαθαίρωμεν, πρὸς ἃς ὁ πόλεμος, ἐπεισὸδιον
τὴν νηστείαν ποιούμενοι· ἐλπίδι χάριτος, τὰς
καρδίας βεβαιούμενοι· οὐ βρώμασιν, ἐν οἷς
οὐκ ὠφελήθησαν οἱ περιπατήσαντες· καὶ βρω-
θήσεται ἡμῖν ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ ἱερᾷ
καὶ φωτοφόρῳ νυκτὶ τῆς ἐγέρσεως· τὸ ὑπὲρ
ἡμῶν ἀχθὲν σφάγιον, τὸ τοῖς Μαθηταῖς κοι-
νωνῆσαν, ἐν ἐσπέρᾳ τοῦ μυστηρίου, καὶ σκό-
τος λύον τῆς ἀγνοσίας, ἐν τῷ φωτὶ τῆς αὐτοῦ
Ἀναστάσεως.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Καὶ ψάλλομεν αὐτὸς τὸ αὐτὸ Ἱδιόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ τὸ Μαρτυρικόν, εἰς τὸν αὐτὸν Ἦχον.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε,
καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· καὶ νῦν
πρεσβεύσατε, ῥυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχ-
θροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε κεχαριτωμένη Μήτηρ
ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν
ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν. Θεοτόκε πρέσβευε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δὲ γινώσκειν, ὅτι οὕτω ποιούμεν ἀπὸ τῆς Κυριακῆς
ταύτης ἐσπέρας εἰς τὸ Λυχνικόν, ἕως τῆς Παρασκευῆς
τοῦ ἁγίου Λαζάρου· ὡσαύτως καὶ εἰς τὸν Ὀρθρον, καὶ
εἰς τὰ Ἀπόστιχα. Σχολάζουσι δὲ ἐν ταῖς τοιαύταις Ἑβδο-
μάσι, τῆς Ἀπόκρεω, καὶ τῆς Τυρινῆς, τὰ Μεσώρια τῶν
Ὁρῶν, καὶ ὁ ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις ψαλλόμενος Κανὼν
τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Καὶ ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ Ἑβδο-
μάδι τῆς Τυρινῆς, ψάλλομεν ἐν τοῖς Ὀρθροῖς τοὺς Κα-
νόνας τῆς Ὀκτωήχου, ὡς συνήθως· ὡσαύτως καὶ τοῦ

Μηναίου τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν Ἀγίου. Ἐν αἷς δὲ Ὡδαῖς ψάλλομεν τὸ Τριώδιον, καταλιμπάνομεν τὰς τοιαύτας Ὠδὰς τοῦ δευτέρου Κανόνος τῆς Ὀκτωήχου ὁλοκλήρως. Εἰ δὲ δύνειρόν ἐστι τὸ Τριώδιον, καταλιμπάνομεν καὶ τῶν δύο Κανόνων τῆς Ὀκτωήχου τὰς Ὠδὰς.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ, ΠΡΟΙ.

Ἐν τῷ Ὁρίῳ, μετὰ τὴν συνήθη Στιχ. τοῦ Ἀ. Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου, ψάλλομεν τὸ τῆς Ὀκτωήχου Κάθισμα. Εἰς δὲ τὴν β'. Στιχολογ. τὰ παρόντα Καθίσματα τοῦ Τριωδίου.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ἡ ἐνέγκται τῆς θείας, μετανοίας τὰ πρόθυρα, προσέλθωμεν προθύμως, ἀγκισθέντες τὰ σώματα βρωμάτων, καὶ παθῶν τὴν ἀποχὴν, ποιῶντες ὡς ὑπήκοοι Χριστοῦ, τοῦ καλέσαντος τὸν κόσμον, εἰς βασιλείαν τὴν ἐπεράνιον, δεκάτας τοῦ παντός ἐνιαυτοῦ, προσφέροντες τῷ πάντων Βασιλεῖ, ὅπως καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ πόθῳ κατίδωμεν.

Δίς.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὰς χεῖράς σου τὰς θείας, αἷς τὸν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία σαρκωθέντα Θεότητι· προτείνασα δυσώπησον αὐτόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων, τοὺς εὐφημοῦντάς σε πόθῳ, καὶ βοῶντάς σοι· Δόξα τῷ ἐνοικῆσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προσελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Ο' Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριώδια τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος α'. Ὡδὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν.

Φαῖδρα προεόρτια, τῆς ἐγκρατείας, λαμπρὰ τὰ προοίμια, τῆς νηστείας σήμερον· διὸ συνδράμωμεν, ἐν πεποιθήσει ἀδελφοί, καὶ προθυμία πολλῇ.

Ἀδὰμ τὸν προπάτορα, τῇ παραβάσει, ζηλώσας ἐκβέβληται, τῆς τρυφῆς ὁ ἄθλιος· διὸ προσπίπτω σοι, ἐν μετανοίᾳ καὶ κλαυθμῷ· Κύριε σῶσόν με.

Ἀρχὴ κατανύξεως, καὶ μετανοίας, κακῶν ἀλλοτριώσεις, καὶ παθῶν ἐγκράτεια· διὸ σπευδάσωμεν, ἀποκοπὴν τῶν πονηρῶν, ἔργων ποιήσασθαι.

Θεοτοκίον.

Νυκτὶ παραπτώσεων, ἡμαυρωμένος, πρὸς σὲ τὴν κηύσασαν, τοῖς ἐν σκότει ἥλιον, δικαιοσύνης Χριστόν, νῦν καταφεύγω ἐκτενῶς· Δέσποινα σῶσόν με.

Ἐτερον Τριώδιον. Ἦχος καὶ Εἰρμός ὁ αὐτός.

Ἐδὸς προηνέγκται, τῆς μετανοίας, ἡ θύρα φιλόθεοι· δεῦτε οὖν σπουδάσωμεν, τοῦ εἰσελθεῖν δι' αὐτῆς, πρὶν κλείσῃ ταύτην ὁ Χριστός, ὡς ἀναξίοις ἡμῖν.

Ὁ ἔαρ μηνύουσα, ἡγγικεν αὕτη, ἡ νῦν προκαθάριστος, ἑβδομαῖς ἡ πάνσεπτος, τῶν ἱερῶν Νηστειῶν, τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς, πάντων φωτίζουσα.

Δίς.

Ἄσύνγυτε, ἄκτιστε, Τριάς ἀγία, μονὰς ὑπεράγαθε, ὁ Πατήρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ συγγενές, τοὺς προσκυνῶντάς σε πιστῶς, αἰεὶ περισώζε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νενίκηνται πάναγνε, ἐν σοὶ οἱ ὄροι, Παρθένε τῆς φύσεως· μένεις γὰρ τέξασα, ἄνευ ἀνδρός τὸν Θεόν, ὡς πρὸς τοῦ τόκου σεμνῇ, πάλιν ἀπήμαντος.

Καὶ αὖθις τὸν Εἰρμόν.

Ὡδὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι, θαυμαστὰ τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σῶσαντι τὸν Ἰσραὴλ, ὅτι δεδοξάσται.

Ὡδὴ ἡ. Ὅν φρίττουσιν Ἀγγελοι.

Τὸν βίον μου ἅπαντα, ἀσώτως δαπανῶν, πολίταις ἐδύλευσα, πικροῖς καὶ πονηροῖς· ἀλλὰ με ποθοῦντα, πρὸς τοὺς σοὺς οἰκτιρμούς, νῦν ἐπαναστρέψαι, Χριστέ με ὑπερίδης.

Ὁ τρόπος τοῦ βίου μου, αἰσχρὸς καὶ χαλεπός· τὸ ἔλεος ἄμετρον, φιλάνθρωπε Σωτήρ, τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας, μετανοίας καιρὸν, δίδου μοι αἰτοῦντι, καὶ πόθῳ σε ὑμνοῦντι.

Τοῦ Καῖν τὴν δύστηνον, ἐπόθησα ζωὴν, τοῦ νοῦ τὸ ἀξίωμα, νεκρώσας ἀληθῶς, καὶ τρέμω τὴν κρίσιν, εὐεργέτα τὴν σὴν· μή με κατακρίνης, σὺν τούτῳ εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Παρθένε πανύμνητε, ἡ μόνη πρὸς Θεόν, πιστῶν ἐνυπάρχουσα, βοήθεια στερρὰ, τοῦ σκότους με ρῦσαι, καὶ κολάσεως, τῆς ἀποκειμένης, τοῖς πονηρῶς βιοῦσιν.

Εἰρμός ἄλλος. Ὑμνον σοι προσφέρομεν.

Ὁ ὗτος ὁ καιρὸς ἐστὶ τῆς μετανοίας· διὸ εὐφρόνως ἐναρξώμεθα, ἀδελφοί ἐκβοῶντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σήμερον τοῖς βρώμασιν, ἀποταχθέντες, σπεύσωμεν ἔργῳ, καὶ τῶν πταισμάτων, τοῖς ἐπαξίως μετανοοῦσιν. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Digitized by Google

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρες Κυρίου, ἐκτεύσατε τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ αἰτήσατε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πλήθος οἰκτιρμῶν, καὶ τὸν ἰλασμόν, τῶν πολλῶν παραπτωμάτων δεόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν ἔνδοξον καὶ ἄχραντον Θεοτόκον ἀληθῆ, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἀνυμνήσωμεν εὐσεβῶς, χαιρετίζοντες αὐτὴν ὡς ὁ Ἄγγελος· Χαῖρε Μητήρ ἀγία, τοῦ σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· χαῖρε ἐνδιαίτημα τοῦ αἰγίου Πνεύματος, ἡ πρεσβεύουσα αἰεὶ ὑπὲρ ἡμῶν, εἰς τὸ σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ, ΠΡΩΤΗ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Υπεράγαθε Λόγε σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Πνεύματι κτίσας τὰ ὁρατὰ, ὁμοῦ καὶ ἀόρατα, ἐν ἀρρήτῳ σοφίᾳ σου, τῆς παιδραῖς Νηστείας, καιρὸν διανύσασθαι, ἐν εἰρήνῃ βαδεία, εὐδόκησον εὐσπλαγχνε, λύων τὴν ἀπάτην, τῆς πικρᾶς ἀμαρτίας, παρέχων κατάνυξιν, καὶ ἰάσεων δάκρυα, καὶ πταισμάτων συγχώρησιν, ἵνα ἀδιστακτῶ ψυχῇ, ἐν προθύμῳ τῷ πνεύματι νηστεύοντες, σὺν Ἀγγέλοις ὑμνοῦμεν τὸ κράτος σου.

Δίς.

Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφράστως Μητήρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες τὸν πάντα συνέχοντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ πλάστην καὶ Κύριον· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, καὶ πίστει δοξαῖζω σε, τοῦ ρυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένε ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις Πανάμωμε.

Μετὰ δὲ τὸν Ν'. τοὺς Κανόνας τῆς Ὁκτωήχου καὶ τοῦ Ἱηναίου μετὰ τοῦ Τριωδίου. Ἐν αἷς δὲ ᾠδαῖς ψάλλομεν αὐτὸν, καταλιμπάνομεν τὰς ᾠδαῖς τοῦ δευτέρου Κανόνος τῆς Ὁκτωήχου. Εἰ δὲ δευτερόν ἐστι τὸ Τριωδίον, καταλιμπάνονται καὶ τῶν δύο Κανόνων τῆς Ὁκτωήχου αἱ ᾠδαί. Ἀναγιγνώσκομεν δὲ καὶ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου τὸν Λόγον περὶ Εὐχαριστίας.

Ὁ Κανὼν τοῦ Τριωδίου, τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

ᾠδὴ β'. Ἦχος γ'. Ὡς ὁ ἄμβρος ἐπ' ἀγρωστὴν.

Ὡς ὁ ὀρθρὸς ἐξέλαμψεν, ἡμῖν τῆς μετανοίας, αἰκτῖνας τὰ προπύλαια, λαμπρῶς τῆς ἐγκρατείας.

Τοῦ σκότους με λύτρωσαι, Χριστέ τοῦ ἐξωτέρου, τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου, ὡς μόνος ἐλεήμων.

Υπὸς με ἐξάρπασον, καὶ σκώληκος Σωτήρ, τοῦ ἀκοιμήτου, μετανοίας ἐμμελεία καθάρθεντα.

Θεοτοκίον.

Παρθένε πανύμνητε, ὁδὸς ἡμῖν γενεῖ, τῆς μετανοίας, σωτηρίας, ὁδηγῆσα πρὸς ταῖς πύλας.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος β'.

Προσέχετε λαὸς μου τῷ νόμῳ μου.

Καιρὸς μετανοίας ἐφέστηκε· σπεύσωμεν φιλόχριστοι, καθαρθῆναι πάντων τῶν πταισμάτων, καὶ ὁφθῆναι τῷ Δεσπότη μακάριοι.

Νηστείαν καθαρὰν ἀναμάρτητον, σπεύσωμεν τελέσωμεν, νῦν ἀδιαλείπτως, ἵνα εὕρωμεν πταισμάτων ἄφεσιν.

Υπάρχεις γὰρ Χριστέ πολυέλεος, πάντας ἀγαθὲ, αἰεὶ προσδεχόμενος, ἐν μετανοίᾳ· διὸ πάντες σε αἰεὶ δοξαζόμεν. Δόξα.

Τριάδα ἐν μονάδι δοξάσωμεν, ἄτμητον αἰσύγχυτον, ἀδιαίρετον, τῇ ὑποστάσει, διαιρετὴν δὲ τοῖς προσώποις Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αγνή Παρθενομήτορ δυσώπησον, ὃν περ ἐσωμάτωσας, ὡς βροτὸν Παρθένε καὶ Λόγον, ἵνα σώσῃ κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Ὁ Εἰρμός.

• **Π**ροσέχετε λαὸς μου τῷ νόμῳ μου· κλίνετε
• τὸ οὖς ὑμῶν, εἰς τὰ ῥήματα τοῦ στόμα-
• τός μου, ὅτι τὸ ὄνομά σου Κύριε ἐκάλεσα.

ᾠδὴ η'. Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς.

Μεταμελείας ὁ καιρὸς, μετανοίας ἐπιδείξασθαι, καρπούς ἀξίους· τῷ Θεῷ ψυχὴ μου, σπεῦσον διανείστηθι, καὶ βόησον ἐκτενῶς, ἐν νηστείαις καὶ εὐχαῖς· Ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Προκαθαρθῶμεν ἀδελφοί, τῆς ψυχῆς τὰ αἰσθητήρια, καὶ τῷ Κυρίῳ νῦν προσκολληθῶμεν, τρόποις κατανύξεως, βωῶντες εἰλικρινῶς, μετανοία καθαρά· Ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐνεδρεύοντα ἐχθρόν, λιγνοτέρας ἐνθυμήσεσι, καὶ ἀκρασίᾳ ἡδονῆς βραχείας, δέλγοντα τὴν αἴσθησιν, νεκρῶσαι σπουδάσω-

μεν ἐπιμόνω προσευχῇ· ὑμνοῦντες εὐλογοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Εὐρανώσασα ἡμῶν, τὸ γεῶδες Κόρη φύραμα, τὴν γεωθεῖσαν καὶ καταφθαρεῖσαν, τῆς ψυχῆς μου αὐλακα, τῷ ὄμβρῳ σῶν οἰκτιρμῶν, καρποφόρον ἀρεταῖς, ἀνάδειξον βοῶσαν, καὶ ὑπερυψοῦσαν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐρμὸς ἄλλος. Τὸν ἐν τῇ βάρῃ Μωσεῖ.

Προκαθαρθῶμεν νυνὶ, μὴ τοῖς βρώμασι μόνον, ἀλλὰ καὶ ταῖς πράξεσι, καὶ ἀρξώμεθα πιστοὶ θερμῇ τῇ διανοίᾳ, ἵνα τῷ Κτίστῃ παιδοὶ, ὀφθῶμεν εἰς αἰῶνας.

Οὕτως ἡμᾶς νηστεύειν δεῖ, μὴ ἐν ἔχθρᾳ καὶ μάχῃ, μὴ ἐν φθόνῳ καὶ ἐριδί, μὴ ἐν κενοδοξίᾳ, καὶ δόλῳ κεκρυμμένῳ, ἀλλὰ καθὼς ὁ Χριστὸς, ἐν ταπεινοφροσύνῃ.

Εἰ ἐλεοῦντες φησὶ, τοὺς πτωχοὺς τῷ Σωτῆρι, δανειοῦσιν ἐμφρόνως· ὡς χαρὰς ἀναικίστου! παρέχει γὰρ πλουσίως, τὰς ἀμοιβὰς τῶν καλῶν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Αὕα Πατρί, καὶ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι· εἰς Θεὸς γὰρ τὰ τρία, σὺν Ἀγγέλοις ἀπαύστως, βροτοὶ ἀνευφημοῦμεν, σὲ παναγία Τριάς, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αἶρε Παρθένε ἁγνή, Θεοτόκε Μαρία, ἱλαστήριον κόσμου, ὀρθοδόξων τὸ κέρας, ἰκέτευε ῥυσθῆναι, ἐκ τοῦ ἀσθέστου πυρός, τοὺς σὲ δοξολογοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Ἐρμὸς.

Τὸν ἐν τῇ βάρῃ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, προτυπώσαντα ποτέ, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐρμὸς δ'. Σὲ τὴν ἀκατάφλεκτον βάρτον.

Ανοῖξον ἡμῖν τοῦ ἐλέους σου, τὰ ἄχραντα σπλάγχνα, ὁ μετάνοιαν βροτοῖς εἰς σωτηρίαν, δωρησάμενος, μόνε Σωτὴρ πολέλεε.

Εἴμοι! τί φρικῶδες ἐκεῖνο, τὸ ἀδέκαστον Βῆμα, ἐν ᾧ μέλλομεν γυμνοὶ, ποιεῖσθαι λόγον, ὡς ἐν τῷ βίῳ κακῶν διεπράξαμεν!

Ομβρησον ἡμῖν εὐσπλαγχνίας, Εὐεργέτα ῥανίδα, κατακλύζουσιν ἡμῶν, τὸν ῥυπον πάντα, ἀφορμαὶς μετανοίας ἡμῖν παρεχόμενος.

Πάντες ἐν προθύμῳ καρδίᾳ, τῆς ἁγίας Νηστείας, τὰ προπύλαια λαμπρῶς συνεισελ-

θόντες, εὐχαρίστους δὲ ὡδαίς, τῷ Χριστῷ προσενέγκωμεν.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν κραταιὰν προστασίαν, καὶ βεβαίαν ἐλπίδα, ἀνυμνοῦντες εὐσεβῶς, ἐκδυσωπούμεν· Τὸν Υἱόν σου δυσώπει, Παρθένε τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἐρμὸς ἄλλος. Τὴν παρθενίαν σου Θεοτόκε.

Νῦν προκαθαιρώμεθα, ἐν νηστείᾳ καὶ δάκρυσι, καὶ μεγίστοις κατορθώμασιν, ἵνα εὐρωμεν μέγα ἔλεος.

Νῦν μιμησώμεθα, τὰς φρονίμους Παρθένους φιλόχριστοι, καὶ σπεύσωμεν Χριστῷ ὑπαντῆσαι, μετὰ λαμπάδων παιδρῶν.

Νῦν μιμησώμεθα, τὸν Ἠλίαν νηστεύοντα, καὶ φεύγοντα τὴν Ἰεζάβελ, τὴν πονηράν, ἵνα οὕτως ἀναληφθῶμεν ἐκ γῆς.

Ἀνα.

Αἴγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, τρισάγιε, Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Υἱὲ ὁμοῦσις, σὺν τῷ Πνεύματι, μία Θεότης.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς σὲ καυχώμεθα, καὶ εἰς σὲ καταφεύγομεν, ἁγνή Ἀειπάρθε, σεμνή· τῆς κολάσεως, ῥύσαι πάντας ἡμᾶς.

Ὁ Ἐρμὸς.

Εὐχαρίστησον τὴν παρθενίαν σου, Θεοτόκε ἀμίαντε, ἣν οὐ κατέφλεξε, τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, ταύτην αἰεὶ μεγαλύνομεν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ πρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος γ'.

Ασμένως λαοί, τὴν Νηστείαν ἀσπασώμεθα· ἔφθασε γὰρ τῶν πνευματικῶν ἀγώνων ἡ ἀρχή· ἀφήσωμεν τῆς σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν, αὐξήσωμεν τῆς ψυχῆς τὰ χαρίσματα, συγκακοπαθήσωμεν ὡς δούλοι Χριστοῦ, ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν ὡς τέκνα Θεοῦ· καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐν ἡμῖν οἰκῇσαν, φωτίσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δίς.

Μαρτυρικόν.

Βασιλέων καὶ τυράννων, τὸν φόβον ἀπώσαντο οἱ Χριστῇ Στρατιῶται, καὶ εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως αὐτὸν ὡμολόγησαν, τὸν ἀπάντων Κύριον, Θεὸν καὶ Βασιλέα ἡμῶν· καὶ πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀνά, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σὲ θάρροῦμεν, εἰς σὲ καυχώμεθα, ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστὶ· πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΠΕΡΙΤΡΑΣ.

Εἰς τὸ **Κύριε ἐκέκραξα**, τὸ Σπυρχὸν τῆς Ὁκτωγώνου καὶ τὸ Τριώδιον.

Ἄδῃ α. καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Εἰς δὲ τὸ Ἄγιον Πνεῦμα τὸ παρὸν ἱερόμελον.

Περιχαρῶς δεξώμεθα πιστοὶ, τὸ θεόπνευστον
διαγγέλμα τῆς Νηστείας, ὡς πρώην αἱ
Νινευῖται, καὶ αὐθις πόρνοι καὶ τελῶναι, τὸ
τῆς μετανοίας κήρυγμα, παρὰ τοῦ Ἰωάννου·
δι' ἐγκρατείας ἐτοιμασθῶμεν πρὸς μετουσίαν,
τῆς ἐν τῇ Σιών δεσποτικῆς ἱερουργίας· διὰ δα-
κρύων προκαθαρθῶμεν τοῦ ἐν αὐτῇ θείου Νι-
πτήρος· προσευξώμεθα ἰδεῖν τὴν τοῦ τυπικοῦ
ἐνταῦθα, Πάσχα τελείωσιν, καὶ τοῦ ἀληθινοῦ
ἀνάδειξιν· παρασκευασθῶμεν εἰς προσκύνη-
σιν τοῦ Σταυροῦ, καὶ τῆς Ἐγέρσεως Χριστοῦ
τοῦ Θεοῦ, βοῶντες πρὸς αὐτόν· Μὴ καταισχύ-
νης ἡμᾶς, ἀπὸ τῆς προσδοκίας ἡμῶν φιλάν-
θρωπε.

Δίς.

Μαρτυριόν.

Ο τῆς καλῆς ὑμῶν πραγματείας Ἄγιοι! ὅτι
αἱματὰ ἐδώκατε, καὶ οὐρανούς ἐκληρο-
νομήσατε, καὶ προσκαίρως πειρασθέντες, αἰώ-
νίως ἀγαλλεσθε· ὄντως καλὸν ὑμῶν τὸ ἐμπό-
τευμα! φθαρτὰ γὰρ καταλιπόντες, τὰ ἀφθαρ-
ρα ἀπελάβετε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντες,
ὑμνεῖτε ἀπαύστως Τριάδα ὁμοούσιον.

Ἄδῃ α, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Παρθένος ἡ ἄσπιλος ποτέ, ἐπὶ ξύλῳ βλέπε-
σα, ὃν ἐξ ἀσπόρου γὰρ ἔτεκε, γαστροῦ
μὴ φέρουσα, τὴν τῶν σπλάγχχνων τρώσιν, τρυ-
χομένη ἔλεγεν· Ὁ νεύματι κρατῶν κτίσιν ἄπα-
σαν, πῶς ὡς κατάκριτος, ἐν Σταυρῷ ἐναπηώ-
ρησαι; πάντως θείων, σῶσαι τὸ ἀνθρώπινον.

Νῦν ἀπολύεις, καὶ τὸ Τρισάγιον.

Ἔττα τὸ, **Θεοτόκε Παρθένε**, καὶ τὰ λοιπὰ
Τροπάρια, ποιῶντες καὶ ταῖς μετανοίαις εἰς
ἐκαστον αὐτῶν· τὸ **Κύριε ἐλέησον**, μὲν, Ἀδῃ α,
καὶ νῦν. **Τὴν Τιμιωτέραν**,

καὶ Ἀπολύεις.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΠΕΡΙΤΡΑΣ.

Τῆς τῶν Ὁκτωγώνων, καὶ **Ἀλληλουῖα**, καὶ τὸ Τριώδιον·
καὶ εἰς τὸν τοῦ Ἰωάννου ἱερόμελον· καὶ τὸ
Ἄγιον Πνεῦμα τῆς Ὁκτωγώνου καὶ τῆς Τρι-
τάτης δὲ τῶν β'. Σπυρχολογίαν, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ
Τριωδίου.

Ἦχος β'. **Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.**

Τετ' εἰρήνης διελθεῖν ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς,
τὴν προκαθαρίσιμον εὐδόκησον τῶν Νη-
στεῶν· τῇ ἀφάτῳ φιλανθρωπία σου Χριστέ ὁ
Θεός, κατὰβαλε τοῦ ἐχθροῦ τὰ πανουργεύμα-
τα· καὶ τῷ Σταυρῷ σου πάντα διάσωσον, ὁ
μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Ἀδῃ α. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. Ὁκτωγώνον.

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ σου, ἡ ἀσπόρως τε-
κοῦσά σε, καὶ μὴ φέρουσα ὄραν ἀδίκως
πάσχοντα, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ καὶ ἀνεβόα-
σαι· Πῶς πάσχεις ὁ τῇ φύσει ἀπαθής, γλυκύ-
τατε Υἱέ; Ὑμνῶ σου τὴν ἄκραν ἀγαθότητα.

Ἐπίτιον, ὅτι ἐν Παλαιστίνῃ οὐ παρελάβομεν ὑπὸ τῶν
ἀγίων Πατέρων ποιεῖν τῇ Τετάρτῃ καὶ τῇ Παρασκευῇ
τῆς Τυρινῆς Λειτουργίαν τελείαν, οὔτε Προηγιασμένην.
Ἐν ταύταις δὲ ταῖς δυσὶν ἡμέραις ψάλλομεν, Ἀλληλουῖα,
οἵοις αὖν τύχη Ἁγίου Ἑορτῆ, ἐκτὸς τῆς Ὑπαπαντῆς καὶ
τοῦ Προδρόμου, ποιῶντες καὶ τὰς συνήθεις Μετανοίας
ἐν τε τῷ Ἑσπερινῷ, τῷ Ὁρθρῷ, καὶ ταῖς Ὁραῖς· καὶ
μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Ἑσπερινοῦ, εἰσερχόμενοι εἰς τὴν
τράπεζαν, ἅπαξ μόνον, ἐσθίωμεν τυρὸν καὶ ὠά, μεταλαμ-
βάνοντες καὶ οἶνου.

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω Καθίσματα, ἀναγιγνώσκωμεν
τὸν περὶ **Νηστείας** Λόγον τοῦ Μεγάλου Βασι-
λεῖου, οὗ ἡ ἀρχὴ, **Παρακαλεῖτε, παρακαλεῖτε.**
Ἔττα ὁ Ν. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὁκτωγώνου, τοῦ
Μηναιίου, καὶ τοῦ Τριωδίου. Ἐν αἷς δὲ ἡμέραις
ψάλλομεν τὰ Τροπάρια, καταλαμβάνοντες αἱ
ἑξῆς τῆς Ὁκτωγώνου, καὶ τοῦ Μηναιίου, ἐπει-
δὴ εὐσεβιὸν ἐστὶ τὸ Τριώδιον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Τριωδίου.

Ἠΰμη τοῦ κυρίου Ἀνδρέου Κοῆτης.

Ἀδῃ α. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ἄ**σμοαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι ἐξήγα-
• γες λαὸν δουλείας Αἰγύπτου, ἐκάλυψας
• δὲ ἄρματα, Φαραὼ καὶ τὴν δύναμιν.

Νηστεύων ὁ Κύριος ἀνθρωπίνως πρὸς ὑπο-
τύπωσιν ἡμῶν, νικᾷ τὸν πειράζοντα, δει-
κνὺς τὸ ἡμέτερον, καὶ ὄρους ὑπογράφων ἡμῖν.

Ωσθὲς ὁ θειότατος ἐν Σιναίῳ, δι' ἐγκρα-
τείας τῷ Θεῷ, πρόσωπον πρὸς πρόσω-
πον, λαλεῖν κατηξίωται. Αὐτὸν πιστοὶ ζηλώ-
σωμεν.

Γλάσθητι Κύριε τῷ λαῷ σου, καὶ ἐπιβλέψας
ὡς Θεός, ἰλέω σου ὁμματι, ἐπίσκεψαι ἅ-
παντας, τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου.

Θεοτοκίον.

Οἱ πάντες προστρέχουμεν Θεοτόκε, ὡς ὑ-
περμάχῳ ἀσφαλεῖ, εἰς πρεσβείαν κινουν-
τές σε, λυτρώσασθαι τὴν ποιμήν σου ἐκ πά-
σης περιστάσεως.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

Εν Κυρίῳ Θεῷ μου, ἐστερεώθη ἡ καρδία
μου· διὸ οἱ ἀσθενούντες περιεζώσαντο
δύναμιν.

Θαυμασίος Ἐνώχ, δι' ἐγκρατείας μετετέ-
θη ἐκ γῆς· αὐτὸν ζηλοτυποῦντες, μετατε-
θῶμεν ἐκ φθορᾶς πρὸς ζωὴν.

Προσευχαῖς καὶ νηστεαῖς, τὸν Αὐτρωτὴν ἰ-
λεωσώμεθα· συγχαίρει γὰρ ὁ Κτίστης,
τῇ μετανοίᾳ τῶν κτισμάτων αὐτοῦ.

Ετοιμάζου ὡ ψυχὴ, καὶ προκαθαίρου, πρὸ
τοῦ πάθους Χριστοῦ, ἵνα τῇ ἀναστάσει,
πνευματικῶς συνεορτάσῃς αὐτῷ.

Θεοτοκίον.

Ος τεκοῦσα Θεόν, ὑπὲρ ἡμῶν ἀπαύστως
πρέσβευε· πρὸς σέ γὰρ Θεοτόκε, αἵμαρ-
τωλοὶ καταφεύγομεν.

Εἶτα τὸ Τριῳδίου τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ὡδὴ γ'. Ἦχος β'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Εξέτεινας παλάμας ἐν τῷ Σταυρῷ σου, ἐ-
νέκρωσας νεκρώσει σου τὴν κατάραν,
ἐζώωσας τῷ πάθει σου τοὺς ἀνθρώπους· διὸ
ὑμνοῦμέν σου, τὴν θείαν Σταύρωσιν, Ἰησοῦ
φιλανθρώπε ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τῇ βρώσει τῇ τοῦ ξύλου θανατωθέντες, τῷ
ξύλῳ ἐζωώθημεν τοῦ Σταυροῦ σου. Αὐ-
τὸν οὖν σοι προσάγομεν εἰς πρεσβείαν, χάριν
καὶ ἔλεος, ἡμῖν κατάπεμψον, εὐεργέτα Δέσπο-
τα πολυέλεε.

Τὰ πρόθυρα ἠνέωκται τῆς νηστείας, τὸ στά-
διον ἐγγίζει τῆς ἐγκρατείας· ζεούσῃ προ-
θυμῇ διανισθώμεν, ὑποδεξόμενοι, δῶρον θεόςδο-
τον, ἀναστέλλον καύσωνα παραπτώσεων.

Ο χρόνος ὁ μακάριος τῆς νηστείας, ἀκτι-
νας ἀποστίλβων τῆς μετανοίας, ἀνέτει-

λε· προσέλθωμεν φιλοτίμως, ἐκτειναζάμενοι,
σκότος βαθύτατον, ῥαθυμίας ἅπαντες ἀγαλ-
λόμενοι.

Νηστείαν ἀγιάσωμεν φιλοφρόνως, κηρύξωμεν
ἐγκράτειαν παθημάτων, βοήσωμεν ἐν δά-
κρυσι τῷ Δεσπότη· Δός ἡμῖν Κύριε, χάριν συμ-
πραττούσαν, εἰς τὰ σὰ θελήματα πολυέλεε.

Δεξάμενοι τὸ δῶρημα τῆς νηστείας, δοξάσω-
μεν τὸν δόντα εἰς σωτηρίαν· καὶ τοῦτο
ἐργασώμεθα ἐπιπόνως, ἵνα τὴν ἀφῆσιν, τῶν ἐ-
πταισμένων ἡμῖν, ἐκ χειρὸς δεξώμεθα τοῦ ποιή-
σαντος.

Θεοτοκίον.

Κατεύνασον τὸν τάραχον τῶν παθῶν μου,
θεράπευσον τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου,
ἐξέγειρον ἐξ ὑπνου με ῥαθυμίας, τῇ μεσιτείᾳ
σου, τῇ προστασίᾳ σου, Παναγία Δέσποινα
Μητροπάρθενε.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος ὁ αὐτός.

Στειρωθέντα μου τὸν νοῦν.

Υψωθέντος σου Σωτήρ, ἐκυσίως ἐν Σταυρῷ,
ἡ κτίσις πᾶσα, ἐδονήθη τῆς γῆς, καὶ ἐρ-
ράγη τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα.

Εμαστίχθης ἐν Σταυρῷ, Ἰησοῦ μου δι' ἐμέ,
καὶ ἐκεντήθης, τὴν πλευρὰν ἀγαθῆ· ὅθεν
πίστει προσκυνῶ, τὸ θεῖον κράτος σου.

Ἀδελφά.

Τὴν λίναν γόνυ ἐν τῇ γῇ, τὸν Πατέρα προσκυ-
νῶ, Υἱὸν δοξάζω, καὶ τὸ Πνεῦμα ἀνυ-
μνῶ, τὴν μονόθελον ἀρχὴν, καὶ τρισυπόστατον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ακατάληπτόν ἐστι, τὸ μυστήριον σεμνῆ, τῆς
σῆς λοχείας· τίκεις γὰρ Μαριάμ, ἀπει-
ράνδρως τὸν Θεόν, καὶ μένεις ἀφθορος.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῆς νηστείας τὸν καιρὸν, τῇ δυνάμει σου
Χριστέ, καθαγιάσας, σῶσον πάντας ἡ-
μᾶς, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τοὺς προσκυ-
νοῦντάς σε.

Ὁ Εἰρμός.

Στειρωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ἀ-
ρετῶν, ἀνάδειξόν με, γεωργὲ τῶν καλῶν,
φυτουργὲ τῶν ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.
Καθίσματα τοῦ Μηναίου, καὶ τῆς Θεοτόκου.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου.

Ο Ἀβραάμ δι' ἀρετῆς καὶ φιλοξενίας, τὴν
Τριάδα ὑπεδέξατο, ἀγγελικῶς ἐνδημή-
σασαν.

Πλοῦτος ἄσυχλος τῆς ἐγκρατείας ἐστὶ, τῇ
δῶρον, καὶ ὁ τούτῳ πλουτιζόμενός, κα-
ταπλουτήσῃ Θεότητα.

Δεῦτε κλαύσωμεν ἅμα τῷ λόγῳ, πίστει βρωῖντες· ὁ Θεὸς ἡμῖν ἰλάσθητι, τοῖς πολλὰ πλημμελήσαμεν.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἄχραντε εὐλογημένη, ἀγνή Παρθένε, τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἰκέτευε.

Ῥδὴ εἰ. Ὁ ἀνατείλας τὸ φῶς.

Νηστεύσας πάλαι Μωσῆς, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, Θεόπτης ἀνεδείχθη· καὶ Ἡλίας ἐμπυρος, ἀρματηλάτης ἀνεφέρετο.

Διὰ νηστείας ποτέ, ὁ σοφὸς Ἡσαΐας τοῦ ἀνθρακος ἐκείνου, τῇ λαβίδι γεύεται, ὅτε χειλέων αὐτοῦ καθήψατο.

Νηστεύσας πρὶν ὁ Δανιὴλ, καὶ οἱ τρεῖς Παῖδες ἅμα, ταῖς μύλας τῶν λεόντων θλάσαντες, καιομένης φλογὸς κατεπάτησαν.

Θεοτοκίον.

Θεογεννήτορ Ἀγνή, Θεὸν ἐν γαστρὶ σου, βασταίασα ἀφθόρως, φύλαττε τὴν ποιμνὴν σου, καὶ διατήρησον ἄτρωτον.

Ῥδὴ εἰ. Ὡς Ἰωάνν τὸν Προφήτην.

Τὸν Ἰωάνν ἐν τῷ κήτει, ἡ σεμνὴ διασώζει νηστεία ποτέ. Νηστεύσωμεν οὖν ἐκ καρδίας καὶ φύγωμεν ἐκείνην, τὴν ἐν γεέννῃ φθοράν.

Οἱ Νινευῖται δὲ πάλιν, τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ μετεποίησαν, θερμῇ μετανοίᾳ καὶ πόθῳ· αὐτοὺς νῦν ἐκ πόθου, πάντες ζηλώσωμεν.

Η ἐνστώσα νηστεία, συγκαλεῖται ἡμᾶς εἰς μετανοίαν· προσδράμωμεν, οὖν ἐκ πόθου, καὶ γνῶμεν, τί τὸ δῶρον τῆς ἐγκρατείας ἐστίν.

Θεοτοκίον.

Η ἀφράστως τεκοῦσα, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, αὐτὸν δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, τὸ γένος ἅπαν σῶσαι τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ω**ς Ἰωάνν τὸν Προφήτην, ἐλυτρώσω τοῦ κήτους, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ με τοῦ βυθοῦ
» τῶν πταισμάτων ἀνάγαγε, καὶ σῶσόν με,
» μόνε φιλάνθρωπε.

Κοντάκιον, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Ῥδὴ ζ. Ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Γενώμεθα καὶ ἡμεῖς, ὡς Δανιὴλ ἐκεῖνος ὁ τοὺς λέοντας ποτέ, διὰ νηστείας ἐν λάκκῳ, ἐξημερώσας βρύχοντας.

Τοὺς Νεανίας τοὺς τρεῖς, ζηλώσωμεν ἐν φόβῳ, ἵνα φύγωμεν, καὶ τὸ πῦρ τῆς γεέννης, ὡς οὗτοι τὴν Βαβυλῶνος κάμινον.

Νηστεύσωμεν καὶ ἡμεῖς, ἐν καθαρᾷ τῇ καρδίᾳ, καὶ ἀγνίσωμεν σῶμα, καὶ ὅλον ὅλως τὸ πνεῦμα, Θεῷ καθιερώσωμεν.

Θεοτοκίον.

Παρθενομήτορ Ἀγνή, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, προαιώνιον Λόγον, ἐκδυσωποῦσα μὴ παύσῃ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ῥδὴ η. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν Βασιλέα Χριστὸν, ὡμολόγησαν οἱ αἰ-
» χμαῖλωτοι Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, λέγον-
» τες μεγάλη τῇ φωνῇ· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖ-
» τε τὸν Κύριον.

Νηστεύσας πρὶν Ἰωσήφ, μίξιν ἔφυγε παρανόμου γυναιίου, καὶ βασιλείας ἔτυχε· διὸ καὶ ἡμεῖς σθέσωμεν, διὰ νηστείας τὰ πεπτρωμένα βέλη, τοῦ ἐχθροῦ Βελίαρ.

Διὰ νηστείας Δαυῖδ, νίκην ἐστήσατο κατὰ τοῦ ἀλλοφύλου, καὶ βασιλείαν εὗρατο· διὸ καὶ ἡμεῖς λάβωμεν δι' ἐγκρατείας, νίκην κατ' ἐχθρῶν, καὶ ἐν Κυρίῳ στεφανωθῶμεν.

Φυλάξωμεν καὶ ἡμεῖς ταῖς ἀρεταῖς αὐτῶν· τῇ Ἰωβ τὴν ἀνδρείαν, τοῦ Ἰακώβ τὸ ἄπλαστον, τὴν πίστιν Ἀβραάμ, τὴν σωφροσύνην τὴν τοῦ Ἰωσήφ, καὶ τοῦ Δαυῖδ ταῖς ἀριστείας.

Θεοτοκίον.

Τὸν Βασιλέα Χριστὸν, ὃν ἡμῖν ἔτεκεν ἡ Παρθένος Μαρία, καὶ μετὰ τόκον ἔμενε παρθένος ἀγνή, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Εἶτα, τὸ Τριώδιον.

Ῥδὴ η. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Σταυροφανῶς ὁ Μωϋσῆς, ταῖς παλάμας ἀνυψῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους, τοὺς ἐχθροὺς ἐτροπούτο· σὺ δὲ Σωτῆρ, ἐν Σταυρῷ ταῖς χεῖρας, ἐκτείνας ἐνέκρωσας, τὴν ὀλεθροτόκον, τοῦ Ἄδου τυραννίδα.

Πᾶσι παγεῖς ἐπὶ Σταυροῦ, καὶ πλευράν διανυγεῖς, Χριστέ Σωτήρ μου, τῆς κατάρσεως ἐρρύσω τοὺς γηγενεῖς, καὶ χαρὰς ἀλήκτου, μετόχους ἀνέδειξας· ὅθεν εὐλογοῦμεν, τὴν σὴν φιλάνθρωπίαν.

Τῆς ἐγκρατείας ὁ καιρὸς, ἀνατείλας νοητῶς καταφωτίζει, τῆς ψυχῆς ταῖς αἰσθήσεις, καὶ παθῶν τὴν ἀχλὺν ἐλαύνει· διὸ ἀσπασώμεθα, τοῦτον ἐκ καρδίας, Χριστὸν ὑπερυψοῦντες.

Πᾶθη ὀλέθρια ψυχῆς, ἡδοναῖς θανατηφόρους νηστεία θανατοῖ, καὶ τῷ ὄντι ἐν καταστάσει ποιῇ, καρδίας ὁρμαῖς καὶ κινήματα· ταύτην οὖν ἐν πίστει, δεξώμεθα προθύμως.

Οὐχὶ νηστείας ἀπαρχὴν, τὴν παροῦσαν ἰε-
ραὴν πιστοὶ ἡμέραν, ἐπιστάμενοι, ταύτην
εἰλικρινεῖ λογισμῷ, τιμῶμεν, ἀλλ' εἴσοδον λέ-
γοντες, καὶ τῶν τῆς νηστείας, παρείσθασιν
προθύρων.

Προδεξιούται δεξιῶς, τὴν φιλόθεον ψυχὴν
τοῖς προοιμίοις, ἡ καλλίστη νηστεία, προ-
καθαρίων γερῶν, οἷα, βαθμίσι καὶ κλίμακι,
ταύτῃ προστεθεῖσα τὴν σήμερον ἡμέραν.

Θεοτοκίον.

Ανοῖξον κρούουσιν ἡμῖν, καὶ τὸ ἔλεος τὸ
σὸν προσκαλουμένοις ταχυτῇ τῶν ἀνθρώ-
πων καταφυγὴ καὶ στερρόν, ἐν πᾶσι Παρθένε
βοήθεια, καὶ τῶν ἐν ἀνάγκαις βεβαία προστασία.

Ἄλλος. Τὸν ἐν τῇ βράτῃ Μωσεῖ.

Αναρτηθεὶς ἐν Σταυρῷ, ὁ τῶν ὅλων Δεσπό-
της, τὸν Ἀδὰμ σὺν τῇ Εὐᾷ, πάλιν ἀνε-
καλέσω, καὶ ἐν τῷ Παραδείσῳ Χριστὲ Σωτὴρ
εἰσηξας· σὲ ἀνυμνολογοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Σοῦ ὑψωθέντος Χριστέ, ἐν Σταυρῷ ἐκουσίως,
αἱ αὐγαὶ τοῦ ἡλίου, συνεστάλησαν φόβῳ,
καὶ ἔδυ ἡ ἡμέρα· ὅθεν ὁ Ληστής σὲ Θεὸν κα-
θωμολόγει, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.
Ἦσον Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα,
πισπιστεύκαμεν εἶναι, τὴν ἀγίαν Τριάδα,
ἐν Θεότητι μιᾷ· ἣν πίστει προσκυνοῦμεν, τὸ
τοῦ Ἀρείου δόγμα, αἰεὶ καταπατοῦντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς σε ὑμνήσω ὡς δεῖ, Θεοτόκε Παρθένε,
δυσωδῶν ἀμαρτιῶν ἐγὼ νῦν ὁ σκοτεινός;
ἀλλ' οὖν Ὑπεραγία, σύγγνωθί μοι τῇ τόλμῃ, τῇ
πενιχροῦ μου ἔπους.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σταυρὲ πιστῶν ἡ ἐλπίς, Βασιλέων τὸ ὄπλον,
Ἱερέων ἡ δόξα, Μοναζόντων τὸ σθένος, τῇ
σῇ δυνάμει πάντας, τοὺς σὲ δοξολογοῦντας,
σῶζε εἰς αἰῶνας.

Δινοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ἐν τῇ βράτῃ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ
• θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώ-
• σαντα ποτὲ, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυ-
• ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Μ**εγαλύνομεν πάντες, τὴν φιλανθρωπίαν
• σου Χριστέ Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ δόξα τῶν
• δούλων σου, καὶ στέφανος τῶν πιστῶν, ὁ
• μεγαλύνας τὴν μνήμην τῆς τεκούσης σε.

Μωσῆς ἐν Αἰγύπτῳ, θαλάσσαν διέρρηξε,
καὶ λαὸν διήγαγε, καὶ τοῦτον ἔθρεψεν ἐν
ἐρήμῳ ἀβάτῳ, διὰ νηστείαν ἐκτελῶν τεράστια.
Ἦσθς ὁ τοῦ Ναυῆ, διὰ τῆς ἐγκρατείας λαὸν
καθηγίασε, καὶ ἐκληροδότησεν εἰς γῆν ἐ-
παγγελίας, τὸν Ἰορδάνην διαβιβάσας τὸ πρό-
τερον.

Ο Γεδεὼν ἐκεῖνος, μόνοις τριακοσίοις, ἀν-
δράσι τοῖς λάμπασιν, νικᾷ τὸν ἀλλόφυ-
λον, ἐγκρατεία, καὶ εὐχῇ· αὐτὸν ζηλοῦντες,
καὶ ἡμεῖς μιμησώμεθα.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε πάνσεμνε Ἀγνή, παρθενίας τὸ καύ-
χημα, Ἀγγέλων τὸ στήριγμα, ἀνθρώπων
βοήθεια, κόσμου ἡ χαρὰ, Μαρία, καὶ Μήτηρ,
καὶ δούλη τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Εἶτα τὸ Τριῳδιον.

Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Σταυρῷ ταῖς θείας παλάμας ἐξαπλώτας, συν-
ῆψας, τὰ πρώην διεστῶτα Λυτρωτὰ, καὶ
τῷ Πατρὶ τὴν κατάκριτον, μεσιτεύσας ὡς δῶ-
ρον, προσήγαγες οὐσίαν τῶν βροτῶν· διὰ τῆτο
ὑμνοῦμεν, τὴν ἄχραντόν σου Σταύρωσιν.

Τῆς ἀγίας Νηστείας, ἐπιλάμψασα χάρις,
ἀκτίνας ἐπαφίησιν ἡμῖν, προκαθαιρού-
σας παλὶρρόϊαν, λογισμῶν καὶ τοῦ κόρου, τὸ
σκοτὸς ἐλαυνούσας· οἱ πιστοὶ, διὰ τοῦτο προ-
θύμως ταύτην ὑποδεξώμεθα.

Πρωτοφόρος Νηστεία, χαρισμάτων ἐνθέων,
κρατῆρα συγκεράσασα ἡμῖν, σήμερον πᾶ-
σι προδείκνυσιν· ὡς βεβλόμενοι τούτων μεθεξῆς,
εἰς ὠφέλειαν ψυχῆς, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων,
συμπράξαι δυσωπήσωμεν.

Ηλοῖς τῶν θείων χειρῶν σου, προσηλώσας
Οἰκτίρμον, ἡμῶν ταῖς ἀμαρτίας ἐν Σταυ-
ρῷ, λόγχῃ πλευρᾶς σου διέρρηξας, πονηρὰ
γραμματεῖα, σφαλμάτων καὶ πταισμάτων χα-
λεπῶν· διὰ τοῦτο ὑμνοῦμεν, τὴν ἄχραντόν σου
Σταύρωσιν.

Τῶν ἀρετῶν ἡ καλλίστη, ἐξανοίγεται τρίβος,
τὸ σταδίου τῶν θείων Νηστειῶν, πᾶσιν
ἰδοὺ εὐτρεπίζεται· οἱ ἀθλῆσαι νομίμως, βουλό-
μενοι αἰτήσατε Χριστὸν, εἰρηναῖον ἐξ ὕψους
καιρὸν ἡμῖν δωρήσασθαι.

Θεοτοκίον.

Τῇ ὀξυτάτῃ πρεσβείᾳ, τῇ ἀγρύπνῳ σου σκέ-
πῃ, τῇ κραταιᾷ σου Δέσποινα ἀγνή, νῦν
βοηθεία συντήρησον, τοὺς πιστοὺς σου οἰκέτας,
ἐκ πάσης ἐναντίας προσβολῆς, καὶ παθῶν καὶ
πταισμάτων, καὶ πειρασμῶν διάσωσον.

Ἄλλος. Τὴν ὑπερφυῶς σαρκί.

Εν τῷ ξύλῳ τῷ Σταυρῷ, ἐκουσίως προσπαγεῖς, πάντας ἡμᾶς ἐρρύσω, τῆς κατάραις τοῦ νόμου· διό σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν Χριστέ.

Πάντες προσκυνοῦμέν σε, τὰ παθήματα Σωτῆρ, ἅπερ ἐκὼν ἐδέξω, ἵνα ἐλευθερώσης, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ.

Δόξα Πατρί.

Αἰδίως ὁ Πατήρ, καὶ ἀρρέυστως τὸν Υἱόν, ἐγέννησε, καὶ Πνεῦμα ἐστὶν ὁμοούσιον, Πατρί τε καὶ τῷ Λόγῳ, ἡ ἀμέριστος Τριάς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νέμεν τὴν συγχώρησιν, τῶν πταισμάτων Μαρία, ὑπερευλογημένη, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἱκέτευε Σωτῆρα, ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τοὺς ἀσπαζομένους σε, τῇ δυνάμει σε Σταυρε, τὸν τῆς νηστείας χρόνον, διελθεῖν ἐν εἰρήνῃ, ἀξιώσον καὶ ῥῦσαι, τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ὑπερφυῶς σαρκί, συλλαβεῖσαν ἐν γαστρὶ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προσκλαίμεν φαντα Λόγον, τὴν μόνην Θεοτόκον, μεγαλύνομεν πιστοί.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Ἀίνων, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος α'.

Βρωμάτων νηστεύουσα ψυχὴ μου, καὶ παθῶν μὴ καθαρεύουσα, μάτην ἐπαγάλλῃ τῇ ἀτροφίᾳ· εἰμὴ γὰρ ἀφορμὴ σοι γένηται πρὸς διόρθωσιν, ὡς ψευδὴς μισεῖσαι παρὰ Θεῷ, καὶ τοῖς κακίστοις δαίμοσιν ὁμοιοῦσαι, τοῖς μηδέποτε σιτουμένοις· μὴ οὖν ἀμαρτάνουσα, τὴν νηστείαν ἀχρειώσης ἀλλ' ἀκίνητος, πρὸς ὁρμαῖς ἀτόπους μένε, δοκοῦσα παρεστάναι ἐσταυρωμένῳ τῷ Σωτῆρι, μᾶλλον δὲ συσταυροῦσθαι, τῷ διὰ σὲ σταυρωθέντι, ἐκβοῶσα πρὸς αὐτόν· Μνήσθητί με Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σε. Δίς.

Μαρτυρικόν.

Υμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες, οὐ θλίψις, οὐ στενοχωρία, οὐ λιμός, οὐ διωγμός, οὐδὲ κίνδυνος, οὐ θυμός θνητῶν, οὐ ξίφος, οὐδὲ πῦρ ἀπειλοῦν, χωρίσαι Θεοῦ δεδύνηνται· πόθῳ δὲ μᾶλλον τῷ πρὸς αὐτόν, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνισάμενοι σώμασι, τὴν φύσιν ἐλάβετε, θανάτου καταπρονήσαντες· ὅθεν καὶ ἐπαξίως, τῶν πόνων ὑμῶν μισθὸν ἐκομίσασθε· οὐρανῶν βασιλείας κληρονόμοι γεγονάτε· πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Αναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἀμνόν, ἡ ἄμωμος Παρθένος θρηνηδοῦσα ἐβόα· Γλυκύτατόν μου Τέκνον, τί τὸ καινόν, καὶ παραδόξον θάμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ δρακί, ἐπὶ ξύλου προσηλώθης σαρκί.

Εἴτα. Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καὶ ψάλλειν τῷ ὀνόματί σου, Ὑψιστε. Τοῦ ἀναγγέλλειν τὸ πρῶτ' τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀληθειάν σου κατ' ἐκάστην.

Μετὰ δὲ τὸ Τρισάγιον, λέγομεν τὸ παρὸν Ἀπολυτίκιον.

Εν τῷ Ναῷ ἐσῶτες τῆς δόξης σου, ἐν Οὐρανῷ ἐσάναι νομίζομεν, Θεοτόκε πύλη ἐπουράνιε, ἀνοιξον ἡμῖν τὴν θύραν τοῦ ἐλέους σου. Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μ' τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ. Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον Πάτερ.

Ὁ Ἱερεύς.

Ὁ ὢν εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καὶ ἡμεῖς λέγομεν.

Επουράνιε Βασιλεῦ, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς, ἡμῶν στερέωσον· τὴν Πίστιν στηρίζον· τὰ ἔθνη πράυνον· τὸν κόσμον εἰρηνεύσον· τὴν αἰγίαν Μοῆν ταύτην καλῶς διαφυλάξον· τοὺς προαπελθόντας πατέρας καὶ ἀδελφούς ἡμῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων τάξον· καὶ ἡμᾶς ἐν μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσει παραίλαβε, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Εἰς οὕτω, μετανοίας μεγάλας γ', καὶ λέγομεν μυσικῶς, ἐν ἐκάστῃ μετανοίᾳ, ἀνὰ ἓνα Στίχον τῆς ἐπομένης Εὐχῆς τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ.

Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας, φιλαρχίας, καὶ ἀργολογίας μή μοι δῶς.

Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς, καὶ ἀγάπης χάρισαί μοι τῷ σῶθ' δέλω.

Ναὶ, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὁρᾶν τὰ ἐμὰ πταίσματα, καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μετὰ δὲ ταύτας, ἐτέρας μικραῖς β'. εἴτ' αὖθις μετάνοιαν μεγάλην μίαν, λέγοντες πάλιν τὸν τελευταῖον Στίχον τῆς ἀνωτέρω Εὐχῆς Ἀναστάντες δὲ ἀρχάμεθα. Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ' καὶ ψάλλομεν τὴν πρώτην ὕμνον, ἐν ἡ ἀναγιγνώσκουμεν τὰς Κατηχήσεις τοῦ Στουδίτου.

Πῶς δὲ τὸν Ἐπίσκοπον Προκαίριον

τὸν Ἐπίσκοπον Προκαίριον.

Πασιλεῦ ἅγιε παντοδύναμε, ὃν φρίσσει καὶ
τρέμει τὰ σύμπαντα, σῶσον ἡμᾶς· δύνα-
σαι γὰρ συγχωρεῖν ἁμαρτίας, ὡς εὐσπλαγχνος.

Ἡμεῖς γὰρ τὸν Ἰσχυρὸν τὸν Θεόν.

Ἡμεῖς γὰρ τὸν Ἰσχυρὸν τὸν Θεόν.

Ἡμεῖς γὰρ τὸν Ἰσχυρὸν τὸν Θεόν.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.

Στίχ. Πρὸς σέ Κύριε, κεκραίξομαι ὁ Θεός μου.

Ἡμεῖς γὰρ τὸν Ἰσχυρὸν τὸν Θεόν.

Κεφ. Β'. 12.

Ἄδε λέγει Κύριος· Ἐπιστράφητε πρὸς με
ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ὑμῶν, ἐν νηστεία,
καὶ ἐν κλαυθμῷ, καὶ ἐν κοπετῷ, καὶ διαρρή-
ξατε τὰς καρδίας ὑμῶν, καὶ μὴ τὰ ἱμάτια ὑ-
μῶν· καὶ ἐπιστράφητε πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν
ὑμῶν, ὅτι ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων ἐστὶ, μακρό-
θυμος καὶ πολυέλεος, καὶ μετανοῶν ἐπὶ ταῖς
κακίαις. Τίς οἶδεν, εἰ ἐπιστρέψει καὶ μετανόη-
σει, καὶ ὑπολείψεται ὀπίσω αὐτοῦ εὐλογίαν,
καὶ θυσίαν καὶ σπονδὴν Κυρίῳ τῷ Θεῷ ὑμῶν;
Σαλπίσατε σάλπιγγι ἐν Σιών, ἀγιάσατε νη-
στείαν, κηρύξατε θεραπείαν· συναγάγετε λαόν,
ἀγιάσατε ἐκκλησίαν, ἐκλέξασθε πρεσβυτέρους,
συναγάγετε νήπια θηλαζόντα μαστούς· ἐξελ-
θέτω νυμφίος ἐκ τῆς κοιτῶνος αὐτοῦ, καὶ νύμ-
φη ἐκ τοῦ παστοῦ αὐτῆς. Ἀναμέσον τῆς κρη-
πίδος τοῦ θυσιαστηρίου κλαύσονται οἱ ἱερεῖς
οἱ λειτουργοῦντες τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐροῦσι· Φεῖ-
σαι, Κύριε, τοῦ λαοῦ σου, καὶ μὴ δῶς τὴν κλη-
ρονομίαν σου εἰς ὄνειδος, τοῦ κατάρξαι αὐτῶν
ἔθνη· ὅπως μὴ εἴπωσιν ἐν τοῖς ἔθνεσι· Ποῦ ἐ-
στιν ὁ Θεὸς αὐτῶν; Καὶ ἐζήλωσε Κύριος τὴν
γῆν αὐτοῦ, καὶ ἐφείσατο τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. Καὶ
ἀπεκρίθη Κύριος, καὶ εἶπε τῷ λαῷ αὐτῷ· Ἰδὲ,
ἐγὼ ἐξαποστελῶ ὑμῖν τὸν σῖτον, καὶ τὸν οἶνον,
καὶ τὸ ἔλαιον, καὶ ἐμπλησθήσεσθε αὐτῶν, καὶ
οὐ δώσω ὑμᾶς οὐκέτι εἰς ὄνειδισμόν ἐν τοῖς
ἔθνεσι. Καὶ τὸν ἀπὸ Βορρᾶ ἐκδιώξω ἀφ' ὑμῶν,
καὶ ἐξώσω αὐτὸν εἰς γῆν ἀνυδρον, καὶ ἀφα-
νιῶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν
πρώτην, καὶ τὰ ὀπίσω αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασ-
σαν τὴν ἐσχάτην· καὶ ἀναθήσεται ἡ σαπρία
αὐτοῦ, καὶ ἀναθήσεται ὁ βρώμος αὐτοῦ, ὅτι
ἐμεγάλυνε Κύριος τὰ ἔργα αὐτοῦ. Θάρσει ἡ
γῆ, χαῖρε καὶ εὐφραίνου, ὅτι ἐμεγάλυνε Κύριος
τοῦ ποιῆσαι. Θαρσεῖτε, κτήνη τοῦ πεδίου, ὅτι
βεβλάστηκε τὰ πεδία τῆς ἐρήμου· ὅτι ξύλον

ἤνεγκε τὸν καρπὸν αὐτοῦ· συκὴ καὶ ἄμπελος
ἔδωκαν τὴν ἰσχὺν αὐτῶν. Καὶ τὰ τέκνα Σιών
χαίrete, καὶ εὐφραίνεσθε ἐπὶ Κυρίῳ τῷ Θεῷ
ὑμῶν, ὅτι ἔδωκεν ὑμῖν βρώματα εἰς δικαιοσύνην,
καὶ βρέξει ὑμῖν ὑετὸν πρωῒμον καὶ ὄψιμον, καθὼς
ἐμπροσθεν· καὶ πλησθήσονται αἱ ἄλωες σίτου,
καὶ ὑπερεκχυθήσονται οἱ ληνοὶ οἴνου καὶ ἐλαίου.
Καὶ ἀνταποδώσω ὑμῖν ἀντὶ τῶν ἐτῶν, ὧν κατέ-
φαγεν ἡ ἀκρίς, καὶ ὁ βροῦχος, καὶ ἡ ἐρυσίθη, καὶ
ἡ κάμψη, ἡ δύναμίς μου ἡ μεγάλη, ἣν ἐξαπέστειλα
εἰς ὑμᾶς. Καὶ φαίγεσθε ἐσθίοντες, καὶ ἐμπλησθή-
σεσθε· καὶ αἰνέσετε τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ
ὑμῶν, ὃς ἐποίησε μεθ' ὑμῶν θαυμασία· καὶ οὐ
μὴ καταισχυνηθῇ ὁ λαός μου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡμεῖς γὰρ τὸν Ἰσχυρὸν τὸν Θεόν.

Κύριος ἰσχὺν τῷ λαῷ αὐτοῦ δώσει.

Στίχ. Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υἱοὶ Θεοῦ.

THE TITHE, THE TITHE, THE TITHE.

Πῶς δὲ, Κύριε ἐκείκραξα, τὸν Σαυμάσιον τῆς Ὀ-
κείρας, καὶ τοῦ θηναίου.

Δοξῶν, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετά δὲ τὸ, Φῶς ἱλαρόν, Ἡμεῖς γὰρ τὸν Ἰσχυρὸν τὸν Θεόν.
Ὁ Θεός, ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν με, καὶ ἐν
τῇ δυνάμει σου κρινεῖς με.

Στίχ. Ὁ Θεός, εἰσακούσον τῆς προσευχῆς μου.

Ἡμεῖς γὰρ τὸν Ἰσχυρὸν τὸν Θεόν.

Κεφ. Γ'. 12.

Ἄδε λέγει Κύριος· Ἐξεγείρεσθω, καὶ ἀνα-
βαινέτω πάντα τὰ ἔθνη εἰς τὴν κοιλάδα
τοῦ Ἰωσαφατ· ὅτι ἐκεῖ καθιῶ τοῦ διακρίναι
πάντα τὰ ἔθνη κυκλόθεν. Ἐξαποστείλατε δρέ-
πανα, ὅτι παρέστηκεν ὁ τρυγητός· εἰσπορεύε-
σθε, πατεῖτε, διότι πλήρης ὁ ληνός· ὑπερεκχεῖ-
ται τὰ ὑπολήνια, ὅτι ἐπληθύνθη τὰ κακὰ αὐ-
τῶν. Ἦχοι ἐξήχησαν ἐν τῇ κοιλάδι τῆς δίκης,
ὅτι ἐγγὺς ἡμέρα Κυρίου ἐν τῇ κοιλάδι τῆς δί-
κης. Ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη συσκοτάσουσι,
καὶ οἱ ἀστέρες δύσουσι τὸ φέγγος αὐτῶν. Ὁ
δὲ Κύριος ἐκ Σιών ἀνακραίξεται, καὶ ἐξ Ἱερου-
σαλὴμ δώσει φωνὴν αὐτοῦ· καὶ σεισθήσεται ὁ
οὐρανός καὶ ἡ γῆ· ὁ δὲ Κύριος φείσεται τοῦ
λαοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐνισχύσει τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ.
Καὶ ἐπιγνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός ὑμῶν,
ὁ κατασκευῶν ἐν Σιών ὄρει ἁγίῳ μου. Καὶ ἔ-
σται Ἱερουσαλὴμ ἁγία, καὶ ἀλλογενεῖς οὐ διε-
λεύσονται δι' αὐτῆς οὐκέτι. Καὶ ἔσται ἐν τῇ
ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἀποσταλάξει τὰ ὄρη γλυκα-

σμόν, καὶ οἱ βουνοὶ ῥυήσονται γάλα, καὶ πᾶσαι αἱ ἀφείσεις Ἰούδα ῥυήσονται ὕδατα· καὶ πηγὴ ἐξ οἴκου Κυρίου ἐξελεύσεται, καὶ ποτιεῖ τὸν χειμάρρουν τῶν σχοίνων. Αἴγυπτος εἰς ἀφανισμόν ἔσται, καὶ ἡ Ἰδουμαία εἰς πεδῖον ἀφανισμού ἔσται, ἐξ ἀδικιῶν υἱῶν Ἰούδα, ἀνθ' ὧν ἐξέχεον αἷμα δίκαιον ἐν τῇ γῇ αὐτῶν. Ἡ δὲ Ἰουδαία εἰς τὸν αἰῶνα κατοικηθήσεται, καὶ Ἱερουσαλήμ εἰς γενεὰς γενεῶν. Καὶ ἐκζητήσω τὸ αἷμα αὐτῶν, καὶ οὐ μὴ ἀθωώσω· καὶ Κύριος κατασκηνώσει ἐν Σιών.

Προκαίμενον, Ἦχος πλ. β'.

Εὐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.

Στίχ. Κύριε, οὐχ ὑψώθη ἡ καρδιά μου.

Ἦχος γ'. Καταξίωσον Κύριε.

Εἰς δευτέρου τοῦ ἁγίου, τὸ παρὸν ἱερότευτον, δις, μετὰ τῶν Στίχων, ὡς συνήθως.

Ἦχος γ'.

Ἄνετειλε τὸ ἔαρ τῆς νηστείας, καὶ τὸ ἄνθος τῆς μετανοίας· ἀγνίσωμεν οὖν ἑαυτοὺς ἀδελφοί, ἀπὸ παντός μολυσμοῦ, τῷ φωτοδότῃ ψάλλοντες, εἰπώμεν· Δόξα σοι, μόνε φιλόφρων.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες, τῇ ἀγάπῃ τοῦ Σταυροῦ σου ψυχικῶς ἐνωθέντες, τοῦ ἐχθροῦ τὴν τυραννίδα ἔλυσαν, καὶ τυχόντες τῶν στεφάνων, μετὰ τῶν Ἀσωμάτων πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀγιοπρωτε σεμνή, ἐγκώμιον οὔσα τῶν οὐρανίων Ταγμάτων, Ἀποστόλων ὕμνωδία, Προφητῶν περιοχὴ, Δέσποινα πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν τὰς δεήσεις.

Νῦν ἀπολύεις καὶ μετὰ τὸ Τρισάγιον, τὸ, Θεοτόκε Παρθέने, καὶ τὰ λοιπὰ. Καὶ Ἀπολύσις.

Τῇ ΠΡΟΪΚΤῇ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ, ΕΡΩΓ.

Εἰς τὸ Ὅρθρω, εἰς τὴν α'. Στιχολ. Καθίσματα Ἀποστολικὰ τῆς Ὀκτωήρου. Εἰς δὲ τὴν β'. Στιχολ. τὰ παρόντα Καθίσματα τοῦ Τριῳδίου.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἦν τεσσαρακονθήμερον, καὶ προκαθάρισμον, οἱ Ἀπόστολοι πάντες, σήμερον στέφουσι, καὶ τῆς νηστείας τὸν καιρὸν ἀγιαζουσι, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Λυτρωτοῦ, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ προκαταγγέλλουσι πᾶσι, καὶ

πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁμοίον.

Ἦν ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας, Παρθέने ἄχραντε ἀνενδότως ἐχόντων σκέπη ὑπάρχουσα, ἐκ ποικίλων πειρασμῶν, καὶ περιστάσεων, καὶ κινδύνων χαλεπῶν, ἐλευθέρωσον αὐτοὺς, πρεσβεύουσα τῷ Υἱῷ σου, σὺν τοῖς αὐτοῦ Ἀποστόλοις, καὶ σῶσον πάντας τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε. Ἦν ἀναγεννώσκου τὸν Λόγον τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου, ἡγουμένη τοῦ ἐν Σιὼν ἔρους.

Ἦν δὲ τὸν Ν. τοὺς Κανόνες τῆς Ὀκτωήρου τοῦ ἁγίου μετὰ τῶν Τριῳδίων· ἐν αὐτοῖς πολλοὶ ψάλλοντες τούτοις καταλαμπύρομεν τὰς ἑαυτῶν τῆς Ὀκτωήρου, καὶ τοῦ ἁγίου. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῷ Τριῳδίῳ.

Ἦχος δ'. Ἦχος δ'. Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης.

Ἦχος τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ἐέλαμψαν ἐν τῷ κόσμῳ, ἀκτῖνα Θεογνωσίας, οἱ Μαθηταί σου, καὶ τὴν πλάνην ἀπημαύρωσαν, τῆς ἀπάτης λύσαντες τὴν ζόφωσιν· αὐτῶν προσευχαῖς, σῶσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἦν αὖ πρόθυρα τῆς νηστείας, ἀγώνων στεφανωθέντα, ταῖς εὐκαρπίαῖς, δεξιοῦνται τοὺς προστρέχοντας, νηφαλαίως ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς μυστικαῖς· σπουδαίως πιστοί, ἅπαντες συνδραίωμεν.

Νεκρώσεως τοὺς χιτῶνας, δεξάμενος προπετεῖα τῆς ἀκρασίας, ἐνεδύθη ὁ ταλαίπωρος· ἀλλὰ σύ με ἐνδυσον Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, στολὴν φωτεινὴν, τῆς ἀναγεννήσεως.

Ὁ βίος μου πονηρία καὶ πάση ἀκαθαρσίᾳ συνετελέσθη· ἀλλὰ σοὶ τῷ πονοικτίρμονι, καταφεύγω· πρόφθασον οὖν σῶσόν με, Χριστέ ὁ Θεός, τῇ σῇ ἀγαθότητι. Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ὑπὲρ λόγον, καὶ ἔτεκες ὑπὲρ φύσιν, Θεογεννήτορ, τὸν δεσπόζοντα τῆς κτίσεως· ὃν ἀπαύστως πρέσβευε, ῥυσθῆναι ἡμᾶς, ἐκ πάσης ὀργῆς, τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Ὁ ἱερός.

Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου· Κύριε καὶ ἐφοβήθη· κατενόησε τὰ ἔργα σου, καὶ ἐξέστη. Δόξα τῇ δυνάμει σου· δόξα Χριστέ τῇ συγκатаβάσει σου.

Ἄλλος. Ἦχος β'. Ἐληλυθας ἐκ Παρθένου.

Σκεδάσαντες, ἀκρασίας τὸν ζόφον Ἀπόστολοι, ταῖς τῶν διδασκῶν ὕμνων μαρμαρυγαῖς ἐκλαμπρύνετε, ἐγκρατεῖα ἅπαντας, ἀμαρτωλοὺς καὶ δικαίους ὡς πανεύφημοι.

Ος διαυγεῖς, μαργαρίται τοῦ Λόγου Ἀπόστολοι, πάντα ἐκοσμήσατε, δι' ἐγκρατείας τὰ πέρατα, καὶ καλλιεργήσαντες, τὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὄντως νῦν εὐγένειαν.

Ἦν καί μινον, διὰ δρόσου νηστείας Ἀπόστολοι, τῶν παθῶν μαράναντες, πᾶσι βροτοῖς ἐδιδάξατε, πόλιν ταύτην ἄσυλον, καὶ οἰκητήριον, ἔχειν ἀγιάσματος.

Ἡ μάρτηκα, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους ὁ ἅγιος, καὶ ἀμετανόητα, ὡς Μανασσῆς ἐπλημμέλησα· τρόπους μετανοίας μοι, ποιήσον Κύριε, πρὶν με λύση θάνατος.

Θεοτοκίον.

Σὲ λιμένα, σωτηρίας καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, Θεοτόκε Δέσποινα, πάντες πιστοὶ ἐπιστάμεθα· σὺ γὰρ ταῖς πρεσβείαις σου, ἐκ τῶν κινδύνων λυτροῦσαι, ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ἀ**ληλυθας ἐκ Παρθένου, οὐ πρέσβυς οὐκ ἄγγελος· ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος σεσαρκωμένος, καὶ ἔσωσας, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον· διὸ κραυγαῶσαι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδή η'. Τὰ σύμπαντα Δέσποτα.

Ἡ σύμπασα Κύριε, τῆς σῆς αἰνέσεως ἐπλήσθη· πᾶσαν γὰρ διέδραμε, τῶν θείων Μαθητῶν σου, ὁ φθόγγος ὁ ἔνθεος, ἐκ βυθοῦ ἀγνωσίας μεταστρέφων πρὸς γνῶσιν, ἀναμέλπουσαν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἡ χάρις ἡ ἔνθεος, τῆς μετανοίας ἐπεφάνη, σωτηρίαν φέρουσα, τοῖς ταύτης ἐντροφῶσι, τὰ ἄθλα καὶ σκάμματα, τῶν ἰδρώτων καὶ κόπων· διὸ τρέχε ψυχῇ μου τῷ Δεσπότη σου, τῶν πολλῶν σου πταισμάτων ζητοῦσα, λαβεῖν τὴν συγχώρησιν.

Τὸ στάδιον ἡνοικταί, τῆς Θεοσδότου ἐγκρατείας· φαιδρῶς ὑπαντήσωμεν, αἱ χρήζοντες ἐλέους· διψᾷ γὰρ ὁ εὐσπλαγχνος, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, καὶ τοῦ δοῦναι συγγνώμην, ἐπεκτείνεται, τοῖς αὐτὸν ἐκζητοῦσι προθύμως, καὶ πόθῳ δουλεύουσι.

Νηστεία στομῶθητι, εἰρηνευούσῃ διανοίᾳ· θρέψον δὴ τὸν Κύριον, ψυχὴ τῇ εὐπραξίᾳ, ἀρετῆς ἐδέσματα, ὡς εἰώδεις θυσίας, προσκομίζουσα τούτῳ, καὶ κραυγαῶσαι· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἡ πάντων δεσπόζουσα, ταῖς ἰκεσίας δεχομένη, Δέσποινα τῶν δούλων σου, ἀγία

Θεοτόκε, τοῦ σκότους με λύτρωσαι, καὶ πυρὸς τοῦ ἁσβεστοῦ, τῶν κακῶν μου τὰ πλήθη ἐξαλάψασα, ἐν τῇ σῇ μεσιτείᾳ, καὶ μόνη τῇ θείᾳ σου πρεσβείᾳ.

Ἄλλος. Ἐφριξε Παίδων εὐαγῶν.

Ἡ μᾶς φῶς ὥσπερ ὁ Χριστὸς, εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης πάσης, Ἀπόστολοι διδούς, ἀπελθόντες ἔφη διδάξατε, ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἵν' ἐν σαρκί με ὄντα, εἰδῆτε ἐγκρατεία δαισιώμενον, καὶ τοῦ ἐχθροῦ ὅλον τὸ σθένος πατοῦντα, καὶ ὁδὸν ἀνθρώποις, δεικνύοντα εὐθείαν.

Εδείξας βαίνουσας Χριστὲ, τὴν ἐγκράτειαν εἰς ἱλασμόν τῶν βροτῶν, παθῶν τε χωρισμόν· δι' αὐτῆς γάρ σου οἱ Ἀπόστολοι εὐηρέστησαν, καὶ φαεινοὶ φωστῆρες, ἐπὶ τῆς γῆς ἐδείχθησαν, κηρύττοντες τὸν Κύριον τρισὶ προσωπίαις, μιᾷ δὲ ἐν οὐσίᾳ πᾶσι τοῖς αὐτὸν ἀνυμνοῦσι.

Ἡ τῶν ἐθνῶν κήρυκες ὑμεῖς, ἀπεσταλῆτε ὑπὸ τοῦ Διδασκάλου, Χριστοῦ, ὡς Μαθηταί, διδαχαῖς ἐνθέοις, φωτίζειν αὐτῶν τὰ νοήματα· παθῶν τε καὶ βρωμάτων ἀπέχεσθαι· παθῶν δὲ τὴν ἐγκράτειαν, καὶ Κύριον γινώσκειν τοῦτον καὶ Κτίστην, καὶ δημιουργόν τοῦ παντός καὶ εὐεργέτην.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ὁς ποτὲ Καῖν ὁ φονεὺς, οὐ προσήγαγον τὸ τῆς ψυχῆς μου θῦμα, ἀμώμητον Χριστὲ, ἀκαθάρτῳ γνώμῃ κρατούμενος· μὴ βδελύξη με, προσερχόμενον οὖν σοι διὰ νηστείας Σωτήρ ὑπεράγαθε· ἀλλ' ἐπίδε ἐπὶ τοῖς δώροις, οἷς πόθῳ ἄγω σοι Θεέ μου, ἐν καιρῷ τῆς νηστείας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ λθιος γέγονε γαστήρ, Θεομήτορος ὡς δεξαμένη Λόγον, παχύτητι σαρκὸς, ἐξ αὐτῆς μιγέντα βροτεία μορφῇ καθ' ὑπόστασιν· καὶ ὥφθη πόλις Θεοῦ, ἐν ἣ οἰκεῖν ὁ Ὑψιστος εὐδόκησε, καὶ Κύριος Θεός· βοῶμεν τὸ, Χαῖρε κεχαριτωμένη, ἀγνή σοι Θεοτόκε.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ἐ**φριξε Παίδων εὐαγῶν, τὸ ὁμόστολον
• **Ἡ** ψυχῆς ἄσπιλον σῶμα, καὶ εἶξε τὸ
• τραφέν, ἐν ἀπείρῳ ὕλῃ, ἀκάματον πῦρ·
• αἰεζῶου δὲ ἐκμαρανθείσης φλογός, διακωνίζων ὕμνος ἀνεμέλπετο· Τὸν Κύριον πάντα
• τὰ ἔργα ὕμνεῖτε, καὶ ὑπεριψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στιχολογείται δὲ καὶ ἡ Τριμωτέρα.

Ψαλμὸς 3. Ὁ Εἰρμός.

- **Ο**τι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατός, καὶ
- ἅγιον τὸ Ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔλεος
- αὐτοῦ εἰς γενεὰν καὶ γενεάν, τοῖς φοβουμέ-
- νοις αὐτόν.

Οτι πυρσοὶ τῷ κόσμῳ, ἀπεσταίλητε, ἀπλανεῖς, λυτρούμενοι βυθοῦ ἀμαρτιῶν, ἀνυμνοῦμεν ἐν χαρᾷ, τὸν ἐνισχύσαντα ὑμᾶς, ὡς Ἀποστόλους αὐτοῦ.

Οτι ὑμᾶς τῷ κόσμῳ, μωρανθέντι πάλαι Χριστός, ὡς ἄλλας ἐξαπέστειλε σοφοί, συνετίζοντας αὐτόν, πρὸς τὴν ἐπίγκωσιν αὐτοῦ, ἀνευφημοῦμεν πιστῶς.

Οτι πληθὺς πταισμάτων, περὶέχει με χαλεπῶν, ἐν δάκρυσιν προσπίπτω σοι Χριστέ, συγχωρήσεως αἰτῶν, ταῖς ἀφορμαῖς μοι παρασχεῖν, ἐν τῷ τῆς νηστείας καιρῷ.

Οτι σειραῖς ἀλύτοις, πεπεδημένος μου τῶν παθῶν, στεναίζω καὶ κραυγαῖζω σοι Σωτήρ· Ἐλευθέρωσον καὶ ἐγώ, ὅπως ὑμῶν περιχαρῶς τὴν εὐσπλαγχνίαν σου.

Θεοτοκίον.

Οτι ἀνέδειξέ σε ὁ Θεός, Παρθένε ἀγνή, βοήθειαν τοῦ γένους τῶν βροτῶν, μὴ ἐλπίης ἐκτενῶς, καθικετεύουσα αὐτόν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶν.

Ἄλλος. Ἡ τὸν ἀχώρητον Θεόν.

Τῶν Ἀποστόλων τὸν χορὸν, ἡ νηστεία ἔδειξεν, οἰκουμένη πάσῃ ἐκλάμποντα, αἴγλη δαίμα, καὶ φωτίζοντα κόσμον.

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορὸς, Ἰησοῦ φιλανθρώπου, τῶν ἐθνῶν τὰ γένη ἐδίδαξεν, ἐγκρατείας, θησαυρίζειν τὸν πλοῦτον.

Η δωδεκάχορδος φθογγή, Μαθητῶν σου σύστημα, ἐγκρατείας πλοῦτον χαρίζεται, τοῖς ἀνθρώποις, καὶ πηγὴν σωτηρίας.

Τὴν τοῦ Ἀσώτου σοι φωνήν, ἀνακραίζω Κύριε· Πάτερ ἡμάρτον, σῶσον αἰκτερον· μὴ με δόξης, τῆς σῆς ἀποχωρίσης.

Θεοτοκίον.

Η ἐν γαστρὶ σου τὸν Θεόν, ὡς βροτὸν βαστάσασα, καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ πηγάσασα· σὲ ὑμνοῦμεν, Παναγία Παρθένε.

Ὁ Εἰρμός.

- **Η** τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἐν γαστρὶ χωρή-
- σασα, καὶ χαρὰν τῷ κόσμῳ κηύσασα·
- σὲ ὑμνοῦμεν, Παναγία Παρθένε.

Εἶτα τὸ Φωταγωγικόν, τοῦ Ἦχου.

Σοὶ δόξα πρέπει Κύριε, κτλ.

Εἰς δὲ τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος γ'.

Λαμψε τῆς ἐγκρατείας ἡ εὐπρέπεια, τῶν δαιμόνων τὴν ἀχλὺν φυγαδεύουσα· ἐπαδήμησε τῆς νηστείας ἡ σεμνότης, τῶν ψυχικῶν παθῶν, τὴν ἰατρειάν φέρουσα· ταύτῃ ποτὲ Δανιὴλ, καὶ οἱ ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες φραζάμενοι, ὁ μὲν, στόμα λεόντων ἐχαλίνωσεν, αἱ δὲ, τὴν φλόγα τῆς καμίνου ἔσβεσαν· μεθ' ὧν καὶ ἡμᾶς δι' αὐτῆς σῶσον, Χριστέ, ὁ Θεός, ὡς φιλάνθρωπος.

Δίς.

Μαρτυρικόν.

Ως φωστῆρες ἐν κόσμῳ λαίμπετε, καὶ μετὰ θάνατον ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνισάμενοι, ἔχοντες παρρησίαν, Χριστὸν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν γυναιξὶν ἁγία Θεοτόκε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, πρέσβευε ὃν ἔτεκες, Βασιλέα καὶ Θεόν, ἵνα σώσῃ ἡμᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Εἶτα, Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι, κτλ. καὶ τὰς γ' μεθόχους Μετανοίας. Συναπτομεν δὲ καὶ τὴν α' Ἐξομολογίαν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ Πεντητη τῆς Τριμωτέρας, Εὐερεῖας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήρου, καὶ τοῦ Μηναιίου.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, διὰ μετὰ τῶν Στίχων, ὡς συνήθως.

Ἦχος β'.

Ο τοῦ Κυρίου Σταυρός, τοῖς ἀκλινῶς αὐτὸν προσκυνοῦσι, πάσης ἡδονῆς χαλινός ἐστι, καὶ νόμος ἐγκρατείας· οἱ γὰρ ἀπαύστως ἀφορῶντες, εἰς τὸν ἐν αὐτῷ παγέντα, σταυροῦσι τὴν σάρκα, σὺν ταῖς παθήμασι, καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις· ἐξ ὧν καὶ ἡμεῖς, γενέσθαι σπεύδοντες διὰ νηστείας καθαρᾶς, οἰκειωθῶμεν, τῷ φιλανθρώπως ἡμᾶς οἰκειωσαμένῳ τῷ παίδει, καὶ τῆς οἰκείας ἀπαθείας τὴν φύσιν μεταδόντι, τῷ ἔχοντι τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Οὐ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, οὐρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολῖται γεγόνاسιν. Κύριε πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Πότρυ, τὸν παμπέπειρον Ἀγνή, ὃν αἰγεω-
γήτως ἐν μήτρᾳ, ἐκυοφόρησας, ξύλῳ ὡς
εἰώρακας, τοῦτον κρεμάμενον, θρηνηδοῦσα ἡ-
λαλάζεις, καὶ ἔκραζεις· Τέκνον, γλεῦκος ἐνα-
πόσαξον, δὲ οὐ ἡ μέθη ἀρῇ, πᾶσα τῶν παθῶν
Εὐεργέτα, δὲ ἐμοῦ τῆς σὲ τετοκυίας, θείαις
παρακλήσεσιν, ὡς εὐσπλαγχνος.

Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου· καὶ μετὰ τὸ
Τρισάγιον, τὸ, Θεοτόκε Παρθένε, κτλ. μετὰ
τῶν Μετανοοῶν, ὡς καὶ τῇ Τρίτῃ ἐσπέρας.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ, ΠΡΟΪ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, ψαλ-
λομεν τὸ, Ἀλληλουῖα, καὶ τὰ Τριαδικὰ καὶ
εἰς τὸν τυχόντα Ἦχον. Εἰς δὲ τὴν α'. Στιχολ.
Καθίσματα Σταυρώσιμα τῆς Ὀκτωήχου. Μετὰ
δὲ τὴν β'. Στιχολ. τὰ παρόντα Καθίσματα τοῦ
Τριωδίου.

Ἦχος βαρύς. Ὡς ἔχουσα τὸ συμπαθές.

Ανύψωσον Ἐκκλησιῶν, τὸ κέρας τίμιε Σταυ-
ρὲ, κατὰβαλε αἰρετικῶν, τῇ σῇ δυνάμει
τὴν ὀφρὺν, καὶ εὐφρανον τῶν Ὀρθοδόξων τὰς
χορείας· ἀξιώσον προφθάσαι σου πάντας ἡμᾶς
τὴν προπομπὴν, καὶ καταπροσκυνῆσαί σε τὸ
ὑποπόδιον Χριστοῦ· ἐν σοὶ γὰρ ἐγκαυχώμεθα,
Ξύλον εὐλογημένον.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ως ἔχουσα τὸ συμπαθές, εἰς τὴν ταπείνω-
σιν ἡμῶν, καὶ βλέπουσα τοὺς ἐπὶ γῆς,
εἰς εὐπερίστατον λαόν, σπλαγχνίσθητι, εὐλο-
γημένη Θεοτόκε, ἐπίμεινον πρεσβεύουσα. μὴ
ἀπολλώμεθα δεινῶς· ἰκέτευε ὡς ἄχραντος, τὸν
εὐδιάλλακτον Θεόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν,
Παναγία Παρθένε.

Εἴτα ἀναγινώσκουμεν τὸν Λόγον τοῦ Μεγά-
λου Βασιλείου, τὸν περὶ Νηστείας οὐ ἡ ἀρχὴ·
Σαλπίσσατε ἐν νεομηνίᾳ σαλπιγγι. Ζήτηι αὐ-
τὸν εἰς τὰ Ἠθικά· εἰς δὲ τὴν τράπεζαν ἀνα-
γινώσκουμεν τὸν, περὶ Νηστείας, Λόγον τοῦ ἁ-
γίου Δωροθέου.

Μετὰ δὲ τὸν Ν'. τοὺς Κανόνας τῆς Ὀκτωή-
χου, τοῦ Μηναίου, καὶ τοῦ Τριωδίου. Ἐν αἷς
δὲ Ὠδαῖς ψάλλομεν τὰ Τριωδία, καταλιμπά-
νονται αἱ ταιαῦται Ὠδαὶ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ
τοῦ Μηναίου, ἐπειδὴ δύειρμά εἰσι τὰ Τριωδία.

Ὁ Κανὼν τοῦ Τριωδίου.

Ώδα α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγαῖν διοδεύσας.

Ο τῆς ἐγκρατείας θείος καιρὸς, ἐπέλαμψε
πᾶσι, μετανοίας τὸν φωτισμόν, τὸ σκό-
τος ἐξαίρων τῶν πταισμάτων· τοῦτον προθύμῳ
καρδίᾳ δεξώμεθα.

Ἰδού μετανοίας ἡ καλλονή, ψυχὰς μεταπλάτ-
τει, τῆς νηστείας προσαγωγή· ταύτῃ νηφα-
λέως εἰσελθόντες, καὶ τῶν πταισμάτων πιστοὶ
λύσιν λαβώμεν.

Αρχαὶ Ἐξουσίαι καὶ Χερουβὶμ, καὶ πᾶσαι
Δυνάμεις, δυσωπήσατε τὸν καιρὸν, ἡμᾶς
τῆς νηστείας ἐκτελέσαι, ἐν μετανοίᾳ καὶ πάσῃ
σεμνότητι.

Θεοτοκίον.

Αγία Παρθένε ἡ τῶν πιστῶν, ἀντίληψες
μόνη, τὴν πρεσβείαν σου συνεργόν, και-
ρῷ τῆς νηστείας πᾶσι δίδου, τοῖς Θεοτόκον
ἄγνην σε γινώσκουσι.

Ώδα γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Τὰ ὀλέθρια πάθη, τὰ τῆς ψυχῆς φύγωμεν, τῇ
ὑποδοχῇ τῆς νηστείας καὶ κατανύξεως,
ἐπιδεικνόμεθα, καρπούς οἱ πρὶν αἵμαρτίαις, τὸν
Θεὸν τὸν εὐσπλαγχνον παραπικράναντες.

Τὰς λαμπάδας ἐλαίῳ, τῶν ἀγαθῶν πρέ-
ξεων, πάντες νῦν ἐφάψαι σπουδαίως
προθυμηθῆμεν, ὅπως εἰσελθώμεν, σὺν ταῖς
φρονίμοις Παρθένοισι, εἰς τὸν φωτεινότατον νυμ-
φῶνα χαίροντες.

Θεηγόροι Προφῆται, Θεοειδεῖς Μάρτυρες, θείαι
Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος, τοῦτον αἰτήσασθε,
καλῶς ἀπάρξασθαι, καὶ εὐαρέστως τελέσαι, τὸ
νηστείας στάδιον πάντας δεόμεθα.

Θεοτοκίον.

Ως αἰτίαν σε πάντων, τῶν ἀγαθῶν Δέσποινα,
πάντες ἐκτενῶς δυσωπούμεν, συνεισελθεῖν
ἡμᾶς, τῇ μεσιτείᾳ σου, τῷ τῆς νηστείας ἀγῶνι,
καὶ πέρας δωρήσασθαι, τούτου σωτήριον.

Ὁ Εἰρμός.

Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφυργέ· Κύριε, καὶ
τῆς Ἐκκλησίας δομῆτορ, σύ με στε-
ρέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ
ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα μόνε φι-
λάνθρωπε.

Καθίσματα τοῦ Μηναίου, καὶ τῆς Θεοτοκου.

Ώδα δ'. Ὁ Εἰρμός.

Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ
μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ
ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα.

Οσπερ ὀρθρος προκύψασα, νῦν ἡ τῆς νηστείας χάρις προβάλλεται, μετανοίας τὸν καιρὸν ἡμῖν, ὀφλημάτων σκότος διαλύοντα.

Διαθρέψωμεν πένητας, ἔλεον ἐλέω ἀντιλαμβάνοντες, καὶ νηστείας θείῳ ὕδατι, ψυχικαῖς κηλίδα ἀποπλύνωμεν.

Επουράνιον Ἀγγελοι, τὸν ἀγαθοδότην ἐκδυσωπήσατε, τὴν οἰκτρὰν ἡμῶν μετάνοιαν, αἰκτιρμοῖς ἀμέτροις ὑποδεξασθαι.

Θεοτοκίον.

Καθαρόν ἱλαστήριον, τῶν ἀμαρτανόντων ἀγία Δέσποινα, μεσιτεία σου διαῤῥήξον, τῶν ἀμαρτιῶν μου τὸ χειρόγραφον.

Ὡδὴ εἰ. Ὁ Εἰρμός.

• **Ι**να τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου
• τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ
• ἀλλότριον σκότος τὸν δείλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου,
• τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Τὴν παροῦσαν ἡμέραν, ἀπαρχὴν ποιούμενοι βίου σεμνότητος ἑαυτοῖς προθύμως, πρὸς ἀγῶνας πιστοὶ εὐτρεπίσωμεν, τῆς σαρκὸς τοὺς πόνους, καὶ τῆς ψυχῆς τὴν εὐκαρπίαν, τῷ τῶν ὅλων Δεσπότη προσάγοντες.

Μωϋσῆν ἡ νηστεία, θείας θεοπτείας ἀνέδειξε μέτοχον· τοῦτον οὖν ψυχῇ μου, μιμουμένη νηστεία ἀνάλαβε, θείας ἀναβάσεις, ἐν σεαυτῇ διαθεμένη, ὅπως ἴδῃς Θεοῦ τὴν λαμπρότητα.

Ερῶν Ἀποστόλων, καὶ ἱερωνύμων Μαρτύρων δεήσεσι, τῆς νηστείας χρόνον, διανύσαι ἡμᾶς καταξίωσον, Ἰησοῦ οἰκτίρμον, ἐν μετάνοιᾳ, καὶ παντοίᾳ, ἀποχῇ ἀμαρτίας δεόμεθα.

Θεοτοκίον.

Τῆς νηστείας τὴν πύλην, μέλλοντες εἰσερχεσθαι ἐκδυσωποῦμέν σε, τοῦ Θεοῦ τὴν πύλην, συνελθεῖν τοῖς οἰκέταις σου Δέσποινα, καὶ πλατύναι πάντως, τοὺς λογισμοὺς καὶ διανοίας, τὰ σωτήρια πράττειν θειήματα.

Ἔκτα τὸ Τριώδιον τοῦ αὐτοῦ Ἰωσήφ.

Ὡδὴ εἰ. Ἦχος πλ. β'. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Σταυρῷ τὰς χεῖρας προσηλωθεὶς, λόγχῃ τὴν πλευρὰν διανυγείς, τὸ γραμματεῖον φιλάνηρωπε, τοῦ παραπεσόντος Ἀδάμ διέρρηξας· διό σε ζωοδότα ὕμνοις δοξαζόμεν.

Δολίως ὄφεις ὁ πονηρὸς, πάθη ἐπιθείς μοι ψυχικά, τοῦ Παραδείσου ἐξώρισε· σὺ δὲ τὰς παλάμας, ἐν τῷ Σταυρῷ προσπαγείς, πρὸς ὕψος ἀφθαρσίας Σῶτερ ἀνείλκυσας.

Ο τῆς νηστείας θείος καιρὸς, πάθη ἐκκαθαίρων ψυχικά, καὶ ψυχικοὺς πλύνων

μώλωπας, ἦλθε νῦν ἐπέστη· πιστοὶ συνδράμωμεν, καὶ τοῦτον φιλοφρόνως ὑποδεξώμεθα.

Καιρὸς ἐπέφανεν ἀγαθὸς, θείαν εὐφροσύνην τῆς ψυχῆς, ἅπαν ἐνδύων τὸ πρόσωπον· δεῦτε γηθοσύνως τοῦτον δεξώμεθα, νηστεία καὶ δεήσει προκαθαιρόμενοι.

Νηστείαν, δάκρυα, προσευχὴν, ἦθος ταπεινὸν τῷ δι' ἡμᾶς, ταπεινωθέντι προσάξωμεν, ὅπως ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἐγκρατείας, συγχώρησιν βραβεύσῃ, τῶν ἐπταισμένων ἡμῖν.

Θεοτοκίον.

Ταῖς φωτοβόλοις σου ἀστραπαῖς, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθῇ, τὸ τῆς ψυχῆς μου ἀπέλασον, σκότος, καὶ τὴν νύκτα τῆς ἀμαρτίας μου, προθύμως ἵνα ψάλλω, καὶ μακαρίζω σε.

Ἔτερον. Ἦχος πλ. δ'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Τὸν Σταυρὸν προσκυνῶ σου, Κύριε φιλάνθρωπε, δι' οὗ με ἔσωσας, καὶ ὕμνῳ τὰ πάθη, τὰ σωτήρια καὶ θεία Δέσποτα· δι' ὧν τῶν παθῶν μου, τῶν ἀλγεινῶν ἐρρύσθην Λόγε, εἰς ζωὴν μετελθὼν τὴν ἀπήμονα.

Τῷ Σταυρῷ πεποιθότες, τὴν τῶν ἐναντίων ἀπάτην τρεπόμεθα· ἐν αὐτῷ παγέντες, οἱ πιστοὶ γνωρισθέντες ἐγνώσθημεν, τῷ Θεῷ ὡς ἄρνες, νεογενεῖς ἐκλελεγμένοι, καὶ τὸ ἄδολον γάλα πεπώκαμεν.

Δόξα.

Τὸν Πατέρα καὶ Λόγον, πάντες καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα δοξαζόμεν, ἐν μιᾷ τῇ φύσει, γνωρισμὸν τηλαυγῇ ἐκτιθέμενοι, προσκυνοῦντες ἅμφω, καὶ διαιροῦντες τοῖς προσώποις, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως λατρεύοντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ελπίς τῶν περάτων, ἡ χαρὰ τῶν δούλων σου, σὺ εἰ Παρθένε ἀγνή· τοὺς τιμῶντας πόθῳ, τὴν Εἰκόνα σου φύλαττε Πάναγνε, καὶ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, πάντας ἡμᾶς τοῦ ἀλλοτρίου, ἐλευθέρωσον ὡς συμπαθέστατος.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὴν εὐθείαν ὁδόν σου, Κύριε κατεύθυνον, πᾶσι τοῖς δούλοις σου, ταῖς τιμῶσι πόθῳ, τῆς νηστείας τὸ στάδιον στήριζον, καὶ ταῖς εἰς τὸ κρεῖττον, ἐπαγωγαῖς τῆς σῆς ἀγίας, Βασιλείας ἡμᾶς καταξίωσον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ι**να τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου
• τὸ φῶς τὸ ἄδυτον; καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ
• ἀλλότριον σκότος τὸν δείλαιον· ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου,
• τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Ὡδὴ ε'. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Τηστεύσας ὁ Αὐτρωτής, τὸν ἐνεστῶτα καιρὸν ἡμῖν, ὥρίσατο ψυχικῶν, κηλίδων κατάρσιον· ζήτησιν προσέλθωμεν, οἱ πιστοὶ καρδίᾳ, ὅπως λάβωμεν συγχώρησιν.

Ο τῷ Τελώνου Χριστέ, τὸν στεναγμὸν προσδεχάμενος, καὶ Πόρνης τὸν ἐκ ψυχῆς, κλαυθμὸν προσαγόμενος, δέξαι ὡς φιλάνθρωπος, ταῖς ἡμῶν δεήσεις, ἔλασμον ἡμῖν δωρούμενος.

Ερῦκων καὶ Προφητῶν, Μαρτύρων καὶ Ἀποστόλων σου, Ὁσίων Ἱεραρχῶν, καὶ πάντων Δικαίων σου, Χριστέ παρακλήσῃς, ἔλασμον πταισμάτων, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν κατὰπεμψον.

Θεοτοκίον.

Εμὴ μόνῃ τὸ ἀσθενές, τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, τῷ Δείῳ σου τοκετῷ, Ἀγνὴ ἐπὶ ῥώσασα, συνεργός μοι φάνηθι, πρὸς τὸ τῆς νηστείας, εἰσιόντι Δεῖον σταδίου.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἰλασθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπακούσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Ἔκτα τὸ Μαρτυρικόν, τὸ τοῦ Πνεύματος.

Ὡδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Εάλαι ἐν ἄρματι πυρίνῳ, ἀνεφέρετο Ἡλίας τῇ νηστείᾳ, λαμπρυνθείς· ὡς ψυχὴ, τοῦτον ἐκμιμουμένη, τὰ τῆς σαρκὸς θανάτωσον, ἐγκρασίας ἐγκρατεία.

Δε καιρὸς τῆς ἐγκρατείας, ὑπεμφαίνων σοι τὸ φῶς τῆς σωτηρίας· μὴ ἀμέλει ψυχὴ, Θεοῦ μακροθυμοῦντος· ἀλλὰ προθύμως βόησον· Ἀγαθὲ οἰκτείρησόν με.

Παῖδας στομώσασα νηστεία, διατήρησέ τὸ πῦρ ἀκαταφλέκτους. Ἰησοῦ ταῖς αὐτῶν δεήσεσι πυρός με, τοῦ αἰωνίου λύτρωσαι, τῇ πολλῇ σου εὐσπλαγχνίᾳ. Θεοτοκίον.

Μόνῃ βοήθεια ἀνθρώπων, βοηθὸς ἡμῖν καιρῷ τῆς ἐγκρατείας, τοῖς σοῖς δούλοις γενοῦ, ὅπως ἐν μετανοίᾳ, εὐαρεστοῦντες λάβωμεν, οὐρανῶν τὴν βασιλείαν.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

• Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ Τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν· Τὸν Δημιουργόν, καὶ Αὐτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς μετανοίας κάμινον, προθυμία ἐκκαύσωμεν, καὶ ταῖς ἡδοναῖς, ἐν αὐτῇ καταφλέξωμεν, ἀπάσας τοῦ σώματος, καὶ τοῦ πυρὸς τοῦ μέλλοντος, πείραν μὴ λαβεῖν, τὸν πλούσιον ἐν ἐλέει, αἰτήσωμεν βοῶντες· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο εἰσιὼν καιρὸς ἡμῖν, τῆς νηστείας γενήσεται, πάσης ἀμαρτίας, ἀποχῆς παραιτίας· μὴ οὖν καί τω κλίνωμεν, μηδὲ ῥαθύμως δράμωμεν, ὅπως ἐν βραχείαις, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις, ἐτῶν πολλῶν κηλίδας, κατανύξει καρδίας, ἐκπλύνωμεν τὸν μόνον, Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦντες.

Τὰ τῶν Ἀγγέλων τάγματα, τῶν Μαρτύρων ὁ σύλλογος, θείων Ἀποστόλων ὁ χορὸς ὁ ἅγιος, Ὁσίων ὁμήγυρις, Ἱεραρχῶν τε καὶ Προφητῶν, σὲ ἐκδυσωποῦσιν, Ἀγαθὲ πανοικτίρμον, μετάνοιαν γνησίαν, τοῖς σοῖς δούλοις παράσχῃ, καιρῷ τῆς ἐγκρατείας, τῆς νῦν εἰσαγομένης.

Θεοτοκίον.

Θεοκυῆτορ πάναγνε, ἐπὶ σέ καταφεύγομεν· οἴκτειρον ἡμᾶς, τῇ ἀγαθῇ πρεσβείᾳ σου, καὶ δίδου εὐέλπτον, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Κύριον, ἀπάσιν ἡμῖν ἐν τῷ καιρῷ τῆς νηστείας, τῆς νῦν εἰσαγομένης, εἰς πιστῶν σωτηρίαν, τῶν σὲ ὑμνολογούντων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸ Τριώδιον.

Ὡδὴ θ'. Νόμων πατρῶν.

Ελῆρον πατρῶν μὴ φυλάξαντες, τῆς ἀμαρτίας νόμῳ κατεδουλώθημεν· ἀλλ' ἐκτείνας τὰς παλάμας σου, ἐν τῷ Σταυρῷ τῷ Δείῳ, ἐλευθερίαν πᾶσιν, ἐδωρήσω δι' αὐτοῦ· ὃν σοι πίστει προσάγομεν, ἐν ἡμέραις ἀγίαις· Ἐλέησον ἡμᾶς Ἐλεῆμον, σὲ ὑπερυψοῦτας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο τῷ Σταυρῷ σου, τὴν διάστασιν, καὶ τοῦ φραγμοῦ ἐξάρας τε τὸ μεσότοιχον, εἰρήνην ἐν τοῖς πέρασιν, ἐγκαινίσας· πλουσίαν, εἰρηνευούσῃ δίδου, διελθεῖν ἡμᾶς Χριστέ, καταστάσει τὴν μέλλουσαν νηστείαν, σὲ Κύριον ὑμνοῦντας ἀπαύστως, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πτῆς νηστείας χάρις σήμερον, ἡλιακὰς ἀκτίνας, πᾶσι προβάλλεται, προκαθαίρουσα τὴν ζόφωσιν, τὴν ἐκ τῆς ἀμαρτίας οἱ συσχεθέντες πάθει, ποικίλοις ἐν χαρᾷ, προσελθόντες· δεξώμεθα τὸ δῶρον φιλοφρόνως· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πικρῶς τρυγῆσας ὁ Πρωτόπλαστος, ἐν Πα-
ραδείσῳ παῖλαι, βρῶσιν παράλογον, ἀ-
περίφη καὶ κατὰκριτος, τῆς τρυφῆς ἐξεβλή-
θη· ἀλλ' ἐπὶ ξύλου, ἥλοις προσπαγεῖς, τὸ πο-
νηρὸν γραμματεῖον, προσήλωσας τῆς αὐτοῦ ἀ-
μαρτίας· διό σου τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν,
ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νόμον νηστείας ἀπώσαμενοι, τῆς ἀμαρτίας,
βόθρῳ κατωλισθήσαμεν, καὶ νηστείας ἐνδεή-
θημεν, τῆς νῦν εἰσαγομένης· ἦν περ Οἰκτίρμον,
χάριν διανύουσιν ἡμῖν, οὐρανόθεν κατὰπεμψον,
καὶ εἰρήνην πλουσίαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βῶ-
σι, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Καταπιπτόντων ἐπανόρθωσις, ἀμαρτωλῶν
μεσίτις, ξένων ἀνάψυξις, λυπουμένων ἡ
παράκλησις, Παναγία Παρθένε, τὴν τῆς ψυχῆς
μου λύπην διασκεδάσον ἀγνή, καὶ παράκλη-
σιν ἄνωθεν, ἐκ Θεοῦ μοι δοθῆναι, δυσώπει με-
λωδοῦντι προθύμως, σὲ ὑπερυψοῦντι, εἰς πᾶν-
τας τοὺς αἰῶνας.

"Ἄλλος. "Ἀγγελοι καὶ οὐρανοί.

Καθηλούμενον σαρκί, ἐν τῷ Σταυρῷ Οἰκτίρ-
μον, κατιδοῦσά σε, ἡ τῶν κτισμάτων φύ-
σις, διεστρέφετο, φῶς ἡμέρας εἰς σκότος, ἐσα-
λεύετο ἡ γῆ, καὶ πάντα ἐκλονεῖτο.

Εν τῷ ὕψει τοῦ Σταυροῦ, τὴν τῶν ἀνθρώ-
πων φύσιν, συνανήψωσας, καὶ ἐκ πλευ-
ρᾶς σε θείας, πλουτοῦν ἐβλυσας σωτηρίας, τοῖς
πίστει προσκυνοῦσι Σωτῆρ, τὸ ἄχραντόν σου
Πάθος.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Εἰς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκ-
στάντος εἰς υἰότητα, οὐδὲ Υἱοῦ τραπέν-
τος εἰς ἐκπόρευσιν· ἀλλ' ἴδια καὶ ἄμφω, φῶς
Θεὸν τὰ τρία, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς ἐγέννησας, εἶπε, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρό-
νως προεκλάμψαντα, καὶ σὺν ἀγίῳ Πνεύ-
ματι, ἀνυμνοῦμενον; ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος, εὐδο-
κήσας τεχθῆναι, ἐκ σοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὴν μετάνοιαν ἡμῶν, ὡς ἀγαθὸς τῇ φύσει
προσδεξάμενος, τῶν τοῦ ἐχθροῦ παγίδων
ρύσαι Κύριε, ἵνα πίσται καὶ πόθῳ, σὴν νῦν ἀ-
νυμνῶμεν, ἀγίαν δεσποτείαν.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

Ἀγγελοι καὶ οὐρανοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δό-
ξης ἐποχούμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύ-

• στως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑ-
• περυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στιχολογεῖται καὶ ἡ Τιμιωτέρα.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς
• κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὃ-
• φθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γα-
• στήρ σου γέγονεν, εὐρυχώροτέρα τῶν οὐρα-
• νῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώ-
• πων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ἰδοὺ ὁ φωτοφόρος ἦλθε καιρὸς, ἡ ἀγία ἡμέ-
• ρα ἐπέλαμψε, τὰ σκοτεινὰ, πάθης σου ἀπό-
• φευγε, ὦ ψυχῇ, καὶ τὰς αὐγὰς ὑπόδεξαι, τὰς
καθοδηγούσας σε πρὸς τὸ φῶς, κατάνυξεν ὡς
οἶνον, πίνουσα ἐπευφραίνου, καὶ ἡδονῶν τὴν
μέθην μίσησον.

Ὁς ὄντως ἀγαθώτατος ὁ καιρὸς, τῆς νη-
• στείας Χριστέ, ὃν περ δέδωκας, πᾶσι πρ-
• στοῖς, εἰς ἀμαρτημάτων ἀποτροπᾶς, καὶ ἰλα-
• σμὸν σωτήριον, καὶ τῶν χαρισμάτων ὑποδο-
• χήν· ἐν ᾧ σε δυσωπῶμεν, μετόχους Σωτῆρ πᾶν-
• τας, τῶν ἀγαθῶν σου ἡμᾶς ποίησον.

Συνήθως τὰ ἐλέη σου ἐφ' ἡμᾶς, ἐπιρροαίων
• Οἰκτίρμον τὰ πλούσια, δίδου ἡμῖν, δά-
• κρυα καθαίροντα μολυσμούς, καὶ λογισμοὺς
ποθοῦντάς σε, πίστιν καὶ ἀγάπην εὐληκρινῇ,
μετάνοιαν πλουσίαν, οἰκείωσιν τελείαν, πρὸς
σὲ τὸν μόνον Πολυέλεον.

Ἡ πάντων τῶν Ἀγγέλων θεία πληθὺς καὶ
• Ἀγίων χοροὶ ἀξιάγαστοι, τὸν ἀγαθόν, νῦν
ἐκδυσωπήσατε ἐκτενῶς, ὅπως τὸ θείον στά-
διον, τοῦτο τῆς νηστείας τὸ ἐνεστός, δραμεῖν
ἀνεμποδίστως, ἡμᾶς ἐνδυναμώσῃ, καὶ νικηφό-
ρους ἀπεργάσῃται.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Παρθένε τὸν ἀγαθόν, ἡ τεκοῦσα
• Σωτῆρα ἀγάθηνον, πάντας ἡμᾶς, παθε-
• σιν ἀμέτρους καὶ λογισμοῖς, κεκακωμένους Δέ-
• σποινα, καὶ βεβαρυμένους ἀμαρτιῶν, φορτίαις
δυσβαστάκτοις, ἵνα σε κατὰ χρέος, ὡς Θεοτό-
• κον μεγαλύνωμεν.

"Ἄλλος. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Ἀτονεῖ πᾶσα φύσις, καὶ βροτῶν καὶ Ἀγ-
• γέλων, τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, εὐχαρι-
• στεῖν Ἐνεργέτα, ὅτι σάρκα θείων, δι' ἡμᾶς ἐ-
• πτώχευσας, καὶ ἐπὶ ξύλου ὑπὲρ ἡμῶν ἐτάθης,
κατάρρα γεγονώς, ἵνα τὴν πρὶν κατάραν ἀνέ-
• λης, τῆς ἀνθρωπότητος.

Φαιδρὰ ἡμέρα, ἡ τῆς ἐγκρατείας ἐπέστη·
• φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, δεῦτε ὑπαντήσω-

μεν, ψυχῆ μου τῷ Δεσπότη, χάριν ἐκπεμφθῆ-
ναι ἄνωθεν, ἡμῖν αἰτοῦντες, καὶ τῶν πολλῶν
σφαλμάτων διόρθωσιν εὑρεῖν, ὅπως φρικωδε-
στάτης γενένης, μὴ πειραθῶμεν ἐκεῖ.

Τοῖς ἐν τῷ σκοτει, τῶν ἀμαρτικῶν συσχεθεῖ-
σι, τῆς μετανοίας νῦν τὰ ἱερά εἰσόδια ἐ-
πέστη, πάντων τὰς ψυχὰς φωτίζοντα· διὸ ψυ-
χή μου, τὸν σκοτασμόν ἐκκλινον, τοῦ κόρου
τῶν παθῶν, σπεῦσον ἵνα τρυφῇς αἰωνίου, ἐπα-
πολαύσης ἐκεῖ.

Ἐπὶ τοῦ ξύλου χειρας, ἐκουσίως ἀπλώσας,
τὰ διστωτὰ πάντα συνηγάγω ζωοδότα·
τῇ δὲ λόγχῃ, σὴν διανυγείς μακρόθυμε πλεу-
ράν, τὴν ἥτταν τὴν ἐκ πλευρᾶς φυεῖσαν, ἡνώρ-
θωσας ἡμῶν· ὅθεν εὐχαριστοῦντες, ὑμνοῦμεν
τὴν εὐσπλαγχνίαν σου.

Φωτοφόρος, νῦν ἐπιδημοῦσα νητεία, προσ-
δεξιούται τράπεζαν ἀγώνων, προτιθεῖ-
σα· διὰ τοῦτο, ταύτης νηφαλέως ἅπαντες, σε-
πτὸν κρατῆρα καθαρτικῶν δακρύων ληψώμεθα
πιστοὶ, ἵνα τῶν ἀνηκέστων δακρύων, μὴ πει-
ραθῶμεν ἐκεῖ.

Θεοὶ κτλ.

προστασία, πάντων τῶν εἰς σέ πεποιθό-
των, ἢ ἐν ἀνάγκαις, ἀγρυπνος ὑπάρχου-
σα προσταίς Θεοτόκε, τῆς αἰωνιζούσης λύ-
τρωσαι, ἡμᾶς γενένης, καὶ τῶν ἀποκειμένων,
κολάσεων πικρῶν, ὅπως χρεωστικῶς ὑμνώμεν,
ταῖς μεγαλειά σου.

Ὁ Εἰρμός.

« ἴσχει πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς αὐ-
τὴν, ἰλιγγαῖ, δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος,
« ὑμνεῖν σε Θεοτόκε· ὁμῶς ἀγαθὴ ὑπάρχουσα,
« τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας
« τὸν ἐνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἶ προσ-
« τάτις, σέ μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἰησοῦ.

καὶ δόξα πρέπει Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν. κτλ.

Ἐν δὲ τοῖς Ἀποστίχοις τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν
Ἰδιόμελον. Ἰηχος πλ. β'.

Πρὸ τοῦ σωτηρίου Σταυροῦ, τῆς ἀμαρτίας
βασιλευούσης, τῆς ἀσεβείας ἐπικρατού-
σης, τῶν ἀνθρώπων ἐμακαρίζετο, τρυφῇ σωμα-
τικῇ, καὶ σαρκικῶν ὀρέξεων, ὀλίγοι κατεφρό-
νουν· ἀφ' οὗ δὲ, τὸ τοῦ Σταυροῦ μυστήριον πέ-
πρακται, καὶ δαιμόνων ἐσθέσθη τυραννὶς τῇ
θεογνωσίᾳ, ἢ τῶν οὐρανῶν ἐπὶ γῆς ἀρετὴ πο-
λιτεύεται· διὰ νηστεία τιμᾶται, ἐγκράτεια λαίμ-
πει, προσευχὴ κατορθοῦται, καὶ μάρτυς και-
ρὸς, ὁ παρὼν δεδομένος ὑμῖν, ὑπὸ τοῦ σταυ-

ρωθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς σωτηρίαν τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶτ' τοῦ ἐλέους σου.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Στίχ. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ.

Μαρτυρικόν.

Ὑρίε, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγίων σου, πᾶσα ἡ κτί-
σις ἐορτάζει, ἑρανοὶ ἀγαλλονται σὺν τοῖς
Ἀγγέλοις, καὶ ἡ γῆ εὐφραίνεται σὺν τοῖς ἀνθρώ-
ποις· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Πάνανγος ὡς εἶδές σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρε-
μαμένον, θρηνηδοῦσα, ἀνεθόα μητρικῶς·
Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον,
πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Ἐἴτα τὸ, Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυ-
ρίῳ· τὸ Τρισάγιον· τὸ, Ἐν τῷ Ναῷ ἑστῶτες
τῆς δόξης σου· τὸ, Κύριε ἐλέησον μὲ, το, Ἐπου-
ράνιε Βασιλεῦ· τὰς μετανοίας, κτλ., ὡς καὶ τῇ
Τετάρτῃ πρωτ'. Ὁρα σελ. 38.

Ἐἴτα τὴν πρώτην ὕμνον, μετὰ τῶν συνήθων
ἱσταμένον, ἀναγινώσκοντες καὶ τὰς Κατηχή-
σεις τοῦ αἵου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Καὶ Ἀπόκρυφον.

Ἐν δὲ ταῖς ὕμνοις, μετὰ τὴν Τριθέκην, φε-
λλομεν τὸ παρὸν Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἰηχος πλ. β'.

Ὅς ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως Κύριε, καὶ
σωσον ἡμᾶς, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, φι-
λάνθρωπε.

Δ'ς.

Προκείμενον. Ἰηχος α'.

Γένοιτο Κύριε τὸ ἐλεός σου ἐφ' ἡμᾶς.

Στίχ. Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Προφητείας Ἰσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Η'. 7.

Ἰαδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ· Ἰδοὺ, ἐ-
γὼ σῶζω τὸν λαόν μου ἀπὸ γῆς ἀνατο-
λῶν, καὶ ἀπὸ γῆς δυσμῶν, καὶ εἰσαξω αὐτὸν
εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ, καὶ κατασκευάσω ἐν μέσῳ
Ἱερουσαλήμ· καὶ ἔσονται μοι εἰς λαόν, καὶ ἐ-
γὼ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν, ἐν ἀληθείᾳ, καὶ
ἐν δικαιοσύνῃ. Ταδε λέγει Κύριος Παντοκρά-
τωρ· Κατισχυέτωσαν αἱ χεῖρες ὑμῶν τῶν ἀ-
κουόντων ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις τοὺς λόγους
τούτους, ἐκ στόματος τῶν Προφητῶν, ἀφ' ἧς
ἡμέρας τεθεμελίωται ὁ οἶκος Κυρίου Παντο-
κράτορος, καὶ ὁ Ναός, ἀφ' οὗ ὠκοδόμηται. Διό-
τι πρὸ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, ὁ μισθὸς τῶν ἀν-
θρώπων οὐκ ἔσται εἰς ὄνησιν, καὶ ὁ μισθὸς

τῶν κτηνῶν οὐχ ὑπάρξει, καὶ τῷ ἐκπορευομένῳ, καὶ τῷ εἰσπορευομένῳ, οὐκ ἔσται εἰρήνη ἀπὸ τῆς θλίψεως· καὶ ἐξαποστελῶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, ἕκαστον ἐπὶ τὸν πλησίον αὐτοῦ. Καὶ νῦν, οὐ κατὰ τὰς ἡμέρας τὰς ἔμπροσθεν ἐγὼ ποιῶ τοῖς καταλοίποις τοῦ λαοῦ τούτου, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ· ἀλλ' ἢ δεῖξω εἰρήνην· ἡ ἄμπελος δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς, καὶ ἡ γῆ δώσει τὰ γεννήματα αὐτῆς, καὶ ὁ οὐρανὸς δώσει τὴν δρόσον αὐτοῦ, καὶ κατακληρονομήσω τοῖς καταλοίποις τοῦ λαοῦ μου ταῦτα πάντα. Καὶ ἔσται, ὃν τρόπον ἦτε ἐν κατάρῃ ἐν τοῖς ἔθνεσιν ὁ οἶκος Ἰουδα, καὶ ὁ οἶκος Ἰσραὴλ, οὕτω διασώσω ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθε ἐν εὐλογίᾳ. Θαρσεῖτε, καὶ κατισχύετε ἐν ταῖς χερσὶν ὑμῶν· διότι ταῦδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ· Ὅν τρόπον διενοήθην τοῦ κακῶσαι ὑμᾶς, ἐν τῷ παροργίσει με τοὺς πατέρας ὑμῶν, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, καὶ οὐ μετενόησα. Οὕτω παρατέταγμα καὶ διανενοῆμαι, ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, τοῦ καλῶς ποιῆσαι τῇ Ἱερουσαλὴμ, καὶ τῷ οἴκῳ Ἰουδα. Θαρσεῖτε. Οὗτοι οἱ λόγοι, οὓς ποιήσετε· λαλεῖτε ἀλήθειαν ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, ἀλήθειαν καὶ κρίμα εἰρηνικὸν κρίνετε ἐν ταῖς πυλαῖς ὑμῶν· καὶ ἕκαστος τὴν κακίαν τοῦ πλησίον αὐτοῦ μὴ λογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, καὶ ὄρκον ψευδῆ μὴ ἀγαπᾶτε· διότι ταῦτα πάντα ἐμίσησα, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ.

Προκείμενον. Ψαλμὸς γ΄.

Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε.

Στιχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἐν πάσῃ τῇ Τεσσαρακοστῇ εἰς τὸ Λυχνικόν, τῇ Παρασκευῇ, εἰ μέλλει γενέσθαι Προηγιασμένη, ἰστώμεν Στιχ. ι. ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ, Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχὴν μου, καὶ ψάλλοντες τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, δις, τὰ δ'. Μαρτυρικὰ τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἠχον, καὶ τοῦ Μηναίου, γ'. δευτεροῦντες τὸ α'. Δόξα, τὸ Νεκρώσιμον τοῦ Δαμασκηνοῦ, τοῦ αὐτοῦ Ἠχου· καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁμοίως· Εἴσοδος μετὰ Συμιατοῦ· καὶ κατὰ τῆς ἡμέρας ἡ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων.

Εἰδ' οὐ γίνεται Προηγιασμένη, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στιχ. ε'. καὶ ψάλλομεν τὰ γ'. Μαρτυρικὰ τὰ τοῦ Ἠχου, καὶ τοῦ Μηναίου, γ'. Δόξα, τὸ Νεκρώσιμον, Καὶ νῦν, τὸ Θεοτοκίον, τοῦ αὐτοῦ Ἠχου. Εἰς δὲ τὰ Ἀπόστιχα, δευτεροῦμεν τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας· εἴτα τὸ Μαρτυρικόν· Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Οὕτω τελεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Λυχνικοῦ, κατὰ πάσαν Παρασκευὴν, ἀπὸ τῆς β'. Ἑβδομάδος, μέχρι τῆς

Παρασκευῆς τῆς ι'. Ἑβδομάδος, ἐπιτελουμένης Προηγιασμένης εἴτε μὴ.

Ἰστίον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι καθ' ἑκάστην Κυριακὴν ἐν τῷ Λυχνικῷ, ἦγουν ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς, μέχρι τῆς ι'. Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν, Ἑσπέρας, ψάλλομεν τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, εἰς τὸν κατὰ τὴν ἡμέραν Ἠχον, ἰστώντες Στιχ. ι. ἀπὸ τοῦ, Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχὴν μου, καὶ λέγομεν τὰ δ'. Κατανυκτικὰ, τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἠχου, τὰ τοῦ Τριωδίου προσόμοια, τὰ δύο τοῦ κυρίου Ἰωσήφ, καὶ τὸ ἐν τοῦ κυρίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, καὶ τοῦ Μηναίου, γ'. Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Εἰς δὲ τὰ Ἀπόστιχα, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, δευτεροῦντες αὐτό· τὸ Μαρτυρικόν· Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον, τὸ, Θεοτόκε Παρθένη, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς δηλωθήσεται ἐν ταῖς ἐφεξῆς Κυριακαῖς.

Δεῖ γινώσκειν προσίτι, ὅτι τῷ Σαββάτῳ καὶ τῇ Κυριακῇ τῆς Τυρινῆς, Μηναιὸν οὐ ψάλλεται· ἀλλ' ἡ Ἀκολουθία τῶν ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις λαχόντων Ἀγίων ψάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις, ἐκτός εἰ μὴ τύχη ἡ Ἑορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς, ἢ τοῦ Προδρόμου· τότε δὲ γίνεται κατὰ τὸ Τυπικόν.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ.

Ἡνῆμην ἐπιτελοῦμεν πάντων τῶν ἐν ἀσκήσει λαμβάντων ὁσίων καὶ θεωρῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῇ Παρασκευῇ, Ἑσπέρας.

Εἰς τὸ Λυχνικόν, μετὰ τὸν Προμιακόν, στιχολογοῦμεν τὰ, Πρὸς Κύριον· εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στιχ. ε'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ προσόμοια, δευτεροῦντες αὐτά.

Ψαλμὸς πλ. δ'. Δεῦτε ἅπαντες πιστοί.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοί, τὰς τῶν ὁσίων Πατέρων, χορείας ὑμνήσωμεν. Ἀντώνιον τὸν κορυφαῖον, τὸν φαινὸν Εὐθύμιον, καὶ ἕκαστον, καὶ πάντας ὁμοῦ· καὶ τούτων ὥσπερ Παράδεισον, ἄλλον τρυφῆς, ταῖς πολιτείας νοητῶς διεξερχόμενοι, τερπνῶς ἀνακράξωμεν. Ταῦτα τὰ ξύλα, ἃ ἐφύτευσεν ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὰ αὐτά, τοὺς ἀφθάρτους καρποὺς τῆς ζωῆς ἐξανθήσαντα, προσήγαγον τῷ Χριστῷ, ἐκτρέφοντα ἡμῶν τὰς ψυχὰς· πρὸς οὓς βοήσωμεν· Θεοφóροι μακάριοι, πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Χαῖρε Αἴγυπτε πιστὴ, χαῖρε Λιβύη ὁσία, χαῖρε Θηβαῖς ἐκλεκτὴ, χαῖρε πᾶς τόπος, καὶ πόλις καὶ χώρα, ἡ τοὺς πολίτας θρέψασα, τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν, καὶ τούτους ἐν ἐγκρατείᾳ, καὶ πόνοις αὐξήσασα, καὶ τῶν

ἐπιθυμῶν, τελείους ἀνδρας τῷ Θεῷ, ἀναδεί-
ξασα· οὗτοι, φωστῆρες τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἀνε-
φάνησαν, οἱ αὐτοὶ τῶν θαυμαίων τῇ αἴγλῃ,
καὶ τῶν ἔργων τοῖς τέρασιν, ἐξέλαμψαν νοη-
τῶς, εἰς τὰ πέρατα ἅπαντα. Αὐτοῖς βοήσω-
μεν· Πατέρες παμμακάριστοι, πρεσβεύσατε,
τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὺς ἐξείποι γηγενῶν, τοὺς θαυμαστὰς ὑμῶν
βίους, Πατέρες παγκόσμιοι; ποία δὲ
γλῶσσα λαλήσει, τοὺς ἱερούς ἐν Πνεύματι ἀ-
γῶνας, καὶ ἰδρωτάς ὑμῶν, τὰ ἄθλα τῶν ἀ-
ρετῶν, τὴν τῆξιν τοῦ σώματος, ταῖς παλαίςρας
τῶν παθῶν, ἐν ἀγρυπνίαις καὶ εὐχαῖς, καὶ
τοῖς δάκρυσιν; ὑμεῖς ἐν κόσμῳ, ὥσπερ Ἀγγε-
λοι ὄντως ὤφθητε, οἱ αὐτοὶ, ταῖς δαιμόνων δυ-
νάμεις, τελείως καθεῖλετε, τελέσαντες θαυμα-
στά, καὶ ἐξαισία τέρατα. Διὸ πρεσβεύσατε,
σὺν ὑμῖν παμμακάριστοι, τυχεῖν ἡμᾶς τῆς ἀ-
λήκτου χαρᾶς.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Τὸ κατ' εἰκόνα, τηρήσαντες ἀλώβητον, νοῦν
ἡγεμόνα, κατὰ παθῶν ὀλεθρίων, ἀσκη-
τικῶς ἐνστησάμενοι, εἰς τὸ κατ' ὁμοίωσιν ὡς
δυνατὸν ἀνεληλύθατε· ἀνδρικῶς γὰρ τὴν φύσιν
ἐκδιασάμενοι, ἐσπεύσατε τὸ χεῖρον καθυπο-
τάξαι τῷ κρείττονι, καὶ τὴν σάρκα δουλώσαι
τῷ Πνεύματι· ὅθεν μοναζόντων, ἀνεδείχθητε
ἀκρότης, πολισταὶ τῆς ἐρήμου, εὐδρομούντων
ἀλείπται, κανόνες ἀρετῆς ἀκριβέστατοι. Καὶ
νῦν ἐν οὐρανοῖς, τῶν ἐσόπτρων λυθέντων Παν-
όσια, καθαρῶς ἐποπτεύετε, τὴν ἀγίαν Τριά-
δα, ἐντυγχάνοντες ἀμέσως, ὑπὲρ τῶν πίστει
καὶ πόθῳ τιμώντων ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· τὸ α'. τὸ κατὰ τὸν τυχόν-
τα Ἦχον.

Μετὰ δὲ τὸ, Φῶς ἱλαρόν, Προκείμε. Ἦχος β' κρῦς.
Ὁ Θεὸς ἀντιλήπτωρ μου εἰ· τὸ ἔλεός σου προ-
φθάσαι με.

Στίχ. Ἐξελού με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου ὁ Θεός.

Εἶπα τὴν Προφητείαν.

Προφητείας Ζαχαρίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Η'. 49.

Τὰδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ· Νηστεία
ἡ τετάρτη, καὶ νηστεία ἡ πέμπτη, καὶ
νηστεία ἡ ἑβδόμη, καὶ νηστεία ἡ δεκάτη, ἔ-
σονται τῷ οἴκῳ Ἰούδα καὶ τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ,
εἰς χαρὰν καὶ εὐφροσύνην, καὶ εἰς ἑορτὰς ἀ-
γαθαῖς, καὶ εὐφρανθήσεσθε· καὶ τὴν ἀλήθειαν,
καὶ τὴν εἰρήνην ἀγαπήσατε. Τὰδε λέγει Κύ-

ριος Παντοκράτωρ· Ἐτι ἤξουσι λαοὶ πολλοί,
καὶ κατοικοῦντες πόλεις πολλάς· καὶ συνε-
λεύσονται κατοικοῦντες πέντε πόλεις εἰς μίαν
πόλιν, λέγοντες· Πορευθῶμεν δεηθῆναι τοῦ
προσώπου Κυρίου, καὶ ἐκζητῆσαι τὸ πρόσω-
πον Κυρίου Παντοκράτορος ἐν Ἱερουσαλὴμ.
Καὶ ἤξουσι λαοὶ πολλοί, καὶ ἔθνη πολλά, ἐκ-
ζητῆσαι τὸ πρόσωπον Κυρίου Παντοκράτορος
ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐξιλάσασθαι τὸ πρόσωπον
Κυρίου. Τὰδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ· Ἐν
ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐπιλήψονται δέκα ἄν-
δρες ἐκ πασῶν τῶν γλωσσῶν τῶν ἐθνῶν, καὶ
ἐπιλήψονται τοῦ κρασπέδου ἀνδρὸς Ἰουδαίου,
λέγοντες· Πορευσώμεθα μετὰ σοῦ, διότι ἀκη-
κόαμεν, ὅτι ὁ Θεὸς μεθ' ὑμῶν ἐστίν.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον, ἀπὸ τοῦ
νῦν, καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Στίχ. Κύριε οὐχ ὑψώθη ἡ καρδία μου.

Τὸ, Καταξίωσον Κύριε.

Εἰς δὲ τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Ἦχος β'.

Καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀδελφοί, ἀπὸ παντὸς
μολυσμοῦ, σαρκὸς καὶ πνεύματος· ταῖς
λαμπάδας τῶν ψυχῶν ἡμῶν φαιδρύνωμεν, διὰ
φιλοπτωχείας, μὴ κατεσθίοντες ἀλλήλους τῇ
συκοφαντίᾳ· ἔφθασε γὰρ ὁ καιρὸς, ὅταν ὁ
Νυμφίος ἐλεύσεται, πᾶσιν ἀποδοῦναι κατὰ τὰ
ἔργα αὐτοῦ. Συνεισελθώμεν Χριστῷ μετὰ τῶν
φρονίμων Παρθένων, τὴν φωνὴν ἐκείνην τοῦ
Ληστοῦ, πρὸς αὐτὸν ἀνακράζοντες· Μνήσθητι
ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν
κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν ἀγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων ὑπὲρ
ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν ὑμνούντων, πᾶσα
πλάνη πέπαυται, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος
πίστει διασώζεται.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τοὺς καθηγητὰς
νῦν τιμῶμεν, Πατέρες ὅσοι· δι' ὑμῶν γὰρ
τὴν τρίβον, τὴν ὄντως εὐθεῖαν πορεύεσθαι ἔ-
γνωμεν· μακάριοι ἐστὲ τῷ Χριστῷ δουλεύσαν-
τες, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσαντες τὴν δύναμιν,
Ἀγγέλων συνόμιλοι, Δικαίων ὁμόσκηνοι, καὶ
Ἀγίων· μεθ' ὧν πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐλεῇ
θῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χαῖρε ἀγνείας κειμήλιον· χαῖρε αὐτοῦ φω-
τός, καθαρὸν ἐνδιαίτημα· χαῖρε τὸ κε-
φάλαιον, τῆς ἡμῶν σωτηρίας τε· τῶν Ἀποστό-
λων, χαῖρε τὸ κήρυγμα· καὶ τῶν Μαρτύρων,
χαῖρε τὸ καύχημα· χαῖρε τὸ πλήρωμα Προ-
φητῶν Πανάμωμε, καὶ Ἀσκητῶν, Μοναστῶν
ἀγλαΐσμα, καὶ σωτηρία πιστῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ ποιῶν αἰεὶ
μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν σὴν ἐπιείκειαν, μὴ
ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν· ἀλλὰ ταῖς
αὐτῶν ἰκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον τὴν ζωὴν
ἡμῶν.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλους
ἄγνωστον Μυστήριον, διὰ τοῦ Θεοτόκε
τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσπγγύτῳ
ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως
ὑπὲρ ἡμῶν κατεδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας
τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Τὰ αὐτὰ, καὶ εἰς το, Θεὸς Κύριος.

Ἐν δὲ τοῖς Ἀποδείπνοις, ψαλλομεν τὸν τοῦ
Ἦχου ἐνδιατάκτον Νεκρώσιμον Κανόνα.

Τ Ο Σ Α Β Β Α Τ Ο Π Ρ Ω Τ Ο

Εἰς τὸν Ὁρθρὸν, μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον, καὶ
τὴν α'. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ταῖς τῶν Πατέρων ἀστραπαῖς καταυγα-
σθέντες, ὡς εἰς Παραδείσον τερπνὸν νῦν
εἰσιόντες, τῆς τρυφῆς τοῦ χειμαίρρου καταπο-
λαύσωμεν, καὶ τούτων τὰς ἀριστείας θαμβη-
τικῶς, σκηποῦντες ἀμιλληθῶμεν ταῖς ἀρεταῖς,
τῷ Σωτῆρι κραυγαῶντες· Εὐχαῖς αὐτῶν ὁ
Θεός, μετόχους ἡμᾶς ποίησον, οὐρανῶν Βασι-
λείας σου.

Δόξα. Ὁμοιον.

Τὸν ἀρχηγὸν τῶν Μοναστῶν Παῦλον συμ-
φώνως, σὺν Ἀντωνίῳ τῷ σοφῷ καὶ Εὐ-
θυμίῳ, ἀνυμνήσωμεν πάντες, σὺν τοῖς λοιποῖς
Πατράσι· καὶ τούτους καθικετεύσωμεν, ὅπως
Χριστὸν, ἀπαύστως ἐκδυσωπῶσιν ὑπὲρ ἡμῶν,
τῶν τὴν θείαν καὶ πάμφωτον, ἐπιτελούντων
μνήμην αὐτῶν, ἐν ᾧσμασι δοξάζοντες, τὸν Σω-
τῆρα καὶ Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

**Εὐχαριστοῦμέν σοι αἰεὶ Θεοτόκε, καὶ μεγα-
λύνομεν ἀγνή, καὶ προσκυνοῦμεν, ἀνυ-
μνῶντες τὸν τόκον σου κεχαριτωμένη, βοῶντες
ἀκαταπαύστως· Σῶσον ἡμᾶς, Παρθένη παντε-
λεῆμον ὡς ἀγαθὴ, καὶ δαιμόνων ἐξάρπασον,
λογοθεσίῳ φοβεροῦ· καὶ ὥρα τῆς ἐτάσεως,
μὴ αἰσχυνθῶμεν οἱ δοῦλοί σου.**

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Αντώνιον ὁμοῦ, καὶ Εὐθύμιον πάντες, σὺν
πᾶσι τοῖς λοιποῖς, θεοφόροις Πατράσιν,
εὐφημήσωμεν ὕμνοις, αὐτῶν τὴν μνήμην πανη-
γυρίζοντες· οὗτοι γὰρ τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ τοῦ κόσ-
μου παντός πρεσβεύουσιν, ἵνα ῥυσθῶμεν τῆς
ἀρχαίας ἀράς, λυτρωθέντες κολάσεως.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ὁς εἰς λειμῶνα ἀρετῶν ἀνθηφοροῦντα, τῶν
θεοφώρων Ἀσκητῶν περιπατοῦντες, τῆς
ὁσμῆς πληρούμεθα τῆς ἡδυπνόου· τοῖς ἀθλοῖς
γὰρ στομωθέντες τῶν πειρασμῶν, τὸ σῶμα τῇ
ἐγκρατεῖα δουλοπρεπῶς, καθυπέταξαν πνεύ-
ματι, ἀγγελικὴν ἐπὶ γῆς, πολιτείαν βιώσαν-
τες· δόξης οὖν ἡξιώθησαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τῶν Ἀσωμάτων σου Χριστέ, καὶ τοῦ Προ-
δρόμου, τῶν Μαθητῶν, τῶν Προφητῶν,
καὶ τῶν Μαρτύρων, τῶν Ἀγίων ἀπάντων τε,
καὶ τῶν Ὁσίων, πρεσβείαις τῆς ἀπειράνδρου
καὶ ἀγαθῆς, Μητρός σου, ἐκδυσωπούμενος, δός
ἡμῖν, τῷ φωτί σου πορεύεσθαι· καὶ καταξίω-
σον ἡμᾶς, τυχεῖν τῆς Βασιλείας σου, διὰ σπλάγ-
χνα ἐλέους σου.

Ἔτα ἀναγινώσκομεν εἰς τὸν ἅγιον Ἐφραίμ
τοὺς λόγους τοὺς εἰς τοὺς Πατέρας τελειωθέν-
τας, εἰς δόσεις, γ'.

Μετὰ δὲ τὸν Ν'. οἱ Κανόνες. Τοῦ Ἀγίου
τῆς Μονῆς, εἰς ε'. καὶ τῶν Πατέρων εἰς η'.
Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ τὸ, Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων Πατέρων.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσμα ἀναπέμφωμεν.

Πάντες ἐν ᾧδαῖς πνευματικαῖς, τοὺς ἐν ἀ-
σκήσει λάμψαντας, θείους Πατέρας ἡ-
μῶν, ὑμνήσωμεν συμφώνως, οὓς ἠνεγκεν Αἴγυ-
πτος, Θηβαῖς καὶ Λιβύῃ, ἅπας τόπος, καὶ
πόλις, καὶ χώρα.

Χαίροις Μοναστῶν ὁ ἀρχηγός, Ἀντώνιε πα-
νένδοξε, Ἀμμοῦν ὁ θεοφόρος, τὸ τῆς νη-
στείας κλέος, Ἀρσένιε Ἀγγελε, κράτος τῆς ἡ-
συχίας, καὶ Ἀμμωνᾶς ὁ πνευματοφόρος.

Πέρπου σκεῦος ὄντως τοῦ Θεοῦ, Ἀγάθων
ἱερόφυγε· Ἀχιλλᾶ καὶ Ἀμώη, τὰ ἄνθη
τῆς ἐρήμου· Ἀνέθ, καὶ Ἀλώνιε, Ἀμοναθαί, καὶ
Ἀνθίμε, τῶν ἀρετῶν φαιδροὶ μαργαρίται.

Ἐύχνοι διακρίσεως ἡμῖν, ὑμνεῖσθω Ἄρης σή-
μερον, καὶ Ἀπολλῶς ὁ μέγας· ὑπακοῆς
δὲ φῶτα, Ἀθρέ καὶ Ἀκάκιος· τούτοις καὶ Ἀβ-
βακύρης, συνεκλάμπει, ὥς τις ἐωσφόρος.

Οὗτος πολιτείας ὑψηλῆς, ἀνέφανεν Αὐξέντιος,
ἀθλητῆς δὲ αἰγνείας, Ἀβράμιος, ὁ μέγας·
μεθ' ὧν Ἀφροδίσιος, στύλος τῆς ἐγκρατείας, ἀ-
νεδείχθη, σὺν Ἀθηνοδώρῳ.

Ἄμπει ὥς ἀστήρ ἐν οὐρανῷ, ἐν ἀσκηταῖς
Ἀμμώνιος καὶ ὁ θεῖος Ἀνίνας· αὐγάζει
δὲ σὺν τέτοις, καὶ ὁ μέγας Ἀντίοχος, Ἀγαπη-
τὸς ὁ πάνυ, εἴτις ἄλλος, σὺν τούτοις αὐγάζει.

Ἦμνοις εὐφημοῦμεν ἱεροῖς, τὸν μέγαν Ἀθα-
νάσιον, τὸν ἐν τῷ ὄρει λαμπρῶς, ἀσκή-
σαντα τοῦ Ἄθω, φωστῆρα τὸν μέγιστον πά-
σης τῆς οἰκουμένης· οὐ πρεσβείαις σωζόμεθα
πάντες.

Βίαις θεοπνεύστοις ἀληθῶς, Παραδείσος ἐ-
δείχθητε, τῆς Ἐκκλησίας σοφοὶ μακάριοι
Πατέρες· οἱ πάντες κατ' ὄνομα, ὑπὲρ ἡμῶν
πρεσβείαν, τῷ Κυρίῳ ποιεῖτε ἀπαύστως.

Μαρτυρικόν.

Ἄεὺτε φιλομάρτυρες πιστοὶ, τιμήσωμεν τοὺς
Μάρτυρας, ἐν ἐτησίοις ὥδαῖς, καὶ ἄσμα-
σιν ἐν πίστει, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, ἄδοντες
καὶ βοῶντες· Ἀσωμέν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότη.

Δόξα.

Τρία μιᾶς φύσεως ὕμνῳ, πρόσωπα αὐθυπό-
στατα, ἀγέννητον Πατέρα, Υἱὸν τὸν γεν-
νηθέντα, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· ἀναρχον βα-
σιλείαν, ἐξουσίαν, Θεότητα μίαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίροις ὁ πανάγιος Ναός, ὁ πόκος ὁ θεό-
δροσος· ἐσφραγισμένη πηγὴ, τοῦ ἀθανά-
του ρείθρου· τὴν πόλιν σου Δέσποινα, φυλάτ-
τε ἐκ παντοίων, πολεμίων ἀπολιορκήτως.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ἄ**σμα ἀναπέμψωμεν λαοί, τῷ θαυμαστῷ
• Θεῷ ἡμῶν, τῷ ἀπαλλάξαντι τὸν Ἰσ-
• ραὴλ ἐκ δουλείας, ὡδὴν ἐπινίκιον ἄδοντα καὶ
• βοῶντα· Ἀσωμέν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότη.

Ἐνταῦθα στιχολογεῖτ. ἡ β'. ὡδὴ τοῦ Ψαλτηρ.

Ὡδὴ β'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ἦ**δετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς ὑμῶν ὁ
• πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Πα-
• τρός καὶ ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, πλήν

• ἀνδρὸς κυηθεὶς, καὶ λύσας τὴν ἁμαρτίαν, τῷ
• προπάτορι Ἀδὰμ ὡς φιλάνθρωπος.

Τροπάρια.

Οσμῆς νῦν πληρούμεθα, ὡς εἰς Παραδείσων
ἄλλου θεόντες, τῶν θεοφυτευτῶν ἀρετῶν
τῶν Ἀσκητῶν· ἃς ἐν ἐγκρατεῖα, καὶ δάκρυσιν
ἠνθήσαν, ποικίλως καρποφοροῦντες, πολιτείας
τῷ Θεῷ οἱ ὁσιώτατοι.

Μέγας Βησσαρίων, πτηνῶν τὸν βίον ζῶν,
ἄλλος Ἀγγελος, νέος Ἰωβ πάλιν, ὁ στερ-
ρὸς Βενιαμίν· ἀλλὰ καὶ Βιτάλιος λαμπτήρ,
πόρνας σῶζων Θεῷ· Βυτίμιος δὲ ὁ θεῖος, καὶ
ὁ κλεινὸς Βαβύλας, σὺν τούτοις ὑμνεῖσθωσαν.

Ἦψι πολιτείας, οὐράνιος γέγονας ὡς Βενέ-
δικτε, οἶκος δὲ σοφίας, ὁ ποιμὴν Βασια-
νός· ἀλλὰ καὶ Βασίλειός τις, ἦρε στέφανον ὑ-
πακοῆς· τῷ τάφῳ γὰρ ζῶν οἰκήσας, διαδεί-
κνυσιν ἡμῖν ὑπακοῆς τὸν λαμπρόν.

Ἦμνος Γελασίῳ· οὗτος αἰοδιμος βασιλεὺς
παθῶν· αἶνος Γερασίμῳ, ὃν δεδοῦλευκεν
ὁ θῆρ· εἴκε γὰρ αὐτῷ, δι' ἀρετῆς τελειότητα·
δόξα καὶ Γερμανῷ τῷ πατρὶ, σὺν Γαίῳ τῷ
σοφῷ θεραπευτῇ τοῦ Χριστοῦ.

Ἀυτὸς Θεσσαλονίκης, γέρας καὶ καύχημα·
ὁ θεόληπτος Δανιὴλ, αἰνεῖσθω ὁ ἐν θαύ-
μασι πολὺς· ἔργῳ δὲ καὶ λόγῳ Δανιὴλ ὁ τῆς
Σκήτεως Διός τε καὶ Δάλματος, ἀρχηγοὶ τῶν
μοναστῶν, ἔρρισμα πίστεως.

Ἀστέρων διαυγείας, ὑποταγὴ πολλῷ κρείτ-
τους ἔδειξεν, ὡς δύο φωστῆρας καταλάμ-
ποντας ἡμᾶς, Δομετιανόν τε καὶ Δομέτιον τῆς
θεόφρονας· σὺν τούτοις καὶ οἱ αἰώννυμοι, ἐν-
δόξως ἀνυμνεῖσθωσαν. Μαρτυρικόν.

Ολβος ἀκένωτος, πιστῶν τὴν λάρνακα προ-
κατέλαβε, τῶν ὑπὲρ Κυρίου ἀθλησάντων
εὐσεβῶς· δεῦτε οἱ πιστοὶ μαρτυρικῶς τούτοις
ἄσωμεν, καρπούμενοι τὰς ἰάσεις τῶν ψυχῶν,
καὶ σωμάτων διὰ πίστεως. Δόξα.

Ἦπερτελεστάτη, Μονὰς, ὑπέρθεε τρισυπό-
στατε, ἀγέννητε Πάτερ, καὶ Υἱὲ μονογε-
νὲς, Πνεῦμα ἐκ Πατρὸς ἐκπορευθεὶν, δι' Υἱοῦ
δὲ φανέν, οὐσία μία καὶ φύσις, κυριότης βα-
σιλεία, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη εἰσήγαγες, τῇ ἀνθρωπότητι ξένην γέν-
νησιν· μόνη οὐχ ὑπέστης, τὴν ἐκ φύσεως
φθοράν, ἄσπορον ἀφθόρως, τοκετὸν ἐπομείνα-
σα· διό σε ὡς Θεοτόκον, κατὰ χρέος οἱ πιστοὶ,
Ἀγνὴ δοξαζόμεν.

Καταβασία. Ἰδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι.

Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Κύριος.

Εἰς ἄλλον Παραδείσον, εἰσιόντες ἀρετῶν, τῶν Δεσπεσίων Πατέρων, τῆς τούτου γευσώμεθα, αἰεζωπαρόχου, ἐμψύχου τρυφήσεως, πιστῶς ἀνευφημοῦντες αὐτούς.

Τιμάσθω Εὐθύμιος, ὁ φανώτατος ἀστήρ, ὁ ἑωσφόρος Ἑλλάδιος, Ἐφραίμ ὁ Θεόπνευστος, σὺν Εὐλογίῳ τῷ πάννυ, οἱ ἔργοις καὶ θαύμασιν, ἀστράψαντες τοῖς πέρασιν.

Ἰμνεῖσθω ἐν ἄσμασι, Ζωσιμᾶς ὁ θαυμαστός, καὶ Ζαχαρίας ὁ πάντιμος, καὶ Ζήνων, καὶ Ζωῖλος, Ἡσαΐας ὁ μέγας, Ἡλίας ὁ ἐνδοξος, σὺν τούτοις γεραιρέσθωσαν.

Τῆς Θέρμης Θεόδωρον, τὸν πανάγαστον ὑμνῶ, καὶ τοῦ Ἐννάτου τὸν πάννυμον· μεθ' ὧν καὶ Θεόδουλον, σὺν Θεωνᾷ ἀναμέλπω· τιμῶ τὸν Δεσπέσιον, καὶ μέγαν Θεοδόσιον.

Ἀινεῖσθω Θεόκτιστος, ὁ πανάριστος ποιμὴν, καὶ ὁ ὑψίνους Θαλάσσιος, ὁ μέγας Θεόδωρος, ὁ κληθεὶς Συκεώτης, σημείοις καὶ τέρασιν, φανείς ἐπὶ τῆς γῆς ὑψηλός.

Ἀστέρες ἀνίσχουσιν, ἄλλοι πάλιν παμφαεῖς, ὁ κολωβὸς Ἰωάννης, σὺν τοῖς ἐν τῇ κλίμακι, τρισὶ φαεσφόροις, σὺν πλείοσιν ἄλλοις τε, ἐνδόξως καταλαμπόντες.

Μαρτυρικόν.

Τιμῶμεν ἄσμασι, καὶ ὠδαῖς πνευματικαῖς, οἱ συνελθόντες φιλέορτοι, Μαρτύρων τὴν πάνσεπτον, καὶ ἐτήσιον μνήμην· αἶψά γάρ πρεσβεύουσι Χριστῷ, ὑπὲρ τοῦ γένους ἡμῶν.

Δόξα.

Τριάς ὁμοούσιε, καὶ ὑπέρβηε Μονὰς, ἡ διαιρέσει τὴν ἑνωσιν καὶ ἔμπαλιν ἔχουσα, τοῖς προσώποις τὴν φύσιν, εἰς ἓν ἡμᾶς σύναψον, Δέλημα τῶν σῶν ἐντολῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σκηνήν σε θεότευκτον, προδιέγραψε Μωσῆς, τοῖς Σεραφίμ συγκαλύπτουσιν, Ἀγίων τὰ ἅγια, προτυπῶν σου Παρθένε, τὸν τόκον τὸν ἄχραντον, Χριστὸν σαρκὶ τραφήσεσθαι.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις· καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλὴν σου Κύριε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν, καὶ Λόγον.

Ἀντωνίου τὸ πρᾶον καὶ καθαρὸν, Εὐθυμίου τὸ μέγα καὶ θαυμαστόν, Παύλου Ἀρσενίου τε, τὸ ἀμιγές καὶ ἡσύχιον, Θεοκτίστου τὸ κλέος, καὶ τῶν λοιπῶν Ὁσίων, ἀπάντων τὰ

τάγματα, οἱ πιστοὶ δοξάζωμεν, καὶ συνευφημήσωμεν, ἐν ὠδαῖς σὺν τούτοις, Εὐπραξίαν τὴν παρθένον, σὺν πάσαις ὑμνήσωμεν, γυναικῶν ταῖς θεόφροσι, καὶ συμφώνως βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορταζοῦσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Ὁμοιον.

Τοὺς δεσμούς διαρρήξαντες τῶν παθῶν, ἐκκολλήθητε πόθῳ τῶν ἀγαθῶν· δόξαν ὑπερκόσμιον, ἐν Χριστῷ ἐνεδύσασθε, ἐξ οἰκείων κόπων, εὐρόντες ἀνάπαυσιν, ἐγκρατείας πόνοις, τυχόντες τῆς ἁνῶ ζωῆς· ὅθεν ἐπαξίως συνευφραίνεσθε ἅμα, ταῖς ἁνῶ Δυναμέσι, γηθόσύνως ἐν ἄσμασι, τῷ Θεῷ παριστάμενοι· Θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτήσασθε, τοῖς ἐορταζοῦσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Εἰς ἱλὺν ἐνεπάγην ἁμαρτιῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις ἐν ἐμοί· δεινῶς κατεπόντισε, καταιγὶς τῶν πταισμάτων μου· ἀλλ' ὡς τεκοῦσα Λόγον, τὸν μόνον φιλάνθρωπον, ἐπ' ἐμέ τὸν δῆλόν σου, ἐπίβλεψον δέομαι· ῥῦσαι ἁμαρτίας, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων, καὶ πάσης κακώσεως, τοῦ ἀλάστορος Δέσποινα, ἵνα ψάλλω γηθόμενος· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός σου.

Ὡδὴ δ'. Ἐξ ὄρους κατασκίου.

Ἀμπτῆρ κοσμοφανῆς, ὁ δεῖος Ἰλαρίων, ὁ ἄρος γνωστικόν, ὁ μέγας Ἰουστίνος· μεθ' ὧν Ἰεραξ τιμάσθω, καὶ Ἰθυστίων, οἱ ἀριστοκλέοι, σὺν τῷ Ἰωσήφ.

Ἰσαὶ Ἰερεμίας, ἡστραψε τῷ βίῳ· ὥφθη δὲ καὶ σθένος μέγα Ἰσχυρίων· μεθ' ὧν πυρσεύει Καρίων, Κόπρης καὶ Κάστωρ, Κασσιανός δὲ δι' ἀμφοῖν παγκαλλής.

Ἀγαμαι Καλλίστου, ταῖς χρηστολογίαις· αἰνῶ ταῖς Λαυρεντίου ἀγαθοεργίαις· τὴν εὐπραξίαν Λογγίνου διαφημίζω· καταγεραίρω ταῖς τοῦ Λωτ ἀρεταῖς.

Ἀρόντιον ὑμνῶ, βυθὸν θεολογίας· Μάξιμον δὲ μέλπω, πέλαγος δογμαίων· Μαρκανὸν ἐγκαλλώπισμά τε, καὶ Μάρκον, τὸν εὐπειδῆ καὶ τὸν θεάκουστον.

Γέρας ἀρετῶν, Μακάριος ὁ μέγας, ὁ Πολυτικός δὲ χρῆμα εὐσεβείας· ἀνακηρύττεται τούτοις Μάρκος ὁ πάννυ, σὺν Δαλματῷ, ὁ αἰδίοψ Μωσῆς.

Μαρτινιανοῦ, καὶ Μάλχου μεγαλύνω, τοὺς ὑπὲρ ἀγνοίας δρόμους τε καὶ ἄθλους, τὸ εὐπραγὲς δὲ Μαρκέλλου τῷ ποιμενάρχου, τιμῶ καὶ Μίλλην τὸν νεκρέγετον.

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρες Χριστοῦ, ἀπαύστους ἰκεσίας, τῷ Δημιουργῷ, προσάγετε καὶ Κτίστικ, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ τῶν τιμώντων, ἡμῶν τὴν μνήμη ἐν τοῖς ἄσμασι.

Δόξα.

Εἶνον ὅτι ἓν, καὶ τρία ἡ Θεότης· ὅλη ἐν τρισί, προσώποις ἀμερίστως· Πατὴρ, Υἱὸς γὰρ καὶ Πνεῦμα ἅγιόν ἐστι, τὰ προσκυνούμενα ἐν φύσει μιᾷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε τοῦ Θεοῦ, εὐρύχωρον χωρίον· χαῖρε κιβωτὲ, τῆς νέας Διαθήκης· χαῖρε ἡ στάμνος, τὸ μῆννα ἐξ ἧς ἐδόθη, πᾶσι βροτοῖς τὸ ἐπουράνιον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ξ ὅρος κατασκίου Λόγε, ὁ Προφήτης,
» τῆς μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκου-
» σθαι, Διοπτικῶς κατενόησε, καὶ ἐν τρόμῳ,
» ἐδοξολόγει σου τὴν δύναμιν.

Ὡδὴ ε'. Τῆς τῶν παθῶν με ἀχλύος.

Τοῦ ἐν Ἑδέμ Παραδείσου, δεῦτε ἴδωμεν ἄν-
» θη αἰίζωα, τὰ Διοβλαστούργητα, Πατέ-
ρων σπουδαίσματα· ὧν ὑπάρχει μόνος γεωρ-
γὸς ὁ Κύριος.

Νείλου τοῖς ρείθροις τῶν λόγων, καταρδεύε-
» ται πᾶσα, νοερὰ ψυχὴ, Ναυκρατίου Νί-
κωνος, τοῖς βίοις λαμπρύνεται, σὺν Ναθαναὴλ
» δέ, καὶ Νισθένωρ τέρπει αὐτήν.

Ο Ξενοφῶν σὺν υἱέσιν, ἀρεταῖς ἀπαστρα-
» πτων, φωτίζει ἡμᾶς· μέγας δὲ Ὁρσήσιος,
» ὑπὲρ δὲ Ὀνούφριος· τὸν Ποιμένα δέ, τίς ἀξιο-
» λογήσει βροτῶν;

Παμβῶ καὶ πράξει καὶ λόγῳ, μακαριζέσθω
» ἀξίως, ὡς ὑψηλός· εἵργων δὲ τοὺς δαίμο-
» νας, Πέπλιος ὁ ἑνδοξος, δοξαζέσθω Ἰσα, ὁ λαμ-
» πρὸς Πηνούφριος.

Αΐσιοχρέως τιμαίσθω, ὁ περιδοξος ὄντως Πα-
» φνούτιος, Πίωρ, Πατερμούθιος, Παῦλος ὁ
» ἀπλούστατος, Πιτυροῦν ὁ μέγας, καὶ Πατέρων
» ἑξαρχος.

Λαμπρῶς ἐγκωμιαζέσθω, ὁ φωστήρων φω-
» στήρ, ὁ Παχώμιος, Παλάμων ὁ σύναθλος,
» ὁ Δεῖος Πετρώνιος, Πασσαρίων σὺν τούτοις,
» Δεῖαις ἐξυμνεῖσθω ὡδαῖς. Μαρτυρικόν.

Αθλητικῶς ἐν σταδίῳ, τὸν Χριστὸν Θεὸν εἶ-
» τα κηρύξαντες, ἀήττητοι Μάρτυρες, στε-

» φαίνους ἐλάβετε, καὶ χορεύετε σὺν τοῖς Ἀσω-
» μάτοις χοροῖς. Δόξα.

Ταῖς ὑποστάσεσι τρία, εἰ καὶ φύσει τὸ ἓν,
» Θεότης ἐστίν· εἰς ᾧ βεβαπτίσμεθα, καὶ
» οἷς περ πιστεύομεν, ὁ Πατὴρ, ὁ Λόγος, καὶ τὸ
» Πνεῦμα τὸ συμφυές.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πατὴρ διὰ λόγου τὸν Λόγον, ὑπὲρ λόγον τεκοῦ-
» σα Πανάχραντε, αὐτὸν ἰκετεύουσα, μὴ
» παύσῃ δεόμεθα, ἐκ κινδύνων αἰεὶ ρύσασθαι τὴν
» ποιμήνην σου.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ῆς τῶν παθῶν με ἀχλύος, ὡς ἐκ νυκτός
» βαθυτάτης λυτρούμενος, ὀρθρίζειν ἀ-
» ξιώσον, τὸ πνεῦμά μου δεόμεναι, ἐν φωτὶ ἡμέ-
» ρας, τῶν σῶν προσταγμάτων Χριστέ.

Ὡδὴ ζ'. Συνεχόμενον δέξαι με.

Θαυμαστοὶ οἱ πανσέβαστοι, Πατέρες ἡμῶν,
» ὧν οἱ Δεῖοι ἄθλοι, ὧν τὰ παλαιίσματα,
» ὧν αἱ ἰάσεις· τίς γὰρ πλὴν τούτων, ἔδειξε τε-
» ράτων ἰσχύν;

Δαβουλαῖς ὁ Δαυμάσιος, καὶ Ροῦφος ὁμοῦ,
» καὶ Σισώης ἅμα ὁ ἰσαγγελος ἀνευφημεί-
» σθω, μεθ' ὧν ὁ Δεῖος Σέριδος, καὶ Σιλουανός.

Οὐρανὸς τετραφώστηρος, ἐφάνη ἐν γῇ, ἡ
» δις δύω αὕτη, Συμεώνιος ὁμωνυμία· οἱ
» ἐν τοῖς στύλοις τρεῖς εἰσι, καὶ εἷς ὁ Σαλός.

Μέσον ἄστρον ὡς ἥλιος, ὧν ἦν ἀρχηγός, ὁ
» ἡγιασμένος Σαῖββας ἤστραψε, μεθ' ὃν αὐ-
» γάζει καὶ Σεραπίων, πράξει, σὺν τῷ Σιλβανῷ.

Σαρματᾶς καὶ Τιμόθεος, Τιθὸς ὁμοῦ, σὺν
» Ὑπερεχίῳ, καὶ Φαρμούθιος, Φωκᾶς, Χα-
» ρίτων, Χαιρήμων, Ψὸς ὑμνεῖσθω, καὶ Ὡρ ὁ
» σοφός.

Πατὴρ καὶ ἑνδοξος, Πατέρων πληθὺς, ἡ
» μνημονευθεῖσα, καὶ ἀνώνυμος, ρύσαι κιν-
» δύνων, τοὺς πόθῳ τὰ μνημόσυνα τελούντας
» ὑμῶν. Μαρτυρικόν.

Θαυμαστός εἰ φιλάνθρωπε, ἐν σοῖς Ἀθλη-
» ταῖς, ὧν οἱ Δεῖοι ἄθλοι, ὧν τὰ θαύματα,
» ὧν αἱ ἰάσεις· ὧν ταῖς πρεσβείαις, σῶσον ἡμᾶς
» Κύριε. Δόξα.

Σὲ Τριάς ὑπεράρχιε, καὶ Δεῖα μονὰς, φῶς
» καὶ φῶτα μέλπω, ζωὴν καὶ ζωαῖς, Νοῦν
» Λόγον, Πνεῦμα ἅγιόν τε, καὶ ἅγια, τὸν ἕνα
» Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκ τῆς ρίζης ἀνέτειλε, σὺ ἄνθος ζωῆς, Ἰε-
» σαί προπάτορ, ἀνασκίρτησον· ὁ σῶζων
» κόσμον, ἐκ τῆς ἀγνῆς Νεαίνιδος, Χριστὸς ὁ Θεός.

Ὁ Εἰρμός.

- » **Σ**υνεχόμενον δέξαι με, φιλάνθρωπε, ἐκ πται-
- » **σ**μάτων πολλῶν· καὶ προσπίπτοντα,
- » τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, ὡς τὸν Προφήτην, Κύριε,
- » σῶσόν με.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχαίς.

Ὁς εὐσεβείας κήρυκας, καὶ ἀσεβείας φίμω-
τρα, τῶν Θεοφόρων τὸν δῆμον ἐφαίδρυ-
νας, Κύριε, τὴν ὑψηλὴν λάμποντα. Ἐν εἰρήνῃ
τελείᾳ, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, τοὺς σὲ δοξάζον-
τας καὶ μεγαλύνοντας διαφυλάξον, ψάλλειν
καὶ ᾄδειν σοι· Ἀλληλουῖα.

Ὁ Οἶκος.

Τοῖς τοῦ βίου τερπνοῖς ἐνητένισα, λογισμοῖς
θεωρῶν τὰ γινόμενα, καὶ μετρήσας αὐ-
τῶν τὰ ἐπώδυνα, τὴν ζωὴν τῶν βροτῶν ἐτα-
λάνισα· ὑμᾶς δὲ μόνους ἐμακάρισα, τοὺς με-
ρίδα καλὴν ἐπιλεξαμένους, τὸ παθεῖν τῷ Χρι-
τῷ, καὶ μένειν σὺν αὐτῷ, καὶ συμφάλλειν αἰεὶ
τῷ Προφῆτῃ Δαυὶδ· Ἀλληλουῖα.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνηστὴν ἐπιτελοῦμεν πάντων
τῶν ἐν ἀσκήσει λαμψάντων ἁγίων Ἀνδρῶν τε
καὶ Γυναικῶν.

Στίχοι.

Ψυχαῖς Δικαίων, ὧν αἰεὶ μνήμη μένει,
Χοαῖς μενούσας, προσκομίζω τοὺς λόγους.

Ἦρέμα γὰρ διὰ τῶν προηγησαμένων ἡμᾶς Ἑορτῶν, οἱ
Θεοφόροι Πατέρες παιδαγωγήσαντες, καὶ ἐτοίμους παρα-
σκευάσαντες εἰς τὸ στάδιον, καὶ τῆς τρυφῆς, καὶ τοῦ κόρου
ἀπαγαγόντες, καὶ τῷ τῆς μελλούσης κρίσεως φόβῳ ἡμᾶς
στοιχειώσαντες, διὰ τε τῆς Τυροφάγου Ἑβδομάδος ὡς
χρεῶν προκαθάραντες, δεξιῶς καὶ τὰς δύο νηστείας ἐν
μέσῳ ἔθεντο, ἵνα κατ' ὀλίγον ἡμᾶς πρὸς αὐτὴν ἐρεθίσωσιν.
Ἰδού καὶ τοὺς ὁσίως πάντας βεβιωκότας, καὶ ἄλλως, διὰ
πόνων πολλῶν καὶ καμάτων, ἄνδρας τε ὁμοῦ καὶ γυναῖ-
κας εἰς μέσον προτίθενται, ὡς ἂν διὰ τῆς αὐτῶν μνηστῆρας
καὶ τῶν παλαισμάτων, εὐτονωτέρους ἡμᾶς ποιήσωσι πρὸς
τὸ στάδιον, ἔχοντας τοὺς ἐκείνων βίους, ὑπογραμμὸν τινα
καὶ ὁδηγόν, καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν συμμαχίαν καὶ ἀρρωγὴν
ἐπισπώμενοι πρὸς τοὺς πνευματικούς ἀγῶνας ἀποδυσώμε-
θα· ἀναλογιζόμενοι, ὅτι καὶ αὐτοὶ τῆς αὐτῆς ἡμῖν φύ-
σεως ἐκοινώνησαν. Ὡς περ γὰρ οἱ στρατηγοί, τῶν στρα-
τευμάτων παραταξαμένων, καὶ ἤδη κατὰ μέτωπον ἰστα-
μένων, λόγοις καὶ παραδείγμασι, καὶ ἀρχαίων μνήμαις
ἀνδρῶν ἀρίστως στρατηγησάντων καὶ ἀνδρισσάντων, τὸν
ἴδιον στρατὸν ἐρεθίζουσι, κἀντεῦθεν ἐκείνοι νευρούμενοι τῇ
τῆς νίκης ἐλπίδι ὀλοφύχως ἐπαποδύονται· οὕτω καὶ νῦν,

οἱ Θεοφόροι Πατέρες σοφῶς διαπράττονται· τὸ γὰρ ἄρρεν
καὶ Σῆλυ διὰ τῶν ὁσίως βιωσάντων, πρὸς τοὺς πνευμα-
τικούς ἀγῶνας νευρώσαντες, οὕτω πρὸς τὸ τῆς Νηστείας
προάγουσι στάδιον, ἵνα, ὡς πρὸς ἀρχέτυπον, οὐ φαῦλον
τὸν ἐκείνων ἡμεῖς ἀφορῶντες βίον, τὰς πολυειδεῖς καὶ δια-
φόρους ἐργαζώμεθα ἀρετάς, καθὼς ἐκάστῳ δυνάμεις πρόσε-
στι· προηγουμένως μὲν τὴν ἀγάπην, καὶ τὴν μετὰ νοὸς
γινομένην ἀποχὴν τῶν ἀσέμνων ἔργων καὶ πράξεων, καὶ
τὴν νηστείαν αὐτὴν, οὐ τῶν βρωμάτων δηλαδὴ μόνον,
ἀλλὰ καὶ τῆς γλώσσης, καὶ τοῦ θυμοῦ, καὶ τῶν ὀφθαλ-
μῶν, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, τὴν παντὸς κακοῦ ἀργίαν καὶ
ἀλλοτρίωσιν. Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, οἱ ἅγιοι Πατέρες
τὴν παροῦσαν τῶν Ἀγίων πάντων μνήμην ἐνταῦθα κα-
τέταξαν, τοὺς διὰ νηστείας καὶ ἄλλων καλῶν ἔργων καὶ
χρηστῶν Θεῷ εὐηρεστηκότας προσάγοντες· παρωθοῦντες
ἡμᾶς διὰ τῆς τούτων εἰκότος, πρὸς τὸ τῶν ἀρετῶν στά-
διον, καὶ γενναίως κατὰ τῶν παθῶν καὶ δαιμόνων ὀπλί-
ζεσθαι, καὶ τινα τρόπον ὑποτιθέμενοι, ὡς εἰ καὶ ἡμεῖς τὴν
ἴσην αὐτοῖς σπουδὴν προβαλλόμεθα, οὐδὲν ἐμποδῶν ἔσται
πράξει, ὅσα καὶ αὐτοὶ διεπράξαντο, καὶ τῶν αὐτῶν ἀξίω-
σῆναι γερῶν· τῆς αὐτῆς γὰρ καὶ οὗτοι ἡμῖν ἐκοινώνη-
σαν φύσεως.

Περὶ μὲν τοι τῆς Τυροφάγου, φασί τινες τὸν βασιλεῖα
Ἡράκλειον ταύτην ἐντάξει, κρεωφάγιον οὖσαν τὸ πρότερον.
Κατὰ Χοσρόου γὰρ καὶ Περσῶν ἐπὶ ἑξ ἑτεσιν ἐκστρατεύ-
σας, ἠΐκατο τῷ Θεῷ, εἰ κατ' ἐκείνων ἰσχύσει, ταύτην
μεταμεῖψαι, καὶ μεταξὺ νηστείας καὶ τρυφῆς καταστῆσαι,
ὃ καὶ ἐποίησεν. Ἐγὼ δὲ οἶμαι, καὶ τούτου συμβάντος ἴ-
σως, τοῖς ἁγίοις ἐπινουθῆναι καὶ ταύτην Πατράσι, διὰ
προκαθάρσιν τινα· ὡς ἂν μὴ ἐκ κρεῶν καὶ ἀδδηφαγίας,
αὐτίκα εἰς ἄκραν ἀσιτίαν ἀγόμενοι δυσχεραίνωμεν, καὶ
ἄλλως, τὴν σωματικὴν ἔξιν βλαπτώμεθα· ἀλλ' ἡρέμα καὶ
κατὰ μικρὸν τῶν λιπαινόντων καὶ ἡδυνόντων ἀφαιρεσθηκότες,
καθάπερ ἵπποι δυσήνιοι, διὰ τῆς ὑφειμένης βρώσεως, καὶ
τὸν χαλινὸν τῆς νηστείας ὑποδεξώμεθα. Ὡς γὰρ ἐπὶ τὴν
ψυχὴν διὰ τῶν παραβολῶν ἐποίησαν, οὕτω δὴ καὶ ἐπὶ
τὸ σῶμα ἐμηχανήσαντο, τὰ πρὸς τὴν νηστείαν ἐμπόδια,
κατὰ βραχὺ περιτέμνοντες.

Ταῖς τῶν ὁσίων σου πάντων πρεσβείαις Χρι-
στὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ τοὺς Παῖδας δροσίσας.

Δεῦτε προσοίσωμεν ὕμνους κατὰ χρέος, γυ-
ναεῖ ταῖς ὁσίως βιωσάσαις, καὶ ἰσαγγε-
λῶς· Ὡς ἰκεσίαις, κράζωμεν· Ὁ Θεὸς σῶσον
πάντας ἡμᾶς.

Ἡ χριστοφόρος Βρυαῖνη, σὺν τῇ θείᾳ Φε-
βρωνία τιμάσθω, καὶ Θωμαῖδι, καὶ Ἰε-
ρεῖᾳ, καὶ Πλατωνίς δὲ ᾄδεται, σὺν αὐταῖς καὶ
Μελανθία πιστῶς.

Ταῖς ἀγγελόφροσιν αἴνος Εὐπραξίαις, σὺν
δυσὶ Θεοδώραις, Ἀναστασίαις ταῖς παν-

ολβίαις, ὕμνος καὶ δόξα ἀπαυστος, θαυμα-
στῶς λατρευσάσαις Θεῷ.

Εἰ γὰρ Αἰγυπτία Μαρία, φῶς ἐν κόσμῳ, καὶ ἡ
Μαρίνος κληθεῖσα, ἄστρον ὥφθη τῇ οἰ-
κουμένῃ, ἡ Εὐφροσύνη ἥλιος, ἀρεταῖς ἀπα-
στράπτουσα.

Ευρσοφανὴς Θεοδούλη ἐν τῷ βίῳ, καὶ αὐγά-
ζει ἐν ἀσκήσει Ἰουλίττα, καὶ συνεκλαίμ-
πει πράξειςιν, Ἰσιδώρα ἡ πανόλβιος.

Εοὐρανόφρων Μαρίνη νῦν τιμάσθω, σὺν
τῇ μεγάλῃ Ματρώνῃ· Συγκλητική δὲ καὶ
ἡ Σάρρα, σὺν τῇ Ἰούστῃ ἄσμασιν, ὡς σοφαὶ
ἀνυμνεῖσθωσαν.

Ελαγία ὁ Ἄγγελος Κυρίου, Ταῖσία, ὁ λυ-
χνος τῆς μετανοίας, συναδέσθω, καὶ εἴ-
πῃς ἄλλη, ἔλαμψε Ἰυναικῶν ἐν ἀσκήσει.

Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες,
δυσωποῦμεν τὸν μόνον Ζωοδότην, τοῦ κα-
ταπέμψαι τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἔλεος, καὶ πταισμά-
των συγχώρησιν.

Δόξα.

Σὺν τῷ Υἱῷ τὸν Πατέρα προσκυνοῦμεν, καὶ
τὸ ἅγιον Πνεῦμα ὁμοφρόνως, δοξολογοῦν-
τες πιστῶς βοῶμεν· Δόξα σοι Τριάς μονὰς, ὁ
Θεὸς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε ἡ τεκούσα, τὸν τοῦ κό-
σμου Σωτῆρα καὶ Δεσπότην, εὐλογημένη,
αὐτὸν δυσώπει πάντοτε, οἰκτειρῆσαι τὰς ψυ-
χαῖς ἡμῶν.

Ὁ ἑρμὸς.

• **Ο**ὓς Παῖδας δροτίσας ἐν καμίνῳ, καὶ
• παρθένον φυλάξας τὴν Τεκούσαν σε
• μετὰ τόκον· εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν
• Πατέρων ἡμῶν.

Ὁδὴ κ. Τὸν ἐν Ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα.

Τοὺς ποιμένας, καὶ σοφοὺς Διδασκάλους, Ἱε-
ράρχας, Χριστῷ τῆς Ἐκκλησίας, σὺν τοῖς
Ὀσίοις, πάντες ἀνυμνήσωμεν, Κύριον ὑμνοῦν-
τες, καὶ ὑπερυψύντες, εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Κατὰ χρέος, Βασίλειος ὁ μέγας, καὶ σὺν
τούτῳ, ὁ πολυάθλος ὄντως, ὑμνεῖσθω Ἀ-
θανάσιος ἐν ἄσμασι, μετὰ Γρηγορίου, τοῦ θεο-
λογίας, ἐξάρχοντος ἀπάντων.

Ιωάννην, τὸ χρυσορρόημον στόμα, σὺν Κυρίλ-
λοις, τοῖς θεοσόφοις στύλοις, δοξάσωμεν
ὡσαύτως καὶ Ἡσύχιον, ἄλλον θεολόγον, σὺν
τῷ θεηγόρῳ, καὶ θεῷ Μελετίῳ.

Γρηγορίῳ, δόξα τῷ Νυσσαέων, σὺν τοῖς δὺν,
θαυματουργοῖς Πατράσι, καὶ ὁ σοφὸς τῶν
θεῶν Ἐπιφάνιος, σὺν Ἀμφιλοχίῳ, τῷ λαμπρῷ
φωστῇρι, ὑμνεῖσθω εἰς αἰῶνας.

Μητροφάνην τῶν Ἱερῶν κλέος, σὺν Νεκτα-
ρίῳ, Ἀττικῷ Γενναδίῳ, μεθ' ὧν καὶ Ἀ-
νατόλιον ὑμνήσωμεν, τοὺς ζωολαμπτήρας, ἅμα
Εὐσεβείῳ, καὶ Πρόκλῳ τοῖς πανσόφοις.

Νικολάῳ, τῷ ἱεροκηρύκῃ· Σωφρονίῳ, τῷ ὄν-
τως μελιγλώττῳ· σὺν Εὐλαλίῳ ἄδῳ καὶ
Διάδοχον· ἅμα Εὐσταθίῳ, Ἰουβενάλῳ, τοῖς
πατροκορυφαίοις.

Μαρτυρικόν.

Τὰς ἰάσεις, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, ὡς ἐκ
κρήνης, τῆς λάρακος βρυούσης, τῶν Ἀ-
θλοφόρων πίστει ἀρυσώμεθα, Κύριον ὑμνήντες,
καὶ ὑπερυψύντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Οὓς Μονάδα, τῇ οὐσίᾳ ὑμῶν σε, ὡς Τριάδα,
τοῖς προσώποις σε σέβω, Πάτερ, Υἱέ, καὶ
Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἀναρχον τὸ κράτος, τῆς
σῆς Βασιλείας, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὺ τὸ Ὄρος, τοῦ Θεοῦ ἀνεδέιχθης, Θεοτόκε,
ἐν ᾧ Χριστὸς αἰκήσας, θεῖους ναοὺς εἰρ-
γάσατο τοὺς ψάλλοντάς· Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ ἑρμὸς.

• **Τ**ὸν ἐν Ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν
• βάτῳ, πυρὶ τὸ τῆς Ἀειπαρθένου, τῷ
• Μωϋσῇ μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε,
• καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στιχολογεῖται καὶ ἡ ἑμιώτερα.

Ὁδὴ ζ. Τὸν προδηλωθέντα ἐν Ὄρει.

Τὴν παρρησίαν, ἐρεῖζεται Ἀμβροσίῳ; τῇ
Ἱεροθέῳ δὲ, πῶς τὴν σοφίαν ἐξείπα; καὶ
Ἀλεξάνδρων τῶν θεοσόφων Πατέρων, τὴν ὑπὲρ
τῆς πίστεως στερότητα;

Φαίδιμος ὁ θεῖος, Σπυρίδων ὁ θεοφόρος,
σὺν τῷ Ἀντιπάτρῳ, Παμβῷ, Παλλαδίῳ,
καὶ Νόννῳ, Ἱερωνύμῳ, καὶ Γερμανῷ τῷ παν-
τίμῳ, ὡς θεοφωστῆρες ἀνυμνεῖσθωσαν.

Οὓς πολὺς τὰ θεῖα, Διονύσιος τιμάσθω, ὡς
τῶν οὐρανίων μύστης, ὁ πολυάθλος Κλή-
μης, Φλαβιανός τε, καὶ Παῦλος ὁ μέγας, τῆς
ὁμολογίας οἱ προκήρυκες.

Μιχαὴλ Συναῖδων, ὑμνεῖσθω σὺν Ταρρασίῳ,
Νικηφόρος αὐτίς, σὺν Θεοδώρῳ τῷ πάγκῳ,
καὶ Θεοφάνῃ, ὁ Ἱερώνυμος ὄντως, οἱ ὑπάσπι-
σταὶ τῶν χαρακτήρων Χριστοῦ.

Πέτρος καὶ Ἰγνατίος, οἱ ὄντως θεοφόροι,
ὡς Χριστοῦ ἀπόστολοι, καὶ ἱερόαθλοι
όντες, ἀνυμνεῖσθωσαν ἅμα σὺν Πολυκάρπῳ,
καὶ Κυπριανῷ τῷ χριστομάρτυρι.

Οἱ σιοι, Πατέρες, καὶ Ἱεράρχαι Κυρίου, σὺν Ἱερομάρτυσι, καὶ Γυναιξὶν ἀγίαις, ὀνομαστοὶ καὶ ἀνώνυμοι πάντες, εὐξασθε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Εν ταῖς οὐρανίαις, μοναῖς τῆς δόξης Κυρίου, σὺν χοροῖς τῶν Μαρτύρων, καὶ Ἀποστόλων τρυφῶντες, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν γῇ τὰς αἰτήσεις, Μάρτυρες τῷ Κτίστη προσαγάγετε.

Δόξα.

Ο εἰς ἐν Τριάδι Θεός, δόξα σοι ἀπαύστως· εἰ γὰρ καὶ Θεός ἕκαστον, ἀλλ' εἰς τῇ φύσει πέλει, ὁ Πατήρ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, τοῖς τρισσοφασίῃν ἰδιώμασι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Βάτον καιομένην πυρὶ, καὶ μὴ φλεγομένην, προεώρα πάλαι Μωσῆς, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, σὴν δεόδεκτόν σου γαστέρα Παρθέने, ὑποδεχομένην τὸ ἀκήρατον πῦρ.

Ὁ Εἰρμός.

- » Ἰὸν προδηλωθέντα ἐν Ὄρει τῷ Νομοθέτῃ,
- » ἐν πυρὶ καὶ βάτῳ, τόκον τὸν τῆς Ἀειπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν,
- » ὕμνοις ἀσσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Οὶ κόσμον ἀρνησάμενοι, καὶ τὸν Σταυρὸν ἀράμενοι, πληθὺς ὁσίων Πατέρων, σὺν τοῖς χοροῖς τῶν Μαρτύρων, Ἱεραρχῶν ὁμήγουρις, καὶ Γυναικῶν τὸ σύνταγμα, ἡμᾶς καταφαιδρύνετε, τοῦ ἀνυμνήσαι ἀξίως, ὑμῶν τὴν πάμφωτον μνήμην.

Ἐτερον. Τοῖς Μαθηταῖς συνελθωμεν.

Τοὺς ἐν ἀσκήσει λάμψαντας, Θεοφόρους Πατέρας, καὶ Ἱεράρχας ἅμα τε, Γυναικῶν τὰς ὁσίας, καὶ τῶν Ἱερομαρτύρων, τὰς χορείας ἐν ὕμνοις, φαιδρῶς ἀνευφημήσωμεν, ὅπως ἀγιασθῶμεν, καὶ ταῖς εὐχαῖς τούτων, καὶ πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, τὸν δρόμον διανύσωμεν, εὐμαρῶς τῆς νηστείας.

Εἰς τοὺς Ἀίνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὁ ἐν Ἐδέμ Παράδεισος.

Τὴν τῶν Πατέρων ἅπαντες πληθύν, ὁσίως ἀσκήσασαν, ἐν ᾧδαῖς ἐγκωμιάσωμεν πιστοί· τοὺς Ἱεράρχας δὲ Χριστοῦ, εὐφημήσωμεν ᾄσμασι, θεοφρόνως ὁμοψύχως ἀδελφοί· ἐν ἐγκρατεῖα γὰρ ἐζήσαν, καὶ ἐν νηστεία καθάρᾳ, καὶ τοῦ Χριστοῦ κατετράνωσαν, τὸ Εὐαγγέλιον ἡμῖν· μεθ' ὧν ἀνυμνήσωμεν, Γυναικῶν τὰς θεοφόρους καὶ λαμπράς, τὴν αὐτῶν πολι-

τείαν, θεοπρεπῶς ζηλοῦντες ἐν ψυχῇ, ἵνα εὐρωμεν ἐκεῖ, πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.

Τοὺς ἐν ἀσκήσει λάμψαντας φαιδρῶς, ὁσίως τε ζήσαντας, εὐφημήσωμεν ἐνδόξως ἀδελφοί, ὡς βιοτεύσαντας καλῶς, πρὸς ζωὴν τὴν αἰώνιον, εὐσεβῶς μετοικισθέντας ἐν χαρᾷ, πρὸς ληξίν τε τὴν ἀνώλεθρον, καὶ μακαρίαν τὴν ἐκεῖ, δι' ἀρετῆς καὶ σεμνότητος, εὐθυδρομήσαντας ἰδοὺ, ἀξίως τιμήσωμεν, ὅπως τύχωμεν ἐλέους ἐκ Θεοῦ, τῇ αὐτῶν παρακλήσει, καὶ αἰωνίου δόξης καὶ χαρᾶς· καὶ ῥυσθῶμεν τῶν ἐκεῖ, ἀπαραιτήτων κολάσεων;

Ἱεραρχῶν ἀπάντων ὁ χορὸς, Δικαίων ὁμήγουρις, Ἀσκητῶν τε καὶ ὁσίων Γυναικῶν, τῶν βιωσάντων εὐσεβῶς, δυσωπηθέντες χάριτι, ἱκετεύσατε τὸν μόνον ἀγαθόν, καὶ πανοικτίρμονα Κύριον, τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ ἡμᾶς, καὶ τῆς ἐκεῖ κατακρίσεως, ῥυσθῆῃμεν διαπαντός, ταῖς προσευχαῖς, ὑμῶν σοφοί, καὶ μελλούσης ἀπολαύσεως, τρυφᾶν διηνεκῶς, εἰς αἰῶνας αἰώνων, ἀγαλλιώμενοί τε καὶ ἡμεῖς, αἶνον ὕμνοις ἀπαύστως, τῷ ζωοδότῃ ἀνακραζόντες.

Θεοπρεπῇ πανήγυριν πιστοί, κροτήσωμεν σήμερον, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγίων δαψιλῶς, Ἱεραρχῶν, καὶ Ἀσκητῶν, καὶ Ἱερομαρτύρων, καὶ ὁσίων Γυναικῶν, καὶ εὐσεβῶν· τῶν γὰρ φθαρτῶν κατεφρόνησαν, καὶ τῶν προσκαίρων ἀληθῶς, καὶ ὡς ἀράχνην ἠγήσαντο, καὶ ὥσπερ σκύβαλα αὐτὰ, ἵνα κερδήσῃσι, τὸν Χριστὸν καὶ τὰ βασίλεια αὐτοῦ, καὶ τὰ δεῖα ἐκεῖνα, ἃ ὀφθαλμός οὐκ εἶδεν, οὐς οὐδὲ ἤκουσε ποτέ· ὧν πρεσβείαις ὁ Θεός, ῥῦσαι φθορὰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Οἱ σιοι Πατέρες εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος, τῶν κατορθωμάτων ὑμῶν· δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὗρετε μισθὸν τῶν καμάτων ὑμῶν· τῶν δαιμόνων ὠλέσατε τὰς φαίλαγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθάσατε τὰ τάγματα· ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζηλώσατε· παρρησίαν ἔχοντες πρὸς Κύριον, εἰρήνην αἰτήσασθε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Θεοτόκε σὺ εἴ ἢ ἄμπελος ἢ ἀληθινή, ἢ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· Σε ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα μετὰ τῶν σῶν Ὀσίων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος, Ὡδή γ' καὶ δ'.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος βαρὺς.
καυχῆσονται Ὅσιοι ἐν δόξῃ.

Στίχ. Αἱ ὑψώσεις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λαίρυνγι αὐτῶν.

Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς.

Κεφ. ΙΑ'. 19.

Αδελφοί, τὰ τῆς εἰρήνης διώκωμεν, καὶ τὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους. Μὴ, ἐνεκὸν βρώματος, καταλύε το ἔργον τοῦ Θεοῦ· πάντα μὲν καθαρὰ, ἀλλὰ κακὸν τῷ ἀνθρώπῳ, τῷ δια προσκόμματος ἐσθίοντι. Καλὸν τὸ μὴ φαγεῖν κρέα, μὴδὲ πιεῖν οἶνον, μὴδὲ ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σε προσκόπτει, ἢ σκανδαλίζεται, ἢ ἀσθενεῖ. Σὺ πίστιν ἔχεις; κατὰ σεαυτὸν ἔχε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Μακάριος ὁ μὴ κρίνων ἑαυτὸν, ἐν ᾧ δοκιμάζει. Ὁ δὲ διακρινόμενος, εἰς φάγην, κατακρίνεται, ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως· πᾶν δὲ ὁ οὐκ ἐκ πίστεως, ἀμαρτία ἐστί. (Κεφ. ΙΣ'. 25.) Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑμᾶς στηρίξαι κατὰ τὸ εὐαγγελίόν μου καὶ τὸ κήρυγμα Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ ἀποκάλυψιν μυστηρίου χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένου· φανερωθέντος δὲ νῦν διὰ τε γραφῶν προφητικῶν, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ, εἰς ὑπακοὴν πίστεως, εἰς πάντα τὰ ἔθνη γνωρισθέντος· μόνῳ σοφῷ Θεῷ, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἔτερος τῶν Ὁσίων.

Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. Ε'. 27.

Ο καρπὸς δὲ τοῦ Πνεύματος, Ἀδελφοί, ἐστὶν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια· κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος. Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν σὰρκα ἐσταύρωσαν, σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν. Μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονῶντες. (Κεφ. Ξ'. 1.) Ἀδελφοί, εἰς καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἐν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητός· σκοπῶν σεαυτὸν, μὴ καὶ σὺ πειρασθῇς. Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε· καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

Ἀλληλουῖα, Ἦχος β'.

Πεφυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Στίχ. Ἀγαλλιάσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Triodio.

8

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος. Προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν.

Καὶ τῶν Ὁσίων.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Πάντα μοι παρεδόθη.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰῶνιον ἔσονται δίκαιοι.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ.

Τῇ ΣΑΒΒΑΤῇ ΕΣΠΕΡΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ.

Μετὰ τὸν Προσμηκόν, στιχολογοῦμεν τὸ, Μακάριος ἀνὴρ, τὸ Κάθισμα ὅλον.

Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι' καὶ ψάλλομεν Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου, ε'. καὶ τοῦ Τριωδίου, δ'. Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Τριωδίου.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ο πλάστης μου Κύριος, χοῦν ἐκ τῆς γῆς προσλαβὼν με, ζωηρῶ φυσήματι, ψυχώσας ἐζώωσε καὶ ἐτίμησεν, ἐπὶ γῆς ἄρχοντα, ὁρατῶν ἀπάντων, καὶ Ἀγγέλοις ὁμοδίαιτον. Σατὰν δ' ὁ δόλιος, ὁργάνῳ τῷ ὅφει χρησάμενος, ἐν βρώσει ἐδελέασε, καὶ Θεοῦ τῆς δόξης ἐχώρισε, καὶ τῷ κατωτάτῳ, θανάτῳ παραδέδωκεν εἰς γῆν. Ἀλλ' ὡς Δεσπότης καὶ εὐσπλαγχνος, πάλιν ἀνακάλεσαι.

Στολὴν Θεοῦφαντον, ἀπεξεδύθη ὁ ταῖας, σου τὸ θεῖον πρόσταγμα, παρακούσας Κύριε, συμβουλία ἐχθροῦ· καὶ συκῆς φύλλα δέ, καὶ τοὺς δερματίνους, νῦν χιτῶνας περιβέβληται· ἰδρῶτι κέκριται, ἄρτων μοχθηρὸν κατεσθίειν γάρ· ἀκάνθας καὶ τριβόλους δέ, φέρειν μοι ἡ γῆ κεκατήραται. Ἀλλ' ὁ ἐν ὑστέροις, τοῖς χρόνοις ἐκ Παρθένου σαρκωθείς, ἀνακαλέσας εἰσαγάγε, πάλιν εἰς Παράδεισον.

Παράδειςσε πάντιμε, τὸ ὠραιότατον κάλλος, Θεόκτιστον σκηνῶμα, εὐφροσύνη ἄληκτε, καὶ ἀπόλαυσις, δόξα τῶν Δικαίων, Προφητῶν τερπνότης, καὶ Ἀγίων οἰκητήριον, ἡχῶ τῶν φύλλων σου, Πλάστην τὸν τῶν ὅλων ἰκέτευε, τὰς πύλας ὑπανοῖξαι μοι, ὥς τῇ παραβάσει ἀπέκλεισα· καὶ ἀξιώθῃναι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς μεταλαβεῖν, καὶ τῆς χαρᾶς, ἧς τὸ πρότερον, ἐν σοὶ κατετρύφησα.

Αδαμ ἐξωστράκισται, παρακοῇ Παραδείσου, καὶ τρυφῆς ἐκβέβληται, γυναικὸς τοῖς ῥήμασιν ἀπατῶμενος, καὶ γυμνὸς καθή-

ται, τοῦ χωρίου οἶμοι! ἐναντίον ὀδυρόμενος. Διὸ σπουδάσωμεν, πάντες τὸν καιρὸν ὑποδέξασθαι, νηστείας ὑπακούοντες, εὐαγγελικῶν παραδόσεων· ἵνα διὰ τούτων, εὐάρεστοι γενομένοι Χριστῷ, τοῦ Παραδείσου τὴν οἶκην, πάλιν ἀπολάβωμεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ε'κάθισεν Ἀδὰμ, ἀπέναντι τοῦ Παραδείσου, καὶ τὴν ἰδίαν γύμνωσιν θρηνῶν ὠδύρετο. Οἶμοι, τὸν ἀπάτη πονηρᾷ πεισθέντα καὶ κλαπέντα, καὶ δόξης μακρυνθέντα! οἶμοι, τὸν ἀπλότῃτι γυμνόν, νῦν δὲ ἡπορημένον! Ἀλλ' ὦ Παραδείσε, οὐκέτι σου τῆς τρυφῆς ἀπολαύσω, οὐκέτι ὄψομαι τὸν Κύριον καὶ Θεόν μου καὶ Πλάστην· εἰς γῆν γὰρ ἀπελεύσομαι, ἐξ ἧς καὶ προσελήφθην. Ἐλεῆμον· Οἰκτίρμον βῶ σοι· Ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ τῆς Ὀκτωήχου.

Μετὰ δὲ τὸ, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν. Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Ἰδιόμελον τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Η'λιος ἀκτῖνας ἔκρυψεν, ἡ σελήνη σὺν τοῖς ἄστροις εἰς αἷμα μετετράπη· ὄρη ἔφριξαν, βουνοὶ ἐτρόμαξαν, ὅτε Παραδείσος ἐκλείσθη. Ἐκβαίνων ὁ Ἀδὰμ, χερσὶ τύπτων τὰς ὄψεις, ἔλεγεν· Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Μυστικῶς ἀνυμνοῦμέν σε, Θεοτόκε Μαρία· ἀνεδείχθης γὰρ θρόνος τοῦ μεγάλου Βασιλέως, σικηνὴ παναγία, τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα, Χερουβὶμ ἄρμα, ἀνωτέρα δὲ τῶν Σεραφίμ, νυμφῶν δόξης· ἐκ σοῦ γὰρ προήλθε, σαρκωθείς ὁ πάντων Θεός. Αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόστιχα τῆς Ὀκτωήχου τὰ κατ' Ἀλφάβητον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ε'ξεβλήθη Ἀδὰμ τοῦ Παραδείσου, διὰ τῆς βρώσεως· διὸ καὶ κθεζόμενος ἀπέναντι τούτου, ὠδύρετο ὀλολύζων, ἐλεεινῇ τῇ φωνῇ, καὶ ἔλεγεν· Οἶμοι, τί πέπονθα ὁ ταῖας ἐγώ! μίαν ἐντολὴν παρέβην τὴν τοῦ Δεσπότη, καὶ τῶν ἀγαθῶν παντοίων ἐστερῆμαι. Παραδείσε ἀγιώτατε, ὁ δὲ ἐμὲ πεφυτευμένος, καὶ διὰ τὴν Εὐὰν κεκλεισμένος, ἱκέτευε τῷ σέ ποιήσαντι, καὶ με πλάσαντι, ὅπως τῶν σῶν ἀνθέων πλησθῆσωμαι. Διὸ καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ Σωτὴρ· Τὸ ἐμὸν πλάσμα οὐ θέλω ἀπολέσθαι, ἀλλὰ βούλομαι τοῦτο σώζεσθαι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀ-

ληθείας ἐλθεῖν· ὅτι τὸν ἐρχόμενον πρὸς με, σὺ μὴ ἐκβάλλω ἔξω.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο' ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προσελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε. Διὸ σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ, Νῦν ἀπολύεις, Τὸ Τρισάγιον, Ἀπολυτίκιον, Θεοτόκε Παρθένε, ἐκ γ'· καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΓ.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Μετὰ τὸν Ἐξαψαλμον, εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον Ἀναστήσιμον, δις, καὶ τὸ Θεοτοκίον· εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογία· Ἀρχόμεθα δὲ ἀναγιγνώσκειν τὰ βιβλία τῆς Ἐξαήμερου τοῦ Χρυσοστόμου.

Δεῖ εἶδέναι ὅτι, ἀπὸ ταύτης τῆς Κυριακῆς μέχρι τῆς Ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ, σχολάζει ὁ Πολυέλεος· ψάλλεται δὲ μόνον ἐν ταῖς Ἀγρυπνίαις τῶν Δεσποτικῶν Ἑορτῶν.

Μετὰ δὲ τὴν Στιχολογίαν, τὰ Εὐλογητάρια, αἱ Ἀναβαθμαὶ τοῦ Ἦχου, τὸ, Πᾶσα πνοή, τὸ ἐνδιάτακτον Ἑωθινόν Εὐαγγέλιον, καὶ τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ· καὶ μετὰ τὸν Ν'.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετanoiας ἀνοιξόν μοι πύλας ζωοδότα· ὀρβρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου πρὸς Ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος ὅλον ἐσπίλωμένον· ἀλλ' ὡς Οἰκτιρμῶν καθαρὸν, εὐσπλάγχυν σου ἐλέει.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε· αἰσχροῖς γὰρ κατερρύπωσα, τὴν ψυχὴν ἁμαρτίαις, ὡς ῥαθύμως τὸν βίον μου, ὅλον ἐκδαπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥῦσαί με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶτα, Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἦχος πλ. β'.

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ὁ ταῖας, τρέμω τὴν φοβερὰν ἡμέ-

ραν τῆς κρίσεως· ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὸ ἔλεος
τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ὡς ὁ Δαυὶδ βοῶ σοι·
Ἐλίσσόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.
Οἱ Κανόνες. Τῆς Ὁσιότητος ὁ Ἀναστάσιμος,
ὁ Σταυροαναστάσιμος, καὶ τῆς Θεοτόκου, εἰς ἡ.
καὶ τοῦ Τριωδίου, εἰς 5'.

Κανὼν τοῦ Τριωδίου.

Ποίημα Χριστοφόρου τοῦ Πρωτασηκρίτου.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ.

Δεῦρο ψυχὴ μου ἀθλία, κλαῦσον τὰ σοί, πε-
πραγμένα σήμερον, μνημονεύσας τῆς πρίν,
ἐν Ἐδέμ γυμνώσεως, δι' ἧς, ἐξεβλήθης τῆς τρυ-
φῆς, καὶ τῆς ἀλήκτου χαρᾶς.

Υπό πολλῆς εὐσπλαγχνίας, καὶ οἰκτιρμῶν,
Πλαστουργε τῆς κτίσεως, καὶ τῶν ὅλων
Ποιητὰ, ἐκ χοῶς ζωώσας με τὸ πρίν, ἐντείλω
σέ ὑμνεῖν, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις σου.

Διὰ χρηστότητος πλοῦτον, σὺ φυτουργεῖς,
Πλαστουργε καὶ Κύριε, Παραδείσου τὴν
τρυφήν, ἐν Ἐδέμ κελεύων με τρυφᾶν, τῶν ὡ-
ραίων καὶ τερπνῶν, καὶ μὴ ῥεόντων καρπῶν.

Οἶμοι ψυχὴ μου ἀθλία! τῶν ἐν Ἐδέμ, ἀπο-
λαύειν εἰληφας, ἐξουσίαν ἐκ Θεοῦ, μὴ
φαγεῖν δὲ γνώσεως καρπὸν, προσετάγης· ἵνα
τί, παρέβης νόμον Θεοῦ;

Θεοτοκίον.

Θεοκυῆτορ Παρθένε, ὡς τοῦ Ἀδάμ, κατὰ γέ-
νος θυγάτερ, κατὰ χάριν δὲ Χριστοῦ, τοῦ
Θεοῦ γεννήτρια ἐμέ, τὸν ἐξόριστον Ἐδέμ, νῦν ἀ-
νακαίλεσαι.

Καταβασίας δὲ, λέγομεν τοὺς Εἵρμους
τοῦ παρόντος Κανόνος.

• **Ω**ς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀ-
• βύσσῳ ἔχνεσι, τὸν διώκτην Φαραὼ, κα-
• θρώων ποντούμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ὥδην, ἐ-
• βόα, ἄσσωμεν.

Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ.

Οφεις ὁ δόλιος ποτέ, τὴν τιμὴν μου φθονήσας,
ἐψιθύρισε δόλον, τῆς Εὐᾶς ἐν τοῖς ὡσίν· ἐξ
ἧς ἐγὼ πλανηθεὶς, ἐξωρίσθην, οἶμοι! τοῦ χοροῦ
τῆς ζωῆς.

Τὴν χεῖρα τείνας προπετῶς, ἐγευσάμην τοῦ
ξύλου, τοῦ τῆς γνώσεως, οὐπερ, προσέτα-
ξέ μοι Θεός, μηδὲ ὅπως μεταλαβεῖν, καὶ τῆς θείας,
δόξης ἀπερρίφην πικρῶς.

Οἶμοι ἀθλία μου ψυχὴ! πῶς οὐκ ἔγνωσ τὸν
δόλον; πῶς οὐκ ἤσθου τῆς πλάνης, καὶ
τοῦ φθόνου τοῦ ἐχθροῦ; ἀλλ' ἐσκοτίσθης τὸν
νοῦν, καὶ παρέβης, ἐντολὴν τοῦ Κτίστου σου;

Θεοτοκίον.

Ελπὶς καὶ σκέπη μου σεμνὴ, ἡ τὴν γύμνωσιν
παλαι, περιστείλασα μόνῃ, τὴν τοῦ πεσόν-
τος Ἀδάμ, τῷ τοκετῷ σου Ἀγνῇ, ἀφθαρσίαν,
αὐθὶς με ἀμφίασον.

Καταβασία.

• **Ο**ὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,
• ὁ ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου
• Ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας αὐτοὺς, ἐν τῇ πέτρᾳ
• τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εξεβλήθη ὁ Ἀδάμ, τοῦ Παραδείσου τῆς τρυ-
φῆς, διὰ βρώσεως πικρᾶς, ἐν ἀκρασίᾳ ἐν-
τολὴν, μὴ φυλάξας τὴν τοῦ Δεσπότη, καὶ κα-
τεκρίθη, ἐργάζεσθαι τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη αὐ-
τός, ἰδρῶτι δὲ πολλῷ, ἐσθίειν ἄρτον αὐτοῦ. Διὸ
ἡμεῖς ποθήσωμεν ἐγκράτειαν, ἵνα μὴ ἔξω θρη-
νήσωμεν, τοῦ Παραδείσου, ὥσπερ ἐκεῖνος, ἀλλ' εἰς
αὐτὸν ἐλευσώμεθα.

Ἔτερον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Νῦν ὁ καιρὸς τῶν ἀρετῶν ἐπεφάνη, καὶ ἐπὶ
θύραις ὁ Κριτὴς, μὴ στυγνάσωμεν· ἀλλὰ
δεῦτε νηστεύοντες προσάξωμεν, δάκρυα κατὰ-
νυξιν καὶ ἐλεημοσύνην, κράζοντες· Ἠμάρτομεν,
ὑπὲρ ψάμμον θαλάσσης. Ἀλλ' ἄντες πᾶσι πάν-
των Λυτρωτὰ, ἵνα καὶ σχῶμεν τὸν ἀφθαρτον
στέφανον.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτέ Θεοτόκε, ταῖς δυνα-
στείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ
σὺ προέστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσα-
το ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διφυλάξεν,
ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα
ἐκ σου· σοὺς γὰρ δούλους σῴζεις αἰεὶ, ἐκ παν-
τοίων δεινῶν.

Εἶτα ἀνέγνωσις τοῦ Λόγου, εἰς τὴν πληγὴν
τῆς χαλαζῆς, οὗ ἡ ἀρχή· Τί λύετε τάξιν ἐπαι-
νουμένην; Ποιοῦμεν δὲ αὐτὸν εἰς δόσεις δύο.

Ὡδὴ δ'. Χριστὸς μου δύναιμι.

Τμῆς ἠξίωμα, ἐγὼ ὁ ἀθλιος, παρὰ σοῦ τοῦ
Δεσπότη ἐν τῇ Ἐδέμ, οἶμοι πῶς πεπλά-
νημαι, καὶ διαβόλῳ φθονηθεὶς, ἀπερρίφην τοῦ
προσώπου σου!

Εμὲ θρηνήσατε, Ἀγγέλων τάγματα, Παρα-
δείσου τὰ κάλλη καὶ τῶν φυτῶν, τῶν
ἐκεῖ εὐπρέπεια, τὸν πλανηθέντα δυστυχῶς, καὶ
Θεοῦ ἀποσκοιρτήσαντα.

Λειμὼν μακάριε, φυτὰ θεόφυτα, Παραδεί-
σου τερπνότης νῦν ἐπ' ἐμέ, δάκρυα στα-
λάξατε, ἐκ φύλλων ὥσπερ ὀφθαλμῶν, τὸν γυ-
μνὸν καὶ ξένον δόξης Θεοῦ.

Οὐκέτι βλέπω σε, οὐκ ἀπολαύω σου, τῆς ἡδίστης καὶ θείας μαρμαρυγῆς, πάντιμε Παραδείσε· γυμνὸς γὰρ ἔρρίμμαι εἰς γῆν, παροργίσας τὸν Πατήσαντα.

Θεοτοκίον.

Α΄ γία Δέσπονα, ἡ διανοίξασα, Παραδείσου τὰς πύλας πᾶσι πιστοῖς, ὥς Ἀδὰμ ἀπέκλεισε διὰ παραβάσιν ποτέ, πύλας ἐλέους μοι διαίνοξον.

Καταβασία.

» **Χ**ριστὲς μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ
» **Σ**επτή Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει
» ἀνακραίζουσα, ἐκ διανοίας καθαράς, ἐν Κυ-
» ρίῳ ἑορταίζουσα.

Ὡδή ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθὲ.

Φθονήσας πάλαι μοι ὁ ἐχθρὸς, τῆς ἐν Παραδείσῳ εὐτυχοῦς, ἀναστροφῆς ὁ μισάνθρωπος, ὅφρως ἐν εἵδει με ὑπεσκέλισε, καὶ δόξης αἰδίου ξένον με ἔδειξε.

Θρηνῶ καὶ κόπτομαι τὴν ψυχὴν, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπιζητῶ, πλήθη δακρύων προστίθεσθαι, ὅταν ἀποθλέψω, καὶ καταμάθω μου, τὴν γύμνωσιν ἣν ἔσχον, ἐκ παραβάσεως.

Εκ γῆς ἐπλάσθην χειρὶ Θεοῦ, αὐθις δ' ἐπιστρέφειν πρὸς τὴν γῆν, ἐγὼ ὁ ἄθλιος ἤκησα. Τίς ἐμέ μὴ κλαύσῃ, τὸν ἀπωσθέντα Θεοῦ, καὶ τῆς Ἑδέμ τὸν Ἀδὴν ἀνταλλαζάμενον;

Θεοτοκίον.

Νυμφῶνα δόξης σε μυστικόν, πάντες καταγγέλλομεν πιστοί, Θεοκυῆτορ πανάμωμε· ὅθεν δυσωπῶ σε Ἀγνή πεσόντα με, νυμφῶνος Παραδείσου, οἰκεῖον ποίησον.

Καταβασία.

» **Τ**ῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθὲ, ταῖς τῶν ὁρ-
» **Δ**ριζόντων σοι ψυχαῖς, πόθῳ καταύγασον
» δέομαι, σὲ εἶδέναι Λόγε Θεῶ, τὸν ὄντως Θεόν,
» ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.

Ὡδή σ'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Στολὴν με ἐνέδυσας, θεοῦφαντον Σωτὴρ, ἐν τῇ Ἑδέμ ὡς εὐσπλαγχνος· ἐγὼ δέ σου παρῆδον τὴν ἐντολὴν, πεισθεὶς τῷ ἀλάστορι, καὶ γυμνὸς καθωράθην ὁ ταλαίπωρος.

Ψυχὴ παναθλία μου, ἐμακρύνθης ἐκ Θεοῦ, διὰ ἀπροσεξίας σου· Παραδείσου ἐστέρησαι τῆς τρυφῆς· Ἀγγέλων κενώρισαι· εἰς φθορὰν κατηνέχθης· ὦ τοῦ πτώματος!

Ελέησον αἰκτερον, Παντοκράτωρ ὁ Θεός, τῶν σῶν χειρῶν τὸ ποίημα, μὴ παρίδῃς με δέομαι Ἀγαθὲ, τὸν ἀποχωρίσαντα, ἐμαυτὸν τῆς χορείας τῶν Ἀγγέλων σου.

Θεοτοκίον.

Μαρία θεόκλητε, ἡ Κυρία τοῦ παντός ὡς τετοκυῖα Κύριον, Βασιλέα τῶν ὅλων καὶ Λυτρωτὴν, αἰχμαλῶτον ὄντα με, Παραδείσου τῆς δόξης ἀνακαλέσαι.

Καταβασία.

» **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθο-
» **Ρ**ῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλυδωνι, ἐν εὐ-
» **Δ**ίῳ λιμένι σε προσδραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνάγα-
» **Γ**ε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον αὐτόμελον, Ἦχος πλ. β'.

Τῆς σοφίας ὁδηγέ, φρονήσεως χορηγέ, τῶν ἀφρόνων παιδευτά, καὶ πτωχῶν ὑπερασπιστά, στήριξον, συνέτισον τὴν καρδίαν μου Δέσποτα· σὺ δίδου μοι λόγον, ὁ τοῦ Πατρὸς Λόγος· ἰδοὺ γὰρ τὰ χεῖλη μου, οὐ μὴ κωλύσω ἐν τῷ κρᾶζειν σοι· Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Ὁ Οἶκος.

Εκάθισεν Ἀδὰμ τότε, καὶ ἔκλαυσεν ἀπέναντι τῆς τρυφῆς τοῦ Παραδείσου, χερσὶ τύπτων ταῖς ὄψεις, καὶ ἔλεγεν· Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Ἰδὼν Ἀδὰμ τὸν Ἀγγελον, ὠθήσαντα, καὶ κλείσαντα τὴν τοῦ θείου κήπου θύραν, ἀνεστέναξε μέγα, καὶ ἔλεγεν· Ἐλεῆμον· ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Συναλγησον Παραδείσε, τῷ κτήτορι πτωχεύσαντι, καὶ τῷ ἡχῷ σου τῶν φύλλων, ἰκέτευσον τὸν Πλάστην, μὴ κλείσῃ σε. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Παραδείσε πανάρετε, πανάγιε, πανόλβιε, ὁ δὲ Ἀδὰμ πεφυτευμένος, καὶ διὰ τὴν Εὐὰν κεκλεισμένος, ἰκέτευσον Θεὸν διὰ τὸν παραπεσόντα. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἀνάμνησιν ποιούμεθα τῆς ἀπὸ τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς ἐξορίας τοῦ Πρωτοπλάστου Ἀδὰμ.

Στίχοι.

Κόσμος γεννάρχαις πικρὰ συνθρηνησάτω,
Βρώσει γλυκείᾳ, συμπεσὼν πεπτωκόσι.

Τὴν ἀνάμνησιν ταύτην οἱ ἅγιοι Πατέρες ἡμῶν, πρὸ τῆς ἀγίας ἐνέταξαν Τεσσαρακοστῆς, ὥσαντι αὐτοῖς δεικνύοντες πράγμασιν, ὅσον τὸ τῆς νηστείας φάρμακον τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει ὠφέλιμον, καὶ ὅσον πάλιν τὸ ἀπὸ τῆς ἀδδθηφαγίας, καὶ ἀνηκοίας αἰσχρόν. Παραλείψαντες οὖν οἱ Πατέρες τὰ κατὰ μέρος ἐν κόσμῳ διὰ τοῦτον γινώ-

μενα ἄπειρα ὄντα, τὸν πρωτόπλαστον Ἀδὰμ προτιθέσθαι, ὅσον κακὸν πέπονθεν ἐκ τοῦ μὴ πρὸς ὀλίγον νηστεῦσαι· καὶ νηστεύειν καὶ τῇ ἡμῶν ἐπεισθήγαγε φύσει, σαφῶς προδεικνύοντες, καὶ ὅτι πρῶτον ἐν ἀνθρώποις Θεοῦ παράγγελμα, τὸ τῆς νηστείας καλόν· ὃ μὴ φυλάξας ἐκεῖνος, ἀλλὰ τῇ γαστρὶ εἶξας, μᾶλλον δὲ τῷ πλάνῳ ὀφει διὰ τῆς Εὐας, οὐ μόνον Θεὸς οὐ γέγονεν, ἀλλὰ καὶ τὸν θάνατον ἐπεσπάσατο, καὶ τῆς λύμης τῷ παντὶ γένει μετέδωκε. Διὰ γοῦν τὴν τοῦ πρώτου Ἀδὰμ τρυφήν, ὁ Κύριος ἡμέρας νενήστευκε τεσσαράκοντα, καὶ ὑπήκοος γέγονεν· οὐ χάριν, καὶ ἡ παρούσα ἀγία Τεσσαρακοστὴ τοῖς ἀγίοις Ἀποστόλοις ἐπενεόθη· ἵνα, ὃ μὴ φυλάξας ἐκεῖνος πέπονθεν, ἀπολέσας τὴν ἀφθαρσίαν, φυλάξαντες ἡμεῖς, ἀπολαύσωμεν διὰ τῆς νηστείας. Ἄλλως τε, καθὼς καὶ προέφημεν, ὁ σκοπὸς τῶν Ἀγίων, οὗτος ἐστίν· ἵνα τὰ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἔργα γινόμενα τῷ Θεῷ, ἐν βραχεὶ περιλήφωμεν. Ἐπεὶ δὲ πάντων τῶν κατ' ἡμᾶς αἵτιον ἡ παράδασις, καὶ ἡ ἐκ τῆς τρυφῆς ἐκπτώσις τοῦ Ἀδὰμ, κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ταύτην νῦν προτιθέασι· μνήμην ἡμῶν ποιουμένων ἐκείνης, ἵνα φύγωμεν αὐτήν, καὶ οὐχὶ τὴν ἀκρασίαν ἐν παντὶ ζηλώσωμεν. Τῇ ἑκτῇ μὲν οὖν ἡμέρᾳ, ὁ Ἀδὰμ ἐπλάσθη χειρὶ Θεοῦ, τιμηθεὶς καὶ εἰκόνι διὰ τοῦ ἐμφυσήματος, καὶ λαβὼν τὴν ἐντολὴν αὐτίκα, ἄχρι· καὶ ἐξ ὧρων τῷ Παραδείσῳ διέτριψεν· εἶτα παραβὰς ταύτην, ἐκεῖθεν ἐξώσθη. Ὁ μὲν τοι Ἑβραῖος Φίλων, ἑκατὸν φησι χρόνους τὸν Ἀδὰμ ἐν τῷ Παραδείσῳ πεποινηκέναι· ἄλλοι δὲ, ἐπτά ἡμέρας, ἢ χρόνους φασί, διὰ τὴν τοῦ ἐπτά τιμὴν. Ὅτι δὲ τῇ ἑκτῇ ὥρᾳ τὰς χεῖρας ἤπλωσε καὶ τοῦ καρποῦ ἤψατο, ἐδήλωσε καὶ ὁ νῖος Ἀδὰμ, ὁ Χριστὸς, τῇ ἑκτῇ ὥρᾳ καὶ ἡμέρᾳ τὰς παλάμας ἀπλώσας ἐν Σταυρῷ, τὸν ἐκείνου ἰώμενος ὀλεθρον. Μίσον δὲ φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας δεδημιούργηται, ἵν' ὁποτέρῳσι νύσῃ τῇ προαιρέσει, ἐκεῖνο δὴ καὶ προσκτῆσαιτο. Ἦν μὲν γὰρ δυνατόν Θεῷ καὶ ἀναμάρτητον ποιῆσαι· ἀλλ' ἵνα εἴη καὶ τῆς αὐτοῦ προαιρέσεως τὸ κατόρθωμα, διὰ τοῦτο τὸν νόμον δίδωσι, πάντων μὲν ἀπτεσθαι τῶν φυτῶν, τοῦ δὲ, μὴ· ἵσως τὴν ἐκ πάντων κτισμάτων τῆς θείας δυνάμεως γινομένην ἐπίγνωσιν ἐννοεῖν, τὴν δὲ περὶ τῆς φύσεως τοῦ Θεοῦ, οὐδαμῶς. Ὁ δὴ καὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος, ἐννοίας θείας τὰ ξύλα φιλοσοφῶν εἶναι, καὶ τὸ φυτὸν θεωρίαν· ἤγουν, ἐπάτρεψέ φησιν, ὁ Θεὸς τῷ Ἀδὰμ, περὶ πάντων μὲν τῶν ἄλλων στοιχείων, καὶ ποιότητων ἑτέρων μεριμνᾶν, καὶ ἀναπολεῖσθαι τῷ νῷ, καὶ δοξάζειν Θεὸν ἐντεῦθεν· αὕτη γὰρ ἡ ὄντως τρυφή· ἵσως δὲ καὶ περὶ τῆς ἑαυτοῦ φύσεως. Περὶ μὲν τοι Θεοῦ, τίς τε τὴν φύσιν, καὶ ποῦ καὶ πῶς τὸ πᾶν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος παρήγαγε, μηδὲως ζητεῖν. Ὁ δὲ τ' ἄλλα μὲν ἀφείδω, τὰ περὶ Θεοῦ μᾶλλον ἐρευνῶν ἦν, καὶ τὴν ἐκείνου φύσιν ἀκριβῶς περιεργαζόμενος· ὥς οὖν ἔτι ἀτελὴς ὢν καὶ ἀπλούστατος, καὶ νήπιος ἐν τοῖς τοιούτοις, ἐξέπεσε, τοῦ Σατὰν διὰ τῆς Εὐας φαντασίας αὐτῷ ἐμβεβληκότες θείας. Ὁ δὲ μέγας

καὶ θεὸς Χρυσόστομος, διπλῆν τινα δύναιμι τὸ ξύλον ἐκεῖνο ἔχειν φησί, καὶ ἐν γῇ λέγει τὸν Παράδεισον εἶναι, καὶ νοητὸν αὐτὸν καὶ αἰσθητὸν φιλοσοφεῖ, καθάπερ ἦν Ἀδὰμ, καὶ ἀμφοτέρω, φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας ἐν μεταίχμιῳ, ὁμοῦ καὶ τὴν γραφὴν διασώζων, καὶ οὐδὲ πάλιν ἐπιμένων τῷ γράμματι. Λέγουσι δέ τινες, τὸ ξύλον ἐκεῖνο τῆς παρακοῆς, εἶναι συκὴν· ὅτι γνόντες αὐτίκα τὴν γύμνωσιν, φύλλοις ἐκείνης χρησάμενοι, ἐσκεπάσθησαν· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς ὡς αἰτίαν γινομένην ταύτην τῆς παραβάσεως, κατηράσατο. Ἐχει γάρ τινα καὶ πρὸς τὴν αἵμαρτιαν ἐμφέριαν· πρῶτον μὲν, τὸ γλυκάζον· εἶτα, τὸ ἀπὸ τῶν φύλλων τραχύ· καὶ τὸ κολλῶδες, διὰ τοῦ γάλακτος. Εἰσὶ δὲ οἱ, καὶ τὸ ξύλον ἐκεῖνο, τὴν μετὰ τῆς Εὐας τοῦ Ἀδὰμ ὁμιλίαν καὶ γνῶσιν, ἐπενόησαν οὐ καλῶς. Παραβὰς οὖν, καὶ τὴν θνητὴν ἐνδυσάμενος σάρκα, καὶ τὴν κατάραν λαβὼν, ἐξώσθη τοῦ Παραδείσου· καὶ φλογίνῃ ῥομφαίᾳ τούτου τὴν πύλιν προσετάχθη φυλάττειν· ὃ δὲ ἀπέναντι καθήμενος ἐκλαiven, ὅσων ἀγαθῶν ἐστέρηται, διὰ τὸ μὴ πρὸς καιρὸν νηστεῦσαι, καὶ τὸ ἐξ ἐκείνου σύμπαν γένος τῶν ἰσῶν ἐκείνῳ μετίσχειν· ἕως οὗ ὁ πλάσας ἡμᾶς, τὴν ἡμετέραν ἐλεήσας φύσιν, αὐτῷ λυμαινομένῳ τῷ Σατανᾷ, ἐκ Παρθένου γεννηθεὶς ἀγίας, καὶ ἀρίστως πολιτευσάμενος, τὴν ὁδὸν τε ἡμῖν ὑποδείξας διὰ τῶν ἐναντίων ἐκείνῳ, νηστείας δηλαδὴ καὶ ταπεινώσεως, καὶ νικῆσας τεχνιέντως τὸν ἡμᾶς ἀπατήσαντα, πάλιν εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα ἤγαγε.

Πάντα οὖν ταῦτα οἱ Θεοφόροι Πατέρες παραστῆσαι βουλόμενοι διὰ τοῦ Τριωδίου παντός, πρῶτα μὲν, τὰ τῆς Παλαιᾶς προτιθέασι· ὧν πρῶτον, ἡ δημιουργία, καὶ ἡ ἐκ τῆς τρυφῆς ἐκπτώσις τοῦ Ἀδὰμ, ἧς ἀρτίως τὴν μνήμην ποιούμεθα· εἶτα καὶ τῶν λοιπῶν, διὰ τῶν Μωσαϊκῶν, καὶ Προφητικῶν, καὶ πλείον τῶν Δαυϊτικῶν λόγων, καὶ τινα τῶς τῆς χάριτος ἐπιβάλλοντες. Εἶτα κατὰ τάξιν, καὶ τὰ τῆς νέας Διαθήκης· ὧν, πρῶτος ἐστὶν ὁ Εὐαγγελισμὸς, οἰκονομία Θεοῦ ἀρρήτῳ, ἐν τῇ ἀγίᾳ Τεσσαρακοστῇ σχεδὸν αἰεὶ εὐρισκόμενος· διὰ τε Λαζάρου, καὶ τῶν Βαίτων, καὶ τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Ἑβδομάδος, τῶν ἱερῶν ἀναγινωσκομένων Εὐαγγελίων, αὐτῶν τε τῶν ἀγίων καὶ σωτηριωδῶν Παθῶν τοῦ Χριστοῦ κατὰ λεπτὸν ὑμνουμένων· εἶτα, καὶ τῆς Ἀναστάσεως, καὶ τῶν λοιπῶν, μέχρι τῆς καθόδου τοῦ Πνεύματος, τῶν ἱερῶν Πράξεων διαγορευουσῶν, ὅπως τὸ κήρυγμα γέγονε, καὶ τοὺς Ἀγίους πάντας συνήγαγεν· αἱ γὰρ Πράξεις τὴν Ἀνάστασιν βεβαιουσι, διὰ τὰ θαύματα. Ἐπεὶ γοῦν διὰ τὸ μὴ ἄπαξ τὸν Ἀδὰμ νηστεῦσαι, τσαῦτα πεπόνθαμεν, προτίθεται νῦν ἡ τούτου ἀνάμνησις, εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς ἀγίας Τεσσαρακοστῆς· ἵνα, μεμνημένοι ὅσον κακὸν τὸ μὴ νηστεῦσαι εἰσθήγαγε, σπουδάζωμεν τὴν νηστείαν περιχαρῶς ὑποδέξασθαι, καὶ παραφυλάττειν, ὥς ἂν, οὗ ἡστόχησεν ὁ Ἀδὰμ, τῆς θείας δηλαδὴ, ἡμεῖς δὲ αὐτῆς ἐπιτύχωμεν· ἐδυρόμενοι, καὶ νηστεύοντες καὶ ταπεινόμενοι, ἕως οὗ ὁ Θεὸς ἡμᾶς ἐπι-

σκήνεται· τούτων γάρ ἄνευ, οὐ ράδιον λαβεῖν, ὃ ἀπο-
λέσασμεν.

Ἰστίον δὲ, ὡς ἀποδεικτικὸς ἐστὶν αὕτη ἡ ἀγία καὶ
μεγάλη Τεσσαρακοστὴ τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ· ἐπειδὴ γὰρ ἀπὸ
ράθυμίας αἰεὶ νηστεύειν, καὶ τῶν κακῶν ἀργεῖν οὐχ αἰ-
ρούμεθα, ὥς τι θῆρος ψυχῶν ταύτην οἱ Ἀπόστολοι, καὶ
οἱ θεῖοι Πατέρες παρέδωκαν· ὡς ἂν, ὅσα διὰ τοῦ ἐνιαυ-
τοῦ ὅλου ἄτοπα διεπραξάμεθα, νῦν συντριβόμενοι, καὶ διὰ
νηστείας ταπεινούμενοι, ἀπαλείψωμεν, ἣν καὶ φυλάττειν
ὀφείλομεν ἀκριδέστερον. Ἀλλὰ δὴ, καὶ τὰς λοιπὰς τρεῖς,
τὴν τῶν ἀγίων φημί Ἀποστόλων, τὴν τῆς Θεοτόκου, καὶ
τοῦ Τεσσαρακονθήμερου· πρὸς γὰρ τέσσαρας τοῦ χρόνου ὥ-
ρας, καὶ τὰς τεσσαρακοστὰς οἱ θεῖοι Πατέρες ἐκδεδώκασι.
Ταύτην πλέον τιμήσαντες, διὰ τὰ ἅγια Πάθη, καὶ ὅτι ὁ
Χριστὸς ταύτην ἐνήστευσε, καὶ ἐδοξάσθη, καὶ Μωϋσῆς τες-
σαράκοντα ἡμέρας νηστεύσας, τὸν Νόμον ἔλαβε· καὶ Ἡ-
λίας αὐτὸς, καὶ Δανιήλ, καὶ ὅσοι δόκιμοι παρὰ τῷ Θεῷ.
Ὅτι δὲ καλὸν ἡ νηστεία, δείκνυσιν ἐκ τοῦ ἐναντίου ὁ Ἀ-
δάμ. Διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν, ἡ τοῦ Ἀδάμ ἐξορία
ἐνταῦθα τοῖς ἀγίοις Πατράσιν ἐπειροήθη.

Τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγχνία, Χριστέ ὁ Θεὸς
ἡμῶν, τῆς τρυφῆς τοῦ Παραδείσου ἡμᾶς κατα-
ξίωσον, καὶ ἐλέησον, ὡς μόνος φιλόνητος.
Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν καίμινον.

Ο δεσπότης τῶν αἰώνων πάντων Κύριος,
ὁ πλάσας με βουλήματι σῶ, φθονηθέντα
με, τῷ δολίῳ δράκοντι ποτέ, καὶ σὲ παροργί-
σαντα Σωτήρ, μὴ ὑπερίδῃς ὁ Θεός, ἀλλ' ἀνα-
καλέσαι με.

Τὰ τοῦ αἵσχους περικείμενος ἐνδύματα, αἰ-
μοὶ! ἀντὶ στολῆς φωταυγοῦς, ἀποκλαίω-
μαι τὴν ἐμὴν ἀπώλειαν Σωτήρ, καὶ πίστει βοῶ
σοι Ἀγαθέ· Μὴ ὑπερίδῃς ὁ Θεός, ἀλλ' ἀνακα-
λέσαι με.

Ετραυματίσεν ὁ ὄφις ὁ παμπόνηρος, ὅλην
μου τὴν ψυχὴν φθονερῶς, Παραδείσου δὲ
τῆς τρυφῆς ἐξόριστον ποιεῖ· ἀλλ' ὦ εὐσυνπαί-
δητε Σωτήρ, μὴ ὑπερίδῃς ὡς Θεός, ἀλλ' ἀνα-
καλέσαι με.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἐκείσιν με δέησιν Πανάμωμε πρόσδεξαι
συμπαθείᾳ τῇ σῇ, καὶ συγχώρησιν τῶν
πταισμάτων δίδου μοι Ἀγνή, ἐν θρήνοις βοῶν-
τι ἐκτενῶς· Μὴ ὑπερίδῃς Ἀγαθὴ, ἀλλ' ἀνακα-
λέσαι με.

Καταβασία.

• Δροσοβόλον μὲν τὴν καίμινον εἰργάσατο,
• Ἄγγελος τοῖς ὁσίοις Παισὶ, τοὺς Χαλ-
• δαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν

• Τύραννον ἔπεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς αἰ ὁ Θεός
• ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ η'. Ἐκ φλογὸς Ὀσίοις.

Δωρεᾷς πολυτρόποις παλαὶ τετίμηκας, τῶν
χειρῶν σου τὸ ἔργον, μόνε φιλόνητος·
δράκων δὲ δεινὸς συριγμῷ ἐδελέασεν, οἴμοι! τῶν
προσόντων, καλῶν ἀπογυμνώσας.

Τί συμβουλίας πικρᾶς ἀκήκοας, καὶ τῆς
θείας ἐγένου ψήφου παρήκοος; οἴμοι ταπει-
νὴ ψυχὴ, Θεὸν λυπήσασα! ὃν αἰεὶ δοξαζεῖν, ἐ-
τάχθης σὺν Ἀγγέλοις.

Ερπετῶν καὶ θηρίων δεσπότης γέγονας· ἔρ-
πετῷ ψυχοφθόρῳ, πῶς προσωμίλησας,
σύμβουλον λαβὼν, ὡς εὐθὴ τὸν ἀλάστορα; ὦ
τῆς σῆς ἀπάτης, ψυχὴ μου παναθλία!

Θεοτοκίον.

Φωτοφόρον σκηνὴν σε Θεοῦ σαρκώσεως, ἀ-
νυμνοῦμεν Μαρία Θεοχαρίτωτε· ὅθεν με
δεινῶς σκοτισθέντα τοῖς πάθεσι, λάμπσον φῶς
ἐλέους, ἐλπίς ἀπηλπισμένων.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν
Κύριον.

Καταβασία.

• Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὀσίοις, δρόσον ἐπήγασας,
• καὶ δικαίου δυσίαν, ὕδατι ἔφλεξας· ἅ-
• παντα γὰρ δρᾷς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι.
• Σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Γλυκὺς εἰς γεῦσιν καρπὸς τῆς γνώσεως, ἐν
τῇ Ἐδέμ ἐφάνη μοι, πλησθέντι τῆς βρώ-
σεως· εἰς χολὴν δὲ γέγονε τὸ τέλος αὐτῆς· αἰ-
μοὶ ψυχὴ ἀθλία! πῶς ἀκρασία σε, τῆς τοῦ Πα-
ραδείσου ἐστίας, ξένην πεποίηκε;

Θεὲ τῶν ὄλων, ἐλέους Κύριε, εἰς τὴν ἐμὴν
ταπείνωσιν, εὐσπλαγχνῶς ἐπίβλεψον,
καὶ μὴ πόρρῳ πέμψῃς με τῆς θείας Ἐδέμ· ὅ-
πως βλέπων τὰ κάλλη, ὅθεν ἐκπέπτωκα,
σπεύσω πάλιν θρήνοις, προσλαβεῖν ἅπερ ἀ-
πώλεσα.

Θρηνῶ στεναίζω, καὶ ἀποδύρομαι, τὰ Χερου-
βὶμ φλογίνῃ τῇ ρομφαίᾳ θεώμενος, τῆς
Ἐδέμ τὴν εἴσοδον φυλάττειν ταχθέν, πᾶσι τοῖς
παραβάταις, οἴμοι! ἀπρόσιτον· εἰμὶ σὺ ἀκώ-
λυτον Σωτήρ, ταύτην ποιήσεις μοι.

Θάρρῳ τῷ πλήθει, τῷ τοῦ ἐλέους σου, Χρι-
στὲ Σωτήρ, καὶ θείας ἐκ πλευρᾶς σου τῷ
Αἵματι· δι' οὗ καθηγιάσας τὴν φύσιν βροτῶν,
ἤνοιξας δὲ τὰς πύλας, τοῖς σοὶ λατρεύουσι,
τὰς τοῦ Παραδείσου Ἀγαθὲ, τὰς πρὶν κλει-
σθείσας Ἀδάμ.

Θεοτοκίον.

Ως ἡ πύλη ἡ ἀδιόδευτος, ἡ νοητὴ Παρθένη Θεοτόκε ἀνύμφευτε, Παραδείσου πύλας μαί κλεισθείσας τὸ πρὶν, ἀνοιξον σαῖς πρεσβείαις, ὅπως δοξάζω σε, τὴν μετὰ Θεόν μου βοηθόν, καὶ κραταιὰν προσφυγὴν.

Καταβασία.

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ ταῖγмата· διὰ σου δὲ Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς, σε μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον Ἀναστάσιμον, εἶτα τὸ παρὸν.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἦς ἐντολῆς σου Κύριε, παρήκουσα ὁ ἄθλιος, καὶ γυμνωθεὶς τῆς σῆς δόξης, αἰσχύνης πέπλησμαι, οἶμοι! καὶ τῆς τρυφῆς ἐκβέβλημαι, τοῦ Παραδείσου εὐσπλαγχνε. Ἐλεῆμον ἐλέησον, τὸν σερηθέντα δικαίως, τῆς ἀγαθότητος τῆς σῆς.

Ἔτερον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἀπικισθέντες Κύριε, Παραδείσου τὸ πρῶτον, διὰ τῆς ξύλου βρώσεως, ἀντεισήγαγε πάλιν, διὰ Σταυροῦ καὶ τοῦ Πάθους, σου Σωτὴρ καὶ Θεέ μου· δι' οὗ ἡμᾶς ὀχύρωσον, τὴν Νησεῖαν πληρῶσαι, ἀγνοοπρεπῶς, καὶ τὴν θείαν Ἐγερσιν προσκυνῆσαι, τὸ Πάσχα τὸ σωτήριον, σε Τεκούσης πρεσβείαις.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους ἡ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. καὶ Ἀνατολικὸν ἑν, καὶ τοῦ Τριωδίου, γ'.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Τριωδίου.

Ἦχος πλ. α'.

Οἶμοι! ὁ Ἀδάμ, ἐν θρήνῳ κέκραγεν, ὅτι ὄφεις καὶ γυνή, θεικῆς παρρήσιας με ἔξωσαν, καὶ Παραδείσου τῆς τρυφῆς ξύλου βρώσεις ἠλλοτρίωσεν. Οἶμοι! οὐ φέρω λοιπὸν τὸ ὄνειδος· ὁ ποτὲ βασιλεὺς τῶν ἐπιγείων πάντων κτισμάτων Θεοῦ, νῦν αἰχμαλωτὸς ὤφθην, ὑπὸ μιᾶς ἀθέστου συμβουλῆς· καὶ ὁ ποτὲ δόξαν ἀθανασίας ἠμφιεσμένος, τῆς νεκρώσεως τὴν δορὰν, ὡς θνητὸς ἐλεεινῶς περιφέρω. Οἶμοι! τίνα τῶν θρήνων συνεργάτην ποιήσομαι; Ἀλλὰ σὺ Φιλάνθρωπε, ὁ ἐκ γῆς δημιουργήσας με, εὐσπλαγχνίαν φορέσας, τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ἀνακάλεσαι καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου. Ὁ αὐτός.

Τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἠνέφικται· οἱ βουλόμενοι ἀθλῆσαι εἰσελθετε, ἀναζωσάμενοι τὸν καλὸν τῆς Νηστείας ἀγῶνα· οἱ γὰρ

νομίμως ἀθλοῦντες, δικαίως στεφανοῦνται· καὶ ἀναλαβόντες τὴν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ, τῷ ἐχθρῷ ἀντιμαχεσώμεθα, ὡς τεῖχος ἀρρήκτον κατέχοντες τὴν Πίστιν, καὶ ὡς θώρακα τὴν προσευχὴν, καὶ περινεφαλαίαν τὴν ἐλεημοσύνην· ἀντὶ μαχαίρας τὴν νηστείαν, ἣτις ἐκτέμνει ἀπὸ καρδίας πᾶσαν κακίαν. Ὁ ποιῶν ταῦτα, τὸν ἀληθινὸν κομίζεται στέφανον, παρὰ τοῦ Παμβασιλέως Χριστοῦ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως.

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χεὶρ σου· μὴ ἐπηλάθῃ τῶν πενήτων σου εἰς τέλος.

Ἦχος πλ. β'.

Ἀδὰμ τοῦ Παραδείσου διώκεται, τροφῆς μεταλαβὼν ὡς παρήκοος· Μωσῆς Θεόπτης ἐχρημάτισε, νηστεία τὰ ὄμματα, τῆς ψυχῆς καθαρὰς. Διὸ τοῦ Παραδείσου οἰκήτορες γενέσθαι ἐπιποθοῦντες, ἀπαλλαγῶμεν τῆς ἀλυσιτελῆς τροφῆς, καὶ Θεὸν καθορᾶν ἐφιεμένοι, Μωσαϊκῶς τὴν τετραδα, τῆς δεκάδος νηστεύσωμεν· προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει, εἰλικρινῶς προσκαρτερῶντες, κατευνάσωμεν τῆς ψυχῆς τὰ παθήματα, ἀποσοθήσωμεν τῆς σαρκὸς τὰ οἰδήματα· κῆφοι πρὸ τὴν ἄνω πορείαν μετίωμεν, ὅπου αἱ τῶν Ἀγγέλων χορεῖαι, ἀσιγήτοις φωναῖς, τὴν ἀδιαίρετον ἀνυμνοῦσι Τριάδα, καθορᾶν τὸ ἀμήχανον κάλλος, καὶ δεσποτικόν. Ἐκεῖ ἀξιώσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ ζωοδότα, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας, συγχορεῦσαι ταῖς τῶν Ἀγγέλων στρατιαῖς, ταῖς τῆς τεκούσης σε Μητρὸς Χριστέ πρεσβείαις, καὶ Ἀποστόλων, καὶ τῶν Μαρτύρων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Εφθασε καιρὸς, ἡ τῶν πνευματικῶν ἀγώνων ἀρχή, ἡ κατὰ τῶν δαιμόνων νίκη, ἡ πάνοπλος ἐγκράτεια, ἡ τῶν Ἀγγέλων εὐπρέπεια, ἡ πρὸς Θεὸν παρρησία· δι' αὐτῆς γὰρ Μωϋσῆς, γέγονε τῷ Κτίστη συνόμιλος, καὶ φωνὴν ἀοράτως, ἐν ταῖς αἰκοῖς ὑπεδέξατο. Κύριε, δι' αὐτῆς ἀξιώσον καὶ ἡμᾶς, προσκυνῆσαί σου τὰ Πάθη, καὶ τὴν ἀγίαν Ἀνάστασιν, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις Θεοτόκε.

Δοξολογία μεγάλη· καὶ ἡ συνηθὴς Λιτὴ ἐν τῷ Νάρθηκι, ἐν ἣ ψάλλομεν καὶ τὸ Ἑωθινὸν Ἰδιόμελον, Συναίπτομεν δὲ καὶ τὴν πρώτῃν Ὤραν, καὶ ἀναγινώσκονται αἱ Κατηχήσεις τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά, αἱ Μακαρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ἐκ τῆς Κανόνος τοῦ Τριωδίου, ἡ 5'. Ἰδὲ.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.
Εὐξασθε, καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.
Στίχ. Γνωστὸς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. ΙΓ'. 44.

Αδελφοί, νῦν ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία, ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν. Ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. Ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους, καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός· ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ· ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιῆσθε εἰς ἐπιθυμίας. Τὸν δὲ ἀσθενοῦντα τῇ πίστει προσλαμβάνεσθε, μὴ εἰς διακρίσεις διχλογισμῶν. Ὃς μὲν πιστεύει φαγεῖν πάντα, ὁ δὲ ἀσθενῶν λάχανα ἐσθίει. Ὁ ἐσθίων, τὸν μὴ ἐσθίοντα μὴ ἐξουθενείτω· καὶ ὁ μὴ ἐσθίων, τὸν ἐσθίοντα μὴ κρινέτω· ὁ Θεὸς γὰρ αὐτὸν προσελάβετο. Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκίτην; Τῷ ἰδίῳ Κυρίῳ στήκει, ἢ πίπτει· σταθήσεται δέ· δυνατὸς γάρ ἐστιν ὁ Θεὸς στήσαι αὐτόν.

Ἀλληλουϊα. Ἦχος δ'.

Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐὰν ἀφῆτε ταῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.

~~~~~x~~~~~

Τῇ αὐτῇ Κυριαῇ ἡ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ.

Μετὰ τὸν προοιμιακὸν Ψαλμὸν, ἀνευ ἄλλης Στιχολογίας, ψάλλομεν, τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι., καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Κατανυκτικά, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, δ'. καὶ τοῦ Τριωδίου, τὰ παρόντα προσόμοια, γ'.

Παῖημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ἦχος β'. Ἄγγελος μὲν τὸ Χαῖρε.

Εγκρατεία τὴν σάρκα, ταπεινώσαι πάντες σπουδάζωμεν, τὸ δεῖον ὑπερχόμενοι στάδιον, τῆς ἀμώμου Νηστείας, καὶ εὐχαῖς καὶ δάκρυσι, Κύριον τὸν σῶζοντα ἡμᾶς ἐκζητήσωμεν, καὶ λήθην τῆς κακίας παντελῆ ποιήσωμεν

βοῶντες· Ἠμάρτομέν σοι, σῶσον, ὡς παλαι Ννευίτας, Χριστέ Βασιλεῦ, καὶ κοινωνήσῃς ἡμᾶς, οὐρανίου Βασιλείας ποιήσον εὐσπλαγχνε.

Κύριε, τὰ πάσης τιμωρίας ἐπάξια· ἰδοὺ γὰρ παραβλέψας, τὰ σεπτὰ σου Σῶτερ ἐντάλματα, ἀσώτως μου τὸν βίον ἠνάλωσα· διὸ καδικετεύω, μετανοίας ὁμβροῖς με καθάρας, νηστεία καὶ δεήσει, ὡς μόνος Ἐλεήμων ἐκλαμπρυνον, καὶ μὴ βδελύξημε Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, καὶ Ὑπεράγαθε.

Ἔτερον τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Ἦχος β'. Τῶν ὑπὲρ νοῦν δωρεῶν.

Τὸν τῆς Νηστείας καιρὸν, φαιδρῶς ἀπαρξώμεθα, πρὸς ἀγῶνας πνευματικούς· ἐαυτοὺς ὑποβάλλοντες, ἀγνίσωμεν τὴν ψυχὴν, τὴν σάρκα καθάρωμεν· νησεύσωμεν ὥσπερ ἐν τοῖς βρώμασιν ἐκ παντὸς πάθους, τὰς ἀρεταῖς τρυφῶντες τοῦ Πνεύματος· ἐν αἷς διατελῆντες πόθῳ, ἀξιοθείημεν πάντες, κατιδεῖν τὸ πάνσεπτον Πάθος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ ἅγιον Πάσχα, πνευματικῶς ἐναγαλλιώμενοι.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἵσοδος μετὰ τῇ Θυμιατῇ, ἥτις γίνεται ἐν πάσαις ταῖς Κυριακαῖς τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς εἰς τὸ Λυχνικόν, διὰ τὰ μέγала Προκείμενα.

Μετὰ, τὸ, Φῶς ἱλαρόν, Προκείμενον.

Ἦχος πλ. δ'.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ παιδός σου· ὅτι θλίβομαι, ταχὺ ἐπάκουσόν μου· πρόσχες τῇ ψυχῇ μου, καὶ λύτρωσαι αὐτήν.

Στίχ. Ἡ σωτηρία σου ὁ Θεὸς ἀντιλαβοιτό μου.

Στίχ. Ἰδέτωσαν πτωχοί, καὶ εὐφρανθήτωσαν.

Καὶ πάλιν γεγωντέρᾳ φωνῇ.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου.

Ἡ Ἐκτενής, τὸ, Καταξίωσον Κύριε, Μετανοῖαι, γ'. καὶ αἱ Αἰτήσεις παρὰ τοῦ Ἱερέως.

Εἰς δὲ τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Ἦχος δ'.

Ελάμψεν ἡ χάρις σου Κύριε, ἐλάμψεν ὁ φωτισμὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν· ἰδοὺ καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ καιρὸς μετανοίας· ἀποθώμεθα τὰ ἔργα τοῦ σκότους, καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός· ὅπως διαπλεύσαντες τὸ τῆς Νηστείας μέγα πέλαγος, εἰς τὴν τριήμερον Ἀναστάσιν καταντήσωμεν, τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ σῶζοντος τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν καταικνῶντα ἐν τῷ ἔβρανῳ. Ἰδὲ, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν· ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς· ἕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἴκτειρῆσαι ἡμᾶς.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ Ἰδιόμελον.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἔλεησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουθενώσεως· ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν· τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ ἡ ἐξουθενώσις τοῖς ὑπερηφάνοις. Μαρτυρικόν.

Ο ἔνδοξαζόμενος, ἐν ταῖς μνεῖαις τῶν Ἀγίων σου Χριστέ ὁ Θεός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπύμενος, κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Εὐὼν Ἀγγέλων αἱ τάξεις σε, Θεομήτορ δοξάζουσι· τὸν Θεὸν γὰρ Πάναγνε ἀπεικύνσας, τὸν σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, αἰεὶ συνυπάρχοντα, καὶ Ἀγγέλων στρατιάς, ἐκ μὴ ὄντος βουλήματι, ὑποστήσαντα· ὃν ἰκέτευε σωσαι καὶ φωτίσαι, τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, σὲ ἀνυμνούντων Πανάχραντε.

Κὺν ἀπολύεις. Καὶ μετὰ τὸ Τρισάγιον, ἡμεῖς λαμβάνομεν τὰ Τροπάρια ταῦτα, ποιοῦντες καὶ ὁμολογῶντες ἑκάστην αὐτῶν, πλὴν τοῦ τελευταίου, ὅπερ λέγεται ἄνευ μέλους.

Ἦχος πλ. α'.

Θεοτόκε Παρθένε, Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, ὅτι Σωτὴρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Παπτιστὰ τοῦ Χριστοῦ, πάντων ἡμῶν μνήσθητι, ἵνα ῥυσθῶμεν τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· σοὶ γὰρ ἐδόθη χάρις πρεσβεῦειν ὑπὲρ ἡμῶν.

Δόξα.

Ἦκετεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν, ἅγιοι Ἀπόστολοι, καὶ ἅγιοι πάντες, ἵνα ῥυσθῶμεν κινδύνων καὶ θλίψεων· ὑμᾶς γὰρ θερμοὺς προστατάς, πρὸς τὸν Σωτὴρα κεκτήμεθα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πρὸ τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, καταφεύγομεν Θεοτόκε· τὰς ἡμῶν ἱκεσίας, μὴ παρίδῃς ἐν περιστάσει· ἀλλ' ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, μόνη Ἀγνή, μόνη εὐλογημένη.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μὴ. πρᾶξι φωνῇ.

Ὁ Ἱερεὺς.

Ο ὢν εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε· νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καὶ ἡμεῖς στερεοῦμεν τοὺς Βασιλεῖς, λέγοντες· **Π**ουράνιε Βασιλεῦ, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν στερέωσον· τὴν Πίστιν στήριξον· τὰ ἔθνη πράυνον· τὸν κόσμον εἰρήνευσον· τὴν ἀγίαν Μοῆν ταύτην καλῶς διαφυλάξον· τοὺς προαπελθόντας πατέρας καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων τάξον· καὶ ἡμᾶς ἐν μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσει παραλάβε, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιάνθρωπος.

Καὶ ποιοῦμεν τὰς τρεῖς μεγάλας μετανοίας, λέγοντες μυστικῶς ἐν ἐκείτῃ μετανοίᾳ, ὅτι ἔνα Στίχον τῆς ἐπομένης Γύχης τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ.

Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας, φιλαρχίας, καὶ ἀργολογίας, μή μοι δῶς.

Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς, καὶ ἀγάπης· χάρισαί μοι τῷ σῷ δούλῳ.

Ναὶ Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὁρᾶν τὰ ἐμὰ πταίσματα, καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου· ὅτι εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· Ἀμήν.

Εἶτα ἀσπαζόμεθα τὰς ἁγίας Λειτουργίας ἐν ταῖς στασιδαῖς ἡμῶν, ὡς συνήθως· καὶ λέγει ὁ Προεστὼς, τὸ, Δόξα σοι ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν δόξα σοι. Ἡ Εὐχή ὑπὸ τοῦ Ἱερέως, καὶ Ἀπολύσις.

Οὗτος ὁ τύπος ὀφείλει γίνεσθαι κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν Ἐσπέρας, ἕως τῆς πέμπτης Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν.

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ

ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Σημαίνει βραδύτερον, διὰ τὴν τῆς Ἑσπέρας παράκλησιν· καὶ συναγόμεθα πάντες κατὰ τὸν τύπον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Εἴθ' οὕτως ἀνίσταται ὁ Ἱερεὺς, καὶ ποιεῖ τὴν συνήθη μετάνοιαν τῷ Προεστῶτι, καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ ἅγιον Βῆμα· καὶ λαβὼν θυμιατὸν, ἵσταται ἐνώπιον τῆς ἁγίας Τραπεζῆς, καὶ θυμιῶν σταυροειδῶς, λέγει·

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε· νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καὶ ἡμῶν ἐπειπόντων τὸ, Ἀμήν, ψάλλεται Τρισάγιον χωρὶς μετανοιῶν· μετὰ δὲ τὸ, Πάτερ ἡμῶν, ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεὺς· Ὅτι σου ἐστὶν ἡ Βασιλεία· καὶ μετὰ τὸ, Ἀμήν, τὸ, Κύριε ἐλέησον, ιβ'. καὶ εὐθὺς ὁ Ἱερεὺς·

Δόξα τῇ ἁγίᾳ, καὶ ὁμοουσίῳ, καὶ ζωοποιῷ, καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι, πάντοτε· νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ ἀρχόμεθα τοῦ Ἑξαψάλμου, ἄνευ μετανοιῶν, πάσῃ σιωπῇ καὶ κατανύξει ἀκροώμενοι. Μετὰ δὲ τὴν Συναπτὴν ὑπὸ τοῦ Διακόνου, καὶ τὴν Ἐκφώνησιν ὑπὸ τοῦ Ἱερέως, ψάλλει ὁ ταχθεὶς Μοναχὸς τὸ, Ἀλληλουῖα, εἰς τὸν τυχόντα Ἦχον τῆς Ἑβδομάδος· καὶ ἡμεῖς τὰ Τριαδικὰ τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου, ἅπερ ὀρῶμεν ἐν τῷ τέλει τῆς Βίβλου, ἢ τὰ τρία πρὸς μίαν, ἢ τρισσῶς τὸ ἐν, ὡς δόξει τῷ Προεστῶτι· ψάλλονταί δὲ μετὰ μέλους, μεγαλοφώνως, καὶ ἀργῶς. Εἶτα στιχολογοῦμεν τὸ ἐν Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου· κατὰ δὲ ἐν Ἀντίφωνον, εἰς

τὸ, Ἀλληλουῖα, ποιούμεν μετάνοιαν γ'. οἱ πάντες ἐξίσου. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Κάθισμα· Κατανυκτικὰ μετὰ τοῦ Θεοτοκίου, τὰ τοῦ Ἦχου, ὡς ἀνωτέρω. Ἐπειτα Ἀνάγνωσις εἰς τὸν ἅγιον Ἐφραίμ. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα τοῦ Τριωδίου τὸ παρὸν, τοῦ κυρίου Γωσήφ.

Ἦχος β'. Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Τῆς Νηστείας τῇ Δείᾳ ἀπαρχῇ, κατανύξεν κτησώμεθα ψυχῆς, ἐκβοῶντες· Δέσποτα Χριστέ, τὴν προσευχὴν ἡμῶν δέξαι, ἐκλεκτὸν ὥσπερ θυμίαμα, καὶ ρῦσαι δεόμεθα δυσώδους φθορᾶς ἡμᾶς, καὶ κολάσεως φρικτῆς, ὁ μόνος ὑπάρχων εὐδιάλλακτος.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. Ὁμοιον.

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα πηγὴ, συμπαθείας ἀξίωσον ἡμᾶς, Θεοτόκε· βλέψον εἰς λαὸν τὸν ἁμαρτήσαντα, δεῖξον ὡς αἰεὶ τὴν δυναστείαν σου· εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζοντες, τὸ Χαῖρε βοῶμέν σοι, ὡς ποτὶ ὁ Γαβριὴλ, ὁ τῶν Ἀσωμάτων Ἀρχιστράτηγος.

Καὶ πάλιν Ἀνάγνωσις εἰς τὸν ἅγιον Ἐφραίμ. Μετὰ δὲ τὴν τρίτην Στιχολογ. ἕτερον Κάθισμα, τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Ἦχος β'. Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου.

Τὴν πάνσεπτον ἐγκράτειαν, ἐναρξώμεθα φαιδρῶς, ἀκτίνας ἀπολάμποντες, τῶν ἁγίων ἐντολῶν, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἀγάπης τὴν λαμπρότητα, προσευχῆς τὴν ἀστραπὴν, ἀγνείας καθαρότητα, εὐανδρείας τὴν ἰσχύ· ὅπως λαμπροφῶραι προφθάσωμεν, εἰς τὴν ἁγίαν καὶ τριήμερον Ἀνάστασιν, τὴν καταλάμπουσαν ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὴν ἄμαχον πρεσβείαν σου, κεκτημένος ἐν δεινοῖς, λυτροῦμαι τῶν θλιβόντων με, παρ' ἐλπίδα θαυμαστῶς, ὡς Μητέρα Θεοῦ ἡμῶν· προφθάνεις γὰρ σὺ πάντοτε, τοῖς αἰτούσί σε πιστῶς, τὸν ζόφον ἐκδιώκουσα, τῶν πολλῶν ἁμαρτιῶν. Ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Δέξαι Δέσποινα, βραχέα χαριστήρια, ἀνθ' ὧν ὑπάρχεις μοι ἐν πᾶσι βοήθεια.

Εἰτα Ἀνάγνωσις εἰς τὸ Λαυσαϊκόν. Ὁ Ν. καὶ ἡ συνήθης Εὐχή, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου· καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν· εὐθύς, Τῷ Κυρίῳ ᾄσωμεν, εἰς τὸν Ἦχον τοῦ Κανόνος τοῦ Μηναίου, τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν Ἀγίου· ψάλλομεν δὲ αὐτὸν μετὰ τοῦ Εἰρμού εἰς ς'. Ἀπὸ δὲ τοῦ Στίχου τοῦ, Τότε ἔσπευσαν ἡγεμόνες Ἐδῶμ, εἰσέρχονται τὰ Τριῶδια, καὶ λέγομεν τὰ δ'. Τροπάρια τοῦ κυρίου Ἰωσήφ. Εἰς δὲ τὸ, Κύριος βασιλεύων τῶν αἰώνων, ἄρχεται τὸ Τριῶδιον τοῦ κυρίου Θεοδώρου· καὶ ψάλλομεν ὁ εἰς Χορὸς τὸ ἐν Τροπάριον, ὁ δὲ ἕτερος τὸ ἄλλο· εἴθ' οὕτως, ἐνοιμένων τῶν δύο Χορῶν, δοξάζομεν ὑψηλότερα, φωνῇ, καὶ ψάλλομεν τὸ Τριαδικὸν Τροπάριον τοῦ Τριωδίου, Καὶ νῦν, Θεοτοκίον· καὶ πάλιν ὑψηλότερα τῇ φωνῇ, λέγομεν τὸ, Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι, καὶ ψάλλομεν τὸ ἕτερον Τροπάριον τοῦ κυρίου Θεοδώρου· ἐπεὶ γὰρ ἀνά ε'. Τροπάρια ἔχει ἡ Ὠδὴ· ὕστερον δὲ λέγομεν Καταβασίαν, τὸν Εἰρμόν τοῦ δευτέρου Κανόνος. Οὕτω ποιούμεν ἐφ' ὅλην τὴν ἀγίαν Τεσσαρακοστήν.

Ἀπὸ δὲ γ'. Ὠδῆς, Κάθισμα, τοῦ Μηναίου, καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὸ Λαυσαϊκόν· εἰς δὲ τὴν ς'. Ὠδὴν, Κάθισμα Μαρτυρικὸν τὸ τοῦ Ἦχου, καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὸ Συναξάριον τοῦ Μηναίου τῆς ἡμέρας· καὶ εἰς τὴν ζ'. Ὠδὴν, Κοντάκιον Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Τὸ Τριῶδιον τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Στιχολογοῦμεν δὲ τὴν α'. Ὠδὴν τῶν θ'. Ὠδῶν.

Πῶς τὴν ἐμὴν, νῦν ἀποκλαύσομαι ἐκπτῶσιν; ποίαν ἀρχὴν πατήσομαι, τῆς σωτηρίας μου, ὁ ἀσώτως βιώσας; Οἰκτίρμον οἷς περ οἶδας, κρίμασι, σῶσόν με.

Ιδε καιρὸς, ἴδε ἡμέρα σωτήριος, ἡ τῆς Νηστείας εἰσοδος, ψυχὴ γρηγόρησον, καὶ παθῶν ταῖς εἰσοδοῦς, ἀπόκλειςον Κυρίῳ, ἐνατενίζουσα.

Αἁμαρτιῶν, ἡ τρικυμία χειμάζουσα, ἐπὶ βυθὸν καθέλκει με τῆς ἀπογνώσεως· ἀλλὰ

σοῦ τῷ πελάγει, προστρέχω τοῦ εἰλέους· Σῶσόν με Κύριε.

Μόνος ἐγὼ, τῇ ἁμαρτίᾳ δεδούλωμαι· μόνος ἐγὼ ταῖς πάθεσι, θύραν ἠνέωξα, εὐδιάλλακτε Λόγε· ἐπίσρεψόν με, σῶσον, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Η τὴν πηγὴν, τῆς ἀπαθείας κυήσασα, τραυματισθέντα πάθεσι, Κόρη θειάπενσον, καὶ πυρὸς αἰωνίου, ἐξάρπασόν με μόνη, Θεογαρίτωτε.

ἕτερον Τριῶδιον τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Ἦχος καὶ Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Δεῦτε λαοί, σήμερον ὑποδεξώμεθα, τῶν Νηστειῶν τὸ χάρισμα, ὡς Θεοδώρητον, καιρὸν τῆς μετανοίας· ἐν ταύτῃ τὸν Σωτῆρα, ἰλεωσόμεθα.

Εφθασε νῦν, εἰσῆκται ὁ τῶν ἀγώνων καιρὸς, τὸ τῆς Νηστείας σταδίου, προθύμως ἅπαντες, ἀπαρξώμεθα ταύτης, ταῖς ἀρεταῖς Κυρίῳ, ὡς δῶρα φέροντες. Δόξα.

Μοναῖς ἀπλῇ, τρίφωτε ἀρχικωτάτῃ Ἐναῖς, πανσθενεστάτῃ πάνζωε, Θεὲ καὶ Κύριε, Πατὴρ ὁ παντοκράτωρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, σῶζε τοὺς σέβοντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Θεοῦ, ἅγιον ὄρος ὑμνήσωμεν, Μαρίαν τὴν ἀμίαντον, ἐξ ἧς ἀνέτειλεν, ὁ τῆς δικαιοσύνης, Ἥλιος τοῖς ἐν σκότει, Χριστὸς ἡ πάντων ζωή.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Αρμα πυρὸς, ἔλαβεν Ἥλιαν τὸν θαυμαστὸν, νηστεία ὀπλισάμενον. Μωσῆν ἀνέδειξε θεατὴν τῶν ἀρρήτων· καὶ ἡμεῖς ταύτην εἰλόντες, ὀφόμεθα τὸν Χριστόν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Βρῶσιν Ἀδάμ, ἔφαγε· καὶ Παραδείσου αὐτὸν, ἡ ἀκρασία ἔξωσεν· ἡμᾶς δὲ Κύριε, ἡ Νηστεία λαβοῦσα, ἀξίους μετανοίας, δείξει φιλαίνθρωπε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε λαοί, ᾄσωμεν ᾠσμα Χριστῷ τῷ
» Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καὶ ὁδηγήσαντι, τὸν λαόν ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται.

Ὠδὴ ἡ. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς.

Πυρποληθέντα ἡδοναῖς, καὶ ψυχῆς τὸ ὀπτικὸν ἀμαυρωθέντα, τῷ πυρὶ τῆ σοῦ φόβου, ἀνακαινίσας Χριστέ, φωτί με σωτηρίας αὐγασον, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Γόρον μισήσασα παθῶν, ἐστίαθητι καλῶν
τῇ καρυκείᾳ, καὶ ἠδύνθητι μᾶλλον, τῇ
ἐκ νηστείας τρυφῇ, πικρίας ἡδονῶν ἐκκλίνου-
σα, ταπεινὴ ψυχὴ μου, καὶ ζῇθι εἰς αἰῶνας.

Πεπωρωμένος τὴν ψυχὴν, καὶ τῇ μέθῃ τῶν
παθῶν ἐσκοτισμένος, οὐδαμῶν ἀτενίζω,
πρὸς σέ τὸν μόνον Θεόν· διό με οἴκτειρον καὶ
φώτισον, καὶ τῆς μετανοίας ὑπαίνοϊζόν μοι
πύλας. Θεοτοκίον.

Εὐρανῶσασα ἡμῶν, τὴν γεώδη καὶ φθαρ-
τὴν Ἀγνὴ οὐσίαν, τῇ Θερμῇ σου πρεσβείᾳ,
κατευθυνθῆναι ἡμῶν, ἐντεύξεις καὶ δεήσεις
ποιήσον, πρὸς τὸν σὺν καὶ πάντων, Θεὸν καὶ
Βασιλέα.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν πάλαι δροσίσαντα.

Παιδρῶς εἰσδεξώμεθα, τῆς Νηστείας τὴν εἰ-
σοδὸν πιστοί· καὶ μὴ σκυθρωπάσωμεν,
ἀλλὰ νύψωμεν τὰ πρόσωπα ἡμῶν, ἀπαθείας
τῷ ὕδατι, εὐλογοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, Χρι-
στὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ελαίῳ αἰλείψαντες, συμπαθείας ψυχῆς τὴν
κεφαλὴν, μὴ βαττολογήσωμεν, τῷ Πατρὶ
ἡμῶν τῷ ἐν ταῖς οὐρανοῖς, προσευχαῖς ἀναπέμ-
παντες, εὐλογοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, αὐτὸν
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Αἴδιον ἀναρχον, τὸν Πατέρα ὑμνήσωμεν πι-
στοί, Υἱὸν δὲ συνἀναρχον, καὶ Πνεῦμα
συνεκλάμψαν ἐκ Πατρὸς, ὁμοούσια Πρόσωπα,
μιας ὄντα, τῆς παντοδυναμίου, ἀρχῆς καὶ ἐξ-
ουσίας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία θεόκλητε, ἱλαστήριον ὄντως τῶν πε-
πτῶν· ἐκ σοῦ γὰρ ἡ ἄφεσις, παροχεύε-
ται τοῖς πᾶσι δαφιλῶς, τὸν Υἱόν σου καὶ Κύ-
ριον, μὴ ἐλλίπης, εὐμενιζομένη, ὑπὲρ τῶν σέ
ὑμνοῦντων.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Νηστεύσας ὁ Κύριος, τεσσαράκοντα μέτρον
ἡμερῶν, ταῖς νῦν ἀφιέρωσε, καὶ ἡγίασεν
ἡμέρας ἀδελφοί· ἐν αἷς φθάσαντες κρίζομεν·
Εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν πάλαι δροσίσαντα, τῶν Ἑβραίων τῆς
• Παῖδας ἐν φλογί, καὶ φλέξαντα Κύριον,
• τοὺς Χαλδαίους παραδόξως ἐν αὐτῇ, ἀνυμνή-
• σωμεν λέγοντες· Εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε,
• εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σταχυολογεῖται καὶ ἡ Τιμιωτέρα.

Ὁδὴ δ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν λόγον.

Η τῆς Νηστείας ἡμέρα, ἀποχὴ ἀμαρτίας,
γενέσθω σοι ψυχὴ, καὶ πρὸς Θεὸν νεῦσις
ὁμοῦ καὶ οἰκείωσις, ὅπως φύγῃς κακίας τὰ
βαίραθρα, καὶ μόνας ταῖς ὁδοῖς, ταῖς φερύσαις
ποθήσης, πρὸς τὴν ἐκεῖ κατάπαυσιν.

Γαὶ λογισμοῖς ὀλισθήσας, καὶ σαρκὶ πλημ-
μελήσας, οἰκίζομαι καὶ στένω καὶ βοῶ·
Σῶσόν με Κύριε, σῶσόν με, ἀνεξίκακε μόνε,
καὶ μὴ καταδικάσῃς με εἰς πῦρ, τῆς γενένης
ἐκείνης, τὸν καταδίκησ ἀξίον.

Τὸν φωτεινὸν τῆς Νηστείας, ἐνδυθέντες χι-
τῶνα, κραιπάλης σκοτεινὸν καὶ δυσα-
χθές, ἀποδυσώμεθα ἔνδυμα· καὶ φαιδροὶ γεγο-
νότες, ταῖς θείαις ἀρεταῖς τὰ φωταυγὴ τοῦ
Σωτῆρος ἐν πίστει, ὁψόμεθα παθήματα.

Θεοτοκίον.

Εξασθενήσασαν πάσαις, προσβολαῖς τῶν
κακίστων, δαιμόνων τὴν ἀθλίαν μου ψυ-
χὴν, ἴασαι ἄχραντε Δέσποινα, ἱατρὸν τετο-
κυῖα, Χριστὸν τὴν ἀπολύτρωσιν ἡμῶν, τῶν εἰ-
δότων σε Κόρην, Παρθένον ἀδιάφθορον.

Εἰρμός ἄλλος. Τὴν ὑπερφυῶς σαρκί.

Τὺν ἐπέστη ὁ καιρὸς, τῶν ἀγίων Νηστεῶν·
ἐναρξώμεθα ταύτης, ἐν καλαῖς ἀναστρο-
φαῖς· εἰς κρίσεις γὰρ καὶ μάχας, μὴ νηστεύετε
φησὶν.

Εν τῷ ὄρει τῷ Χωρήβ, τῇ νηστείᾳ καθαρθεῖς,
εἶδε Θεὸν Ἠλίᾱς· καθαρθῶμεν καὶ ἡμεῖς,
νηστείᾳ τὴν καρδίαν, καὶ ὁψόμεθα Χριστόν.

Δόξα.

Μίαν φύσιν προσκυνῶ, τρία Πρόσωπα ὑ-
μνῶ, ἓνα Θεὸν τῶν ὅλων, τὸν Πατέρα
καὶ Υἱὸν, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν αἰδίου
ἀρχήν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πᾶσι τῇ Ἀγνῇ παιδοποιεῖς, ἡ Παρθένος γαλαχεῖς·
πῶς ἐνταύτῳ τὰ δύω, παρθενεύεις τί-
κτουσα; Θεὸς ἐστὶν ὁ δράσας· μὴ ἐκζητεῖ μοι
τὸ πῶς.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ημέρα μία μὲν φησὶ, βίος ὅλος γηγενῶν· τοῖς
καμνοῦσιν ἐκ πόθου, τεσσαράκοντα εἰσὶν,
ἡμέραι τῆς Νηστείας, ἃς τελέσωμεν παιδρῶς.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν ὑπερφυῶς σαρκί, συλλαβοῦσαν ἐν
• γαστρὶ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προσκ-
• λάμψαντα Λόγον, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις, με-
• γαλύνωμεν πιστοί.

Εἶτα τό·

Ἐξὸν ἐστὶν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζεις σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον, καὶ παναμώμητον, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ, καὶ ἐνδοξοτέραν, ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφὶμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκούσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σέ μεγαλύνομεν.

Μετανοοῦσαν μίαν, καὶ τὸ Φαταγωγικὸν τὸ τοῦ Ἥχου. Εἰς τοὺς Αἰῶνας, Στίχ. οὐ ψάλλομεν, ἀλλὰ μετὰ τὸ εἰπεῖν τὸ, Σοὶ δόξα πρέπει Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Δόξα σοι τῷ δείξαντι τὸ φῶς, καὶ φωτίσαντι τὸν κόσμον, κτλ., ἀπερχόμεθα ἐν τοῖς ψαλμοῖς ἡ δὲ, αἱ δύο Χοροὶ, καὶ ἱσταμένοι ἐν ἰστούῃ, ἀρχόμεθα τῷ, Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνδράποισι εὐδοκία, καὶ τὰ λοιπὰ, μετὰ πραΰσεως καὶ ἰσχύος τῆς φωνῆς πάντες, ποιοῦντες καὶ μετανοίας, γ'. Πληρουμένων δὲ αὐτῶν, λέγει ὁ Ἱερεὺς τὰς Αἰτήσεις· μετὰ δὲ τὴν Ἐκκλήνησιν, ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Ἥχος πλ. α'.

Ἀληθῶς ἡ Νηστεία, ἡ μήτηρ τῆς σωφροσύνης, ἡ κατήγορος τῆς ἀμαρτίας, καὶ συνήγορος τῆς μετανοίας, ἡ πολιτεία τῶν Ἀγγέλων, καὶ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων· οἱ πιστοὶ ἀνακραζόμεν· Ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶτ' τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ ἠγαλλιασάμεθα, καὶ εὐφρανθήμεν ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις ἡμῶν. Εὐφρανθήμεν ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν, ὧν εἶδομεν κακὰ· καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα σου, καὶ ὁδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ Ἰδιόμελον.

Στίχ. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον.

Μαρτυρικόν. Ἥχος ὁ αὐτός.

Εὐλογημένος ὁ στρατός, τοῦ Βασιλέως τῶν οὐρανῶν· εἰ γὰρ καὶ γηγενεῖς ὑπῆρχον οἱ Ἀθλοφόροι, ἀλλὰ ἀγγελικὴν ἀξίαν ἔσπευδον φθᾶσαι, τῶν σωμάτων καταφρονήσαντες, καὶ διὰ τῶν παθημάτων, τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀξιώσαντες τιμῆς. Εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐ τὴν τοῦ Θεοῦ Μητέρα καὶ Παρθένον αἰγνήν, καὶ τῶν Χερουβὶμ ἀγιωτέραν, ἐν φωναῖς ἀσμάτων μεγαλύνομεν, ὅτι ψυχῇ καὶ σώματι, Θεοτόκον ὁμολογοῦμεν, ὡς κυρίως γεννήσασαν, Θεὸν σεσαρκωμένον· πρέσβευε Πάναγνε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἶτα τό·

Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καὶ φαίλλειν τῷ Ὄνόματί σου Ὑψιστε· τοῦ ἀναγγέλλειν τὸ πρῶτ' τὸ ἐλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου κατὰ νύκτα.

Τὸ Τρισάγιον, καὶ μετανοίας γ'. τὸ, Παναγία Τριάς· τὸ, Πάτερ ἡμῶν. Μετὰ δὲ τὸ εἰπεῖν τὸν Ἱερέα, Ὅτι σου ἐστὶν ἡ Βασιλεία, λέγομεν τὸ παρὸν Ἀπολυτίκιον.

Ἐν τῷ Ναῷ ἐστῶτες τῆς δόξης σου, ἐν οὐρανῷ ἐστάναι νομίζομεν. Θεοτόκε πύλη ἐπεράνιε, ἀνοιξον ἡμῖν τὴν θύραν τῆς ἐλέους σου. Εἶτα τό, Κύριε ἐλέησον, μ'. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ. Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον Πάτερ.

Ο. Ἱερεὺς.

Ο' ὧν εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Καὶ ἡμεῖς λέγομεν τὸ, Ἐπουράνιε Βασιλεῦ. Ἐν οὕτω μετανοίας μεγάλης γ'. λέγοντες κατὰ ἑαυτοὺς καὶ τὴν προγραφείσαν Εὐχὴν τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ, Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου. Ο'ρα σελ. 65.

Μετὰ δὲ ταύτας, ἑτέρας μικρὰς β', καὶ πάλιν μετανοοῦσαν μεγάλην μίαν. Ἀναστάντες δὲ ἀρχόμεθα, Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ'. Μετανοίας γ'. καὶ ψάλλομεν τὴν Πρώτην ὕμνον, λέγοντες ἐν ἐκάστῳ Ψαλμῷ τὰ, Ἀλληλουῖα, ποιοῦντες καὶ μετανοίας γ'.

Δεῖ εἰδέναι, ὅτι ταῖς Δευτέρας πάσαις τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, εἰς τὴν πρώτην ὕμνον, οὐ στιχολογοῦμεν· εἰς δὲ τὰς λοιπὰς ἡμέρας, στιχολογοῦμεν, καὶ ποιοῦμεν καθ' ἓν Ἀντίφωνον μετανοίας, γ'.

Εἶτα ὁ ταχθεὶς Μοναχὸς ψάλλει τὸ παρὸν, εἰς Ἥχον πλ. β'.

Τὸ πρῶτ' εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου, ὁ Βασιλεὺς μου, καὶ ὁ Θεός μου.

Καὶ ἡμῶν ἀνταποκρινομένων, ὁ αὐτὸς ποιεῖ γονυκλισίαν ἐπὶ γῆς· ὡσαύτως καὶ εἰς τοὺς ἐπομένους δύο Στίχους.

Στίχ. α'. Τα ῥήματά μου ἐνώτισαι Κύριε.

Στίχ. β'. Ὅτι πρὸς σέ προσεύξομαι Κύριε.

Καὶ πάλιν.

Τὸ πρῶτ' εἰσάκουσον τῆς φωνῆς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τί σε καλέσωμεν, ὦ Κεχαριτωμένη; οὐρανόν; ὅτι ἀνέτειλας τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης. Παραΐδεις; ὅτι ἐβλάστησας τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας. Παρθένον; ὅτι ἔμεινας ἀφθορος. Ἀγνὴν Μητέρα; ὅτι ἔσχες σαῖς ἀγίαις ἀγκάλαις Υἱόν, τὸν πάντων Θεόν· αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰθ' οὕτω τοὺς ἐπομένους Στίχους, δευτεροῦντες τοὺς τρεῖς, καὶ τρισσεύοντες τὸν τελευταῖον, ψάλλοντες αὐτὸν μεγαλοφώνως καὶ ἀργῶς.

Τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον, κατὰ τὸ λόγιόν σου, καὶ μὴ κατακυριεύσάτω μου πᾶσα ἀνομία.

Λύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, καὶ φυλάξω τὰς ἐντολάς σου.

Τὸ πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν δούλόν σου, καὶ δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Πληρωθῆτω τὸ στόμα μου αἰνεσῶς σου, Κύριε, ὅπως ὑμνήσω τὴν δόξαν σου, ὅλην τὴν ἡμέραν, τὴν μεγαλοπρέπειάν σου.

Τὸ Τρισάγιον, μετανοίας γ'. Παναγία Τριάς· μετὰ δέ, τὸ, Παῖτερ ἡμῶν, ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεὺς· Ὅτι σοῦ ἐστίν· καὶ μετὰ τὸ, Ἀμήν, λέγομεν τὸ παρὸν Θεοτοκίον.

Τὴν ὑπερένδοξον τοῦ Θεοῦ Μητέρα, καὶ τῶν ἀγίων Ἀγγέλων ἀγιωτέραν, ἀσιγήτως ὑμνήσωμεν καρδίᾳ καὶ στόματι, Θεοτόκον αὐτὴν ὁμολογοῦντες, ὡς κυρίως γεννήσασαν Θεὸν σεσαρκωμένον, καὶ πρεσβεύουσαν ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ. Κύριε, ἐλέησον, μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ. Κύριε ἐλέησον, γ'. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν τιμωτέραν τῶν Χερουδīm. Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Παῖτερ. Ὁ Ἱερεὺς· Ὁ Θεὸς οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς, καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς, ἐπιφαίνει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Καὶ ποιούμεν τὰς γ'. μεγάλας μετανοίας, λέγοντες καὶ τὴν προγραφείσαν Εὐχὴν, Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου· ὁμοίως καὶ τὰς ἑτέρας μικρὰς ββ'. εἴτα καὶ τὴν τελευταίαν. Μετὰ ταῦτα, τὸ Τρισάγιον, καὶ μετανοίας γ'. καὶ ἀσπαζόμεθα τὰς ἀγίας Εἰκόνας· τὸ, Κύριε ἐλέησον, ββ'. καὶ ὁ Προεστὼς τὴν παροῦσαν Εὐχὴν.

Χριστέ τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον, ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, σημειωθῆτω ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, ἵνα ἐν αὐτῷ ὁψώμεθα φῶς τὸ

ἀπρόσιτον· καὶ κατεύθυνον τὰ διαθήματα ἡμῶν, πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν σου· πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου Μητρὸς, καὶ πάντων σου τῶν Ἀγίων. Ἀμήν.

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

Εἴτα ἐξερχόμεθα, λιτανεύοντες ἐν τῷ Νάρθηκι· κἀκεῖσε λέγονται αἱ συνήθεις Εὐχαί, καὶ ἀναγινώσκονται αἱ Κατηχήσεις τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, ὑπὸ τοῦ Προεστῶτος, ἢ ὑπὸ τοῦ Ἐκκλησιάρχου, ὡς προέγραπται, ἡγουν, ἐν τῇ Τετάρτῃ καὶ τῇ Παρασκευῇ, καὶ γίνεται τέλος, καὶ Ἀπόλυσις.

Οὗτος ὁ τύπος γίνεται κατὰ πᾶσαν τὴν ἀγίαν Τεσσαρακοστήν, ἐν τῷ Ὁρθρῷ, καὶ ἐν τῇ πρώτῃ Ὠρᾷ.

Περὶ δὲ ὥραν γ'. κρούει τὸ σιδηροῦν τρεῖς ὁ Κανδηλάπτης· καὶ συναγόμεθα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ποιοῦντες πρὸ τῆς ἐναρξεως ἕκαστος ἡμῶν ἐνώπιον τῶν ἀγίων θυρῶν, μετανοίας, γ'. καὶ ἀσπαζόμενοι τὰς ἀγίας Εἰκόνας· εἴτα καὶ ἑτέραν μίαν· ὁμοίως καὶ εἰς τοὺς Χοροὺς, πρὸς μίαν. Εὐλογήσαντος δὲ τοῦ Ἱερέως, καὶ ἀρχομένων ἡμῶν τοῦ Τρισαγίου, γίνονται μετάνοιαι γ'. μετὰ δὲ τὸ, Παῖτερ ἡμῶν, ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεὺς· Ὅτι σοῦ ἐστίν· καὶ μετὰ τὸ, Ἀμήν, τὸ, Κύριε ἐλέησον, ββ'. Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ'. καὶ μετανοίας γ'. καὶ στιχολογεῖται ἡ Τρίτη Ὠρᾷ, ὡς συνήθως· εἰς δὲ τὸ τέλος τοῦ τρίτου Ψαλμοῦ εἰς τὸ, Ἀλληλουῖα, μετανοίας γ'. καὶ ἀρχόμεθα τῆς στιχολογίας. Εἰς καθ' ἓν δὲ Ἀντίφωνον, ποιούμεν μετανοίας γ'. καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ Καθίσματος, ψάλλομεν τὸ παρὸν Τροπάριον.

Ἦχος πλ. β'.

Κύρα ὁ τὸ πανάγιόν σε Πνεῦμα ἐν τῇ τρίτῃ Ὠρᾷ τοῖς Ἀποστόλοις σου καταπέμψας, τοῦτο Ἀγαθέ, μὴ ἀντανέλης ἀφ' ἡμῶν, ἀλλ' ἐγκαίνισον ἡμῖν τοῖς δεομένοις σου.

Καὶ ἡμῶν ἀντιφωνούντων, ποιούμεν γονυκλίσιαν ἐπὶ γῆς· ὡσαύτως καὶ εἰς τοὺς ἐπομένους δύο Στίχους.

Στ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Στ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον· καὶ μετανοίας γ'.

Θεοτόκε σὺ εἰ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἰκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεῆσθαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ εὐθὺς ἀναγινώσκομεν εἰς τὸν Κλίμακα.

Ἀπὸ τῆς σήμερον ἔρχεται ὁ ταχθεὶς Μοναχὸς ἀφ' ὧν τὸν ἅγιον Τεσσαρακοστὴν. Διέρχεται δὲ ἡμέρα, καὶ ἐπιβλέπει τοὺς ὑπνούντας, καὶ διεγείρει πρὸς τὴν ἐκκρίσιν, κατὰ τὸν παρακολουθήσαντα τύπον.

Μετὰ δὲ τὴν Ἀνάγνωσιν τὸ παρόν.

Κύριος ὁ Θεὸς εὐλογητός, εὐλογητός Κύριος ἡμέραν καθ' ἡμέραν· κατευοδῶσαι ἡμῖν ὁ Θεὸς τῶν σωτηρίων ἡμῶν· ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Θεὸς τοῦ σώζειν.

Τὸ Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι σὺ εἶσθι, καὶ τὰ Τροπάρια ταῦτα.

Ἦχος πλ. δ'.

Εὐλογητός εἰ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πανσόφους τοὺς Ἀδελφεὺς ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ δι' αὐτῶν τὴν Οἰκουμένην σαγηνεύσας. Φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Δόξα.

Ταχεῖαν καὶ σταθεράν διδου παραμυθίαν τοῖς δούλοις σου, Ἰησοῦ, ἐν τῷ ἀκηδιαίσει ταῖς πνεύματα ἡμῶν· μὴ χωρίζου τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἐν θλίψεσι, μὴ μακρύνου τῶν φρενῶν ἡμῶν ἐν περιστάσεσιν· ἀλλ' αἰεὶ ἡμᾶς πρόφθασον. Ἐγγισον ἡμῖν, ἔγγισον ὁ πανταχοῦ· ὥσπερ καὶ τοῖς Ἀποστόλοις σου πάντοτε συνῆς, οὕτω καὶ τοῖς σὲ ποθοῦσιν ἔνωσον σαυτὸν Οἰκτίρμον· ἵνα συνημμένοι σοι ὑμνώμεν, καὶ δοξολογῶμεν τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ελπίς καὶ προστασία, καὶ καταφυγὴ τῶν Χριστιανῶν, τὸ ἀκαταμάχητον τείχος, τῶν καταπονουμένων ὁ λιμὴν, ὁ ἀχείμαστος, σὺ εἰ Θεοτόκε ἄχραντε· ἀλλ' ὡς τὸν κόσμον σώζουσα, τῇ ἀπαύστῳ πρεσβείᾳ σου, μνησθήτι καὶ ἡμῶν Παρθέने πανύμνητε.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ· Κύριε, ἐλέησον, γ'. Δόξα, καὶ νῦν· Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ· Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς·

Ὁ Θεὸς αἰκτιρῆσαι ἡμᾶς, καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Καὶ ποιῶμεν τὰς Μετανοίας, τὰς γ'· μεγάλας, καὶ τὰς β'. μικράς, ὡς προεγράφη. Μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν μετανοίαν, λέγει ὁ Προεστὼς τὴν παροῦσαν Εὐχὴν τοῦ ἁγίου Μαρκάρου.

Δέσποτα Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ, Κύριε Υἱὲ μονογενὲς, Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ ἅγιον

Πνεῦμα, μία Θεότης, μία Δύναμις, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν· καὶ οἷς ἐπίστασαι κρίμασι σῶσόν με τὸν ἀνάξιον δούλόν σου· ὅτι εὐλογητός εἰ, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁ δὲ Κανδηλάπτης, βαλὼν τὴν συνήθη μετάνοιαν τῷ Προεστῶτι, ἀπέρχεται, καὶ κρούει τὸ σήμαντρον ἔξ.

Καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω Εὐχῆς, ἐπισυνάπτομεν εὐθὺς καὶ τὴν Ἑκτὴν Ὠραν, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ, Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ'. καὶ μετανοίας γ'. Μετὰ δὲ τὴν πλήρωσιν τοῦ τρίτου Ψαλμοῦ, εἰς τὸ, Ἀλληλουῖα, μετανοίας γ'. καὶ στιχολογοῦμεν Κῆθισμα ἐν τοῦ Ψαλτηρίου· εἰς ἕκαστον δὲ Ἀντίφωνον, Ἀλληλουῖα, καὶ μετανοίας γ'. Εἶτα ψάλλομεν τὸ παρόν. Ἦχος β'.

Ο ἐν ἑκτῇ ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρα, τῷ Σταυρῷ προσηλώσας, τὴν ἐν τῷ Παραδείσῳ τολμηθεῖσαν τῷ Ἀδὰμ ἁμαρτίαν, καὶ τῶν πταισμάτων ἡμῶν τὸ χειρόγραφον διάρρηξον, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. Ἐνώτισαι ὁ Θεός τὴν προσευχήν μου, καὶ μὴ ὑπερίδῃς τὴν δέησίν μου.

Στίχ. Ἐγὼ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκέκραξα, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσέ μου.

Ποιῶντες καὶ τὰς μετανοίας, ὡς προγεγραπται.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οτι οὐκ ἔχομεν παρρησίαν διὰ τὰ πολλὰ ἡμῶν ἁμαρτήματα, σὺ τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα δυσώπησον, Θεοτόκε Παρθέने· πολλὰ γὰρ ἰσχύει δέησις Μητρός πρὸς εὐμένειαν Δεσπότης. Μὴ παρίδῃς ἁμαρτωλῶν ἰκεσίας ἢ Πάινσεμνος, ὅτι ἐλεήμων ἐστὶ, καὶ σώζειν δυνάμενος, ὁ καὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν καταδεχάμενος.

Καὶ μετανοίας γ'.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ ἐπόμενον Τροπάριον τῆς Προφητείας, καὶ μετὰ τοῦτο ἀναγινώσκομεν τὴν ἐφεξῆς Προφητείαν· οὕτω γὰρ ποιῶμεν κατὰ πᾶσαν τὴν ἁγίαν Τεσσαρακοστὴν ἐν ταῖς Τριθέκταις.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε Κύριε, ὃν πάντα φρίσσει καὶ τρέμει, ἀπὸ προσώπου τῆς δυνάμεώς σου· σοὶ προσπίπτομεν Ἀθάνατε· σοῦ δεόμεθα Ἁγία Σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, προσθείαις τῶν Ἀγίων σου.

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμός α'.

Γινώσκει Κύριος ὁδὸν δικαίων, καὶ ὁδὸς ἀσεβῶν ἀπολείπεται.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ, ὃς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 1.

Ο ῥασις, ἣν εἶδεν Ἡσαΐας, υἱὸς Ἀμμῶς, ἣν εἶδε κατὰ τῆς Ἰουδαίας, καὶ κατὰ Ἰερουσαλὴμ, ἐν βασιλείᾳ Ὀζίου, καὶ Ἰωάθαμ, καὶ Ἀχαζ, καὶ Ἐζεκίου, οἱ ἐβασίλευσαν τῆς Ἰουδαίας. "Ακουε, οὐρανέ, καὶ ἐνωτίζου, γῆ, ὅτι Κύριος ἐλάλησεν. Υἱοὺς ἐγέννησα καὶ ὑψωσα, αὐτοὶ δέ με ἠθέτησαν. "Εγὼ βούς τὸν κτησάμενον, καὶ ὄνος τὴν φάτνην τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Ἰσραὴλ δέ με οὐκ ἔγνω, καὶ ὁ λαὸς μου οὐ συνῆκεν. Οὐαὶ, ἔθνος ἀμαρτωλόν, λαὸς πλήρης ἀμαρτιῶν, σπέρμα πονηρόν, υἱοὶ ἀνομοὶ! ἐγκατελίπατε τὸν Κύριον, καὶ παρωγίσσατε τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ. Τί ἐτι πληγεῖτε, προστιθέντες ἀνομίαν; πᾶσα κεφαλὴ εἰς πόνον, καὶ πᾶσα καρδία εἰς λύπην· ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς, οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ ὁλοκληρία, οὔτε τραῦμα, οὔτε μώλωψ, οὔτε πληγὴ φλεγμαίνουσα· οὐκ ἔστι μάλαγμα ἐπιθεῖναι, οὔτε ἔλαιον, οὔτε καταδέσμους. Ἡ γῆ ὑμῶν ἔρημος, αἱ πόλεις ὑμῶν πυρίκαυστοι· τὴν χώραν ὑμῶν, ἐνώπιον ὑμῶν, ἀλλότριοι κατεσθίουσιν αὐτήν, καὶ ἠρήμωται, κατεστραμμένη ὑπὸ λαῶν ἀλλοτρίων. Ἐγκαταλειφθήσεται ἡ θυγάτηρ Σιών, ὡς σκηνὴ ἐν ἀμπελῶνι, καὶ ὡς ὀπωροφυλάκιον ἐν σικυηραίῳ, ὡς πόλις παλωρευομένη. Καὶ εἰ μὴ Κύριος Σαβαώθ ἐγκατέλιπεν ἡμῖν σπέρμα, ὡς Σόδομα ἂν ἐγενήθημεν, καὶ ὡς Γόμορρά ἂν ὠμοιωθῆμεν. "Ακούσατε λόγου Κυρίου, ἄρχοντες Σοδόμων· προσέχετε νόμον Θεοῦ, λαὸς Γομόρρας. Τί μοι πλῆθος τῶν θυσιῶν ὑμῶν; λέγει Κύριος· πλήρης εἰμι ὁλοκαυτωμάτων κριῶν, καὶ στέαρ ἀρνῶν, καὶ αἷμα ταύρων, καὶ τράγων οὐ βούλαμαι. Οὐδ' ἂν ἔρχησθε ὀφθῆναί μοι· τίς γὰρ ἐξεζήτησε ταῦτα ἐκ τῶν χειρῶν ὑμῶν; πατεῖν τὴν αὐλὴν μου, οὐ προσθήσεσθε· εἴαν φέρητέ μοι σερμίδαλιν, μάταιον· θυμίαμα, βδέλυγμα μοι ἐστίν. Τὰς νεομηνίας ὑμῶν, καὶ τὰ σαββάτα, καὶ ἡμέραν μεγάλην, οὐκ ἀνέχομαι· νηστειὰν καὶ ἀργαίαν, καὶ τὰς ἐορταῖς ὑμῶν μισεῖ· ἡ ψυχὴ μου ἐγενήθητέ μοι εἰς πλησμονήν· οὐκέτι ἀνέχομαι τὰς ἀμαρτίας ὑμῶν. "Οταν ἐκτείνετε τὰς χεῖρας ὑμῶν πρὸς με, ἀποστρέψω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀπὸ ὑμῶν· καὶ εἴαν πληθύνητε τὴν δέσπραν, οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν· αἱ γὰρ χεῖρες ὑμῶν αἵ-

ματος πλήρεις. Λούσασθε, καὶ καθαροὶ γίνεσθε· ἀφέλετε τὰς πονηρίας ἀπὸ τῶν ψυχῶν ὑμῶν· ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου, παύσασθε ἀπὸ τῶν πονηρῶν ὑμῶν· μαίθετε καλὸν ποιεῖν· ἐκζητήσατε κρίσιν· ρύσασθε ἀδικούμενον· κρίνατε ὀρφανῷ, καὶ δικαιοῦσατε χήραν. Καὶ δεῦτε, καὶ διαλεχθῶμεν, λέγει Κύριος· καὶ εἴαν ὦσιν αἱ ἀμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινικοῦν, ὡς χιών λευκανῶ· εἴαν δὲ ὦσιν ὡς κόκκινον, ὡς ἔριον λευκανῶ. Καὶ εἴαν θάψετε, καὶ εἰσακούσητέ με, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε· εἴαν δὲ μὴ θάψετε, μηδὲ εἰσακούσητέ με, μάχαιρα ὑμᾶς κατεδέεται· τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα.

Προκείμενον. Πсаломъ β'.
Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ, καὶ ἀγαλλιάσθε αὐτῷ ἐν τρόμῳ.

Στίχ. Ἵνα τί ἐφρύαξαν ἔθνη, καὶ λαοὶ ἐμελίτησαν κενά;

Ἡτα γίνεται Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Εὐαγγέλιον καὶ μετ' αὐτὴν εὐδὲς τὸ παρόν.

Ταχὺ προκαταλαβέτωσαν ἡμᾶς οἱ οἰκτιρμοί σου Κύριε, ὅτι ἐπτωχεύσαμεν σφοδρὰ· βοήθησον ἡμῖν, ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου. Κύριε, ρύσαι ἡμᾶς, καὶ ἰλασθήτι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Τὸ Τρισάγιον, μετάνοιας, γ'. καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν τὰ παρόντα Τροπάρια, εἰς ἱερόν β'.

Σωτηρίαν ἐργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστέ ὁ Θεός· ἐπὶ Σταυραὺ ταῖς ἀχράντους σου χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυνάγων πάντα τὰ ἔθνη κρίζοντα· Κύριε δόξα σοι.

Δόξα.

Τὴν ἀχράντον Εἰκόνα σου προσκυνούμεν Ἀγαθέ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός· βούλησαι γὰρ νυδόκησας, σαρκὶ ἀναλθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ρύσῃ αὐς Ἀπλῶς ἐκ τῆς δουλείας τοῦ πύχρου. Ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Χαράς ἐπλήρωσας τὰ πάντα, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τὰ σῶσαι τὸν κόσμον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.
ὑππλαγχνίας ὑπάρχουσα πηγή, συμπαθεῖς θείας ἀξιώσον ἡμᾶς Θεοτόκε· βλέπον εἰς λαόν τὸν ἀμαρτήσαντα, δείξον ὡς αἰετὴν τὴν δυναστείαν σου· εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζοντες, τὸ Χαῖρε βοῶμέν σοι, ὡς ποτὲ ὁ Γαβριὴλ, ὁ τῶν Ἀσωμάτων Ἀρχιστράτηγος.

Τὸ Θεοτοκίον τοῦτο λέγεται τῇ Δευτέρᾳ.

τῇ Τρίτῃ, καὶ τῇ Πέμπτῃ· τῇ δὲ Τετάρτῃ καὶ τῇ Παρασκευῇ, λέγεται τὸ ἐξῆς.

Σταυροθεοτοκίον. Ἦχος β'.

Υπερδοξασμένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένη, ὑμνοῦμέν σε· διὰ γὰρ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ σου κατεβλήθη ὁ Ἄδης, καὶ ὁ θάνατος τέθηκε· νεκρωθέντες ἀνέστημεν, καὶ ζωῆς ἠξιώθημεν· τὸν Παραδεισον ἐλάβομεν, τὴν ἀρχαίαν ἀπολαυσιν· διὸ εὐχαριστοῦντες δοξολογοῦμεν, ὡς κραταῖον Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ μόνον πολυέλεον.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ· Κύριε ἐλέησον, γ'. Δόξα, καὶ νῦν· Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ· Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ· Καὶ ὁ Ἱερεὺς· Ὁ Θεὸς οἴκτειρήσαι ἡμᾶς, καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς.

Καὶ ποιῶμεν τὰς γ'. μεγάλους μετανοίας μετὰ τῆς Εὐχῆς τοῦ ἁγίου Γερασίμου, αἷς προγέγραπται. Μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν, λέγομεν Τρισάγιον μετὰ μετανοιῶν γ'. καὶ ἀσπαζόμεθα τὰς ἁγίας Εἰκόνας. Κύριε ἐλέησον, ιβ'. Εἰτα, Δόξα σοι, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι.

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

Οὗτος ὁ τύπος καὶ ἡ τάξις ὀφείλει γίνεσθαι κατὰ πᾶσαν τὴν ἁγίαν Τεσσαρακοστήν, ἐν ταῖς Τριθέκταις.

Δεῖ εἰδέναι, ὅτι μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν, ἐξερχόμενοι τῆς Ἐκκλησίας, ἀπερχόμεθα μετὰ πάσης ἡσυχίας ἐν τοῖς ἰδίοις κελλίοις· καὶ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν συντυχίας πρὸς ἀλλήλους ποιεῖν· κεκώλυνται γὰρ παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων· ὁ καὶ ὀφείλομεν φυλάσσειν κατὰ πᾶσαν σύναξιν.

Περὶ δὲ ὦραν ἐννάτην, κρούει ὁ Κανδηλάπτης τὴν θ'. καὶ συναγόμεθα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Μετὰ δὲ τὸν Εὐλογητὸν, Βασιλεῦ Οὐράνιε· Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι σοῦ ἐστίν· Κύριε ἐλέησον, ιβ'. Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ'. μετανοίας γ'. καὶ φαλλομεν τὴν Ἐννάτην ὦραν τρίφαλμον· εἰς δὲ τὸ τέλος τοῦ τρίτου Ψαλμοῦ, εἰς τὸ, Ἀλληλούϊα, μετανοίας γ'. καὶ στιχολογοῦμεν τὸ Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου· καθ' ἓν δὲ Ἀντίφωνον μετανοίας γ'. Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τῆς Στιχολογ. φαλλομεν τὸ παρὸν Τροπάριον μετὰ τῶν Στίχ. ποιῶντες, καὶ τὰς ἐν τούτοις μετανοίας.

Ἦχος πλ. δ'.

Ο ἐν τῇ ἐννάτῃ ὥρᾳ δι' ἡμᾶς σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος, νέκρωσον τῆς σαρ-

κὸς ἡμῶν τὸ φρόνημα, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. Ἐγγισάτω ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου Κύριε, κατὰ τὸ λόγιόν σου συνέτισόν με.

Στίχ. Εἰσελθοὶ τὸ ἀξίωμαί μου ἐνώπιόν σου Κύριε, κατὰ τὸ λόγιόν σου ρῦσαί με.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σαύρωσιν ὑπομείνας Ἀγαθὲ· ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ Ἐγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδῃς οὕς ἐπλάσας τῇ χειρὶ σου· δείξον τὴν φιλανθρωπίαν σου, Ἐλεῆμον· δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον Σωτὴρ ἡμῶν λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Μετανοίας γ'. Καὶ μετὰ τὴν Ἀνάγνωσιν εἰς τὸν Κλήμακα πάλιν, λέγομεν τὸ παρὸν.

Μὴ δὴ παραδῶῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, διὰ τὸ Ὄνομά σου τὸ ἅγιον, καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, διὰ Ἀβραάμ τὸν ἡγαπημένον ὑπὸ σοῦ, καὶ διὰ Ἰσαὰκ τὸν δοῦλόν σου, καὶ Ἰσραὴλ τὸν ἅγιόν σου.

Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι σοῦ ἐστίν ἡ Βασιλεία. Εἰτα τὰ παρόντα Τροπάρια. Ἦχος πλ. δ'.

Βλέπων ὁ Ληστής τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, ἔλεγεν· Εἰ μὴ Θεός ὑπῆρχε σαρκωθείς, ὁ σὺν ἡμῖν σταυρωθεὶς, οὐκ ἂν ὁ ἥλιος ταῖς ἀκτῖνας ἐναπέκρυψεν, οὐδὲ ἡ γῆ σιομένη ἐκυμαίνετο. Ἀλλ' ὁ πάντων ἀνεχόμενος, Μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Δόξα.

Εν μέσῳ δύω ληστῶν, ζυγὸς δικαιοσύνης εὐρέθη ὁ Σταυρός σου· τοῦ μὲν, καταγομένου εἰς Ἄδην, τῷ βάρει τῆς βλασφημίας· τοῦ δὲ, κουφιζομένου πταισμάτων, πρὸς γνῶσιν θεολογίας, Χριστέ ὁ Θεός, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα, καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ἐν τῷ Σταυρῷ θεωροῦσα ἡ Τεκοῦσα, ἔλεγε δακρύουσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σε τὴν σαύρωσι, ἣν ὑπὲρ πάντων ὑπομένεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεός μου.

Κύριε ἐλέησον, μ'. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ· Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ.

Ὁ Ἱερεὺς·

Ὁ Θεὸς οἴκτειρήσαι ἡμᾶς, καὶ εὐλογῆσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς.

Καὶ ποιήσαντες τὰς γ'· μεγάλας μετανοίας, μετὰ τῆς προδηλώσεως Ἑλθῆς τοῦ ὁσίου Ἐφραίμ, ἱσταμένα ὑστερον κατὰ τὴν τάξιν εἰς τοὺς Χοροὺς, καὶ ἀρχόμεθα τῶν Μακαρισμῶν μετὰ μέλους μεγαλοφώνως καὶ ἀργῶς, ψάλλοντες μεθ' ἑνα ἕκαστον αὐτῶν, εἰς Ἦχον πλ. δ'. τὸ,

Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου· ὡσαύτως καὶ μετὰ τὸ, Δόξα, καὶ τὸ, Καὶ νῦν· ποιῶμεν δὲ καὶ μετάνοιαν μικράν μίαν ἐν ἑκάστῳ, Μνήσθητι.

Οἱ Μακαρισμοί.

Ε'ν τῇ Βασιλείᾳ σου μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες, καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία, τῶν Οὐρανῶν.

Μακάριοι ἐστε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς, καὶ διώξωσι, καὶ εἰπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ.

Χαίrete, καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν, πολὺς ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Δόξα Πατρὶ, καὶ Υἱῷ, καὶ ἁγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν, καὶ αἰῖ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μετὰ ταῦτα, ἐνουμένων τῶν δύο Χορῶν, λέγομεν γεγωντέρᾳ φωνῇ, τὸ, Μνήσθητι ἡμῶν, ἐκ γ'· ὡς ἔπεται, ποιῶντες ἐν ἑκάστῳ καὶ μετάνοιαν μεγάλην μίαν.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μνήσθητι ἡμῶν, Δέσποτα, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μνήσθητι ἡμῶν, Ἄγιε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Εἶτα.

Χορὸς ὁ ἐπουράνιος ὑμνεῖ σε, καὶ λέγει· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου.

Στίχ. Προσέλθετε πρὸς αὐτὸν καὶ φωτίσθητε, καὶ τὰ πρόσωπα ὑμῶν οὐ μὴ κατασχυθῇ.

Χορὸς ὁ ἐπουράνιος ὑμνεῖ σε, καὶ λέγει· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ Οὐρανὸς, καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου.

Δόξα.

Χορὸς ἁγίων Ἀγγέλων, καὶ Ἀρχαγγέλων, μετὰ πασῶν τῶν ἐπουρανίων Δυνάμεων, ὑμνεῖ σε, καὶ λέγει· Ἄγιος Ἄγιος, Ἄγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ Οὐρανὸς, καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου.

Καὶ νῦν.

Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν, Πατέρα παντοκράτορα.

Εἶτα.

Ἄντες, ἄφες, συγχώρησον ὁ Θεὸς τὰ παραπτώματα ἡμῶν τὰ ἐκούσια, καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ, τὰ ἐν γνώσει, καὶ ἀγνοίᾳ, τὰ ἐν νυκτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ, τὰ κατὰ νοῦν καὶ διάνοιαν· τὰ πάντα ἡμῖν συγχώρησον, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Εἶτα τὸ, Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς. Μετὰ δὲ ταῦτα, λέγομεν τὸ Κοντάκιον, τῆς Μεταμορφώσεως.

Ἦχος βαρὺς.

Ε'πὶ τοῦ ὄρους μετεμορφώθης, καὶ ὡς ἐχώρουν οἱ Μαθηταί σου τὴν δόξαν σου, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐθεάσαντο· ἵνα ὅταν σε ἴδωσι σταυρούμενον, τὸ μὲν Πάθος νοήσωσιν ἐκούσιον· τῷ δὲ κόσμῳ κηρύξωσιν, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγατμα.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον τῶν Ἀσωμάτων.

Ἦχος β'.

Ἀρχιστράτηγοι Θεοῦ, λειτουργοὶ θείας δόξης, τῶν ἀνθρώπων ὁδηγοί, καὶ ἀρχηγοὶ Ἀσωμάτων, τὸ συμφέρον ἡμῖν πρεσβεύσατε, καὶ τὸ μέγα ἔλεος, ὡς τῶν Ἀσωμάτων Ἀρχιστράτηγοι.

Τῇ δὲ Τρίτῃ, λέγομεν Κοντάκ. τοῦ Προδρόμου.

Ἦχος β'.

Προφῆτα Θεοῦ, καὶ Πρόδρομε τῆς χάριτος, τὴν κάραν τὴν σὴν, ὡς ῥόδον ἱερώτατον, ἐκ τῆς γῆς εὐραίμενοι, τὰς ἰάσεις πάντοτε λαμβάνομεν· καὶ γὰρ πάλιν ὡς πρότερον ἐν κόσμῳ κηρύττεις τὴν μετάνοιαν.

Τῇ δὲ Τετάρτῃ, καὶ τῇ Παρασκευῇ,
Σταυρώσιμον. Ἦχος δ'.

Ο ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, τῇ ἐ-
πωνύμῳ σου καὶ νῇ πολιτείᾳ, τοὺς οἰκτι-
μούς σε δώρησαι, Χριστέ ὁ Θεός· εὐφρανὸν ἐν
τῇ δυνάμει σου τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν,
ὥστε χορηγῶν αὐτοῖς κατὰ τῶν πολεμίων·
τὴν συμμαχίαν ἔχαιεν τὴν σὴν, ὅπλον εἰρήνης,
αἰτήτητον τρόπαιον.

Τῇ Πέμπτῃ, Κοντάκιον τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος β'.

Τοὺς ἀσφαλεῖς καὶ Θεοφθόγγους Κήρυκας,
τὴν κορυφὴν τῶν Μαθητῶν σε Κύριε, προσ-
ελάβου εἰς ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν σου καὶ ἀ-
νάπαυσιν· τοὺς πόνους γὰρ ἐκείνων καὶ τὸν
θάνατον, ἐδέξω ὑπὲρ πάντων ὁλοκάρπῳ σου, ὁ
μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Ἔτερον τοῦ ἁγίου Νικολάου, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Εν τοῖς Μύροις Ἄγιο, ἱερευρὸς ἀνεδείχθης,
τοῦ Χριστοῦ γὰρ Ὅσιε, τὸ Εὐαγγέλιον
πληρώσας, ἔθηκες τὴν ψυχὴν σου ὑπὲρ λαοῦ
σου, ἔσωσας τοὺς αἰθώους ἐκ τοῦ θανάτου·
διὰ τοῦτο ἡγιασθης, ὡς μέγας Μήστης Θεοῦ
τῆς χάριτος.

Εἶτα, τὸ Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς·
καὶ μετὰ ταῦτα, τὸ παρὸν Νεκρώσιμον.

Ἦχος πλ. δ'.

Μετὰ τῶν Ἀγίων ἀνάπαυσον Χριστέ, ταῖς
ψυχαῖς τῶν δούλων σου, ἐνθα οὐκ ἔστι
πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀ-
τελεύτητος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος δ'.

Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε,
μεσιτεία πρὸς τὸν Ποιητὴν ἀμετάθετε,
μὴ παρίδης ἀμαρτωλῶν δεήσεως φωναῖς, ἀλλὰ
πρόσφθασον, ὡς ἀγαθὴ εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν,
τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι· Τάχυνον εἰς
πρεσβείαν, καὶ σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν, ἢ προσ-
τατεύουσα εἰς, Θεοτόκε τῶν τιμώντων σε.

Τό, Κύριε ἐλέησον, μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ·
Κύριε ἐλέησον, γ'. Δόξα, καὶ νῦν· Τὴν τιμω-
τέραν τῶν Χερουβίμ· Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐ-
λόγησον, Πάτερ· Ὁ ἱερεὺς· Ὁ Θεός οἰκτιρή-
σαι ἡμᾶς· Καὶ ποιῶμεν ταῖς γ'. μεγάλας με-
τανοίας, καὶ ταῖς β'. Εἶτα ἐξέρχεται ὁ Κανδη-
λαίτης, καὶ κρῖναι τὸ μέγα σήμαντρον· Ἡμεῖς
δὲ εὐχόμεθα ἡσύχως, καὶ ἄρχεται ὁ Προεστὼς
τό, Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ'. καὶ μετανοίας,
γ'. καὶ ψάλλομεν τὸν ργ'. Ψαλμὸν τοῦ Ἑσπε-
ρινοῦ· Ὁ δὲ ἱερεὺς λέγει καθ' ἑαυτὸν ταῖς συν-

ήσεις Εὐχαῖς τοῦ Αὐχνηκοῦ· μετὰ δὲ τὸ τέλος
τοῦ Προομιτικοῦ Ψαλμοῦ, εἰς τὸ, Ἀλληλουῖα,
μετανοίας γ'. καὶ στιχολογοῦμεν τὰ, Πρὸς
Κύριον· καθ' ἐν δὲ Ἀντίφωνον, ποιῶμεν μετα-
νοίας γ'. καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, εἰς
ἐφεξῆς.

Ἀπαράλλακτος δὲ ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία αὕτη
τοῦ Ὁρθρου, τῶν Ὠρῶν, καὶ τοῦ Ἑσπερινοῦ,
καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἡμέραις τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Χρὴ εἰδέναι, ὅτι εἰάν γίνηται Ἀδελφὸν ἐκδημῆσαι
πρὸς Κύριον ἐν ταῖς ἀγίαις ταύταις ἡμέραις, διὰ μέσης
τῆς Ἑβδομάδος, Παννυχὶς οὐ γίνεται τῶν τρίτων αὐτοῦ,
ἕως τῆς Παρασκευῆς Ἑσπίας· τότε γὰρ τελεῖται ἡ Παν-
νυχὶς αὐτοῦ, καὶ τῷ Σαββάτῳ ἡ Λειτουργία αὐτοῦ· τὸ
δὲ ἐπὶ τὸν Σάββατον, γίνονται τὰ ἱννατα αὐτοῦ, καὶ λαγ-
χάνη καὶ τε μή. Τὰ δὲ τισσαρακοστὰ αὐτοῦ γίνονται,
ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ πληρωθῇ· αἱ δὲ προ-
φοραὶ καὶ αἱ μνημαὶ αὐτοῦ, ἄρχονται ἀπὸ τῆς νείας Κυ-
ριακῆς, μέχρι συμπληρώσεως ἡμερῶν τισσαράκοντα.

— — —

Τῇ ΔΕΥΤΕΡῃ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Μετὰ τὸν Προομιτικόν, στιχολογοῦμεν τὰ
Πρὸς Κύριον· εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσώ-
μεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στίχ.
προσόμοια τοῦ Τριφδίου, γ'.

Ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ἦχος β'. Πάντας ὑπερέβην.

Πᾶσαν ἁμαρτίαν διεπραξάμην, πάντας ὑ-
περέβην τῇ ἀσωτίᾳ· εἰάν θελήσω μετα-
νοῆσαι, οὐκ ἔχω δακρύων ὀχετοὺς· εἰάν ῥαθύ-
μως καὶ νῦν βιώσω, κολάσει ὑποδικός εἰμι.
Ἀλλὰ δός μοι διόρθωσιν μόνε ἀγαθέ, ὁ Θεός,
καὶ ἐλέησόν με.

Ο μβρους μοι παραίσχου Χριστέ δακρύων,
ἐν τῇ τῆς Νηστείας τερπνῇ ἡμέρᾳ· ὅπως
πενθήσω καὶ ἀποπλύνω, τὸν ῥύπον τὸν ἐκ
τῶν ἡδονῶν, καὶ ἐποφθῶ σοι κεκαθαρμένος,
ὥστε Κριτὴς ἐξ οὐρανοῦ, μέλλης ἔρχεσθαι
Κύριε, κρίναι τοὺς βροτοὺς, ὡς κριτὴς, καὶ
δίκαιος μόνος.

Ἔτερον, τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. α'. Ὅσιε Πάτερ.

Δεῦτε προθύμως, τὸ στερεὸν ὅπλον τῆς Νη-
στείας, ἔχοντες ὡς θυρεόν, πᾶσαν με-
θοδείαν πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, ἀποστρέψωμεν
πιστοί· μὴ θελχθῶμεν ταῖς ἡδοναῖς τῶν πα-

Θῶν, μὴ τὸ πῦρ τῶν πειρασμῶν δειλιάσωμεν δι' ὧν Χριστὸς ὁ φιλόανθρωπος, βραβείois τῆς ὑπομονῆς στεφανώσῃ ἡμᾶς· ὅθεν παρρησίᾳ προσευχόμενοι, προσπίπτομεν κραυγαῖζοντες, αἰτούμενοι εἰρήνην, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετὰ δὲ τὸ, Φῶς ἱλαρόν, εὐθύς τὰς Προφητείας.

Ἑσπέρας, Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ψαλμὸς γ'.

Τοῦ Κυρίου ἡ σωτηρία, καὶ ἐπὶ τὸν λαόν σου ἡ εὐλογία σου.

Στίχ. Κύριε τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλίβοντές με.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 1.

Εν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος, καὶ ἀκατάσκευάστος, καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου· καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐπαφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω φῶς· καὶ ἐγένετο φῶς. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, ὅτι καλόν· καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀναμέσον τοῦ φωτός, καὶ ἀναμέσον τοῦ σκότους. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, Ἡμέραν, καὶ τὸ σκότος ἐκάλεσε, Νύκτα· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος· καὶ ἔσω διαχωρίζον ἀναμέσον ὕδατος, καὶ ὕδατος· καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός, τὸ στερέωμα· καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀναμέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ἐπάνω τοῦ στερεώματος, καὶ ἀναμέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ὑποκάτω τοῦ στερεώματος· Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα, Οὐρανόν· καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα δεύτερα. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Συναχθήτω τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς συναγωγὴν μίαν, καὶ ὀφθήτω ἡ ξηρά· καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ συνήχθη τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν· καὶ ὤφθη ἡ ξηρά. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ξηράν, Γῆν, καὶ τὰ συστήματα τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε, Θαλάσσιας. Καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοιότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ, κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐξήνεγκεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ'

ὁμοιότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιῶν καρπὸν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα τρίτη.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. α'. Ψαλμὸς δ'.

Κύριος εἰσακούσεται μου, ἐν τῷ κακραγέειν μου πρὸς αὐτόν.

Στίχ. Ἐν τῷ ἐπικαλεῖσθαι με, εἰσήκουσάς μου, ὁ Θεὸς τῆς δικαιοσύνης μου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 1.

Παραμίαι Σολομώντος υἱοῦ Δαυὶδ, ὃς ἐβασίλευσεν ἐν Ἰσραὴλ, γινῶναι σοφίαν καὶ παιδείαν, καὶ νοῆσαι λόγου φρονήσεως· δεξιᾶσθαι τε στροφὰς λόγων, νοῆσαι τε δικαιοσύνην ἀληθῆ, καὶ κρίμα κατευθύνειν· ἵνα δῶ ἀκάκοις πανουργίαν, παιδί δὲ νέῳ, αἰσθήσιν τε καὶ ἔννοιαν. Τῶνδε γὰρ ἀκούσας σοφός, σοφώτερος ἔσται, ὁ δὲ νοήμων κυδέρνησιν κτήσεται· νοήσῃ τε παραβολὴν, καὶ σκοτεινὸν λόγον, ῥήσεις τε σοφῶν καὶ αἰνίγματα. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου· σύνεσις δὲ, ἀγαθὴ πᾶσι τοῖς ποιοῦσιν αὐτήν· εὐσέβεια εἰς Θεόν, ἀρχὴ αἰσθήσεως· σοφίαν δὲ καὶ παιδείαν, ἀσεβεῖς ἐξηθνήσουσιν. Ἄκουε, Υἱέ, νόμους πατρός σου, καὶ μὴ ἀπώσῃ θεσμούς μητρός σου. Στέφανον γὰρ χαρίτων δέξῃ σὴ κορυφῇ, καὶ κλοιὸν χρύσεον περὶ σὺν τραχήλῳ. Υἱέ, μὴ σε πλανήσωσιν ἀσεβεῖς ἄνδρες, μηδὲ βουληθῆς, εἰάν παρακαλέσωσί σε, λέγοντες· Ἐλθέ μεθ' ἡμῶν, κοινώνησον αἵματος· κρύψωμεν δὲ εἰς γῆν ἄνδρα δίκαιον ἀδίκως· καταπίωμεν δὲ αὐτόν, ὥσπερ Ἀῶν ζῶντα, καὶ ἄρωμεν τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ ἀπὸ τῆς γῆς· τὴν κτήσιν αὐτοῦ τὴν πολυτελεῖα καταλαβώμεθα· πλήσωμεν δὲ οἴκους ἡμετέρους σκυλῶν· τὸν δὲ κληρόν σου βάλε ἐν μέσῳ ἡμῶν· κοινὸν δὲ βαλαίντιον κτησώμεθα πάντες, καὶ μαρσύπιον ἐν γεννηθῆτω ἡμῖν· Υἱέ μου, μὴ πορευθῆς ἐν ὁδῷ μετ' αὐτῶν· ἐκκλινον δὲ τὸν πόδα σου ἐκ τῶν τρίβων αὐτῶν· οἱ γὰρ πόδες αὐτῶν εἰς κακίαν τρέχουσι, καὶ ταχίνοι εἰσι τοῦ ἐκχέαι αἷμα. Οὐ γὰρ ἀδίκως ἐκτείνεται δίκτυα πτερωτοῖς. Αὐτοὶ γὰρ οἱ φόνου μετέχοντες, θησαυρίζουσιν ἑαυτοῖς κακὰ· ἡ δὲ καταστροφὴ ἀνδρῶν παρανόμων, κακὴ. Αὗται αἱ ὁδοὶ εἰσι πάντων τῶν συντελούντων τὰ ἄνομα· τῇ γὰρ ἀσεβείᾳ τὴν ἑαυτῶν ψυχὴν ἀφαιροῦνται. Σοφία ἐν ἐξόδοις ὑμνεῖται, ἐν δὲ πλατείαις παρρησίαν ἔχει.

Τό, Καταξίωσον Κύριε· καὶ μετανοίας γ'·
Εἰς δὲ τὰ Ἀποστιγα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον·

Ἦχος γ'.

Νηστεύσωμεν νηστείαν δεκτὴν, εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ· ἀληθὴς νηστεία, ἡ τῶν κακῶν ἀλλοτριώσεις, ἐγκράτεια γλώσσης, θυμοῦ ἀποχή, ἐπιθυμιῶν χωρισμός, καταλαλιᾶς, ψεύδους, καὶ ἐπιτορκίας· ἡ τούτων ἐνδεia, νηστεία ἐστίν, ἀληθὴς καὶ εὐπρόσδεκτος.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ Οὐρανῷ· Ἰδοὺ ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων, εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν· ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης, εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς· οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ Ἰδιόμελον.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως· ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν· τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνῆσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηγάτοις.

Μαρτυρικόν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Μεγάλη τῶν Μαρτύρων σου Χριστέ ἡ δύναμις! ἐν μνήμασι γὰρ κεῖνται, καὶ πνεύματα διώκουσι, καὶ κατήργησαν ἐχθροῦ τὴν ἐξουσίαν, τῇ πίστει τῆς Τριαδος, ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σέ θαρρόμεν, εἰς σέ καυχώμεθα, ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστίν· πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου. Εἴτα ποιῇ ὁ Κανονάρχης τὴν συνήθη μετανοίαν εἰς τοὺς Χορούς· ὡσαύτως καὶ οἱ δύο Χοροί. Τὸ, Νῦν ἀπολύεις· τὸ Τρισάγιον, καὶ μετανοίας γ'. Ὁ Ἱερεὺς· Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία.

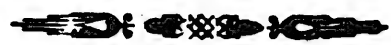
Εἴτα φαλλόμεν τὰ Τροπαῖα. Θεοτόκε Παρθένα. Βαπτιστὰ τοῦ Χριστοῦ· Ἰκετεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν. Ὑπὸ τὴν σὴν εἰσπλαγχίαν· ποιῶντες ἀνά μίαν μετανοίαν εἰς ἕκαστον αὐτῶν, πλὴν τοῦ τελευταίου, ὅπερ λέγεται πράξις τῇ φωνῇ καὶ ἄνευ μέλους.

Κύριε ἐλέησον· Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν· Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ. Ὁ Ἱερεὺς· Ὁ ὢν εὐλογητός· καὶ ἡμεῖς τὸ, Ἐπουράνιε Βασιλεῦ· τὰς τρεῖς μεγάλας μετανοίας μετὰ τῆς Εὐχῆς τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ, καὶ ταῖς λοιπαῖς β'. μικραῖς.

Ὅρα ταῦτα τῇ Κυριακῇ ἑσπέρας, σελ. 65. Εἴτα, Τρισάγιον, Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστὶν. Κύριε ἐλέησον· β'. καὶ τὴν παροῦσαν Εὐχὴν.

Παναγία Τριάς, τὸ ὁμοούσιον κράτος, ἡ ἀδιαίρετος βασιλεία, ἡ πάντων τῶν ἀγαθῶν αἰτία, εὐδόκησον δὴ καὶ ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ· στηρίξον, συνέτισον τὴν καρδίαν μου, καὶ πᾶσαν περιέλα μου τὴν βεβηλότητα· φωτίσον μου τὴν διάνοιαν, ἵνα διαπαντὸς δοξάζω, ὑμνῶ, προσκυνῶ, καὶ λέγω· Εἰς Ἅγιος, εἰς Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Ἀμήν.

Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον, ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος· ἐκ τριτοῦ, καὶ μετανοίας γ'. Δόξα, καὶ νῦν. Εὐλογήσω τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ. Ὅταν δὲ ἰστώμεν τράπεζαν, λέγομεν τὸν ρμδ'. Παλμ. τὸ, Ὑψώσω σε ὁ Θεός μου, ὁ Βασιλεὺς μου. Εἴτα ἐξερχόμενοι ἐν τῷ Νάρθηκι, ψαλλομεν, ὡς συνήθως, τὸ Στιχηρὸν τοῦ ἁγίου, Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Λέγονται δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ Ἱερέως αἱ συνήθεις Εὐχαί, καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

Αὕτη ἡ Ἀκολουθία τοῦ Λυχνικοῦ γίνεται, μὴ οὖσης Προηγιασμένης· οὐ γὰρ παρελάβομεν ποιεῖν Προηγιασμένην μέχρι τῆς Τετάρτης, διὰ τὸ νηστεῦν ἐκ παραδόσεως πᾶσαν τὴν Ἀδελφότητα· οἱ δὲ δυνάμενοι, μενέτωσαν νήστευς ἕως τῆς Παρασκευῆς.

Ὅταν τελεῖται ἡ Δεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων, ποιῇ ὁ Ἱερεὺς ἐν ἑκάστῳ Ἀντιφώνῳ τῆς Στιχολογίας μικρὰν Συναπτήν. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. α. ἀπὸ τοῦ, Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχὴν μου, εἰς τὸν Ἦχον τοῦ Ἰδιομέλου τῆς ἡμέρας, δευτεροῦντες αὐτό· εἴτα τὸ Μαρτυρικόν εἰς τὸν αὐτὸν Ἦχον· ἐπεὶ τὰ γ'. προσόμοια τοῦ Τριωδίου, καὶ τὰ γ'. τοῦ Μηναιίου, δευτεροῦντες τὸ ἐν· καὶ γίνεται Εἴσοδος μετὰ κηρῶν, καὶ θυμιατοῦ. Εἴτα, τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκειμένου, καὶ ἡ Γένεσις. Ἐν δὲ τῷ τελευταίῳ Στίχῳ τοῦ β'. Προκειμένου, ἐκφωνεῖ ὁ Διάκονος· Κελεύσατε· λαβὼν δὲ ὁ Ἱερεὺς τὸν θυμιατὸν, καὶ κηρὸν εἰς τὴν εὐώνυμον αὐτοῦ χεῖρα, ἱσταται κατενώπιον τῆς ἁγίας Τραπέζης, καὶ λέγει· Σοφία ὀρθοί. Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι. Καὶ ὁ Ψάλτης τὴν Παροιμίαν· καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν, λέγει ὁ Ἱερεὺς· Εἰρήνη ἡ σοι· καὶ ὁ Διάκονος· Σοφία· καὶ εὐθὺς τὸ, Κατευθυνθήτω, ψαλλόμενον ἐξωθεν παρὰ τοῦ Δομestίκου, μετὰ τῶν στίχων. Στίχ. α. Κύριε ἐκέκραξα πρὸς σέ,

εἰσάκουσόν μου. Στίχ. β'. Θεὸς Κύριε, φυλακὴν τῷ σπέρματί μου. Στίχ. γ'. Μὴ ἐκκλίνῃς τὴν παρδίαν μου. Ὅταν δὲ φάλλῃ ὁ Δομίστικος, ἡμεῖς ἐπὶ γόνυ κείμεθα εὐχόμενοι· ὅταν δὲ ἡμεῖς ἀνιστώμεν, κλίνει αὐτὸς τὸ γόνυ. Εἶτα λέγει ὁ Διακονὸς τὰς Αἰτήσεις τῆς Ἐκτενοῦς· ἡμεῖς δὲ ποιοῦμεν μετάνοιαν γ'. Εἰδέναι χρὴ, ὅτι μετὰ τὴν προόδον τῶν ἁγίων Δώρων, πληροῦμένου τοῦ Νῦν ἂν Δυνάμεις, ποιοῦμεν μετάνοιαν γ'. εἰσάκουε δὲ αὐτῶν· αἶρε δὲ ὁ Ἱερεὺς τὰ καλύμματα ἐκ τοῦ Ἀΐματος, καὶ ἀναπαύει αὐτὰ μετὰ τῆς Ἀναφορᾶς, ἣν τοῦ Ἀΐματος. Οὕτω γὰρ καλῶς ἐκτίθει αὐτὰ ἐν τοῖς τῶν Ἱεροσολύμων μέρεσιν. Ὅταν δὲ πληρώσῃ τὸ Πάτερ ἡμῶν, καὶ μέλλει ὑψῶσαι τὸν ἄγιον Ἄρτον, οὐκ ἀνακαλύπτει αὐτὸν, ἀλλὰ κεκαλυμμένων ὄντων τῶν Ἀγίων, εἰσάγει τὰς χεῖρας αὐτοῦ ὁ Ἱερεὺς, δέει πολλῶ, καὶ ἀπτόμενος τοῦ ἁγίου Ἀρτου, ἐκφωνεῖ· Τὰ Προηγιασμένα Ἅγια τοῖς Ἀγίοις· εἰδ' οὕτως ἀνακαλύπτει αὐτὰ, τὴν συνήθη στίσιν ἀποπληρῶν. Μετὰ δὲ τὴν Ὀπισθάμδωνον Εὐχὴν, Εἰη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον, μετάνοιαν γ'. καὶ τὸ, Εὐλογήσω τὸν Κύριον ἐν παντί καὶ ὡς· καὶ μεταδίδεται ἡμῖν τὸ κατακλαστόν, καὶ Ἀπόλυσις. Οἱ δὲ μεταλαμβάνοντες, διακλύονται ὕδατος. Εἰσερχόμενοι δὲ ἐν τῇ τραπέζῃ, ἐσθίομεν ἐπιφοφάγαν, πίνοντες καὶ ζωρὸν μετὰ μέλιτος, τῇ Τετάρτῃ θυλονότι τῆς α'. Ἐβδομ. τῇ δὲ Πέμπτῃ τῆς αὐτῆς Ἐβδομάδος τράπεζαν οὐχ ἰστώμεν, ἀλλὰ μένομεν νηστεύοντες ἄχρι τῆς Παρασκευῆς· τότε γὰρ ἐσθίομεν, εἰσερχόμενοι εἰς τὴν τραπέζαν.

Δαὶ εἰδέναι, ὅτι τὰ Διακονικὰ τῶν φωτιζομένων καὶ ἡ Εὐχὴ, ἀπὸ τῆς Τετάρτης ἀρχονται τῆς Μεσονηστιμῆς, καὶ λέγονται μέχρι τῆς μεγάλῃς Τετάρτης, οὐ μένον ἐν ταῖς Προηγιασμέναις, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς Σάββασιν, καὶ ταῖς Κυριακαῖς, εἰς τοῦ Χρυσοστόμου θηλονότι τὴν Λειτουργίαν, καὶ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Ἡ δὲ Ἀκολουθία τῶν Ἀποδείπνων ἐν τῇ Μονῇ τῆς Λαύρας οὐ ψάλλεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλ' ἕκαστος ἀναγινώσκει αὐτὰ ἐν τοῖς κελλίοις. Ἀλλ' εἰς τὰ Κοινόδια τῆς Παλαιστίνης ψάλλονται τὰ Ἀποδείπνα οὕτω.

Περὶ ὧραν ιβ'. τῆς ἡμέρας, εἰσερχεται ὁ Κανδηλάπτης καὶ ποιήσας μετάνοιαν τῷ Προιστάτῃ, κρούει τὸ σήμαντρον, ιβ'. καὶ συναγόμεθα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ· καὶ ποιήσαντες ἕκαστος τὰς διατεταγμένας μετάνοιαν, καὶ μικρὸν καθισθέντες, εἰς τὸ πάντας, ἢ τοὺς πλείονας συναχθῆναι, ἀναστὰς ὁ Ἱερεὺς ἀπὸ τῆς καθίδρας αὐτοῦ, καὶ ποιήσας τὴν συνήθη μετάνοιαν τῷ Ἡγουμένῳ, ποιᾷ Εὐλογητόν. Καὶ ἡμεῖς ἀρχόμεθα τοῦ Τρισαγίου μετὰ μετανειῶν, ὡς εἶθος· ὁμοίως καὶ εἰς τὸ Δεῦτε προσκυνήσωμεν, μετάνοιαν γ'. καὶ εὐθὺς λέγομεν τὸν ξδ'. Ψαλμὸν, τὸ, Ὁ Θεὸς εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες. Εἰδ' οὕτως ἀρχόμεθα τοῦ Μεγάλου Κανόνος, ποιοῦντες αὐτὸν τμήματα δ'. καὶ Εἰρμὸν, ὡς πληροῦ-

σθαι τοῦτον τῇ Πέμπτῃ Ἑσπέρας. Ἀρ' ἔκτε, ὡδὴς, Καθίσματα Κατανυκτικά, εἰς ἥχον πλ. β'. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς. Δόξα. Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ νῦν. Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλιν. Μετὰ δὲ τὴν τοῦ Κανόνος συμπλήρωσιν, ἀρχόμεθα τοῦ δ'. Ψαλμοῦ, Ἐν τῷ ἐπικαλεῖσθαί με, εἰσακούσας μου ὁ Θεός· ὡσαύτως καὶ τοὺς ἑτέρους Ψαλμοὺς τῶν Ἀποδείπνων. Εἰς τὸ, Ἀλλήλουϊα, μετάνοιαν γ'. καὶ αὐθὺς ἀρχόμεθα τῆς ἑτέρας στάσεως, τὸ, Πρὸς σὲ Κύριε ἦρα τὴν ψυχὴν μου, καὶ τὰς λοιποὺς δύο Ψαλμοὺς, λέγοντας ἐν τῷ τέλει τούτων, Ἀλλήλουϊα, καὶ ποιοῦμεν μετάνοιαν γ'. ἔπειτα ἀρχεται ὁ Χορὸς, ὁ λαβὼν ἀπὸ τοῦ Ἑσπερινοῦ τὴν ἀρχὴν, τὸ, Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Καὶ λέγομεν τοὺς τοιαύτους Στίχ. μεγαλῶνως, καὶ μετὰ μέλους, λέγοντας τοῦ ἐνὸς Χοροῦ, καὶ ἀποκρινόμενου τοῦ ἑτέρου. Ὅμοίως καὶ τὸ, Ἡ ἀσώματος φύσις, τὰ Χερουβίμ. Τὸ δὲ, Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, χθρμαλῇ τῇ φωνῇ. Εἶτα ὁ ἐναρξάμενος Χορὸς τὸ, Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν· καὶ ποιῇ ὁ ἑτέρος Χορὸς μετάνοιαν· καὶ ἀνισταμένου τοῦ ἑτέρου Χοροῦ καὶ ἀποκρινόμενου, ποιῇ ὁ ἑτέρος μετάνοιαν, ὡσαύτως καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς παρακλητικὸς Στίχους ἅπαντας. Ὅταν δὲ εἴπωμεν, τὸ, Ὁ Θεός ἐλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, ψάλλουσιν οἱ δύο Χοροὶ ἐπίσης, καὶ μετάνοιαν γ'. εἶτα Τρισάγιον χωρὶς μετανειῶν, καὶ λέγομεν τὰ παρόντα Τροπάρια εἰς ἥχον, β', ἃ καὶ ψάλλομεν μεγαλῶνως, καὶ μετὰ μέλους. Φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου. Δόξα, Ἀντιλήπτωρ τῆς ψυχῆς μου. Καὶ νῦν. Ὅτι οὐκ ἔχομεν παρρησίαν. Ἰστίον, δὲ, ὅτι εὐρίσκεται ἐν ταῖς τῶν Τυπικῶν, ἐκ δευτέρου ψάλλεσθαι, εἰ βουλητὸν τῷ Προεστῳτῇ, ὑπὸ τῶν δύο Χορῶν, τὸ Φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου, Χριστέ ὁ Θεός. Οὐκ εἶδαμεν δὲ τοῦτο γινόμενον ἐν οὐδεμίᾳ τῶν Μονῶν. Εἰσὶ δὲ καὶ ἑτέρα Τροπάρια, ἃ καὶ ψάλλονται ἡμέραν παρ' ἡμέραν, εἰς ἥχον πλ. δ'. ἡγουν τῇ Τρίτῃ, καὶ τῇ Πέμπτῃ Ἑσπέρας· εἰσὶ δὲ ταῦτα· Τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν μου τὸ αἶμα· Στίχος· Ἐπίβλεψον εἰσακουσόν μου, Κύριε ὁ Θεός μου. Ὡς φοβερά ἡ κρίσις σου Κύριε! Δόξα. Δάκρυά μοι δός ὁ Θεός. Καὶ νῦν. Τὴν ἀκαταίσχυντον Θεοτόκε ἐλπίδα σου. Τὸ, Κύριε ἐλέησον, ρί· Ὁ Ἱερεὺς· Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν· καὶ τῶν Εὐχῶν, Κύριε, Κύριε, ὁ ῥυσάμενος ἡμᾶς. Τινὰ δὲ τῶν Τυπικῶν ὀρίζουσι μετὰ τὸ Θεοτοκίον, καὶ τὸ, Κύριε ἐλέησον, τὸ, Δί' εὐχῶν μόνον λέγεσθαι παρὰ τοῦ Ἱερέως, καὶ παρ' ἡμῶν τὴν Εὐχὴν, Δέσποτα Θεὲ Πατέρ παντοκράτορ· ὅπερ οὐχ ἀρμόζει, δοκεῖ μοι, καταλιμπάνεσθαι, εἰ μὲν τῇ τοιαύτῃ στάσει, τὸ, Κύριε, Κύριε ὁ ῥυσάμενος ἡμᾶς, ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ, τὸ, Δέσποτα Θεὲ Πατέρ παντοκράτορ. Εἰδ' οὕτω, Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ'. πόν Ν'. τὸ, Κύριε εἰσακούσας μου τῆς προσευχῆς μου, κρὶ ἡ κραυγῇ μου πρὸς σὲ ἐλθέτω· καὶ τὸ, Κύριε παντοκρά-

τορ ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν. Τρισάγιον καὶ μετανοίας, γ'. Ὁ Ἱερεὺς· Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία· καὶ μετὰ τὸ, Ἀμήν, λέγομεν τὰ Τροπάρια ταῦτα· Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, Δόξα. Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ νῦν. Τῆς εὐσπλαγχνίας τῆς πόλιν. Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μ'. Δόξα καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ. Ἐν ὀνόματι Κυρίου, εὐλόγησον Πάτερ. Ὁ Ἱερεὺς· Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων, καὶ ἡ Εὐχή· Δέσποτα Θεὲ, Πάτερ παντοκράτορ. Εἰτα Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ'. καὶ μετανοίας, γ'. τὸ, Ὁ Θεὸς εἰς τὴν βοήθειάν μου. Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, Καταξίωσον Κύριε, ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ. Τρισάγιον. Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία. Εἰτα ψάλλομεν μεγαλοφώνως καὶ ἀργῶς εἰς Ἦχον πλ. β'. Κύριε τῶν δυνάμεων, μετ' ἡμῶν γενοῦ. Καὶ ἀποκρίνεται τὸ αὐτὸ ὁ ἕτερος Χορὸς· ὁ δὲ ἐναρξάμενος Χορὸς λέγει, Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ. Καὶ πάλιν τὸ Τροπάριον. Εἰτα καὶ ὁ ἕτερος Χορὸς τὸ Τροπάριον ἐν ἑκάστῳ στίχῳ. Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τῶν πέντε στίχων, λέγουσιν οἱ δύο Χοροὶ ὁμοῦ τὸν α. στίχον, καὶ τὸ Τροπάριον. Εἰτα ἄρχεται ὁ ἐναρξάμενος Χορὸς. Δόξα τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι. Κύριε, εἰ μὴ τοὺς ἁγίους σου εἶχομεν πρεσβευτάς. Καὶ νῦν. Πολλὰ τὰ πλήθη τῶν ἡμῶν Θεοτόκε πταισμάτων. Παναγία Θεοτόκε, τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μου. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθην. Κύριε ἐλέησον, μ'. καὶ ἡ Εὐχή. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ. Κύριε ἐλέησον, γ'. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ. Ἐν ὀνόματι Κυρίου, εὐλόγησον Πάτερ. Ὁ Ἱερεὺς· Ὁ Θεὸς οἴκτειρήσαι ἡμᾶς. Καὶ ποιούμεν τὰς εἰ. μετανοίας, ὡς συνήθως, μετὰ καὶ τῆς Εὐχῆς τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ. Εἰτα τὸ Τρισάγιον καὶ μετανοίας, γ'. Μετὰ δὲ τὸ, Πάτερ ἡμῶν, καὶ τὸ, Κύριε ἐλέησον, β'. λέγομεν τὴν Εὐχὴν, Ἀσπὶς ἀμόλυντε· καὶ τὸ, Καὶ δὸς ἡμῖν Δέσποτα. Δεῖ εἶδέναι ὅτι τὰ πλείονα τῶν Τυπικῶν, καὶ ἡ συνήθεια ὀρίζουσι, μετὰ τὸ τελευταῖον Τρισάγιον, πίπτειν ἅπαντας ἐπὶ γῆς, καὶ λέγειν τὸν Ἱερεῖα μεγαλοφώνως τὴν ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ Εὐχὴν, Δέσποτα πολυέλεε Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐν ἡ καὶ τὴν Ἀπόλυσιν. Εἰδ' οὕτω, ποιήσας ὁ Προεστὼς μετάνοιαν ἐπὶ γῆς, λέγει τοῖς Ἀδελφοῖς· Εὐλογεῖτε Πατέρες ἅγιοι, συγχωρήσατέ μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. Καὶ οἱ Ἀδελφοί· Ὁ Θεὸς συγχωρήσαι σοι, Πάτερ ἅγιε. Καὶ ἄρχονται οἱ Ἀδελφοὶ ἀνά δύο, εἰς ἑκατέρου Χοροῦ κατὰ τάξιν, ποιεῖν τὸ αὐτὸ, αἰτεῖσθαι καὶ λαμβάνειν συγχώρησιν, μέχρις ἂν πληρωθῶσιν ἅπαντες. Ὁ δὲ Ἱερεὺς λέγει, ἀποκρινομένων ἡμῶν τὸ, Κύριε ἐλέησον, συνεχῶς, Εὐξώμεθα ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ τὰ λοιπὰ. Ὁ Προεστὼς· Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν. Καὶ λα-

βόντες οἱ πάντες συγχώρησιν ἀπὸ τοῦ Προεστῶτος, ἀπερχόμεθα ἐν τοῖς καλλίοις ἡμῶν, ἔνθα λέγομεν καὶ τὰς Εὐχὰς ταύτας.

Ἰ. Ἰς μισοῦσι καὶ ἀδικοῦσιν ἡμᾶς, συγχώρησον Κύριε· τοῖς ἀγαθοποιοῦσιν ἀγαθοποιήσον· τοῖς ἀδελφοῖς πᾶσι καὶ αἰκείαις ἡμῶν χάρισαι πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον· τοὺς ἐν ἀσθενείᾳ ἐπισκεψαι, καὶ ἴασιν δώρησαι· τοὺς ἐν θαλάσῃ κυβέρνησον. Μνήσθητι, Κύριε, πάντων τῶν προκεκοιμημένων πατέρων, καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ ἀνάπαυσον αὐτοὺς, ἔνθα ἐπισκοπεῖ τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου. Μνήσθητι, Κύριε, τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν τῶν αἰχμαλώτων, καὶ λύτρωσαι αὐτοὺς ἀπὸ πάσης περιστάσεως· τοῖς ἐντειλαμένοις ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις εὐχεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν, συγχώρησον καὶ ἐλέησον· τοῖς διακονοῦσι, καὶ ἐλεοῦσιν ἡμᾶς, χάρισαι πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον. Μνήσθητι, Κύριε, καὶ τῆς ἡμῶν ἐλπεινότητος, καὶ ἀθλιότητος, καὶ φώτισον ἡμῶν τὸν νοῦν ἐν τῷ φωτὶ τῆς γνώσεως τοῦ ἁγίου σου Εὐαγγελίου, καὶ ὁδήγησον ἡμᾶς ἐν τῇ τρίβῳ τῶν ἐντολῶν σου, πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου Μητρός, καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε, ἀποδιώξον τὰς πονηροὺς καὶ ἀκαθάρτους λογισμοὺς ἀπὸ τῆς ἀθλίας καὶ ταλαιπώρου με ψυχῆς, καὶ καρδίας, καὶ κατασθεςόν μου τὴν φλόγα τῶν παθῶν, καὶ ἐλέησόν με, ὅτι ἀσθενὴς καὶ ταλαιπώρος εἰμι ἐγώ· καὶ ῥύσαι με ἀπὸ τῶν ἐπερχομένων μοι πονηρῶν ἐνθυμήσεων καὶ προλήψεων· ὅτι ὑπερευλογημένη, ὑπάρχεις, καὶ τὸ Ὄνομά σου τὸ ἅγιον δεδοξασμένον εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐνδοξε Ἀειπαρθέने Θεοτόκε, Μήτηρ Χριστοῦ Θεοῦ ἡμῶν, προσαγάγε τὴν ἡμετέραν προσευχὴν τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, ἵνα σῶσῃ διὰ σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἰ. Ἐλπίς μου ὁ Θεός, καταφυγή μου ὁ Χριστός, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· Τριάς ἁγία σῶσόν με.

Ἐν, μίαν ἡμέραν τῶν ἁγίων Νηστειῶν, ἀκριβῶς ἐξετάσαντες, παρηθήκαμεν τῇ ἀγάπῃ ἡμῶν, τὴν τε ποσότητα τῆς ψαλμωδίας, καὶ τὰς ἐν αὐτῇ τυπωθείσας παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων μετανοίας, ἃς οὐκ ἐξιστι παραλογίζεσθαι.

οὐδὲ τὸν ἄγαν νομοθέτην. Ποσοῦνται δὲ αἱ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ γινόμεναι μετάνοιαι τοῦ νυχθημέρου τριακόσαι, ἄνευ τοῦ Μεσονυχτικοῦ. Παρελάβομεν δὲ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, καὶ ἐν τοῖς ἰδίῳις κελίοις ἕκαστον ψάλλειν τὸ Ψαλτήριον, καὶ οἱ μὲν δυνάμενοι, τελειοῦσι αὐτὸ τὸ νυχθημέρον· οἱ δὲ, τρεῖς τῆς Ἑβδομάδος, οἱ δὲ, δῖς. Μετανοίας δὲ ποιεῖν, ὅσας ἕκαστῳ, κατὰ τὴν ἰδίαν δύναμιν, ὁ Προιστὴς τυπώσει.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΞΝΟΝ.

Μετὰ τὸ Τρισάγιον, Ὁ Θεὸς εἰς τὴν βοήθειάν μου, Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, καὶ τὸ, Δόξα ἐν ὑψίστοις, ψάλλομεν τὸ πρῶτον τμήμα τοῦ Μεγάλου Κανόνος, ὡς ἐφεξῆς, ποιοῦντες εἰς ἕκαστον Τροπάριον μετανοίας γ' καὶ λέγοντες·

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ὁ Κανὼν, Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

• Βοηθός καὶ σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς
• σωτηρίαν· οὗτός μου Θεός, καὶ δοξαῖζω
• αὐτόν· Θεός τοῦ Πατρὸς μου, καὶ ὑψώσω
• αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται. Δίς.

Τροπάριον.

Πόθεν ἄρξωμαι θρηνεῖν, ταῖς τοῦ ἀθλίου μου βίου πράξεις; ποίαν ἀπαρχὴν, ἐπιθήσω Χριστέ, τῇ νῦν θρηνωδίᾳ; ἀλλ' ὡς εὐσπλαγχνός μου δός, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Δεῦρο τάλαινα ψυχὴ, σὺν τῇ σαρκί σου τῷ Κτίστη πάντων, ἐξομολογοῦ· καὶ ἀπόσχου λοιπὸν, τῆς πρὶν ἀλογίας, καὶ προσάγαγε Θεῷ, ἐν μετανοίᾳ δάκρυα.

Τὸν πρωτόπλαστον Ἀδὰμ, τῇ παραβάσει παραζηλώσας, ἔγνω ἐμαυτόν, γυμνωθέντα Θεοῦ, καὶ τῆς αἰδίου, βασιλείας καὶ τρυφῆς, διὰ τὰς ἀμαρτίας μου.

Οἱμοι τάλαινα ψυχὴ! τί ὁμοιώθης τῇ πρώτῃ Εὐᾷ; εἶδες γὰρ κακῶς, καὶ ἐτρώθης πικρῶς, καὶ ἤψω τοῦ ξύλου, καὶ ἐγεύσω προπετῶς, τῆς παραλόγου βρώσεως.

Ἀντὶ Εὐᾶς αἰσθητῆς, ἡ νοητῇ μοι κατέστη Εὐᾷ, ὁ ἐν τῇ σαρκί, ἐμπαθὴς λογισμός, δεικνὺς τὰ ἡδέα, καὶ γεύόμετος αἰεὶ, τῆς πικρᾶς καταπόσεως.

Ἐπαξίως τῆς Ἑδεῖμ, προεξερρίφη ὡς μὴ φυλάξας, μίαν σου Σωτὴρ, ἐντολὴν ὁ Ἀ-

δὰμ· ἐγὼ δὲ τί πάθω, ἀθετῶν διαπαντός, τὰ ζωηρά σου λόγια;

Δόξα.

Περούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι προσκυνουμένη, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνος μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καὶ προστασία τῶν σε ὑμνούντων, ἄρον τὸ κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸ βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς Δέσποινα ἀγνή, μετανοοῦντα δέξαι με.

Ὡδὴ β'. Ὁ Εἰρμός.

• Πρόσεχε, Οὐρανὲ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστόν, τὸν ἐκ Παρθένου, σαρκί ἐπιδημήσαντα. Δίς.

Τροπάριον.

Πρόσεχε, Οὐρανὲ καὶ λαλήσω· γῇ ἐνωτίζου φωνῆς, μετανοούσης Θεῷ, καὶ ἀνυμνούσης αὐτόν.

Πρόσχε μοι, ὁ Θεός ὁ Σωτὴρ μου, ἰλέω ὁμμάτί σου, καὶ δέξαι μου, τὴν θερμὴν ἐξομολόγησιν.

Ἡμάρτημα, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, μόνος ἡμάρτηκά σοι· ἀλλ' ἄκτειρον ὡς Θεός, Σῶτερ τὸ ποίημά σου.

Μορφώσας μου, τὴν τῶν παθῶν ἀμορφίαν, ταῖς φιληδόνοις ὁρμαῖς, ἐλυμηνάμην τοῦ νοῦ τὴν ὡραιότητα.

Ζῆσά με, τῶν κακῶν περιέχει, εὐσπλαγχνε Κύριε· ἀλλ' ὡς τῷ Πέτρῳ καί μοι, τὴν χεῖρα ἐκτεινον.

Ἐσπίλωσα, τὸν τῆς σαρκὸς μου χιτῶνα, καὶ κατερρύπωσα, τὸ κατ' εἰκόνα Σωτὴρ, καὶ κατ' ὁμοίωσιν.

Ἡμαύρωσα, τῆς ψυχῆς τὸ ὡραῖον, ταῖς τῶν παθῶν ἡδοναῖς, καὶ ὅλως ὅλον τὸν νοῦν, χεὺν ἀπετέλεσα.

Διέρρηξα, νῦν τὴν στολὴν μου τὴν πρώτην, ἣν ἐξυφάνατό μοι, ὁ Πλαστουργὸς ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἐνθεν κεῖμαι γυμνός.

Ἐνδέδυμαι, διερρήγμενον χιτῶνα, ὃν ἐξυφάνατό μοι, ὁ ὄφεις τῇ συμβουλῇ, καὶ καταισχύνομαι.

Τὰ δάκρυα, τὰ τῆς πόρνης Οἰκτίρμον, καὶ γὰρ πρόβαλλομαι· Ἰλασθητί μοι Σωτὴρ, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Προσέβλεψα, τοῦ φυτῆ τοῦ ὡραῖον, καὶ ἠπατήθην τὸν νοῦν, καὶ ἄρτι κεῖμαι γυμνός, καὶ καταισχύνομαι.

Ε'τέκταινον, ἐπὶ τὸν νῶτόν μου πάντες, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κακῶν, μακρύνοντες κατ' ἐμοῦ, τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.

Δόξα.

Ε'να σε, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις, Θεὸν αὐτῶν πάντων ὑμῶν, τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Α'χραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη πανύμνητε, ἱκέτευε ἐκτενῶς, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**'πὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστὲ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον.

Τροπάρια.

Ε'ὅρ παρα Κυρίου ποτέ, Κύριος ἐπιβρέξας, τὴν γῆν Σοδόμων πρὶν κατέφλεξεν.

Ε'ἰς τὸ ὄρος σῶζου ψυχὴν, ὥσπερ ὁ Λῶτ ἐκείνος, καὶ εἰς Σηγὼρ προανασώθητι.

Οὕγε ἐμπρησμόν ὦ ψυχὴ, φεῦγε Σοδόμων καῦσιν, φεῦγε φθορὰν θείας φλογώσεως.

Ε'μάρτόν σοι μόνος ἐγὼ, ἡμάρτον ὑπὲρ πάντας, Χριστὲ Σωτὴρ μὴ ὑπερίδῃς με.

Ε'ὕ εἰ ὁ Ποιμὴν ὁ καλός· ζήτησόν με τὸν ἄρνα, καὶ πλανηθέντα μὴ παρίδῃς με.

Ε'ὕ εἰ ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς, σὺ εἰ ὁ Πλαστουργός μου· ἐν σοὶ Σωτὴρ δικαιωθήσομαι.

Ε'ξομολογοῦμαί σοι Σωτὴρ· ἡμάρτόν σοι ἀμέτρως· ἀλλ' ἄνες ἄφες μοι, ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα.

Ω' Τριαὶς Μονὰς ὁ Θεός, σῶσον ἡμᾶς ἐκ πλάνης, καὶ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θεοδόχε Γαστήρ· χαῖρε θρόνε Κυρίου· χαῖρε ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**'κήκουσεν ὁ Προφήτης, τὴν ἑλευσίν σε Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι.

» καὶ ἔλεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Δίς.

Τροπάρια.

Τὰ ἔργα σου μὴ παρίδῃς, τὸ πλάσμα σου μὴ παρτίψῃ Δικαιοκρίτα· εἰ καὶ μόνος ἡμάρτον ὡς ἄνθρωπος, ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον Φιλάνθρωπε· ἀλλ' ἔχεις ὡς Κύριος πάντων τὴν ἐξουσίαν, ἀφιέναι ἀμαρτήματα.

Ε'γγίζει ψυχὴ τὸ τέλος, ἐγγίζει καὶ οὐ φροντίζει, οὐχ ἐτοιμάζει· ὁ καιρὸς συντέμνει,

διανίστηθι· ἐγγὺς ἐπὶ θύραις ὁ Κριτὴς ἐστίν· ὡς ὄναρ, ὡς ἄνθος ὁ χρόνος τοῦ βίου τρέχει· τί μάτην ταραττόμεθα;

Α'νάνηψον ὦ ψυχὴ μου, τὰς πράξεις σου ὡς εἰργάσω ἀναλογίζου, καὶ ταύταις ἐπ' ὅψεσι προσάγαγε, καὶ σταγόνας σταλάξον δακρύων σου· εἰπέ παρρησίᾳ τὰς πράξεις, τὰς ἐνθυμήσεις, Χριστῶ, καὶ δικαιώθητι.

Οὕ γέγονεν ἐν τῷ βίῳ, ἀμάρτημα οὐδὲ πράξεις, οὐδὲ κακία, ἣν ἐγὼ Σωτὴρ οὐκ ἐπλημέλησα, κατὰ νοῦν καὶ λόγον, καὶ προαίρεσιν, καὶ θέσει, καὶ γνώμῃ, καὶ πράξει ἐξαμαρτήσας, ὡς ἄλλος οὐδεὶς πώποτε.

Ε'ντεῦθεν καὶ κατεκρίθην, ἐντεῦθεν κατεδικάσθην ἐγὼ ὁ τάλας, ὑπὸ τῆς οἰκείας συνειδήσεως, ἥς οὐδὲν ἐν κόσμῳ βιαιότερον. Κριτὰ λυτρωτά μου καὶ γνώστα, φείσαι καὶ ῥῦσαι, καὶ σῶσόν με τὸν δειλῆαιον.

Η' κλίμαξ ἦν εἶδε πάλαι, ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις, δεῖγμα ψυχῆ μου, πρακτικῆς ὑπάρχει ἐπιβάσεως, γνωστικῆς τυγχάνει ἀναβάσεως· εἰ θέλεις οὖν πράξει, καὶ γνώσει καὶ θεωρίᾳ, βιοῦν ἀνακαινίσθητι.

Τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας, ὑπέμεινε δι' ἔνδειαν ὁ Πατριάρχης, καὶ τὸν παγετὸν τῆς νυκτὸς ἤνεγκε, κατ' ἡμέραν κλέμματα πιεθόμενος· ποιμαίνων, πυκτεύων, δουλεύων, ἵνα τὰς δύο, γυναῖκας εἰσαγάγῃται.

Γυναῖκάς μοι δύο νόει, τὴν πράξιν τε καὶ τὴν γνώσιν ἐν θεωρίᾳ· τὴν μὲν Λείαν, πράξιν ὡς πολύτεκνον· τὴν Ῥαχὴλ δέ, γνώσιν ὡς πολύπονον· καὶ γὰρ ἄνευ πόνων, ἢ πράξεις, οὐ θεωρία, ψυχὴ κατορθωθήσεται.

Δόξα.

Α'μέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις Θεολογῶ σε, τὴν Τριαδικὴν μίαν Θεότητα, ὡς ὁμοβασίλειον, καὶ σύνθρονον· βῶ σοι τὸ Ἄσμα, τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις, τρισσῶς ὑμνολογούμενον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ τίκεις καὶ παρθενεύεις, καὶ μένεις δι' ἀμφοτέρων φύσει Παρθένος· ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἡ νηδὺς δέ κύει μὴ λοχεύουσα. Θεὸς ὅπου θέλει, νικᾶται φύσεως τάξις ποιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**'κ νυκτὸς ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καὶ ὁδήγησον καὶ ἐν τοῖς προσταγμασί σου, καὶ δίδαξόν με Σωτὴρ, ποιεῖν τὸ θέλημά σου. Δίς.

Τροπάρια.

Εν νυκτί τὸν βίον μου διήλθον αἰεὶ· σκότος γάρ γέγονε, καὶ βαθεῖά μοι ἀχλὺς, ἡ νύξ τῆς ἀμαρτίας· ἀλλ' ὡς ἡμέρας υἱόν, Σωτὴρ ἀναδείξόν με.

Τὸν Ῥουβὶμ μιμούμενος ὁ τάλαις ἐγὼ, ἔπραξα ἄθεσμον, καὶ παράνομον βουλήν, κατὰ Θεοῦ Ὑψίστου, μίαντας κοίτην ἐμήν, ὡς τοῦ πατρὸς ἐκεῖνος.

Εξομολογοῦμαι σοι Χριστέ Βασιλεῦ· ἡμαρτον ἡμαρτον, ὡς οἱ πρὶν τῷ Ἰωσήφ, ἀδελφοὶ πεπρακότες, τὸν τῆς ἀγνείας καρπὸν, καὶ τὸν τῆς σωφροσύνης.

Πρὸ τῶν συγγόνων ἡ δικαία ψυχὴ, δέδοτο πέπρατο, εἰς δουλείαν ὁ γλυκὺς, εἰς τύπον τοῦ Κυρίου· αὐτὴν δὲ ὅλη ψυχὴ, ἐπράθης τοῖς κακοῖς σου.

Ιωσήφ τὸν δίκαιον, καὶ σῶφρονα νοῦν, μέμνησαι τάλαινα, καὶ ἀδόκιμε ψυχὴ, καὶ μὴ ἀκολασταίνου, τοῖς παραλόγοις ὁρμαῖς, αἰεὶ παρανομοῦσα.

Εἰ καὶ λάκκῳ ᾤκησε ποτὲ Ἰωσήφ, Δέσποτα Κύριε, ἀλλ' εἰς τύπον τῆς Ταφῆς, καὶ τῆς Ἐγέρσεώς σου· ἐγὼ δὲ τί σοι ποτὲ, ποιῶτο προσενέγκω; Δόξα.

Σὲ Τριάς δοξάζομεν τὸν ἕνα Θεὸν Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀπλὴ οὐσία Μονὰς, αἰεὶ προσκυνουμένη.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ ἡμφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἄφθορε, ἄνανδρε, Μητροπάρθενε Θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας, καὶ ἠνώσεν ἑαυτῷ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν. Ὡδὴ 5'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**βόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν Οἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ Ἰδοῦ κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου. Δίς.

Τροπάρια.

Τὰ δάκρυα Σωτὴρ τῶν ὀμμάτων μου, καὶ τοὺς ἐκ βάθους στεναγμούς, καθαρῶς προσφέρω, βοώσης τῆς καρδίας· Ὁ Θεός ἡμάρτηκά σοι, ἱλάσθητί μοι.

Εξένευσας ψυχὴ τοῦ Κυρίου σου, ὥσπερ Δαθάν καὶ Ἀθειρών· ἀλλὰ φεῖσαι κρᾶξον, ἐξ Ἰδοῦ κατωτάτου, ἵνα μὴ τὸ χάσμα, τῆς γῆς σε συγκαλύψῃ.

Ος δαίμαλις ψυχὴ παροιστρήσασα, ἐξωμοιώθης τῷ Ἐφραίμ· ὡς δορκὰς ἐκ βρόχων, ἀνάσωσον τὸν βίον, πτερωθεῖσα πράξει, καὶ νῦν καὶ θεωρία.

Εκείνη ἡ χεὶρ ἡμᾶς Μωσέως πιεσώσεται, ψυχὴ πῶς δύναται Θεός, λεπρωθέντα βίον, λευκάναι καὶ καθάραι· καὶ μὴ ἀπογνῶς σεαυτὴν, καὶ ἐλεπρώθης. Δόξα.

Τριάς εἰμι, ἀπλὴ ἀδιαίρετος, διαιρετὴ προσωπικῶς, καὶ Μονὰς ὑπάρχω, τῇ φύσει ἠνωμένη· ὁ Πατὴρ φησι καὶ Υἱὸς, καὶ Δεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η μήτρα σου Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς· ἀλλ' ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σαῖς δικαιωθῶμεν.

Ἦτα ψάλλομεν ἀργῶς τὸ παρὸν

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. β'.

Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθευδεις, τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι. Ἀνάνησον οὖν, ἵνα φείσῃται σοι Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Ὡδὴ 7'. Ὁ Εἰρμός.

• **Η**μάρτομεν ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μὴ παρὰ δώης ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Δίς.

Τροπάρια.

Ημάρτηκα, ἐπλημμέλησα, καὶ ἠθέτησα τὴν ἐντολήν σου· ὅτι ἐν ἀμαρτίαις προήχθην, καὶ προσέθηκα τοῖς μῶλωσι τραῦμα ἐμοί. Ἀλλ' αὐτὸς με ἐλέησον ὡς εὐσπλαγχνος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Τὰ κρύφια τῆς καρδίας μου, ἐξηγόρευσά σοι τῷ Κριτῇ μου· ἴδε μου τὴν ταπείνωσιν, ἴδε καὶ τὴν θλίψιν μου, καὶ πρόσχεε τῇ κρίσει μου νῦν· καὶ αὐτὸς με ἐλέησον ὡς εὐσπλαγχνος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Σαοὺλ ποτὲ, ὡς ἀπώλεσε, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ψυχὴ τὰς ὄνους, πάρεργον τὸ βασίλειον εὗρε, πρὸς ἀνάρρησιν. Ἀλλ' ὅρα μὴ λάθῃς σεαυτὴν, ταῖς κτηνώδεις ἐρέξεις σου, προκρίνουσα τῆς Βασιλείας Χριστοῦ.

Δαυὶδ ποτὲ, ὁ πετρόθεος, εἰ καὶ ἡμαρτε διττῶς ψυχὴ μου, βέλαι μὲν τοξευθεῖς τῆς μαχίας, τῷ δὲ δόρατι αἰλοῦς τῆς τοῦ φόνου ποινῆς. Ἀλλ' αὐτὴ τὰ βαρύτερα τῶν ἔργων νοσεῖς, ταῖς κατὰ γνώμην ὁρμαῖς.

Συνῆψε μὲν, ὁ Δαυὶδ ποτὲ, ἀνομήματι τὴν ἀνομίαν· φόνῳ γάρ τὴν μοιχείαν ἐκίρκα, τὴν μετάνοιαν εὐθύς παραδείξας διπλῆν. Ἀλλ'

αὐτὴ πονηρότερα εἰργάσω ψυχὴ, μὴ μεταγνοῦσα Θεῷ.

Δαυὶδ ποτὲ ἀνεστήλωσε, συγγραψάμενος ὡς ἐν εἰκόνι, ὕμνον, δι' οὗ τὴν πράξιν ἐλέγχει, ἣν εἰργάσατο κραυγάζων· Ἐλέησόν με· σοὶ γὰρ μόνῳ ἐξήμαρτον, τῷ πάντων Θεῷ· αὐτὸς καθάρισόν με.

Δόξα.

Τριας ἀπλὴ ἀδιαίρετε, ὁμοούσιε Μονὰς ἁγία· φῶτα καὶ φῶς, καὶ ἅγια τρία, καὶ ἐν ἁγίον ὑμνεῖται Θεὸς ἡ Τριας. Ἀλλ' ἀνύμνησον, δόξασον, ζωὴν καὶ ζωαῖς, ψυχὴ τὸν πάντων Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦμνοῦμέν σε εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε Θεογεννήτορ, ὅτι τῆς ἀχωρίστου Τριάδος, ἀπεκύησας τὸν ἕνα Υἱὸν καὶ Θεόν· καὶ αὐτὴ προηνώξας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῇ τὰ ἐπουράνια.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ὁ**ν Στρατιαί, Οὐρανῶν δοξαῖζουσι, καὶ
» φρίττει τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ Σεραφὶμ,
» πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε,
» καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δίς.

Τροπάρια.

Ἡμαρτηκότα, Σωτὴρ ἐλέησον, διέγειρόν μου τὸν νοῦν, πρὸς ἐπιστροφὴν, δέξαι μετανοοῦντα, αἰκτείρησον βρωῖντα· Ἡμαρτόν σοι, σῶσον· ἠνόμησα, ἐλέησόν με.

Ὁ διφρηλάτης, Ἡλίας ἄρματι, ταῖς ἀρεταῖς ἐπιθαῖς, ὡς εἰς Οὐρανόν, ἤγετο ὑπεράνω, ποτὲ τῶν ἐπιγείων· τούτου οὖν ψυχὴ μου, τὴν ἀνοδὸν ἀναλογίζου.

Ὁ Ἐλισσαῖος ποτὲ δεξάμενος, τὴν μηλωτὴν Ἡλιοῦ, ἔλαβε διπλὴν, χάριν παρὰ Κυρίου· αὐτὴ δὲ ὡς ψυχὴ μου, ταύτης οὐ μετέσχε, τῆς χάριτος δι' ἀκρασίαν.

Τοῦ Ἰορδάνου, τὸ ρεῖθρον πρότερον, τῇ μηλωτῇ Ἡλιοῦ, δι' Ἐλισσαιέ, ἔζη ἔνθα καὶ ἔνθα· αὐτὴ δὲ ὡς ψυχὴ μου, ταύτης οὐ μετέσχε, τῆς χάριτος δι' ἀκρασίαν.

Ἡ Σωμανίτις, ποτὲ τὸν δίκαιον, ἐξένισεν ὡς ψυχὴν, γνώμη ἀγαθὴ· σὺ δὲ οὐκ εἰσώκισω, οὐ ξένον, οὐχ ὁδίτην· ὅθεν τοῦ νυμφῶνος, ρίφήσῃ ἔξω Σρηνωδοῦσα.

Τοῦ Γιεζῆ, ἐμιμήσω ταλαινα, τὴν γνώμην τὴν ῥυπαράν, πάντοτε ψυχὴ· οὐ τὴν φιλαργυρίαν, ἀπώθου καὶ ἐν γῇ· φεῦγε τῆς γενένης, τὸ πῦρ ἐκσταῖτα τῶν κακῶν σου.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Αναρχε Πάτερ, Υἱὲ συνἀναρχε, Παράκλητε ἀγαθέ, Πνεῦμα τὸ εὐθές, Λόγου Θεοῦ

Γεννήτορ, Πατὴρ ἀναρχοῦ Λόγε, Πνεῦμα ζῶν καὶ κτίζον· Τριας Μονὰς ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁς ἐκ βαφῆς, ἀλουργίδος Ἀχραντε, ἡ νοσητὴ πορφυρὶς, τοῦ Ἐμμανουὴλ, ἔνδον ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη· ὅθεν Θεοτόκον, ἐν ἀληθείᾳ σὲ τιμῶμεν.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ἄ**σπору συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητὴρ ἀνάνδρου, ἄφθορος ἡ κῆσις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσις. Διό σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν. Δίς.

Ὁ νοῦς τετραυματίζεται, τὸ σῶμα μεμαλάκισαι, νοσεῖ τὸ πνεῦμα, ὁ λόγος ἡσθένησεν, ὁ βίος νενέκρωται, τὸ τέλος ἐπὶ θύραις· διό μοι ταλαινα ψυχὴ, τί ποιήσεις ὅταν ἔλθῃ, ὁ Κριτὴς ἀνερμευῆσαι τὰ σά;

Μωσέως παρήγαγον, ψυχὴ τὴν κοσμογένεσιν, καὶ ἐξ ἐκείνου, πᾶσαν ἐνδιαθέτον, γραφὴν ἱστοροῦσάν σοι, δικαίους καὶ ἀδίκους· ὧν τοὺς δευτέρους ὡς ψυχὴ, ἐμιμήσω, οὐ τοὺς πρώτους, εἰς Θεὸν ἐξαμαρτήσασα.

Ὁ Νόμος ἡσθένησεν, ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον, Γραφὴ δὲ πᾶσα, ἐν σοὶ παρημελῆται, Προφῆται ἠτόνησαν, καὶ πᾶς δικαίου λόγος· αἱ τραυματίαι σου ὡς ψυχὴ, ἐπληθύνθησαν, οὐκ ὄντος, ἱατροῦ τοῦ ὑγιουντός σε.

Τῆς νέας παρχῶ σοι, Γραφῆς τὰ ὑποδείγματα, ἐνάγοντά σε, ψυχὴ πρὸς κατάνυξιν· δικαίους οὖν ζήλωσον, ἁμαρτωλοὺς ἐκτρέπου, καὶ ἐξιλέωσαι Χριστόν, προσευχαῖς τε καὶ νηστεύαις, καὶ ἀγνείᾳ καὶ σεμνότητι.

Τρισὸς ἐνηνθρώπησε, καλέσας εἰς μετάνοιαν, Ἀληστάς καὶ πόρνας· ψυχὴ μετανόησον, ἡ θύρα ἠνέωκεται, τῆς Βασιλείας ἡδῆ· καὶ προἄρπαζουσιν αὐτήν, Φαρισαῖοι καὶ Τελῶναι, καὶ μοιχοὶ μεταποιούμενοι.

Χριστὸς ἐνηνθρώπησε, σαρκὶ προσομιλήσας μοι, καὶ πάντα ὅσα, ὑπάρχει τῆς φύσεως, βουλήσει ἐπλήρωσε, τῆς ἁμαρτίας δίχα· ὑπογραμμὸν σοὶ ὡς ψυχὴ, καὶ εἰκόνα προδεικνύων, τῆς αὐτοῦ συγκαταβάσεως.

Χριστὸς Μάγους ἔσωσε, Ποιμένας συνεκάλεσε, Νηπίων δῆμους, ἀπέδειξε Μάρτυρας, Πρεσβύτην ἐδόξασε, καὶ γηραιάαν Χήραν· ὧν οὐκ ἐζήλωσας ψυχὴ, οὐ ταῖς πράξεις, οὐ τὸν βίον· ἀλλ' οὐαὶ σοὶ ἐν τῷ κρίνεσθαι!

Νηστεύσας ὁ Κύριος, ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὕστερον ἐπείνασε, δεκνύς

τὸ ἀνθρώπινον. Ψυχὴ μὴ ἀθυμήσης· ἄν σοι προσβάλλῃ ὁ ἐχθρὸς, προσευχῇ τε καὶ νηστεία, ἐκ ποδῶν ἀποκρουσθήτω σοι. Δόξα.

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν ὑπερυψώσωμεν, τὸ Δεῖον Πνεῦμα, πιστῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώριστον, Μονάδα κατ' ἐσίαν, ὡς φῶς καὶ φῶτα καὶ ζωὴν, καὶ ζωᾷς ζωοποιούσαν, καὶ φωτίζουσιν τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ Πάναγνε· ἐν σοὶ γὰρ αὕτη, πιστῶς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ καὶ κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ νικῶσα, τροποῦται πάντα πειρασμόν, καὶ σκυλεύει πολεμίους, καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον.

Καὶ τὸ τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου Τροπάριον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ανδρέα σεβάσμιε, καὶ Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμὴν τῆς Κρήτης, μὴ παύσῃ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν σέ ὑμνούντων· ἵνα ῥυσθῶμεν πάσης ὀργῆς, καὶ θλίψεως, καὶ φθορᾶς, καὶ πταισμάτων λυτρωθῶμεν, οἱ τιμῶντές σου τὴν μνήμην αἰεὶ.

Εἶτα ψάλλομεν οἱ δύο Χοροί.

Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμηνευτος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Ἀποδείπνων.

Δεῖ τὸν Ἐκκλησιάρχην σκοπεῖν ἀκριβῶς, ἵνα, ὅταν τὸ Ἀπόδειπνον ἀπολύσῃ, ὑπάρχῃ ἀκμὴ τῆς ἡμέρας.

~~~~~

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, καὶ τὰ Τριαδικὰ τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, εἰς τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα Κατανυκτικὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Εἰς δὲ τὴν β'. Στιχολ. τὰ παρόντα.

Ἦχος β'.

Υπερευλογημένη ἡ χάρις, τῆς πανσέπτου Νηστείας· Μωϋσῆς γὰρ δι' αὐτῆς ἐδοξάσθη, καὶ Νόμον τὸν ἐν γραμματι, ἐν πλαξίν ὑπεδέξατο· τοῦ πυρὸς δυνατώτεροι, Παῖδες νέοι ἀνεδείχθησαν. Ἐν αὐτῇ οὖν κατασβέσωμεν, τῆς σαρκὸς πάθη φλογίζοντα, Χριστῷ τῷ Σωτῆρι βοῶντες· Ἐπιστροφὴν ἡμῖν πᾶσι δώρησαι, καὶ ῥῦσαι τῆς γεέννης. Δόξα.

Ἔτερον. Ἦχος ὁ αὐτός. Εὐσπλαγχνίας.

Μετανοίας ἐφέστηκε καιρὸς, ἐγκρατείας ἐπίδειξαι καρπούς ὡς ψυχῆ μου· βλέψον πρὸς τοὺς πρὶν μετανοήσαντας, κράξον τῷ Χριστῷ· Ἠμαρτον σῶσόν με, ὡς ἔσωσας Δέσποτα,

Τελώνην στεναῖζαντα, ἐκ καρδίας Ἀγαθὲ, ὁ μόνος ὑπάρχων πολυέλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Προστασία θερμὴ Χριστιανῶν, τὸν Υἱόν σου ἱκέτευε αἰεὶ Θεοτόκε, πάσης κακουργίας καὶ δεινότητος, ῥύσασθαι ἡμᾶς τοῦ πολεμήτορος, καὶ δῆναι συγχώρησιν ἡμῖν, ὧν ἡμάρτομεν, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις Μητροπάρθενε.

Εἰς τὴν γ'. Στιχολογ. Καθίσμα. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, τὴν σωτήριον ἐγκράτειαν δισημερεύοντες, βοῶμέν σοι· Καταίνυξον ἡμῶν τὰς καρδίας τῶν δοῦλων σου, καὶ πρόσδεξαι τὰς ἐν φόβῳ εὐχαῖς ἡμῶν, παρέχων ἡμῖν εὐδρομον τὸ τῆς Νηστείας σταῖδιον, ἱλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸ Ἄνθος τὸ Δεῖον, ρίζα βλαστήσασα, κίβωτέ καὶ λυχνία, καὶ στάμνε πάγχρυσε, ἀγία τράπεζα ζωῆς, τὸν ἄρτον φέρουσα, ὡς Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἐκδυσώπησον αὐτόν, σὺν τῷ ἀγίῳ Προδρόμῳ, τῷ οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσαι, τὰς Θεοτόκον ὁμολογοῦντάς σε.

Μετὰ τὸν Ν'. ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριῶδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν.

Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ τὴν β'. Ὠδὴν.

Ὠδὴ β'. Ἦχος β'. Ὁ Εἰρμός.

» **Γ**δετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι, ὁ ἐν θαλάσῃ
» **Ι**σώσας, καὶ ἐν ἐρήμῳ κορέσας, Ἰσραηλί-
» **Τ**ην λαόν, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας πηγάσας
» **Τ**οῖς βροτοῖς· ἵνα τὸν πάλαι τῇ φθορᾷ, πε-
» **Π**τωκότα φορέσας, ἐλκύσω πρὸς ἑμαυτόν, δι'
» **Ἀ**φάτον ἔλεος.

Νῆψον γρηγόρησον, στεναξὸν δάκρυσον, διὰ νηστείας, ὅλον τῆς ἀμαρτίας, τὸν φόρτον ψυχῇ ἀπόρριψον· τῇ θερμῇ μετανοίᾳ, ἀπόφυγε τὸ πῦρ, καὶ διὰ πένθους τῶν παθῶν, τὸν πενθήρη χιτῶνα διάρρήξον, τὴν σολὴν τὴν θείαν λαμβάνουσα.

Ορεὶ προσέλθωμεν, ἀρίστων πράξεων, διὰ νηστείας πάντες, τὰς χαμαιζήλους λιπόντες, τῶν ἡδονῶν προσβολαῖς, καὶ εἰς γνόφον εἰσδύντες, σεπτῶν θεωριῶν, μόνον ὁψώμεθα Χριστοῦ, τὸ ἐράσμιον κάλλος, θεωρούμενοι μυστικῶς, θείαις ἀναβάσεσιν.

Οἱ μοι! τίς γένωμαι; τί διαπραίξωμαι; τὴν ἀμαρτίαν πράττων, καὶ τὸν Δεσπότην οὐ φρίττων, ὁ ἀσυνειδήτος; διὰ τοῦτο πρὸ δίκης

κατάδικος εἰμί. Δικαιοκρίτα Ἀγαθὲ, ἐπιστρέψας με σῶσον, τὸν ὑπὲρ πάντας βροτοὺς, σὲ παραπικράναντα.

Θεοτοκίον.

Εἰς ἀγεώργητος, γῆ ἡ βλαστήσασα, τὸν τοῦ παντός τροφέα, τὸν ὑπανοίγοντα χεῖρα, καὶ εὐδοκίᾳ τῇ αὐτοῦ, ἐμπιπλῶντα πᾶν ζῶον, ἰσχυρῇ θείῃ, στήριξον ἄρτῳ ζωτικῷ, παρειμέναις καρδίαις, τῷ κόρῳ τῶν δυσχερῶν, ἡμῶν παραπτώσεων.

Εἰρμός ἄλλος. Ψχος πλ. α΄.

Ἰδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός.

Ἄλλοτε συνέλθωμεν, ἐν τῷ ταμείῳ τῆς ψυχῆς, Κυρίῳ ταῖς εὐχαῖς ἀποδιδόντες, καὶ βοῶντες· Πάτερ ὁ ἐν Οὐρανοῖς, τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ἄνες καὶ ἄφες, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος.

Τὸ τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ἐν τῇ νηστείᾳ ἱλαρὸν, δεικνύντες μὴ στυγνάσωμεν, τὴν τῶν πεπονημένων ἡμερῶν ἐναλλαγὴν, ὡς ἐκλάμπουσαν ἡμῖν τῆς εὐσεβείας τὰ κατορθώματα.

Δόξα.

Ἀναρχε ἀκτιστε, ἡ τρισυπόστατος Μονὰς, Κυρία Βασιλεία τῶν αἰώνων, σὲ δοξάζει τὸν Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, πληθὺς Ἀγγέλων, καὶ πᾶσα φύσις βροτῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὸ πανάρετον κλέος, τοῦ γένους ἡμῶν ὑμνοῦμεν· διὰ σοῦ γὰρ ἐθεώθημεν Παρθένε· καὶ γὰρ ἔτεκες ἡμῖν τὸν Σωτῆρα καὶ Θεόν, Χριστὸν τὸν λύσαντα, τῆς κατάρας ἡμᾶς.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τίς πῦρ ἀπέσβεσε; τίς φράττει στόματα θηρῶν; Νηστεία ἡ τοὺς Παῖδας, ἐκ καμίνου ρύσαμένη, καὶ Προφήτην Δαυιδ, ἐκ λεόντων τῆς βορᾶς· ἦν ἀσπασώμεθα, καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί.

Ὁ Εἰρμός.

Ἰδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ σὰρκα ἐνδυσάμενος, βουλήσει ἐκουσία, ἵνα σῶσω τὸν Ἀδὰμ, τὸν ἐκ πλάνης πεσόντα, τῇ παραβάσει διὰ τοῦ ὀφους.

Ὡδὴ ἡ. Τὸν ἐν τῇ βαίτῳ Μωσεῖ.

Υπνον ἀπώθου ψυχὴ, τῆς δεινῆς ῥαθυμίας, καὶ προθύμως γρηγόρει, πρὸς ταῖς θείας ἐντολαῖς· ἐγγίζει ὁ Νυμφίος, λαμπαδηφόρος σπεῦσον αὐτῷ προσυπαντῆσαι.

Τραυματισθέντα δεινῶς, ἡδονῶν τῇ ῥομφαίᾳ, τῇ μοτώσει Οἰκτίρμον, τῆς εὐσπλαγχνου σου ῥοπῆς, ἰάτρευσόν με Λόγε, ὅπως σε εὐχαρίστως, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Ἀπὸ παθῶν βλαβερῶν, ἀπὸ φθόνου καὶ μίσους, ἀπὸ πάσης κακίας, ἐγκρατεύθητι.

ψυχὴν, σιτίοις τρεφομένην, τοῖς τὴν τρυφὴν τὴν ἄνω, αὐλῶς προξενούσι.

Θεοτοκίον.

Θεογεννήτορ Ἀγνή, τῆς ψυχῆς μου τὰ ἔλκη, καὶ καρδίας τὰ πάθη, καὶ νοὸς τὰς ἐκτροπὰς, θειάπευσον ὡς μόνη, ἀμαρτωλῶν βοηθός, καὶ πορθουμένων τεῖχος.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν Ποιητὴν τῆς Κτίσεως.

Εν ἐγκρατείᾳ ἅπαντες, ταῖς ψυχὰς πτερῶσαντες, ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, εὐχαῖς εὐπροσδέκτους, προσάξωμεν Κυρίῳ.

Πνεῦμα τῆς κατανύξεως, λαβόντες δακρύσωμεν, πρὸς λύτρον ψυχῶν, ἀνυμνολογούντες, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ὑλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Τριάς ἡ ὁμοούσιος, καὶ Μονὰς ἡ ἀκτιστος, καὶ πάντων Θεός, σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κεκτηρίαν ποιήσον, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε· Πανάχραντε, ῥυσθῆναι παντοίων, πειρασμῶν καὶ κινδύνων.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τρυφὴν πλουσίου πτύσαντες, δεῦτε τῷ Λαζάρῳ συννηστεύσωμεν, ἵνα ἡμᾶς θάψῃ, τοῦ Ἀβραάμ ὁ κόλπος.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

Τὸν Ποιητὴν τῆς Κτίσεως, ὃν φρίττουσιν· Ἄγγελοι, ὑμνεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ΄. Τῶν γηγενῶν, τίς ἤκουσε.

Τῶν γηγενῶν, τίς οὕτως ὀλισθήσας, Θεὸν παρώργισε ποτέ; τίς ταῖς ὁρμαῖς τῆς κακίας ἐξηκολούθησε, καὶ καταγώγιον ὥφθη τῆς ἀμαρτίας, ὥσπερ ἐγὼ ὁ ταῖς; Ἀλλ' ὁ Θεός, ὁ θειότητος τοῦ ἐλέους, σύ με οἰκτεῖρον.

Θεοειδῶν, Ἀγγέλων αἱ Δυνάμεις, τὸν εὐδιάλλακτον Θεόν, ἐκδυσωπήσατε, σῶσαι ψυχὴν, εἰς πέλαγος, βιωτικῶν τε ἡδονῶν, καὶ τρικυμίαις παθῶν χειμαζομένην, καὶ προσβολαῖς τῶν ἐναντίων, πνευμάτων κινδυνεύουσαν.

Δεῦρο ψυχὴ πτεροῖς κουφίζομένη, διὰ νηστείας ἀρετῶν, τῆς χαμαιζήλου κακίας ὑπεξανάστηθι, καὶ θεωρίαις ἐντρύφα, ταῖς φανωτάταις, τρυφὴν ταῖς προξενήσας τῶν ἀρετῶν, θεοειδὴς γενομένη, διὰ πίστεως.

Θεοτοκίον.

Τίς ἀκουστάς ποιήσει ταῖς αἰνέσεις, σοῦ τῆς Τεκούσης ὑπὲρ νοῦν, τὸν αἰνετὸν καὶ

Δεσπότην Ἀγνή καὶ Κύριον; ὃν ὑπεραινοῦσιν, Ἀγγέλων Ταξιαρχία. Αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει, ὑπὲρ λαοῦ ἡμαρτηκότος, Παρθένε ἀπειρόγαμε.

Εἰρμός ἄλλος. Ἡσαΐα χόρευε.

Ο καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἡ ἡμέρα, τῶν σωτηριῶν· προσάξωμεν τῷ Θεῷ, δῶρα ἀρετῶν, ἐν ᾧ ἀποθέμενοι, τὰ τοῦ σκότους, ἔργα ἀδελφοί, ἐπενδυσώμεθα, ὅπλα φωτός, καθὼς Παῦλος βοᾷ.

Δεῦτε ὡς ὁ Κύριος, ἐν νηστεία, εἶλε τὸν ἐχθρόν, ἐν τούτῳ καὶ ἡμεῖς, θραύσωμεν αὐτοῦ, τὰ βέλη καὶ ἔνεδρα· Ὁπίσω μου ὑπάγε Σαταῖν, ἕκαστος λέγοντες, ἐν τῷ μέλλειν ἐκπαιράζειν ἡμᾶς.

Δόξα.

Ο μουσιότητι, ἀνυμνῶ σε, ἄναρχε Τριάς, σεπτὴ ζωαρχικῇ, ἄτμητε Μονάς· Πατήρ ὁ ἀγέννητος, καὶ γεννητὴ, Λόγε καὶ Υἱὲ, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἡμᾶς σῶσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπὲρ νῦν ὁ Τόκος σου, Θεομήτορ· ἄνευ γὰρ ἀνδρός, ἡ σύλληψις ἐν σοί, καὶ παραδενικῶς, ἡ κύσις γέγονε· καὶ γὰρ Θεὸς ἐστὶν ὁ τεχθεὶς· ὃν μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομεν.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Νηστεία προβάλλοντες, τῷ τῶν εὐχῶν, ὄρει καὶ ἡμεῖς, καρδίᾳ καθαρά, ἴδωμεν Θεόν, τὰς πλάκας δεχόμενοι, τῶν ἐντολῶν, ἔνδον ὡς Μωσῆς, δόξῃ ἀστράπτοντες, τῷ προσώπῳ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ.

Ὁ Εἰρμός.

• **Η**σαΐα χόρευε· ἡ Παρθένος, ἔσχεν ἐν γαστρὶ, καὶ ἔτεκεν Υἱόν, τὸν Ἑμμανουήλ,
• Θεὸν τε καὶ ἄνθρωπον· Ἀνατολή, ὄνομα αὐτῷ·
• ὃν μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἰησοῦ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρόν,

Ἰδιόμελον, δὲς. Ἰηχος γ'.

Αρξώμεθα λαοί, τῆς αἰμώμου Νηστείας, ἥτις ἐστὶ τῶν ψυχῶν σωτηρία· θαλευσώμεν τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ· ἐλαίῳ εὐποΐας, τὰς κεφαλὰς αἰλείψωμεν, καὶ ὕδατι ἀγνείας τὰ πρόσωπα νιψώμεθα· μὴ βαττολογήσωμεν, ἐν ταῖς προσευχαῖς, ἀλλ' ὡς ἐδιδάχθημεν, ἔτω βοήσωμεν· Πατέρες ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, ἄφες ἡμῖν τὰ παραπτώματα ἡμῶν, ὡς φιάνθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Βασιλέων καὶ τυράννων, τὸν φόβον ἀπώσαντο οἱ Χριστοῦ Στρατιῶται, καὶ εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως, αὐτὸν ὡμολόγησαν, τὸν ἀπάντων

Κύριον, Θεὸν καὶ Βασιλέα, καὶ πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ προσαΐα πάντων τῶν δεομένων, εἰς σὲ θαρρόμεν, εἰς σὲ καυχώμεθα· ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστὶ· Πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

Εἰς τὴν Τριθέκην, Τροπάριον τῆς

Προφητείας. Ἰηχος α'.

Οτι παρόικοι ἐσμὲν ἐν τῇ γῇ, καθὼς πάντες οἱ πατέρες ἡμῶν, τὸ βραχὺ τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀναμάρτητον φύλαξον Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς φιάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν· τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἰηχος δ'. Ψαλμός ε'.

Πρόσχεσ τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου.

Στίχ. Τὰ ῥήματά μου ἐνώτισαι Κύριε.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 19.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ἐὰν θέλητε καὶ εἰσακούσητέ μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φαίγεσθε· εἰὰν δὲ μὴ θέλητε, μὴδὲ εἰσακούσητέ μου, μάχαιρα ὑμᾶς κατέδετα· τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα. Πῶς ἐγένετο πόρνη πόλις πιστὴ Σιών, πλήρης κρίσεως; ἐν ἡ δικαιοσύνη ἐκοιμήθη, ἐν αὐτῇ δὲ νῦν φονευταί. Τὸ ἀργύριον ἡμῶν ἀδόκιμον· οἱ κάπηλοί σου σμίγουσιν τὸν οἶνον ὕδατι· οἱ ἄρχοντές σου ἀπειθοῦσι, κοινωνοὶ κλεπτῶν, ἀγαπῶντες δῶρα, διώκοντες ἀνταπόδομα, ὀρφανοὺς οὐ κρίνοντες, καὶ κρίσει χηρῶν οὐ προσέχοντες. Διὰ τοῦτο, τὰδε λέγει Κύριος, ὁ Δεσπότης Σαβαώθ, ὁ Δυνάστης τοῦ Ἰσραὴλ· Οὐαὶ τοῖς ἰσχύουσιν ἐν Ἱερουσαλήμ! οὐ παύσεται γάρ μου ὁ θυμὸς ἐν τοῖς ὑπεναντίοις· καὶ κρίσιν ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου ποιήσω, καὶ ἐπάξω τὴν χεῖρά μου ἐπὶ σέ, καὶ πυρώσω σε εἰς καθαρὸν· τοὺς δὲ ἀπειθοῦντας ἀπολέσω, καὶ ἀφελῶ πάντα ἀνόμους ἀπὸ σοῦ, καὶ πάντας ὑπερηφάνους ταπεινώσω. Καὶ ἐπιστήσω τοὺς κριτὰς σου, ὡς τὸ πρότερον, καὶ τοὺς συμβούλους σου, ὡς τὸ ἀπ' ἀρχῆς· καὶ μετὰ ταῦτα κληθήσῃ πόλις δικαιοσύνης, μητρόπολις πιστῇ Σιών· μετὰ γὰρ κρίματος σωθήσεται ἡ αἰχμαλωσία αὐτῆς, καὶ μετὰ ἐλεημοσύνης. Καὶ συντρεβήσονται αἱ ἄνομοι καὶ οἱ ἀμαρτωλοὶ ἅμα, καὶ οἱ ἐγκαταλιπόντες τὸν Κύριον συντελεσθήσονται. Διότι νῦν αἰσχυνθήσονται ἐν τοῖς εἰδώλοις αὐτῶν, αἱ αὐτοὶ ἠβούλοντο· καὶ αἰσχυνθήσονται ἐν τοῖς γλυπτοῖς αὐτῶν, ἐφ' οἷς αὐτοὶ ἐπεπαίθησαν·

καὶ αἰσχυνθήσονται ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἐφ' οἷς αὐτοὶ ἐβουλεύσαντο. Ἔσται γάρ, ὡς τερέβινθος, ἀποβεβληκυῖα τὰ φύλλα αὐτῆς· καὶ ὡς παραδείσος, ὕδωρ μὴ ἔχων. Καὶ ἔσαι ἡ ἰσχὺς αὐτῶν, ὡς καλαμὴ στυππίου, καὶ ἡ ἐργασία αὐτῶν, σπινθήρες πυρός· καὶ κατακαυθήσονται οἱ ἄνομοι καὶ οἱ αἱμαρτωλοὶ ἅμα, καὶ οὐκ ἔσται ὁ σβέσων. (Κεφ. Β'. 1.) Ὁ λόγος ὁ γενόμενος πρὸς Ἡσαΐαν υἱὸν Ἀμμῶς, περὶ Ἰουδαίας, καὶ περὶ Ἱερουσαλήμ· Ὅτι ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἐμφανὲς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ἐπ' ἁκρῶν τῶν ὀρέων· καὶ ὑψωθήσεται ὑπεράνω τῶν βουνῶν, καὶ ἤξουσιν ἐπ' αὐτῷ πάντα τὰ ἔθνη. Καὶ πορεύσονται λαοὶ πολλοὶ, καὶ ἐροῦσι· Δεῦτε, ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ· καὶ ἀναγγελεῖ ἡμῖν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ· καὶ πορευσώμεθα ἐν αὐτῇ.

Προκείμενον, Ψαλμὸς δ'. Ψαλμὸς 5'.
Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.
Στίχ. Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἀσθενὴς εἰμι.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Α. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοιμιῶν, καὶ τὴν Στιχολ. τὰ,
Πρὸς Κύριον, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν
Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια
τοῦ Τριωδίου, γ'.

Ψαλμὸς β'. Ὡς ὠράθη Χριστέ.

Βρώσει παλαι πικρᾶ, ἐξωκισθέντες Παραδείσου, ἐγκρατεῖα τῶν παθῶν, ἐπισπεύσωμεν εἰσοικισθῆναι, ἀνακραζόντες, τῷ Θεῷ ἡμῶν· Ὁ Σταυρῷ τανύσας παλάμας σου, ὄξος πιῶν, χολῆς τε γευσάμενος, καὶ ὀδύνας καρτερήσας, ταῖς ἐκ τῶν ἡλῶν, ταῖς πικροτάταις ἡδοναῖς, πάσας ἐκ τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἐξηλώσας, διὰ σπλάγχχνα οἰκτιρμῶν, σῶσον τοὺς δούλους σου.

Βύλου βρώσει ποτὲ, ἀπωκισθέντες Παραδείσου, τῷ Σταυρῷ σε πρὸς αὐτὸν εἰσφικίσθημεν· ὃν εἰς πρεσβείαν σοι προσάγωμεν, Πολυέλεε, καὶ πιζῶς σου πάντες δεόμεθα· Πηγᾷς δακρύων, ἡμῖν νῦν κατὰπεμψον, ἐν καιρῷ τῆς ἐγκρατείας, τὸν ρύπον πάντα, ἐκκαθαιρούσας τῶν παθῶν, καὶ τῶν πταισμάτων ἡμῶν, ἵνα πάντες σοι βοώμεν ἐκτενῶς· Κύριε δόξα σοι.

Ψαλμὸς ὁ αὐτός. Τῶν πεπραγμένων μοι.

Τῆς ἐγκρατείας τὴν τρυφήν, καί μοι Λόγε χαίρισαι, ὡς τῷ Ἀδὰμ, τὸν Παραδείσον ποτὲ· ἐκ πάσης σου γεύεσθαι, ἐντολῆς ὁ Θεὸς ἡμῶν,

καὶ ἀπέχεσθαι αἰεὶ καρποῦ ἧς ἀπέφηνας ἀμαρτίας· ἵνα τὸ ζωηφόρον Πάθος σου τοῦ Σταυροῦ, ἐν χαρᾷ προφθάσω.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ψαλμὸς πλ. α'. Ψαλμ. 5'.
Κύριε ὁ Θεός μου, ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Στίχ. Σῶσόν με ἐκ πάντων τῶν διωκόντων με.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 14.

Εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτωσαν φωστῆρες ἐν τῷ στερεώματι τοῦ Οὐρανοῦ, εἰς φαῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ διαχωρίζειν ἀναμέσον τῆς ἡμέρας, καὶ ἀναμέσον τῆς νυκτός· καὶ ἔστωσαν εἰς σημεῖα, καὶ εἰς καιροὺς, καὶ εἰς ἡμέρας, καὶ εἰς ἐνιαυτούς· καὶ ἔστωσαν εἰς φαῦσιν ἐν τῷ στερεώματι τοῦ Οὐρανοῦ, ὥστε φαίνειν ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τοὺς δύο φωστῆρας τοὺς μεγάλους, τὸν φωστῆρα τὸν μέγαν, εἰς ἀρχαῖς τῆς ἡμέρας, καὶ τὸν φωστῆρα τὸν ἐλάσσονα, εἰς ἀρχαῖς τῆς νυκτός, καὶ τοὺς ἀστέρας. Καὶ ἔθετο αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐν τῷ στερεώματι τοῦ Οὐρανοῦ, ὥστε φαίνειν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἄρχειν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, καὶ διαχωρίζειν ἀναμέσον τοῦ φωτός, καὶ ἀναμέσον τοῦ σκότους· καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν. Καὶ ἐγένετο ἔσπερα, καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα τετάρτη· Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα, ἐρπετὰ ψυχῶν ζωσῶν, καὶ πετεινὰ πετώμενα ἐπὶ τῆς γῆς, κατὰ τὸ στερεῶμα τοῦ Οὐρανοῦ· καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός τὰ κῆτη τὰ μεγάλα, καὶ πᾶσαν ψυχὴν ζώων ἐρπετῶν ἃ ἐξήγαγε τὰ ὕδατα κατὰ γένος αὐτῶν, καὶ πᾶν πετεινὸν πτερωτὸν κατὰ γένους. Καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλὰ· καὶ εὐλόγησεν αὐτὰ ὁ Θεός λέγων· Αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὰ ὕδατα ἐν ταῖς θαλάσσαις, καὶ τὰ πετεινὰ πληθυνέσθωσαν ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐγένετο ἔσπερα, καὶ ἐγένετο πρωΐ ἡμέρα πέμπτη.

Προκείμενον. Ψαλμὸς πλ. α'. Ψαλμὸς η'.

Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν τὸ ὄνομα σου!

Στίχ. Ὅτι ἐπήρθη ἡ μεγαλοπρέπεια σου ὑπεράνω τῶν Οὐρανῶν.

Προοιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 20.

Σοφία ἐν ἐξόδοις ὑμνεῖται, ἐν δὲ πλατείαις παρρησίαν ἄγει. Ἐπ' ἁκρῶν τειχέων κη-

ρύσσεται, ἐπὶ δὲ πύλαις δυναστῶν παρεδρεύει· ἐπὶ δὲ πύλαις πόλεως θάρρους λέγει. Ὅσον ἂν χρόνον ἄκακοι ἔχονται τῆς δικαιοσύνης, οὐ καταισχυνθήσονται· οἱ δὲ ἄφρονες, τῆς ὕβρεως ὄντες ἐπιθυμηταί, ἀσεβεῖς γενόμενοι, ἐμίσησαν αἰσθῆσιν, καὶ ὑπεύθυνοι ἐγένοντο ἐλέγχους. Ἰδοὺ, προήσομαι ὑμῖν ἐμῆς βουλῆς ῥῆσιν, διδάξω δὲ τὸν ἐμὸν λόγον ὑμᾶς. Ἐπειδὴ ἐκαίλουν, καὶ οὐχ ὑπηκούσατε, καὶ ἐξέτεινα λόγους, καὶ οὐ προσείχετε, ἀλλὰ ἀκύρους ἐποιεῖτε ἐμαῖς βουλαῖς, τοῖς δὲ ἐμοῖς ἐλέγχους οὐ προσείχετε· τοιγαροῦν καὶ γὰρ τῇ ὑμετέρᾳ ἀπωλείᾳ ἐπιγελάσονται· ἐπιχαροῦμαι δὲ, ἡνίκα ἂν ἔρχηται ὑμῖν ὀλεθρος. Καὶ ὡς ἂν ἀφίκηται ὑμῖν θόρυβος ἄφνω, ἡ δὲ καταστροφή ὁμοίως καταιγίδι παρῇ, ἢ ὅταν ἔρχηται ὑμῖν θλίψις καὶ πολιορκία· ἔσται γὰρ, ὅταν ἐπικαλέσησθέ με, ἐγὼ δὲ οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν· ζητήσεσί με κακοί, καὶ ἔχ εὐρήσουσιν. Ἐμίσησαν γὰρ σοφίαν, τὸν δὲ φόβον Κυρίου οὐ προείλοντο, οὐδὲ ἠθέλον προσέχειν βουλαῖς· ἐμυκτήριζον δὲ ἐμούς ἐλέγχους. Τοιγαροῦν ἔδονται τῆς ἑαυτῶν ὁδοῦ τοὺς καρπούς, καὶ τῆς αὐτῶν ἀτιμίας πλησθήσονται, καὶ τῆς ἐπιθυμίας. Ἀνθ' ὧν γὰρ ἠδίκουν νηπίους, φονεύθῃσονται, καὶ ἐξετασμός ὀλέσει ἀσεβεῖς. Ὁ δὲ ἐμοῦ ἀκούων, κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι, καὶ ἡσυχάσει ἀφόβως ἀπὸ παντὸς κακοῦ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δις, μετὰ τῶν συνήθων Στίχων.

Ψχος πλ. δ'.

Νησεῖαν, οὐκ ἀποχὴν βρωμάτων μόνον τελῶμεν, ἀλλὰ παντὸς ὑλικοῦ πάθους ἀλλοτρίωσιν· ἵνα τὴν καθ' ἡμῶν τυραννῆσαν, σάρκα δουλώσαντες, ἄξιοι γενώμεθα τῆς τοῦ Ἀμνοῦ μεταλήψεως, τοῦ ὑπὲρ τοῦ κόσμου σφαγέντος ἐκουσίως Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ πνευματικῶς ἐορτάσωμεν, τὴν ἐκ νεκρῶν τῇ Σωτῆρος Ἀνάστασιν· εἰς ὕψος ἀρθέντες, ἀρετῶν ἐν φαιδρότητι, καὶ τῇ τρυφῇ τῶν ἀρίστων ἔργων, εὐφραίνοντες τὸν Φιλάνθρωπον.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐπιλαθόμενοι τῶν ἐν τῷ βίῳ, καταφρονήσαντες καὶ τῶν βασάνων, διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ταύτης κληρονόμοι ἀνεδείχθησαν· ὅθεν καὶ Ἀγγέλοις συναγάζονται. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, δώρησαι τῷ λαῷ σου τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεπεν, ἐν

μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδύνως, φρικτῶς ἐκύησεν· ἔκλαιε λέγουσα· Οἶμοι Τέκνον φίλτατον! πῶς ὁ δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσε;

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς ἐδηλώθη.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ.

Μετὰ τὸ Τρισάγιον, καὶ τὰ λοιπὰ ὡς προεγράφη τῇ Δευτέρᾳ, ψάλλομεν τὸ δεύτερον τμήμα τοῦ Μεγάλου Κανόνος, ὡς ἔπεται, λέγοντες ἐν ἐκάστῳ Τροπαρίῳ.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ὡδὴ α'. Ψχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

» **Β**οηθός καὶ σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς
» **Β**ωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω
» αὐτόν· Θεός τοῦ Πατρός μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται. Δίς.

Τροπάρια.

Τὴν τῇ Καῖν ὑπελθὼν, μαιφονίαν τῇ προαιρέσει, γέγονα φονεὺς, συνειδότε ψυχῆς, ζωώσας τὴν σάρκα, καὶ στρατεύσας κατ' αὐτῆς, ταῖς πονηραῖς μου πράξεσι.

Τὴ τοῦ Ἀβελ Ἰησοῦ, οὐχ ὡμοιωθὲν δικαιοσύνη· δῶρά σοι δεκτὰ, οὐ προσῆξα ποτὲ, οὐ πράξεις ἐνθέους, οὐ θυσίαν καθαρὰν, οὐ βίον ἀνεπίληπτον.

Ὁς ὁ Καῖν καὶ ἡμεῖς, ψυχὴ ἀθλία τῷ πάντων Κτίστη, πράξεις ῥυπαράς, καὶ θυσίαν ψευκτὴν, καὶ ἄχρηστον βίον, προσηγάγομεν ὁμοῦ· διὸ καὶ κατεκρίθημεν.

Τὸν πηλὸν ὁ Κεραμεὺς, ζωοπλαστήσας ἐνέσθηκάς μοι, σάρκα καὶ ὅστα, καὶ πνοὴν καὶ ζωὴν. Ἀλλ' ὦ Ποιητά μου, Λυτρωτά μου καὶ Κριτά, μετανοοῦντα δέξαι με.

Εξαγγέλλω σοι Σωτὴρ, ταῖς ἀμαρτίαις, ὥς εἰργασάμην, καὶ ταῖς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός μου, πληγαῖς, ὥς μοι ἔνδον, μαιφόναι λογισμαί, ληστρικῶς ἐναπέθηκαν.

Εἰ καὶ ἡμαρτον Σωτὴρ, ἀλλ' οἶδα ὅτι φιλάνθρωπος εἶ· πλήττεις συμπαθῶς, καὶ σπλαγχνίζῃ θερμῶς· δακρύοντα βλέπεις, καὶ προσρέχεις ὡς Πατὴρ, ἀνακαλῶν τὸν Ἀσωτον.

Δόξα.

Υπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι προσκυνημένη, ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς Εὐσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καὶ προστασία τῶν σὲ ὑμνούντων, ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς Δέσποινα ἀγνή, μετανοοῦντα δέξαι με.

Ὡδὴ β'. Ὁ Εἰρμός.

• **Π**ρόσεχε, Οὐρανὲ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστὸν, τὸν ἐκ Παρθένου σαρκί, ἐπιδημήσαντα. Δίς.

Κατέρραψε, τοὺς δερματίνους χιτῶνας, ἡ ἀμαρτία καί μοι, γυμνώσασά με τῆς πρίν, Θεοφάντου στολῆς.

Περίκειμαι, τὸν στολισμὸν τῆς αἰσχύνης, καθάπερ φύλλα συκῆς, εἰς ἔλεγχον τῶν ἐμῶν, αὐτεξουσίων παθῶν.

Εστόλισμαι, κατεστιγμένον χιτῶνα, καὶ ἡμαγμένον αἰσχρῶς, τῇ ρύσει τῆς ἐμπαδοῦς, καὶ φιληδόνου ζωῆς.

Υπέπεσα, τῇ τῶν παθῶν ἀχθηδόνι, καὶ τῇ ἐνύλῳ φθορᾷ· καὶ ἐνθεν νῦν ὁ ἐχθρὸς, καταπιέζει με.

Κιούλον, καὶ φιλοκτήμονα βίον, τῆς ἀκτησίας Σωτῆρ, προκρίνας νῦν τὸν βαρὺν, κλοιὸν περίκειμαι.

Εκόσμησα, τὸν τῆς σαρκὸς ἀνδριάντα, τῇ τῶν αἰσχρῶν λογισμῶν, ποικίλῃ περιβολῇ· καὶ κατακρίνομαι.

Τῆς ἐξωθεν, ἐπιμελῶς εὐκοσμίας, μόνης ἐφρόντισα, τῆς ἐνδον ὑπεριδῶν, Θεοτυπώτου σκηνῆς.

Κατέχρωσα, τῆς πρίν εἰκότος τὸ κάλλος, Σῶτερ τοῖς πάθεσιν· ἀλλ' ὡς ποτὲ τὴν δραχμὴν, ἀναζητήσας εὗρέ.

Ημάρτηκα, ὥσπερ ἡ Πόρνη βοῶ σοι, μόνος ἡμάρτηκά σοι· ὡς μύρον δέχου Σωτῆρ, καί μοι τὰ δάκρυα.

Ιλάσθητι, ὡς ὁ Τελώνης βοῶ σοι, Σῶτερ ἰλάσθητί μοι· οὐδεὶς γάρ τῶν ἐξ Ἀδαμ, ὡς ἐγὼ ἡμαρτέ σοι.

Δόξα.

Ενα σε, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις, Θεὸς αἰπάντων ὑμνῶ, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αῆραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη πανύμνητε, ἱκέτευς ἐκτενῶς, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Σ**τερῶσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου, ὅτι μόνος ἅγιος ὑπάρχεις καὶ Κύριος. Δίς.

Triodio.

12

Πηγὴν ζωῆς κέκτημαι, σὲ τοῦ θανάτου τὸν καθαιρέτην, καὶ βοῶ σοι ἐκ καρδίας μου, πρὸ τοῦ τέλους· Ἠμάρτον ἰλάσθητι σωσόν με.

Ημάρτηκα Κύριε, ἡμάρτηκά σοι ἰλάσθητί μοι· οὐ γάρ ἐστὶν ὅς τις ἡμαρτεν, ἐν ἀνθρώποις, ὃν οὐχ ὑπερέβην τοῖς πταιίσμασι.

Τοὺς ἐπὶ Νῶε Σωτῆρ, ἡσεληγκότας ἐμιμησάμην, τὴν ἐκείνων κληρωσάμενος, καταδίκην, ἐν κατακλυσμῷ καταδύσεως.

Τὸν Χαμ ἐκείνον ψυχὴ, τὸν πατραλοῖαν μιμησαμένη, τὴν αἰσχύνην οὐκ ἐκάλυψας, τοῦ πλησίον, ὀπισθοφανῶς ἀνακαίψασα.

Τὸν ἐμπρησμὸν, ὥσπερ Λῶτ, φεῦγε ψυχὴ μου τῆς ἀμαρτίας· φεῦγε Σόδομα καὶ Γόμορρά· φεῦγε φλόγα, πάσης παραλόγου ὀρέξεως.

Ελέησον Κύριε, ἐλέησόν με ἀναβοῶ σοι, ὅτε ἤξεις μετ' Ἀγγέλων σου, ἀποδοῦναι, πᾶσι κατ' ἀξίαν τῶν πράξεων. Δόξα.

Μοναὶς ἀπλῇ ἄκτιστε, ἀναρχε φύσις ἡ ἐν Τριάδι, ὑμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σωσον, πίστει προσκυνοῦντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ Θεογεννήτορ, ἀπειράνδρως ἀπεκύησας, ξένον θαῦμα! μέινασα Παρθένος θηλάζουσα.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Α**κήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι, καὶ ἔλεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Δίς.

Ερηγόρησον ὦ ψυχὴ μου, ἀρίστευσον ὡς ὁ μέγας ἐν Πατριαρχαῖς, ἵνα κτήσῃ πράξιν μετὰ γνώσεως, ἵνα χρηματίσῃς νοῦς ὁρῶν τὸν Θεόν, καὶ φθάσῃς τὸν ἄδυτον γνώφον ἐν θεωρίᾳ, καὶ γένη μεγαλέμπορος.

Τοὺς δώδεκα Πατριαρχας, ὁ μέγας ἐν Πατριαρχαῖς παιδοποιήσας, μυστικῶς ἐστήριξέ σοι κλίμακα, πρακτικῆς ψυχῆ μου ἀναβάσεως, τοὺς παῖδας, ὡς βάρη, τὰς βάσεις, ὡς ἀναβάσεις, πανσόφως ὑποθέμενος.

Ησαῦ τὸν μεμισημένον, ζηλοῦσα ψυχὴ ἀπέδου τῷ πτερνιστῇ σου, τὰ τοῦ πρώτου κάλλους πρωτοτόκια, καὶ τῆς πατρικῆς εὐχῆς ἐξέπεσας, καὶ δις ἐπτερνίσθης αἰθλία, πράξει καὶ γνώσει· διὸ νῦν μετανόησον.

Εδῶμ ὁ Ἡσαῦ ἐκλήθη, δι' ἅκραν θηλυμανίας ἐπιμιξίαν· ἀκρασία γὰρ αἰεὶ πυρούμενος, καὶ ταῖς ἡδοναῖς κατασπιδόμενος· Ε-

δῶμ ὠνομάσθη, ὃ λέγεται **Δερμασία**, ψυχῆς φιλαμαρτήμονος.

Ἰὼβ τὸν ἐπὶ κοπρίας, ἀκούσασα ὡς ψυχὴ μου δικαιοθέντα, τὴν αὐτοῦ ἀνδρείαν οὐκ ἐζήλωσας, τὸ στερόν οὐκ ἔσχες τῆς προθέσεως, ἐν πᾶσιν οἷς ἔγνων, οἷς οἶδας, οἷς ἐπειράσθης· ἀλλ' ὥφθης ἀκαρτέρης.

Ο πρότερον ἐπὶ θρόνου, γυμνὸς νῦν ἐπὶ κοπρίας καθηλωμένος· ὁ πολὺς ἐν τέκνοις καὶ περίβλεπτος, ἄπαις ἀφαιρέσεως αἰφνίδιον· παλάτιον γὰρ τὴν κοπρίαν, καὶ μαργαρίτας, τὰ ἔλκη ἐλογίζετο. **Δόξα.**

Α μέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν Τριαδικὴν μίαν Θεότητά, ὡς ὁμοθασίλειον καὶ σύνθρονον· βρωσοὶ τὸ Ἄσμα, τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις, τρισσῶς ὑμνολογούμενον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ πᾶντες καὶ παρθελεύεις, καὶ μένεις δι' ἀμφοτέρων φύσει Παρθένος· ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἡ νηδὺς δὲ κύει μὴ λοχεύουσα. Θεὸς ὅπου θέλει, νικᾷται φύσεως τάξις· ποιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται.

Ἐξ ἧς ὁ Ἰσραὴλ.

» **Ε**κ νυκτὸς ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καὶ ὁδήγησον καὶ ἐγώ, ἐν τοῖς προσταγμασί σου, καὶ διδάξόν με Σωτήρ, ποιεῖν τὸ θέλημά σου. **Δίς.**

Τοῦ Μωσέως ἤκουσας τὴν θήβην ψυχῇ, ὑδάσι, κύμασι, φερομένην ποταμοῦ, ὡς ἐν θαλάμῳ παῖλαι, φυγοῦσαν δράμα πικρὸν, βουλῆς Φαραωνίου.

Εἰ τὰς μαίας ἤκουσας κτεινούσας πᾶσι, ἀνηθὸν τάλαινα, τὴν ἀρρένωπὸν ψυχῇ, τῆς σωφροσύνης πράξιν· νῦν ὡς ὁ μέγας Μωσῆς, τιθηνοῦ τὴν σοφίαν.

Ος Μωσῆς ὁ μέγας τὸν Αἰγύπτιον νοῦν, πλήξασα τάλαινα, οὐκ ἀπέκτεινας ψυχῇ· καὶ πῶς αἰκήσεις λέγε, τὴν ἔρημον τῶν παθῶν, διὰ τῆς μετανοίας;

Ταῖς ἐρήμους ὤκησεν ὁ μέγας Μωσῆς· δεῦρο δὲ μίμῃσαι, τὴν αὐτοῦ διαγωγὴν, ἵνα καὶ τῆς ἐν βράτῳ, θεωφανείας ψυχῇ, ἐν θεωρίᾳ γένη.

Τὴν Μωσέως ῥάβδον εἰκονίζου ψυχῇ, πλήτουσαν θαλάσσαν, καὶ πηγνύουσαν βυθόν, τύπῳ Σταυροῦ τοῦ Θεοῦ· δι' οὗ δυνήσῃ καὶ σὺ, μεγάλα ἐκτελέσαι.

Αρῶν προσέφερε τὸ πῦρ τῷ Θεῷ, ἄμωμον ἄδολον· ἀλλ' Ὀφνεῖ, καὶ Φινεές, ὡς σὺ

ψυχὴ προσήγαν, ἀλλότριον τῷ Θεῷ, ῥερυπωμένον βίον. **Δόξα.**

Τριὰς δοξαζόμεν τὸν ἕνα Θεόν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀπλὴ ὑσία Μοναῖς, αἰεὶ προσκυνούμενη. **Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.**

Εκ σοῦ ἠμφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἄφθορε ἄνανδρε, Μητροπάρθενε Θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας· καὶ ἠνώσεν ἑαυτῷ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν.

Ἐξ ἧς ὁ Ἰσραὴλ.

» **Ε**βόησα, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν εἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου, ἔξ Ἰσραὴλ κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου. **Δίς.**

Καὶ κύματα, Σωτήρ τῶν πταισμάτων μου, ὡς ἐν θαλάσῃ ἐρυθρᾷ, ἐπαναστραφέντα, ἐκάλυψέ με ἄφνω, ὡς τοὺς Αἰγυπτίους, ποτὲ καὶ τοὺς τριστατάς.

Αγνώμονα, ψυχὴ τὴν προαίρεσιν, ἔσχεσ ὡς πρὶν ὁ Ἰσραὴλ· τοῦ γὰρ Θεοῦ μάννα, προέκρινας ἀλόγως, τὴν φιληδονίαν, τῶν παθῶν ἀδδηφαγίαν.

Τὰ φρέατα, ψυχὴ προετίμησας, τῶν Χαναναίων ἐννοιῶν, τῆς φλεβῆς τὴν πέτραν· ἐξ ἧς ὁ τῆς σοφίας, ὡς κρατὴρ προχέει, κρουνούς θεολογίας.

Καὶ ὕψια, κρέα καὶ τοὺς λέβητας, καὶ τὴν Αἰγύπτιον τροφήν, τῆς ἐπουρανίου, προέκρινας ψυχὴ μου, ὡς ὁ πρὶν ἀγνώμων, λαὸς ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Ος ἐπληξες, Μωσῆς ὁ Δεράπιων σου, ῥάβδῳ τὴν πέτραν τυπικῶς, τὴν ζωοποιόν σου, Πλευρὰν προδιτύπου· ἐξ ἧς πάντες πόμα, ζωῆς Σωτήρ ἀντλοῦμεν.

Ερεύνησον, ψυχὴ κατασκόπευσον, ὡς Ἰησοῦς ὁ τῆ Ναυῆ, τῆς κληροδοσίας, τὴν γῆν ὅποια ἐστὶ, καὶ κατοίκησον, ἐν αὐτῇ δι' εὐνομίας.

Δόξα.

Τριὰς εἰμι, ἀπλὴ ἀδιαίρετος, διαιρετὴ προσωπικῶς, καὶ Μοναῖς ὑπάρχω, τῇ φύσει ἠνωμένη, ὁ Πατήρ φησι, καὶ Υἱὸς καὶ Θεῖον Πνεῦμα. **Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.**

Η μήτρα σου, Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς· ἀλλ' ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σαῖς δικαιοθῶμεν.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. β'.

Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖ-

σθαι· ἀνάστησον οὖν, ἵνα φείσῃται σου Χριστὸς ὁ Θεὸς ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Π**ῆμαρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώ-
• **π**ιόν σου, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐ-
• **π**οτήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μὴ
• **π**αραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων
• **Θ**εός.
Δίς.

Κιβωτός, ὡς ἐφέρετο, ἐπιδίφριος ὁ Ζᾶν
ἐκεῖνος, ὅτε ἀνατραπέντος τοῦ μόσχου,
μόνον ἤψατο, Θεοῦ ἐπειράθη ὀργῆς. Ἀλλ' αὐ-
τοῦ τὴν αὐθαδέαν, φυγοῦσα ψυχὴ, σέβου τὰ
Θεῖα καλῶς.

Ακήκοας, τοῦ Ἀβεσσαλώμ, πῶς τῆς φύσεως
ἀντεξάνεστη· ἔγνωσ τὰς ἐναγεῖς αὐτοῦ
πράξεις, αἷς ἐξύβρισε, τὴν κοίτην Δαυῖδ τοῦ
πατρός. Ἀλλ' αὐτὴ ἐμιμήσω, τὰς αὐτοῦ ἐμπα-
δεῖς, καὶ φιληδόνους ὁρμαῖς.

Υπέταξας, τὸ αἰδούλωτον, σου ἀξίωμα τῷ
σώματί σου· ἄλλον γὰρ Ἀχιτόφελ εὐρού-
σα, τὸν ἐχθρόν σου ψυχὴ, συνῆλθες ταῖς τούτου
βουλαῖς. Ἀλλ' αὐτὰς διεσκεδάσεν, αὐτὸς ὁ Χρι-
στὸς, ἵνα σὺ πάντων σωθῇς.

Ο Σολομῶν, ὁ Σαυμάσιος, ὁ καὶ χάριτος
σοφίας πλήρης· οὗτος τὸ πονηρὸν ἐναν-
τίον, τοῦ Θεοῦ ποτε, ποιήσας ἀπέστη αὐτοῦ·
ὦ αὐτὴ τὸν ἐπάρατόν σου βίον, ψυχὴ προσα-
φωμοίωσας.

Ταῖς ἡδοναῖς, ἐξελκόμενος, τῶν παθῶν αὐ-
τοῦ κατερρύπουτο· οἶμοι! ὁ ἐραστής τῆς
σοφίας, ἐραστής πορνῶν γυναικῶν, καὶ ξένος
Θεοῦ· ὃν αὐτὴ ἐμιμήσω κατὰ νοῦν ὦ ψυχὴ,
ἡδυπαθείαις αἰσχροῖς.

Τὸν Ῥοβοάμ, παρεζήλωσας, ἀλογήσαντα
βουλὴν πατρώαν, ἅμα δὲ καὶ τὸν κακί-
στον δοῦλον, Ἰεροβοάμ, τὸν πρὶν ἀποστάτην
ψυχὴ. Ἀλλὰ φεῦγε τὴν μίμησιν, καὶ κραζε
Θεῷ· Ἠμαρτον οἵκτειρόν με.

Δόξα.

Τριαῖς ἀπλῆ, ἀδιαίρετα, ὁμοούσιε Μοναῖς ἀ-
γία· φῶτα καὶ φῶς, καὶ ἅγια τρία, καὶ
ἐν ἁγίον, ὑμνεῖται Θεὸς ἡ Τριας. Ἀλλ' ἀνύμνη-
σον δόξασον, ζωὴν καὶ ζωαῖς, ψυχὴ τὸν πᾶν-
των Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σε εὐλογοῦμέν σε, προσκυνεῖμέν σε
Θεογεννητόρ, ὅτι τῆς ἀχωρίστου Τριαδος,
ἀπεκύησας τὸν ἕνα Υἱὸν καὶ Θεόν· καὶ αὐτὴ
προηνώξας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῇ τὰ ἐπουράνια.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ν Στρατιαί, Οὐρανῶν δοξαζουσι, καὶ
• **φ**ρίττει τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ Σερα-
• **φ**ὶμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐλο-
• **γ**εῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
• **αἰ**ῶνας.
Δίς.

Σὺ τὸν Ὁζίαν, ψυχὴ ζηλώσασα, τὴν τούτου
λέπραν ἐν σοί, ἔσχες ἐν διπλῷ· ἄτοπα
γὰρ λογίζῃ, παράνομα δὲ πράττεις· ἄφες ἃ
κατέχεις, καὶ πρόσδραμε τῇ μετανοίᾳ.

Τοὺς Νινευίτας, ψυχὴ ἀκήκοας, μετανοοῦντας
Θεῷ, σάκκῳ καὶ σποδῷ· τούτους οὐκ
ἐμιμήσω, ἀλλ' ὥφθης σκαιότερα, πάντων τῶν
πρὸ νόμου, καὶ μετὰ νόμον ἐπταικότων.

Τὸν ἐν τῷ λάκκῳ βορβόρου ἤκουσας, Ἰερε-
μίαν ψυχὴ, πόλιν τὴν Σιών, Σρήνοις κα-
ταβοῶντα, καὶ δάκρυα ζητοῦντα· μίμησαι
τὸν τούτου, Σρηνῶδη βίον καὶ σωθήσῃ.

Ο Ἰωνᾶς, εἰς Θαρσεῖς ἀπέδραμε, προγνοῦς
τὴν ἐπιστροφὴν, τῶν Νινευιτῶν· ἔγνω
γὰρ ὡς προφήτης, Θεοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν·
ὅθεν παρεζήλου, τὴν προφητείαν μὴ ψευ-
σθῆναι.

Τὸν Δανιὴλ, ἐν τῷ λάκκῳ ἤκουσας, πῶς ἔ-
φραξεν ὦ ψυχὴ, στόματα Σηρῶν· ἔγνωκας
πῶς οἱ Παῖδες, οἱ περὶ Ἀζαρίαν, ἔσβεσαν τῇ
πίστει, καμίνου φλόγα καιομένην.

Τῆς παλαιᾶς, Διαθήκης ἅπαντας, παρήγα-
γόν σοι ψυχὴ, πρὸς ὑπογραμμὸν· μίμησαι
τῶν δικαίων, τὰς φιλοθέους πράξεις· ἔκφυγε
δὲ πάλιν, τῶν πονηρῶν τὰς ἀμαρτίας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Αναρχε Πάτερ, Υἱὲ συνἀναρχε, Παράκλητε
ἀγαθέ, Πνεῦμα τὸ εὐθές, Λόγου Θεοῦ Γεν-
νητόρ, Πατὴρ ἀνάρχου Λόγε, Πνεῦμα ζῶν καὶ
κτιζόν· Τριαῖς Μοναῖς ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ος ἐκ βαφῆς, αἰλουργίδος Ἀχραῦτε, ἡ νοσητὴ
πορφυρὶς, τοῦ Ἑμμανουὴλ, ἐνδον ἐν τῇ
γαστρί σου, ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη· ὅθεν Θεοτό-
κον, ἐν ἀληθείᾳ σὲ τιμῶμεν.

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Α**σπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευ-
• **τ**ος, Μητρός ἀνάνδρου, ἄφθορος ἡ κῆ-
• **σ**ις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς
• **φ**ύσεις· διό σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμ-
• **φ**ον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.
Δίς.

Χριστὸς ἐπειράζετο, Διάβολος ἐπαίραζε, δε-
κνὺς τοὺς λίθους, ἵνα ἄρτοι γένωνται·
εἰς ὅρος ἀνήγαγεν, ἰδεῖν τὰς βασιλείας, τοῦ

Κόσμου πάσας ἐν ῥίπῃ. Φοβοῦ ὡς ψυχὴ τὸ δράμα, νῆφε, εὐχου, πᾶσαν ὥραν Θεῷ.

Τρυγὼν ἡ φιλέρημος, φωνὴ βοῶντος ἤχησε, Χριστοῦ ὁ λύχνος, κηρύττων μετάνοιαν, Ἡρώδης ἠνόμησε, σὺν τῇ Ἡρωδιάδι. Βλέπε ψυχῇ μου μὴ παγῆς, τῶν ἀνόμων ταῖς παγίσιν, ἀλλ' ἀσπάζου τὴν μετάνοιαν.

Ἦν ἔρημον ὦκησε, τῆς χάριτος ὁ Πρόδρομος· καὶ Ἰουδαία, πᾶσα καὶ Σαμάρεια, αἰκούντες ἔτρεχον, καὶ ἐξωμολογοῦντο, ταῖς ἀμαρτίας ἑαυτῶν, βαπτιζόμενοι προθύμως· οὐς αὕτῃ οὐκ ἐμιμήσω ψυχὴ.

Ο γάμος μὲν τίμιος, ἡ κοίτη δὲ αἰμίαντος· αἰμώτερος γάρ, Χριστὸς προσεulόγησε, σαρκὶ ἐσθιόμενος, καὶ ἐν Κανᾷ δὲ γάμῳ, τὸ ὕδωρ αἶνον ἐκτελῶν, καὶ δεικνύων πρῶτον θαῦμα, ἵνα σὺ μετατεθῇς ὡς ψυχὴ.

Παραλύτον ἐσφιγξε, Χριστὸς τὴν κλίνην ἄραντα, καὶ νεανίσκον, θανέντα ἐξήγειρε, τῆς χήρας τὸ κῆμα, καὶ τοῦ Ἑκατοντάρχου, καὶ Σαμαρείτιδι φανείς, τὴν ἐν πνεύματι λατρείαν, σοὶ ψυχὴ προεζωγράφησεν.

Αιμόρρουν ἰάσατο, ἀφῆ κρασπέδου Κύριος, λειπρούς καθῆρε, τυφλοὺς καὶ χωλεύοντας, φωτίσας ἠνώρθωσε, κωφούς τε καὶ ἀλάλους, καὶ τὴν συγκύπτυσαν χαμαί, ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ, ἵνα σὺ σωθῇς ἀθλία ψυχὴ.

Δόξα.

Πατέρα δοξάζωμεν, Υἱὸν ὑπεριψώσωμεν, τὸ Δεῖον Πνεῦμα, πιστῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώριστον, Μονάδα κατ' οὐσίαν, ὡς φῶς καὶ φῶτα, καὶ ζωὴν, καὶ ζωᾷς ζωοποιούσαν, καὶ φωτίζουσιν τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Πόλιν σου φυλάττε, Θεογεννήτορ πάντα· γνε· ἐν σοὶ γὰρ αὕτη, πιστῶς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ καὶ κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ νικῶσα, τροποῦται πάντα πειρασμόν, καὶ σκυλεύει πολεμίους, καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ανδρέα σεβάσμιε, καὶ Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμὴν τῆς Κρήτης, μὴ παύσῃ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων, ἵνα ῥυσθῶμεν πάσης, ὀργῆς καὶ θλίψεως καὶ φθορᾶς, καὶ πταισμάτων λυτρωθῶμεν, οἱ τιμῶντές σου τὴν μνήμην αἰεὶ.

Εἶτα ψάλλομεν οἱ δύο Χοροί.

Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Ἀποδείκνυται.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον, κατὰ εἰς τὴν α'. Στιχολ. Καθίσματα Σταυρώματα, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος β'. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Ο ταῖς πάθεσι τοῖς σοῖς, πᾶσιν ἀπάθειαν δίδους, Φιλάνθρωπε τὰ πάθη, τῆς σαρκός μου νεκρώσας τῷ σῶ Σταυρῷ, τὸ Δεῖον καταξίωσον Πάθος ἰδεῖν, διὰ νηστείας εὐαρστοῦντα τῇ δόξῃ σου, ἵνα λάβω πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Παρθένος καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὀρώσά σε, νεκρὸν ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς· Υἱέ μου ἔλεγε, τί τὸ φοβερόν τοῦτο μυστήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ πῶς θνήσκεις, θάνατον ἐπονείδιστον;

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολ. Καθίσμ. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸν ζωοποιὸν Σταυρόν.

Τὸν φωτοποιὸν καιρὸν, ὃν νῦν ἀφιέρωσας, καὶ ἐδωρήσω ἡμῖν, τῆς ἐγκρατείας Κυριε, σὺ ἀξίωσον ἡμᾶς, ἐν κατανύξει πάντας, εἰλικρινῶς περαιώσασθαι, εἰρηνεύοντας τοῦ Σταυροῦ τῇ ἰσχυί, μόνε Φιλάνθρωπε.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Τῷ τιμίῳ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου, φυλαττόμενα Δείσιμα ἀγνὴ Θεοτόκε, πᾶσαν προσβολὴν τοῦ πολεμήτορος, ἀπαντες ῥαδίως ἐκτρεπόμεθα· διό σε κατὰ χρέος μακαρίζομεν, ὡς Μητέρα τοῦ φωτός, καὶ μόνην ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἶτα Ἀνάγνωσις εἰς τὸ Λαυσαϊκόν· καὶ μετὰ τὸν Ν'. ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν.

Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ τὴν γ'. Ὤδὴν.

Ὤδὴ γ'. Ἦχος β'. Ἐξήνησεν ἡ ἔρημος.

Σταυρώσωμεν τὰ μέλη δι' ἐγκρατείας· νηψώμεν εἰς προσευχὰς ὡς γέγραπται, καὶ κατ' ἔχνος πολιτευώμεθα, τοῦ παθόντος, καὶ πάθη ἐκθανατώσαντος.

Εμέσαντες τὴν ἔμπικρον, αἵμαρτίαν σπεύσωμεν, τῷ τὴν χολὴν θελήματι, γευσάμεν εὐαρεστῆσαι Χριστῷ, τῷ Σταυρῷ καθελόντι τὸν ἀρχέκακον.

Ἑννήθειαν λαβοῦσα, ἡ αἵμαρτία ἔλκει με, εἰς παντελεῖαν ἀπώλειαν· ἀλλὰ σύ με ἐκ ταύτης λύτρωσαι, τῷ Σταυρῷ σου Οἰκτίρμον πολέεσ.

Θεοτοκίον.

Δεσπόζουσα ἀπάντων, τῶν ποιημάτων Δέσποινα, ὡς τὸν Δεσπότην τέξασα, τῆς δουλείας με ἐλευθέρωσον, τοῦ δολίου καὶ μόνοι πολεμήτορος.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος ὁ αὐτός.

Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε.

Τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ τὴν ἐγκράτειαν, τῷ Κόσμῳ ἐξήνησεν, ἦν ἐκ πόθου, ἀσπασάμενοι τρυφήσωμεν, παγκαρπίαν τῶν θείων ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ.

Εγκράτειαν παθῶν καὶ νῦν φέροντες, τὴν σάρκα σταυρώσωμεν τῷ Κυρίῳ, καὶ νεκρὸν αὐτῆς τὸ φρόνημα, ἀποδείξωμεν πάντες τῇ ἐνθέῳ ζωῇ.

Δόξα.

Τὰ τρία τῆς μιᾶς μορφῆς πρόσωπα, δοξαῖζω Πατέρα Υἱὸν καὶ Πνεῦμα, ἐν τῷ κράτος τῆς Θεότητος, βασιλείαν ἀπάντων, καὶ λαμπρότητα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο Τόκος σου Ἀγνή φρικτὸς πέφυκε· Θεὸς γὰρ ὑπάρχει ἐνανθρωπήσας, ὁ ἀνάρχως ἐκ Πατρὸς γεννηθεὶς, καὶ ἐκ σοῦ ἐπ' ἐσχάτων πλὴν ἀνδρὸς κυθεὶς.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὴν Σταύρωσιν ὑμῶν καὶ τὴν λόγχευσιν, τῆς θείας Πλευρᾶς σου· ἐξ ἧς τὸ πόμα, τὸ ἀθάνατον ἀρύομαι, καὶ ἐκαστὴν Χριστέ, καὶ ἀγιάζομαι.

Ο Εἰρμός.

• **Σ**τερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας τὴν αἵμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Ωδὴ ἡ. Κάμνος ποτὲ, πυρός.

Κάμνος παθῶν, φλογίζει τὴν ψυχὴν μου· ἀλλὰ τῇ δρόσῳ τοῦ ἐλέους σου, ταύτην καταμάρανον, ὁ πηγᾶσας ἀπαθείας κρουνοῦς, Πλευρᾶς ἐξ ἀκηράτου σου, σταυρούμενος Εὐεργέτα, διὰ πολλὴν συγκατάβασιν.

Πψώσας ἡμᾶς, πεσόντας εἰς κακίαν, τῇ ἐν Σταυρῷ σου ἀνυψώσει Χριστέ· ὅθεν ὀλισθήσαντα, αἵμαρτίας εἰς τὰ βάραιθρα, ἀνάγαγε καὶ στήριξον, πέτρα με σωτηρίας, ὅπως δοξαῖζω τὸ κράτος σου.

Λόγγη σου Χριστέ, παθῶν τὴν σπηεδόνα, ἀποκαθάρας τῆς καρδίας μου, ὅλον με ὑγείωσον, ὃν ὁ ὄφεις ἐτραυματίσεν, ὁδοῦσιν ἰοδόλοις τε· καὶ δίδου μοι ἀκλονήτως, θείας πρὸς τρίβους πορεύεσθαι.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὴν φαινήν, λαμπάδα καὶ λυχνίαν, ἐν ἧς τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, οἰκῆσαν ἐφώτισε, τοὺς νυκτώδει συσχεθέντας φθορᾷ, ἀμίαντε γεραίρομεν, ἅπαντες, εὐλογοῦντες, Εὐλογημένη τὸν Τόκον σου.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσεῖ.

Τὸν μεταξύ τῶν ληστῶν, σταυρωθέντα ἐν ξύλῳ, καὶ τῇ λόγγῃ νυγέντα, τὴν ζωήρῳ τον πλευράν, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο κρίνων πᾶσαν τὴν γῆν, κριτηρίῳ παρέστης, ἐρράπισθης ἐπαίχθης, ἐν Σταυρῷ ἀνηρτήθης, φθορᾶς με ἀπαλλάττων, τῆς πάλαι αἵμαρτίας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Θεότης μία Τριάς, ἡ ἀμέριστος φύσις, μεριστὴ δὲ προσώποις, τὸ ἀνώλεθρον κράτος, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα· σὲ ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοκυῆτορ Ἀγνή, ἡ οὐράνιος πύλη, ἡ σωτήριος θύρα, πάντων τῶν Χριστιανῶν, τὴν δέησιν προσδέχου, τῶν σὲ μακαριζόντων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σταυρὲ Χριστοῦ ὁ Ληστήν, ὁδηγήσας πρὸς πίστιν, καὶ ἐμὲ πρὸς τὸν δρόμον, εὐτόνως τῶν Νηστειῶν, ἀξίωσον προφθάσαι, εἰς τὴν προσκύνησίν σου, καὶ ζωοποιηθῆναι.

Ἀνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ο Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαντα ποτὲ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδὴ δ'. Ἀνάρχου Γεννῆτορος.

Ηλίου φαιδρότερον, Νηστεία ἀναλαΐψασα, ἡ πολὺφωτος χάρις εὐαγγελίζεται, πᾶσι τοῦ Σταυροῦ τὰς ἀκτῖνας, καὶ τὰς αὐγαῖς, τοῦ τιμίου Παύλου, καὶ τῆς Ἀναστάσεως, τὴν ἡμέραν τὴν σωτήριον.

Αγνείαν ποθήσωμεν, πορνείαν ἀποφυγώμεν, τὴν ὁσφὺν σωφροσύνη περιζωσώμεθα, ὅπως καθαροὶ ἐποφθῶμεν, τῷ καθαρῷ, καὶ μό-

νω ἐκ πάντων, ζητοῦντι τὴν καθάρσιν, τῷ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χριστέ ἐκ τοῦ φόβου σου, καθήλωσον τὰς σάρκας μου· ὁ Σταυρῷ προσηλώσας, τὴν ἀμαρτίαν Ἀδὰμ, λύσον τῶν κακῶν μου τὴν δέσιν· τὸ πονηρὸν συνέτριψον τὰ βέλη, τῇ λόγχῃ σου Δέσποτα, καὶ τῆς τούτου βλάβης ρῦσαι με.

Θεοτοκίον.

Κριτὴν δικαιοτάτον, καὶ μόνον εὐδιαλλεκτον, ἡ τεκοῦσα Παρθένα, Χριστὸν τὸν Κύριον, ρῦσαί με τῆς κρίσεως Κόρη, καὶ τοῦ πυρός, καὶ τῆς τιμωρίας, ἥν μοι προσέξῃσεν, ἀμαρτίας ἢ ἀπόλαυσις.

Ἄλλος. Τὴν ἀγνὴν καὶ ἄχραντον.

Ω τῆς εὐσπλαγχνίας σου! ὅτι Σταυρὸν ἠνέσχου, ἦλους καὶ λόγχην Κύριε, δι' ἐμέ τὸν κατὰ κριτον φθορᾶ· διὸ ὑμνῶ σε Χριστέ.

Τὸν Σταυρὸν, τὸν κάλαμον, τὸ ἦλος καὶ τὴν λόγχην, τὰ ζωηρά σου Πάθη, πᾶς ὁ λαὸς προσκυνοῦντες, ἐν ὧδαίς Χριστέ ὑμνοῦμέν σε.

Δόξα.

Μοναὶς τρισυπόστατε, Τριαὶς ἐνικωτάτη, Κυριαρχία φύσις, ἰσοκλής, Πάτερ Υἱὲ, καὶ Δεῖον Πνεῦμα, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίροις ἱλαστήριον, ταῦ Κόσμου Θεοτόκε· ἐν ᾧ προσφεύγοντες πάντες ἀμαρτωλοὶ, πρὸς Θεὸν καταλλαγὰς αἰεὶ εὐρίσκομεν.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῷ Σταυρῷ σου Κύριε, καὶ ἐνδυναμώσας, τῶν Νηστειῶν μοι δώρησαι Ἀγαθὲ, εὐσθενῶς ἀποπληρῶσαι τὴν περίοδον.

Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ἀγνὴν καὶ ἄχραντον, Μητέρα καὶ Παρθένον, ὧδαίς ἀσμάτων ἅπαντες οἱ πιστοὶ, εὐσεβῶς ὡς Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Εἶτα τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὰ παρὸν

Ἰδιόμελον, δὲς. Ἦχος α'.

Νηστεία, τῶν λογισμῶν τὰ πάθη, δεῦτε δουλώσωμεν, πνευματικαῖς ἑαυτοὺς πτέρυξι περιστείλαντες· ἵνα τὴν τοῦ ἐχθροῦ, κινουμένην ζάλην, κοῦφοι περάσαντες, ἄξια γενώμεθα, τῆς τοῦ Σταυροῦ προσκυνήσεως, τοῦ ὑπὲρ τοῦ Κόσμου σφαγέντος ἐκουσίως, Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ πνευματικῶς ἐορτάσωμεν, τὴν ἐκ νεκρῶν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν· ἐπ' ὅρους ἀρθέντες, Μαθηταῖς συνδοξάσωμεν, τὸν ἐξουσίαν λαβόντα πᾶσαν, Υἱὸν ἐκ Πατρὸς τὸν φιλάνθρωπον.

Καρτυριὰν.

Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι οἱ πικησάτες τὴν πλάνην, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀπελάβετε τὴν χάριν τῆς αἰωνίου ζωῆς· τυράννων ἀπειλὰς οὐκ ἐπτοήθητε, βασιλεῖς αἰκίζόμενοι εὐφραίνεσθε· καὶ νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν, γέγονεν ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν· πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Τὸ ὁρώμενον θέαμα, ὃ τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς, καθοράται, ὦ Δέσποτα; ὁ συνέχων ἅπασαν, Κτίσιν ἐμὴν ἀνῆρτησαι, καὶ θανατοῦσαι, ὃ πᾶσι νέμων ζωὴν· ἡ Θεοτόκος κλαίουσα ἔλεγεν, ὅτε ἐώρακεν, ἐν Σταυρῷ ἡ πᾶντα γνος, τὸν ἐξ αὐτῆς, ἀρρήτως ἐκλάμψαντα, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον.

Εἰς τὴν Τριθέκτην Ὁραν, Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος δ'.

Οἶδας τὸ πλάσμα ἡμῶν, οἶδας τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν Φιλάνθρωπε· ἡμάρτομεν, ἀλλ' οὐκ ἀπέστημέν σου ὁ Θεός, οὐδὲ διεπετάσαμεν χεῖρας ἡμῶν πρὸς Θεὸν ἀλλότριον. Φεῖσαι ἡμῶν τῇ σῇ ἀγαθότητι, Εὐσπλαγχνε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμός 2'.

Ἐξομολογήσομαι σοί, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Στίχ. Εὐφρανθήσομαι, καὶ ἀγαλλιάσομαι ἐν σοί.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. 3.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ἐκ Σιών ἐξελεύσεται νόμος, καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλὴμ. Καὶ κρινεῖ ἀναμέσον τῶν ἐθνῶν, καὶ ἐλέγξει λαὸν πολύν· καὶ συγκόψουσι τὰς μαχαίρας αὐτῶν εἰς ἄροτρα, καὶ τὰς ζιβήνας αὐτῶν εἰς δρέπανα· καὶ οὐ λήψεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος μάχαιραν, καὶ οὐ μάθωσιν ἔτι πολεμεῖν. Καὶ νῦν σὺ, οἶκος τοῦ Ἰακώβ, δεῦτε, καὶ πορευθῶμεν ἐν τῷ φωτὶ Κυρίου· ἀνῆκε γὰρ τὸν λαὸν αὐτοῦ, τὸν οἶκον τοῦ Ἰακώβ, ὅτι ἐνεπλήσθη ἡ χώρα αὐτῶν, ὡς τὸ ἀπαρχῆς, κλυδωνισμῶν, ὡς ἡ τῶν αἰλοφυλῶν· καὶ τέκνα πολλὰ ἀλλόφυλα ἐγενήθη αὐτοῖς. Ἐνεπλήσθη γὰρ ἡ χώρα αὐτῶν ἀργυρίου καὶ χρυσοῦ, καὶ οὐκ ἦν ἀριθμὸς τῶν θησαυρῶν αὐτῶν· καὶ ἐνεπλήσθη ἡ γῆ ἱππῶν, καὶ οὐκ ἦν ἀριθμὸς τῶν ἁρμάτων αὐτῶν· καὶ ἐνεπλήσθη ἡ γῆ βδελυγμάτων τῶν ἔργων τῶν χειρῶν αὐτῶν, καὶ προσεκύνησαν, οἷς ἐποίησαν οἱ δακτυλοὶ αὐτῶν. Καὶ ἐκυψεν ἄνθρωπος, καὶ ἐταπεινώθη ἀνὴρ, καὶ οὐ μὴ ἀνοίσω αὐ-

τούς. Καὶ νῦν εἰσέλθετε εἰς τὰς πέτρας, καὶ κρύπτεσθε εἰς τὴν γῆν, ἀπὸ προσώπου τοῦ φόβου Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὅταν ἀναστῇ θραῦσαι τὴν γῆν. Οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ Κυρίου, ὑψηλοί· ὁ δὲ ἄνθρωπος, ταπεινός· καὶ ταπεινωθήσεται τὸ ὕψος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὑψωθήσεται Κύριος μόνος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Παλμός ι.
Δίκαιος Κύριος, καὶ δικαιοσύνας ἠγάπησε.
Στίχ. Ἐπὶ τῷ Κυρίῳ πέποιθα· πῶς εἰδέτε τὴν ψυχὴν μου;

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Α. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν Εσπερινόν.

Κατὰ τὸν Προσμηκόν, σιγῶν ὁ ὁρῶν. Πρὸς Κύριον, καὶ ποιῶν τὴν σὴν δόξαν μετὰ τῆς ἰσχύος. Ἦχος β'. Κὺρις ἐκέκραξα, ἰσχυρὸν Σπῆρας ι. καὶ ψάλλομεν Ὑμνον τοῦ Τριῳδοῦ σ'. καὶ τοῦ Μηνίου δ'.

Στιγῶν ὁ ὁρῶν. Ἦχος πλ. β'.
Νηστεύοντες ἀδελφοὶ σωματικῶς, νηστεύσωμεν καὶ πνευματικῶς· λύσωμεν πάντα σύνδεσμον ἀδικίας· διαρρήξωμεν στραγγαλίας, βιαίων συναλλαγμάτων· πᾶσαν συγγραφὴν ἀδικον διασπάσωμεν· δώσωμεν πεινῶσιν ἄρτον, καὶ πτωχοὺς ἀστέγους εἰσαγάγωμεν εἰς οἴκους, ἵνα λάβωμεν παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὸ μέγα ἔλεος.
Δίς.

Μαρτυρικόν.

Ὅστις ἀρετὴν, καὶ εἴ τις ἔπαινος, πρέπει τοῖς Ἁγίοις· ξίφεσι γὰρ ἐκλιναν τοὺς αὐχένας, διὰ σὲ τὸν κλίναντα Οὐρανοῦς, καὶ καταβαίνοντα· ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, διὰ σὲ τὸν κενώσαντα σαυτὸν, καὶ μορφήν δούλου λαβόντα· ἐταπεινώθησαν ἕως θανάτου, τὴν πτωχείαν σου μιμούμενοι· ὧν ταῖς εὐχαῖς, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν αἰκτιρμῶν σου ὁ Θεός, ἐλέησεν ἡμᾶς.

Εἶτα, προσόμοια τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ἦχος β'. Ὡς ὠραίῃς Χριστέ.

Φεγγοβόλους ὑμᾶς, ὡς ἀστραπαὶς εἰς πάντα Κόσμον, Ἰησοῦς ὁ νοητὸς ὄντως ἥλιος ἐξαποστείλας, ἀπεμείωσε ταῖς λαμπρότησι, τῇ ὑμῶν ἐνθέου κηρύγματος, πλάνης τὸ σκότος, θεόπται Ἀπόστολοι, καὶ ἐφώτισε τοὺς ἐν ζῳφῷ, τῆς ἀγνοσίας κεκρατημένους πονηρῶς· ὅνπερ ἐκδυσωπήσατε, καταπέμψαι καὶ ἡμῖν τὸν φωτισμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀρετῶν Ἡλίου, προσεπιβαῖς ἄρματι θείῳ, τῇ νηστείᾳ λαμπρυνθεὶς ἀνεφέρετο, ἐπὶ τὸ ὕψος τὸ οὐράνιον. Τοῦτον ζήλωσον, ταπεινὴ ψυχὴ μου καὶ νήστευσον, πάσης κακίας, καὶ φθόνου καὶ ἐριδος, καὶ τρυφῆς ἀπορρέουσας, καὶ ἐνηδόνου· ὅπως ὁδύνῃν χαλεπὴν ἐκφύγῃς, διαιωνίζουσας, τῆς γενένης ἐκβοῶσα τῷ Χριστῷ· Κύριε δόξα σοι.

Ἔτερον, τοῦ κυρίου Θεοδότου. Ἦχος πλ. α'.

Ὅσις Πάτερ.

Ἀπόστολοι θεοὶ, τοῦ Κόσμου θερμότατοι πρεσβευταί, καὶ τῶν Ὀρθοδόξων προαπισταί, ἔχοντες παρρησίας τὸ κράτος, πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν αἰτήσαθε, δεόμεθα πανσεβάσμιοι, ἵνα τῶν Νηστεῶν, τὸν ἀγαθὸν καιρὸν, εὐμαρῶς ποιησώμεθα, καὶ τῆς ὁμοουσίᾳς Τριάδος, τὴν χάριν δεξώμεθα. Μεγαλοκλήρυκες ἐνδοχοὶ, εὐχεσθε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηνίου, Προσόμοια δ'.

Δίς, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γίνεσθαι δὲ ἡμεῖς μετὰ τοῦ Θεοτοκίου· καὶ μετὰ τῷ Φῶς ἱλαρὸν, εὐθὺς τὰ Ἀναγνώσματα Ἑσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος πλ. α'.

Παλμός ια'.

Ὁ Κύριε φυλάξαις ἡμᾶς, καὶ διατηρήσαις ἡμᾶς. Στίχ. Σῶσόν με, Κύριε, ὅτι ἐκλείπειν ὁσῖος.

Γενέσθω τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 24.

Ἦκεν ὁ Θεός· Ἐξαγαγέτω ἡ γῆ ψυχὴν ζῶσαν κατὰ γένος, τετράποδα, καὶ ἔρπετα, καὶ θηρία τῆς γῆς, κατὰ γένος· καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός τὰ θηρία τῆς γῆς, κατὰ γένος αὐτῶν, καὶ τὰ κτήνη, κατὰ γένος αὐτῶν, καὶ πάντα τὰ ἔρπετα τῆς γῆς, κατὰ γένος αὐτῶν. Καὶ εἶδεν ὁ Θεός ὅτι καλὰ. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ποίησωμεν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα ἡμετέραν, καὶ καθ' ὁμοίωσιν· καὶ ἀρχέτωσαν τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ τῶν κτηνῶν, καὶ πάσης τῆς γῆς, καὶ πάντων τῶν ἔρπετων, τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός τὸν ἄνθρωπον· κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν· ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς. Καὶ εὐλόγησεν αὐτούς ὁ Θεός, λέγων· Αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς· καὶ ἄρχετε τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ πάσης τῆς γῆς, καὶ πάντων τῶν ἔρπετων, τῶν

έρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ἰδοὺ δέδωκα ὑμῖν πάντα χόρτον σπόριμον σπείρον σπέρμα, ὃ ἐστὶν ἐπάνω πάσης τῆς γῆς· καὶ πᾶν ξύλον, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ καρπὸν σπέρματος σπορίμου, ὑμῖν ἔσται εἰς βρώσιν, καὶ πᾶσι τοῖς θηρίαις τῆς γῆς, καὶ πᾶσι ταῖς πετεινοῖς τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ παντὶ ἑρπετῷ ἑρποντι ἐπὶ τῆς γῆς, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ πνεύνην ζωῆς, καὶ πάντα χόρτον χλωρὸν εἰς βρώσιν. Καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὰ πάντα, ὅσα ἐποίησε· καὶ ἰδοὺ, καλὰ λίαν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα ἕκτη. (Κεφ. Β'. 1.) Καὶ συνετελέσθησαν ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, καὶ πᾶς ὁ κόσμος αὐτῶν. Καὶ συνετέλεσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἕκτῃ τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἃ ἐποίησε· καὶ κατέπαυσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὧν ἐποίησε. Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην, καὶ ἡγίασεν αὐτήν· ὅτι ἐν αὐτῇ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὧν ἤρξατο ὁ Θεὸς ποιῆσαι.

Προκείμενον. Ψαλμὸς πλ. β'. Ψαλμὸς β'.
Επίβλεψον, εἰσακούσόν μου, Κύριε ὁ Θεός μου.
Στίχ. Ἔως πότε, Κύριε, ἐπιλήσῃ μου εἰς τέλος;

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ Β'. 1.

Υίε, εἰάν, δεξιόμενος ῥῆσιν ἐμῆς ἐντολῆς, κρύψῃς παρὰ σεαυτῷ, ἐπακούσεται σοφίας τὸ οὖς σου, καὶ παραβαλεῖς καρδίαν σου εἰς σύνεσιν· παραβαλεῖς δὲ αὐτήν εἰς νοουθήτησιν τῷ νύμφῳ σου. Ἐάν γάρ τὴν σοφίαν ἐπικαλέσῃ, καὶ τῇ συνέσει ὁψὲ φωνήν σου, καὶ εἰάν ζητήσῃς αὐτήν ὡς ἀργύριον, καὶ ὡς θησαυρὸν ἐξερευνήσῃς αὐτήν, τότε συνήσεις φόβον Κυρίου, καὶ ἐπίγνωσιν Θεοῦ εὐρήσεις· ὅτι Κύριος δίδωσι σοφίαν, καὶ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ γνῶσις καὶ σύνεσις. Καὶ θησαυρίζει τοῖς κατορθούσι σωτηρίαν· ὑπερασπιεῖ δὲ τὴν πορείαν αὐτῶν, τοῦ φυλάξασθαι ὁδοὺς δικαιομάτων· καὶ ὁδὸν εὐλαβουμένων αὐτὸν διαφυλάξει. Τότε συνήσεις δικαιοσύνην καὶ κρίμα, καὶ κατορθώσεις πάντας ἄξονας ἀγαθοῦς. Ἐάν γὰρ ἔλθῃ ἡ σοφία εἰς σὴν διάνοιαν, ἡ δὲ αἴσθησις τῇ σῇ ψυχῇ καλὴ εἶναι δόξη, βουλὴ καλὴ φυλάξει σε· ἔννοια δὲ ὁσία τηρήσει σε, ἵνα ῥύσῃται σε ἀπὸ ὁδοῦ κακῆς, καὶ ἀπὸ ἀνδρὸς λαλοῦντος μηδὲν πιστόν. Ὡς οἱ ἐγκαταλείποντες ὁδοὺς εὐθείας, τοῦ πορευθῆναι ἐν ὁδοῖς σκότους! Ὡς οἱ εὐφραινόμενοι ἐπὶ κακοῖς, καὶ χαίροντες ἐπὶ δια-

στροφῇ κακῇ! Ὡς αἱ τρίβοι σκολιαί, καὶ καμπύλαι αἱ τροχιαὶ αὐτῶν, τοῦ μακρὰν σε ποιῆσαι ἀπὸ ὁδοῦ εὐθείας, καὶ ἀλλότριον τῆς δικαίας γνώμης. Υἱέ, μή σε καταλάβῃ βουλὴ κακῇ, ἡ ἀπολείπουσα διδασκαλίαν νεότητος, καὶ διαθήκη θείαν ἐπιλελησμένη· ἔθετο γὰρ παρὰ τῷ θανάτῳ τὸν αἶκον αὐτῆς, καὶ παρὰ τῷ Ἀδὴ μετὰ τῶν γηγενῶν τῆς ἄξονας αὐτῆς. Πάντες οἱ παρευόμενοι ἐν αὐτῇ ἐκ ἀνασρέψουσιν, οὐδὲ μὴ καταλάβωσι τρίβους εὐθείας· οὐ γὰρ καταλαμβάνονται ὑπὸ ἐνιαυτῶν ζωῆς. Εἰ γὰρ ἐπορεύοντο τρίβους ἀγαθὰς, εὗροσαν ἂν τρίβους τὰς τῶν δικαίων, λείας. Χρηστοὶ ἔσονται οἰκήτορες γῆς· ἄκακοι δὲ ὑπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ· ὅτι εὐθεῖς κατασκηνώσουσι γῆν, καὶ ὅσοι ὑπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ. Ὅδοι ἀσεβῶν ἐκ γῆς ὁλοῦνται· οἱ δὲ παράνομοι ἐξολοθρευθήσονται ἀπ' αὐτῆς.

Καὶ εὐθύς τὸ, Κατευθυνθήτω· εἴτα ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΞΝΟΝ.

Μετα τὴν προγραφείσαν Ἀκολουθίαν, ψαλλόμεν τὸ γ'. τμήμα τοῦ Μεγάλου Κανόνος, ὡς ἐφεξῆς, λέγοντες ἐν ἐκάστῳ Τροπαρίῳ τὸ·

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ὡδὴ α'. Ψαλμὸς πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

- Βοηθός καὶ σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν· οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν· Θεὸς τοῦ Πατρός μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται. Δίς.

Τροπάρια.

Εκ νεότητος Σωτήρ, τὰς ἐντολάς σου ἐπαρωσαίμην, ὅλον ἐμπαθῶς, ἀμελῶν, ῥαθυμῶν, παρῆλθον τὸν βίον· διὸ κράζω σοι Σωτήρ, κἄν ἐν τῷ τέλει· Σώσόν με.

Ερρίμμενον με Σωτήρ, πρὸ τῶν θυρῶν σου κἄν ἐν τῷ γήρει, μὴ με ἀπορρίψῃς εἰς Ἄδου κενόν· ἀλλὰ πρὸ τοῦ τέλους, ὡς φιλάνθρωπός μοι δὸς, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Τὴν οὐσίαν μου Σωτήρ, καταναλώσας ἐν αἰσωπείᾳ, ἔρημος εἰμί ἀρετῶν εὐσεβῶν· λιμώττων δὲ κράζω· Ὁ Πατήρ τῶν οἰκτιρμῶν, προφθάσας σὺ με οἰκτερον.

Ο λησταῖς περιπεσὼν, ἐγὼ ὑπάρχων τοῖς λογισμοῖς μου· ὅλως ὑπ' αὐτῶν τετραυματίζομαι νῦν· ἐπλήσθην μωλώπων. Ἀλλ' αὐτός μοι ἐπιστάς, Χριστέ Σωτήρ ἰάτρευσον.

Τρεῦς με προΐδων, ἀντιπαρῆλθε, καὶ ὁ Λευΐτης, βλέπων ἐν δειναῖς, ὑπερεῖδε γυμνόν. Ἀλλ' ὁ ἐκ Μαρίας, ἀνατείλας Ἰησοῦς, σὺ ἐπίσταάς με οἵκτειρον.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὑ μοι δίδου φωταυγῇ, ἐκ θείας ἄνωθεν προμηθείας, χάριν ἐκφυγεῖν, τῶν παθῶν σκοτασμόν· καὶ ἄσαι προθύμως, τοῦ σου βίου τὰ τερπνὰ, Μαρία δαγήματα. Δόξα.

ὑπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι προσκυνουμένη, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας· καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καὶ προστασία τῶν σέ ὑμνούντων, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας· καὶ ὡς Δέσποινα αἰγνή, μετανοοῦντα δέξαι με.

Ὠδὴ β'. Ὁ Εἰρμός.

• Πρόσεχε, Οὐρανέ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστόν, τὸν ἐκ Παρθένου σαρκί, ἐπιδημήσαντα.

Ὀλίσθησα, ὡς ὁ Δαυὶδ ἀκολάστως, καὶ βεβορβόρωμαι· ἀλλ' ἀποπλύναις καί με, Σωτὴρ τοῖς δάκρυσί μου.

Ὁ δάκρυα, οὐδὲ μετάνοιαν ἔχω, οὐδὲ κατάνυξιν· αὐτός μοι ταῦτα Σωτὴρ, ὡς Θεός δώρησαι.

Ἀπώλεσα, τὸ πρωτόκτιστον κάλλος, καὶ τὴν εὐπρέπειάν μου· καὶ ἄρτι κεῖμαι γυμνός, καὶ καταισχύνομαι.

Τὴν θύραν σου, μὴ ἀποκλείσῃς μοι τότε, Κύριε, Κύριε· ἀλλ' ἀνοιξόν μοι αὐτήν, μετανοοῦντί σοι.

Εἰνώτισαι, τοὺς στεναγμούς τῆς ψυχῆς μου, καὶ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν, προσδέχου τοὺς σταλαγμούς· Κύριε σῶσόν με.

Φιλάνθρωπε, ὁ θέλων πάντας σωθῆναι, σὺ ἀνακαλέσαις με, καὶ δέξαι ὡς ἀγαθός, μετανοοῦντά με.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη πανύμνητε, ἐκέτευσέ με ἐκτενῶς, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἰρμός ἄλλος.

• Ἰδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ μάννα ἐπομβρήσας, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας, πηγάσας πάλαι ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου, τῇ μόνῃ δεξιᾷ, καὶ τῇ ἰσχυρί τῇ ἐμῇ.

Ἰδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός· ἐκωτίζου ψυχῇ μου, τοῦ Κυρίου βοῶντας· καὶ ἀποσπά-

σθητι τῆς πρώην ἀμαρτίας, καὶ φοβοῦ ὡς δικαστήν, καὶ ὡς κριτὴν καὶ Θεόν.

Ἦνι ὡμοιώθης, πολυμαρτήτε ψυχῇ; οἶμαι τῷ πρώτῳ Καῖν, καὶ τῷ Λάμεχ ἐκείνῳ, λιθοκτονήσασα τὸ σῶμα κακουργίαις, καὶ κτείνασα τὸν νοῦν, ταῖς παραλόγοις ὁρμαῖς.

Πάντας τοὺς πρὸ νόμου, παραδραμοῦσα ὡς ψυχῇ, τῷ Σὴθ οὐχ ὡμοιώθης, οὐ τὸν Ἐνώε ἐμιμήσω, ὃ τὸν Ἐνώχ τῇ μεταθέσει, ὃ τὸν Νῶε· ἀλλ' ὡφθῇς πενιχρά, τῆς τῶν δικαίων ζωῆς.

Μόνῃ ἐξήνοιξας, τοὺς καταρράκτας τῆς ὀργῆς, τοῦ Θεοῦ σου ψυχῇ μου, καὶ κατέκλυσας πᾶσαν, ὡς γῆν τὴν σάρκα, καὶ ταῖς πράξεις, καὶ τὸν βίον· καὶ ἔμεινας ἐκτός, τῆς σωστικῆς Κιβωτοῦ.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὁλὴ προθυμία, πόθῳ προσεδράμες Χριστῷ, τὴν πρὶν τῆς ἀμαρτίας, ὁδὸν ἀποστραφείσα, καὶ ἐν ἀβάτοις τοῖς ἐρήμοις τρεφομένη, καὶ τούτῃ καθαρῶς, τελούσα θείας ἐντολαῖς.

Δόξα.

Ἀναρχε ἄκτιστε, Τριάς ἀμέριστε Μοναῖς, μετανοοῦντά με δέξαι, ἡμαρτηκότα σῶσον· σὸν εἰμι πλάσμα, μὴ παρίδης· ἀλλὰ φεῖσαι, καὶ ῥύσαι, τοῦ πυρός τῆς καταδίκης με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀχραντε Δέσποινα, Θεογεννήτορ ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σέ προστρεχόντων, καὶ λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ, τὸν ἐλεήμονα, καὶ Κτίστην καὶ Υἱόν σου, ἰλέωσαι καί μοι, ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

• Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σε, σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν με· ὅτι μόνος, Ἅγιος ὑπάρχεις καὶ Κύριος.

Δίς.

Τὴν εὐλογίαν τοῦ Σὴμ, οὐκ ἐκληρώσω ψυχῇ ἀθλία· οὐ πλατείαν τὴν κατάσχεσιν, ὡς Ἰάφεθ, ἔσχες ἐν τῇ γῇ τῆς ἀφέσεως.

Εἰς γῆς Χαρρὰν ἐξελθε, τῆς ἀμαρτίας ψυχῇ μου δεῦρο, εἰς γῆν ῥέουσαν αἰείζων, ἀφθαρσίαν, ἣν ὁ Ἀβραὰμ ἐκληρώσατο.

Τὸν Ἀβραὰμ ἠκούσας, πάλαι ψυχῇ μου καταλιπόντα, γῆν πατρώαν, καὶ γενόμενον, μετανάστην· τούτου τὴν προαίρεσιν μίμησαι.

Εἰς τῇ δρυὶ τῇ Μαμβρῇ, φιλοξενήσας ὁ Πατριάρχης, τοὺς Ἀγγέλους ἐκληρώσατο, μετὰ γῆρας, τῆς ἐπαγγελίας τὸ θήραμα.

Τὸν Ἰσαὰκ τάλαινα, γνοῦσα ψυχῇ μου καὶ τὴν θυσίαν, μυστικῶς ὀλοκαρπούμενον, τῷ Κυρίῳ, μίμησαι αὐτοῦ τὴν προαίρεσιν.

Τὸν Ἰσραὴλ ἤκουσας, νῆφε ψυχὴ μου ἐκδιωχθέντα, ὡς παιδίσκης ἀποκύημα· βλέπε μήπως, ὁμοίον τι πάθης λαγνεύουσα.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Συνέχομαι κλυδωνι, καὶ τρικυμία Μῆτερ πταισμάτων· ἀλλ' αὐτὴ με νῦν διάσωσον, καὶ πρὸς ὄρμον, θείας μετανοίας εἰσάγαγε.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ικέσιον δέησιν, καὶ νῦν Ὁσία προσαγαγοῦσα, πρὸς τὴν εὐσπλαγχνον πρεσβείαις σου, Θεοτόκον, ἀνοίξον τὰς θείας εἰσόδους μου.

Δόξα.

Μονὰς ἀπλῇ ἀκτιστε, ἀναρχε φύσις ἡ ἐν Τριάδι, ὑμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σῶσον, πίστει προσκυνοῦντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ Θεογεννητορ, ἀπειράνδρως ἀπεκύησας, ξένον θαῦμα! μέινασα παρθένος θηλαζούσα.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Α**κήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι καὶ ἔλεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήτην·
• δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Δίς.

Τὸ σῶμα κατερρύπωθην, τὸ πνεῦμα κατεσπιλώθην, ὅλως ἡλκώθην· ἀλλ' ὡς ἱατρὸς Χριστὲ ἀμφοτέρα, διὰ μετανοίας μοι θεράπυσσον, ἀπόλουσον, κάθαρσον, πλύνον, δεῖξον Σωτὴρ μου, χιόνος καθαρώτερον.

Τὸ Σῶμά σου καὶ τὸ Αἷμα, σταυρούμενος ὑπὲρ πάντων, ἔθηκας Λόγε· τὸ μὲν Σῶμα, ἵνα ἀναπλάσῃς με, τὸ δὲ Αἷμα, ἵνα ἀποπλύνῃς με· τὸ πνεῦμα παρέδωκας, ἵνα ἐμὲ προσάξῃς, Χριστὲ τῷ σῷ Γεννήτορι.

Εἰργάσω τὴν σωτηρίαν, ἐν μέσῳ τῆς γῆς Οἰκτίρμον, ἵνα σωθῶμεν· ἐκουσίως ξύλῳ ἀνεσταύρωται· ἡ Ἐδεμ κλεισθεῖσα ἀνεώγνυτο· τὰ ἄνω, τὰ κάτω, ἡ κτίσις, τὰ ἔθνη πάντα, σωθέντα προσκυνοῦσί σε.

Γενέσθω μοι κολυμβήθρα, τὸ Αἷμα τὸ ἐκ πλευρᾶς σου, ἅμα καὶ πόμα, τὸ πηγᾶσαν ὕδωρ τῆς ἀφέσεως, ἵνα ἐκατέρωθεν καθαίρωμαι, χριόμενος, πίνων, ὡς χρίσμα καὶ πόμα Λόγε, τὰ ζωηρά σου λόγια.

Κρατῆρα ἡ Ἐκκλησία, ἐκτίσασα τὴν Πλευράν σου, τὴν ζωηφόρον, ἐξ ἧς ὁ διπλοῦς ἡμῖν ἀνέβλυσε, κρουνὸς τῆς ἀφέσεως καὶ γνώσεως, εἰς τύπον τῆς παλαι, τῆς νέας, τῶν δύο ἅμα, Διαθηκῶν Σωτὴρ ἡμῶν.

Γυμνός εἰμι τοῦ Νυμφῶνος, γυμνός εἰμι καὶ τοῦ γάμου, ἅμα καὶ δειπνοῦ· ἡ λαμπρὰ ἐσθῆς ὡς ἀνέλαιος· ἡ παστὰς ἐκλείσθη μακαθεύδοντι· τὸ δεῖπνον ἐβρώθη· ἐγὼ δὲ χεῖρας καὶ πόδας, δεθεὶς ἔξω ἐκδέβλημαι.

Δόξα.

Αμέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν Τριαδικὴν μίαν Θεότητα, ὡς ὁμοβασίλειον καὶ σύνθρονον· βοῶ σοι τὸ Ἄσμα, τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις τρισσῶς ὑμνολογούμενον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ τίκεις καὶ παρθενεύεις, καὶ μένεις δι' ἀμφοτέρων, φύσει Παρθένος· ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἡ νηδὺς δὲ κύει μὴ λοχεύουσα. Θεὸς ὅπου θέλει, νικᾶται φύσεως τάξις· ποιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**κ νυκτὸς ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καὶ ὁδήγησον καὶ ἐμὲ, ἐν τοῖς προσταγμασί σου· καὶ δίδαξόν με Σωτὴρ, ποιεῖν τὸ θέλημά σου. Δίς.

Ως βαρὺς τὴν γνώμην Φαραὼ τῷ πικρῷ, γέγονα Κύριε, Ἰακώβ καὶ Ἰαμβρὴς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, καὶ ὑποβρύχιος νοῦς· ἀλλὰ βοήθησόν μοι.

Τῷ πηλῷ συμπέφυρμαι ὁ ταλας τὸν ποῦν· πλύνόν με Δέσποτα, τῷ λουτῇρι τῶν ἐμῶν, δακρύων δέομαί σου, τὴν τῆς σαρκὸς μου στολὴν, λευκάνας ὡς χιόνα.

Εὰν ἐρευνήσω μου τὰ ἔργα Σωτὴρ, ἅπαντα ἄνθρωπον, ὑπερβάντα ἐμαυτὸν, ὁρῶ ταῖς ἀμαρτίαις, ὅτι ἐν γνώσει, φρενῶν, ἡμαρτον, οὐκ ἀγνοίᾳ.

Φεῖσαι φεῖσαι Κύριε τοῦ πλάσματος σου· ἡμαρτον ἄνεις μοι, ὁ τῇ φύσει καθαρὸς, αὐτὸς ὑπάρχων μόνος, καὶ ἄλλος πλὴν σε οὐδεὶς, ὑπάρχει ἔξω ρύπου.

Δὶ ἐμὲ Θεὸς ὢν ἐμορφώθης ἐμὲ, ἔδειξας θαύματα, ἱασάμενος λεπρούς, καὶ παραλύτους σφίγγας, Αἰμόρρου στήσας Σωτὴρ, ἀφῇ κρασπέδου ρῦσιν.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ρεῖθρον Ἰορδάνειον περάσασα· εὗρες ἀνάπαυσιν, τὴν ἀνώδυνον σαρκὸς, ἡδονὴν ἐκφυγεῖσα· ἡς καὶ ἡμᾶς ἐξελοῦ, σαῖς προσευχαῖς Ὁσία.

Δόξα.

Σὲ Τριάς δοξαζόμεν τὸν ἕνα Θεόν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀπλῇ οὐσίᾳ Μονὰς, αἰεὶ προσκυνουμένη.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκ σου ἠμφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἄφθορε ἄνδρε, Μητροπαρθένε Θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας, καὶ ἠνώσεν ἑαυτῷ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν.

Ὡδὴ 5. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**βόησα, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν· καὶ ἐπήκουσέ μου, ἐξ Ἀδου κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου.

Δίς.

Αντίστηθι, καὶ καταπολέμησον, ὡς Ἰησοῦς τὸν Ἀμαλὴκ, τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, καὶ τοὺς Γαβαωνίτας, τοὺς ἀπατηλοὺς λογισμοὺς, αἰεὶ νικῶσα.

Αιάθηθι, τοῦ χρόνου τὴν ρέουσαν, φύσιν ὡς πρὶν ἢ Κιβωτός, καὶ τῆς γῆς ἐκείνης, γενοῦ ἐν κατασχέσει, τῆς ἐπαγγελίας, ψυχὴ Θεός κελεύει.

Ως ἔσωσας, τὸν Πέτρον βοήσαντα, σῶσον προφθάσας με Σωτὴρ, τοῦ θηρός με ῥῦσαι, ἐκτείνας σου τὴν χεῖρα, καὶ ἀνάγαγε, τοῦ βυθῆ τῆς ἀμαρτίας.

Αμένα σε, γινώσκω γαλήνιον, Δέσποτα Δέσποτα Χριστέ· ἀλλ' ἐκ τῶν αἰδύτων, βυθῶν τῆς ἀμαρτίας, καὶ τῆς ἀπογνώσεώς με, προφθάσας ῥῦσαι.

Δόξα.

Τριάς εἰμι, ἀπλὴ ἀδιαίρετος, διαιρετὴ προσωπικῶς, καὶ Μονὰς ὑπάρχω, τῇ φύσει ἠνωμένη· ὁ Πατὴρ φησι, καὶ Υἱὸς καὶ Θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η μήτρα σου, Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς· ἀλλ' ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σαῖς δικαιωθῶμεν.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθευδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι· ἀνάστηθι οὖν, ἵνα φεῖσηταί σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Ὡδὴ 7. Ὁ Εἰρμός.

• **Η**μάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μή παραδῶῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Δίς.

Τοῦ Μανασσῆ, ἐπεσώρευσας, τὰ ἐγκλήματα τῇ προαιρέσει, στήσασα ὡς βδελύγματα πάθη, καὶ πληθύνουσα ψυχὴ, προσωχθίσματα. Ἀλλ' αὐτοῦ τὴν μετάνοιαν, ζηλοῦσα θερμῶς, κτῆσαι κατάνυξιν.

Εὐὸν Ἀχαάβ, παρεζήλωσας, τοῖς μιάσμασι ψυχῇ μου, οἶμοι! γέγονας σαρκικῶν μολυσμάτων, καταγώγιον, καὶ σκεῦος αἰσχρὸν τῶν παθῶν. Ἀλλ' ἐκ βάθους σου στενάξον, καὶ λέγε Θεῷ, τὰς ἀμαρτίας σου.

Εκλείσθη σοι, Οὐρανὸς ψυχὴ, καὶ λιμὸς Θεῷ κατέλαβέ σε, ὅτε τοῖς Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου, ὡς ὁ Ἀχαάβ, ἠπειθήσας λόγοις ποτέ. Ἀλλὰ τῇ Σαραφθία ὁμοιωθήτι· θρέψον Προφήτου ψυχὴν.

Ενέπρησεν, Ἡλιοῦ ποτέ, δις πεντήκοντα τῆς Ἰεζάβελ, ὅτε τοὺς τῆς αἰσχύνης πρεσβύτας, κατηνάλωσεν, εἰς ἔλεγχον τοῦ Ἀχαάβ. Ἀλλὰ φεῦγε τὴν μίμησιν τῶν δύο, ψυχὴ, καὶ κραταιώθητι.

Δόξα.

Τριάς ἀπλὴ, ἀδιαίρετε, ὁμοῖσι Μονὰς ἀγία, φῶτα καὶ φῶς, καὶ ἅγια τρία, καὶ ἐν ἁγίον, ὑμνεῖται Θεός ἡ Τριάς. Ἀλλ' ἀνύμνησον, δόξασον, ζωὴν καὶ ζωαῖς, ψυχὴ τὸν πάντων Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνῶμέν σε Θεογεννητορ· ὅτι τῆς ἀχωρίστου Τριάδος, ἀπεκύησας, τὸν ἕνα Υἱὸν καὶ Θεόν· καὶ αὐτὴ προηνώξας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῇ τὰ ἐπουράνια.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ν στρατιαί, Οὐρανῶν δοξαζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ Σεραφὶμ, • πᾶσα πνὸὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, • καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δικαιοκρίτα, Σωτὴρ ἐλέησον, καὶ ῥῦσαί με τοῦ πυρὸς, καὶ τῆς ἀπειλῆς, ἧς μέλλω ἐν τῇ κρίσει, δικαίως ὑποστῆναι· ἄνες μοι πρὸ τέλους, δι' ἀρετῆς καὶ μετανοίας.

Ως ὁ Ληστὴς ἐβρῶ σοι Μνήσθητι· ὡς Πέτρος κλαίω πικρῶς· Ἄνες μοι Σωτὴρ, κράζω ὡς ὁ Τελώνης· δακρύω ὡς ἡ Πόρνη· δέξαι μοι τὸν θρῆνον, καθὼς ποτέ τῆς Χαναναίας.

Τὴν σηπεδόνα, Σωτὴρ θεράπευσον, τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, μόνε ἰατρέ· μάλα γμά μοι ἐπίθες, καὶ ἔλαιον καὶ οἶνον, ἔργα μετανοίας, κατάνυξιν μετὰ δακρύων.

Τὴν Χαναναίαν, καὶ γὰρ μιμούμενος, Ἐλέησόν με βοῶ, τῷ Υἱῷ Δαυὶδ· ἄπτομαι τοῦ κρασπέδου, ὡς ἡ Αἰμορρόουσα· κλαίω ὡς ἡ Μάρθα, καὶ Μαρία ἐπὶ Λαζάρου.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Αναρχε Πάτερ, Υἱέ συνάναρχε, Παράκλητε ἀγαθέ, Πνεῦμα τὸ εὐθές, Λόγου Θεοῦ Γεννητορ, Πατὴρ ἀνάρχου Λόγε, Πνεῦμα ζῶν καὶ κτίζον, Τριάς Μονὰς ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ως ἐκ βαφῆς, αἰλουργίδος Ἀχραντε, ἡ νοσητή πορφυρίς, τοῦ Ἑμμανουήλ, ἔνδον ἐν τῇ γαστρί σου, ἡ σάρξ συνεξυφάνθη· ὅθεν Θεοτόκον, ἐν ἀληθείᾳ σὲ τιμῶμεν.

Ὡδὴ β'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**σπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευ-
» τος, Μητρός ἀνάνδρου, ἀφθορος ἡ κύν-
» σις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύ-
» σεις· διὰ σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον
» Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Τὰς νόσους ἰώμενος, πτωχοῖς εὐηγγελίζετο,
Χριστὸς ὁ Λόγος· κυλλοὺς ἐθεράπευσε,
τελώναις συνήσθιεν, ἀμαρτωλοῖς ὠμίλει· τῆς
Γαίρου θυγατρὸς, τὴν ψυχὴν προμεταστάσαν,
ἐπανήγαγεν ἀφ' ἧς χειρός.

Τελώνης ἐσώζετο, καὶ Πόρνη ἐσωφρόνιζε, καὶ
Φαρισαῖος, αὐχῶν κατεκρίνετο· ὁ μὲν γὰρ,
Γλάσθητι, ἡ δὲ, Ἐλέησόν με· ὁ δὲ ἐκάμπαζε,
βοῶν· Ὁ Θεὸς εὐχαριστῶ σοι· καὶ ἐξῆς τὰ τῆς
ἀνοίας ῥητά.

Ζακχαῖος Τελώνης ἦν, ἀλλ' ὁμως διεσώζετο,
καὶ Φαρισαῖος, ὁ Σίμων ἐσφαίλλετο, καὶ
Πόρνη ἐλάμβανε, τὰς ἀφεσίμους λύσεις, παρὰ
τοῦ ἔχοντος ἰσχύν, ἀφιέναι ἀμαρτίας· ἦν ψυ-
χὴ σπεῦσον μιμήσασθαι.

Τὴν Πόρνην ὦ ταλαίνα, ψυχὴ μου οὐκ ἐξήλω-
σας, ἥτις λαβοῦσα, μύρου τὸ αἰλάβαστρον,
σὺν δαίκρυσιν ἤλειψε, τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου·
ἐξέμαξε δὲ ταῖς θριξί, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημά-
των, τὸ χειρόγραφον ῥηγνύντος αὐτῇ.

Τὰς πόλεις αἷς ἔδωκε, Χριστὸς τὸ Εὐαγγέ-
λιον, ψυχὴ μου ἔγνω, ὅπως κατηράθησαν·
φοβοῦ τὸ ὑπόδειγμα, μὴ γένη ὡς ἐκεῖναι· ταῖς
ἐν Σοδόμοις γὰρ αὐταῖς, ὁ Δεσπότης παρεικά-
σας, ἕως Ἀδου κατεδίκησε.

Μὴ χείρων ὦ ψυχὴ μου, φανῆς δι' ἀπογνώ-
σεως, τῆς Χαναναίας, τὴν πίστιν ἀκού-
σασα· δι' ἧς τὸ θυγάτριον, λόγῳ Θεοῦ ἰάθη.
Υἱὲ Δαυὶδ σῶσον καὶ μέ, ἀναβόησον ἐκ βάθους,
τῆς καρδίας ὡς ἐκείνη Χριστῷ.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ανδρέα μακάριε, καὶ Πάτερ τρισμακάριστε,
Ποιμὴν τῆς Κρήτης, μὴ παύσῃ δεόμενος,
ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων, ἵνα ῥυσθῶμεν πάσης,
ὀργῆς καὶ θλίψεως καὶ φθορᾶς, καὶ πταισμά-
των λυτρωθῶμεν, οἱ τιμῶντές σε τὴν μνήμην αἰεὶ.

Δόξα.

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν ὑπερυψώσωμεν, τὸ
Θεῖον Πνεῦμα, πιστῶς προσκυνήσωμεν,

Τριάδα ἀχώριστον, Μονάδα κατ' οὐσίαν· ὡς φῶς
καὶ φῶτα καὶ ζωὴν, καὶ ζωᾶς ζωοποιούσαν,
καὶ φωτίζουσιν τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Πόλιν σου φυλάττε, Θεογεννήτορ πάνα-
γνε· ἐν σοὶ γὰρ αὕτη, πιστῶς βασιλεύου-
σα, ἐν σοὶ καὶ κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ κινῶσα,
τροποῦται πάντα πειρασμόν, καὶ σκυλεύει πο-
λεμίους, καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον.

Εἶτα ψάλλομεν οἱ δύο Χοροί.

Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Ἀποδείπνων.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολ. Καθίσματα Ἀποστολικά
καὶ Θεοτοκίον, τὰ τοῦ Ἦχου. Εἶτα Ἀνάγνω-
σις. Εἰς δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν τὰ παρόντα
Καθίσματα.

Ἦχος β'. Ὁ σοφίσας ὑπὲρ ῥήτορας.

Ο Φωστῆρας ἐν τοῖς πέρασι τοὺς Μαθητὰς
ἀναδείξας, τῷ κηρύγματι Λόγε Θεοῦ,
τὰς καρδίας ἡμῶν φώτισον, φωτὶ ἀρετῶν καὶ
νηστεία καθαρον, διδούς μετάνοιαν ἐπιστροφῆς
τοῖς δούλοις σου, εἰς τὸ δοξάζειν σε Σωτὴρ, ὁ
μόνος ὑπάρχων ὑποράγαθος.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Θεοτόκε μὴ παρίδῃς με, δεόμενον ἀντιλήψεως
τῆς ὑπὸ σοῦ· ἐπὶ σοὶ γὰρ πέποιθεν ἡ ψυ-
χή μου· Ἐλέησόν με.

Εἰς τὴν γ'. Στιχολογίαν Καθίσμ. Ἦχος πλ. α'.

Ἀγιωτέρα τῶν Χερουβίμ.

Τὴν παιδρατέρα τῶν ἀρετῶν, τὴν συμπολί-
τιν τῶν Οὐρανῶν, ἐγκράτειαν, δυσωποῦ-
μεν, σὲ τῶν Ἀποστόλων τὴν δωδεκάδα, πρέσ-
βευε εἰρηνικῶς διανῦσαι, καὶ νομίσασθαι τοὺς
καρπούς τῆς σωτηρίας· ὑμεῖς γὰρ ὄντως τῶν
γηγενῶν ὑπάρχετε, κραταίωμα, καὶ καταφυγὴ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Αγιωτέρα τῶν Χερουβίμ, ὑψηλότερα τῶν
Οὐρανῶν, πανύμνητε Θεοτόκε· σὲ ἐν ἀ-
ληθείᾳ ὁμολογοῦντες, ἔχομεν ἀμαρτωλοὶ σωτη-
ρίαν, καὶ εὐρίσκομεν ἐν πειρασμοῖς προστα-
σίαν· διὸ μὴ παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα,
κραταίωμα, καὶ καταφυγὴ τῶν ψυχῶν ἡμῶν,

Ο Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριώ-
δεα εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στοιχοῦμεν δὲ καὶ
τὴν δ'. Ὡς.

Τριαξίον τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ὡδὴ δ'. Ἦχος β'. Ἐλήλυθας.

Τῆς γκρατείας, τὰς αὐγαὶς δεχομένη ἀστρά-
φθητι, ψυχὴ καὶ ἀπόφυγε, τῆς ἀμαρτίας
τὴν ζόφωσιν, ὅπως ἀνατείλῃ σοι, ἡ τῆς ἀφέ-
σεως αἴγλη θείῳ Πνεύματι.

Α γκίστρω με, ἡδονῆς δελεάσας ὁ δόλιος, αἰ-
χμαλῶτον ἤρπασεν· ἀλλ' οἱ τὸν κόσμον
Ἀπόστολοι, λόγῳ σαγηνεύσαντες, ἐκ τῆς αὐτοῦ
με κακίας ἐκλυτρώσατε.

Δείχθητε, τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης αὐγάσματα,
Ἀπόστολοι ἐνδοξοὶ, πλάνης αὐχμὸν ἀπε-
λαύνοντες· καὶ οὖν φωτίσατε τὸν ὑπὸ πάσης
κακίας σκοτιζόμενον. Θεοτοκίον.

Κεκραίξομαι, ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ θλιβόμε-
νος, πρὸς σέ καὶ σωθήσομαι, καὶ ἡδονῶν
ὑπερβήσομαι, τεῖχος καὶ βοήθεια, τῇ σῇ Παρ-
θένῃ δυνάμει τειχιζόμενος.

Ἔτερον Τριώδιον τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος πλ. α'.

Τὰ ἔργα, τῆς οἰκονομίας.

Τοῦ Ἡλίου, τῆς δικαιοσύνης ὑπάρχοντες,
Ἀπόστολοι, λαμπηδόνες παμφαεῖς, φωτί-
ζετε τὸν περίγειον κόσμον, τὸν ζόφον τῆς ἀπά-
της διώκοντες.

Αύρα ὄντες, τοῦ Σωτῆρος πνευματοκίνητος,
Ἀπόστολοι, γνωρισθέντες ἐπὶ γῆς, τὸ εὐη-
χον μελουργεῖτε ὑμῶν ἔπος, καὶ Κόσμον πρὸς
Θεὸν ἐπιστρέφετε. Δόξα.

Τὴν Τριάδα, ἐν μοναδικῇ οὐσιότητι, δοξάζον-
τες, ἓνα Κύριον Θεόν, ὑμνήσωμεν τὸν ἀγέν-
νητον Πατέρα, Υἱὸν τὸν γεννητὸν, καὶ τὸ Πνεῦ-
μα τὸ ζῶν. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένος, ἐν γαστρὶ συνέλαβε Κύριε, καὶ
ἔτεκε, σέ τὸν Ἐμμανουὴλ· ἐξῆλθες γὰρ
εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου, τοῦ σῶσαι τοὺς χρι-
στούς σου Φιλάνθρωπε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Αποστόλων, δωδεκαὶ ἡ θεία καὶ πάνσε-
πτος, ἱκέτευε, τὸν Χριστὸν ὑπὲρ ἡμῶν,
δεόμεθα διελθεῖν ἡμᾶς εὐτόνως, τὸ τεσσαρα-
κονθήμερον στάδιον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὰ ἔργα, τῆς οἰκονομίας σου Κύριε, ἐξέ-
• στησαν, τὸν Προφήτην Ἀββακούμ· ἐξ-
• ἦλθες γὰρ εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου· τοῦ σω-
• σαι τοὺς χριστούς σου ἐλήλυθας.

Ὡδὴ ἡ. Τῷ δόγματι, τῷ τυραννικῷ.

Νηστεύσωμεν, πᾶσαν ἡδονὴν, πιαίνοντες τὰς
αἰσθήσεις νηστεία, καὶ κατανύξεως πό-
μα θερμῶς, πιώμεθα ψάλλοντες· Εὐλογεῖτε τὰ
ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῆς στάσεως, τῆς ἐκ δεξιῶν, γενέσθαι με κοι-
νωνὸν δυσωπεῖτε, ὅταν καθίσσητε κρῖναι
βροτούς, σὺν Χριστῷ Ἀπόστολοι, τὸν πολλαῖς
ἀμαρτίαις, καὶ κρίσει ὑπεύθυνον.

Εν ἄρματι, θείων ἀρετῶν, νησεῖα καθαρθέν-
τες ἐπιβῶμεν, καὶ πρὸς αἰθέριον ὕψος τὸν
νοῦν, πτερῶσωμεν ψάλλοντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔρ-
γα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Αίμεινας, ἀφλεκτος τὸ πῦρ, τεκοῦσα τῆς
Θεότητος Παρθένε· ἀλλὰ κατάφλεξον
πάθη ψυχῶν, τῶν πίστει βοῶντων σοι, τὴν φω-
νὴν τοῦ Ἀγγέλου, χαρᾶς μόνη πρόξενε.

Εἰρμός ἄλλος. Οἱ ὅσιοί σοι.

Τοῦ Πνεύματος τὰς σάλπιγγας, τοῦ Χριστοῦ
τοὺς Μαθηταίς, ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Εὐ-
λογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ος πρεσβευταίς τοῦ Κόσμου, καὶ πλάνης
φυγαδευταίς, τοὺς Μαθηταίς ὑμνοῦμεν Χρι-
στοῦ· Εὐλογεῖτε βοῶντες, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν
Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Τριάδα παναγίαν, τὴν ἐν Πατρὶ καὶ Υἱῷ,
καὶ Πνεύματι, ὑμνοῦντες ψάλλομεν· Εὐλο-
γεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἄρρητόν σου Τόκον, πάντες ὑμνοῦμεν
βροτοὶ, εὐσεβῶς ἐκβοῶντες Ἀγνή· Εὐλο-
γεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Αποστολοι πρεσβεύσατε, ἐν εἰρήνῃ ἡμᾶς,
τὰς ἱλαστηρίους ἡμέρας τελεῖν· Εὐλογεῖ-
τε βοῶντας τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ἱ ὅσιοί σου Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ Χριστῷ,
• ἀνυμνοῦντες ἔλεγον· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα,
• Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδὴ θ'. Ἡ τὸν ἀχώρητον Θεόν.

Απερριμμένος ἡδονῶν, ἀχανὲς εἰς πέλαγος,
τὴν τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας ἄβυσσον, προσ-
καλοῦμαι· Κυβερνήτά με σῶσον.

Τῆς εὐσπλαγχνίας ἡ πηγὴ, δός μοι νῦν κα-
τάνυξιν, στεναγμὸν, ὅπως ἀποκλαύσω-
μαι, τῶν κακῶν μου, τὰς ἀπείρους θαλάσσας.

Τῶν Μαθητῶν σου Ἰησοῦ, ταῖς σεπταῖς δεή-
σεσι, τὴν σεπτὴν δίδου μοι Ἀνάστασιν,
προσκυνῆσαι, καὶ τὰ Δεῖά σου Πάθη.

Θεοτοκίον.

Ποῦρανώσασα ἡμῶν, τὸ γεῶδες φύραμα, τῇ
ἐν σοί, τοῦ Θεοῦ Πανάμωμε, ἐνοικήσει, ρύ-
σαι πάντας κινδύνων.

Εἰρμός ἄλλος. Μεγαλύνομεν Χριστέ.

Εκ τῶν πηγῶν προφητικῶς, τῶν τοῦ Σωτῆ-
ρος ἐξαντλήσαντες, οἱ Ἀπόστολοι, ὕδωρ
ἀθανασίας, ταῖς διψῶσι δόγματα ζωῆς, ποτί-
ζουσι πάντοτε.

Τοῦ Βασιλέως Οὐρανῶν, φανέντες ἄρχοντες
Ἀπόστολοι, ὑπετάξατε, πᾶσαν τὴν Οἰ-
κουμένην, τοῦτον μόνον σέβειν, προσκυνεῖν, καὶ
δοξολογεῖν ὡς Θεόν.

Δόξα.

Τριαῖς ἀμέριστε Μονάς, ἡ παντουργὸς καὶ
παντοδύναμος, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ
ἅγιον Πνεῦμα· σὺ Θεός μου Κύριος καὶ φῶς,
καὶ σὲ ἀνυμνῶν προσκυνῶ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ Μητροπάρθενε ἀγνή, μακαριοῦμεν γενεαὶ
γενεῶν· ὅτι γέγονας, ἱλαστήριον Κόσμου, τὸν
Σωτῆρα καὶ Δημιουργόν, ἀρρήτως κυήσασα.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῶν Ἀποστόλων ὁ χορὸς, τοὺς ἀνυμνοῦντάς
σε περισῶζε· καὶ αἰξίωσον, ἐν κατανύξει
καρδίας, ταῖς ἡμέρας πάσας διελθεῖν, τῶν φω-
τοποιῶν Νηστειῶν.

Ὁ Εἰρμός.

▪ **Μ**εγαλύνομεν Χριστέ, τὴν σὴν πανάμωμον
▪ Μητέρα ἀγνήν· ὅτι ἔτεκε σε, ὑπερφυῶς
▪ κατὰ σὰρκα, πάσης πλάνης καὶ καταφθορᾶς,
▪ ἡμᾶς λυτρωσάμενον.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν
Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό.

Ἦχος γ'.

Κύριε, ἐμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ ἔθου μετάνοιαν,
ἐμέ τὸν ἀνάξιον, σῶσαι βουλόμενος, ἀμε-
τρήτῳ ἔλεει σου· σοὶ προσπίπτω δεόμενος· Ἐν
νηστείαις, τὴν ψυχὴν μου σύγκαμψον, ὅτι πρὸς
σὲ κατέφυγον, τὸν μόνον Πολυέλεον.

Μαρτυρικόν.

Ως φωστῆρες ἐν Κόσμῳ λάμπετε, καὶ με-
τὰ θάνατον ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶ-
να τὸν καλὸν ἀγωνισάμενοι· ἔχοντες παρρη-
σίαν, Χριστὸν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυ-
χαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος δ' αὐτός.

Θεοτόκε, ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων,
εἰς σὲ θαρρόμεν, εἰς σὲ καυχώμεθα, ἐν
σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστὶ· Πρέσβευε τῷ ἐκ
σου Τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

Εἰς τὴν Τριθέκην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος α'.

Ορατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν, ρύσαι ἡμᾶς
Κύριε, μήποτε εἴπωσι τὰ ἔθνη· Ποῦ ἐ-
στὶν ὁ Θεὸς αὐτῶν; γνώτωσαν Δέσποτα, ὅτι
παρορᾷς ἁμαρτίας, λαοῦ σου μετανοοῦντος.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμός ιγ'.

Ἐν τῷ ἐπιστρέφαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν τῆ
λαοῦ αὐτοῦ.

Στίχ. Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· Οὐκ ἔστι
Θεός.

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. 11.

Υψωθήσεται Κύριος μόνος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκεί-
νῃ· ἡμέρα γὰρ Κυρίου Σαβαώθ ἐπὶ πάν-
τα ὑβριστὴν καὶ ὑπερήφανον, καὶ ἐπὶ πάντα
ὑψηλὸν καὶ μετέωρον· καὶ ταπεινωθήσονται.
Καὶ ἐπὶ πᾶσαν κέδρον τοῦ Λιβάνου, τὴν ὑψη-
λὴν καὶ μετέωρον, καὶ ἐπὶ πᾶν δένδρον βαλά-
νου Βασάν, καὶ ἐπὶ πᾶν ὄρος ὑψηλόν, καὶ ἐπὶ
πάντα πύργον ὑψηλόν, καὶ ἐπὶ πᾶν τεῖχος ὑ-
ψηλόν καὶ ἐπὶ πᾶν πλοῖον θαλάσσης, καὶ
ἐπὶ πᾶσαν θῆραν κάλλους πλοίων· Καὶ ταπει-
νωθήσεται πᾶς ἄνθρωπος, καὶ πεσεῖται τὸ ὕ-
ψος τῶν ἀνθρώπων· καὶ ὑψωθήσεται Κύριος
μόνος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. Καὶ τὰ χειροποίη-
τα πάντα κατακρύψουσιν, εἰσενέγκαντες εἰς
τὰ σπήλαια, καὶ εἰς τὰς σχισμαῖς τῶν πετρῶν,
καὶ εἰς τὰς τρώγλας τῆς γῆς, ἀπὸ προσώπου
τοῦ φόβου Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰ-
σχύος αὐτοῦ, ὅταν ἀναστῇ θραῦσαι τὴν γῆν.
Τῇ γὰρ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐκβαλεῖ ἄνθρωπος τὰ
βδελύγματα αὐτοῦ, τὰ ἀργυρᾶ καὶ τὰ χρυσᾶ,
ἃ ἐποίησαν ἑαυτοῖς, εἰς τὸ προσκυνεῖν τοῖς
ματαιαῖς, καὶ ταῖς νυκτερίσι· τοῦ εἰσελθεῖν εἰς
τὰς τρώγλας τῆς στερεᾶς πέτρας, καὶ εἰς τὰς
σχισμαῖς τῶν πετρῶν, ἀπὸ προσώπου τοῦ φό-
βου Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐ-
τοῦ, ὅταν ἀναστῇ θραῦσαι τὴν γῆν.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμός ιδ'.

Κύριε, τίς παροικήσει ἐν τῷ σκηνώματί σου;

Στίχ. Πορευόμενος ἄμωμος, καὶ ἐργαζόμενος
δικαιοσύνην.

Τῇ ΗΜΕΡῃ ΤΗΣ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοιμιῶν, καὶ τὴν συνήθη Στιχο-
λογίαν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχ.
ς. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Τριφ-
δίου, τὰ παρόντα β'. τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ίχος β'. Τὸν φωτισμὸν ἡμῶν.

Τὸν σκοτισθέντα με, ταῖς ἀπάταις τοῦ πολε-
μήτορος, Χριστέ μου φώτισον, ὁ σκοτίσας
Σταυρῷ κρεμάμενος, ἥλιον ποτέ, καὶ λάμπας
τοῖς πιστοῖς φῶς ἀληθινόν, ἀφέσεως σαφῶς· ὅ-
πως πορευόμενος ἐν τῷ φωτὶ τῶν προσταγμά-
των σου, φθάσω καθαρῶς, τῆς Ἀναστάσεως τῆς
σῆς, τὴν αὐγὴν τὴν σωτήριον.

Καθάπερ ἄμπελος, ἐπὶ ξύλου Σωτῆρ κρε-
μάμενος, αἶνον ἐπότισας ἀφθαρσίας, Χρι-
στὲ τὰ πέρατα· ὅθεν ἐκβῶ· Τῇ μέθῃ με δει-
νῶς τῶν ἀμαρτιῶν, σκοτούμενον αἰεὶ, γλεῦκος
κατανύξεως, ἀληθινῆς ποτίσας, νηστεύειν με
ἐξ ἡδονῶν, νῦν ἐνδυναμῶσον Σωτῆρ, ὡς ἀγαθὸς
καὶ φιλάνθρωπος.

Ἑτερον προσόμοιον, τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Ίχος ὁ αὐτός.

Ω τοῦ μεγίστου μυστηρίου!

Ω τοῦ Σταυροῦ σου τῇ δυνάμει! οὗτος ἐξήν-
θησε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν ἐγκράτειαν, τὴν
ἐν Ἑδέμ ποτὲ Ἀδὰμ ἀκρασίαν, πρόρριζον ἐκ-
τίλασαν· θάνατον μὲν ἐκείνη, ἐπεισῆγαγε τοῖς
βροτοῖς· ἀλλ' οὗτος ἀφθάρτως ἐκβλύζει, τὴν ἀ-
θανασίαν τῷ Κόσμῳ, ὡς ἐκ πηγῆς ἄλλης τῆς
τῆ Παραδείσου, τῇ κατακενώσει, τῇ σου ζωηρύν-
τη Αἵματος, ὁμῆτε καὶ ὕδατος· ὅθεν τὰ πάντα
ἐζωοποιήθη. Δι' ἧ ἡμῖν νηρείας τὴν τρυφήν, γλύ-
κανον ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Στίχ. προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἑσπέρας, Προκείμενον. Ίχος δ'.

Ψαλμὸς ιε.

Εὐλογήσω τὸν Κύριον, τὸν συνετίσαντά με.
Στίχ. Φύλαξόν με Κύριε, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. 4.

Αὕτη ἡ βίβλος γενέσεως Οὐρανοῦ τε καὶ γῆς,
ὅτε ἐγένετο ἡμέρα, ἣ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν
Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ πᾶν χλωρὸν ἄγρου,
πρὸ τοῦ γενέσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πάντα χάρ-
τον ἄγρου, πρὸ τοῦ ἀνατεῖλαι· οὐ γὰρ ἔβρε-
ξεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἄνθρωπος οὐκ ἦν

ἐργάζεσθαι αὐτήν. Πηγὴ δὲ ἀνέβαιnen ἐκ τῆς
γῆς, καὶ ἐπότιζε πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.
Καὶ ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χοῦν λα-
βὼν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρό-
σωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς· καὶ ἐγένετο ὁ ἄν-
θρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν. Καὶ ἐφύτευσεν ὁ
Θεὸς Παραδείσον ἐν Ἑδέμ, κατὰ ἀνατολαίς,
καὶ ἔθετο ἐκεῖ τὸν ἄνθρωπον ὃν ἔπλασε. Καὶ
ἐξανέτειλεν ὁ Θεὸς ἔτι ἐκ τῆς γῆς πᾶν ξύλον
ὠραῖον εἰς ὄρασιν, καὶ καλὸν εἰς βρώσιν· καὶ
τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου,
καὶ τὸ ξύλον τοῦ εἰδέναι γνωστὸν καλοῦ καὶ
πονηροῦ. Ποταμὸς δὲ ἐξεπορεύετο ἐξ Ἑδέμ,
ποτίζειν τὸν Παραδείσον· ἐκεῖθεν ἀφορίζεται
εἰς τέσσαρας ἀρχαίς· ὄνομα τῷ ἐνὶ, Φισὼν· οὗ-
τος ὁ κυκλῶν πᾶσαν τὴν γῆν Εὐϋλαίτ· ἐκεῖ οὖν
ἐστὶ τὸ χρυσίον. Τὸ δὲ χρυσίον τῆς γῆς ἐκεί-
νης, καλόν· καὶ ἐκεῖ ἐστὶν ὁ ἄνθραξ, καὶ ὁ λί-
θος ὁ πράσινος. Καὶ ὄνομα τῷ ποταμῷ τῷ
δευτέρῳ, Γεὼν· ὅτος ὁ κυκλῶν πᾶσαν τὴν γῆν
Αἰθιοπίας. Καὶ ὁ ποταμὸς ὁ τρίτος, Τίγρις·
οὗτος ὁ πορευόμενος κατέναντι Ἀσσυρίων. Ὁ
δὲ ποταμὸς ὁ τέταρτος, Εὐφράτης. Καὶ ἔλαβε
Κύριος ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε, καὶ
ἔθετο αὐτὸν ἐν τῷ Παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, ἐρ-
γάζεσθαι αὐτὸν καὶ φυλάσσειν. Καὶ ἐντείλατο
Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἀδὰμ, λέγων· Ἀπὸ παντὸς
ξύλου, τοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ, βρώσει φαγῇ·
ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ
πονηρὸν, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ· ἡ δ' ἂν ἡμέρα
φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε. Καὶ
εἶπε Κύριος ὁ Θεός· Οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρω-
πον μόνον· ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν κατ' αὐτόν.
Καὶ ἔπλασεν ὁ Θεὸς ἔτι ἐκ τῆς γῆς πάντα τὰ
πετεινὰ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ·
καὶ ἤγαγεν αὐτὰ πρὸς τὸν Ἀδὰμ, ἰδεῖν τί
καλέσει αὐτὰ. Καὶ πᾶν, ὃ ἐὰν ἐκάλεσεν αὐτὸ
Ἀδὰμ ψυχὴν ζῶσαν, τοῦτο ὄνομα αὐτῷ.

Προκείμενον. Ίχος δ'. Ψαλμὸς ις'.

Φιλαξόν με Κύριε, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ.

Στίχ. Εἰσακούσον, Κύριε, δικαιοσύνης μου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ'. 1.

Γιὲ, ἐμῶν νόμων μὴ ἐπιλανθάνου, τὰ δὲ ρή-
ματά μου τηρεῖτω σὴ καρδιά· μήκος γὰρ
βίου, καὶ ἔτη ζωῆς, καὶ εἰρήνην προσθήσουσί
σοι· Ἐλεημοσύνη καὶ πίστις μὴ ἐκλειπέτωσαν
σοι· ἀφάψαι δὲ αὐταῖς ἐπὶ σῶ τραχήλῳ· γρά-
ψον αὐτάς ἐπὶ πλακὸς καρδίας σου, καὶ εὐρή-

σεις χάριν. Προνοῦ καλὰ ἐνώπιον Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων. Ἴσθι πεπορθὼς ἐπὶ Κύριον ἐν ὅλῃ καρδίᾳ· ἐπὶ δὲ σῇ σοφίᾳ μὴ ἐπαίρου. Ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου γινώριζε αὐτήν, ἵνα ὀρθοτομῇ τὰς ὁδούς σου· ὁ δὲ ποὺς σου μὴ προσκόψῃ. Μὴ ἴσθι φρόνιμος παρὰ σεαυτῷ· φοβοῦ δὲ τὸν Κύριον, καὶ ἐκκλινον ἀπὸ παντός κακοῦ· τότε ἴσθις ἔσται τῷ σώματί σου, καὶ ἐπιμέλειαν τοῖς ὀστέοις σου. Τίμα τὸν Κύριον ἀπὸ σῶν δικαίων πόνων, καὶ ἀπάρχου αὐτῷ ἀπὸ σῶν καρπῶν δικαιοσύνης· ἵνα πιμπλῶνται τὰ ταμεῖά σου πλησμονῇ σίτου, οἶνω δὲ οἱ ληνοὶ σου ἐκβλύζωσιν. Υἱέ, μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος. Ὁν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος, παιδεύει· μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱόν, ὃν παραδέχεται. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτήν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν· εὐγνωστός ἐστι πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτήν· πᾶν δὲ τίμιον, ἢ ἄξιον αὐτῆς ἐστὶ. Μῆκος γὰρ βίου, καὶ ἔτη ζωῆς ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς· ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλεῖτος καὶ δόξα· ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη· νόμον δὲ καὶ ἔλαιον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς, ὁδοὶ καλαὶ, καὶ πᾶσαι αἱ τρίβοι αὐτῆς ἐν εἰρήνῃ. Ξύλον ζωῆς ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἀντεχομένοις αὐτῆς, καὶ τοῖς ἐπερειδομένοις ἐπ' αὐτήν, ὡς ἐπὶ Κύριον ἀσφαλῆς.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον δευτεροῦντες αὐτό. Ἦχος δ'.

Οἱ ποθοῦντες τοῦ Θεοῦ Πάσχα μετασχεῖν, οὐκ ἀπ' Αἰγύπτου, ἀλλ' ἐκ Σιών ἀρχόμενου, τὴν τῆς ἀμαρτίας ζύμην, ἐξάρωμεν τῇ μετανοίᾳ· περιζώσωμεν τὰς ὀσφύας ἡμῶν, τῇ νεκρώσει τῶν ἡδονῶν· καλλωπίσωμεν τοὺς πόδας, ὑποδήμασι κωλυτικοῖς, ἐκ πάσης ὁδοῦ πονηρᾶς, καὶ στηριχθῶμεν, τῇ βακτηρίᾳ τῆς πίστεως· μὴ ζηλώσωμεν τοὺς ἐχθρούς, τοῦ δεσποτικοῦ Σταυροῦ, θεοποιοῦντες τὴν γαστέρα· ἀλλ' ἀκολουθήσωμεν, τῷ δια ἡστείας ἡμῖν, τὴν κατὰ τοῦ διαβόλου νίκην ὑποδείξαντι, Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Ο ἐνδοξαζόμενος, ἐν ταῖς μνείαις τῶν Μαρτύρων σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος, κατὰπεμψον ἡμῖν, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Εν Σταυρῷ ὡς ἐώρακε, καθηλούμενον Κύριε, ἡ Ἀμνὰς καὶ Μήτηρ σου, ἐξεπλήττετο· καὶ τὶ τὸ ὄραμα ἔλεγεν, Υἱέ ποθεινότατε; ταῦτά σοι ὁ ἀπειθής, δῆμος ἀνταποδίδωσιν, ὁ παράνομος, ὁ πολλῶν σου θαυμάτων ἀπολαύσας; Ἀλλὰ δόξα τῇ ἀρρήτῳ, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, κατὰ τὸ σύνθημα.

Τῇ Πέμπτῃ τῆς Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸ Αποδείκνον.

Μετὰ τὴν συνήθη Ἀκολουθίαν, ψάλλομεν τὸ δ'· καὶ τελευταῖον τμήμα τοῦ Μεγάλου Κανόνος, λέγοντες ἐν ἐκάστῳ Τροπαρίῳ τὸ·

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἦδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

- Βοηθὸς καὶ σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς
- σωτηρίαν· οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω
- αὐτόν· Θεὸς τοῦ Πατρός μου, καὶ ὑψώσω
- αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται. Δίς.

Τροπάρια.

Ο Ἀμνὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, ὁ αἵρων πάντων τὰς ἀμαρτίας, ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Σοὶ προσπίπτω Ἰησοῦ· Ἠμάρτηκά σοι ἱλάσθητί μοι, ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός Θεός, μετανοοῦντα δέξαι με.

Μὴ εἰσέλθῃς μετ' ἐμοῦ, ἐν κρίσει φέρων μου τὰ πρακτέα, λόγους ἐκζητῶν, καὶ εὐθύνων ὁρμαῖς· ἀλλ' ἐν οἰκτιρμοῖς σου, παρορῶν μου τὰ δεινὰ, σῶσόν με Παντοδύναμε.

Μετανοίας ὁ καιρὸς, προσέρχομαί σοι τῷ Πλαστουργῷ μου· Ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς, καταναλώσας τῇ ἀμαρτίᾳ, ἔρημος εἰμί ἀρετῶν εὐσεβῶν· λιμώττων δὲ κράζω· Ὁ ἐλέους χορηγός, προφθάσας σύ με οἰκτερον.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Υποκύψασα Χριστοῦ, τοῖς Θείοις νόμοις, τούτῳ προσῆλθες, τὰς τῶν ἡδονῶν ἀκαθέκτες ὁρμαῖς, λιποῦσα καὶ πᾶσαν, ἀρετὴν πανευλαβῶς, ὡς μίαν ἐκατέρωθως.

Δόξα.

Υπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι προσκυνου-
μένη, ἄρον τὸν κλοιὸν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν,
τὸν τῆς αἰμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός,
δαίκρυα κατανύξεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καὶ προστασία τῶν σέ
ὑμνούντων, ἄρον τὸν κλοιὸν, ἀπ' ἐμοῦ
τὸν βαρὺν, τὸν τῆς αἰμαρτίας, καὶ ὡς Δέσποι-
να αἰγνή, μετανοοῦντα δέξαι με.

Ὡδὴ β'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ι**δετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ μάννα ἐ-
• **Π**ομβρήσας, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας, πη-
• γάσας πάλαι ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου, τῇ μό-
• νῃ δεξιᾷ, καὶ τῇ ἰσχυρῇ τῇ ἐμῇ. Δίς.

Ανδρα ἀπέκτεινα, φηαὶν, εἰς μώλωπα ἐμοί,
καὶ νεανίσκον εἰς τραῦμα, Λάμεχ θρηνῶν
ἐβόα· σὺ δὲ οὐ τρέμεις ὡς ψυχὴ μου ῥυπωθεῖσα,
τὴν σάρκα καὶ τὸν νοῦν, κατασπιλώσασα.

Πύργον ἐσοφίσω, οἰκοδομησάτω ψυχὴ, καὶ
ὀχύρωμα πῆξαι, ταῖς σαῖς ἐπιθυμίαις·
εἰμὴ συνέχεν ὁ Κτίστης τὰς βουλαῖς σου, καὶ
κατέαξεν εἰς γῆν, τὰ μηχανήματά σου.

Ωπὼς ἐζήλωσα, Λάμεχ τὸν πρῶτον φονευτὴν,
τὴν ψυχὴν ὡς περ ἄνδρα, τὸν νοῦν ὡς νεα-
νίσκον, ὡς ἀδελφὸν δέ με τὸ σῶμα ἀποκτείνας,
ὡς Καὶν ὁ φονεὺς, ταῖς φιληδόνοις ὁρμαῖς!

Εβρεξε Κύριος, παρὰ Κυρίου πῦρ ποτέ, ἀ-
νομίαν ὀργώσαν, πυρπολήσας Σοδόμων·
σὺ δὲ τὸ πῦρ ἐξέκαυσας τὸ τῆς γεέννης, ἐν
ᾧ μέλλεις ψυχὴ, συγκατακαίεσθαι πικρῶς.

Τέτρωμαι, πέπληγμαι· ἰδοὺ τὰ βέλη τοῦ
ἐχθροῦ, τὰ καταστιζάντά μου, τὴν ψυχὴν
καὶ τὸ σῶμα· ἰδοὺ τὰ τραύματα, τὰ ἔλκη, αἱ
πληγῆς, βοῶσι ταῖς πληγαῖς, τῶν αὐθαιρέτων
μου παθῶν.

Ὁσαῖα τοῦ Θεοῦ.

Ηπλώσας χεῖράς σου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα
Θεόν, Μαρία ἐν ἀβύσσῳ, κακῶν βυθιζο-
μένη· καὶ ὡς τῷ Πέτρῳ φιλανθρωπῶς χεῖρα
βοηθείας, ἐξέτεινε τὴν σὴν, ἐπιστροφὴν πάν-
τως ζητῶν.

Δόξα.

Αναρχε ἀκτιστε, Τριάς ἀμέριστε Μονάς,
μετανοοῦντά με δέξαι, ἡμαρτηκότα σῶ-
σον· σὸν εἰμι πλάσμα, μὴ παρίδης, ἀλλὰ φεί-
σαι καὶ ῥῦσαι, τοῦ πυρὸς τῆς καταδίκης με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αχραντε Δέσποινα, Θεογεννητορ ἡ ἐλπίς,
τῶν εἰς σέ προσρεχόντων, καὶ λιμὴν τῶν

ἐν ζάλῃ, τὸν ἐλεήμονα καὶ Κτίστην καὶ Υἱόν
σου, ἰλέωσαι καί μοι, ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Σ**τερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐν-
• **Σ**τολῶν σε, σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν με,
• ὅτι μόνος Ἅγιος, ὑπάρχεις καὶ Κύριος. Δίς.

Τῇ Ἀγαρ πάλαι ψυχῇ, τῇ Αἴγυπτίᾳ παρω-
μοιώθης, δουλωθεῖσα τὴν προαίρεσιν, καὶ
τεκούσα, νέον Ἰσμαὴλ, τὴν αὐθάδειαν.

Τὴν Ἰακώβ κλίμακα, ἔγνωσ ψυχὴ μου δει-
κνυομένην, ἀπὸ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια· τί
μὴ ἔσχες, βάσιν ἀσφαλῆ, τὴν εὐσέβειαν;

Τὸν Ἱερέα Θεοῦ, καὶ βασιλέα μεμονωμένον,
τοῦ Χριστοῦ τὸ ἀφομοίωμα, τοῦ ἐν κό-
σμῳ, βίου ἐν ἀνθρώποις μιμήθητι.

Επίστρεψον στέναξον, ψυχὴ ἀθλία πρὶν ἢ
τοῦ βίου, πέρας λάβῃ ἡ πανύγυρις, πρὶν
τὴν θύραν κλείσῃ, τοῦ νυμφῶνος ὁ Κύριος.

Μὴ γένη στήλη αἰλός, ψυχὴ στραφεῖσα εἰς
τὰ ὀπίσω, τὸ ὑπόδειγμα φοβεῖτω σε, τῶν
Σοδόμων· ἄνω εἰς Σηγὼρ διασώθητι.

Τὴν δέσιν Δέσποτα, τῶν σέ ὑμνούντων μὴ
ἀπορρίψης, ἀλλ' οἰκτεῖρησον φιλάνθρωπε,
καὶ παράσχου, πίστει αἰτουμένοις τὴν ἄφεσιν.

Δόξα.

Μονάς ἀπλὴ ἀκτιστε, ἀναρχε φύσις ἡ ἐν
Τριάδι, ὑμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σῶ-
σον, πίστει προσκυνοῦντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ Θεο-
γεννητορ, ἀπειράνδρως ἀπεκύησας, ξένον
θαῦμα! μείνασα Παρθένος θηλάζουσα.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Α**κήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σε Κύ-
• **Α**ριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθέ-
• νου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι, καὶ
• ἔλεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβή-
• θην· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Δίς.

Ο χρόνος ὁ τῆς ζωῆς μου, ὀλίγος καὶ πλήρης
πόνων καὶ πονηρίας· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ
με παραλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι·
μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρῶμα τοῦ ἀλλοτρίου·
Σωτὴρ αὐτός με οἰκτεῖρον.

Βασίλειον τὴν ἀξίαν, διάδημα καὶ πορφύραν
ἡμφιεσμένος, πολυκτῆμων ἄνθρωπος καὶ
δίκαιος, πλούτῳ ἐπιβρίθων καὶ βοσκήμασιν,
ἐξαίφνης τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τὴν βασι-
λείαν, πτωχεύσας ἀπεκείρατο.

Εἰ δίκαιος ἦν ἐκεῖνος, καὶ ἄμεμπτος παρὰ
πάντας, καὶ οὐκ ἀπέδρα, τὰ τοῦ πλά-

νου ἔνδρα καὶ σκάμματα, σὺ φιλαμαρτημῶν οὔσα τάλαινα· ψυχὴ τί ποιήσεις, εἰάν τι τῶν ἀδοκῆτων, συμβῇ ἐπενεχθῆναι σοι;

Γρηγόριος νῦν ὑπάρχω, Δρασὺς δὲ καὶ τὴν καρδίαν, εἰκὴ καὶ μάτην· μὴ τῷ Φαρισαίῳ συγκαταδικάσης με, μᾶλλον τοῦ Τελῶνου τὴν ταπείνωσιν, παράσχου μοι μόνε Οἰκτίρμον, δικαιοκρίτα, καὶ τῷ συναριθμησον.

Εξήμαρτον ἐνυβρίσας, τὸ σκεῦος τὸ τῆς σαρκός μου, οἶδα Οἰκτίρμον· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακαλέσασθαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρώμα τοῦ ἀλλοτρίου· Σωτὴρ αὐτός με οἰκτεiron.

Αὐτείδωλον ἐγενόμην, ταῖς πάθεσι τὴν ψυχὴν μου καταμολύνας· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακαλέσασθαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρώμα τοῦ ἀλλοτρίου· Σωτὴρ αὐτός με οἰκτεiron.

Οὐκ ἤκουσα τῆς φωνῆς σου, παρήκουσα τῆς γραφῆς σου τοῦ Νομοθέτου· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακαλέσασθαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρώμα τοῦ ἀλλοτρίου· Σωτὴρ αὐτός με οἰκτεiron.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Μεγάλων ἀτοπημάτων, εἰς βάθος κατενεχθεῖσα, οὐ κατεσχέθης· ἀλλ' ἀνέδραμες λογισμῷ κρείττονι, πρὸς τὴν ἀκροτάτην διαπράξεως, σαφῶς ἀρετὴν παραδόξως, Ἀγγέλων φύσιν, Μαρία καταπλήξασα. Δόξα.

Αμέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν Τριαδικὴν μίαν Θεότητα, ὡς ὁμοθεσίλειον καὶ σύνθρονον· βοῶ σοι τὸ Ἄσμα, τὰ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις, τρισσῶς ὑμνολογούμενον. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ τίκεις καὶ παρθενεύεις, καὶ μένεις δι' ἀμφοτέρων, φύσει Παρθένος· ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἡ νηδὺς δὲ κύει μὴ λοχεύουσα. Θεὸς ὅπου θέλει, νικᾶται φύσεως ταῖς· ποιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ν νυκτὶ ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καὶ ὁδήγησον καὶ ἐν ταῖς προσταγμάσι σου, καὶ δίδαξόν με Σωτήρ, ποιεῖν τὸ θελημα σου. Δίς.

Εν ἡμῶν συγκύπτουσιν μιμου ὡς ψυχὴ, πρόσελθε, πρόσπεσον, τοῖς ποσὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἵνα σε ἀνορθώσῃ· καὶ βηματίσεις ὀρθῶς, ταῖς τρίβους τοῦ Κυρίου.

Εἰ καὶ φρέαρ Δέσποτα ὑπάρχεις βαθύ, βλῦσόν μοι νάματα, ἐξ ἀχράντων σου

φλεβῶν, ἵν' ὡς ἡ Σαμαρεῖτις, μηκέτι πίνων διψῶ· ζωῆς γὰρ ρεῖθρα βρύεις.

Σιωπᾶν γενέσθω μοι τὰ δάκρυά μου, Δέσποτα Κύριε, ἵνα νύψωμαι καὶ γὰρ, ταῖς κόραις τῆς καρδίας, καὶ ἴδω σε νοερῶς, τὸ φῶς τὸ πρὸ αἰώνων. Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Ασυνκρίτῳ ἔρωτι πανόλβιε, ξύλον ποθήσασα, προσκυνῆσαι τοῦ Σταυροῦ, ἠξίωσαι τοῦ πόθου· ἀξιώσον ἐν καίμῃ, τυχεῖν τῆς ἀνω δόξης. Δόξα.

Σὲ Τριάς δοξάζομεν τὸν ἕνα Θεόν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀπλὴ ἡσία Μονάς, αἰεὶ προσκυνουμένη Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν σοῦ ἡμφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἄφθορε ἄνανδρε, Μητροπάρθενε Θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας· καὶ ἠνώσεν ἑαυτῷ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν. Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**βόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου, ἐξ Ἰδοῦ κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου. Δίς.

Εγὼ εἰμι, Σωτὴρ ἦν ἀπώλεσας, πάλαι βασιλείον δραχμὴν· ἀλλ' ἀνάψας λύχνον τὸν Πρόδρομόν σου Λόγε, ἀναζήτησον, καὶ εὗρε τὴν σὴν εἰκόνα.

Αντίστηθι, καὶ καταπολέμησον, ὡς Ἰησοῦς τὸν Ἀμαλὴν, τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, καὶ τοὺς Γαβαωνίτας, τοὺς ἀπατηλοὺς λογισμοὺς αἰεὶ νικῶσα. Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Εν παθῶν, φλογμὸν κατασθέσεις, δακρύων ἐβλύζεις αἰεὶ, ὀχετοὺς Μαρία, ψυχὴν πυρπολούμενη· ὦν τὴν χάριν νέμεις, καί μοι τῷ σῶ οἰκέτῃ. Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Απάθειαν, ἐκτήσω οὐράνιον, δι' ἀκροτάτης ἐπὶ γῆς, πολιτείας Μητὲρ· διὸ τοὺς σὲ ὑμνοῦντας, ἐκ παθῶν ρύσθησαι, πρεσβείαις σου δυσώπει. Δόξα.

Εν τριάδι εἰμι, ἀπλὴ ἀδιαίρετος, διακερτὴ προσωπικῶς, καὶ Μονάς ὑπάρχω, τῇ φύσει ἡνωμένη· ὁ Πατήρ φησι, καὶ Υἱὸς καὶ θεῖον Πνεῦμα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η μήτρα σου, Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς· ἀλλ' ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σαῖς δικαιωθῶμεν.

Κοντάκιον Αὐτόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθευδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεσθαι· ἀνάνηψον σὺν, ἵνα φείσῃται σου Χριστὸς

ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**μάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώ-
• **π**ιόν σε· οὐδὲ συνετηρήσαμεν, εἰδὲ ἐποιή-
• **σ**αμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μὴ παρα-
• **δ**ώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Εξέλιπον, αἱ ἡμέραι μου, ὡς ἐκύπνιον ἐγει-
ρομένου· ὅθεν ὡς Ἐζεκίας δακρύω, ἐπὶ
κλίνης μου προσθῆναι μοι χρόνους ζωῆς. Ἀλλὰ
τίς Ἡσαΐας, παραστήσεται σοι ψυχὴ, εἰ μὴ ὁ
πάντων Θεός;

Προσπίπτω σοι, καὶ προσάγω σοι, ὥσπερ
δάκρυα τὰ ῥήματά μου· ἡμαρτον, ὡς οὐχ
ἡμαρτε Ἡόρη, καὶ ἠνόμησα, ὡς ἄλλος οὐδεὶς
ἐπὶ γῆς. Ἀλλ' οἰκτεῖρησον Δέσποτα τὸ ποιη-
μά σου, καὶ ἀνακαλέσαι με.

Κατέχρωσα, τὴν εἰκόνα σε, καὶ παρέφθαιρα
τὴν ἐντολήν σου· ὅλον ἀπημαυρώθη τὸ
καλλος, καὶ ταῖς πάθεσιν ἐσβέσθη Σωτὴρ ἡ
λαμπάς· Ἀλλ' οἰκτεῖρας ἀπόδος μοι, ὡς ψάλ-
λει Δαυὶδ, τὴν ἀγαλλίασιν.

Επίστρεψον, μετανόησον, ἀνακαλύψον τὰ
κεκρυμμένα· λέγε Θεῷ τῷ τὰ πάντα εἰ-
δότι· Σὺ γινώσκεις μου τὰ κρύφια· μόνε Σωτὴρ
καὶ αὐτός με ἐλέησον, ὡς ψάλλει Δαυὶδ, κατὰ
τὸ ἔλεός σου.

Ὡσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ὑμῶν.

Βοήσασα, πρὸς τὴν ἀχραντον, Θεομήτορα
πρὶν ἀπεκρούσω, λύσσαν παθῶν βιαιῶν
ὀχλούντων, καὶ κατήσχυνας, ἐχθρόν τὸν πτερ-
νίσαντα. Ἀλλὰ δός νῦν βοήθειαν ἐκ θλίψεως,
καί μοι τῷ δούλῳ σου. Ὡσία τοῦ Θεοῦ.

Οὐν ἔστερξας, ὃν ἐπόθησας, δι' ὃν ἔτηξας
σάρκα· Ὡσία, αἵτησαι νῦν Χριστὸν ὑ-
πὲρ δούλων, ὅπως ἴλεως γενόμενος πᾶσιν ἡμῖν,
εἰρηναίαν κατὰστασιν βραβεύσεις, τοῖς σεβο-
μένοις αὐτόν. Δόξα.

Τριάς ἀπλή, αἰδιαίρετε, ὁμοούσιε Μονὰς ἀ-
γία· φῶτα καὶ φῶς καὶ ἅγια τρία, καὶ
ἐν ἁγίον ὑμνεῖται Θεός ἡ Τριάς. Ἀλλ' ἀνύμνη-
σον, δόξασον ζωὴν καὶ ζωαῖς, ψυχὴ τὸν πάν-
των Θεόν. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν
σε Θεογενήτορ, ὅτι τῆς ἀχωρίστου Τριά-
δος, ἀπεκύνησας τὸν ἕνα Υἱὸν καὶ Θεόν· καὶ
αὕτη προκινῶν ἡμῖν, τοῖς ἐν γῇ τὰ ἐπεράνια.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ὐν Στρατιαί, Οὐρανόων δοξαῖζουσιν, καὶ
• **φ**ρίττει τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ Σεραφὶμ,

• **π**ᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε,
• **καὶ ὑπερυψῆτε, εἰς πάντας τὰς αἰώνας. Δίς.**
Ὁ τῶν δακρύων, Σωτὴρ ἀλάβαστρον, ὡς
μύρον κατακενῶν, ἐπὶ κεφαλῆς, κράζω
σοι ὡς ἡ Πόρνη, τὸν ἔλεον ζητοῦσα· δέησεν
προσάγω, καὶ ἄφεςιν αἰτῶ λαβεῖν με.

Εἰ καὶ μηδεὶς, ὡς ἐγώ σοι ἡμαρτεν, ἀλλ' ὁ-
μῶς δέξαι καί με, εὐσπλαγχνε Σωτὴρ, φό-
βῳ μετανοοῦντα, καὶ πόθῳ κεκραγότα· Ἠμαρ-
τόν σοι μόνῳ, ἠνόμησα ἐλέησόν με.

Φεῖσαι Σωτὴρ, τῷ ἰδίου πλάσματος, καὶ ζή-
τησον ὡς ποιμὴν, τὸ ἀπολωλός, πρόβατον
πλανηθέντα· ἐξάρπασον τοῦ λύκου, ποιήσόν
με θρέμμα, ἐν τῇ νομῇ τῶν σῶν προβάτων.

Οταν Κριτὴς, καθίσῃς ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ
δείξῃς τὴν φοβερὰν, δόξαν σου Χριστέ, ὡ
ποῖος φόβος τότε! καμίνου καιομένης, πάντων
δειλιώντων, τὸ ἄστεκτον τοῦ Βήματός σου.

Ὡσία τοῦ Θεοῦ.

Η τοῦ Φωτός, τοῦ ἀδύτου Μήτηρ σε, φω-
τίσασα σκοτασμοῦ, ἔλυσε παθῶν· ὅθεν
εἰσδεδεγμένη, τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν, φώτι-
σον Μαρία, τοὺς σὲ πιστῶς ἀνευφημοῦντας.

Ὡσία τοῦ Θεοῦ.

Θαῦμα καινόν, κατιδὼν ἐξίστατο, ὁ θείος ὄν-
τως ἐν σοὶ, Μήτηρ ζωσιμαῖς· Ἀγγελον γὰρ
ἑώρα, ἐν σώματι καὶ θαύματος· ὅλος ἐπληροῦτο,
Χριστὸν ὑμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας. Δόξα.

Αναρχε Πατέρ, Υἱὲ συνἀναρχε, Παρακλήτε
ἀγαθέ, Πνεῦμα τὸ εὐθές, Λόγου Θεοῦ
Γεννήτορ, Πατὴρ ἀνάρχου Λόγε, Πνεῦμα ζῶν
καὶ κτιζόν, Τριάς Μονὰς ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐς ἐκ βαφῆς, αἰλουργίδος Ἀχραντε, ἡ νοη-
τὴ πορφύρις, τοῦ Ἑμμανουὴλ, ἔνδον ἐν
τῇ γαστρί σου, ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη· ὅθεν Θεο-
τόκον, ἐν ἀληθείᾳ σὲ τιμῶμεν.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Α**σπόρου συλλήψεως· ὁ τάκος ἀνερμήνευ-
• **Α**τος, Μητρός ἀνάνδρου, ἀφθορος ἡ κύη-
• **σ**ις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς
• **φ**ύσεις· διό σε πᾶσαι αἱ γενεαὶ, ὡς Θεόνυμ-
• **φ**ον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν. Δίς.

Σπλαγχνίσθητι σῶσόν με, Υἱὲ Δαυὶδ ἐλέη-
σον, ὁ δαμονῶντας, λόγῳ ἰασάμενος· φω-
νὴν δὲ τὴν εὐσπλαγχνον, ὡς τῷ Ἀηστῇ μοι
φράσον· Ἀμὴν σοι λέγω μετ' ἐμοῦ, ἔσῃ ἐν τῷ
Παραδείσῳ, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ δόξῃ σου.

Αηστὴς κατηγόρει σοι, Ἀηστὴς ἐθελόγει σοι·
ἀμφότεροι γὰρ, σταυρῷ συνεκρέμαντο.

Ἀλλ' ὦ Πολυεύσπλαγγε, ὡς τῷ πιστῷ Ἀηστῇ σου, τῷ ἐπιγνόντι σε Θεόν, κἄμοι ἀνοίξον τὴν θύραν, τῆς ἐνδόξου βασιλείας σου.

Π᾿ Κτίσις συνείχετο, σταυρούμενόν σε βλέπυσσα· ὄρη καὶ πέτραι, φόβῳ διερρήγγυντο· καὶ γῆ συνεσείετο, καὶ Ἄδης ἐγυμνοῦτο· καὶ συνεσκότασε τὸ φῶς, ἐν ἡμέρᾳ καθορῶν σε, Ἰησοῦ, προσηλωμένον σαρκί.

Α' ξίους μετανοίας, καρπούς μὴ ἀπαιτήσης με· ἡ γὰρ ἰσχὺς με, ἐν ἐμοὶ ἐξέλιπε· καρδίαν μοι δώρησαι, αἰεὶ συντετριμμένην· πτωχείαν δὲ πνευματικὴν, ἵνα ταῦτά σοι προσάσω, ὡς δεκτὴν θυσίαν μόνη Σωτήρ.

Κριτὰ μου καὶ γνῶστά μου, ὁ μέλλων πάλιν ἔρχεσθαι, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, κρῖναι Κόσμον ἅπαντα, ἰλέω σου ὄμματι, τότε ἰδὼν με φεῖσαι· καὶ οἴκτειρόν με Ἰησὺ, τὸν ὑπὲρ τὴν πᾶσαν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτήσαντα.

Ὁ σία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Α' πάσας ἐξέστησας, τῇ ξένῃ πολιτείᾳ σου, Ἀγγέλων τάξεις, βροτῶν τὰ συστήματα, αὐλῶς βιώσασα, καὶ φύσιν ὑπερβάσᾳ· ἀνθ' ὧν ὡς αὐλὸς τοῖς ποσὶν, ἐπιβαίνουσα Μαρία, Ἰορδαίνην διεπέρασας. Ὁ σία τοῦ Θεοῦ.

Τὸν Κτίστην ἰλέωσαι, ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε, ὅσῃ Μητὴρ, ῥυσθῆναι κακώσεων, καὶ θλίψεων τῶν κύκλῳ, συνεπιτιθεμένων· ἵνα ῥυσθέντες τῶν πειρασμῶν, μεγαλύνωμεν ἀπαύστως, τὸν δοξάσαντά σε Κύριον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Α' νδρέα σεβάσμιε, καὶ Πάτερ τρισμακάρισε, Ποιμὴν τῆς Κρήτης, μὴ παύσῃ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων· ἵνα ῥυσθῶμεν πάσης, ὀργῆς καὶ θλίψεως καὶ φθορᾶς, καὶ πταισμάτων λυτρωθῶμεν, οἱ τιμῶντές σου τὴν μνήμην αἰεὶ.

Δόξα.

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν ὑπερυψώσωμεν, τὸ θεῖον Πνεῦμα, πιστῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώριστον, Μονάδα κατ' οὐσίαν· ὡς φῶς καὶ φῶτα καὶ ζωὴν, καὶ ζωὰς ζωοποιούσαν, καὶ φωτίζουσιν τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννητορ πάναγε· ἐν σοὶ γὰρ αὕτη, πιστῶς βασιλεύσασα, ἐν σοὶ καὶ κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ νικῶσα, τροπαῖται πάντα πειρασμόν, καὶ σκυλεύει πολεμίους, καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον.

Εἶτα φαίλλομεν οἱ δύο Χοροί.

Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Ἀποδείπνων.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Α' ἑβδομάδος.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Τὰ Τριαδικὰ, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἰησὺ καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Σταυρώσιμα καὶ Σταυροθεοτοκίον τοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσμα τὸ παρὸν, τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ἰησος β'. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Ο' τοῖς Πάθεσι τοῖς σοῖς, πᾶσιν ἀπάθειαν διδούς, τὰ πάθη τῆς σαρκὸς μου, νεκρώσας τῷ Σταυρῷ, τῷ θείῳ, καταξίωσον, ἰδεῖν καὶ τὴν σεπτὴν, Ἀνάσασίν σου Κύριε, ἵνα λάβωμεν πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Τῷ τιμίῳ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου, φυλαττόμεναι Δέσποινα ἀγνή Θεοτόκε, πᾶσαν προσβολὴν τοῦ πολεμήτορος, ἅπαντες ῥαδίως ἐκτρεπόμεθα· διὸ κατὰ χρέος σὲ αἰεὶ μακαρίζομεν, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ, καὶ μόνην ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογίαν, Καθίσμα τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Ἰησος β'. Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Τῆς ἀγνείας ὑπάρχων ἡ πηγὴ, τῇ νηστείᾳ συντήρησον ἡμᾶς Ἐλεῆμον· βλέψον εἰς ἡμᾶς τοὺς σοὶ προσπίπτοντας· πρόσχεε τῇ ἐπάρσει τῶν χειρῶν ἡμῶν, ὁ τείνας τὰς παλάμας σου, ἐν ξύλῳ σταυρούμενος, ὑπὲρ πάντων γηγενῶν, ὁ τῶν Ἀσωμάτων μόνος Κύριος.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Παρθένος καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὀρώσᾳ σε νεκρὸν ἠπλωμένον, κλαίονσα πικρῶς, Υἱέ μου ἔλεγε, τί τὸ φοβερόν τοῦτο μυστήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος, ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ, πῶς θνήσκεις θάνατον ἐπονείδιστον;

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τραψαδία εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ τὴν ε'. Ὠδὴν.

Ὠδὴ ε'. Ἰησος β'. Ὁ φωτισμὸς τῶν ἐν σκότει.

Τὴν ἐν ἐμοὶ, καθορῶν ἀμαρτίαν, ὁ δολιόφρων, σπεύδει καὶ συμπράττει τῇ ἀμαρτίᾳ· χαίρει γὰρ ὄντως τῇ ἐμῇ ἀπωλείᾳ. Ἀλλὰ σύ μοι δίδου διόρθωσιν, Σῶτερ εἰς ἐκείνου, ἀναίρεσιν δέομαι.

Ο τὰς ἀρχὰς, θριαμβεύσας τοῦ σκότους ἐν τῷ Σταυρῷ σου, τούτων ἐξελοῦ με τῆς κακουργίας, τὸν ἐμπεσόντα εἰς βυθὸν ἀμαρτίας, καὶ εἰς βόθρον ἀτόπων πράξεων· σοῦ δὲ τῷ ἐλέει, σωθῆναι ἐλπίζοντα.

Ο νεκρωθεῖς, ἐν Σταυρῷ ἠπλωμένος, τὴν νεκρωθεῖσαν, ζώωσον ψυχὴν μου τῇ ἀμαρτίᾳ· καὶ τὴν σεπτὴν σε Ἐξανάστασιν φθάσαι, ἐν εἰρήνῃ Χριστὲ ἀξιώσον, πράττοντα τὰ σα, ἐμμελῶς δικαιώματα.

Θεοτοκίον.

Ο φωτισμός, τῆς ἐμῆς ἀσθενείας, ἡ σωτηρία, τῆς ἀμαυρωθείσης Ἀγνὴ ψυχῆς μου, σῶσόν με σῶσον, ἀπολλύμενον Κόρη, καὶ χιτῶνα τῆς ἀφθαρσίας με, ἐνδυσον φθαρέντα, δεινοῖς πλημμελήμασιν.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῆς νυκτὸς διελθούσης, ἤγγικεν.

Σὺ ἐν τόπῳ Κρανίῃ, σαρκὶ σταυρωθῆναι, κατεδέξω μόνε Ἀθάνατε, τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἀπαθανατίζων, καὶ ἀναμορφούμενος Κύριε.

Τὴν τοῦ Πάθους σου ὕβριν, ἡ Κτίσις ὀρώσα, ὅλη μετεβάλλετο Κύριε, Ἰουδαίων θρηνοῦσα, τὴν μαιφονίαν· ἀλλ' ἡνέσχου σῶσαι τὰ σύμπαντα.

Δόξα.

Ω Τριάς παναγία, σὺ ἡμῶν λατρεία, σὺ καὶ προσφυγὴ καὶ κραταίωμα· τοῖς ἐν φύσει μιᾷ σε, ἀνυμνολογοῦσιν, ἱλασμόν πταισμάτων κατὰπεμψον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πολυώνυμε Κόρη, χαίροις Θεοτόκε· κιβωτὲ καὶ στάμνε καὶ τράπεζα, φωτοφόρε λυχνία, πυρίμορφε βάτε, ὅρος τοῦ Θεοῦ τὸ κατάσκιον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Κόσμῳ καὶ τοῖς ἐν Κόσμῳ, χαίρειν προσειπόντες, νῦν ὡς τῷ Χριστῷ συσταυρούμενοι, ὑπομείνωμεν ὕβριν, χλεύην καὶ τὰ ἄλλα, ἵνα σὺν αὐτῷ δοξασθῶμεν.

Ὁ Εἰρμός.

- Τῆς νυκτὸς διελθούσης, ἤγγικεν ἡ ἡμέρα,
- καὶ τὸ φῶς τῷ Κόσμῳ ἐπέλαμψε· διὰ
- τοῦτο ὑμνεῖ σε, τάγματα Ἀγγέλων, καὶ δοξολογοῦσί σε, Κύριε.

Ὡδὴ ἡ. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ο ταπεινώσας σεαυτὸν, ἀνυψώθης ἐν Σταυρῷ δι' εὐσπλαγχνίαν, ἀνυψῶν τὸν πεσόντα, βρώσει τὸ ξύλον ποτέ· διό σε μόνε ὑπεράγαθε, τὸν δεδαξασμένον, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Α προσεξίας νυσταγμῷ, ἀμαρτίας τὸν βαρὺν ὑπέστην ὕπνον· ἀλλὰ σὺ ὁ ὑπνώσας, ἐπὶ Σταυρῷ δι' ἐμέ, Χριστέ μου, ἔγειρον πτωθέντα με, μή με καταλάβῃ, ἡ νύξ ἡ τοῦ θανάτου.

Εκτυφλωθεὶς ταῖς ἡδοναῖς, περιφέρω τὴν ψυχὴν ἐσκοτισμένην, καὶ γελαῖ καθορῶν με, ὁ δολιόφρων ἐχθρός· διό με φώτισον καὶ λύτρωσαι, τούτου τῆς κακίας, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Εν ἀμελείᾳ τὴν ζωὴν, δαπανήσας νυσταγμῷ τῆς ἀμαρτίας, τὴν ψυχὴν ἐβαρύνῃ τῇ ἀκοιμήτῳ δέ σε πρεσβείᾳ, προστρέχω· Μὴ δώῃς με, εἰς θάνατον Κόρη, πανάχραντε ὑπνώσαι.

Ἄλλος. Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσεῖ.

Α κύνθαις στεφανωθείς, καὶ στολὴν ἐκ πορφύρας, ἐνδυσάμενος ὥφθης, ὠραιότατος Χριστέ, τῷ κάλλει ὑπὲρ πάντας, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, τῇ δόξῃ ἀπαστραπτῶν.

Χολὴν καὶ ὄξος πιὼν, δύω ρεῖθρα προχέεις, ζωῆς καὶ ἀφθαρσίας, ἐκ τῆς θείας Πλευρᾶς σου, τοῖς πίστει σε ὑμνοῦσι, καὶ δοξολογοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Θεότης μία Τριάς, ἡ ἀμέριστος φύσις, μεριστὴ δὲ προσώποις, τὸ ἀνώλεθρον κράτος, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, σὲ ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεογεννητορ Ἀγνή, ἡ οὐράνιος πύλη, ἡ σωτήριος θύρα, πάντων τῶν Χριστιανῶν, τὴν δέησιν προσδέχου, τῶν σὲ μακαριζόντων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σταυρὲ τὸ σκηπτρον Χριστοῦ, Ἐκκλησίας τὸ κέρας, Βασιλέων τὸ νῆκος, φύλαξ τῶν Χριστιανῶν· αὐτὸς εἰ φωτισμός μου, αὐτὸς καὶ καύχημά μου, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

- Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ
- θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, προτυπώσαντα ποτέ, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε,
- εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου.

Τὴν λελεπρωμένην, ψυχὴν μου ταῖς ἀτόποις ἐνθυμήσεσι, τῷ ραντισμῷ τοῦ Αἵματός σου καθάρων, θείε Λόγε· καὶ κοινωνόν, τῆς δόξης σου με ποιήσον, ὁ δι' ἐμέ τὴν ἄδοξον, καθυπομείνας Χριστέ σταύρωσιν.

Ο ἄλος κατεκαίμφθην, τῷ βάρει τῶν αἰτόπων Χριστέ πράξεων, καὶ σκυθρωπαῖζων κράζω σοι Φιλάνθρωπε· Τῆς ψυχῆς μου τοὺς ἀνιάτους, μώλωπας θεράπευσον, τῷ σῶ τιμίῳ Αἵματι, ἵνα ὑμνῶ σου τὴν Θεότητα.

Ρῶμα τὴν κακίαν, καὶ πόμα τὴν ἀμέλειαν ποιούμενος, ὁ κατὰ πάντα μένων ἀδιόρθωτος, τῶν βρωμάτων τῇ ἀποχῇ, ἀκαίρως ἐπαγαλλομαι· ἡ γὰρ τοιαύτην ἔφησε, νηστείαν ἔσσεσθαι ὁ Κύριος. Θεοτοκίον.

Τὴν τῆς ἀποτόμου, ἀρχαίας ἀναιρέτιν ἀποφάσεως, καὶ τῆς Προμήτορος τὴν ἐπανόρθωσιν, τὴν τοῦ γένους τῆς πρὸς Θεὸν, αἰτίαν οἰκειώσεως, τὴν πρὸς τὸν Κτίστην γέφυραν, σὲ Θεότκε μεγαλύνομεν.

Εἰρμός ἄλλος. Τὴν ἀγνὴν καὶ ἄχραντον.

Εὐλφ σταυρωθέντος σου, ἡ Κτίσις ἔδονεῖτο· Θεὸς ὑπάρχων, πέπονθας σαρκικῶς, διὰ σπλάγγνα οἰκτιρμῶν, ἵνα σώσῃς ἡμᾶς.

Τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, ἡ δύναμις μεγάλη· καὶ γὰρ τυποῦντες τοῦτον ἐν αὐτοῖς, εὐδὺς δαιμόνων τὴν ἰσχὺν, ἀπακρουόμεθα.

Δόξα Πατρί.

Μονὰς τρισυπόστατε, Τριάς ἐνικωτάτη, κυριαρχία, φύσις ἰσοκλής, Πάτερ Υἱὲ καὶ Δεῖον Πνεῦμα, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίροις ἱλαστήριον, τῷ Κόσμῳ Θεότκε· ἐν ᾧ προστρέχοντες, πάντες ἁμαρτωλοὶ, πρὸς Θεὸν καταλλαγαίς, αἰεὶ εὐρίσκαμεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, τῇ θείᾳ δυναστείᾳ, ἐνίσχυσόν με, ἄμωμον καὶ ἀγνόν, τὸν καιρὸν σοι τῆς νηστείας, προσενέγκασθαι.

Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ἀγνὴν καὶ ἄχραντον, Μητέρα καὶ Παρθένον, ᾧδαῖς ἁσμάτων, ἅπαντες οἱ πιστοί, ὡς Θεότκεν μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἰησοῦ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Ἀίνων, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό.

Ἰηχος πλ. δ'.

Τὸ τῆς Νηστείας διαγγέλμα, περιχαρῶς ὑποδεξώμεθα· εἰ γὰρ ταύτην ὁ Προπάτωρ διεφυλάξατο, τὴν τῆς Ἐδέμ ἔκπτωσιν οὐκ ἂν ὑπέστημεν· ὥραιος ἦν εἰς ὄρασιν, καὶ καλὸς εἰς βρώσιν, ὁ ἐμὲ θανατώσας καρπός· μὴ συναρπασθῶμεν τοῖς βλεφαίροις, μηδὲ γλυκανθήτω ἡμῶν ὁ φαίρυξ, τοῖς τιμωμένοις βρώμασι, μετὰ δὲ τὴν μεταληψὶν αἰτιμαζομένοις· φύγω-

μεν τὴν ἀκρασίαν, καὶ τοῖς μετὰ κόρον παύσεσιν, οὐχ ὑποβληθῶμεν· ἐνσημανθῶμεν τῷ αἵματι, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἀχθέντος εἰς θάνατον ἐκουσίως, καὶ οὐ μὴ θήγῃ ἡμῶν ὁ ὀλοθρευτής· καὶ φάγοιμεν Πάσχα, Χριστοῦ τὸ ἱερώτατον εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Τὶ ὑμᾶς καλέσωμεν Ἄγιοι; Χερουβίμ; ὅτι ὑμῖν ἐπανεπαύσατο Χριστός. Σεραφίμ; ὅτι ἀπαύστως ἔδοξάσατε αὐτόν. Ἀγγέλους; τὸ γὰρ σῶμα ἀπεστράφητε. Δυνάμεις; ἐνεργεῖτε ἐν ταῖς θαύμασι. Πολλὰ ὑμῶν τὰ ὀνόματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα· πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἰηχος ὁ αὐτός.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ο ἑβλεψέ σε σταυρούμενον, ἐν τῷ Κρακῷ Σωτῆρ, ἡλλοιοῦτο ἡ σύμπασα, Κτίσις καὶ συνείχετο, δονουμένη μὴ φέρουσα· ἡ δὲ Παρθένος, ἀγνή καὶ Μητὴρ σου, ὀδυρομένη, σοὶ ἀνεβόησεν· Οἶμοι ᾧ τέκνον μου, Σωτὴρ μου γλυκύτατε! τί τὸ καινόν, τοῦτο καὶ παραδόξον, καὶ ξένον θάμα;

Τὸ, Ἄγαθόν τὸ ἐξομολογεῖσθαι, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία· ἡ δὲ αἰ. Ἐρρα λέγεται ἄνευ Στιχολογίας.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, τὸ Τροπαίριον τῆς Προφητείας. Ἰηχος πλ. δ'.

Τὸν πολυμαρτήριον ἡμῶν βίον, καὶ τὸν ἀμετανόητον τρόπον, αἰκτιρμοῖς προκατάλαβε Κύριε· ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, ζωῆς καὶ θανάτου δεσπόζοντα· σῶσον ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἰηχος δ'. Ὑαλμός ιζ'.

Ἀγαπήσω σε, Κύριε, ἡ ἰσχὺς μου.

Στίχ. Ὁ Θεὸς με βοηθός με, καὶ ἐλπίῳ ἐπ' αὐτόν.

Προφητείας Ἰσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. Α'.

Ιδοὺ, ὁ Δεσπότης Κύριος Σαβαώθ ἀφελεῖ ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλὴμ, ἰσχύοντα καὶ ἰσχύουσιν, ἰσχὺν ἄρτου καὶ ἰσχὺν ὕδατος· γίγαντα, καὶ ἰσχύοντα, καὶ ἄνθρωπον πολεμιστήν, καὶ δικαστήν, καὶ προφήτην, καὶ στοχαστήν, καὶ πρεσβύτερον, καὶ πεντηκόνταρχον, καὶ θαυμαστὸν σύμβουλον, καὶ σφοδρὸν ἀρχιτέκτονα, καὶ συνετὸν ἀκροατήν. Καὶ ἐπιστήσω νεανίσκους ἄρχοντας αὐτῶν· καὶ ἐμ-

παίκεται κυριεύουσιν αὐτῶν. Καὶ συμπεσεί-
ται ὁ λαός, ἄνθρωπος πρὸς ἄνθρωπον, καὶ
ἄνθρωπος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ· προσκό-
ψει τὸ παιδάριον πρὸς τὸν πρεσβύτερον, καὶ
ὁ ἄτιμος πρὸς τὸν ἔντιμον. Ὅτι ἐπιλήψεται
ἄνθρωπος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἢ τοῦ οἰκείου
τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, λέγων· Ἰμάτιον ἔχεις, ἀρ-
χηγὸς ἡμῶν γενοῦ, καὶ τὸ βρῶμα τὸ ἐμὸν ὑ-
πὸ σὲ ἔστω. Καὶ ἀποκριθεὶς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐ-
κείνῃ, ἐρεῖ· Οὐκ ἔσομαί σου ἀρχηγός· οὐ γὰρ
ἐστὶν ἐν τῷ οἴκῳ μου ἄρτος, οὐδὲ ἱμάτιον· οὐκ
ἔσομαι ἀρχηγὸς τοῦ λαοῦ τούτου, ὅτι ἀνεῖται
Ἰερουσαλὴμ, καὶ Ἰουδαία συμπέπτωκε, καὶ
αἱ γλῶσσαι αὐτῶν, μετὰ ἀνομίας, τὰ πρὸς Κύ-
ριον ἀπειθοῦσι· διότι ἐταπεινώθη ἡ δόξα αὐ-
τῶν, καὶ ἡ αἰσχύνῃ τοῦ προσώπου αὐτῶν ἀν-
τέστη αὐτοῖς· τὴν δὲ ἀμαρτίαν αὐτῶν, ὡς
Σοδόμων ἀνήγγειλαν, καὶ ἐνεφάνισαν. Οὐαὶ
τῇ ψυχῇ αὐτῶν! διότι βεβούλευνται βουλήν
πονηρὰν καθ' ἑαυτῶν, εἰπόντες· Διήσωμεν τὸν
δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστι· τοίνυν, τὰ
γεννήματα τῶν ἔργων αὐτῶν φάγονται. Οὐαὶ
τῷ ἀνόμῳ! πονηρὰ κατὰ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν
αὐτοῦ συμβήσεται αὐτῷ. Λαός μου, οἱ πρά-
κτορες ὑμῶν καλαμῶνται ὑμᾶς, καὶ οἱ ἀπαι-
τοῦντες κυριεύουσιν ἡμῶν. Λαός μου, οἱ μα-
καρίζοντες ὑμᾶς πλανῶσιν ὑμᾶς, καὶ τὴν τρί-
βον τῶν ποδῶν ὑμῶν ταρασσουσιν. Ἀλλὰ νῦν
καταστήσεται εἰς κρίσιν Κύριος, καὶ στήσει
εἰς κρίσιν τὸν λαὸν αὐτοῦ· αὐτὸς γὰρ Κύριος
εἰς κρίσιν ἤξει μετὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ,
καὶ μετὰ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς ιη'.
Κύριε, βοηθέ μου καὶ λυτρωτά μου.
Στίχ. Οἱ Οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Ἰστίον, ὅτι τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Μηναιίου, τοῦ λαχόν-
τος Ἀγίου τῷ Σαββάτῳ καὶ τῇ Κυριακῇ, ψάλλομεν εἰς
τὸ Ἀπόδεικνον, ἢ ὅταν βούληται ὁ Ἐκκλησιαάρχης.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὴν Στιχολογίαν τὰ,
Πρὸς Κύριον, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν
Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά, πρῶτον τὸ πα-
ρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό.

Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε πιστοὶ ἐπεργασώμεθα, ἐν φωτὶ τὰ
ἔργα τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημό-

νως περιπατήσωμεν· πᾶσαν ἀδίκον συγγραφὴν
ἀφ' ἑαυτῶν, τοῦ πλησίον ἀφελώμεθα, μὴ τιθέν-
τες πρόσκομμα τούτῳ εἰς σκάνδαλον· ἀφήσω-
μεν τῆς σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν· αὐξήσωμεν τῆς
ψυχῆς τὰ χαρίσματα· δώσωμεν ἐνδεέσιν ἄρ-
τον, καὶ προσέλθωμεν Χριστῷ, ἐν μετανοίᾳ
βοῶντες· Ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα ψάλλομεν τὰ δ'. Μαρτυρικά, τὰ τοῦ Ἰη-
σοῦ Ἐδδομάδος· καὶ μετὰ ταῦτα, τὰ παρόν-
τα δ'. Ἰδιόμελον τοῦ ἁγίου Θεοδώρου.

Ἦχος β'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, πνευματικῶς
εὐφρανθῶμεν, καὶ πανηγυρίσωμεν· σήμε-
ρον γὰρ προτίθεται τράπεζαν μυστικὴν, ὁ μάρ-
τυς Θεόδωρος, εὐφραίνουσιν τοὺς φιλεόρτους
ἡμᾶς, τοῦ βοηθῆσαι πρὸς αὐτόν· Χαίροις Ἀθλο-
φόρε ἀήττητε, ὁ τὰς ἀπειλὰς τῶν τυράννων,
ἐπὶ γῆς καταστρεψάμενος· χαίροις, ὁ τὸ πῆ-
λινόν σου σῶμα, διὰ Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐκδε-
δωκὼς ταῖς βασάνοις· χαίροις, ὁ ἐν ποικίλοις
κινδύνοις, δόκιμος στρατιώτης ἀναδειχθεὶς, τῆς
οὐρανίου Στρατιάς. Διὸ δυσωποῦμέν σε, Μαρ-
τύρων ἐγκαλλώπισμα, πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν Θεοδώρητον χάριν, τῶν θαυμάτων σου
Μάρτυς Θεόδωρε, πᾶσιν ἐφαπλοῖς, τοῖς
πίστει σοὶ προστρέχουσι· δι' ἧς εὐφημοῦμέν σε
λέγοντες· Αἰχμαλώτους λυτροῦσαι, θεραπεύεις
νοσοῦντας, πένονμένους πλουτίζεις, καὶ διασώ-
ζεις πλείοντας· μάταιον δρασμόν, ἐπέχεις οἰ-
κετῶν, καὶ ζημίας φανέρωσιν ποιεῖς, τοῖς συ-
ληθεῖσιν Ἀθλητὰ· καὶ στρατιώτας παιδεύεις
τῆς ἀρπαγῆς ἀπέχεσθαι· νηπίους χαρίζεις,
συμπαθῶς τὰ αἰτήματα· θερμὸς εὐρίσκη προσ-
τάτης, τοῖς ἐπιτελοῦσί σου τὸ ἱερόν μνημό-
συνον· μεθ' ὧν καὶ ἡμῖν Ἀθλητὰ ἱερώτατε,
τοῖς ἀνυμνοῦσί σου τὸ μαρτύριον, αἰτησαι πα-
ρὰ Χριστοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Δῶρον Θεοῦ ὑπέρτατον, ἀνεδείχθης Μάρτυς
Θεόδωρε· ὅτι καὶ μετὰ τέλος, ὡς ζῶν,
τοῖς προσρέχουσι παρέχεις τὰς αἰτήσεις. Ὅθεν
υἱὸν ἀρπαγέντα γυναικοῦ ποτὲ, δορυάλωτον ἐν
ἄλλοπίστῳ στρατῷ, ἐπιστάσα ἡ χήρα, τοῖς
δάκρυσι τὸν Ναὸν σου κατέβρεχεν· αὐτὸς δὲ
ὡς συμπαθὴς, ἐφ' ἵππῳ λευκῷ ἐπιβαίς, ταύτης
τὸν παῖδα, ἀοράτως παρέστησας· καὶ μετὰ
τοῦτο, σὺν τούτῳ ἐνεργῶν, τοῖς θαύμασιν σὺν
ἔλιπες. Ἀλλ' αἰτησαι Χριστὸν τὸν Θεόν, σω-
θῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Οείων δωρεῶν, ἐπώνυμόν σε γεραίρω, τρισμάκαρ Θεόδωρε· τοῦ φωτός γάρ τοῦ Δείου, ἄδυτος φωστήρ ἀναδειχθεὶς, κατέλαμψας ἄθλοις σου, τὴν σύμπασαν Κτίσιν· καὶ πυρὸς αἰμαιοτέρος φανείς, τὴν φλόγα κατέσβεσας· καὶ τοῦ δολίου δράκοντος, τὴν κάραν συνέτριψας· διὸ ἐν τοῖς ἄθλοις σου, Χριστὸς ἐπικαμφθεὶς, ἐστεφάνωσε τὴν Δείαν κάραν σου. Μεγαλομάρτυς Ἀθλητὰ, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Θεόν, ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Οργάνῳ χρησάμενος ὁ δυσμενής, τῷ συναποστάτῃ Τυράνῳ, δι' ἐπινοίας χαλεπῆς, τὸν νηστεία καθαγνιζόμενον λαὸν εὐσεβῇ, τοῖς ἐκ μιᾶρῶν θυσιῶν κεχραμένοις βρώμασιν, ἐπειράτο καταμιαίνειν· ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἐκείνου μηχανήμα, σοφωτέρα διέλυσας ἐπινοία, ὄναρ ἐπιστάς, τῷ τότε Ἀρχιερεῖ, καὶ τὸ βαθὺ τῆς γνώμης ἀνακαλύπτων, καὶ τὸ ἄτοπον τοῦ ἐγχειρήματος ὑποδηλών· καὶ δὴ σοι χαριστήρια δύνοντες, σωτήρα ἐπιγραφόμεθα, ἐτήσιον ἀνάμνησιν τοῦ γενομένου ποιούμενοι, καὶ τὸ λοιπὸν ἐξαιτούμενοι, τῶν ἐπινοιῶν τοῦ πονηροῦ, ἀβλαβεῖς περισώζεσθαι, ταῖς πρὸς Θεὸν σου πρεσβείαις, Μάρτυς Θεόδωρε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν, καὶ εὐθὺς,

Ἐσπέρας, Προκείμενον, Ἦχος πλ. α'.

Ψαλμὸς ιδ'.

Ἐπακούσαι σου Κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως.

Στ. Ὑπερασπίσαι σε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. 20.

Εκάλεσεν Ἀδὰμ ὀνόματα πᾶσι τοῖς κτήνεσι, καὶ πᾶσι τοῖς πετεινοῖς τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς· τῷ δὲ Ἀδὰμ οὐχ εὗρέθη βοηθός, ὅμοιος αὐτῷ. Καὶ ἐπέβαλεν ὁ Θεὸς ἐκστασιν ἐπὶ τὸν Ἀδὰμ, καὶ ὑπνωσε· καὶ ἔλαβε μίαν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ, καὶ ἀνεπλήρωσε σὰρκα ἀντ' αὐτῆς. Καὶ ὠκοδόμησε Κύριος ὁ Θεὸς τὴν πλευράν, ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ, εἰς γυναῖκα, καὶ ἠγάγεν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἀδὰμ. Καὶ εἶπεν Ἀδὰμ· Τοῦτο νῦν ὅστούν ἐκ τῶν ὀστέων μου, καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου· αὕτη κληθήσεται Γυνή, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνδρός αὐτῆς ἐλήφθη αὕτη. Ἐνεκεν τούτου, καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σὰρκα μίαν.

Καὶ ἦσαν οἱ δύο γυμνοί, ὃ, τε Ἀδὰμ καὶ ἡ γυνή αὐτῆ, καὶ οὐκ ἠσχύνοντο. (Κεφ. Γ'. 1). Ὁ δὲ ὄφεις ἦν φρονιμώτατος πάντων τῶν θηρίων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ὃν ἐποίησε Κύριος ὁ Θεός. Καὶ εἶπεν ὁ ὄφεις τῇ γυναικί· Τί ὅτι εἶπεν ὁ Θεός· οὐ μὴ φάγητε ἀπὸ παντός ξύλου τοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ; Καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ τῷ ὄφει· Ἀπὸ παντός ξύλου τοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ φαγώμεθα· ἀπὸ δὲ τοῦ καρποῦ τοῦ ξύλου, ὃ ἐστὶν ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου, εἶπεν ὁ Θεός, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ, οὐδὲ μὴ ἄψησθε αὐτοῦ, ἵνα μὴ θανάτῳ ἀποθανῇσθε. Καὶ εἶπεν ὁ ὄφεις τῇ γυναικί· Οὐ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε· ἡδεὶ γὰρ ὁ Θεός, ὅτι ἡ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, διανοιχθήσονται ὑμῶν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἔσεσθε ὡς Θεοί, γινώσκοντες καλὸν καὶ πονηρόν. Καὶ εἶδεν ἡ γυνή, ὅτι καλὸν τὸ ξύλον εἰς βρώσιν, καὶ ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, καὶ ὡραῖόν ἐστι τοῦ κατανοῆσαι· καὶ λαβοῦσα ἡ γυνὴ τὴν καρπὸν αὐτοῦ, ἔφαγε· καὶ ἔδωκε καὶ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς μετ' αὐτῆς, καὶ ἔφαγον. Καὶ διανοιχθήσαν οἱ ὀφθαλμοί τῶν δύο, καὶ ἔγνωσαν ὅτι γυμνοὶ ἦσαν· καὶ ἔρράψαν φύλλα συκῆς, καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς περιζώματα. Καὶ ἤκουσαν τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ, περιπατοῦντος ἐν τῷ Παραδείσῳ τὸ δειλινόν· καὶ ἐκρύβησαν, ὃ, τε Ἀδὰμ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ἀπὸ προσώπου Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου. Καὶ ἐκάλεσε Κύριος ὁ Θεός τὸν Ἀδὰμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀδὰμ, ποῦ εἶ; Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Τῆς φωνῆς σου ἤκουσα, περιπατοῦντος ἐν τῷ Παραδείσῳ, καὶ ἐφοβήθην, ὅτι γυμνός εἰμι, καὶ ἐκρύβην. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός· Τίς ἀνήγγειλέ σοι ὅτι γυμνός εἶ; εἰμὶ ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὐ ἐνετείλामην σοι τούτου μόνον μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες; Καὶ εἶπεν ὁ Ἀδὰμ· Ἡ γυνή, ἣν ἔδωκας μετ' ἐμοῦ, αὕτη μοι ἔδωκεν ἀπὸ τοῦ ξύλου, καὶ ἔφαγον. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῇ γυναικί· Τί τοῦτο ἐποίησας; καὶ εἶπεν ἡ γυνή· Ὁ ὄφεις ἠπάτησέ με, καὶ ἔφαγον. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῷ ὄφει· Ὅτι ἐποίησας τοῦτο, ἐπικατάρατος εἶ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν θηρίων τῆς γῆς· ἐπὶ τῷ στήθει σου καὶ τῇ κοιλίᾳ πορεύσῃ, καὶ γῆν φαγῇ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου· καὶ ἔχθραν θήσω ἀναμέσον σου, καὶ ἀναμέσον τῆς γυναικός, καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματός σου, καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτός σε τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτὴν πτέρναν. Καὶ τῇ γυναικί εἶπε· Πληθύνων πληθυνῶ ταῖς

λύπας σου, καὶ τὸν στεναγμόν σου· ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα, καὶ πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ἀποστροφή σου, καὶ αὐτός σου κυριεύσει. Τῷ δὲ Ἀδὰμ εἶπεν· Ὅτι ἤκουσας τῆς φωνῆς τῆς γυναικὸς σου, καὶ ἔφαγες ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὗ ἐνετείλαμην σοι τούτου μόνου μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες, ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου· ἐν λύπαις φαγῇ αὐτὴν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου· ἀκάνθας καὶ τριβόλους ἀνατελεῖ σοι, καὶ φαγῇ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ· ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου σου φαγῇ τὸν ἄρτον σου, ἕως τοῦ ἀποστρέψαι σε εἰς τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθης· ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπαλεύσῃ. Καὶ ἐκάλεσεν Ἀδὰμ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, Ζωή· ὅτι αὕτη μήτηρ πάντων τῶν ζώντων.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς κ'.
Υψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου.
Στίχ. Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανθήσεται ὁ βασιλεὺς.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ'. 19.

Ο Θεὸς τῇ σοφίᾳ ἐθεμελίωσε τὴν γῆν, ἡτοίμασε δὲ Οὐρανούς ἐν φρονήσει. Ἐν αἰσθήσει αὐτῷ ἄβυσσοι ἐρράγησαν, νέφη δὲ ἐρρύησαν δρόσον. Υἱὲ, μὴ παραρρήγῃς· τήρησον δὲ ἐμὴν βυλὴν καὶ ἐννοίαν, ἵνα ζῇ σὴ ψυχὴ, καὶ χάρις ἡ ἐπὶ σὺ τραχήλῳ· ἔσαι δὲ ἰασις ταῖς σαρκί σου, καὶ ἐπιμέλεια ταῖς ὀστέαις σου· ἵνα πορεύῃ πεποιθὼς ἐν εἰρήνῃ πάσας τὰς ὁδοὺς σου, ὃ δὲ ποὺς σου οὐ μὴ προσκόψῃ· ἐὰν γὰρ κἀθῇ, ἄφοβος ἔσῃ· ἐὰν δὲ καθευδῇς, ἡδέως ὑπνώσεις· καὶ οὐ φοβηθήσῃ πτόησιν ἐπελθοῦσαν, οὐδὲ ὀρμαῖς ἀσεβῶν ἐπερχομένας· ὃ γὰρ Κύριος ἔσται ἐπὶ πασῶν ὁδῶν σου, καὶ ἐρείσει σὸν πόδα, ἵνα μὴ ἀγρευθῇς. Μὴ ἀπόσχου εὐποιεῖν ἐνδεῇ, ἡνίκα ἂν ἔχῃ ἡ χεὶρ σου βοηθεῖν. Μὴ εἴπῃς· Ἐπαυελθὼν ἐπάνηκε, καὶ αὐριον δώσω, δυνατοῦ σου ὄντος εὐποιεῖν· οὐ γὰρ οἶδας τί τέξεται ἡ ἐπιούσα. Μὴ τέκταινε ἐπὶ σὸν φίλον κακὰ, παροικοῦντα καὶ πεποιθότα ἐπὶ σοί. Μὴ φιλεχθρήσῃς πρὸς ἄνθρωπον μάτην, ἵνα μὴ τι εἰς σὲ ἐργάσῃται κακόν. Μὴ κτήσῃ κακῶν ἀνδρῶν ἐνείδη, μηδὲ ζηλώσῃς τὰς ὁδοὺς αὐτῶν. Ἀκάθαρτος γὰρ ἐναντι Κυρίου πᾶς παράνομος· ἐν δὲ δικαίοις οὐ συνεδρεύει. Κατὰρα Κυρίου ἐν οἴκοις ἀσεβῶν· ἐπαύλεις δὲ δικαίων εὐλογοῦνται. Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται· ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Τὸ, Κατευθυνθήτω· καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων.

Δι' ἡμετέραν, ὅτι ἐν πάσαις ταῖς Παρασκευαῖς τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, εἰς τὸν Ἑσπερινόν, καὶ εἰς τὸ Ἀποδείπνον, μετανόιας οὐ ποιῶμεν, εἰ μὴ μόνον τὰς τετυπωμένας ἐν τῇ Προηγιασμένῃ, ἤγουν, μετὰ τὸ, Κατευθυνθήτω, μετανόιας, γ', μετὰ τὴν Εἰσοδὸν τῶν ἁγίων Δώρων, μετανόιας, γ', καὶ εἰς τὸ, Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου, μετανόιας, γ'. Ἐν δὲ τοῖς Ἀποδείπνοις, ψάλλομεν τοὺς ἀναπαυσίμους Κανόνας τοῦ ἐν διατάκτῳ Ἦχου, ἐν τῷ Κοιμητηρίῳ. Τοὺς δὲ Κανόνας τοῦ Μηναίου, ἤγουν τοῦ παρόντος Σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς, ψάλλομεν, ὅταν δοκῇ τῷ Ἐκκλησιαάρχῃ· καὶ τὸν μὲν ἵνα, ψάλλομεν ἐν ταῖς Ἀποδείπνοις τῆς Παρασκευῆς· τὸν δὲ ἕτερον, ἐν τῷ Ἀποδείπνῳ τῆς Κυριακῆς. Οὕτω ποιῶμεν ἐν πάσαις ταῖς Παρασκευαῖς Ἑσπέρας τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς Δείας Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων σήμερον, ἥτοι μετὰ τὴν Ὀπισθάμβωνον Εὐχὴν, ψάλλομεν τὸν ἐφεξῆς ἱεστήριον Κανόνα τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, προτιθέντες καὶ Κόλυβα, καὶ λέγομεν τὸν Ψαλμόν, Κύριε εἰσαῖκουσον τῆς προσευχῆς μου· Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ παρόν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β'.

Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα! ἐν τῇ πηγῇ τῆς φλογὸς, ὡς ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως, ὁ ἅγιος Μάρτυς Θεόδωρος ἠγάλλετο· πυρὶ γὰρ ὀλοκαυτωθεὶς, ὡς ἄρτος ἡδύς, τῇ Τριάδι προσήνεκται. Ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἐννοίαν, πάντα ὑπερένδοξα τὰ σὰ Θεοτόκε Μυστήρια· τῇ ἀγνεΐᾳ ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενίᾳ φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν. Αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ μετὰ τὸν Ν'. τὸν Κανόνα, οὐ ἡ ἀκροστιχίς, ἀνευ τῶν Θεοτοκίων.

Θεοῦ σε μέλπω δωρεῶν ἐπώνυμε.

Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγραὺν διοδεύσας.

Θεοῦ σε Θεόδωρε ἐραστήν, εἰδὼς καὶ τῷ πόθῳ, τῷ ἀφίκτῳ σου πεδηθεὶς, ψυχὴν τε καὶ σῶμα καὶ τοὺς λόγους, τῶν ἐγκωμίων ἀνατίθημι.

Εἰ γράφετο δόγμα διεστυγές, διυσίαν εἰδώλοισι, καὶ οὐ ζῶντι φέρειν Θεῷ· ἀλλ' ἡχῆς οὐ δύσων Ἀθλοφόρε, τῷ δὲ Θεῷ προσαχθησόμενος.

Ο ἔρωτι Δείω καθηλωθεὶς, Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου,
τῷ Υἱῷ τῷ Μονογενεῖ, Θεόδωρε Μάρτυς
ἐστρατεύθης, καὶ τῶν βραβείων εὐδμήμαρτες.
Θεοτοκίον.

Ταῖξαις σε Ἀγγέλων καὶ τῶν βροτῶν, ἀνύμ-
φευτε Μήτηρ, εὐφημοῦσιν ἀνελλιπῶς· τὸν
Κτίστην γὰρ τούτων ὥσπερ βρέφος, ἐν ταῖς
ἀγκαλαῖς σου ἐβάστασας.

Ὡδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Υμνον ἐκ χειλέων μου, καὶ ἐξ ὀδυνηρᾶς δέη-
σιν, φέρω ψυχῆς· ἦν κατοικτειρήσαις, ἀ-
θλοφόρε Θεόδωρε.

Σάρκα καθυπέταξας, τῷ αὐτοκράτορι ἐνδο-
ξε, Μάρτυς νοῖ· καὶ δι' ἀμφοτέρων, θερα-
πεύεις τὸν Κτίσαντα.

Εστῆς ἐπὶ βήματος, τυραννικοῦ Χριστὸν
ἀνάκτα, Διολογῶν· Δύειν γὰρ κιβδηλοῖς,
ἀπληρήσω Θεόδωρε.

Θεοτοκίον.

Σὲ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν καὶ ταῖ-
χος αἰεὶ, Χριστιανοί· σὲ δοξολογοῦμεν, ἀ-
σιγήτως Ἀνύμφευτε.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύρια.

Μυστηρίων γευσάμενος, Δείων ἐν συνέσει
Μάρτυς Θεόδωρε, ἀνεπαίσχυντον ἀνάρ-
ρυσον, τῆς Θεοῦ γεννήσεως ὡμολόγησας.

Εμπαθῇ τὴν Θεότητα, ὧντο τοῖς παῖθεσιν
οἱ λατρεύοντες· οὓς ἐν Πνεύματι διηλεγ-
ξας, ἀθλητὰ Θεόδωρε φωτιζόμενος.

Λυτρωτὴν δι' ἐντεύξεως, τῶν σὲ ἀνυμνούντων
μάκαρ Θεόδωρε ἐκ ποικίλων περιστάσεων,
καὶ παθῶν γενέσθαι ἱκετεύομεν.

Θεοτοκίον.

Ητὸν σταῖχυν βλαστήσασα, τὸν ζωποιοῦν
ἀνήρωτος ἄρουρα, τὸν παρέχοντα τῷ Κό-
σμῳ ζωὴν, Θεοτόκε σῶζε τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὡδὴ ε'. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ποθεῖτε τὸν ποθήσαντα Κύριον, ἐπεφώνεις,
ἀθλητὰ Θεόδωρε, ταῖς συναθλοῦσί σοι
Μάρτυσιν.

Ος ζήλω Ἀθλοφόρε πυρούμενος, τὴν καρ-
δίαν, Δεῖαν τὴν ψευδώνυμον, σὺν τῷ τεμέ-
νει κατέφλεξας.

Δυναμίει ἀπηττήτω Θεόδωρε, ἀθλοφόρε, βαρ-
βάρων Δρασύτητα, κάμου τὰ πάθη ἀ-
νάλωσον.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτό-
κε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ
Κόσμῳ ἐκύησας.

Ὡδὴ ε'. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Ος χαῦνον ὡς ἀσθενὲς, Δείων ματαίων τὸ
φρύαγμα, πρὸς ἄμυναν ἑαυτῶν, ἀνθρώ-
πων ἐδέετο, ἐνστάσει νικώμενον, ἀψευδῶν Μαρ-
τύρων, κηρυττόντων τὴν ἀλήθειαν. Δίς.

Ρωσθεὶς δυνάμει Θεοῦ, Μαρτύρων κλέος Θεό-
δωρε, ταῖς στρέβλας τῶν ἀσεβῶν, νηπίων
τοξεύματα, ἐώρας μακάριε, τὸ διαιωνίζον, τῶν
μελλόντων προορώμενος.

Θεοτοκίον.

Ρυσθείημεν τῶν δεινῶν, πταισμάτων ταῖς
ἱκεσίαις σου, Θεογεννητορ αἰγνή, καὶ τύ-
χομεν Πάναγνε, τῆς Δείας ἐλλαίμψεως, τοῦ ἐκ
σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Πίστιν Χριστοῦ ὥσει Δώρακα, ἐνδον λαβὼν
ἐν καρδίᾳ σου, ταῖς ἐναντίας δυνάμεις κα-
τεπάτησας Πολύαθλε, καὶ στέφει οὐρανίῳ, ἐ-
στέφθης αἰωνίως, ὡς ἀήττητος.

Ὡδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Εμαστιχθῆς τὸ σῶμα, ὑπὲρ τοῦ μαστιχθέν-
τος, Λόγου σαρκὶ δι' ἡμᾶς, καὶ τούτῳ εὐ-
χαρίστως, γηθόμενος ἐβόας, ἀθλοφόρε Θεόδωρε·
Ο' τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ος ἐν τάφῳ ἐτάθη, καὶ ἐκὼν ἐσφραγίσθη, ὁ
Λυτρωτὴς τοῦ παντός, εἰρητὴ ἐσφραγισμέ-
νη, παρώκησας κραυγάζων, ἀθλοφόρε Θεόδωρε·
Ο' τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νεκρωθεὶς καὶ τὰ πάθη, τῆς σαρκὸς προπε-
ρέσει, ἐκτωαζάμενος, αὐ βρώσει Ἀθλοφόρε,
τῷ πόθῳ δὲ τῷ Δείῳ, ἐμελῶδες τρεφόμενος· Ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Εν φρουρᾷ Ἀθλοφόρε, ὥσπερ ἐν τῇ καμίνῳ,
τοὺς Νεανίας ποτὲ, ὁ εἰς τῆς ἀκηρατου,
Τριάδος σὲ Δαρρύνει, ὁραθεὶς ἀναμέλποντα· Ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὡς ἠθέλησας Σῶτερ οἰ-
κονομήσασθαι, ἐν μήτρᾳ τῆς Παρθένου, κα-
τῶκησας τῷ Κόσμῳ, ἣν προστάτιν ἀνέδειξας·
Ο' τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η'. Ἑπταπλασίως καίμινον.

Πεπρωμένος ἔννοιαν, τῶν ἀνόμων ὁ ἔξαρ-
χος, τῷ Δεοσεβεῖ σοι ἀσεβῶς ἐπέπληττε·
Τί μάτην εἰς ἄνθρωπον, βιοθανῇ ἀνόντε, ἔθου
ταῖς ἐλπίδας; ἀλλὰ σὺ ἀνεβόας· Οἱ Παῖδες
εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε,
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ος νουνεχὴς καὶ φρόνιμος, οἰκονόμος τῆς
χάριτος, τῇ δωρημένῃ ἐκ Θεοῦ σοι χα-

ριτι, ἐβόας Θεόδωρε, τῷ ἀσεβῶς προστάσσοντι·
Αὐτῇ μοι αἰσχύνῃ, καὶ τοῖς μέλπουσιν ἤτω· Οἱ
Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερ-
υψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νθανικῶς ἠγωνίσαι, ἀποτόμως δηλεῖξας· Τί
ἀνοηταίνεις, τῷ Τυράννῳ ἔκραζες, προσάτ-
των τοῖς κτίσμασι, ψευδολατρεῖν τὸν Κτίσαντά,
ἐγκαταλιπόντες; ἀλλ' ἐγὼ ἀναμείλω· Οἱ Παῖ-
δες εὐλογοῦσιν, Ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυ-
ψοῦσι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σωματικαῖς μορφώσεσι, καὶ ποικίλοις αἰνίγ-
μασι, καὶ συμβολικαῖς, καὶ τυπικαῖς ἐμ-
φάσεσι, τὴν σὴν προεμήνυον, οἱ Θεηγόροι Γέννη-
σιν, τὴν ὑπερφυᾶ καὶ θαυμαστήν σου Παρθένε·
διό σε γεγηθότες, εὐσεβῶς ἀνυμνοῦμεν, Χριστὸν
ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον.

Ἦλη μαρτυρίου σου, Θεοῦ Θεόδωρε ὁ πόθος·
ὄθεν σοι, καὶ γέγονε, τῷ ἐνύλῳ τὸ σῶμα
πυρί, δι' οὗ πρὸς τὸ Δεῖον χαίρων, πῦρ ἐξεδή-
μησας, ἀθλοφόρε Θεραπευτὰ Θεοῦ Θεόδωρε.

Μάρτυς παναοίδιμε, κατέφλεξας, οὐ κατε-
φλέχθης· σὺ γὰρ τὴν ἀπάτην ἐφλεξας·
τῷ Θεῷ δὲ παράσσαι, ζῶν καὶ ἐν αὐτῷ μαρ-
τυρικῶς εὐφρανόμενος, ἀθλοφόρε Θεραπευτὰ
Θεοῦ Θεόδωρε.

Δόξα.

Ενα σε γινώσκωμεν, Χριστὸν τὸν ἕνα τῆς Τριά-
δος, ἐν δυσὶ τελείας φύσεσι· τὸν λαόν σου
διάσωσον, τοῦτον ὃν ἐκτίσω τῷ τιμίῳ σου Αἵ-
ματι, Θεόδωρε τοῦ ἀθλοφόρου ταῖς ἐντεύξεσι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τὸν ἀόρατον, Θεὸν βασιλεύσαν ἀγκά-
λαις, τὸν ἐν Οὐρανοῖς ὑμνέμενον, ὑπὸ πάσης
Δυναμέως, καὶ διὰ σοῦ ἡμῖν δωρημένον, πάντο-
τε σωτηρίαν, οἱ ἐν περιστάσει μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Σ**ὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα καὶ
• Παρθένον, σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν κηρύσσαν,
• διὰ λόγου τὸν ὄντως Θεόν, τὴν ὑψηλότεραν,
• τῶν ἀχράντων Δυνάμεων, ἀσιγήτοις δοξολο-
• γίαις μεγαλύνομεν.

Καὶ μετὰ τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον.

Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματά.

Δόξα, τὸ Κοντάκιον.

Πίστιν Χριστοῦ ὡσεὶ θώρακα, ἐνδον λαβὼν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος πλ. δ'.

Ως προστασίαν ἅπαντες, καὶ κραταιὰν ἀν-
τίληψιν, οἱ ἐπταικότες κεκτήμεθα Πάνα-

γνε, σοῦ τὴν θερμὴν βοήθειαν, Παρθενομῆτορ
Μαρία, Χριστιανῶν σωτηρία· διὸ μὴ παύσῃ ὑ-
πὲρ ἡμῶν δυσωποῦσα τὸν Σωτῆρα, δωρήσα-
σθαι τὴν συγχώρησιν.

Καὶ γίνεται ἡ εὐλόγησις τῶν Κολύβων.

Εἶτα.

Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου, καὶ τὸ, Εὐλογήσω τὸν
Κύριον· καὶ δίδεται τὸ κατακλαστόν παρα-
τοῦ Ἱερέως, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰσερχόμενοι εἰς τὴν πρᾶπιζαν, μεταλαμβάνομεν οἶνου
καὶ ἐλαίου, διὰ τὴν τοῦ Ἀγίου μνήμην. Τοῦτο γὰρ πα-
ρελάβομεν εἰς τὴν Λαύραν τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σάβ-
βα, καὶ εἰς τὸ Κοινόβιον τοῦ ὁσίου Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου·
ἀλλ' οὐ ποιούμεν αὐτὸ νῦν, διὰ τὸ αἰδέσιμον τῆς ἡμέρας.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον, τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ
τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, δις, καὶ
τὸ Θεοτοκίον, ἅπαξ. Εἶτα, εἰς τὴν α'. Στιχολο-
γούμεν Καθίσματα Μαρτυρικά, τὰ κατὰ
τὸν τυχόντα Ἦχον, μετὰ καὶ τοῦ Θεοτοκίου.
Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Κα-
θίσματα τοῦ ἁγίου Θεοδώρου.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Ζέων πίστεως ὀρθοδοξία, πλάτην ἔσβεσας
κακοδοξίας, καταργήσας τῶν εἰδώλων τὸ
ἄθεον, καὶ ὀλοκαύτωμα Δεῖον γενόμενος, θαυ-
ματουργίαις δρασίζεις τὰ πέρατα. Μάρτυς ἐν-
δοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι
ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁμοιον.

Θεῖον δῶρόν σε πρὸς σωτηρίαν, πάσῃ δέδω-
κε τῇ Οἰκουμένῃ, ὃ ἐν τοῖς ἄθλοις δυνά-
μωσας σε Κύριος, ταῖς ψυχικαῖς ἡμῶν νόσους
ιώμενος, καὶ τῶν σωμάτων τὰ πάθη τροποῦ-
μενος. Μάρτυς Θεόδωρε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱ-
κέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Η τὸν ἀχώρητον, Θεὸν ἐν μήτρᾳ σου, Παρ-
θένε ἄχραντε, κυοφορήσασα, τὸν πρὸ
αἰῶνων ἐκ Πατρὸς ἀρρέυστως ἀνατείλαντα,
Λόγον ἐνυπόστατον, καὶ Υἱὸν ὁμοούσιον, τοῦ-
τον ἐκδυώπησον, σὺν Προφήταις καὶ Μάρτυ-
σιν, Ὅσις, Ἀσκηταῖς, καὶ Δικαίοις, δοῦναι
ἡμῖν λύσιν πλημμελημάτων.

Εἶτα ἀναγινώσκωμεν τὸ Μαρτύριον τοῦ Ἀγίου· τὸ δὲ Ἐγκώμιον τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης ἀναγινώσκεται εἰς τὴν τράπεζαν.

Μετὰ δὲ τὸν Ν'. οἱ Κανόνες τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς 5'. καὶ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου οἱ δύο εἰς ἡ. Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ, **Τῷ Κυρίῳ ᾄσωμεν.**

Ὁ Κανὼν, ποίημα τοῦ ὁσίου Ἰωάννου Μητροπολίτου Εὐχαΐτων, ἔχων ἀκροστιχίδα, ἐν μὲν τοῖς πρώτοις Τροπαρίοις, Ὁ Ἰωάννης· ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς,

Ἰ ἤρων ὁ κλεινός, δόξα πρώτῃ Σαββάτῃ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Ο πάντων ἐπέκεινα, σὲ τὴν ἀρρήτως γενήσασαν, ἀπάντων προσέθηκε, τῶν ἐαυτοῦ ἐκλεκτῶν· ὅθεν σήμερον, τὸν τούτου στεφανίτην, ὑμνοῦντες Πανύμνητε, σοὶ προεξάρχομεν.

Τὸν μέγαν ἐν Μάρτυσι, τὸν ἀθλητὴν τὸν ὑπέρλαμπρον, τὸν ὀνομαστότατον, καὶ περιβόητον, τὸν ἐν θαύμασιν, ἀπ' ἁκρῶν γῆς εἰς ἁκρά, ἐπίσημον ἄσμασι, μέλψω Θεόδωρον.

Ημέρα εὐφρόσυνος, ἐν ταῖς πενθίμοις ἀνέτειλε, καὶ τὴν σκυθρωπότητα, τούτων ἐφαίδρυνε· προσόρτια, προοίμια μακρόθεν, ἐκλάμψασα χάριτι, τοῦ θείου Μάρτυρος.

Ραντίζει καθάρσια, τὴν Ἐκκλησίαν τοῖς αἵμασι, τὸ ἅγιον σφάγιον, ὃ προσελάβετο, ὁ τεθυμένος, καὶ θυμὰ δεδεγμένος, τὸ ὑπεραβλήσαντα, τῆς θείας δόξης αὐτοῦ.

Θεοτοκίον.

Ωραῖον καὶ ἄωρος, τὸ ἐρτάζειν νενόμισται· ἡ γὰρ ὠραΐσασα, τὰ πάντα Δέσποινα, καὶ νῦν ἔδειξε, τῆς μνήμης κοινωνοῦσα, τῷ προκινδυνεύοντι ταύτης δι' αἵματος.

Ἔτερος Κανὼν, ποίημα τοῦ αὐτοῦ Ἰωάννου.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἡπείρῃ.

Ο θαυμαστός ἐν Ἀγίοις ὄντως Θεός, ἐν ἐμοὶ θαυμάστωσον, τὰ ἐλέη σου Χριστέ, λόγον μοι δωρούμενος, ὡς ἂν, τὰ θαυμάσια τοῦ σου, αἰνέσω Μάρτυρος.

Τὸν σταθερὸν ἐν τοῖς ἁθλοῖς καὶ καρτερόν, ἐν ταῖς πόνοις ἔδειξας, Ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ· τὸ ταχὺ δὲ πάλιν ἐφ' ἡμᾶς, βοηθείας φανερῶν, τῆς σῆς Θεόδωρε.

Τ

Θεοτοκίον.

Θεορρήμωνων προρρήσεις παῖλαι ἀνδρῶν, ἐπὶ σοὶ πεπλήρυνται, Μητροπάρθενε σαφῶς, ὡς Θεὸν τεκούσαν ἀληθῆ, καὶ Θεὸν ἀληθινόν, ὑπερφυῶς καὶ φρικτῶς.

Καταβασία.

• Ἀνοιξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται
• Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι, τῇ
• Βασιλίδι Μητρί· καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς
• πανηγυρίζων, καὶ ᾄσω γηθόμενος, ταύτης
• τὰ θαύματα.

Ὡδὴ γ'. Τοὺς ψοὺς ὑμνολόγους.

Ιδεῖν τὴν ἡμέραν τοῦ Υἱοῦ σου, ποθῶν ὁ Χριστῶνυμνος λαός, εἰς τύπον ταύτης Δέσποινα, τανῦν προεορτάζουσι, σὲ φέρουσιν ὑπόθεσιν, καὶ τὸν κλεινὸν Ἀθλοφόρον σου.

Νικᾷ πᾶσιν τρόποις τὰ βελτίω· ὁ μέγιστος γὰρ ἐν ἀθληταῖς, εἰς εὐφροσύνην ἤμειψε, τὴν τοῦ καιροῦ κατήφειαν, τῆς εὐαγοῦς τὸ σύντονον, νηστείας τρέψας εἰς ἄνεσιν.

Οἰκεῖον καὶ πρέπον σοὶ τὸ δῶρον· καὶ γὰρ ἐξ οἰκεῖων Ἀθλητᾶ· οὗς γὰρ αὐτὸς κατώκισας, ἐν ταύτῃ τῇ μερίδι σου, περιχαρῶς τὰ δῶρά σοι, τὰ τῶν ἐπαίνων προσάγομεν.

Καλλίστην κρηπίδα κατεβάλου, ταῖς σαῖς ἀριστεταῖς Ἀριστεῦ, τὸν θῆρα τὸν ὀλέθριον, τὸν πῦρ καὶ φόνον πνέοντα, καταβαλὼν ὡς πάρεργον, ὑπερφυοῦς γενναιότητος.

Λυτήσας ὁ νέος ἀποστάτης, κατ' ἴσον δεινῶς τῷ παλαιῷ, καθάρματα τοῖς βρώμασιν, ὥσπερ ἰὼ συνέφυρεν· ἀλλὰ ψευθεὶς ὁ δειλαιο, κατεσοφίσθη τῷ Μάρτυρι.

Θεοτοκίον.

Επλήσθη μὲν σύμπασα Παρθέने, τοῦ γνωῖναι τὸν Κύριον ἡ γῆ, ἐκ σοῦ τῷ Κόσμῳ φάναντα· ἀλλὰ τοῖς θείοις Μάρτυσι, χάρις πολλὴ κρατύνασι, δι' ἐαυτῶν τὴν ἀλήθειαν.

Εἰρμός ἄλλος. Οὐκ ἔστιν Ἄγιος.

Οπρὶν τῆς Εὐας ταῖς ὥσιν, ψιθυρίσας δολερῶς· αὐτὸς καὶ νῦν τὸν ἰόν, τῆς κακίας, πρὸς ἀπάτην κέχυκε.

Τὸν δόλον εἶχε κατ' αὐτοῦ· ἔτρεφε τὴν μάχιν, κατὰ τῶν εὐθηνούντων· καιρὸν ἐζήτει εὐθῇ, καθ' ὃν τὸ μῖσος τελεῖν, ἐμελέτα, ὁ παρανομώτατος.

Τῶν ἡμερῶν ἡ ἀπαρχή, τῶν ἁγίων ἐπέστη Νηστειῶν, ἐν αἷς ἅπας, Χριστιανὸς ἐαυτόν, δι' ἐγκρατείας πολλῆς, ἐκκαθαίρει, παύτων ἀπεχόμενος.

Θεοτοκίον.

Ελπὶς τῆ Κόσμου κραταιά, σκέπη καὶ προστασία, Παναγία Παρθένη, μὴ παρίδῃς ἀγαθὴν, τὴν δέησιν οἰκετῶν, τῶν ἐκ πόθου, σὲ μακαρίζόντων αἰεὶ. Καταβασία.

• **Τ**οὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἀφθονὸς πηγὴ, Δίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ Δείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα. Ψαλμὸς πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Θεῖκὴν παντευχίαν ἀναλαβὼν, καὶ εἰδῶλων τὴν πλάνην καταβαλὼν, Ἀγγέλους διηγεiras, εὐφημεῖν τοὺς ἀγῶνάς σου· τῷ γὰρ Δείῳ πόθῳ τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τοῦ ἐν πυρὶ θανάτου, στερόνως κατεφρόνησας· ὅθεν φερωνύμως, τοῖς αἰτεσί σε νέμεις, τὰ Δεία δωρήματα, ἰαμάτων χάρισμα. Ἀθλοφόρε Θεόδωρε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορταζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου. Δόξα, ὁμοιον.

Μαξιμίου Σωπείαις μὴ ἐκλυθεῖς, τοῦ Χριστοῦ δὲ τοῖς λόγοις ἀνδρειωθείς, εἰδῶλων τὰ τεμένη, ἐν πυρὶ ἀπετέφρωσας, ἀθλητικῶς νικήσας, καλῶς τὸν ἀντίπαλον, προφητικῶς διηλθες, τὸ πῦρ ὡς ἐν ὕδατι· ὅθεν ἐπαξίως, ἀμοιβὴν τῶν ἀγώνων, πηγάζεις ἰάματα, τοῖς αἰτουσιν ἐκ πίστεως. Ἀθλοφόρε Θεόδωρε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορταζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ως πανάμωμος Νύμφη τοῦ Ποιητοῦ ὡς ἀπειράνδρος Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Ἐψέστου Πανύμνητε, ἀνομιῶν με ὄντα, αἰσχρὸν καταγώγιον, καὶ ἐν γνώσει γενόμενον τοῖς δαίμοσι παίγιον· σπεῦσον καὶ τῆς τούτων, κακουργίας με ῥῦσαι, λαμπρὸν οἰκητήριον, δι' ἀρετῆς ἀπαρτίσασα· φωτοδόχε ἀκήρατε, δίδωξον τὸ νέφος τῶν παθῶν, καὶ τῆς ἀνὼ λαμπρότητος ἀξίωσον, καὶ ἀκιδόηλον αἰγλης, φωτὸς ἀνεσπέρου σου.

ᾠδὴ δ'. Ὁ καθημέρος ἐν δόξῃ.

Ω κακῆς καὶ παραδόξου, μίξεώς τε καὶ κράσεως! παρθενία τόκον, ἥνωσε τεχθεῖς ὁ Θεάνθρωπος· ταῖς σκυθρωπαῖς δὲ ἡμέραις, τὴν εὐφρόσυτον, τὸν αἰεὶ τιμῶν, Ἀθλητὴν ἐγκατέμιξεν.

Ιδε πῶς Χριστὸν ἐφιλεῖ, ὁ Χριστὸς στρατευόμενος· τοὺς ἐχθροὺς γὰρ τούτου, ζήλῳ καὶ πυρὶ κατηνάλωσε, καὶ ἑαυτὸν τελευταῖον καλ-

λιέργημα, καὶ δεκτὸν αὐτῷ θῦμα, προθύμως ἀπέδωκε.

Νικηφόρος ἐκ τῶν ἀθλῶν, ὁ Γενναῖος ἀνέλυσε, παρρήσιᾳ λόγων, καὶ ὑπεροψία κολάσεων, τῆς θείας καταπλήξας, καὶ γενόμενος, πάσῃ κτίσει καινόν, καὶ παραδόξον θείατρον.

Οστοῦν μὲν οὐ συνετρίβη, τοῦ Θεοῦ καὶ Δεσπότη μου, ὡς μακροθυμίας! καὶ μετὰ τὴν νέκρωσιν πάσχοντος· τὸν δὲ αὐτοῦ Στρατιώτην πῦρ δεχόμενον, καὶ τραχὺς ἠυλαβήθη, θανόντος προσάψασθαι.

Θεοτοκίον.

Συνθανόντες τῷ Δεσπότη, τῆς ζωῆς οἱ θεία-ποντες, καὶ συναναστάντες, ζῶσι παρ' αὐτῷ νῦν αἰώνια, καὶ τῷ Υἱῷ τὴν Μητέρα συνδοξάζουσιν, εὐλογοῦντες Πατέρα, Υἱόν, Πνεῦμα ἅγιον.

Ἄλλος. Χριστὸς μου δύναμις.

Βουλὴν βλεύεται, ὁ ἀσεβέστατος, καὶ σκοπεῖται, ὡς ὄντως ἐστὶ φρικτὴ· ἔγνω γὰρ ὁ δειλαιος, διὰ βρωμάτων μιαρῶν, τὸν λαὸν καταμολύνειν Χριστοῦ.

Εἰς ἔργον ἤνεγκε, βουλὴν τὴν ἄθεσμον, συσταλῆναι προσταξας τῶν καθαρῶν, ἐδεσμάτων ἐνθεσιν, καὶ πρατεθῆναι ἅ αὐτός, κατεμόλυνε τοῖς αἵμασι.

Γέγονεν ἔκπυστον, καὶ διαβόητον, τὸ ἀνόμημα πᾶσι Χριστιανοῖς· ὅθεν ὡς ἐπέγνω σε, καὶ συνδρομὴ πάντων ὁμοῦ, εἰς Ναὸν Κυρίου ἁγίου.

Θεοτοκίον.

Τὴν σὲ Κηρύσσων, τὸν προαιώνιον, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα νῦν οἱ πιστοὶ, πρέσβιν προβαλλόμεθα· ταύτης δεήσεσι καμψθεῖς, εὐμενὴς γενοῦ τοῖς δούλοις σου.

Καταβασία.

• **Ο** καθημέρος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεότητος, ἐν νεφέλῃ καύφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς· ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ, καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας· Δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

ᾠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ανοίγεται σήμερον, τὰ πρόθυρα τῆς χάριτος, καὶ ἡ καταπαύσιμος νῦν αὕτη, προσκαλεῖται τὴν ἀναστασίμον· οὕτω λαμπροφόρος τὴν λαμπράν, Δέσποιναν γεραίρουσα, καὶ τὸν ἐκδοξόν Μάρτυρα.

Δωρεῖται φερώνυμον, δῶρον Θεὸς Θεόδωρον, τοῖς ἡγαπηκόσι τοῦ φανέντος, ἡγαπημένου τὴν ἐπιφάνειαν, παραδόξων ἔργων ποιητὴν, Δείων τε δυνάμεων, αὐτουργὸν ἐργασάμενον,

Οὐδὲν πρὸς τὸν Μάρτυρα, τὰ τόξα καὶ τὰ βέλη σὲ, ἐχθρὲ τῆς ἀνθρώπων σωτηρίας· καὶ τεθνηκώς γάρ, ζῇ καὶ ἐγρήγορε, καὶ τοῖς κακουργήμασι τοῖς σοῖς, ἀντικαθίσταμενός, σώζει πάντα Ὁρθόδοξον. Θεοτοκίον.

Ξενίζον ἦν πρότερον, τὸ θαῦμα τῆς Θεόπαιδος· ταῖς τῶν Ἀθλητῶν δὲ μαρτυρίαις, εἴληφε πίστιν, τὴν ἀναμφίβολον, καὶ τὸ πιστευόμενον αἰεὶ, μένει θαυμαζόμενον, καὶ πιστῶς προσκυνούμενον.

Ἄλλος. Τῷ θαύμῳ φέγγει σου Ἀγαθέ.

Ο τότε τοίνυν Ἀρχιερεὺς ὅλος θαμβηθεὶς τοῦ ἀσεβοῦς, ὡς ἔγνω τὰ διαβούλειον, ὕμνος ἐν παννύχοις Θεὸν ἱκέτευε, μὴ παραθεῖν εἰς τέλος, λαὸν τὸν κληρὸν αὐτοῦ.

Αλλ' ὁ ταχύς ὄντως βοηθός, τῶν ἐν ἀληθείᾳ καὶ θερμῇ, προσκαλουμένων δαήσει αὐτόν, οὐ παρείδεν ὅλως· ἀλλὰ ταχίστην αὐταῖς, ἐργάζεται τὴν λύσιν τοῦ ἐγχειρήματος.

Εκ τῶν ὑψίστων ὁ βοηθός, πέμπεται ὡς ταχιστα πρὸς γῆν, ὁ ἀθλοφόρος Θεόδωρος, καὶ τῷ Ἀρχιεπίσκοπῳ ἐπαπτάνεται, τὴν λύσιν ἐκδιδάσκων, τῆς παρανόμου βουλῆς.

Θεοτοκίον.

Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ τὴν σὴν, Δέσποινα ἀντίληψιν θερμῶς, κατασυχυνθήσεται πόποτε· ἀλλ' αἰτεῖται χάριν, καὶ δῶρον δέχεται, πρὸς τὸ συμφέρον θαῦτον, τῆς ἐξαίτησεως.

Καταβασία.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θαύμα δόξῃ σου· σὺ γάρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὕμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύουσα.

Ὡδὴ 5'. Τὴν θαύμα ταύτην καὶ πάντιμον.

Νηστεύειν Σώτερ· οὐ δύνανται, αἱ φίλοι καὶ υἱοὶ τοῦ κυμφώνος σου· σὲ τὸν Νυμφίον γάρ, σὺν τῇ Μητρὶ καὶ τῷ φίλῳ σου, ξενίζουσι παρόντα, καὶ θερραπεύουσιν.

Απέστη Θεοῦ τοῦ σώζοντος, ἀπέστη καὶ φρενῶν ὁ δυσώνυμος, καὶ πρὸς ἀπόνοιαν, κατεξάνεστη τῆς πίστεως· ἀλλ' ἀντὶ ταύτης εὗρε, τὸν μεγαλώνυμον.

Παθὼν κατέστη σοφώτερος, καὶ δρᾶσας ὁ γενναῖος θερμότερος· τὴν πρὸς τυράννους γάρ, πάλιν καὶ νίκην καλῶς ἀσκηθεὶς, οὐδὲ θανάτῳ ἀπέστη, τοῦ κατὰρθώματος.

Θεοτοκίον.

Ρύσθεντες σήμερον Δέσποινα, κινδύνου ψυχοφθόρου τῷ θαύματι, τοῦ Ἀθλοφόρου

σου, κατὰ τὴν σὴν θαύμα πρόνοιαν, τὴν χάριν ἀμφοτέροις, ἀντιτιθέαμεν.

Ἄλλος. Τοῦ βίου τὴν θαλάτταν.

Τὸ ξένον θαμβούμενος, τῆς ὀρίσεως τῆς σῆς, Ἀρχιερεὺς ἀντέφητε· Σὺ τίς εἰ Κύριε, ὁ λαλῶν ἐμοί; γνώρισον καὶ δίδαξον, πῶς εὐρήσωμεν θαῦτον τὴν βοήθειαν.

Θεόδωρος ἔφησεν· Ἐγὼ πέφυκα σαφῶς, ὁ ἀθλητὴς καὶ ἄκουσον· Σίτον ἐψήσας, μέρισον τοῖς λαοῖς· καὶ οὕτω σωθήσεσθε, κεχαμένων βρωμάτων τοῦ ἀλάστορος.

Ως μέγα τὸ θαῦμά σου, καὶ παραδόξος ἡ σὴ, ἀντίληψις Θεόδωρε! διὸ θαρρόυντες πάντες ἐλίκρινῶς, πρὸς σὲ καταφεύγομεν, καὶ δεόμεθα· Σώσον τοὺς αἰκέτας σου.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς αἰκητήριον, καὶ δοχεῖον καθαρὸν, τῷ Λόγῳ ἐχηματίσας, Πατρός τῇ εὐδοκίᾳ, καὶ τῇ ἐν σοὶ, ἐπισκέψει Πνεύματος, τοῦ ἁγίου· διό με φωταγωγήσον.

Καταβασία.

Τὴν θαύμα ταύτην καὶ πάντιμον, τελούντες ἑορτὴν αἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε ταῖς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξαζόντες.

Κοντάκιον Ἀυτόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Εἰστιν Χριστοῦ ὡσεὶ θώρακα· ἐνδον λαβὼν ἐν καρδίᾳ σου, ταῖς ἐναντίας δυνάμεις κατεπάτητας Πολύαθλε, καὶ στέφει οὐρανίῳ ἐστέφθης αἰωνίως, ὡς ἀήττητος.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἐν θρόνῳ φωτὸς ἐποχούμενον, εὐχαρίστως ἐν πίστει ὕμνουμέν σε· ὅτι δώρημα θαύμα δώρησαι, τὸν γενναῖον τοῖς ἀθλαῖς Θεόδωρον, τὸν ἐν τῷ βίῳ τρισμακάριστον, ὡς ὑπέρμαχον ὄντα τῆς ἀληθείας· εὐσεβεῖ λογισμῷ κεκτημένος Χριστὸν, ἀνεδειχθῆ κραταῖος νικητὴς κατὰ τοῦ δολεροῦ, ὡς ἀήττητος.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Σαββάτῳ τῆς πρώτης Ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, τὸ διὰ τῶν Κολύβων παραδόξον θαῦμα τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος ἑορτάζομεν.

Στίχοι.

Τροφὴ κολύβων, ἐστὶν Τήρων πόλιν,
Τρυφὴν τιθεὶς ἄπρακτον, ἁλιγισμένην.

Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, μετὰ Κωνσταντίνου τὸν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου υἱόν, τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας

κρατήσαντος, καὶ ἀπὸ Χριστοῦ εἰς εἰδωλολατρείαν μετα-
 διένεικε, διωγμὸς κατὰ Χριστιανῶν ἐγίρειται μέγιστος,
 ἐμφανὲς τε ὄμα καὶ ἀφανὲς. Ἀπειπὼν οὖν ὁ δυσσεβὴς
 τοῦ κολάζειν ὡμῶς, ὁμοῦ δὲ καὶ, ἀναφανδὸν ἀπανθρώ-
 πως, σὺτῶ παρὰ Χριστιανούς, αἰσχυρόμενός τε καὶ
 ὑπεκδόμενος, ἵνα μὴ προστίθωνται πλείονες, κεκρυμμένως
 πῶς μιᾶναι τούτους ὁ δόλος καὶ ἀνόστος ἐβουλεύετο.
 Ὅθεν καὶ τηρήσας, ὡς τὸ ἡμέτερον ἔθνος Χριστοῦ, κα-
 τὰ τὴν πρώτην τῶν ἀγίων Νηστειῶν Ἑβδομάδα, μάλ-
 λον ἀγνίζεταί, καὶ προσανέχει Θεῷ, τὸν Ἐπαρχὸν τῆς
 πόλεως μετακαλεσάμενος, κειλεῖται τὰ πιπρασκόμενα συνή-
 θη ὧνια ἐκ τοῦ μέσου ἀπαγαγεῖν· ἑτέρα δὲ ὧνια προ-
 θεῖναι τῇ ἀγορᾷ, ἄρτους δηλονότι καὶ πόματα, τοῖς ἐκ
 τῶν θυσιῶν αὐτοῦ αἵμασι ταῦτα πρότερον ἀναμίξαντα,
 καὶ ἐν τῷ φυράματι ἐκμιάναντα· ὡς ἂν, ἀπὸ νηστείας
 ταῦτ' ὠνούμενοι, μᾶλλον ἐν τῇ καθάρσει μιαινούνται. Αὐ-
 τήκα τοίνυν ὁ Ἐπαρχὸς εἰς ἔργον ἄγει τὸ προσταχθέν·
 καὶ προτίθησι τὰ ἐκ τῶν θυσιῶν, καὶ ἀλισγημάτων με-
 μιασμένα βρωτὰ καὶ ποτὰ, ἐν πάσῃ τῇ ἀγορᾷ. Ἀλλ' ὁ
 πάντα ὁρῶν τοῦ Θεοῦ ὀφθαλμός, καὶ δρασκείνων τοὺς
 σοφούς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν, καὶ ἡμῶν τῶν δούλων
 αὐτοῦ αἰεὶ προμηθεύμενος, καὶ τὰς μυσαρὰς τοῦ Παραβά-
 του κατ' ἡμῶν ἐπινοίας διέλυσε· τῷ γὰρ τῆς πόλεως Ἀρ-
 χιερεῖ Εὐδοξίῳ, οὐκ ὀρθῶς, καὶ ταῦτα τὸ σῖδας τυγχάνον-
 τι, ἐπιπέρπει τὸν μέγαν αὐτοῦ ἀθλοφόρον Θεόδωρον, τὸν
 ἀπὸ τοῦ Τηρωνικοῦ τάγματος, Τήρωνα ἐπονομαζόμενον.
 Καὶ δῆτα ὑπαρ, οὐκ ὄναρ αὐτῷ ἐπιστάς, οὕτως ὡς φη-
 σὶν· Ὅσον τάχος διεγερθεῖς, τὸ τοῦ Χριστοῦ συναγαγεῖν
 ποιμνιον, καὶ κίλναι ἀσφαλῶς, μηδὲνα μηδέν τι τῶν ἐν
 τῇ ἀγορᾷ προδεδλημένων ὠνήσασθαι· θυσιῶν γὰρ αἵμα-
 σι ταῦτα παρὰ τοῦ ἀσεβοστάτου βασιλείως μεμύονται. Τοῦ
 δὲ διαπορουμένου καὶ διερωτῶντος· Καὶ πῶς ἂν ῥάδιον
 εἴη τοῦτο, τοῖς μὴ ἐνπόρως οἰκοῦν ἐχουσι, μὴ ἀπὸ τῶν
 τῇ ἀγορᾷ προδεδλημένων ὠνήσασθαι; Ὁ Ἅγιος, Κόλυ-
 βα χορηγῶν, φασὶν, αὐτῶς, τὴν ἑνδεῖαν παραμύθεσθαι.
 Τοῦ δὲ διαπορουμένου καὶ ἀγνοοῦντος, καὶ τί ἂν εἴη
 ταῦτα, διαπυνθανομένου, τὰ Κόλυβα; ὁ μέγας Θεόδωρος
 φησὶ· Τὸν ἐφητόν σίτον· οὕτω γὰρ ἡμῖν ἐν Εὐχαρίστει
 λέγειν εἰώθαμεν. Ἐξακριβούμενος δὲ ὁ Πατριάρχης, τίς
 ἂν εἴη οὗτος ὁ τοῦ χριστωνύμου λαοῦ προμηθεύμενος; Ὁ
 Ἅγιος αὖθις τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Θεόδωρος, ἔφη· Ὁ
 παρ' αὐτοῦ βοηθὸς ὑμῖν ἀρτίως ἀποσταλὴς. Διεγερθεὶς
 οὖν εὐθὺς ὁ Πατριάρχης, καὶ τῷ πλήθει ἀναγγεῖλας τὰ
 ὁραθέντα, καὶ οὕτω διαπραξάμενος, τὸ τοῦ Χριστοῦ ποι-
 μνιον ἀλύμαντον τῆς τοῦ ἐχθροῦ καὶ παραβάτου διετήρη-
 σεν ἐπινοίας. Ὁ δὲ τὴν αὐτοῦ ἐνεδραν ἐπιδὼν ἐλεγχθεῖ-
 σαν, καὶ τὸ μηδὲν ἀνύσασαν, καὶ ἱκανῶς αἰσχυνοθεῖς, προ-
 βληθῆναι καὶ πάλιν τὰ συνήθη τῇ ἀγορᾷ προσέταξεν ὧ-
 νια. Ὁ μὲν τοι τοῦ Χριστοῦ λαός, τῆς Ἑβδομάδος ἡδὴ
 ἐπιτελεσθείσης, τὴν εὐχαριστίαν ἀποτινοῦντες τῷ εὐεργέτῃ
 καὶ Μάρτυρι, κατὰ τὸδε τὸ Σάββατον, διὰ Κολύβων, τὴν
 αὐτοῦ μνήμην γεγηθότες ἐποίησαν. Ἐκτοτε οὖν οἱ πιστοί,

καὶ μέχρι τῆς δεῦρο τοῦ θαύματος ἀναμνησόμενοι, ἵνα μὴ ἐξί-
 τηλον τὰ τοσαῦτα ἔργα τοῦ Μάρτυρος τῷ χρέει γίνη-
 ται, τὸν μέγαν Θεόδωρον διὰ Κολύβων τιραίρομεν.

Τοῦτον δὲ τὸν μέγαν Θεόδωρον ὁ δυσσεβὴς Βρίγγας,
 ἐπὶ Μαξιμίου ἐμαρτύρησεν, αἰκισθέντα πρότερον, εἴτα
 τὸν νεὼν τῆς θεᾶς ἐκείνων ἐμπρήσαντα, καὶ τοῖς πένη-
 σι τὸν κόσμον αὐτῆς διαμερισάμενον· τινῶν δὲ καὶ εἰς
 λόγους αὐτῷ ἐλθόντων, καὶ μεταθέσθαι βουλομένων αὐτόν,
 καὶ συμβουλευόντων, οὐκ οὐκ ἠνέσχετο. Πολλὰ τοίνυν πα-
 θὼν, ὑπερὸν καμίνου ἀναφθείσης μεγάλης, κατ' αὐτῆς ἀ-
 κοντίζεται· μήτε δ' ἐξ ἐκείνης παθὼν, ἐν μέσῳ ταύτης
 τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον, καὶ
 σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἦδη ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Νόμον ἔφησας μὴ κεῖσθαι τοῖς δικαίοις σου,
 δίκαιε Δέσποτα· ὅθεν ἡ Μήτηρ ἡ σὴ, καὶ
 ὁ πολυθαύμαστος οὗτος Θεράπων σου, τῇ φαι-
 δρότητι, τῆς μνήμης τούτων σήμερον, νόμους
 λίσουτι νηστείας.

Ὅς ἡδίστη καὶ μεγάλη καὶ χαρμόσυτος, ἡ
 νῦν πανήγυρις, ἣν ὁ Μαρτύρων ἡμῖν, καλ-
 λιστος καὶ μέγιστος, νῦν ἐσχεδιάσεν, ἐνὶ θαύ-
 ματι, ἐξ ἀκαθάρτων ἄχραντον, τοῦ Χριστοῦ
 λαὸν τελέσας.

Τὸν πρὸς δράκοντας δεινούς ἀντιταξάμενον,
 καὶ κατισχύσαντα, τὸν ψυχοφθόρον τε
 νῦν, καὶ τὸν λυμανόμενον, ἐμψυχα σώματα,
 ἀναδηλώμεν, ἐπινίκιοις ἄσμασι, καὶ στεφάνων
 ἐγκωμίοις.

Θεοτοκίον.

Ὁ Γενάρχης μὲν προγνοὺς τὴν ψυχολέτη-
 ραν, βρώσιν οὐκ ἔφυγεν· ὁ σὸς δὲ πι-
 στὸς λαός, παρὰ τοῦ σοῦ Μάρτυρος, προδιδα-
 χθεὶς καὶ φυγὼν, τὴν ἐλεθρίον, τροφήν σὺν τού-
 τῳ Δέσπονα, τὰ σωτήριά σοι δῶει.

Ἄλλος. Δροσοδόλον μὲν τὴν καμίνον.

Δροσοδόλος ἀθυμίας καὶ φλογώσεως, νεφέ-
 λη ὥφθη· Ἐνδοξε, καὶ διέσωσας, ἐκ κα-
 μίνου τῆς τυραννικῆς, κραυγάζοντας πάντας
 τοὺς πιστοὺς· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πα-
 τέρων ἡμῶν.

Βασιλεῦ παρανομώτατε αἰσχυρόθητι, καὶ ἐμ-
 φραγεῖν στόμα τὸ σὸν, τὸ μελετήσαν, καθ'
 ἡμῶν παράνομον βουλήν· κατέλυσε γὰρ σου
 τὴν ἰσχύν, ὁ βασιλεύων Βασιλεὺς, καὶ πάντων
 Κύριος.

Γουλιανὲ ἀνόητε, καρδία σου ὅλη κακίας πέ-
 πλησται· φαρμακοῦται δὲ, παρὰ τοῦ σοφοῦ

ἡμῶν Θεοῦ, σχεθεῖσα δολίως καθ' ἡμῶν, τῶν ἐκβοώντων πρὸς αὐτόν, τὴν χάριν νέμει σαφῶς.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ λόγον σου ἡ σύλληψις γεγένηται, καὶ ὑπὲρ νοῦν ὁ τόκος σου, Παναμώμητε· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας σαρκί, τὸν σῶσαντα πάντας ἐκ φθορᾶς· εὐλογημένη διὸ νῦν, Θεοτόκε σέ δοξάζομεν.

Καταβασία.

» **Ο**ὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες,
» παρα τὸν Κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀ-
» πειλὴν, ἀνδρείως πατήσαντες, ἔχαιρον ψάλ-
» λοντες· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος,
» καὶ Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ ἡ. Αὐτρωτὰ τοῦ παντός.

Η χαρὰς τῇ γεννήσει πληρώσασα, τὰ οὐρά-
νια καὶ τὰ ἐπίγεια, τῇ τοῦ καιροῦ στυγνό-
τητι, χάριν εὐκαιρον νέμει, τῷ στεφανίτῃ, συγ-
κροτοῦσα λαμπρῶς τὰ ἑόρτια.

Σαββατίσωμεν ἄνθρωποι σήμερον, ἐκ τῶν
κόπων τῶν χθὲς καταπαύοντες, διὰ τὸν
εὐλογήσαντα, τὴν παροῦσαν ἡμέραν, τῇ κα-
ταπαύσει, καὶ τῇ νῦν πανηγύρει τοῦ Μάρ-
τυρος.

Αληθῶς τὸτο πρῶτον ἐν Σάββασι, καὶ Σαβ-
βάτων ἂν λέγοιτο Σάββατον, μαρτυρικῆς
τε χάριτος, καὶ δυνάμεως θείας ἐμπεπλησμέ-
νον, σωτηρίας μεγίστης ἀνάκλησις.

Βασιλέως Θεοῦ ἀγνοῖς βρώμασι, βασιλείας
αἰθέσμου μιάσματα, ὁ καθαρὸς κατήργησε,
παραδόξῳ τε τρόπῳ, θαυματουργίας, τὴν ἀγίαν
ἐβδόμην ἡγίασε.

Θεοτοκίον.

Βεβαιοὶ τὸ σὸν Κόρη μυστήριον, τῶν Μαρτύ-
ρων ὁ πρόθυμος θάνατος· ὡς γὰρ Θεῷ πι-
στεύσαντες, τῷ τεχθέντι, καὶ παῖθος, ἐκὼν ὑπέ-
στη, ἑαυτοὺς οἱ γενναῖοι κατέθεσαν.

Ἄλλος. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Εκ φλογὸς ὡς ἐρρύσθης Μάρτυς Θεόδωρε·
θεϊκῇ δυναστείᾳ, οὕτω καὶ νῦν ἡμᾶς ἔσω-
σας αὐτός, ἐπιστάσιᾳ θείᾳ σου, τῆς τοῦ παρα-
νόμου, βουλῆς κακομηχάνου.

Τὸ ἐσπέρας νύλισθη κλαυθμὸς τοῖς δούλοις
σου πονηρᾶς ἐξ ἐνέδρας τοῦ ἀποστάτου
ἡμῶν· ἀλλ' εἰς τὸ πρῶτ' ἀγαλλίασις ἔλαμψε,
Μάρτυς καρτερόφρον, θερμῇ σου βοηθείᾳ.

Αυτρωτὴν σε εὐρόντες οἱ ἐν κινδύνοις ἡμεῖς,
ἐμπεσόντες, καὶ ῥύστην τῆς τοῦ ἐχθροῦ
μηχανῆς, Μάρτυς τῷ Χριστῷ, ἀθλοφόρε Θεόδω-
ρε, σέ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Α'πορεῖ νοῦς ἀνθρώπων τῆς σῆς λοχείας
Ἄγνη, τὸ μυστήριον φράσαι· καὶ διὰ
τοῦτό σε, πίστει εὐσεβῶς, ὡς Θεοτόκον σέ-
βομεν, καὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Καταβασία.

» **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς
» Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμε-
» νος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν Οἰκουμένην ἁ-
» πασαν, ἐγείρει ψάλλουσιν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖ-
» τε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη.

Συντρέχει τὰ πλήθη πανταχόθεν, ἐπὶ τὴν
σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου, καὶ τὴν ἑνοικον
χάριν, τοῦ προλάμποντος, ἐν δόξῃ πάντων
Μαρτύρων, σὺν τῇ Δεσποίνῃ τῶν ἀπάντων
μεγαλύνομεν.

Ανδρίζου Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία, καὶ κράτει
τῶν μάτην πολεμούντων· σου· Χριστοῦ
γὰρ οἱ φίλοι, καὶ παρόντες σου προκηδον-
ται, καὶ ἀπόντες, ὡς ὁ Γενναῖος, ᾧ τελεῖς
τὰ χαριστήρια.

Τὸν δόξαντα παῖλαι τεθνηκέναι, τὰ πράγ-
ματα ζῆν καὶ μετὰ τέλος, καὶ τῆς πί-
στεως παλιν, προστατεῖν μετὰ τοῦ ἰσου, δει-
κνυσι ζήλου· ὃν οἱ πλουτοῦντες εὐεργέτην με-
γαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Ως θείαν σφραγίδα σε τοῖς ὕμνοις, τὴν ἐ-
σφραγισμένην Θεοῦ βίβλον, ἐπιτίθημι φέ-
ρων, καὶ συνάγω τῆς ἐπαίνους εἰς σέ Παρθένε,
οὕτω δοξάζων, ἐπὶ πλεον τὸν σὸν Μάρτυρα.

Ἄλλος. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

Καλῶς, ἐδείχθης πρόμαχος Ἐνδοξε, καὶ κρα-
ταιὰ ἀντίληψις ἡμῖν τοῖς τιμῶσί σου, τὴν
σεπτὴν καὶ αἰοίδιμον μνήμην νῦν, καὶ τῶν σῶν
ἀθλημάτων τὰ κατορθώματα, καὶ τὴν γενομέ-
νην εἰς ἡμᾶς, θείαν ἀντίληψιν.

Τὸ σὸν παμμακάρεθ Δαῦμα Θεόδωρε, τὸ τε-
λεσθέν ἀγίαις ἐπομβρίαις ἐξάδεται, εἰς τὸν
σύμπαντα Κόσμον μακάριε· ὅθεν καὶ ἐτησίως
συναθροίζομενοι, δόξαν ἀναπέμπομεν Χριστῷ,
τῷ σέ δοξάσαντι.

Ορῶν τὸν πόθον τῶν εὐφημούντων σε, Μάρ-
τυς Χριστοῦ, τὴν χάριν ἀντιδώρησαι μεί-
ζονα· καὶ τὴν πίστιν εἰδὼς ὅση πέφυκεν, ἔνδο-
ξε μὴ ἐλλίπης, πρέσβυς θερμότατος, μάρτυς
καὶ μεσίτης, πρὸς Θεὸν ἡμῶν δεικνύμενος.

Θεοτοκίον.

Γμνεῖν Παρθένε σέ οὐ παυόμεθα, τὴν βοή-
θον, τὴν σκέπην, τὴν ταχεῖαν ἀντίληψιν,
τὴν προστατίην ἡμῶν ἀκαταίσχυντον· τήρησον
σοὺς ἱκέτας, πάσης κακώσεως, πάσης μηχαν-
ῆς τοῦ πονηροῦ, ἐκλυτρουμένη αἰεί.

Καταβασία.

• **Α**πας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι,
• λαμπαδουχούμενος· πανηγυρίζετω δέ,
• αὐτῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν
• πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω·
• Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή αἰ-
• πάριθνε.

Ἐξαποστειλάριον· Τοῖς Μαθηταῖς.

Στεφανηφόρος Ἄγιε, παρεστὼς σὺν Ἀγγέ-
λοις, τῷ τοῦ Χριστοῦ νῦν Βήματι, καὶ
φωτὸς τοῦ ἐκείθεν, πληρούμενος Ἀθλοφόρε, τὴν
εἰρήνην τῷ Κόσμῳ, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, καὶ
ἡμῖν σωτηρίαν τοῖς εὐσεβῶς, τὴν φωσφόρον
μνήμην σου ἐκτελοῦσι, Θεόδωρε πανόλβιε, Μάρ-
τυς ἡγλαίσμενε.

Θεοτοκίον.

Εν τῇ γαστρί σου Κύριος, ἀπολλύμενον Κό-
σμον, φθορᾶς ἀνακαλέσασθαι, βουληθεὶς
ὥσπερ οἶδεν, ἐσκήνωσε Θεοτόκε· Σωτηρίαν
οὖν πάντες, εὐρόντες ἐκβοῶμέν σοι· Χαῖρε τὸ
τοῦ Ἀγγέλου, πανευκλεῖς, γυναιξὶν ἐν πάσαις
εὐλογημένη· καὶ γὰρ χαρὰν ἐκύησας, πάση
τῇ οἰκουμένῃ.

Εἰς τοὺς Αἰνούς, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλο-
μεν τὰ παρόντα προσόμοια τοῦ Ἀγίου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Τὸν ἀριστεὰ τῆς ἄνω, στρατολογίας πιστοί,
ὡς καρτερόν ὀπλίτην, τῆς ἡμῶν εὐσε-
βείας, συμφώνως συνελθόντες, ὡδαῖς μυστι-
καῖς, εὐφημήσωμεν λέγοντες· Ἀξιοθαύμαστε
Μάρτυς τοῦ Ἰησοῦ, εὐχου ὑπὲρ τῶν τιμών-
των σε.

Τῇ φερωνύμῳ σου κλήσει, δῶρον Θεοῦ ἀλη-
θῶς, τοῖς θλιβομένοις πᾶσι, θυμηδία ἐ-
δόθη, Θεόδωρε τρισμάκαρ· πᾶς γὰρ τῷ σῶ,
προσπελάζων Ναῶ ἀληθῶς, μετ' εὐφροσύνης
λαμβάνων τὰς αἰμοδαῖς, τῶν θιαυμάτων σου
γεραίρει Χριστόν.

Τῆς εὐσεβείας τὸν πλοῦτον, καὶ τὴν λαμ-
πρότητα, ἀθλητικοῖς καμάτοις, σεαυτῷ
θησαυρίσας, πᾶσαν τὴν ἰσχύν σου, δῶρον δε-
κτόν, τῷ Θεῷ προσενήνοχας, ἀναπληρῶν ἐν
τοῖς ἄθλοις μετὰ σπουδῆς, Θεοδώρητόν σου
πρόσκλησιν.

Triodio.

16

Τῇ παμφανεί πανηγύρει, τοῦ θείου Μάρτυ-
ρος, εὐωχηθῶμεν πάντες, καὶ πιστῶς
εὐφρανθῶμεν, φιλέοργοι τιμώντες, παιδραὶν ἐορ-
τὴν, τῆς αὐτοῦ τελειώσεως, ἀσματικῶς ἀνυ-
μνοῦντες τὸν Ἰησοῦν, τὸν δοξάσαντα τὴν μνή-
μην αὐτοῦ.

Δόξα· Ἦχος πλ. β'.

Αγιοσύνης δωρεὰ, καὶ πλῆθος θείας ζωῆς,
πεφανέρωσαι τῷ Κόσμῳ Θεόδωρε· Χρι-
στὸς γὰρ σου σοφὲ, τὴν μνήμην ἐδόξασεν· ἐν
ᾗ συμφώνως οἱ πιστοί, γεγηθότες ὑμνοῦμεν,
τοὺς ἀγῶνας τῶν πόνων σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Ἦχος δ' αὐτός.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλα-
στήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, σέ ἱκε-
τεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τοῦ Ἀθλο-
φόρου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, Στίχ. Ἰδιόμελα τοῦ Ἀγίου.
Ἦχος γ'.

Χορεύουσι στίφη Μαρτύρων χαρμονικῶς, νῦν
ἐν τῷ τεμένει σου, ἀθλοφόρε Θεόδωρε,
καὶ Ἀγγέλων τὰ τάγματα, τοὺς ἄθλους κρο-
τοῦσι τῆς καρτερίας σου· καὶ αὐτὸς ὁ στεφο-
δότης Χριστὸς πάρεστι, πλουτοποιᾷ χαρίσμα-
τα, σοῖς ὑμνωδοῖς δεξιᾷ παρεχόμενος· ὃν παθή-
σας ἐζήτησις, καὶ εὐρὼν ὠμίλησας, ὃν περ ἐπό-
θησας· Ὅν ἱκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Η καθαρά καὶ πανάμωμος Νηστεία, ἐπι-
δημήσασα· νῦν πρὸς ἡμᾶς, μαρτυρικῶν
θιαυμάτων, τελετὴν συνεισήγαγε· διὰ γὰρ νη-
στείας, τῶν ψυχικῶν μολυσμῶν, καὶ ῥύπων
ἐκκαθαίρομεθα· καὶ διὰ τῶν μαρτυρικῶν ση-
μείων καὶ ἄθλων, γενναίως κατὰ τῶν παθῶν
ἀνδριζόμεθα· Ὅθεν καὶ τῆς ἱερᾶς ἐγκρατείας
τῇ χάριτι φωτιζόμενοι, καὶ ταῖς θιαυματουρ-
γίαις, Θεοδώρου τοῦ Μάρτυρος, τῇ πρὸς Χρι-
στὸν στηριζόμεθα πίστει· αἰτούμενοι αὐτόν,
σωτηρίαν βραβεῦσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ
κεδρος ἡ ἐν τῷ λιθίνῳ πληθυνθήσεται.

Τῇ μαρτυρικῇ σε πρὸς Θεὸν παρρήσίᾳ Θεό-
δωρε, τὸ τοῦ ἀποστάτου, κατὰ τῆς Χρι-
στοῦ πίστεως μηχανήμα, μάταιον ἀπετέλεσας·
ὑπέρμαχος, τῷ εὐσεβοῦντι χρηματίσας λαῶ, δι'
ἐπιστάσις φρικτῆς, τῶν μεμολυσμένων βρω-
μάτων, θυσίαις εἰδωλικάις, αὐτοὺς λυτρωσά-
μενος· Ὅθεν σε καὶ ὡς εἰδώλων καθαιρέτην.

καὶ ὡς τῆς ποιμένης Χριστοῦ σωτῆρα καὶ φύλακα, καὶ προστατὴν ἡμῶν εὐεπήκοον, τιμῶντες δεόμεθα ἐν ἁσμασιν, ἱλασμόν καὶ φωτισμόν, διὰ σοῦ δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Αθλητικὴν ἀνδρείαν, εὐσεβῶς καθοπλισθεὶς Ἀθλοφόρε Χριστοῦ, καὶ λογικὴν λατρείαν, μυστικῶς ὑπερμαχῶν τῇ δυνάμει αὐτοῦ, τῶν εἰδώλων τὸ ἀσεβές, καὶ τῶν τυράννων τὸ ἀπηνές, ἀσθενές ἀπέδειξας, καταφρονῶν τῶν βασιάνων, καὶ τοῦ προσκαίρου πυρός. Ἀλλ' ὦ θείων δωρεῶν, καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα, τῇ πρεσβείᾳ σου σῶζε, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Δέσποινα πρόσδεξαι, ταῖς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ἐν ἣ συνάπτομεν καὶ τὴν α' Ὠραν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, Ὡδὴ γ' καὶ δ'. ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀγίου.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος βαρύς. Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Στίχ. Εἰσακούσον, ὁ Θεός, τῆς φωνῆς μου.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. Α'. 4.

Πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεός λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς Προφήταις, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Υἱῷ, ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν. Ὃς, ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καὶ χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, δι' ἑαυτοῦ καθαρισμόν ποιησάμενος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς· τοσούτῳ κρείττων γενόμενος τῶν Ἀγγέλων, ὅσω διαφορώτερον παρ' αὐτοὺς κεκληρονόμηκεν ὄνομα. Τίνι γὰρ εἶπέ ποτε τῶν Ἀγγέλων· Υἱός μου εἰ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε; Καὶ πάλιν· Ἐγὼ ἔσομαι αὐτῷ εἰς Πατέρα, καὶ αὐτός ἔσται μοι εἰς Υἱόν; Ὅταν δὲ πάλιν εἰσαγάγῃ τὸν Πρωτότοκον εἰς τὴν Οἰκουμένην, λέγει· Καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτῷ πάντες Ἄγγελοι Θεοῦ. Καὶ πρὸς μὲν τοὺς Ἀγγέλους λέ-

γει· Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα. Πρὸς δὲ τὸν Υἱόν· Ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· ῥάβδος εὐθύτητος ἡ ῥάβδος τῆς Βασιλείας σου. Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν· διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεός, ὁ Θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παρὰ τοὺς μετόχους σου. Καί· Σὺ καταρχαίς, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ Οὐρανοί· αὐτὰ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες, ὡς ἱμάτιον, παλαιωθήσονται· καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτοὺς, καὶ ἀλλαγῇσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτός εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσιν.

Ἄλλος, τοῦ Ἀγίου. Πρὸς Τιμόθεον β'.

Κεφ. Β'. 2.

Τίμωνα Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· καὶ ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παραίθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἳ τινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἐτέρους διδάξαι. Σὺ οὖν κακοπάθησον, ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὐδαίς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις, ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ. Ἐὰν δὲ καὶ ἀθλῇ τις, οὐ στεφανοῦται, εἰ μὴ νομίμως ἀθλήσῃ. Τὸν κειπῶντα γεωργὸν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν. Νόει ἃ λέγω· δῶν γὰρ σοι ὁ Κύριος σύνεσιν ἐν πᾶσι. Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγνηγεμένον ἐκ νεκρῶν, ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου· ἐν ᾧ κακοπαθῶ μέχρι δεσμῶν, ὡς κακοῦργος· ἀλλ' ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δεδεται. Διὰ τοῦτο πάντα ὑπομένω διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς, ἵνα καὶ αὐτοὶ σωτηρίας τύχωσι, τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μετὰ δόξης αἰωνίου.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας, καὶ τοῦ Ἀγίου.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσονται δίκαιοι.

Δεῖ εἰδέναι, ὅτι δις ἐν τῇ ἀγίᾳ Τεσσαρακοστῇ παρελάβομεν ἰοθίειν ὁφάριον, τῇ Ἑορτῇ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, καὶ τῆς Βαϊοφόρου.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκρα-
ξα, τὰ παρόντα Στιχ. προσόμοια, εἰς δ'.

Ποίημα Νικολάου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Νῦν εὐσεβείας τὸ σέλας, πᾶσιν ἐφήπλωται,
διασκεδάζον πλάνην, ἀσεβείας ὡς νέφος·
φωτίζον δὲ καρδίας, τῶν εὐσεβῶν. Δεῦτε πάν-
τες προσπέσωμεν, εὐσεβοφρόνως Εἰκόνας Χρι-
στοῦ σεπτὰς, προσκυνοῦντες οἱ Ὁρθόδοξοι.

Ἐροτύποις Εἰκόσι, νῦν ὠραίζεται, ὡς νύμφη
κοσμηθεῖσα, ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία, καὶ
πάντας συγκαλεῖται πνευματικῶς· ἑορτάσαι
συνέλθωμεν, ἐν ὁμονοίᾳ καὶ πίστει χαρμονι-
κῶς, μεγαλύνοντες τὸν Κύριον.

Κόσμος ὁ σύμπας εὐφραίνου· ἰδοὺ γὰρ Κύ-
ριος, καθεῖλεν ἀπὸ ὕψους, ἀσεβείας τὸ
κράτος, ἀρρήτῳ προμηθείᾳ· καὶ ταπεινοὶ, ἀ-
νυψώθημεν σήμερον, Ὁρθοδοξίας πρὸς πίστιν
δὲ εὐσεβοῦς, Βασιλίδος ὀδηγούμενοι.

Πρὸς τὸ πρωτότυπον φέρει, φησὶ Βασίλειος,
τιμὴ ἢ τῆς εἰκότος· διὰ τοῦτο ἐν σχέσει,
τιμῶντες τὰς Εἰκόνας, Σωτῆρος Χριστοῦ, τῶν
Ἀγίων ἀπάντων τε, ἵνα αὐτῶν δεδραγμένοι,
μήποτε νῦν, δυσσεβεῖα ὑπαχθῇμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Οτῇ ἀνάρχῳ καὶ θείᾳ, φύσει ἀόρατος,
βροτὸς ὠράθη Κόρη, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμά-
των, δι' ἅκραν εὐσπλαγχνίαν· οὐ τῆς σαρκὸς,
γεγραφότες τὴν μίμησιν, τιμητικῶς προσκυνοῦ-
μεν πάντες πιστοὶ, εὐσεβῶς καὶ μεγαλύνομεν.

Ἀπόστιχα προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Λύμης φθοροποιῷ, φυγόντες κακοδόξων,
ὀρθοδοξίας φέγγει, καρδίας ἐλλαμφθῶ-
μεν, πιστοὶ Θεὸν δοξάζοντες.

Στίχ. Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υἱοὶ Θεοῦ.

Αρείου θολερὰ, κατήρηται ἀπάτη, Μακε-
δονίου Πέτρου, Σεβήρου τε καὶ Πύρρου·
καὶ λάμπει Φῶς τρισήλιον.

Στίχ. Προσκυνήσατε τῷ Κυρίῳ ἐν αὐλῇ ἀγία
αὐτοῦ.

Ούκέτι δυσσεβῶν, αὐχεῖ τὸ νόθον δόγμα·
Θεὸς γὰρ Ὁρθοδόξοις, τῇ νεύσει Θεο-
δώρας, ῥάβδον ἰσχύος δίδωσι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ψώσας ταπεινῶν, τὸ κέρας Θεοτόκε, τε-
κοῦσα Θεὸν Λόγον· ὅθεν πιστῶς σε πάν-
τες, τιμῶντες μεγαλύνομεν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β'.

Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν Ἀ-
γαθὲ, αἰτῆμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμά-
των ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός· βουλήσει γὰρ ἡυδό-
κησας σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ
οὓς ἐπλασας ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν
εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Χαράς ἐπλήρωσας τὸ
τὰ πάντα, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς
τὸ σῶσαι τὸν Κόσμον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΔΕ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετὰ τὸν Προοιμικόν, καὶ τὸ α'. Κάθισμα
τοῦ Παλτηρίου, τὸ, Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ
Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στιχ. ἰ. καὶ ψάλλο-
μεν Στιχ. Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωίχου 5. καὶ
τοῦ Τριωδίου δ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Τριωδίου.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Σὲ τὸν ἀκατάληπτον, πρὸ ἑωσφόρου ἀνάρ-
χω, ἐξ αὐλοῦ λάμψαντα, ἀσωμάτου τε
γαστροῦ τοῦ Γεννήτορος, οἱ Προφῆται Κύριε,
οἱ τῷ σῷ Πνεύματι, ἐμπνευσθέντες προηγόρευ-
σαν, Παιδίον ἔσεσθαι, ἐξ Ἀπειρογάμου σαρ-
κούμενον, ἀνθρώποις συναπτόμενον, καὶ τοῖς
ἐπὶ γῆς καθορώμενον· δι' ὧν ὡς Οἰκτίρμων,
ἐλλάμψεως ἀξιώσον τῆς σῆς, τοὺς ἀνυμνοῦν-
τας τὴν ἄφραστον, σοῦ σεπτὴν Ἀνάστασιν.

Λόγῳ σε κηρύξαντες, οἱ θειόδοροι Προφῆται,
καὶ ἔργοις τιμήσαντες, ἀτελεύτητον ζωὴν
ἐκαρπώσαντο· τῇ γὰρ κτίσει Δέσποτα, παρὰ
σὲ τὸν Κτίσαντα, μὴ λατρεύειν καρτερήσαν-
τες, τὸν Κόσμον ἅπαντα, εὐαγγελικῶς ἀπε-
στράφησαν, καὶ σύμμορφοι γεγόνασιν, οὐπερ
προηγόρευσαν Πάθους σου· ὧν ταῖς ἱκεσίαις,
ἀξιώσον ἀμέμπτως διελθεῖν, τῆς ἐγκρατείας τὸ
στάδιον, μόνε Πολυέλεε.

Φύσει ἀπερίγραπτος, τῇ θείκῃ σου ὑπάρ-
χων, ἐπ' ἐσχάτων Δέσποτα, σαρκωθείς
ἡξίωσας περιγράφεσθαι· τῆς σαρκὸς προσλήψει
γάρ, καὶ τὰ ἰδιώματα, ἀνελάβου ταύτης ἁ-
παντα· διὸ τὸ εἶδος σου, τὸ τῆς ἐμφερείας ἐγ-

γράφοντες, σχετικῶς ἀσπαζόμεθα, πρὸς τὴν σὴν ἀγάπην ὑφούμενοι· καὶ τῶν ἱαμάτων, τὴν χάριν ἀπαντλοῦμεν ἐξ αὐτοῦ, τῶν Ἀποστόλων ἐπόμενοι, θείαις παραδόσεσιν.

Περίτιμον κόσμῳ, ἢ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τῶν σεπτῶν ἀπειλήσε, καὶ ἀγίων Εἰκόνων, τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ τῆς Θεομήτορος, καὶ Ἀγίων πάντων, παιδροτάτην ἀναστήλωσιν· δι' ἧς φαιδρύνεται, καὶ καταγλαΐζεται χάριτι, καὶ στίφος ἀποβάλλεται, τῶν αἰρετικῶν ἐκδιώκουσα, καὶ ἀγαλλομένη, δοξάζει τὸν φιλόνηρον Θεόν, τὸν δι' αὐτὴν ὑπομείναντα, πάθη τὰ ἐκούσια.

Δόξα, Ἦχος β'.

Πχάρις ἐπέλαμψε τῆς ἀληθείας· τὰ προτυπούμενα πάλαι σκωδῶς, νῦν ἀναφανδὸν ἐκτετέλεσται· ἰδοὺ γὰρ ἡ Ἐκκλησία, τὴν ἔνσωμον Εἰκόνα Χριστοῦ, ὡς ὑπερκόσμιον κόσμον ἐπαμφιέννυται, τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου τὸν τύπον προὑπογράφουσα, καὶ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν κατέχουσα· ἵνα ὃν σεβόμεθα, τοῦτου καὶ τὴν Εἰκόνα διακραταῦντες μὴ πλανώμεθα. Ἐνδυσάσθωσαν αἰσχύνῃ, αἱ οὕτω μὴ πιστεύοντες· ἡμῖν γὰρ δόξα τοῦ Σαρκοθέντος ἢ μορφῇ, εὐσεβῶς προσκυνουμένη, οὐ θεοποιεμένη. Ταύτην κατασπαζόμενοι, πιστοὶ βοήσωμεν· Ὁ Θεὸς σῶσον τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκ. τὸ α'. τοῦ ἐνδιατάκτε Ἦχου. Εἰς τὴν Λιτὴν δέ, ὡς συνήθως, τὸ Ἰδιόμελον τῆς Ἀγίου τῆς Μονῆς, καὶ μετὰ τοῦτο, τὸ παρόν.

Δόξα. Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Χαίρετε Προφῆται τίμιοι, οἱ τὸν νόμον Κυρίου καλῶς διαταξάμενοι, καὶ τῇ πίστει φανέντες, ἀπόρρητοι στύλοι ἀκλινεῖς· ὑμεῖς γὰρ καὶ μεσίται ὦφθητε τῆς νέας Διαθήκης Χριστοῦ· καὶ μεταστάντες πρὸς Οὐρανόν, αὐτὸν ἱκετεύσατε, εἰρηνεῦσαι τὸν Κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκεπὴν σου.

Ἀπόστιχα τὰ κατ' Ἀλφάβητον τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Οἱ ἐξ ἀσεβείας, εἰς εὐσεβείαν προβαίντες, καὶ τῷ φωτὶ τῆς γνώσεως ἐλλαμφθέντες, ψαλμικῶς τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, εὐχαριστήριον αἶνον Θεῷ προσάγοντες· καὶ τὰς ἐν τοίχοις καὶ πύλαις, καὶ ἱεροῖς σκεύεσιν ἐγχαρά-

χθείσας ἱεραῖς Χριστοῦ Εἰκόνας, τῆς Πανόγνου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, τιμητικῶς προσκυνήσωμεν, ἀποβαλλόμενοι τὴν δυσσεβῆ τῶν κακοδόξων θρησκείαν· ἡ γὰρ τιμὴ τῆς Εἰκόνας, ὡς φησι Βασίλειος, ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει· αἰτούμενοι ταῖς πρεσβείαις τῆς ἀχράντου σου Μητρός, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Θαύματος καινοῦ, πάντων τῶν παλαιῶν θαυμάτων! τίς γὰρ ἔγνω Μητέρα ἄνευ ἀνδρὸς τετοκυῖαν, καὶ ἐν ἀγκαλῆς φέρουσαν, τὸν ἅπασαν τὴν Κτίσιν περιέχοντα; Θεοῦ ἔστι βουλή τὸ κυθεῖν· ὃν ὡς βρέφος Πάναγνε, σαῖς ὠλέναις βαστάσασα, καὶ μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, μὴ παύσῃ δυσωποῦσα ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, τοῦ οἰκτιρῆσαι, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Θεοτόκε Παρθένε. Ἐκ γ'.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας.

Τῇ Κυριακῇ Πρωί.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, τὸ, Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Δόξα. Τὴν ἀχράντον Εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν Ἀγαθέ. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν. Εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογία, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου, τὸ, Πᾶσα πνοή, καὶ τὸ ἐνδιατάκταν Ἐωθινὸν Εὐαγγέλιον.

Καὶ μετὰ τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, καὶ τὸν Ν'. ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετάνοίας ἀνοιχόν μοι πύλας ζωοδότα· ὀρθρίζεις γὰρ τὸ πνεῦμά μου, πρὸς Ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπιλωμένον. Ἀλλ' ὡς Οἰκτίρμων καθαρον, εὐσπλαγχνῶ σου ἑλέει.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε· αἰσχροῖς γὰρ κατερρύπωσα, τὴν ψυχὴν ἀμαρτίαις, ὡς ῥαθύμως τὸν βίον μου, ὅλον ἐκδαπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥύσαι με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶτα, Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός.

Ἦχος πλ. β'.

Τῇ πλήθει τῶν πεπραγμένων μοι δεικῶν, ἐννοῶν ὁ τάλας, τρέμω τὴν φοβεραὴν ἡμέ-

ραν τῆς Κρίσεως· ἀλλὰ παύρων εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ὡς ὁ Δαυὶδ βοῶσαι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες· Ὁ Ἀναστάσιμος, ὁ Σταυροαναστάσιμος, καὶ τῆς Θεοτόκου, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Τριωδίου, εἰς ε'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Τριωδίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Σήμερον εὐσεβίης θεοφεγγέος ἤλυθεν αἴγλη.

Ποίημα τοῦ κυρίου Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ίχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Νικτῶντες μετ' εὐφροσύνης σήμερον, πιστοὶ βοήσωμεν· Ὡς θαυμαστά τὰ ἔργα σου Χριστέ, καὶ μεγάλη ἡ δύναμις, ὃ τὴν ἡμῶν ὁμόνοιαν, καὶ συμφωνίαν ἐργασάμενος!

Ἡμέραν χαρμονικὴν θεόφρονες, δεῦτε τελείσωμεν· νῦν Οὐρανὸς εὐφραίνεται καὶ γῆ, καὶ Ἀγγέλων τὰ τάγματα, καὶ τῶν βροτῶν συστήματα, διαφερόντως ἑορτάζοντα.

Μεγίστην εὐεργεσίαν βλέποντες, χεῖρας κροτήσωμεν, τὰ διεστώτα μέλη τοῦ Χριστοῦ, συνηγμένα πρὸς ἑνωσιν· καὶ τὸν Θεὸν αἰνέσωμεν, τὸν τὴν εἰρήνην πρυτανεύσαντα.

Ἐδόθη τῇ Ἐκκλησίᾳ σήμερον, τὰ νικητήρια, θεοκινήτω νεύσει καὶ βουλή, Μιχαὴλ Θεοδώρας τε, τῶν εὐσεβῶς τῆς Πίστεως, ἀντεχομένων Βασιλέων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Μομφαῖαι τῶν δυσσεβῶν ἐξέλιπον, σαφῶς αἰρέσεων· τὸν γὰρ Ναὸν σου Πάναγνε σεμνὴ, ἐν Εἰκόσι κοσμούμενον, πανευσεβῶς θεώμενοι, νῦν πανέριως ἀγαλλόμεθα.

Καταβασία.

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἔχυσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραὴλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσὶ, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἔτροπώσατο.

Ὡδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Οὐκέτι τῶν ἀσεβῶν, αἰρετικῶν νῦν ἡ ὄφρυς αἴρεται· ἡ γὰρ Θεοῦ δύναμις, τὴν Ὁρθοδοξίαν ἐκράτυνε.

Νεφέλαι προφητικῶς, ζωοποιὸν ἐξ Οὐρανοῦ σήμερον, δρόσον ἡμῖν ῥανάτωσαν, ἐπὶ τῇ ἐγέρσει τῆς Πίστεως.

Εὐήχως αἱ μυστικαί, τῶν Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ σάλπιγγες, ὑπερφυῶς βοάτωσαν, τῶν σεπτῶν Εἰκόνων ἀνόρθωσιν.

Ἰμνήσωμεν τὸν Χριστὸν, τὸν ἀναδείξαντα ἡμῖν Ἀνασσαν, θεοσεβῆ φιλόχριστον, σὺν τῷ θεοστέπτῳ βλαστήματι.

Θεοτοκίον.

Σκηνὴν σου τὴν ἱερὰν, καταλαβόντες οἱ πιστοὶ Πάναγνε, φωτοειδεῖ χάριτι, νῦν καταυγασθῆναι δεόμεθα.

Καταβασία.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σε Χριστέ· κράζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα. Ίχος α'. Χορὸς Ἀγγελικὸς.

Τὴν θεῖαν σου μορφήν, ἐν Εἰκόνι τυποῦντες, τὴν Γέννησιν Χριστέ, ἀριδῆλως βρῶμεν, τὰ θαύματα τὰ ἀρρήτα, τὴν ἐκούσιον Σταύρωσιν· ὅθεν Δαίμονες, ἀποδιώκονται φόβῳ, καὶ κακόδοξοι, ἐν κατηφείᾳ θρηνοῦσιν, ὡς τούτων συμμέτοχοι.

Δόξα. Ὁμοιον.

Μορφὰς τῶν Προφητῶν, Ἀποστόλων τὰ εἶδη, Μαρτύρων ἱερῶν, καὶ Ἀγίων ἀπάντων, Εἰκόνας καὶ μορφώματα, ἱερῶς ὠραίεζται· τοῦ Νυμφίου δὲ, τοῦ νοητοῦ καὶ τῆς Νύμφης, ἀγλαΐζεται, ταῖς νοεραῖς ἀγλαΐαις, ἡ μήτηρ ἡ ἄνω Σιών.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ἰδὲς πόθῳ σου Σεμνὴ, τὴν ἀγίαν Εἰκόνα, τιμῶσι καὶ Θεοῦ, ἀληθῆ σε Μητέρα, συμφώνως καταγγέλλουσι, καὶ πιστῶς προσκυνοῦσί σε· φύλαξ φάνηθι, καὶ κραταιὰ προστασία, ἀποτρέπουσα, πᾶν δυσχερὲς πόρρῳ τούτων, ὡς πάντα ἰσχύουσα.

Ὡδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ἐπιφοιτήσει τῇ θεῖᾳ τοῦ Παρακλήτου, τὸν σὸν Ναὸν ἀγίασον, καὶ τῇ παρουσίᾳ, τούτου τῆς αἰρέσεως, τὴν πλάνην ἀπέλασον, Λόγε τοῦ Θεοῦ πολυέλεε.

Βιαιοτάτης ῥυσάμενος δυσσεβείας, τὸν σὸν λαὸν ἀναδείξον τῷ τῆς εὐσεβείας, ζήλῳ πυρπολούμενον, καὶ πίστει κραυγάζοντα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἱεροτύποις μορφώσεσι τῶν Εἰκόνων, τῶν τοῦ Χριστοῦ θεώμενοι, καὶ τῆς Θεοτόκου, τύποις καταλάμποντα, τὰ θεῖα σκηνώματα, ἱεροπρεπῶς ἀγαλλόμεθα.

Ἡ Βασίλισσα στεφάνῳ κεκοσμημένη, τὴν ἀληθῆ ποθήσασα, Χριστοῦ βασιλείαν, τούτου ἀνιστόρησεν, Εἰκόνα τὴν ἄχραντον, καὶ τὰ τῶν Ἀγίων μορφώματα.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον τεκοῦσα τὸν Θεὸν Λόγον, θεοπρεπὲς ἀγίασμα, κεχαριτωμένη, τούτου ἀναδέδειξαι· διό σου τὸ τέμενος, τὰ φωτοειδὲς ἐγκαινίζομεν.

Καταβασία.

» **Ε**'παρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ
» σταυροῦ τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης,
» ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Θοῦ Κύριε τῇ σῇ, Ἐκκλησία κραταίωμα,
ἀκλόνητον διαμένειν, εἰς αἰῶνα αἰῶνος,
τῷ σάλῳ τῶν αἱρέσεων.

Εἰς ἅπασαν τὴν γῆν, ἡ παιδρότης ἐξέλαμψε,
τῆς ἄνωθεν δεδομένης, τοῖς πιστοῖς
εὐφροσύνης, καὶ θείας ἀντιλήψεως.

Ο μόνος ἀγαθός, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σὺ
ὑψωσον ὀρθοδόξων, Βασιλέων τὸ κέρας,
τιμώντων τὴν Εἰκόνα σου.

Φῶς ἄδυτον ἡμῖν, εὐσεβείας ἀνέτειλε, θε-
σπίσματι θεοπνεύστῳ, τῶν πιστῶν Βα-
σιλέων, καὶ νεύματι θεόφρονι. Θεοτοκίον.

Ε'γκαίνισον ἡμῖν, τὴν ἀρχαίαν εὐπρέπειαν,
πανάχραντε Θεομήτορ, καὶ τὸν Οἶκόν σου
τοῦτον, ἀγίασον σῇ χάριτι.

Καταβασία.

» **Σ**ὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν Κόσμον ἐλήλυ-
» θας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώ-
» δους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Ὡδὴ ζ'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως.

Γράφεται, καὶ τιμᾶται πιστῶς προσκυνού-
μενος, ὁ χαρακτήρ τοῦ Δεσπότη· καὶ
λαμβάνει παλιν ἡ Ἐκκλησία, παρρησίαν, εὐ-
σεβῶς τὸν Σωτῆρα δοξαζούσα.

Γυμνοῦται, κατηφείας καὶ σκότους αἱρέσεως,
ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, καὶ φορεῖ χιτῶ-
να τῆς εὐφροσύνης, καὶ τῇ θείᾳ, καὶ φωσφόρῳ
πυκνάζεται χάριτι.

Εὐκλείας, τῆς ἀρχαίας ἐλλάμψεως ἔτυχε,
τῶν Ὀρθοδόξων ὁ δῆμος, Θεοδώρας νεύ-
σει τῆς Βασιλίδος, καὶ τοῦ ταύτης, εὐσεβοῦς
Μιχαὴλ Αὐτοκράτορος. Θεοτοκίον.

Ο παλαι, μαρτυρίου προσταξίας γενέσθαι
σκηνὴν, ὡς ἐν σκηνῇ λογικῇ σοι, κατοικεῖ
ὁ μόνος δεδοξασμένος, ὁ δοξάζων, τὸν Ναόν
σου Παρθένε τοῖς θαύμασι.

Καταβασία.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύ-
» θρου κεκαθαρμένη, τῷ δὲ οἴκτον, ἐκ τῆς
» Πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον Αὐτόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Ο ἀπερίγραφτος Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐκ
σου Θεοτόκε περιεγράφη σαρκούμενος,

καὶ τὴν ῥυπωθεῖσαν εἰκόνα εἰς τὸ ἀρχαῖον
ἀναμορφώσας, τῷ θείῳ καλλεῖ συγκατέμειξεν.
Ἀλλ' ὁμολογοῦντες τὴν σωτηρίαν, ἔργῳ καὶ λό-
γῳ ταύτην ἀνιστοροῦμεν.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦτο τὸ τῆς Οἰκονομίας μυστήριον, παλαι.
Προφῆται θειωδῶς ἐμπνευσθέντες, δι' ἡ-
μᾶς, τοὺς εἰς τὰ τέλη τῶν αἰώνων καταντή-
σαντας, προκατήγγειλαν, τῆς τούτου τυχόντες
ἐλλάμψεως. Γινώσιν οὖν θείαν δι' αὐτοῦ λα-
βόντες, ἓνα Κύριον τὸν Θεὸν γινώσκουμεν, ἐν
τρισὶν ὑποστάσεσι δοξαζόμενον, καὶ αὐτῷ μό-
νῳ λατρεύοντες, μίαν Πίστιν, ἐν Βάπτισμα
ἔχοντες, Χριστὸν ἐνδεδυμένα. Ἀλλ' ὁμολογοῦ-
ντες τὴν σωτηρίαν, ἔργῳ καὶ λόγῳ, ταύτην ἀ-
νιστοροῦμεν.

Συναξάριον τοῦ Μιχαίου, εἴτα τὸ πορὸν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ πρώτῃ τῶν Νηστειῶν,
ἀνάμνησιν ποιούμεθα τῆς ἀναστηλώσεως τῶν
ἀγίων καὶ σεπτῶν Εἰκόνων, γινομένης παρὰ
τῶν αἰμνήστων Αὐτοκρατόρων Κωνσταντινου-
πόλεως, Μιχαὴλ καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Θεοδώ-
ρας, ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ ἀγίου καὶ ὁμο-
λογητοῦ Μεθοδίου.

Στίχοι.

Τὰς οὐ πρεπόντως ἐξορίστους Εἰκόνας,
Χαίρω, πρεπόντως προσκυνουμένας βλέπων.

Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, ἐξ ὀνηλασίας καὶ τοῦ χειρωνα-
κτικοῦ βίου, τὰ σκήπτρα τῆς βασιλείας κρατήσαντος, κα-
τὰ Θεοῦ παραχώρησιν, ὁ ἐν ἀγίοις Γερμανὸς τηνικαῦ-
τα τῶν οἰάκων τῆς Ἐκκλησίας ἐπειλημμένος, εὐθὺς με-
ταστέλλεται παρ' ἐκείνου, καὶ ἀκούει· Ὡς ἐμοὶ δοκῇ, Δέ-
σποτα, τὰς ἀγίας Εἰκόνας μηδὲν τι διαφέρειν εἰδῶλον·
κέλευε οὖν, ὅτι τάχος ἐκ μέσου ταύτας ἀπαγαγῆν· εἰ δὲ
ἀληθεῖς εἰσι τῶν Ἀγίων αἱ μορφαί, ἀλλ' εἰς τὸ μετεωρό-
τερον ἀναρτάσθωσαν, ἵνα μὴ ταύτας, ἀμαρτίαις ἐγκυ-
λινδούμενοι, πάντοτε μολύνωμεν ἀσπαζόμενοι. Ὁ δὲ Πα-
τριάρχης, τοῦ τοσούτου μίσους τὸν Βασιλεῖα ἀπέτρεπε·
Μὴ σύγε, λέγων, ὦ Βασιλεῦ· λυττῆσαι μὲν γὰρ τινα πο-
τε κατὰ τῶν ἀγίων Εἰκόνων ἀκούομεν· Κόνωνα δὲ εἶ-
ναι αὐτῷ τὸ ἐπώνυμον. Ὁ δὲ, Ἀλλ' ἐγώ, φησιν, ἔτι νῆ-
πιος ὢν, ἐκαλούμην. Μὴ παθόμενον τοῖνον συνθέσθαι
τὸν Πατριάρχην, ὑπερόριον τίθῃται, καὶ τὸν ὁμόφρονα
τούτου ἀντικαθίστησιν Ἀναστάσιον· καὶ οὕτω τηνικαῦ-
τα τὴν κατὰ τῶν ἀγίων Εἰκόνων μάχην παρρησιαίξε-
ται. Λέγεται δὲ, Ἑβραίους πρῶτα τὸ τοιοῦτον μῖσος αὐ-
τῷ ὑποθεῖναι, ἐκ τινος μαγικῆς προειπόντας τὴν εἰς
τὴν βασιλείαν ἀναγωγὴν, ἥνικα πένης ὢν, μετ' αὐτῶν
διὰ τῆς ὀνηλασίας τὸ ζῆν διεπραγματεύετο. Ἐκείνου δὲ

τὸ ζῆν κακῶς ἀπορρήξαντος, ὁ ἐξ ἐκείνου ὠμότερος σκύμνος, ὁ κοπρώνυμος Κωνσταντῖνος, τῆς ἀρχῆς, καὶ πλέον, τῆς κατὰ τῶν ἀγίων Εἰκόνων λύττης διάδοχος γίνεται. Καὶ τί χρὴ λέγειν, ὅσα καὶ οἷα καὶ οὗτος ὁ παράνομος διεπράξατο. Πλὴν, ἀλλὰ κακείνου αἰσχροτέρου τελευτήσαντος, ὁ ἐκ τῆς Χαζάρας υἱὸς ἐκείνου εἰς τὴν βασιλείαν καδίσταται. Ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτὸς τὸ ζῆν κακῶς ἐξεμέτρησεν, Εἰρήνη, καὶ Κωνσταντῖνος τῆς ἀρχῆς κληρονόμοι γίνονται. Οὗτοι ὑπὸ Ταρασίου τοῦ ἀγιωτάτου Πατριάρχου καθοδηγούμενοι τὴν ἐσδόμην Σύνοδον συγκροτοῦσι, καὶ τὰς ἀγίας Εἰκόνας πάλιν ἢ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ ἀπολαμβάνει. Τούτων δὲ τὴν βασιλείαν ἀποθεμένων, ὁ ἀπὸ Γενικοῦ Νικηφόρος ἀνάγεται, εἶται Σταυράκιος ὁ υἱὸς, μετ' ὃν Μιχαὴλ ὁ Παγγαβὶς, τὰς Δείας Εἰκόνας σεβόμενοι. Τὸν Μιχαὴλ ὁ Σηριώδης Λέων ὁ Ἀρμένιος διαδέχεται· ὃν ὑπὸ Μοναχοῦ τινος ἐγκλείστου καὶ δυσσεβοῦς δόλῳ διαφθαρεῖς, τὴν δευτέραν εἰκονομαχίαν ἐγείρει, καὶ πάλιν ἄκοσμος ἢ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ γνωρίζεται. Τοῦτον ὁ Ἀμοραῖος διαδέχεται Μιχαὴλ· τὸν δὲ πάλιν Θεόφιλος ὁ υἱὸς τῆς κατὰ Εἰκόνων μανίας, τοὺς λοιποὺς ἐν δευτέρῳ Δήμενοι. Οὗτος οὖν ὁ Θεόφιλος, πολλοὺς τῶν ἀγίων Πατέρων ποιναῖς καὶ κολάσεσιν ἀλλοκότοις ἐκδεδωκώς, ὑπὲρ Εἰκόνων δηλαδὴ τῶν σεπτῶν, δικαιοσύνης τε ὡς ἐπὶ μᾶλλον ἀντεποιεῖτο, ὡς ζητήσαντα ποτὲ, εἴ τις ἐστὶν ἐν τῇ πόλει δι' ὅχλου ἐτέρῳ γινόμενος, μηδὲνα ἐπὶ πολλαῖς, ὡς φασι, ταῖς ἡμέραις εὐρεῖν. Ἐπεὶ δὲ δυωκαίδεκα αὐταρκήσας ἐνιαυτοὺς, καὶ δυσεντερίας νόσῳ κατασχεθεῖς, διαρρήσεισθαι τῆς ζωῆς ἐμελλε, τὸ στόμα αὐτοῦ ὑπὲρ λίαν ἀνέωγεν, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ἔγκατα ἐνδοθεν διαφαίνεσθαι. Ἡ δ' Αὐγοῦστα Θεοδώρα περιαλγῆς τῷ συμβεβηκότι γενομένη, μόλις πρὸς ὕπνον τρέπεται, καὶ ὄναρ ὁρᾷ τὴν ἄχραντον Θεοτόκον, Βρέφος ἐνηγκαλισμένην τὸ προαιώνιον, ὑπὸ λαμπροφανῶν περιστοιχιζομένην Ἀγγέλων· Θεοφίλον δὲ τὸν ταύτης εὐνέτην, ὑπ' αὐτῶν μαστιζόμενον καὶ ὀνειδιζόμενον. Ὡς οὖν ἀνῆκε ταύτην ὁ ὕπνος, καὶ Θεόφιλος μικρὸν ἐπαναγαγὼν, ἐξεδόησεν· Οὐαὶ μοι τῷ ἀθλίῳ! διὰ τὰς ἀγίας Εἰκόνας μαστίζομαι. Αὐτίκα τίθησιν ἐπάνω αὐτοῦ τὴν τῆς Θεοτόκου Εἰκόνα ἢ Βασιλῆς, δεομένη ταύτης σὺν δάκρυσιν· Ὅγε μὴν Θεόφιλος, καὶ περ οὕτως ἔχων, ἰδὼν τινα τῶν περισσώτων, ἐγκόλπιον φέροντα, δραξάμενος αὐτοῦ κατησπάζετο· καὶ αὐτίκα τὸ κατὰ τῶν Εἰκόνων φρυάξαν στόμα, καὶ ὁ ἀναίδην κεχηνῶς λάρυγξ, εἰς τὴν προτέραν ἔξιν μετεσκευάζετο, καὶ τῆς συνεχούσης ἀνάγκης καὶ βίας ἐπαύσατο, καὶ ὕπνωσε, καλὸν εἶναι ὁμολογήσας τὸ τὰς ἀγίας Εἰκόνας τιμᾶσθαι τε καὶ σεβάζεσθαι. Ἐξενέγκασα τοίνυν ἡ Βασιλῆς ἐκ τῶν αὐτῆς κιβωτίων τὰς σεπτὰς καὶ ἀγίας Εἰκόνας, ἀσπάζεσθαι, καὶ ὅλη ψυχὴ τιμᾶν, τὸν Θεοφίλον παρεσκεύασε. Μετὰ μικρὸν σὺν, ἐκλείπει τὸ ζῆν ὁ Θεόφιλος. Ἡ δὲ Θεοδώρα, τοὺς ἐν ὑπερορίᾳ καὶ φυλακαῖς πάντας ἀνακαλεσαμένη, ἐν ἀδείᾳ διαγινεκέλευσε. Καὶ κατασπᾶται μὲν τοῦ Πατριαρχικοῦ

Θρόνου Ἰωάννης, ὁ καὶ Ἰαννὶς, ὁ μαντιάρχης καὶ δαιμονιάρχης μᾶλλον, ἢ Πατριάρχης. Ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ ὁμολογητῆς Μεθόδιος ἀνείσι τοῦτον, πολλὰ παθὼν πρότερον, καὶ ἐν τάφῳ ζῶν καθερχθεῖς.

Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, ἐπίσκεψίς τις γίνεται Δείᾳ Ἰωαννικίῳ τῷ μεγάλῳ, ἐν τοῖς τοῦ Ὀλύμπου ὄρεσιν ἀσκουμένῳ· ὁ γὰρ μέγας ἀσκητῆς Ἀρσαάκιος, γενόμενος πρὸς αὐτόν, Ὁ Θεὸς με πρὸς σὲ ἀπέστειλε, λέγει, ὡς ἂν πρὸς τὸν ὀσιώτατον ἄνδρα Ἡσαΐαν τὸν ἐγκλειστον ἐν Νικομηδείᾳ ἐλθόντες, παρ' αὐτοῦ μάθωμεν, ὅσα φίλα Θεῷ, καὶ ἀρμόζοντα τῇ αὐτοῦ Ἐκκλησίᾳ. Καὶ δὴ, πρὸς τὸν ὀσιώτατον Ἡσαΐαν γενόμενοι, ἀκούουσιν παρ' αὐτοῦ· Τάδε λέγει Κύριος· Ἰδοὺ ἤγγικε τὸ τέλος τῶν ἐχθρῶν τοῦ ἐμοῦ ἐκτυπώματος· ὑμεῖς οὖν πρὸς τὴν Βασίλισσαν Θεοδώραν, ἀλλὰ δὴ καὶ πρὸς τὸν Πατριάρχην γεγονότες Μεθόδιον, λήξατε οὕτω· Παῦσον πάντας τοὺς ἀνιέρους, καὶ οὕτω σὺν Ἀγγέλοις θυσίαν μοι προσενέγκοις, μερφῆς ἐμῆς τὴν Εἰκόνα καὶ τοῦ Σταυροῦ σεβαζόμενος. Ταῦτα ἀκούσαντες, τὴν Κωνσταντίνου εὐθείως καταλαμβάνουσι, καὶ τὰ εἰρημένα Μεθοδίῳ τῷ Πατριάρχῃ, καὶ τοῖς ἐκλεκτοῖς ἅπασι τοῦ Θεοῦ καταγγίλλουσιν. Οἱ δ' ἄθροισθέντες, πρὸς τὴν Βασίλισσαν παραγίνονται, καὶ καταπειθῇ ταύτην ἐν πᾶσιν εὐρίσκουσιν· ἐκ πατέρων γὰρ ἦν εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος. Αὐτίκα τοίνυν ἡ Βασιλῆς, τὴν τῆς Θεοτόκου Εἰκόνα τοῦ τραχήλου ἀπηωρημένην ἐξενεγκούσα, πάντων ὁρώντων, ἡσπάζετο, λέγουσα· Εἴ τις ταύτας οὐ προσκυνῇ, ἀσπάζεταισθαι σχετικῶς, οὐ λατρευτικῶς, οὐχ ὡς Θεοῦς, ἀλλ' ὡς εἰκόνας τῶν ἀρχετύπων διὰ τὸν πόθον, εἴη τὸ ἀνάθεμα· οἱ δὲ μεγάλην χαρὰν ἐχάρησαν. Ἀντατεῖται δὲ καὶ αὕτη αὐτοῦς, ὡς ἂν δέησιν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Θεοφίλου ποιήσωσιν. Οἱ δὲ τὴν πίστιν αὐτῆς ἰδόντες, καὶ περ ἀπαναινόμενοι, πείθονται δ' ὁμῶς. Καὶ δὴ, ὁ ἐν ἀγίοις Μεθόδιος, τὸν λαὸν πάντα συναγαγὼν, καὶ τὸν Κλῆρον ἅπαντα, καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ ἐκεῖσε παραγίνεται, ἐν οἷς ἦσαν καὶ οἱ λογάδες οὗτοι, οἱ ἐξ Ὀλύμπου, ὁ μέγας Ἰωαννίκιος, καὶ Ἀρσαάκιος, Ναυκράτιός τε, καὶ οἱ μαθηταὶ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, καὶ ὁ τοῦ μεγάλου ἀγροῦ Θεοφάνης, καὶ Θεόδωρος, οἱ γραπτοὶ καὶ ὁμολογηταί, Μιχαὴλ ὁ ἀγιοπολίτης, καὶ Σύγγελος, καὶ ἄλλοι πλεῖστοι, δέησιν ὀλυνύκτιον ὑπὲρ Θεοφίλου ποιοῦνται πρὸς τὸν Θεόν, πάντων εὐχομένων μετὰ δακρύων, καὶ συντόνῳ δεήσεως· καὶ τοῦτο δι' ὅλης τῆς πρώτης Ἑβδομάδος ἐπιτελεῖτο τῶν Νηστειῶν· καὶ αὐτῆς τῆς Βασιλείσεως Θεοδώρας, τὰ αὐτὰ ταῦτα μετὰ γυναιῶν, καὶ τοῦ λοιποῦ διαπραττομένης λαοῦ.

Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, Θεοδώρα ἡ Βασιλῆς, περὶ ὄρθρον αὐγάζοντα τῆς Παρασκευῆς εἰς ὕπνον τραπίσσει, ἔδοξεν εὐρεθῆναι παρὰ τὸν κίονα τοῦ Σταυροῦ, καὶ τινὰς, μετὰ Δορυβίου διερχομένους, τὴν ὁδὸν παριέναι, διάφορα κολαστηρίων ὄργανα περιφέροντας· μέσον δὲ τούτων, ἀγόμενον δέσμιον καὶ τὸν βασιλεῖα Θεοφίλον, ὅπι-

σφον περιηγκωνισμένον τὰς χεῖρας· τοῦτον δὲ γνωρίσασα, συνείπετο καὶ αὐτὴ τοῖς ἀπάγουσιν. Ἐπεὶ δὲ ἄχρι τῆς Χαλκῆς πύλης ἔφθασεν, εἶδεν ὑπερφυῖν τὴν ὄψιν ἀνδράτινα, καθήμενον ἔμπροσθεν τῆς Εἰκόνης τοῦ Χριστοῦ· οὗ κατέναντι τὸν Θεόφιλον ἔστησε. Τούτου δὲ τῶν ποδῶν ἀψαμένη ἡ Βασιλὶς, ὑπὲρ τοῦ βασιλέως ἰκέτευεν· ὁ δὲ, μόλις ἀνοίξας τὸ στόμα, Μεγάλη σου ἡ πίστις γίνυται, φησὶ· γίνωσκε οὖν, ὡς διὰ τὰ δάκρυά σου, καὶ τὴν πίστιν, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὴν παράκλησιν καὶ ἰκεσίαν τῶν δούλων μου καὶ τῶν Ἱερῶν μου, συγγνώμην δίδωμι Θεοφίλῳ τῷ ἀνδρί σου· εἰτα λέγει καὶ τοῖς ἀπάγουσι· Λύσατε αὐτόν, καὶ παράδοτε τῇ γυναικὶ αὐτοῦ. Ἡ δὲ τοῦτον λαβοῦσα, ὑπεχώρησεν, ἀγαλλιωμένη καὶ χαίρουσα· καὶ αὐτίκα ὁ ὕπνος ταύτην ἀνίησι. Καὶ ταῦτα μὲν Θεοδώρα ἡ Βασιλὶς ἔθεάσατο. Ὁ δὲ Πατριάρχης Μεθόδιος, τῶν εὐχῶν καὶ δεήσεων ὑπὲρ αὐτοῦ γινομένων, χάρτην καινὸν λαβὼν, ἔγραψεν ἐν αὐτῷ πάντων τῶν αἰρετικῶν βασιλέων τὰ ὀνόματα, ἐντάξας καὶ αὐτοῦ τοῦ Θεοφίλου, καὶ ὑποκάτω τῆς ἀγίας Τραπεζῆς λαβὼν ἅπαντα ἔθετο. Περὶ δὲ τὴν Παρασκευὴν, ὁρᾷ καὶ αὐτὸς Ἀγγελόν τινα φοβερὸν, τὸν μέγαν εἰσιόντα Νεών· καὶ πρὸς αὐτὸν γεγόμενον, φάναι λέγεται· Εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου, Ἐπίσκοπε, καὶ συγγνώμης ἔτυχεν ὁ βασιλεὺς Θεόφιλος· μηκέτι οὖν τοῦ λοιποῦ, περὶ τούτου διενόχλει τὸ Θεῖον. Ὁ δὲ πειρώμενος εἰ ἀληθὲς τὸ ὁρώμενον, τῆς στάσεως ὑποβὰς, καὶ τὸν χάρτην λαβὼν, καὶ ἀνελιξάμενος, εὔρεν, ὡς Θεοῦ κριμάτων! ἀπαληλειμμένον θεόθεν παντάπασιν τὸ τοῦ Θεοφίλου ὄνομα. Τούτο μαθεῖσα ἡ Βασιλὶς, ὑπερήσθη λίαν, καὶ τῷ Πατριάρχῃ διαμηνύεται, πάντα τὸν λαὸν συναθροῖσαι, μετὰ τῶν τιμίων Σταυρῶν, καὶ τῶν ἁγίων Εἰκόνων, ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, ὡς ἂν ὁ κόσμος τῶν ἁγίων Εἰκόνων ταύτῃ ἀποδοθείη, καὶ τὸ καινὸν τεράστιον ἅπασιν γνωρισθείη. Καὶ δὴ, πάντων, μικροῦ δεῖν, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ συναθροισθέντων μετὰ κηρῶν, καὶ ἡ βασιλὶς σὺν τῷ Υἱῷ παραγίνεται, καὶ Λειτουργίαν ἐπιτελεσαν, ἀναστηλωθεῖσιν τῶν ἁγίων καὶ σεβασμίων Εἰκόνων, παρὰ τῶν διειλημμένων ἁγίων Ἀνδρῶν, ἀνακηρυχθέντων μὲν τῶν εὐσεβούντων καὶ ὀρθῶς δοξαζόντων, τῶν δὲ ἐναντίων ἀσεβούντων καὶ μὴ τὴν τῶν ἁγίων Εἰκόνων τιμὴν ἀποδεχομένων, ἀποκηρυχθέντων, καὶ παραδοθέντων τῷ ἀναθέματι. Καὶ ἔκτοτε ὤρισαν οὗτοι οἱ ἅγιοι Ὁμολογηταί, ἐτήσιον οὕτω ταύτην τὴν ἱερὰν πανήγυριν γίνεσθαι, ἵνα μήποτε καὶ αὐθις τῇ αὐτῇ δυσσεδεῖα ἐμπέσωμεν.

Ἡ ἀπαράλλακτος Εἰκὼν τοῦ Πατρὸς, πρεσβείαις τῶν ἁγίων σὺ Ὁμολογητῶν ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Συγχορευέτω, τῆς Ἐκκλησίας τῇ φαίδροτῇ, πόθῳ θεϊκῷ Ἀγγέλων ἡ στρατιὰ, θεοφρόνως ἀναμέλπουσα· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Π᾿ Ἐκκλησία, τῶν πρωτότόκων καὶ πατῆ-
γυρις, χαίρει θεωμένη νῦν τὸν θεῖον λαόν, ὁμοφρόνως ἀναμέλποντα· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Αελυτρωμένοι, τῆς πρὶν ἀχλύος τῆς αἰρέ-
σεως, νεύσει Θεοδώρας τῆς αξιοπρεποῦς, Βασιλίδος ἀναμέλπομεν· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε. Θεοτοκίον.

Υπὲρ ταῖς ἄνω, χοροστασίας ἡρῆς Πάνα-
γνε, μόνη γενομένη Μήτηρ τοῦ Παντο-
γού· γεγηθότες οὖν κραυγάζομεν· Εὐλογημένη
σύ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμος Δέσποινα.
Καταβασία.

• Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ
• Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ
• φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· Εὐλογη-
• μένος εἶ, ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὡδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Θεσμούς Ἐκκλησίας πατρικούς, διαφυλάτ-
τοντες, Εἰκόνας γράφομεν, καὶ ἀσπαζό-
μεθα στόμασι, καὶ καρδίᾳ καὶ διλήματι, τῶν
τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν αὐτοῦ Ἀγίων κρίζον-
τες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν
Κύριον.

Επὶ τὸ πρωτότυπον σαφῶς, τὴν τῆς Εἰκό-
νος, τιμὴν, καὶ τὴν προσκύνησιν, ἀναβι-
βάζοντες σέβομεν· διηγορῶν τοῖς διδάγμασιν
ἀκολουθοῦντες, τῷ Χριστῷ πίστιν κραυγάζο-
μεν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν
Κύριον.

Νοῦν καταυγασθεῖσα φωτισμῷ, τοῦ θεοῦ
Πνεύματος, σεπτὴ Βασίλισσα, καρπούς
θεόφρονας ἔχουσα, τὴν εὐπρέπειαν ἡγάπησε,
τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὠραιότητα,
εὐλογῆσα, ἅμα πιβοῖς Ἰησοῦν τὸν θεάνθρωπον.
Θεοτοκίον.

Ακτίσι φωτὸς τοῦ νοητοῦ, καταλαμπόμενος
ὁ θεὸς Οἶκός σου, κατασκιαζεῖ νῦν ἅ-
παντας, τῇ νεφέλῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, καὶ ἁ-
γιαζεῖ τοὺς πιστοὺς, συμφώνως ψάλλοντας· Εὐ-
λογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.
Καταβασία.

• Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χαί-
• σματα, ἐν λαϊκῷ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναι-
• μιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσε-

• βείας ἔρασται, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλο-
• γείτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾨδὴ δ'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Γερογραφίαις Εἰκόνων, κεκοσμημένην καθορῶν-
τες, πάλιν τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν, μετ' εὐλα-
βείας πάντες προσδράμωμεν, καὶ τῷ Χριστῷ
βοήσωμεν· Σὲ μεγαλύνομεν Τρισάγιε.

Γέρας καὶ τιμὴν κεκτημένη, ἡ Ἐκκλησία τὸν
Σταυρόν σου, καὶ τὰς σεβασμίους Εἰκόνας,
καὶ τῶν Ἀγίων τὰ ἐκτυπώματα, μετ' εὐφροσύ-
νης Δέσποτα, θυμηδίας μεγαλύνει σε.

Λάμπρυνον τῇ Δείᾳ σου δόξῃ, τοὺς Βασιλεῖς
ἡμῶν Οἰκτίρμον, καὶ παρεμβολαῖς ἀγγε-
λικαῖς, καὶ πανοπλίαις τούτους περίφραξον, τὴν
τῶν ἐθνῶν θρασυτητα, καθυποτάσσων αὐτοῖς
Δέσποτα.

Θεοτοκίον.

Πρὸς τῆς προμήτορος Εὐας, ἡ καταδίκη
Θεοτόκε, ὅτι σὺ τὸν πάντων Δεσπότην,
ἀνερμηνεύτως Ἀγνὴ γεγέννηκας· οὐ νῦν τὴν
ἐμφέρειαν, ἐν ταῖς Εἰκόσιν ἀσπαζόμεθα.

Καταβασία.

• Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
• σου Παρθένα, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χρι-
• στός συναΐψας ταῖς διστώσας φύσεις· Διὸ ἐ-
• παγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξ αποστείλαριον τὸ Ἑωθινὸν Ἀναστάσιμον
ἀπαξ, εἴτα τὰ παρόντα·

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σκιρτήσατε κροτήσατε, μετ' εὐφροσύνης ᾄ-
σατε· Ὡς θαυμαστά σου καὶ ξένα, Χρι-
στὲ βοῶντες τὰ ἔργα! καὶ τίς ἰσχύσει ἐξεῖπεν,
Σῶτερ ταῖς δυναστείαις σου, τοῦ τὴν ἡμῶν ὁ-
μόνοιαν, καὶ συμφωνίαν εἰς μίαν, ἐνώσαντος
Ἐκκλησίαν;

Θεοτοκίον.

Ρομφαῖαι νῦν ἐξέλπιον, τῆς δυσμενοῦς αἰρέ-
σεως, καὶ τὸ μνημόσυνον ταύτης ἐξηφανί-
σθη μετ' ἧχου· τὸν γὰρ Ναόν σε Πάναγνε, παν-
ευπρεπῶς θεώμενοι, κεκοσμημένον χάρισι, τῶν
σεβασμίων Εἰκόνων, χαρᾶς πληρούμεθα πάντες·
Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα, δ'. καὶ
ἐν Ἀνατολικόν· καὶ τοῦ Τριωδίου τὰ παρόντα
Προσόμοια γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν,

Εν σοὶ νῦν ἀγαλλεσθαι, ἡ Ἐκκλησία φιλάν-
θρωπε, τῷ Νυμφίῳ καὶ Κτίστῃ αὐτῆς,
τῷ ταύτην θελήματι, θεοπρεπεσταίτῳ, ἐξ εἰ-
δῶλων πλάνης, λυτρωσαμένῳ καὶ σαυτῷ, ἀρ-
μοσαμένῳ τιμίῳ Αἵματι, παιδρῶς ἀπολαμβά-

νουςα, τὴν ἱερὰν ἀναστήλωσιν, τῶν Εἰκόνων,
καὶ χαίρουσα, σὲ ὑμνεῖ καὶ δοξάζει πιστῶς.

Στίχ· Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ
μου· δηγήσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου.

Σαρκὸς τὸ ἐκτύπωμα, ἀναστηλοῦντές σε Κύ-
ριε, σχετικῶς ἀσπαζόμεθα, τὸ μέγα μυή-
ριον, τῆς Οἰκονομίας, τῆς σῆς ἐκδηλοῦντες· οὐ
γὰρ δοκήσει, ὡς φασίν, οἱ θεομάχοι παῖδες τοῦ
Μάνεντος, ἡμῖν ὥφθης φιλάνθρωπε, ἀλλ' ἀληθείᾳ
καὶ φύσει σαρκὸς, δι' αὐτοῦ ἀναγόμενοι, πρὸς
σὸν πόθον καὶ ἔρωτα.

Στίχ· Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω
ἡ χεὶρ σου, μὴ ἐπιλάβου τῶν πενήτων σου
εἰς τέλος.

Πέρα χαρμόσυτος, καὶ εὐφροσύνης ἀνά-
πλεως, πεφανέρωται σήμερον· φαιδρότης
δογμάτων γὰρ, τῶν ἀληθεστάτων, ἀστράπτει
καὶ λάμπει, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, κεκοσμη-
μένη ἀναστηλώσεσιν, Εἰκόνων τῶν ἁγίων νῦν,
ἐκτυπωμάτων καὶ λάμπεσι· καὶ ὁμόνοια γίνε-
ται, τῶν πιστῶν θεοδράβευτος.

Δόξα· Ἰδιόμελον· Ἦχος πλ. β'.

Μωσῆς τῷ καιρῷ τῆς ἐγκρατείας, Νόμον ἐ-
δέξατο, καὶ λαὸν ἐπεσπάσατο· Ἠλίας
νηστεύσας, Οὐρανοὺς ἀπέκλεισε· τρεῖς δὲ Παῖ-
δες Ἀβραμιαῖοι, τύραννον παρανομοῦντα, δια-
νηστείας ἐνίκησαν· Δι' αὐτῆς καὶ ἡμᾶς Σωτὴρ
ἀξιώσον, τῆς Ἀναστάσεως τυχεῖν, οὕτω βοῶν-
τας· Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος ἰσχυρός, Ἅγιος ἀθά-
νατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν· Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις Θεοτόκε.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς δὲ τὴν Λιτὴν, ἐν τῷ Νάρθηκι, ψάλλομεν τὸ
Δοξαστικὸν Ἑωθινὸν Ἰδιόμελον.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου,
καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Τριωδίου, ἡ ε'. ᾨδὴ·
Ὁ Ἀπόστολος· Προκείμενον, Ἦχος δ'.

ᾨδὴ τῶν Πατέρων.

Εὐλογητός εἶ, Κύριε ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.
Στίχ· Ὅτι δίκαιος εἶ ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐποίησας ἡμῖν.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. ΙΑ'. 24.

Αδελφοί, πίστει Μωσῆς μέγας γενόμενος,
ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς Φα-
ραῶ· μᾶλλον ἐλόμενος συγκακοιχεῖσθαι τῷ

λαῶ τοῦ Θεοῦ, ἡ πρόσκαιρον ἔχειν ἀμαρτίας ἀπόλαυσιν· μείζονα πλοῦτον ἡγησάμενος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ θησαυρῶν, τὸν ὀνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ· ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν. (Κεφ. ΙΑ'. 32.) Καὶ τί ἔτι λέγω; ἐπιλείψει γὰρ με διηγούμενον ὁ χρόνος, περὶ Γεδεὼν, Βαρὰκτα, καὶ Σαμφῶν, καὶ Ἰεφθαί, Δαυὶδ τε καὶ Σαμψὴλ, καὶ τῶν Προφητῶν. Οἱ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολαῖς ἔκλιναν ἀλλοτρίων. Ἐλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἕτεροι δὲ ἐμπαυγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειρίσθησαν, ἐν φόβῳ μαχαίρας ἀπέθανον· περιήλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν· ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι (ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος)· ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι, καὶ ὄρεσι, καὶ σπηλαίοις, καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες, μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως, οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττον' τι προβλεψάμενοι, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελευτῶσιν.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος πλ. δ'.

Μωϋσῆς, καὶ Ἀαρὼν ἐν ταῖς ἱερεῦσιν αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν.

Κοινωνικόν.

Λίνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν Οὐρανῶν.

Μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν τοῦ Ὁρθρου, καὶ πρὸ τῆς Λειτουργίας, λιτανεύομεν κοινῶς μετὰ τῶν ἀγίων τοῦ Σταυροῦ ξύλων, καὶ τῶν σεπτῶν Εἰκόνων, καὶ ἀπερχόμεθα ἐν τόπῳ ὠρισμένῳ, ὅπου δεῖ ἀναγινώσκειν τὸ Συνδικόν. Πορευομένων δὲ καὶ ἀναστρεφόντων ἡμῶν, ψάλλομεν τὸν παρόντα Κανόνα, ποίημα τοῦ ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Βοηθὸς καὶ σκεπαστής.

Χαριστήριον ὧδην, τῷ εὐεργέτῃ Θεῷ τῶν ὅλων, ἄσωμεν πιστοί, ὅτι ἡγείρεν ἡμῖν, σωτήριον κέρας, βασιλείαν κραταίαν, Ὁρθοδόξιας πρόμαχον.

Δίς.

Ἐπεφάνη ἀληθῶς, ἡ θεία χάρις τῇ Οἰκουμένῃ, δόξα καὶ τιμὴ, πεφανέρωται νῦν, σκιρτᾷ Ἐκκλησία, δεξαμένη τὴν στολὴν, τῆς ἑαυτῆς γυμνώσεως.

Τὸν χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ, διερρήγμένον ὑπὸ τοῦ πλάινου, καὶ φαρμακουργοῦ, Ἰωάννου τοπρίν, οἱ θεῖοι Πατέρες, ἐξυφάναντες σαφῶς, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔδωκαν.

Τοῦ Κυρίου τὴν μορφήν, ἀπολαβοῦσα ἡ Ἐκκλησία, χαίρει καὶ σκιρτᾷ σὺν τοῖς τέκνοις αὐτῆς, ὡς νίκης βραβεῖα, δεξαμένη παρ' αὐτοῦ, Ὁρθοδοξίας σύμβολα.

Ἀισχυνηθήτωσαν λοιπὸν, καὶ ἐντραπήτωσαν μεμνηνότες, Δῆζιξ ὁ δεινός, καὶ Ἀντώνιος, σὺν τῷ Ἰωάννῃ, καὶ Θεοδώρῳ ἀμφοῖν, οἱ ἀρνῆται τῆς πίστεως.

Ἰαννὶς καὶ Ἰαμβρίς, ἀνθεστηκότες τῷ νομοθέτῃ, πάλαι Μωϋσῇ, κατησχύνθησαν· νυνὶ δὲ ὁ πλάινος, Ἰωάννης ἀληθῶς, σὺν Ἀντωνίῳ δαίκνυνται.

Σὺ διερρήξας Χριστέ, τὴν ξυνωρίδα τῶν θεομάχων, καὶ τὸν στολισμόν, ἀποδέδωκας, τῇ σῇ Ἐκκλησίᾳ, ὑπὲρ ἧς ὡς ἀγαθός, τὸ Αἷμά σου ἐξέχεας.

Δόξα.

Σὲ Τριάς θεολογῶ, καὶ προσκυνῶ σου τὸ θεῖον κράτος· ρύσαι πειρασμῶν, ἐκ παντοίων με· εἰς σὲ γὰρ πιστεύω, τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν βχσίλειον στολὴν, ἐκ σοῦ Παρθένα Θεὸς φορέσας, ὥφθη τοῖς βροτοῖς, ἀνθρωπόμορφος, διπλοῦς κατ' οὐσίαν· οὐ τὸ εἶδος τῆς μορφῆς, ἐν προσκυήσει ἔχαμεν.

Ὡδὴ γ'. Στερέωσον Κύριε.

Εὐφραίνεσθε ἅπαντες, χοροὶ Πατέρων καὶ Ἀποστόλων, καθορώντες, τὴν προσκύνησιν, τῶν Εἰκόνων, ἣν περ ἐμφανῶς παρεδώκατε.

Δίς.

Τὸ κάλλος μου ἔλαβον, καὶ τὴν στολὴν μου ἐνεδυσάμην, ἐκδοάτω ἡ πανάμωμος, Ἐκκλησία, ἣν περ Ἰωάννης ἐξέδυσεν.

Ἀισχύνητε ἄνομοι, αἰρεσχαλοῦντες κατὰ Κυρίου· ἐσαρκώθη καὶ ἐφάνη γὰρ, ἐν εἰκνῇ· ἣν περ σχετικῶς ἀσπαζόμεθα.

Τὰ βέβηλα δόγματα, καὶ ταῖς ἀθέτους διδασκαλίαις, Ἰωάννου τοῦ παραφρανοῦ, τίς ἐξείποι, τρόπους δελφικούς ἐκτιθέμενος;

Ἀνάθεμα Δῆζικι, καὶ Ἰωάννῃ σὺν Ἀντωνίῳ, Θεοδώρῳ τῷ ἀθέῳ τε, καὶ βλασφήμῳ, ἅμα Θεοδότῳ παραφρονί.

Τὰ αἵματα κράζουσι, τὰ ἐκχυθέντα ὑπὲρ τῆς θείας, σαρκοφόρου ἀμοκώσεως, τοῦ Δεσπότη, ὅπερ Ἰωάννης ἐξέχευεν.

Εδίωξε Κύριος, τὴν ξυκωρίδα τῶν αἰλλοτρίων, καὶ ἀπέδωκε τὰ ἴδια, τοῖς ἰδίοις. Δόξα τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι.

Δόξα.

Ἦν ἀναρχον θείησιν, καὶ ἐξουσίαν καὶ βασιλείαν, τῆς Τριάδος προσκυνήσωμεν, ὀρθόδοξως, Ἄρειον αἰεὶ στηλιτεύοντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κυρίως σε Δέσποιναν, ὁμολογοῦμεν Θεὸν τεκνοῦσαν, μὴ προσέχοντες τοῖς ῥήμασι, Νεστορίου, ἀλλὰ τῶν Πατέρων τοῖς δόγμασιν.

ᾠδὴ δ'. Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης.

Αγάλλου ἡ Ἐκκλησία, καὶ πᾶσα πόλις καὶ χώρα ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνοιγέσθω νῦν τὰ ἀσκητήρια, καὶ οἱ παρθενῶνες καλλωπίζεσθε τὰ Λείψανα, καὶ Εἰκονίσματα τῶν Μαρτύρων, ἀξίως προσκυνεῖσθωσαν.

Δίς.

Χριστὸς ὑμᾶς προσκαλεῖται, συνελθετε νῦν προθύμως, θεῖοι Πατέρες, καὶ τὴν θείαν τῆς αὐτοῦ σαρκώσεως, Ἀποστολικῶς ἀνιστορήσατε, τὰ θαύματα καὶ τὰ παθήματα, καθὼς γράφει, τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον.

Αθροίσθητε γεγηθότες, τὰ πλήθη τῶν Μοναζόντων ἐν παρρησίᾳ· εἰν γὰρ κακῶς ἰσχύσασι, πάλιν ἡττηθήσονται οἱ δειλαιοὶ· καὶ ἦν ἂν βουλήν βουλευσῶνται οἱ τοιοῦτοι, διασκηδάσει Κύριος.

Αί μᾶστιγες τῶν Πατέρων, τὰ αἵματα τῶν αὐλώπων ἔλασαν ὄντως· ἐξορίαί συνεχεῖς ἐπαύσαντο, καὶ εἰρήνη πᾶσι πολιτεῖται· οὐκέτι ἰσχύσει τὸ δράμα τῆς γοητείας· Θεὸς γὰρ μεθ' ἡμῶν ἐστίν.

Η ἄμπελος τῆς κακίας, ἐξέτεινε τὰ κλήματα τῆς ἀσεθείας, καὶ τὸν βότρυν τὸν πικρὸν, ἐξηνθήσε, καὶ θυμὸς δρακόντιος ὁ οἶκος αὐτῶν· ἐξ οὗ τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου ἐπότισαν ὄντως, τὴν θολερὰν κακόνοιαν.

Εμίαναν τὸν Ναόν σου, ἀθέσμοις χειροτονίαις διὰ χρημάτων, καὶ κανονικῶς οὗτοι ἐκδέβληνται, καὶ τῆς θείας δόξης ἐκπεπτώκασιν, ὁ Σίμων ὁ μάγος, σὺν τούτῳ καὶ Ἰωάννης, καὶ ὁ δεινὸς Ἀντώνιος.

Τοὺς θῆρας καὶ θεομάχους, Ἀντώνιον τὸν βέβηλον, καὶ παραβάτην, Ἰωάννην τὸν σατανογνώμονα, καὶ τῆς Ἐκκλησίας πολεμήτορα, ὡς λύκους βαρεῖς συνελθόντες, Ἀνάθεμα τρίς, πιστοὶ ἀναδοήσωμεν.

Δόξα.

Η ἄκτιστος Μοναρχία, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα σὲ προσκυνοῦμεν· ἦν τὰ Χερουβὶμ τὰ πολυόμματα, καὶ τὰ Σεραφὶμ τὰ ἐξαπτέρυγα, ὑμνοῦσι κραυγάζοντα· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος αἱ, ὦ Παντοκράτωρ ὕψιστε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αγίων ἀγιωτέρα, καὶ πάντων ὑψηλότερα τῶν ποιημάτων, μόνῃ ἀνεδείχθης Μητροπάρθενε, ὡς αὐτὸν κηῖσασα τὸν Πλάστην σου· διὸ τὴν ἀγίαν μορφήν σε Θεογεννητορ, ἐν προσκυνήσει ἔχομεν.

ᾠδὴ ε'. Ἐν νυκτὸς ὀρθρίζοντα.

Ο Χριστὸς νενίκηκε, σκιρπάτω ἡ γῆ· πέπαυται θόρυβος, πέπαυται καὶ ὁ κλαυθμὸς, τῶν τοῦ Κυρίου δούλων· ἡ Πίστις δὲ πανταχοῦ, τῷ Κόσμῳ ἐφηπλώθη.

Δίς.

Εν εἰκόνι βλέποντες τὴν Σταύρωσιν, σέβοντες στέργομεν, ἀσπαζόμενοι Χριστὸν, καὶ τὰ αὐτοῦ σημεῖα, καὶ προσκυνοῦμεν αὐτὰ, οὐχ ὡς θεοὺς τιμῶντες.

Πνεῦμα τὸ πολύρρημον καὶ βλάσφημον, Διήζικος πέπαυται, τὸ λαλοῦν διαπαντός, ἡμέραν καθ' ἡμέραν, κατὰ τῆς θείας μορφῆς, Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀγίων.

Ἦνα τί τρισάθλιε μεμίσηκας, μόρφωσιν ἄχραντον, τῆς σαρκώσεως Χριστοῦ, καὶ τῶν Ἀγίων πάντων; μὴ γὰρ εἰδώλοις κωφοῖς, οἱ πιστοὶ προσκυνοῦμεν;

Ασεβείας ὄργανα τυγχάνοντες, ἤθροισαν σύνοδον, ἱερέων ἀσεβῶν, κατὰ Θεοῦ ὑψίστου, ὡς Ἰουδαῖοι τοπρίν, Ἄννας καὶ Καϊάφας.

Εν ἡμέρᾳ Κρίσεως πανάθλιε, στήσονται ἑλεγχοὶ, τῆς ἀθέου σου ψυχῆς, ὁ δῆμος τῶν Πατέρων· ὧν περ ἀμέτροις πληγαῖς, ἐγύμνωσας τὰς σάρκας.

Εκκλησίαι ἅπασαι βοήσουσι, κράζουσai ἅπασαι, στερηθεῖσαι ὑπὸ σε, τῆς μορφῆς τοῦ Κυρίου, καὶ τῶν Ἀγίων αὐτοῦ, τῶν ἱερῶν Εἰκόνων.

Δόξα.

Η τὸ πᾶν συνέχευσα τῷ κράτει σε, δόξα σοι, δόξα σοι, τρισυπόστατε Μονὰς, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, τῆς πεποιθότας εἰς σέ, ρῦσαι παντοίας βλάβης.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ος χρυσοκαλλώπιστον λυχνίαν σε, Δέσποινα σέβομεν, τὴν τὸ φῶς τὸ νοητὸν, γεννήσασαν τῷ Κόσμῳ, καὶ τὴν ζοφώδη ἀχλὺν, μειώσασαν Παρθένε.

ᾠδὴ ε'. Ἐβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Ε'βόησαν οἱ ἄγρυπνοι φύλακες, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, πρὸς αὐτὸν αἰτοῦντες, δοθῆναι τὴν εἰρήνην· καὶ εἰσήκουσε, καὶ προσέσχε τῇ δεήσει.

Δίς.

Διηλεγκται τοῦ πλάνου τὰ θήρατρα, ταῖς τῶν Πατέρων διδασκαίς, καὶ Θεὸς ὑμνεῖται, σαρκὶ μεμορφωμένος, ὁ ἀπερίγραφτος, τῇ Θεότητι ὑπάρχων.

Οἱ συνεργοὶ τῆς πλάνης αἰσχύνεσθε, καὶ ἀπολέσθωσαν ὁμοῦ, σὺν τῷ Ἀντωνίῳ, Θεόδοτος, καὶ Ληζιζ, καὶ Θεόδωρος, ὁ βυθὸς τῆς ἀπώλειας.

Τὸ στόμα σου διήνοιξας ἄθλιε, οὐκ ἐν ὧδαῖς πνευματικαῖς, ἀλλ' ἐν βλασφημίαις, κατὰ τοῦ σοῦ Δεσπότη, ἀπωθούμενος, τὴν σεπτὴν Εἰκονουργίαν.

Διέστρεψας Πατέρων τὰ δόγματα, καὶ Ἀποστόλων διδασκαίς, ἀλληναίλως γράφων, κατὰ τὴν σὴν θρησκείαν, τὴν παράνομον, Ἰωάννη χριστομάχε.

Σοῦ ὁ καπνὸς δακρύων ἐνέπλησε, τῶν εὐσεβούντων ὀφθαλμούς· ἀλλὰ τῷ ἀνέμῳ, τῶν θείων Διδασκάλων, δισκειδασται, ματαιόφρον Ἰωάννη.

Σὺ τὴν στολὴν τὴν θείαν διέρρηξας, ὥσπερ ὁ Ἄρειος τοπρίν, τὸν Χριστοῦ χιτῶνα· διὸ τῆς Ἐκκλησίας, πόρρῳ βεβλησαι, ἐκβληθεὶς καθάπερ κύων.

Δόξα.

Μίαν ἀρχὴν δοξάζω Θεότητος, ἐν ὑποστάσει τρισίν· εἰς Θεὸς γὰρ ἐστι, Πατὴρ Υἱός, καὶ Πνεῦμα, καὶ διήρηται, χαρακτηρσι καὶ προσώποις.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Προφητικῶς Ἀγνή Θεοδόξαστε, πόλις εἰδείχθη τοῦ Θεοῦ, ἐξ ἧς ἐγεννήθη, αὐτὸ ὁ Παιστής σου, μετὰ τόκον σε, ὡς τοπρίν διαφυλάξας.

ᾠδὴ ζ'. Ἠμάρτομεν, ἠνομήσαμεν.

Τὴν κάμνον τῆς αἰρέσεως νῦν κατέσβεσεν ἡ θεία χάρις, φλέγουσα νοουμένους Χαλδαίους, καὶ δροσίζουσα, Τριαδὸς θειάποντας, τετραπλαῖς ἐβδομαδεσιν ἐτῶν, αὐτὴν διακρατήσασαν.

Δίς.

Πεποίκεται, περιβέβληται, κεκαλλώπισται ἡ Ἐκκλησία, μόρφωσιν τοῦ Δεσπότη τῶν ὁλῶν, τῆς σαρκώσεως, καὶ τῶν παθημάτων αὐτοῦ, καὶ τὰ σύμβολα φέρουσα εἰς τέλος, κατὰ τοὺς θείους θείους.

Ε'όρταζε, πανηγύριζε, ὁ χριστῶνυμος λαὸς Κυρίου, βλέπων τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πάλιν, διαλάμπυσαν τὸ κάλλος τῆς θείας μορφῆς· ἦν Θεὸς ὢν ἐφόρεσεν, ὡς ἄνθρωπος, διὰ τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Ε'πτώχευσε, καὶ ἐπείνασε, καὶ ἐδίψησε σαρκὶ ὁ Λόγος, ταῦτα τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας, ἰδιώματα, δι' ὧν περιγράφεται· οὗτος δὲ τῇ Θεότητι, ἀπλοῦς ἐστι, καὶ ἀπερίγραφτος.

Κατήρηται, τὰ τεράστια, καὶ μαντεύματα τοῦ χριστομάχου· ἴσος γὰρ τῶν Ἑλλήνων εἰδείχθη, ὑψαυχούμενος, τοῖς τούτων συγγράμμασιν, ἃ δικαίως ἐλίκμησαν καθάπαν, αἱ τῶν δικαίων φωναί.

Τὰ κρύφια, καὶ παμβέβηλα, καὶ ψυχώλεθρα διδάγματα σου, ποία ἐκδηγήσεται γλῶσσα; ἢ τὴν πρόρρησιν, τῆς ἐγγαστριμύθου σου, Ἰωάννη ψευδώνυμε, καὶ πρόδρομε, τοῦ ἀντιχρίστου Σατάν;

Οὐκ ἔδει σε, ὦ παράνομε, ὀνομαζέσθαι τοιαύτην κλήσιν, μᾶλλον δὲ Πυθαγόραν καὶ Κρόνον, καὶ Ἀπολλῶνα, ἢ τινὰ τῶν ἄλλων θεῶν· ὢν τὸν βίον ἐζήλωσας, τερπόμενος, ταῖς ἀσελγείαις αὐτῶν.

Δόξα.

Αἴδιον, παντοδύναμον, ἀκατάληπτον πιστὰ Τριάδα, πάντες Πατέρα Υἱόν, καὶ Πνεῦμα προσκυνήσωμεν, καὶ θεολογήσωμεν, ἀσυχύτως κραυγαίζοντες· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, εἰ ὁ Θεός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πανύμνητε, πολυδόξαστε, Μητροπάρθενε Θεοκυήτορ, λύτρωσαι χαλεπῶν ἐγκλημάτων, τοὺς τιμῶντάς σου, τὴν ἄχραντον κύησιν· οὐ γὰρ ἄλλην βοήθειαν κεκτήμεθα, πλὴν σου Θεόνυμφε.

ᾠδὴ η'. Ὁν Στρατιαὶ Οὐρανῶν.

Προφητικῶς, ἀγαλλιασώμεθα, καὶ εὐφρανθώμεν πιστοὶ, πάντες μυστικῶς· αὕτη γὰρ ἡ ἡμέρα, ἐν ἣ ὁ Χριστὸς ὁ Λόγος, τὴν ἰδίαν στολὴν, ἀπέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Πολεμικῶς, ὥσπερ παρετάξαντο, κατὰ Χριστοῦ τῆς μορφῆς, ὁμοθυμαδόν, Ληζιζ καὶ Ἰωάννης, τὸ ζεύγος τοῦ Βελίαρ, πελέκει τῆς κακίας, ἐγκόψαντες τὴν Ἐκκλησίαν.

Τὶς μὴ θρηνήσῃ, τὸ μέγα τόλμημα, τὴν θείαν βλέπων Μορφήν, τὴν ἐν τῇ Χαλκῇ, πύλῃ τοῦ παλατίου, ὑπὸ ἀνδρῶν ἀνόμων, λίθοις βαλλομένην, τῇ διδαχῇ τοῦ Ἰωάννου;

Πῶς οὐ συνήκας, τυφλὴ πανάθλια, ἐσκοτισμένε τὸν νοῦν, τὴν ὑπουρανὸν, βλέπων κεκοσμημένην, Χριστοῦ τῷ χαρακτήρι, ἀλλὰ μόνος ἔσχες, τὸ φρόνημα τῶν Ἰουδαίων;

Σὺ παντελῶς, καθελεῖν ἐνόμισας, τῶν θείων Ἐκκλησιῶν, τὴν σαρκολαμπήν, Μόρφωσιν τοῦ Κυρίου, καὶ τῶν Ἀγίων πάντων· ἀλλ' ἡ θεία χάρις, καθεῖλέ σου τὴν τυραννίδα.

Τὰ ἱερά, τῶν Ἀγίων Λείψανα, καὶ τὰς Εἰκόνας αὐτῶν, Ληζιέ οὐ δεινός, ἅμα τῷ Ἰωάννῃ, οὐδόλως προσκυνεῖσθαι, ἔφασκον ἀνόμως, οἱ ἀριηται τῆς εὐσεβείας.

Δόξα.

Παντουργικὴν, Θεαρχίαν σέβοντες, ἐν χαρακτῆρσι τρισί, πάντες εὐσεβῶς, ἀναρχον τὸν Πατέρα, συνἀναρχον τὸν Λόγον, Πνεῦμα συνεκλάμπον, δοξάζωμεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χριστιανῶν, ἡ βεβαία γέφυρα, τὸ καύχημα τῶν πιστῶν, καὶ καταφυγή, Δέσποινα Θεοτόκε, αὐτῇ ὑπάρχεις μόνη, πάντας βοηθοῦσα, καὶ σῶζουσα ἐκ τῶν κινδύνων.

ᾠδὴ δ'. Ἀσπόρου συλλήψεως,

Τὰ ἔθνη κροτήσατε, χοροὶ Πατέρων σπεύσατε, οἱ Ἀσκηταὶ δέ, καὶ οἱ ἐν τοῖς ὄρεσι, συνέλθετε ἡμεῖς, οἱ διωχθέντες παλαι, ἀπὸ τοῦ πλάνου καὶ δυσσεβοῦς, Ἰωάννου στηλιτεῦσαι, τὰς μαγείας καὶ μαντεῦματα.

Δίς.

Εὐφραίνου ἡ ἔρημος, καὶ Οἰκουμένη ἅπασα, τὰ ὄρη πάντα, γλυκασμὸν σταλάξατε, βουνοὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι Χριστὸς ὁ Λόγος, εἰρήνην ἔδωκε τοῖς ἐν γῇ, καὶ ταῖς θείαις Ἐκκλησίαις, τὴν ἐνότητα τῆς Πίστεως.

Θεὸς ἐκδικήσεων, νῦν ἐπαρρήσιασατο, Χριστὸς ἐπέστη, ἐνισχύων σήμερον, τοὺς θείους Διδασκάλους, ἐν παρρήσίᾳ λέγειν, τὴν συγκατάβασιν αὐτοῦ, καὶ τὴν Σάρκωσιν βεβαίως, ἐν εἰκόνι περιγράφεσθαι.

Μακρόθυμε Κύριε, ὡς θαυμαστά τὰ ἔργα σου! τίς ἀριθμήσει, τὴν φιланθρωπίαν σου; πῶς βλέπων κτεινομένους, διὰ τὴν σὴν

Εἰκόνα, τοὺς Ἱερεῖς σου, καὶ Ἀσκητὰς, οὐ κατέφλεξας τοὺς πλάινους, ἀλλ' ἠνέσχου ὑβρίζομενος;

Ο πῆξας ἀσάλευτον, τὴν Ἐκκλησίαν Κύριε, καὶ πύλαι Ἄδου, ταύτης οὐ κατίσχυσαν· αὐτὸς τὴν εἰρήνην σου, παράσχου τῷ λαῷ σου· ἵνα σὲ πάντες εἰλικρινῶς, ἐν μιᾷ δοξολογίᾳ, προσκυνῶμεν, καὶ δοξάζωμεν.

Ανάθεμα ἔσωσαν, οἱ μὴ τιμῶντες Δέσποτα, τὸν χαρακτῆρα, τῆς σῆς σωματώσεως, πρὸ πάντων Ἰωάννης, ἅμα σὺν Ἀντωνίῳ, καὶ Θεοδώρῳ τῷ δυσσεβεῖ, Θεοδότῳ καὶ τοῖς ἄλλοις, τοῖς ἀλάστορσι τῆς Πίστεως.

Οδοὺς τὴν εἰρήνην σου, τοῖς Ἀποστόλοις Δέσποτα, καὶ νῦν παράσχου, σὴν γαλήνην ἅπασι, συνάγων τῇ χειρί σου, τοὺς δισκορπισμένους, καὶ ὥσπερ πρόβατα λογικά, συναρίθμησον τῇ μάνδρᾳ, τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας σου.

Δόξα.

Δοξάζω Θεότητα, Πατὸς Υἱοῦ καὶ Πνεύματος, τὴν μίαν φύσιν, τρισὶν ὑποστάσεσιν, οὐσίαν ἀμέριστον, διαιρετὴν προσώποις, ὁμοβασίλειον παντουργόν, πανσθενὴ τελεταρχίαν, τὴν συνέχουσιν τὰ σύμπαντα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η πάντων βοήθεια, καὶ σκέπη καὶ ἀντίληψις, Θεοκυῆτορ, δεῖξον ὅτι δύνασαι, πρεσβεῦειν ὑπὲρ πάντων, εἰς σὲ καταφευγόντων, καὶ ἀπελαύνεις τοὺς δυσσεβεῖς, τῇ δυνάμει τοῦ Υἱοῦ σου· ὡς γὰρ Μήτηρ πάντα δύνασαι.

Καὶ ὅτε φθάσωμεν εἰς τὸν ὠρισμένον τόπον, λέγομεν τὸ Τροπάριον.

τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν Ἀγαθέ.

Δόξα, καὶ νῦν, ἕτερον. Ἦχος β'.

Καὶ ὁ χορὸς τῶν Πρόφητῶν, μετὰ Μωσῆ καὶ Ἀαρὼν, εὐφροσύνη εὐφραίνεται σήμερον· ὅτι πέρας τῆς προφητείας προαγαγὼν, λάμπει ὁ Σταυρὸς, ἐν ᾧ ἡμᾶς ἔσωσας. Αὐτῶν ταῖς ἱεσίαις Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσαν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ Σ'. ΣΥΝΟΔΟΥ

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Εὐλόγησον Πάτερ.

Ε'ποφειλομένη πρὸς Θεὸν ἐτήσιος εὐχαριστία, κατ' ἡμέραν ἀπελάδομεν τὴν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, σὺν ἀπαδείξει τῶν τῆς εὐσεβείας δογμάτων, καὶ καταστροφῇ τῶν τῆς κακίας δυσσεδημάτων.

Πρηφητικαῖς ἐπόμενοι ῥήσεσι, Ἀποστολικάς τε παραινεῖσιν εἰκόντες, καὶ εὐαγγελικάς ἱστορίας στοιχειούμενοι, τῶν ἐγκαινίων τὴν ἡμέραν ἑορτάζομεν. Ἡσαΐας μὲν γάρ φησιν, Ἐγκαινίζεσθαι νήσους πρὸς τὸν Θεόν· τὰς ἐξ ἐθνῶν ὑπαινιττόμενος Ἐκκλησίας· εἶεν δ' ἂν Ἐκκλησίαι, οὐχ αἱ τῶν ναῶν ἀπλῶς οἰκοδομαὶ καὶ παιδρότητες, ἀλλὰ τῶν ἐν αὐταῖς εὐσεβούντων τὸ πλήρωμα, καὶ οἷς ἐκεῖνοι τὸ Δεῖον ὕμνοις καὶ δοξολογίαις θεραπεύουσιν. Ο' δὲ Ἀπόστολος αὐτὸ τοῦτο παραινῶν, ἐν καινότητι ζωῆς περιπατῆσαι διακελεύεται, καὶ εἴτις ἐν Χριστῷ καινὴ κτίσις, ἀνακαινίζεσθαι. Τὰ δέ γε Κυριακὰ λόγια, καὶ προφητικὴν δεικνύντα κατάστασιν, Ἐγένετό φησι, τὰ ἐγκαίνια ἐν Ἱεροσολύμοις, καὶ χειμῶν ἦν, εἴτε ὁ νοητὸς, κατ' ὅν τὸ τῶν Ἰουδαίων ἔθνος κατὰ τοῦ κοινου Σωτῆρος τὰς τῆς μισαιφονίας ἐκίνει καταιγίδας τε καὶ τὸν τάραχον, εἴτε καὶ ὁ τὰς σωματικὰς αἰσθήσεις τῇ τοῦ αἵρος ἐπὶ τὸ κρυμῶδες παραλυτῶν μεταβολῇ. Γέγονε γάρ ὃ καὶ κατ' ἡμᾶς χειμῶν, οὐχ ὁ τυχόν, ἀλλ' ὁ τῷ ἄντι, τῆς μεγάλης κακίας, ἐκχέων τὴν ὀμότητα· ἀλλ' ἦνθησεν ἡμῖν τῶν χαρίτων τοῦ Θεοῦ τὸ πρωτοκαίριον ἔαρ, ἐν ᾧ τὸν εὐχαριστήριον ἐπ' ἀγαθοῖς ἑρισμόν, τῷ Θεῷ συνεληλύθαμεν ποιήσασθαι, ὡς ἂν φαίημεν ψαλμικώτερον· Θεὸς καὶ ἔαρ σὺ ἐπλάσας αὐτὰ, μνήσθητι ταύτης. Καὶ γὰρ τοὺς ὀνειδίσαντας Κύριον ἐχθροὺς, καὶ τὴν τούτου ἀγίαν προσκύνησιν ἐν ἀγίαις Εἰκόσιν ἐξατιμώσαντας, ἐπαρθέντας τε καὶ ὑψωθέντας τοῖς δυσσεδήμασι, κατέρραξεν αὐτοὺς ὁ τῶν θαυμασίων Θεός, καὶ τοῦ τῆς ἀποστασίας φρυγμάτος κατηδάφισεν· οὐδὲ παρῆδε τὴν φωνὴν τῶν βοώντων πρὸς αὐτόν· Μνήσθητι Κύριε, τοῦ ὀνειδισμοῦ τῶν δούλων σου, οὗ ὑπέσχον ἐν τῷ κόλπῳ μου πολλῶν ἐθνῶν· οὐ ὀνειδίσαν οἱ ἐχθροί σου Κύριε, οὐ ὀνειδίσαν τὸ ἀντάλλαγμα τῷ Χριστῷ σου. Ἀντάλλαγμα δ' ἂν εἴναι τοῦ Χριστοῦ, οἱ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ἐξαγορασθέντες, καὶ πεπιστευκότες αὐτῷ, διὰ τε λόγου ἀνακηρύξεως, καὶ εἰκονικῆς ἀνατυπώσεως, δι' ὧν τὸ μέγα τῆς Οἰκονομίας

ἔργον τοῖς λειπτρωμένοις ἐπιγινώσκειται, διὰ Σταυροῦ τε, καὶ τῶν πρὸ τοῦ Σταυροῦ, καὶ μετὰ τὸν Σταυρὸν παθῶν τε καὶ θαυμάτων αὐτοῦ· ἐξ ὧν καὶ ἡ τῶν αὐτοῦ παθμάτων μίμησις, εἰς Ἀποστόλους, ἐκείθεν τε εἰς Μάρτυρας διαβαίνει, καὶ δι' αὐτῶν μέχρις Ὁμολογητῶν, καὶ Ἀσκητῶν κατεῖσι.

Τούτου τοίνυν τοῦ ὀνειδισμοῦ, οὗ ὀνειδίσαν οἱ ἐχθροὶ Κυρίου, οὗ ὀνειδίσαν τὸ ἀντάλλαγμα τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, ἐπιμνησθεῖς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τοῖς ἰδίῃς σπλάγχνοις παρακαλούμενος, καὶ ταῖς μητρικαῖς αὐτοῦ δεήσεσι ἐπικαμπτόμενος, ἐτι δὲ καὶ ἀποστολικάς, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, οἱ καὶ συνεξυδρίσθησαν αὐτῷ, καὶ συνεξοδυνώθησαν ἐν ταῖς Εἰκόσιν, ἵνα, ὡς περ συνέπαθον σαρκί, οὕτως ἄρα, ὡς εἰσιν, καὶ ταῖς κατὰ τῶν σεπτῶν Εἰκόνων αὐτῷ συγκοινωνήσωσιν ὕδρεσιν, ἐνήργησεν ὑστερον, ὅ, τι βεβούληται σήμερον, καὶ πέπραχε δεύτερον, ὅπερ ἐτέλεσε πρότερον. Πρότερον μὲν γάρ, μετὰ πολυετήτινα χρόνον τῆς τῶν ἀγίων Εἰκόνων ἐκφαυλίσσεως καὶ ἀτιμίας, ἐπανέστρεψε τὴν εὐσεβίαν εἰς ἑαυτήν· νυνὶ δὲ, ὅπερ ἐστὶ δεύτερον, μικροῦ μετὰ τριάκοντα ἔτη κακώσεως, κατηρτίσατο ταῖς ἀναξίσις ἡμῖν τὴν τῶν δυσχερῶν ἀπαλλαγὴν, καὶ τῶν λυπούντων τὴν ἀπολύτρωσιν, καὶ τῆς εὐσεβείας τὴν ἀνακήρυξιν, καὶ τῆς εἰκονικῆς προσκυνήσεως τὴν ἀσφάλειαν, καὶ τὴν πάντα φέρουσαν ἡμῖν τὰ σωτήρια Ἑορτήν. Ἐν γὰρ ταῖς Εἰκόσιν ὁρῶμεν τὰ ὑπὲρ ἡμῶν τοῦ Δεσπότης παθῆ, τὸν Σταυρὸν, τὸν Τάφον, τὸν Ἀΐδην νεκρούμενον, καὶ σκυλευόμενον, τῶν Μαρτύρων τοὺς ἀθλοὺς, τοὺς στεφάνους, αὐτὴν τὴν σωτηρίαν, ἣν ὁ πρῶτος ἡμῶν ἀθλοθέτης, καὶ ἀθλοδέτης, καὶ στεφανίτης ἐν μέσῳ τῆς γῆς κατεργάσατο. Ταύτη σήμερον τὴν πανήγυριν ἑορτάζομεν, καὶ ταύτῃ εὐχαῖς, καὶ λιτανείαις συνευφραίνεμεν καὶ συναγαλλόμεναι, ψαλμοῖς ἐκδοῶμεν καὶ ᾄσμασιν.

Ἐξω, τρίς.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Ἐξω.

Τοὺς φαυλιστάς γάρ τῆς σῆς δόξης ἐξεμυκτάριας, τοὺς τολμητάς κατὰ τῆς Εἰκόνος καὶ θρασείας, θελοῦς καὶ πεφυγότας ἀπέδειξας.

Αλλ' ἡ μὲν εἰς Θεὸν εὐχαριστία, καὶ τὸ δισποτικὸν κατὰ τῶν ἀντιπάλων τρόπαιον, ἐν τούτοις· τὰ δέ γε κατὰ τῶν Εἰκονομαχούντων ἀθλά τε καὶ παλαίσματα, ἕτερος λόγος, καὶ λογογραφία διεξοδικωτέρα δηλώσει. Ὡς ἐν καταπαύσει δέ τινα τῇ μετὰ τὴν ἐρημικὴν πείροδον, εἰς κατάσχεσιν τῆς νοητῆς Ἱερουσαλὴμ καθιστώτες, Μωσαϊκῇ τινα μιμήσει, μᾶλλον δὲ Δεῖκῇ διακελεύσει, οἷα στήλη τινὶ ἐκ μεγίστων λίθων συνηρμοσμένη, καὶ πρὸς

ἀποδοχὴν γραφῆς διατιθεμένη, ταῖς τῶν ἀδελφῶν καρδίαις, τὰς τε εὐλογίας, αἱ ὀφείλονται τοῖς νομοφυλακταῖς, καὶ τὰς ἀράς δὲ, αἷς ἐαυτοὺς ὑποβάλλουσιν οἱ παρανομήντες, δίκαιόν τε καὶ ὀφειλόμενον δεῖν ὥθηται ἀναγράψαι. Διὸ φημὲν τάδε·

Ἐξω.

Τῶν τὴν ἐνσαρκον τοῦ Θεοῦ Λόγου παρουσίαν, λόγῳ, στέματι, καρδίᾳ, καὶ νῶ, γραφῇ τε καὶ Εἰκόσιν ὁμολογούντων,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Τῶν εἰδόντων τῆς τοῦ Χριστοῦ μιᾶς, καὶ τῆς αὐτῆς ὑποστάσεως, τὸ ἐν οὐσίαις διάφορον, καὶ ταύτης τὸ κτιστόν τε καὶ ἄκτιστον, τὸ ὁρατὸν, καὶ ἀόρατον, τὸ παθητὸν, καὶ ἀπαθὲς, τὸ περιγραφτὸν, καὶ ἀπερίγραφτον· καὶ τῇ μὲν Θεϊκῇ οὐσίᾳ, τὸ ἄκτιστον, καὶ τὰ ὅμοια προσερμοζόντων, τῇ δὲ ἀνθρωπίνῃ φύσει, τὰ τε ἄλλα, καὶ τὸ περιγραφτὸν ὁμολογούντων, καὶ λόγῳ καὶ Εἰκονίσμασιν,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Τῶν πιστευόντων, καὶ διακηρυκισμένων, ἥτοι εὐαγγελιζομένων, τοὺς λόγους ἐπὶ γραμμμάτων, τὰ πράγματα ἐπὶ σχημάτων, καὶ εἰς μίαν ἐκάτερον συντελεῖν ὠφέλειαν, τὴν τε διὰ λόγων ἀνακήρυξιν, καὶ τὴν δι' Εἰκόνων τῆς ἀληθείας βεβαίωσιν,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Τῶν τῷ λόγῳ ἀγιαζόντων τὰ χεῖλη, εἴτα τοὺς ἀκροατὰς διὰ τοῦ λόγου, εἰδόντων τε καὶ κηρυσσόντων, ὡς ἀγιάζεται μὲν ὁμοίως διὰ τῶν σιπτῶν Εἰκόνων τὰ ὅμοια τῶν ὁρώντων, ἀνάγεται δὲ δι' αὐτῶν ὁ νοῦς πρὸς Θεογνωσίαν, ὥσπερ καὶ διὰ τῶν Θεῶν ναῶν, καὶ τῶν ἱερῶν σκευῶν, καὶ τῶν ἄλλων κειμηλίων,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Τῶν ἐπισταμένων, ὡς ἡ ῥάβδος, καὶ αἱ πλάκες, ἡ κιβωτός, καὶ ἡ λυχνία, καὶ ἡ τράπεζα, καὶ τὸ θυμιατήριον, τὴν Παναγίαν προέγραφέ τε, καὶ προδιτύπου Παρθένου, τὴν Θεοτόκον Μαρίαν· καὶ ὡς ταῦτα μὲν προετύπου ταύτην, οὐ γέγονε δὲ ἐκείνη ταῦτα· γέγονε δὲ Κόρη, καὶ διαμένει μετὰ τὴν Θεογεννησίαν Παρθένος, καὶ διὰ τοῦτο μᾶλλον Κόρην αὐτὴν τοῖς Εἰκονίσμασι γραφόντων, ἢ τοῖς ὅποις σκιαγραφούντων,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Τῶν τὰς Προφητικὰς ὁράσεις, ὡς αὐτὸ τὸ Θεῖον αὐτὰς ἐσχημάτιζε, καὶ διετύπου, εἰδόντων, καὶ ἀποδεχομένων, καὶ πιστευόντων, ἅπερ ὁ τῶν Προφητῶν χορὸς ἐωρακότις διηγήσαντο, καὶ τὴν διὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ εἰς Πατέρας διήκουσαν ἐγγραφόν τε, καὶ ἄγραφον παράδοσιν κρατούντων, καὶ διὰ τοῦτο εἰκονιζόντων τὰ Ἅγια, καὶ τιμώντων,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Τῶν συνέντων Μωσέως λαλοῦντος· Προσέχετε ἑαυτοῖς, ὅτι τῇ ἡμέρᾳ, ἣ ἐλάλησε Κύριος ὁ Θεὸς ἐν Χωρήβ ἐπὶ τοῦ ὄρους, φωνὴν μὲν ῥημάτων ὑμεῖς ἤκούσατε, ὁμοίωμα δὲ οὐκ εἶδετε, καὶ εἰδόντων ἀποκριθῆναι ὀρθῶς· εἰ δὲ εἰδομέν τι, ἀληθῶς δὲ εἶδομεν, ὡς ὁ τῆς βροντῆς. Ὡς ἡμᾶς ἐδίδαξεν, ὁ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὁ ἀκηκόαμεν, ὁ ἐωρακάμεν, ὁ ἐθεασάμεθα τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περὶ τοῦ Λόγου τῆς ζωῆς, καὶ ταῦτα μαρτυρήσαν· καὶ πάλιν ὡς οἱ ἄλλοι τοῦ Λόγου Μαθηταί, καὶ συνεφάγομεν αὐτῷ, καὶ συνεπίομεν, οὐ πρὸ τοῦ Πάθους μόνον, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ Πάθος καὶ τὴν Ἀνάστασιν· τῶν γοῦν διαστελλειν Θεόθεν δυναμωθέντων τὴν ἐν τῷ νόμῳ παραγγελίαν, καὶ τὴν ἐν χάριτι διδασκαλίαν, καὶ τὸ ἐν ἐκείνῳ μὲν, ἀόρατον, ἐν ταύτῃ δὲ καὶ ὁρατὸν, καὶ ψηλαφητὸν, καὶ διὰ τοῦτο τὰ ὅραθέντα τε καὶ ψηλαφηθέντα εἰκονογραφούντων, καὶ προσκυνούντων.

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον, αἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαθεν, οἱ Διδάσκαλοι ὡς ἐδογματίσαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφρόνηκεν, ἡ χάρις ὡς ἔλαμψεν, ἡ ἀλήθεια ὡς ἀποδέδεικται, τὸ ψεῦδος ὡς ἀπελήλαται, ἡ σοφία ὡς ἐπαρρησιάσατο, ὁ Χριστὸς ὡς ἐδράβευσεν· οὕτω φρονεῖμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ τοὺς αὐτοῦ Ἁγίους ἐν λόγῳ τιμῶντες, ἐν συγγραφαῖς, ἐν νοήμασιν, ἐν θυσίαις, ἐν Ναοῖς, ἐν Εἰκονίσμασι, τὸν μὲν ὡς Θεὸν καὶ Δεσπότην προσκυνοῦντες καὶ σέβοντες, τοὺς δὲ διὰ τὸν κοινὸν Δεσπότην, ὡς αὐτοῦ γνησίους θεράποντας, τιμῶντες, καὶ τὴν κατὰ σχέσιν προσκύνησιν ἀπονέμοντες.

Ἐξω.

Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὁρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξεν.

Ἐπὶ τούτοις τοὺς τῆς εὐσεβείας Κήρυκας, ἀδελφικῶς τε καὶ πατρικοῦς, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς εὐσεβείας, ὑπὲρ ἧς ἠγωνίσαντο, ἀνευφημοῦμεν, καὶ λέγομεν,

Χαμαί.

Γερμανοῦ, Ταρασίου, Νικηφόρου, καὶ Μεθοδίου, τῶν ὡς ἀληθῶς Ἀρχιερέων Θεοῦ, καὶ τῆς Ὁρθοδόξιας προμάχων καὶ Διδασκάλων,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ.

Ἰγνατίου, Φωτίου, Στεφάνου, Ὀντωνίου, καὶ Νικολάου, τῶν ἀγιωτάτων καὶ ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Ἀπαντα τὰ κατὰ τῶν ἁγίων Πατριαρχῶν Γερμανοῦ, Γαρασίου, Νικηφόρου, καὶ Μεθοδίου, Ἰγνατίου, Φωτίου, Νικηφόρου, Ἀντωνίου, καὶ Νικολάου γραφέντα, ἡ λαλῆ-
θέντα,

Ἀνάθεμα. γ'.

Ἀπαντα τὰ παρὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, καὶ τὴν διδασκαλίαν, καὶ ὑποτύπωσιν τῶν ἁγίων καὶ ἀοιδίμων Πατέρων καινοτομηθέντα, ἡ μετὰ τοῦτο πρα-
χθησόμενα,

Ἀνάθεμα. γ'.

Στεφάνου τοῦ Ὁσιομάρτυρος καὶ Ὁμολογητοῦ, τοῦ Νείου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Εὐθυμίου, Θεοφίλου, καὶ Αἰμιλιανοῦ, τῶν ἀοιδίμων Ὁ-
μολογητῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Οιοφυλάκτου, Πίτρου, Μιχαὴλ, καὶ Ἰωσήφ, τῶν μα-
καρίων Μητροπολιτῶν,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Ἰωάννου, Νικολάου, καὶ Γεωργίου, τῶν τρισολβίων Ὁ-
μολογητῶν, καὶ Ἀρχιεπισκόπων, καὶ πάντων τῶν ὁμο-
φρονησάντων αὐτοῖς Ἐπισκόπων,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Θεοδώρου τοῦ πανοσίου Ἡγουμένου τοῦ Στουδίου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Ἰσαακίου τοῦ θαυματουργοῦ, καὶ Ἰωαννικίου τοῦ προ-
φητικωτάτου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Γλαρίωνος τοῦ ὀσιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου, καὶ Ἡγουμέ-
νου τῶν Δαλμάτων,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Συμεὼν τοῦ ὀσιωτάτου Στυλίου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Θεοφάνους τοῦ ὀσιωτάτου Ἡγουμένου τοῦ μεγάλου Ἀγρῶ,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Ἀς ται, ὡς εὐλογίαι πατέρων, ἀπ' αὐτῶν εἰς ἡμᾶς τοὺς
σῆς, ζηλοῦντας αὐτῶν τὴν εὐσέβειαν, διαβαίνουσιν· ὡς-
αὐτως δὲ, καὶ αἱ ἀραί τοὺς πατραλοίας, καὶ τῶν δεσπο-
τικῶν ἐντολῶν ὑπερόπτας, καταλαμβάνουσι· διὸ κοινῇ πᾶν-
τες ὅσον εὐσεβείας πλήρωμα, οὕτως αὐτοῖς τὴν ἀράν, ἡ
αὐτοὶ ἑαυτοὺς ὑπεβάλλοντο, ἐπιφέρουσι.

Τοῖς λόγῳ μὲν τὴν ἑνσαρκον Οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ
Λόγου διχομήνοισι, ὁρᾶν δὲ ταύτην δι' Εἰκόνων οὐκ ἀ-
νεχομήνοισι, καὶ διὰ τοῦτο ῥήματι μὲν δέχισθαι κατα-
σηματιζόμενοι, πράγματι δὲ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν ἀρ-
νουμένοις,

Ἀνάθεμα. α'.

Ταῖς τῷ ῥήματι τοῦ Ἀπεριγράπτου κακῶς προσφυομέ-
νοις, καὶ διὰ τοῦτο μὴ βουλομένοις εἰκονογραφεῖσθαι τὸν
παραπλησίως ἡμῖν σαρκὸς καὶ αἵματος κοινοῦνηκότα
Χριστὸν, τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἐνταῦθεν φαντα-
σιασταῖς δεικνυμένοις,

Ἀνάθεμα. α'.

Τοῖς ταῖς μὲν προφητικὰς ὁράσεις, καὶ μὴ βούλοιντο,
παραδεχομένοις, τὰς δ' ὀφθείσας αὐτοῖς εἰκονογραφίας, ἡ
θαῦμα! καὶ πρὸ σαρκώσεως τοῦ Λόγου μὴ καταδεχόμε-
νοις, ἀλλ' ἡ αὐτὴν τὴν ἀληπτόν τε, καὶ ἀθέατον εἰσὶν
ὀφθῆναι τοῖς τιθεαμένοις κενολογοῦσιν, ἡ εἰκόνας μὲν
ταῦτα τῆς ἀληθείας, καὶ τύπους, καὶ σχήματα ἐμφαν-
οῦναι τοῖς ἰσρακόσι συντιθεμένοις, εἰκονογραφεῖν δὲ ἰ-
νανθρωπήσαντα τὸν Λόγον, καὶ τὰ ὑπὲρ ἡμῶν αὐτοῦ πά-
θη οὐκ ἀνεχομένοις,

Ἀνάθεμα. α'.

Τοῖς ἀκούουσι τοῦ Κυρίου, ὡς, Εἰ ἐπιστεύετε Μωϋσῇ,
ἐπιστεύετε ἂν ἐμοί, καὶ τὰ ἐξῆς, καὶ τὸ, Προφήτην ὑμῖν
ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ὡς ἐμὶ, τοῦ Μωσίου
λίγοντος, συνιοῦσι· εἴτα λίγουσι, δέξασθαι μὲν τὸν Προ-
φήτην, οὐκ εἰσάγουσι δὲ δι' εἰκονισμάτων τὴν τοῦ Προ-
φήτου χάριν, καὶ τὴν παγκόσμιον σωτηρίαν, ὡς ὠράθη, ὡς
συναναστρέφη ἀνθρώποις, ὡς πάθη καὶ νόσους ἰάσεις
μιζοντας ἐθεράπευσεν, ὡς ἰσταυρώθη, ὡς ἰτάφη, ὡς ἀνίστη,
ὡς πάντα τὰ ὑπὲρ ἡμῶν ἔπαθε τε καὶ ἐποίησε· τοῖς οὖν
ταῦτα τὰ παγκόσμια καὶ σωτήρια ἔργα ἐν Εἰκόσιν ὁρᾶν
μὴ ἀνεχομένοις, μηδὲ τιμῶσιν αὐτὰ, καὶ προσκυνεῦσιν,

Ἀνάθεμα. γ'.

Τοῖς ἐπιμένουσι τῇ εἰκονομαίᾳ αἰρέσει, μᾶλλον δὲ τῇ
χριστομαίᾳ ἀποστασίᾳ, καὶ μήτε διὰ τῆς Μωσαϊκῆς
νομοθεσίας πρὸς τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἀναχθῆναι βου-
λομένοις, μήτε ταῖς Ἀποστολικαῖς διδασκαλίαις ἐνα-
στραφθῆναι τὴν εὐσίβειαν προαιρουμένοις, μήτε ταῖς
πατρικαῖς παραινέσεσι, καὶ εἰσηγήσεσι, τῆς πλάνης αὐ-
τῶν ἐπιστραφῆναι πειθεμένοις, μήτε τῇ συμφωνίᾳ τῶν
ἀνὰ πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ δυσω-
πουμένοις, ἀλλ' ἐφ' ἑαυτοὺς τῇ τῶν Ἰουδαίων, καὶ
Ἑλλήνων μερίδι καθυπεβαλλομένοις· ἃ γὰρ ἀμέσως
ἐκείνοι εἰς τὸ πρωτότυπον βλασφημοῦσι, καὶ οὗτοι διὰ
τῆς αὐτοῦ Εἰκότος, εἰς αὐτὸν ἐκείνον· τὸν εἰκονιζόμενον
τολμᾶν οὐκ ἐρυθριῶσι· τοῖς οὖν ἀνεπιστρέφως τῇ πλάνῃ

ταύτη κατήχομένοις, καὶ πρὸς πάντα λόγον θείον, καὶ πνευματικὴν διδασκαλίαν τὰ ὅσα βιβυθισμένοις, ὡς ἤδη λοιπὸν σισηπόσι, καὶ τοῦ κοινού σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀποτεμοῦσιν ἑαυτοὺς,

Ἀνάθεμα. γ'.

Τοῖς εἰσαίγουσιν ἐπὶ τῆς ἀρρήτου ἐνσάρχου Οἰκονομίας τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καινοφωνίας τινάς, καὶ λέγουσιν, ἢ φρονοῦσι, προσκυνεῖν τὸ ἀνθρώπινον τοῦ Χριστοῦ, τῇ ἀπροσίτῳ Θεότητι δουλικῶς, καὶ τὴν δουλείαν αἰδίου κεκτῆσθαι, ὡς οὐσιώδη καὶ ἀναπόδλητον,

Ἀνάθεμα. γ'.

Τοῖς μὴ μετὰ πάσης εὐλαθείας χρωμένοις τῇ κατ' ἐπίνοιαν διαιρέσει, πρὸς δήλωσιν μόνον τῆς ἐτερότητος τῶν ἐν Χριστῷ συνδραμουσῶν ἀρρήτως δύο φύσεων, καὶ ἐν αὐτῷ ἀσυγχύτως, καὶ ἀδιαιρέτως ἡνωμένων, ἀλλὰ καταχρωμένοις τῇ τοιαύτῃ διαιρέσει, καὶ λέγουσι, τὸ πρόσλημμα, οὐ τῇ φύσει μόνον ἔσθαι, ἀλλὰ καὶ τῇ ἀξίᾳ, καὶ ὅτι λατρεύει Θεῷ, καὶ ὑπηρεσίαν προσφέρει δουλικήν, καὶ τιμὴν τὴν προσήκουσαν ἀπονέμει ὡς ὀφειλήν, καθάπερ τὰ λειτουργικὰ Πνεύματα, τὰ τῷ Θεῷ ὑπηρετοῦντά τε καὶ λατρεύοντα δουλικῶς, καὶ ἰδίᾳ τὸ πρόσλημμα Ἀρχιερίᾳ μέγιστον εἶναι διδάσκουσι, καὶ οὐχὶ τὸν Θεὸν Λόγον ὅτι γέγονεν ἄνθρωπος, ὡς διὰ τῶν τοιούτων τὸν εἶνα Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν καὶ Θεόν, διαιρεῖν τολμῶσιν ὑποστατικῶς,

Ἀνάθεμα. γ'.

Τοῖς λέγουσιν, ὅτι τὴν ἐν τῷ καιρῷ τοῦ κοσμοσωτηρίου Πάθους τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, προσαχθεῖσαν ὑπὲρ τῆς ἡμῶν σωτηρίας παρ' αὐτοῦ θυσίαν τοῦ τιμίου αὐτοῦ Σώματος τε καὶ Αἵματος, ὡς Ἀρχιερέως, κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, δὲ ἡμᾶς χρηματίσαντος, ὅτι περ ὁ αὐτός, καὶ Θεός, καὶ Σῦτης, καὶ Σῦμα, κατὰ τὸν πολὺν ἐν Θεολογίᾳ Γρηγόριον, προσήγαγε μὲν αὐτὸς τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, οὐ προσεδέξατο δὲ ὡς Θεός μετὰ τοῦ Πατρὸς, αὐτὸς τε ὁ Μονογενὴς, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὡς διὰ τούτων ἀποξενοῦσιν αὐτὸν τε τὸν Θεὸν Λόγον, καὶ τὸ ὁμοούσιον, καὶ ὁμόδοξον τούτου Παράκλητον Πνεῦμα, τῆς θεοπρεποῦς ὁμοτιμίας τε καὶ ἀξίας,

Ἀνάθεμα. γ'.

Τοῖς τὴν καθ' ἐκάστην προσαγομένην θυσίαν, ὑπὸ τῶν παραλαβόντων ἀπὸ Χριστοῦ τὴν τῶν θείων μυστηρίων ἱεουργίαν, μὴ δεχομένοις τῇ ἁγίᾳ Τριάδι προσάγεσθαι, ὡς ἀντιφθεγγομένοις ἐντεῦθεν τοῖς ἱεροῖς καὶ θείοις Πατράσι, Βασιλείῳ τε καὶ τῷ Χρυσορρήμονι, οἷς συμφώνησι καὶ οἱ λοιποὶ θεοφόροι Πατέρες ἐν τοῖς οἰκείοις λόγοις τε καὶ συγγράμμασιν,

Triodio.

18

Ἀνάθεμα. γ'.

Τοῖς ἀκούουσι μὲν τοῦ Σωτῆρος περὶ τῆς παρ' αὐτοῦ παραδοθείσης τῶν θείων μυστηρίων ἱεουργίας, λέγοντος· Τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν· μὴ ἐκλαμβάνομενοις δὲ ὀρθῶς τὴν ἀνάμνησιν, ἀλλὰ τολμῶσι λέγειν, ὅτι καινίζει φανταστικῶς καὶ εἰκονικῶς τὴν ἐπὶ τοῦ τιμίου Σταυροῦ παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν προσαχθεῖσαν θυσίαν τοῦ ἰδίου Σώματος τε καὶ Αἵματος, εἰς κοινὸν τῆς ἀνθρώπινης φύσεως λύτρον τε καὶ ἐξίλασμα, ἢ καθ' ἐκάστην προσαγομένη θυσία παρὰ τῶν τὰ θεία ἱεουργούντων μυστήρια, καθὼς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν καὶ Δεσπότης τῶν ὅλων παρέδωκε· καὶ διὰ τοῦτο ἄλλην εἶναι ταύτην, παρὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς τῷ Σωτῆρι τετελεσμένην εἰσαίγουσι, καὶ πρὸς ἐκείνην φανταστικῶς καὶ εἰκονικῶς ἀναφερομένην, ὡς κενοῦσι τὸ τῆς φρικτῆς καὶ θείας ἱεουργίας μυστήριον, δὲ οὐ τὸν τῆς μελλούσης ζωῆς ἀρραβῶνα λαμβάνομεν, καὶ ταῦτα τοῦ θείου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσορρήμονος διατρανοῦντος τῆς θυσίας τὸ ἀπαράλλακτον, καὶ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν εἶναι φάσκοντος, ἐν πολλαῖς τῶν τοῦ μεγάλου Παύλου ρητῶν ἐξηγήσειν,

Ἀνάθεμα. γ'.

Τοῖς τὰς χρονικὰς διαστάσεις ἐπὶ τῆς καταλλαγῆς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, πρὸς τὴν θείαν καὶ μακαρίαν φύσιν τῆς ζωαρχικῆς καὶ πανακμηράτου Τριάδος ἐπινουοῦσι, καὶ παρεισάγουσι, καὶ πρότερον μὲν τῷ μονογενεῖ Λόγῳ νομοθετοῦσιν, ἐξ αὐτῆς κατηλλάχθαι ἡμᾶς τῆς προσλήψεως, ὕστερον δὲ τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ κατὰ τὸ σωτήριον Πάθος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ διαιροῦσι τὰ ἀδιαίρετα τῶν θείων καὶ μακαρίων Πατέρων, διὰ τοῦ τῆς Οἰκονομίας μυστηρίου παντός, καταλλάξαι ἡμᾶς ἐαυτῷ τὸν Μονογενῆ διδασκόντων, δὲ ἐαυτοῦ τε καὶ ἐν ἐαυτῷ τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, ἀκολουθῶς δὲ πάντως καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ζωοποιῷ Πνεύματι, ὡς καινῶν ζητημάτων καὶ ἐκφύλων ἐφευρεταῖς,

Ἀνάθεμα. γ'.

Ἀναστασίῳ, Κωνσταντίνῳ, καὶ Νικήτῃ, τοῖς ἐπὶ τῶν Ἰσαύρων κατάρξαι τῶν αἱρέσεων, ὡς ἀνιέροις καὶ ὀδηγοῖς ἀπωλείας,

Ἀνάθεμα. γ'.

Θεοδότῳ, Ἀντωνίῳ, καὶ Ἰωάννῃ, τοῖς ἀλληλοπροξένοις τῶν κακῶν, καὶ ἐτεροδιαδόχοις τὴν δυσσεβείαν,

Ἀνάθεμα. γ'.

Παύλῳ, τῷ εἰς Σαῦλον ἀποστρέψαντι, καὶ Θεοδώρῳ τῷ ἐπικαλουμένῳ Γάστῃ, καὶ Στεφάνῳ τῷ Μολύτῃ, ἐτι δὲ καὶ Θεοδώρῳ τῷ Κριθίνῳ, καὶ Λαλουδίῳ τῷ Λέοντι, καὶ πρὸς τοῦτοις, εἴτις, τοῖς εἰρημένοις ὁμοιος τὴν δυσσεβείαν, ἐν ὁποίῳ αὐτὸς εἶη καταλόγῳ κλήρου, ἢ ἀξιῶ-

μάτος τινος, ἢ ἐπιτηδεύματος ἐξεταζόμενος, τούτοις ἀπα-
σιν ἐπιμένουσιν αὐτῶν τῇ δυσσεβείᾳ,

Ἀνάθεμα. γ'.

Γροντίῳ, τῷ ἐκ Λάμπης μὲν ἐρμωμένῳ, ἐν δὲ τῇ
Κρήτῃ τὸν ἰὸν τῆς μυσαρᾶς αὐτοῦ αἰρέσεως ἐξεμίσαντι,
καὶ ὑλειμμένον ἑαυτὸν ἀποκαλίσαντι, ἐπ' ἀνατροπῇ, φεῦ!
τῆς σωτηριώδους Οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ, σὺν τοῖς δι-
στραμμένοις αὐτοῦ δόγμασι, καὶ συγγράμμασι, καὶ τοῖς
ἰμόφροσιν αὐτοῦ,

Ἀνάθεμα. γ'.

Τοῦ Ἰταλοῦ Ἰωάννου, Κεφάλαιον, ια'.

Τοῖς ὅλως ἐπιχειροῦσιν, οἷαν δὴ τινα ζήτησιν καὶ δι-
δαχὴν, τῇ ἀρρήτῳ ἐνσάρκῳ Οἰκονομίᾳ τοῦ Σωτῆρος ἡ-
μῶν καὶ Θεοῦ ἐπάγειν, καὶ ζητεῖν, οἷω τρόπῳ αὐτός, ὁ
Θεὸς Λόγος, τῷ ἀνθρωπίνῳ φυράματι ἥνωται, καὶ τὴν
προσληφθεῖσαν σάρκα κατὰ τίνα λόγον, ἐθίωσι, καὶ λό-
γοις διαλεκτικαῖς, φύσιν, καὶ ζῆσιν, ἐπὶ τῆς ὑπὲρ φύσιν
καινοτομίας τῶν δύο φύσεων τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, λο-
γομαχεῖν πειρωμένοις,

Ἀνάθεμα. γ'.

Τοῖς εὐσεβεῖν μὲν ἐπαγγελλομένοις, τὰ τῶν Ἑλλήνων
δὲ δυσσεβῆ δόγματα τῇ Ὀρθοδόξῳ καὶ Καθολικῇ Ἐκ-
κλησίᾳ, περὶ τε ψυχῶν ἀνθρωπίνων, καὶ οὐρανοῦ, καὶ
γῆς, καὶ τῶν ἄλλων κτισμάτων, ἀναιδῶς, ἢ μᾶλλον ἀ-
σεβῶς ἐπεισάγουσιν,

Ἀνάθεμα. γ'.

Τοῖς τὴν μυρὰν τῶν ἐξωθεν φιλοσόφων λεγομένην σο-
φίαν προτιμᾶσι, καὶ τοῖς καθηγηταῖς αὐτῶν ἐπομένοις,
καὶ τὰς τε μετεμψυχώσεις τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν, ἢ καὶ
ὁμοίως τοῖς ἀλόγοις ζώις τὰς ἀπόλλυσθαι, καὶ εἰς τὸ
μηδὲν χωρεῖν δεχομένοις, καὶ διὰ τοῦτο ἀνάστασιν, καὶ
κρίσιν, καὶ τὴν τελευταίαν τῶν βεβιωμένων ἀνταπόδοσιν
αθετοῦσιν,

Ἀνάθεμα. γ'.

Τοῖς τὴν ὕλην ἀναρχον, καὶ τὰς ἰδέας, ἢ συνἀναρχον
τῷ Δημιουργῇ πάντων καὶ Θεῷ δογματίζουσι, καὶ ὅτι
περ οὐρανὸς καὶ γῆ, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν κτισμάτων, αἰθεῖ
τε εἰσὶ καὶ ἀναρχα, καὶ διαμένουσιν ἀναλλοίωτα, καὶ
ἀντινομοθετοῦσι τῷ εἰπόντι· Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρι-
λεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι· καὶ ἀπὸ
γῆς κενοφωνοῦσι, καὶ τὴν θείαν ἀράν ἐπὶ τὰς ἑαυτῶν
ἄγουσι κεφαλὰς,

Ἀνάθεμα. γ'.

Τοῖς λέγουσιν, ὅτι οἱ τῶν Ἑλλήνων σοφοὶ καὶ πρῶτοι
τῶν αἰρεσιάρχων, οἱ παρὰ τῶν ἑπτὰ ἀγίων, καὶ Καθο-

λικῶν Συνόδων, καὶ παρὰ πάντων τῶν ἐν Ὀρθοδοξίᾳ
λαμπάντων Πατέρων ἀναθήματι καθυποβληθέντες, ὡς ἁλ-
λότριοι τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἐν λόγῳ
αὐτῶν κίβδηλον, καὶ ῥυπαρὰν περιουσίαν, κρείττονες εἰσι
κατὰ πολὺ, καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἐν τῇ μελλούσῃ κρίσει, καὶ
τῶν εὐσεβῶν μὲν καὶ ὀρθοδόξων ἀνδρῶν, ἄλλως δὲ κατὰ
πάθος ἀνθρώπινον, ἢ ἀγνόημα πλημμελησάντων,

Ἀνάθεμα. α'.

Τοῖς μὴ πίστει καθαρᾷ, καὶ ἀπλῇ καὶ ἐλοφύχῳ καρ-
δίᾳ τὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ Θεοῦ, καὶ τῆς ἀχράντως
αὐτὸν τεκούσης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ τῶν λοι-
πῶν Ἀγίων ἐξαίσια θαύματα δεχομένοις, ἀλλὰ πειρωμέ-
νοις ἀποδείξει καὶ λόγοις σοφιστικοῖς ὡς ἀδύνατα δια-
βάλλειν, ἢ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς παρερμηνεύειν, καὶ
κατὰ τὴν ἰδίαν γνώμην συνιστᾶν,

Ἀνάθεμα. α'.

Τοῖς τὰ Ἑλληνικὰ διεξιῶσι μαθήματα, καὶ μὴ διὰ
παίδευσιν μόνον ταῦτα παιδευόμενοις, ἀλλὰ καὶ ταῖς δό-
ξαις αὐτῶν ταῖς ματαιαῖς ἐπομένοις, καὶ ὡς ἀληθεῖσι πι-
στεύουσι, καὶ οὕτως αὐταῖς ὡς τὸ βέβαιον ἐχούσαις ἐγκρι-
μένοις, ὥστε καὶ ἑτέρους ποτὶ μὲν λάθρα, ποτὶ δὲ φανε-
ρῶς ἐνάγειν αὐταῖς, καὶ διδάσκειν ἀνενδοιάστως,

Ἀνάθεμα. α'.

Τοῖς μετὰ τῶν ἄλλων μυθικῶν πλασμάτων, ἀφ' ἑαυτῶν,
καὶ τὴν καθ' ἡμᾶς πλάσιν μεταπλάττουσι, καὶ τὰς Πλα-
τωνικὰς ἰδέας, ὡς ἀληθεῖς δεχομένοις, καὶ ὡς ἀνθυπόστα-
τον τὴν ὕλην παρὰ τῶν ἰδίων μορφοῦσθαι λέγουσι, καὶ
προφανῶς διαβάλλουσι τὸ αὐτεξούσιον τοῦ Δημιουργοῦ, τὸ
ἀπὸ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγαγόντος τὰ πάντα,
καὶ ὡς Ποιητοῦ πᾶσιν ἀρχὴν καὶ τέλος ἐπιτιθέντος ἐξου-
σιαστικῶς καὶ δεσποτικῶς,

Ἀνάθεμα. α'.

Τοῖς λέγουσιν, ὅτι ἐν τῇ τελευταίᾳ καὶ κοινῇ ἀναστά-
σει, μεθ' ἑτέρων σωμάτων οἱ ἄνθρωποι ἀναστήσονται, καὶ
κριθήσονται, καὶ οὐχὶ μεθ' ὧν κατὰ τὸν παρόντα βίον
ἐπολιτεύσαντο, ἀτε τούτων φθειρομένων καὶ ἀπολλυμένων,
καὶ ληροῦσι κενὰ καὶ μάταια κατ' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ
Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ, Διδασκάλων καὶ
ἡμετέρων, οὕτω διδάξαντων, ὡς μεθ' ὧν ἐπολιτεύσαντο ἄν-
θρωποι σωμάτων, μετὰ τούτων καὶ κριθήσονται· ἔτι δὲ
τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου Παύλου, καὶ διαρρήδη ἐν τῷ
περὶ Ἀναστάσεως λόγῳ πλατύτερον διὰ παραδειγμάτων
τὴν ἀλήθειαν ἀναδιδάξαντος, καὶ τοὺς ἑτέρως φρονούντας,
ὡς ἄφρονας ἀπελίσξαντος· τοῖς γοῦν τοιούτοις ἀντινεμεθε-
τοῦσι δόγμασι καὶ διδάγμασιν,

Ἀνάθεμα. α΄.

Τοῖς δεχομένοις, καὶ παραδιδούσι τὰ μάταια καὶ ἑλληνικά ῥήματα, ὅτι τε προὑπαρξίς ἐστὶ τῶν ψυχῶν, καὶ οὐκ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος τὰ πάντα ἐγένετο, καὶ παρήχθησαν, ὅτι τέλος ἐστὶ τῆς καλᾶσεως, ἢ ἀποκατάστασις αὐθις τῆς κτίσεως, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, καὶ διὰ τῶν τοιούτων λόγων τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν λυομένην πάντως, καὶ παράγουσαν εἰσάγουσιν, ἣν αἰώνιαν καὶ ἀκατάλυτον αὐτὸς τε ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν ἐδίδαξε, καὶ παρέδοτο, καὶ διὰ πάσης τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Γραφῆς ἡμεῖς παρελάβομεν, ὅτι καὶ ἡ κόλασις ἀτελεύτητος, καὶ ἡ Βασιλεία αἰδίου, διὰ δὲ τῶν τοιούτων λόγων ἑαυτούς τε ἀπολλύουσι, καὶ ἑτέροις αἰωνίως καταδίκης προξένους γινόμενοις,

Ἀνάθεμα. γ΄.

Τοῖς δογματισθεῖσι δυσσεβῶς παρὰ τοῦ ἀμονάρχου Νεῖλου, καὶ πᾶσι τοῖς κοινωνοῦσιν αὐτοῖς,

Ἀνάθεμα. γ΄.

Τοῖς μὴ ὀρθῶς τὰς τῶν ἁγίων Διδασκάλων τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας Δείας φωνὰς ἐκλαμβανόμενοις, καὶ τὰ σαφῶς καὶ ἀριδῆλως ἐν αὐταῖς διὰ τῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος χάριτος εἰρημίνα, παρερμηνεύειν τε καὶ περιτρέφειν περρωμένους,

Ἀνάθεμα. γ΄.

Τῶν παραδεχομένων τὴν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ φωνήν, τὴν, Ὁ Πατὴρ μου μείζων μου ἐστὶ, λέγεσθαι σὺν ταῖς λοιπαῖς ἐρμηνείαις τῶν ἁγίων Πατέρων, καὶ κατὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἀνθρωπότητα, καθ' ἣν καὶ πέπονθε, καθὼς διαρρήδην ἐν πολλοῖς τῶν θεοπνευστῶν λόγων αὐτῶν οἱ ἅγιοι Πατέρες ἀσκηρύττουσιν· ἔτι δὲ καὶ λεγόντων τὸν αὐτὸν Χριστὸν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ σὰρκα παθεῖν,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Τοῖς νοοῦσι καὶ φθιγγομένοις τὴν Δέωσιν τοῦ προσλήματος, μεταμειψιν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως εἰς Θεότητα, καὶ μὴ φρονοῦσιν ἐξ αὐτῆς ἐνώσεως, Δείας μὲν ἀξίας καὶ μεγαλειότητος μετασχεῖν τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, καὶ προσκυνεῖσθαι μιᾷ προσκυνήσει ἐν τῷ προσλαβομένῳ αὐτὸ Θεῷ Λόγῳ, καὶ εἶναι ὁμότιμον, ὁμόδοξον, ζωοποιόν, ἰσοκλές τῷ Θεῷ καὶ Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ Πνεύματι, καὶ ὁμόθρονον, μὴ μέντοιγε δεῖ γενέσθαι ὁμοούσιον τῷ Θεῷ, ὡς ἐκοτῆναι τῶν φυσικῶν ιδιοτήτων, τοῦ κτιστοῦ, τοῦ περιγραπτοῦ, καὶ τῶν λοιπῶν τῶν ἐν τῇ ἀνθρωπείᾳ φύσει τοῦ Χριστοῦ θεωρουμένων, μεταμειφθῆναι δὲ καὶ εἰς τὴν τῆς Θεότητος οὐσίαν, ὡς ἐκ τούτου εἰσαγεῖν, ἢ φαντασίαν, καὶ οὐκ ἀληθείαν, γιγνῆναι τοῦ Κυρίου τὴν

ἀνθρώπησιν, καὶ τὰ πάθη, ἢ τὴν τοῦ Μονογενοῦς Θεότητα παθεῖν,

Ἀνάθεμα. γ΄.

Τῶν λεγόντων, ὅτι ἡ σὰρξ τοῦ Κυρίου ἐξ αὐτῆς ἐνώσεως ὑπερυψωθείσα, καὶ ἀνωτάτω πάσης τιμῆς ὑπερκείμενη, ὡς ἐξ ἄκρας ἐνώσεως ἐμύθιος γενομένη, ἀμεταβλήτως, ἀναλλοιώτως, ἀσυγχύτως, καὶ ἀτρέπτως, διὰ τῆς καθ' ὑπόστασιν ἑνώσειν, καὶ ἀχωρίστως, καὶ ἀδιασπᾶστως μένουσα τῷ προσλαβομένῳ αὐτὴν Θεῷ Λόγῳ, ἰσοκλῶς αὐτῷ τιμᾶται, καὶ προσκυνεῖται μιᾷ προσκυνήσει, καὶ τοῖς βασιλικοῖς καὶ Δείοις ἐγκαθίδρυται θρόνοις ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, ὡς τὰ τῆς Θεότητος ἀρχήματα καταπλουτήσασα, σωζομένων τῶν ιδιοτήτων τῶν φύσεων,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ΄.

Τοῖς ἀποβαλλομένοις τὰς τῶν ἁγίων Πατέρων φωνὰς, τὰς ἐπὶ συστάσει τῶν ὀρθῶν δογμάτων τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας ἐκφωνηθείσας, Ἀθανασίου, Κυρίλλου, Ἀμβροσίου, Ἀμφιλοχίου τοῦ Σιηγόρου, Λέοντος τοῦ ἁγιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, καὶ τῶν λοιπῶν, ἔτι δὲ καὶ τὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων Πρακτικά, τῆς τετάρτης τε φημί, καὶ τῆς ἑκτῆς, μὴ κατασπαζόμενοις,

Ἀνάθεμα. γ΄.

Τοῖς μὴ δεχομένοις τὴν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ φωνήν, τὴν, Ὁ Πατὴρ μου μείζων μου ἐστὶ· καθὼς κατὰ διαφόρους τρόπους οἱ ἅγιοι ταύτην ἐξηγήσαντο, οἱ μὲν κατὰ τὴν αὐτοῦ Θεότητα λέγοντες ῥηθῆναι, διὰ τὸ αἷτιον τῆς ἐκ τοῦ Πατρὸς τούτου γεννήσεως, οἱ δὲ κατὰ τὰς φυσικὰς ιδιότητας τῆς προσληφθείσης παρ' αὐτοῦ σαρκὸς καὶ ἐνυποστάσης τῇ αὐτοῦ Θεότητι, ἦγουν τὸ πιστόν, τὸ περιγραφτόν, τὸ ὕπντον, καὶ τὰ λοιπὰ φυσικὰ καὶ ἀδιάδλητα πάθη, δι' ἅπερ ἑαυτοῦ μείζονα τὸν Πατέρα ὁ Κύριος εἴρηκεν, ἀλλὰ τότε λέγουσι τὴν τοιαύτην νοεῖσθαι φωνήν, ὅτε κατὰ ψιλὴν ἐπίνοιαν νοεῖται ἡ σὰρξ κεχωρισμένη τῆς Θεότητος, ὥσπερ εἰ μὴδὲ ἡνῶθη, καὶ μὴ ἐκλαμβανόμενοις τὴν τοιαύτην ῥῆσιν, τῆς κατὰ ψιλὴν ἐπίνοιαν διαιρέσεως· καθὼς παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων ἐρρήθη τότε, ὅπηνίκα ἡ δουλεία καὶ ἡ ἄγνοια λέγεται, ὡς μὴ ἀνεχομένων τὴν ὁμόθεον καὶ ὁμότιμον τοῦ Χριστοῦ σὰρκα, διὰ τῶν τοιούτων φωνῶν καθυβρίζεσθαι· λέγουσι δὲ, κατὰ ψιλὴν ἐπίνοιαν, παραλαμβάνεσθαι καὶ τὰς φυσικὰς ιδιότητας, τὰς ὡς ἀληθῶς οὖσας τῆς τοῦ Κυρίου σαρκὸς, τῆς ἐνυποστάσης τῇ αὐτοῦ Θεότητι, καὶ ἀδιαιρέτου μενούσης, καὶ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν ἐνυποστάτων καὶ ψευδῶν, ἅπερ καὶ περὶ τῶν ἐνυποστάτων καὶ ἀληθῶν δογματίζουσιν,

Ἀνάθεμα. γ.

Τῷ χρηματίσαντι Μητροπολίτη Κερκύρας, Κωνσταντίνῳ τῷ Βουλγαρίας, κακῶς καὶ ἀσεβῶς δογματίζοντι, περὶ τῆς τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ φωνῆς, τῆς, Ὁ Πατὴρ μου μείζων μου ἐστί· καὶ μὴ φρονοῦντι καὶ λέγοντι, ὅτι καὶ καθ' ἑτέρας μὲν εὐσεβοῦς ἐννοίας ἐκλαμβάνεται αὕτη παρὰ τῶν ἀγίων καὶ Διοφόρων Πατέρων, ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν παρὰ τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ προσληφθεῖσαν σάρκα ἐκ τῆς ἀγίας Παρθένου καὶ Θεοτόκου, καὶ τῇ αὐτοῦ ἐνυποστάσαν Θεότητι, ἀσυγχύτως μετὰ τὴν ἀδιαίρετον ἔνωσιν τὰς ἑαυτῆς ιδιότητας ἔχουσαν, καθ' ἧς τὸν Πατέρα ὁ Κύριος μείζονα ἑαυτοῦ κατωνόμασεν, ὁ ἐν μιᾷ προσκυνήσει μετὰ τοῦ οἰκείου προσλήμματος, ὡς ὁμοθίου, καὶ ὁμοδόξου αὐτοῦ τε τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Παναγίῳ Πνεύματι συμπροσκυνούμενος, καὶ συνδοξαζόμενος· διενισταμένῳ δὲ μὴ ὀφείλειν νεῖσθαι τὴν τοιαύτην φωνὴν, ὅπηνικα νοεῖται ὁ Κύριος μία ὑπόστασις, ἡνωμένας τὰς δύο ἔχουσα φύσεις, ἀλλ' ὅπηνικα κατὰ ψιλὴν ἐπίνοιαν ἡ σὰρξ παραλαμβάνεται κεχωρισμένη τῆς Θεότητος, καὶ οἷά τις ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων εἶναι γνωρίζεται, καὶ ταῦτα τοῦ θεολογικωτάτου Δαμασκηνοῦ, τότε τὴν κατὰ ψιλὴν ἐπίνοιαν διαίρειν ἐκδιδάσκοντος, ὅτε λέγεται τι περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ σαρκός, μὴ παραστατικὸν φυσικῆς τινος ιδιότητος, ἀλλὰ δηλωτικὸν δουλείας, ἢ ἀγνοίας, καὶ μὴ ἀκολουθεῖν Σελήσαντι ταῖς ἀγίαις καὶ οἰκουμενικαῖς Συνόδοις, τῇ τετάρτῃ τε, καὶ τῇ ἑκτῇ, αἱ περὶ τῶν ἐν Χριστῷ ἡνωμένων ἀσυγχύτως δύο φύσεων ὀρθῶς καὶ εὐσεβῶς ἐδογματίσαν, καὶ ὀρθοδοξεῖν ἐδίδαξαν τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, καὶ οὕτω εἰς διαφόρους αἱρέσεις ἐξολισθήσαντι.

Ἀνάθεμα. γ.

Πᾶσι τοῖς ὁμοφρονοῦσι τῷ αὐτῷ Κωνσταντίνῳ τῷ Βουλγαρίας, καὶ τῇ αὐτοῦ καθαιρίσει καθαιρομένοις τε, καὶ ἐπιστυγνάζουσιν, οὐ διὰ τὸ φίλοικτον, ἀλλὰ διὰ τὸ τῇ τούτου δυσσεβείᾳ συναπαχθῆναι,

Ἀνάθεμα. γ.

Τῷ ἀμαθεστάτῳ, ψευδομάχῳ, καὶ ματατομάχῳ Ἰωάννῃ τῷ Εἰρηνικῷ, καὶ τοῖς παρὰ τούτου συγγραφεῖσι κατὰ τῆς εὐσεβείας συγγράμμασι, τοῖς κατασπαζομένοις τε ταῦτα, ὡς δοξάζουσί τε καὶ λέγουσι, μὴ διὰ τὸ ἐν αὐτῷ τῷ Κυρίῳ ἡρῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, Σωτῆρί τε καὶ Θεῷ, ἐνυπόστατόν τε, καὶ ἡνωμένον τῇ αὐτοῦ Θεότητι, ἀδιασπᾶσως τε καὶ ἀδιαίρετως, καὶ ἀσυγχύτως ἀνθρώπινον αὐτοῦ, εἰρηκέναι αὐτὸν ὡς ἄνθρωπον τέλειον, τὴν ἐν τοῖς ἱεροῖς Εὐαγγελίοις αὐτοῦ φωνὴν, τὴν, Ὁ Πατὴρ μου μείζων μου ἐστί· ἀλλ' οὕτω κατὰ τὸ ἀνθρώπινον ῥηθῆναι ταύτην αὐτῷ, ὡς ὅταν τοῦτο γεγυμνωμένον, καὶ κατὰ ψιλὴν ἐπίνοιαν διηρημένον πάντῃ τῆς αὐτοῦ Θεότητος, ὥσπερ

εἰ μὴδὲ ἡνώθη ταύτῃ λαμβάνηται, καὶ ὡς τὸ κοινὸν καὶ ἡμέτερον,

Ἀνάθεμα. γ.

Τῷ φρυξαμένῳ συνεδρίῳ κατὰ τῶν σειπτῶν Εἰκόνων,

Ἀνάθεμα. γ.

Τοῖς ἐκλαμβάνουσι τὰς παρὰ τῆς Σείας Γραφῆς ῥήσεις κατὰ τῶν εἰδώλων, εἰς τὰς σειπτάς Εἰκόνας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τῶν Ἀγίων αὐτοῦ,

Ἀνάθεμα. γ.

Τοῖς κοινωνοῦσιν ἐν γνώσει, τοῖς ὑβρίζουσι, καὶ ἀτιμάζουσι τὰς σειπτάς Εἰκόνας,

Ἀνάθεμα. γ.

Τοῖς λέγουσιν, ὅτι ὡς θεοῖς οἱ Χριστιανοὶ ταῖς Εἰκόσι προσῆλθον

Ἀνάθεμα. γ.

Τοῖς λέγουσιν, ὅτι πλὴν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἄλλος ἡμᾶς ἐρρύσατο τῆς τῶν εἰδώλων πλάνης,

Ἀνάθεμα. γ.

Τοῖς τολμῶσι λέγειν, τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν εἰδωλὰ ποτὲ δεδέχθαι, ὡς ὅλον τὸ Μυστήριον ἀνατρέπουσι, καὶ τὴν Χριστιανῶν ἐνυβρίζουσι Πίστιν,

Ἀνάθεμα. γ.

Εἰτις τῆς χριστιανοκατηγορικῆς αἵρέσεως ὄντα τινα, ἢ ἐν αὐτῇ τὸν βίον ἀπορρήξαντα διεκδικεῖ, ἥτω,

Ἀνάθεμα. γ.

Εἰτις οὐ προσκυνεῖ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστόν, ἐν Εἰκόνι περιγραφτὸν κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, ἥτω,

Ἀνάθεμα. γ.

Ολοῖς τοῖς Αἰρετικοῖς,

Ἀνάθεμα. γ.

Βαρλαάμ, καὶ Ἀκινδύνῳ, καὶ τοῖς ὁπαδοῖς καὶ διαδόχοις αὐτῶν,

Ἀνάθεμα. γ.

Τὰ κατὰ τοῦ Βαρλαάμ, καὶ Ἀκινδύνου
Κεφάλαια.

Τοῖς αὐτοῖς φρονῶσι καὶ λέγουσι, τὸ λάμψαν ἀπὸ τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῆς Σείας αὐτοῦ Μεταμορφώσεως φῶς, ποτὶ μὲν εἶναι ἰνδαλμα, καὶ κτίσμα, καὶ φᾶσμα ἐπὶ βραχὺ φανέν, καὶ διαλυθὲν παραχρῆμα, ποτὶ δὲ αὐτὸν τὴν εὐ-

σίαν τοῦ Θεοῦ, ὡς εἰς αὐτὰ τὰ ἐναντιώτατα φρενοβλαδῶς καὶ ἀδύνατα παντελῶς ἑαυτοὺς ἐπιρρίπτουσι, καὶ τοῦτο μὲν τὴν Ἀρείου μαινομένοις μανίαν, εἰς κτιστὰ καὶ ἄκτιστα τὴν μίαν Θεότητα, καὶ τὸν ἑνα Θεὸν κατατέμνοντος· ταῦτο δὲ, τῇ τῶν Μασσαλιανῶν δυσσεβείᾳ συμφορομένοις, τὴν Δεῖαν οὐσίαν ὁρατὴν εἶναι λεγόντων· μὴ ὁμολογοῦσι δὲ, κατὰ τὰς τῶν Ἀγίων Θεοπνεύστους Θεολογίας, καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα, μήτε κτίσμα εἶναι τὸ Δειότατον ἐκεῖνο φῶς, μήτε οὐσίαν Θεοῦ, ἀλλ' ἄκτιστον καὶ φυσικὴν χάριν καὶ ἑλλαμψιν καὶ ἐνέργειαν, ἐξ αὐτῆς τῆς Δείας οὐσίας ἀχωρίστως αἰεὶ προϊούσαν,

Ἀνάθεμα. γ'.

Ἐτι, τοῖς αὐτοῖς φρονοῦσι καὶ λέγουσι, μηδεμίαν ἐνέργειαν φυσικὴν ἔχειν τὸν Θεόν, ἀλλὰ μόνην οὐσίαν εἶναι, ταυτόν τε καὶ ἀδιάφορον παντελῶς οἰομένοις τε τὴν Δεῖαν οὐσίαν, καὶ τὴν Δεῖαν ἐνέργειαν, καὶ μηδεμίαν νοεῖσθαι τούτων κατά τι διαφορὰν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ποτὲ μὲν οὐσίαν, ποτὲ δὲ ἐνέργειαν λέγεσθαι, ὡς καὶ αὐτὴν ἀνοήτως τὴν Δεῖαν οὐσίαν παντάπασιν ἀναιροῦσι, καὶ εἰς τὸ μὴ ὄν ἄγουσιν· ἐνεργείας γὰρ μόνον τὸ μὴ ὄν στερεῖσθαι φασὶν ἐπὶ λέξει, οἱ τῆς Ἐκκλησίας Διδάσκαλοι· ἥδη δὲ καὶ τὰ Σαβελλίου νοοῦσι, καὶ τὴν παλαιὰν ἐκείνου συναίρεσιν καὶ σύγχυσιν, καὶ συναλοιφὴν ἐπὶ τῶν τριῶν τῆς Θεότητος ὑποστάσεων, νῦν ἐπὶ τῆς Δείας οὐσίας καὶ ἐνεργείας ἀνακαινίζειν τολμῶσι, καὶ ὁμοίως δυσσεβῶς αὐτὰς συναλείφουσι· μὴ ὁμολογοῦσι δὲ, κατὰ τὰς τῶν Ἀγίων Θεοπνεύστους Θεολογίας, καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα, οὐσίαν τε ἐπὶ Θεοῦ, καὶ οὐσιώδη καὶ φυσικὴν τούτου ἐνέργειαν, ὡς ἄλλοι τε πλεῖστοι τῶν Ἀγίων, καὶ μάλιστα οἱ τῆς ἀγίας καὶ οἰκουμενικῆς ἑκτῆς Συνόδου τρανῶς διεσαφῆσαν, περὶ τῶν δύο ἐνεργειῶν τοῦ Χριστοῦ, τῆς τε Δείας καὶ ἀνθρωπίνης, καὶ τῶν δύο Θελημάτων, αὐτὴν ἅπασαν συγκροτήσαντες, μήτε μὴν νοεῖν βουλομένοις, ὥσπερ ἔνωσιν Δείας οὐσίας καὶ ἐνεργείας ἀσύγχυτον, οὕτως εἶναι καὶ διαφορὰν ἀδιάστατον, κατὰ τι ἄλλα, καὶ μάλιστα τὸ αἷτιον καὶ αἰτιατόν, καὶ ἀμέθεκτον καὶ μεθεκτόν, τὸ μὲν, τῆς οὐσίας, τὸ δὲ, τῆς ἐνεργείας. Τούτοις οὖν τοῖς ταῖς τοιαῦτα δυσσεβοῦσιν,

Ἀνάθεμα. γ'.

Ἐτι, τοῖς αὐτοῖς φρονοῦσι καὶ λέγουσι, κτιστὴν εἶναι πᾶσαν φυσικὴν δύναμιν, καὶ ἐνέργειαν τῆς τρισυποστάτου Θεότητος, ὡς κτιστὴν ἐκ τούτου πάντως, καὶ αὐτὴν τὴν Δεῖαν οὐσίαν ἀναγκαζομένοις δρεξάζειν· κτιστὴ γὰρ κατὰ τοὺς Ἀγίους ἐνέργεια, κτιστὴν δηλώσει καὶ φύσιν· ἄκτιστος δὲ, ἄκτιστον χαρακτηρίσει οὐσίαν· κἀντεῦθεν ἥδη κινδυνεύουσιν εἰς ἀθεΐαν παντελῆ περιπίπτειν, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν, καὶ τὴν τῶν κτισμάτων λατρείαν, τῇ καθαρᾷ καὶ ὁμῶμῃ τῶν Χριστιανῶν Πί-

στι προστριβομένοις· μὴ ὁμολογοῦσι δὲ, κατὰ τὰς τῶν Ἀγίων Θεοπνεύστους Θεολογίας, καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα, ἄκτιστον εἶναι πᾶσαν φυσικὴν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν τῆς τρισυποστάτου Θεότητος,

Ἀνάθεμα. γ'.

Ἐτι, τοῖς αὐτοῖς φρονοῦσι καὶ λέγουσι, σύνθεσιν τινα ὅλως διὰ ταῦτα γίνεσθαι ἐπὶ Θεοῦ, μὴ πειθομένοις δὲ τῇ τῶν Ἀγίων διδασκαλίᾳ, μηδεμίαν σύνθεσιν ἀπὸ τῶν φυσικῶν, ἐν τῇ φύσει γίνεσθαι διδασκόντων· κἀντεῦθεν οὐ μόνον ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἀγίους ἅπαντας συκοφαντῶσι, διαρρήδην ἐν πολλοῖς πολλάκις ἀναδιδάσκοντας, τότε ἀπλοῦν ἐπὶ Θεοῦ καὶ ἀσύνθετον, καὶ τὴν τῆς Δείας οὐσίας καὶ ἐνεργείας διαφορὰν, ὡς κατ' οὐδὲν πάντως τὴν διαφορὰν ταύτην λυμαινομένην τῇ Δείᾳ ἀπλότῃ· ἡ γὰρ ἂν ἔτω προδήλως ἑαυτοῖς ἐναντία Θεολογεῖν ἐπεχείρουν. Τοῖς οὖν ταῖς τοιαῦτα κενολογοῦσι, μὴ ὁμολογοῦσι δὲ, κατὰ τὰς τῶν Ἀγίων Θεοπνεύστους Θεολογίας, καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα, μετὰ τῆς Θεοπρεποῦς ταύτης διαφορᾶς, καὶ τὴν Δεῖαν ἀπλότητα πάνυ καλῶς διασώζεσθαι,

Ἀνάθεμα. γ'.

Ἐτι, τοῖς αὐτοῖς φρονοῦσι καὶ λέγουσιν, ἐπὶ τῆς Δείας οὐσίας μόνης τὸ τῆς Θεότητος ὄνομα λέγεσθαι· μὴ ὁμολογοῦσι δὲ, κατὰ τὰς τῶν Ἀγίων Θεοπνεύστους Θεολογίας, καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα, καὶ ἐπὶ τῆς Δείας ἐνεργείας οὐχ ἥττον αὐτὸ τίθεσθαι, καὶ οὕτω πάλιν μίαν Θεότητα πᾶσι τρόποις πρεσβεύουσι, Πατρός, Υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος, εἴτε τὴν οὐσίαν αὐτῶν, εἴτε τὴν ἐνέργειαν, Θεότητα εἵποι τις, ὡς οἱ Δεῖοι μυσταγωγοὶ καὶ τοῦτο ἡμᾶς ἐκδιδάσκουσιν,

Ἀνάθεμα. γ'.

Ἐτι, τοῖς αὐτοῖς φρονοῦσι καὶ λέγουσι, μεθεκτὴν τὴν Δεῖαν οὐσίαν εἶναι, ὡς τὴν τῶν Μασσαλιανῶν δυσσεβείαν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίαν ἥδη παρεισάγειν ἀναισχυντοῦσι, πάλαι τὴν τοιαύτην δόξαν νενοσηκότων, μὴ ὁμολογοῦσι δὲ, κατὰ τὰς τῶν Ἀγίων Θεοπνεύστους Θεολογίας, καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα, ἄληπτον μὲν εἶναι παντελῶς αὐτὴν καὶ ἀμέθεκτον, μεθεκτὴν δὲ τὴν Δεῖαν χάριν τε καὶ ἐνέργειαν,

Ἀνάθεμα. γ'.

Πᾶσι τοῖς δυσσεβέσιν αὐτῶν λόγοις τε καὶ συγγράμμασιν,

Ἀνάθεμα. γ'.

Ἰσαὰκ τῷ ἐπονομαζομένῳ Ἀργυρῷ, τῷ δια βίου παντὸς τὰ τοῦ Βαρλαάμ, καὶ Ἀκινδύνου νοσήσαντι, κἂν τῷ τέλει τῆς ἰδίας ζωῆς, ὡς καὶ πρότερον πολλάκις, παρὰ τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ τὴν ἐπιστροφὴν ἀπαιτηθέντι καὶ τὴν μετάνοιαν, ἐπιμείναντι δὲ τῇ δυσσεβείᾳ, καὶ κακῶς τὴν ψυχὴν ἐν τῇ τῆς αἰρέσεως αὐτοῦ ὁμολογίᾳ ἀπορρήξαντι,

Ἀνάθεμα. γ'.

Αρείω τῷ πρώτῳ Θεομάχῳ, καὶ ἀρχηγῷ τῶν αἱρέσεων,

Ἀνάθεμα. γ'.

Πέτρῳ τῷ κναφεῖ καὶ παράφρονι, τῷ λέγουτι, Ἅγιος
ἀθάνατος, ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς,

Ἀνάθεμα. γ'.

Νεστορίῳ τῷ Ξηλατῷ, τῷ παθητὴν λέγουτι τὴν ἁγίαν
Τριάδα, καὶ Οὐαλεντίνῳ δυσσεβεῖ τῷ παράφρονι,

Ἀνάθεμα. γ'.

Παύλῳ τῷ Σαμωσατιῇ, καὶ Θεοδοτίῳ τῷ τούτου συμ-
μύστη καὶ ὁμόφρονι, σὺν ἄλλῳ Νεστορίῳ παράφρονι,

Ἀνάθεμα. γ'.

Πέτρῳ Δειλαίῳ τῷ αἱρετικῷ, τῷ καὶ Λυκοπέτρῳ ἱππο-
μαζομένῳ, Εὐτυχίῳ τε, καὶ Σαβδελίῳ τοῖς κακόφροσιν,

Ἀνάθεμα. γ'.

Ιακώβῳ Ἀρμενίῳ τῷ Σταυστάλῳ, Διοσκόρῳ Πατριάρχῃ
Ἀλεξανδρείας, καὶ Σεδῆρῳ τῷ δυσσεβεῖ, ἅμα Σεργίῳ,
Παύλῳ, καὶ Πύρρῳ τοῖς ὁμόφροσι, σὺν Σεργίῳ μαθητῇ τοῦ
Λυκοπέτρου,

Ἀνάθεμα. γ'.

Ολοῖς τοῖς Εὐτυχιανισταῖς, καὶ Μονοθελίταις, καὶ Ἰα-
κωδίταις, καὶ Ἀρτζιδουρίταις, καὶ ἀπλῶς πᾶσιν Αἱρετικοῖς,

Ἀνάθεμα. γ'.

Ἐνταῦθα γίνεται τῶν τεθνεώτων Ὁρθοδόξων
Βασιλέων ἡ φήμη.

Μιχαὴλ τοῦ Ὁρθοδόξου ἡμῶν Βασιλέως, καὶ Θεοδώρας
τῆς μακαριωτάτης Βασιλίδος,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Ανδρονίκου τοῦ αἰοδίου καὶ μακαρίου Βασιλέως ἡ-
μῶν τοῦ Παλαιολόγου, τοῦ τὴν προτίραν κατὰ Βαρλαάμ
συγκροτήσαντος Σύνοδον, γενναίως τε τῆς Ἐκκλησίας Χρι-
στοῦ, καὶ τῆς ἱεῖρας ἐκείνης Συνόδου προστάντες, καὶ
πράγμασι, καὶ λόγοις, καὶ ταῖς διὰ στόματος, ἰθίου
θαυμασταῖς δημηγορίαις, τὰ μὲν Εὐαγγελικά καὶ Ἀ-
ποστολικά κρατύναντες δόγματα, τὸν δὲ προῤῥηθέντα Βαρ-
λαάμ, αὐταῖς αἱρέσει, καὶ συγγράμμασι, καὶ ταῖς κατὰ
τῆς ὀρθῆς ἡμῶν Πίστεως κηρυγματικαῖς, καθελόντες τε, καὶ
ἀποκηρύξαντες, ὡς ἐν τοῖς ἱεροῖς τούτοις ἀγῶσι, καὶ τοῖς
ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἀριστεύμασι μακαρίως μεταλλάξαντες
τὸν τῇδε βίον, καὶ πρὸς τὴν ἀμείνω καὶ μακαρίαν ἐκεί-
νην διαδάντος λήξιν,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Γρηγορίου τοῦ ἁγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης,
τοῦ συνοδικῶς ἐπ' Ἐκκλησίας Μεγάλης, Βαρλαάμ τε, καὶ
Ἀκίνδυνον, τοὺς ἀρχηγούς καὶ ἱερωτάς τῶν καινῶν
αἱρέσεων, καθελόντες, σὺν τῇ αὐτῶν πονηρᾷ συμμορίᾳ,
τοὺς τὴν φυσικὴν καὶ ἀχώριστον ἐνέργειαν καὶ δύναμιν
τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπλῶς πάντα ὁμοῦ τὰ φυσικά τῆς ἁγίας
Τριάδος ἰδιώματα, Κτίσματα, τετολμηκότας εἰπεῖν· ἀλ-
λὰ δὴ καὶ τὸ τῆς Θεότητος ἀπρόσιτον φῶς, τὸ λάμψαν
ἐπὶ τοῦ Ὁρους ἀπὸ Χριστοῦ, Θεότητά τε κτιστὴν, καὶ
τὰς Πλατωνικὰς ἰδέας, καὶ τοὺς Ἑλληνικοὺς μύθους
ἐκείνους ἐπεισαγαγεῖν ἐπιχειρήσαντας αὐτοὺς κακῶς τῇ
Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ· τῆς δὲ κοινῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλη-
σίας, καὶ τῶν ἀληθινῶν καὶ ἀπταίστων περὶ Θεότητος
δογμάτων, σοφῶς καὶ γενναίως ἄγαν προπολεμήσαντες,
καὶ συγγράμμασι, καὶ λόγοις, καὶ διαλέξεσι, καὶ μίαν
Θεότητα, καὶ Θεὸν ἓνα τρισυπόστατον, ἐνεργῇ, Ξηλιτι-
κὸν, παντοδύναμον, ἄκτιστον διὰ πάντων, κατὰ τὰς Ξείας
Γραφάς, καὶ δὴ καὶ τοὺς Θεολόγους, ἐξηγητὰς τούτων
ἀνακηρύξαντες, Ἀθανάσιόν, φημι, καὶ Βασίλειον, Γρη-
γόριον, καὶ Ἰωάννην τὸν Χρυσορρήμονα, Κύριλλον τε,
πρὸς τούτοις, καὶ Μάξιμον τὸν σοφόν, καὶ τὸν ἐκ Δα-
μασκοῦ Ξορρήμονα· οὐ μὲν, ἀλλὰ καὶ τοὺς λοιποὺς Πα-
τέρας καὶ Διδασκάλους τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ
κοινωνοῦ, καὶ συνωδοῦ, καὶ συμφώνου, καὶ σπουδαστοῦ,
καὶ συναγωνιστοῦ πάντων τούτων ἀναφανέντος, καὶ λό-
γοις καὶ πράγματι,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Πάντων τῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας συναγωνισαμένων
τῷ αἰοδίῳ, καὶ μακαρίῳ τούτῳ Βασιλεῖ, καὶ δὴ καὶ
τῆς μετ' ἐκείνον καὶ λόγοις καὶ διαλέξεσι, συγγράμμασι
τε, καὶ διδασκαλίαις, καὶ παντὶ λόγῳ, καὶ πράγματι,
γενναίως τῆς Ἐκκλησίας προστάντων Χριστοῦ, καὶ τὰς
μὲν πονηρὰς καὶ πολυεθεῖς αἱρέσεις Βαρλαάμ τε, καὶ
Ἀκινδύνου, καὶ τῶν ὁμοφρόνων ἐκείνοις, ἐπ' Ἐκκλησίας
ἐξελεγχάντων τε, καὶ ἀποκηρύξαντων ὁμοῦ· τὰ δὲ Ἀπο-
στολικά τε, καὶ Πατρικά τῆς εὐσεβείας δόγματα λαμπρῶς
ἀνακηρύξαντων, καὶ διὰ τοῦτο κακῶς ἀκούοντων παρὰ
τῶν κακοδόξων, καὶ συκοφαντουμένων, καὶ συνυβριζομέ-
νων τοῖς ἱεροῖς Θεολόγοις, καὶ Θεοφόροις ἡμῶν Πατράσι
καὶ Διδασκάλοις,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Τῶν ὁμολογούντων ἓνα Θεὸν τρισυπόστατον, παντοδύ-
ναμον, οὐ μόνον ἄκτιστον κατὰ τὴν οὐσίαν, καὶ τὰς ὑ-
ποστάσεις, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐνέργειαν, καὶ λεγόντων,
προΐναι μὲν τὴν θείαν ἐνέργειαν ἐκ τῆς Ξείας οὐσίας,
προΐναι δὲ ἀδιαιρέτως· διὰ μὲν τοῦ προΐναι, τὴν ἀ-
πόρρητον δεῖξις παριστάντων, διὰ δὲ τοῦ ἀδιαιρέ-

τωφ, ὑπερφυᾶ δεικνύντων τὴν ἔνωσιν, ὡς καὶ ἡ ἀγία καὶ οἰκουμένη ἐκτὴ Σύνοδος ἀπεφάνητο,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Τῶν ὁμολογούντων τὸν Θεόν, ὡσπερ κατ' οὐσίαν ἄκτιστον καὶ ἀναρχον, οὕτω δὴ καὶ κατ' ἐνέργειαν, τοῦ ἀνάρχου δηλαδὴ, οὐ κατὰ χρόνον λαμβανομένου, καὶ κατὰ μὲν τὴν θείαν οὐσίαν ἀμέθικτον, καὶ ἀπερινόητον πάντη τὸν Θεὸν λεγόντων, μεθικτὸν δὲ αὐτὸν εἶναι τοῖς ἀξίοις, κατὰ τὴν θείαν καὶ θεοποιὸν ἐνέργειαν, ὡς οἱ τῆς Ἐκκλησίας Θεολόγοι φασίν,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Τῶν ὁμολογούντων τὸ ἐκλάμψαν ἀπορρήτως φῶς ἐπὶ τοῦ Ὁρους τῆς τοῦ Κυρίου Μεταμορφώσεως, φῶς ἀπρόσιτον εἶναι, καὶ φῶς ἄπλετον, καὶ χύσιν ἀπερινόητον θείας αἰγλης, καὶ δόξαν ἀπόρρητον, καὶ Θεότητος δόξαν ὑπερτελῆ, καὶ προτίλειον, καὶ ἄχρονον τοῦ γίῃ δόξαν, καὶ βασιλείαν Θεοῦ, καὶ κάλλος ἀληθινόν, καὶ ἐράτμιον περὶ τὴν θείαν καὶ μακαρίαν φύσιν, καὶ φυσικὴν δόξαν Θεοῦ, καὶ Θεότητα Πατρὸς καὶ Πνεύματος ἐν γίῃ Μονογενεῖ ἀπαστράπτουσιν, ὡς οἱ θείοι καὶ θεόφοροι Πατέρες ἡμῶν εἰρήκασιν, Ἀθανάσιος, καὶ Βασίλειος οἱ μεγάλοι, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, καὶ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἔτι τε καὶ ὁ ἐκ Δαμασκοῦ Ἰωάννης, καὶ διὰ ταῦτα καὶ ἄκτιστον δοξαζόντων τὸ θμιότατον τοῦτο Φῶς,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Τῶν δοξαζόντων τὸ φῶς τῆς τοῦ Κυρίου Μεταμορφώσεως, ἄκτιστον μὲν διὰ τὰ προειρημένα, μὴ μέντοι γε αὐτὸ εἶναι λεγόντων τὴν ὑπερούσιον τοῦ Θεοῦ οὐσίαν, ὡς ἐκείνης ἀοράτου παντάπασιν, καὶ ἀμέθικτου μενέσης· Θεὸν γὰρ οὐδεὶς ἰώρακε πώποτε, δηλαδὴ, καθὼς ἔχει φύσεως, οἱ Θεολόγοι φασί· δόξαν δὲ μᾶλλον αὐτὸ λεγόντων φυσικῇ τῆς ὑπερουσίου οὐσίας ἐξ ἐκείνης προΐουσιν ἀδιαιρέτως, καὶ ἐπιφαινομένην διὰ φιλανθρωπίαν Θεοῦ τοῖς κεκαθαρμέναις τὸν νοῦν· μεθ' ἧς δόξης ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Θεὸς ἔξει κατὰ τὴν δευτέραν καὶ φρικτὴν αὐτοῦ παρουσίαν, κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, ὡς οἱ Θεολόγοι τῆς Ἐκκλησίας φασίν,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Μιχαὴλ, τοῦ ὀρθοδόξου ἡμῶν Βασιλέως, καὶ Θεοδώρας τῆς ἀγίας αὐτοῦ μητρὸς,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Βασιλείου, καὶ Κωνσταντίνου, Λέοντος, καὶ Ἀλεξάνδρου, Χριστοφόρου, καὶ Ῥωμανοῦ, Κωνσταντίνου, Ῥωμανοῦ, Νικηφόρου, καὶ Ἰωάννου, Βασιλείου, καὶ Κωνσταντίνου, Ἀνδρονίκου, καὶ Ῥωμανοῦ, Μιχαὴλ, Νικηφόρου, Ἰσαα-

κίου, Ἀλεξίου, καὶ Ἰωάννου, Μανουὴλ τοῦ διὰ τοῦ θείου καὶ ἀγγελικῆς Σχήματος μετονομασθέντος Ματθαίου Μοναχοῦ, Ἰσαακίου, Ἀλεξίου, καὶ Θεοδώρου, τῶν τὴν οὐράνιον Βασιλείαν, τῆς ἐπιγείου ἀνταλλαξαμένων,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Ιωάννου, τοῦ ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένου αἰοδίου Βασιλέως ἡμῶν τοῦ Δούκα, τοῦ διὰ τοῦ θείου καὶ ἀγγελικῆς Σχήματος μετονομασθέντος πάλιν, Θεοδώρου Μοναχοῦ,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Ἐξω.

Μιχαὴλ, τοῦ ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένου αἰοδίου Βασιλέως ἡμῶν Παλαιολόγου τοῦ Νέου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Ανδρονίκου, τοῦ ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένου αἰοδίου Βασιλέως ἡμῶν τοῦ Παλαιολόγου, τοῦ διὰ τοῦ θείου καὶ ἀγγελικῆς Σχήματος μετονομασθέντος, Ἀντωνίου Μοναχοῦ,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Ανδρονίκου, τοῦ ἐν εὐσεβεῖ τῇ λήξει γενομένου αἰοδίου, εὐσεβεστάτου, καὶ φιλοχρίστου Βασιλέως ἡμῶν τοῦ Παλαιολόγου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Ιωάννου, τοῦ ἐν εὐσεβεῖ τῇ λήξει γενομένου αἰοδίου, εὐσεβεστάτου, καὶ φιλοχρίστου Βασιλέως ἡμῶν τοῦ Κατακουζηνοῦ, τοῦ διὰ τοῦ θείου καὶ ἀγγελικῆς Σχήματος μετονομασθέντος, Ἰωάσαφ,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Ἐξω.

Εὐδοκίας, καὶ Θεοφανοῦς, Θεοδώρας, καὶ Ἑλένης, Θεοφανοῦς, καὶ Θεοδώρας, Αἰκατερίνης, Εὐδοκίας, Μαρίας, Εἰρήνης, καὶ Μαρίας, τῆς διὰ τοῦ θείου καὶ ἀγγελικῆς Σχήματος μετονομασθείσης Ἑλένης Μοναχῆς, Εὐφροσύνης, Ἀννης, καὶ Ἑλένης, τῶν εὐσεβεστάτων Αὐγουστῶν,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Ἐξω.

Εἰρήνης, τῆς ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένης εὐσεβοῦς, καὶ αἰοδίου Δεσποίνης ἡμῶν, τῆς διὰ τοῦ θείου καὶ ἀγγελικῆς Σχήματος μετονομασθείσης, Εὐγενίας Μοναχῆς,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Ἐξω.

Θεοδώρας, τῆς ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένης αἰοδίου Δεσποίνης ἡμῶν, τῆς διὰ τοῦ θείου καὶ ἀγγελικῆς Σχήματος μετονομασθείσης, Εὐγενίας Μοναχῆς,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Εἰρήνης, τῆς ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένης αἰοδίδμου Δεσποίνης ἡμῶν,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Μαρίας, τῆς ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένης αἰοδίδμου Δεσποίνης ἡμῶν, τῆς διὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγγελικοῦ Σχήματος μετονομασθείσης, Ξένης Μοναχῆς,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Αννης, τῆς ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένης αἰοδίδμου Δεσποίνης ἡμῶν, τῆς διὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγγελικοῦ Σχήματος μετονομασθείσης, Ἀναστασίας Μοναχῆς, τῆς ἔργοις καὶ λόγοις ὅλη τῇ ψυχῇ διὰ βίου ἀγωνισαμένης, ὑπέρ τε τῆς συστάσεως τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Πατρικῶν τῆς Ἐκκλησίας δογμάτων, καὶ τῆς καθαιρέσεως τῆς πονηρᾶς, καὶ αἵματος τοῦ Βαρλαάμ, καὶ Ἀκινδύνου αἵρέσεως, καὶ τῶν ὁμοφρόνων ἐκείνοις,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Εἰρήνης, τῆς ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένης αἰοδίδμου Δεσποίνης ἡμῶν, τῆς διὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγγελικοῦ Σχήματος μετονομασθείσης, Εὐγενείας Μοναχῆς,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Γερμανοῦ, Ταρασίου, Νικηφόρου, καὶ Μεθοδίου, τῶν αἰοδίδμων καὶ μακαρίων Πατριαρχῶν,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Ιγνατίου, Φωτίου, Στεφάνου, καὶ Ἀντωνίου, Νικολάου, καὶ Εὐθυμίου, Στεφάνου, Τρύφωνος, καὶ Θεοφυλάκτου, Πολυεύκτου Ἀντωνίου, Νικολάου, Σισινίου, Σεργίου, Εὐσταθίου, Ἀλεξίου, Μιχαὴλ, Ἰωάννου, Κωνσταντίνου, Κοσμά, Εὐστρατίου, Νικολάου, Λέοντος, Μιχαὴλ, Θεοδότου, Λουκά, Μιχαὴλ, Χαρίτωνος, Θεοδότου, Βασιλείου, Νικήτα, Λεοντίου, Δοσιθίου, Μελετίου, Πέτρου, Γεωργίου, Μιχαὴλ, Θεοδώρου, Ἰωάννου, Μαξίμου, Μανουὴλ, Μεθοδίου, τοῦ διὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγγελικοῦ Σχήματος μετονομασθέντος Ἀκακίου Μοναχοῦ, Μανουὴλ τοῦ διὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγγελικοῦ Σχήματος μετονομασθέντος Ματθαίου Μοναχοῦ, τῶν ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Γερμανοῦ, τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου αἰοδίδμου Πατριάρχου, τοῦ διὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγγελικοῦ Σχήματος μετονομασθέντος, Γεωργίου Μοναχοῦ,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Αρσενίου, τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου ἀγιωτάτου καὶ αἰοδίδμου Πατριάρχου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Ιωσήφ, τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου ἀγιωτάτου, καὶ αἰοδίδμου Πατριάρχου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Αθανασίου, τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου ἀγιωτάτου καὶ αἰοδίδμου Πατριάρχου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Γερασίμου, τοῦ Ἀγιωτάτου καὶ αἰοδίδμου Πατριάρχου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Πσαῖτου, τοῦ ἀγιωτάτου Πατριάρχου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Ισιδώρου, τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου ἀγιωτάτου καὶ αἰοδίδμου Πατριάρχου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Καλλίστου, τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου, ἀγιωτάτου καὶ αἰοδίδμου Πατριάρχου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Φιλothίου, τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου ἀγιωτάτου καὶ αἰοδίδμου Πατριάρχου, τοῦ στερρόως ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ὀρθῶν αὐτῆς δογμάτων, καὶ λόγοις, καὶ πράγμασι, καὶ διαλέξεσι, καὶ διδασκαλίαις, καὶ συγγράμμασιν ἀγωνισαμένου,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Χριστοφόρου, Θεοδώρου, Ἀγαπίου, καὶ Ἰωάννου, Νικολάου, Ἡλιοῦ, καὶ Θεοδώρου, Βασιλείου, Πέτρου, Θεοδοσίου Νικηφόρου, καὶ Ἰωάννου, τῶν αἰοδίδμων Πατριαρχῶν Ἀντιοχείας,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Δαμιανοῦ, Βασιλείου, Κωνσταντίνου, Νικηφόρου, Λέοντος, καὶ Σισινίου, Βασιλείου, καὶ Ἰωσήφ, Μιχαὴλ, καὶ Χριστοφόρου, Νικηφόρου, Γεωργίου. Παντολέοντος, καὶ Ἀλεξάνδρου, Κοσμά, καὶ Κωνσταντίνου, Θεοφάνους, Πέτρου, Ἰωάννου, Νικήτα, Γεωργίου, Νικολάου, καὶ Ἰωάννου, τῶν ὀρθοδόξων Μητροπολιτῶν,

Αἰωνία ἡ μνήμη. γ'.

Μιχαὴλ, μητροφάνους, Μελετίου, Ἰγνατίου, καὶ Μαξίμου, τῶν αἰοδίδμων Μητροπολιτῶν Παλαιῶν Πατρῶν,

Ἀνωία ἡ μνήμη. γ.

Συνέχεται ἡ φωνὴ τῶν Βασιλέων, Πατριάρχων,
καὶ ὅλων τῶν ἱερέων.

Ἡ Ἁγία Τριάς αὐτοὺς ἐδόξασεν.

Ἐξω.

οὗτων τοῖς ὑπὲρ εὐσεβείας μέχρι θανάτου ἀθλοῖς τε
καὶ ἀγωνίσμασι, καὶ διδασκαλίαις παιδαγωγῆσθαι τε
καὶ κρατύνεσθαι Θεὸν ἐκλιπαροῦντες, καὶ μιμηταὶ τῆς
ἐνθέου αὐτῶν πολιτείας μέχρι τέλους ἀναδείκνυσθαι ἐκ-
δυσωποῦντες, ἀξιοθείημεν τῶν ἐξαιτουμένων, οἰκτιρμοῖς
καὶ χάριτι τοῦ μεγάλου καὶ πρώτου Ἀρχιερέως Χριστοῦ,
τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν· πρὸς ταῖς ὑπερενδόξου
Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας,
τῶν Θεοιδῶν Ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων. Ἀμήν.

Τῇ ΑΤΤῇ ΚΥΡΙΑΚῃ Α. ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προσήμερον, εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα,
ἰστώμεν Στίχους ἑκαὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
Κατανυκτικά, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον,
δ', τοῦ Τριωδίου τὰ ἐπόμενα γ', καὶ τοῦ
Ἐπιφανίου γ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Ἰδου μοι κατάνυξιν, καὶ τῶν κακῶν ἀλλο-
τρίωσιν, καὶ τελείαν διέρθωσιν, εἰς παῖθι
τοῦ σώματος, νῦν βεβυθισμένῳ, καὶ μεμακρυ-
μένῳ, ἐκ σοῦ Θεὲ Παμβασίλει, καὶ μηδαμόθεν
ἐλπίδα ἔχοντι· καὶ σῶσόν με τὸν ἄσωτον, διὰ
πολλὴν ἀγαθότητα, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ
Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μωσῆς ὁ Δεσπέσιος, διὰ νηστείας τεθεία-
ται, καθαρθεὶς τὸν ποθοῦμενον. Τοῦτον
οὖν ζηλώσασα, ταπεινὴ ψυχὴ μου, σπεῦσον ἐν
ἡμέρᾳ, τῆς ἐγκρατείας τῶν κακῶν, ἐκκαθα-
ρῆναι, ὅπως τὸν Κύριον, διδόντα σοὶ τὴν ἄφε-
σιν, νῦν θεωρήσης ὑπάρχοντα, ἀγαθὸν καὶ φι-
λανθρωπον, παντοδύναμον Κύριον.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. β'. Ἀρχαγγελικῶς ἀνυμνήσωμεν.

Τὰ τῶν Νηστειῶν νῦν δις ἐβδόμα φαιδρῶς,
ἐναρξώμεθα τελοῦντες, ἡμέραν ἐξ ἡμέρας
ἀδελφοί, ἄρμα πυρὸς ἐργασάμενοι ἡμῖν, ὡς

Ἠλίας ὁ Θεσβίτης, ταῖς τέσσαρας μεγάλας
ἀρεταῖς, τὸν νοῦν ἀνυψώσωμεν ἀπαθείᾳ, τὴν
σάρκα ὀπλίσωμεν τῇ ἀγνείᾳ, τρέποντες, καὶ
νικῶντες τὸν ἐχθρόν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐξοδος· καὶ μετὰ τὸ, Φῶς ἱλαρόν, τὸ παρὸν
Προκείμενον, μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ Ὄ-
νομά σου, Κύριε.

Στίχ. Ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σὲ ἐ-
νέκραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτε-
ρῶν σου.

Καὶ πάλιν γεγονωτέρᾳ φωνῇ.

Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ Ἰδιόμελον, δις, καὶ τὸ
Μαρτυρικόν, μετὰ τῶν συνήθων Στίχων.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε ἐκκαθαίρωμεν ἑαυτοὺς, ἐν ἐλεημοσύ-
ναις καὶ οἰκτιρμοῖς πενήτων, μὴ σαλπί-
ζοντες, μὴ δημοσιεύοντες ἡμῶν τῶν εὐποιῶν·
μὴ ἐπιγνώτω ἡ ἀριστερὰ, τῆς δεξιᾶς τὸ ἔργον·
μὴ σκορπίσῃ ἡ κενοδοξία, τὸν καρπὸν τῆς ἐ-
λεημοσύνης· ἀλλ' ἐν κρυπτῷ, τῷ τὰ κρυπτά
εἰδοῦτι κράξωμεν· Πάτερ, ἄφεσ ταῖς παραπτώ-
ματα ἡμῶν, ὡς φιλάνθρωπος. Δίς.

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε,
καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· καὶ νῦν
πρὸςθεύσατε, ῥυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχ-
θροῦ, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε κεχαριτωμένη, Μῆτερ
ἀνύμφευτε· καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν
ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν. Θεοτόκε πρέσβευε,
σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς καὶ ἐν τῇ Κυρια-
κῇ τῆς Τυρινῆς, Ἑσπέρας, σελ. 65.

Ἰτίον, ὅτι ἀπὸ τῆς σήμερον ψάλλονται οἱ Κανόνες
τοῦ Μηναίου ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις, οἱ ἀπὸ τοῦ Σαββά-
του τοῦ Λαζάρου, μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Ἀντιπάσχα
ὁμοῦ μετὰ τῆς Θεοτόκου. Ἀπὸ τρίτης Ὠδῆς, Καθίσμα-
τα τοῦ Μηναίου, καὶ ἀφ' ἑκτῆς, τὰ τῆς Θεοτόκου· καὶ
μετὰ τὴν πλήρωσιν τοῦ Μηναίου, τὰ Προσόμοια αὐτοῦ,
καὶ Θεοτοκίον ἑμειον. Πρὸς τὴν οὖν οἱ Κανόνες τῆς
Θεοτόκου.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον Τριαδικά· καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Κατανυκτικά, καὶ Θεοτοκίον τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν τὸ παρὸν Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Παραθείσῃς καρπῷ θανατωθέντα τὴν ψυχὴν, ζωοποιήσον Χριστέ, διὰ νηστείας ἀληθοῦς, καὶ μετανόιας μοι δέομαι ὡς Οἰκτιρμῶν· καὶ δίδου ἐν ὁδοῖς, αἰεὶ πορεύεσθαι, εὐθείαις καὶ καλαῖς, τῶν σῶν σεπτῶν ἐντολῶν· ὅπως τῆς θείας δόξης σου, σὺν πᾶσιν ἐπιτυχῶν τοῖς ποθοῦσί σε, δοξολογῶ σου, τὴν περί πάντας, Ἰησοῦ ἀγαθότητα.

Ἐτερον, Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Τρικυμίας τῶν παθῶν, ὁ αἰσυνεῖδητος ἐγώ, χαιμαζόμενος Ἀγνή, ἐπικαλοῦμαί σε θερμῶς· Μὴ με παρίδῃς τὸν δαίλαιον ἀπολέσθαι, ἄδυsson ἐλέους, ἢ τέξασα· πλήν σου γὰρ ἐλπίδα, οὐ κέκτημαι· μὴ οὖν ἐχθροῖς ἐπίχαρμα, καὶ γέλωτος ὁ πεπειθὴς σοι ὀφθήσομαι· καὶ γὰρ ἰσχύεις, ἔσα καὶ βούλει, ὡς Μήτηρ οὖσα τοῦ πάντων Θεοῦ.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. β'. Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε κατεύθυνον ἡμᾶς, τὴν νηστείαν δισσεύοντας, ἀγκισμὸν ἡμῖν λαίμψον, καὶ φωτισμὸν τῶν δικαιοματίων σου, καὶ ἀξιώσον ἡμᾶς προσφέρειν σοι, εὐπρόσδεκτον εὐχὴν, τὸ γόνυ κλίνοντας· σὺ γὰρ εἰ Πατὴρ ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς υἱοὶ σου, καὶ σὲ φόβῳ ὑμνοῦμεν, καὶ τὸ Ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Ἐτερον, Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Αρχὴ σωτηρίας, ἡ τοῦ Γαβριὴλ προσηγορία, πρὸς τὴν Παρθένον ἐγένετο· ἤκουσε γὰρ πρὸ Χαῖρε, καὶ οὐκ ἀπέφυγε τὸν ἀσπασμὸν· ἔκ ἐδίστασεν, ὡς ἡ Σάρρα ἐν τῇ σκηνῇ· ἀλλ' οὕτως ἔλεγεν· Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γέναιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου.

Μετὰ τὸν Ν'. ὁ κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχο-
λογοῦμεν δὲ καὶ τὴν α'. Ὠδὴν.

Τριώδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Τριστάτας κραταιούς.

Ομόνος ἀγαθός, ἡ πηγὴ τοῦ ἐλέους, ὁ Ἀμνός ὁ τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων ὡς Θεός, τὰ τοῦ Κόσμου ἐγκλήματα, σῶσόν με ἀμαρτημά-

των, τρικυμία ποντούμενον, μετανόιας πρὸς ὄρμον ἰθύνων με.

Νηστεία καθαρά, μακρυσμός ἀμαρτίας, ἀλλοτριώσις παθῶν, ἀγάπη πρὸς Θεόν, προσευχῆς ἐπιμέλεια, δαίκρυα σὺν κατανύξει, καὶ πενήτων προμήθεια, ὡς ὁ Χριστὸς ἐν Γραφαῖς ἐπηγγείλατο.

Πληγέντα τὴν ψυχὴν, ἀμαρτίας ῥομφαία, καὶ κατὰστικτον πολλοῖς, ὑπάρχοντα κακοῖς, Ἰατρὲ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ἴασαι ὡς εὐεργέτης, ἐπιθείς μοι τὰ φάρμακα, τῶν σοφῶν ἐντολῶν σου φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Αμολυντε σκηνή, Παναγία Παρθένη, μολυνθέντα με δεινῶν, παθῶν ἐπαγωγαῖς, τῇ πηγῇ τοῦ ἐλέους σου, καθάρων· καὶ δός μοι ὀμβροῦς, κατανύξεως Δείποινα, ἀμαρτίας βυθὸν ἀφανίζουσα.

Ἐτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. β'. Βοηθὸς καὶ σκεπαστής.

Ως μεθέορτον χαρὰν, καὶ δευτερεύουσαν Ἐβδομάδα, τῶν φωτοποιῶν, Νηστειῶν ἀδελφοί, δεξάμενοι πόθῳ, ἀνυμνήσωμεν Χριστόν, ἐνθέως εὐφρανόμενοι.

Κατανύξεως καιρὸν, τὸν τῆς νηστείας νῦν εὐρηκότες, κλαύσωμεν σφοδρῶς, καὶ στεναλῶμεν, πεταίσωμεν χεῖρας, πρὸς τὸν μόνον Λυτρωτὴν, τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δόξα.
Τρισυπόστατε Μοναῖς, ἀρχικωτάτῃ Κυρία πάντων, τελεταρχικῇ, ὑπεράρχει· αὐτὴ ἡμᾶς σῶσον, ὁ Πατὴρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γὺς ἐγέννησεν υἱόν, τὸν μὴ σπαρέντα πατρὶ ὡ νόμῳ; τοῦτον οὖν γενναῖ, ὁ Πατὴρ πλήν μητρός· παραδόξον τίρας! σὺ γὰρ ἔτεκες Ἀγνή, Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Πῶς σου εἶσω τὴν ὀργὴν, Χριστέ μου ὅταν εἰς κρίσιν ἔλθῃς; ποῖον δὲ εὐρὼν λόγον δώσω ἐκεῖ, μὴ πράξας μὴ δράσας, τὸ σὺν δέλφμα Χριστέ; διὸ πρὸ τέλους ἀνέσθαι μοι.

Ὁ Εἰρμός.

• **Β**οηθὸς καὶ σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς
• **Σ**ωτηρίαν· αὐτός μου Θεός, καὶ δοξάσω
• αὐτόν· Θεὸς τοῦ Πατρός μου, καὶ ὑψώσω
• αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ὠδὴ η'. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Παροδεύων τοῦ βίου τὸ ἄστατον, ληστρικοῖς λογισμοῖς περιέπεσα, καὶ πληγωθεὶς προ-

σώζοντα, ἱατρὲ τῶν πασχόντων, δίδου μοι χεῖρα, τῶν ἁγίων σου πάντων δόσεις.

Βαλεπῆς ἀμαρτίας κλυδώνιον, τὴν ἐμὴν συνεπαράσσει διάνοιαν, ὥσπερ τὸν Πέτρον σώσον με, Ἰησοῦ μαλωδούντα· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Εγχευαίε· τὰ πάθη νεκρώσωμεν, τῇ νηστείᾳ τὸ πνεῦμα πτερώσωμεν, πρὸς Οὐρανὸν καὶ κραζώμεν, κατανύξει καρδίας· Ἡμάρτομέν σοι, ὁ Θεός, ὡς οἰκτίρων συγχώρησον.

Θεοτοκίον.

Εν γαστρὶ σου σπηκώσας ὁ Ὑψιστος, Οὐρανῶν πλατυτέραν σε ἔδειξε, καὶ προστασίαν ἄμαχον, τῶν βωόντων Παρθένης· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἄλλος· Ὁν Στρατιαί, Οὐρανῶν.

Τῆς τῶν παθῶν, τυραννίδος Κυρία, ἀδουλώτον τὴν ψυχὴν, δεῖξον τὴν ἐμὴν, ἵνα ἐλευθερίως, πειῶν τὸ θῆλημα σου, χαίρω καὶ δοξάζω, τὸ κράτος σου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὴν τοῦ Ἡσαΐ, ἀκρασίαν μίσησον, ψυχὴ μου, καὶ Ἰακώβ, ζήλου τὰ καλὰ, πτέρησον τὸν Βελίαρ, διὰ τῆς ἐγκρατείας, πλούτισον τὰ θεῖα, καὶ ὑμνησον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ενα Θεόν, κατ' οὐσίαν σέβομαι, τρεῖς ὑποστάσεις ὑμῶ, διοριστικῶς, ἅλλας ἀλλ' οὐκ ἀλλοίας· ἐπεὶ Θεότης μία, ἐν τρισὶ τὸ κράτος, καὶ γὰρ Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκ φωτεινῆς, προελθὼν νηδύος σου, ὡς νυμφίος ἐκ παστοῦ, ἔλαμψε Χριστὸς, φῶς ταῖς ἐν σκότει μέγα· καὶ γὰρ δικαιοσύνης, Ἡλὶος ἀστράψας, ἐφώτισεν Ἀγνὴ τὸν Κόσμον.

Δόξα σοι ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Υδροποτῶν, οὐδεὶς ἠφρονεύσατο, ὥφθη δὲ Νῶε γυμνός, αἴνου πειραθείς· σπέρματα δὲ κακίας, ὁ Λῶτ ἐντεῦθεν τίκτει· φεῦγε ὦ ψυχὴ μου, τὴν μίμησιν, Χριστὸν ὑμνοῦσα.

Ἀνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνῶμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ν Στρατιαί, Οὐρανῶν δοξάζουσιν, καὶ φρίττει τὰ Χεροιβίμ, καὶ τὰ Σεραφίμ·
• πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε,
• καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ δ'. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Νηστεύσωμεν μήκιδος παθῶν, τρυφήσωμεν τὴν ἀγάπην τὴν ἀνόθευτον, θρεψώμεν πένητας τῷ ἄρτῳ, τῇ θεῖᾳ σιτιζόμενοι χάριτι,

καὶ δάκρυσιν τὰ δάκρυα σθέσωμεν, ταῖς τῆς μελλούσης ἀποφάσεως.

Ταλαίπωρε στενάξον ψυχὴ, σκυθρωπάσον, μετανοίας τρόπους ἐνδείξον· νῦν ἐπὶ θύραις ἡ ἡμέρα· ὁ Κρίνων ἀποτόμως καθέζεται, ἐκάστω ἀπονέμων τὰ ἄξια, τῶν πεπραγμένων καθὼς γέγραπται.

Οὐ κέκτημαι πράξεις ἀγαθῆς, ἐσπίλωσα τὸν χιτῶνα, ὃν περ εἴληφα θείου Βαπτίσματος ἐνδύσει· ἐν σκότει ἀγνωσίας πορεύομαι· φωτί με τοῦ προσώπου σου Κυρία, ἀπεγνωσμένον νῦν ἀνόρθωσον.

Θεοτοκίον.

Μαρία Κυρία τοῦ παντός, παντοίως με δουλωθέντα ἀμαρτήμασι, σὺ ἐλευθέρωσον Παρθένης· τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, αὐτὴ γὰρ ὑπὲρ λόγον ἐκύησας, τὴν οὐσιώδη ἀγαθότητα.

Ἄλλος· Ἀσπόρου συλλήψεως.

Νῦν κακοπαθήσωμεν, ὡς στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ· ὅσον γὰρ ὅσον, ὁ καιρὸς παρέρχεται, οἱ στέφανοι πλέκονται, τῶν ἀγωνιζομένων· οὕς ἀποδίδωσιν ὁ Χριστὸς, ὅταν ἤξη μετὰ δόξης, ἐπὶ γῆς τοῦ κρίναι πᾶσαν τὴν γῆν.

Ολος τετραυματίσμαι, ὅλος Χριστέ μου ἠλκωμαι, ἱατρευσόν μου, τὰ ἔλκη τὰ τραύματα, τὰ πάθη τὰ δῆγματα, τὰ ἐκ τῆς ἀμαρτίας, ἵνα ἀκούσω ὡς ὁ Λεπρός, τῆς φωνῆς σου τῆς ἁγίας, ὅτι θεῶ καθαρίσθητι. Δόξα.

Μόνου μονογεννήτωρ, μονογενοῦς Υἱὸς Πατὴρ, καὶ μόνος μόνου, φῶς φωτός ἀπαύγασμα, καὶ μόνον μόνως μόνου, Θεοῦ ἅγιον Πνεῦμα, Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν· Ὁ Τριάς Μονὰς ἁγία, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐκπλήττει με Πανάμωμε, πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπόρως τὸν ἀληπτον; εἰπέ πῶς παρθενεύεις, γεννήσασα ὡς μήτηρ; τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λαβὼν, τὸ τικτόμενον προσκύνει· ὅσα θελεῖ γὰρ καὶ δύναται.

Δόξα σοι ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Νηστεία τὸν Μωσέα, θεόπτην ἀπειργάαστο, Ἠλίαν παλαι, φλογερὸν ἠνίοχον, τὸν Παῦλον δὲ ψυχὴ μου, φρικτὸν οὐρανοδρόμον· διὸ νηστεύσωμεν ἐκ κακῶν, καὶ εἰς ὕψος ἀπαθείας, καὶ ἡμεῖς ἀρπαγησόμεθα.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρὸς ἀνάνδρου, ἀφθορος ἡ κίνη-

» σις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύ-
» σις· διόσε πάσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον
» Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἰησοῦ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιό-
μελον, δευτεροῦντες αὐτό. Ἦχος πλ. α΄.

Θαυμαστὸν ὄπλον, ἡ προσευχὴ καὶ νηστεία·
αὕτη τὸν Μωσέα, νομογράφον ἔδωξε, καὶ
Ἡλίαν ἐν θυσίαις ζηλωτὴν· ταύτη προσκαρ-
τερήσαντες πιστοί, τῷ Σωτῆρι βοήσωμεν· Σοὶ
μόνῳ ἡμάρτομεν· εἰλήσαν ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Εὐλογημένος ὁ στρατός, τοῦ Βασιλέως τῶν
Οὐρανῶν· εἰ γὰρ καὶ γηγενεῖς ὑπῆρχον
οἱ Ἀθλοφόροι, ἀλλὰ Ἀγγελικὴν ἀξίαν ἔσπενδον
φθαίσαι, τῶν σωμάτων καταφρονήσαντες, καὶ
διὰ τῶν παθημάτων, τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀξίω-
θέντες τιμῆς. Εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, σῶσον τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Σὲ δυσωπαῦμεν ὡς Θεὸς Μητέρα, εὐλογημένη·
Πρέσβευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάριον τῆς

Προφητείας. Ἦχος πλ. α΄.

Οπλάσας κατὰ μόνας τὰς καρδίας ἡμῶν,
μνήσθητι ὅτι χὺς ἐσμέν· μὴ καταδικάσῃς
ἡμᾶς, ἐν τοῖς κατωτάταις τῆς γῆς Ἀναμάρτητε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β΄. Ψαλμὸς κα΄.

Οἱ φοβούμενα τὸν Κύριον, αἰνέσατε αὐτόν.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου, πρόσχες μοι.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Δ΄. Γ΄.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ἐπιλαίμψει ὁ Θεός τῇ
ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐν βουλῇ μετὰ δόξης ἐπὶ
τῆς γῆς, τοῦ ὑψῶσαι καὶ δοξάσαι τὸ καταλει-
φθὲν τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ ἔσται τὸ ὑπολειφθὲν ἐν
Σιών, καὶ τὸ καταλειφθὲν ἐν Ἱερουσαλὴμ, Ἅ-
γιοι κληθήσονται πάντες, οἱ γραφέντες εἰς ζωὴν
ἐν Ἱερουσαλὴμ. Ὅτι ἐκπλυνεῖ Κύριος τὸν ῥύ-
πον τῶν υἱῶν, καὶ τῶν θυγατέρων Σιών, καὶ
τὸ αἷμα Ἱερουσαλὴμ ἐκκαθαρεῖ ἐν μέσῳ αὐ-
τῶν, ἐν πνεύματι κρίσεως, καὶ πνεύματι καύ-
σεως. Καὶ ἥξει Κύριος, καὶ ἔσται πᾶς τόπος
τοῦ ὄρους Σιών, καὶ πάντα τὰ περικύκλω αὐ-
τῆς· σκιασέι νεφέλῃ ἡμέρας, καὶ ὡς καπνοῦ
καὶ ὡς φωτὸς πυρὸς καιομένου νυκτός, καὶ
πάσῃ τῇ δόξῃ σκεπασθήσεται. Καὶ ἔσται
εἰς σκιάν ἀπὸ καύματος, καὶ ἐν σκέπῃ καὶ
ἐν ἀποκρύφῳ ἀπὸ σκληρότητος καὶ ὕετοῦ.

(Κεφ. Β΄. 1). Ἄσω δὴ τῷ ἡγαπημένῳ ἄσμα τοῦ ἀ-
γαπητῆ μετὰ τῷ ἀμπελῶνί μου· ἀμπελῶν ἐγενήθη
τῶν ἡγαπημένων ἐν κέρατι, ἐν τόπῳ πίονι· καὶ
φραγμὸν περιέθηκα, καὶ ἐχαράκωσα, καὶ ἐ-
φύτευσα ἀμπελον Σωρήχ, καὶ ἐκοδόμησα πύρ-
γον ἐν μέσῳ αὐτοῦ, καὶ προλήνιον ὠρυξα ἐν
αὐτῷ, καὶ ἔμεινα τοῦ ποιῆσαι σταφυλὴν· καὶ
ἐποίησεν ἀκάνθας. Καὶ νῦν οἱ ἐνοικοῦντες ἐν
Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἄνθρωπος τοῦ Ἰουδα, κρίνα-
τε ἐν ἐμοί, καὶ ἀναμέσον τοῦ ἀμπελῶνός μου.
Τί ποιήσω ἔτι τῷ ἀμπελῶνί μου, καὶ οὐκ ἐ-
ποίησα αὐτῷ; διότι ἐνέμενα τοῦ ποιῆσαι στα-
φυλὴν, ἐποίησε δὲ ἀκάνθας. Νῦν οὖν ἀναγ-
γελῶ ὑμῖν, τί ποιήσω τῷ ἀμπελῶνί μου· ἀ-
φελῶ τὸν φραγμὸν αὐτοῦ, καὶ ἔσται εἰς κα-
ταπάτημα. Καὶ ἀνήσω τὸν ἀμπελῶνά μου,
καὶ οὐ μὴ τμηθῇ, οὐδ' οὐ μὴ σκαφῇ· καὶ ἀνα-
βήσονται εἰς αὐτόν, ὡς εἰς χέρσον, ἀκάνθαι,
καὶ ταῖς νεφέλαις ἐντελοῦμαι, τοῦ μὴ βρεῖξαι
εἰς αὐτόν ὕετόν. Ὁ γὰρ ἀμπελῶν Κυρίου Σα-
βαώθ, οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ ἐστὶ, καὶ ὁ ἄνθρωπος
τοῦ Ἰουδα νεόφυτον ἡγαπημένον.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β΄. Ψαλμὸς κβ΄.

Ἡ ῥάβδος σου καὶ ἡ βακτηρία σου, αὐταὶ με
παρακάλεσαν.

Στίχ. Κύριος ποιμαίνει με, καὶ ἔδεν με ὑψερίκει.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ Τῆς Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ΕΠΙΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὰ, Πρὸς Κύριον,
εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ
ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια τοῦ Τριφ-
δίου, ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. δ΄. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τὶν ὠμοκώθεσ ταλαίπωρε, ῥαθυμοῦσα ὡ ψυ-
χῇ, καὶ μὴ παιοῦσα τὰ καλὰ, ἀλλὰ στέρ-
γουσα αἰεὶ, τῇ τῶν κακῶν ἐπιμονῇ; ἡ κρίσις
ἐπὶ Σύραις, μετανόησον· νηστεία, καὶ δεήσει
καθαγνίσθητε, καὶ τῷ Δεσπότη σου βόησον·
Ἡμάρτηκά σοι, συγχώρησον, ὡς εὐσπλαγχνος,
καὶ τὴν ἄφεσίν μοι δώρησαι.

Εἰς τὸν ἀγαθότητος πέλαγος, τὰ πελάγη τῶν
ἐμῶν, ἀμαρτιῶν τὰ πονηρὰ, ἀποξέρανον
Χριστε, ὡς ἀναμάρτητος Θεός, καὶ δίδου, τῇ
καρδίᾳ μου κατάνυξιν, χειμάρρους, ἀνομίας ἀ-
ναστελλουσας, ἵνα ὑμνῶ καὶ δοξάζω σου, τὴν
εὐσπλαγχνίαν τὴν ἀφατον, μακρόθυμε, εὐερ-
γέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐτέρου, τοῦ κυρίου Θεοδώρου. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ ἐν Ἑδέμ Παραδείσος.

Ο ἀγαθὸν καὶ νῦν ἡμᾶς Θεός, τοῦ χρόνου περίοδον, τῶν πανσέπτων Νηστεῶν διατελεῖν, καὶ χαρισάμενος ἡμῖν, εἰς τὸ ἅγιον στάδιον, τῆς δευτέρας Ἑβδομάδος εἰσελθεῖν, αὐτὸς ἀξιώσον Κύριε, καὶ πρὸς τὸ μέλλον εὐδρομεῖν, τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ἡμῶν, καὶ χαριτῶν καὶ δυναμῶν, ὅπως προφθάσωμεν, ἐκτελέσαντες τὸν δρόμον ἀνδρικῶς, τὴν κυρίαν ἡμέραν, τῆς Ἀναστάσεώς σου πάντες ἐν χαρᾷ, καὶ σεφανηφοροῦντες, ἀκαταπαύστως αἰνέσωμεν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος α'. Ψαλμός κγ'.

Ὁ ὕριος κραταῖος καὶ δυνατός ἐν πολέμῳ.

Στιχ. Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

Γενέσθω τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ'. 21.

Εποίησε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἀδὰμ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ χιτῶνας δερματίνους, καὶ ἐνέδυσεν αὐτούς. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ἴδου, Ἀδὰμ γέγονεν ὡς εἷς ἐξ ἡμῶν, τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρόν· καὶ νῦν μή ποτε ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ λάβῃ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, καὶ φάγῃ, καὶ ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἐξαπέστειλεν αὐτὸν Κύριος ὁ Θεός ἐκ τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, ἐργάζεσθαι τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη. Καὶ ἐξέβαλε τὸν Ἀδὰμ, καὶ κατώκισεν αὐτὸν ἀπέναντι τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς· καὶ ἔταξε τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὴν φλογίνην ῥομφαίαν τὴν σρεφομένην, φυλάσσειν τὴν ὁδὸν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς. (Κεφ. Δ'. 1). Ἀδὰμ δὲ ἔγνω Εὐὰν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· καὶ συλλαβῆσα ἔτεκε τὸν Καῖν· καὶ εἶπεν· Ἐκτησαίμην ἄνθρωπον διὰ τοῦ Θεοῦ. Καὶ προσέθετο τεκεῖν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀβελ· καὶ ἐγένετο Ἀβελ ποιμὴν προβάτων· Καῖν δὲ ἦν ἐργαζόμενος τὴν γῆν. Καὶ ἐγένετο μεθ' ἡμέρας, ἤνεγκε Καῖν ἀπὸ τῶν καρπῶν τῆς γῆς θυσίαν τῷ Κυρίῳ. Καὶ Ἀβελ ἤνεγκε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῶν πρωτοτόκων τῶν προβάτων αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τῶν στεάτων αὐτῶν. Καὶ ἐπεῖδεν ὁ Θεὸς ἐπὶ Ἀβελ, καὶ ἐπὶ τοῖς δώροις αὐτοῦ· ἐπὶ δὲ Καῖν, καὶ ἐπὶ ταῖς θυσίαις αὐτοῦ οὐ προσέσχε. Καὶ ἐλύπησε τὸν Καῖν λίαν, καὶ συνέπεσε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῷ Καῖν· Ἰνα τί περὶ λυπος ἐγένου; καὶ ἴνα τί συνέπεσε τὸ πρόσωπόν σου; οὐκ ἂν ὀρθῶς προσενέγκης, ὀρθῶς

δὲ μὴν διέλθῃς, ἡμαρτες; ἡσύχασον· πρὸς σέ ἡ ἀποστροφή αὐτοῦ, καὶ σὺ ἄρξεις αὐτοῦ.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμός κδ'.

Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Στιχ. Πρὸς σέ, Κύριε, ἦρα τὴν ψυχὴν μου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Δ'. 1.

Ο ὕριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν. Δόξαν σοφοὶ κληρονομήσασιν, οἱ δὲ ἀσεβεῖς ὑψώσαν ἀτιμίαν. (Κεφ. Γ'. 34). Ἀκήσατε παῖδες παιδείαν πατρὸς, καὶ προσέχετε γινῶναι ἔννοιαν. Δῶρον γὰρ ἀγαθὸν δωροῦμαι ὑμῖν, τὸν ἐμὸν λόγον μὴ ἐγκαταλίπητε. Υἱὸς γὰρ ἐγενόμην ἀγῶ, πατρὶ ὑπήκοος, καὶ ἀγαπώμενος ἐν προσώπῳ μητρός. Οἱ ἐδίδασκόν με, καὶ ἔλεγον· Ἐρειδέτω ὁ ἡμέτερος λόγος εἰς σὴν καρδίαν· φύλασσε ἐντολαίς, μὴ ἐπιλάβῃ. Κτῆσαι σοφίαν, κτῆσαι σύνεσιν, μὴ ἐπιλάβῃ· μηδὲ παρίδῃς ῥῆσιν ἐμοῦ στόματος, μηδὲ ἐκκλίνῃς ἀπὸ ῥημάτων στόματός μου. Μὴ ἐγκαταλίπῃς αὐτήν, καὶ ἀνθεξέται σοι ἐράσθητι αὐτῆς, καὶ τηρήσει σε. Ἀρχὴ σοφίας, κτῆσαι σοφίαν, καὶ ἐν πάσῃ κτήσει σου κτῆσαι σύνεσιν. Περιχαράκωσον αὐτήν, καὶ ὑψώσει σε· τίμησον αὐτήν, ἵνα σε περιλάβῃ, καὶ ἵνα δῶ τῇ σῇ κεφαλῇ στέφανον χαρίτων, στεφάνῳ δὲ τρυφῆς ὑπερασπίσῃ σου. Ἄκουε υἱέ, καὶ δέξαι ἐμούς λόγους, καὶ πληθυνθήσεται σοι ἔτη ζωῆς σου, ἵνα σοι γένωνται πολλαὶ ὁδοὶ βίου. Ὅδους γὰρ σοφίας διδάσκω σε, ἐμβιβαίω δέ σε τροχιαῖς ὀρθαῖς. Ἐὰν γὰρ πορεύῃ, οὐ συγκλεισθήσεται σου τὰ διαθήματα· ἐὰν δὲ τρέχῃς, οὐ κοπιάσεις. Ἐπιλαβοῦ ἐμῆς παιδείας· μὴ ἀφῆς, ἀλλὰ φύλαξον αὐτήν σεαυτῷ εἰς ζωήν σου. Ὅδους ἀσεβῶν μὴ ἐπέλθῃς, μηδὲ ζηλώσης ὁδοῖς παρανόμων. Ἐν ᾧ ἂν τόπῳ στρατοπεδεύσωσι, μὴ ἐπέλθῃς ἐκεῖ· ἐκκλινον δὲ ἀπ' αὐτῶν, καὶ παρὰ ἄλλων. Οὐ γὰρ μὴ ὑπνώσουσιν, ἐὰν μὴ κακοποιήσωσιν· ἀφήρηται ὁ ὕπνος ἀπ' αὐτῶν, καὶ οὐ κοιμῶνται. Οἶδα γὰρ σιτοῦνται σῖτα ἀσεβείας, οἶνῳ δὲ παρανόμῳ μεθύσκονται. Αἱ δὲ ὁδοὶ τῶν δικαίων ὁμοίως φωτὶ λάμπουσι· προπορεύονται καὶ φωτίζουσιν, ἕως ἂν κατορθώσῃ ἡμέρα. Αἱ δὲ ὁδοὶ τῶν ἀσεβῶν σκοτειναί· οὐκ αἶδασι πῶς προσκόπτουσιν. Υἱέ, ἐμῇ ῥήσει πρόσσεχε, τοῖς δὲ ἐμοῖς λόγοις παράβαλλε σὸν οὖς. Ὅπως μὴ ἐκλίπωσί σε αἱ πηγαί σου, φύλασσε αὐτάς ἐν σῇ καρδίᾳ. Ζωὴ γάρ ἐστι πᾶσι τοῖς εὐρίσκουσιν αὐτάς, καὶ πάσῃ τῇ σαρκὶ αὐτῶν ἰατὴς.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Ἦχος γ'.

Τὴν πνευματικὴν Νηστείαν νηστεύσωμεν, διαρ-
ρήξωμεν πάσαν στραγγαλίαν· ἐκκευξώ-
μεθα δὲ καὶ τῶν σκανδαλίων τῆς ἀμαρτίας·
ἀφήσωμεν ἀδελφοῖς καὶ τὰ ὀφειλήματα, ἵνα
καὶ ἡμῖν ἀφεθῇ τὰ παραπτώματα ἡμῶν· οὐ-
τω γὰρ βαῖσαι δυνασόμεθα· κατευθυνθήτω ἡ
προσευχὴ ἡμῶν, ὡς θυμίαμα, ἐνώπιόν σου
Κύριε.

Δίς.

Μαρτυρικόν.

Προφήται καὶ Ἀπόστολοι Χριστοῦ, καὶ Μάρ-
τυρες ἐδίδαξαν ὑμνεῖσθαι, Τριάδα ὁμοού-
σιον, καὶ ἐφώτισαν τὰ ἔθνη τὰ πεπλανημένα,
καὶ κοινωνοὺς Ἀγγέλων ἐπαίησαν, τοὺς υἱοὺς
τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Εἰς τέλος τῶν πενήτων σου, μὴ ἐπιλάβῃ
Δέσποινα· ἀλλὰ ταῖς σαῖς πρεσβείαις,
μελλούσης ἡμᾶς λύτρωσαι ἀπειλῆς, καὶ ἐνεώ-
σης βλάβης, καὶ τῆς ὀργῆς Κυρίου ἐξάρπασον,
Θεοτόκε σους δούλους.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὁρθρον.

Τὰ Τριαδικὰ τὰ τοῦ Ἦχου· καὶ μετὰ τὴν α'.
Στιχολογίαν, Καθίσματα Κατανυκτικά, καὶ
Θεοτοκίον τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Εἰς δὲ τὴν β'.
Στιχολογίαν τὸ παρὸν Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Τὰ πάθη χαλινῶ, τῆς ἀμώμου Νηστείας,
ἐπέχοντες τὸν νοῦν, πρὸς σεπταῖς θεω-
ρίας, πίστει τελειοτάτη, ἀναπτερῶσαι πάντες
σπουδαίωμεν, ὅπως τῆς χαμαιζήλου τοῦ βίου
τρυφῆς καταφρονήσωμεν, καὶ οὐρανίου τύχω-
μεν ζωῆς, καὶ Δείας ἐλλάμψεως.

Ἔτερον, Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Εἰς πέλαγος δεινόν, ἐμπεσὼν ἀθυμίας, ἐκ
πλήθους πονηρῶν, καὶ ἀθέσμων μου ἔρ-
γων, ἤλθον εἰς ἀπορίαν, καὶ ἀπογνώσει νυκτὶ
συνέχομαι. Δέσποινα Θεοτόκε, αὐτὴ με σῶσον,
αὐτὴ βοηθήσον· ἀμαρτωλῶν γὰρ σὺ ὁ ἱλα-
σμός, καὶ καθαρσις σωτήριος.

Εἰς τὴν γ'. Στιχολογίαν, ἕτερον Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Προθεῖσα μυστικὴν, ἡ νηστεία τράπεζαν,
προτρέπεται ἡμᾶς, δαψιλῶς ἐμφορηθῇ-

ναι· φαίγωμεν ὥσπερ βρώσιν, τὰ αἰζῶσα δῶρα
τοῦ Πνεύματος· πίνωμεν ὥσπερ πόμα, τὰ τῶν
δακρύων ρεῖθρα· θεωροῦντα· καὶ εὐφρανθέντες
αἶνον τῷ Θεῷ, ἀπαύστως προσοίσωμεν.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Εκ πάσης ἀπειλῆς, καὶ κακίας ἀνθρώπων,
διάσωσον ἡμᾶς, Παναγία Παρθένη· σὶ
γὰρ ἔχομεν σκέπην, καὶ προστασίαν εἰ κα-
ταφεύγοντες, ἐπὶ σοὶ Θεομήτορ, καὶ τὸν τε-
χθέντα ἐκ σοῦ Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἐκδυσώπει ρύσα-
σθαι ἡμᾶς, κινδύνων καὶ θλίψεων.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα
Τριῶδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογοῦμεν
δὲ καὶ τὴν β'. Ὤδὴν.

Τριῶδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὤδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ἰ**δετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὁ
• πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Πα-
• τρός, καὶ ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, δίχα
• ἀνδρὸς κυηθεὶς, καὶ λύσας τὴν ἀμαρτίαν, τῷ
• προπάτορι Ἀδὰμ ὡς φιάνθρωπος.

Στέναξον δάκρυσον, ψυχὴ ἐπίστρεψον με-
τανόησον· ἡγγικεν ἡ ἡμέρα· ἐπὶ θύραις ὁ
Κριτὴς· πρὸς ἀπολογίαὶν ἐτοιμάζου, καὶ βόη-
σον· Ἠμάρτηκά σοι Οἰκτίρμον, ἐλεῆμον ἀγα-
θὲ, σὺ με οἰκτεῖρον.

Κόρον ἀμαρτίας, ψυχὴ μου μίσησον τὸν ὀλέ-
θρον· τρύφησον τῷ κόρῳ τῆς νηστείας
ἐμμελῶς· τὰς σωτηρικῶδεις ἐντολαῖς, βρώμα
ποίησον, ἀπόλαυσιν προξενούσας, αἰωνίων ἀ-
γαθῶν διὰ πίστεως.

Αγγελοι, Δυνάμεις, Ἀρχαί, Ἀρχάγγελοι,
Κυριότητες, Θρόνοι, Ἐξουσίαι, Χερουβίμ,
καὶ Σεραφίμ, τὸν ἀγαθοδότην, καὶ Θεὸν ἱκε-
τεύσατε, συγχώρησιν ὀφλημάτων, καὶ παθῶν
ἀπαλλαγὴν, δωρηθῆναι ἡμῖν.

Θεοτοκίον.

Η μόνη κυήσασα, τὸν ἀναρχον Λόγον Παν-
ἀμωμε, ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, καὶ μὴ
τραπέντα, ὅπερ ἦν, μείναςα παρθένος, μετὰ
τόκον Ἀνύμφευτε, ἱκέτευε ὑπὲρ πάντων λυ-
τρωθῆναι, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Εἰρμός, καὶ Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἰδομεν, ἔγνωμεν, ὡς ἀγαθὸς ἡμῖν εἰς μετάνο-
ιαν, ὃν καιρὸν ὠρίσω· ἀλλ' ἐν τούτῳ ὁ
Θεὸς πρόσδεξαι ἡμῶν τὰς προσευχάς, καὶ
κατευθύνον ἐνώπιόν σου Οἰκτίρμον, ὡς θυμία-
μα καλόν, ὥσπερ θυσίαν δεκτὴν.

Ορίττω καὶ πτοοῦμαι, κατανοούμενος ὅσα ἡμαρτον· Πῶς σοι ὑπαντήσω; πῶς ὀφθῶ σοι φοβερέ; πῶς δὲ παραστῶ τῷ ἀδικήσῃ σου Βήρασι; διὸ φρεσὶ μου Οἰκτίρῃσιν ἐν τῇ αἰσῇ, ὅταν μέλλῃς κρῖναι πᾶσαν τὴν γῆν.

Δόξα.

Περτελεσταίτη Μονάς, ὑπέρβη, τρισυπόστατε, ἀγέννητε Πατήρ, καὶ Υἱὲ μονογενὲς, Πνεῦμα ἐκ Πατρὸς ἐκπορευθέν, δι' Υἱοῦ δὲ φανέν, οὐσία μία καὶ φύσις, κυριότης βασιλεία, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αῖον ῥήτον τὸ Δαῦμα, τῆς σῆς κηρύσεως Μητροπάρθενε· πῶς γὰρ καὶ λοχεύεις, καὶ ἀγνεύεις ἐνταυτῷ; πῶς παιδοτοκεῖς καὶ ἀγνοεῖς, πείραν ὅλως ἀνδρός; Ὡς οἶδεν ὁ ὑπὲρ φύσιν, ἐξ ἐμοῦ καινοπρεπῶς, Λόγος Θεοῦ γεννηθείς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σὺ τοὺς Νινευίτας, μετανοήσαντας καὶ νηστεύσαντας, τῆς ἀπειλουμένης, ἐπανήγαγες ὀργῆς· τοὺς δὲ Σοδομίτας, ἐν πυρὶ ἀπέτεφρωσας, ἐν πλησμονῇ ἀσελγούντας. Ἀλλὰ ρύσαι με Χριστέ, τῆς ἀπειλῆς αὐτῶν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ι**δετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ καθιερώσας ἀπαρχὴν ὑμῖν δεκτὴν, τὴν ἐξ ἡμερῶν ὅλου τοῦ ἔτους ἀποδεκαίτωσιν, καὶ ταύτην δούς τῷ λαῷ μου, εἰς ἐκλύτρωσιν παθῶν, εἰς σωτηρίας ἀρχὴν.

Ὡδὴ η'. Οἱ θεωρήμονες Παῖδες.

Ο δικάσας στεναίξαντα τὸν Τελώνην, ὁ οἰκτειρήσας τὴν Πόρνην, ἀπὸ καρδίας δακρύσασαν· σῶσον ἀκτεῖρον Σῶτερ, ψυχὰς τῶν ὑμνούντων σε.

Αρποφορήσωμεν πραῖς ἐναρέτους, δια νηστείας Κυρίου, καὶ βλαβερῶν ἀποσχώμεθα, λογισμῶν, ἵνα ὅλως, τρυφῇς ἐπιτύχωμεν.

Οἱ τῶν Ἀγγέλων χοροὶ σε δυσωποῦσι, τῶν Ἀποστόλων αἱ δῆμοι, καὶ τῶν Μαρτύρων τὰ ταῖσμάτα, Ἰησοῦ τῷ λαῷ σου, συγχώρησεν δώρησαι.

Θεοτοκίον.

Ιὸ ἀλατόμητον ἔρος τὴν Παρθένον, τὴν φωτοφόρον λυχνίαν, τὴν εὐδιάβατον κλίμακα, καὶ Θεοῦ τὸ χωρίον, πιστοὶ μακαρίσωμεν.

Εἰρμός ἄλλος.

Τὸν ἐν Ὄρει, ἀγίῳ.

Εν εὐσήμεν, ἡμέρα ἐγκρατείας, δεῦτε πάντες, σαλπίσσωμεν τοῖς ὕμνοις, καὶ ὡς τρυ-

φὴν τοῖς Δείοις εὐωχούμενοι, Κύριον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὶς βιβρώσκει, Θεοῦ ἄνθρωπον πάλαι; Σὴρ ὁ λέων, ἐκ πλάνης τοῦ Προφήτου, παρακοῆς τὰ βρώματα δεξάμενον. Βλέπε οὖν ψυχὴ μου, μὴ σε ἀπατήσῃ, γαστριμαργίας ὄφει.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ως Μονάδα, τῇ οὐσίᾳ ὑμῶν σε, ὡς Τριάδα, τοῖς προσώποις σε σέβω, Πατήρ, Υἱὲ, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον· ἀναρχον τὸ κράτος, τῆς σῆς βασιλείας, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὺ τὸ ὄρος, τοῦ Θεοῦ ἀνεδέιχθης, Θεοτόκε, ἐν ᾧ Χριστὸς οἰκήσας, Δείους ναοὺς ἐργάσατο τοὺς ψάλλοντας· Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὴν Νηστείαν, ὡς φύλακα ἀγνεύσεως, καὶ μητέρα, ἀπαθείας τιμῶντες, δεῦτε λαοὶ ἐκ πόθου ἀσπασώμεθα, Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ἐν Ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βράτῳ, πυρὶ, τὸ τῆς Ἀειπαρθένου, τῷ Μωϋσῇ μυσῆριον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ ζ'. Τὸν προσηλωθέντα.

Η καλὴ νηστεία, παιάνουσα τὴν καρδίαν, σταχύς ἀρετῶν ὥριμον, ἐνθίως ἐκβλασταίνει· ἢ ποθήσωμεν, ἐν αἰγίαις ἡμέραις, τὸν ἀγιασμόν ὑποδεχόμενοι.

Τὸν ἐν σμαρτίαις, πολλὰς κατεσπιλωμένον, τετραυματισμένον ὄρον, καὶ κατακεκριμένον, Ἐλεῆμον τῷ σῶ ἑλπίσει οἰκτεῖρας, σῶσον ἱεσίσαις τῶν Ἀγίων σου.

Οἱμοὶ παναθλία, ψυχὴ πῶς ἀπολογήσῃ; ποῖα φρίκη σε ληφεται, Κριτοῦ καθεζομένου, μυριαδῶν παρισταμένων Ἀγγέλων; Σπεῦσον οὖν πρὸ τέλους μετανόησον.

Θεοτοκίον.

Τὸ βασιλικὸν ὄχημα, τὴν παιδραὶν τεφελην, ὄρος τὸ πῶτατον, ὄρος τετυρωμένον, ἀπειρόγαμε· δυσωποῦμεν Παρθένα· Ἰασαι τὰ πάθη τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰρμός ὁ αὐτός.

Αληθῇ νηστείαν, νηστεύσωμεν τῷ Κυρίῳ, ὡς βρωμάτων ἐγκρατείαν, γλώσσης Σουμοῦ καὶ ψεύδους, καὶ παντός ἄλλου ἀλλοτρεώσιν πάθους, ἵνα καθαρῶς τὸ Πάσχα ἴδωμεν.

Νῦ τὸν Σαμουὴλ ἠνθήσας, καρπὸν ἡ νηστείας,
 σὺ ἐτίθηκίσω Σαμφὼν τὸν μέγαν ἀριστεία,
 σὺ τελειοῖς ἱερεῖς καὶ Προφῆτας, σὺ ἡμᾶς
 αἰγίασον, Νηστεία σεμνή.

Δόξα.

Τὸ τρισσοφαῖς Κύριε, τῆς σῆς μοναρχίας,
 ἐκφαντορικαῖς λαίμψεσιν, εἰς νοῦν ἡμῶν
 ἀστράπτων, ἀπὸ πλάνης πολυσχεδοῦς ἐπιστρέ-
 φει, πρὸς ἐνωτικὴν ἡμᾶς ἐνθέωσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νῦ εἰ Θεοτόκε, τὰ ὅπλα ἡμῶν καὶ τεῖχος,
 σὺ εἰ ἡ ἀντίληψις, τῶν εἰς σέ προστρε-
 χόντων· σέ καὶ νῦν εἰς πρεσβείαν κινούμεν,
 ἵνα λυτρωθῶμεν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Εχοντες τὸ Πνεῦμα, τὸ ἅγιον τῆς νηστείας,
 ἐστιατόρα πλούσιον, τῶν αὐτοῦ χαρι-
 σμάτων, ἐμφορηθῶμεν καὶ δαψιλῶς ἐντρυφῶ-
 μεν, τοῦτο ἀνυμνοῦντες ὡς Θεὸν ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν προδηλωθέντα ἐν Ὄρει τῷ Νομοθέτῃ,
 • ἐν πυρὶ καὶ βράτῳ, τόκον, τὸν τῆς Ἀει-
 • παρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν,
 • ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Ἀίνων, τὸ παρὸν

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. α΄.

Γὶνα τί ραθυμοῦσα ψυχὴ μου, τῇ α�μαρτίᾳ
 δουλεύεις; καὶ ἵνα τί ἀσθενοῦσα, τῷ ἰα-
 τρῷ οὐ προστρέχεις; Ἰδοὺ καιρὸς εὐπρόσδε-
 κτος, ἰδοὺ σωτηρίας νῦν ἡμέρα ἀληθείας· διεγέρ-
 θητι, κῆψον σου τὸ πρόσωπον ταῖς τῆς μετα-
 νοίας δαίκρυσι, καὶ ἐλαίῳ εὐποΐας, τὴν λαμ-
 παδα φαῖδρυνον, ὅπως εὖρης ἱλασμόν, παρὰ
 Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Δίς.

Μαρτυρικόν.

**Ο
 Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς αἰσώματα,
 ταῖς βασάναις ἐνεκαρτέρησαν, μονολόγιστον
 ἐλπίδα ἔχοντες, τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν
 τὴν ἀπόλαυσιν. Ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις Χριστὲ
 ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ Κόσμῳ
 σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.**

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δο-
 ξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν
 πόλιν τὴν ἄσπεστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον,
 τὴν ἀρρήχῃ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν
 ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάριον τῆς

Προφητείας. Ἦχος πλ. β΄.

Αἴτιος ἀνυμνεῖν σε οὐκ ἔχομεν, ἀλλ' αἰτοῦ-
 μεν δέομενοι· Μὴ συναπολέσῃς ἡμᾶς ταῖς
 ἀνομίαις ἡμῶν, εὐδιαλλάκτε Κύριε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμός κέ.

Κύριε, ἠγάπησα εὐπρέπειαν Οἴκου σου.

Στίχ. Κρίνόν με, Κύριε, ὅτι ἐγὼ ἐν ἀνακίᾳ μου
 ἐπορεύθην.

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνέγνωσμα.

Κεφ. Ε'. 7.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ὁ αἰμπελὼν Κυρίου Σα-
 βαῶθ, αἶνος τοῦ Ἰσραὴλ ἐστὶ, καὶ ὁ ἄν-
 θρωπος τοῦ Ἰουδα, νεόφυτον ἠγαπημένον. Ἐ-
 μεῖνα, ἵνα ποιήσῃ κρίσιν, ἐποίησε δὲ ἀνομίαν,
 καὶ οὐ δικαιοσύνην, ἀλλὰ κραυγὴν. Οὐαὶ αἱ
 συνάπτοντες οἰκίαν πρὸς οἰκίαν, καὶ ἀγρὸν,
 πρὸς ἀγρὸν προσεγγίζοντες, ἵνα τοῦ πλησίου
 ἀφελωνταί τι! Μὴ οἰκήσετε μόνοι ἐπὶ τῆς γῆς;
 ἠκούσθη γὰρ εἰς τὰ ὦτα Κυρίου Σαβαῶθ ταῦ-
 τα· Ἐὰν γὰρ γένωνται οἰκίαι πολλαί, εἰς ἐρή-
 μωσιν ἔσονται μεγάλαι καὶ καλαί, καὶ οὐκ
 ἔσονται οἱ ἐνοικοῦντες ἐν αὐταῖς. Οὐ γὰρ ἐρ-
 γῶνται δέκα ζεύγη βοῶν, ποιήσῃ κεραῖμον ἐν·
 καὶ ὁ σπείρων ἀρτάβας ἑξ, ποιήσῃ μέτρα τρία.
 Οὐαὶ, αἱ ἐγειρόμενοι τὸ πρῶτ', καὶ τὰ σίκερα
 διώκοντες, αἱ μένοντες τὸ ὄψε! ὁ γὰρ αἶνος
 αὐτοῦ συγκαύσει αὐτούς· μετὰ γὰρ κηθάρας
 καὶ ψαλτηρίου καὶ τυμπάνων καὶ αὐλῶν, τὸν
 αἶνον πίνουσι, τὰ δὲ ἔργα Κυρίου οὐκ ἐμβλί-
 πουσι, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ οὐ κα-
 τανοοῦσι. Τοίνυν αἰχμαλωτος ὁ λαός μου ἐγε-
 νήθη, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι αὐτοὺς τὸν Κύριον·
 καὶ πλῆθος ἐγενήθη νεκρῶν, διὰ λιμὸν καὶ δί-
 ψος ὕδατος. Καὶ ἐπλάτυνεν ὁ Ἄδης τὴν ψυχὴν
 αὐτοῦ, καὶ διήνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ, τοῦ μὴ
 διαλιπεῖν· καὶ καταθήσονται οἱ ἔνδοξοι, καὶ
 οἱ μεγάλοι, καὶ οἱ πλούσιοι, καὶ οἱ λοιμοὶ αὐ-
 τῆς, καὶ ὁ ἀγαλλιώμενος ἐν αὐτῇ. Καὶ ταπαι-
 νωθήσεται ἄνθρωπος, καὶ αἰτιμασθήσεται ἀνὴρ·
 καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ μετέωροι ταπεινωθήσον-
 ται. Καὶ ὑψωθήσεται Κύριος Σαβαῶθ ἐν κρί-
 ματι· καὶ ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος δοξασθήσεται ἐν δι-
 καιοσύνῃ.

Προκείμενον. Ἦχος γ΄. Ψαλμός κς΄.

Κύριος φωτισμός μου, καὶ σωτὴρ μου.

Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Β. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Π' συνήθης Στοιχολογία. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν, τοῦ Τριπλίου τὰ ἐπόμενα γ'. καὶ τοῦ Μηναίου γ'.
Στοιχὰ Προσόμοια, ποῖημα Ἰωσήφ.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Σταυρῷ ἐξεπέτασας Χριστέ, τὰς ἀχράντους χεῖράς σου, ἐπισυνάγων τὰ πέρατα· διὸ κραυγάζω σοι· Τὸν ἐσχορπισμένον, νοῦν μου ἐπισύναξον, αἰχμαλῶτον ἐλκόμενον πάθει, καὶ παθημάτων με, κοινωνὸν τῶν σῶν ἀνάδειξον, ἐγκρατεία ὅλον καθαιρόμενον.

Τοὺς Παῖδας στομώσασα ποτὲ, ἡ νηστεία ἔδειξε, δυνατωτέρους ὡς γέγραπται, πυρὸς φλογίζοντος. Ταπεινὴ ψυχὴ μου, νήστευσον ἀνάπτουσα, ἐν σοὶ τὴν τοῦ Δεσπότη ἀγάπην· δι' ἧς τὴν μέλλουσαν, ἐκφυγεῖν δυνήσῃ γέννηαν, καὶ τὰ πάθη φλέξαι τὰ ὀλέθρια.

Ἔτερον, ποῖημα Θεοδώρου.

Ἦχος γ'. Γενναῖοι Μάρτυρες.

Σαυρὸς εὐφρόσυνος τῆς Νηστείας, διὰ ἀγνείας φωτεινοῦς, καὶ ἀγάπης εἰλικρινούς, προσευχῆς φωταυγούς, καὶ πάσης ἄλλης ἀρετῆς, ἐμφορηθέντες πλουσίως, παιδρῶς ἐκβοήσωμεν· Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ πανάγιε, ὁ βλαστήσας τὴν τρυφὴν τῆς ζωῆς, πάντας καθάρᾳ σε προσκυνῆσαι καρδίᾳ, ἀξίωσον ἡμᾶς, ἰλασμόν ἡμῖν διδούς, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροεσποχίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ψαλμός κζ'.

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου.

Στίχ. Πρὸς σέ, Κύριε, κεκραῶμαι, ὁ Θεός μου.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Δ'. 8.

Ἐπε Καὶν πρὸς Ἀβελ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ· Διέλθωμεν δὴ εἰς τὸ πεδῖον. Καὶ ἐγένετο, ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἐν τῷ πεδίῳ, ἀνέστη Καὶν ἐπὶ Ἀβελ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ ἀπέκτεινεν αὐτόν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός πρὸς Καὶν· Πού ἐστὶν Ἀβελ ὁ ἀδελφός σου; καὶ εἶπεν· Οὐ γινώσκω· μὴ φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰμὶ ἐγώ; Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Τί ἐποίησας τοῦτο; φωνὴ αἵματος τοῦ ἀδελφοῦ σου βοᾷ πρὸς με ἐκ τῆς γῆς. Καὶ νῦν ἐπικατάρατος σὺ ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ ἔχανε τὸ στόμα αὐτῆς δέξασθαι τὸ

αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου ἐκ τῆς χειρός σου· ὅτε ἐργᾷ τὴν γῆν, καὶ οὐ προσθήσει τὴν ἰσχὺν αὐτῆς δοῦναί σοι· στένων καὶ τρέμων ἔσῃ ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶπε Καὶν πρὸς Κύριον· Μείζων ἢ αἰτία μου τοῦ ἀφελθῆναί με· καὶ εἰ ἐκβάλλῃς με σήμερον ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου κρυθήσομαι, καὶ ἔσομαι στένων καὶ τρέμων ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἔσται, πᾶς ὁ εὐρίσκων με, ἀποκτενεῖ με. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός· Οὐχ οὕτω· πᾶς ὁ ἀποκτείνας Καὶν, ἐπτα ἐκδικούμενα παραλύσει. Καὶ ἔθετο Κύριος ὁ Θεός σημεῖον τῷ Καὶν, τοῦ μὴ ἀνελεῖν αὐτόν, πάντα τὸν εὐρίσκοντα αὐτόν.

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς. Ψαλμός κη'. Κύριος ἰσχὺν τῷ λαῷ αὐτοῦ δώσει.

Στίχ. Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υἱοὶ Θεοῦ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Δ'. 8.

Υἱέ, ἐμὴ σοφία πρόσεχε, τῇ δὲ φρονήσει μου κλῖνον τὸ οὖς σου, ἵνα φυλάξῃς ἔννοιαν ἀγαθὴν· αἰσθητὴν δὲ ἐμῶν χειλέων ἐντέλλομαί σοι. Μὴ πρόσεχε φαῦλη γυναικί· μέλι γὰρ ἀποσάζει ἀπὸ χειλέων γυναικὸς πόρνης, ἢ πρὸς καιρὸν λιπαίνει σὸν φάρυγγα· ὕστερον μὲν τοι πικρότερον χολῆς εὐρήσεις, καὶ ἠκονημένον μᾶλλον μαχαίρας διστόμου· τῆς γὰρ ἀφροσύνης οἱ πόδες κατάγουσι τοὺς χρωμένους αὐτῇ μετὰ θανάτου εἰς τὸν Ἅδην, τὰ δὲ ἴχνη αὐτῆς οὐκ ἐρείδεται· ὁδοὺς γὰρ ζωῆς οὐκ ἐπέρχεται, σφαλαραὶ δὲ αἱ τροχιαὶ αὐτῆς, καὶ οὐκ εὐγνώστοι. Νῦν οὖν, υἱέ, ἀκουέ μου, καὶ μὴ ἀκύρους ποιήσῃς ἐμοὺς λόγους. Μακρὰν ποίησον ἀπ' αὐτῆς τὴν ὁδόν· μὴ ἐγγίσῃς πρὸς θυραῖς οἴκων αὐτῆς, ἵνα μὴ πρόῃ ἄλλοις ζωὴν σου, καὶ σὸν βίον ἀνελεήμοσιν· ἵνα μὴ πλησθῶσιν ἀλλότριοι τῆς ἰσχύος, οἱ δὲ σοὶ πόνοι εἰς οἴκους ἀλλοτρίους εἰσελθῶσι· καὶ μεταμεληθήσῃ ἐπ' ἐσχάτων σου, ἡνίκα ἂν κατατριβῶσι σάρκες σώματός σου, καὶ ἐρεῖς· Πῶς ἐμίσησα παιδείαν, καὶ ἐλέγχους δικαίων ἐξέκλινεν ἡ καρδίᾳ μου; Οὐκ ἤκουον φωνῆς παιδεύοντός με καὶ διδάσκοντός με, οὐδὲ παρέβαλον τὸ οὖς μου· παρ' ὀλίγον ἐγενόμην ἐν παντὶ κακῷ, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας καὶ συναγωγῆς. Υἱέ, πίνε ὕδατα ἀπὸ σῶν ἀγγείων, καὶ ἀπὸ σῶν φρεάτων πηγῆς.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δὶς.

Ἦχος γ'.

Ὁ σαρκὶ σταυρωθεὶς Κύριε, καὶ σαυτῷ συσταυρώσας, τὸν παλαιὸν ἡμῶν ἄνθρωπον,

τῇ δὲ λόγχῃ νυγείς τὴν πλευράν, καὶ τὸν ἀν-
δρωπόλεθρον συνεκκεντήσας ὄφιν, καθήλωσον
τῷ φόβῳ σου τὰς σάρκας μου, καὶ τῷ πόθῳ
σου τρώσόν μου τὴν ψυχὴν· ἵνα τὸ σὸν κατο-
πτριζόμενος πάθος, ἐγκρατῶς διανύσω τὴν τῆς
νηστείας προθεσμίαν, μὴ μόνον γαστρός, ἀλλὰ
καὶ τῶν ἄλλων εἰσόδων τῆς ἁμαρτίας κρα-
τῶν· συντριβὴν δὲ καρδίας, καὶ πνεύματος
ταπείνωσιν θύσω σοι, περὶ τῶν προγεγονότων
μοι πταισμάτων, ἀφ' ὧν με ρύσαι φιλάνθρωπε.

Μαρτυρικόν.

Προφηται, καὶ Ἀπόστολοι Χριστοῦ, καὶ Μάρ-
τυρες, ἐδίδαξαν ὑμνεῖσθαι, Τριάδα ὁμοού-
σιον, καὶ ἐφώτισαν τὰ ἔθνη τὰ πεπλανημένα,
καὶ κοινωνοὺς Ἀγγέλων ἐποίησαν, τοὺς υἱοὺς
τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Ορῶσα τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Παναμώμητε,
κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, ἡλάλαζες βοῶσα·
Ποθεινότατόν μου Τέκνον, ποῦ σου ἔδου τὸ καλ-
λος τὸ φωσφόρον, ὃ ἐκαλλώπισε, τῶν ἀνθρώ-
πων τὴν φύσιν.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὁρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα
καὶ Σταυροθεοτοκίον, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα
Ἦχον. Εἰς δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν τὰ παρόντα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Χριστέ ἐπὶ Σταυροῦ, ἀπλωθεὶς ἐνεκρώθης,
νεκρώσας τὸν ἐχθρόν, καὶ ἀρχέκακον
ὄφιν, ζωώσας δὲ τοὺς δῆγματι, τῷ ἐκείνου τε-
θνήξαντας· ὅθεν δέομαι, τὴν νεκρωθεῖσαν ψυ-
χήν μου, Σῶτερ ζωῶσον, ἐν προσευχῇ καὶ νη-
στείᾳ, πρὸς σὲ ἀτενίζουσαν.

Σταυροθεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ος εἶδεν ἐν Σταυρῷ, ἡ Ἀμναίς σε τὸν Ἄρνα,
κρεμάμενον Χριστέ, τῶν κακούργων ἐν
μέσῳ, ἐβόα δακρύουσα, καὶ πικρῶς ὀλολύζου-
σα· Τέκνον φίλτατον, τί τὸ ὀρώμενον θαῦμα;
Μῆτερ ἄχραντε, ζωὴ παγκόσμιος τοῦτο, ἀν-
τέφης γνωσθήσεται.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογίαν, ἕτερα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Α'σμάτων σάλπιγγι, κατασαλπίσσωμεν, ἡ-
μέραν εὐσημων, διεξερχόμενοι, τῆς ἐγκρα-
τείας τὸν καιρὸν, καὶ κρᾶζωμεν ἐκβοῶντες·

Αὕτη τὴν ζωὴν ἡμῶν, ἐν τῷ Κόσμῳ ἐξήνθησεν,
ἐναπομαράινασα, ἀκρασίας τὸν θάνατον· δυ-
νάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ Λόγε, ἐν ταύτῃ
τοὺς δούλους σου φύλαττε.

Σταυροθεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὸν ἐπονείδιστον, Οἰκτίρμον θάνατον, διὰ
σταυρώσεως, ἐκὼν ὑπέμεινας, ὃν ἡ Τε-
κοῦσά σε Χριστέ, ὀρῶσα ἐτιτρώσκετο· σπλάγ-
χνα κοπτομένη γὰρ, μητρικῶς ἐπωδύρετο· ἥς
ταῖς παρακλήσεσι, διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου,
οἰκτείρησον, καὶ σῶσον τὸν Κόσμον, ὃ αἵρων
τὴν τούτου ἁμαρτίαν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα
Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογεῖται
δὲ καὶ ἡ γ'. Ὠδὴ.

Τριώδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ γ'. Ἦχος α'. Στερεωθήτω ἡ καρδιά μου.

Σταυρῷ παλάμας ἐξεπέτασας, τῆς ταθείσης
παλαιοῦ χειρὸς τοῦ Ἀδάμ, πρὸς τὸ τῆς γνώ-
σεως φυτὸν, ἀναιρῶν τὸ ἁμάρτημα, διὰ σπλάγ-
χνα οἰκτιρμῶν, Λόγε Θεοῦ ὑπεράγαθε.

Στερέωσόν με τὴν διάνοιαν, κλονουμένην φθό-
νῳ τοῦ ὄφεως· ταῖς τῶν παθῶν ἐπαγωγαῖς,
τῷ σῷ πάθει ἀνάστειλον, ὃ παθῶν καὶ τὴν ἀ-
πάθειαν, πιστοῖς χαρισάμενος.

Πτῆς Νηστείας χάρις ἔλαμψεν, ἀκρασίας
σκοτὸς διώκουσα. Ἴδου εὐπρόσδεκτος
καιρὸς, καὶ ἡμέρα σωτήριος· μετανοίας ἐνδει-
ξώμεθα, καρποὺς καὶ ζησώμεθα.

Θεοτοκίον.

Καταπιπτόντων ἐπανόρθωσις, ἡδονῶν κρη-
μνῷ συμπτωθέντα με, καὶ ἁμαρτίαις χα-
λεπαῖς, ἐμπεσόντα εἰς βάραθρα, ἐξανίστησον
Ἀγνή, καὶ πρὸς ζωὴν καθοδήγησον.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος γ'. Στερέωσον Κύριε, ταῖς καρδίαις.

Στερέωσον Κύριε, ταῖς καρδίαις ἡμῶν, τῷ
σῷ Σταυρῷ, μὴ ἐκκλίνειν ἀπὸ σοῦ, ἐπὶ
λόγους πονηροὺς, ἢ εἰς πράξεις βδελυραῖς.

Τοῦ πάθους σου Δέσποτα, ὃ Οὐρανὸς καὶ ἡ
γῆ, αἰσθόμενοι ἠλλαοῦντο ἐμφανῶς, Βα-
σιλέα τοῦ παντός, σὲ δεικνύντες ἀληθῶς.

Δόξα.

Ισότης ἀναρχε, παναγία Τριάς, ζωοποιε, καὶ
ἀρχίφωτε Μονάς, ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱός, καὶ
τὸ Πνεῦμά με σῶσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητρόθεε ἄνανδρε, τίκεις μόνη Θεόν, μὴ
φθαρεῖσα παρθενίας τὸ αἶγνόν, ἀλλὰ μεί-
νασα σεμνή, ὥσπερ ἡς πρό τοῦ τόκου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὴν κέκκινον χλαῖνάν σου, ἤλους καὶ τὸν Σταυρόν, τὸν σπόγγον τε, καὶ τὴν λόγχην Ἰησοῦ, προσκυνῶ καὶ ἀνυμνῶ, τὰ ζωώσαντα τὸ πᾶν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Σ**τερέωσον Κύριε, τὰς καρδίας ἡμῶν, καὶ
• **φ**ώτισον εἰς τὴν σὴν ὑμνωδίαν, τοῦ δο-
• **ξ**αῖσιν σε Σωτὴρ εἰς τοὺς αἰῶνας ᾧ πάντας.

Ὁδὴ ἡ. Τὸν τοὺς ὑμνολόγους.

Ο μετα ἀνόμων λογισθῆναι, διὰ πλήθους ἐλέους καταδεχάμενος, τὰς ἐμαῖς α�μαρτίας, ἐξάλειψον ἐν πίστει, ὅπως σὲ δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν α�μαρτιῶν μου τὸ χειρόγραφον, τῇ σῇ διάρρηξον λόγχῃ, καὶ τῆς καρδίας μου τὰς ὁδύνας, στεράπυσσον Κύριε, πληγείσης βέλει τῆς κακίας, τῶν πονηρῶν δαιμόνων.

Πεμελανωμένην τὴν καρδίαν μου, τῆς αἵμαρτίας τῷ λύθρῳ, τῷ σῷ ἀπόπλυνον ἐκ πλευρᾶς ἀποσταῖζοντι, Αἵματι Χριστέ μου, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀγεωργήτως βλαστήσασα, τὸν ἐπουράκιον Στάχυν, τὸν διατρέφοντα θεϊκῇ δυναστείᾳ τὰ σύμπαντα, Παρθένε, ἔμπλησον πεινώσαν, τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν ἐν φλογί, τοῖς Παισὶ.

Χαίροις Σταυρέ, δι' οὗ ἀνεγνωρίσθη, μιᾷ ῥοπῇ Ληστῆς θεολόγος κραυγαῖζων· Μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ σῇ Βασιλείᾳ· οὐπὲρ τῆς μερίδος, κοινωνοὺς ἡμᾶς δεῖξον.

Σὺ λογχευθεῖς, τῇ φλογίνῃ ῥομφαίᾳ, ἀνθυποστρέφεις Χριστέ, καὶ βροταῖς ἐξανοίγεις, πάλιν τὸν Παραδείσον· ἐν ᾧ καὶ εἰσιόντες, σοῦ τῆς ἀθανάτου, ζωῆς αἰεὶ τρυφῶμεν.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Σὺν τῷ Πατρὶ, τὸν Υἱόν προσκυνοῦμεν, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ, ἀσχηγῶς κράζοντες, ταῖς πηλίνοις στόμασι· Δόξα ἐν ὑψίστοις, Θεῷ τῷ ἐν Τριάδι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παιδοτοκεῖς παρθενεύουσα μόνῃ Θεοχαρίτωτε· τὸ Μυστήριον μέγα, φρικτὸν τὸ τεράστιον! Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, σεσωματωμένον τὸν Σωτῆρα τοῦ Κόσμου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σταυρὲ Χριστοῦ, ἡ ἐλπίς τῶν παράτων, διαπεράσαι ἡμᾶς ἐν τῇ σῇ κυβερνήσει, γαληνῶς τὸ πέλαγος, τῆς καλλίστης Νηστείας ἀξιώσον σώσας, ἐκ τρικυμίας πταισμάτων.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ἐν φλογί, τοῖς Παισὶ τῶν Ἑβραίων,
• **συ**γκαταβάντα θεϊκῇ τῇ δυνάμει, καὶ
• **ὀ**φθέντα Κύριον, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερ-
• **υ**ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁδὴ δ'. Τὴν ζωοδόχον πηγὴν.

Νηστευκῶς Ἐλισσαῖος ἀνέστησε, νενεκρωμένον τὸν παῖδα, ὡς γέγραπται· καὶ ἡμεῖς νηστεύοντες, σαρκικὰ φρονήματα ἀπονεκρῶσαι πιστοὶ κατεπειχθῶμεν, ἵνα ζωῆς τῆς ἐκεῖ ἐπιτύχωμεν.

Ο ἱμοὶ ψυχὴ! φοβερόν τὸν κριτήριον, καὶ τοῦ Κρατοῦ ἡ φρικτῆς ἀπόφασις· σπεῦσον μετανόησον, Χριστῷ διαλλαγήθι, τῷ διὰ σὲ ἐν Σταυρῷ ἀναρτηθέντι, καὶ ῥυσάμενῳ πιστοὺς κατακρίσεως.

Τῆς μετανοίας μοι πύλας διάνοιξον, τὰς τῶν παθῶν μου εἰσόδους ἀπόκλεισον, ὁ Ληστὴ τὴν εἴσοδον δείξας εὐεπίβατον, τοῦ Παραδείσου Χριστέ, τῇ σῇ Σταυρώσει, ἵνα δοξάζω τὴν σὴν ἀγαθότητα.

Θεοτοκίον.

Οτι εἰς βάθην κακίας ἀπέρριμμαι, καὶ λογισμοῖς ἐναντίοις χειμάζομαι, δαίμοσι πειθόμενος, ἡδοναῖς δουλούμενος, βοήθησόν μοι ἁγνή Παρθενομῆτορ, πρὸς σωτηρίας ὁδὸν ὁδηγοῦσά με.

Εἰρμός ἄλλος. Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει.

Παραδόθης ἐκὼν καὶ ὑπήγαγες, ἑαυτὸν τοῖς φονευταῖς, κριτηρίῳ παρέστης τυπτόμενος, ἐξ ὧν ἐπλασας χειρῶν, ἐσταυρώθης ἐπαίχθης, ἐλογχεύθης Κύριε, ἔπαθες σώματι, πάντα ἐνεγκὼν συμπαθῶς, ἵνα σώσης ἡμᾶς.

Τῶν Ἀγγέλων οἱ δῆμοι ἐτρόμαξαν, βλέποντες σε ἐν Σταυρῷ· αἱ φωστῆρες τὸ φέγγος ἀπέλιπον, καὶ ἐσείετο ἡ γῆ, ἐδονεῖτο τὰ πάντα τῇ ὑβρεὶ σου Κύριε· θεῖοις σου Πάθεσιν, εἰργάσω ἡμῖν, ὁ Θεὸς τὸ σωτήριον.

Δόξα.

Τῇ οὐσίᾳ Μοναὶς ἐστὶν ἄτμητος, ἡ ὑπέρθεος Τριάς, ἐνουμένη τῇ φύσει μερίζεται, τοῖς προσώποις ἰδικῶς· μὴ τρωμένη γὰρ τμᾶται· ἐν οὕτῳ τρισεύεται· αὕτη Πατὴρ ἐστὶν, ὁ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ἡ φρεροῦσα τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παιδοτόκον παρθένον τίς ἤκουσε, καὶ μητέρα πλὴν ἀνδρός; Μαριὰμ ἐκτελεῖς τὸ τεράστιον, ἀλλὰ φράζει μοι τὸ Πῶς; Μὴ ἐρεῦνα τὰ βάθη, τῆς παιδοτοκίας μου· τοῦτο παναληθές, ὑπὲρ δὲ ἀνθρώπινον νοῦν ἡ καταλήψις.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῷ σῷ μῶλωπι πάντες ἰάθημεν, ἐκ παθῶν
αἱμαρτιῶν· ἐν Σταυρῷ γὰρ ἀρθεῖς ἐτραυ-
μάτισας, τὸν ἀρχέκακον ἐχθρόν. Ἀλλὰ ἀκατα-
κρίτως ἡμᾶς καταξίωσον, καὶ τὴν Ἀνάστασιν
φθάσαι διανύσαντας, τὸν τῆς Νηστείας καιρόν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατεῖδέν σε, ἐν τῇ βί-
» τῳ Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς
» Θεότητος, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρί· Δανιὴλ
» δέ σε εἶδεν, ὅρος ἀλατέμητον· ῥάβδον βλα-
» στήσασαν Ἡσαΐας, κέκραγε, τὴν ἐκ ρίζης
» Δαυὶδ.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστ. τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον,
δευτεροῦντες αὐτό. Ἦχος βαρύς.

Οὐδὲν Σταυροῦ σου Κύριε, λύσας θάνατον,
ἐπεισαχθέντα τῷ Κόσμῳ, διὰ ξύλου βρω-
σιν, ἣν αἰπηγόρευσας ἐν Παραδείσῳ· αὐτὸς,
διὰ τῆς ἐνεστώσης Νηστείας ἡμᾶς, ῥῦσαι πά-
σης ἡδονῆς ψυχοφθόρου, καὶ ἀξίωσον ἐργάζε-
σθαι τὴν μένουσαν βρωσιν, εἰς ζωὴν αἰώνιον,
ἵνα τύχωμεν τῶν στεφάνων τῆς ἀφθάρτου τρυ-
φῆς, ὧν ἡτοίμασας, ταῖς ἀληθείαις νηστευταῖς
δεώμεθα.

Μαρτυρικόν.

Φωστῆρες ἀνεδείχθησαν Οἰκουμενῆς, οἱ παν-
εύφημοι Ἀθλοφόροι, Χριστῷ βοῶντες· Κύ-
ριε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Οὐκέτι κωλυόμεθα.

Εν ξύλῳ προσπαγέμεν σε ἐκουσίως, ὡς ἐώ-
ρακεν ἡ Πανάμωμος, θρηνωδοῦσα ὕμνει
τὸ κράτος σου.

Εἰς τὴν Τριθέκην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος πλ. β'.

Υψιστε ὁ ἐν Οὐρανοῖς καταικῶν, ὁ κτίσας
πᾶσαν πνοὴν, σῶσον ἡμᾶς ὁ Θεός· ἐπὶ
σοὶ γὰρ ἠλπίσαμεν Σωτὴρ ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. α'. Ψαλμός κθ'.

Πρὸς σέ, Κύριε, κεκραῖξομαι, ὁ Θεός μου.

Στίχ. Ὑψώσω σε, Κύριε, ὅτι ὑπέλαβες με.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ε'. 46.

Υψωθήσεται Κύριος Σαβαώθ ἐν κρίματι,
καὶ ὁ Θεός ὁ ἅγιος δοξασθήσεται ἐν δι-
καιοσύνῃ. Καὶ βροσκηθήσονται οἱ διηρπασμέ-
νοι ὡς ταῦροι, καὶ ταῖς ἐρήμους τῶν ἀπειλημ-

μένων ἄρνες φάγονται. Οὐαὶ, οἱ ἐπισπώμενοι
ταῖς αἱμαρτίαις αὐτῶν, ὡς σχοινίῳ μακρῷ, καὶ
ὡς ζυγοῦ ἱμάντι δαμαλῶς ταῖς ἀνομίαις αὐ-
τῶν! Οὐαὶ, οἱ λέγοντες· Τὸ τάχος ἐγγισάτω,
ἃ ποιήσει, ἵνα ἴδωμεν· καὶ ἐλθέτω ἡ βουλή
τοῦ Ἁγίου Ἰσραὴλ, ἵνα γινώμεν. Οὐαὶ, οἱ λέ-
γοντες τὸ πονηρόν, καλόν, καὶ τὸ καλόν, πο-
νηρόν, οἱ τιθέντες τὸ σκότος φῶς, καὶ τὸ φῶς
σκότος, οἱ τιθέντες τὸ πικρὸν γλυκὺ, καὶ τὸ
γλυκὺ πικρόν! Οὐαὶ, οἱ συνετοὶ ἐν ἑαυτοῖς,
καὶ ἐνώπιον αὐτῶν ἐπιστήμονες! Οὐαὶ, οἱ ἰ-
σχύοντες ὑμῶν, οἱ πίνοντες τὸν οἶνον, καὶ ἃ
δυναῖται, καὶ οἱ κεραννύντες τὰ σίκερα· αἱ
δικαιοῦντες τὸν ἀσεβῆ ἐνεκεν δώρων, καὶ τὸ
δίκαιον τοῦ δικαίου αἶροντες! Διὰ τοῦτο, ὃν
τρόπον καυθήσεται καλάχμη ὑπὸ ἀνθρακος πυ-
ρὸς, καὶ συγκαυθήσεται ὑπὸ φλογὸς ἀνημμέ-
νης, ἡ ρίζα αὐτῶν ὡς χοῦς ἔσται, καὶ τὸ ἄν-
θος αὐτῶν ὡς κοριορτὸς ἀναθήσεται· οὐ γὰρ
ἠθέλησαν τὸν νόμον Κυρίου Σαβαώθ, ἀλλὰ τὸ
λόγιον τοῦ Ἁγίου Ἰσραὴλ παρώξυναν. Καὶ ἐ-
θυμώθη ὁργῇ Κύριος Σαβαώθ ἐπὶ τὸν λαόν
αὐτοῦ, καὶ ἐπέβαλε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ' αὐ-
τούς, καὶ ἐπάταξεν αὐτούς· καὶ παρωξύνθη
τὰ ὄρη, καὶ ἐγενήθη τὰ θνησιμαῖα αὐτῶν, ὡς
κοπρία ἐν μέσῳ ὁδοῦ· καὶ ἐν πᾶσι τούτοις
οὐκ ἀπεστράφη ὁ θυμὸς αὐτοῦ, ἀλλ' ἔτι ἡ
χεὶρ αὐτοῦ ὑψηλή.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμός λ'.

Εἰς σοί, Κύριε, ἠλπίσα· μὴ κατασχυνθῆναι
εἰς τὸν αἰῶνα.

Στίχ. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ῥῦσαί με, καὶ ἐξε-
λοῦ με.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τὸ, Κύριε
ἐκείκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν τὰ
ἐπόμενα τοῦ Τριωδίου, τὸ Ἰδιόμελον, δις, τὸ
Μαρτυρικόν, καὶ τὰ γ'. Προσόμοια, καὶ τοῦ
Μηναίου, δ'.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος α'.

Τὴν πνευματικὴν ἀδελφοί, ἀναλαβόντες Νη-
στείαν, τῇ γλώσσῃ μὴ λαλεῖτε τὰ δόλια,
μηδὲ τίθεσθε πρόσκομμα, τῷ ἀδελφῷ εἰς σκάν-
δαλον· ἀλλὰ τῇ μετανοίᾳ φαιδρύναντες, τὴν
τῆς ψυχῆς λαμπάδα τοῖς δάκρυσι, βοήσωμεν
τῷ Χριστῷ· Ἄφες ἡμῖν τὰ παραπτώματα ἡ-
μῶν, ὡς φιλόανθρωπος. Δίς.

Μαρτυρικόν.

Πανεύφημοι Μάρτυρες ἡμᾶς, οὐχ ἡ γῆ κατέκρυψεν, ἀλλ' Οὐρανὸς ὑπεδέξατο· ἠνοίγησαν ὑμῖν, Παραδείσου πύλαι, καὶ ἐντὸς γενόμενοι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπολαύετε· Χριστῷ προσθεύσατε, δωρηθῆναι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὰ Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος γ'. Μεγάλη τῶν Μαρτύρων σου.

Τῶν θείων Ἀποστόλων, Κύριε δεήσεσι, τὸν τῆς Νηστείας χρόνον, καλῶς ἡμᾶς τελέσαι, κατανύξει διανοίας καταξίωσον, ὡς ἀγαθὸς εὐσπλαγχνε, ἵνα σωζόμενοι, σὲ δοξαζώμεν πάντες.

Μεγάλη καὶ φρικτή σου Κύριε ἡ ἔλευσις, ἐν ἡ καθίσας κρίσιν, δικαίαν ἐκτελέσης! Μὴ οὖν κρίνης με, τὸν κατακεκριμένον· ἀλλ' ὡς Θεὸς φείσαι μου, τῶν Ἀποστόλων σου, εὐπροσδέκτοις προσβείαις.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Χριστοῦ οἱ Ἀπόστολοι, τῶν γηγενῶν οἱ φωστῆρες, θησαυροὶ κοσμόπλετοι, τῆς πανσόφου γνώσεως, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοὺς ὑμᾶς μέλποντας, πειρασμῶν ῥύσατε, ταῖς ἀγίαις προσευχαῖς ὑμῶν, καὶ τὸν καιρὸν ἡμῖν, τὸν τῶν Νηστειῶν διεξάγετε, νεανικῶς βραβεύοντες, ἐν εἰρήνῃ νῦν τὴν ζωὴν ἡμῶν· ἵνα εὐαρέστως, προφθάσαντες τὸ Πάθος τοῦ Χριστοῦ, ἐν παρρησίᾳ προσφέρωμεν, ὕμνους τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια δ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ψαλμὸς λα'.

Εὐφραίνθητε ἐπὶ Κύριον, καὶ ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι.
Στίχ. Μακάριοι, ὧν ἀφείθησαν αἱ ἀνομίαι.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Δ'. 16.

Εξῆλθε Καὶν ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ ὤκησεν ἐν γῇ. Ναϊδ, κατέναντι Ἐδέμ. καὶ ἔγνω Καὶν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκε τὸν Ἐνῶχ. Καὶ ἦν οἰκοδομῶν πόλιν· καὶ ἐπωνόμασε τὴν πόλιν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Ἐνῶχ. Ἐγεννήθη δὲ τῷ Ἐνῶχ Γαῖδαδ· καὶ Γαῖδαδ ἐγέννησε τὸν Μαλελεήλ· καὶ Μαλελεήλ ἐγέννησε τὸν Μαθουσαλά· καὶ Μαθουσαλά ἐγέννησε τὸν Λάμεχ. Καὶ ἔλαβεν αὐτῷ Λάμεχ δύο γυναῖκας· ὄνομα τῇ μιᾷ, Ἀδά, καὶ ὄνομα τῇ δευτέρᾳ Σελ-

λά. Καὶ ἔτεκεν Ἀδά τὸν Ἰωβὴλ· οὗτος ἦν πατὴρ οἰκούντων ἐν σκηναῖς κτηνοτρόφων· καὶ ὄνομα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Ἰουβαλ· οὗτος ἦν ὁ καταδείξας ψαλτήριον καὶ κιθάραν. Σελλά δὲ καὶ αὕτη ἔτεκε τὸν Θόβελ· καὶ ἦν σφυροκόπος χαλκεὺς χαλκοῦ, καὶ σιδήρου· ἀδελφὴ δὲ Θόβελ, Νοεμά. Εἶπε δὲ Λάμεχ ταῖς ἑαυτοῦ γυναῖκιν, Ἀδά καὶ Σελλά· Ἀκῆσατέ με τῆς φωνῆς, γυναῖκες Λάμεχ, ἐνωτίσασθέ μου τοὺς λόγους· ὅτι ἄνδρα ἀπέκτεινα εἰς τραῦμα ἑμοί, καὶ νεανίσκον εἰς μῶλωπα ἑμοί. Ὅτι ἐπτάκις ἐκδεδίκηται ἐκ Καὶν, ἐκ δὲ Λάμεχ ἐβδομηκονταίκις ἐπτά. Ἐγὼ δὲ Ἀδάμ Εὐάν τὴν γυναῖκα αὐτῆς· καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκεν υἱόν· καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτῆς, Σὴθ, λέγουσα· Ἐξανέστησε γάρ μοι ὁ Θεὸς σπέρμα ἕτερον ἀντὶ Ἀβελ, ὃν ἀπέκτεινε Καὶν. Καὶ τῷ Σὴθ ἐγένετο υἱός· ἐπωνόμασε δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Ἐνῶς· οὗτος ἠλπισεν ἐπικαλεῖσθαι τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ.

Προκείμενον, Ἦχος α'. Ψαλμὸς λβ'.

Γένεσις, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς.

Στίχ. Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ε'. 15.

Υἱέ, πίνε ὕδατα ἀπὸ σῶν ἀγγείων, καὶ ἀπὸ σῶν φρεάτων πηγῆς. Ὑπερεκχείσθω σοι τὰ σὰ ὕδατα ἐκ τῆς σῆς πηγῆς, εἰς δὲ σὰς πλατείας διαπορευέσθω τὰ σὰ ὕδατα. Ἐστω σοι μόνῳ ὑπάρχοντα, καὶ μηδεὶς ἀλλότριος μετασχετώ σοι. Ἡ πηγὴ σου τοῦ ὕδατος ἔστω σοι ἰδία, καὶ συνευφραίνου μετὰ γυναικὸς τῆς ἐκ νεότητός σου. Ἐλαφὸς φιλίας, καὶ πῶλος σῶν χαρίτων ὁμιλείτω σοι, ἡ δὲ ἰδία ἡγείσθω σου, καὶ συνέστω σοι ἐν παντὶ καιρῷ· ἐν γὰρ τῇ ταύτης φιλίᾳ συμπεριφερόμενος, πολλοστός ἔσῃ. Μὴ πολὺς ἴσθι πρὸς ἀλλοτρίαν, μηδὲ συνέχῃ ἀγκάλαις ταῖς μὴ ἰδίαις· ἐνώπιον γάρ εἰσι τῶν τοῦ Θεοῦ ὀφθαλμῶν ὁδοὶ ἀνδρός, εἰς δὲ πάσας τροχιας αὐτοῦ σκοπεύει. Παραναμίαι ἄνδρα ἀγρεύουσι· σειραῖς δὲ τῶν ἑαυτοῦ ἀμαρτιῶν ἕκαστος σφίγγεται. (Κεφ. 5' 1.) Οὗτος τελευτᾷ μετὰ ἀπαιδευτῶν· ἐκ δὲ πλήθους τῆς ἑαυτοῦ βιότητος ἐξεβρίφη, καὶ ἀπώλετο δι' ἀφροσύνην· Ὑἱέ, εἰς ἐγγυήσῃ σὸν φίλον, παραδώσεις τὴν χεῖρα ἐχθρῷ· παγίς γὰρ ἰσχυρὰ ἀνδρὶ τὰ ἰδία χεῖλη, καὶ ἀλίσκεται χεῖλεσιν ἰδίου στόματος. Ποίει υἱέ, ἃ ἐγὼ σοι ἐντέλλομαι, καὶ σώζου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Λειτουργίας.

τῶν Προηγιασμένων.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Ἀποστολικά, καὶ Θεοτοκίον, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα ἥχον. Εἰς δὲ τὴν β'. Στιχολ. τὰ παρόντα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Χριστὸς ἡ ἄμπελος, ὠραίους βότρυας, ὑμᾶς ἠνέγκατο, γλεῦκος σωτήριον, ἐναποστάζοντας τῇ γῇ, Ἀπόστολοι Θεοφόροι· ὅθεν με λυτρώσατε, ἡδονῶν μεθης δέομαι, ρεῖθρα κατανύξεως, τῇ ψυχῇ μου δωρούμενοι, τῇ θείᾳ τῆς Νηστείας ἡμέρᾳ, ὅπως σωθεῖς, ζωῆς ἐπιτύχω.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ταῖς συμπαθείας σου, πλοῦτον ἀμέτρητον, καὶ δυναστείας σου, κράτος τὸ ἄμαχον, ἀναλαβόμενος εἰς νοῦν, προσέδραμον τῇ σκέπῃ σου· θλίψει συνεχόμενος, καὶ δεινῶς ἀπορούμενος, κράζω ἐκ βαθέων μου, τῆς καρδίας σὺν δάκρυσι· Παρθένε Θεοτόκε βοήθει μοι, ἡ μόνη τοῦ Κόσμου προστασία.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογίαν, ἕτερα.

Ἦχος πλ. δ'. Κύριε, παρίστατο.

Κύριε, εὐέλαιος γενοῦ ἡμῖν, ἐν τούτῳ τῷ θείῳ καιρῷ, καὶ δάκρυα πηγάζειν σοι, ἐκ καρδίας ἀξιώσον πάντοτε, πρὸς ἐκπλυσιν μολυσμάτων ψυχικῶν, καὶ βλάστησιν τῶν ἀγίων ἐντολῶν· ὡς ἂν οὕτω κηστεύοντες, ἐπαξίως εὐαρεστωμένοι, καὶ τὸ πάνσεπτόν σου ἅπαντας Παῖθος ἰδεῖν εὐδόκησον, εὐχαῖς τῶν σῶν κοσμοσώστων Ἀποστόλων· δόξα σοι.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῆς εὐσπλαγχνίας.

Τῆς συμπαθείας τὴν πηγὴν, ἄχραντε σεμνὴ, Παρθενομήτορ Θεοτάκε, πλαυσίως ἐν ἡμῖν αἶγνὴ ἐπίχεε, καὶ δώρησαι ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν· σὺ γὰρ εἰ προστασία ἡμῶν, καὶ θεία σκέπη.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριῳδία εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ τὴν δ'. Ὤδὴν.

Τριῳδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὤδὴ δ'. Ἦχος γ'. Μὴ ἐν παταμοῖς.

Μέθην ἡδονῶν, ψυχαφθόρων σβέσαντες, τὴν κατανύξεως πόμα, διὰ νηστείας ἐμφορηθῶμεν.

Νήστευσον ψυχὴ, ἀκρασίαν βρώσεως, τρύφῃ καλῶν θεωρίαις, ἵνα τῆς ἄνω τρεπέζης τύχης.

Ανθρακες πυρὸς, τοῦ αὐλοῦ πέλοντες, φλέξατε παθῶν μου τὴν ὕλην, θεῖοι Ἀπόστολοι τοῦ Σωτῆρος. Θεοτοκίον.

Σάρκα τῷ Χριστῷ, ἐκ τῆς σῆς δανείασα, νέκρωσον σαρκὸς μου τὰ πάθη, Θεοκυητορ αἶγνὴ Παρθένε.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. β'. Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης.

Δωδεκαὶς Ἀποστόλων, Πέτρε, Παῦλε, Ἰάκωβε, καὶ Ἰωάννη, Ἀνδρέα, Βαρθολομαῖε, Φίλιππε, Θωμᾶ, καὶ Ματθαῖε, καὶ Ἰάκωβε, σὺν Σίμωνι, καὶ τῷ Ἰούδα, λιταῖς ποιεῖτε, τῷ Χριστῷ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὰ δίκτυα τῶν δογμάτων, χαλαίσαντες ἐν θαλάσῃ τοῦ βίου ξένως, πρὸς τρισὶν ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα, μυστικῶς τὰ ἔθνη, ὡς ἰχθύας τοπρίν, ἡγρεύσατε, ταῦτα Κυρίῳ προσαγαγόντες, ἅγιοι Ἀπόστολοι.

Δόξα.

Υἱὸν ἐκ Πατρὸς καὶ Πνεῦμα, δοξάζω ὡς ἐξ ἡλίου φῶς καὶ ἀκτίνα· τὸ μὲν γεννητῶς, ὅτι καὶ γέννημα, τὸ δὲ προβλητῶς, ὅτι καὶ πρόβλημα, συνάναρχον θείαν Τριάδα προσκυνούμενην, ὑπὸ πάσης κτίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένος βρέφας τεκοῦσα, καὶ τὴν αἰγνείαν τηροῦσα, Σεμνὴ σὺ ὥφθης, τὸν Θεὸν γεννήσασα καὶ ἄνθρωπον, ἵνα τὸν αὐτὸν ἐν ἑκατέρᾳ μορφῇ· τὸ θαῦμά σου Παρθενομήτορ ἐκπλήττει πᾶσαν, ἀκοὴν καὶ ἔννοιαν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἦμεῖς ἐστε φῶς τοῦ Κόσμου, καθὼς ὑμῖν Χριστὸς ἔφη, λάμψει τοῦ λόγου· ἀλλὰ ἱκετεύσατε Ἀπόστολοι, τοῦ μεγαλοψύχως διανῦσαι ἡμᾶς, τὸ στάδιον τῆς ἐγκρατείας, καὶ προσκυνῆσαι, τὴν αὐτοῦ Ἀνάστασιν.

Ὁ Εἰρμός.

Ακήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τέκεσθαι, καὶ ἄνθρωπος δεικνυσθαι, καὶ ἔλεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοὴν σου, καὶ ἐφοβήθη· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὤδὴ ἡ. Τὸν ἐν φλογί, τοῖς Παισὶ.

Θανατωθεῖς, ταῖς πολλαῖς ἀμαρτίαις, νεκρὰν προσφέρω τὴν ψυχὴν ἐν τῷ βίῳ· διό με οἰκτεῖρατε, ζωηφόροις πρεσβείαις ταῖς ὑμῶν, θεόπται, Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος.

Περισχεθεῖς, ἀμαρτίας ὁμίχλη, Ἄδῃ προσήγγισα, ἀπογνώσεως ὄντως· διό με φωτίσατε, τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης, μυστικαὶ ἀκτῖνες, ὑπάρχοντες Θεόπται.

Απὸ παθῶν, ἐγκρατεύου καὶ σῶζου, ψυχὴ ταλαίπωρε· ἀποχὴ γὰρ βρωμάτων νησεῖα ἀπρόσδεκτος, τοῖς ὀρθῶς ἐκζητοῦσιν, εἰ μὴ καὶ σφαλμάτων, διόρθωσις ὑπάρξῃ. Θεοτοκίον.

Βάτον πυρὶ, καιομένην Μωσῆς σε, προσθεώρει Θεομήτορ Παρθένη· διό μου κατάσβεςον τῶν παθῶν ταῖς καμίνας, καὶ πυρὸς γενένης, ἐξάρπασον καὶ σῶσον.

Εἰρμός ἄλλος. Ὁν Στρατιαὶ, Οὐρανῶν.

Εξ Ἰακώβ, ὡς τὸ δωδεκάφυλον, τῶν Ἀποστόλων ἐκ σοῦ, ἄλλη δωδεκαῖς, ὥφθη Χριστὲ ἐν Κόσμῳ· δι' ἧς ἀπεγεννήθη, πᾶς πιστὸς ἐν λόγῳ, σὲ ἀνυμνῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ νοητοῦ, Φαραὼ τὰ ἄρματα, βυθίσαντες μυστικῶς, ὡς ἐν ἐρυθρᾷ, τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, πρὸς γῆν Θεογνωσίας, ἤξατε ὑμνοῦντα, Ἀπόστολοι εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ενα Θεόν, κατ' οὐσίαν σέβομαι, τρεῖς ὑποστάσεις ὑμῶ, διοριστικῶς, ἄλλας, ἀλλ' ἐκ ἀλλοίας, ἐπεὶ Θεότης μία, ἐν τρισὶ τὸ κράτος· καὶ γὰρ Πατὴρ, Υἱός, καὶ Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκ φωτεινῆς, προσελθὼν νηδύος σου, Νυμφίος ὡς ἐκ παστοῦ, ἔλαμψε Χριστὸς, φῶς τοῖς ἐν σκότει μέγα· καὶ γὰρ δικαιοσύνης, Ἡλῖος ἀστράψας, ἐφώτισεν Ἀγνὴν τὸν Κόσμον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Οἱ τοῦ Χριστοῦ, μῦσται καὶ συγκάθεδροι, ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἀμαρτωλῶν, πάντοτε δυσωποῦντες, καὶ νῦν παρακαλεῖτε, τὴν Νηστείαν· πᾶσαν, ἐλκρικῶς ἀποπεράσαι. Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ν Στρατιαὶ, Οὐρανῶν δοξαῖς, καὶ φρίττει τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ Σεραφίμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ δ'. Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει.

Ποταμοὶ γεγονότες Ἀπόστολοι, τῆς πηγῆς τῆς νοητῆς, καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν εὐπορήσαντες, ἐν καρδίᾳ καθαρᾷ, τῆς ἐμῆς ἀμαρτίας τὰ ῥεῖθρα, ξηράνατε ταῖς προσευχαῖς ὑμῶν, καὶ πρὸς σωτηρίας ὁδοὺς ὁδηγήσατε.

Αμαρτίας χειμαῖζει κλυδώνιον, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν· δεξιὰν ὡς τῷ Πέτρῳ μοι ἐκ-

τεινον, Κυβερνήτα ἀγαθὴ, μὴ βυθὸς με καλύψῃ ὁ τῆς ἀπογνώσεως· βρῶμα μὴ γένωμαι, κήτους ψυχοφθόρου, Χριστὲ πολυέλεε.

Αποστόλων χορὸς ἱκετεύει σε, Ἰησοῦ Παμβασιλεῦ, δυσωπεῖ σε Ἀγγέλων τὰ ταῖγματα, διὰ πλῆθος οἰκτιρμῶν, τῷ λαῷ σου παράσχου, κακῶν ἀπολύτρωσιν, βίου διόρθωσιν, καὶ τῆς Βασιλείας τῆς σῆς τὴν οἰκείωσιν.

Θεοτοκίον.

Παρθενία καὶ τόκος συνέδραμον, ὑπὲρ φύσιν ἐπὶ σὲ, κιβωτὲ τοῦ σεπτοῦ ἀγιάσματος, Μητροπάρθενε ἀγνή· διό πίστει βοῶ σοι· Ὅλον με ἀγίασον, ὅλον ἐκλύτρωσαι, πάσης ἐνεργείας παθῶν τῶν θλιβόντων με.

Εἰρμός ἄλλος. Ἀσπόρου συλλήψεως.

Εν Κόσμῳ ὡς ἄσαρκοι, καὶ ἐν σαρκὶ ὡς ἄγγελοι, τὸν Λόγον μόνον, ἐν καρδίᾳ φέροντες εἰλκύσατε τὰ ἔθνη, εἰς Χριστοῦ μίαν πίστιν, σοφοὺς καὶ ῥήτορας ὡς μωροὺς, ἀπελέγξαντες τῇ γνώσει, παμμακάριστοι Ἀπόστολοι.

Ο Πέτρος τῆς πίστεως, ἡ πέτρα καὶ θεμέλιος, Παῦλος ὁ κήρυξ, καὶ ἔθνῶν διδάσκαλος, Υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου, σὺν τῇ λοιπῇ ὀκταδὶ, Χριστῷ πρεσβεύσατε ἐκτενῶς, εὐσθεκῶς ἡμᾶς περάσαι, τῆς Νηστείας τὸ διάστημα.

Δόξα.

Μόνου μονογεννήτωρ, μονογενοῦς Υἱοῦ Πατὴρ, καὶ μόνε μόνου, φῶς φῶτος ἀπαύγασμα, καὶ μόνον μόνως μόνου, Θεοῦ ἅγιον Πνεῦμα, Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν· ὦ Τριάς Μονὰς ἀγία, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τῆς τόκου σου, ἐκπλήττει με Πανάμωμε· πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπύρως τὸν ἄληπτον; εἰπέ πῶς παρθενεύεις, γεννήσασα ὡς Μήτηρ; Τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λαθὼν, τὸ τικτόμενον προσκύνει· ὅσα θελεῖ γὰρ καὶ δύναται.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δυνάμει τοῦ Πνεύματος, πρὸς βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, ἐκβεηκότες, μηδὲν πτοούμενοι, οὐ πῦρ οὐδὲ μάχαιραν, τροποῦτε πᾶσαν πλάνην, καὶ διασώζετε τοὺς βροτοὺς, στρατηγοὶ Κυρίου ὄντες, παμμακάριστοι Ἀπόστολοι.

Ὁ Εἰρμός.

• **Α**σπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρὸς ἀνάνδρου, ἀφθόρος ἡ κῆσις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ ταῖς φύσεσι· διό σε πᾶσαι αἱ γενεαὶ, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἰησοῦ.

Εἰς τὰ Ἀπόστ. τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό. Ἰησὺς πλ. δ'.

Πετανόιας ὁ καιρὸς, καὶ ζωῆς αἰωνίου πρό-
ξενος ἡμῖν ὁ τῆς Νηστείας ἀγὼν, εἰάν
ἐκτείνωμεν χεῖρας εἰς εὐποιῶν· οὐδὲν γὰρ οὐ-
τω σώζει ψυχὴν, ὡς ἡ μετάδοσις τῶν ἐπιδομέ-
νων· ἡ ἐλεημοσύνη συγκεκραμένη τῇ νηστείᾳ,
ἐκ θανάτου ῥύεται τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὴν ἀ-
σπασώμεθα, ἥς οὐδὲν ἴσον· ἱκανὴ γὰρ ὑπάρχει,
σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Τὸν θῶρακα τῆς Πίστεως, ἐνδυσάμενοι κα-
λῶς, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ, καθο-
πλίσαντες ἑαυτοὺς, στρατιῶται εὐσθενεῖς ἀνε-
δείχθητε· τοῖς τυράννοις ἀνδρείως ἀντικατέστη-
τε, καὶ διαβόλου τὴν πλάνην κατηδαφίσατε·
κηκταὶ γενόμενοι, τῶν γεφάνων ἠξιώθητε· πρεσ-
βεύσατε Χριστῷ ὑπὲρ ἡμῶν, εἰς τὸ σωθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἰησὺς ὁ αὐτός.

Εγὼ Παρθένε ἀγία Θεοτόκε, τῇ σκέπῃ σου
προστρέχω· οἶδα ὅτι τεύξομαι τῆς σωτη-
ρίας· δύνασαι γὰρ Ἀγνὴ βοηθῆσαί μοι.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.
Ἰησὺς α'.

Πεπτωκότας ἀνάστησον ἡμᾶς, ἀποστραφέν-
τας ἐπιστρέψον πρὸς σέ ὁ Θεὸς ὡς φι-
λάνθρωπος, ὁ τῆς γῆς συνέχων τὰ πέρατα.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἰησὺς πλ. β'. Ψαλμὸς λγ'.

Ἐξεζήτησεν τὸν Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου.

Στίχ. Εὐλογήσω τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ.

Προφητείας Ἰσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 5. 1.

Εγένετο τοῦ ἐνιαυτοῦ, οὗ ἀπέθανεν Ὁζίας
ὁ βασιλεὺς, εἶδον τὸν Κύριον καθήμενον
ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ, καὶ ἐπηρμένου· καὶ πλή-
ρης ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ Σεραφὶμ εἰ-
στήκεισαν κύκλῳ αὐτοῦ, ἕξ πτέρυγες τῷ ἐνί,
καὶ ἕξ πτέρυγες τῷ ἐνί· καὶ ταῖς μὲν δυσὶ,
κατεκάλυπτον τὸ πρόσωπον, ταῖς δὲ δυσὶ, κα-
τεκάλυπτον τοὺς πόδας, καὶ ταῖς δυσὶν ἐπέ-
ταντο. Καὶ ἐκέκραγεν ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον,
καὶ ἔλεγον· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος Σα-
βαώθ· πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ.
Καὶ ἐπήρθη τὸ ὑπέρθυρον ἀπὸ τῆς φωνῆς, ἥς
ἐκέκραγον, καὶ ὁ οἶκος ἐπλήσθη καπνοῦ. Καὶ
εἶπον· Ὡς ταῖς ἐγὼ, ὅτι κατανένυγμαι· ὅτι
ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχων, ἐν

μέσῳ λαοῦ ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχοντος ἐγὼ οἶκῳ·
καὶ τὸν Βασιλέα Κύριον Σαβαώθ εἶδον τοῖς
ὀφθαλμοῖς μου. Καὶ ἀπεστάλη πρὸς με ἐν τῶν
Σεραφὶμ, καὶ ἐν τῇ χειρὶ εἶχεν ἄνθρακα, ὃν
τῇ λαβίδι ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θησιαστηρίου· καὶ
ἤψατο τοῦ στόματός μου, καὶ εἶπεν· Ἴδου,
ἤψατο τοῦτο τῶν χειλέων σου, καὶ ἀφελεῖ τὰς
ἀνομίας σου, καὶ τὰς ἁμαρτίας σου περικαθα-
ριεῖ. Καὶ ἤκουσα τῆς φωνῆς Κυρίου λέγοντος·
Τίνα ἀποστείλω; καὶ τίς πορεύσεται πρὸς τὸν
λαόν τοῦτον; καὶ εἶπα· Ἴδου, ἐγὼ εἰμὶ· ἀπέ-
στελόν με. Καὶ εἶπε· Πορεύθητι, καὶ εἰπὲ τῷ
λαῷ τούτῳ· Ἀκοῇ ἀκούσετε, καὶ οὐ μὴ συνῇ-
τε, καὶ βλέποντες βλέψετε, καὶ οὐ μὴ ἴδητε·
ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ
τοῖς ὠσὶν αὐτῶν βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς
ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, μήποτε ἴδωσι τοῖς
ὀφθαλμοῖς, καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκούσωσι, καὶ τῇ
καρδίᾳ συνῶσι, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσωμαι
αὐτούς. Καὶ εἶπα· Ἔως πότε Κύριε; καὶ εἶ-
πεν· Ἔως ἂν ἐρημωθῶσι πόλεις, παρατὸ μὴ
κατοικεῖσθαι, καὶ οἶκοι, παρατὸ μὴ εἶναι ἄν-
θρώπους, καὶ ἡ γῆ καταλειφθήσεται ἔρημος.
Καὶ μετὰ ταῦτα μακρυνεῖ ὁ Θεὸς τοὺς ἀνθρώ-
πους, καὶ πληθυνθήσονται οἱ ἐγκαταλειφθέν-
τες ἐπὶ τῆς γῆς.

Προκείμενον. Ἰησὺς πλ. β'. Ψαλμὸς λδ'.

Ἐξεγέρθητι, Κύριε, καὶ πρόσχες τῇ κρίσει μου.
Στίχ. Δίκασον, Κύριε, τοὺς ἀδικοῦντάς με, πο-
λέμησον τοὺς πολεμοῦντάς με.

— — — — —

Τῇ ΗΕΜΠΤῇ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὴν Στιχολογίαν, ὡς συνήθως, εἰς τὸ
Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5. καὶ ψάλλο-
μεν τὰ ἐπόμενα τοῦ Τριωδίου γ'. καὶ τοῦ Μη-
ναίου γ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια, ποιήμα Ἰωσήφ.

Ἰησὺς δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Πλευρὰν ἐκκεντούμενος, καὶ ἐπὶ ξύλου κρε-
μάμενος, τὴν ζωὴν μοι ἐπήγασας, κακία
τοῦ ὄφεως, τῇ τοῦ ξύλου βρώσει, τεθανατωμέ-
νω· ἔθεν δεξιᾶζω σε Χριστε, καὶ ἱκετεύω τὴν
ἐσπλαγχνίαν σου· Παθὼν καὶ τῆς Ἐγέρσεως,
προσκυνητὴν με ἀνάδειξον, κατανύξει τελέσαν-
τα, τῆς Νηστείας τὸ σταδίων.

Οδύνην τρυγήσαντα, ἐκ τοῦ φυτοῦ τὸν
Πρωτόπλαστον, Παραδείσου ἐξώρισας·
παγεῖς δὲ ὡς ἄνθρωπος, ἐν τῷ ξύλῳ Σῶτερ,

τούτον εἰσπνίξεις· διό σοι κρᾶζω Λυτρωτά·
Τῶν ὀδυῶν μου νῦν με ἐξάρπασον, νηστεία κα-
θαρίσας με, καὶ μετανοία καὶ δάκρυσιν, Ἰησοῦ
ὑπεράγαθε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔτερον, ποιῆμα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. α'. Κύριε ἐπὶ Μωϋσέως.

Κύριε, τὸν ζωοποιόν σου Σταυρὸν ἀνυμνεῖν·
οὗτος ζωὴν γὰρ ἐν τῷ Κόσμῳ ἐξήνθησε,
τὸν θάνατον νεκρώσας· ὃν σοι καὶ νῦν εἰς πρεσ-
βείαν προσάγομεν· ἐν ἡμέραις ἀγίαις, κράτυνον
ἡμᾶς νηστεύοντας, καὶ δώρησαι κατὰ παθῶν
τὴν ἰσχύν, καὶ τῆς εἰρήνης τὸ τρόπαιον, διὰ πλη-
θους ἐλέους φιλάνθρωπε.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεστοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς λβ'.

Κύριε, ἐν τῷ Οὐρανῷ τὸ ἐλεός σου.

Στίχ. Ἡ δικαιοσύνη σου ὡς ὄρη Θεοῦ.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ε'. 4.

Ἡ ὕπη ἡ βίβλος γενέσεως ἀνθρώπων, ἡ ἡμέρα
ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν Ἀδὰμ· κατ' εἰκόνα
Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν· ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν
αὐτούς· καὶ εὐλόγησεν αὐτούς· καὶ ἐπωνόμασε
τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Ἀδὰμ, ἡ ἡμέρα ἐποίησεν αὐ-
τούς. Ἐξῆσε δὲ Ἀδὰμ διακόσια τριάκοντα ἔτη,
καὶ ἐγέννησεν υἱὸν κατὰ τὴν ἰδέαν αὐτοῦ, καὶ
κατὰ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄ-
νομα αὐτοῦ, Σήθ. Ἐγένοντο δὲ αἱ ἡμέραι Ἀδὰμ,
ὡς ἐξῆσε μετὰ τὸ γεννηθῆαι αὐτὸν τὸν Σήθ, ἔτη
ἑπτακόσια· καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυγατέ-
ρας. Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Ἀδὰμ, ὡς
ἐξῆσε, ἑννακόσια τριάκοντα ἔτη, καὶ ἀπέθανεν.
Ἐξῆσε δὲ Σήθ, πέντε καὶ διακόσια ἔτη, καὶ
ἐγέννησε τὸν Ἐνῶς. Καὶ ἐξῆσε Σήθ, μετὰ τὸ
γεννηθῆαι αὐτὸν τὸν Ἐνῶς, ἑπτὰ ἔτη καὶ ἑπτα-
κόσια, καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς, καὶ θυγατέρας.
Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Σήθ, δώδεκα
καὶ ἑννακόσια ἔτη, καὶ ἀπέθανεν. Καὶ ἐξῆσε
Ἐνῶς ἔτη ἑκατὸν ἑννεήκοντα, καὶ ἐγέννησε
τὸν Καϊνᾶν. Καὶ ἐξῆσε Ἐνῶς, μετὰ τὸ γεννη-
θῆαι αὐτὸν τὸν Καϊνᾶν, πεντεκαίδεκα ἔτη καὶ
ἑπτακόσια· καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυγατέ-
ρας. Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Ἐνῶς, πέν-
τε ἔτη καὶ ἑννακόσια, καὶ ἀπέθανεν. Καὶ ἐξῆσε
Καϊνᾶν ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη, καὶ
ἐγέννησε τὸν Μαλελεήλ. Καὶ ἐξῆσε Καϊνᾶν,
μετὰ τὸ γεννηθῆαι αὐτὸν τὸν Μαλελεήλ, τεσσα-
ράκοντα καὶ ἑπτακόσια ἔτη· καὶ ἐγέννησεν

υἱοὺς καὶ θυγατέρας. Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ
ἡμέραι Καϊνᾶν, δέκα ἔτη καὶ ἑννακόσια, καὶ
ἀπέθανεν. Καὶ ἐξῆσε Μαλελεήλ πέντε καὶ ἐξή-
κοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἰά-
ρεδ. Καὶ ἐξῆσε Μαλελεήλ, μετὰ τὸ γεννηθῆαι
αὐτὸν τὸν Ἰάρεδ, ἔτη ἑπτακόσια τριάκοντα·
καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυγατέρας. Καὶ ἐγέ-
νοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Μαλελεήλ, ἔτη πέντε
καὶ ἑννεήκοντα, καὶ ὀκτακόσια, καὶ ἀπέθανεν.
Καὶ ἐξῆσε Ἰάρεδ δύο καὶ ἐξήκοντα ἔτη καὶ
ἑκατὸν, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἐνῶχ. Καὶ ἐξῆσε
Ἰάρεδ, μετὰ τὸ γεννηθῆαι, αὐτὸν τὸν Ἐνῶχ, ὀ-
κτακόσια ἔτη· καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυγα-
τέρας. Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Ἰάρεδ, δύο
καὶ ἐξήκοντα καὶ ἑννακόσια ἔτη, καὶ ἀπέθανεν.
Καὶ ἐξῆσε Ἐνῶχ πέντε καὶ ἐξήκοντα καὶ ἑ-
κατὸν ἔτη, καὶ ἐγέννησε τὸν Μαθουσαῖα. Εὐη-
ρέσησε δὲ Ἐνῶχ τῷ Θεῷ, μετὰ τὸ γεννηθῆαι αὐ-
τὸν τὸν Μαθουσαῖα, διακόσια ἔτη· καὶ ἐγέννη-
σεν υἱὸς καὶ θυγατέρας. Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι
αἱ ἡμέραι Ἐνῶχ, πέντε καὶ ἐξήκοντα, καὶ τρια-
κόσια ἔτη. Καὶ εὐηρέσησεν Ἐνῶχ τῷ Θεῷ· καὶ
οὐχ εὐρίσκειτο, διότι μετέθηκεν αὐτὸν ὁ Θεός.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς λδ'.

Υπόμεινον τὸν Κύριον, καὶ φύλαξον τὴν ὁδὸν
αὐτοῦ.

Στίχ. Μὴ παραζηλήσου ἐν πονηρευομένοις.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ε'. 4.

Ποίει, υἱέ, ἃ ἐγὼ σοι ἐντέλλομαι, καὶ σώζου·
ἦκεις γὰρ εἰς χεῖρας κακῶν διὰ τὸν φί-
λον· ἴσθι μὴ ἐκλυόμενος, παρόξυνε δὲ καὶ τὸν
φίλον σου, ὃν ἐγγυήσω. Μὴ δῶς ὕπνον σοῖς
ὄμμασι, μηδὲ ἐπινυστάξης σοῖς βλεφαρίοις, ἵνα
σώζη ὥσπερ δορκὰς ἐκ βρόχων, καὶ ὥσπερ
ὄρνεον ἐκ παγίδος. Ἴθι πρὸς τὸν μύρμηκα, ὃ
ὀκνηρὸν καὶ ζηλωσον, ἰδὼν ταῖς ὁδοῦς αὐτοῦ,
καὶ γενοῦ ἐκείνου σοφώτερος. Ἐκείνῳ γὰρ,
γεωργίου μὴ ὑπάρχοντος, μηδὲ τὸν ἀναγκά-
ζοντα ἔχων, μηδὲ ὑπὸ δεσπότην ὢν, ἐτοιμάζε-
ται θέρους τὴν τροφήν, πολλὴν τε ἐν τῷ ἀμνητῷ
ποιεῖται τὴν παράθεσιν. Ἡ πορεύθητι πρὸς τὴν
μέλισσαν, καὶ μάθε ὡς ἐργάτις ἐστὶ, τὴν τε
ἐργασίαν ὡς σεμνὴν ποιεῖται· ἥς τοὺς πόνους
βασιλεῖς τε, καὶ ἰδιῶται πρὸς ὑγείαν προσφέ-
ρονται· ποθεινὴ δὲ ἐστὶ πᾶσι, καὶ περιδοξός,
καὶ περ οὐσα τῇ ῥώμῃ ἀσθενὲς, τὴν σοφίαν
τιμήσασα προήχθη. Ἔως τίνος, ὃ ὀκνηρὸν,
κατάκεισαι; πότε δὲ ἐξ ὕπνου ἐγερθήσῃ;

Ολίγον μὲν ὑπνοῖς, ὀλίγον δὲ καθεῖναι, μικρὸν δὲ νυστάζειν, ὀλίγον δὲ ἐναγκαλίζῃ χειρὶ στήθεϊ· εἴτ' ἐμπαράγινεται σοι, ὥσπερ κακὸς ὁδοπόρος, ἢ πενία, καὶ ἡ ἔνδεια, ὥσπερ ἀγαθὸς δρομεύς. Ἐὰν δὲ ἄοκνος ᾖ, ἥξει ὥσπερ πηγὴ ὁ ἀμητός σε· ἡ δὲ ἔνδεια, ὥσπερ κακὸς δρομεύς ἀπαυτομολήσει. Ἄνθρωπος ἄφρων καὶ παράνομος πορεύεται ὁδοῦς ἐν ἀγαθαῖς· ὁ δ' αὐτὸς ἐννεύει ὀφθαλμῷ, σημαίνει δὲ ποδὶ, διδάσκει δὲ νεύμασι δακτύλων. Δυστραμμένη καρδιά τεκταίνεται κακὰ· ἐν παντὶ καιρῷ ὁ τοιοῦτος ταραχὰς συνίστησι πόλει. Διὰ τὸτο ἐξαπίνης ἔρχεται ἡ ἀπώλεια αὐτοῦ, διακοπὴ καὶ συντριβὴ ἀνιάτος· ὅτι χαίρει ἐπὶ πᾶσιν, οἷς μισεῖ ὁ Κύριος, συντρίβεται δὲ δι' ἀκαθαρσίαν ψυχῆς. Ὁφθαλμός ὑβριστοῦ, γλῶσσα ἄδικος, χεῖρες ἐκχέουσιν αἷμα δικαίου, καὶ καρδιά τεκταινόμενη λογισμοὺς κακοὺς, καὶ πόδες ἐπισπεύδοντες κακοποιεῖν, ἐξολοθρευθήσονται. Ἐκκαίει ψευδὴ μάρτυς ἄδικος, καὶ ἐπιπέμπει κρίσεις ἀναμέσον ἀδελφῶν. Υἱέ, φύλασσε νόμους πατρός σου, καὶ μὴ ἀπώσῃ θεσμούς μητρός σου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δὶς.

Ἦχος πλ. α'.

Μὴ νηστεύσαντες κατ' ἐντολὴν τοῦ Κτίσαντος, ἀπὸ τοῦ φυτοῦ τῆς γνώσεως οἱ Πρωτόπλαστοι, τὸν ἐκ τῆς παρακοῆς θάνατον ἐκαρπώσαντο, τοῦ δὲ ξύλου τῆς ζωῆς, καὶ τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς ἀπεξενώθησαν. Διὸ νηστεύσωμεν πιστοί, ἀπὸ τροφῶν φθειρομένων, καὶ παθῶν ὀλεθρίων, ἵνα τὴν ἐκ τοῦ Θεοῦ Σταυροῦ ζωὴν τρυγήσωμεν, καὶ σὺν τῷ εὐγνώμονι Ληστῇ, πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἐπανέλθωμεν πατρίδα, κομιζόμενοι παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Πῶν ἐπιγείων ἀπάντων καταφρονήσαντες, καὶ τῶν βασάνων ἀνδρείως κατατολμήσαντες, τῶν μακαρίων ἐλπίδων οὐκ ἡστοχήσατε, ἀλλ' Οὐρανῶν Βασιλείας κληρονόμοι γεγόνατε, πανεύφημοι Μάρτυρες· ἔχοντες παρρησίαν, πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τῷ Κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσατε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Αῖνον τὸν ἑαυτῆς ἡ Ἀμνὰς, ποτὲ ὀρώσα, πρὸς σφαγὴν ἐπισπεύδοντα, προθύμως κατηκολούθει, ταῦτα βρώσα αὐτῷ· Ποῦ πορεύῃ Τέκνον μου γλυκύτατον; Χριστέ τίνος χάριν, τὸν ταχὺν δρόμον τοῦτον μακρόθυμε, τρέχεις

ἀόκνος, Ἰησοῦ ποθεινότετε, ἀναμάρτητε, πολυέλεε Κύριε· δός μοι λόγον τῇ δουλειᾷ σου, Υἱέ μου παμφίλτατε· μή με παρίδῃς Οἰκτίρμον, σιγῶν ἐμὲ τὴν τεκούσάν σε, Θεὲ πανακτίρμον, ὁ δωρούμενος τῷ Κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Σταυρώσῃ καὶ Σταυροθεοτοκίον, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον. Εἰς δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκαταλαβε.

Νηστεία ὑψούμενοι, τῶν χαμαιζήλων παθῶν, ὑψώσωμεν Κύριον, τὸν ὑψωθέντα σταυρῷ, καὶ Κόσμον ὑψώσαντα· πῖνεν ἐν αἰσθήσει, κατανύξεως πόμα· λάβωμεν τὴν ἡμέραν, κατὰ νοῦν καὶ τὴν ὥραν, ἐν ᾗ τῷ αἰωνίῳ Κριτῇ παραστησώμεθα.

Σταυροθεοτοκίον. Ὁμοιον.

Πᾶνυμφος Μήτηρ σου, ὡς ἐθεάσατο, σταυρῷ σε ὑψούμενον, ὀδυρομένη θρηνοῦσα, τοιαῦτα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦτο Υἱέ μου θαῦμα; πῶς σε ἄνομος δῆμος, τῷ σταυρῷ προσπηγνύει, τὴν τῶν ἀπάντων ζωὴν φῶς μου γλυκύτατον;

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. α'. Λάμπει σήμερον.

Λάμπει Κύριε, ἡ χάρις ἡ τοῦ Σταυροῦ σου, ἅπασαν τὴν Οἰκουμένην ἀστράπτουσα, τὴν ἰσχὺν τῶν δαιμόνων ἐξαφανίζει, καὶ νηστείας δρόμον νῦν εὐμαρίζει, ἐν αὐτῇ δυναμῶν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Σταυροθεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Υψωθέντα ἐν ξύλῳ ὡς ἐθεάσατο, ἡ τεκούσά σε Μήτηρ ὠδίνων ἀνευθεν, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ, καὶ ἀνεκραύγαζεν· Οἶμοι γλυκύτατε Υἱέ! τιτρώσκομαι νῦν τὴν ψυχὴν, ἐν τῷ σταυρῷ καθορώσά σε, ἐν μέσῳ δύω κακούργων, δίκην κακούργου προσηλούμενον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ τὴν ε'. Ὠδὴν.

Τριώδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ ε'. Ἦχος δ'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὀφνύονται.

Εκισίως Δέσποτα, ὑψώθης ἐν σταυρῷ, καὶ κατέρραξας τὸν ἐχθρόν· ἐκοισίως ἔθεν

κατερράγμένον με, ἡδονῶν εἰς βάραθρα, εὐ-
σπλαγχνία σου ἀνόρθωσον.

Σκοτιθέντα πάθεισιν, ἀτόποις τὴν ψυχὴν,
φωταγώγησον Ἰησοῦ, ὁ σκοτίσας ἥλιον,
σταυρῷ τεινόμενος, καὶ φωτίσας ἅπαντα, Οἰ-
κουμένης τὰ πληρώματα.

Ὁ Νηστείας πέλαγος, ἐκπλεῦσαι γαληνῶς,
καταξιώσόν με Χριστέ, κατευναζὼν κύ-
ματα τῆς διανοίας μου, καὶ τῆς Ἀναστάσεως,
εἰς λιμένας ἐγκαθόρμισον.

Θεοτοκίον.

Τὴν Ἀγνὴν ἀγνεύοντι, τιμήσωμεν νοῖ· καλλο-
νὴν τὴν τοῦ Ἰακώβ, ταῖς ἐνθέοις πράξεσι
καλλυνόμενοι, εὐσεβῶς ὑμνήσωμεν, ὡς Μητέρα
τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ἔτερον Τριῳδίον, ποίημα Θεοδώρου.

Ίχος πλ. αἱ.

Τοὺς ἐκ νυκτός, προσκυνοῦντάς σε.

Ὁ σταυρωθεὶς, φθορὰς ἀπαλλάττεις με, καὶ
λογχευθεὶς, ἀπαθανατίζεις με· δοξάζω σου
τὸ ἄφραστον ἔλεος, ὅτι ἤλθες Χριστέ, ἵνα σώ-
σης με.

Εν τῷ σταυρῷ, τείνας ταῖς παλάμας σου,
τὸν νοσητὸν Ἀμαλὴκ ἀπέκτεινας, τὸν λαόν
σου ἀνασώζων Κύριε· διὰ τοῦτο ὑμνοῦμεν τὸ
κράτος σου.

Δόξα.

Τὴν ἐν τρισὶ, προσώποις Θεότητα, μίαν ἀρ-
χὴν, τὴν πανυπερούσιον ὑμνήσωμεν, τὸν
Πατέρα ἀναρχον, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ Πνεῦμα
ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁν Οὐρανός, χωρεῖν ἐκ ἡδύνατο, σὺ ἐν γα-
στρί συλλαβοῦσα τέτοκας· ὧ τῇ φρικτοῦ
καὶ ἀρρήτου θαύματος! Διὸ πάντες, ὑμνεῖται
σε Ἀχραντε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὁ δὲ ἐμὲ, ὑπομείνας σταύρωσιν, ὅξος πιὼν,
καὶ εἰπὼν, Τετέλεσται, τέλεσόν μου τὸ
Νηστείας σταδίων, ἀξίων με ἰδεῖν σου τὴν Ἐ-
γερσιν.

Ὁ Εἰρμός.

Τοὺς ἐκ νυκτός, προσκυνοῦντάς σε, Χριστέ
· ἐλέησον, καὶ εἰρήνην δώρησαι, ὅσῃ φῶς
· καὶ τὰ σὰ προστάγματα, ἐγένοντο ἰάματα
· τοῖς δούλοις σου φιλήνθρωπε.

ᾠδὴ ἡ. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Σταυρῷ προσπαγείς δι' εὐσπλαγχνίαν, Αἰ-
στή τὸν Παραδείσον ἠνέωξας· νῦν δὲ λη-
στευθέντα με, δαίμονος δεινότητι, καὶ τῇ ψυχῇ

ἐλίσσωμον, πληγὴν δεξάμενον, ἰάτρευσον ἀνοί-
ξας μοι πύλας, τὰς τῆς μετανοίας, τῇ σῇ φι-
λανθρωπία.

Νηστεία λαμπρύναντες τὴν σάρκα, ψυχὴν
ἀρεταῖς καταπιάνωμεν· πένητας ἐκθρέ-
ψωμεν, πλοῦτον μὴ κενούμενον, ἐν Οὐρανοῖς
ῶνοίμενοι, καὶ ἀνακραίξωμεν· Τὸν Κύριον ὑ-
μνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Τῷ Πάθει σου Κτίσις ἐκλονήθη, σταυρῷ σε
θεασαμένη καθηλούμενον, Σῶτερ ὑπερά-
γαθῇ ὅθεν ἱκετεύω σε, ταῖς προσβολαῖς κλο-
νούμενον, αἰεὶ τοῦ ὀφews, στερέωσον τοῦ νοῦν
μου Οἰκτίρμον, σοῦ τῶν θελημάτων, ἐν ἀρρά-
γει τῇ πέτρᾳ.

Θεοτοκίον.

Πύλη Θεοῦ ἡ κεκλεισμένη, ἦν μόνος διώ-
δευσεν ὁ Κύριος, ἴθινον πρὸς τρίβους με,
θείας καὶ διάνοιξον, τῆς σωτηρίας πύλας μοι
Θεοχαρίτωτε· πρὸς σὲ γὰρ καταφεύγω Παρ-
θένε, μόνη προστασία, τοῦ γένους τῶν ἀν-
θρώπων.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν Ποιητὴν τῆς Κτίσεως.

Τὸ Εὐλὸν τὸ πανάγιον, ἐν ᾧ σὺ Χριστέ μου
ἐσταυρώθης ὑμῶν, ὑπερευλογῶ σε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εν Γολγοθᾷ οἱ ἄνομοι, σὲ Χριστέ σταυρώ-
σαντες ἀπέκτειναν· ἀλλὰ ζῆς καὶ σώ-
ζεις, ἡμᾶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ενοπρεπῶς μερίζεται, ἡ Τριάς, καὶ μένει
ἀμερῆς ὡς Θεός· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ικετηρίαν ποίησον, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε
Πανάχραντε, ῥυσθῆναι παντοίων, πειρασμῶν
καὶ κινδύνων.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῇ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, δυνάμει νευρώ-
σας με ἀξιώσον, εὐψύχως ἀνύσαι, τὸν τῆς
Νηστείας δρόμον.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν
Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

Τὸν Ποιητὴν τῆς Κτίσεως, ὃν φρίττουσιν
· Ἄγγελοι, ὑμνεῖτε λαοὶ, καὶ ὑπερυψοῦ-
· τε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ δ'. Αἶθος ἀχειρότμητος.

Λίθον σε τμηθέντα προεῖδεν, ὅρους Προφή-
της τῆς Παρθένου, Σῶτερ διαρρήξαν·

πέτρας, τῇ σῇ σταυρώσει· διὸ βαρούμενον, ἀναισθησίας λίθω με, ὡς πανοικτίρμων ἐλευθέρωσον.

Νήστευσον κακίας ψυχῇ μου, θείαν ἀγάπην ἐντρύφωσα· θύραν ἀναπέτασον πάσαις, καλῶν ιδέαις, ἐναποφράττουσα, τῆς πονηρίας εἰσοδόν, δι' ἐγκρατείας καὶ δεήσεως.

Εμὲ τὸν κατὰκριτον σῶσον, ὁ κατακρίνας τῷ Σταυρῷ σου, Δέσποτα Σωτὴρ μου τὴν ἔχθραν, καὶ μὴ γενένης δείξῃ ὑπεύθυνον, τὸν σπιλωθέντα πάθει, καὶ αἱμαρτίαις αἵμαυρούμενον.

Θεοτοκίον.

Εἰσαί μου Χριστέ ὅταν ἔλθῃς, κρίναι τὸν Κόσμον μετὰ δόξης· λύσον τὴν ἀχλὺν τῶν κακῶν μου, ταῖς ἐκείαις τῆς Κυησαίσης σε, καὶ κληρονόμον παίησον, τῆς οὐρανίου Βασιλείας σου.

Εἰρμός ἄλλος. Ἡσαΐα χόρευε.

Πάλιν τὸν Παραδείσον, ὑπανοίγεις ἀπαξ σταυρωθεὶς· ἐν ᾧ μεταλαβὼν, χαίρω τῆς ζωῆς, θανάτου λυτρώμενος αἰωνίου, τῆς παρακοῆς· ὅθεν Φιλάνθρωπε, ὡς Θεόν μου μεγαλύνω σε.

Τὸ κατὰρας ὄργανον, εὐλογίας δέδεικται σφραγίς, ὁ σὸς ζωοποιός, Κύριε Σταυρός· ἐν ᾧ καθορῶντές σε, ζωούμεθα θνήξαντες τοπρίν, καὶ ἀνυμνοῦντές σε, ὡς Δεσπότην μεγαλύνομεν.

Δόξα.

Ομοουσιότητι, ἀνυμνῶ σε ἀναρχε Τριάς, σεπτὴ ζωαρχικὴ, ἄτμητε Μονάς· Πατήρ ὁ ἀγέννητος, καὶ γεννητὴς, Λόγε καὶ Υἱέ, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, σῶσον πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπὲρ νῦν ὁ τόκος σου, Θεομήτορ, ἄνευ γὰρ ἀνδρός, ἡ σύλληψις ἐν σοί, καὶ παρθενικῶς, ἡ κύησις γέγονε· καὶ γὰρ Θεός, ἐστὶν ὁ τεχθεὶς. Ὁν μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ο Σταυρός ὁ τίμιος, ἡ ἐσχὺς μου καὶ καταφυγὴ, γενοῦμαι φωτισμός, νῦν ἐγκρατευτῶς, εὐφραίνων καθαίρων με, ρυόμενος ἀπὸ πειρασμῶν, ἵνα δοξάζων σε, τὸν Δεσπότην μεγαλύνω Χριστόν.

Ὁ Εἰρμός.

Ησαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν ἐν γαστρὶ, καὶ ἔτεκεν υἱόν τὸν Ἑμμανουήλ,

• Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον Ἀνατολή, ὄνομα αὐτοῦ.

• Ὁν μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιῶμελον, δευτεροῦντες αὐτό.

Ἦχος πλ. δ'.

Παθοκτόνος Νηστεία παροῦσα, τοὺς κακῶντας ὑπὸ τῆς αἱμαρτίας, ἱατρθεύει· ἦν ὡς θεόσδοτον βοηθὸν τιμήσωμεν, ταῖς θεογράφοις πλάκας, διὰ Μωσέως δεξάμενοι· μὴ προκρίνωμεν τὴν συντρίψασαν αὐταῖς ἀκрасίαν· μὴ γενώμεθα μέτοχοι, ὧν τὰ κῶλα ἔπεσον ἐν τῇ ἐρήμῳ· μὴ σκυθρωπάσωμεν Ἰουδαϊκῶς, ἀλλ' ἐκκλησιαστικῶς παιδρυνθώμεν· μὴ Φαρισαϊκῶς ὑποκριθώμεν, ἀλλ' Εὐαγγελικῶς καλλωπισθώμεν. ἐγκαυχώμενοι τῷ Σταυρῷ Χριστοῦ, τοῦ λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι; Χερουβὶμ; ὅτι ὑμῖν ἐπανεπαύσατο Χριστός. Σεραφίμ; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν. Ἀγγέλους; τὸ γὰρ σῶμα ἀπεστράφητε. Δυναμίς; ἐνεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι· πολλὰ ὑμῶν τὰ ὀνόματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα· προσθεύσατε, τῇ σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τί τὸ θαυμαστόν, καὶ ἐξαίσιον; ἡ Παρθένος τῷ Κυρίῳ, ἀνεθόα μητρικῶς. Αἱ ὠδῖνες, αἷς οὐκ ἔγνω ἐν τῷ τίκτειν σε Υἱέ, δρμεῖαι, καθικνοῦνται τῆς καρδίας μου· οὐ φέρω, ἐν σταυρῷ προσηλωμένον σε, ὅραν τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων μου· σπεῦσον οὖν ἀνάστηθι, ὅπως δοξάσω σὺν τῷ Κόσμῳ, τὴν φρικτὴν Οἰκονομίαν σου.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος α'.

Εν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, προσπίπτομέν σοι Κύριε, τοῦ δοῦναι ἄφεσιν αἱμαρτιῶν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἵνα ἐν εἰρήνῃ σε προσκυνῶμεν, καὶ δοξολογῶμεν φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμός λζ'.

Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσῃς με.

Στίχ. Ὅτι τὰ βέλη σου ἐνεπάγησάν μοι, καὶ ἐπεστήριξας ἐπ' ἐμέ τὴν χεῖρά σου.

Προφητείας Ἰσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 2'. 4.

Ἦ γένητο ἐν ταῖς ἡμέραις Ἀχαζ τοῦ Ἰωάθαμ, τῆς υἱοῦ Ὀζίου βασιλέως Ἰουδα, ἀνέβη Ῥαββὴν, βασιλεὺς Ἀράμ, καὶ Φακκεὲς υἱὸς Ῥωμελίου, βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ, πολέμῃσιν αὐτήν, καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν πολιορκῆσαι αὐτήν. Καὶ ἀνηγγέλη εἰς τὸν οἶκον Δαυὶδ, λέγων· Συνεφώνησεν Ἀράμ πρὸς τὸν Ἐφραΐμ· καὶ ἐξέστη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ὃν τρόπον ἐν δρυμῷ ξύλον ὑπὸ πνεύματος σαλευθῆ. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Ἰσαΐαν· Ἐξελθε εἰς συνάντησιν τῷ Ἀχαζ σὺ, καὶ ὁ καταλειφθεὶς Ἰασοῦβ ὁ υἱὸς σου, πρὸς τὴν κολυμβήθραν τῆς ἄνω ὁδοῦ τοῦ ἀγροῦ τοῦ κναφείως· καὶ ἐρεῖς αὐτῷ· Φύλαξαι τοῦ ἡσυχάσαι, καὶ μὴ φοβοῦ, μηδὲ ἡ ψυχὴ σου ἀσθενεῖτω ἀπὸ τῶν δύο ξύλων, τῶν δαλῶν τῶν καπνιζομένων τέτων· ὅταν γὰρ ὀργὴ τοῦ θυμοῦ με γένηται, πάλιν ἰάσομαι. Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀράμ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ῥωμελίου, ὅτι ἐβουλεύσαντο βουλήν πονηράν, Ἐφραΐμ περὶ σοῦ, λέγοντες· Ἀναβησόμεθα εἰς τὴν Ἰουδαίαν, καὶ συλλαλήσαντες αὐτοῖς, ἀποστρέψομεν αὐτούς πρὸς ἡμᾶς, καὶ βασιλεύσομεν αὐτοῖς τὸν υἱὸν Ταβεὴλ· ταῦδε λέγε Κύριος Σαβαώθ· Οὐ μὴ μείνῃ ἡ βουλή αὕτη, οὐδὲ ἔσται, ἀλλ' ἡ κεφαλὴ Ἀράμ, Δαμασκός, καὶ ἡ κεφαλὴ Δαμασκοῦ, Ῥαασιμ· ἀλλ' ἐφ' ἐξήκοντα καὶ πέντε ἐτῶν ἐκλείψει ἡ βασιλεία Ἐφραΐμ ἀπὸ λαοῦ, καὶ ἡ κεφαλὴ Ἐφραΐμ Σομόρων, καὶ ἡ κεφαλὴ Σομόρων, υἱὸς τοῦ Ῥωμελίου· καὶ εἰ μὴ πιστεύσητε, οὐδὲ μὴ συνῆτε. Καὶ προσέθετο Κύριος λαλῆσαι τῷ Ἀχαζ, λέγων· Αἵτησον σεαυτῷ σημεῖον παρὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου εἰς βῆθος, ἢ εἰς ὕψος. Καὶ εἶπεν Ἀχαζ· Οὐ μὴ αἰτήσω, οὐδὲ μὴ πειράσω Κύριον. Καὶ εἶπεν· Ἀκούσατε δὴ οἶκος Δαυὶδ· μὴ μικρὸν ὑμῖν ἀγῶνα παρέχειν ἀνθρώποις, καὶ πῶς Κυρίῳ παρέχετε ἀγῶνα; Διὰ τοῦτο δώσει Κύριος αὐτὸς ὑμῖν σημεῖον.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς λη'.

Εἰσακούσον τῆς προσευχῆς μου, Κύριε.

Στίχ. Εἶπα· φυλάξω τὰς ὁδοὺς μου.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Β. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὴν συνήθη Στιχολογ. εἰς τὸ, **Κύριε ἐκέκραξα**, ἰστώμεν Στιχ. ι. καὶ ψάλλομεν πρῶτον τὸ παρὸν Ἰδιόμελον δις. Ἦχος δ'.

Ἦ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, νῦν ἡμέρα σωτηρίας· ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου, ἐπίσχεφαί μου τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ φορτίον τῶν ἀνομιῶν μου, ἄνεε μόνε Φιλάνθρωπε.

Εἶτα τὰ δ'· Μαρτυρικὰ τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, καὶ δ'· τοῦ Μηναίου.

Δόξα, τὸ Νεκρώσιμον, καὶ νῦν, Θεοτοκίον, τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου, ὡς ἀνωτέρω.

Ἑσπέρas, Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ψαλμὸς λθ'.

Τὸ ἐλεός σου, Κύριε, καὶ ἡ ἀλήθειά σου.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ε'. 32.

Ἦ νῶε ἦν ἐτῶν πεντακοσίων· καὶ ἐγέννησεν Ἦν ὡς τρεῖς υἱούς, τὸν Σήμ, τὸν Χάμ, καὶ τὸν Ἰάφεθ. (Κεφ. 5'. 1) Καὶ ἐγένετο, ἥνίκα ἤρξαντο οἱ ἄνθρωποι πολλοὶ γίνεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ θυγατέρες ἐγεννήθησαν αὐτοῖς. Ἰδόντες δὲ οἱ υἱοὶ τῆς Θεῆς τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, ὅτι καλαὶ εἰσιν, ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ πασῶν, ὧν ἐξελέξαντο. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός· Οὐ μὴ καταμείνῃ τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας· ἔσονται δὲ αἱ ἡμέραι αὐτῶν, ἑκατὸν εἴκοσιν ἔτη. Οἱ δὲ γίγαντες ἦσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις· καὶ μετ' ἐκεῖνο, ὡς ἂν εἰσεπορεύοντο οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐγεννώσαν ἑαυτοῖς· ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ γίγαντες οἱ ἀπ' αἰῶνος, οἱ ἄνθρωποι οἱ ὀνομαστοί. Ἰδὼν δὲ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἐπληθύνθησαν αἱ κακίαι τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πᾶς τις διανοεῖται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ πάσας τὰς ἡμέρας· καὶ ἐνεθυμήθη ὁ Θεός, ὅτι ἐποίησε τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ διενοήθη, καὶ εἶπεν· Ἀπαλείψω τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἐποίησα, ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους, καὶ ἀπὸ ἐρπετῶν ἕως τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι μετεμελήθη, ὅτι ἐποίησα αὐτούς. Ἦν δὲ εὗρε χάριν ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ.

Προκείμενον. Ήχος πλ. β'. Ψαλμός μ'.

Ε'γὼ εἶπα· Κύριε, ἐλέησόν με.

Στίχ. Μακάριος ὁ συνικὼν ἐπὶ πτωχόν.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 5. 20.

Υἱέ, φύλασσε νόμους πατρός σου, καὶ μὴ ἀπώσῃ θεσμούς μητρός σου· ἀφαψαι δὲ αὐτοὺς ἐπὶ σῇ ψυχῇ διαπαντός, καὶ ἐγκλαίωσαι περὶ σὴ τραχήλῳ. Ἡνίκα ἂν περιπατῇς, ἐπάγου αὐτήν, καὶ μετὰ σοῦ ἔστω· ὥς δ' ἂν καθεύδῃς, φυλασσέτω σε, ἵνα ἐγειρομένῳ συλλαλήσῃ σοι. Ὅτι λύχνος ἐντολὴ νόμου καὶ φῶς, καὶ ὁδὸς ζωῆς, καὶ ἐλεγχος, καὶ παιδεία, τοῦ διαφυλάσσειν σε ἀπὸ γυναικὸς ὑπάνδρου, καὶ ἀπὸ διαβολῆς γλώσσης ἀλλοτρίας. Υἱέ, μὴ σε νικήσῃ κἄλλους ἐπιθυμία, μηδὲ ἀγρευθῇς σοῖς ὀφθαλμοῖς, μηδὲ συναρπασθῇς ἀπὸ τῶν αὐτῆς βλεφάρων· τιμὴ γὰρ πόρνῃς, ὅση καὶ ἐνὸς ἄρτου· γυνὴ δὲ ἀνδρῶν τιμίας ψυχὰς ἀγρεύει. Ἀποδήσει τίς πῦρ ἐν κόλπῳ, τὰ δὲ ἱμάτια οὐ κατακαύσει; Ἡ περιπατήσῃ τίς ἐπ' ἀνθρώπων πυρός, τοὺς δὲ πόδας οὐ κατακαύσει; Οὕτως ὁ εἰσελθὼν πρὸς γυναῖκα ὑπάνδρον, ἢ κ' αἰθωθήσεται, οὐδὲ πᾶς ὁ ἀπτόμενος αὐτῆς. Οὐ θαυμαστόν, ἐὰν ἀλῶ τις κλέπτων· κλέπτει γὰρ, ἵνα ἐμπλήσῃ ψυχὴν πεινῶσαν· ἐὰν δὲ ἀλῶ, ἀποτίσει ἐπταπλάσια, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ δοῦς, ρύσεται ἑαυτόν. Ὁ δὲ μοιχὸς δι' ἐνδειαν φρενῶν, ἀπώλειαν τῇ ψυχῇ αὐτῇ περιποιεῖται· ὀδύνας τε καὶ ἀτιμίας ὑποφέρει, τό, τε ὄνειδος αὐτοῦ οὐκ ἐξαλειφθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. Μεστός γάρ ζήλου θυμὸς ἀνδρὸς αὐτῆς, ἢ φείσεται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως· οὐκ ἀνταλλάσσεται οὐδενὸς λύτρου τὴν ἔχθραν, ἣδὲ μὴ διαλυθῇ πολλῶν δώρων. (Κεφ. Ζ. 1.) Υἱέ, φύλασσε ἐμούς λόγους, ταῖς δὲ ἐμᾶς ἐντολαῖς κρύψον παρα σεαυτῷ. Υἱέ, τίμα τὸν Κύριον, καὶ ἰσχύσεις· πλὴν δὲ αὐτοῦ, μὴ φοβοῦ ἄλλον. Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, ψάλλομεν τὸ, Ἀλληλουῖα, ἐκ γ'. καὶ τὰ Τροπάρια ταῦτα.

Ήχος β'.

Α'πόστολοι, Μάρτυρες, καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸν αἰῶνα τελέσαντες, καὶ τὴν Πίστιν τηρήσαν-

τες, παρρήσιαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Μνήσθητι Κύριε, ὡς ἀγαθὸς τῶν δούλων σου, καὶ ὅσα ἐν βίῳ ἡμάρτον συγχώρησαι· ἡδεῖς γὰρ ἀναμάρτητος, εἰ μὴ σὺ ὁ δυνάμενος, καὶ τοῖς μετασταῖσι δοῦναι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἀγία ἡ τοῦ ἀφράστου φωτός, Ἀγγελικοῖς σε ὕμνοις τιμῶντες μεγαλύνομεν.

Εἴτα στιχολογοῦμεν ἐν Κάθισμα τοῦ Ἑαυτοῦ τοῦ, Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· καὶ μετὰ τούτο, ψάλλομεν τὰ Μαρτυρικά Κάθισμα μετὰ τοῦ Νεκρώσιμου καὶ Θεοτοκίου τοῦ τῆς Ἑβδομάδος Ἠχου, τὰ ἐν τῷ τέλει τῆς παρεύσης Εἰβλου, καὶ γίνεται Ἀνάγνωσις εἰς τὴν Ἑξαήμερον. Εἴτα τὸν Ἀρμόδιον, εἰς στάσεις β'. καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς τοὺς Κεκοιμημένους ἐν ἐκάστη στάσει· καὶ μετ' αὐτόν, τὰ Νεκρώσιμα. Εὐλογητάρια. Ἐπειτα ὁ Ἱερεὺς·

Ελέησον ἡμᾶς ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἐλεός σου· καὶ τὴν Εὐχὴν· Ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκός. Εἴτα,

Τροπάριον. Ήχος πλ. α'.

Α'νάπαυσον Σωτῆρ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων τοὺς δούλους σου, καὶ τούτους κατασκήνωσον, ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παρορῶν ὡς ἀγαθὸς τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσια, καὶ τὰ ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ, καὶ γνώσει φιλήνθρωπε.

Δόξα. Καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνώσει φιλήνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο' ἐκ Παρθένου ἀνατείλας τῷ Κόσμῳ, Χριστέ ὁ Θεός, υἱὸς φωτός δι' αὐτῆς ἀναδείξας, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μετὰ ταῦτα ψάλλομεν τὸν Κανόνα, τοῦ Μηναιίου εἰς 5'. καὶ τῇ Ἀγίᾳ τῆς Μονῆς εἰς 8'. μέχρι τῆς 5'. Ὡδῆς· ἀπὸ δὲ ταύτης, εἰσέρχονται τὰ Τετραῶδια, καὶ καταλιμπάνεται ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς. Οἱ Κανόνες δὲ ψάλλονται οὕτω· Τοῦ Μηναιίου εἰς 5'. σὺν τῷ Εἰρμῷ, ὃν λέγει ὁ ἐναρξάμενος Χορὸς, καὶ ὁ ἕτερος τὸ Τροπάριον· κρατοῦμεν δὲ καὶ Στίχ. ἢ ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ, Τότε ἔσπευσαν, ὡς τοῦ Εἰρμοῦ καὶ τοῦ ἐνὸς Τροπαρίου ψαλλομένων· χωρὶς Στίχων· καὶ τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς εἰς 8'. Ἀπὸ δὲ τῆς 5'. Ὡδῆς, εἰσέρχονται τὰ Τετραῶδια, προηγουμένων τῶν Κανόνων τοῦ Μη-

ναίου, καὶ ψάλλονται αἱ ᾠδαὶ κατὰ τὴν τάξιν· εἰς μὲν τὴν ε'. ᾠδὴν ἀπὸ τοῦ Περιχύθη μοι ὕδωρ· εἰς τὴν ζ'. ἀπὸ τοῦ, Εὐλογητός εἰ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν· εἰς τὴν η'. ἀπὸ τοῦ, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ πνεύματα· καὶ εἰς τὴν θ'. ἀπὸ τοῦ, Ὁρκον ὃν ὤμοσε πρὸς Ἀβραάμ.

Τετραώδιον, ποίημα Ἰωσήφ, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·
Ὁ ὕμνος οὗτος Ἰωσήφ.

Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ ταῖς ᾠδαῖς.

ᾠδὴ ε'. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ὁ Ἅγιος διὰ πλείστων βασάνων, ταῖς πολλαῖς τῶν δυσμενῶν μυριάδας, καταβαλεῖν, ἤξιώθησαν Σῶτερ, καὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν σου ἐπέτυχον· εὐχαῖς αὐτῶν ὡς ἀγαθός, τὰ πολλὰ μου ἐξάλειψον πταίσματα.

Μνησώμεν τοὺς Χριστοῦ Ἀθλοφόρους, καὶ βοήσωμεν αὐτοῖς ὁμοφρόνως· Δεσποτικῶν, μιμηταὶ παθημάτων, τὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν πάθη ἰάσατε· νηστεύειν τε ἀπὸ κακῆς, συνηθείας ἡμᾶς ἐνισχύσατε.

Μετέβαλες τε θανάτῳ εἰς ὕπνον, τὸ ἐπίπτονον ἐν τάφῳ ὑπνώσας, καὶ τοῖς νεκροῖς, τὴν ζωὴν ἐδωρήσω· τοὺς μεταστάντας οὖν Σῶτερ ἀξίωσον, τῆς στάσεως τῶν ἐκλεκτῶν, Ἀθλοφόρων ἀγίων δεήσεις.

Θεοτοκίον.

Νηστεύειν με καὶ ἀπέχεσθαι πάσης, αἵμαρτίας ἐνδυναμώσον Κόρη, τὸν δυνατὸν, ἀναμάρτητον Λόγον, σωματωθέντα ἀρρήτως κηρύσσας· καὶ δίδου μοι καθαρτικόν, μολυσμάτων Παναίμωμε δάκρυον.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος γ'.

Βυθός μοι τῶν παθῶν ἐπανεστή.

Μαρτύρων μνήμην ἐπιτελέμεν ἐνθέως, φιλομάρτυρες δεῦτε, ἀγαλλιασώμεθα, ὕμνοις αὐτοὺς καταστέφοντες, τὸν ἀθλοθέτην Χριστὸν εὐλογοῦντες.

Μαστίγων πρῶτον πείραν λαβόντες, εἰς οὗτω λιθασθέντες πρισθέντες, Σηρσί βορὰ δίδοσθε, σφαγιαῖζεσθε ὡς ἄρνες Χριστοῦ, ἀλλὰ ζῆτε εἰς αἰεὶ Ἀθλοφόροι.

Δόξα.

Τὰ τρία μὲν φύσει συνάπτων, τὸ ἐν δὲ, τρεῖς τεμένων προσώποις, ἃ ἡ Θεότης ἐστὶν, Σαβέλλιον τε καὶ τὸν Ἀρειον, τοὺς ἰσομέτροις κρημνοῖς διαφεύγω.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένος ὦφθης, καὶ μετὰ τόκον ἀγενεῖς· ἅμφω γὰρ καὶ λοχεύεις, ξενοπρεπὲς θέαμα, λεγόμενον, καὶ νοήμενον, ἐν σοὶ Θεομήτορ.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Μαρτυρικόν.

Τὸ αἷμα τῆς ὑμῶν καρτερίας, Κυρίῳ ἱκετεύει ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν Μάρτυρες· διὸ καὶ νῦν, ὑπερεύξασθε νηστεύειν ἡμᾶς, ἐκ παθῶν ἀτιμίας.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθῇσονται.

Νεκρώσιμον.

Ὅ πάντα μέλλων κρῖναι τὸν Κόσμον, παρόντων μυριάδων Ἀγγέλων, ἀκαταγνώστως τότε παραστήναι σοι καταξίωσον, τοὺς κοιμηθέντας, πιστῶς Πανοικτίρμον.

Ὁ Εἰρμός.

Βυθός μοι τῶν παθῶν ἐπανεστή, καὶ ζάλη ἐναντίων ἀνέμων· ἀλλὰ προφθάσας με σὺ, σῶσον Σωτήρ, καὶ ῥῦσαι φθορᾶς, ὡς ἔσωσας, τοῦ Σηρὸς τὸν Πρόφήτην.

ᾠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Ὁ μύθροισ ἐσθέσατε αἱμάτων παναοίδιμοι τὴν φλόγα τῆς ἀπάτης· τοῦ πυρὸς οὖν ἡμᾶς, τοῦ μέλλοντος πρεσβείαις, ταῖς πρὸς Χριστὸν λυτρώσατε, τοῦ Κυρίου Ἀθλοφόροι.

Στόματα φράξαντες λεόντων, τῶν βασάνων τὴν πυρὰν ὑπενεγκόντες, Ἀθλοφόροι τρυφήν, τὴν κρείττονα κληροῦσθε· ἥς περ τυχεῖν δεήθητε, καὶ ἡμᾶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ λῶ φωτὶ περιλαμφθέντες, τῷ τοῦ Πνεύματος γενναῖοι Ἀθλοφόροι, μεταστᾶσι πιξοῖς, τὴν ἀνεσιν αἰτεῖτε, καὶ Παραδείσου εἴσοδον, καὶ ζωῆς τὴν μετουσίαν.

Θεοτοκίον.

Ὑμνον προσάγω σοι Παρθέने, μὴ παρίδης με κακοῖς κεκρατημένον· ἀλλὰ δίδου Ἀγνή, διόρθωσιν τελείαν, διὰ νηστείας πάσης τε, ἀγωγῆς ἀγαθοτρόπου.

Εἰρμός ἄλλος. Ὁ τὴν φλόγα δροσίσας.

Ὑρ καὶ ξίφος καὶ Σῆρας Ἀθλοφόροι, ὡς τρυφήν λογισθέντες κατεπλήξατε, τοὺς φονεῖς ὑμῶν, ἀνυμνοῦντες Θεόν, τὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μεληδὸν συγκοπέντες καὶ καέντες, τῷ Χριστῷ, ἀνηνέχθητε θυσία, εὐωδестаίτη Χριστοῦ Μάρτυρες· ἀλλ' αὐτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, αἰεὶ πρεσβεύσατε.

Δόξα.

Εἰν Τριάδι εἷνα Θεὸν δοξάζω, τὸν Πατέρα, Υἱὸν τε καὶ τὸ Πνεῦμα, Μονάδα ἀπλήν, Τριάδα σεπτὴν, ὀρχὴν προάναρχον, καὶ δομοῦσιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε, τὰς εὐχὰς τῶν δούλων σε δεχομένη, προσένεγκε τῷ πάντων Θεῷ, ἵνα σώσῃ ἡμᾶς, ἀπὸ παντὸς πειρασμοῦ.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος. Μαρτυρικόν.

Τῶν Μαρτύρων οἱ δῆμοι οὐρανόθεν, τοὺς ὑμᾶς ἀνυμνοῦντας ἐπιστάντες, εὐλογήσατε, ἀγιάσατε προθύμως, τῶν Νηστειῶν, διατελεῖν τὸν καιρόν.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου, Κύριε. Νεκρώσιμον.

Τῶν ἐν πίστει πρὸς σέ μετατεθέντων, ὁ συνῶν τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, τὰ ἐκούσια, καὶ ἀκήσια πταίσματα συγχωρῶν, ἀνάπαυσον ὡς Θεός.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** τὴν φλόγα δροσίσας τῆς καμίνου, καὶ
» τοὺς Παῖδας ἀφλέκτους διασώσας, εὐ-
» λογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεός
» τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ ἡ. Νικηταὶ τυράννου.

Τῶν βασιάνων εἶδη, ἀσθενεῖα σώματος ὑπε-
νεγκόντες, ἱατροὶ νοσούντων, Ἀθλοφόροι
ᾤφθητε· ὅθεν κραυγάζω· Τὴν ἐμὴν νοσοῦσαν
ψυχὴν ἱατρεύσατε, χρόνῳ τῆς Νηστείας, διὰ τῆς
μετανοίας.

Οἱμοι! πῶς παρῆλθον, πᾶσαι αἱ ἡμέραι μου
ἐν ἀμελείᾳ, καὶ ἰδοὺ τὸ τέλος, φθάνει ἀτε-
λείωτον, καλῶν λαβεῖν με. Οἱ καλῶς τὸν δρό-
μον, τελέσαντες Μάρτυρες, τέλος ἀγαθόν μοι,
γενέσθαι δυσωπεῖτε.

Σταλαγμοῖς αἱμάτων, τὴν πυρὰν ἐσβέσατε
τῆς ἀθείας, Δεῖοι Ἀθλοφόροι, καὶ τοῖς ἐκ-
δημήσασι τοῦδε τοῦ βίου, ἐξαιτεῖτε ὄντως, τὴν
Δεῖαν ἀνάπαυσιν, καὶ τῶν πεπραγμένων, τὴν
λύσιν εἰς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Εξεκινήσας σε, πύλην ἀδιόδευτον Ἀγνή προεῖ-
δε, μετανοίας πύλας, πᾶσιν ὑπανοίγουσαν
ἀπεγνωσμένοις· ὅθεν δυσωπῶ σε, τρίβους μοι
ὑπάνοιξον, τὰς πρὸς τὰς ἐκεῖθεν, φερούσας
καταπαύσεις.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν ἐξ ἀνάρχου.

Τοὺς πολυάθλους αἰκισμούς, διαφόρως ὑπο-
μείναντες, οἱ μὲν καέντες, ἕτεροι πρι-
σθέντες· ἄλλοι δὲ τεμνόμενοι, εὐφραίνεσθε Ἀ-
θληταί, ἀναμείποντες Χριστῷ· Ὑμνεῖτε, εὐ-
λογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Εν τοῖς αἵμασιν ὑμῶν, ἀγιάζετε τὰ πέρατα,
μικραῖς ῥανίσιν, ῥεῖθρα ἱαμάτων πᾶσιν ἀ-
ναβλύζοντες, πανεύφημοι Μάρτυρες· διὸ βοᾶτε
ἀεὶ· Ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Η τρισυπόστατος Μονὰς, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς,
καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, μία Θεότης, μία
Βασιλεία, σέ αἰνεῖ τὸ ἄδυτον φῶς, Ἀγγέλων
αἱ στρατιαί· καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, ὑμνοῦμεν,
εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ιδοὺ πᾶσαι γενεαί, μακαρίζομέν σε Ἀχραντε
τὰ μεγαλεῖα τὰ σὰ καθορῶντες· σὺ γὰρ
τίκτει ὑπερφῶς, τὸν τοῦ παντὸς Ποιητὴν,
Θεὸν ὄντα, καὶ βροτόν· διὸ σε εὐλογοῦμεν, καὶ
ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Θαυμασὸς ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.
Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἀθλοφόρων ὁ χορὸς, δυσωπήθητι τοῦ
σῶσαι ἡμᾶς, πρὸς τὸν Σωτῆρα, τὰς ἐκ-
τηρίας, καὶ τανῦν ποιούμενοι, λατρεύειν εἰλικρι-
νῶς, δι' ἐγκρατείας αὐτῷ. Ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε,
καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀνίστη-
σονται. Νεκρώσιμον.

Τοὺς Κοιμηθέντας εὐσεβῶς, ἐλπίδι ἀναστα-
σεως, πρὸς αἰωνίαν ζωὴν ἐγερθῆναι, Κύ-
ριε, ἀξίωσον αἰνεῖν σε εἰλικρινῶς, καὶ δοξαῖεν
ψαλμικῶς· Ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν
Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς, γεννηθέντα
» πρὸ αἰώνων Θεόν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ
» τῆς Θεοτόκης, σὰρκα ἐνδυσάμενον, ὡς τέλειον
» ἄνθρωπον, καὶ Θεὸν ἐκ τοῦ Θεοῦ, ὑμνεῖτε,
» εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Ὅρους παρῆλθες τῆς φύσεως.

Οφθите Δεῖοι ὡς ἄνθρωποι, ὕλην ποτηρὰν
ἀθείας συμφλέξαντες, καὶ στίφη τῶν δαι-
μόνων ξίφει συγκόψαντες, γενναῖοι Ἀθλοφόροι,
φωταγωγοὶ τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Σκότος βασιάνων δηλήθετε, καὶ πρὸς φωτι-
σμόν νοητὸν μετοικίσθητε, γενναῖοι Ἀθλο-
φόροι· διὸ φωτίσατε τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου,
ἐσκοτισμένην πλημμελήμασιν.

Πλησάν πόρους προσφέροντες, οἱ πανευ-
κλεεῖς Ἀθλοφόροι τοῦ σώματος· καὶ νῦν
τοῖς μεταξῶσι πιβοῖς τὴν ἄπονον, ἀνάπαυσιν
αἰτοῦνται, καὶ Παραδείσου τὴν ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Θάνηθι ἄχραντε Δέσποινα, θεῖος συνεργὸς
τοῖς ἀχρείοις οἰκέταις σου, καιρῷ τῆς
ἐγκρατείας, τὰς προσευχὰς ἡμῶν προσάγου-
σα Κυρίῳ, τῷ τῶν αἰώνων βασιλεύοντι.

Εἰρμός ἄλλος. Σε τὴν ἀθάνατον.

Εἰς πῦρ ἐμβληθέντες ἐκ Θεοῦ, εἰς τὴν γῆν
κατεφλέξατε, πᾶσαν πλάνην εἰδώλων,
ἀνάψαντες πυρσὸν, εἰς τὰ πέρατα εὐσεβείας,
Ἀθλοφόροι Χριστοῦ.

Μᾶς οὔτε φλόγες οὐ σφαγαί, οὐ τροχοὶ
οὐκ ἀρθρέμβολα, καταπέλται, πριστῆρες,
οὐκ ἄλλη βάσανος πικρὰ διεχώρισε, τῆς ἀγά-
πης τοῦ Χριστοῦ Ἀθληταί. Δόξα.

Εν καὶ τρία ἀνυμνῶ, εὐσεβῶς τὴν Θεότη-
τα, τῇ μορφῇ τοῖς προσώποις, συνάπτων
καὶ διαιρῶν· ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ ἅγιον
Πνεῦμα, ταῦτα ἐν εἰσί.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σε τὴν ἐκ ρίζης Ἰεσσαί, καὶ Δαυὶδ τῇ προ-
πάτορος, ἐκβλαστήσασαν ῥάβδον, πανά-
χραντε Ἀγνή μεγαλύνομεν, ὅτι σῶζεις τὰς ψυ-
χαῖς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῆς γῆ αὐτοῦ, ἐθαυ-
μάστωσεν ὁ Κύριος.

Μαρτυρικόν.

Πληθὺς Μαρτύρων ἡ σεπτῇ, τὸν Χριστὸν
ἐκδυσώπησον, ἐν εἰρήνῃ πληροῦντας τὸν
δρόμον τῶν Νησιῶν, κατιδεῖν ἡμᾶς, καὶ προσ-
κυνῆσαι καὶ τὰ Πάθη αὐτοῦ.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου,
Κύριε.

Νεκρώσιμον.

Νεκρῶν καὶ ζώντων ὡς Θεός, ὁ νεκρώσας
τὸν θάνατον, καὶ ζωὴν τῇ Ἐγέρσει σου
πᾶσι παρασχὼν, Χριστέ ἀνάπαυσον, καὶ τοὺς
δούλους σου, οὓς μετέστησας.

Ὁ Εἰρμός.

• Σε τὴν ἀθάνατον πηγὴν, τὴν δι' Ἀγίων
• ἰάματα, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων παρέ-
• χουσιν, Ἀγνή μεγαλύνομεν, ὅτι σῶζεις τὰς
• ψυχὰς ἡμῶν.

Ἢτα τὸ Φωταγωγικόν, τὸ κατὰ τὸν τυχόντα
Ἦχον, δις, ποιῶντες τὴν συμπλήρωσιν αὐτοῦ
οὕτως·

Ἐν μὲν τῷ πρώτῳ,

Πρεσβείαις, Κύριε, τῶν Ἀγίων σου.

Triodio.

22

Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ,

Πρεσβείαις, Κύριε, τῆς Θεοτόκου.

Καὶ τὸ Νεκρώσιμον Ἐξαποστειλάριον.

Ὁ καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων, ἐξουσιάζων ὡς
Θεός.

Εἰς τοὺς Αἶνους, τὰ Μαρτυρικά, τὰ τοῦ τυ-
χόντος Ἦχου τῆς Ἐβδομάδος. Δόξα, τὸ Νεκρώ-
σιμον. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τοῦ αὐτοῦ Ἦχου.

Εἰς δὲ τὰ Ἀπόστιχα, τὰ Προσόμοια τοῦ
κυρίου Θεοφάνους, τὰ τοῦ Ἦχου ὡς ἀνωτέρω.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.
Ἐφφράνθητε ἐπὶ Κύριον, καὶ ἀγαλλιᾶσθε δί-
καιοι.

Στίχ. Μακάριοι, ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. Γ'. 12.

Αδελφοί, βλέπετε, μήποτε ἔσαι ἐν τινι ὑμῶν
καρδία πονηρὰ ἀπιστίας, ἐν τῷ ἀποστῆ-
ναι ἀπὸ Θεοῦ ζώντος· ἀλλὰ παρακαλεῖτε ἑαυ-
τοὺς καθ' ἐκάστην ἡμέραν, ἄχρις οὗ τὸ σήμε-
ρον καλεῖται, ἵνα μὴ σκληρυνθῇ τις ἐξ ὑμῶν
ἀπάτῃ τῆς ἀμαρτίας. Μέτοχοι γὰρ γεγόναμεν
τοῦ Χριστοῦ, ἐάν περ τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποστά-
σεως μέχρι τέλους βεβαίαν κατὰσχῶμεν· ἐν
τῷ λέγεσθαι· Σήμερον, ἐάν τῆς φωνῆς αὐτοῦ
ἀκούσητε, μὴ σκληρύνετε τὰς καρδίας ὑμῶν,
ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ. Τινὲς γὰρ ἀκούσαν-
τες παρεπίκραναν, ἀλλ' οὐ πάντες οἱ ἐξελθόν-
τες ἐξ Αἰγύπτου διὰ Μωσέως.

Καὶ Νεκρώσιμος.

Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας, καὶ Νεκρώσιμον.

Κοινωνικόν. { Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι· καὶ,
{ Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω.

Ἄσκη ἡ τάξις κατὰ πάντα φυλαχθήτω καὶ ἐν τοῖς
λοιποῖς Σάββασι τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, ἐάν μὴ τύχη
ἐν αὐτοῖς ἡ Ἑορτὴ τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα, ἡ τοῦ
Εὐαγγελισμοῦ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ,

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ,

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετά τὸν Προομιτικόν, καὶ τὴν συνήθη Στιχο-
λογίαν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ.
ἰ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς
Ὀκτωήχου 5'. καὶ τὰ ἐπόμενα Προσόμοια τοῦ
Ἀγίου γ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Τὴν ἀσματικὴν ταύτην Ἀκολούθιον τοῦ Ἀγίου, πλὴν τῷ
Κανόνος, ἐποίησε Φιλόθιος ὁ Πατριάρχης, κατὰ τὸ ἀτζή-
ϊτος, ὅτε καὶ ἡ ἑορτὴ αὐτοῦ ἐθισπίσθη κατὰ τὴν σήμερον
ἡμέραν. Ὁ δὲ Κανὼν ἴσθι ποίημα Γεωργίου, ὡς ἐκ
τῆς Ἀκροστιχίδος τῶν Θεοτοκίων δείκνυται.

Ἦχος β'. Ποίους εὐφημιῶν ἄσμασιν.

Ποίους εὐφημιῶν ἄσμασιν, ἀνυμνήσωμεν τὸν
Ἱεράρχην; τῆς θεολογίας τὴν σάλπιγγα,
τὸ πυρίπνου στόμα τῆς χάριτος, τὸ σεπτὸν
ταῦ Πνεύματος δοχεῖον, τὸν στύλον, τῆς Ἐκ-
κλησίας τὸν ἀκραῖδαντον, τὸ μέγα, τῆς Οἰκου-
μένης ἀγαλλίαμα, τὸν ποταμὸν τῆς σοφίας,
τοῦ φωτός τὸν λύχνον, τὸν ἀστέρα τὸν φαι-
νόν, τὸν τὴν Κτίσιν καταλαμπρύνοντα. Δίς.

Ποίους ὑμνωδιῶν ἀνθῆσιν, στεφανώσωμεν τὸν
Ἱεράρχην; τὸν τῆς εὐσεβείας ὑπέρμα-
χον, καὶ τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλον, τὸν θερμὸν
τῆς Πίστεως προστατήν, τὸν μέγαν, καθηγε-
μόνα καὶ διδάσκαλον, τὴν λύραν, τὴν παναρ-
μόνιον τοῦ Πνεύματος, τὴν χρυσαυγίζουσαν
γλῶσσαν, τὴν πηγὴν τὴν βρύουσαν, ἱαμάτων
νάματα πιστοῖς, τὸν μέγαν καὶ ἀξιάγαστον
Γρηγόριον.

Ποίους αἱ γηγενεῖς χεῖλεσιν, εὐφημήσωμεν
τὸν Ἱεράρχην; τὸν τῆς Ἐκκλησίας διδά-
σκαλον, τοῦ φωτός τοῦ Θεοῦ τὸν κήρυκα, τὸν
οὐρανομύστην τῆς Τριάδος, τὸ μέγα, τῶν μο-
ναζόντων ἐγκαλλώπισμα, τὸν πράξει, καὶ θεω-
ρία διαλάμποντα, Θεσσαλονίκης τὸ κλέος, συμ-
πολίτην ἔχοντα, μυροβλύτην ἐν Οὐρανοῖς, τὸν
θεῖον καὶ ὑπερθαύμαστον Δημήτριον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ος τρισμακάρι, ἀγιώτατε Πάτερ, ὁ ποι-
μὴν ὁ καλὸς, καὶ τοῦ Ἀρχιποίμενος Χρι-
στοῦ Μαθητὴς, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν

προβάτων· αὐτὸς καὶ νῦν Πατὴρ ἡμῶν, Θεο-
φόρε Γρηγόριε, αἰτησαι πρεσβείαις σου, δωρη-
θῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ τῆς Ὀκτωήχου.
Ἀπόστιχα Ἀναστάσιμα τὰ κατὰ Ἀλφάβητον.
Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Γρηγόριε γλῶσσά σου πρὸς διδασκαλίαν,
ἐν τοῖς ὡσὶ τῶν καρδιῶν ἐνηχοῦσα, τὰς
τῶν ῥαθύμων ψυχὰς διανίστησι, καὶ θεωροῦ-
σαι λόγους σου, κλίμαξ εὐρίσκεται, τοὺς ἐκ
γῆς πρὸς Θεὸν ἀναφέρουσα· διὸ Γρηγόριε,
Θετταλίας τὸ θαῦμα, μὴ παύσῃ πρεσβεῖων
Χριστῷ, φωτισθῆναι τῷ θεῷ φωτὶ τοὺς τι-
μῶντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἄνυμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως
συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑ-
ψίστου, σὼν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Παν-
αίμων· ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν
πτισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχο-
μένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον τὸ Ἀναστάσιμον· εἴτα τὸ παρὸν
τοῦ Ἀγίου. Ἦχος πλ. δ'.

Ορθοδοξίας ὁ φωστήρ, Ἐκκλησίας τὸ στή-
ριγμα καὶ διδάσκαλε, τῶν μοναστῶν ἡ
καλλοπὴ, τῶν θεολόγων ὑπέρμαχος ἀπροσμά-
χητος, Γρηγόριε θαυματουργέ, Θεσσαλονίκης
τὸ καύχημα, κήρυξ τῆς χάριτος, ἱκέτευε δια-
παντὸς, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ, Θεοτόκε Παρθένε, ἐκ τρίτου· καὶ ἡ λοιπὴ
Ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΠΡΩΤῇ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετά τὸν Ἑξάψαλμον, τὸ, Θεὸς Κύριος, τὸ
Ἀπολυτικίον Ἀναστάσιμον, τοῦ Ἀγίου, καὶ
Θεοτοκίον. Εἴτα ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ
Ἀνάγνωσις εἰς τὴν Ἑξαήμερον· τὰ Εὐλογη-
τάρια, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου, τὸ, Πᾶσα
πνοή, καὶ τὸ Ἑωθινὸν Εὐαγγέλιον· καὶ μετὰ τὸ,
Ἀνάστασιν Χριστοῦ, καὶ τὸν Ν', ψάλλομεν τὰ
ἱδιόμελα ταῦτα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας ἀνοιχόν μοι πύλας ζωοδότα·
ὀρθρίζει γάρ τὸ πνεῦμά μου πρὸς Ναὸν
τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον
ἐσπιδωμένον. Ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρν, εὐ-
σπλάγχυν σου ἑλεεί.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε· αἰσχροῖς γὰρ κατερρύπωσα, τὴν ψυχὴν αἵμαρτίαις, ὡς ῥαθύμως τὸν βίον μου, ὅλον ἐκδαπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥύσαι με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἴτα, Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κτλ.

Ἦχος πλ. β'.

Καὶ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ὁ ταῖας, τρέμω τὴν φοβεράν ἡμέραν τῆς Κρίσεως· ἀλλὰ θάρρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ὡς ὁ Δαυὶδ βοῶ σοι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες. Ὁ Ἀναστάσιμος, ὁ Σταυροαναστάσιμος, καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς ἡ. καὶ τοῦ Ἀγίου εἰς σ'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου.

Ὠδὴ α'.

Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Κητόρων οἱ ἔνθεοι, καὶ θεολόγων οἱ πρόκριτοι, καὶ γλῶσσαι θεόφθογγαι, δεῦτε συνέλθετε, εἰς ἐνότητα, ὑμῆσαι κατ' ἀξίαν, τὸν πνευματορρήτορα, θεῖον Γρηγόριον.

Ο στυλὸς τῆς Πίστεως, τῆς Ἐκκλησίας ὁ πρόμαχος, ὁ μέγας Γρηγόριος, ἀνευφημείσθω μοι, ὁ πανάριστος, ποιμὴν Θεσσαλονίκης, ὁ κόσμος τοῦ τάγματος, Ἱεραρχῶν ἀληθῶς.

Εκ βρέφους ἐπόθησα, κρείττονα βίον καὶ τέλειον, Πάτερ ἐκ νεότητος, ἔστερξας φρόνημα, καὶ ὁμότροπος, καὶ σύμφρων ἀνεδείχθης, τοῦ συνωνυμῆντός σοι, θεῖε Γρηγόριε.

Θεοτοκίον.

Κενοῦ μοι Πανάμωμε, ζωῆς ὁδὸς ὁδηγοῦσά με, πρὸς θεῖα σικηνώματα· ἀπεπλανήθην γὰρ, καὶ πρὸς βάραθρα, κακίας ὀλισθαίνων, ἐξ ὧν με ἀνάγαγε, τῇ μεσιτείᾳ σου.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ὠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Καὶ ῥεῖθρα τῶν θείων διδαχῶν σου, φυλάττοντες πᾶσαν μηχανήν, τῶν κακοδόξων φεύγομεν, καὶ πάσας ἐκκρουόμεθα, σοῖς ἱεροῖς συγγράμμασι, φαλαγγας τούτων Γρηγόριε.

Σοφίας μωραῖς τῶν κακοδόξων, διέλυσας Μάκαρ τοῦ Θεοῦ, σοφίαν ἐνυπόστατον, ἔχων ἐν τῇ καρδίᾳ σου, δι' ἧς μετ' ἡχοῦ ἔθρασυς, τὰ σαθρὰ τούτων φρυάγματα.

Νεκρώσας σαρκὸς τῆς φθειρομένης, πᾶσαν ἡδυπάθειαν σοφῆ, ἀσκητικῶς ἐζώωσας, ψυχῆς σου τὰ κινήματα, καὶ ταύτην θεῖον ὄργανον, θεολογίας ἀνέδειξας.

Θεοτοκίον.

Εν γνώσει φρενῶν καὶ προαιρέσει, αἰσχροῖς τε καὶ ἄσωτον ζωὴν, ἐπιμελῶς ἡγάπησα· ἀλλὰ στοργῇ τῇ θεῖᾳ με, Παρθένε Θεονύμφευτε, δέσμευσον θεῖα πρεσβεία σου.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὴν πλάνην κατέφλεξας, τῶν κακοδόξων Σοφῆ, τὴν πίστιν ἐτραίνωσας, τῶν ὀρθοδόξων καλῶς, καὶ κόσμον ἐφώτισας· ὁθεν τροπαιοφόρος, νικητὴς ἀνεδείχθης, στυλὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἀληθὴς Ἱεράρχης· πρεσβεύων μὴ ἐλλίπης Χριστῷ, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα, τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ Κυρίᾳ Πανάμωμε· σθέσον τὰς περιστάσεις, τῶν δυσφήμεων γλωσσοάλων, πράυνον μηχανίας, καὶ κατὰβαλε θράσος, τῶν ὀπλιζομένων ἀθέων, Ἀχραντε, κατὰ τῶν δούλων σου.

Ὠδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν.

Ανοίξας τὸ στόμα σου Πάτερ σοφῆ, τοῦ Θεοῦ σοφίαν ἐκήρυξας, ἣν ἐμελέτας, ἐν καρδίᾳ σου ἔει· καὶ Βαρλαάμ τὸν μάταιον, ἄφρονα καὶ ἄνουν ἀπέδειξας.

Εν ὧν ὁ γλυκύτατος ἐπὶ τὴν γῆν, Ἥλιος τῷ νόμῳ τῆς φύσεως· ἀνατελεῖς δέ, τῷ πρωῒ σὺν τῷ Χριστῷ, Ἥλιος ὁ ἀνέσπερος, πάντας ἐποπτεύων πρεσβείαις σου.

Εδείξεν ἡ χάρις σε Μάκαρ Θεοῦ, καύχημα καὶ στήριγμα μέγιστον, τῶν Ὀρθοδόξων, καὶ Ποιμένα ἀγαθόν, καὶ Θεολόγον δευτέρου, καὶ τῆς ποιμένης ἄγρυπνον φύλακα.

Θεοτοκίον.

Οτὰ μοι διάνοιξον τὰ τῆς ψυχῆς, Μητὲρ τοῦ Θεοῦ ἡ γεννήσασα, τὸν πρὶν τὰ ὦτα, διανοίξαντα κωφοῦ, καὶ θεῖους ἐνωτίζεσθαι, λόγους, καὶ πληροῖν καταξίωσον.

Κάθισμα. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν.

Ὠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Δρεπάνη τῶν λόγων σου, καὶ ἱεροῖς συγγράμμασι, ἔτεμες αἱρέσεις ἀκανθῶδεις, καὶ ζιζανίων νόθα βλαστήματα· τῆς Ὀρθοδοξίας δ' εὐσεβῆ, κατεβάλου σπέρματα, Ἱεράρχα Γρηγόριε.

Οἱ λόγοι σου Πάνσοφε, καὶ τὰ σεπτὰ συγγράμματα, δρόσος οὐρανία, μέλι πέτρας, ἄρτος Ἀγγέλων τοῖς ἐντυγχάνουσι, νέκταρ ἀμβροσία γλυκασμός, ἡδυσμα Γρηγόριε, καὶ πηγὴ ζωῆς ὕδατος.

Κσινόν σε Δεδάσκαλον, γνωρίζει γῆ καὶ θάλασσα, στήλην ἱεράν Ὀρθοδοξίας, καὶ ὀπλοθήκην θείων δογμαίων σεπτήν, σοφὸν Θεολόγον ἱερόν, σύσκηνον συμμετόχον, Ἀποστόλων ὁμότροπον. Θεοτοκίον.

Ραῖθροις κατανύξεως, τοὺς ῥύπους τῆς καρδίας μου, ἄχραντε ἀπόπλυνον Παρθένε, καὶ μετανοίας τρόπους μοι δώρησαι, σαῖς πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, ἱεραῖς δεήσεσιν· ὃν ἀρρήτως ἐγέννησας.

Κάθισμα. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὡδή ε'. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Ερράγη μάταιον φρύαγμα, καὶ γλῶσσα Βαρλαάμ τοῦ παράφρονος, λόγοις καὶ δόγμασι, καὶ διανοίας ὀξύτητι τοῦ σοφοῦ Βασιλέως, καὶ σοῦ Γρηγόριε.

Τὴν θείαν λύραν τοῦ Πνεύματος, τὴν σάλπιγγα τρανῶς τὴν κηρύξασαν, Θεοῦ μιστήρια, Θεσσαλονίκης τὸν Πρόεδρον, τὴν Θεολόγον γλῶσσαν, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Λαοῦ ποτὲ προηγούμενος, ὡς στύλος τοῦ πυρός τοῦς τῆς Πίστεως, ἐχθροὺς κατέφλεξας· τῶν δὲ πιστῶν τὰ συστήματα, ἐφώτισας θεόφρον, Πάτερ Γρηγόριε.

Θεοτοκίον.

Γενοῦ μοι πάνταγε Δέσποινα, γαλήνη καὶ λιμὴν πρηνήσεως, διαβιβάζουσα, πρὸς θεῖον ὄρμον ἀκύμαντον, τὴν ζάλην τῶν παθῶν μου, καταπραΰνουσα.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην.

Κοντάκιον. Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ.

Τὸ τῆς σοφίας ἱερόν καὶ θεῖον ὄργανον, Θεολογίας τὴν λαμπράν συμφώνως σάλπιγγα, ἀνυμνοῦμέν σε Γρηγόριε Θεορρήμον. Ἀλλ' ὡς νοῦς Νοῦ τῷ πρώτῳ παριστάμενος, πρὸς αὐτὸν τὸν νοῦν ἡμῶν Πάτερ ὁδήγησον, ἵνα κραζώμεν· Χαῖρε Κήρυξ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος, πρὸς τὸ, Ἄγγελος πρωτοστάτης.

Αγγελος ἀνεράνης, ἐπὶ γῆς τῶν ἀρρήτων, τὰ θεῖα τοῖς βροτοῖς ἐξαγγέλλων· ταῖς γὰρ τῶν Ἀσωμάτων φωναῖς, ἀνθρωπίνῳ νοίτε, καὶ σαρκὶ χρώμενος, ἐξέστησας ἡμᾶς, καὶ βοᾷν σοι Θεορρήμον, ἔπεισας ταῦτα.

Χαῖρε, δι' οὗ τὸ σκότος ἠλάθη· χαῖρε, δι' οὗ τὸ φῶς ἀντεισηλθε.

Χαῖρε, τῆς ἀκτίστου Θεότητος Ἄγγελε· χαῖρε, τῆς κτιστῆς καὶ μωρᾶς ὄντως ἔλεγχε.

Χαῖρε, ὕψος ἀνεπίδατον, τὴν Θεῶν φύσιν εἰπὼν· χαῖρε, βάθος δυαθεώρητον, τὴν ἐνέργειαν εἰπὼν.

Χαῖρε, ὅτι τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καλῶς εἶπας· χαῖρε, ὅτι τὰς δόξας τῶν κακούργων ἐξεῖπας.

Χαῖρε, φωστήρ ὁ δείξας τὸν ἥλιον· χαῖρε, κρατήρ, τοῦ νέκταρος πάροχε.

Χαῖρε, δι' οὗ ἡ ἀλήθεια λάμπει· χαῖρε, δι' αὗ ἐσκοτίσθη τὸ ψεῦδος.

Χαῖρε Κήρυξ τῆς χάριτος.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ δευτέρᾳ τῶν Νηστειῶν, μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, τοῦ Παλαμᾶ.

Στίχοι.

Φωτὸς λαμπρόν κήρυκα νῦν ὄντως μέγαν, Πηγὴν φαίους ἄδυτον ἄγει πρὸς φέγγος.

Οὗτος ὁ τοῦ θείου καὶ ἀνεσπέρου φωτὸς υἱὸς, ὁ ἀληθὴς τῷ ὄντι τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, καὶ θαυμαστός τῶν θείων ὑπηρετῆς καὶ λειτουργός, κατήγετο ἐξ Ἀσίας γυνίας δὲ ἔσχε περιφανεῖς καὶ ἐνδόξους· οὐ τὸν ἔξω μόνον καὶ κατ' αἰσθητὴν ἄνθρωπον, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον τὸν ἔνδον, καὶ μὴ ὀρώμενον, ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ κοσμησάμενος ἐσπούδασεν. Ἐν ἀπαλῇ δὲ πάνυ τῇ ηλικίᾳ, τελευτήσας αὐτῷ τοῦ πατρὸς, ἢ μήτηρ αὐτὸν τε καὶ τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ τὰς ἀδελφάς, παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, καὶ ἱεροῖς γράμμασιν ἐτρεφέτε, καὶ ἐξεπαίδευσεν, καὶ τὴν ἔξω σοφίαν ἐν διδασκάλοις φαιτῶντα, καλῶς ἐξασκήσει δειγνῶ. Ὅς, ὀξύτητι φύσεως, σπουδῇν συμμίξας καταλλήλῳ, ἐν ὀλίγῳ τε παντοίαν λογικὴν ἐπιστήμην συνείληφεν, εἰκοσαέτης που γεγενηὺς, πάντα χαμκίζηλα, καὶ ὀνείρων ἀπατηλότερα ἠγησάμενος, πρὸς τὸν πάσης σοφίας αἴτιον καὶ χορηγὸν ἀναδραμεῖν ἐζήτην Θεόν, καὶ διὰ βίου τελεωτέρου, αὐτῷ ἑαυτὸν ὅλον ἀναθῆναι. Ἐνθεν τοι, καὶ ἀποκαλύπτει τὸν θεοφιλῆ σκοπὸν τῇ μητρὶ, καὶ τὸν ἐκ πολλοῦ πρὸς Θεὸν αὐτοῦ πόθον, καὶ διάπυρον ἔρωτα· καὶ κείνην ὁμοίως εὐρίσκει, ταῦτά τε ὠδίνουσιν ἐκ μακροῦ, καὶ τοῖς ἴσοις αὐτῷ χαίρουσαν. Ἀστίκα τείνου ἢ μήτηρ τοὺς παῖδας περὶ αὐτὴν σαναθροίσασα, καὶ Ἰδοὺ ἐγὼ, καὶ τὰ παῖδιά, μετ' εὐφροσύνης εἰπούσα, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός, τὴν τε γνώμην αὐτῶν ἀποπειράται, ἣν ἔχουσι περὶ τὰ καλὰ, καὶ τὸν τοῦ μεγάλου σκοπὸν αὐτοῖς ἀνακαλύπτει. Καὶ κείνος παραινετικοῖς λόγοις πρὸς αὐτοὺς χρησάμενος, θάττον ἢ λόγος, πειθομένους ἅπαντας εἶχε, καὶ πρὸς τὸν ὅμοιον αὐτῷ πόθον, καὶ τὴν τοῦ βίου φυγὴν, ἐπομένους προθύμως. Ὅθεν καὶ τὰ ὄντα τοῖς πύνησιν εὐαγγελικῶς διανείμας, εὐμένειάν τε βασιλικὴν, καὶ τιμὰς, καὶ κρότους τοὺς ἐν τοῖς Βασιλείοις εὐψύχως καταλιπὼν, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησεν· τὴν μητέρα μὲν καὶ τὰς ἀδελφάς εἰς Παρθενῶνα ἐγκαταστήσας,

τούς ἀδελφούς δὲ συμπαλαβῶν, τὸ τῆς ἀγιοσύνης ἰσχύ-
νον ὅρος, τὸν Ἄθω, κατέλαβεν. Ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀδελ-
φοὺς τίως ἐτέραις πείθει προσμένειν Μοναῖς, εἴτε τοῦ
καιροῦ μὴ διδόντος, ἡνωμένους ἀλλήλους, τὸν κατὰ Θεὸν
βίον ἀνύειν. Ἐαυτὸν δὲ εἰς ὑποταγὴν Θαυμασίου τινὸς
ἀνδρός, καθ' ἡσυχίαν μόνῳ Θεῷ ζῶντος, παραδίδωσι,
τοῦνομα Νικοδήμου· παρ' οὗ, πᾶσαν ἐντολήν, πᾶσαν ἀ-
ρετὴν ἐν ταπεινώσει ψυχῆς δι' ἔργων μεμαθηκώς, καὶ
τὴν τῆς πανάγνου Θεοτόκου ἀντίληψιν, καὶ πρὸς πάντα
ἄμαχον ἀρρώγην, ἐν ἀποκαλύψει μυστικῇ ἐνταῦθα δε-
ξόμενος, μετὰ τὴν ἐκείνου πρὸς Θεὸν ἐκδημίαν, καὶ ἐν
τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ χρόνους τινὰς διατρίψας, μετὰ σπου-
δῆς μεγίστης, καὶ πεπολιωμένου φρονήματος, τῷ φίλτρῳ
τῆς ἡσυχίας, τῆς Λαύρας ἀναχωρεῖ, καὶ τὴν ἐρημίαν
ἀναπάσκει. Πόθον δὲ πόθῳ αἰεὶ προστιθεῖς, καὶ Θεῷ
συνεῖναι διαπαντός γλιχόμενος, ἄκρα σκληραγωγία ἐαυ-
τὸν ἐκδίδωσι· καὶ προσευχῇ μὲν ἀκριβεῖ πάντοθεν τὰς
αἰσθήσεις συστειλάς, πρὸς Θεὸν δὲ τὸν νοῦν ἀνυψώσας,
καὶ καιρὸν ἅπαντα, προσευχῆς ἀσχολίαν, καὶ τῶν θείων
μελέτην πεποιτημένος, καὶ τὸν βίον ρυθμίσας ἄριστα, τοὺς
τῶν δαιμόνων πολέμους τῇ τοῦ Θεοῦ συμμαχίᾳ, κατὰ
κράτος νικᾷ, καὶ παννύχοις στάσεις πηγαῖς δακρύων
τὴν ψυχὴν καθάρας, σκευὸς ἐκλεκτὸν τῶν χαρισμάτων
τοῦ θείου Πνεύματος ἐχρημάτισε, καὶ Θεοφανείας συχνὰς
ἐθεάσατο, καὶ τὸ θαυμασιώτερον, ὅτι καὶ μεταβάς, διὰ
τὰς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐφοδούς, εἰς Θεσσαλονίκην, καὶ τὴν
ἐν Βερόροιᾳ Σκήτιν ποιοῦμενος, καὶ τισι τῶν πόλεων ἀ-
ναγκαζόμενος ὁμιλεῖν, οὐδ' οὕτω τῆς κατὰ πολιτείαν με-
τίδκινεν ἀκριθείας.

Ἐπὶ χρόνοις οὖν οὐκ ὀλίγοις, τελείως καὶ σῶμα καὶ
ψυχὴν καθαγίσας, καὶ ψήφῳ Θεοῦ τὸ μέγα χρίσμα τῆς
ἱερωσύνης ἐδέξατο· καὶ καθάπερ τις αὐλός, καὶ ὡς εἰπῆν,
ἐξω ἑαυτοῦ γινόμενος, τὰ μυσικὰ ταύτης ἐπιτελῶν, ὡς καὶ
μόνον ὀρώμενος, τὰς τῶν ὀρώντων κατανώσκειν ψυχάς·
μέγας ἦν ἀληθῶς, καὶ τοῖς κατὰ Θεὸν ζῶσι πνευματοφόρος
ἐγνώσκειτο. Ἐφανερῶτο δὲ τοιοῦτος ὢν, καὶ τοῖς τὰ ἐξωθεν
ἐρώσι, κράτος ἔχων κατὰ δαιμόνων, καὶ τῆς αὐτῶν ἀπά-
της καὶ μηχανῆς τῆς προσληφθέντας λυτρώμενος, ἀκαρπίαν
δένδρων εἰς εὐκαρπίαν μεταβάλλων, τὰ μέλλοντα προβλέ-
πων, καὶ τοῖς ἄλλοις τοῦ θείου Πνεύματος χαρίσμασι
τε καὶ καρποῖς κεκοσμημένος ἦν. Ἐπὶ δὲ τὸ μὲν τὴν
ἀρετὴν ἐνεργεῖν, ἐν τῇ ἐξουσίᾳ κεῖται τῇ ἡμετέρᾳ, τὸ δὲ
πειρασμοῖς περιπεσεῖν, οὐκ ἔστιν ἐφ' ἡμῖν· χωρὶς δὲ τού-
των, οὐκ ἔστι τελείωσις, ἢ φανέρωσις τῆς πρὸς τὸν Θεὸν
πίστεως· (Συνελθόντα γάρ, φησι, πρᾶξις καὶ πόθος ἐπ' ἀ-
γαθῷ, τελούσι τὸν κατὰ Θεὸν ἄνθρωπον)· ποικίλοις
καὶ συνεχέσι περιπείσειν ὁ μέγας αὗτος συγχωρεῖται πει-
ρασμοῖς, ἵνα διὰ πάντων, καὶ τέλειος ὢντως φανῇ. Τὰ
θ' ἐντεῦθεν, τίς νοῦς ἐννοήσει; τίς ἐξεπείν δυνήσεται λό-
γος τὰς τε τῶν προτέρων μίζους μηχανὰς τοῦ δεινοῦ
πολεμήτορος, καὶ τὰς τῶν νεοφανῶν θρομάχων κατ' αὐ-
τοῦ διαβολὰς καὶ συκοφαντίας, καὶ ὅσας ὑπὲρ εὐσεβείας

ἀγωνιζόμενος, ἐφ' ὅλοις τρισὶ πρὸς τοῖς εἰκοσιν ἔτεσι,
παρ' αὐτῶν ὑπέρστη κακώσεις, καὶ θλίψεις παντοδαπὰς;
Τὸ γὰρ Ἰταλικὸν θηρίον, ὁ Καλαβρὸς Βαρλαάμ, τῇ ἐξω
σοφία μέγα φρονῶν, καὶ τῇ ματαιότητι τῶν οἰκείων δια-
λογισμῶν πάντα οἰόμενος εἶδέναι, δεινὸν ἐγείρει πόλεμον
κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς εὐσεβοῦς ἡ-
μῶν Πίστεως, καὶ τῶν ἀσφαλῶς ταύτης ἀντιχομένων·
τὴν γὰρ κοινὴν χάριν τοῦ Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ ἁγίου
Πνεύματος, καὶ τὸ φῶς τοῦ μελλοντος αἰῶνος, καθὼς
καὶ οἱ Δίκαιοι λάμπουσιν ὡς ὁ ἥλιος, ὡς καὶ ὁ Χρι-
στός προὑπέδειξεν ἐπ' Ὀρους λάμπας, καὶ ἀπλῶς πᾶσαν
δύναμιν καὶ ἐνέργειαν τῆς τρισυποστάτου Θεότητος, καὶ
τὸ πᾶν διαφέρων ὅπως οὖν τῆς θείας φύσεως, κτιστὸν εἶ-
ναι φρενοβλαβῶς ἐδογματίσει, καὶ τοὺς εὐσεβῶς ἄκτιστον
φρονούντας τὸ θειότατον ἐκεῖνο φῶς, καὶ πᾶσαν δύναμιν
καὶ ἐνέργειαν, ὡς μηδενὸς ὄντως προσφάτου τῶν τῷ Θεῷ
προσόντως φυσικῶς, λόγοις τε καὶ συγγράμμασι μακροῖς,
Διθεῖτας ὠνόμαζε καὶ Πολυθείους, καθάπερ Ἰουδαῖοι,
Σαβίλλιός τε καὶ Ἄρειος, ἐνομάζουσιν ἡμᾶς. Διὰ ταῦτα
τοίνυν ὁ θείος Γρηγόριος, ὅτι τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχος,
καὶ προστάτης περιφανῆς, καὶ πρὸ πάντων ὑπὲρ ταύτης,
καὶ προπλημῶν, καὶ συκοφαντούμενος, μετὰπεμπτος ὑπὸ
τῆς Ἐκκλησίας, τῇ Κωνσταντίνου ἐπιδημίᾳ. Τοῦ θειοτά-
του τοίνυν Βασιλέως τοῦ Ἀνδρονίκου, τοῦ τῶν Παλαιολό-
γων τετάρτου, τῆς εὐσεβείας προασπίζοντος, Σύνοδος ἱε-
ρά συγκροτεῖται· καὶ τοῦ Βαρλαάμ παραγεγονότος, καὶ
τῶν αὐτοῦ προδεδλημένων κακοδόξων δογμάτων, καὶ κα-
τὰ τῶν εὐσεβῶν κατηγορημάτων, Πνεύματος θείου πλη-
σθεῖς ὁ μέγας Γρηγόριος, καὶ δύναμιν ἄμαχον περιβαλ-
όμενος ἄνωθεν, τὸ κατὰ τοῦ Θεοῦ ἀνοιχθὲν ἐκεῖνο στό-
μα ἐφίμωσε, καὶ εἰς τέλος κατήσχυνε, καὶ πυριπυρίαις
λόγοις τε, καὶ συγγράμμασι, τὰς αὐτοῦ φρυγανύδας αἰ-
ρέσεις ἐτίφρωσε. Διὸ καὶ τὴν αἰσχύναν οὐκ ἐνεγκὼν ὁ
τῆς εὐσεβείας πολέμιος, εἰς Λατίνας, ὅθεν ἦκε, φυγὰς
ᾤχετο. Μετ' ἐκεῖνον δ' εὐθὺς, τὸν Πολυκίνδυνον συνοδικῶς
ἐξελέγχει, καὶ τὰ τούτου συγγράμματα, λόγοις ἀντιρρήτι-
κοῖς διασπᾷ. Οἱ δὲ τῆς ἐκείνων μετασχόντες λύμης,
οὐδ' οὕτως ἐπαύσαντο πολεμεῖν τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ.
Ἐνθὲν τοι, καὶ βία πολλῇ τῆς ἱερᾶς Συνόδου, καὶ τοῦ
Βασιλέως αὐτοῦ, καὶ πρὸ πάντων, τῇ θείᾳ ψήφῳ πει-
σθεῖς ὁ Γρηγόριος, ἐπὶ τὸν ἀρχιερατικὸν ἀνάγεται θρό-
νον, καὶ τῆς κατὰ Θεσσαλονίκην ἱερᾶς Ἐκκλησίας Παι-
μὴν καθίσταται. Διὸ καὶ πολλῷ πλείους τῶν προτέρων
ἀγῶνας, ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, γυναιῶς ἀνύει καὶ
καρτερῶς· τοὺς γὰρ πονηροὺς διαδόχους Ἀκινδύνου καὶ
Βαρλαάμ, πολλοὺς ἀναφανέντας καὶ χαλεπούς, καὶ ὀει-
νῶν θηρίων δεινὰ κυήματα, καὶ τὰ τούτων δόγματα τε
καὶ συγγράμματα, οὐκ ἄπαξ, ἢ δις, ἢ τρίς, ἀλλὰ πολ-
λάκις καὶ δια πολλῶν, οὐδ' ἐφ' ἐνὸς Βασιλέως ἢ Πατριάρ-
χου, ἀλλ' ἐπὶ τριῶν κατὰ διαδοχὴν τῶν σκήπτρων ἐπι-
λημμένων, καὶ Πατριαρχῶν ἰσαριθμῶν, καὶ Συνόδων
οὐκ ἐναριθμητῶν, λόγοις τε καὶ συγγράμμασι θροπνεύ-

στας, πολυειδῶς ἀνατρέπει, καὶ κατακράτος εἰς τέλος ἐκινῆ. Καὶ τινες ἀμεταβλήτως ἔχοντες, παρ' οὐδὲν τιθίμενα τὴν αὐτὴν δίκην, οὕτω διέμειναν· καὶ πασῶν γὰρ τῶν αἱρέσεων εἰσὶν ἔτι λαίψανα, κατὰ τῶν αὐτὰς τροπωσαμένων Ἀγίων ἀναίσχυντοῦντα· ἵνα μὴ λίγω τὸ τῶν Ἰουδαίων πάντολμον γένος, μέχρι· καὶ νῦν ἔχον τὴν λύτταν κατὰ Χριστοῦ.

Τοιαῦτα μὲν οὖν ὡς ἐν βραχεῖ, καὶ τοσαῦτα τὰ τοῦ μεγάλου κατὰ τῶν αἰσίων τρόπαια. Ὁ δὲ Θεὸς τρόποις ἀφῆτοίς, καὶ πρὸς Ἀνατολὰς τοῦτον ἐκπέμπει διδάσκαλον. Στέλλεται μὲν οὖν ὡς πρὸς ἀπὸ Θεσσαλονίκης ἐπὶ τὴν Κωνσταντίνου, καταλλάξων διαφορομένους τοὺς Βασιλεῖς· συλλαμβάνεται δὲ παρὰ τῶν Ἀγαρηνῶν, καὶ κρατεῖται ὅλου ἐνιαυτοῦ, τόπους ἐκ τόπων, καὶ πόλεις ἐκ πόλεων ἀθλητικῶς διερχόμενος, καὶ διδάσκων ἀποτότως τὸ τοῦ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον. Καὶ τοὺς μὲν Ἰδραίους ἐπιβιδαίων ἔτι, καὶ παρακαλῶν τῇ Πίστει ἐμμένειν, τοὺς δὲ κατ' αὐτὴν κλοναμένους, καὶ τινὰς ἀπορίας, καὶ ζητήεις ἐπὶ τοῖς τνηκαῦτα γινομένοις προβαλλομένους, θεοσέφως ἐπιστηρίζων, καὶ τὴν θεραπεῖαν, ἐν οἷς ἔλεγον, ἐκαυωτάτην ἐπιδίδετο· τοῖς δὲ λοιποῖς τῶν ἀπίστων, καὶ τοῖς ἀθλίως ἀπορράγεισι Χριστιανῶν, καὶ προσκεχωρηκόσι ἐκείνοις, καὶ διασύρουσι τὰ ἡμέτερα περὶ τῆς τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἐνσάρχου Οἰκουμένης, καὶ τῆς τοῦ Σταυροῦ τοῦ τιμίου, καὶ τῶν σεπτῶν Εἰκόνων παρ' ἡμῶν προσκυνήσεως, πολλάκις παρρησίᾳ διελέγετο· ἔτι τε περὶ τοῦ Μωάμεθ, καὶ πολλῶν ἄλλων ζητημάτων παρ' αὐτῶν προβιβλημένων, τοὺς μὲν, εἶχεν αὐτὸν θαυμάζοντας, τοὺς δὲ, κατ' αὐτοῦ μαινομένους, καὶ χειρας ἐπανατείνοντας, οἱ καὶ μαρτυρικῶς ἂν ἐτελείωσαν, εἰμὴ θείᾳ προνοίᾳ, τῇ τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ χρημάτων ἐλπίδι φειδούς ἡξίουν· ὁ γυγονότας, παρὰ τῶν φιλοχρίστων ἐλευθεροῦτο ὁ μέγας, καὶ τῷ αἰκείῳ ποιμνίῳ Μάρτυς ἀναιμάκτος, λαμπρῶς αὐθις ἐπιδημεῖ· πρὸς τοῖς ἄλλοις πολλοῖς καὶ μεγάλοις, οἷς εἶχε, χαρίσμασί τε καὶ προτερήμασι, τοῖς τοῦ Χριστοῦ καὶ αὐτὸς κατεκοσμήθη στίγμασι, καὶ τὰ τοῦ Χριστοῦ, κατὰ Παῦλον, ἔχων ἐν ἑαυτῷ ὑστερήματα. Ἦν δὲ καὶ τῶν χαρακτηριζόντων ἐκείνον τινὰ ὑποδείξωμεν, ταῦτα ἦν ἐκείνου ἰδιαίτατα· τὸ μὲν ὑπερβολῆς πρᾶον καὶ ταπεινόν, εὐθα μὴ περὶ Θεοῦ καὶ θείων ὁ λόγος· ἐν γὰρ ταῖς τοιούτοις, καὶ πάνυ ἦν μαχητής· τὸ ἀμνησίκανον λίαν· καὶ ἀνεξίκανον· τὸ σπουδαῖεν κατὰ τὸ δυνατὸν, ταῖς χρηστατέροις ἀμείβεσθαι τοὺς πρὸς αὐτὸν ἐν τισὶ φανέντας κακούς· τὸ μηδαμῶς ἐκάλως κατὰ τιμῶν παραδέχεσθαι λόγους· τὸ πρὸς τὰς ἐπέρχομένας ἐκάστοτε δυσχερείας, καρτερικὸν καὶ μεγαλόψυχον· τὸ πάσης ἡδονῆς καὶ κενοδοξίας ἀνώτερον· τὸ εὐτελεῖ αἰεὶ εἶναι, καὶ ἀπύριτον ἐν ταῖς χρεῖαις· πάσης τοῦ σώματος· καὶ τοι τοσαῦτον ὄντος τοῦ καιροῦ ἐξησθενηκότος· τὰ τῆς καρτερίας ἡρεμόν τε καὶ γαληνόν, καὶ αἰεὶ χαρίεν, οὕτω κατ' ἀκρας αὐτῷ ποιηθῆναι, ὡς καὶ ἀπὸ τῶν ἑξω, δῆλον γίνεσθαι ταῖς ὁρῶσιν· ἐπὶ πᾶσι, τὸ αὐνοῦν αἰεὶ καὶ προσε-

κτικόν τε καὶ ἀδιάχυτον· οἷς ἐκείνου, τὸ μηδέποτε σχεδὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείνου θαυρῶν εἶναι κενούς, ἀλλ' ὠδίνειν ταῦτα κατὰ τὰς τῶν θαυρῶν πηγὰς. Οὕτως οὖν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους κατὰ παθῶν, καὶ δαιμόνων ἀθλητικῶς ἀγωνισάμενος, καὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας μακρὰν τοὺς αἱρετικούς ἐλάσας, καὶ τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν λόγοις τε καὶ συγγράμμασι διατραυνώσας, καὶ δι' αὐτῶν ὥσπερ πᾶσαν Γραφὴν θεόπνευστον ἐπισφραγίσας, ὡς τὸν ἐκείνου βίον καὶ λόγον, καθάπερ ἐκλογόν τινα εἶναι, καὶ σφραγίδα τοῦ τῶν Ἀγίων βίου καὶ λόγου· ἔτι τε τὴν ἑαυτοῦ ποιμήνην ἐπὶ τρεῖς καὶ δεκά χρόνους ἀποστολικῶς καὶ θαυρίστως ποιμένας, καὶ ἠθικοῖς λόγοις διακοσμήσας, καὶ πρὸς μάνδραν οὐράνιον ἰθύνας, καὶ, ὡς εἶπεν, κοινὸς ἐργάτης ἀναφανείς, τῶν τε ζώοντων, καὶ τῶν ἔπειτ' ἰσομένων Ὀρθόδοξων ἀπάντων, πρὸς τὴν ὑπερκόσμιον ζωὴν μετατίθεται, κατὰ τὸ χιλιεστὸν τριακοσιοστὸν ἐξηκοστὸν δεῦτερον ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, ζήσας τὰ πάντα ἔτη τρία πρὸς τοῖς ἐξήκοντα· καὶ τὸ μὲν πνεῦμα, εἰς χειρας Θεοῦ παρατίθεται, τὸ σῶμα δὲ, τὸ ἱερὸν αὐτοῦ λαίψανον, τῇ ποιμνῇ καταλιμπάνει, ὅπερ καὶ σῶζεται ἐν τῇ τῆς Θεσσαλονίκης Μητροπόλει, ἐξαισιῶς ἐν τῷ τέλει λαμπρυνθῆναι καὶ δοξασθῆναι, ὡς τινα κλῆρον καὶ θησαυρὸν ὑπέρτιμον· θαύμασι γὰρ ἐκάστοτε τοὺς πιστῶς προσιόντας ἐύεργετῇ, καὶ νόσων πάντων ἀπαλλαγὴν χαρίζεται, ἀφ' ὧν οὐκ ὀλίγα ἢ κατ' αὐτὸν ἱστορία διέξεισι.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὡς δὲ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ Κτίσει.

Οἱ ταῖς λόγοις ὁμιλοῦντες καὶ συγγράμμασι, τοῖς σοῖς Γρηγόριε, γινώσιν μυοῦνται Θεοῦ, καὶ ἐμπλεοὶ δείκνυνται, σοφίας πνευματικῆς, καὶ τὴν ἄκτιστον, χάριν καὶ τὴν ἐνέργειαν, τοῦ Θεοῦ θεολογεῖσι.

τὴν ῥομφαίαν καὶ τὰ τόξα κακοδόξων τε, ὅλως συνέτριψας, καὶ τὴν ὀφρὺν Βαρλαάμ, καὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν αἱρετικῶν ὡς ἱστὸν, δισκόρπισας, οἷά περ λίθος μέγιστος, τῆς ἀράχνης Ἰεράρχα.

Ἐσφραγίσθη σου ταῖς λόγοις καὶ τοῖς δόγμασι, καὶ ταῖς συγγράμμασιν, ἡ Πίστις τῶν εὐσεβῶν, καὶ θράσος αἱρέσεως ἔστω Γρηγόριε, καὶ ἀναιρέσεις, Ὀρθοδοξίας πέπαιται, καὶ ἰσχύς τῶν κακοδόξων.

Θεοτοκίον.

Γαμάτων σε πηγὴν οἱ ξηραινόμενοι, παθῶν καὶ σήμασι, γινώσκοντες ἀληθῶς, ἀντλοῦμεν σωτήρια, καὶ θεία νόματα, καὶ κραυγάζομεν· Εὐλογημένος, Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ Κτίσει.

Ἐδὴ ἡ Παῖδας εὐαγείς ἐν τῇ καμίνῳ.

Παρίστασαι νῦν τοῖς Θεολόγοις, τῷ Δρόνῳ τοῦ Πανοκτίρμονος ὡς ὁμοῖος, τούτοις καὶ ὁμότροπος, πάνσοφε Γρηγόριε, Θεσσαλονίκης πρόεδρε, Ἱεραρχῶν καλλονή, λαμπρῶς ἠγλαῖσμένος τῇ δόξῃ, τῆς Ἱεραρχίας, Θεῷ καὶ νῦν λατρεύων.

Εἰδώς σου τὸ καθαρόν τῆς διανοίας, Θεὸς καὶ πρὸ τῆς γαστρὸς καὶ πρὸ συλλήψεως, τῷ πιστῷ λελαλήκα, Δεῖψ Βασιλεῖ τρανῶς, τῆς Ἐκκλησίας ἄμαχον, εἶναι σε πρόμαχον· διὸ κανονικῇ ἀσφαλείᾳ, μύρω ἐσφραγίσθης, τῆς Ἀρχιερωσύνης.

Εἵσταται τρανῶς καὶ κινδυνεύει, τὸ ἄθροισμα τοῦ Πολυκινδύνου τῇ παλάμῃ σου, καὶ σοφοῖς σου ῥήμασιν, ἐνδοξε Γρηγόριε, Θεσσαλονίκης Πρόεδρε, καὶ ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐξέλιπε, σαθρὰ συμμορία, σοῦ τῇ βροντοφῶνῳ, καὶ Θεολόγῳ γλώσση. Θεοτοκίον.

Ο Λόγος Θεοῦ ἐν σοὶ Παρθένε, βροτῶν τὴν συγκεχωσμένην τοῖς παθήμασι, φύσιν ἀνέμορφωσεν, ἄκρα ἀγαθότητι, καὶ ὅλην ἀνεκαίνισε, καὶ κατηγίασε· διὸ αἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι, σε δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Καταβασία. Παῖδας εὐαγείς.

Ἐδὴ δ' Ἀπας γηγενής.

Εσοπτρον Θεοῦ, ἐγένου Γρηγόριε· τὸ κατ' εἰκόνα γὰρ, ἄσπιλον ἐτήρησας, νουν δ' ἠγεμόνα, κατὰ παθῶν σαρκικῶν, ἀνδρικῶς ἐνσησάμενος, τὸ καθομοίωσιν, ἀνελάβου· ὅθεν οἶκος γέγονας, τῆς αἰγίας Τριάδος λαμπρότατος.

Αναξ εὐσεβῆς, ὑπόπτερον δείκνυσιν, αἰεροβάτην σε, τούτῳ συμμαχήσαντα, ὡς ὅλον ἐμπλεων, Δείου Πνεύματος, κατὰ τοῦ μεταϊόφρονος, καὶ μανικοῦ Βαρλαάμ, τῷ λαλοῦντος, εἰς τὸ ὕψος ἀδικα, τοῦ Θεοῦ ὄν, ἐνδίκως ἐνίκησας.

Ολος γεγωνῶς, σοφίας τῆς κρείττονος, ἐμπλεως ἐνδοξε, φῶς τῷ Κόσμῳ ἔλαμψας, Ὁρθοδοξίας πηγὰς δόγματα· φίλῃ γὰρ ἀμείνονος, φιλοσοφίας σοφίᾳ, Δείον φόβον, ἐν γαστρὶ συνέλαβες, καὶ τοῦ Πνεύματος λόγους γεγέννηκας. Θεοτοκίον.

Εμνονοῖσαι πιστοί, συμφῶνως προσφέρομεν, εὐχαριστίας· σὺ γὰρ, τὴν ἀρχαίαν ἔλυσας, ἡμῶν κατάραν, Θεογεννήτρια· καὶ εὐλογίαν ἅπαντες, Δείαν καρπούμεθα, σωτηρίαν, φωτισμὸν καὶ ἔλεος, διὰ σοῦ καὶ χαρὰν τὴν κίωνιον.

Καταβασία. Ἀπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον Ἀναστάσιμον, εἶτα τῷ Ἀγίῳ.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθωμεν.

Χαῖρε Πατέρων καύχημα, Θεολόγων τὸ εὖμα, τῆς ἡσυχίας σκήνωμα, τῆς σοφίας ὁ οἶκος, τῶν Διδασκαλῶν ἀκρότης, πέλαιος τὸ τοῦ λόγου· πράξεως χαῖρε ὄργανον, θεωρίας ἀκρότης, θεραπευτὰ, καὶ τῶν νόσων τῶν ἀνθρώπων· Πνεύματος χαῖρε τέμενος, καὶ Σακῶν καὶ ζῶν Παῖτερ.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Δέσποινα πάντων Ἀνασσα, πρόφθασον ἐν κινδύνοις, πρόφθασον ἐν ταῖς θλίψεσι, πάρεσο ἐν ἀνάγκαις, τῆς τελευταίας ἡμέρας, μὴ Σατὰν ἡμᾶς λάβῃ, μὴ Ἄδης, μὴ ἀπώλεια· Βήματι τοῦ Υἱοῦ σου, τῷ φοβερῷ, ἀνευθύνους ἅπαντας παραστήναι, ὡς Θεομήτορ Δέσποινα, ποιήσον σαῖς πρεσβείαις.

Εἰς τοὺς Ἀγίους, ἰστώμεν Στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα, εἰ καὶ τὰ ἐπόμενα τοῦ Ἀγίου, γ'.

Ύμνος α'. Τῶν Οὐρανίων ταγματῶν.

Τὴν μακαρίαν ἐν Κόσμῳ ζωὴν δέησας, καὶ νῦν τῶν μακαρίων, συνευφραίνῃ τοῖς δῆμοις, καὶ γῆν τὴν τῶν πράξεων, ὡς πράος οἰκεῖς, Ἱεράρχα Γρηγόριε· χάριν θαυμαίων, πλουτεῖς δὲ παρὰ Θεοῦ, ἣν παρέχεις τοῖς τιμῶσί σε.

Στίχ. Στόμα Δικαίου μελετήσῃ σοφίαν.

Ορθοδοξίας τὰ δόγματα κατεφύτευσας, κακοδοξίας Μάκαρ, ἐκτεμὼν τὰς ἀκάνθιδας· καὶ Πίστειος τὸν σπόρον, πληθύνας καλῶς, τῇ ἐπομβρίᾳ τῶν λόγων σου, ἐκατοστεύοντα στάχυν ὡς πρακτικὸς, γεωργὸς Θεῷ προσήνεγκας.

Στ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Τὴν τοῦ ἀμέμπτου σου βίου Μάκαρ λαμπρότητα, ἐθαύμασαν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων οἱ δῆμοι· καὶ γὰρ τῇ πραιοφείᾳ, εὐρύς ἀθλητῆς, καὶ ἀσκητῆς ἀναδείδειξαι, καὶ Ἱεράρχης καὶ ἄξιος λειτουργός, τοῦ Θεοῦ καὶ φίλος γνήσιος.

Δόξα. Ἰδιόμελον τοῦ Τριωδίου.

Ύμνος πλ. β'.

Τοῖς ἐν σκότει ὁμαρτημάτων πορευομένοις, φῶς ἀνέτειλας Χριστε, τῷ καιρῷ τῆς ἐγκρατείας· καὶ τὴν εὐσημον ἡμέραν τοῦ Παύλου σου, δειξὸν ἡμῖν, ἵνα βοῶμέν σοι· Ἀνάστα ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Ὑπερελογημένη ὑπόρχεις.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀγίου, ἡ 5'. ἡ 23'.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος πλ. α'.
Σὺ, Κύριε, φυλάξαις ἡμᾶς καὶ διατηρήσῃς ἡμᾶς.
Στίχ. Σῶσόν με, Κύριε, ὅτι ἐκλέλοιπεν ὁσος.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. Α'. 40.

Καταρχὰς σὺ, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ Οὐρανοί· αὐτοὶ ἀπολούνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται· καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγήσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι. Πρὸς τίνα δὲ τῶν Ἀγγέλων εἰρηκέποτε· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου; Οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα, εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα, διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν; (Κεφ. Β'. 1.) Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μήποτε παραρρύωμεν. Εἰ γὰρ ὁ δὲ Ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοή ἔλαβεν ἔνδικον μισθοποδοσίαν· πῶς ἡμεῖς ἐκφευξώμεθα, τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; ἦτις, ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος πλ. α'.

Τὰ ἐλέη σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ᾄσομαι.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ.

Κοινωνικόν. { Ἀνεῖτε τὸν Κύριον.
Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τῇ αὐτῇ Κυριακῇ, Ἑσπερας.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στίχ. Κατανυκτικά, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, δ'. τὰ ἐπόμενα τοῦ Τριωδίου, γ'. καὶ τοῦ Μηναίου, γ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀμέτρητος ὑπάρχει.

Αμέτρητά σοι πταίσας, ἀμετρήτους κολάσεις ἐκδέχομαι, βρυγμὸν ὀδόντων, καὶ

κλαυθμὸν ἀπαραίκλητον γένναν πυρός, καὶ σκότος καὶ τάρταρον· Κριτὰ δικαιοτάτε, δάκρυα οὖν μοι δώρησαι, δι' ὧν εὖρω τὴν ἄφραστον, καὶ κακῶν μου τὴν λύσιν, νηστεύων καὶ κρίζων σοι· Δέσποτα Χριστέ, οἰκτείρησόν με, διὰ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εμὲ τὸν πλανηθέντα, ἐπὶ ὄρη δεινῶν παραβάσεων, ζήτησον Λόγε, καὶ πρὸς σὲ ἀνακάλεσαι, ἦθη πονηρὰ ἐκ τῆς διανοίας μου, μακρὰν ἀπωθούμενος· Στήξαντα πάλιν ζώωσον, καὶ νηστεία καθάρισον, ἐν κλαυθμῷ δακρυκεῖ, βοῶντα καὶ λέγοντα· Δέσποτα Χριστέ, οἰκτείρησόν με, διὰ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν ἔνδοξον.

Νηστείας ἐναρξάμενοι, Ἐβδόμαδος τῆς Τρίτης, τὴν Τριάδα τὴν σεπτὴν, εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, τὸ ἐξῆς περιχαρῶς διανύοντες· τῆς σαρκὸς δὲ τὰ πάθη ἀπομαρῖναντες, ἐκ ψυχῆς ἡμῶν, ἄνθη θεία δρεψώμεθα, στεφάνους πλεξάμενοι τῆς κυρίας τῶν ἡμερῶν· ἵνα πάντες τὸν Χριστὸν, ὡς νικητὴν, στεφανηφοροῦντες ἀνυμνήσωμεν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰσοδός· τὸ, Φῶς ἱλαρόν, εἶτα τὸ Προκείμενον.

Ἦχος πλ. δ'.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου, ἀπὸ τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι, ταχὺ ἐπάκουσόν μου· πρόσχες τῇ ψυχῇ μου; καὶ λύτρωσαι αὐτήν.

Στίχ. Ἡ σωτηρία σου, ὁ Θεός, ἀντιλάβοιτό μου.

Στίχ. Ἰδέτωσαν πτωχοί, καὶ εὐφρανθήτωσαν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δίς.

Ἦχος πλ. δ'.

Χαλινούς ἀποπτύσας τοὺς πατρικούς, ἀστάτω φρενὶ, τοῖς κτηνώδεσι τῆς ἀμαρτίας, λογισμοῖς συνέζησα, ὅλον μου τὸν βίον δαπανήσας ἀσώτως, ὁ τάλας ἐγώ· τροφῆς δὲ λειπόμενος, βεβαιούσης καρδίαν, πρὸς καιρὸν λιπαίνουσας, ἡδονὴν ἐσιτούμην. Ἀλλὰ Πάτερ ἀγαθέ, μὴ κλείσῃς μοι τὰ φιλόανθρωπα σπλάγχνα, ἀλλ' ἀνοίξας δέξαι με, ὡς τὸν Ἀσωτον Υἱόν, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε, καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· καὶ νῦν πρεσβεύσατε, ῥυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Γὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε, κεχαριτωμένη Μήτηρ
ἀνύμφευτε· καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν
ἀνεξοχιάστον σου γέννησιν. Θεοτόκε πρίσβευε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς ἐν ταῖς προλαβοῦ-
σαις Κυριακαῖς Ἐσπέρας δεδηλωται.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Γ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Τὰ Τριαδικὰ, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον·
καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα
Κατανυκτικὰ καὶ Θεοτοκίον τοῦ αὐτοῦ Ἦχου·
Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα
Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Ἦς ἐγκρατείας τῷ πυρὶ φλέξωμεν πάντες,
τὰς φρυγανῶδεις τῶν παθῶν ἐπαναστά-
σεις, καὶ τὴν φλόγα ἐκείνην τὴν μὴ σβενну-
μένην, δακρύων νῦν κατασβέσωμεν ὀχετοῖς,
βοῶντες τῷ κρῖναι μέλλοντι πᾶσαν τὴν γῆν·
Σῶτερ εὐσπλαγγνε Κύριε, ἀκατακρίτους ἡμᾶς,
συντήρησον, διδούς ἡμῖν, τῶν πταισμάτων τὴν
συγχώρησιν.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Οἰοχαρίτωτε Ἀγνή εὐλογημένη, τὸν διὰ
σπλαγγνα οἰκτιρμῶν ἐκ σοῦ τεχθέντα,
σὺν ταῖς ἁγίαις Δυναμέσι, καὶ ταῖς Ἀρχαγγέ-
λοις, καὶ πᾶσι ταῖς Ἀσωμάτοις ὑπὲρ ἡμῶν,
δυσώπει ἀκαταπαύστως δοῦναι ἡμῖν, πρὸ τοῦ
τέλους συγχώρησιν, καὶ ἱλασμόν ἀμαρτιῶν, καὶ
βίου ἐπανόρθωσιν, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Τριαὶς ἀγία καὶ σεπτὴ τοὺς τὴν Νηστείαν, ἐν
ἐβδομάδεσι τρισὶ διανύοντας, διαφυλάξον
σώους καὶ ἀκατακρίτους, ἀξίως διευδρομῆσαι
πρὸς τὸ ἐξῆς, καὶ πάσας τὰς ἐντολαίς σου δια-
τελεῖν, ἵνα οὕτω προφθάσωμεν, ἀκατακρίτως ἰ-
δεῖν, τὴν ἐνδοξὴν Ἀνάστασιν, ὕμνον αἶνον προσ-
αίγοντες.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Προστασία τῶν πιστῶν Θεοκυῆτορ, τῶν
θλιβομένων ἢ χαρὰ καὶ τῶν πενθούντων,
ἢ μεγίστη παρακλήσις, τὸν ἐκ τῆς γαστρὸς
σου, Παρθένε τῆς παναγίας ὑπερφανῆς, τεχθέν-
τα ἀδιαλείπτως ὑπὲρ ἡμῶν, σὺν Ἀγγέλοις

καὶ ἄρχουσι, δυσώπει ρύσασθαι ἡμᾶς, ἐν ὥρᾳ
τῆς ἐταίσεως, τῆς δεινῆς κατακρίσεως.

Ὁ Κοινὸν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριώ-
δια εἰς τὴν τῶν αὐτῶν. Στιχολογεῖται δὲ καὶ
ἡ α'. Ὡδή.

Τριώδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσμα ἀναπέμφωμεν.

Ἦχων ὡς Θεὸς τὸ συμπαθὲς, μετανοοῦντα
δέξαι με, τὸν δαπανήσαντα, τὸν βίον μου
αἰσώτως, βοᾷ σοι τὸ, Ἠμαρτον, κατηγόρων οὐ
χρήζω, τὴν αἰσχύνην τῶν ἔργων προσφέρων.

Βρῶσιν λελοιπῶς Ἀγγελικὴν, παρωμοιώθην
κτίνεσιν, ἐν τῷ σιτίζεσθαι τὴν μοχθηραὴν
κακίαν· ἀλλ' οὖν ἐπιστρέφοντα, δέξαι με ὥσπερ
ἓνα τῶν μισθίων, οὐράνιε Πάτερ.

Νύκτα ἡδονῶν τὴν ἐκ τρυφῆς προσγινομένην
ἅπαντες, πιστοὶ ἀφόμενοι, φωτὶ τῆς ἀλη-
θείας, σπυδαίως προσέλθωμεν, ἵνα τῆς φωτο-
φόρου εὐωχίας, καταξιωθῶμεν.

Θεοτοκίον.

Χαίροις ὁ πανάγιος ναὸς, ὁ πόκος ὁ θεόδρο-
σος, ἐσφραγισμένη πηγὴ, τοῦ ἀθανάτου
ρείθρου, τὴν ποιμήνην σου Δέσποινα, φύλαττε ἐκ
παντοίων πολεμίων, ἀπολιορκήτως.

ἕτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. δ'. Ἄσωμεν ὥδην τῷ Θεῷ.

Νῦν ἐν ἐβδομάσι τρισὶν, ὡς πάλαι τριήμερος
ὁ Ἰσραὴλ, ἀγνισθέντες ἀδελφοί, ὅρει εὐχῶν
φθάσωμεν, καὶ ἐκεῖθεν θείων φωνῶν ἀκούσαν-
τες, Χριστὸν ὑμνήσωμεν.

Ὡσπερ Σαμψὼν νηστεία, δυναμωθέντες δεῦ-
τε, ὡς ἄλλον θῆρα πατάξωμεν λαοί, τὸν
τῆς γαστρὸς δαίμονα, καὶ οὐ μὴ γελάσῃ ἡ Δα-
λιδὰ τῶν παθῶν, ἐξαπατῶσα ἡμᾶς.

Δόξα.

Τρία μέλπω χερουβικῶς, ἀγία σε Θεότης,
φῶτα καὶ φῶς, καὶ ζῶν τε καὶ ζωᾶς,
Θεὸν τὸν γεννήσαντα, Θεὸν τὸν γεννηθέντα,
Θεὸν καὶ τὸ ἐκ Πατρὸς ἐκπορευθέν, Πνεῦμα
τὸ ζῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίρε ἡ τῆς Εὐχῆς χαρὰ· ἡ γὰρ ἐκείνης λύ-
πη, διὰ τοῦ τόκου σου, πέπαυται Ἀγνή·
χαίρε ἀδύτου φωτός, φωτεινὴ νεφέλη, ἐξ ἧς
ἀνέτειλε Χριστὸς ὁ Θεός.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Πίστει ὡς Δαυὶδ καὶ ἡμεῖς, τῇ ταπεινοφρο-
σύνῃ καθοπλισθέντες, ὡς ἄλλον Γολιάθ,
τὸν ὑπερήφανον νοῦν, καταβεβληκότες, συνδια-
κόψωμεν καὶ μυριαδας παθῶν.

Ὁ Εἰρμός.

- ἄσσωμεν ὥδῃν τῷ Θεῷ, τῷ ἐκ πικρᾶς δου-
- λείας, τοῦ Φαραὼ ῥύσαμένῳ Ἰσραὴλ,
- καὶ ἐν πυρίνῳ στύλῳ, καὶ φωτὸς νεφέλῃ κα-
- ὁδηγήσαντι, ὅτι δεδόξασται.

Ὡδὴ ἡ. Οἱ θεωρήμονες.

Εκδαπανήσας οὐσίαν τὴν πατρώαν, μετὰ πορνῶν ἐξεβλήθην, τῶν προαυλίων τῆς χάριτος· ἀλλὰ δέξαι με Πάτερ, δι' ἅμετρον ἔλεος.

Εν παιδροτάτῃ νηστείας φωταυγείᾳ, τῶν προσευχῶν λαμπρυνθέντες χρηματίζωμεν, ὅπως τῆς ἀμαρτίας, τὸ σκότος ἐκφύγωμεν.

Εκδυσωπεῖ σε χορὸς τῶν Ἀσωμάτων· τὰ Χερουβὶμ ἱκετεύει, καὶ τῶν Ἀγίων τὰ τάγματα· τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσον, Χριστέ πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀγεώργητον βότρυν συλλαβοῦσα, ἐσκοτισμένον με μέθη, τῆς ἀμαρτίας σωφρόνισον, Θεοτόκε Παρθένε, ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος. Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι.

Τὸ πατῶν κειμήλιον, τὸ χρῆμα τὸ θαυμαστόν, τὴν μητέρα πάντων τῶν λατρευσάντων τῷ Δεσπότη Χριστῷ, δεῦτε τρυφήσωμεν, ἀδελφοὶ τὴν Νηστείαν· καὶ γὰρ αὕτη ῥώννυσσι τὸ σῶμα, καὶ καταφωτίζει τὸν νοῦν, καὶ τὴν καρδίαν.

Εδεῶν τὸν θαυμασίον, ἐκμιμουμένη ψυχὴ, ἀρεταῖς φέρουσα, πίστιν ἐλπίδα, καὶ ἀγάπην Χριστοῦ, ἐξελθε κτείνουσα, τὰ ἀλλόφυλα πάθη, ὡς ἐκείνος, σὺν τριακοσίοις, τὸ Μαδιναιῖον ἔθνος ἀποκαθαίρων.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα. καὶ Τριάδα δοξάζω σε, καὶ ὡς Μονάδα ὑμνῶ, σὲ Θεότης μία, Πάτερ παντοκράτορ, καὶ μονάρχα Υἱέ, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ πανδέσποτον κρᾶτος, μία φύσις, μία βασιλεία, ἐν δὲ χαρακτῆρσι, τρισὶ προσκυνουμένη.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ας ἐν τόκῳ διέφυγεν, ὡδίνας ὑπερφυῶς ἐν τῷ σῶ τιμίῳ Πάθει, ἐπέγνω ἡ τεκοῦσά σε· ἤλγει γὰρ βλέπουσα, ἐν σταυρῷ σε παγέντα ἐκουσίως, ὑπὸ Ἰουδαίων, τὸν ἐπὶ ὕδατων, τὴν γῆν θαμελιούντα.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Οταν ἔλθῃς ἐν δόξῃ σου, τοῦ κρῖναι πᾶσαν τὴν γῆν, σὺν ταῖς χιλιάσι, καὶ μυριάσι τῶν Δυνάμεων· τότε μου Κύριε φεῖσαι ἄνθρωποι, καὶ ῥῦσαι καταδίκη· μή με καταισχύνης, μή με κατακρίνης, περὶ τῷ αἰωνίῳ.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

- Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι τὰ ὑπερῶα αὐτοῦ,
- ὁ τιθεὶς θαλάσση, ὅριον ψάμμον, καὶ
- συνέχων τὸ πᾶν, σὲ ὑμνεῖ ἥλιος, σὲ δοξάζει
- σελήνη, σοὶ προσφέρει ὕμνον πᾶσα κτίσις,
- τῷ Δημιουργῷ καὶ Κτίστῃ, εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Τὸν προδηλωθέντα ἐν ὄρει.

Τὸν ἀπὸ τῆς σῆς μακρυνθέντα, Πάτερ ἀγάπης, καὶ ἐθελουσίῳ ὁρμαῖς, ἡδονῶν δουλωθέντα, ἐπιστρέφοντα ὡς τὸν Ἀσωτον δέξαι· μόνος γὰρ ὑπάρχεις πολυέλεος.

Ακαρπος ἐδείχθη σικκῇ, μόνην τὴν κακίαν γεωργῶν ὁ ἄθλιος, τὸ πῦρ μοι προξενῆσαν. Σὺ οὖν Κύριε καρποφόρον με δεῖξον, πράξεις ἀγαθαῖς καρποφοροῦντά σοι.

Νήστευσον ψυχὴ μου, κακίας καὶ πονηρίας, κράτησον ὀργῆς, καὶ θυμοῦ καὶ πάσης ἀμαρτίας· Ἰησοῦς γὰρ ταιαύτην θέλει νηστείαν, ὁ φιλανθρωπότατος Θεὸς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὺ εἰ Θεοτόκε, τὰ ὄπλα ἡμῶν καὶ τείχος· σὺ εἰ ἡ ἀντίληψις, τῶν εἰς σὲ προστρέχόντων· σὲ καὶ νῦν εἰς πρεσβείαν κινοῦμεν, ἵνα λυτρωθῶμεν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος. Μεγαλύνομέν σε.

Καθαράν νηστείαν, τῶν κακῶν τὴν ἀποχὴν, προσενέγκωμεν ὡς δῶρα εὐπρόσδεκτα, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Ελισσαῖος παλαι, πῶς διέτρεφε Προφήτας, μαθοῦσα ψυχὴ, σχεδὶως ἐκτραίφηθι, ἀπευχαριστοῦσα Χριστῷ.

Δόξα.

Τρισουμένην μίαν, σὲ Θεότης ἀνυμνῶ, τοῖς προσώποις μορφήν, Πατέρα τὸν ἀναρχον, Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεομήτορ Κόρη, ἡ παστὰς τοῦ οὐρανοῦ, Βασιλέως Χριστοῦ, σῶζε τὴν πρεσβείαν σου τῆς πόθῳ ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δανιὴλ τῆς Βηθλαῆμ, ἐν τῷ λαϊκῷ ἡμερῶν, ἐγκρατείας κημῶ· καὶ ἡμεῖς δαμάσωμεν, τὰ πάθη νηστεύοντες.

Ὁ Εἰρμός.

- Μεγαλύνομέν σε, τὴν πανάμωμον Μητέρα,
- Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ἐν ᾗ ἐπεσκήασα, τὸ
- Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ ἤχου.

Εἰς τὰ Ἀπόσ. τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Ἦχος δ'.

Τὸν χαλεπὸν τῶν πταισμάτων μου, ῥύπον ἐν-
δεδυμαι, καὶ τῆς χαρᾶς τοῦ νυμφῶνος ἐκ-
βέβλημαι· οἵκτειρόν με τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγ-
χία, ὡς τὸν Ἀσωτον παῖδα ὁ Θεός, καὶ
ἐλέησόν με.

Δίς.

Μαρτυρικόν.

Εἰς αὐτὸν ἐξίσταται ὁρῶν, ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν
ἀγῶνα τὸν καλόν, ὃν ἠγωνίσασθε; πῶς ἐν
σώματι ὄντες, τὸν ἀσώματον ἐχθρόν ἐνίκησατε,
Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ Σταυρῷ ὀπλισάμε-
νοι; ὅθεν ἐπαξίως ἀνεδείχθητε, δαιμόνων φυγα-
δευταί, καὶ βαρβάρων πολέμιοι· ἀπαύστως
πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἡ λαμπρὰ ἡ ἀσβεστος, ὁ θρόνος τῆς δικαιο-
σύνης, ἄχραντε Δέσποινα πρέσβευε, τοῦ
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάρ. τῆς Προφητείας.

Ἦχος δ'.

Ὅτι ἀσθενεῖς ἡμεῖς, καὶ παρειμένοι ταῖς ἀ-
μαρτίαις, ἴασαι τὰ συντρίμματα ἡμῶν, ὁ
ἰατρός τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὁ ἐπιστάμενος τὸν νῦν
τῶν ἀνθρώπων Φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμός μα'.

Ἐλπισον ἐπὶ τὸν Θεόν, ὅτι ἐξομολογήσομαι
αὐτῷ.

Στίχ. Ὁν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ ταῖς
πηγαῖς τῶν ὑδάτων.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Η'. 13.

Ὑψίον τὸν Θεὸν αὐτὸν ἀγιάσατε, καὶ αὐ-
τὸς ἔσται σοι φόβος· καὶ εἰς ἐπ' αὐτῷ
πεποιθὼς ἦς, ἔσται σοι εἰς ἀγιασμόν. Καὶ οὐχ
ὡς λίθου προσκόμματι συναντήσεσθε, οὐδ' ὡς
πέτρας πτώματι· οἱ δὲ οἶκοι Ἰακώβ ἐν παγί-
δι, καὶ ἐν κυλάσματι ἐγκαθήμενοι ἐν Ἱερουσα-
λήμ. Διὰ τοῦτο ἀδυνατήσουσιν ἐν αὐτοῖς πολ-
λοί, καὶ πεσοῦνται καὶ συντριβήσονται καὶ
ἐγχινοῦσι, καὶ αἰλώσονται ἄνθρωποι ἐν ἀσφα-
λείᾳ ὄντες. Τότε φανεροὶ ἔσονται αἱ ἀφραγι-
ζόμεναι τὸν νόμον, τοῦ μὴ μαθεῖν. Καὶ ἐρεῖ·
Μενῶ τὸν Θεόν τὸν ἀποστρέψαντα τὸ πρόσω-
πον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ οἴκου Ἰακώβ, καὶ πεποι-
θὼς ἔσομαι ἐπ' αὐτῷ. Ἰδοὺ, ἐγὼ καὶ τὰ παι-
δία, ἃ μα ἐδωκεν ὁ Θεός· καὶ ἔσται σημεῖα

καὶ τέρατα ἐν τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ, παρὰ Κυρίου
Σαβαώθ, ὃς κατοικεῖ ἐν τῷ ὄρει Σιών. Καὶ
εἰς ἐπ' αὐτοῖς πρὸς ὑμᾶς· Ζητήσατε τοὺς ἐγγα-
στριμύθους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς γῆς φωνοῦντας,
τοὺς κενολογοῦντας, οἱ ἐκ τῆς κοιλίας φωνοῦ-
σιν, οὐχὶ ἔθνος πρὸς Θεὸν αὐτοῦ ἐκζητήσουσι;
Τί ἐκζητοῦσι περὶ τῶν ζώντων τοὺς νεκρούς;
νόμον γὰρ εἰς βοήθειαν ἔδωκεν, ἵνα εἴπωσιν
οὐχ ὡς τὸ ῥῆμα τοῦτο, περὶ οὗ οὐκ ἔστι δῶρα
δοῦναι περὶ αὐτοῦ. Καὶ ἤξει ἐφ' ὑμᾶς σκληρὸς
λιμός· καὶ ἔσται ὡς ἂν πεινάσητε, λυπηθήσε-
σθε, καὶ κακῶς ἐρεῖτε τὸν ἄρχοντα, καὶ τὰ
πάτρια· καὶ ἀναβλέψονται εἰς τὸν Οὐρανὸν
ἄνω, καὶ εἰς τὴν γῆν κάτω ἐμβλέψονται· καὶ
ἰδοὺ, ἀπορία στενὴ, θλίψις, καὶ στενοχωρία,
καὶ σκότος, ὥστε μὴ βλέπειν. (Κεφ. θ'. 1). Καὶ
οὐκ ἀποκριθήσεται ὁ ἐν τῇ στενοχωρίᾳ ὢν, ἕως
καιροῦ· τοῦτο πρῶτον πῖς· ταχὺ ποιεῖ, χώρα
Ζαβουλῶν, γῆ Νεφθαλείμ, καὶ οἱ τὴν παραλίαν
κατοικῆντες καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνη, Γαλιλαία
τῶν ἐθνῶν. Ὁ λαὸς ὁ πορευόμενος ἐν σκότει,
ἴδετε φῶς μέγα· οἱ κατοικοῦντες ἐν χώρᾳ, καὶ
σκιᾷ θανάτου, φῶς λάμψει ἐφ' ὑμᾶς. Τὸ πλεῖ-
στον τοῦ λαοῦ, ὃ κατήγαγε ἐν εὐφροσύνῃ σου·
καὶ εὐφρανθήσονται ἐνώπιόν σου, ὡς οἱ εὐφραι-
νόμενοι ἐν σμήτῳ, καὶ ὃν τρόπον οἱ διαιρού-
μενοι σκυῶν. Διότι ἀφήρηται ὁ ζυγός, ὁ ἐπ'
αὐτῶν κείμενος, καὶ ἡ ῥάβδος, ἡ ἐπὶ τοῦ τρα-
χήλου αὐτῶν· τὴν γὰρ ῥάβδον τῶν ἀπαιτούν-
των διεσκέδασεν, ὡς τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐπὶ Μαδιάμ.
Ὅτι πᾶσαν στολὴν ἐπισυνηγμένην δόλω, καὶ
ἰμῆτιον μετὰ καταλλαγῆς ἀποτίσουσι, καὶ
θελήσουσιν, εἰ ἐγένοντο πυρίκαυστοι. Ὅτι
παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῖν,
οὗ ἡ ἀρχὴ ἐγεννήθη ἐπὶ τοῦ ὄμου αὐτοῦ, καὶ
καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Μεγάλῃς βουλῆς
ἄγγελος, θαυμαστός σήμεβουλος, Θεὸς ἰσχυρός,
ἐξουσιαστής, ἀρχῶν εἰρήνης, Πατὴρ τοῦ μέλ-
λοντος αἰῶνος· ἄξω γὰρ εἰρήνην ἐπὶ τοὺς ἄρ-
χοντας, καὶ ὑγείαν αὐτῷ. Μεγάλῃ ἡ ἀρχὴ αὐ-
τοῦ, καὶ τῆς εἰρήνης αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὅριον·
ἐπὶ τὸν θρόνον Δαυὶδ, καὶ ἐπὶ τὴν βασιλείαν
αὐτοῦ, κατορθῶσαι αὐτήν, καὶ ἀντιλαβεῖσθαι
ἐν κρίματι καὶ δικαιοσύνῃ, ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ
εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ ζῆλος Κυρίου Σαβαώθ ποιή-
σει ταῦτα.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμός μβ'.

Σωτήριον τοῦ προσώπου μου, καὶ ὁ Θεός μου.

Στίχ. Κρίνάν μοι, ὁ Θεός, καὶ δίκασον τὴν δί-
κην μου.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Στιχηρὰ τοῦ Τριωδίου, γ'. καὶ τοῦ Μηναίου, γ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Νηστείαν ποθήσωμεν ψυχῆς, πάθη χαλεπώτατα, τῇ συνεργείᾳ τοῦ Πνεύματος, καταμαραίνουσαν, καὶ ἐνθέους πράξεις, πράττειν ἐνισχύουσαν, καὶ νοῦν πρὸς Οὐρανὸν ἀναπέμπουσαν, καὶ τὴν συγχώρησιν, προξενούσαν ὧν ἡμάρτομεν, δωρουμένην ἐκ Θεοῦ οἰκτίρμονος.

Απαντα τὸν βίον μου αἰσχροῦς, δαπανήσας Κύριε, μετὰ πορνῶν ὁ ταλαίπωρος, ὥσπερ ὁ Ἄσωτος, κατανύξει κρᾶζω· Πατέρα ἐπουράνιε, ἡμάρτηκα ἱλασθήτε σῶσόν με, καὶ μὴ ἀπώσῃ με, ἐμαυτὸν ἐκ σοῦ μακρύναντα, καὶ ἐν θείᾳ, ἔργοις νῦν πτωχεύσαντα.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος γ'. Δεῦτε ἅπαντα τὰ πέρατα.

Δεῦτε ἅπαντες κυμβαλοῖς ψαλμικοῖς, τὴν σεπτὴν ἐγκράτειαν κατασπαζόμενοι δηχίσωμεν· ἐν αὐτῇ γὰρ νοητῶς, ὄφιν τὸν ἀρχέκακον καταράσσομεν· ὅθεν παρρησίᾳ βοῶμεν Χριστῷ· Παράσχου Σῶτερ ἀκατακρίτως, τὸν πανάγιόν σου Σταυρὸν κατιδέσθαι, καὶ καταπροσκυνῆσαι, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, ἐορτάζεν φαιδρῶς.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς μγ'.

Ἐν τῷ Θεῷ ἐπαινεθσόμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἐν τοῖς ὡσὶν ἡμῶν ἠκούσαμεν.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 5'. 9'.

Νῶς ἄνθρωπος δίκαιος, τέλειος ὢν ἐν τῇ γενεᾷ αὐτοῦ· τῷ Θεῷ εὐηρέστησε Νῶε· Ἐγέννησε δὲ Νῶε τρεῖς υἱούς, τὸν Σὴμ, τὸν Χαμ, τὸν Ἰάφεθ· Ἐφθάρη δὲ ἡ γῆ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπλήσθη ἡ γῆ ἀδικίαν. Καὶ εἶδε Κύριος ὁ Θεός τὴν γῆν, καὶ ἦν κατεφθαρμένη, ὅτι κατέφθειρε πᾶσα σὰρξ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῷ Νῶε· Καίρὸς παντὸς ἀνθρώπου ἦκει ἐναντίον μου, ὅτι ἐπλήσθη ἡ γῆ ἀδικίας ἀπ' αὐτῶν·

καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ καταφθείρω αὐτούς, καὶ τὴν γῆν. Ποίησον οὖν σεαυτῷ κιβωτὸν ἐκ ξύλων ἀσήπτων, τετραγώνων· νοσσιᾶς ποιήσεις κατὰ τὴν κιβωτὸν, καὶ ἀσφαλτώσεις αὐτὴν ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν τῇ ἀσφαλτῷ. Καὶ οὕτω ποιήσεις τὴν κιβωτὸν· τριακοσίων πήχεων τὸ μῆκος τῆς κιβωτοῦ, καὶ πεντήκοντα πήχεων τὸ πλάτος, καὶ τριάκοντα πήχεων τὸ ὕψος αὐτῆς. Ἐπισυναίγων ποιήσεις τὴν κιβωτὸν, καὶ ἐκ πῆχυν συντελέσεις αὐτὴν ἄνωθεν· τὴν δὲ θύραν τῆς κιβωτοῦ ποιήσεις ἐκ πλαγίων· κατὰ γὰρ διώροφα καὶ τριώροφα ποιήσεις αὐτὴν. Ἐγὼ δὲ, ἰδοὺ ἐπάγω τὸν κατακλυσμὸν, ὕδωρ ἐπὶ τὴν γῆν, καταφθεῖραι πᾶσαν σὰρκα, ἐν ἣ ἔστι πνεῦμα ζωῆς ὑποκάτω τοῦ Οὐρανοῦ· καὶ ὅσα ἂν ἦ ἐπὶ τῆς γῆς, τελευτήσῃ. Καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου μετὰ σοῦ· εἰσελεύσῃ δὲ εἰς τὴν κιβωτὸν, σὺ, καὶ οἱ υἱοί σου, καὶ ἡ γυνή σου, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν σου μετὰ σοῦ. Καὶ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν ἐρπετῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν θηρίων, καὶ ἀπὸ πάσης σαρκός, δύο δύο ἀπὸ πάντων εἰσαῖς εἰς τὴν κιβωτὸν, ἵνα τρέφῃς μετὰ σεαυτοῦ· ἄρσεν καὶ θῆλυ ἔσονται. Ἀπὸ πάντων τῶν ὀρνέων τῶν πετεινῶν κατὰ γένος, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν κατὰ γένος, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν ἐρπετῶν τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν, δύο δύο ἀπὸ πάντων εἰσελεύσονται πρὸς σέ, τρέφεσθαι μετὰ σοῦ, ἄρσεν καὶ θῆλυ. Σὺ δὲ λήψῃ σεαυτῷ ἀπὸ πάντων τῶν βρωμάτων, ὅς ἐδεσθε, καὶ συναῖς πρὸς σεαυτὸν· καὶ ἔσται σοί, καὶ ἐκείνοις φαγεῖν. Καὶ ἐποίησε Νῶε πάντα, ὅσα ἐνετείλατο αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός, αὕτως ἐποίησε.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς μδ'.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Στίχ. Ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Η'. 4.

Υἱέ, σὺ τὴν σοφίαν κήρυξον, ἵνα φρόνησίς σοι ὑπακούσῃ· ἐπὶ γὰρ τῶν ὑψηλῶν ἀκρων ἐστὶν, ἀναμέσον δὲ τῶν τρίβων ἐστῆκε· παρὰ γὰρ πύλαις δυναστῶν παρεδρεύει, ἐν δὲ εἰσόδῳ ὑμνεῖται. Ὑμᾶς, ὡς ἄνθρωποι, παρακαλῶ, καὶ προέμειν ἔμνη φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Νοήσατε ἅνακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαιδεῦτοι ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου· σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίσω ἀπὸ χειλέων ὁρ-

θά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λαίρυγξ μου· ἐξδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου· οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, ἢ δὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθεία ἐστὶ τοῖς συνιοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Λάβετε παιδείαν, καὶ μὴ ἀργύριον, καὶ γνῶσιν ὑπὲρ χρυσίον δεδοκιμασμένον· κρεῖσσον γὰρ σοφία λίθων πολυτελῶν· πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐγὼ ἢ σοφία κατεσκήνωσα βουλήν καὶ γνῶσιν, καὶ ἐννοίαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Φόβος Κυρίου μισεῖ ἀδικίαν, ὕβριν τε, καὶ ὑπερηφάνειαν, καὶ ὁδοὺς πονηρῶν· μεμίσηκα δὲ ἐγὼ διεστραμμένους ὁδοὺς κακῶν. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Δί' ἐμοῦ βασιλεῖς βασιλεύουσι, καὶ οἱ δυνάσται γραίφουσι δικαιοσύνην. Δί' ἐμοῦ μεγιστᾶνες μεγαλύνονται, καὶ τύραννοι δι' ἐμοῦ κρατοῦσι γῆς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Πλοῦτος καὶ δόξα ἐμοὶ ὑπάρχει, καὶ κτήσις πολλῶν, καὶ δικαιοσύνη. Βέλτιον ἐμὲ καρπίζεσθαι ὑπὲρ χρυσίον καὶ λίθον τίμιον· τὰ δὲ ἐμὰ γεννήματα κρεῖσσον ἀργυρίου ἐκλεπτοῦ. Ἐν ὁδοῖς δικαιοσύνης περιπατῶ, καὶ ἀναμέσον τρίβων ἀληθείας ἀναστρέφομαι· ἵνα μερίσω τοῖς ἐμὲ ἀγαπῶσιν ὑπαρξίν, καὶ τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν ἐμπλήσω ἀγαθῶν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δὶς.

Ἦχος β'.

Πάτερ ἀγαθέ, πάντων ὧν μοι δέδωκας, ἐγὼ μνωσέ με ἢ ἀφροσύνη· ἐμακρύνθην ἀπὸ σοῦ, καὶ ἐδούλευσα ξένῳ πολίτῃ· ζῶα μοχθηρὰ ἐβόσκησα, καὶ τῆς αὐτῶν τροφῆς οὐκ ἐνεπλησκόμην· διὸ ἔδραμον πρὸς σέ, γινώσκων σου τὴν εὐσπλαγχνίαν· Σκέπασόν με τὴν γύμνωσιν, τῇ φιλανθρωπίᾳ σου καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων, πρεσβευόντων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν ὑμνοῦντων, πᾶσα πλάτῃ πέπαιται· καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, πίστει διασώζεται.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ε'κ λαίργων σου παρθενικῶν, φῶς τῷ Κόσμῳ ἔλαμψε, διὰ λόγου ὁ Λόγος. Αὐτὸν ἐκέλευε σεμνὴ Παναγία Παρθένη, ῥυσθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Γ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὁρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Κατανυκτικά, καὶ Θεοτοκίον, τὰ τοῦ τυχόντος Ἰηχοῦ. Εἰς δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Νηστεία καὶ δεήσις, ἑαυτὸς καθαρίζωμεν, καὶ πενήτων προμηθεία, τὸν Θεὸν θεραπεύσωμεν· στεναῶμεν, πενήθσωμεν θερμῶς, ὡς ἔχωμεν καιρὸν ἐπιστροφῆς, ἵνα πένθους αἰωνίου, τῇ ἐν φλογὶ γενένης λυτρωθῆμεν, δόξαν ἀναπέμποντες Χριστῷ, μετάνοιαν ὀρίσαντε βροτοῖς, πᾶσι τοῖς ἐπιστρέφουσι, γνώμης εὐθύτητι.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ταῖς χεῖράς σου ταῖς θείας, αἷς τὸν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένη Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι, προτείνασα δυσώπησον αὐτόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων τοὺς πόθῳ, ἀνευφημοῦντάς σε καὶ βοῶντάς σοι· Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. ἑτέρα Καθίσματα.

Ἦχος γ'. Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια.

Τῇ νηστείᾳ εὐφραινόμενοι, ταῖς ὑμνωδίαις ἀγαλλόμενοι, καὶ ταῖς ἐντεύξεσι κράτος, κατὰ πάντων τῶν παθῶν, φερόμενοι πατήσωμεν, τοῦ Βελίαιρ τὰ ἐνεδρα, βοήσωμεν τῷ Χριστῷ συνεπόμενοι· Τὸν Σταυρὸν σου βλέψαι ἀξίωσον ἡμᾶς, ὡς οἰκτίρμων παρέχων τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον. Τὴν ὡραιότητα.

Θεομακάριστε, Μῆτερ ἀνύμφευτε, τὴν ἀσθενέσαν με, ψυχὴν θεραπεύσον, ὅτι συνέχομαι δεινῶς, τοῖς πταίσμασι Θεοτόκε· ὅθεν καὶ κραυγαῶν σοι, σεναγμῷ τῆς καρδίας μου· Δέξαι με πανάμωμε, τὸν πολλὰ πλημμελήσαντα, ἵνα ἐν παρρησίᾳ βοῶ σοι· Χαῖρε Θεοῦ οἰκητήριον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριῶδια, κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογεῖται δὲ καὶ ἡ β'. Ὡδή.

Τριῶδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή β'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ι**δετε ἴδετε, ὅτι Θεὸς ἐγὼ εἰμι, ὁ δουλωθέντα τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ, τῷ Μωϋσῇ μαγαθεῖν, ἐν ἐρήμῳ προσταίας, καὶ σῶσας ὡς δυνατὸς τῇ ἐξουσίᾳ μου.

Προθετήσας με, διὰ λουτροῦ βαπτίσματος, ὁ ὑπεράγαθος Πατήρ, πλήττω παντοίων ἐκόσμησας καλῶν· ἀλλ' ἐδούλευσα θέλων, τοῖς ἀκάρποις λογισμοῖς· ὅθεν ἐπτώχευσα.

Ἰλέως ἰλέως, ἰλέως ἔσο Κύριε· κρίνον τὴν κρίσιν μου ἐμοί, Δικαιοκρίτα τὸν μικρόν μου στεναγμόν, διὰ ἔλεος μέγα, προσδεχόμενος Χριστέ· καὶ μὴ παρίδης με.

Αποδυσάμενοι τὸ δυσαχθές χιτώνιον, τῆς ἀκρασίας, τὴν φαιδράν τῆς ἐγκρατείας, ἐνδυσώμεθα στολήν, καὶ λαμπροὶ γεγονότες, τὴν λαμπράν τοῦ Λυτρωτοῦ, φθάσωμεν Ἐγερσιν.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με σῶσόν με, ἡ τὸν Σωτῆρα τέξασα· ἴδε τὴν θλίψιν μου Ἀγνή, ἣν ἡ πληθὺς τῶν ἀμετρήτων μου, κακῶν, ἐμποιεῖ καθ' ἡμέραν, τῇ ἀθλίᾳ μου ψυχῇ, ἐξ ἀπογνώσεως.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος γ'. Ἰδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι.

Ἰδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι, ὁ τὴν σωτηρίαν ὑμῖν πηγάσας ὡς Θεός· ἦν διὰ τῆς ἐγκρατείας, πάντες βροτοὶ ἀρύσασθε.

Ἰδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι, ὁ καιρὸν ὀρίσας, ἱερόν ἅγιον ὑμῖν, εἰς εὐωχίαν ψυχικὴν, τὸ τῆς Νηστείας στάδιον. Δόξα.

Τριαδα δοξάσωμεν, Μονάδα προσκυνήσωμεν, ἀναρχον ἀνάρχου, Πατρός Υἱὸν μονογενῆ, Πνεῦμα τὸ σύνθρονον Υἱῷ, καὶ Πατρὶ συναΐδιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δυσώπησον ἀπαύστως, τὸν Σωτῆρα Πανάμωμε, τοὺς σὲ Θεότοκον, σῶματί τε καὶ ψυχῇ, ὁμολογοῦντας ἐκ πάσης, ῥυσθῆναι περιστάσεως.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Μέγας εἰ Κύριε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου, ὅτι ἐν τῷ λάκκῳ ἄβρωτον ἔδειξας ποτὲ, τὸν Δανιὴλ ἐκ λεόντων, νηστεία συμφραζάμενον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ἰ**δετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι, ὁ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Ῥδὴ ἡ. Ὁν φρίττουσιν Ἀγγελοι.

Θρηνῶ καὶ ὀδυρόμαι, τὴν ὥραν ἐννοῶν, καὶ θ' ἦν παραστήσομαι, τῷ θρόνῳ τῷ φρικτῷ, εὐθύνας ὑψέξων, τῶν πολλῶν μου κακῶν, ὧν περ ἐν ἀγνοίᾳ, ἐτέλεσα καὶ γνῶσει.

Μωσῆς καθαρτήριον, νηστείαν εὐρηκώς, Θεὸν κατενόησε, τὸν μόνον καθαρὸν. Ψυχῇ

μου νηστεία καθαρίσθητι, ἵνα πλησιάσῃς, Θεῷ τῷ φιланθρώπῳ.

Νηστείαν ποθήσωμεν, μητέρα ἀρετῶν, τρυφήν βδελυζώμεθα, γεννήτριαν παθῶν, καὶ κρᾶζόμεν· Πατήρ, ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, σῶσον ἡμᾶς σῶσον, εὐχαῖς τῶν σῶν Ἀγίων.

Θεοτοκίον.

Κριτὴν ὃν ἐγέννησας, Παρθένε Μαριὰμ, δυσώπει ἐν ὥρᾳ με, τῆς κρίσεως Ἀγνή, αἰκτεῖραι καὶ σῶσαι, τὸν κατὰκριτον, μόνη προστασία, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν ἐν φλογὶ τοῖς Παισὶ.

Τῶν νηστειῶν τὴν ὑπέρλαμπρον, χάριν μεμνημένοι, ἀρεταῖς ἀστραφθῶμεν, γαληναῖα πρόσωπα, γαληναὶ καὶ τὰ ἦθη ἐναποδεικνύντες, τῆς ψυχῆς καταστάσει.

Νηστευκῶς Ἐλισσαῖος τὸν παῖδα, τῇ Σωμανίτιδι, ἀποδίδωσι ζῶντα. Ἐν τούτῳ γνωρίσωμεν, ἀδελφοὶ τὴν νηστείαν, ὡς καλὸν μέγα, ὡς Θεοδώρητον χάριν.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Σὺν τῷ Πατρὶ τὸν Υἱὸν προσκυνούμεν, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἐν Τριάδι Μονάδα, σὺν Ἀγγελοῖς κρᾶζοντες, τοῖς πηλίνοις στόμασι· Δόξα ἐν ὑψίστοις, Θεῷ τῷ ἐν Τριάδι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παιδοτοκεῖς παρθενεύουσα μόνη, Θεοχαρίτωτε· τὸ μυστήριον μέγα, φρικτὸν τὰ τεράστιον! Θεὸν γὰρ ἐγέννησας σεσωματωμένον, τὸν Σωτῆρα τοῦ Κόσμου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Μηδεὶς ἡμῶν ῥαθυμία καὶ ὄκνω, βαλλέσθω ὡς ἀδελφοί· ὁ κειρὸς ἐργασίας, ὥρα παιηγύρεως· τίς ὁ φρόνιμος ἄρα, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, κερδῆσαι ὅλους αἰῶνας;

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνούμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ἐν φλογὶ τοῖς Παισὶ τῶν Ἑβραίων, συγκταθάντα θείκῃ τῇ δυνάμει, καὶ ῥοφθέντα Κύριον, ἱερεῖς εὐλογοῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Τὴν φωτοφόρον κοφάλην.

Εἰς ἀμαρτίας πελάγη, εἰς ἀπογνώσεως βάσθη, εἰς τρικυμίας λογισμῶν, καὶ παθῶν καταιγίδας, περιπεσὼν ἀναβοῶ· Ἐλέους ἡ ἄβυσσος, βοήθει μοι, καὶ τῇ σῇ εὐσπλαγχνείᾳ, ὁμβρησόν μοι ἱλασμόν ἀμαρτιῶν.

Διὰ νηστείας τὸ σῶμα, δι' ἐγκρατείας τὸ πνεῦμα, διὰ δακρύων τὴν ψυχὴν, ἐκκαθάρωμεν πιστοὶ, καὶ καθαροὶ τῷ καθαρῷ,

λαμπρῶς ὑπαντήσωμεν, ὁφόμενοι τὰ σωτήρια Πάθη, ἃ ὑπέστη δι' ἡμᾶς ὁ Λυτρωτής.

Ὡς ὁ Τελώνης στεναίζω, ὥσπερ ἡ Πόρνη δακρύω, ὥς ὁ Ληστής ἀναβοῶ· Μνήσθητί με Οἰκτίρμον· ὥς ὁ Τυφλός, Υἱὲ Θεοῦ, κραυγάζω σοι· Ἄνοιξον, τῆς ψυχῆς μου ὀφθαλμούς, πυρῶ-
δέντας τῇ κακίᾳ, τοῦ δολίου πτερινιστοῦ.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἀλατόμητον ὄρος, τὴν ἀδιοδευτον πύλην, τὴν ἀνωτέραν Οὐρανοῦ, καὶ τῆς Κτίσεως πάσης, τὴν καλλονὴν τοῦ Ἰακώβ, τὴν στάμνον τὴν πάγχρυσον, καὶ γέφυραν, καὶ Μητέρα τοῦ Κτίστου, τὴν Παρθένον, μακαρίσωμεν πιστοί.

Ἄλλος. Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει.

Τὰς παρούσας ἡμέρας γνωρίζαντες, ὑπὲρ πάσας ἱεράς, προσευχαῖς τῷ Θεῷ ἀναπέμψωμεν, συνειδήσει καθαρά, συχνότερως τὸ γόνυ κλίνοντες, καὶ λέγοντες· Κύριε πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις καὶ προσευχαῖς, τῶν σῶν δούλων αἰεί.

Ὁ λαὸς ὁ καθίσας ὡς γέγραπται, τοῦ φαγεῖν τε καὶ πιεῖν, ἐξανέστησαν παίζειν λατρεύοντες, τῷ γλυπτῷ Βεελφεγώρ. Βλέπε γαστριμαργίας τὰ δεινὰ κηήματα· ἡμεῖς δὲ νηστεύσωμεν, καὶ δοξασθησόμεθα, ὡς ὁ μέγας Μωσῆς.

Δόξα.

Ἡ οὐσία Μοναίς ἐστὶν ἄτμητος, ἡ ὑπέρθεος Τριάς, ἐνουμένη τῇ φύσει μερίζεται, τοῖς προσώποις ἰδικῶς· μὴ τρωμένη γὰρ τμᾶται, ἐν ἧσά τρισεύεται· αὕτη Πατὴρ ἐστὶν, ὁ Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ἡ φρουροῦσα τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αἰδοτόκον παρθένον τίς ἤκουσε, καὶ μητέρα πλὴν ἀνδρός; Μαριάμ ἐκτελεῖς τὸ τεράστιον· ἀλλὰ φράζε μοι τὸ Πῶς; Μὴ ἐρεῦνα τὰ βάθη τῆς Θεοτοκίας μου· τῆτο παναληθές, ὑπὲρ δὲ ἀνθρώπινον νοῦν ἡ κατάληψις.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὅτι σοῦ ἡ ὀργὴ ἀνυπόστατος ἐπὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς, τίς λοιπὸν ὑποστήσεται Κύριε, τὴν ἐκ ταύτης ἀπειλήν; ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος σῶσόν με, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, οὐ κατὰ τὰ ἔργα μου, τὰ πολλὰ καὶ δεινὰ.

Ὁ Εἰρμός.

Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατεῖδέν σε, ἐν τῇ βασιλειᾳ τῷ Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρί. Δανηλ δὲ σε εἶδεν, ὄρος ἀλατόμητον· ῥάβδον τὴν

βλαστήσασαν Ἡσαΐας, κέκράγε, τὴν ἐκ ῥίζης Δαυὶδ.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἰησοῦ.

Εἰς τὰ Ἀπόστ. τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό. Ἦχος βαρύς.

Ἦμαρτον ὁμολογῶ σοι Κύριε, ὁ ἄσωτος ἐγώ· οὐ τολμῶ ἀτενίσαι εἰς Οὐρανὸν τὸ ὄμμα· ἐκεῖθεν γὰρ ἐκπεσὼν, ἐγενόμην ἄθλιος. Ἦμαρτον εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκ εἰμί ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου· ἐμαυτὸν ἀποκηρύττω, οὐ χρήζω κατηγορῶν, ἐδὲ πάλιν μαρτύρων· ἔχω θριαμβεύσάν μου τὴν ἀσωτίαν· ἔχω στηλιτεύουσάν τὴν φαῦλην πολιτείαν· ἔχω καταισχύνουσάν τὴν παροῦσάν μου γύμνωσιν, πρὸς ἐντροπὴν δὲ τὰ ῥάκη, ἃ περιβέβλημαι. Εὐσπλαγχνε Πατέρ, Υἱὲ μονογενές, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, μετανοοῦντά με δέξαι, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου τῶν παρανόμων, ἀγαλλόμενοι, ἀνεβῶν οἱ Ἀθλοφόροι· Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ἐτέχης ἐκ Παρθένου ἀνερμηνεύτως, καὶ ἐφώτισας τοὺς ἐν σκότει, Χριστέ, βῶντας· Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὴν Τριθέκην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος βαρύς.

Ἰωτηρία ἡμῶν ὑπάρχεις Κύριε, καὶ ὑπερασπιστής ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως· ἐλέησον ἡμᾶς κατὰ τὸ μέγα ἔλεος, φιλόανθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον, Ἦχος δ'. Ψαλμός μέ.

Κύριος τῶν δυνάμεων μεθ' ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἡμῶν καταφυγή, καὶ δύναμις.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Θ'. 9.

Τὰδε λέγει Κύριος· Γνώσκονται πᾶς ὁ λαὸς τοῦ Ἑβραϊσμοῦ, καὶ οἱ καθήμενοι ἐν Σαμαρείᾳ, ἐφ' ὕβρει καὶ ὑψηλῇ καρδίᾳ, λέγοντες· Πλίνθοι πεπτῶκασιν· ἀλλὰ δεῦτε λαξεύσωμεν λίθους καὶ κόψωμεν συκαμίνους, καὶ κέδρους, καὶ οἰκοδομήσωμεν ἑαυτοῖς πύργον· καὶ ῥάξει ὁ Θεὸς τοὺς ἐπανισταμένους ἐπ' ὄρους Σιών ἐπὶ αὐτόν, καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ διασκεδάσει. Συρίαν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν, καὶ τοὺς Ἕλληνας ἀφ' ἡλίου δυσμῶν, τοὺς κατεσθίοντας τὸν Ἰσραὴλ ὅλῳ τῷ στόματι. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις οὐκ ἀπεστράφη ὁ θυμὸς, ἀλλ' ἔτι ἡ χεὶρ ὑψηλή. Καὶ ὁ λαὸς οὐκ ἀπεστράφη,

ἕως ἐπλήγη, καὶ τὸν Κύριον οὐκ ἐζήτησαν. Καὶ ἀφαῖλε Κύριος ἀπὸ Ἰσραὴλ, κεφαλὴν καὶ οὐρανόν, μέγαν καὶ μικρόν, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, πρεσβύτην, καὶ τοὺς τὰ πρόσωπα θαυμαζόντας, αὕτη ἡ ἀρχή· καὶ προφήτην διδάσκοντα ἄνομα, οὗτος ἡ οὐρά. Καὶ ἔσονται, οἱ μακαρίζοντες τὸν λαὸν τοῦτον, πλανῶντες, καὶ πλανῶσιν, ὅπως καταπίωσιν αὐτούς. Διὰ τοῦτο ἐπὶ τοὺς νεανίσκους αὐτῶν οὐκ εὐφρανθήσεται ὁ Κύριος, καὶ τοὺς ὀρφανούς αὐτῶν, καὶ τὰς χήρας αὐτῶν οὐκ ἐλεήσει· ὅτι πάντες ἄνομοι καὶ πονηροί, καὶ πᾶν στόμα λαλεῖ ἄδικα. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις οὐκ ἀπεστράφη ὁ θυμός, ἀλλ' ἔτι ἡ χεὶρ ὑψηλή. Καὶ καυθήσεται ὡς πῦρ ἡ ἀνομία, καὶ ὡς ἄγρωστις ξηρὰ βρωθήσεται ὑπὸ πυρός· καὶ καυθήσεται ἐν τοῖς δάσεσι τοῦ δρυμοῦ, καὶ συγκαταφάγεται τὰ κύκλῳ τῶν βουνῶν πάντα. Διὰ θυμὸν ὀργῆς Κυρίου συγκέκαυται ἡ γῆ ὅλη· καὶ ἔσται ὁ λαὸς ὡς κατακεκαυμένος ὑπὸ πυρός· ἄνθρωπος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ οὐκ ἐλεήσει· ἀλλὰ ἐκκλινεῖ εἰς τὰ δεξιά, ὅτι πεινάσει, καὶ φάγεται ἐκ τῶν ἀριστερῶν, καὶ οὐ μὴ ἐμπλησθῇ ἄνθρωπος, ἐσθίων τὰς σάρκας τοῦ βραχίονος αὐτοῦ. Φάγεται γὰρ Μανασσῆς τοῦ Ἐφραΐμ, καὶ Ἐφραΐμ τοῦ Μανασσῆ, ὅτι ἅμα πολιορκήσουσι τὸν Ἰούδαν. Ἐπὶ τούτοις πᾶσιν οὐκ ἀπεστράφη ὁ θυμός, ἀλλ' ἔτι ἡ χεὶρ ὑψηλή. (Κεφ. Ι'. 4.) Οὐαὶ τοῖς γράφουσι πονηρίαν! γράφοντες γὰρ, πονηρίαν γράφουσιν· ἐκκλίνοντες κρίσιν πτωχῶν, ἀρπάζοντες κρίμα πενήτων τοῦ λαοῦ μου, ὥστε εἶναι αὐτοῖς χήραν εἰς διαρπαγὴν, καὶ ὀρφανὸν εἰς προνομήν. Καὶ τί ποιήσουσιν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐπισκοπῆς; ἢ γὰρ θλίψις ὑμῖν πόρρωθεν ἥξει· καὶ πρὸς τίνα καταφεύξεσθε τοῦ βοηθηθῆναι; καὶ ποῦ καταλείψετε τὴν δόξαν ὑμῶν, τοῦ μὴ ἐμπεσεῖν εἰς ἀπαγωγὴν; Ἐπὶ πᾶσι τούτοις οὐκ ἀπεστράφη ἡ ὀργὴ αὐτοῦ, ἀλλ' ἔτι ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑψηλή.

Προκείμενον. Ἦχος γ'. Ψαλμός μς'.

Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Τριωδίου τὰ παρόντα, ποῖημα Ἰωσήφ.

Ἦχος γ'. Ἔστησαν τὰ τριάκοντα.

Κύριε, ὁ Σταυρῷ κτείνας τὸν δόλιον, τῆς αὐτοῦ ρύσαι με ἀπάτης, τὸν ἀμαρτάνοντα καὶ ἐξαπατῶμενον· καὶ Νηστεία ἐκκαθάρας με, δίδου μοι τὰ σὰ θελήματα τελεῖν, ὅπως βλέψω Δέσποτα, γεγηθώς τὰ σεπτά Παθήματά σου.

Τέτρωμαι, ἡδονῆς ῥομφαία Κύριε, καὶ δεινῶς ὅλως ἐνεκρώθην· ἴασαι, ζώωσον τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ὁ τῇ λόγχῃ τρωθεὶς Δέσποτα, καὶ τοὺς τετρωμένους βέλει τοῦ ἐχθροῦ, ὡς Σωτὴρ ἰασάμενος· καὶ σεπτῶν σου Παθῶν κοινωνὸν ἀναδείξόν με.

Ἔτερον, ποῖημα Θεοδώρου.

Ἦχος β'. Σταυρωθῆτω ἔκραζον.

Τῇ Νηστεία Κύριε, τὰς ψυχὰς φωτισθέντες, καταξιωθῶμεν, τὸν Σταυρόν σου ἀκατακρίτως ἰδεῖν ἐν χαρᾷ, καὶ προσκυνῆσαι φοβερῶς· διαλάμπει γὰρ αὐτός, Πάθη τὰ σὰ τὰ ἐκούσια, ἃ εὐδόκησον φθᾶσαι, ἡμᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος γ'. Ψαλμός μζ'. Μέγας Κύριος, καὶ αἰνετός σφοδρὰ.

Στίχ. Ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν ὄρει ἀγίῳ αὐτοῦ.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ζ'. 4.

Εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς πρὸς Νῶε· Εἰσελθε σὺ καὶ πᾶς ὁ οἶκός σου εἰς τὴν κιβωτὸν, ὅτι σὲ εἶδον δίκαιον ἐναντίον μου, ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ. Ἀπὸ δὲ τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, εἰσάγαγε πρὸς σὲ ἑπτὰ ἑπτὰ, ἄρσεν καὶ θῆλυ· καὶ ἀπὸ τῶν κτηνῶν τῶν μὴ καθαρῶν, δύο δύο, ἄρσεν καὶ θῆλυ. Καὶ ἀπὸ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ τῶν καθαρῶν, ἑπτὰ ἑπτὰ, ἄρσεν καὶ θῆλυ· καὶ ἀπὸ πάντων τῶν πετεινῶν τῶν μὴ καθαρῶν, δύο δύο, ἄρσεν καὶ θῆλυ, διαθρέψαι σπέρμα ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. Ἔτι γὰρ ἡμερῶν ἑπτὰ, ἐγὼ ἐπάγω ὑετὸν ἐπὶ τὴν γῆν, τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας· καὶ ἐξαλείψω πᾶν τὸ ἀνάστημα, ὃ ἐποίησα,

ἀπὸ προσώπου πάσης τῆς γῆς. Καὶ ἐποίησε Νῶε πάντα, ὅσα ἐνετείλατο αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός.

Προκείμενον. Ήχος β'. Ψαλμός μὴ.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν. Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Η'. 32.

Εἰς, ἀκούε μου· καὶ μακάριοι, οἱ ὁδοῦν μου φυλάξουσιν. Ἀκούσατε σοφίαν, καὶ σοφισθήτε, καὶ μὴ ἀποφραγῆτε. Μακάριος ἀνὴρ, ὃς εἰσακούσεται μου, καὶ ἄνθρωπος ὃς τὰς ἐμαῖς ὁδοῦς φυλάξει, ἀγρυπνῶν ἐπ' ἐμαῖς θύραις καθ' ἡμέραν, τῶν σταθμῶν ἐμῶν εἰσόδων· αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐταμάζεται θάλασσις παρὰ Κυρίου. Οἱ δὲ αἱμαρτάνοντες εἰς ἐμὲ, ἀσεβοῦσιν εἰς τὰς ἐαυτῶν χάς· καὶ οἱ μισοῦντές με, ἀγαπῶσι θάνατον. (Κεφ. Θ'. 1). Ἡ σοφία ὠκοδόμησεν ἑαυτὴν καὶ ὑπῆρξε βύλης ἐπταί. Ἐσφαξε τὰ ἐσθύματα, ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἐσθόν, καὶ ἠτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἐαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος, ἐπὶ κρατῆρα, λέγουσα· Ὁς ἐστὶν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με· καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν, εἶπεν· Ἐλθετε, φαγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολείπετε ἀφροσύνην, ἵνα εἰς τὸν αἰῶνα βασιλεύσητε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, καὶ κατορθώσατε ἐν γνώσει σύνεσιν. Ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν· ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμῆσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπες αὐτῷ. Μὴ ἔλεγε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἔλεγε σοφόν, καὶ ἀγαπήσεις· δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γνώριζε δικαίῳ, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου, καὶ βουλή Ἀγίων, σύνεσις· τὸ δὲ γινώσκειν νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δὶς.

Ήχος β'.

Πατέρα σε τὸν Κτίστην, ἐπ' ἐγράφεσθαι τολμῶ Κύριε, ζῶν ὑπάρχων γηγενὲς, τῆς σῆς μετέχων εἰκόνας, καὶ τῆς υἱοθεσίας διήμαρτον, ἀσώτως βιώσας, καὶ τῇ λήθῃ τῶν σῶν δωρεῶν, ἐκδαπανήσας τὴν περιουσίαν. Μὴ οὖν ἀποκηρύξης με, ὃ τὸν σὸν εὐδοκήσας Υἱὸν μονογενῆ, Σταυρὸν ὑπὲρ ἐμοῦ σαρκί, καὶ θάνατον.

Triodio.

24

τον ὑπομεῖναι· ἀλλὰ βελτιώσας, οἰκείωσον αὐτῷ Φιλάνθρωπε.

Μαρτυρικόν.

Χοροὶ Μαρτύρων ἀντίστησαν, τοῖς Τυράντοις λέγοντες· Ἡμεῖς στρατευόμεθα τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων· εἰ καὶ πυρὶ, καὶ βασάνοις παραδώσεται ἡμᾶς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριάδος τὴν δύναμιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. Ήχος ὁ αὐτός.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Οτε σε ὁ ἄνομος λαός, Σῶτερ τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, ξύλῳ ἀνήρτησε, τότε καὶ ἡ πάναγνος, ἀγνή καὶ Μήτηρ σου, παρεστῶσα ὠδύρετο, ἐλθοφυρομένη· Τέκνον μου γλυκύτατον, φῶς τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν· οἶμοι! πῶς κακούργων ἐν μέσῳ, ξύλῳ προσπαγῆναι ἠνέσχου, ὃ τὴν γῆν κρεμάσας ἐν τοῖς ὕδασι;

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. τὰ τοῦ Ήχου Καθίσμ. Σταυρώσιμα καὶ Σταυροθεοτοκίον. Εἰς δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν τὸ παρὸν, ποίημα Ἰωσήφ.

Ήχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ξύλῳ ἐμάραντας, τὴν φλόγα Δέσποτα, τῆς παραβάσεως Σταυρῷ ὑψούμενος, καὶ ἀπενέκρωσας ἐχθρόν, νεκρούμενος θανάτου· ὃ δὲν ἰκετεύω σε, τῆς σαρκὸς μου θανάτου, νέκρωσον καὶ ζώωσον, τὴν ἀθλίαν καρδίαν μου, νηστεία παθοκτόνῳ καθάρας με, πάσης κηλίδος ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὸν ἐπονείδιστον, οἰκτίρμον θάνατον, διὰ σταυρώσεως, ἐκὼν ὑπέμενας· ὃν ἡ τεκῆσά σε Χριστέ, ὁρῶσα ἐτιτρώσκετο· σπλάγχνα κοπτομένη γὰρ, μητρικῶς ἐπωδύρετο· ἥς ταῖς παρακλήσεσι, διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου, ἀκτείρησον καὶ σῶσον τὸν Κόσμον, ὃ αἴρων τὴν τοῦτου ἀμαρτίαν.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. ἕτερον Καθίσμα.

Ποίημα Θεοδώρου.

Ήχος β'. Ἀνασταῖς ἐκ τοῦ μνήματος.

Τὴν φαιδρὰν διανύοντες, τῶν Νηστεῶν εὐωχίαν βωῶμεν· Ἀπαντας διατήρησον ἐν εἰρήνῃ Κύριε, πάσης τῆς μηχανίας τοῦ ἐχθροῦ ῥυσάμενος, καὶ ἀξιώσον ἡμᾶς ὡς ὑπεράγαθος, τὸν Σταυρόν σου τὸν σεπτόν, φόβῳ ἀσπάζεσθαι, ὃ δι' αὐτῆς τὰς ἐλέη σου, παρέχων τῇ Οἰκουμένῃ, μόνη Πολυέλεε.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ήχος ὁ αὐτός. Εὐσπλαγχνίαις.

Η Παρθένος καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ἠρώσά σε νεκρόν, ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς, βοῶσα ἔλεγε· Τί τὸ φοβερόν ταῦτο μυατήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν σταυρῷ πῶς θνήσκεις, θάνατον ἐπονείδιστον;

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογούμεν δὲ καὶ τὴν γ'. Ὡδὴν.

Τριώδιον ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ὡδὴ γ'. Ήχος γ'. Τὸ στερέωμα.

Συσταυρούμενοι, τῷ δι' ἡμᾶς σταυρωθέντι, νεκρώσωμεν ἅπαντα, σαρκὸς τὰ μέλη, ἐν νηστείαις καὶ εὐχαῖς καὶ δαήσεσιν.

Ο τὴν ἀκανθάν, τῆς ἀμαρτίας ἐκτείλας, σταυρώσει σου Κύριε, τοὺς ἀκανθῶδεις, λογισμοὺς τῆς διανοίας μου ἔκτιλον.

Καθοπλίσαντες, τὰς διανοίας νηστεία τρεψόμεθα ἔκφυλα, Δαιμόνων στίφη, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ τειχιζόμενοι.

Θεοτοκίον.

Σωματούμενος, ἐκ σοῦ προῆλθεν ὁ Λόγος, τὴν ἔκπτωσιν Ἀχραντε, τῶν Προπατόρων, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν διορθούμενος.

Ἔτερον ποίημα τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Ήχος β'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Ο σὸς ζωοποιὸς Σταυρὸς Κύριε, σφραγίς μοι ὑπάρχει εἰς σωτηρίαν· ἐν αὐτῷ γὰρ τὸν ἀντίπαλον, καταργῶν ἀνυμνῶ σε ὡς Θεὸν δυνατόν.

Τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ καρπὸν ἤνεγκε, τῷ Κόσμῳ ζωώσεως αἰδίδι· ὃ ἡμεῖς ἀπογευόμενοι, ἐκ θανάτου Χριστὲ ἐπολυτρούμεθα.

Δόξα.

Ταῖ τρία τῆς μιᾶς μορφῆς πρόσωπα, δοξάζω, Πατέρα, Υἱόν, καὶ Πνεῦμα, ἐν τῷ κράτει τῆς Θεότητος· βασιλεύει γὰρ, καὶ μοναρχεῖ ὡς Θεός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο τόκος σου σεμνὴ φρικτὸς πέφυκε· Θεὸς γὰρ ὑπάρχει ἐνανθρωπήσας, ὁ ἀνάρχως ἐκ Πατρὸς γεννηθεὶς, καὶ ἐκ σοῦ ἐπ' ἐσχάτων πλὴν αἰδῶτος κυηθεὶς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Η χάρις τοῦ Σταυροῦ προεκλάμπουσα, τῷ Κόσμῳ πρὸς τὰ θεία σε οἰκτίρμον, συγκαλεῖται Πάθη πάντας ἡμᾶς, ἃ πιεῶς προσκυνῆσαι καταξίωσον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Σ**τερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνοῦντων σε.

Ὡδὴ η'. Ἀστέκτω πυρὶ ἐνωθέντες.

Σταυρῷ τὰς ἀρχαῖς θριαμβεύσας, καὶ τὰς ἐξουσίας τοῦ σκότους Φωτοδότα, ὅταν ἔλθῃς μετ' ἐξουσίας, κρῖναι Κόσμον ἅπαντα, μὴ τὰ ἐμὰ, Λόγε θριαμβεύσης κρύφα, ἵνα τὴν πολλὴν σου, δοξάζω εὐσπλαγχνίαν.

Κριτὸς ὁ κριτὴς πρὸ βημάτων, ἔστης κατακρίνων τὴν ἔχθραν τῷ Σταυρῷ σου, μακρόθυμε Δικαιοκρίτα· διὸ κατακρίσεως αἰώνιον ρῦσαι, τοὺς φόβῳ κραυγαζόντας, καὶ ὑπερυψοῦντας τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Νηστείας πυρὶ στομωθέντες, Παῖδες εὐσεβεῖς, τὴν ἐπηρμένην πάλαι φλόγα, θεία δρόσω ἔσβεσαν ὄντως· καὶ ἡμεῖς νηστεύοντες τὰς καμίνοὺς πάντων, παθῶν κατασβέσωμεν, ὅπως τῆς γενένης ἐκφύγωμεν τὴν φλόγα.

Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡ σοφία, οἶκον ἑαυτῇ δομησαμένη ἐσαρκώθη, ἀπορρήτῳ συγκαταβάσει, Κύρη ἀπειρόγαμε· σὺ γὰρ μόνη, πασῶν γενεῶν ἐκλέλεξαι, ἄφθορος ἀφθάρτου, εἰς κατοικίαν Λόγου.

Εἰρμός ἄλλος.

Τὸν ἐν τῇ βᾶτῳ Μωσεῖ.

Ο φέρων λόγῳ τὸ πᾶν, δι' ἐμε πάντα φέρεις, ραπισμοὺς ἐμπτυσμούς τε, καὶ τὴν σταύρωσιν Χριστέ· αἰνῶ τὰ μεγαλεῖα, τῆς σῆς φιλανθρωπίας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θυή Χριστέ ὡς ἄμνος, λογχευθεὶς τὴν πλευράν σου, ἵνα με τὸ πρόβατον σώσης, τὸ ἀπολωλός, ἐκ θήρας διαδόλου, καὶ τῇ καλῇ σου μάνδρᾳ, συντάξης εἰς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Θεότης μία Τριάς, ἡ ἀμέριστος φύσις, μεριστὴ δὲ προσώποις, τὸ αἰδίδιον κράτος, Πάτερ, Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, σὲ ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοκυήτορ Ἀγνή, ἡ οὐράνιος πύλη, ἡ σωτήριος θύρα, πάντων τῶν Χριστιανῶν, τὴν δέησιν προσδέχου τῶν σε μακαριζόντων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Εν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, ἱερεῖς ἐγκαινῶνται, Βασιλεῖς κραταιοῦνται, πᾶς φω-

τίζεται πιστός· ἀξιώσόν με τοῦτον, ἰδεῖν καὶ προσκυνῆσαι καὶ ῥῆσαι εἰς αἰῶνας·
Αἰνῶμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐν τῇ βάλῃ Μωσὶ, τῆς Παρθένου τοῦ
Σαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώ-
σαντά ποτε, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυ-
ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Ἐν τῷ σκιᾷ καὶ γραμμῇ.

Τὸν ὄφιν Μωσὴς ἐν ξύλῳ ἀνυψῶν, σὲ προσ-
τύπου Χριστέ, Σταυρῷ ἐβαλουσίως ὑψω-
θέντα, καὶ τοῦ ποιητοῦ τὴν ἰσοβολὸν κακίαν,
ἀπορράπισαντα, πρὸς σεαυτὸν δὲ τοὺς βρο-
τούς, ἀνελκύσαντα φιλήνθρωπε.

Ἐνρί με τοῦ σὲ καθαίρισον φόβου, ἀνεπίπτων
μου τῇ ψυχῇ, τὴν θείαν σου ἀγάπην, καὶ
Σταυρῷ τειχίζων με τῷ σῶ, ἦν ἐξηπάτησε δό-
λω, ὁ παλαιὸς πτερκστής, ταῖς ἡδοναῖς ἀμαυ-
ρώσας, τὴν ἐμὴν Χριστέ διάνοιαν.

Ἀίσχρῶν λογισμῶν, καὶ πράξεων φαύλων,
νηστεύσωμεν ἀδελφοί, ἀγνίσωμεν καρ-
δίας, πτερωθῶμεν θείαις ἀρεταῖς, καὶ χαμαι-
ζήλου κακίας, ὁρμαῖς ἐκκλίνωμεν, ἵνα τὸ Παί-
σχα τὸ μέγα, λαμπροφόροι θρασώμεθα.

Θεοτοκίον.

Ὡς σου τὴν ἡμῶν, πτωχείαν Παρθένα, θέ-
λων ἐφόρεσεν ὁ πλούσιος τῇ φύσει· ὁρα-
τός δὲ γέγονεν ἡμῖν, ὁ ἀοράτως τοῖς ἄνω χο-
ροῖς ὑμνῶμενος, τὴν συντριβεῖσαν εἰκόνα, ἀ-
ναπλάττων ἀγαθότητι.

Εἰρμός ἄλλος. Σε τὴν νοστήν.

Σὲ τὸν ἐν Σταυρῷ, παῖς χεῖρας τανύσαντα,
καὶ τὰ τετραπέρατα αἰκνούμενον, δι' οὗ
τὴν πρὸς τὸν Πατέρα, εὔραμεν εἴσοδον, Υἱὲ
Θεοῦ πάντες μεγαλύνομεν.

Σὲ ἐξ ἀκανθῶν, Χριστέ στεφανώσαντες, αἱ
ἄνομοι ἔτυπτον, καὶ ἐσταύρωσαν· ἐν οἷς
ἢ ὑπ' Οὐρανὸν ἐκλονεῖτο ἅπασα· ἡμῖς δὲ σω-
θέντες, σὲ μεγαλύνομεν.

Δόξα.

Σὲ τὴν τριφεγγῇ, ἀγίαν Θεότητα, τὴν τὸ
πάν συνέχουσαν, καὶ φυλάττουσαν αἰεὶ,
τὸν Πατέρα, Υἱόν τε, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ὑ-
μνοῖς ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν φωτεινὴν, νεφέλην τοῦ Πνεύματος,
ἐξ ἧς ἡμῖν ἔλαμψε φῶς τὸ ἀπρόσιτον,
Χριστὸς τῆς δικαιοσύνης ὁ μέγας ἥλιος, ὑμνοῖς
Θεοτοκίς μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὁ ἡμῶν τὸ φῶς, τὸ ἄγιον σύνθημα, τὸ τῆς
νίκης τρόπαιον, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ·
αὐτὸς τὴν ἐγκράτειαν ἡμῶν καταγλύκατον, καὶ
σε προσκυνῆσαι καταξίωσον. Ὁ Εἰρμός.
Σὲ τὴν νοστήν, καὶ ἔμφυχον κλίμακα, ἐν
ἧ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐπεστέριετο· δι' οὗ τὴν
πρὸς Οὐρανὸν εὔραμεν ὁδοῦν, ὑμνοῖς ἀσκή-
τοις μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ κατὰ τὸν τυχόντα ἥχον.
Εἰς τὰ Ἀπόστ. τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Ἦχος β'.

Ὡς τιμῇ ὧν υἰότητος, Πατρός ἀγαθοῦ, ὁ ἄ-
νους ἐγὼ οὐ συνῆκα, ἀλλ' ἐμαυτὸν τῆς
δόξης ἐστέρησα, τὸν πλοῦτον κακῶς δαπανή-
σας τῆς χάριτος· λειπόμενος δὲ θείας τροφῆς,
παράσιτος γέγονα μαρῶ πολίτῃ· ὑπ' αὐτοῦ
δὲ πεμφθεὶς εἰς τὸν αὐτοῦ ψυχοφθόρον ἀγρόν,
ζῶν ἀσώτως συνεβοσκόμην τοῖς κτήνεσι, καὶ
ταῖς ἡδοναῖς δουλεύων, οὐκ ἐνεπληροπόμην.
Ἀλλ' ὑποστρέψας, βοήσω τῷ εὐσπλαγγνῷ, καὶ
οἰκτιρμονι Πατρί· Εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐνώ-
πιόν σου, ἥμαρτον, ἐλέησόν με. Δίς.

Μαρτυρικόν.

Ὡς Μαρτύρων σου τὰ πλήθη, δυσωπῶσί σε
Χριστέ· Ἐλέησον ἡμᾶς ὡς φιλήνθρωπος.
Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.
Ὅτι ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Πόνους ὑπομείνας πολλὰς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ
καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει Ἀχραντὲ, ἔστε-
νες δακρύουσα, καὶ ἀνεβόας πικρῶς· Οἶμοι
Τέννον γλυκύτατον! ἀδίκως πῶς πάσχεις, θέ-
λων ἐκλυτρώσασθαι, τοὺς ἐξ Ἀδάμ γηγενεῖς;
Ὁ θεν Παναγία Παρθένα, σὲ παρακαλοῦμεν
ἐν πίστει, ἵλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

Εἰς τὴν Τριθεκτὴν, Τροπάρ. τῆς Προφητείας.

Ἦχος πλ. δ'.

Υπόστασις ἔργων, ἐν ἡμῖν οὐκ ἔστι Κύριε·
ἐλεήμων ὑπάρχεις φιλήνθρωπε, τὰ ἔργα
τῶν χειρῶν σου, μὴ παρίδης ἀναμαίρτητα.

Δόξα καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμός μδ'.
Θῶσον τῷ Θεῷ θυσίαν αἰνέσεως.

Στίχ. Θεὸς Θεῶν Κύριος ἐλάλησε, καὶ ἐκάλεσε
τὴν γῆν.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ. 17.

Ἔσται, ὅταν συντελέσῃ Κύριος πάντα ποιῶν
ἐν τῷ ὄρει Σιών, καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ, ἐ-

πισκέψομαι ἐπὶ τὸν κοῦν τὸν μέγαν, ἐπὶ τὸν ἄρχοντα τῶν Ἀσσυρίων, καὶ ἐπὶ τὸ ὕψος τῆς δόξης τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Εἶπε γάρ· Ἐν τῇ ἐσχυῇ ποιήσω, καὶ ἐν τῇ σοφίᾳ τῆς συνέσεως ἀφελῶ ὅρια ἐθνῶν, καὶ τὴν ἐσχὺν αὐτῶν προνομεύσω, καὶ σείσω πόλεις κατοικημένας, καὶ τὴν Οἰκουμένην ὅλην καταλήψομαι τῇ χειρὶ ὡς νοσσιάν, καὶ ὡς καταλειμμένα ὡς αἶψα· καὶ οὐκ ἔστιν, ὅς διαφεύξεται με, ἢ ἀντείπη μοι. Μὴ δοξασθῇσεται ἀξίνη ἄνευ τοῦ κόπτοντος ἐν αὐτῇ; ἢ ὑψωθῇσεται πρίων ἄνευ τοῦ ἔλκοντος αὐτόν; ὡς ἂν τις ἄρῃ ῥάβδον ἢ ξύλον· καὶ οὐχ αὕτως, ἀλλὰ ἀποστελεῖ Κύριος Σαββῶθ εἰς τὴν σὴν τιμὴν, αἰτμίαν, καὶ εἰς τὴν σὴν δόξαν, πῦρ καίόμενον καυθήσεται. Καὶ ἔσται τὸ φῶς τοῦ Ἰσραὴλ εἰς πῦρ· καὶ αἰγιασθεὶς αὐτὸν ἐν πυρὶ κειομένων, καὶ φαίνεται ὡσεὶ χάρτον τὴν ὕλην. Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ αἰτοσβεσθήσονται τὰ ἄρῃ, καὶ οἱ βουνοὶ, καὶ οἱ δρυμοὶ, καὶ καταφάγεται ἀπὸ ψυχῆς ἕως σαρκῶν· καὶ ἔσται ὁ φεύγων, ὡς ὁ φεύγων ἀπὸ φλογὸς καιομένης· καὶ οἱ καταλειφθέντες ἀπ' αὐτῶν, ἀριθμῶς ἔσονται, καὶ παιδίον γράψει αὐτούς. Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, οὐκέτι προστεθήσεται τὸ καταλειφθὲν Ἰσραὴλ, καὶ αἱ σωθέντες τοῦ Ἰακώβ οὐκέτι μὴ πεπαιθότες ὦσιν ἐπὶ τοὺς ἀδικήσαντας αὐτούς, ἀλλ' ἔσονται πεπαιθότες ἐπὶ τὸν Θεόν, τὸν Ἄγιον τῷ Ἰσραὴλ τῇ ἀληθείᾳ.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμός ν'.
Εἰλήσόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.
Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσαν ἐν ἐμοί, ὁ Θεός.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκπραξά, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα τοῦ Τριωδίου εἰς γ'. καὶ τοῦ Μηναίου δ'.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος δ'.

Ασώτως διασπείρας, τὸν πατρικόν σου πλοῦτον, ἔρημος γέγονα, ἐν τῇ χώρᾳ ἀκήσας, τῶν πονηρῶν πολιτῶν· καὶ τῇ ἀλογίᾳ ὡμοιώσῃ ἀνοήτοις κτήνεσι, καὶ πάσης γεγύμνωμαι θείας χάριτος· διὸ ἐπιστρέψας βῶθ σοι, τῷ εὐσπλαγγνῷ καὶ οἰκτίρμονι Πατρί· Ἠμαρτον, δέξαι με μετανοοῦντα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.
Δίς.

Μαρτυρικόν.

Ερεῖα ἔμψυχα, ἀλακτωμάτα λογικὰ· Μάρτυρες Κυρίου, δύματα τέλεια Θεοῦ, Θεὸν γινώσκοντα, καὶ Θεῷ γνωσκόμενα, πρόβατα, ὧν ἡ μάνδρα λύκοις ἀνεπίβατος, πρεσβεύσατε, καὶ ἡμᾶς συμποκακῆναι ὑμῖν, ἐπὶ ὕδατος ἀκαπαύστου.

Στιχηρὰ Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθήμενοι.

Ηλίου αὐγασμάτα, τοῦ νοητοῦ δεδειγμένα, θεόπται Ἀπόστολοι, φωτισμὸν αἰτήσατε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, καὶ παθῶν ῥύσατε, ἀχλυώδους σκότους, καὶ ἡμέραν τὴν σωτήριον, ἰδεῖν πρεσβεύσατε, διὰ πρεσβευῶν καὶ δεήσεων, καρδίας ἐκκαθαίραντες, ὥς ὁ πονηρὸς ἐτραυματίσεν· ὅπως ἡμᾶς πίστει, σωζόμενοι γεραιώμεν αἰεὶ, τοὺς τῷ παντόρῳ κηρύγματι, Κόσμον διασώσαντας.

Εἰς χώραν ὁ Ἄσωτος, ἀποδημήσας κακίας, κακῶς ἔδαπάνησα, ὃν περ Πάτερ εὐσπλαγγνε, πλοῦτον δέδωκας, καὶ λημῶ τήνομαι, ἀγαθῶν πράξεων, καὶ αἰσχύνῃν παραβάσεως, ἰδοὺ ἐνδεδυμαι, χάριτος ἐνθέου γυμνούμενος, καὶ κραζῶ σοι τὸ, Ἠμαρτον· αἶδα γὰρ τὴν σὴν ἀγαθότητα· δέξαι με ὡς ἕνα, οἰκτίρμον τῶν μισθίων σου Χριστέ, τῶν Ἀποστόλων δεήσεσι, τῶν ἡγαπηκότων σε.

Ἔτερον προσόμοιον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος.

Απόστολοι τοῦ Σωτῆρος, φωστῆρες Οἴκου μένης, καὶ εὐεργέται καὶ σωσταί, αἱ Θεοῦ τῆς δόξης, ὡς οὐρανοὶ διηγήτορες, καὶ πεπακισμένοι τοῖς ἁστροῖς τῶν θαυμάτων, καὶ ταῖς τέρασι τῶν ἰάσεων, ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν, ταῖς ἱκετηρίαις Κυρίῳ προσάγετε, εἰς ὁσμήν ἄχραντον, ταῖς εὐχαῖς δεχθῆναι ἡμῶν, καὶ ἀξιωθῆναι τὸν ζωηφόρον Σταυρόν, καὶ προσπτύξασθαι, καὶ βλέψαι φόβῳ ἅπαντας· αὐτοῦ τῇ προσκυνήσει, κατὰπεμψον ἡμῖν τὰ ἐλέη σου, Σωτήρ ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια δ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμός να.
Ἠλπίσα ἐπὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν αἰῶνα.
Στίχ. Τί ἐγκαυχᾷ ἐν κακίᾳ ὁ δυνατός;

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ζ'. 6.

Νῶς ἦν ἐτῶν ἑξακοσίων, καὶ ὁ κατακλυσμὸς τοῦ ὕδατος ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς. Εἰσῆλθε δὲ Νῶς, καὶ αἱ υἱαὶ αὐτοῦ, καὶ ἡ γυ-

τῇ αὐτοῦ, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν κυτοῦ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν κιβωτόν, διὰ τὸ ὕδωρ τοῦ κατακλυσμῆ. Καὶ ἀπὸ τῶν πετεινῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν πετεινῶν τῶν μὴ καθαρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν κτηνῶν τῶν μὴ καθαρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν θηρίων, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς, δύο δύο εἰσῆλθον πρὸς Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν, ἄρσεν καὶ θῆλυ, καθὰ ἐνετείλατο ὁ Θεὸς τῷ Νῶε.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς νβ'.

Ἐν τῷ ἐπιστρέψῃ Κυρίου τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Στίχ. Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· Οὐκ ἔστι Θεός.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Θ'. 12.

Υἱέ, εἰς σοφὸς γένη σεαυτῷ, σοφὸς ἔσῃ καὶ τοῖς πλησίον σου· εἰς δὲ κακὸς ἀποθῇς, μόνος ἂν ἀντλήσεις τὰ κακά. Υἱὸς πεπαιδευμένος σοφὸς ἔσῃ, τῷ δὲ ἄφρονι διακόνῳ χρήσεται· ὃς ἐρείδεται ἐπὶ ψεύδεσιν, οὗτος ποιμανεῖ ἀνέμους, ὃ δ' αὐτὸς διώξεται ὄρνεα πετώμενα· ἀπέλιπε γὰρ ὁδοὺς τοῦ ἑαυτοῦ ἀμπελῶνος, τοὺς δὲ ἄξονας τοῦ ἰδίου γεωργίου πεπλάνηται. Διαπορεύεται δὲ δι' ἀνύδρου ἐρήμου, καὶ γῆν διατεταγμένην ἐν διψώδεσι, συνάγει δὲ χερσὶν ἀκαρπίαν. Γυνὴ ἄφρων καὶ θραστεία ἐνδεὴς ψωμοῦ γίνεται, ἢ οὐκ ἐπίσταται αἰσχύνῃ· ἐκάθισεν ἐπὶ θύραις τοῦ ἑαυτῆς οἴκου, ἐπὶ δῖφρου ἐμφανῶς ἐν πλατείαις, προσκαλουμένη τοὺς παριόντας καὶ κατευθύνοντας ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν· Ὅς ἐστὶν ὑμῶν ἄφρονέστατος, ἐκκλινάτω πρὸς με· καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρονήσεως παρακελεύομαι λέγουσα· Ἀρτον κρυφίων ἡδέως ἄψασθι, καὶ ὕδατος πλοπῆς γλυκεροῦ πίστε. Ὁ δὲ οὐκ οἶδεν, ὅτι γηγενεῖς παρ' αὐτῇ ὀλλυνται, καὶ ἐπὶ πέταυρον Ἄδου συναντᾷ. Ἀλλὰ ἀποπήδησον, μὴ χρονίσῃς ἐν τῷ τόπῳ αὐτῆς, μηδὲ ἐπιστήσῃς τὸ σὸν ὄμμα πρὸς αὐτήν· οὕτω γὰρ διαθήσῃ ὕδωρ ἀλλότριον, ἀπὸ δὲ ὕδατος ἀλλοτρίου ἀπόσχου, καὶ ἀπὸ πηγῆς ἀλλοτρίας μὴ πίης· ἵνα πολὺν ζήτησιν χρόνον, προστεθήσεται δέ σοι ἔτη ζωῆς.

Καὶ καθεξῆς ἡ θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Εἰς τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα Ἀποστολικά καὶ Θεοτοκίον, τὰ τοῦ τυχόντος Ἦχου. Εἰς δὲ τὴν β'. Στιχολ. τὰ παρόντα, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. β'. Ἐλπίς τοῦ Κόσμου ἀγαθή.

Φωστῆρες κόσμου ἀπλανεῖς, Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος, φωτίσατέ με τὴν ψυχὴν, ἀμαρτία τυφλώττουσαν, καὶ δεῖξατε θείας ἡμέρας κοινωνόν, φυλάττοντα τὰς σωτηρίους ἐντολαίς, καὶ σκότους με λυτρώσατε ἐκεῖ τοῦ ἀφεγγοῦς, ὅπως ὑμᾶς δοξάζω.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Αγία Δέσποινα Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μητὴρ, ὡς τὸν ἀπάντων Ποιητὴν ἀπορήτως τεκούσα, ἐκέλευε σὺν Ἀποστόλοις ἱεροῖς, ἐκάστοτε τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, παθῶν ἡμᾶς λυτρώσασθαι, καὶ ἄφεςιν ἡμῖν, δοῦναι ἀμαρτημάτων.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολ. ἕτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. β'. Ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Κοσμολαμπεῖς φωστῆρες, θεῖοι Ἀπόστολοι, καταφωτίσατε τοὺς ὑμνωδοὺς ὑμῶν, ἀμείβοντες τὸν χρόνον τῆς Νηστείας, ἀξίως αἰτούμενοι, πάντας θαύσασθαι, τὸ ξύλον τοῦ ζωηρόρου Σταυροῦ, καὶ ἀσπάσασθαι ἀρρύτοις χεῖλεσι, καὶ ὀφθαλμοῖς, ἐκβοῶντας ψαλμικῶς· Κύριε δόξα σοι. Θεοτοκίον.

Ελπίς τοῦ Κόσμου ἀγαθή, Θεοτόκε Παρθένε, τὴν σὴν καὶ μόνην φοβεράν, προστασίαν αἰτούμεν· Σπλαγχνέσθητι εἰς ἀπερίστατον λαόν· δυσώπησον τὸν ἐλεήμονα Θεόν, ρύσθηται τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης ἀπειλῆς, μόνῃ εὐλογημένῃ.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριῳδία εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογεῖται δὲ καὶ ἡ δ'. Ὠδὴ.

Τριῳδίον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ δ'. Ἦχος πλ. β'. Χριστὸς μου δύναμις.

Νηστείαν δάκρυα, εὐχαῖς συμπάθειαν, εὐκαταίνυκτον ἡθος, γνώμην ὀρθὴν, βίου καθαρότητα, ἐπιδεικνόμεθα πιστοὶ, ὅπως δόξης ἀπολαύσωμεν.

Φωστῆρες φαίνοντες, τῷ στερεώματι τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας περιφανῶς, ὠφῆτε Ἀπόστολοι· διὸ φωτίσατε ἡμῶν, τὰς καρδίας θείῳ Πνεύματι.

Ως θεῖοι ἄνθρωποι, προσαναπτόμενοι, τῷ πυρὶ τῷ αὐτῷ τὰς ἐμπαθεῖς, ὕλας καταφλέξατε, τῶν καρδιῶν ἡμῶν σοφοὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀπόστολοι.

Θεοτοκίον.

Λυχνία ἄσβεστος, νυμφῶν ὁλόφωτε, Σεραφίμ ὑπερτέρα καὶ Χερουβίμ, ὄχημα Πανάμωμε, ἁμαρτωῶν με χαλεπῶν, καὶ κινδύνων ἐλευθέρωσον.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης.

Αμπλήρες θεοφανείας, Ἀπόστολοι τοῦ Σωτῆρος ἀναδειχθέντες, τῆς ἀγνοίας τὴν νύκτα ἐλύσατε, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν αἰθριασάντες, φωτίζετε τὴν Οἰκουμένην ταῖς πυριφθόγοις, θεαῖς διδασχαῖς ὑμῶν.

Τὸν Κόσμον διαδραμόντες, ἄλλος οὖν κατ' ἄλλα μέρος, εἰς μίαν πίστιν, πάντας συνήρῳσατε Ἀπόστολοι, καὶ μεταλαχόντες τὰ οὐράνια, χορεύετε, Χριστὸν ἀπαύστως ἐκδυσωποῦντες, τοῦ σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Δόξα.

Υἱὸν ἐκ Πατρὸς καὶ Πνεῦμα, δοξαῖω ὡς ἐξ ἡλίου φῶς καὶ ἀκτῖνα, τὸ μὲν γεννητῶς, ὅτι καὶ γέννημα, τὸ δὲ προβλητῶς, ὅτι καὶ πρόβλημα, συνάναρχον, μίαν οὐσίαν, προσκυνούμενον, ὑπὸ πάσης κτίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένος βρέφος τεκοῦσα, καὶ τὴν ἀγνείαν φρουροῦσα, Σεμνὴ σὺ ὠφθης, τὸν Θεὸν γεννήσασα καὶ ἄνθρωπον, ἕνα τὸν αὐτὸν ἐν ἐκατέρᾳ μορφῇ· τὸ θαῦμά σου Παρθενομήτορ, ἐκπλήττει πᾶσαν, ἀκοὴν καὶ ἔννοιαν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Προσεύχαις ὑμῶν ἁγίαις, Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου ἀξιώσωμεν, τὸν ζωποιοὺν Σταυρὸν προσπυξάσθαι, ἀγνοῖς καὶ τοῖς χεῖλεσι καὶ ὁμμασι, προκείμενον τοῖς ἐν τῷ Κόσμῳ, καὶ ὑπὸ πάντων, καταπροσκυνούμενον.

Ὁ Εἰρμός.

« **Α**κήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τέκτεσθαι, καὶ ἄνθρωποις δεικνυσθαι, καὶ ἔλεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοὴν σου, καὶ ἐφοβήην· »
« δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. »

Ὡδὴ ἡ. Ἐκ φλογὸς ταῖς ὁσίαις.

Μωϋσῆν ἡ ἡστέια, θεόπτην ἐδείξε, καὶ Ἡλίας πυρίνῳ, ἄρματι ἔλαβε· σπεῦσον λογισμῶν, βλαβερῶν ἐγκρατεύθητε, ὅπως χαμαιζήλου, ψυχὴ ῥυσθῆς ἀπάτης.

Ολισθαίνων τοῖς χεῖρῳ, προσεπενκτείνεμα, καὶ τῷ μῶλωπι τραῦμα, προσεπιτίθημι· ἴασαι Χριστέ τὴν λιθώδη μου πώρωσον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, Οἰκτίρμον ἱκεσίαις.

Οἱ τοῦ Κόσμου φωστῆρες, οἱ θαυμάστοι, τῶν παθῶν ὑμῶν μέγα, διασκεδάσατε, καὶ προσκυνηταῖς, τῆς λαμπρᾶς Ἀναστάσεως, δείξατε ὑμνοῦντας, τὸν Ἥλιον τῆς δόξης.

Θεοτοκίον.

Γενεαὶ γενεῶν σου, Θεομακάριστε, μακαρίζουσι πάλαι, ὡς προεφήτευσας· μόνη γὰρ βροτοῖς, τὸν μακάριον τέτοκας, Λόγον ἀπόρητως, ἐκ σοῦ σωματωθέντα.

Εἰρμός ἄλλος. Οἱ ὁσίοί σου Παῖδες.

Εν τῷ βυθῷ τῆς πλάνης τοὺς νηχομένους, ἀγρεύσαντες καλαίμῳ τῆς πίστεως, Ἀπόστολοι Κυρίου φέρετε τούτους, εὐλογοῦντας, ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας τὸν Κύριον.

Μεγάλη ἡ ἰσχὺς σου ἐν Ἀποστόλοις, ὅτι σκιαὶ καὶ σουδαρία αὐτῶν, ἰῶνται τοὺς ἀσθενοῦντας, εὐλογοῦντας, ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ανάρχῳ καὶ γεννῆσαι τε καὶ προόδῳ, Πατέρα προσκυνῶ τὸν γεννήσαντα, Υἱὸν δοξαῖω τὸν γεννηθέντα, ὑμνῶ τὸ συνεκλάμπον, Πατρί τε καὶ Υἱῷ Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὗν ἔτεκες Παρθένη ἀνερμηνεύτως, διαπαντός ὡς φιλάνθρωπον, μὴ διαλίπης δυσωποῦσα, ἵνα κινδύνων σώσῃ, τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Πῶς δωδεκαὶς ἁγία τῶν Ἀποστόλων, τὸν τίμιον Σταυρὸν καταξίωσον, ἀκατακρίτως με προσκυνῆσαι εὐλογοῦντα, ὑμνοῦντα, καὶ ὑπερυψοῦντα τὸν Κύριον.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

« **Ο**ἱ ὁσίοί σου Παῖδες ἐν τῇ καμένῳ, τὰ Χερουβίμ ἐμιμήσαντο, τὸν Τρισάγιον ὕμνον ἀναβοῶντες· Εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε τὸν Κύριον. »

Ὡδὴ δ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Θεὲ καὶ Κύριε, πολυέλεε, τὰ τῆς ἐμῆς καρδίας, ἀποκάθαρσον τραύματα, μετανοίας προσπλάττων μοι φάρμακα· ἥμαρτον, ἥμαρτόν σοι. ὀκτεῖρον σῶσόν με, ταῖς τῶν Ἀποστόλων σου εὐχαῖς, ὡς πολυέλεος.

Ο ρμαῖς ἀτόποις ἐξηκολούθησα, φρενοβλαβῶς καὶ ἔξω, ἐμαυτοῦ ὅλως γέγονα, ἡδονῶν τὸ τραχὺ σιτιζόμενος, καὶ τῆς σωτηριῶδους καθυστερούμενος, βρώσεως δ' ἄσματος Χριστοῦ· οἰκτεῖρον σῶσόν με.

Ψυχὴ κακίας μὴ καθαρεύουσα, καὶ ἡδονῶν σαυτὴν, φθοροποιῶν μὴ μακρύνουσα, τί ἀκαίρως ἀγάλλῃ νηστεύουσα; ταύτην γὰρ τὴν νηστείαν, οὐκ ἐξελέξατο, Κύριος ὁ μόνος, τὴν ἡμῶν θέλων διόρθωσιν.

Θεοτοκίον.

Φωτὶ τῷ θείῳ με φωταγωγήσον, ἡ τοῦ φωτός Παρθένε, Θεοτόκε λοχεύτρια, καὶ ψυχῆς μου τὸν ζόφον ἀπέλασον, ὅπως σε μακαρίζω, ἣν μακαρίζουσι, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων γενεαί, ὡς προσφήτησας.

Εἰρμός ἄλλος. Ἀσπόρου συλλήψεως.

Ο ἰ λόγῳ ἰδιῶται, σοφοὶ τῇ γνώσει ὥφθητε, πλοκαῖς τῶν λόγων, φιλοσόφων λύσαντες, ῥητόρων τὰς διπλόας, καὶ ψήφους ἀστρονόμων· διὸ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, μόνοι πάσης Οἰκουμένης, ἀνεδείχθητε Διδάσκαλοι.

Ο Πέτρος ῥητορεύει, καὶ Πλάτων, κατεσίγησε, διδάσκει Παῦλος, Πυθαγόρας ἔδυσε· λοιπὸν τῶν Ἀποστόλων, θεολογῶν ὁ δῆμος, τὴν τῶν Ἑλλήνων νεκρὰν φθογγὴν, καταθάπτει, καὶ τὸν Κόσμον, συνεγείρει πρὸς λατρείαν Χριστοῦ.

Δόξα.

Μόνου μονογεννήτωρ, μονογενοῦς Υἱοῦ Πατρὸς, καὶ μόνε μόνου, φῶς φωτός ἀπαύγασμα, καὶ μόνον μόνως μόνου, Θεοῦ ἁγίου Πνεῦμα, Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν· ὦ Τριάς μοναὶς ἀγία, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τῆ τέκνου σου, ἐκπλήττει με Πανάμωμε· πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπόρως τὸν ἄληπτον; εἰπέ πῶς παρθενεύεις, γεννήσασα ὡς μήτηρ; Τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λαβὼν, τὸ τικτόμενον προσκύνει· ὅσα θέλει γὰρ καὶ δύναται.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, τὸ ξύλον τὸ πανάγιον, ὃ τὴν τοῦ Κόσμου, σωτηρίαν ἦν θῆσεν, ἰδεῖν καὶ προσκυνῆσαι, πάντες ἀξιωθώμεν, ἀγνοῖς καὶ χεῖλεσι καὶ ψυχῇ, ἱκεσίαις ὑμῶν πάντων, τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Χριστῶ.

Ὁ Εἰρμός.

Ασπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητὸς ἀνάνδρου, ἀφθορος ἡ κύησις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς

φύσεις· θεὸς σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἰησοῦ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό. Ἦχος πλ. β'.

Τῆς υἱοθεσίας ἐκπεσὼν ὁ ἄσματος ἐγὼ, δουλοπρεπῶς χοίροις συνδιαττώμενος, καὶ μηδὲ τῆς αὐτῶν τροφῆς χορταζόμενος, ἐπανέρχομαι πρὸς σέ, τὸν Πατέρα τὸν εὖσπλαγχνον· ὅθεν ἐξῆλθον κακῶς, ὑποστρέφω καλῶς, ἐν μετανοίᾳ κραυγαῖζων· Ἡμαρτον εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ ἐνώπιόν σου Πάτερ· παραίσχου μοι ἐν ἐπιστροφῇ τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Τοὺς ἐκλεκτοὺς ἐθαυμάστωσε, καὶ Ἁγίους ὁ Θεὸς ἡμῶν. Ἀγαλλιᾶσθε, καὶ εὐφρανέσθε πάντες οἱ δούλοι αὐτοῦ· ὑμῖν γὰρ ἠτοίμασε τὸν στέφανον, καὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ. Ἀλλ' αἰτοῦμεν, καὶ ἡμῶν μὴ ἐπιλάβοισθε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, σὲ ἱκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος βαρὺς.

Εὰν ἀνομίας παρατηρήσῃς Φιλάνθρωπε, ποία σωτηρίας ἐλπὶς ἡμῖν; Ἀλλὰ τὴν σὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν, ὡς οἰκτίρμων τῷ λαῷ σου, κατὰπεμψον Κύριε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμός νγ'.

Ὁ Θεός, ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν με.

Στίχ. Ὁ Θεός, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΑ'. 10.

Οὕτω λέγει Κύριος· Ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἡ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί, καὶ ὁ ἀνίσταμενος ἄρχειν ἐθνῶν· ἐπ' αὐτῷ ἔθνη ἐλπιούσα, καὶ ἔσται ἡ ἀνάπαυσις αὐτῆς, τμὴ. Καὶ ἔσται τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, προσθήσει ὁ Κύριος τοῦ δεῖξαι τὴν χεῖρα αὐτοῦ, τοῦ ζηλωσαὶ τὸ καταλαβεῖν ὑπόλοιπον τοῦ λαοῦ, ὃ ἂν καταλειφθῇ ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων, καὶ ἀπὸ Αἰγύπτου, καὶ ἀπὸ Βαβυλῶνος, καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας καὶ ἀπὸ Ἑλαμιτῶν, καὶ ἀπὸ ἡλίου ἀνατολῶν, καὶ ἐξ Ἀραβίας. Καὶ ἀρεῖ σημεῖον εἰς τὰ ἔθνη, καὶ συναξει τοὺς ἀπολωμένους Ἰσραὴλ, καὶ τοὺς διεσπαρμένους Ἰουδα συναξει ἐκ τῶν τεσσάρων

ρων περύγων εἰς γῆς. Καὶ ἀφαιρεθήσεται ὁ ζῆλος Ἐφραΐμ, καὶ οἱ ἐχθροὶ Ἰουδα ἀπολοῦνται. Καὶ ἔσται τῷ Ἰσραὴλ, ὡς τῇ ἡμέρᾳ, ὅτε ἐξῆλθεν ἐκ γῆς Αἰγύπτου. (Κεφ. ΙΒ'. 4). Καὶ ἐρεῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· Εὐλογῶ σε, Κύριε· διότι ὠργίσθης μοι, καὶ ἀπέστρεψας τὸν θυμὸν σου, καὶ ἠλέησάς με. Ἰδοὺ, ὁ Θεὸς με σωτήρ με πεποιοῦντός εἶσομαι ἐπ' αὐτῷ, καὶ σωθήσομαι ἐν αὐτῷ, καὶ οὐ φοβηθήσομαι· διότι ἡ δόξα μου, καὶ ἡ αἰνεσίς μου Κύριος, καὶ ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς νδ'.
Εὐνώτισαι, ὁ Θεός, τὴν προσευχήν μου.
Στίχ. Πρόσχες μοι, καὶ εἰσακούσόν μου.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Τριωδίου, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Σῶτερ ὁ ἀληθὴς γλυκασμός, ὁ τὰ πικρότατα Μερράς παλαι ὕδατα, γλυκαίνας, τυποῦντι τότε, ξύλῳ τοῦ θείου Σταυροῦ, ἀπλωθεὶς ἐν τούτῳ, ὡς εὐδόκησας, χολῆς ἀπεγεύσω δέ, τὴν πλευράν ἐκκεντούμενος, ἐξ ἧς τῷ Κόσμῳ, ὕδωρ βρύει ἀφέσεως, εἰς ἀνάπλασιν, τοῦ βροτείου φυράματος· ὅθεν δοξολογοῦμέν σου, τὴν ἀφατον δύναμιν, καὶ δυσωποῦμεν· Παράσχου, ἡμῖν τὸν φόβον σου Κύριε, καιρῷ τῆς Νηστείας, καὶ συγχώρησιν πταισμάτων, καὶ μέγα ἔλεος.
Ὁμοιον.

Λόγε ὁ ἀπλωθεὶς ἐν σταυρῷ, ἐπισυναίγων τὰ μακρὰν διεστῶτά σου, ὑψώσας τὸν λογισμόν μου, ἀπὸ κοπρίας παθῶν, ἀρεταῖς παντοίαις, καταπλούτισον, διδούς τῇ καρδίᾳ μου, τὸν ἀγνότατον φόβον σου, καὶ τῇ ψυχῇ μου, τὴν τελείαν ἀγάπην σου, τῆς πρὸς σάρκα με, ἀγαπήσεως τέμνουσαν· ὅπως δι' ἐγκρατείας σοι, εὐχῆς καὶ δεήσεως, ἐν ταῖς παρούσαις ἡμέραις, εὐαρεστήσω καὶ βλέψω σου, φαιδρῶς τὴν ἡμέραν, τῆς Ἐγέρσεως, λαμβάνων, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον Προσόμοιον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος α'. Νεφέλην σε φωτός.

Τὴν τρίτην τῶν σεπτῶν, Νηστεῶν Ἑβδομάδα, Χριστέ Λόγε παράσαντες, τὸ ξύλον τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ σου, κατιδεῖν ἀξίω-

σον ἡμᾶς, καὶ σεπτῶς προσκυνῆσαι, καὶ ᾄσαι ἐπαξίως, δοξάσαι τὸ κράτος σου, ὑμνῆσαι τὰ Παῖθῃ σου, προφθάσαι τὴν ἐνδοξὸν καθαρῶς, καὶ αἰγίαν Ἀνάστασιν, τὸ Πάσχα τὸ μυστικόν, δι' οὗ Ἀδάμ ἐπανήλθεν, εἰς τὸν Παράδεισον.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.

Ψαλμὸς νε'.

Εὐλήσόν με, ὁ Θεός, ὅτι κατεπάτησέ με ἄνθρωπος.

Στίχ. Κατεπάτησάν με οἱ ἐχθροί μου ὅλην τὴν ἡμέραν.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ζ'. 11.

Εγένετο ἐν τῷ ἑξακοσιοστῷ ἔτει, ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Νῶε, τοῦ δευτέρου μηνός, ἐβδόμη καὶ εἰκάδι τοῦ μηνός· τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ ἐρράγησαν πᾶσαι αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου, καὶ οἱ καταρράκται τοῦ Οὐρανοῦ ἠνεψύχθησαν. Καὶ ἐγένετο ὁ ὕετός ἐπὶ τῆς γῆς τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας. Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ εἰσῆλθε Νῶε, Σὴμ, Χαμ, Ἰάφεθ οἱ υἱοὶ Νῶε, καὶ ἡ γυνὴ Νῶε, καὶ αἱ τρεῖς γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν κιβωτόν· καὶ πάντα τὰ θηρία κατὰ γένος, καὶ πάντα τὰ κτήνη κατὰ γένος, καὶ πᾶν ἔρπετόν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ γένος, καὶ πᾶν ὄρνεον πετεινὸν κατὰ γένος αὐτοῦ, εἰσῆλθον πρὸς Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν, δύο δύο, ἄρσεν καὶ θῆλυ, ἀπὸ πάσης σαρκός, ἐν ᾧ ἔστι πνεῦμα ζωῆς. Καὶ τὰ εἰσπορευόμενα, ἄρσεν καὶ θῆλυ, ἀπὸ πάσης σαρκός, εἰσῆλθε, καθὰ ἐνετείλατο Κύριος ὁ Θεός τῷ Νῶε· καὶ ἔκλεισε Κύριος ὁ Θεός τὴν κιβωτόν ἐξώθεν αὐτοῦ. Καὶ ἐγένετο ὁ κατακλυσμὸς τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐπληθύνθη τὸ ὕδωρ, καὶ ἐπῆρε τὴν κιβωτόν, καὶ ὑψώθη ἀπὸ τῆς γῆς· καὶ ἐπεκράτει τὸ ὕδωρ, καὶ ἐπληθύνετο σφόδρα ἐπὶ τῇ γῆς· καὶ ἐπεφέρετο ἡ κιβωτὸς ἐπάνω τοῦ ὕδατος, τὸ δὲ ὕδωρ ἐπεκράτει σφόδρα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐκαλύψε πάντα τὰ ὄρη τὰ ὑψηλά, ἃ ἦν ὑποκάτω τοῦ Οὐρανοῦ. Πεντεκαίδεκα πῆχεις ὑπεράνω ὑψώθη τὸ ὕδωρ, καὶ ἐπεκαλύψε πάντα τὰ ὄρη τὰ ὑψηλά. Καὶ ἀπέθανε πᾶσα σὰρξ κινούμενη ἐπὶ τῆς γῆς τῶν πετεινῶν, καὶ τῶν κτηνῶν, καὶ τῶν θηρίων, καὶ πᾶν ἔρπετόν κινούμενον ἐπὶ τῆς

γῆς· καὶ πᾶς ἄνθρωπος, καὶ πάντα ὅσα ἔχει πνοὴν ζωῆς, καὶ πᾶν ὃ ἦν ἐπὶ τῆς ξηραῖς, ἀπέθανε. Καὶ ἐξήλειψε πᾶν τὸ ἀνάστημα, ὃ ἦν ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους, καὶ ἑρπετῶν, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ Οὐρανοῦ· καὶ ἐξηλείφθησαν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ κατελείφθη Νῶε μόνος, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ κιβωτῷ. Καὶ ὑψώθη τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς γῆς, ἡμέρας ἑκατὸν πενήκοντα. (Κεφ. Η'. 1). Καὶ ἐμνήσθη ὁ Θεὸς τοῦ Νῶε, καὶ πάντων τῶν θηρίων, καὶ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ πάντων τῶν πετεινῶν, καὶ πάντων τῶν ἑρπετῶν, ὅσα ἦν μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ κιβωτῷ· καὶ ἐπήγαγεν ὁ Θεὸς πνεῦμα ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἐκόπασε τὸ ὕδωρ. Καὶ ἐπεκαλύφθησαν αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου, καὶ αἱ καταρράκται τοῦ Οὐρανοῦ· καὶ συνεσχέθη ὁ ὕψος ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἐνεδίδου τὸ ὕδωρ, πορευόμενον ἀπὸ τῆς γῆς· καὶ ἤλαττον ἔτο τὸ ὕδωρ, μετὰ ἑκατὸν πενήκοντα ἡμέρας.

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς. Ψαλμὸς νς'.

Εἰλήσόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με, ὅτι ἐπὶ σοὶ πέποιθεν ἡ ψυχὴ μου.

Στίχ. Καὶ ἐν τῇ σκιᾷ τῶν πτερύγων σου ἐλπῶ, ἕως οὗ παρέλθῃ ἡ ἀνομία.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ'. 4.

Υἱὸς σοφὸς εὐφραίνει πατέρα, υἱὸς δὲ ἄφρων λύπη τῇ μητρί. Οὐκ ὠφελήσουσι θησαυροὶ ἀνόμους, δικαιοσύνη δὲ ρύσεται ἐκ θανάτου. Οὐ λιμοκτονήσει Κύριος ψυχὴν δικαίαν, ζωὴν δὲ ἀσεβῶν ἀνατρέψει. Πενία ἄνδρα ταπεινοί· χεῖρες δὲ ἀνδρείων πλουτίζουν. Δισσώθη ἀπὸ καύματος υἱὸς νοήμων· ἀνεμόφθορος δὲ γίνεται ἐν ἀμνητῷ υἱὸς παρανόμος. Εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν δικαίου· στόμα δὲ ἀσεβῶν καλύψει πένθος ἄωρον. Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων· ὄνομα δὲ ἀσεβοῦς σβέννυται. Σοφὸς ἐν καρδίᾳ δέξεται ἐντολαί· ὁ δὲ ἄστυγος χεῖλεσι σκολιάζων ὑποσηκισθήσεται. Ὅς πορεύεται ἀπλῶς, πορεύεται πεποιθώς· ὁ δὲ διαστρέφων ταῖς ὁδοῦς αὐτοῦ, γνωσθήσεται. Ὁ ἐννεύων ὀφθαλμοῖς μετὰ δόλου, συνάγει ἄνδράσι λύπας· ὁ δὲ ἐλέγχων μετὰ παρρησίας, εἰρηνοποιεῖ. Πηγὴ ζωῆς ἐν χειρὶ δικαίου· στόμα δὲ ἀσεβοῦς καλύψει ἀπώλεια. Μῖσος ἐγείρει νεῖκος· πάντας δὲ τοὺς μὴ φιλονεικοῦντας καλύψει φιλία. Ὅς ἐκ χειλέων προσφέρει σοφίαν, ῥάβδῳ τύπτει ἄνδρα ἀκαίρδιον. Σοφοὶ κρύψουσιν αἴσθησιν· στόμα δὲ προπετοῦς

ἐγγίζει συντριβῇ. Κτῆσις πλουσίων, πόλις ὀχυρά· συντριβὴ δὲ ἀσεβῶν, πενία. Ἔργα δικαίων ζωὴν ποιεῖ, καρπὸς δὲ ἀσεβῶν, ἀμαρτίας. Ὁδοὺς δικαίας ζωῆς φυλάσσει παιδεία· παιδεία δὲ ἀναξέλεγκτος πλανᾶται. Καλύπτουσιν ἔχθραν χεῖλη δίκαια· αἱ δὲ ἐκφέροντες λοιδορίας, ἀφρονέστατοί εἰσιν. Ἐκ πολυλογίας οὐκ ἐκφεύξῃ ἀμαρτίαν· φειδόμενος δὲ χειλέων, νοήμων ἔσθ. Ἄργυρος πεπυρωμένος γλῶσσα δικαίου· καρδία δὲ ἀσεβοῦς ἐκλείψει. Χεῖλη δικαίων ἐπίστανται ὑψηλά· οἱ δὲ ἄφρονες ἐν ἐνδείᾳ τελευτῶσιν. Εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν δικαίου· αὕτη πλουτίζει, καὶ οὐ μὴ προστεθῇ αὐτῇ λύπη ἐν καρδίᾳ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δις.

Ἦχος πλ. β'.

Ἡ ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, κρεμασθεῖσα ζωὴ τῶν ἀπάντων, Χριστέ ὁ Θεός, ζωοποίησόν μου τὴν ψυχὴν, τεθανατωμένην τοῖς παραπτώμασι· καὶ μὴ παντελῶς ἀπολέσθαι, τὸ σὸν συγχωρήσης πρόβατον, ὁ Ποιμὴν ὁ καλός· ἀπεσκήρτησα γὰρ τῶν σῶν ἐντολῶν, καὶ τὸν τῆς ἀναμαρτησίας πλουτόν, ὃν ἐδωρήσω μοι, δισκόρπισα φιλαμαρτήμονι προαιρέσει· διεφθάρην τε, καὶ ἐβδελύχθην, ἐν τοῖς τῆς ἀσωτείας ἐπιτηδεύμασι. Ἀλλ' ἀνακαίνισόν με, πρὸς μετάνοιαν ἐλκύσας, ὁ μόνος πολυέλεος.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἡρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ορῶσά σε σταυρούμενον, Χριστέ, ἡ σὲ κηρύσσασα, ἀνεβόα· Τί τὸ ξένον, ὃ ὀρῶ, μυστήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις σαρκὶ κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ;

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὁρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Σταυρώσιμα καὶ Σταυροθεοτοκίον, τὰ τοῦ Ἦχου· καὶ μετὰ τὴν β'. τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῷ τῆς βρώσεως ξύλῳ, πάλαι θανέντες βροτοί, τῷ Σταυρῷ σοι οἰκτίρμον, ἀνεζωώθημεν· οὐ τῇ δυνάμει Ἀγαθῆ, ἡμᾶς ἐνίσχυσον, τῆς ἐγκρατείας τὸν καιρὸν, ἐν κατανύξει διαλ-

θεῖν, ποιούντας τὸ θέλημα σου, καὶ κατιδεῖν
τὴν ἡμέραν, τῆς λαμπροφύρου Ἀναστάσεως.

Δόξα. Πάλιν τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Εν Σταυρῷ σε ὀρώσα, Χριστέ ἡ Μήτηρ σου,
ἐκουσίως ἐν μέσῳ, ληστῶν κρεμάμενον,
καὶ κοπτομένη μητρικῶς, τὰ σπλάγχνα ἔλε-
γεν· Ἀναμάρτητε Υἱέ, πῶς ἀδίκως ἐν σταυρῷ
ὥσπερ κακοῦργος ἐπάγης, τὸ τῶν ἀνθρώπων
ὁ θεῶν, ζωῶσαι γένος ὡς εὐσπλαγχνος;

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Ίχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τὴν σάρκα καθαρθέντας, ὑπὸ τῆς ἐγκρα-
τείας, καὶ ἐν προσευχαῖς ἐλλαμφθέντας,
τὰς ψυχὰς ἡμῶν Κύριε, τὸν τίμιον Σταυρόν
σου καὶ σεπτόν, ἀξιώσαν θεάσασθαι ἡμᾶς,
καὶ ἐν φόβῳ προσκυνῆσαι, ἐν ὑμνωδίαις ᾄ-
δοντας καὶ λέγοντας· Δόξα τῷ ζωφόρῳ σου
Σταυρῷ, δόξα τῇ θεῇ Λόγῃ σου, ὅθεν ἀνε-
ζωώθημεν, μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἄρνα ἐπὶ ξύλου, ἡ Ἀμναῖς θεωροῦσα,
μετὰ ληστῶν μακρόθυμε, σταυρούμενόν
σε Λόγε, καὶ λόγῃ ἐκκεντούμενον πλευραῖν,
ἠλάλαξε βοῶσα μητρικῶς· Τί τὸ ξένον καὶ
φρικῶδες, Ἰησοῦ μου μυστήριον; πῶς καλύπτῃ
ταῖς φω, ὁ ἀπερίγραπτος Θεός; ἄφραστον τὸ
τελούμενον! μή με τὴν τεκοῦσαν μόνην εἰσῆς,
Υἱέ μου γλυκύτατε.

Οὐ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ Τριῳδία εἰς τὴν
ταξὶν αὐτῶν. Στιχολογεῖται δὲ καὶ ἡ ε'. Ὡδή.

Τριῳδιον, ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ὡδή ε'. Ίχος πλ. α'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Πασαί με Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι, τῷ μῶλωπί
σου, τοὺς τῆς ψυχῆς μου, ἐκκαθάρας μώ-
λωπας, ὁ σαρκὶ τὰ πάθη, Χριστέ καταδε-
ξάμενος.

Εὖς ἐθεάσατο, σαρκὶ κρεμάμενον, Χριστέ
ἐν ξύλῳ, τὸ φῶς εἰς σκότος, μετέβαλεν
ἥλιος· καὶ γῆ, ἐσαλεύθη, καὶ πέτραι διερρά-
γησαν.

Ακανθοφορήσασαν, καὶ χερσωθεῖσάν μου,
ψυχὴν παντοίων, παθῶν ἰδέαις, Κύριε
καθαίρισον, ὁ στεφθεὶς ἀκαίνθαις, δι' αἵραν ἀ-
γαθότητα.

Θεοτοκίον.

Νέον ἀπεκύησας, ὡς βρέφος Πάναγνε, τὸν
Πλαστοργόν μου· ὃν δυσωποῦσα, πεπα-
λαιωμένον με, ἐν πολλῇ κακίᾳ ἀνακαινίσαι
δέομαι.

Ἔτερον, ποίημα τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Ίχος α'. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες.

Εν τῷ τόπῳ τῇ Κρανίου, Ἰουδαῖοί σε σταυ-
ρώσαντες Χριστέ, ἐκίνουν κεφαλὰς αὐ-
τῶν, γελῶντες μυκτηρίζοντες. Σὺ δὲ ἠνέσχου,
εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Εν τῷ τίτλῳ τοῦ Σταυροῦ σου, ἐπιγράψας
ὁ Πιλάτος, τρισσῶς τὸν ἕνα τῆς Τριάδος
σε, ἐκὼν παθόντα ἐδήλου, ὑπὲρ τῆς πάντων
σωτηρίας Χριστέ.

Δόξα.

Τῆς ὑπερφώτου Τριάδος, τὸ τρισήλιον ὑμνή-
σωμεν πιστοί, φῶς τὸν Πατέρα σέβοντες,
φῶς τὸν Υἱὸν δοξαῖζοντες, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα
καταγγέλλοντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν Ἀγγέλων ἀνωτέρων, ὁ ἐκ σοῦ τεχθεὶς
σε ἔδειξε Σεμνή· ὃν γὰρ ἐκείνοι τρέμου-
σιν, ὡς Θεῷ ἀτενίσαι, σὺ ἀγκαλιζῇ ὡς Υἱόν
σου Ἀγνή.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ο Σταυρὸς ὁ πάνσεπτος, ὁ σωτήριος τοῦ
Κόσμου φυλακτήρ, φρούρησόν με νηστεύον-
τα, καὶ ἀξίον ἀναδείξον, τῆς σῆς ἀχράντου
προσκυνήσεως.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**κ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, ἀνυμνοῦμέν σε
• Χριστέ ὁ Θεός, τὸν δι' ἡμᾶς πτωχεύ-
• σαντα, καὶ σταυρόν καὶ θάνατον, ἐν τῇ
• σαρκὶ σου ὑπομείναντα.

Ὡδή η'. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Πλώσας σταυρῷ, τὰς σὰς Χριστέ παλά-
μας, χειρὸς τοῦ Προπάτορος, τὸ ἀκρατὲς
ἀναιρῶν· ξύλῳ δὲ ξύλου ἰάσω τὴν κατάραν·
ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σοὶ τῷ θελητῇ, τῆς σωτηρίας Λόγε, προσπί-
πτω· θελήματα τὰ πονηρότατα, παῦσον
ἐν τάχει, ἐκ τῆς ἐμῆς καρδίας, ὁ σταυρόν καὶ
πάθη, θελήσει ὑπομείνας.

Ασῶτον ζωὴν, ῥερυπωμένον βίον, ποθήσας
ἡμαῦρωμαι, ἐγὼ ὁ ἄσῶτος· λάμψον ἀ-
κτίνα, ἐπιστροφῆς μοι Λόγε, ὁ ἡλίου φέγγος,
τῷ πάσχεν ἀμαυρώσας.

Θεοτοκίον.

Παῦσον τῆς ἐμῆς, πολυδύνου παῖσαν, καρ-
δίας τὴν καίκωσιν, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ· θραῦσον δαιμόνων, τὰ βέλη καὶ τὰ
τόξα, τῶν ἐκπολεμούντων, τὴν ταπεινὴν ψυ-
χὴν μου.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν τοὺς ὑμνολόγους.

Τί σοι παθόντι προσενέγκωμεν, τῷ τῶν ἀ-
πάντων Δεσπότῃ, ἡμεῖς αἱ τάλαντες; δι'

ἡμᾶς γὰρ σταυρόν καταδέξω Χριστέ, ὑμνοῦμεν τοῦ ὑπερμετρήτου, ἐλέους σου τὴν χάριν.

Ἐπὶ ξύλου ἐπαράτου Χριστέ, Ἰουδαῖοί σε κτείναντες φθόνῳ, οὐκ ἐλυμνῆσαντο, τὸ τῆς δόξης σε κράτος παραινέμοι· ὑπαίρχεις γὰρ πάντων Δεσπότης, παθῶν ἐθελουσίως.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

τῆς ὑπερουσίου Θεότητος, τρία πρόσωπα σέβω, Πατέρα τὸν προάναρχον, τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τῇ φύσει, ἀτμήτον οὐσίαν, δοξαῖω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦν τῶν Οὐρανῶν ὑψηλοτέρα, καὶ Χερουβὶμ ὑπερτέρα, τὴν ἀγιόπρωτον, καὶ ἀμίαντον Κόρη, τοῦ πάντων Θεοῦ ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τρισμακάριστε Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ, τὸ οὐρανόγραφον ἦκος, ὃ ἐκ τῆς γῆς ἡμῖν ἐκβλαστήσας, τῆς σῆς προσκυνήσεως, ἀξίως δεῖξον ἡμᾶς πάντας νηστεία καθαρθέντας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

Ἦν τοὺς ὑμνολόγους ἐν καμίνῳ, διαφυλάξαντα Παῖδας, καὶ τὴν βροντῶσαν καμινον, μεταβαλόντα εἰς δρόσον, Χριστόν· τὸν Θεόν ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ 2. Ἡσαΐα χόρευε.

τὴν λιθῶδη πώρωσιν, τῆς ψυχῆς μου, εὐσπλαγγνε Σωτῆρ, ἀπόπλυνον καὶ πηγὴν, δός μοι ἀγαθὲ, Δείας κατανύξεως, ὃ ἐκ πλευρᾶς, βλύσας μοι ζωὴν, καὶ τὸ ἀνθρώπινον, ἀνεκλύσας πρὸς σέ Κύριε.

Ἐμαυτὸν ἀπέρριψα, εἰς τὰ βάθη, τῶν ἀμαρτιῶν, τὰ ὕψη καταλιπὼν, τὰ τῶν ἀρετῶν· ἀλλ' ἐλκυσον, σῶσόν με, ὃ ἀνελθὼν, ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, καὶ τὸ ἀνθρώπινον, ἀνεκλύσας πρὸς σέ Κύριε.

Γλυκασμὸς ὢν Κύριε, καὶ ἡδύτης, ὡς Δημιουργός, χολῆς ἐγεύσω Χριστέ, τὴν ἐξ ἡδονῆς, ὑπάρξασαν ἐκπτωσιν, τοῖς ἐξ Ἀδαμ, σὺ ἐπανορθῶν· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε, οἱ σωθέντες σου τοῖς πάθεσι.

Θεοτοκίον.

Παναγία Δέσποινα, ἡ ἐλπίς μου καὶ καταφυγή, τὰ τραύματα τῆς ἐμῆς, ἰάσαι ψυχῆς, τὸν νοῦν μου εἰρήνευσον· ἵνα καὶ γώ,

χαίρων ἀνυμνῶ, τὰ μεγαλεῖά σου, Θεοτόκε αἰεπάρθена.

Εἰρμός ἄλλος. Σὲ ἦν περ εἶδε Μωϋσῆς.

Σὲ ὃν οἱ ἄνομοι Χριστέ, περιέβαλον παικτῶς, πορφύραν καὶ στέφανον, ὡς Βασιλέα παίοντες, καλαίμῳ τὴν κάραν σου, σταυροῦντες φθόνῳ, καὶ χολὴν ποτίζοντες, ὕμνοις πάντες πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Σὲ ὃν περ ἥλιος ἰδὼν, πεπονθότα ἐν σταυρῷ, τὸ φῶς ἐναπέκρυψε, πάσης ὁμοῦ τῆς κτίσεως, Δεσπότης ταῖς ὕβρεσι συγκλονουμένης, καὶ σχιζομένης τῶν πετρῶν, ὕμνοις Χριστέ Σωτῆρ μεγαλύνομεν.

Δόξα.

Φῶς καὶ ζωὴ καὶ παντουργός, ἡ τρεσθίως Μονὰς, Θεός τε καὶ Κύριος, φωτὶ ἐνὶ λαμπτόμενος, τρισὶ συναστράπτων τοῖς χαρὰ κτῆρσιν, ἐν μιᾷ Θεότητι· ταύτην πάντες πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ ἦν Δαυὶδ ὁ μελωδός, προσκήρυξε Σιών, ἐν ἧπερ κατώκησεν, ὁ Οὐρανοῖς ἀχώρητος, καὶ ἀνεδομήσατο, ἐκ τῆς σαρκὸς σου, Κόσμου ἱλαστήριον, ὕμνοις Μῆτερ ἀγνὴ μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σοῦ τὸν Σωτήριον Σταυρόν, τὸν φωστῆρα τῶν πιστῶν, ἀξιώσον Κύριε, δι' ἐγκρατείας τρέχοντας, προφθάσαι θεάσασθαι, καὶ προσκυνῆσαι, εἰς ἀγιασμόν ἡμῶν· ἵνα σε δι' αὐτοῦ μεγαλύνωμεν.

Ὁ Εἰρμός.

Σὲ ἦν περ εἶδε Μωϋσῆς, ἀκατάφλεκτον βῆτον, καὶ κλῆμακα ἔμφυχον, ἦν Ἰακώβ τεθέαται, καὶ πύλην οὐράκιον, δι' ἧς διήλθε Χριστός ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὕμνοις Μῆτερ ἀγνὴ μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἠγίου.

Εἰς τὰ Ἀπόστ. τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Ἠχος πλ. β'.

τῆς πατρικῆς δωρεᾶς διασκορπίσας τὸν πλοῦτον, ἀσωτία τὸν βίον κατηνάλωσα, τοῖς πονηροῖς λογισμοῖς τῆς ἀμαρτίας μου συναπαχθεῖς· καὶ γλυκασμῷ ἐμπαθείας ἐνηδόμενος, τοῖς ἀνοήταις κτήνεσιν ὁμοιωθὴν, τῇ τῶν σωτηρίων ἐντολῶν παραθείσει. Ἀλλ' ὁ ἐπὶ σταυροῦ κρεμασθῆναι, δι' ἐμὲ εὐδοκήσας Χριστέ ὁ Θεός, μὴ ἀποκηρύξης με τῆς σῆς υἱοθεσίας, ἀλλ' ἐπιστρέφοντα δέξαι, ὡς τὸν Ἀσωτὸν Υἱόν, καὶ σῶσόν με.

Δὲς.

Μαρτυρικόν.

Κύριε, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Μαρτύρων σου, πάσα ἡ Κτίσις ἐορτάζει· Οὐρανοὶ ἀγαλλονται σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἡ γῆ εὐφραίνεται σὺν τοῖς ἀνθρώποις· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τριήμερος ἀνέστης.

Πάναγνος ὡς εἶδές σε, ἐπὶ σταυροῦ κρεμáμενον, θρηνωδοῦσα ἀνεβόα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου Τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Εἰς τὴν Τριθέκην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος πλ. δ'.

Λόγω τὰ πάντα σὴ κατηρτίσω δυνάμει ὁ Θεός, καὶ εἰς τὸ εἶναι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος παρήγαγες ἡμᾶς. Μὴ παραδώῃς ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἀναμάρτητε Κύριε δεόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμός νζ'.

Εἰ ἀληθῶς ἄρα δικαιοσύνην λαλεῖτε, εὐθείας κρίνατε, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων.

Στίχ. Εὐφρανθήσεται δίκαιος, ὅταν ἴδῃ ἐκδίκησιν.

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΓ'. 2.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ἐπ' ὄρους πεδινοῦ ἄρατε σημεῖον, ὑψώσατε τὴν φωνὴν αὐτοῖς μὴ φοβεῖσθε, παρακαλεῖτε τὴν χειρὶ, ἀνοίξατε οἱ ἄρχοντες. Ἐγὼ συντάσσομαι, καὶ ἐγὼ ἄγω αὐτούς· γίγαντες ἔρχονται πληρῶσαι τὸν θυμὸν μου, χαίροντες ἅμα καὶ ὑβρίζοντες. Φωνὴ ἐθνῶν πολλῶν, φωνὴ βασιλείων καὶ ἐθνῶν συνηγμένων. Κύριος Σαβαώθ ἐντέταλται ἐθνὴ ὀπλομάχῳ, ἔρχεσθαι ἐκ γῆς πόρρωθεν ἀπ' ἄκρου Σεμελίου τοῦ Οὐρανοῦ, Κύριος καὶ οἱ ὀπλομάχαι αὐτοῦ, καταφθεῖραι πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην. Ὁλολύζετε· ἐγγὺς γὰρ ἡμέρα Κυρίου, καὶ συντριβὴ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἦξει. Διὰ τοῦτο πᾶσα χεὶρ ἐκλυθήσεται, καὶ πᾶσα ψυχὴ ἀνθρώπου δειλιάσει. Ταραχθήσονται οἱ πρέσβεις, καὶ ὠδίνες αὐτοὺς ἔξουσιν, ὡς γυναῖκός τικτούσης· καὶ συμφοράσουσιν ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον, καὶ ἐκστήσονται, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν ὡς φλόξ μεταβαλοῦσιν. Ἰδοὺ γὰρ ἡμέρα Κυρίου ἔρχεται ἀνίατος, θυμοῦ καὶ ὀργῆς, δεῖναι τὴν Οἰκουμένην ἔρημον, καὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἀπαλεῖσαι ἐξ αὐτῆς. Οἱ γὰρ ἀστέρες τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ὁ Ὠρίων, καὶ πᾶς ὁ κόσμος τοῦ

Οὐρανοῦ, τὸ φῶς αὐτῶν οὐ δώσουσι· καὶ σκοτισθήσεται τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος, καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φῶς αὐτῆς. Καὶ ἐντελοῦμαι τῇ Οἰκουμένῃ ὅλη κακὰ, καὶ τοῖς ἀσεβέσι τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν· καὶ ἀπολώ ὕβριν ἀνόμω, καὶ ὕβριν ὑπερηφάνων ταπεινώσω. Καὶ ἔσονται οἱ καταλελειμμένοι ἐντιμοὶ μᾶλλον, ἢ τὸ χρυσίον τὸ ἄπυρον· καὶ ἄνθρωπος μᾶλλον ἐντιμος ἔσται, ἢ ὁ λίθος ὁ ἐκ σαπφείρου. Ὁ γὰρ Οὐρανὸς θυμωθήσεται, καὶ ἡ γῆ σεισθήσεται ἐκ τῶν Σεμελίων αὐτῆς, διὰ θυμὸν ὀργῆς Κυρίου Σαβαώθ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἣ ἂν ἐπέλθῃ ὁ θυμὸς αὐτοῦ.

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς. Ψαλμός νη'.

Ἐξελοῦμε ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, ὁ Θεός.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἀντιλήπτωρ μου εἶ, ὁ Θεός μου τὸ ἔλεός μου.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν πρῶτον τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό.

Ἦχος βαρύς.

Αῥώτου δίκην ἀπέστην, τῆς χάριτός σου Κύριε· καὶ τὸν πλοῦτον δαπανήσας τῆς χρηστότητος, ἐπὶ σὲ ἔδραμον, εὐσπλαγγῆ κραινάζων σοι· Ὁ Θεός ἡμάρτον ἐλέησόν με. Εἶτα τὰ δ'. Μαρτυρικὰ τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια δ'. Δόξα, τὸ Νεκρώσιμον, καὶ νῦν, Θεοτοκίον, τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ, Φῶς ἱλαρόν, καὶ εὐθὺς·

Εἰσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμός νθ'. Δός ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, καὶ ματαία σωτηρία ἀνθρώπου.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἀπώσω ἡμᾶς, καὶ καθεῖλες ἡμᾶς.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Η'. 3.

Εκάθισεν ἡ κιβωτός ἐν μηνὶ τῷ εἰσδόμῳ, εἰσδόμῃ καὶ εἰκάδι τοῦ μηνός, ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ Ἀραράτ. Τὸ δὲ ὕδωρ πορευόμενον ἡλαττοῦντο ἕως τοῦ δεκάτου μηνός. Ἐν δὲ τῷ δεκάτῳ μηνί, τῇ πρώτῃ τοῦ μηνός, ὤφθησαν αἱ κεφαλαὶ τῶν ὄρων. Καὶ ἐγένετο μετὰ

τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἠνέωξε Νῶε τὴν θυρίδα τῆς κιβωτοῦ, ἣν ἐποίησε. Καὶ ἀπέστειλε τὸν κόρακα τοῦ ἰδεῖν, εἰ κεκόπανε τὸ ὕδωρ· καὶ ἐξελθὼν, οὐκ ἀνέστρεψεν, ἕως τοῦ ξηρανθῆναι τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς. Καὶ ἀπέστειλε τὴν περιστερὰν ὀπίσω αὐτοῦ ἰδεῖν, εἰ κεκόπανε τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς. Καὶ οὐχ εὐρούσα ἡ περιστερὰ ἀνάπαυσιν τοῖς ποσὶν αὐτῆς, ὑπέστρεψε πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν κιβωτόν, ὅτι ὕδωρ ἦν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς· καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ἔλαβεν αὐτήν, καὶ εἰσήγαγεν αὐτήν πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν κιβωτόν. Καὶ ἐπισχὼν ἔτι ἡμέρας ἑπτὰ ἑτέρας, πάλιν ἐξαπέστειλε τὴν περιστερὰν ἐκ τῆς κιβωτοῦ. Καὶ ἀνέστρεψε πρὸς αὐτὸν ἡ περιστερὰ τὸ πρὸς ἑσπέραν, καὶ εἶχε φύλλον εἰλαίας, κάρφος ἐν τῷ στόματι αὐτῆς· καὶ ἔγνω Νῶε, ὅτι κεκόπανε τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς. Καὶ ἐπισχὼν ἔτι ἡμέρας ἑπτὰ ἑτέρας, πάλιν ἐξαπέστειλε τὴν περιστερὰν, καὶ οὐ προσέθετο τοῦ ἐπιστρέψαι πρὸς αὐτὸν ἔτι. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἔκτῳ καὶ ἑξακοσιοστῷ ἔτει ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Νῶε, τοῦ πρώτου μηνὸς μιᾶ τοῦ μηνός, ἐξέλιπε τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς. Καὶ ἀπεκαλύψε Νῶε τὴν στέγην τῆς κιβωτοῦ, ἣν ἐποίησε· καὶ εἶδεν, ὅτι ἐξέλιπε τὸ ὕδωρ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ μηνί, ἐβδόμη καὶ εἰκάδι τοῦ μηνός, ἐξηράνθη ἡ γῆ. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς πρὸς Νῶε, λέγων· Ἐξέλθε ἐκ τῆς κιβωτοῦ σὺ, καὶ ἡ γυνὴ σου, καὶ αἱ υἱοὶ σου, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν σου μετὰ σοῦ· καὶ πάντα τὰ θηρία, ὅσα ἐστὶ μετὰ σοῦ, καὶ πᾶσα σὰρξ, ἀπὸ πετεινῶν ἕως κτηνῶν, καὶ πᾶν ἔρπετόν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς ἐξάγαγε μετὰ σεαυτοῦ· καὶ αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐξῆλθε Νῶε, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ αἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετὰ αὐτοῦ· καὶ πάντα τὰ θηρία, καὶ πάντα τὰ κτήνη, καὶ πᾶν πετεινόν, καὶ πᾶν ἔρπετόν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κιβωτοῦ, ἐν μιᾷ τοῦ μηνός τοῦ τρίτου. Καὶ ὡκοδόμησε Νῶε θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ· καὶ ἔλαβεν ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν πετεινῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀνήνεγκεν εἰς ὁλοκαύρωσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον. Καὶ ὡσφράνθη Κύριος ὁ Θεὸς ὁσμὴν εὐωδίας.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς ξ'.

Εἰσακούσον, ὁ Θεὸς, τῆς δεήσεώς μου· πρόσχες τῇ προσευχῇ μου.

Στίχ. Οὕτω ψαλῶ τῷ Ὄνόματί σου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ'. 31.

Στόμα δικαίου ἀποσταρίζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται. Χεὶρ ἀνδρῶν δικαίων ἀποσταρίζει χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται. (Κεφ. ΙΑ'. 1). Ζυγοὶ δόλιοι βδελυγμα ἐνώπιον Κυρίου, σταθυμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ. Οὐ εἰάν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν. Τελειότης εὐθέων ὁδηγήσει αὐτοὺς, καὶ ὑποσκελισμὸς αἰθετούντων προνομεύσει αὐτούς. Οὐκ ὠφελήσει ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ· δικαιοσύνη δὲ ρύσεται ἀπὸ θανάτου. Ἀποθανῶν δίκαιος ἔλιπε μετὰ μέλον, πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια. Δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδοὺς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικίᾳ. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ρύεται αὐτοὺς, τῇ δὲ ἀβουλίᾳ ἀλίσκονται παράνομοι. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὀλλυται ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὀλλυται. Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβής. Ἐν στόματι ἀσεβῶν παγὶς πολίταις, αἰσθησις δὲ δικαίων εὐόδος. Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατώρθωται πόλις, καὶ ἐν ἀπώλειᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Ἐν εὐλογίᾳ εὐθίων ὑψωθήσεται πόλις, στόμασι δὲ ἀσεβῶν κατεσκάφη. Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεὲς φρενῶν· ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει.

Καὶ καθεξῆς ἡ θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων.

Τὸ ΣΑΒΒΑΤὸ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, τὸ, Ἀλληλουῖα, γ'. καὶ τὰ Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος β'.

Ἀπόστολοι Μάρτυρες. Ὁρα εἰς τὸ παρ-
Δόξα. Μνήσθητι Κύριε. ἔλθόν Σάββατον,
Καὶ νῦν. Μήτηρ ἀγία. } σελ. 166.

Μετὰ δὲ τὴν α'. Στιχολογίαν, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον Καθίσματα Μαρτυρικά καὶ Θεοτοκίον. Εἶτα μετὰ τὴν τοῦ Ἀμώμου β'. Στιχολογίαν, τὸ ἐπόμενον Νεκρώσιμον Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'.

Ἀνάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν. Ὁρα, ὡς
Θεοτ. Ὁ ἐκ Παρθένου ἀνατείλας. } ἀνωτέρω.

Ἀνάγνωσις εἰς τὴν ἑξοήμερον· καὶ μετὰ τοῦ Ν. οἱ Κανόνες τοῦ Μηναίου, τοῦ ἁγίου τῆς Μονῆς, καὶ τὰ ἐπόμενα Τετραώδια, μετὰ τῆς Στιχολογίας τῷ Ὁδῶν, ὡς διεδόχθησαν ἐν τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ.

Τετραώδιον, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

Ἄδει ταῦτα Ἰωσήφ.

Ποῖημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ὁδὴ 5. Ἦχος δ'. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη.

Αἱμάτων ἠρδεύσατε σταγόσι, τῶν εὐσεβῶν καρδίας, δυσσεβούντων δὲ ταῖς παρατάξεις, περιφανῶς ἐν αὐταῖς ἐπνίξατε, Ἀθλοφόροι ἀξιαγάστοι.

Δοξάσαντες μέλεσιν οἰκείοις, τὸν τοῦ παντός Δεσπότην, νῦν δοξάζεσθε ἀδιαλείπτως, δόξα πιστῶν, Ἀθληταὶ ὑπάρχοντες, καὶ μεγάλοι ἀντιλήπτορες.

Νεκρώσιμον.

Εν λαίκῳ ἐτέθης κατωτάτῳ· τοῖς οὖν πιστῶς θανούσι, τὴν ἀνάπαυσιν Λόγε παράσχου, τῶν ἱερῶν Ἀθλητῶν δεήσεσι, καὶ πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Ἦνα σε φωναῖς διαπρυσίσις, ἀνευφημῶμεν Κόρη, ταῖς φωναῖς ἡμῶν ταύτας προσδέχου, καὶ ἱλασμόν ὀφλημάτων λήψεσθαι, τὸν Υἱόν σου καθικέτευε.

Ἔτερον, ποῖημα τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. δ'. Συνεχόμενον δεῖξαι με.

Νῦν Μαρτύρων πανήγυρις· συνδράμωμεν, καὶ τὰ ἄθλα αὐτῶν, τὰ πανσέβαστα μακαριοῦντες, Χριστὸν τὸν τούτους στέψαντα ὑμνήσωμεν.

Εν τῇ θείᾳ πυρούμενοι ἀγάπῃ Χριστῷ, ἐπ' ἀνθρώπων πυρὸς διαβαίνετε, ὡς ἐπὶ δρόσου, αὐτὸν ὑμνοῦντες Μάρτυρες μακάριοι.

Δόξα.

Σὲ Τριάς ὑπεράρχιε, καὶ θεία Μονάς, φῶς καὶ φῶτα βέλπω, ζωὴν καὶ ζωαῖς, Νοῦν Λόγον, Πνεῦμα ἅγιόν τε, καὶ ἅγια, τὸν ἕνα Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκ τῆς ρίζης ἀνέτειλε, σου ἄνθος ζωῆς, Ἰεσσαὶ προπάτορ ἀνασκίρτησον, ὁ σῶζων Κόσμον, ἐκ τῆς αἰγνῆς Νεάνιδος, Χριστὸς ὁ Θεός.

Στίχ. Θαυμασὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Πῦρ καὶ ξίφος καὶ θάνατον οὐ πτήξαντες, τὴν ὁμολογίαν διεσώσατε τῆς σωτηρίας, ὑπὸ Χριστοῦ νευρούμενοι μακάριοι.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀυλισθήσονται· ἔν νεκροῖς ὁ ἐλεύθερος, ὡς ὢν ἀρχηγός, ζωῆς καὶ θανάτου, σὺ ἀνάπαυσον, οὗς προσελάβου, καὶ ἐν αὐλαῖς σου, σκήνωσον Φιλάνθρωπε.

Ὁ Εἰρμός.

• **Σ**υνεχόμενον δεῖξαι με φιλάνθρωπε, ἐκ πταισμάτων πολλῶν, καὶ προσπίπτοντα τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, ὡς τὸν Προφήτην Κύριε, καὶ σῶσόν με.

Ὁδὴ 7. Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλῶν.

Τὶς στέργουσα τὰ παῖθα, τῶν ἀλόγων ἀληθῶς, ψυχὴ ἐξωμοίωσαι; τίνα ὑπερβαλόντα ἔσχεις, ἐν ἀμαρτίαις; βόησον τῷ Χριστῷ· Σῶσόν με Ἀγαθέ.

Ἦγιοι τὸν ἐν ἁγίοις, αἰτήσατε ἐκτενῶς, ἡ παναπαυόμενον, ταῖς ἁγίαις ταύταις ἡμέραις, καθαγιασάσαι πάντων, τῶν εὐσεβῶν τὰ φρονήματα.

Νεκρώσιμον.

Πίστετε ὁ ἐν ἐλέει, πλούσιος καὶ ἀγαθός, τοῖς δούλοις σου ἄφεισι, τοῖς προκομηθεῖσι παράσχου, χοροῖς ἁγίων τούτους συναριθμῶν ὡς φιλάνθρωπος.

Θεοτοκίον.

Τέτοκας νομίμων δίχα, φύσεως τὸν Ἠλαστοουργόν, γενόμενον ἄνθρωπον· Ἀχραντε αὐτὸν οὖν δυσώπει, πάντων τοῖς αἰνομίας νῦν παριδεῖν, καὶ τὰ πταίσματα.

Εἰρμός ἄλλος. Ὁ δὲ Ἀγγέλου Ἡσαΐας.

Ο τῶν σεπτῶν Μαρτύρων, δείξας τὰ μνημόσυνα, χαρὰν τῇ Ἐκκλησίᾳ σου, καὶ ψυχῆς θυμηδίαν, εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οὐ ψευδόμεθα σε Χριστέ, οὐδὲ ἀρνούμεθα, οἱ Μάρτυρες ἐκράυγαζον ἐν μέσῳ τῶν βασιάνων, τοὺς παρανόμους δικαστὰς καταπλήττοντες.

Δόξα.

Εν τρισὶ προσώποις μίαν φύσιν σέβομεν, Πατὸς Υἱοῦ καὶ Πνεύματος, προφητικῶς βρωῖντες· Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς ὡς μήτηρ τίπτεις, καὶ παρθένος ἔμεινας; Ὅτι Θεὸν ἐγέννησας, μὴ ζήτημα τὸν τρόπον· ὅσα γὰρ βούλεται παῖ· ἡ Θεοπαις βοᾷ.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Μαρτυρικὴ χορεία, ἡ θεωφανώτατος, τῶν δούλων σου ἀξίωσον, προσκυνητὰς γενέσθαι, τοῦ θείου καὶ ζωοποιτοῦ τοῦ Θεοῦ Σταυροῦ.

Ἐπιχ. Μακαριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε.

Οἱ τῆς ζωῆς ταμίας, Βασιλεῦ αἰθάνετε, οὓς ἐξελέξω δούλους σου, ἐν πίστει καὶ ἐλπίδι, τῆς αἰωνίου σου ζωῆς, καταξιώσον.

Ὁ Εἰρμός.

Οἱ δι' Ἀγγέλου Παῖδας, δροσίσας ἐν καμίνῳ, καὶ τὴν βροντῶσαν κάμνον, μεταβαλὼν εἰς δρόσον, εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁδὴ ἡ. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Ἀπτοήτω χωροῦντες φρονήματι, πρὸς ἐπίπονα σκαίμματα Μάρτυρες, πόνους σαρκὸς ὑπέστητε, καὶ πρὸς ἄπονον λῆξιν μετατεθέντες, πάντα πόνον καρδίας κουφίζετε.

Οἱ τὰ ἄνω φθαρταῖς ἀλλαξάμενοι, σαρκικοῖς με φθειρόμενον πάθεσι, διὰ νηστείας σώσατε, καὶ εὐχῶν ἐμμελείας, Μάρτυρες Θεῖοι, τὸν τῶν ὅλων Θεὸν ἱκετεύοντες.

Νεκρώσιμον.

Ἰκεσίαις Χριστέ τῶν Μαρτύρων σου, τὰ ἐλέη σου πᾶσι κατὰπεμψον· καὶ τοῖς πρὸ σέ τὸν εὐσπλαγχνον, μεταστᾶσι τοῦ βίου, λύσιν παράσχου, ὀφλημάτων καὶ Θεῖαν ἀνάπαυσιν.

Θεοτοκίον.

Οἱ τεκοῦσα Θεὸν ἀναμάρτητον, ταῖς ἡμῶν ἀμαρτίας ἐξάλειψον, ταῖς μητρικαῖς πρεσβείαις σου, Θεοτόκε καὶ σῶζε, ἀναβοῶντας· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Εἰρμός ἄλλος. Οἱ Θεορρήμονες Παῖδες.

Ταῖς πυριφλέκτους βασάνους ἀνεγκόντες, ὡς δροσισμῷ Ἀθλοφόροι, μετὰ χαρᾶς ἀνεκραύζετε· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοστράτευτος φαίλαγξ τῶν Μαρτύρων. Τροπωσαμένη τὴν πλάνην, νικητικῶς ἀνεκραύγαζεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ὡς τῷ Υἱῷ τὸν Πατέρα προσκυνοῦμεν, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα, πάντες πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Τριάς ἡ ἐν Μονάδι σῶσον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς καὶ Παρθένος καὶ Μήτηρ ἀνεδείχθης, κυφοροῦσα ἀνάνδρως, Θεὸν τῶν ὅλων ἡ πάνταγενος. Ἀλλ' αὐτὸν ἐκδυσώπει, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ἐπιχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Τῶν Ἀθλοφόρων πρεσβείαις τοὺς σούς δούλους, καὶ προσκυνῆσαι καὶ βλέψαι, Χρι-

στὸ Σωτὴρ καταξιώσον, τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν, τῆς σῆς ἀγαθότητος.

Ἐπιχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Οἱ καταλύσας τὸ κράτος τοῦ θανάτου, τῇ ἐκ νεκρῶν σου Ἐγέρσει, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου, αἰνεῖν σε τὸν Κύριον.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

Οἱ Θεορρήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν τῷ πυρὶ καὶ τὴν φλόγα, καταπατοῦντες ὑπέψαλλον· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁδὴ Δ'. Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Στηρίζαντες πέτρα καπητῇ, τὸ φρόνημα Ἀθλοφόροι, ἀπερίτρεπτοι, πάσας ἐχθροῦ μηχανουργίας ἐμείνατε· διό με τρεπόμενον, πρὸς πάθη ψυχοφθόρα στηρίζατε, ταῖς πρὸς τὸ Θεῖον παρακλησεσιν.

Ἡ Θεῖα καὶ ὄντως φωταυγής, ὁμήγυρις τῶν Μαρτύρων, καθικέτευε, τὸν ὑπεράγαθον Δεσπότην, καιρῷ τῆς ἐγκρατείας, συγχώρησιν, πταισμάτων ἡμῖν πᾶσι δωρήσασθαι, καὶ αἰωνίαν ἀγαλλίασιν.

Νεκρώσιμον.

Φιλάνθρωπε μόνε Ἀγαθέ, τοὺς δούλους σου ἐπ' ἐλπίδι, ἀναστάσεως, κεκοιμημένους αἰωνίου, φωτός σου ἀνεσπέρου ἀξιώσον, μετέχειν καὶ τροφῆς ἀπολαύσεως ἵνα σε φόβῳ μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον ἡ σὴ, γεγένηται παναγία, μήτρα, Πάναγνε· ὅθεν πιστῶς ἀναβοῶ σοι· Ταῖς κόρας τῆς ψυχῆς μου καταύγασον, καὶ τρίβον τὴν εὐθείαν ὑπόδειξον, τῷ σέ γνησίως μακαρίζοντι.

Ἄλλος. Μεγαλύνομέν σε, τὴν Μητέρα.

Τῶν Μαρτύρων μνήμην, ἐκτελέσωμεν πιστοί, ἵνα τῆς ἐκείνων, κοινωνήσωμεν δόξης, εὐφημοῦντες τὰ ἄθλα, τῶν ἀγώνων αὐτῶν.

Τὴν ὑμῶν ἀνδρείαν, θῆρες ἐπτηξάν σφοδρῶς· ὑπεχώρησε πῦρ· συνετρίβησαν τόξα· ἐν ὑμῖν Ἀθλοφόροι, θαυμαστός ὁ Θεός.

Δόξα.

ὑπεράρχιε φύσις, τρισυπόστατε Μοναῖς, Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, φῶς καὶ ζωὴ Θεαρχία, τοὺς σέ δοξολογοῦντας, διαφυλάττε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐλογοῦμέν σε, τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου, ἐπιφανέντα τῷ Κόσμῳ, καὶ ἐγείραντα κέρας, σωτηρίας ἡμῖν.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἔθαι-
μάστωσεν ὁ Κύριος.

Πρεσβευταὶ τοῦ Κόσμου, Ἀθλοφόροι τῷ Χρι-
στοῦ, τὸν αὐτοῦ ἰδέσθαι Σταυρὸν, καὶ
προσκυνῆσαι, καταξιώσατε πάντας, ἰκασίαις
ὑμῶν.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου,
Κύριε.

Οπου ἀναβλύζει, πηγὴ ζωῆς Υἱὸς Θεοῦ, καὶ
ἐπισκοπεῖ σου, ὁ τοῦ προσώπου φωτι-
σμός, τοὺς πρὸς σὲ μεταστάντας ἐγκατάταξον.
Ὁ Εἰρμός.

• **Μ**εγαλύνομέν σε, τὴν Μητέρα τοῦ φωτός,
• καὶ δοξαζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε,
• ὡς τεκοῦσαν Χριστὸν, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυ-
• χῶν ἡμῶν.

Ἐξαποστειλάριον, τὸ Φωταγωγικὸν τὸ τοῦ
Ἦχου· καὶ Νεκρώσιμον, Ὁ καὶ νεκρῶν καὶ
ζώντων.

Εἰς τοὺς Αἶνους, τὰ Μαρτυρικὰ, Δόξα, τὸ
Νεκρώσιμον, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὰ κατὰ τὸν
τυχόντα Ἦχον τῆς Ἑβδομάδος.

Εἰς δὲ τὰ Ἀπόστιχα, τὰ Στιχηρὰ Προσό-
μοια τοῦ Θεοφάνους. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον,
τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.
Εὐφράνθητε ἐπὶ Κύριον, καὶ ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι.
Στίχ. Μακάριοι, ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. Γ'. 32.

Αδελφοί, ἀναμνησθεσθε τὰς πρότερον ἡ-
μέρας, ἐν αἷς φωτισθέντες, πολλὴν ἀθλη-
σιν ὑπεμείνατε παθημάτων. Τοῦτο μὲν, ὄνει-
δισμοῖς τε καὶ θλίψεσι θρατριζόμενοι· τοῦτο
δὲ, κοινωνοὶ τῶν οὕτως ἀναστρεφομένων γε-
νηθέντες· καὶ γὰρ τοῖς δεσμοῖς μου συνεπα-
θήσατε, καὶ τὴν ἀρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων
ὑμῶν μετὰ χαρᾶς προσεδέξασθε, γινώσκοντες
ἔχειν ἐν ἑαυτοῖς κρείττονα ὑπαρξιν ἐν Οὐρα-
νοῖς, καὶ μένουσαν. Μὴ ἀποβαλήτε οὖν τὴν
παρρησίαν ὑμῶν, ἥτις ἔχει μισθαποδοσίαν με-
γάλην. Ὑπομονῆς γὰρ ἔχετε χρεῖαν, ἵνα τὸ
θῆλημα τοῦ Θεοῦ ποιήσαντες, κομίσητε τὴν
ἐπαγγελίαν. Ἐτι γὰρ μικρὸν ὅσον ὅσον, ὁ

ἐρχόμενος ἔξει, καὶ οὐ χρονεῖ. Ὁ δὲ δίκαιος
ἐκ πίστεως ζήσεται.

Ἀλληλουῖα, Ἦχος πλ. β'.

Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου.

Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας, καὶ Νεκρώσιμον·
ὡσαύτως καὶ Κοινωνικόν.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΡΙΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ,

ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ.

Τῇ ΣΑΒΒΑΤῳ Ἑσπερας.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέ-
κραξα, τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια, εἰς
δ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Νῦν Ἀγγελικαί, στρατιαὶ δορυφορεῖσι, Ξύλον
τὸ σεπτὸν, εὐλαδῶς περικυκλοῦσαι, καὶ
πάντα συγκαλοῦσαι, τοὺς πιστοὺς εἰς προσ-
κύνησιν. Δεῦτε ἔν νηγεῖα φαιδρυνθέντες, προσ-
πέσωμεν αὐτῷ χαρᾷ καὶ φόβῳ, πιστῶς κρά-
ζοντες· Χαίροις ὁ τίμιος Σταυρὸς, τοῦ Κόσμου
ἀσφάλεια.

Ἰνα τοῦ Ἀδάμ, ἀφανίσῃς τὴν κατάραν, σάρ-
κα τὴν ἡμῶν, προσλαμβάνεις δίχα ῥύπου·
σταυροῦσαι δὲ καὶ θνήσκεις, Ἰησοῦ ὑπεράγα-
θε· ὅθεν τὸν Σταυρὸν σου καὶ τὴν λόγχην,
σπόμενοι καὶ τὸν κάλαμον, τοὺς ἥλους, πι-
στῶς σέβομεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν,
ἰδεῖν ἐξαιτούμεθα.

Κλείει τὴν Ἑδέμ, διὰ ξύλου παλαι ὄφει, ξύ-
λον δὲ Σταυροῦ, ὑπαναίγει ταύτην πᾶσι,
τοῖς θέλουσι νηστεῖα, καθαρθῆναι καὶ δάκρυ-
σι. Δεῦτε οὖν προκείμενον ὁρῶντες, αὐτῷ
προσπέσωμεν ἐν φόβῳ, πιστοὶ κρίζοντες· Ἀ-
νοίξον πύλας Οὐρανῶν, Σταυρὲ τοῖς ποθεῖσί σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Οτε τῷ σταυρῷ, προσηλούμενον ἐώρα, Λό-
γε τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀσπόρως σε τεκοῦσα, ἡ
λαλαζε βρώσα· Οἶμοι Τέκνον γλυκύτατον! τίς
σου ἡ ταπείνωσις Θεέ μου; πῶς ὁ ἀπαθὴς τὸ
πάθος φέρεις, ἀδίκῳ κρίματι; Ὑμνολογῶ σου
τὴν φρικτὴν, καὶ ἄκραν συγκατάθεσιν.

Ἀπόστιχα προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Λυθέντες τῶν δεσμῶν, τῆς παλαι καταδί-
κης, πιστοὶ Σταυροῦ τῷ ξύλῳ, τὸν ἐν
αὐτῷ παγέντα, Χριστὸν δοξολογήσωμεν.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Αγε νῦν σὺν ἡμῖν, Δαυὶδ τὴν λύραν κίνει, Χριστὸν ὑψοῦτε ψάλλον, πιστοὶ καὶ προσκυβεῖτε, αὐτοῦ τὸ ὑποπόδιον.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Οψώμεθα λαοὶ, προκείμενον τὸ Ξύλον, δι' οὗ τὴν σωτηρίαν, ἡμῖν Χριστὸς βραβεύει, καὶ πίστει ἀσπασώμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. Ὁμοιον.

Υψούμενον Σταυρῷ, ὑπὲρ βροτῶν ὀρώσα, τὸν σὸν Υἱὸν Παρθένε, ἐβόας θρηνηδοῦσα. Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Ἀπολυτίκιον. Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ μικροῦ Ἑσπερινοῦ, αἵρουσι τὸ τίμιον Ξύλον ἀπὸ τοῦ σκευοφυλακίου μετὰ τῆς θήκης, καὶ φέροντες ἀποτιθίσαι εἰς τὴν ἀγίαν Τράπεζαν· ὅπου δεῖ ἅπτειν κηρὸν ἐμπροσθεν αὐτοῦ δι' ὅλης τῆς νυκτός. Ἡμεῖς δὲ ἀπερχόμεθα ἐν τῇ τραπέζῃ· εἶτα, ἀνιστάμενοι, ἀσερχόμεθα ἐν τῷ Ναῷ, καὶ ἀρχόμεθα τῆς Ἀκολουθίας τῆς Ἀγρυπνίας.

ΕΝ ΔΕ Τῷ ΜΕΓΑΛῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετὰ τὸν Προομιανόν, καὶ τὸ Κάθισμα ὄλον τὸ, Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ἰ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου σ'. καὶ τὰ παρόντα τοῦ τιμίου Σταυροῦ, Προσόμοια δ'.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Αίμψον ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρὸς, τὰς φεγγαβόλους ἀστραπαῖς σου τῆς χάριτος, καρδίας τῶν σὲ τιμώντων, καὶ θεολήπτω στοργῇ, περιπτυσσομένων, κοσμοπόθητε· δι' οὗ τῶν δακρύων, ἐξηφανίσθη κατήφεια, καὶ τοῦ θανάτου, τῶν παγίδων ἐρρύσθημεν, καὶ πρὸς ἀληκτον, εὐφροσύνην μετήλθομεν· δεῖξον τῆς ὠραιότητος, τῆς σῆς τὴν εὐπρέπειαν, τὰς ἀντιδόσεις παρέχων, τῆς ἐγκρατείας τοῖς δούλοις σου, πιστῶς αἰτουμένοις, σὴν πλουσίαν προστασίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ὁ ζωηφόρος Σταυρὸς, τῆς Ἐκκλησίας ὁ ὠραίος παραδείσος, τὸ ξύλον τῆς ἀφθαρσίας, τὸ ἐξανθήσαν ἡμῖν, αἰωνίου δόξης τὴν ἀπόλαυσιν· δι' οὗ τῶν δαιμόνων, ἀποδιώκονται φάλαγγες, καὶ τῶν Ἀγγέλων, συνευφραίνονται τάγματα, καὶ συστήματα, τῶν πιστῶν ἐορταζοῦσιν· ὅπλον ἀκαταγώνιστον, κραταίωμα ἀρρήκτον, τῶν Βασιλέων τὸ νίκος,

τῶν Ἱερέων τὸ καύχημα· Χριστοῦ νῦν τὰ Παύση, καὶ ἡμῖν δίδου προφθάσαι, καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Χαίροις ὁ ζωηφόρος Σταυρὸς, τῆς εὐσεβείας τὸ ἀήττητον τρόπαιον, ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός, τὸ τῆς Ἐκκλησίας περιτείχισμα· δι' οὗ ἐξηφανίσται, ἡ ἀρὰ καὶ κατήργηται, καὶ κατεπόθη, τοῦ θανάτου ἡ δύναμις, καὶ ὑψώθημεν, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια· ὅπλον ἀκαταμάχητον, δαιμόνων ἀντίπαλε, δόξα Μαρτύρων, Ὁσίων, ὡς ἀληθῶς ἐγκαλλώπισμα, λιμὴν σωτηρίας, ὁ δωρούμενος τῷ Κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦρο τῶν Πρωτοπλάστων δυαῖς, ἡ τῆς χορείας ἐκπεσοῦσα τῆς ἄνωθεν, τῷ φθόνῳ τοῦ βροτοκτόνου, διὰ πικρᾶς ἡδονῆς, τῆς τοῦ ξύλου πάλαι ἀπογεύσεως· ἰδοὺ τὸ πανσέβαστον, ὄντως Ξύλον προσέρχεται, ὃ προσδραμόντες, ἐν χαρᾷ περιπτύξασθε, καὶ βοήσατε, πρὸς αὐτὸ μετὰ πίστεως· Σὺ ἡμῶν ἡ ἀντίληψις, Σταυρὲ πανσεβάσμιε, οὗ τοῦ καρποῦ μετασχόντες, τῆς ἀφθαρσίας ἐτύχομεν, Ἐδέμ τὴν προτέραν, κομισάμενοι βεβαίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὴν ἐκούσιον σταύρωσιν, εἰς κοινὴν ἐξανάστασιν, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων καταδεξάμενος, καὶ τῷ καλαίῳ τοῦ Σταυροῦ, βαφαῖς ἐρυθραῖς, τοῦ σαυτοῦ δακτύλους αἱματώσας, ταῖς ἀφεσίμοις ἡμῖν, βασιλικῶς ὑπογράψαι φιλανθρωπευσάμενος, μὴ παρίδης ἡμᾶς κινδυνεύοντας, καὶ πάλιν τὴν ἀπὸ σοῦ διάστασιν· ἀλλ' αἰκτείρησον μόνε μακρόθυμε, τὸν ἐν περιστάσει λαόν σου, καὶ ἀνάστηθι, πολέμησον τοὺς πολεμοῦντας ἡμᾶς, ὡς Παντοδύναμος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἐξοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὸ Προκείμενον· Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Ορώσά σε ἡ Κτίσις ἅπασα, ἐπὶ σταυροῦ γυμνὸν κρεμάμενον, τὸν Δημιουργὸν καὶ Κτίστην τῶν ἀπάντων, ἡλλοιοῦτο φόβῳ, καὶ ἐπωδύρετο· ὁ ἥλιος δὲ τὸ φῶς συνέστειλε, καὶ ἡ γῆ ἐκυμαίνετο· πέτραι δὲ ἐσχίζοντο, καὶ ναοῦ φαιδρότης διερρήγνυτο· νεκροὶ ἐξανίσταντο ἐκ μνημάτων, καὶ Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐξίσταντο λέγῃσαι· ὦ τοῦ θαύματος! ὁ Κριτὴς κρίνεται, καὶ πάσχει θέλων, διὰ τὴν τοῦ Κόσμου σωτηρίαν καὶ ἀνάπλασιν.

Ἀπόστιχα τὰ κατὰ Ἀλφειόητον Ἀναστάσιμα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ο συμμαχήσας Κύριε, τῷ πραοτάτῳ Δαυὶδ, ὑποτάξαι τὸν ἀλλόφυλον, τῷ πιστῷ ἡμῶν Βασιλεῖ συμπολέμησον, καὶ τῷ ὅπλῳ τοῦ Σταυροῦ, κατὰβάλῃ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν· δεῖξον εὐσπλαγγχε εἰς ἡμᾶς τὰ ἀρχαῖα ἐλεῖς σου, καὶ γνώτωσαν ἀληθῶς, ὅτι σὺ εἶ Θεός, καὶ ἐν σοὶ πεποιθότες νικῶμεν, πρεσβεύσης συνήθως τῆς ἀχράντου σου Μητρός, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον Θεοτόκε Παρθένα, ἐκ β'.

Καὶ τοῦ Σταυροῦ. Ἦχος α'.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρέμενος, καὶ τὸ σὸν φυλάττων, διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

Ἀπαξ.

καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας.

~~~~~

Τῇ ΚΤΡΙΑΚῇ ΠΡΟΙ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὸν Ἐξαψάλμον, εἰς τὸ, Θεός Κύριος, Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσι. τὸ τοῦ τυχόντος Ἦχου. Δόξα, τοῦ Σταυροῦ. Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου. Ἔκτῃ ἡ συνήθης Στιχολογία, εἰς ἣν λέγομεν Κάθισματ' Ἀναστάσιμα. Μετὰ δὲ τὸν Πολυέλεον, τὸ παρὸν Κάθισμα τοῦ Σταυροῦ.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Εν Παραδείσῳ μὲν τὸ πρὶν, ξύλῳ ἐγύμνωσεν, ἐπὶ τῇ γεύσει ὁ ἐχθρὸς, εἰσφέρων νέκρωσιν· τοῦ Σταυροῦ δὲ τὸ ξύλον, τῆς ζωῆς τὸ ἔνδυμα ἀνθρώποις φέρον ἐπάγη ἐπὶ τῆς γῆς καὶ Κόσμος ὅλος ἐπλήσθη πάσης χαρᾶς· ὃν ὀρῶντες προσκυνούμενον, Θεῷ ἐν πίστει λαοί, συμφώνως ἀνακραίξωμεν· Πλήρης δόξης ὁ οἶκος αὐτοῦ.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου, καὶ τὸ ἐνδιάτακτον Ἑωθινόν Εὐαγγέλιον. Μετὰ δὲ τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, καὶ τὸν Ν. ψάλλομεν τὰ Ἱδιόμελα ταῦτα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανόιας ἀνοιχόν μοι πύλας ζωοδότα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου πρὸς Ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπιδωμένον. Ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρον, εὐσπλαγγχνῶ σου ἐλεῖ.

Καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε· αἰσχροῖς γὰρ κατερόρυψα τὴν ψυχὴν ἁμαρτίαις, ὡς ῥαθύμως τὸν βίον μου ὅλον ἐπαπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥύσαι με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Ἔκτα, Στιχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κτλ.

Ἦχος πλ. β'.

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐν νοῶν ὁ τάλας, τρέμω τὴν φοβεράν ἡμέραν τῆς Κρίσεως· ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγγχίας σου, ὡς ὁ Δαυὶδ βαῶσαι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες· Ὁ Ἀναστάσιμος, ὁ Σταυροαναστάσιμος, τῆς Θεοτόκου, εἰς ἣν καὶ ὁ ἐφεξῆς Κανὼν τοῦ Σταυροῦ εἰς τὴν ποιήμα τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Σιδικίου.

Ἦχος α'. Ἦχος α'. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Πανηγύρεως ἡμέρα, τῇ Ἑγέρσει Χριστοῦ, θάνατος φροῦδος ὤφθη, ζωῆς ἀνέτειλεν ἀγῇ· ὁ Ἀδάμ ἐξαναστάς, χορεύει χαρᾶ· διὸ ἀλαλάξωμεν, ἐπινίκιον ᾄδοντες.

Προσκυνήσεως ἡμέρα, τοῦ τιμίου Σταυροῦ, δεῦτε πρὸς τοῦτον πάντες· τῆς γὰρ Ἑγέρσεως Χριστοῦ, ταῖς αὐγαῖς φωτοβολῶν, προτίθεται νῦν. Αὐτὸν ἀσπασώμεθα, ψυχικῶς ἀγαλλόμενοι.

Επιφάνηθι ὁ μέγας, τῷ Κυρίου Σταυρὸς, δεῖξόν μοι ὅψιν θείαν, τῆς ὠραότητός σου νῦν, ἄξιον προσκυνητὴν αἰνέσεώς σου· καὶ γὰρ ὡς ἐμψύχω σοι, καὶ φωνῶ, καὶ προσπτύσσομαι.

Αἰνεσάτωσαν συμφώνως, Οὐρανὲς καὶ ἡ γῆ, ὅτι πρόκειται πᾶσιν, ὁ παμμακάριστος Σταυρὸς, ὃ παγεῖς σωματικῶς, ἐτύθη Χριστός. Αὐτὸν ἀσπασώμεθα, ψυχικῶς ἀγαλλόμενοι.

Δόξα.

Ο Τριάς τοῖς χαρακτῆρσιν, ὡς Μοναῖς τῇ μορφῇ, Πάτερ, Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, ἡ ὁμοδύναμος Ἐναῖς, ἐν βουλῇ καὶ θελήσει, καὶ κράτους ἀρχῇ, τὸν Κόσμον σου φυλάττει, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πεῖραν ἔλως ἡ Παρθένα, μὴ εἰδυῖα ἀνδρὶ, ἄσπορον τέκεις βρέφος, ἄχραντον φέρεις τοκετόν, τὸν τῶν ὅλων Ποιητὴν, Χριστὸν τὸν Θεόν. Αὐτὸν ἐκδυσώπησον, εἰρηνεύσαι τὰ σύμπαντα.

Καταβασία εἰς Ἦχον καὶ Εἰρμόν τὸν αὐτόν.

Ο θειότατος προετύπωσε παλαιὰ Μωσῆς, ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, διαβιβάσας

• Ἰσραὴλ, τῷ Σταυρῷ σου τὴν ὑγρὰν, τῇ
• ῥάβδῳ τεμῶν, ὥδῃν σοι ἐξόδιον, ἀναμείλπων
• Χριστὲ ὁ Θεός.

Ὡς γ'. Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν.

Εὐτε ἄσμα ἄσωμεν καινόν, τὴν καταίλυσιν
Ἰδοὺ πανηγυρίζοντες· ἐκ γὰρ τοῦ τά-
φου Χριστὸς, ἀνέστη τὸν θάνατον ἐλὼν, καὶ
σώσας τὰ σύμπαντα.

Εὐτε ἀρυσώμεθα πιστοί, οὐκ ἐκ κρήνης
βρυούσης ὕδωρ φθειρόμενον, ἀλλὰ πηγὴν
φωτισμοῦ, Σταυροῦ προσκυνήσει τοῦ Χριστοῦ·
ἐν ᾧ καὶ καυχώμεθα.

Αἰλαι, ὃν ἐτύπου Μωϋσῆς, ταῖς παλάμαις
Σταυρόν σου νῦν προσπτυσσόμενοι, τὸν
νοητὸν Ἀμαλὴκ, τροπούμεθα Δέσποτα Χριστέ·
δί' οὗ καὶ σεσώμεθα.

Ὡς μμασι καὶ χεῖλεσιν ἀγνοῖς, ἀνακρούοντες
μέλος ἀγαλλιάσεως, τὸν τοῦ Κυρίου Σταυ-
ρόν, χαρᾷ προσκυνήσωμεν πιστοί, κροτοῦντες
ἐν ἄσμασι.

Δόξα.

Ἦνα ὑποστάσεις τρισί, Θεὸν ἀναρχὸν σέ-
βω, μὴ διαιρούμενον, τῇ τῆς οὐσίας μορ-
φῇ, Πατέρα, Υἱόν, καὶ Πνεῦμα ζῶν, ἐν οἷς
βεβαπτίσμεθα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦ βαίτω Μωσῆς σου τυπικῶς, τὸ μυστήριον
παλαι Σαμὴν ἐώρακεν· ὡς γὰρ ἐκείνην
ἡ φλόξ, τὸ πῦρ τῆς Θεότητος τὴν σὴν, νηδὺν
οὐ κατέφλεξεν.

Καταβασία.

• Τερῶσον Δέσποτα Χριστέ, τῷ Σταυρῷ
• σου ἐν πέτρᾳ με τῇ τῆς πίστεως, μὴ
• σαλευθῆναι τὸν νοῦν, ἐχθροῦ προσβολαῖς τοῦ
• δυσμενοῦς· μόνος γὰρ εἰ ἅγιος.

Καθίσματα Σταυρώσιμα. Ἦχος πλ. β'.

Ὁ Σταυρός σου Κύριε ἡγίασται· ἐν αὐτῷ
γὰρ γίνονται ἰάματα τοῖς ἀσθενούσιν ἐν
ἀμαρτίαις· δι' αὐτοῦ σοι προσπίπτομεν· Ἐλέη-
τον ἡμᾶς.

Εἰς γ'. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ἦμερον τὸ Προφητικὸν πεπλήρωται λόγον·
Ἰδοὺ γὰρ προσκυνοῦμεν εἰς τὸν τόπον, οὗ
ἵστησαν οἱ πόδες σου Κύριε· καὶ ξύλου σωτη-
ρίας γενομένης, τῶν ἐξ ἀμαρτίας παθῶν, ἐλευ-
θερίας ἐτύχομεν, κρείσσειας τῆς Θεοτόκου, μό-
νε φιλαίνης.

Δόξα.

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστέ τοῦ Σταυροῦ
σου, τὰ διμέλεια ἐσαλεύθησαν τοῦ θά-
νατου Κυρίου· ὃν γὰρ κατέπιε πόθῳ ὁ Ἄδης,
ἀπέλυσε τρόμῳ· ἐδειξας ἡμῖν τὸ σωτήριόν σου·
Ἄγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε Υἱὲ Θεοῦ· Ἐλέησον
ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθέने, ἱκέτευε τὸν Υἱόν σου, τὸν
ἐκουσίως προσπαγέντα ἐν Σταυρῷ, καὶ
ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὡς δ'. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἰδοὺ ἀνέστη ὁ Χριστὸς, ταῖς Μυροφόραις Γε-
ναιξίν, Ἄγγελος φησί, μὴ θρηνεῖτε, πορευ-
θεῖσαι εἰπάτε, τοῖς Ἀποστόλοις· Χαίρετε·
σήμερον σωτηρία τῷ Κόσμῳ, ἡ τυραννὶς τοῦ
ἐχθροῦ, θανάτῳ λέλυται.

Ἰδοὺ ζωηφόρου σου Σταυροῦ, τὴν προσκυνή-
σιμον χαρὰν, σήμερον Χριστέ ὑπαντῶν-
τες, προπομπὴν ποιούμεθα, τοῦ παναγίου Πα-
τρὸς σου· εἰς σωτηρίαν τοῦ Κόσμου, ἐναπειρ-
γᾶσω Σωτήρ, ὡς παντοδύναμος.

Ἦμερον γίνεται χαρὰ, ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ
τῇ γῆς, ὅτι τοῦ Σταυροῦ τὸ σημεῖον, Κόσμῳ
ἐμφανίζεται, Σταυρὸς ὁ τρισμακάριστος· οὗτος
γὰρ προτεθεὶς ἀναβλύζει, τοῖς προσκυνούσιν
αὐτόν, χάριν αἰέναν.

Ἦ σοι προσάξωμεν Χριστέ; ὅτι τὸν τίμιον
Σταυρόν, δέδωκας ἡμῖν προσκυνῆσαι, ἐν
ᾧ τὸ πανάγιον, κατεκενώθη Αἷμά σου, ᾧ καὶ
ἡ Σάρξ σου ἦλκε ἐπάγη· ὃν ἀσπαζόμενοι νῦν,
εὐχαριστοῦμέν σοι.

Δόξα.

Μεῖς Θεότητος ὕμνῳ, τρεῖς ὑποστάσεις ἀ-
μερῶς, φύσεως ἀπλῆς δογματίζων, τὸν
Πατέρα ἀναρχόν, Υἱόν, καὶ Πνεῦμα ἅγιον,
σύνθρονον, κυριότητα μίαν, ὁμοβασίλειον ἐν,
κράτος αἰδίων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη ἐφάνης γυναικῶν, χρῆμα πανθαύμα-
στον Ἀγνή, πράγμα φοβερόν· τὴν γὰρ
φύσιν, σὺ ἐκαινοτόμησας, ἀνευ σπορᾶς κυή-
σασα, μένσασα πάλιν ὡς πρὶν Παρθένος· ὁ
γεννηθεὶς γὰρ ἐκ σαῦ, Θεός ἐστιν ἀληθής.

Καταβασία.

• Ἐπὶ Σταυροῦ σε Δυνατὲ, φωστήρ ὁ μέγας
• κατιδὼν, τρόμῳ ἐπαρθεὶς τὰς ἀκτῖνας,
• συνέστειλεν, ἔκρυψε· πᾶσα δὲ Κτίσις ὕμνη-
• σεν, ἐν φόβῳ τὴν σὴν μακροθυμίαν· καὶ γὰρ
• ἐπλήσθη ἡ γῆ, τῆς σῆς ἀνέσεως.

Ὡς ε'. Ὁρθρίσωμεν ὀρθροῦ βαθέος.

Ἀνέτειλες ἀπὸ τοῦ τάφου, ἄδυτον φῶς, τῷ
Κόσμῳ ἀστράπτων, τὴν ἀφθαρσίαν, ἐκ-

μειώσας Κύριε, Θανάτου τὴν κατήφειαν, ἐκ τῶν περάτων ὡς εὐσπλαγχνος.

Προσελθωμεν κεκαθαρμένοι, τῇ ἐγκρατεῖα θερμῶς, προσπτυσσόμενοι ἐν αἰνέσει, Εὐ-
λον τὸ πανάγιον, ἐν ᾧ Χριστὸς σταυρούμενος,
ἔσωσεν Κόσμον ὡς εὐσπλαγχνος,

Χορεύουσιν ἐν εὐφροσύνῃ, Ἀγγέλων τάξεις
σήμερον, Σταυροῦ σου τῇ προσκυνήσει·
ἐν αὐτῷ γὰρ τέθραυκας, ταῖς τῶν δαιμόνων
φάλαγγας, σώσας Χριστέ τὸ ἀνθρώπινον.

Παραδείσος ἄλλος ἐγνώσθη, ἡ Ἐκκλησία ὡς
πρὶν, ξύλον ἔχουσα ζωηφόρον, τὸν Σταυ-
ρόν σου Κύριε· ἐξ οὗ διὰ προσφάσεως, ἀθα-
νασίας μετέχομεν.

Δόξα.

Συνάναρχα τρία δοξάζω, μιᾶς οὐσίας Θεόν,
τὸν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Πνεῦμα, φῶς ἐν
τριλαμπέστατον, ὁμοκρατὲς βασιλεῖον, ἐν ἀ-
συγχύτῳ ταυτότητι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκύησας φύσεως νόμῳ, ἀλλ' ὑπὲρ νόμον·
σοῦ γὰρ μόνης ἄσπορος ἡ λοχεία, φρι-
κτὸς καὶ νοούμενος, ὁ τρόπος καὶ λεγόμενος,
τοῦ τοκετοῦ σου Πανάμωμε.

Καταβασία.

• **Ο**ρθρίζοντες σὲ ἀνυμνοῦμεν, Σωτὴρ τοῦ
• Κόσμου εἰρήνην, εὐράμενοι τῷ Σταυρῷ
• σου· δι' οὗ ἀνεκαίνισας, τὸ γένος τὸ ἀνθρώ-
• πινον, φῶς πρὸς ἀνέσπερον ἄγων ἡμᾶς.

ᾠδὴ ε'. Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Ανέστης τὸν Θάνατον θραύσας Χριστέ, ὡς-
περ μέγας Βασιλεὺς, ἐκ τῶν τοῦ Ἄδου
ταμείων, ἀνακαλέσας ἡμᾶς, εἰς ἀπόλαυσιν, Βα-
σιλείας Οὐρανῶν, εἰς γῆν ἀθανασίας.

Κροτοῦντες ἐν ἄσμασι θείοις πιστοὶ, ἀλαλά-
ζωμεν Θεῷ, τὸν Σταυρόν τοῦ Κυρίου, κατα-
σπαζόμενοι· ἀγιότητος, ἀναβλύζει γὰρ πηγὴν,
πᾶσι τοῖς ἐν τῷ Κόσμῳ,

Πληροῦται ἡ ἄσματογράφος φωνή· προσκυ-
νοῦμεν γὰρ ἰδοὺ, τῶν ἀχράντων ποδῶν σου,
τὸ ὑποπόδιον, Παντοδύναμε, τὸν Σταυρόν σου
τὸν σεπτόν, τὸ τριπόθητον ξύλον.

Ο εἶδε ξύλον τῷ σῷ ἄρτῳ βληθὲν, Προφητῶν
ὁ θρηνητὴς, τὸν Σταυρόν σου Οἰκτίρμον,
κατασπαζόμενοι, ἀνυμνοῦμέν σου, τὰ δεσμά καὶ
τὴν ταφὴν, λόγχην τε καὶ τοὺς ἥλους.

Επ' ὧμων ὃν περ κατεδέξω Χριστέ, φέρειν
ἅγιον Σταυρόν, καὶ ἐν τούτῳ ἀρθῆναι, καὶ
σταυρωθῆναι σαρκί, πρυσπτυσσόμενοι, καμιζό-
μεθα ἰσχύν, κατ' ἐχθρῶν ἀοράτων.

Δόξα.

Μονάδα τρισὶ χαρακτῆρσιν ὕμνῳ, καὶ Τριά-
δα ἐν μιᾷ, φύσει προσκυνημένην, Θεὸν τὰ
τρία ὁμοῦ, φῶς τρισήλιον, τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν,
καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θαυμάτων τὸ μέγιστον θαῦμα ἐν σοί, ὦφθη
ἄσπιλε Ἀμναῖς· τὸν γὰρ αἶροντα Κόσμου
τὴν αἵμαρτίαν, Ἀμνὸν ἀπεκύνθης· ὃν δυσώπυ
ἐκτενῶς, ὑπὲρ τῶν σὲ ὕμνούντων.

Καταβασία.

• **Τ**ὸν τύπον τοῦ θείου Σταυροῦ Ἰωάνε, ἐν
• κοιλίᾳ τοῦ κήτους, τεταμέναις παλά-
• μαις, προδιεχάραξε, καὶ ἀνέθωρε, σισωσμένος
• τοῦ θηρός, τῇ δυνάμει σου Λόγε.

Κοντάκιον Αὐτόμελον. Ἦχος βαρὺς.

Ουκέτι φλογίνη ρομφαία φυλάττει τὴν πύ-
λην τῆς Ἑδέμ· αὐτῇ γὰρ ἐπῆλθε παραδο-
ξος σθέσις, τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ· Θανάτου τὸ
κέντρον, καὶ Ἄδου τὸ νῆκος ἐλήλαται· ἐπέσης
δὲ Σωτὴρ μου βοῶν τοῖς ἐν Ἄδῃ· Εἰσάγεσθε
παλιν εἰς τὸν Παραδεισον.

Ὁ Οἶκος.

Τρεῖς σταυροὺς ἐπῆξατο, ἐν Γολγοθᾷ ὁ Πι-
λάτος, δύο τοῖς ληστεύσασιν, καὶ ἓνα τοῦ
Ζωοδότου· ὃν εἶδεν ὁ Ἄδης, καὶ εἶπε τοῖς κα-
τῷ· Ὡς λειτουργοὶ μου καὶ δυνάμεις μου, τίς ὁ
ἐμπήξας ἦλον τῇ καρδίᾳ μου; ξυλὴν με λόγχῃ
ἐκέντησεν ἄφνω, καὶ διαρρήσομαι· τὰ ἔνδον
μου πονῶ, τὴν κοιλίαν μου ἀλγῶ, τὰ αἰσθητή-
ριά μου· μαιμάσσει τὸ πνεῦμά μου, καὶ ἀναγ-
κάζομαι ἐξερευῆσθαι τὸν Ἀδαμ, καὶ τοῖς ἐξ
Ἀδαμ, ξύλῳ δοθέντας μοι· ξύλον γὰρ τούτους
εἰσάγει, παλιν εἰς τὸν Παραδεισον.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τρίτῃ τῶν Νηστειῶν,
τὴν Προσκύνησιν ἐορτάζομεν τοῦ τιμίου καὶ
ζωοποιουῦ Σταυροῦ.

Στίχοι.

Τὸν Σταυρόν γῆ σύμπασα προσκυνήσῃ,
Δί' οὗ περ ἔγνωκε σὲ προσκυνεῖν, Λόγε.

Επειδὴ διὰ τῆς πησσαροθυμίου Νηστείας, τρόπον
τινὰ, καὶ ἡμεῖς σταυρούμεθα, νηρούμενοι ἀπὸ τῶν πε-
δῶν, πικρίας τε αἰσθησὶν ἔχομεν ἀκηδαιῶν, καὶ πρὸς
πίπτοντες, προτίθεται ὁ τίμιος καὶ ζωοποιὸς Σταυρὸς,
ὥσαντι ἀναφύχων, καὶ ὑποστηρίξων ἡμᾶς, καὶ ὑπομι-
μνήσκων ἡμᾶς, τοῦ Παύλου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ

Χριστοῦ, καὶ παραμυθούμενος· εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν δι' ἡ-
μᾶς ἵσταύρωται, πόσον χρηὴ ἡμᾶς δι' αὐτὸν πράττειν;
κουφίζων τε τοὺς πόνους ἡμῶν, τῇ παραθέσει τῶν διespo-
τικῶν θλίψεων, καὶ τῇ ὑπομνήσει καὶ ἐλπίδι τῆς διὰ
τοῦ Σταυροῦ δόξης. Ὡς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐπὶ τὸν
σταυρὸν ἀναβὰς, ἐδοξάσθη διὰ τῆς ἀτίμου περιαγωγῆς,
καὶ τοῦ πικρασμοῦ· οὕτω δεῖ καὶ ἡμᾶς πράσσειν, ἵνα
καὶ συνδοξασθῶμεν αὐτῷ, εἰ καί τι τῶς πάσχομεν ἀη-
δῆς. Καὶ ἄλλως· καθάπερ οἱ τραχεῖαν καὶ μακράν ὁδὸν
διανύοντες, καὶ τῷ καμᾶτῳ κεκμηκότες, εἴπου δένδρον
εὐσκιόφυλλον εὐρωσι, μικρὸν καθίσαντες ἀναπαύονται,
καὶ ὥσανεὶ νεαροὶ γενόμενοι τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ δια-
νύουσιν· οὕτω καὶ νῦν εἰς τὸν τῆς νηστείας καιρὸν, καὶ
τὴν ἐπίπονον ὁδὸν καὶ τὸν δίαυλον, ἐνεφυτεύθη μέσον
παρὰ τῶν ἀγίων Πατέρων ὁ ζωηφόρος Σταυρὸς, ἀνεσιν
καὶ ἀναψυχὴν ἡμῖν χορηγῶν, εὐστατεῖς τε καὶ κούφους
πρὸς τὸν ἐξῆς κάματον, τοὺς κεκοπιακότας παρασκευά-
ζων. Ἡ ὡς περ ἔστιν ἐπὶ Βασιλείᾳ παρουσία, προπο-
ρεύονται τὰ ἐκείνου σημεῖα, καὶ σκῆπτρα, εἴτα καὶ αὐ-
τὸς παραγίνεται, χαίρων, ἐπὶ τῇ νίκῃ καὶ ἀγαλλιώμενος,
συνευφραίνεται ἅμα καὶ τὸ ὑπήκοον· οὕτω καὶ ὁ Κύ-
ριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, μέλλων ὅσον οὕπω τὸ κατὰ τὴν
θανάτου, ἐνδείξασθαι τρόπαιον, καὶ μετὰ δόξης προελθεῖν
διὰ τῆς ἀναστασίμου ἡμέρας, προέπεμψε τὸ σκῆπτρον
αὐτοῦ, τὴν βασιλικὴν Σημαίαν, τὸν ζωποιοῦν Σταυρὸν,
περιχαρείας καὶ ἀναψυχῆς ἡμᾶς ὅτι πλείστης ἐμπλή-
σαντα, καὶ παρασκευάζοντα ἡμᾶς εἰσίμους γενέσθαι, καὶ
αὐτὸν ὅσον οὕπω τὸν Βασιλέα εἰσδέξασθαι, καὶ ἀνευφη-
μῆσαι περιφανῶς θριαμβεύοντα. Ἐν μέσῃ δὲ τῆς ἀγίας
Τεσσαρακοστῆς Ἑβδομάδι, ὅτι τῇ Μερρᾷ πηγῇ ἵσκειν ἡ
ἀγία Τεσσαρακοστή, διὰ τὴν συντριβὴν, καὶ τὴν ἐνουσαν
ἡμῖν ἀπὸ τῆς νηστείας πικρίαν καὶ ἀκηδίαν· ὥσπερ οὖν
ἐν ἐκείνῃ μέσῃ, ὁ Δεῖος Μωϋσῆς τὸ ξύλον ἐνέβαλε, καὶ
ἐγλύκανεν αὐτήν, οὕτω καὶ ὁ διαγαγὼν ἡμᾶς Θεὸς τῆς
νοητῆς ἐρυθρᾶς, καὶ τοῦ Φαραῶ, τῷ ζωποιοῦ Ξύλῳ τοῦ
τιμίου καὶ ζωποιοῦ Σταυροῦ, γλυκαίνει τὴν ἀπὸ τῆς
Τεσσαρακονθήμερου διὰ τῆς νηστείας πικρίαν, καὶ παρα-
μυθούμενος ἡμᾶς ὡς ἐν ἐρήμῳ διάγοντας, ἕως οὗ πρὸς
τὴν νοητὴν Ἱερουσαλὴμ ἐπαναγάγῃ διὰ τῆς ἑαυτοῦ ἀ-
ναστάσεως. Ἡ, ἐπειδὴ ὁ Σταυρὸς Ξύλον ζωῆς λέγεται,
καὶ ἔστιν, ἐκεῖνο δὲ τὸ ξύλον ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου
τῆς Ἑδέμ πεφυτευμένον ἐτύγχανεν, ἀρμοζόντως καὶ οἱ
Δειότατοι Πατέρες τὸ σταυρικὸν Ξύλον, ἐν μέσῳ τῆς ἀ-
γίας Τεσσαρακοστῆς αὐτὸ κατεφύτευσαν, ὁμοῦ μὲν καὶ
τῆς τοῦ Ἀδάμ λιχνείας ὑπομιμνήσκοντες, ἅμα δὲ καὶ
τὴν ἐκείνου διὰ τοῦ παρόντος Ξύλου ἀναίρεσιν διαγρά-
φοντες· τούτου γὰρ γενόμενοι, οὐ μᾶλλον ἀποθνήσκομεν,
ἀλλὰ καὶ ζωογονούμεθα.

Τῇ αὐτοῦ δυνάμει, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ ἡμᾶς
τῶν τοῦ πονηροῦ διαφυλάξον ἐπηρεϊῶν, καὶ τὰ
Δεῖά σου Πάθη, καὶ τὴν ζωηφόρον Ἀνάστασιν

προσκυνῆσαι ἀξιώσον, τότε σσαρακονθήμερον εὐ-
μαρῶς διανύσαντας σταδίων· καὶ ἐλέησον ἡμᾶς,
ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου τριήμερος, ὡς ὁ ὑ-
πνῶν Κύριε, Ἄδου πυλωροῦς, πατάξας
θεῖα δυνάμει, καὶ τοὺς πάλαι ἐγείρας Προ-
πάτορας, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων
Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Τῇ λύρᾳ τῶν ἀσμάτων χορεύοντες, ἀγαλ-
λιασώμεθα, σήμερον λαοὶ τῇ τοῦ Σταυροῦ
προσκυνήσει, τὸν ἐν τούτῳ παγέντα Χριστὸν
δοξαῖζοντες, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων
Θεόν, καὶ ὑπερένδοξον.

Ὁ δείξας τὸ θνητότητος ὄργανον, ζωῆς ἐρ-
γαστήριον, Κόσμῳ ἀσπαστὸν, τὸν σὸν
Σταυρὸν Πανοικτίρμον, τοὺς αὐτὸν προσκυνού-
ντας ἀγίασον, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων
Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Ὁ μόνος ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνος, φώτι-
σον ἀγίασον, μόνε Ἰησοῦ, τοὺς προσκυ-
νοῦντάς σου πιστῶς, τὸν Σταυρὸν καὶ τὰ θεῖα
Παθήματα, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων
Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Δόξα.

Μονάδα ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ὕμνῳ τὴν
Θεότητα· φῶς γὰρ ὁ Πατὴρ, φῶς ὁ Υἱός,
φῶς τὸ Πνεῦμα, τοῦ φωτὸς ἀμερούς διαμένον-
τος, ἐνότητι φυσικῇ καὶ ἀκτίσι τρισὶ προσώπων
λάμποντος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ πάντων Προφητῶν πολυώνυμον, σὺ ὑπάρ-
χεις κήρυγμα· πύλη γὰρ Θεοῦ, σταίμνος
χρυσῇ, γῇ ἀγία ἀνεδείχτης, Παρθένε θεόνυμφε,
κυήσασα ἐν σαρκί, Ἰησοῦν τὸν Χριστὸν, τῶν
Πατέρων Θεόν, καὶ ὑπερένδοξον.

Καταβασία.

Φλογώσεως ὁ Παῖδας ῥυσάμενος, σάρκα
προσλαβόμενος, ἦλθεν ἐπὶ γῆς, καὶ
Σταυρῷ προσηλωθεὶς, σωτηρίαν ἡμῖν ἐθεορήσα-
το, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεός,
καὶ ὑπερένδοξος.

Ὡδὴ η'. Αὕτη ἡ κλητὴ, καὶ ἀγία ἡμέρα.

Μύρα ἐν χερσὶ, τί κατέχετε ὅλως; τίνα δὲ
ἐκζητεῖτε; νῦν ὁ φανείς Νεανίας, ἐν τῷ
τάφῳ βοᾷ· Ἐξανέστη ὁ Χριστός, καὶ Θεός ἦν
μῶν, ἀναστήσας φύσιν βρωτῶν, Ἄδου κεν-
θμώνων.

Χαίροις τὸ τρισόλβιον, ξύλον καὶ θεῖον, Σταυ-
ρὲ φῶς τοῖς ἐν σκότει, ὁ τετραπέρατον

Κόσμον, τῇ ἐλλάμψει τῇ σῇ, τῆς Ἐγέρσεως Χριστοῦ προδεικνύς τὰς αὐγαίς, ἀξίωσον πάντας πιστοὺς, φθάσαι τὸ Πάσχα.

Ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, μυρίζει τὰ μύρα, τῆς θείας μυροθήκης, τὸ ζωομύριστον ξύλον, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· ὁσφρανθῶμεν τῆς αὐτοῦ θεαπνεύστου ὁσμῆς, αὐτὸν προσκυνοῦντες, πιστῶς, εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δεῦρο Ἐλισσαίε, Προφῆτα εἶπέ ἐμφανῶς· Τί τὸ ξύλον ἐκεῖνο, ὃ εἰς τὸ ὕδωρ καθήκει; Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· δι' οὗ βάθους τῆς φθορᾶς ἀνελκύσθημεν, αὐτὸν προσκυνοῦντες, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάλαι Ἰακώβ, προτυπῶν τὸν Σταυρὸν σου Χριστέ, Ἰωσήφ προσεκύνει, τῆς θείας ράβδου τὸ ἄκρον, σκῆπτρον ταύτην φρικτὸν, βασιλείας τε τῆς σῆς προορώμενος· ὃν νῦν προσκυνοῦμεν, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Μίαν ἐν τρισὶ, χαρακτηρσιν οὐσίαν, δοξάζω ἀσυγχύτως, μονοπροσώπως τὰ τρία· οὐδὲ τέμνω μορφῇ, τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν σὺν τῷ Πνεύματι· εἰς γὰρ ἐπὶ πάντων, Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη ἐν μητράσιν, ἐδείχθης παρθένος, Θεό-
νυμφε Μαρία, ἀνευ ἀνδρὸς τετοκυῖα, τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, τῆς ἀγνείας τὴν σφραγίδα φυλάξασα· Σὲ μακαρισῶμεν, πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον. Καταβασία.

• **Χ**εῖρας ἐν τῷ λάκκῳ βληθεῖς, τῶν λεόν-
• των ποτέ, ὁ μέγας ἐν Προφήταις, σταυ-
• ροειδῶς ἐκπατάσας, Δανιὴλ ἀβλαβὴς, ἐκ τῆς
• τούτων καταθρώσεως σέσωσται, εὐλογῶν
• Χριστὸν, τὸν Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή δ'. Φωτίζου φωτίζου.

Εν τάφῳ κατήλθες, ὁ ζωοδότης καὶ Θεός,
καὶ συνέτριψας πάντα, κλειθρὰ τε καὶ
τοὺς μοχλοὺς καὶ τοὺς νεκροὺς ἐξανέστησας,
Δόξα τῇ σῇ Ἐγέρσει βοῶντας, Χριστέ Σωτὴρ
παντοδύναμε.

Ο τάφος ζῶν μοι, Χριστέ ἀνέβλυσεν ὁ σῶς·
ὁ κρατῶν τῆς ζωῆς γὰρ, ἐπιστάς ἐβόη-
σας, τοὺς κατοικοῦσιν ἐν μνήμασιν· Οἱ ἐν δε-
σμαῖς, λύθητε· ἐγὼ γάρ, τοῦ Κόσμου λύτρον
ἐλήλυθα.

Εν ὕμνοις σκιρτάτω, πάντα τὰ ξύλα τοῦ
δρυμεῦ, τὸ ὁμώνυμον ξύλον, τοῦ Σταυ-

ροῦ θεώμενα, κατασπαζόμενον σήμερον· οὐ ὁ
Χριστὸς, ὕψωσε τὴν κάραν, ὡς προφητεύει ὁ
Θεὸς Δαυὶδ.

Εν ξύλῳ τεθνήξας, ξύλον σε, εὐρηκα ζωῆς,
χριστοφόρε Σταυρέ μου, φυλακτὴρ μου
ἀρήνικτε, κατὰ δαιμόνων ἰσχύς κραταῖα· σὲ
προσκυνῶν, σήμερον κραυγάζω· Ἀγιάσόν με
τῇ δόξῃ σου.

Εὐφραίνου ἀγάλλου, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ,
τὸ τρισόλβιον ξύλον, προσκυνοῦσα σήμε-
ρον, τοῦ παναγίου Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ᾧ
λειτουργεῖ, τάγματα Ἀγγέλων, καὶ μετὰ φό-
βου παρίστανται.

Δόξα.

Τριαῖδα προσώποις, Μονάδα φύσει προσκυ-
νῶ, σὲ Θεότης ἀγία, τὸν Πατέρα, καὶ
τὸν Υἱόν, σὺν τῷ ἀγίῳ τε Πνεύματι, μίαν ἀρ-
χήν, μίαν βασιλείαν, τὴν τῶν ἀπάντων δεσπό-
ζουσαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ὄρος τὸ μέγα, ἐν ᾧ κατώκησε Χριστὸς,
σὺ ὑπάρχεις Παρθένε, ὡς Δαυὶδ ὁ Θεὸς
βοᾷ· δι' ἧς ἡμεῖς ἀνυψώθημεν πρὸς Οὐρανόν,
υἱοθετηθέντες, τῷ Πνεύματι παμμακάριστε.

Καταβασία.

• **Ω** Μῆτερ Παρθένε, καὶ Θεοτόκε ἀψευδής,
• ἡ τεκοῦσα ἀσπόρως, Χριστὸν τὸν Θεὸν
• ἡμῶν, τὸν ἐν Σταυρῷ ὑψωθέντα σαρκί, σὲ
• οἱ πιστοὶ, ἅπαντες ἀξίως, σὺν τούτῳ νῦν
• μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τὸ Ἑωθινὸν Ἀναστάσιμον.

Καὶ τοῦ Σταυροῦ. Τοῖς Μαθηταῖς.

Σταυρὸν Χριστοῦ τὸν τίμιον, σήμερον προτε-
θέντα, ἰδόντες προσκυνήσωμεν, καὶ πιστῶς
εὐφρανθῶμεν, κατασπαζόμενοι πόθῳ, τὸν ἐν τῇ
τῷ θελήσει, σταυρωθέντα αἰτήμενοι, Κύριον ἀ-
ξιῶσαι, πάντας ἡμᾶς, τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον
προσκυνῆσαι, καὶ φθάσαι τὴν Ἀνάστασιν, πάν-
τας ἀκατακρίτως.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Τὸ ξύλον ἐν ᾧ Πάνσεμνε, τὰς ἀχράντους πα-
λάμας, ὑπὲρ ἡμῶν ἐξέτεινε, προσπαγεῖς ὁ
Υἱός σου, νῦν εὐσεβῶς προσκυνοῦμεν· δὸς ἡμῖν
τὴν εἰρήνην, καὶ τὰ κοσμοσωτήρια, φθάσαι πάν-
σεπτα Πάθη, καὶ τὴν λαμπράν, καὶ κοσμοχαρ-
μόσυνον προσκυνῆσαι τοῦ Πάσχα κυριώνυμον,
καὶ φωσφόρον ἡμέραν.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. ἡ. καὶ ψάλλο-
μεν Στιχ. Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου, δ'. καὶ
τοῦ Σταυροῦ Προσόμοια, γ'. δευτεροῦντες τὰ α.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ἐν φωναῖς αἰαλαζόμεν, ἐν ὧδαῖς μεγαλύνω-
μεν, τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, ἀσπαζόμενοι,
καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκδοήσωμεν· Σταυρὲ πανσεβά-
σμιε, καθαγιάσον ἡμῶν, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώ-
ματα, τῇ δυνάμει σου, καὶ παντοίας ἐκ βλάβης
ἐναντίων, διατήρησον ἀπρώτους, τοὺς εὐσεβῶς
προσκυνοῦντάς σε.

Δίς.

Στίχ. Ὑψῆτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσ-
κυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Προσελθόντες αἰρύσατε, μὴ κενούμενα ναίμα-
τα, τοῦ Σταυροῦ τῇ χάριτι προερχόμενα,
ἰδοὺ προκείμενον βλέποντες, τὸ ἔθλον τὸ ἅγιον,
χαρισμάτων τὴν πηγὴν, ἀρδόμενῃ τῷ Αἵματι,
καὶ τῷ ὕδατι, τοῦ Δεσπότη τῶν ὅλων, τοῦ ἐν
ταύτῳ, ἐκουσίως ὑψωθέντος, καὶ τοὺς βροτοὺς
ἀνυψώσαντος.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς ἡμῶν πρὸ αἰώνων εἰργάσατο
σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα, βασιλείων κραταίωμα,
μοναζόντων καύχημα, καὶ διάσωσμα, σὺ εἶ
Σταυρὲ πανσεβάσμιε· διὸ προσκυνεῖντές σε, καὶ
καρδίας καὶ ψυχὰς, φωτιζόμεθα σήμερον, θείᾳ
χάριτι, τοῦ ἐν σοὶ προσπαγέντος, καὶ τὸ πρῶ-
τος, τοῦ δολίου καθελόντος, καὶ τὴν ἀρὰν ἀ-
φανίσαντος.

Δόξα. Ἱδιόμοelon, τοῦ Τριποδίου.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἦν ὑψηλόφρονα γνώμην, τῶν κακίστων Φα-
ρισαίων, ὁ πάντων Κύριος, παραβολικῶς
ἐκφεύγειν ταύτην ἐδίδαξε, καὶ μὴ ὑψηλοφρο-
νεῖν, παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, πάντας ἐπαίδευσεν,
ὑπογραμμὸς καὶ τύπος, ὁ αὐτὸς γενόμενος, μέ-
χρι σταυροῦ καὶ θανάτου, ἑαυτὸν ἐκένωσεν.
Εὐχαριστοῦντες οὖν σὺν τῷ Τελώνῃ εἰπώμεν·
Ὁ παθὼν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ἀπαθὴς διαμείνας
Θεός, τῶν παθῶν ἡμᾶς ρῦσαι, καὶ σῶσον τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη.

Φαλλόμενος δὲ τῆς Δοξολογίας ταύτης, ὁ
Πατριάρχης ὁ ἱερεὺς τὸν σταυρὸν αὐτοῦ· καὶ λαβὼν
θυμιατὸν, Στάζει τὴν ἀγίαν Τρόπαζαν, καὶ
τὸν Σταυρὸν· εἰς οὗτω λαμβάνει αὐτὸν μετὰ
ἰσχύος ἐπὶ τῆς καραλῆς αὐτοῦ σὺν τῇ θήκῃ,
καὶ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ἀριστέρου Βήματος, προ-
πορευομένων αὐτοῦ λαμπάδων καὶ θυμιατοῦ,
καὶ ἀπέρχεται εἰς τὰς βασιλικὰς πύλας. Τε-
λεσθείσης δὲ τῆς Δοξολογίας, καὶ τοῦ Τρισα-
ίου, λέγει ὁ ἱερεὺς· Σοφία ὀρθοί, καὶ ἡμεῖς

φαλλόμεν τὸ Τροπάριον· Σῶσον Κύριε τὸν
λαόν σου· ἐκ τρίτου· καὶ εἰσοδεῖται ὁ ἱερεὺς,
φέρων τὸν τίμιον Σταυρὸν ἔμπροσθεν τῶν ἀ-
γίων Οὐρανῶν. Κηρύττει προεμπροσθέντος τοῦ
τετραπόδου, τίθεται ἐπάνω οὗτοῦ ὁ τίμιος
Σταυρός.

Ἔτα φαλλόμεν τὸ ποικρὸν Τροπάριον, ἐκ γ'.

Ἦχος πλ. β'.

Τὸν Σταυρὸν σου προσκυνούμεν Δέσποτα,
καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν δοξαζόμεν.

Ἀνορθώσῃς δὲ τῆς θήκης, ἀρχεται προσκυ-
νῶν ὁ Πρωτοπρεσβύτερος, καὶ ὁ ἱερεὺς, βάλλοντες με-
τανοίας, γ'· κατὰ τὴν τῶν τιμίου Σταυροῦ
καὶ μετὰ τὸ ἀσπάζεσθαι, πάλιν βάλλουσι
μετανοίας ὁμοῦ καὶ εἰς τοὺς Χοροὺς, πρὸς
μὲν ἡδὴ ὅσοι ἀρχονται οἱ Ἀδελφοί, προσκυ-
νοῦντες δύο δύο, κατὰ τάξιν. Προσκυνούντων
δὲ τῶν Ἀδελφῶν, φαλλόμεν τὰ Ἱδιόμοela ταύ-
τα, ποίημα Λέοντος Δεσπότη.

Ἦχος β'.

Ἐῦτε πιστοί, τὸ ζωοποιόν ἔθλον προσκυ-
νήσωμεν· ἐν ᾧ Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς τῆς
δόξης, ἐκουσίως χεῖρας ἐκτείνας, ὑψωσεν ἡ-
μᾶς, εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα· οὗς πρὶν
ὁ ἐχθρὸς, δι' ἡδονῆς σπλήσας, ἐξορίστους Θεοῦ
πεπαίηκε. Δεῦτε πιστοὶ ἔθλον προσκυνήσω-
μεν, δι' οὗ ἠξιώθημεν, τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν
συντρίβειν τὰς κάρας. Δεῦτε πᾶσαι αἱ πα-
τριαὶ τῶν ἐθνῶν, τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου
ὕμνοις τιμήσωμεν· Χαίροις Σταυρὲ τοῦ πεσόν-
τος Ἀδάμ ἡ τελεία λύτρωσις· ἐν σοὶ αἱ πι-
στότατοι Βασιλεῖς ἡμῶν καυχῶνται, ὡς τῇ σῇ
δυνάμει, Ἰσραηλίτην λαόν, κρατακῶς ὑποτάτ-
τοντες. Σὲ νῦν μετὰ φόβου, Χριστιανοὶ ἀσπα-
ζόμεθα, καὶ τὸν ἐν σοὶ προσπαγέντα Θεόν,
δοξαζόμεν· λέγοντες· Κύριε, ὁ ἐν αὐτῷ προσ-
παγεῖς, ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάν-
θρωπος.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἦμερον ὁ Δεσπότης τῆς Κτίσεως, καὶ Κύ-
ριος τῆς δόξης, τῷ Σταυρῷ προσπίγνυ-
ται, καὶ τὴν πλευράν κεντᾶται· χολῆς καὶ ὄξους
γεύεται, ὁ γλυκασμὸς τῆς Ἐκκλησίας· στέ-
φανον ἐξ ἀκανθῶν περιβάλλεται, ὁ καλύπτων
Οὐρανὸν τοῖς νέφεσι· χλαῖναν ἐνδύεται χλεῦης,
καὶ ῥαπίζεται πηλίνῃ χειρὶ, ὁ τῇ χειρὶ πλα-
σας τὸν ἄνθρωπον· τὸν νῶτον φραγγελοῦ-
ται, ὁ περιβάλλων τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις·
ἐμπτυσμοὺς καὶ μάστιγας δέχεται, ὀνειδισμοὺς
καὶ κολαφισμοὺς, καὶ πάντα ὑπομένει, δι' ἡμῶν

τὸν κατὰ κριτον, ὁ Λυτρωτὴς μου καὶ Θεός, ἵνα σώσῃ Κόσμον ἐκ πλάνης, ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Σήμερον ὁ ἀπρόσιτος τῇ οὐσίᾳ, προσιτός μοι γίνεται, καὶ πάσχει πάθη, ἐλευθερῶν με τῶν παθῶν· ὁ φῶς παρέχων τυφλοῖς, ὑπὸ ἀνόμων χαιλέων ἐμπτύεται, καὶ δίδωσι τὸν νῶτον ὑπὲρ αἰχμαλώτων εἰς μάστιγας. Τῆτον ἡ ἀγνή καὶ Μήτηρ, ἐπὶ Σταυροῦ θεωροῦσα, ὀδυνηρῶς ἐφθέγγετο· Οἶμοι Τέκνον ἐμόν! τί τοῦτο πεποίηκας; ὁ ὠραῖος κάλλει παρα πάντας βροτούς, ἄπνους ἄμορφος φαίνῃ, οὐκ ἔχων εἶδος οὐδὲ κάλλος. Οἶμοι τὸ ἐμόν φῶς! οὐ δύναμαι ὑπνῆντα καθορᾶν σε· τὰ σπλάγχνα τιτρώσκομαι, καὶ δεινὴ μοι ῥομφαία τὴν καρδίαν διέρχεται. Ἀνυμνῶ σου τὰ Πάθη, προσκυνῶ σου τὸ εὐσπλαγχνον, μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'. Εἰρμολογικόν.

Σήμερον τὸ προφητικόν πεπλήρωται λόγιον· ἰδοὺ γὰρ προσκυνοῦμεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἐστησαν οἱ πόδες σου Κύριε· καὶ ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν ἐλευθερίας ἐτύχομεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου μόνη φιλάνθρωπε.

Εἶτα ἡ συνήθης Ἑκτενής, ἡ Λιτὴ μετὰ τοῦ Ἑωθινοῦ Ἰδιομέλου, καὶ ἡ α'. Ὡρα, ἐν ἣ ἀναγιγνώσκεται ἡ Κατήχησις τοῦ Στουδίτου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακάρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Σταυροῦ ἡ 5'. Ὡδή.

Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου.

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρόκειμενον, Ἦχος πλ. β'. Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου.

Στίχ. Πρὸς σέ, Κύριε, κεκραίξομαι, ὁ Θεός μου.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. Δ'. 14.

Αδελφοί, ἔχοντες Ἀρχιερεῖα μέγαν, διεληλυθότα τοὺς Οὐρανούς, Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Οὐ γὰρ ἔχομεν Ἀρχιερεῖα, μὴ δυνάμενον συμπαθεῖν ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα κατ' ὁμοιότητα, χωρὶς ἁμαρτίας. Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάρι-

τος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον, καὶ χάριν εὐρώμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν. (Κεφ. Ε'. 1.) Πᾶς γὰρ Ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος, ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσταται τὰ πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν· μετριοπαθεῖν δυνάμενος ταῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περὶκεῖται, ἀσθένειαν· καὶ διὰ ταύτην ὀφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ περὶ ἑαυτοῦ προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν. Καὶ οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλ' ὁ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ καὶ ὁ Ἀαρών. Οὕτω καὶ ὁ Χριστός, οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασε γεννηθῆναι Ἀρχιερεῖα, ἀλλ' ὁ λαλήσας πρὸς αὐτόν· Υἱός μου εἰ σὺ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε. Καθὼς καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· Σὺ Ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος β'.

Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου, ἧς ἐκτίσω ἀπ' ἀρχῆς.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὅς τις θέλει ὀπίσω με ελθεῖν.

Κοινωνικόν.

Ε' σημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε.

Τὴν αὐτὴν Σταυροπροσκύνησιν ποιοῦμεν ἡμέρας δ' τῇ Κυριακῇ, ἥτοι σήμερον, τῇ Δευτέρᾳ, τῇ Τετάρτῃ, καὶ τῇ Παρασκευῇ, ψάλλοντες εἰς τὴν α'. Ὡραν, ἀντὶ τοῦ, Τὰ διαθήματά μου. Τὸ, Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν.

Τῇ αὐτῇ Κυριακῇ Ἑσπερας.

Εἰς τὸ Λιτνικόν.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Κατανυκτικά δ' τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, τοῦ Τριωδίου γ' καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Στιχ. Προσόμοια τοῦ Τριωδίου, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. δ'. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Κύριε, ὁ ἐπὶ Σταυροῦ ἐκουσίως, ὑφαπλώσας τὰς παλάμας σου, τοῦτον κατανύξει καρδίας, προσκυνεῖν ἡμᾶς ἀξίωσον, λελαμπρυσμένους καλῶς, νηστεiais καὶ δεήσεσι, καὶ ἐγκρατείᾳ, καὶ εὐποίᾳ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Κύριε, τῶν ἁμαρτιῶν μου τὰ πλήθη, κατὰ τὸ πλῆθος ἐξαλείψον, τῶν σῶν οἰκτιρ-

μῶν Πανοικτίρμον, καὶ τὸν Σταυρόν σου ἀ-
ξιώσον, ἐν καθαρᾷ τῇ ψυχῇ, καὶ βλέπειν καὶ
προσπύσσεσθαι, ἐν τῇ παρουσίᾳ τῆς ἐγκρα-
τείας Ἑβδομάδι ὡς φιλάνθρωπος.

Ἔτερον Προσόμοιον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος γ'. Μέγιστον θαῦμα.

Μέγιστον θαῦμα! τὸ Ἐὐλον ὁράται, ἐν ᾧ
Χριστὸς σαρκὶ ἐσταυρώθη· προσκυνεῖ
ὁ Κόσμος καὶ φωτιζόμενος ἀνακραῖζει· Ὁ τοῦ
Σταυροῦ τῇ δυνάμει! καὶ θεωρούμενος δαίμο-
νας καίει, καὶ ἐκτυπούμενος, τούτους φλέγων
δείκνυται. Μακαρίζω σε τὸ ἄχραντον Ἐὐλον,
τιμῶ καὶ προσκυνῶ ἐν φόβῳ, καὶ Θεὸν δοξά-
ζω, τὸν διὰ σοῦ μοι χαριζόμενον, ζωὴν τὴν
ἀτελεύτητον.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰσὸδος· Φῶς ἱλαρὸν, καὶ τὸ Προκείμενον.

Ἦχος πλ. δ'.

Εἰδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ Ὀ-
νομά σου, Κύριε.

Στίχ. Ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σὲ ἐ-
κείκραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτε-
ρύγων σου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δὲς.

Ἦχος πλ. δ'.

Αἰτεῖσαι τὸ ὄμμα εἰς Οὐρανόν, οὐ τολμῶ ὁ
ταλας ἐγώ, ἐκ τῶν πονηρῶν μου πρά-
ξεων· ἀλλ' ὡς ὁ Τελώνης στενάξας κραυγάζω
σοι· Ὁ Θεός, ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ
Φαρισαϊκῆς ὑποκρίσεως ῥύσαι με, ὡς μόνος
εὐσπλαγχνος.

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε,
καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· καὶ νῦν
πρεσβεύσατε, ῥυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχ-
θροῦ, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε κεχαριτωμένη, Μῆτερ
ἀνύμφευτε· καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν
ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν. Θεοτόκε πρέσβευε,
σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς προδεδηλωται.

=====

Τῇ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Τὰ τοῦ τυχόντος Ἦχου Τριαδικά· καὶ μετὰ
τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Κατανυκτικά
καὶ Θεοτοκίον, τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου.

Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα
Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Τὸ πάνσεπτον πιστοί, προσκυνήσωμεν Ἐύ-
λον ἐν ᾧ ὁ Ποιητής, τῶν ἀπάντων ὑψώ-
θη· πρόκειται ἀγιάζον, τοὺς προσιόντας ψυχῇ
καὶ σώματα, ῥύπον ἀποκαθαίρον, τῆς ἁμαρ-
τίας τῶν νηστευόντων πιστῶς, καὶ ἀνυμνούν-
των πάντοτε Χριστόν, τὸν μόνον εὐεργέτην.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ο Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τῆς γῆς κατήλ-
θε, καὶ Ἄγγελος φωτός, τῇ Θεοτόκῳ
ἐβόα· Χαῖρε εὐλογημένη, ἡ τὴν πασταῖδα μόνη
φυλάξασα, σύλληψιν συλλαβοῦσα, τὸν πρὸ
αἰώνων Θεὸν καὶ Κύριον· ἵνα τῆς πλάνης
σώσῃ ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Προσπονήσαντες, νῦν τὴν ἐγκράτειαν, καὶ
εἰς προσκύνησιν, Χριστέ μου φθάσαντες,
τοῦ ζωηφόρου σου Σταυροῦ, προσπίπτοντες
βοῶμέν σοι· Μέγας εἶ Φιλάνθρωπε, καὶ μεγά-
λα τὰ ἔργα σου, ὅτι ἐφάνέρωσας τὸν Σταυρόν
σου τὸν τίμιον· ὃν φόβῳ προσκυνοῦντες κραυ-
γάζομεν· Δόξα τῇ ἁκρᾷ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ως ἀγεώργητος, Παρθένε ἄμπελος, τὸν ὡ-
ραιότατον, βότρυν ἐβλάστησας, ἀναπη-
γάζοντα ἡμῖν, τὸν οἶνον τὸν σωτήριον, πάντων
τὸν εὐφραίνοντα, ταῖς ψυχαῖς καὶ τὰ σώματα·
ὅθεν ὡς αἰτίαν σε, τῶν καλῶν μακαρίζοντες,
αἰεὶ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἡ κε-
χαριτωμένη.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα
Τριῶδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογεῖται
δὲ καὶ ἡ α'. Ὤδῃ.

Τριῶδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὤδῃ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Η φωτοφόρος τοῦ Σταυροῦ προσκύνησις,
πᾶσιν ἐπέφανεν, ἡλιακὴν αἴγλην, σωτη-
ρίας πέμπουσα, καὶ πάντας καταυγάζουσα,

τούς παθῶν ἀμαυρώσει, κεκρατημένους· συνδράμωμεν, τοῦτον καθαρῶς κατασπάσασθαι.

Τῇ τῆς νηστείας καθαρθέντες χάριτι, καθάρωταίτω νοῖ, τῷ καθαρῷ μόνῳ, δεῦτε ἐκβοήσωμεν, φωνὴν εὐχαριστήριον· Σὺ τὸ Αἷμά σου Λόγε, ὑπὲρ ἡμῶν πάντων δέδωκας, σὺ καὶ τῷ Σταυρῷ ἀγιάζεις ἡμᾶς.

Συμποδισθεὶς ταῖς προσβολαῖς τοῦ ὄφους, τραῦμα ἐξαίσιον, διαπαντός καῖμαι, Σῶτερ ὁ τὴν ἐκπτώσιν, τῶν Πρωτοπλάζων πάθει σου, τοῦ Σταυροῦ ἀνορθώσας, ἀνόρθωσον, καὶ ὁδήγησον, σοῦ πρὸς Σελημάτων ἐκπλήρωσιν.

Σταυροθεοτοκίον.

Παρισταμένη τῷ Σταυρῷ σου Κύριε, ἡ Ἀπειρόγαμος, καὶ τὰς ἐν σοὶ τρώσεις, καθορώσα Δέσποτα, τιτρωσκομένη ἔλεγεν· Οἴμοι-Τέκνον! ὠδῖνας, ἀποφυγῆσα τῷ τόκῳ σου, νῦν ὀδυνηρῶς κατατρύχομαι.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος γ'. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ ποιήσαντι.

Ε'δομαὶς ἀγία, καὶ φωσφόρος αὕτη, τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, προτιθεμένη Κόσμῳ· δεῦτε ἀσπασώμεθα, φόβῳ τε καὶ πόθῳ, τὰς ψυχὰς φωτιζόμενοι, τὸν ἐν αὐτῷ παγέντα Χριστόν, ἐν ἄσμασι δοξαῖζοντες.

Τὸν Σταυρὸν σε πάντες, προσκυνοῦμεν Χριστέ, προπομπὴν ποιούμενοι, τῆς Ἀναστάσεώς σου, ὑμνοῦμεν τοὺς ἡλούς σου, τιμῶμεν καὶ τὴν λόγχην σε, τὰ χεῖλη καὶ τὰ ὄμματα, ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος, ἐν τούτοις ἀγνιζόμενοι.

Δόξα.

Τριάς ἡ ἐν Μονάδι, οὐσίας ὑμνουμένη, Πάτερ Υἱὲ σὺν Πνεύματι, τῷ ὑπερπαναγίῳ, ἀναρχε αἰδίδε, ἀκτιστε Θεότης, ἡ τῇ φωτὸς πηγὴ καὶ ζωὴ. Σε προσκυνοῦμεν πάντες βροτοί, τὴν τὸ πᾶν οὐσώσασαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σε Παρθένε, Θεοτόκε ἀγνή, Χερουβικὸν ὄχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐτέχθη· σὺ γὰρ μόνῃ γέγονας, πηγὴ ἀφθαρσίας, πηγαῖζουσα πᾶσι ζωνὴν, ἀφ' ἧς αἰρῶμενοι, ἰάματα λαμβάνομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τεσσαράκοντα νηστειῶν σαδείου, μέσον διῆπνέοντες, δεῦτε τῇ διαθέσει, Χριστῷ συναπίωμεν, πρὸ τὸ θείον Πάθος· ἵνα συσταυρωθέντες αὐτῷ, καινῶν γινώμεθα, τῆς αὐτοῦ Ἀναστάσεως.

Ὁ Εἰρμός.

Ἀσώμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ ποιήσαντι θαυμαστά τέρατα, ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ· πόν-

• τῷ γὰρ ἐκάλυψε τοὺς ὑπεναντίους, καὶ ἔσωσε τὸν Ἰσραὴλ· αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι • δεδοξασται.

Ὡδὴ ἡ Ἑπταπλασίως κάμινον.

Τὸν ἰοδόλοισ πάθεισι, καὶ ψυχῇν, καὶ διανοίαν, τετραυματισμένην κεκτημένον Κύριε, ἐλήησον οἴκτειρον, τῷ σῷ Σταυρῷ θωράκισον, καὶ ταῖς ἐκ πλευραῖς σου κενωθείσαις ρανίσιν, προθύμως ἵνα μέλπω· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Επὶ τοῦ ὄρους παλαιὰ σε, Μωϋσῆς προετύπωσε, χεῖρας ἀνυψῶν, καὶ Ἀμαλὴν τροπούμενος, Σταυρὲ πανσεβάσμιε· ὃν προσκυνοῦντες σήμερον, τρέπομεν δαιμόνων τὰ ἀλλόφυλα στίφη, καὶ πίστει μελωδοῦμεν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Υπὸ παθῶν κλονούμενον, ὑπ' ἐχθρῶν σκελιζόμενον, ὑπὸ συνηθείας πονηρᾶς ἐλκόμενον, οἴκτειρήσον Εὐσπλαγγνε, τῷ σῷ Σταυρῷ θωράκισον, ὅπως μελωδῶ ἐν ἀκλυστήτῳ καρδίᾳ· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σταυροθεοτοκίον.

Οδυνηρῶς στεναίζουσα, μητρικῶς ὀλολύζουσα, καὶ τὴν ἐκ τῶν σπλάγχχνων, συνοχὴν μὴ φέρουσα, Σταυρῷ, ἐνητένιζες, τῷ ἐκ τῆς σῆς τεχθέντι γαστρὸς, Τέκνον, ἐκβοῶσα, τί τὸ ὄραμα τοῦτο; πῶς πάσχεις ὁ τῇ φύσει, ἀπαθής; πάντων θείων, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, φθορᾶς ἐλευθερώσαι.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν ὑπ' Ἀγγέλων.

Τῇ Ἐκκλησίᾳ προτεθέντα, τὸν Σταυρὸν Χριστοῦ θεώμενοι, φόβῳ καὶ πίστει ἀδελφοί, προσελθόντες προσκυνήσωμεν, αὐτῷ ἀναβοῶντες· Σὺ τὴν ζωὴν ἐξήνθησας, τοῖς βροτοῖς φωτοφόρε.

Τροπαιοφόρον ἐν πολέμοις, Οὐρανός σε καθυπέδειξε, ζωοποιε ἡμῶν Σταυρὲ, Βασιλέων ὄπλον ἄμαχον, ἐχθρῶν ὁ καθαιρέτης, Ἐκκλησιῶν τὸ κέρας, καὶ τῶν πιστῶν σωτηρία.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Πατέρα ἅγιον δοξαῖζω, καὶ Υἱὸν ἅγιον σέβω, καὶ Πνεῦμα ἅγιον ὑμνῶ, ὁμοούσιον Τριάδα ἀπλήν, Θεὸν ἕκαστον τούτων, φῶτα καὶ φῶς, ὡς ἐξ Ἠλίου ἐνός προϊόντα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη αἰδιόδευτε· χαῖρε βάιτε ἀκατάφλεκτε· χαῖρε ἡ σταῖνος ἡ χρυσή· χαῖρε ὅρος ἀλατόμητον· χαῖρε Θεοτόκε ἐλ-

πὶς ἀρράγῃς, καὶ τείχος τῶν ἐπὶ σοὶ πεποι-
σόντων.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὴν Νηστείαν ἐκμεσάσαντες, εὐχαρστήσωμεν
τῷ πνεύματι πρὸς τὸ ἔξῃς νεανικῶς, εὐ-
δρομοῦντες σὺν Θεῷ ἀδελφοί· ὅπως καὶ τὸ
Πάσχα περιχαρῶς ὁψώμεθα, τοῦ Χριστοῦ αἰ-
νιστάντος.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

« **Τ**ὸν ὑπ' Ἀγγέλων ἀσιγήτως, ἐν Ὑψίστοις
δοξαζόμενον Θεόν, οἱ Οὐρανοὶ τῶν Οὐ-
ρανῶν, γῆ, καὶ ὄρη, καὶ βουνοὶ, καὶ βυθός,
καὶ πᾶν γένος ἀνθρώπων ὕμνοις αὐτὸν ὡς
Κτίστην καὶ Ποιητὴν, εὐλογεῖτε ὕμνεῖτε, καὶ
ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Ἐφρίξε πᾶσα ἀκοή.

Εγγόνους πάλαι Ἰακώβ, εὐλογῶν προδιετύ-
που τρανώτατα, Σταυρὸν τὸν τίμιον· δι'
οὗ Οἰκτίρμον, ἡμᾶς εὐλόγησον, ἀγιασμοῦ παρε-
κτικὴν, χάριν παρεχόμενος, τοῖς προσκυνοῦσιν
αὐτόν, καὶ τὸν πάντων Λυτρωτὴν σε δοξαῖς.

Νηστείας ὕδατι πιστοὶ, καθαρθέντες καὶ ψυ-
χὴν καὶ διάνοιαν, τὸ ζωοδώρητον, καὶ θείον
Εὐλόν, περιπτυσσώμεθα· πρόκειται πᾶσιν ἐμφα-
νῶς, βρύον θείαν ἄφειν, καὶ φῶς ἑράνιον, καὶ
ζωὴν καὶ ἀληθὴ ἀγαλλίασιν.

Κριτὴν σε οἶδα φοβερόν, ἐλευσόμενον ἐν δό-
ξῃ Θεότητος, πάντων τὰ κρύφια, ἐλέγ-
χειν τότε, μέλλοντα Κύριε· διό σοι κράζω Ἀ-
γαθὲ· Ἡμαρτον συγχώρησον· μὴ θριαμβεύσης
μου, τὰ πολλὰ καὶ χαλεπαὶ πλημμελήματα.

Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἄρνα πάλαι ἡ Ἀμναῖς, θεωροῦσα πρὸς
σφαγὴν καθελκόμενον, καὶ σκιοτιζόμενον,
ἡλίσυ φέγγος, κλαίουσα ἔλεγεν· Ἥλιε, δόξης
Ἰησοῦ, ἔδυσ θανατούμενος· ἀλλὰ ἀνάτειλον,
τῆς ἐγέρσεως τὸ φῶς τοῖς ποθοῦσί σε.

Εἰρμός ἄλλος. Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει.

Εἰς τὸν τόπον οἱ πόδες οὗ ἔστησαν, τοῦ
Δεσπότη καὶ Θεοῦ, προσκυνήσωμεν ἅ-
παντες σήμερον, τὸν σεπτότατον Σταυρόν, ὡς
Δαυὶδ ἀνακράζει, ὁ θεωφωνότατος· καὶ γὰρ ὁ
ἅπαντα περιέχων δρακί, ἐν τούτῳ βέβηκεν.

Οὐ τὴν γῆν κατοικοῦντες προσέλθετε, τῇ
νηστείᾳ καθαροὶ, καὶ προκείμενον βλέ-
ποντες σήμερον, τὸν πανσέβαστον Σταυρόν,
προσκυνήσατε φόβῳ, καὶ πίστει εὐφρανέσθε,
καὶ συναγάλλεσθε, τὸν ἀγκασμὸν ταῖς ψυχαῖς
ἀρνούμενοι.

Δόξα.

Ἡ οὐσία Μονὰς ἐστὶν ἄτμητος, ἡ ὑπέρθεος
Τριάς, ἐνουμένη τῇ φύσει μερίζεται, τοῖς
προσώποις ἰδικῶς, μὴ τρωμένη γὰρ τμᾶται, ἐν
οὐσα τρισσεύεται, αὕτη Πατὴρ ἐστὶν, ὁ Υἱός,
καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ἡ φρουροῦσα τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παιδοτόκον παρθένον τίς ἤκουσε; καὶ μη-
τέρα πλὴν ἀνδρός; Μαριάμ ἐκτελεῖς τὸ
τεράστιον· ἀλλὰ φράζε μοι τὸ, Πῶς; Μὴ ἐ-
ρεῦνα τὰ βάθη, τῆς θεοτοκίας μου· τοῦτο
πανάληθες, ὑπὲρ δὲ ἀνθρώπινον νοῦν ἡ κα-
τάληψις.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Χαριστήριον αἶνον προσάξωμεν, τῷ Θεῷ
πᾶς ὁ λαός, ὅτι βλέποντες νῦν ἀσπα-
ζόμεθα, τὸν πανάγιον Σταυρόν· γινώτε οὖν
καὶ ἡττάσθε, ἐν τούτῳ οἱ δαίμονες· ἔθνη τὰ
βάρβαρα γινώτε, καὶ ἡττάσθε, δι' οὗ μεθ' ἡμῶν
ὁ Θεός.

Ὁ Εἰρμός.

« **Ε**ν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατεῖδέν σε, ἐν τῇ βά-
τῳ Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς
Θεότητος, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρί· Δανιὴλ
δέ σε εἶδεν, ὅρος ἀλατόμητον· ῥάβδον βλα-
στήσασαν Ἡσαΐας, κέκραγε, τὴν ἐκ ρίζης
Δαυὶδ.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἥχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιό-
μελον, δευτεροῦντες αὐτό. Ἥχος πλ. β'.

Αρίστην ὁδὸν ὑψώσεως Χριστέ, τὴν ταπεί-
νωσιν ἐδειξας, σεαυτὸν κενώσας, καὶ μορ-
φὴν δούλου λαβὼν, τοῦ Φαρισαίου τὴν μεγα-
λαυχὸν εὐχὴν μὴ προσιέμενος, τοῦ δὲ Τελώνου
τὸν συντετριμμένον στεναγμόν, ὡς ἱερεῖον ἁ-
μωμον, ἐν τοῖς ὑψίστοις προσδεχόμενος· διό
καὶ γὰρ βοῶ σοι· Ἰλάσθητι ὁ Θεός, ἰλάσθητι,
Σωτὴρ μου καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Κύριε, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Μαρτύρων σου, πᾶ-
σα ἡ Κτίσις ἐορτάζει, οἱ Οὐρανοὶ ἀγαλ-
λονται σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἡ γῆ εὐφραίνε-
ται σὺν τοῖς ἀνθρώποις. Αὐτῶν ταῖς παρα-
κλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἥχος ὁ αὐτός.

Αρχαγγελικὸν λόγον ὑπεδέξω, καὶ Χερουβι-
κὸς θρόνος ἀνεδείχθη, καὶ ἐν ἀγκάλαις
σου ἐβάστασας Θεοτόκε, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος βαρύς.

Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης, λαὸν ἡμαρτηκότα, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης ἡμᾶς, ἀγαθὸς ὑπάρχων· σὲ γὰρ δοξαῖζει πᾶσα ἡ γῆ, καὶ δεόμεθα· Φεῖσαι ἡμῶν Ἄγιε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ψαλμὸς ξα'.

Ε'πὶ τῷ Θεῷ τὸ σωτήριόν μου καὶ ἡ δόξα μου.
Στίχ. Οὐχὶ τῷ Θεῷ ὑποταγήσεται ἡ ψυχὴ μου.

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΔ'. 24.

Τὰδε λέγει Κύριος Σαβαώθ· Ὁν τρόπον εἴρηκα, οὕτως ἔσται, καὶ ὃν τρόπον βεβούλευμαι, οὕτω μενεῖ, τοῦ ἀπολέσαι τοὺς Ἀσσυρίους ἐπὶ τῆς γῆς τῆς ἐμῆς, καὶ ἐπὶ τῶν ὀρέων μου· καὶ ἔσονται εἰς καταπάτημα, καὶ ἀφαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῶν ὁ ζυγὸς αὐτῶν, καὶ τὸ κῦδος αὐτῶν ἀπὸ τῶν ὤμων ἀφαιρεθήσεται. Αὕτη ἡ βουλή, ἣν βεβούλευται Κύριος ἐφ' ὅλην τὴν Οἰκουμένην, καὶ αὕτη ἡ χεὶρ ἡ ὑψηλὴ, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη· ἃ γὰρ ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος βεβούλευται, τίς διασκεδάσει; καὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὴν ὑψηλὴν τίς ἀποστρέψει; Τοῦ ἔτους, οὗ ἀπέθανεν Ἀχαζ ὁ βασιλεὺς, ἐγενήθη τὸ ῥῆμα τοῦτο. Μὴ εὐφρανθεῖτε πάντες οἱ ἀλλόφυλοι· συνετρίβη γὰρ ὁ ζυγὸς τοῦ παίοντος ὑμᾶς· ἐκ γὰρ σπέρματος ὄφως ἐξελεύσεται ἔγγονα ἀσπίδων, καὶ τὰ ἔγγονα αὐτῶν ἐξελεύσονται ὄφεις πετώμενοι. Καὶ βοσκηθήσονται πτωχοὶ δι' αὐτοῦ, πένητες δὲ ἄνθρωποι ἐπὶ εἰρήνης ἀναπαύσονται· ἀνελεῖ δὲ τὸ σπέρμα σου ἐν λιμῷ, καὶ τὸ καταλειμμά σου ἀνελεῖ. Ὀλολύξατε πύλαι πόλεων, κεκραγέτωσαν πόλεις τεταραγμέναι, οἱ ἀλλόφυλοι πάντες, ὅτι ἀπὸ Βορρᾶ καπνὸς ἔρχεται, καὶ οὐκ ἔστι τοῦ εἶναι. Καὶ τί ἀποκριθήσονται βασιλεῖς ἐθνῶν; ὅτι Κύριος ἐθεμελίωσε τὴν Σιών, καὶ δι' αὐτοῦ σωθήσονται οἱ ταπεινοὶ τοῦ λαοῦ.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ψαλμὸς ξβ'.

Οὕτως εὐλογήσω σε ἐν τῇ ζωῇ μου.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου, πρὸς σὲ ὀρθρίζω.

Τῇ Δευτέρᾳ τῆς Δ'. Εβδομάδος.

Εἰς τὸν Εσπερινόν.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκένκραξά, Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Τριωδίου τὰ παρόντα, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Πέσον διῷππεύοντες σήμερον, ἡμερῶν τῆς ἐγκρατείας, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, τὸν ἐν τούτῳ ὑψωθέντα, μέσον γῆς ὡς κραταιόν, Σωτῆρα, καὶ Θεὸν δοξολογήσωμεν, βοῶντες· Θεωροὺς ἡμᾶς ἀνάδειξον, τῶν Παθημάτων σου Δέσποτα, καὶ τῆς σεπτῆς Ἀναστάσεως, δωρούμενος, ἱλασμόν ἡμῖν, καὶ μέγα ἔλεος. Ὁμοιον.

Πάθη ταπεινώσωμεν σώματος, τῶν βρωμάτων ἀποχῇ, καὶ ἡδονῶν ἀποστροφῇ, καὶ τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ περιπτύξομεθα πιστῶς· ὁράται, ἐμφανῶς γὰρ προσκυνούμενος, καὶ πάντας, ἀγιάζει θείᾳ χάριτι· καὶ τῷ Κυρίῳ βοήσωμεν· Εὐχαριστοῦμέν σοι Εὐσπλαγχνε, τῷ σώζοντι, διὰ τούτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τὴν Θεοτόκον.

Νῦν τὸν Σταυρὸν προσκυνοῦντες, πάντες κραυγάζομεν· Χαῖρε ξύλον τῆς ζωῆς· χαῖρε σκῆπτρον ἅγιον τοῦ Χριστοῦ· χαῖρε βροτῶν δόξα ἐπουράνιε· χαῖρε Ἀνάκτων τὸ καύχημα· χαῖρε τὸ κράτος τῆς Πίστews· χαῖρε ὄπλον ἀήττητον· χαῖρε τῶν ἐχθρῶν φυγαδευτήριον· χαῖρε φέγγος λαμπρόν, σωτήριον τοῦ Κόσμου· χαῖρε Μαρτύρων τὸ μέγα κλέος· χαῖρε σθένος Δικαίων· χαῖρε Ἀγγέλων λαμπρότης· χαῖρε πάνσεπτε.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.

Ψαλμὸς ξγ'.

Εἰσαίκουσον, ὁ Θεός, τῆς φωνῆς μου, ἐν τῷ δεῖσθαί με πρὸς σέ.

Στίχ. Ἀπὸ φόβου ἐχθροῦ ἐξελοῦ τὴν ψυχὴν μου.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Η'. 21.

Εἶπε Κύριος ὁ Θεός, διανοηθεῖς· Οὐ προσθήσω ἔτι καταράσασθαι τὴν γῆν, διὰ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ἐγκνεται ἡ διανοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ ποτηρὰ ἐκ νεότητος· οὐ προσθήσω οὖν ἔτι πατάξαι πᾶσαν σὰρκα ζῶσαν, καθὼς ἐποίησα. Πάσας τὰς ἡμέρας τῆς γῆς, σπέρμα καὶ θερισμός,

ψυχὸς καὶ καῦμα, θῆρος καὶ ἄρ, ἡμέραν καὶ νύκτα οὐ καταπαύσωσι. (Κεφ. Θ'. 4.) Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὸν Νῶε, καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς· καὶ ὁ φόβος ὑμῶν, καὶ ὁ τρόμος ἔσται ἐπὶ πᾶσι ταῖς θηρίαις τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἐπὶ πάντα τὰ κινούμενα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης· ὑπὸ χειρὸς ὑμῶν δέδωκα· καὶ πᾶν ἔρπετόν, ὅ ἐστι ζῶν, ὑμῖν ἔσται εἰς βρώσιν· ὡς λάχανα χόρτου δέδωκα ὑμῖν τὰ πάντα. Πλὴν κέρας ἐν αἵματι ψυχῆς οὐ φαίγεσθε· καὶ γὰρ τὸ ὑμέτερον αἷμα τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ἐκ χειρὸς πάντων τῶν θηρίων ἐκζητήσω αὐτό, καὶ ἐκ χειρὸς ἀνθρώπου ἀδελφοῦ ἐκζητήσω τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἐκχέων αἷμα ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἐκχυθήσεται· ὅτι ἐν εἰκόνι Θεοῦ ἐποίησα τὸν ἄνθρωπον. Ὑμεῖς δὲ αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς ξδ'.

Γ' παύουσον ἡμῶν, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς.

Στίχ. Σοὶ πρέπει ὕμνος, ὁ Θεός, ἐν Σιών.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΑ'. 49.

Υἱὸς δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν, διωγμὸς δὲ ἀσεβοῦς εἰς θάνατον. Βδελυγμὰ Κυρίῳ διεστραμμέναι ὁδοί· δεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν. Χειρὶ χειρὰς ἐμβάλων ἀδίκως, οὐκ ἀτιμώρητος ἔσται κακῶν· ὁ δὲ σπείρων δικαιοσύνην, λήψεται μισθὸν πιστόν. Ὡς περ ἐκώτιον χρυσοῦν ἐν ῥινὶ υἱός, οὕτω γυναικὶ κακόφρονι κάλλος. Ἐπιθυμία δικαίων πᾶσα ἀγαθὴ· ἐλπίς δὲ ἀσεβῶν ἀπολείται. Εἰσὶν, οἱ τὰ ἴδια σπείροντες πλείονα ποιοῦνται· εἰσὶ δὲ καὶ οἱ συνάγοντες τὰ ἀλλότρια, ἐλαττονοῦνται. Ψυχὴ εὐλογουμένη πᾶσα ἀπλῆ· ἀνὴρ δὲ θυμώδης οὐκ εὐσχήμων. Ὁ συνέχων αἶτον, ὑπολείπεται αὐτὸν ταῖς ἐθνεσιν· εὐλογία δὲ εἰς κεφαλὴν τοῦ μεταδιδόντος. Τεκταινόμενος ἀγαθὰ, ζητεῖ χάριν ἀγαθὴν· ἐκζητῶντα δὲ κακὰ καταλήψεται αὐτόν. Ὁ πεποιθὼς ἐπὶ τῷ κλούτῳ αὐτοῦ, οὗτος πεσεῖτε· ὁ δὲ ἀντιλαμβάνόμενος δικαίων, οὗτος ἀνατελεῖ. Ὁ μὴ συμπεριφερόμενος τῷ ἑαυτοῦ οἴκῳ, κληρονομήσει ἄνεμον· δουλεύσει δὲ ἄφρων φρονίμῳ.

Εἰς καρποῦ δικαιοσύνης φυεταὶ δένδρον ζωῆς· ἀφαιροῦνται δὲ ἄωροι ψυχαὶ παρανόμων. Εἰ ὁ μὲν δίκαιος μόλις σώζεται, ὁ ἀσεβὴς καὶ ἁμαρτωλὸς ποῦ φανεῖται; (Κεφ. ΙΒ'. 1.) Ὁ ἀγαπῶν παιδείαν, ἀγαπᾷ αἴσθησιν· ὁ δὲ μισῶν ἐλέγχους, ἄφρων. Κρείσσων ὁ εὐρίσκων χάριν παρὰ Κυρίῳ· ἀνὴρ δὲ παράνομος παρασιωπηθήσεται. Οὐ κατορθώσει ἄνθρωπος ἐξ ἀνόμου· αἱ δὲ ρίζαι τῶν δικαίων οὐκ ἐξαρθήσονται. Γυνὴ ἀνδρεία στέφανος τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς· ὥσπερ δὲ ἐν ξύλῳ σκώληξ, οὕτως ἄνδρα ἀπολλυσι γυνὴ κακοποιός. Λογισμοὶ δικαίων κρίματα· κυβερνώσι δὲ ἀσεβεῖς δόλους. Λόγοι ἀσεβῶν δόλιοι εἰς αἷμα· στόμα δὲ ὀρθῶν ῥύσεται αὐτούς.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Μεγαλορρήμων Φαρισαῖος, ἐβδελύχθη καυχῆσάμενος, καὶ Τελώνης ταπεινόφρων, διὰ σιγῆς ἐδικαιώθη προσευξάμενος· διὰ τῶν ἐκατέρων μαθοῦσα ψυχὴ μου τὸ διάφορον, τὴν ταπεινοφροσύνην ἐλοῦ καὶ κατάσπαζε· Χριστὸς γὰρ ταπεινοῖς ἐπηγγείλατο, διδόναι χάριν ὡς φιάνθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρες Κυρίου, ἱκετεύσατε τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ αἰτήσασθε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πλήθος οἰκτιρμῶν, καὶ τὸν ἰλασμόν, τῶν πολλῶν παραπτωμάτων δεόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Εγὼ Παρθένε ἀγία Θεοτόκε, τῇ σκέπῃ σου προστρέχω· οἶδα ὅτι τεύξομαι τῆς σωτηρίας· δύνασαι γὰρ ἀγνὴ βοηθῆσαί μοι.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὰ Τριαδικὰ, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, εἰς τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα Κατανυκτικά καὶ Θεοτοκίον, τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ ἀσάλευτον στήριγμα.

Εγκρατεῖα λαμπρύναντες, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸν Σταυρὸν προσκυνήσωμεν, τὸν σωτήριον, ἐν ᾧ Χριστὸς προσηλώθη, καὶ βοήσωμεν αὐτῷ· Χαῖρε νηστεόντων ἡ τρυφή, καὶ βεβαία βοήθεια· χαῖρε ἀναιρέτα τῶν παθῶν, τῶν δαιμόνων ἀντίπαλε· χαῖρε Ξύλον μακάριον.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὸ ἀσάλευτον στήριγμα, τὸ τῆς Πίστεως, καὶ σεβάσμιον δῶρημα, τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν Θεοτόκον ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν πιστοί· Χαῖρε ἡ τὴν πέτραν τῆς ζωῆς, ἐν γαστρί σου χωρήσασα· χαῖρε τῶν περάτων ἡ ἐλπίς, θλιβομένων ἀντίληψις· χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φάσεως.

Ὁσπερ ζωνὴ τῆς Κτίσεως, τὸν σὸν Σταυρὸν προκαίμενον, ἡ Οἰκουμένη ἀσπάζεται Κύριε, καὶ προσκυνοῦσα κράζει σοι· Τῇ αὐτοῦ ἐνεργείᾳ, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, τοὺς εὐλογοῦντάς σε, διὰ τῆς ἐγκρατείας συντήρησόν Πολυέλεε.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Χαῖρε ἡ δὲ Ἀγγέλε, τὴν χαρὰν τοῦ Κόσμου δεξαμένη· χαῖρε ἡ τεκοῦσα τὸν Ποιητὴν σου καὶ Κύριον· χαῖρε ἡ ἀξιωθείσα γενέσθαι Μήτηρ Θεοῦ.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριῳδία κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογεῖται δὲ καὶ ἡ β'. Ὡδή.

Τριῳδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή β'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ἰ**δετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός, ὁ πάλαι
» τὸν Ἰσραὴλ, ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσῃ διαγα-
» γών, καὶ σώσας καὶ θρέψας, καὶ ἐκ δου-
» λείας πικρᾶς, ἐλευθερώσας Φαραῶ.

Μέσον τῆς Κτίσεως, ὃν καθυπέμεινας Σταυ-
ρόν, Μεσσία Λόγε Θεοῦ, τῷ τῆς Νη-
στείας σήμερον μεσασμῷ, πιστῶς προσκυνου-
μεν, αἰτούμενοι κατιδεῖν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν.

Ραῖδω δυνάμει, προτυπωθείσῃ τῷ Μωσῇ, τὴν θαλάσσαν τῶν παθῶν, διατεμόντες φθάσωμεν πρὸς γῆν, τῆς ἐπαγγελίας, καὶ μάννα τοῦ νοητοῦ, ἐμφορηθῶμεν δαψιλῶς.

Τίς μὴ θρηνήσῃ σε; τίς μὴ πενήσῃ σε ψυ-
χή, ποθοῦσαν τὰ πονηρά, ἐκ ἐκζητοῦσαν πόθῳ τὰ ἀγαθὰ, δικαίου Κριτοῦ δέ, καταφρο-
νοῦσαν αἰεὶ, μακροθυμοῦντος ἐπὶ σοί;

Θεοτοκίον.

Σάρκα γενόμενον, ἀναλλοιώτως τὸν Χρι-
στὸν, Παρθένη κυοφορεῖς· ὃν ἐκτενῶς ἰ-
πέτευε, σαρκικῶν παθῶν ἀπαλλάξαι, τοὺς προσκυνοῦντας Σταυρὸν, ὃν καθυπέμεινε σαρκί.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος πλ. δ'. Ἰδετε ἴδετε.

» **Ἰ**δετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός ὑμῶν, ὁ τῇ
» Οἰκουμένῃ, τὸν Σταυρὸν μου παρασχών,
» ὅπλον σωτηρίας, εἰς τὸ νῦν προσκυνεῖσθαι
αὐτόν, ὅπως οἱ ἀσπαζόμενοι, καταργῶσι τοῦ
ἐχθροῦ τὰ μηχανήματα.

Μέγας εἰ Κύριε, καὶ πολυέλεος, ὅτι δέδω-
κας τὸν ζωοποιόν σου, προσκυνεῖσθαι νῦν
Σταυρὸν, ἐνθα σου αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες ἡ-
λώθησαν· ἐν ᾧ τὸ αἷμα ἐρρύη, τῆς ἀχραίντου
σου Πλευρᾶς, ζωνὴν πηγαῖον ἡμῖν.

Δόξα.

ὑπερτελεστάτῃ Μοναίς, ὑπέρβας, τριεσπό-
στατα, ἀγέννητε Πάτερ, καὶ Υἱὲ μονο-
γενές, Πνεῦμα ἐκ Πατρὸς ἐκπαρευθὲν, δι' Υἱοῦ
δὲ φανέν, οὐσία μία καὶ φύσις, κυριότης, βα-
σιλεία, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀρρήτον τὸ θαῦμα, τῆς σῆς κινήσεως Μη-
τροπαρθένα· πῶς γὰρ καὶ λοχεύεις, καὶ
ἀγνεύεις ἐνταύτῳ; πῶς παιδοτοκεῖς· καὶ ἀ-
γνοεῖς πείραν ὅλως ἀνδρός; Ὡς οἶδεν ὁ ὑπὲρ
φύσιν, ἐξ ἐμοῦ κακνοπρεπῶς, Λόγος, Θεοῦ γεν-
νηθείς.

Δόξα σοι ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Σὲ Μωσῆς ὁ μέγας, προδιετύπωσε, τὸν Σταυ-
ρόν ἡμῖν, χεῖρας ἐκπετάσας, καὶ πορθή-
σας Ἀμαλὴν· σὲ ἐκτυποῦντες ἐν σκιαῖς καὶ
αἵρι, ἡμεῖς ἐκτρέπομεν καὶ κινῶμεν, τὸν ἀρχέ-
κακον ἐχθρόν, ὑμνολογοῦντες Χριστόν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ἰ**δετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός ὑμῶν, ὁ
» πρὸ τῶν αἰώνων, γεννηθείς ἐκ τοῦ Πα-
» τρός, καὶ ἐκ τῆς Παρθένης ἐπ' ἐσχάτων αἰῶνα
» ἀνδρός κυηθείς, καὶ λύσας τὴν αἵμαρτίαν, τῷ
» προπάτορος Ἀδὰμ ὡς φιλάνθρωπος

Ὡδή ἡ. Ὁ στεγαζὼν ἐν ὕδασι.

Ὁ συσσεῖσας θιμέλια, πάσης τῆς γῆς ὡς
Θεός, ὑψωθείς ἐν ξύλῳ, ἄσπεστον πᾶσι
ἐδωρήσω, πιστοῖς ἔρεισμα Κύριε, τὸ σωτήριον
ὅπλον τοῦ Σταυροῦ σου· ὃν περ προσκυνοῦν-
τες σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀπασράπτων θιέμενοι, ὑπὲρ ἡλίου αὐγαῖς,
τοῦ Σταυροῦ τὸ ξύλον, δεῦτε νηστεια
ἀστραπτόμενοι, νῦν ἀσπασώμεθα, αἰρούμενοι
χάρην φωτοφόρον, σκότος ἐκμειοῦσαν, τῶν ὑ-
περυψούντων, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἰδὼρ ζῶν τὸ ἀλλόμενον, εἰς αἰώνιαν ζωὴν,
σὺ ὑπάρχων Λόγε, αἷμα καὶ ὕδωρ, ἐκ

πλευρᾶς ἐν Σταυρῷ, ἐβλυσας Δέσποτα, ἀμαρτίας χεμαῖρῳ ἀναστέλλων. Ὅθεν δυσωπῶ σε Ἐήρανον παθῶν μου, ταῖς πονηραῖς ἐκδλύσεις.

Θεοτοκίον.

Νοητὸν ὡς ἀγίασμα, τὸν ἐν ἀγίαις Θεὸν, ἀναπεπαυμένον, τίπτεις ἀγία, Θεομήτορ ἀγνή, πάντα τὰ πέρατα, ἀγαίζοντα θεία προσκυνήσει, σήμερον Παρθένα, Ἐύλου παναγίου, ἐν ᾧ σαρκὶ ἐπάγη.

Εἰρμός ἄλλος. Ἀγγελα καὶ Οὐρανοί.

Ἀεὶτε ἴδωμεν λαοί, τὸ ζωηφόρον Ἐύλον νῦν προκείμενον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἐπάγη ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σὺν φόβῳ ὑμνοῦντες, τοῦτον προσκυνούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τρισύνθετον Σταυρὸν, ὡς τῆς Τριάδος τύπον ἀνυμνήσωμεν, καὶ προσκυνοῦντες φόβῳ ἀνακραίξωμεν. Εὐλογοῦντες ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Εἰς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκστάντος εἰς υἰότητα, οὐδὲ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ ἄμφω, ὡς Θεὸν τὰ τρία δοξαίῳ εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη ἀφθόρως κύεις, μόνη δηλαῖζεις βρέφος μὴ λοχεύουσα, μόνη τὸν Κτίστην τίκτεις καὶ Δεσπότην σου, εἰ καὶ δούλη καὶ μήτηρ· σε Παρθενομήτορ, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸν Τυφλὸν ἐκ γενετῆς, ὁ ὁμματώσας λόγῳ, πηρωθέν μου σὺ, τὸ τῆς καρδίας ὄμμα, πάλιν ἀνοιξον, ἵνα βλέψω τὸ φῶς, τῶν σῶν προσταγμάτων, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ἀ**γγελοι καὶ οὐρανοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἐποχοῦμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεός.

Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ Σταυρῷ σου λύσας τὴν ἀρχαίαν ἀράν, καὶ τοῦτον ἡμῖν δωρησάμενος, κραταίωμα καὶ καταφυγὴν, καὶ ἀσφαλὴ κρηπίδα· δι' οὗ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, νῦν κερατιοῦμεν.

Ὅτι σειραῖς συσφίγγομαι, ἀμετρήτων μου κακῶν, καὶ ταῖς τρίβους σου ταῖς σωτηρίους Χριστέ, ἐκὼν ἐπιγινῶναι οὐ βούλομαι, τῷ σῶ με ἐπίστρεψον Σταυρῷ, τὴν πώρωσίν μου λύων, δι' ἄφατον ἔλεος, τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας.

Τὴν Φαρισαίου ἔπαρσιν, μιμησάμενος [κακῶς, κατηνέχθην, πτώμα χαλεπὸν καὶ δεινόν, καὶ κεῖμαι ἐχθρῶν καταπάτημα· ἀλλ' οἵκτειρον σῶσόν με Χριστέ, σεαυτὸν δι' αἵκτον, ταπεινώσας ὑψίστη, Βασιλεῦ τῆς δόξης.

Θεοτοκίον.

Ἀἱ γενεαὶ σε ἀπάσαι, μακαρίζουσιν Ἀγνή· Ἰησοῦς γὰρ μόνος, ὁ τεχθεὶς ἐκ τῆς σῆς μηδύος, αὐτὸς ὡς ἐπίσταται, ἐποίησε Κόρη μετὰ σοῦ, Παρθένα μεγαλεῖα· ὃν δυσώπει σώζεσθαι, ποιμένην καὶ λαὸν σου.

Εἰρμός ὁ αὐτός.

Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ Σταυρῷ σου λύσας, τὴν ἀρχαίαν ἀράν, καὶ τοῦτον τιθεὶς ἡμῖν εἰς προσκύνησιν· αὐτὸν ἀσπαζόμενοι πιστῶς, αὐτὸν καὶ ἀνυμνοῦντες, σοῦ τὸ μέγα ἔλεος, ὑμνοῦμεν ἀπαύστως.

Τῆς Ἐκκλησίας καύχημα, σὺ εἰ τίμιε Σταυρέ, βασιλείας ὄπλον, καὶ τοῦ Κόσμου παντός, εἰρήνης βραβεῖον θεότευκτον. Σταυρὲ Ὀρθοδόξων ἡ χαρὰ, τῆς Οἰκουμένης φύλαξ, φύλαξον ἀγίασον, τὴς σε προσκυνῶντας. Δόξα.

Τριάς ἀγία δόξα σοι, ἡ ὁμότιμος Μονὰς, θεία φύσις, μία βασιλεία φρικτή· ὁ Πατήρ ὁ Υἱὸς σὺν τῷ Πνεύματι, τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον παντὶ, ἡ ἀναρχὸς Θεότης, σῶσον τοὺς λατρεύοντας, σοὶ τῷ πάντων Κτίστη.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν τῷ σταυρῷ ὡς ἴστατο, ἡ Ἀμνάς σου Ἰησοῦ, τὸν Ποιμένα, καὶ Δεσπότην αὐτῆς, ὁρῶσα πικρῶς ἐπωδύρετο, καὶ σπλάγχνα κινουῖσα ἐπὶ σοί, Χριστέ ἀνεκαλεῖτο· Τί τὸ ξένον θάμα; ἡ ζωὴ πῶς θνήσκεις;

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸν Μανασσὴν ὡς ἔσωσας, μεταγνόντα ὁ Θεός, σῶσον καὶ ἐμὲ, δάκρυσι μετανοοῦντα πικρῶς, καὶ μὴ ἀποστρέψῃς τὸν δούλόν σου· ἐξέκλινα γάρ μου τὴν ψυχὴν, ὡς πάλαι Ἰσραὴλ ἐκεῖνος, πάσας ταῖς ἡμέρας μὲ, ζῶν ἐν ἀσωτίᾳ.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ
• ἐγείρας κέρα, σωτηρίας ἡμῖν, ἐν αἰῶνι
• Δαυὶδ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ· ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, Ἀνατολὴ ἐξ ὑψους, καὶ κατεύθυνεν ἡμᾶς, εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἥχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν

Ἰδιόμελον, δὶς. Ἥχος πλ. δ'.

Τοῦ μεγαλαύχου Φαρισαίου, τὴν ἐξ οἰήσεως ἐννοοῦσα ψυχὴ μου κατάκρισιν, καὶ ταῦ

ταπεινόφρονος Τελώνου, τὴν δι' ἐξαγορεύσεως πταισμάτων, ἐπιγνήσας δικαίωσιν· τῇ μὲν ἀποδέσθαι κατεπείγε, τὴν ἐπ' ἀρετῆς προπέτειαν· τοῦ δὲ προλαβέσθαι, τὴν ἐφ' ᾧς ἐπλημμέλησας ἐξομολόγησιν· διεγείρει τὴν ἀταπεινὸν σεαυτῇ καρπουμένη, διὰ μετριοπαθείας ὑψωσιν, παρὰ Χριστοῦ τοῦ ἔχοντος τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Μεγάλως ἠγωνίσασθε Μάρτυρες, τὰς βασιλῆς τῶν ἀνόμων, ὑπομείναντες γενναίως, τὸν Χριστὸν ὁμολογοῦντες, ἐναντίον βασιλέων· καὶ πάλιν μεταστάντες ἐκ τοῦ βίου, δυνάμεις ἐνεργεῖτε ἐν τῷ Κόσμῳ, καὶ ἀσθενεῖς θεραπεύετε, ἐκ τῶν παθῶν αὐτῶν Ἅγιοι· πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Η σκέπη σου Θεοτόκε Παρθένε, ἱατρεῖον ὑπάρχει πνευματικόν· ἐν αὐτῇ γὰρ καταφεύγοντες, ψυχικῶν νοσημάτων λυτρούμεθα.

Εἰς τὴν Τριθέκην, Τροπάριον τῆς

Προφητείας. Ἦχος πλ. β'.

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν δοξαζόμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμός ξέ.

Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.

Στίχ. Εὐλογεῖτε ἔθνη τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἀκουτίσατε φωνὴν τῆς αἰνέσεως αὐτοῦ.

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΚΕ'. 4.

Κύριε ὁ Θεός μου, δοξάσω σε, καὶ ὑμνήσω τὸ ὄνομά σου, ὅτι ἐποίησας θαυμαστά πράγματα, βουλὴν ἀρχαίαν ἀληθινὴν. Γένοιτο Κύριε. Ὅτι ἔθηκες πόλιν εἰς χῶμα, πόλεις ὀχυραῖς τοῦ μὴ πεσεῖν αὐτῶν τὰ θεμέλια· ἀσεβῶν πόλεις εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μὴ οἰκοδομηθῇ. Διὰ τοῦτο εὐλογήσει σε ὁ λαὸς ὁ πτωχός, καὶ πόλεις ἀνθρώπων ἀδικουμένων εὐλογήσουσί σε· ἐγένου γὰρ πάση πόλει ταπεινῇ βοηθός, καὶ τοῖς ἀθυμήσασιν δι' ἐνδειαν σκέπη· ἀπὸ ἀνθρώπων πονηρῶν ῥύση αὐτούς· σκέπη διψῶντων, καὶ πνεῦμα ἀνθρώπων ἀδικουμένων· ὡς ἄνθρωποι ὀλιγόψυχοι διψῶντες ἐν Σιών, ὅτι ῥύση αὐτούς ἀπὸ ἀνθρώπων ἀσεβῶν, οἷς ἡμᾶς παρέδωκας. Καύσων ἐν σκέπη νέφους, κληματὶδα ἰσχυρῶν ταπεινώσει. Καὶ ποιήσει Κύριος Σαβαώθ πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν ἐπὶ τὸ ὄρος τοῦτο πότον λιπασμάτων, πότον τρυγίων· πίονται ἐν εὐφροσύνῃ, πίονται οἶνον, κρίσονται μύρον ἐν

τῷ ὄρει τούτῳ· παραδός ταῦτα πάντα τοῖς ἔθνεσιν· ἡ γὰρ βουλὴ αὕτη ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη. Κατέπειν ὁ θάνατος ἰσχύσας, καὶ πάλιν ἀφείλε Κύριος ὁ Θεός· πᾶν δαίκρυον ἀπὸ παντός προσώπου· τὸ ὄνειδος τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀφείλεν ἀπὸ πάσης τῆς γῆς· τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα. Καὶ ἐροῦσιν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· Ἰδοὺ, ὁ Θεός ἡμῶν, ἐφ' ᾧ ἠλπίζομεν, καὶ σώσει ἡμᾶς· οὗτος Κύριος· ὑπεμείναμεν αὐτῷ, καὶ ἠγαλλιώμεθα, καὶ εὐφρανθησόμεθα ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ ἡμῶν.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμός ξς'.

Εὐλογήσαι ἡμᾶς ὁ Θεός, ὁ Θεός ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ Θεός οἰκτειρήσαι ἡμᾶς, καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Σταυροῦ.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμεναι.

Μέσον γῆς ὑπέμεινας, Σταυρόν καὶ Πάθος Οἰκτίρμον, πᾶσι τὴν ἀπάθειαν, καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν παρεχόμενος· μεσασμῷ σήμερον, Νηστεῶν ἅπαντες, διὰ τοῦτο εἰς προσκύνησιν, αὐτὸν προτίθεμεν, καὶ περιχαρῶς ἀσπαζόμεθα· ἰδεῖν σου τὰ Παθήματα, καὶ τὴν ζωφόρον Ἀνάστασιν, ἐκλελαμπρυσμένοι, ταῖς θείαις ἀρεταῖς Λόγε Θεοῦ, ἀναδειχθείημεν ἅπαντες, μόνε πολυέλεε. Ὁμοιον.

Νεκρὸς ἐχρημάτισας, ἐπὶ σταυροῦ ἠπλωμένος, καὶ λόγχῃ νυττόμενος, καὶ χολὴν Μακρόθυμε ποτιζόμενος, ὁ Μερράς ὕδατα, ἐν χειρὶ Δέσποτα, Μωϋσέως εἰς γλυκύτητα, μεταβαλόμενος· ὅθεν δυσωπῶ σε καὶ δέομαι· Τὰ πάθη τὰ πικρότατα, ἐκ τῆς διανοίας μου ἔκτελον, καὶ τῆς μετανοίας, τῷ μέλιτι γλυκαίνας μου τὸν νοῦν, προσκυνητὴν με ἀνάδειξον, τοῦ τιμίου Πάθους σου.

Ἄλλος. Ἦχος α'. Ὁ παλαι τῷ Μωσεῖ.

Ο παλαι Μωϋσῆς προτυπώσας, ἐν ταῖς παλάμαις αὐτοῦ, κατετροπούτο τὸν Ἀμαλήκ, μέγαν Σταυρόν, σήμερον ἐπ' ὅψει ἡμῶν βλέποντες, λαοὶ προτεθέντα, φρικτῶς ψάυσωμεν ἐν ἀγνότητι νοῦ τε καὶ χειλέων· ἐν αὐτῷ γὰρ Χριστὸς ὑψώθη, ἀπονεκρώσας τὸν θάνατον· καὶ τῆς τοιαύτης χάριτος, ἅπαντες καταξιούμενοι, ἐν ὡδαῖς θεοπνεύστοις, τοῦ

παντός τὸν Σωτῆρα ὑμολογοῦντες, προσευ-
ξώμεθα προφθάσαι, καὶ αὐτὴν τὴν σωτήριον
Ἀνάστασιν.

Ἑτερὰ. Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, τὸ τῆς ζωῆς ἡμῶν
πρόξενον, πεφηνός ξύλον σήμερον, Χρι-
στοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὸν Σταυρόν, δι' οὗ περ,
θάνατος ἐτρώθη, καὶ ἡ ἀνάστασις ἡμῖν, τοῖς
ἐπταικόσιν ἐκαινουργήθη σαφῶς, τῷ ῥυσαμένῳ
κραζόντες. Ὁ δὲ ἡμᾶς ἐκουσίως παθῶν, ἵνα
σώσῃς τὰ σύμπαντα, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ραῖτος ἀπροσμάχητος, Χριστιανοῖς ἡμῖν δέ-
δοται, ὁ Σταυρός σου Σωτῆρ ἡμῶν· δι' οὗ
τὰ ἀλλόφυλα, τῶν ἐθνῶν τροποῦνται, πλήθη
καὶ εἰρήνη, τῆς Ἐκκλησίας σου Χριστέ, ἐπι-
σκιάζει ὀρθοδοξούσης καλῶς· ὃν περ νῦν ἀσπα-
ζόμεθα, καὶ σοὶ θερμῶς ἀνακραζόμεν· Τῆς
μερίδος ἀξίωσον, καὶ ἡμᾶς τῶν Ἀγίων σου.

Δάκρυσι καθάραντες, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθη-
τήρια, καὶ νηστεία ἀγνίσαντες, δεῦτε
προσκυνήσωμεν, τοῦ Σταυροῦ τὸ ξύλον, δι' οὗ
καταργοῦνται τὰ ψυχοφθόρα τῆς σαρκός, τῇ
ἐγκρατεία ἀνασκιρτήματα· τῷ σταυρωθέντι
κραζόντες· Τῆς σῆς Σωτῆρ καταξίωσον, τρι-
μέρου Ἐγέρσεως, προσκυνῆσαι τὴν ἑλλαμψιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς Κτίσεως, καὶ Κύ-
ριος τῆς δόξης, τῷ Σταυρῷ προσπήγνυ-
ται, καὶ τὴν πλευρὰν κεντᾶται· χολῆς καὶ
ὄξου γεύεται, ὁ γλυκασμός τῆς Ἐκκλησίας·
στέφανον ἐξ αἰκανθῶν περιβάλλεται, ὁ καλύ-
πτων Οὐρανὸν τοῖς νέφεσι· χλαῖναν ἐνδύεται
χλεῦης, καὶ ῥαπίζεται πηλίνῃ χειρὶ, ὁ τῇ χει-
ρὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· τὸν νῶτον φραγγελ-
λᾶται, ὁ περιβάλλων τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλῃς·
ἐμπτυσμούς καὶ μάστιγας δέχεται, ὀνειδιαμούς
καὶ κολαφισμούς, καὶ πάντα ὑπομένει, δι' ἐμὲ
τὸν κατὰ κριτον, ὁ Δυτρωτής μου καὶ Θεός, ἵνα
σώσῃ Κόσμον ἐκ πλάνης, ὡς εὐσπλαγχνός.

Ἑσπέρως, Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ψαλμός 83.

Ἀσπαστε τῷ Θεῷ, ψάλατε τῷ Ὄνόματι αὐτοῦ.

Στίχ. Ὁδοποιήσατε τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ δι-
σμῶν, Κύριος ὄνομα αὐτῷ.

Γενέσκιος τὸ Ἀναγνώσμα.

Κεφ. θ'. 8.

Εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῷ Νῶε, καὶ τοῖς υἱοῖς
αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, λέγων· Ἴδε ἐγὼ ἀνίστημι
τὴν διαθήκην μου ὑμῖν, καὶ τῷ σπέρματι ὑμῶν
μετ' ὑμῖν, καὶ πάσης ψυχῆς ζωῆς μετ' ὑμῶν,

ἀπὸ ὀρνέων καὶ ἀπὸ κτηνῶν, καὶ πᾶσι τοῖς
θηρίοις τῆς γῆς, ὅσα ἐστὶ μεθ' ὑμῶν, ἀπὸ πάν-
των τῶν ἐξελθόντων ἐκ τῆς κιβωτοῦ· καὶ στήσω
τὴν διαθήκην μου πρὸς ὑμᾶς· καὶ οὐκ ἀποθα-
νεῖται πᾶσα σὰρξ ἔτι ἀπὸ τοῦ ὕδατος τοῦ
κατακλυσμῆ· καὶ ἔκ ἐστὶ ἔτι κατακλυσμός
ὑδατος, τοῦ καταφθεῖραι πᾶσαν τὴν γῆν. Καὶ
εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῷ Νῶε· Τοῦτο τὸ ση-
μεῖον τῆς διαθήκης, ὃ ἐγὼ δίδωμι ἀναμέσον
ἐμοῦ καὶ ὑμῶν, καὶ ἀναμέσον πάσης ψυχῆς
ζωῆς, ὅσα ἐστὶ μεθ' ὑμῶν, εἰς γενεὰς αἰῶ-
νίους. Τὸ τόξον μου τίθημι ἐν τῇ νεφελῇ· καὶ
ἔσται εἰς σημεῖον διαθήκης ἀναμέσον ἐμοῦ, καὶ
τῆς γῆς· καὶ ἔσαι ἐν τῷ συννεφεῖν με νεφέλας
ἐπὶ τὴν γῆν, ὀφθήσεται τὸ τόξον μου ἐν τῇ νε-
φελῇ· καὶ μνησθήσομαι τῆς διαθήκης μου, ἥ
ἐστὶν ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ ὑμῶν, καὶ ἀναμέσον
πάσης ψυχῆς ζωῆς ἐν πάσῃ σαρκί· καὶ οὐκ
ἔσται ἔτι ὕδωρ εἰς κατακλυσμὸν, ὥστε ἐξα-
λεῖψαι πᾶσαν σάρκα. Καὶ ἔσται τὸ τόξον μου
ἐν τῇ νεφελῇ· καὶ ὄψομαι τοῦ μνησθῆναι δια-
θήκης αἰωνίου, ἀναμέσον ἐμοῦ, καὶ τῆς γῆς,
καὶ ἀναμέσον πάσης ψυχῆς ζωῆς ἐν πάσῃ
σαρκί, ἥ ἐστὶν ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός
τῷ Νῶε· Τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς διαθήκης, ἥς
διεθέμην ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ ἀναμέσον πάσης
σαρκός, ἥ ἐστὶν ἐπὶ τῆς γῆς.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμός 84.

Ἡ σωτηρία μου ὁ Θεός, ἀντιλάβοιτό μου.

Στίχ. Ἰδέτωσαν πτωχοί, καὶ εὐφρανθήτωσαν.

Παροιμιῶν τὸ Ἀναγνώσμα.

Κεφ. 1β'. 8

Τόμα συνετοῦ ἐγκωμιάζεται ὑπὸ ἀνδρός·
νωθροκαρδίας δὲ μυκτηρίζεται. Κρείσσων
ἀνὴρ ἐν ἀτιμίᾳ δουλεύων ἑαυτῷ, ἢ τιμὴν ἑαυ-
τῷ περιτιθεῖς, καὶ προσδεόμενος ἄρτου. Δί-
καιος οἰκτεῖρει ψυχὰς κτηνῶν αὐτοῦ· τὰ δὲ
σπλάγχνα τῶν ἀσεβῶν, ἀνελεήμονα. Ὁ ἐργα-
ζόμενος τὴν ἑαυτοῦ γῆν, ἐμπλησθήσεται ἄρ-
των, οἱ δὲ διώκοντες μάταια, ἐνδεεῖς φρενῶν.
Ὁς ἐστὶν ἡδὺς ἐν οἶνων διατριβαῖς, ἐν τοῖς
ἑαυτοῦ ὀχυρώμασι καταλείψει ἀτιμίαν. Ἐπι-
θυμίαι ἀσεβῶν, κακαί· αἱ δὲ ρίζαι τῶν εὐσε-
βῶν, ἐν ὀχυρώμασι. Δι' ἀμαρτίαν χειλέων ἐμ-
πίπτει εἰς παγίδας ἀμαρτωλός· ἐξολισθαίνει
δὲ ἐξ αὐτῶν δίκαιος. Ὁ βλέπων λεῖα ἐλεηθή-
σεται ὁ δὲ συναντῶν ἐν πύλαις ἐκθλίψει ψυ-
χάς. Ἀπὸ καρπῶν στόματος ψυχὴ ἀνδρός
πλησθήσεται ἀγαθῶν, ἀνταπόδομα δὲ χειλέων
αὐτοῦ δοθήσεται αὐτῷ. Ὅδοι ἀφρόνων ὀρθαί

ἐνώπιον αὐτῶν· εἰσακούει δὲ συμβουλίας σοφός. Ἄφρων αὐθημερόν ἐξαγγέλλει ὀργὴν αὐτοῦ· κρύπτει δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀτιμίαν πανοῦργος. Ἐπιδεικνυμένην πίστιν ἀναγγελεῖ δίκαιος· ὁ δὲ μάρτυς τῶν ἀδίκων, δόλιος. Εἰσὶν, οἱ, λέγοντες, τιτρώσκουσιν ὡς μαχαίρα· γλῶσσαι δὲ σοφῶν ἰῶνται. Χεῖλη ἀληθινὰ κατορθοῖ μαρτυρίαν· μάρτυς δὲ ταχύς γλῶσσαν ἔχει ἀδικον. Δόλος ἐν καρδίᾳ τεκταινομένου κακῆ· οἱ δὲ βουλόμενοι εἰρήνην, εὐφρανθήσονται. Οὐκ ἀρέσει τῷ δικαίῳ οὐδὲν ἀδικον· οἱ δὲ ἀσεβεῖς πλησθήσονται κακῶν. Βδέλυγμα Κυρίῳ χεῖλη ψευδῆ· ὁ δὲ ποιῶν πίστει, δεκτὸς παρ' αὐτῷ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δῖς.

Ἦχος γ'.

Νικῶν τὸν Τελώνην τοῖς παραπτώμασιν, οὐ ζηλῶ τῇ μετανοίᾳ· τοῦ δὲ Φαρισαίου μὴ κερτημένος τὰ κατορθώματα, μιμοῦμαι τὴν οἴησιν. Ἀλλ' ἡ τῆς σῆς ταπεινώσεως ὑπερβολή, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν δαιμονικὴν ὑψηλοφροσύνην, ἐν τῷ Σταυρῷ καθελὼν, τοῦ μὲν, τῆς προτέρας, πονηρίας, τοῦ δὲ, τῆς ἐσχάτης ἀπονοίας, ἀλλοτριώσόν με, τὴν ἐκατέρων χρηστὴν διάθεσιν, ἐν τῇ ψυχῇ μου βεβαιώσας, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Προφῆται καὶ Ἀπόστολοι, Χριστοῦ καὶ Μάρτυρες, ἐδίδαξαν ὑμνεῖσθαι, Τριάδα ὁμοούσιον· καὶ ἐφώτισαν τὰ ἔθνη τὰ πεπλανημένα, καὶ κοινωνοὺς Ἀγγέλων ἐποίησαν, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. α'.

Ορῶσά σε ἡ Κτίσις ἅπασα ἐπὶ Σταυροῦ, γυμνὸν κρεμάμενον, τὸν Δημιουργόν, καὶ Κτίστην τῶν ἀπάντων, ἡλλαιούτο φόβῳ, καὶ ἐπιδύρετο· ὁ ἥλιος δὲ τὸ φῶς ἡμαύρωσε, καὶ γῆ ἐκυμαίνετο· πέτραι δὲ ἐσχίζοντο, καὶ ναοῦ φαιδρότης διερρήγνυτο· νεκροὶ ἐξανίσταντο ἐκ μνημάτων, καὶ Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐξίσταντο λέγουσαι· Ὡ τοῦ θαύματος! ὁ Κριτὴς κρίνεται, καὶ πάσχει θέλων, διὰ τὴν τοῦ Κόσμου σωτηρίαν καὶ ἀνάπλασιν.

=====

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὰ Τριαδικὰ καὶ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Σταυρώσιμα, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. β'. Ἐλπίς τοῦ Κόσμου ἀγαθή.

Τῆς ἐγκρατείας τὸν καιρὸν, ἀγιάζων ὁ Θεός, καὶ πανσεβάσμιος Σταυρός, εἰς προσκυνήσιν κεῖται· προσέλθωμεν ἐν συνειδήσει καθαρᾷ· ἀντλήσωμεν ἀγιασμόν καὶ φωτισμόν, καὶ φόβῳ ἐκδοήσωμεν· Σωτὴρ ἡμῶν φιλάνθρωπε, δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Παρισταμένη τῷ Σταυρῷ, ἡ ἀπειρόγαμος Μήτηρ, τοῦ ἐξ αὐτῆς ἀνευ σποράς, τεχθέντος, ἀνεβόησε· Ῥομφαία τὴν καρδίαν μου, διήλθεν ὡς Υἱὲ, μὴ φέρουσα κρεμάμενον ἐν ξύλῳ σε ὄραν, ὃν τρέμουνσι τὰ σύμπαντα, ὡς Κτίστην καὶ Θεόν. Μακρόθυμε δόξα σοι.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. Καθίσματα, ἕτερα.

Ἦχος α'. Ἀπεγνωσμένην.

Αμπροφορῶντες ταῖς ἀρεταῖς προσέλθωμεν, τῆς ἐγκρατείας τὸ καθαρὸν κτησάμενα, καὶ Σταυρὸν τὸν τίμιον, βοῶντες προσκυνήσωμεν· Ἀγιάσον ἡμῶν σὺν ταῖς ψυχαῖς, καὶ τὰ σώματα· ἀξιώσον ἡμᾶς, καὶ τοῦ ἀχράντου Παίδους σου, ὁ μόνος Θεὸς ἀπάντων, χαριζόμενος ἡμῖν καὶ τὰ ἐλέη σου.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τὸν τάφον σου.

Ορῶσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἡπλωμένον ἐβόα Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἄφατος, οἰκονομία σου αὕτη, δι' ἧς ἐσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, Οἰκτίρμον πλαστούργημα;

Εἴτα τὸν ἐπόμενον Κανόνα, καὶ τὰ Τριῶδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν· τὸν δὲ Κανόνα τοῦ Μηναίου φάλλομεν ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Κανὼν τοῦ Σταυροῦ, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·
Τὸ πανσέβαστον προσκυνήσωμεν Εὐλόν.

Ποίημα τοῦ κυρίου Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τὸ Εὐλόν τὸ ἅγιον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἐξεπέτασε, παλάμας τροπούμενός, ταῖς ἐναντίας ἀρχαῖς, προσκυνήσωμεν, ἡστέια φαειδρυνθή-

τες, εἰς δόξαν καὶ αἴνεσιν, τοῦ Παντοκράτορος.

Οράται προκείμενος, ἀγίασμόν παρεχόμενος, Σταυρὸς ὁ σωτήριος· τούτῳ προσελθόμεν, καθαγνίσαντες, καὶ σῶμα καὶ καρδίαν, καὶ ἀπαρυσώμεθα, χάριν σωτήριον.

Ευρί με καθάρισον, τῶν ἐντολῶν σου φιλάινδρωπε, καὶ σοῦ τὰ σωτήρια, δίδου Παθήματα, νῦν θεάσασθαι, καὶ πόθῳ προσκυνῆσαι, Σταυρῷ τειχιζόμενον, καὶ συντηρούμενον.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἀνάρτησιν βλέπουσα, τὴν ἐν Σταυρῷ σου Φιλάνθρωπε, ὠλόλυξε κρίζουσα, ἢ σὲ κηρύσσασα· Πῶς κατὰκριτος, ὁ μέλλων πάντα κρῖναι, ὁράται κρεμάμενος, δόξης ὁ Κύριος;

Ωδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Πηστείας ἐν ὕδατι καρδίας, ῥιφθέντες τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ, πιστῶς περιπτυζώμεθα· ἐν ᾧ Χριστὸς σταυρούμενος, ὕδωρ ἡμῖν ἐπήγαγεν, ὡς εὐεργέτης, ἀφέσεως.

Σταυροῦ τῷ ἱστίῳ πτερωθέντες, τὸν πλοῦτον σωτήριον ἰδοὺ, νηστείας ἐκμεσάσαντες, Μεσσία Ἰησοῦ ὁ Θεός· δι' οὗ ἡμᾶς τοῦ Πάθους σου, πρὸς τὸν λιμένα ἐγκαθόρμισον.

Ετύπου Μωσῆς σε ἐν τῷ ὄρει, ἐθνῶν εἰς ἀναίρεσιν Σταυρέ· ἡμεῖς δὲ ἐκτυποῦμέν σε, καρδίᾳ καθορῶντές σε, καὶ προσκυνοῦντες τρέπομεν, ἐχθροὺς ἀσάρκους τῇ δυνάμει σου.

Σταυροθεοτοκίον.

Πουλήσει σου ἄνθρωπος ἐγένου, Θεὸς ὢν, καὶ πάντων Ποιητής, καὶ νῦν Σταυρῷ κρεμάμενον, σὲ καθορῶ Υἱέ μου Χριστέ, ἢ σὲ τεκοῦσα ἔλεγε, καὶ τὴν καρδίαν τιτρώσκομαι.

Τὸ Τριῳδion, ποίημα Ἰωσήφ.

Ωδὴ γ'. Ἦχος πλ. β'. Κύριος ὢν πάντων.

Εύριος ὢν πάντων καὶ κτίστης Θεός, μέσον γῆς ἐπὶ Σταυροῦ ὑψώθης, πρὸς σεαυτὸν κινυψῶν, τὴν πεσοῦσαν ἀνθρώπων οὐσίαν, κακίστη τοῦ ἐχθροῦ συμβουλίᾳ· ὅθεν σε πιστῶς δοξαζόμεν, τῷ σῶ πάθει στερεούμενοι.

Εαθάραντες αἰσθήσεις νηστείας φωτὶ, τοῦ Σταυροῦ ταῖς νοηταῖς ἀκτίσι, πλουσιωτάτως πιστοὶ αὐγασθῶμεν· καὶ τοῦτον εὐλαβῶς, τροκείμενον σήμερον ὁρῶντες, χεῖλεσιν ἀγνοῖαι στόμασι, καὶ καρδίᾳ προσκυνήσωμεν.

Πόπον οὐ ἔστησαν οἱ πόδες Χριστοῦ, προσκυνήσωμεν Σταυρὸν τὸν θείον, πέτρα Θεοῦ ἐντολῶν, στηριχθῆναι τοὺς πόδας αἰτοῦντες, ψυχῆς ἡμῶν καὶ κατευθυνθῆναι, ταύτης διαθήματα ἰδόν, εἰς εἰρήνης θείας χάριτι.

Θεοτοκίον.

Κόρης ἐξ ἀνάνδρου Χριστέ προήλθες, προσλαβόμενος ἐκ ταύτης σάρκα, ἐννοῦν καὶ ἔμψυχον· καὶ Σταυρῷ σου ἐχθρὸν ἀφανίσας, φθαρεῖσαν τῶν βροτῶν τὴν οὐσίαν, πάλιν ἀνενκαίνισας· διὸ δοξαζεῖ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου.

Ἄλλον Τριῳδion, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος α'. Στερέωσον Κύριε.

Προτήσατε ἅπαντα ὕμνοις τὰ πέρατα, καθορῶντα προσκυνέμενον τὸ ξύλον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἀπεκρεμάσθη, καὶ διάβολος ἐτραυματίσθη.

Προτίθεται σήμερον ὁ ζωφόρος· χαρὰ, δεῦτε προσκυνήσωμεν σὺν φόβῳ, τὸν τοῦ Κυρίου τίμιον Σταυρὸν, ἵνα λάβωμεν ἅγιον Πνεῦμα.

Δόξα.

Τρισάκτινε Ἦλιε τρισσοκλεέστατον φῶς, Θεὲ Πατήρ Υἱέ, καὶ ἅγιον Πνεῦμα, ἢ ἀναρχος φύσις καὶ δόξα, τοὺς ὑμνοῦντάς με ῥῖσαι κινδύνων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦσί σε τάξεις Ἀγγέλων εὐλογημένη, Θεοτόκε, πανύμνητε καὶ Παρθένε· μεθ' ὧν σε νῦν γένος ἀνθρώπων, ὡς ἀνύμφευτον δοξολογοῦμεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ερχόμενος ἄψασθαι σοῦ ζωφόρε Σταυρέ, φρίττω γλῶσσαν καὶ διάνοιαν, προβλέπων, ὅτι ἐν σοὶ κατεκενώθη, τοῦ Κυρίου μου τὸ θεῖον Αἷμα.

Ὁ Εἰρμός.

• Στερέωσον Κύριε τὴν Ἐκκλησίαν σου, ἣν
• ἐκτήσω τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου· ἐν
• αὐτῷ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθριαμβεύσας, καὶ ἐφώτισας τὴν Οἰκουμένην.

Κάθισμα αὐτόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον τὸ προφητικὸν πεπλήρωται λόγιον· ἰδοὺ γὰρ προσκυνοῦμεν, εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔξησαν οἱ πόδες σου Κύριε· καὶ ξύλῳ σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν ἐλευθερίας ἐτύχομεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνῃ φιλάνθρωπε.

Δόξα.

Ο Σταυρὸς σου Κύριε ἡγιάσται· ἐν αὐτῷ γὰρ γίνονται ἱάματα, τοῖς ἀσθενοῦσιν ἐν ἁμαρτίαις· δι' αὐτοῦ σοι προσπίπτομεν· Ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ νῦν.

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστέ τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θιμῆλια ἐσαλεύθησαν τοῦ θανάτου Κύριε· ὃν γὰρ κατέπιε πόθῳ ὁ Ἄδης, ἀπέλυσσε τρόμῳ· ἐδειξας ἡμῖν τὸ σωτήριόν.

σου Ἄγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε, Υἱὲ Θεοῦ· Ἐ-
λέησον ἡμᾶς.

Ωδὴ δ'. Ὁ καθηήμενος ἐν δόξῃ.

Αἰνιττόμενος τὸν τύπον, τοῦ Σταυροῦ χεῖ-
ρας ἔτεινεν, ἐναλλάξ ἐγγόνοις, πάλαι Ἰα-
κώβ ὁ αἰοίδιμος, ἐπευλογῶν καὶ σημαίνων τὴν
σωτήριον, εὐλογίαν πάντας, ἐφ' ἡμᾶς διαβαί-
νουσαν.

Συντηρούμενοι σφραγίδι, τοῦ Σταυροῦ καὶ
προκείμενον, ἐν ἀγαλλιάσει, πνεύματος
αὐτὸν ἀσπαζόμενοι, πρὸς τὰ σωτήρια Πάθη
ἐπειχθεῖμεν, τὰ ὀλέθρια, πάθη σαρκὸς θανα-
τώσαντες.

Τὸ σωτήριόν σε ὄπλον, τὸ ἀήττητον τρώ-
παιον, τὸ χαρᾶς σημεῖον, θάνατος δὲ οὗ
τεθανάτωται, περιπτυσσόμεθα δόξῃ κλειζόμε-
νοι, τοῦ ἐν σοὶ προσπαγέντος, Σταυρὲ πανσε-
βάσμιε.

Σταυροθεοτοκίον.

Ορατός μοι καθωράθης, ὁ Ἀγγέλοις ἀπρόσι-
τος, Ἰησοῦ Υἱέ μου, σάρκα ἐξ ἐμοῦ δανει-
σάμενος· καὶ νῦν ὁρῶσά σε ξύλῳ καθηλούμενον,
ἐποδύρομαι, ἢ τοῦ Χριστοῦ Μήτηρ ἔλεγε.

Ωδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Νεκρὸς ἐχρημάτισας, ἐπὶ Σταυροῦ ἡλούμε-
νος, πάντων ἡ ζωὴ καὶ σωτηρία. Τοῦτον
οὖν δίδου, κεκαθαρμένη ψυχῇ, Σῶτερ περιπτύ-
ξασθαι, καὶ σοῦ, Πάθη τὰ σωτήρια, κατιδεῖν
ἀγαλλόμενοι.

Παρίστανται τάξεις σοι, τῶν Ἀσωμάτων τρέ-
μουσαι, Ξύλον ζωοδώρητον· ἐν σοὶ γάρ,
τίμιον Αἷμα Χριστὸς ἐξέχεε, λύθρον ἀναστελ-
λων ἐναγὲς, δαίμοσι φερόμενον, ἐπ' ὀλέθρῳ τοῦ
πλάσματος.

Ρομφαία πληγέντα με, τοῦ δυσμενὸς ἰάτρευ-
σον, Αἷματί σου Λόγε καὶ τῇ λόγχῃ, ἁμαρ-
τιῶν μου τάχος διάρρήξον, Σῶτερ τὸ χειρόγρα-
φον βοῶ, βίβλῳ καταγράφων με, σωζομένων ὡς
εὐσπλαγχνος.

Σταυροθεοτοκίον.

Ο βότρυσ ὁ πέπειρος, πῶς ἐπὶ ξύλου κρέ-
μασαι; Ἦλιε τῆς δόξης πῶς ἐπήρθης,
φέγγος ἡλίου, σκοτίζων παθει σου; Σῶτερ ἢ
τεκοῦσά σε Ἀμνάς, πάλαι ἀνεβόα σοι, μητρικῶς
ἀλαλάζουσα.

Ωδὴ ς'. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Συνέσειςας, τὸ τοῦ Ἄδου πηγνύμενος αἶκῃ-
μα, τοῖς πιστοῖς δέ, ἀδιάσειστον ἔρσιμα
γέγονας, καὶ βεβαία σκέπη, τοῦ Κυρίου Σταυ-
ρὲ πανσεβάσμιε.

Κατάκαρποι, ἀρεταῖς γεγονότες τρυγήσω-
μεν, Θεοῦ Ξύλου, ζωηφόρους καρπούς,
οὓς ἐβλάστησεν, ἀπλωθεὶς ἐν τούτῳ, Ἰησοῦς
ἢ κατάκαρπος ἄμπελος.

Ἰμνοῦμέν σου, Ἰησοῦ τὴν πολλὴν ἀγαθότητα,
προσκυνοῦντες, τὸν Σταυρόν σου, τὴν Λόγ-
χην, τὸν Κάλαμον· δι' αὐτῶν γὰρ εἴλες, τὸ τῆς
ἐχθρας Οἰκτίρμον μεσότοιχον.

Σταυροθεοτοκίον.

Ναμάτων σε, ποταμὸν ζωηρόρητων ἐκύησεν, ἢ
Παρθένος, ὡς πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναπλάσεως,
τὸν Σταυρῷ ταθέντα, καὶ κρουνούς σωτηρίας
πηγάσαντα.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμε-
• ἔρον, ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει θεό-
• μενος· Ἐκ φθορᾶς με ρῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ
• τῶν Δυναμέων.

Κοντάκιον. Οὐκέτι φλογίνῃ ρομφαία.

Ὁ Οἶκος.

Τρεῖς σταυροὺς ἐπήξατο.

Ὅρα εἰς τὸν Κανόνα τῆς Κυριακ. Σελ. 204.

Ωδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἰ ἀξίνη, Ἐλισσαῖος ἦν ἀνείλετο, ἐξ Ἰορδά-
νου Χριστέ, Σταυρὸν ἐδήλου· δι' οὗ, βυ-
θοῦ ματαιότητος, ἔθνη ἀνείλκυσας, ἀναμεί-
ποντα· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Συναγάλλονται, τῇ γῇ τὰ ἐπυράνια, τῇ προσ-
κυνήσει σου Σταυρὲ· καὶ γὰρ διὰ σοῦ,
Ἀγγέλων ἀνθρώπων τε, ἐνώσις γέγονε, Παν-
τοδύναμε, ἀναβοώντων Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλο-
γητὸς εἶ.

Ος κυπάρισσον, συμπάθειαν ὡς κέδρον τε,
πίστιν ἡδύπνοον, ὡς πεύκην ἀληθινήν ἀ-
γάπην προσφέροντες, τὸν τοῦ Κυρίου Σταυρόν,
προσκυνήσωμεν, τὸν ἐν αὐτῷ δοξαζόντες, Λυ-
τρωτὴν προσηλωθέντα.

Σταυροθεοτοκίον.

Μὴ σαλεύσας, τὰ οὐράνια ἐν μήτρᾳ σου
Θεὸς ἐσκήνωσε, πόλις Θεοῦ ἐκλεκτή·
Σταυρῷ δὲ κρεμάμενος, Κτίσιν ἐσαύλευσεν· ὃν
ἰκέτευε, ἐν ἀσαλεύτῳ πέτρᾳ με, τῇ αὐτοῦ συν-
τηρηθῆναι.

Ωδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμένῳ.

Εξέτεινας χεῖρας ἐπὶ ξύλου, χειρὸς αἰκρά-
τους λύων αἰμάρτημα· λόγχῃ ἐκεντήθης
δὲ, ταύτῃ τὸν πολέμιον, κατατιτρώσκων Κύριε·
χολῆς ἐγεύσω τε, ἐνήδονον κακίαν ἐξαίρων·
ὅξος ἐποτίσθης, ἢ πάντων εὐφροσύνη.

Τοὶ καθαρῶ καὶ συνειδότε, λαμπρῶς προσελθόντες προσκυνήσωμεν· πρόκειται τὸ τίμιον, Ξύλον καὶ σεβάσμιον· δι' οὗ Χριστὸς τὸν ἄτιμον, ὑπέστη θάνατον, τιμὴν ὑπερτιθεὶς ἀνωτάτην, τοῖς τῇ παραβάσει, δεινῶς ἀτιμασθεῖσι.

Ξύλῳ ἀμαρτίας ἐνεκρώθην, καὶ γεύσει τῇ ἐνηδόνῳ τεθανάτωμαι· ζώωσόν με Κύριε, ἐγειρόν με κείμενον, προσκυνητὴν ἀνάδειξον, τῶν Παθημάτων σου, καὶ μέτοχον Ἐγέρσεως θείας, καὶ συγκληρονόμον, τῶν σέ ἡγαπηκότων.

Σταυροθεοτοκίον.

Ψοφούμενον βλέπω σε καὶ κάλλος, τῷ πάσχῃ οὐκ εἶδος περικείμενον, ὃν περ σωματούμενον, ἔγνω ὡραιότατον, ὑπὲρ υἱοῦ ἀνθρώπων σε, μονογενὲς Υἱὲ, ἡ Πάναγνος ἐβόα Παρθένος· δεῖξόν σου τὴν δόξαν, ἡ πάντων σωτηρία.

Τὰ Τριῖδια.

Εἰρμός ἄλλος. Νόμων πατρῶν.

Εσθης ἡμέρας σταυρουμένου σου, μέσον τῆς γῆς βουλήσει Κόσμου τὰ πέρατα, μέσον φάρυγγος τοῦ δράκοντος, ἐξέσπασας Οἰκτίρμον· διὸ ἐν μέσῃ, θείων ἐβδομαδί Νηστειῶν, προσκυνοῦντες δοξάζομεν τὸν τίμιον Σταυρόν σου, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, βοῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χαράς σημεῖον ὄπλον ἄρρήκτον, τῆς Ἐκκλησίας τείχος, Μαρτύρων καύχημα, Ἀποστόλων ἐγκαλλώπισμα, Ἀρχιερέων σθένος, ἐνδυναμώσας τὴν ἐξασθενοῦσάν μου ψυχὴν, προσκυνεῖν σε ἀξιώσον, καὶ μέλπειν σοι βοῶντα· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θρηνῶ καὶ κλαίω καὶ ὀδύρομαι, ὅταν εἰς νοῦν μου λάβω τὸ δικαστήριον, τὸ ἀδίκαστον Μακρόθυμε, κατὰκριτος ὑπάρχων· διὸ μου φεῖσαι, καὶ τὸν ἐπικείμενον κλοιὸν, τῆς ψυχῆς μου ἐλάφρυνον, ἵνα χαίρων κραυγάζω· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τῶν αἰῶνας.

Σταυροθεοτοκίον.

Ε'τύπου βάτος τὸ μυστήριον, τοῦ ὑπὲρ νοῦν σου τόκου, Κόρη πανάμωμε· ὡς ἐκείνου γὰρ διέμεινας. ἀφλέκτως πῦρ τεκέσας, Χριστὸν Σωτῆρα, τὸν ἀνυψωθέντα ἐν Σταυρῷ· ὃν δυσώπει ῥυσθῆναί με, πυρὸς τῆς αἰωνίου, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Αὕτη ἡ κλητή.

Δεῦτε τὸν Σταυρόν προτεθέντα Κυρίου, νηστεία καθαρθέντες, περιπτυσώμεθα πόθῳ· θησαυρὸς γὰρ ἡμῖν ἀγιάσματος ἐστὶ, καὶ δυνάμεως· δι' οὗ ἀνυμνοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οὗτος ὁ Σταυρὸς τριμερὴς καὶ μέγας, μικροφανὴς τυγχάνων, οὐρανομήκης ὑπάρχει· τῇ δυνάμει αὐτοῦ, τοὺς ἀνθρώπους πρὸς Θεὸν, ἀναφέρει αἰεὶ· δι' οὗ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Μίαν ἐν τρισὶ χαρακτῆρσιν οὐσίαν, δοξάζων οὐ συγχέω, μονοπροσώπως τὰ τρία, οὐδὲ τέμνω μορφήν, τὸν Πατέρα, καὶ Υἱὸν σὺν τῷ Πνεύματι· εἰς γὰρ ἐπὶ πάντων, Θεὸς ὁ ἐν Τριάδι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη ἐν μητράσιν ἐδείχθης παρθένος, Θεό-
νυμφε Μαρία, ἄνευ ἀνδρὸς τετοκυῖα, τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, τῆς ἀγνείας τὴν σφραγίδα φυλάξασα. Σε μακαριοῦμεν, πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τοῦτο τὸ πανάγιον Ξύλον τιμάσθω, ὃ Προφήτης πάλαι, βληθῆναι ἀνακραυγάζει, εἰς τὸν ἄρτον Χριστοῦ, ὑπὸ Ἰσραηλιτῶν, τῶν σταυρούντων αὐτόν· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Χ**εῖρας ἐν λάκκῳ βληθεῖς τῶν λεόντων,
• ποτὲ ὁ μέγας ἐν Προφήταις, σταυροειδῶς ἐκπετάσας, Δανιὴλ ἀβλαβὴς, ἐκ τῆς
• τούτων καταθρώσεως σέσωσαι, εὐλογῶν τὸν
• πάντων, Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁδὴ θ'. Ἀπας γηγενής.

Λόγη σου Πλευράν, ἐνύγης ἀφέσεως, ἀναστομῶν μοι πηγὰς· ξύλῳ προσηλωθῆς δέ, τὴν διὰ ξύλου ἰστῶν κατὰκρισιν, μέσον τῆς γῆς Φιλάνθρωπε· ὅπερ ἡμεῖς μεσασμῶ, τῆς Νηστείας, νῦν περιπτυσσόμεθα, ἀνυμνοῦντες τὴν σὴν ἀγαθότητα.

Ορη γλυκασμόν, βουνοὶ ἀγαλλίασιν, πόθῳ σταλαῖατε· ξύλα τοῦ πεδίου δέ, Λιθά-
νου κέδροι περιχορεύσατε, τῇ προσκυνήσει σήμερον, τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ· οἱ Προφῆταις, Μάρτυρες, Ἀπόστολοι, καὶ Δικαίων σκιρτήσατε πνεύματα.

Νεῦσον εἰς λαόν, καὶ κληρὸν σου Κύριε, φόβῳ ὑμνοῦντά σε, θάνατον ἐκούσιον, δι'

οὐ ὑπέστης· μὴ νικησάτω σου, τὴν εὐσπλαγχνίαν ἄμετρος, πληθὺς κακῶν ἡμῶν, ἀλλὰ σῶσον, πάντας ὑπεράγαθε, τῷ Σταυρῷ σου ἡμᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Σταυροθεοτοκίον.

Νεύματι τῷ σῷ, κλονεῖς τὸν ὀρώμενον, Κόσμον σταυρούμενος· μένεις δὲ κρεμάμενος, ἡ Θεοτόκος κλαίουσα ἔλεγε· τὰ ἐμπαθῆ νοήματα, τοῦ Πρωτοπλάστου Χριστέ, ἐξηλώσαι, θέλων καὶ ἰάσασθαι, τὴν αὐτοῦ συντριβὴν ἀγαθότητι.

Τὰ Τριῳδία.

Εἰρμός ἄλλος.

Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Οἱ Ἐλισσαῖος, πάλαι ποταμοῦ τὴν ἀξίνην, ἀνέλκων ξύλῳ, σὲ τὸ ζωοδῶρητον, ἐτύπου Σταυρὲ ξύλον· δι' οὗ ἐκ βυθοῦ ἀνείλκυσε Χριστὸς τὰ ἔθνη εἰδωλικῆς, μανίας, ἐν σοὶ προσηλωθεῖς· ὅθεν σε προσκυνοῦντες, τὸ κράτος αὐτοῦ δοξάζομεν.

Πατρὶς σέλας, Σῶτερ μετεβλήθη εἰς σκότος, τῇ σῇ σταυρώσει, φέγγος τε σελήνης ἀπεσθέσθη, καὶ στοιχεῖα τρόμῳ ἡλλοιώθη ἅπαντα· διὸ βοῶ σοι· Ἀλλοιωθέντα σκότει παθῶν μου λογισμοὺς, Λόγε σῇ δεξιᾷ ἀλλοιώσας, φώτισον σῶσόν με.

Τῷ μῶλωπί σου, ἴασαι ψυχῆς μου τὰ πάθη, Πλευρᾷς σε τρώσει παῦσον, ἐπωδύνους τε τὰς τρώσεις τῶν δαιμόνων· ἡλοῖς σου Χριστέ ἐξηλώσας, τὰς ἐνεδόνους, καὶ ἐμπαθεῖς ὀρέξεις, δίδούς μοι ἀπαθῶς Πάθη σου, τὰ σεπτά προσκυνῆσαι, καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Σταυροθεοτοκίον.

Οἱ ῥαῖον κάλλει τέτοκεν ὡραία σε Κόρη· ὃν καθορῶσα, κάλλος ἐν τῷ πάσχειν, οὐδὲ εἶδος κεκτημένον Σῶτερ, θρηνωδοῦσα ἔλεγεν· Ἐκπλήττομαί σου, τὴν ὑπὲρ νοῦν Υἱέ μου ταπεινώσιν, δι' ἧς σώζεις ταπεινωθεῖσαν τὴν φύσιν, τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἄλλος. Φωτίζου φωτίζου.

Προέρχου παιδρύνου, πᾶς ὁ λαὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ ξύλον προβλέπων, τοῦ Σταυροῦ προκείμενον, ἄσπασαι φόβῳ, καὶ λάβε χαρὰν, τὸν ἐν αὐτῷ, Κύριον τῆς δόξης, ἀναρτηθέντα δοξάζων αἰεὶ.

Τὸ ὄπλον τὸ θείον, σὺ τῆς ζωῆς μου ὁ Σταυρός· ἐπὶ σὲ ὁ Δεσπότης, ἀνελθὼν με ἔσωσεν· ἔβλυσεν αἷμα, καὶ ὕδωρ νυγείς, ἐκ τῆς Πλευρᾷς· οὐ μεταλαμβάνων, ἀγαλλιῶμαι δοξάζων αὐτόν.

Δόξα.

Τριάδα προσώποις, Μονάδα φύσει προσκυνῶ, σὲ Θεότης ἀγία, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, σὺν τῷ ἀγίῳ τε Πνεύματι, μίαν ἀρχὴν, μίαν βασιλείαν, τὴν τῶν ἀπάντων δεσπόζουσαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ὅρος τὸ μέγα, ἐν ᾧ κατώκησε Χριστὸς, σὺ ὑπάρχεις Παρθένε, ὡς Δαυὶδ ὁ θείος βοᾷ· δι' ἧς ἡμεῖς ἀνυψώθημεν, πρὸς Οὐρανόν, υἱοθετηθέντες, τῷ Πνεύματι παμμακάριστε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸ σκῆπτρον τὸ θείον, τῇ Βασιλείῳ ὁ Σταυρός, τοῦ στρατοῦ ἡ ἀνδρεία, ἐν τῇ πεποθήσει σου, τοὺς πολεμίους ἐκτρέπομεν· νίκας αἰεὶ, τοῖς σὲ προσκυνοῦσι, κατὰ βαρβάρων παρὰ σχου ἡμῖν.

Ὁ Εἰρμός.

Μῆτερ Παρθένε, καὶ Θεοτόκε ἀψευδής, ἡ τεκοῦσα ἀσπόρως, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἐν Σταυρῷ ὑψωθέντα σαρκί, σὲ πιστοὶ, ἅπαντες ἀξίως, σὺν τούτῳ νῦν μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἰησοῦ· καὶ τὸ παρὸν Ἐξαποστειλᾶριον. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Μεσότητι τῶν Νηστεϊῶν, τὸ πανσέβαστον ξύλον, τοὺς πάντας εἰς προσκύνησιν, προσκαλεῖται τοὺς ὅσοι, τὰ ἑαυτῶν παθήματα, τοῖς τοῦ Χριστοῦ παθήμασιν, ἀξίως συναφικῆσι. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ, προσκυνήσωμεν τὸ ξύλον, τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου.

Σταυροθεοτοκίον. Ὁμοιον.

Πᾶν μορφὴ καὶ πάντα γυναικα, τοῦ Θεοῦ Λόγε Μήτηρ, ἐβόα ὀλούζουσα, ἐν κλαυθμῷ θρηνωδοῦσα· Τοιαῦτά μοι ὁ Γαβριὴλ, τῆς χαρᾶς ἐκόμιζε, τὰ εὐαγγέλια τέκνον, ἀπὸ τοῦ πληρῶσαι, τὴν ἀπόρρητον βουλήν, καὶ θείαν οἰκονομίαν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν

Ἰδιόμελον, δὲς. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς Νηστείας τὴν ὁδὸν μεσάσαντες, τὴν ἀγούσαν ἐπὶ τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, τὴν σὴν ἡμέραν ἰδεῖν, ἣν εἶδεν Ἀβραάμ καὶ ἐχάρη, ὡς ἐκ τάφου τοῦ βουνοῦ, ζῶντα λαβὼν τὸν Ἰσαάκ, εὐδόκησον καὶ ἡμᾶς, πίσει ρύσθεντας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ Δείπνου μετασχεῖν τοῦ μυστικοῦ, ἐν εἰρήνῃ κράζοντας· Ὁ φωτισμὸς καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρος Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι, οἱ νικήσαντες τὴν πλάνην, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυ-

ροῦ, ἀπελάβετε τὴν χάριν τῆς αἰωνίου ζωῆς· τυράννων ἀπειλὰς οὐκ ἐπτοήθητε, βασιάνοις αἰκίζόμενοι εὐφραίνεσθε· καὶ νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν, γέγονεν ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν· πρεσβεύσατε τοῦ σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Πρεσάσαντες τὸ πέλαγος τῆς ἐγκρατείας, λιμένα ἐκδεχόμεθα τῆς σωτηρίας, τὸν καιρὸν τοῦ Πάθους σου, τοῦ ἐκουσίῃ Κύριε· ἀλλ' ὡς εὐσπλαγγνος καὶ οἰκτίρμων, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου, ἐν εἰρήνῃ ἀξιώσον ἡμᾶς, θεάσασθαι φιλόνητο.

Ἐν δὲ τῇ Πρώτῃ ᾠδῇ, γίνεται ἡ Σταυροπροσκύνησις, καὶ ψάλλομεν τὰ Τροπάρια Ἰδιόμελα, Δεῦτε πιστοί, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ τῇ Κυριακῇ· καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάριον τῆς

Προφητείας. Ἦχος πλ. β'.

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμός 93.

Ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοὶ πάντες οἱ ζητοῦντές σε, ὁ Θεός.

Στίχ. Ὁ Θεός, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες.

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΚΣ'. 21.

Ὁ δὲ Κύριος ἀπὸ τῆς ἀγίας ἐπάγει τὴν ὀργὴν ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἀνακαλύψει ἡ γῆ τὸ αἷμα αὐτῆς, καὶ οὐ κατακαλύψει τοὺς ἀνθρωπίνους. (Κεφ. ΚΖ'. 1). Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐπάξει ὁ Θεός τὴν μάχαιραν αὐτοῦ τὴν ἀγίαν καὶ τὴν μεγάλην καὶ τὴν ἰσχυράν ἐπὶ τὸν δράκοντα τὸν ὄφιν φεύγοντα, ἐπὶ τὸν δράκοντα ὄφιν σκολιόν, καὶ ἀνελεῖ τὸν δράκοντα τὸν ἐν τῇ θαλάσῃ. Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀμπελὼν καλὸς, ἐπιθύμημα ἐξάρχει κατ' αὐτῆς. Ἐγὼ πόλις ὄχυρά, πόλις πολιορκουμένη, μάτην ποτιῶ κύτῃν· ἀλώσεται γὰρ νυκτὸς, ἡμέρας δὲ πεσεῖται τείχος αὐτῆς· οὐκ ἔστιν, ἢ οὐκ ἐπελάβετο κύτῃς. Τίς με θήσει φυλάσσειν καλαίμην ἐν ἀγρῷ; διὰ τὴν πολεμίαν ταύτην ἠθέτηκα αὐτήν. Γοῖνυν διὰ τοῦτο ἐποίησε Κύριος πάντα ὅσα συνέταξε· κατακέκαυμαι, βοήσονται οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ, ποιήσωμεν εἰρήνην αὐτῷ, ποιήσωμεν εἰρήνην οἱ ἐρχόμενοι, τέκνα Ἰακώβ· βλαστήσει καὶ ἐξανθήσει Ἰσραὴλ, καὶ ἐμπλησθήσεται ἡ Οἰκουμένη τοῦ καρποῦ αὐτοῦ. Μὴ ὡς αὐτὸς ἐπάταξε, καὶ αὐτὸς οὕτω πληγήσεται; καὶ

ὡς αὐτὸς ἀνείλεν, οὕτως ἀναιρεθήσεται; Μαχόμενος καὶ ὀνειδίζων ἐξαποστελεῖ αὐτούς· οὐ σὺ ἦσθα ὁ μελετῶν τῷ πνεύματι τῷ σκληρῷ, ἀνελεῖν αὐτοὺς πνεύματι θυμοῦ; Διὰ τοῦτο ἀφαιρεθήσεται ἡ ἀνομία Ἰακώβ· καὶ τοῦτο ἔστιν ἡ εὐλογία αὐτοῦ, ὅταν ἀφέλωμαι αὐτοῦ τὴν ἀμαρτίαν, ὅταν θῶσι πάντας τοὺς λίθους τῶν βωμῶν κατακεκομμένους, ὡς κοινίαν λεπτήν· καὶ οὐ μὴ μείνη τὰ δένδρα αὐτῶν, καὶ τὰ εἶδωλα αὐτῶν ἐκκεκομμένα, ὥσπερ δρυμὸς μακράν.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμός 6.

Ἐπὶ σοί, Κύριε, ἠλπισα· μὴ καταισχυνηθῆναι εἰς τὸν αἰῶνα.

Στίχ. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ῥύσαι με, καὶ ἐξελού με.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα τοῦ Τριπλίου ε' καὶ τοῦ Πηνταίου δ'.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος δ'.

Εἰ τῶν ἀγαθῶν πρόξενος Νηστεία, τὴν ἐαυτῆς μεσότητά νῦν ἐπήγαγε, ταῖς προλαβούσαις ἡμέραις εὐαρεστήσασα, καὶ ταῖς ἐφεξῆς τὴν ὠφέλειαν προτιθεῖσα· καὶ γὰρ τῶν χρηστῶν ἡ ἐπίτασις, πλείω τὴν εὐεργεσίαν ποιεῖται. Διὸ τῷ πάντων καλῶν δοτῇρι Χριστῷ, εὐαρεστῆντες βοῶμεν· Ὁ νηστεύσας ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ Σταυρόν ὑπομείνας, ἀκατακρίτους ἡμᾶς ἀξιώσον, μετασχεῖν καὶ τοῦ θείου Πάσχα σου, ἐν εἰρήνῃ βιοτεύοντας, καὶ ἀξίως σὺν Πατρὶ σε, καὶ Πνεύματι δοξάζοντας.

Ἑτερον. Ἦχος πλ. α'.

Οἱ ἐν κρυπτῷ ἀρετὰς ἐργαζόμενοι, πνευματικὰς ἀμοιβὰς ἐκδεχόμενοι, οὐ μέσον τῶν πλατειῶν θριαμβεύουσι ταύτας, ἀλλ' ἐνδον τῶν καρδιῶν ἀποφέρουσι μᾶλλον· καὶ ἀπάντων ὁ βλέπων τὰ ἐν κρυπτῷ γινόμενα, τὸν μισθὸν τῆς ἐγκρατείας παρέχει ἡμῖν. Νηστείαν τελέσωμεν, μὴ σκυθρωπαζόντες τὰ πρόσωπα, ἀλλ' ἐν τοῖς ταμείοις τῶν ψυχῶν προσευχόμενοι, ἀπαύστως βοήσωμεν· Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν δεόμεθα, ἀλλὰ ῥύσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Α'κορίστῳ διαθέσει ψυχῆς, Χριστὸν οὐκ ἀρνησάμενοι ἅγιοι Μάρτυρες· οἱ τινες διαφόρους αἰκισμοὺς παθημάτων ὑπομείναντες, τῶν Τυράννων τὰ θράση κατηδαφίσατε· ἀκλινῇ καὶ ἄτρωτον τὴν Πίστιν φυλάξαντες, εἰς Οὐρανοὺς μετέστητε· ὅθεν καὶ παρρησίας τυχόντες πρὸς αὐτόν, αἰτήσατε δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ Κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Σταυροῦ.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Νηστείας ἐν ὕδατι ψυχὰς, πάντες ἀπονίψωμεν, καὶ προσελθόντες τὸν τίμιον, καὶ πανσεβάσμιον, Σταυρὸν τοῦ Κυρίου, πιστῶς προσκυνήσωμεν, τὸν θεῖον φωτισμὸν ἀρυόμενοι, καὶ τὴν αἰώνιον, σωτηρίαν νῦν καρπούμενοι, καὶ εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Α'ποστόλων καύχημα Σταυρὲ, ὃν περ περιέπυσιν, Ἀρχαί, Δυνάμεις Ἀρχαγγέλοι, τοὺς προσκυνοῦντάς σε, πάσης βλάβης σῶζε· καὶ τὸ θεῖον στάδιον, ἡμᾶς τῆς ἐγκρατείας ἀξιώσον, καλῶς ἀνύσαντας, τὴν ἡμέραν τὴν σωτήριον, ἐπιφθάσαι, δι' ἧς καὶ σωζόμεθα.

Ἔτερον Προσόμοιον. Ἦχος βαρύς.

Σήμερον γρηγορεῖ ὁ Ἰουδας.

Σήμερον τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου προσκυνήσας, βοήσωμεν· Χαῖρε ζωῆς ξύλον Ἀδου καθαιρέτα· χαῖρε χαρὰ Κόσμου, φθορᾶς ἀναιρέτα· χαῖρε ὁ τοὺς δαίμονας σκορπίζων τῇ δυνάμει σου· τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, τὸ ὄπλον τὸ ἄρρήκτον, τοὺς ἀσπαζομένους σε, φρούρησον, ἀγίασον δεόμεθα.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια δ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ὁ ἀπρόσιτος τῇ οὐσίᾳ, προσιτός μοι γίνεται, καὶ πάσχει πάθη, ἐλευθερῶν με τῶν παθῶν, ὁ φῶς παρέχων τυφλοῖς, ὑπὸ ἀνόμων χειλέων ἀμπνύεται· καὶ δίδωσι τὸν νῶτον, ὑπὲρ αἰχμαλώτων εἰς μάλιστα. Τοῦτον ἡ ἀγνή Παρθένος καὶ Μήτηρ, ἐπὶ Σταυροῦ θεωροῦσα ἐφθέγγετο· Οἶμοι Τέκνον ἐμόν! τί τοῦτο πεποίηκας; ὁ ὡραῖος κάλλει παρὰ πάντας βροτοὺς, ἄπνους ἄμορφος φαίνῃ, οὐκ ἔχων εἶδος οὐδὲ κάλλος; οἶμοι τὸ ἐμόν φῶς! οὐ δύναμαι ὑπνοῦντα καθορᾶν σε· τὰ σπλαγχνά τιτρώσκομαι, καὶ δεινὴ μοι ῥομφαία τὴν καρδίαν διέρχεται. Ἀνυμνῶ σε τὰ Πάθη, προσκυνῶ σου τὸ εὐσπλαγχνον· μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Εἰσόδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν, καὶ εὐθὺς,

Ἑσπέρας, Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς οα'. Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Ὁ Θεὸς, τὸ κρίμα τῷ Βασιλεῖ δός.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. θ'. 18.

Ἦ'σαν οἱ υἱοὶ Νῶε, οἱ ἐξεληθόντες ἐκ τῆς κιβωτοῦ, Σὴμ, Χαὶμ, Ἰάφεθ· Χαὶμ δὲ ἦν πατὴρ Χαναάν. Τρεῖς οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Νῶε· ἀπὸ τούτων διεσπάρησαν ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. Καὶ ἤρξατο Νῶε ἄνθρωπος γεωργὸς γῆς, καὶ ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα· καὶ ἔπιεν ἐκ τοῦ οἴνου, καὶ ἐμεθύσθη, καὶ ἐγυμνώθη ἐν τῷ ἀκῶ αὐτοῦ. Καὶ εἶδε Χαὶμ, ὁ πατὴρ Χαναάν, τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ἐξελθὼν, ἀπήγγειλε τοῖς δυσὶν ἀδελφοῖς αὐτοῦ ἔξω. Καὶ λαβόντες Σὴμ καὶ Ἰάφεθ τὸ ἱμάτιον, ἐπέθεντο ἐπὶ τὰ δύο νῶτα αὐτῶν· καὶ ἐπορεύθησαν ὀπισθοφανῶς, καὶ συνεκάλυψαν τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν· καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν ὀπισθοφανῶς, καὶ τὴν γύμνωσιν τῇ πατρὸς αὐτῶν οὐκ εἶδον. Ἐξένηψε δὲ Νῶε ἀπὸ τοῦ οἴνου, καὶ ἔγνω ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ νεώτερος, καὶ εἶπεν· Ἐπικατάρατος Χαὶμ παῖς, οἰκέτης ἔσται τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ· καὶ εἶπεν· Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Σὴμ· καὶ ἔσται Χαναάν παῖς οἰκέτης αὐτοῦ· πλατύναι ὁ Θεὸς τῷ Ἰάφεθ, καὶ κατοικησάτω ἐν τοῖς σκηνώμασι τοῦ Σὴμ· καὶ γεννηθήτω Χαναάν παῖς αὐτοῦ. Ἐζήσθη δὲ Νῶε μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τριακόσια πενήκοντα ἔτη. Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Νῶε, ἐννακόσια πενήκοντα ἔτη· καὶ ἀπέθανεν. Αὗται δὲ αἱ γενέσεις τῶν υἱῶν Νῶε, Σὴμ, Χαὶμ, Ἰάφεθ· καὶ ἐγεννήθησαν αὐτοῖς υἱοὶ μετὰ τὸν κατακλυσμόν.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς οβ'.

Εἰμοὶ δὲ τὸ προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ· ἀγαθὸν ἔστι.

Στίχ. Ὡς ἀγαθὸς ὁ Θεὸς τῷ Ἰσραὴλ, τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ!

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΒ'. 23.

Α'νὴρ συνετὸς θρόνος αἰσθήσεως· καρδία δὲ ἀφρόνων συναντήσεται ἀρεῖς. Χεῖρ ἐκλεπτῶν κρατήσῃ εὐχερῶς· δόλιοι δὲ ἔσονται εἰς προνομίην. Φαβερὸς λόγος καρδίαν ἀνδρὸς δικαίου ταρασσει, ἀγγελία δὲ ἀγαθὴ εὐφραίνει αὐτόν. Ἐπιγνώμων δίκαιος ἑαυτοῦ

φίλος ἔσται, αἱ δὲ γινώμει τῶν ἀσεβῶν ἀνέπει-
κεις· αἵμαρτάνοντας καταδιώκεται κακὰ, ἡ δὲ
ὁδὸς τῶν ἀσεβῶν πλανήσκει αὐτὴς. Οὐκ ἐπιτεύ-
ξεται δόλιος θήρας· κτήμα δὲ τίμιον ἀνὴρ κα-
θαρὸς. Ἐν ὁδοῖς δικαιοσύνης ζωὴ, ὁδοὶ δὲ μνη-
σικάνων εἰς θάνατον. (Κεφ. ΙΓ'. 1). Υἱὸς πανοῦρ-
γος ὑπήκοος πατρὶ, υἱὸς δὲ ἀνήκοος ἐν ἀπώλειᾳ.
Ἀπὸ καρπῶν δικαιοσύνης φαίνεται ἀγαθός· ψυ-
χαὶ δὲ παρανόμων, ὀλοῦνται ἄωροι. Ὅς φυλάσ-
σει τὸ ἑαυτοῦ στόμα, τηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν.
Ὁ δὲ προπετὴς χεῖλεσι πτοήσκει ἑαυτόν. Ἐν ἐπι-
θυμίαις ἐστὶ πᾶς ἄεργος· χεῖρες δὲ ἀνδρείων ἐν
ἐπιμελείᾳ. Λόγον ἄδικον μισεῖ δίκαιος· ἀσεβὴς
δὲ αἰσχύνεται, καὶ οὐχ ἔχει παρρησίαν. Δικαιο-
σύνη φυλάσσει ἀνάκους, τοὺς δὲ ἀσεβεῖς φά-
λους ποιεῖ ἁμαρτία. Εἰσὶν οἱ πλουτίζοντες ἑαυ-
τοὺς μηδὲν ἔχοντες, καὶ εἰσὶν οἱ ταπεινοῦντες
ἑαυτοὺς ἐν πολλῷ πλούτῳ. Λύτρον ἀνδρὸς ψυ-
χῆς ὁ ἴδιος πλοῦτος, πτωχὸς δὲ οὐχ ὑφίσταται
ἀπειλήν. Φῶς δικαίοις διαπαντός, φῶς δὲ ἀσε-
βῶν σβέννυται. Ψυχαὶ δόλιοι πλανῶνται ἐν ἁ-
μαρτίαις· δίκαιοι δὲ οἰκτεῖρουσι καὶ ἐλεοῦσι.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὁρόρον.

Τὰ Τριαδικὰ, καὶ μετὰ τὸν α'. Στιχολογ. Κα-
θίσματα Ἀποστολικά, καὶ Θεοτοκίον, τὰ τοῦ
λαχόντος Ἦχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολ. τὰ
παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος α'. Χορὸς ἀγγελικός.

Αναίμε τοῦ Σταυροῦ, κρατυνόμενοι πᾶσαν,
τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ, κατελύσατε ὄν-
τως, Ἀπόστολοι ἑνδοξοί, πρεσβευταὶ τῶν ψυχῶν
ἡμῶν· ὅθεν σήμερον, ἐν τῇ αὐτοῦ προσκυνήσει,
ἐπαγαλλεσθε, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦντες, τὸν
μόνον φιλάνθρωπον.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Μαρία τὸ σεπτὸν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον,
ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος,
μεινῆς ἀπογνωσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλί-
ψεων· σὺ γὰρ πέφυκας, ἁμαρτωλῶν σωτηρία,
καὶ βοήθεια, καὶ κραταία προστασία, καὶ σώ-
εις τοὺς δούλους σου.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος βαρύς. Κύριε ἡμεῖς ἐσμέν.

Κύριε τὸν σὸν Σταυρὸν ὁρῶντες, προκείμε-
νον σήμερον, προσερχόμεθα πιστῶς, καὶ

Τριεδίο.

29

ὑμνοῖς καὶ ᾠδαῖς, ἀσπαζόμενοι αὐτόν, ἐν φόβῳ
καὶ χαρᾷ· Ἀγίασον τοὺς δούλους σου, εἰρήνευ-
σον τὸν Κόσμον σου, τῇ τούτῃ ἐπιφανείᾳ, μόνε
Πολυέλεε.

Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Κύριε ἡμεῖς ἐσμέν λαός σου, καὶ πρόβατα
νομῆς σου· πλανηθέντας τῇ φθορᾷ, ἐπί-
στρεψον ἡμᾶς· σκορπισθέντας ὡς ποιμὴν, συνά-
γαγε ἡμᾶς· ἐλέησον τὴν ποιμνὴν σου, Φιλάνθρω-
πε σπλαγχνίσθητι, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου,
μόνε ἀναμάρτητε.

Εἴτα τὸν Κανόνα τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα
Τριώδια τῆ κυρίου Ἰωσήφ, εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν.
Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ τὴν δ'. Ὤδὴν.

Ὤδὴ δ'. Ἦχος α'. Ἐπὶ τῆς θείας.

Αγιασμοῦ παρεκτικὴν, χάριν δωρούμενος ἡ-
μῖν, ἅγιε Σταυρέ, Ἀποστόλων, στήριγμα
καὶ καύχημα, πρόκεισαι εἰς προσκύνησιν, σήμε-
ρον πάσῃ τῇ Οἰκουμενῇ, τὸν τῆς νηστείας καιρὸν,
ἐξευμαρίζων ἡμῖν.

Εκιογραφήσας τὸν Σταυρὸν, χεῖρας ἐκτείνας
Ἀμαλὴν, ἔτρεψε Μωσῆς· ὃν τυποῦντες,
χεῖρας ἐκπετάσσωμεν, νηστεύειν καὶ δεήσεσι,
στίφος ὅπως τρέψωμεν δαιμόνων, ἐκ πολεμούν-
των ἡμᾶς, διαπαντός φθονερῶς.

Θεῶ ἀρότρω τῷ Σταυροῦ, κατενεώσατε τὴν
γῆν, θεῖοι Μαθηταί, καρποφόρον, ταύτην
ἀναδείξαντες, βλασταίνουσιν εὐσεβείαν· ὅθεν
ὑμᾶς φωναῖς ἐτησίαις, ἀνευφημοῦντες, Χριστὸν
αἰεὶ δοξαζόμεν.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεοῦ τῇ ἀγαθῇ, ἀγαθύνόν με τὴν ψυ-
χήν, ἣν ὁ πονηρὸς, συνηθείᾳ, πονηρᾷ ἐκά-
κωσεν, ἀθλίως δελεάσας με, ὅπως ὡς αἰτίαν
σωτηρίας, ὑμνολογῶ σε αἰεὶ, τὴν πολυῦμνητον.

Ἔτερον. Ἦχος βαρύς. Τὴν ἑνσαρκον.

Προτίθεται, ὁ πανάγιος Σταυρὸς· προσέλθω-
μεν, ἀσπασώμεθα αὐτόν· καὶ γὰρ ἐστὶ
κέρας σωτηρίας ἡμῖν.

Η χάρις σου, καὶ τῷ τύπῳ σου φοιτᾷ ἐλαύ-
νουσα, τῶν δαιμόνων τὴν ἀχλὺν, Σταυρέ
Χριστοῦ, ὅπλον ἀπροσμάχητον.

Δόξα.

Μοναδα σε, κατὰ φύσιν ἀνυμνῶ, Τριάδα δὲ
ὑποστάσεων τιμῶ, Πάτερ, Υἱὲ, καὶ Πνεῦ-
μα τὸ πανάγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκύησας, Κόρη ἀνάνδρε Θεόν, πανάμωμε,
τὸν κατέχοιτα δρακί, τὰ πέριτα καὶ
πάντων ἀρχαιότερον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Απόστολοι, οἱ τοῦ Κόσμου πρεσβευταί, αἰτήσατε, τοῦ σωθῆναι καὶ ἡμᾶς, κατέχοντες, ὅπλον τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν ἐνσαρκον, παρουσίαν σου Χριστέ, πιστεύουμενος, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, ἐκράυγαζε· Δόξα τῇ δυνάμει σου.

Ὡδὴ ἡ. Αὕτη ἡ κλητή.

Χαίροις ὁ Σταυρὸς ὁ τριμερὴς καὶ Δεῖος, ἐν ᾧ ὁ εἰς τῆς Τριάδος, σάρκα φορέσας ἐπάγη, ἐμπαγένας ἡμᾶς, ἀσεβείας εἰς βυθὸν λυτρωσάμενος, τοὺς ὑπερυψοῦντας αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σθένος τὸν Σταυρὸν κραταῖον κακτημένοι, τοὺς δεινῇ δυναστείᾳ, τοῦ πονηροῦ δουλωθέντας, ἠλευθέρωσαν, οἱ τοῦ Λόγου Μαθηταὶ ἀναμείποντες· Σὺ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱμοὶ! τί φοικῶδες τὸ Βῆμα ἐκεῖνο, ἐν ᾧ Λόγε καθίσας, τὰ πεπραγμένα κρυφῇ μα, φανερώσεις Χριστέ, στηλιτεύων τὴν ἀναισθησίαν μου! ἀλλὰ φύσει ὦν συμπαθὴς, φείσαι μου τότε.

Θεοτοκίον.

Κόλπων οὐκ ἐκσταῖς τῶν πατρῶν ἐν κόλποις, ἀνεκλήθης Παρθένου, ἐπ' ἀνακλήσει τοῦ γένους, αὐτὴ ἐφόρεσας, διὰ σπλάγχνα Ἰησοῦ τὸ ὁμοίωμα· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, βροτοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν μόνον ἀναρχον.

Τὴν σταυροφόρον σε, Ἑβδομάδα τιμῶμεν, ὡς προσκυνήσιμον· ἐν σοὶ γὰρ τὸ Ξύλον τὸ ἄχραντον, προσκυνοῦντες βροῦμεν· Ὑμνεῖτε Ἰερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Βαβαὶ τοῦ θαύματος, Βασιλεῦ τῶν αἰώνων! ὅτι τὸ Ξύλον ἐν ᾧ περ ἐσταυρώθης, ἡξίωσας ἡμᾶς τοὺς σούς οἰκέτας, ἰδεῖν καὶ προσκυνεῖν· διό σε μετὰ φόβου, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Ἑλλογαῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ωμόρουσιν, ὦ Τριάς παναγία, Πατέρ, Υἱέ, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα, Θεότρε, ἀμαρτίαι σου τὰ κράτος, δοξάζω καὶ ὑμνῶ, τὴν μίαν βασιλείαν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν πλαστεργήσαντα, τὸν Ἀδὰμ κατ' εἰκόνα, καὶ ἐκ φυράματος αὐτοῦ προσελθόντα, καὶ λύσαντα τὴν ἀρχαίαν κατάραν,

ὑμνεῖτε Ἰερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Η δωδεκάχορδος, λύρα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς μελουργοῦσα τῆς σοφίας τὸν Λόγον, Ἀπόστολοι, τοὺς ὑμᾶς ἀνυμνοῦντας, αἰτήσατε ἰδεῖν, τὸ Πάθος τοῦ Κυρίου, καὶ ἴσασιν εἰς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν μόνον ἀναρχον, Βασιλέα τῆς δόξης,
• **Τ**ὸν φρίττουσιν Οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις,
• καὶ τρέμεισι τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ὑμνεῖτε
• Ἰερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ Δ'. Φωτίζου φωτίζου.

Φαιδρύνου φωτίζου, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σταυροῦ ταῖς ἀκτίσιν, ὃν φέρεις πρεκείμενον, πάντων πιστῶν εἰς προσκύνησιν· σὺ δὲ πληθὺς, πᾶσα τῶν δαιμόνων, σκρότους πλησθεῖσα ἀποδραθί.

Κράτος ἐγκρατείας, ὁ Δεῖος πέφυκε Σταυρὸς, συνεργὸς ἀγρυπνοῦντων, νηστευτῶν ἐνίσχυσις, πολεμουμένων ὑπέρμαχος. Τοῦτον πιστοὶ, κόθῳ συνελθόντες, περιχαρῶς προσκυνήσωμεν.

Θεμέλιοι Δεῖοι, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐδρασμῶ εὐσεβείας, πάντας συντηρήσατε, καὶ ἐπὶ πέτραν στηρίξατε, τὴν ἀράγῃ, τοῦ ἐκλεξαμένου, ὑμᾶς Ἀπόστολοι ἐνδοξοί.

Θεοτοκίον.

Χαράν συλλαβοῦσα, τοῦ Ἀρχαγγέλου τῇ φωνῇ, τῆς ἐμῆς νῦν καρδίας τὴν λύπην ἀφάνισον, τὴν ψυχοφθόρον· καὶ δίδου Ἀγνή, χαροποιόν, πένθος ὅπως εὖρω, ἐκεῖ τὴν Δεῖαν παράκλησιν.

Ἄλλος. Σὲ τὴν ἄχραντον.

Σὺ τυπούμενος, Μερόας τὰ ρεῖθρα παλαι, γλυκαίνεις πάνσεπτον Ξύλον· σὺ μου γλύκανον καὶ τὴν ἐγκράτειαν, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, σήμερον καταπροσκυνούμενος.

Σὲ τὸ ἄμαχον, τῆς Βασιλείας ὅπλον, τοῦ Στρατοπέδου τὸ σθένος, τῆς Συγκλήτου τὸ κραταίωμα, τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, ὕμνοις μεγαλύνουμεν.

Δόξα.

Σὲ τὸν ἀναρχον, Πατέρα καὶ Δεσπότην, καὶ τὸν συνἀναρχον Λόγον, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, εὐσεβῶς οἱ πιστοί, πάντες μεγαλύνουμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἐνδοξον, καὶ μόνην Θεοτόκον, τὴν τὸν
ἀχώρητον Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασαν,
καὶ τεκοῦσαν σαρκί, ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σὲ τὴν πύρρινον, φθόγγην τοῦς Ἀποστόλους,
ὡς καταφλέξαντας, πᾶσαν ὕλην πλάνης,
καὶ εὐσέβειαν ἐμφυτεύσαντας Κόσμῳ, ὕμνοις
μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

Σὲ τὴν ἄχραντον, Μητέρα καὶ Παρθένον, τὴν
τὸν ἀχώρητον Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασαν,
καὶ τεκοῦσαν σαρκί, ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν
Ἰδιόμελον, δὲς. Ἦχος βαρύς.

ἡλώσωμεν οἱ πιστοὶ, τοῦ Τελώνου τὴν μετα-
νοίαν, καὶ μὴ Φαρισαϊκῶς ἐγκαυχησώμεθα·
ἀλλ' ἐκ βάθους καρδίας, σεναγμόν προσοίσωμεν.
τῷ εὐεργέτῃ τῶν ὅλων Θεῷ· αὐτὸς γὰρ ἐνετεί-
λατο, λέγων· Ὅτι, πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν, ταπει-
νωθήσεται· ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται.
Διὸ ὁμοφρόνως βοήσωμεν αὐτῷ· Ὁ Θεός, ἰλά-
σθητι ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Ἦν πνέοντες, πρὸς ἐν βλέποντες οἱ ἀθλοφό-
ροι Μάρτυρες, μίαν ὁδὸν ζωῆς εὐράιμενοι,
τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον, ζηλοτυποῦντες ἀλ-
ληλῶν τὴν τελευτήν· ὡς τοῦ θανάτου! ὡς περ
θυσαστοὺς ταῖς βασάνους προαρπάζοντες, πρὸς
ἐκλήλους ἔλεγον· Ὅτι, καὶ νῦν ἀποθάνωμεν,
γεθνηξόμεθα πάντως, καὶ τῇ γενέσει τὰ ὀφειλό-
μενα λειτουργήσωμεν· ποιήσωμεν τὴν ἀνάγκην
ριλοτιμίαν· τὸ κοινὸν ἴδιον ἡγησάμενοι, θανάτῳ
ζῶν ὠνησώμεθα. Ταῖς πρεσβείαις αὐτῶν ὁ
Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἰρήνευσον πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, τὴν
ζωὴν ἡμῶν, τῶν βωόντων σοι· Ἐλεῆμεν,
κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάριον τῆς

Προφητείας. Ἦχος πλ. β'.

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα,
καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμός ογ'.

Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνων εἰργά-
σατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ἰτίχ. Ἰνα τί, ὁ Θεός, ἀπώσω εἰς τέλος;

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΚΗ. 4.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ἀκούσατε λόγον Κυρίου
ἄνδρες τεθλιμμένοι, καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ
λαοῦ τούτου τοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ· ὅτι εἶπατε·
Ἐποίησαμεν διαθήκην μετὰ τοῦ Ἄδου, καὶ μετὰ
τοῦ θανάτου συνθήκην· καταιγὶς φερομένη εἴαν
παρέλθῃ, οὐ μὴ ἔλθῃ ἐφ' ἡμᾶς· ἐθήκαμεν ψεύ-
δος τὴν ἐλπίδα ἡμῶν, καὶ τῷ ψεύδει σκεπασθη-
σόμεθα. Διὰ τοῦτο, τὰδε λέγει Κύριος ὁ Θεός·
Ἰδοὺ ἐγὼ ἐμβαλῶ εἰς τὰ θμελῖα Σιών λίθον
πολυτελεῖ, ἐκλεκτόν, ἀπρογωνιαῖον, ἐντιμον εἰς
τὰ θμελῖα αὐτῆς· καὶ ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ,
οὐ μὴ καταισχυνηθῇ· καὶ θήσω κρίσιν εἰς ἐλ-
πίδα, ἡ δὲ ἐλεημοσύνη μου εἰς σταθμούς· καὶ
οἱ πεποιθότες μαίτην ψεῖδει, ὅτι οὐ μὴ παρέλθῃ
ὑμᾶς καταιγὶς. Μὴ καὶ ἀφείλῃ ὑμῶν τὴν δια-
θήκην τοῦ θανάτου, καὶ ἡ ἐλπίς ὑμῶν ἡ πρὸς
τὸν Ἄδην οὐ μὴ ἐμμείνη; Καταιγὶς φερομένη
εἴαν ἐπέλθῃ, ἔσεσθε αὐτῇ εἰς καταπάτημα. Ὅ-
ταν παρέλθῃ, λήψεται ὑμᾶς· ὅτι πρῶτ' πρῶτ',
παρελεύσεται ἡμέρας, καὶ ἐν νυκτὶ ἔσται ἐλπίς
πονηρά. Μάθετε ἀκούειν· στενοχωρούμενοι, οὐ
δυναίμεθα μάχεσθαι, αὐτοὶ δὲ ἀσθενοῦμεν τοῦ
ἡμᾶς συναχθῆναι. Ὡς περ ὄρος ἀσεβῶν, ἀνα-
στήσεται Κύριος, καὶ ἔσται ἐν τῇ φάραγγι
Γαθαῶν· μετὰ θυμοῦ ποιήσει τὰ ἔργα αὐτοῦ,
πικρίας ἔργον· ὁ δὲ θυμὸς αὐτοῦ ἀλλοτρίως
χρήσεται, καὶ ἡ πικρία αὐτοῦ ἀλλοτρία. Καὶ
ὑμεῖς μὴ εὐφρανθεῖτε, μηδὲ ἰσχυσαίτωσαν ὑμῶν
οἱ δεσμοί· διότι συντετελεσμένα καὶ συντετμη-
μένα πράγματα ἤκουσα παρὰ Κυρίου Σαβαώθ,
ὃ ποιήσει ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμός οδ'.

Εγὼ δὲ ἀγαλλιάσομαι εἰς τὸν αἰῶνα.

Στίχ. Ἐξομολογησόμεθα σοι, ὁ Θεός.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέ-
κραξα, Στιχηρὰ Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Τὸν αἵμακαρίστον, ἀξιωθέντες ἀσπάσα-
σθαι, οἱ πιστοὶ Σταυρόν Κύριε, δι' οὗ ἡ-
μᾶς ἔσωσας, ἀνυμνολογῶμεν, τὴν σὴν εὐσπλαγ-
χνίαν, καὶ δυσωποῦμεν ἐκτενῶς· Πᾶσι πα-
ράσχου τὴν ἀγαλλίασιν, Σωτὴρ τοῦ σωτηρίου

σου, ἐν μετανοίᾳ διδούς ἡμῖν, κατιδεῖν σου τὴν Ἐγερσιν, καὶ τὰ Πάθη τὰ τίμια.

Νεκρώσιν ὑπέμεινας, ἐπὶ Σταυροῦ ἐκτεινόμενος, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον, νεκρὸς ἀναστήσας δὲ, ζωηφόρῳ λόγῳ· ὅθεν δυσωπῶ σε· Τὴν νεκρωθεῖσάν με ψυχὴν, τῇ ἀμαρτίᾳ ζώωσον Κύριε, παρέχων μοι κατάνυξιν, καὶ τῶν κακῶν ἀπολύτρωσιν, ἐν ἡμέραις ἀγίαις σου, τῆς Νηθείας φιλάνθρωπε.

Ἔτερον Προσόμοιον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος δ'. Τὸν νοερόν ἀδάμαντα.

Τὸν σὸν Σταυρὸν τὸν ἅγιον, ἀξιοθέντες ἐν χαρᾷ, κατιδεῖν καὶ προσπτύξασθαι, αἰτούμεν σε ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα καὶ αὐτὰ τὰ ἄχραντα, προφθάσωμεν Πάθη σου, τῇ νηστείᾳ νευρούμενοι, προσκυνοῦντες ὑμνοῦντες τὴν Σταύρωσιν, τὴν λόγχην, τὸν σπόγγον τὸν καλαμὸν· δι' ὧν ἡμᾶς ἀπαθανατίσας, εἰς τὴν ἀρχαίαν πάλιν τρυφῆς ζωὴν ἐπανήγαγες, ὡς φιλάνθρωπος· διάσε εὐχαρίστως νῦν δοξάζομεν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας, Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς οέ.

Εὐξασθε, καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στιχ. Γνωστὸς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ'. 37.

Αὕται αἱ φυλαὶ υἱῶν Νῶε, κατὰ γενέσεις αὐτῶν, κατὰ ἔθνη αὐτῶν. Ἀπὸ τούτων διεσπάρηνσαν νῆσοι τῶν ἐθνῶν ἐπὶ τῆς γῆς, μετὰ τὸν κατακλυσμὸν. (Κεφ. ΙΑ'. 4). Καὶ ἦν πᾶσα ἡ γῆ χειλὸς ἓν, καὶ φωνὴ μία πᾶσι. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κινῆσαι αὐτοὺς ἀπὸ ἀνατολῶν, εἶρον πεδῖον ἐν γῇ Σεναιρ, καὶ κατήκησαν ἐκεῖ. Καὶ εἶπεν ἕκαστος τῷ πλησίον αὐτοῦ· Δεῦτε, πλινθίσωμεν πλίνθους, καὶ ὀπτήσωμεν αὐτάς πυρρ. Καὶ ἐγένετο αὐτοῖς ἡ πλίνθος εἰς λίθον· καὶ ἄσφαλτος αὐτοῖς ἦν ὁ πηλός. Καὶ εἶπον· Δεῦτε, οἰκοδομήσωμεν ἑαυτοῖς πύλιν καὶ πύργον, οὗ ἡ κεφαλὴ ἔσται ἕως τοῦ Οὐρανοῦ· καὶ ποιήσωμεν ἑαυτοῖς ὄνομα, πρὸ τοῦ διασπαρῆναι ἡμᾶς ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς. Καὶ κατέβη Κύριος ὁ Θεὸς ἰδεῖν τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον, ὃν ὀικοδόμησαν αἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ εἶπε Κύριος· Ἰδοὺ γένος ἓν, καὶ χεῖλος ἓν πάντων· καὶ τοῦτο ἤρξαντο ποιῆσαι· καὶ νῦν οὐκ ἐκλείπει ἀπ' αὐτῶν πάντα, ὅσα ἂν ἐπιθῶνται πειεῖν. Δεῦτε, καὶ καταθάντες συγχέωμεν αὐτῶν ἐκεῖ τὴν γλῶσσαν, ἵνα μὴ

αἰκούσωσιν ἕκαστον τῆς φωνῆς τοῦ πλησίον. Καὶ διέσπειρεν αὐτοὺς Κύριος ὁ Θεός· ἐκεῖθεν ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς· καὶ ἐπαύσαντο οἰκοδομοῦντες τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον. Διὰ τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτῆς, Σύγχυσις· ὅτι ἐκεῖ συνέχεε Κύριος ὁ Θεός τὰ χεῖλη πάσης τῆς γῆς· καὶ ἐκεῖθεν διέσπειρεν αὐτοὺς Κύριος ὁ Θεός ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς.

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς. Ψαλμὸς ος'.

Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα.

Στιχ. Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου τὸν Θεὸν ἐξεζήτησα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΓ'. 19.

Ε'πιθυμία εὐσεβῶν ἠδύνουσι ψυχὴν· ἔργα δὲ ἀσεβῶν, μακρὰν ἀπὸ γνώσεως. Ὁ συμπορευόμενος σοφοῖς, σοφὸς ἔσται· ὁ δὲ συμπορευόμενος ἄφροσι, γνωσθήσεται. Ἀμαρτάνοντας καταδιώξεται κακά· τοὺς δὲ δικαίους καταλήψεται ἀγαθὰ. Ἀγαθὸς ἀνὴρ, κληρονομήσει υἱοὺς υἱῶν· θησαυρίζεται δὲ δικαίαις πλοῦτος ἀσεβῶν. Δίκαιαι ποιήσουσιν ἐν πλούτῳ ἔτη πολλά· ἄδικοι δὲ ἀπολούνται συντόμως. Ὃς φεῖδεται τῆς ἑαυτοῦ βακτηρίας, μισεῖ τὸν ἑαυτοῦ υἱόν· ὁ δὲ ἀγαπῶν, παιδεύει ἐπιμελῶς. Δίκαιος ἐσθίων, ἐμπλήσει ψυχὴν αὐτοῦ· ψυχὰ δὲ ἀσεβῶν ἐνδεεῖς. (Κεφ. ΙΔ'. 4). Σοφαὶ γυναῖκες ὀικοδόμησαν οἴκους· ἡ δὲ ἄφρων κατέσκαψε ταῖς χερσὶν αὐτῆς. Ὁ πορευόμενος ὀρθῶς, φοβεῖται τὸν Κύριον· ὁ δὲ σκολιαζὼν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ, ἀτιμασθήσεται. Ἐκ στόματος ἀφρόνων, βακτηρία ὕβρεως· χεῖλη δὲ σοφῶν, φυλάσσει αὐτοὺς. Οὐ μῆεσι βόες, φαίτναι καθαραί· οὐ δὲ πολλὰ γεννήματα, φανεραὶ βοῦς ἰσχύς. Μάρτυς πιστὸς οὐ ψεύδεται· ἐκκαίει δὲ ψευδῇ μάρτυς ἄδικος. Ζητήσεις σοφίαν παρὰ κακοῖς, καὶ οὐχ εὐρήσεις· αἰσθησεις δὲ παρὰ φρονίμοις, εὐχερῆς.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δις.

Ἦχος πλ. β'.

Παρά Κυρίου, τοῦ ταπεινώσαντος ἑαυτὸν μέχρι τοῦ διασταυραῖ θανάτου, διὰ σὲ μαθοῦσα ψυχὴ μου, τὴν ἐξ ἐπάρσεως ταπεινώσιν, καὶ τὴν ἐκ ταπεινώσεως ὑψώσιν, ἐπ' ἀρεταῖς μὴ ἐπαίρου, μηδὲ σαυτὴν δικαίαν ὑποπτεύσασα, τὸν πλησίον κατακρίνε, ὡς ὁ μέγαλαυχος Φαρισαῖος· ἀλλ' ἐν φρονήματι καταβεβλημένῳ, τῶν σῶν ἀμαρτημάτων μνημονεύουσα μόνον, ὡς ὁ Τελώνης βόησον· Ὁ Θεὸς ἔλξιθι μοι τῷ ἀμαρτωλῷ, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Οί Μάρτυρές σου Κύρια, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τριήμερος ἀνάστης Χριστέ.

Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, ἀνεβόα· Τί τὸ ξένον ὁ ὀρώ, μυστήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ;

~~~~~

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Δ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Τὰ Τριαδικά, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολ. Καθίσματα Σταυρώσιμα τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογ. τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἐγκρατείας τὸν καιρὸν ἀγιάζων, ὁ πανσεβάσμιος Σταυρὸς καθοράται, ὃν προσκυνεῦντες σήμερον βοήσωμεν· Δέσποτα φιλάνθρωπε, τῇ αὐτοῦ συμμαχίᾳ, δίδου διελθεῖν ἡμᾶς, τὸ λοιπὸν τῆς Νηστείας, ἐν κατανύξει καὶ τὰ ζωηρά, βλέψαι σου Πάθη, δι' ὧν ἐλυτρώθημεν.

Σταυροθεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε Χριστέ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ἠλάλαζεν· Οἶμοι ποθεινότετε Ἰησοῦ! ἀνεβόα, πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμῶ σε Μακρόθυμε.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὸ φῶς τῶν ψυχῶν ἡμῶν, νῦν καθορῶντες Χριστέ, Σταυρόν σου τὸν ἄχραντον, καὶ προσκυνεῦντες χαρᾷ, παιδρῶς ἐκβοήσωμεν· Δόξα σοι ὁ ἐν τούτῳ, ὑψωθῆναι θελήσας· δόξα σοι ὁ φωτίσας, δι' αὐτοῦ πᾶσαν Κτίσιν· ἐν ᾧ σε ἀκαταπαύστως, ὕμνοισι δοξαζόμεν.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Σταυρῷ σε ἱψούμενον, ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἀνυμφος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦτο Υἱέ μου θαῦμα; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὅλων ὁμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζωῶσαι τοὺς τεθνεῶτας, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

Μετὰ τὸν Ν'. τὸν ἐπόμενον Κανόνα, μετὰ τῶν

Τριωδίων εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν· τὸν δὲ Κανόνα τοῦ Μηναίου, ψάλλομεν ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Κανὼν τοῦ τιμίου Σταυροῦ, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·
Τὸ προσκυνητὸν πάντες ὑμνῶμεν Ξύλον. Ἰωσήφ.
Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην.

Τὸν τῷ Κυρίου προσελθόντες σήμερον, Σταυρόν νοῦ καθαρῷ, καὶ εὐσεβεῖ γνώμῃ, δεῦτε προσκυνήσωμεν· πρόκειται γὰρ δωρήμενος, τοῖς αὐτὸν προσκυνούσιν, ἀγιασμόν τε σωτήριον, ἐλλαμψιν καὶ δόξαν καὶ ἔλεος.

Ο ζωοδώρητος Σταυρὸς προκείμενος, καὶ καθορῶμενος, φωτοειδῇ αἴγλῃν, ἀποπέμπει χάριτος, προσελθωμεν καὶ λάβωμεν, φωτισμὸν εὐφροσύνης, καὶ σωτηρίαν καὶ ἄφεσιν, αἰνεσιν Κυρίῳ προσάγοντες.

Πρόκειται ξένον τοῖς ὀρώσι θείαμα, Σταυρὸς ὁ τίμος, καὶ ὡς πηγὴ βρύει, ψυχικὰ χαρίσματα, καὶ παύει ἀμαρτήματα, καὶ νοσήματα λύει, καὶ τὰ φρονήματα ῥώννυσι, τῶν εἰλικρινῶς προσιόντων αὐτῷ.

Ραῖδος ἐτύπου τοῦ Σταυροῦ τὸ τρόπαιον, θάλασσαν τέμνουσα, δι' οὗ ἡμεῖς πίστει, ἀποντίστως πλέομεν, τοῦ βίου ὕδωρ ἄστατον, καὶ τὰ ρεύματα πάντα, τῆς ἀμαρτίας ἐκφεύγομεν, καὶ θείας χαλῆνης πληρούμεθα.

Σταυροθεοτοκίον.

Οτε σε Τέκνον ἀπορρήτως ἔτεκον, ὠδῖνας ἔφυγον· καὶ πῶς νυνὶ ὅλη, ὀδυνῶν πεπλήρωμαι; ὀρώ γὰρ σε κρεμάμενον, ὡς κακοῦργον τῷ ξύλῳ, τὸν γῆν ἀσχέτως κρεμάσαντα· ἔλεγεν ἡ Πάναγνος κλαίουσα.

Ὡδὴ γ'. Ὁ στερεώσας καταρχαίς.

Σταυρὸς ἀπάντων τῶν καλῶν, παρεκτικὸς καθοράται, προσκυνούμενος, καὶ πᾶσα ἡ Κτίσις, ἐορτάζει ἐν χαρᾷ, φωτιζομένη χάριτι, τοῦ ἐν αὐτῷ βουλήσει, ἀνυψωθέντος Θεοῦ ἡμῶν.

Καταυγαζόμενοι φωτὶ, τῶν τοῦ Σταυροῦ λαμπηδόνων, μεσασμῷ τῆς ἱερᾶς ἐγκρατείας, σκοτασμόν ἀμαρτιῶν, ἐκφύγωμεν καὶ κραιῶμεν· Ὁ φωτισμὸς τῶν ὅλων, εὐσπλαγχνε Κύριε δόξα σοι.

Υμνολογούμεν σε Σταυρέ, καὶ προσπτυσσόμεθα πίστει, ἐξαιτούμενοι τῇ σῇ δυναστείᾳ, ἐξελοῦ ἡμᾶς ἐχθροῦ, παγίδων καὶ κυβέρνησον, πάντας ἡμᾶς πρὸς ὄρμον, τῆς σωτηρίας τιμώντας σε.

Σταυροθεοτοκίον.

Νενεκρωμένην τὴν ζωὴν, ἐπὶ Σταυροῦ θεωροῦσα, καὶ μὴ φέροισα τῶν σπλάγχχνων

τὸν πόνον, ἔδονεῖτο ἡ σαρνὴ, Παρθένος ἀνακρά-
ζουσα· Οἶμα Υἱέ μου, τί σοι, δῆμος ἀνόμων
ἀπέδωκεν!

Κάθισμα. Ἦχος πλ. β'.

Νόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστέ τοῦ Σταυροῦ
σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθη τοῦ θανάτου
Κύριε· ὃν γὰρ κατέπε πόθω ὁ Ἄδης, ἀπέλυσε
τρόμον· ἔδειξε ἡμῖν τὰ σωτήριόν σου Ἄγιε, καὶ
δοξολογούμενε Υἱέ Θεοῦ· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Σήμερον τὸ προφητικὸν πεπλήρωται λόγιον·
Ἰδοὺ γὰρ προσκυνούμεν εἰς τὸν τόπον, οὗ
ἔστησαν αἱ πόδες σου Κύριε, καὶ Ξύλου σωτη-
ρίας γευσάμενα, τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν ἐ-
λευθερίας ἐτύχαμεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου,
μόνε φιλάνθρωπε.

Ῥδὴ δ'. Σύ μου ἰσχύς.

Ηκραταιά, σκέπη τε καὶ ἐπανόρθωσις, τῶν
ἀνθρώπων, τὸ ἀκαταμάχητον, ὄπλον τῆς
πίστεως ὁ Σταυρός, ὁ σωτηρικῆς, ἰδοὺ ὁρᾶται
προκείμενος, καὶ πάντων τὰς καρδίας, τῶν πι-
στῶς προσιόντων, ἀγιάζει φωτίζει ἐν χάριτι.

Τῷ μεσασμῷ, τῆς ἐγκρατείας προκείμενος,
ἐν τῷ μέσῳ, πάντων ὑπεράγαθε, Σταυ-
ρός ὁ τίμιος μέσον γῆς, ἐν ᾧ ἀνυψώθηκε, ἐθε-
λουσίως φιλάνθρωπε τὸν Κόσμον ἀγιάζει, τῇ
αὐτοῦ προσκυνήσει, καὶ διώκει δαιμόνων τὰς
φαλαγγας.

Οὐρανός, καὶ πᾶσα γῆ συνευφραίνεται·
Ἀθλοφόροι, Μάρτυρες, Ἀπόστολοι, ψυ-
χαὶ Δικαίων περιχαρῶς, νῦν ἀγαλλιώνται, τὸ
πάντας σῶζον θεώμενοι, προκείμενον ἐν μέσῳ,
ζωοδότητον Ξύλον, καὶ πιστοὺς ἀγιάζον ἐν
χάριτι.

Νόμους τοὺς σου, Κύριε ὁ αἰσυνεῖδητος, μὴ
φυλάξας, μέλλω κατακρίνεσθαι, ἥνικα
ἔρχῃ ἐξ Οὐρανοῦ, κρίναι τῶν ἀνθρώπων, τὰ
ἔργα· ὅθεν κραυγάζω σοι· Δυνάμει τοῦ Σταυ-
ροῦ σου, ἐπιστρέψας με σῶσον, μετανοίας πα-
ρέχων μοι δάκρυα.

Σταυροθεοτοκίον.

Παρθενικῆς, Τέκνον ἐκ μήτρας σε ἔτεκον,
καὶ ὁρῶσα, Ξύλω σε κρεμάμενον, ἐξα-
πορῶ, καὶ οὐ συνορῶ, ὕψος μυστηρίου, καὶ
βάθος πολλῶν κριμάτων σου· ἡ Πάναγνος ἐ-
βόα· ἦν φωναῖς ἀσιγήτοις, ὡς Μητέρα Θεοῦ
μακαρίζομεν.

Ῥδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Αλαλάξατε ἔθνη, ἄσατε καὶ ψάλατε, φυ-
λαὶ σκιρτήσατε, τῷ Θεῷ τῷ δόντι, τὸν

Σταυρὸν ἀδιάσειστον ἔρεισμα, αἱ τῆς ἐγκρα-
τείας, νῦν τῷ καιρῷ κατατρυφῶντες, ἐστιῶν-
τες ψυχὴν καὶ διάνοιαν.

Νοεραὶ στρατιαὶ σε, πᾶσι περιέπυσσι, Σταυ-
ρὲ πανάγιε, καὶ βροταὶ πληντοῖς, σοὶ
προσφάινοντες χεῖλεσι σήμερον, ἀπαντλοῦμεν
πόθῳ, ἀγιασμόν καὶ εὐλογίαν, τὸν ἐν σοὶ προσ-
παγέντα δοξάζοντες.

Τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη, ἴασαι τὰ χρόνια,
εὐσπλαγγνε Κύριε, καὶ προσκυνητὴν με,
τῶν ἀγίων Παθῶν σου ἀξίωσον, τῆς νηστείας
χρόνῳ, βελτιωθέντα ἀναδείξαι, καὶ κακῶν ἀ-
ποσχεῖν ὑπεράγαθε.

Σταυροθεοτοκίον.

Εν Σταυρῷ καθορῶσα, τὸν δι' ἀγαθότητα,
ἐκ σοῦ Πανάμωμε, ὑπὲρ νῦν τεχθέντα,
ἐτιτρώσκου τὰ σπλάγχνα, καὶ ἔλεγες· Οἶμα
θεῖον Τέκνον! πῶς ὑπὲρ πάντων ὀδυνάσαι;
Προσκυνῶ σου τὸ εὐσπλαγχνον Κύριε.

Τὸ Τριῶδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ῥδὴ ε'. Ἦχος δ'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Φωστῆρες ἀπέκρυπτον, τὸ φῶς αὐτῶν θεώ-
μενοι, ξύλω προσηλθέμενοι ἀδίκως, δίκαι-
μόνε, σὲ τὸν μακροθυμον, καὶ τοῦ πονηροῦ τὰς
ζοφραῖς, Σῶτερ δειγματίζοντα, ἐξουσίας τῷ
κράτει σου.

Νηστείας ἐν ὕδατι, τὰ πρόσωπα νηφώμεθα,
καὶ περιπτυξώμεθα τὸ Ξύλον, μόνος ὁ
πάντων, ἐν ᾧ ὑψώθη Χριστός, σάρκα περι-
κείμενος διητην, ὅπως θανατώσεις, τὸν ἡμᾶς
θανατώσαντα.

Σταυρὲ πανσεβάσμιε, τῶν Ἀποστόλων καύ-
χημα, ὄπλον Ἀθλοφόρων, Ἱερῶν, δόξα,
Ὀσίων, περιχαράκωμα, πάντων τῶν πιστῶν
ὁ φυλακτήρ, φρούρησον ἀγίασον, τοὺς πιστῶς
προσκυνούντάς σε.

Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν βότρυν ἢ ἄμπελος. Παρθένος ὃν ἐβλά-
στησε, ξύλω κρεμασθέντα κατιδοῦσα, Τέ-
κνον, ἐβόα, γλεῦκος ἀπόσταξον, μέθην ἀναξείλ-
λων τῶν ἐχθρῶν, μάτην σταυρωσαίντων σε, τὸν
ἐν πᾶσι μακροθυμον.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντα.

Σήμερον προτίθεται ὁ Σταυρός σου, ξύλου
ζωῆς προσκυνητόν· καὶ κόσμος ἀγαλλε-
ται, φοιτήσῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, αὐτὸν κατα-
σπαζόμενος.

Προκείμενον βλέποντες τὸν Σταυρὸν σου, αἱ
Λειτουργαὶ τῶν Οὐρανῶν, ὕμνοῦσί σε Κύ-

ρα, καὶ δαίμονες φρίττουσι, μὴ φέροντες τὸ κράτος σου.

Δόξα.

Τριαδα δοξάζωμεν ὀρθοδόξως, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὴν μίαν Θεότητα, Μονάδα τρισυπόστατον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πατέρα καὶ Παρθένον σε ὀρθοδόξως, ὁμολογῶμεν οἱ πιστοί, ἀρρήτως κηρύσσας, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν μόνον πολυήμερον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἐν πεύκῃ καὶ κέδρῳ καὶ κυπαρίσσῳ, ὁ σταυρωθεὶς Υἱὸς Θεοῦ, ἀγίασον πάντας ἡμᾶς, καὶ τὸ ζωηφόρον σε, καταξίωσον Παῖθός σου.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ἐ**ν νυκτὶ ὀρθρίζοντα φωτίσόν με ζωοποιεῖς Χριστοῦ Σταυρε, φόβῳ προσκυνοῦντά σε, ἡμέραν σωτήριον, αἰεὶ ἐξανατέλλων μοι.

Ωδὴ 5. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Σταυροῦ παγέντος ἐν γῇ, δαιμόνων πτώσις ἐγένετο· ὃν νῦν ὀρώντες ἡμεῖς, ἐνδόξως προκείμενον, καὶ κατασπαζόμενοι, ἀπὸ συμπτωμάτων, ἀμαρτίας ἀνιστάμεθα.

Ἐψύντες σε τὸν Χριστόν, ὡς Βασιλέα καὶ Κύριον, ὃν ἐδωρήσω ἡμῖν, Σταυρόν τεῖχος ἀρρήκτον, ὃν περιπτυσσόμεθα, μεσασμῷ τῆς Δείας, ἐγκρατείας ἀγαλλόμενοι.

Μεγάλα πᾶσιν ἡμῖν, δωρήματα παρεχόμενος, ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρὸς, ὁρᾶται προκείμενος· προσέλθωμεν ἄνθρωποι, φωτισμὸν καρδίας, καὶ ψυχῆς ἀπαρυσώμεθα.

Θεοτοκίον.

Νηστεύειν ἡμᾶς Ἀγνή, κακίας πάσης ἐνίσχυσον· καὶ φαύλων καὶ πονηρῶν, ἀπέχεσθαι πράξεων, αἰεὶ ἐνδυναμώσον, προστασία πάντων, τῶν ἀνθρώπων χρηματίζουσα.

Κοντάκιον. Οὐκέτι φλογὶν ῥεμφαία.

Ὁρα σελ. 204.

Ωδὴ 7. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ο χρόνων ἐπέκεινα, ἐν χρόνῳ σάρκα φερέσας δείκνυται, καὶ τὰ χρόνια παῖθι, ἡμῶν ἰσθαι δὲ ἀγαθότητα, τῆς ἐγκρατείας κακῶ, ἐν ᾧ πρόκειται, ὁ Δεῖος οὗτος Σταυρὸς, βαθαιγιάζων ἡμᾶς.

Ἐμνοῦμεν δοξάζομεν, καὶ προσκυνοῦμεν καὶ μεγαλύνομεν, τὸ σὸν Κύριε κράτος, ὅτι ἐκράτησεν ἡμῖν τοῖς δούλοις σου, Σταυρόν τὸν ἱεῖον, τρυφὴν ἀδαπάνησαν, καὶ φύλακα τῶν νυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Ἡ δειξῆς με Κύριε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς διαγωγῆς σου, κακοῖς κατεγνωσμένον· μὴ ἀπορίψῃς ἐκ τοῦ προσώπου σου, κατησχυμένον· ἀλλ' οἴκτειρον σῶσόν με, τῷ σῷ εἰμένῳ Σταυρῷ, ὡς ὑπαράγαθος.

Ετύπου τὴν χάριν σου, Σταυρε γλυκαίνων Μωσῆς τὰ ὕδατα, τὰ πικρότατα ἔλυε· καὶ γὰρ πικρίας παθῶν ἐρρίσθημεν, τῇ σῇ δυνάμει· διὸ ἡμᾶς γλύκανον, ἀσπάζομένους σε νῦν, ἐν κατανύξῃ ψυχῆς.

Θεοτοκίον.

Πρὸς με τὴν στένωσιν, τῇ σῇ πρεσβείᾳ, πλατύνων Δέσποινα, ἡ στενώσασα πᾶσας, ταῖς μεθοδαῖς τοῦ πολέμητορος· καὶ δι' οὗ με στενῆς κατευόδωσον, πρὸς πλατυσμόν τῆς ζωῆς, βαδίζεν Μήτηρ Θεοῦ.

Ωδὴ 11. Ἑπταπλασίως κάμνον.

Ἐὕλω ποτὲ ἀνείλκυσε, ποταμοῦ τὸ σιδήριον, Δεῖος Ἐλισσαῖος, ὁ σε προγράψας πόρρωθεν, Σταυρε πανσεβάσμι· ἐκ τοῦ βυθῷ τῆς πλάνης καὶ γὰρ, διὰ σὺ πρὸς πίστιν ἀναχθέντες βεβαίαν, τὴν σήμερον ἡμέραν, αἰξουμένα βλέπαι, καὶ πίστει προσκυνεῖν σε, τρυγῶντες σωτηρίαν.

Ἐποσημαίνει πόρρωθεν, σὲ Σταυρε πανσεβάσμι, ἐν ταῖς εὐλογίαις, Ἰακώβ τρανήτατα· ἡμεῖς δὲ ἐν χάριτι, αἰξουθέντες βλέπαι σε, πίστει αἰδιστάκτω, προσερχόμεθα πάντες, καὶ ψαλόντες πλεσίαν, εὐλογίαν τρυγῶμεν, καὶ φῶς καὶ σωτηρίαν, καὶ τῶν πταισμάτων λύσιν.

Ἀευχειμονοῦντες πράξαι, ἐναρέτως προσέλθωμεν, τῷ τῆς ἐγκρατείας μεσασμῷ γηθόμενοι, καὶ περιπτυσσόμεθα, τὸν τοῦ Κυρίου εἶσται Σταυρόν· ὅπως τῷ αὐτοῦ κατευοδούμενοι σθένει, τελέσωμεν τὸν δρόμον, ἐν καλῇ προθυμίᾳ, καὶ φθάσωμεν τὸ Δεῖον, λαλαμπρυσμένοι Παῖθός.

Τριαδικόν.

Ομοφυῇ συναναρχον, συναΐδιον σύμφρονον, φύσιν μὲν ἀπλήν, διαιρετὴν προκώπαις δὲ, Πατέρα ἀγέννητον, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἄκτιστον οὐσίαν, καὶ Θεότητα πάντας, ἀμνοῦντας μελωδαῖμεν· ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Σταυροθεοτοκίον.

Νῦν ὡς ἀρνίον ἀνακνῶν, καθορᾷ σε κρεμᾶμενον, καὶ ὑπὸ ἀνόμων σὺ Σταυρῷ πηγνύμενον, Υἱὲ μου προαναρχε, τοῖς ὁδοφύτοις συγκόπτεσαι, καὶ ταῖς ματρικαῖς περὶ σπλάχνων οἰκταῖς· ἡ Παναγνὸς εἶδες· ἢ φωνεῖς σὺ.

σιγήτοις, ὑμνοῦμεν καταχρίως, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Τριωδίου.

Εἰρμός ἄλλος. Παῖδας εὐαγεῖς.

Πάθος σου τῷ ἀπαθῆς ὁρῶσα, ἡ Κτίσις συνέ-
πασχε Μακρόθυμε· ἥλιος ἐσβέννυτο, πέ-
τραι δὲ ἐρρήγνυντο· πάσα ἡ γῆ ἐσειέτο, φόβῳ
κραυγαῖζουσα· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θηρίοις δεινοῖς τοῖς τοῦ καλαίμου, Θεέ μου οἰ-
κτίρμον ἐπιτίμησον, ἐνδὸν με συνθλίβουσι,
Σῶτερ ὁ τὴν ἄτιμον, ὑπενεγκῶν τυπτόμενος, ὕ-
βριν καλαίμῳ Χριστέ, τιμῆσαι προελόμενος πᾶν-
τας, τοὺς αἰτιμασθέντας, τῇ πάλαι παραβάσει.

Εἰς γοῦν τό φρικτόν σου ὅταν λάβω, Κριταὶ
δικαιότατε κριτήριον, τρέμω καὶ ἐξίστα-
μαι, φρίττω καὶ ὀδύρομαι, κατανοῶν τὰ ἔργα
μου, δίκης ἐπάξια· διό σου τὴν πολλὴν εὐ-
σπλαγχνίαν, Σῶτερ μὴ νικήσῃ, τὸ πλῆθος τῶν
κακῶν μου. Σταυροθεοτοκίον.

Γεκοῦσά σε ἀνευθεν ὠδίνων, ὀδύνας τῇ σῇ
σταυρώσει καθυφίσταμαι· φλέγονται τὰ
σπλάγχνα μου· ἥλοις γὰρ προσήλωσαι, τὴν σὴν
πλευράν Μακρόθυμε, ἐξορυττόμενος, ἡ πάνταγνος
ἐβόα Παρθένης· ἦν ὡς Θεοτόκον, συμφώνως ἀ-
νυμνοῦμεν.

Ἄλλος Εἰρμός, τοῦ αὐτοῦ. Πάντα τὰ ἔργα.

Γῆ ἐξέτισαν τὰ ὄρη νοητῶς, δικαιοσύνην καὶ
βουναὶ ἀγαλλίασιν, τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ
προσκυνούμενον βλέποντες· ὁ ὑπερυψοῦμεν,
Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ χάρις τοῦ Σταυροῦ σου φοβερά· καὶ γὰρ
δαμόνων ἐλαύνει τὰς φαλαγγας, ἀνθρώ-
ποις τῶν ἱματίων παρέχουσα νάματα· διό σε
ἀνυμνοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ἦν ἀναρχον Πατέρα καὶ Υἱόν, σὺν τῷ ἁγίῳ
ἀνυμνήσωμεν Πνεύματι, Τριάδα ὁμοῦσιον,
μίαν ἀρχὴν καὶ Θεόν, αἰνοῦντες ὑμνεῖμεν, αὐτὴν
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάσα γλῶσσα γηγενῶν, ὑμνεῖ σε Παρθένη,
ὅτι φῶς τὸ ἀπρόσιτον, πῦγασας φωταγω-
γοῦντα τὸν Κόσμον, Χριστόν τὸν Θεόν· ὃν ὑπερ-
ψοῦμεν, αἰεὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἀγγελοῖς καὶ πέρατα τῆς γῆς τῇ προσκυνή-
σει τοῦ Σταυροῦ σου φιλόανθρωπε· Ἄγγελοι
ἐν οὐρανῷ συγχορεύουσι σήμερον, σὺν ἡμῖν ὑ-
μνοῦντες, σὲ Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, καὶ πᾶσα κτί-
σις εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, ὅσοι καὶ τα-
πεινοὶ τῇ καρδίᾳ, ὑμνεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυ-
ψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ Δ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός.

Γάσω ὑπεράγαθε τὴν ἐμὴν, συντριβὴν ἐν
σταυρῷ προσπηγνύμενος, ἥλοις ποτέ, χει-
ράς σου καὶ πόδας Παμβασίλεῦ, καὶ τὴν πλευ-
ράν κυττόμενος, ὅξος ποτιζόμενος καὶ χολὴν, ἡ
πάντων εὐφροσύνη, ὁ γλυκασμός ἡ δόξα, ἡ αἰ-
νία ἀπολύτρωσις.

Ωραῖος ὑπὲρ σάπφειρον καὶ χρυσόν, φωταυ-
γὴς ὥσπερ ἥλιος πέφυκας, Δεῖτε Σταυρέ·
κείμενος μὲν τόπῳ περιγραφτός, καὶ νοεραῖς
Δυναμέσι, πάντοτε κυκλόμενος φοβερώς· ἀκτῖσι
δὲ σου Δείας, δυνάμειος φωτίζων, τῆς Οἰκουμένης
τὰ πληρώματα.

Σταυρός χειμαζομένων ἐστὶ λιμὴν, ὁδηγός
πλανωμένων καὶ στήριγμα, δόξα Χριστοῦ,
σθένος Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, τῶν Ἀθλη-
τῶν κραταίωμα, πάντων τῶν ἀνθρώπων κα-
ταφυγή. Αὐτὸν ἐν μέσῳ πάντες, προκαίμενοι
ὀρώντες, τῇ ἐγκρατεῖᾳ ἀσπαζόμεθα.

Ἡνίκα μέλλης ἔρχεσθαι ἐπὶ γῆς, κρίναι
Κόσμον, ὃν ἐπλασας Κύριε, Ἀγγελοῦν,
πρόπορευομένων σου στρατιῶν, καὶ τοῦ Σταυ-
ροῦ προλάμποντος, ὑπὲρ τὰς αὐγὰς τὰς ἡλια-
κὰς· τῇ τούτου δυναστεῖᾳ, οἰκτιρήσόν με σῶ-
σον, τὸν ὑπὲρ πάντας βροτοὺς πταίσαντα.

Σταυροθεοτοκίον.

Φθορὰς σε δίχα τέτοκα ἐκ γαστροῦ, πρὸ
αἰῶνων Πατὴρ ὃν ἐγέννησε, καὶ πῶς
φθορεῖς, ἀνθρώποι σπαράττοισί σε Υἱέ, καὶ
τὴν πλευράν ὀρύττουσι, λόγχῃ καὶ τὰς χεῖρας
σὺν τοῖς ποσίν, ἡλοῦσιν ἀπανθρώπως; ἡ Πάν-
αγνος ἐβόα· ἦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν

Εἰρμός ἄλλος τοῦ Τριωδίου. Ἀπας γηγενῆς.
Εὐλῶ τοῦ Σταυροῦ, τὴν φλόγα ἐμαίρανας,
τῆς ἀμαρτίας Χριστέ, χεῖρας πεπαρμένας
δε, χειρὸς ἐρρύσω τοῦ πολεμήτορος, τὸν ἀκρα-
τῶς ἐκτείναντα, χεῖρας πρὸς βρώσιν καρποῦ·
οὐπὲρ μόνου, φεύγειν τὴν μεταληψιν, ἀπερήνω
Χριστέ πολυέλεε.

Πάθος σου Χριστέ, τὸ πᾶσιν ἀπαθῆσαι, βρο-
τοῖς πηγάσαν σεπτῶς, βλέψαι καταξίω-
σον, ἐν ἀπαθείᾳ τοὺς προσκυνήσαντας, σοὶ
τὸν Σταυρὸν τὸν τέλειον, τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν,
παραβλέπων, καὶ τῆς ἀναστάσεως, ἀληθείας
υἱοὺς ἐργαζόμενος.

Ψώσας ἡμᾶς, πεσόντας εἰς θάνατον, τῇ Ἀναστάσει σου· ἔλυσας τὸν θάνατον, καὶ τῷ Πατρὶ σου ἡμᾶς κατήλλαξας, ὑπὲρ ἡμῶν τὸ Αἷμά σου, καταβαλλόμενος, Εὐεργέτα· ὅθεν σε δοξάζομεν, ὡς Θεὸν λυτρωτὴν παντοδύναμον.

Θεοτοκίον.

Ἦὸν τοῦ Θεοῦ, σοφίαν κηύσασα, τὴν ἐνυπόστατον, σόφισόν με δέομαι, τοῦ τῆς κακίας διαφυγεῖν σοφιστῆ, ἐπιβουλὰς καὶ ἐνεδρα, καὶ πανουργήματα, Θεοτόκε. Κόρη ἀπειρόγαμε, κραταιὸν τῶν πιστῶν καταφύγιον.

Εἰρμός ἄλλος, τοῦ αὐτοῦ.

Τὸν ἄσπορον τόκον σου.

Ὦν Σταυρὸν τὸν τίμιον, ὃν περ περιέπουσιν, Ἀγγέλων στρατεύματα, καὶ ἡμεῖς προσκυνοῦντες μεγαλύνομεν.

Ὦ Ξύλον τὸ ἄχραντον, δι' οὗ μετελάβομεν ζωῆς, οἱ πρὶν θανέντες, τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος μεγαλύνομεν.

Δόξα Πατρὶ.

Πατέρα τὸν ἀναρχον, Υἱὸν τὸν συνἀναρχον, καὶ Πνεῦμα τὸ σύνθρονον, τὴν ἀγίαν Τριάδα μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦτέρα ἀνύμφευτον, καὶ Παρθένον ἅπαντες, Σεμνὴ ἀνυμνοῦμέν σε· ἀσπόρως γὰρ τὸν Κτίστην ἀπεκύησας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὦς ἀξιοθέντας σε ἰδεῖν, καὶ προσπτύξασθαι, εὐόδωσον προφθάσαι, τὸ πανάγιον Πάθος, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Εἰρμός.

Ὦν ἄσπορον τόκον σου, Θεοτόκε ἄχραντε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐν ὕμνοις ἀσπυγγοῦμεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς δὲ τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δὲς. Ἦχος δ'.

Οτῆς ἀληθείας ἐξεταστής, καὶ τῶν κρυπτῶν γνώστης Κύριε, τὸν Φαρισαῖον, ἐν κενοδοξίᾳ νικώμενον, καὶ ταῖς ἐξ ἔργων ἔρεταῖς, δικαιούμενον κατέκρινας· τὸν δὲ Τελωνίην κατανύξεις προσευχόμενον, καὶ ὑπ' ἐκείνου κατακρινέντα ἐδικαίωσας· οὐ καὶ ἡμᾶς, τῆς μετανοίας ζηλωταῖς, ὁ σταυρωθεὶς ἀγαθός, καὶ τῆς ἀφέσεως ἀξίωσον ὡς φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Τὸς οὐκ ἐξίσταται ὁρῶν, ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὃν ἡγωνίσασθε· ὡς ἐν σώματι ὄντες, τὸν αἰσώματον ἐχθρὸν νικήσατε, Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ Σταυ-

Triodio.

30

ρὸν ὀπλισάμενοι; ὅθεν ἐπαξίως ἀνεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καὶ βαρβάρων πολέμιοι· ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς Κτίσεως, καὶ Κύριος τῆς δόξης, τῷ Σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τὴν πλευράν κεντᾶται· χολὴν καὶ ὄξος γεύεται, ὁ γλυκασμὸς τῆς Ἐκκλησίας· στέφανον ἐξ αἰκανθῶν περιβάλλεται, ὁ καλύπτων Οὐρανὸν τοῖς νέφεσι· χλαῖναν ἐνδύεται χλεῦης, καὶ ῥαπίζεται πηλίνῃ χειρὶ, ὁ τῇ χειρὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· τὸν νῶτον φραγγελλοῦται, ὁ περιβάλλων τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις· ἐμπτυσμοὺς καὶ μάστιγας δέχεται, ὄνειδισμοὺς καὶ κολαφισμοὺς, καὶ πάντα ὑπομένει, δι' ἐμὲ τὸν κατὰ κριτον, ὁ Αὐτρωτὴς μου καὶ Θεός, ἵνα σώσῃ Κόσμον ἐκ πλάνης, ὡς εὖσπλαγχνος.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος πλ. β'.

Τὸν Σταυρὸν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμός οξ'.

Αὐτός ἐστιν οἰκτίρμων, καὶ ἱλάσνεται ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.

Στίχ. Προσέχετε, λαός μου, τῷ νόμῳ σου.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΚΘ'. 13.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ἐγγίζει μοι ὁ λαὸς οὗτος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτῶν τιμῶσί με, ἡ δὲ καρδία αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ· μάτην δὲ σέβονται με, διδάσκοντες ἐντάλματα ἀνθρώπων καὶ διδασκαλίας. Διὰ τοῦτο, ἰδοὺ ἐγὼ προσθήσω, τοῦ μετατεθεῖναι τὸν λαὸν τοῦτον· καὶ μεταθήσω αὐτοὺς, καὶ ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν κρύψω. Οὐαὶ οἱ βαθύως βουλήν ποιοῦντες, καὶ οὐ διὰ Κυρίου! Οὐαὶ οἱ ἐν κρυφῇ βουλήν ποιοῦντες! καὶ ἔσται ἐν σκότει ταῖς ἔργα αὐτῶν· καὶ ἐρῶσι· Τίς ἐώρακεν ἡμᾶς; καὶ τίς ἡμᾶς γνώσεται, ἢ ἡμεῖς ποιοῦμεν; Οὐχ ὡς πληὸς τοῦ κεραμῆως λογισθήσεσθε; μὴ ἐρεῖ τὸ πλάσμα τῷ πλάσαντι αὐτό· Οὐ σύ με ἐπλάσας, ἢ τὸ ποίημα τῷ ποιήσαντι· Οὐ συνετῶς με ἐποίησας; Οὐκέτι μικρὸν, καὶ μετατεθήσεται ὁ λίβανος, ὡς τὸ ὄρος τὸ Χέρμελ, καὶ τὸ Χέρμελ εἰς δρυμὸν λογισθήσεται; Καὶ ἀκούσονται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ κωφοὶ λόγους βιβλίου, καὶ οἱ

ἐν τῷ σκότει, καὶ οἱ ἐν τῇ ὁμίχλῃ ὀφθαλμοὶ τυφλῶν ὄφονται· καὶ ἀγαλλιάσονται πτωχοὶ διὰ Κύριον ἐν εὐφροσύνῃ, καὶ οἱ ἀπηλπισμένοι τῶν ἀνθρώπων ἐμπλησθήσονται εὐφροσύνης. Ἐξέλιπεν ἄναμος, καὶ ἀπώλετο ὑπερήφανος, καὶ ἐξωλοθρεύθησαν οἱ ἀνομοῦντες ἐπὶ κακία, καὶ οἱ ποιῶντες ἁμαρτεῖν ἀνθρώπους ἐν λόγῳ· πάντας δὲ τοὺς ἐλέγχοντας ἐν πύλαις, πρόσκομμα θήσουσιν, ὅτι ἐπλαγίασαν ἐπ' ἀδίκους δίκαιον. Διὰ τοῦτο, ταῦτε λέγει Κύριος ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ, ὃν ἀφώρισεν ἐξ Ἀβραάμ· Οὐ νῦν αἰσχυνθήσεται Ἰακώβ, οὐδὲ, νῦν τὸ πρόσωπον μεταβάλεῖ Ἰσραὴλ· ἀλλ' ὅταν ἴδωσι τὰ τέκνα αὐτῶν τὰ ἔργα μου, δι' ἐμέ ἀγιάσουσι τὸ Ὄνομά μου, καὶ ἀγιάσουσι τὸν Ἅγιον Ἰακώβ, καὶ τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ φοβηθήσονται.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. α'. Ψαλμὸς σθ'.

Βοήθησον ἡμῖν, ὁ Θεός, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἤλθοσαν ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν σου.

Γίνεται δὲ καὶ σήμερον ἡ Σταυροπροσκύνησις μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῶν Ὁρῶν, ἀπαράλλακτος, ὡς καὶ τῇ Κυριακῇ· εἴτα αἵρεται ὁ τίμος Σταυρός.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι'. καὶ ψάλλομεν το παρὸν Ἰδιόμελον τοῦ Τριωδίου, δὲς.

Ἦχος βαρύς.

Τοῖς πάθεσι δουλώσας, τῆς ψυχῆς μου τὸ ἀξίωμα, κτηνώδης ἐγενόμην, καὶ οὐκ ἰσχύω ἀτενίσαι πρὸς σέ Ὑψιστε· ἀλλὰ κάτω γενευκώς Χριστέ, ὡς ὁ Τελώνης, δέομαι κραυγάζων σοι· Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι καὶ σῶσόν με. Εἴτα τὰ δ'· Μαρτυρικὰ, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, καὶ τοῦ Μηναίου Προσόμοια δ'· Δόξα, τὸ Νεκρώσιμον. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου.

Εἰσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν, καὶ εὐθὺς.

Ἐσπεράς. Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς οθ'.

Ὁ καθημένος ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ, ἐμφάνητι.

Στίχ. Ὁ ποιμαίνων τὸν Ἰσραὴλ, πρόσχες.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΒ'. 4.

Εἶπε Κύριος τῷ Ἀβραμ· Ἐξέλθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ

ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω· καὶ ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα, καὶ εὐλογήσω σε, καὶ μεγαλυνῶ τὸ ὄνομά σου, καὶ ἔσῃ εὐλογημένος· καὶ εὐλογήσω τοὺς εὐλογοῦντάς σε, καὶ τοὺς καταρωμένους σε καταράσομαι· καὶ ἐνυλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐπορεύθη Ἀβραμ, καθάπερ ἐλάλησεν αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός· καὶ ὦχετο μετ' αὐτῷ Λῶτ. Ἀβραμ δὲ ἦν ἐτῶν ἑβδομήκοντα πέντε, ὅτε ἐξῆλθεν ἐκ Χαρρὰν. Καὶ ἔλαβεν Ἀβραμ Σάραν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ Λῶτ πῶν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν, ὅσα ἐκτήσαντο, καὶ πᾶσαν ψυχὴν, ἣν ἐκτήσαντο, ἐν Χαρρὰν, καὶ ἐξῆλθον πορευθῆναι εἰς γῆν Χαναάν. Καὶ διώδευσεν Ἀβραμ τὴν γῆν εἰς τὸ μῆκος αὐτῆς, ἕως τοῦ τόπου Συχέμ, ἐπὶ τὴν δρυὶν τὴν ὑψηλὴν· οἱ δὲ Χαναναῖοι τότε κατῴκουν τὴν γῆν. Καὶ ὤφθη Κύριος τῷ Ἀβραμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην. Καὶ ὠκοδόμησεν ἐκεῖ θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ, τῷ ὀφθέντι αὐτῷ.

Προκείμενον. Ἦχος β'. Ψαλμὸς π'.

Ἀγαλλιάσθε τῷ Θεῷ τῷ βοηθῷ ἡμῶν.

Στίχ. Λάβετε ψαλμὸν, καὶ δότε τύμπανον.

Παραμικὴν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΑ'. 15.

Ακακος ἀνὴρ πιεσθεὶς παντὶ λόγῳ· πανούργος δὲ ἔρχεται εἰς μετάνοιαν. Σοφὸς φρόνιμος ἐξέκλινεν ἀπὸ κακοῦ· ὁ δὲ ἄφρων, ἐαυτῷ παροϊθὺς, μίγνυται ἀνόμῳ. Ὁ ἐξυθυμὸς πρᾶσσει μετὰ ἀβουλίας· ἀνὴρ δὲ φρόνιμος πολλὰ ὑποφέρει. Μεριοῦνται ἄφρονες κακίαν· οἱ δὲ πανούργοι κρατήσουσιν αἰσθησέως. Ὁλασθήσονται κακοὶ ἐναντι ἀγαθῶν, καὶ αἰσθεύσονται θύρας δικαίων. Φίλοι μεσήσουσι φίλους πτωχοὺς, φίλοι δὲ πλουσίων πολλοί. Ὁ ἀτιμαζὼν πένητας ἁμαρτάνει, ὁ ἐλεῶν δὲ πτωχοὺς μακαριστός. Πλανώμενοι ἄδικοι τεκταίνουσι κακὰ· ἔλεον δὲ καὶ ἀλήθειαν τεκταίνουσιν ἀγαθὰ. Οὐκ ἐπίστανται ἔλεον καὶ πίστιν τέκτονες κακῶν· ἐλεημοσύναι δὲ καὶ πίστις παρὰ τέκτασιν ἀγαθοῖς. Ἐν παντὶ μερῶν τι ἐνεσθι περισσόν· ὁ δὲ ἡδὺς καὶ ἀναλγητος ἐν ἐνδείᾳ ἔσται. Στέφανος σοφῶν πλουτὸς αὐτῶν· ἡ δὲ διατριβὴ ἀφροσύνης κακὴ. Ῥύσεται ἐκ κακῶν ψυχὴν μάρτυς πεισῶς· ἐνκαίσι δὲ ἡδὺ δὴ δόλιος. Ἐν φόβῳ Κυρίου ἐλπίς ἰσχύος· πῶς δὲ τέκνοισι αὐτοῦ καταλείψει ἔρεισμα εἰρήνης. Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγουμένων.

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ,

Μετὰ τὸν Ἐξαψάλμον, τὸ, Ἀλληλουϊα, γ'. καὶ
τὰ Τροπάρια. Ἦχος β'.

Ἀπόστολοι Μάρτυρες, καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι.
Ἀξῆα. Μνήσθητι Κύριε ὡς ἀγαθός.

Καὶ νῦν. Μήτηρ αἰγία ἡ τῆ ἀφράστου φωτός.
Ὁρχ. σελ. 166.

Μετὰ δὲ τὴν α' Στιχολογίαν, τὰ κατὰ τὸν
ὁρχόντα Ἦχον Καθίσματα Μαρτυρικά καὶ
Θεοτοκίον· εἶτα τὸν Ἀπόμνην, τὸ Νεκρώσιμον
Ὑμνητάρια· καὶ μετὰ ταῦτα τὰ Καθίσματα.
Ἀνάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν μετὰ Δικαίων.

Θεοτοκίον. Ὁ ἐκ Παρθένου ἀνατείλας.

Ὁρα ταῦτα ὡς ἀνωτέρω.

Ὁ Ν. καὶ οἱ Κανόνες. Τοῦ Μηναίου, τοῦ Ἀ-
γίου τῆς Μονῆς, καὶ τὰ Τετραώδια, κατὰ τὴν
τάξιν αὐτῶν, μετὰ τῆς Στιχολογίας τῶν Ὁδῶν.

Τὸ Τετραώδιον, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Ἦμνος εἰς Μάρτυρας.

Ψάλμα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ὁδὴ 5'. Ἦχος δ'. Ἐν πελάγει τοῦ βίου.

περέβητε ὅρους, σαρκοῦ Ἀθληταί, πολλῇ
ὑπομονῇ, ὑπενεγκόντες τιμωρίας πόνους·
ὅτι ἅπαντα πόνον, καὶ θλίψιν κουφίζετε, τῶν
ἡμῶν ἀνυμνολογούντων.

ὑπιάσιν Ἀγγέλων, στρατὸς ἡνώθη, ἀγίων
Ἀθλητῶν, καὶ ἱκετεύει τὸν πανάγιον
Θεόν, ἐγκλημάτων μυρίων, ἡμῶν ἐκλυτρώσα-
σθαι, ὡς Χριστῷ εὐηρεστηκότες.

Νεκρώσιμον.

Τερωθεὶς καὶ ἐν τάφῳ, Χριστὲ ὑπνώσας,
ἀνέστησας νεκρούς, καὶ τοῖς πίστιν τε-
θνεῶσι νέμεις, ἀγαθότητος πλοῦτον, Χριστὲ
τὴν ἀνάπαυσιν, μετὰ πάντων τῶν Ἀγίων.

Θεοτοκίον.

Ὁ Θεὸς Θεὸς Λόγος, ζητῶν θεῶσαι τὸν ἄν-
θρωπον Ἀγνή, ἐκ σοῦ σαρκουται, καὶ
ἕρως ὁράται· ὃν ἀπαύστως δυσώπει, εὐρεῖν
ἡμᾶς ἔλεος, ἐν καιρῷ τῆς ἀπολογίας.

Ἔτερον τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν πταισμάτων τῇ ζαίῃ.

Σαρκοῦ καὶ αἵματος Ἅγιοι μὴ φεισάμεσθαι,
πρὸς πᾶσαν βάσανον ἑστήτε, ἀκατάπλη-
τοι, Χριστὸν μὴ ἐξαρνούμενοι· διότι ἐκ τῶν Οὐ-
ρανῶν κατέπεμψε Χριστός, τοὺς σεφάνους ὑμῖν.

Ἡ τῶν Μαρτύρων πανηγύρι ὑπαντήσωμεν,
λαμπροφροῦντες ταῖς πράξεσι, καὶ βοή-
σωμεν ἐν θεοπνεύστοις ἁσμασιν· Ὑμεῖς ἐστέ
ἀληθῶς εὐσφόροι, ἐπὶ γῆς Χριστομάρτυρες.

Δόξῃ.

Τριαὶς αἰγία δοξάζω σε, φύσιν ἀναρχον, ἓνα
Θεὸν ἓνα Κύριον, τρία πρόσωπα Πατὴρ
Υἱὸς καὶ Πνεῦματος, ἀγέννητον γεννητὸν ἐκ-
πορευτὸν, τὸν αὐτὸν καὶ αἰδίου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρία Θεόνυμφε, πῶς γεγέννηκας ἄνθρω-
πὸν, καὶ μεμένηκας ὡς τὸ πρότερον·
Θεὸν γὰρ ἀπεκύησας, τεράστιον φοβερόν· ἀλλ'
αἴτησαι σωῆσθαι, τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυ-
μάστωσεν ὁ Κύριος.

Μαρτυρικόν.

Ταῖς συγκοπαῖς τῶν μελῶν ὑμῶν διαβλέπον-
τες, ἐνερρυφᾶτε τοῖς αἵμασιν ἀγαλλόμε-
νοι· ἀλλὰ καθικετεύσατε, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκτεκῶς
τῷ Κυρίῳ, Μάρτυρες ἀεισέβαστοι.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξα καὶ προσελάβου,
Κύριε.

Νεκρώσιμον.

Ὁ ἐκ γῆς πλαστεργήσας με καὶ ζωώσας με,
καὶ εἰς γῆν ἐπιστρέφειν με πάλιν φαίμε-
νος, οὓς προσελάβου δούλους σου ἀνάπαυσαν,
καὶ ἐκ φθορᾶς τοῦ θανάτου, ἀνάγαγε Κύριε.

Ὁ Εἰρμός.

Τῶν πταισμάτων τῇ ζαίῃ βυθιζόμενος, ὡς
ἐν κοιλίᾳ τοῦ κήτους συνεχόμενος, σὺν
τῷ Προφῆτῃ κραυγάζω σοι· Ἀνάγαγε ἐκ φθο-
ρᾶς τὴν ζωὴν μου, Κύριε, καὶ διάσωσόν με.

Κοντάκιον τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς, καὶ Θεοτοκ.

Ὁδὴ 7'. Τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ.

Στολισθέντες Ἀθληταί, τὴν ἀφθαρσίαν ἐνθέως,
τῇ ἀπεκδύσει τῆς φθειρόμενης σαρκός, τῷ
δὲ ἡμᾶς σάρκα ἐξ ἀφθόρου, προσλαβόντι Γυναι-
κός, νῦν παρίστασθε φαιδροί· διότι με ἐνδύσατε,
περιβολὴν ἱερὰν, γεγυμνωμένον κακῶς.

Ἐγκρατῶς πολιτευθεὶς, τῶν Ἀθλοφόρων ὁ
δῆμος, τῆς ἐγκρατείας ἡμᾶς τὸ στάδιον,
ἐνδυναμοῖ τρέχειν ἀκωλύτως, ὡς κηρύξας τὸν
Χριστὸν, ἐν σταδίῳ ἀνδρικῶς, καὶ παρεσπῶς
βήματι, στεφηφορῶν ἐνερρυφᾶ, μετ' Ἀγγέλων
νοητῶς.

Νεκρώσιμον.

Ἰκεσία ὁ Θεός, τῶν σῶν ἀγίων Μαρτύρων,
τοὺς κομηθέντας πιστοὺς οἰκέτας σου, τοῦ
Παραδείσου πολίτας δεῖξον, καὶ φωτὸς τοῦ

νοητοῦ, καταξίωσον αὐτοὺς, ἀπαύστως βοῶνταί
σοι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μόνην ἀγαθὴν, ἐκδυσωποῦμεν Παρθένον, κεκακωμένους ἡμᾶς ἀγαθύνον, καὶ ἐκτενῶς τὸν Χριστὸν δυσώπει, φύσει ὄντα ἀγαθόν, ἐγκρατείας τὸν καιρὸν, τὰ ἀγαθὰ πράττοντας, ἀποπληρῶσαι ἡμᾶς, ὑμνολογοῦντας αὐτόν.

Εἰρμός ἄλλος.

Ὁ ἐν τῷ ὄρει, Μωϋσῇ.

Ο μεγαλύνας, τοὺς Ἀγίους σε πάντας, καὶ σημείois, θαυμαστώσας αὐτοὺς ἐν Κόσμῳ, εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πᾶσαν ἰδέαν, αἰκισμῶν διελθόντες, καὶ γόνοι τῷ Βαίᾳ, μὴ πεισθέντες κλίνειν, στεφάνους δόξης ἤρασθε, ἐκ Θεοῦ Χριστομάρτυρες.

Δόξα Πατρί.

Η ἐν Μοναδί, Τριάς προσκυνουμένη οὐσία, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, τοὺς σε ὑμνοῦντας φύλαττε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθενομήτορ, ἡ ὁλόφωτος Κόρη, ἡ μόνη πρὸς Θεὸν μεσιτεία, μὴ διαλίπης Δέσποινα, δυσωπεῖν τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Τῷ ἀθανάτῳ, Βασιλεῖ στρατευθέντες, καὶ πίστιν, πρὸς αὐτὸν δεικνύντες τελείαν, τὸ αἷμα ὑμῶν Μάρτυρες, ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκενώσατε.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Ο που τὸ φῶς σου, τῆς ζωῆς ἀναβλύζει, παρὰ τοῦ Θεοῦ, οὓς μετέστησας ἐκ τῶν προσκαιρῶν, πιστοὺς σου δούλους, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο** ἐν τῷ ὄρει, Μωϋσῇ συλλαλήσας, καὶ τύπον, τῆς Παρθένου τὴν βάτον δείξας, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ ἡ. Ἐν πυρὶ φλογός.

Μεγαλώνυμοι Χριστοῦ Ἀθληταί, καὶ σεπταὶ ἐν Θεῷ, ἅπαντας τοὺς ἀνυμνοῦντας τὰ μνημόσυνα ὑμῶν, μεγάλων ἐγκλημάτων, καὶ τῶν ἐκεῖ βασάνων, λυτρώσατε ὑμῶν πρὸς αὐτόν, μεγίσταις ἰκεσίαις.

Αγιόλεκτον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ στερρόν ἀληθῶς, στρατεύμα Μαρτύρων δῆμοι, ἀγαῖσατε ἡμῶν, τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, ἐν

ταύταις ταῖς ἀγίαις ἡμέραις τῆς Νηστείας, ὑμῶν ἀγίαις ἰκεσίαις.

Νεκρώσιμον.

Ρῦσαι σκώληκος κολάζοντος, καὶ ὀδόντων βρυγμοῦ Κύριε, καὶ ἐξωτέρου σκοταὺς πάντας ἀφεγγοῦς, οὓς πίστει προσελάβου· καὶ τάξον τούτους, ἐνθα τὸ φῶς τοῦ σου προσώπου Χριστέ, ἐκλαίμπει εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὸν Σταυρὸν Χριστοῦ τὸν τίμιον, Θεοτόκε ἀγνή, βλέψαντας, καὶ ἐκ καρδίας προσκυνήσαντας ἡμᾶς, ταῖς σαῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, ἀξίωσον πρεσβείαις, ἰδεῖν καὶ τὰ Πάθη τὰ σεπτά, παθῶν κεκαθαρμένους.

Εἰρμός ἄλλος. Γῆ καὶ πάντα.

Καλλίστης συναλλαγῆς! ἥς εὗρατε θανάτῳ τὴν ζωὴν, Ἱερομάρτυρες Χριστοῦ, πῦρ καὶ ξίφος, κρῖν καὶ θῆρας, μηδαμῶς πτοηθέντες, καὶ βοῶντες· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ανὼ χορὸς ἀγγελικὸς, καίτω δὲ ἡμεῖς αἱ ἐπὶ γῆς, αἰνοῦμεν Μάρτυρες Χριστοῦ, τὰ ξένα ἄθλα καὶ τοὺς ἀγῶνας, τῆς ὑμῶν εὐανδρείας, εὐλογοῦντες ὑμνοῦντες τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Φῶς ζωὴν τε καὶ ζωαῖς, σέβω σε Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἐκπορευτὸν, φύσιν μίαν, τρεῖς ὑποστάσεις, Θεὸν ἓνα μέλπων· Εὐλογῶ σε ὑμνῶ σε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψῶ σε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς ὑμνήσει σε γηγενῶν, ἄσπιλε ἀγνή Παρστερά; σὺ γὰρ ἐκύησας ἡμῖν, φῶς τὸ μέγα ζωῆς τὸν πλοῦτον, Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα· ὃν ὑμνοῦμεν αἰνοῦντες ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Τοὺς ἀγῶνας τοὺς θαυμαστοὺς, Μάρτυρες δοξαζόντες ὑμῶν, τὸν εὐεργέτην καὶ Θεόν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν, τὸν ἐν τῷ σταδίῳ, τῶν ἀγῶνων ἡμᾶς ἐνισχύσαντα· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Σὺ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς, Κύριος ὑπάρχων καὶ Θεός, τοὺς μεταστάντας εὐσεβῶς ἐγεῖρων, ἐκεῖ παρὰ τοῦ ἐν σκηναῖς τῶν Δικαίων, εὐλογοῦντας ὑμνοῦντάς σε Κύριε, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἡ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, θαλάσσαι καὶ
• πᾶσαι αἱ πηγαί, οἱ Οὐρανοὶ τῶν Οὐ-
• ρανῶν, φῶς καὶ σκότος, ψυχὸς καὶ καύσων,
• υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἱερεῖς εὐλογεῖτε τὸν
• Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
• αἰῶνας.

Ὁδὴ Δ'. Ὅτι ἐποίησέ μοι, μεγαλεῖα.

• Παύροντες φωστῆρες, ἀπλανεῖς Χριστοῦ
• Ἀθληταί, φωτίσατε ἡμῶν τοὺς λογισμοὺς,
καὶ νευρώσατε ποιεῖν, τὰ φωταυγῇ καὶ καθα-
ρα, Θεοῦ θελήματα.

• Ὁμοφαῖαι καθαράσθε, κατασφάττεσθαι δυ-
• σμενεῖς, γενναῖοι τῷ Κυρίῳ Ἀθληταί· ἀλ-
• λα ρύσατε ἡμᾶς, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ πονηροῦ,
ταῖς προστασίαις ἡμῶν.

Νεκρώσιμον.

• Ἀνάπαυσον Οἰκτίρμον, ἐν τοῖς κόλποις τοῦ
• Ἀβραάμ, τοὺς δούλους σου τοὺς πίστευ-
ἐξ ἡμῶν, ἐκδημήσαντας πρὸς σέ, τὸν τοῦ παν-
τός δημιουργόν καὶ ὑπεράγαθον.

Θεοτοκίον.

• Σαρκός μου τὰς κινήσεις, ἀπονέκρωσον ἡ
• Θεὸν, σαρκὶ ἀποτεκοῦσα ὑπὲρ νοῦν, καὶ
παράσχου φωτισμόν, τῇ διανοίᾳ μου Ἀγνή,
νεφέλη οὐσα φῶς.

Εἰρμός ἄλλος. Μεγαλύνομεν πάντες.

• Ἀναμείλομεν πάντες, τὰ μνημόσυνα ὑμῶν,
• Μάρτυρες πανεύφημοι, βλέποντες τὰ
• σκιάματα, τῶν ἱερῶν ὑμῶν ἁθλῶν, καὶ ἐκ-
• πλαγύντες, τὸν Χριστὸν μεγαλύνομεν.

• Πρὸς ἀλλήλους ἀθλοῦντες, φασὶν οἱ Ἀθλο-
• φόροι· Σαρκός μὴ φεισώμεθα· δεῦτε ἀ-
• ποθαίνωμεν ὑπὲρ Χριστοῦ, ἵνα ὅλον αἰῶνα
ζήσωμεν, χορεύοντες ἄληκτα.

Δόξα.

• Ἡ Τριάς τοὺς ἐν μιᾷ, φύσει σε ἀνυμνοῦν-
• τας, Πατὴρ ὁ ἀγέννητος, καὶ ὁ γεννηθεὶς
Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ ἐκπορευτὸν, τῷ σὺ εἰσεῖ
ἀβλαβεῖς συντήρησον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

• Χαῖρε πάνσεμνε Ἀγνή, παρθενίας καύχημα,
• μητέρων τὸ στήρυγμα, ἀνθρώπων βοή-
• θεια, καὶ τοῦ Κόσμου ἡ χαρὰ, Μαρία Μήτηρ,
καὶ δούλη τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμά-
• στωσεν ὁ Κύριος.

• Ὁ χορὸς τῶν Ἀγίων, δέξαι τὴν προσευχὴν
μου· καὶ ὡς κατηξίωμαι τὸν Σταυρόν

ἀσπάσασθαι, καὶ τὸ σωτήριον Πάθος συμ-
προσκυνῆσαί με, τὸν Χριστὸν αἰτήσατε.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου,
Κύριε.

• Ἄντες ἄφες Οἰκτίρμον, τοῖς μεταστᾶσι πρὸς
• σέ τὸν φιλόανθρωπον, καὶ τούτους ἀνά-
• παυσον ἐν σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν· σὺ γὰρ ὑ-
• πάρχεις ζωὴ καὶ ἀνάστασις.

Ὁ Εἰρμός.

• Μεγαλύνομεν πάντες, τὴν φιλανθρωπίαν
• σου Κύριε Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ δόξα τῶν
• δούλων σου, καὶ στέφανος τῶν πιστῶν, ὁ
• μεγαλύνας τὴν μνήμην τῆς Τεκνύσεως σε.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας, τὰ Φωταγωγικόν, καὶ Νεκρώσιμον.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας, τὰ Μαρτυρικά. Δόξα, τὸ
Νεκρώσιμον. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Εἰς δὲ τὰ
Ἀπόστιχα, τὰ Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Θεοφά-
νους. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅλα ταῦτα,
κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον τῆς Ἑβδομάδος.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.
Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Στίχ. Πρὸς σέ, Κύριε, κεκραίξομαι, ὁ Θεός μου

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. 5. 9.

• Ἀδελφοί, πεπεισμέθα περὶ ὑμῶν, ἀγαπητοί,
• τὰ κρείττονα καὶ ἐχόμενα σωτηρίας, εἰ
καὶ οὕτω λαλοῦμεν· οὐ γὰρ ἄδικος ὁ Θεός, ἐ-
πιλαθέσθαι τοῦ ἔργου ὑμῶν, καὶ τοῦ κόπου
τῆς ἀγάπης, ἧς ἐνεδείξασθε εἰς τὸ ὄνομα αὐ-
τοῦ, διακονήσαντες τοῖς ἀγίοις, καὶ διακονοῦν-
τες. Ἐπιθυμοῦμεν δὲ ἕκαστον ὑμῶν τὴν αὐ-
τὴν ἐνδείκνυσθαι σπουδὴν πρὸς τὴν πληρο-
φορίαν τῆς ἐλπίδος ἄχρι τέλους· ἵνα μὴ νω-
θροὶ γένησθε, μιμηταὶ δὲ τῶν διὰ πίστεως
καὶ μακροθυμίας κληρονομοῦντων τὰς ἐπαγ-
γελίας.

Ἔτερος Νεκρώσιμος, καὶ Ἀλληλουῖα· ὁμοίως
Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας, καὶ Νεκρώσιμον· ὡς
αὐτῶς καὶ Κοινωνικόν.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ,

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ,

ΤΟΥ ΣΤΙΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΗΣ ΚΑΙΜΑΚΟΣ.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προομιαιὸν, καὶ τὴν συνήθη Στιχο-
λογίαν, εἰς τὸ, **Κύριε ἐνέκραξα**, ἱσταμένῃ Στίχ.
ἰ. καὶ ψάλλοντες Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς
Ὀκτωήχου εἰ. καὶ τὰ παρόντα Προσόμοια τοῦ
Ὁσίου γ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Πάτερ Ἰωάννη Ὁσιε, διαπαντὸς ἀληθῶς,
τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λάρυγγι, ταῖς ὑψώσεσι
ἔφερες, μελετῶν πρακτικώτατα, τὰ θεόπνευ-
στα, λόγια πάνσοφε, καὶ τὴν ἐκείθεν, ἀναπη-
γάζουσιν, χάριν ἐπλούτησας, γεγονώς μακά-
ριος, τῶν ἀσεβῶν, πάντων τὰ βουλευόμενα, κα-
ταστρεψάμενος.

Πάτερ Ἰωάννη ἐνδοξε, ταῖς τῶν δακρύων
πηγαῖς, τὴν ψυχὴν καθαιρόμενος, καὶ
παννύχοις σταίσεις, τὸν Θεὸν ἐλαιοκόμενος, ἀν-
επτερώθης, πρὸς τὴν ἀγάπην, τὴν τούτου
Μάκαρ, καὶ ὠραιότητα· ἧς ἐπαξίως νῦν, ἀπο-
λαύεις ἀληκτα, χαρμονικῶς, μετὰ τῶν συνά-
δλων σου, θεόφρον Ὁσιε.

Πάτερ Ἰωάννη Ὁσιε, ἀναπτέρωσας τὸν νῦν,
πρὸς Θεὸν διὰ πίστεως, κοσμικῆς συγ-
χύσεως, ἐβδελύξω τὸ ἄστατον, καὶ τὸν Σταυ-
ρόν σου, ἀναλαβόμενος, τῷ Παντεπόπτη, κα-
τηκολούθησας, σῶμα δυσήκον, ἀγωγαῖς ἀσκή-
σεως, τῷ λογισμῷ, σθένει δουλωσάμενος, τοῦ
θεοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Οσιε Παῖτερ, τῆς φωνῆς τοῦ Εὐαγγελίου,
τοῦ Κυρίου ἀκούσας, τὸν Κόσμον κατέ-
λιπες, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν εἰς οὐδὲν
λογισάμενος· ὅθεν πᾶσιν ἐβόας· Ἀγαπήσατε
τὸν Θεόν, καὶ εὐρήσετε χάριν αἰώνιον· μηδὲν
προτιμήσητε τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ἵνα ὅταν ἔλθῃ
ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, εὐρήσητε ἀνάπαυσιν, μετὰ
πάντων τῶν Ἁγίων· ὧν ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ
φυλάξον, καὶ σῶσον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ τῆς Ὀκτωήχου.
Ἀπόστιχα Ἀναστάσιμα, τὰ κατὰ Ἀλφάβητον
Δόξα τοῦ Ὁσίου. Ἦχος β'.

Τὸν ἐπὶ γῆς Ἀγγελον, καὶ ἐν Οὐρανοῖς ἀν-
δρωπον Θεῷ, τῷ Κόσμου τὴν εὐκοσμίαν,
τὴν τρυφὴν τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἀρετῶν, τῶν
Ἀσκητῶν τὸ καύχημα, Ἰωάννην τιμῶμεν·
πεφυτευμένος γὰρ ἐν τῷ ὅκῳ τοῦ Θεοῦ, ἐξήν-
δησε δικαίως· καὶ ὡσεὶ κέδρος ἐν ἐρήμῳ, ἐ-
πλήθυνε τὰ ποίμνια Χριστοῦ, τῶν λογικῶν
προβάτων, ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Θαύματος κακοῦ, πάντων τῶν παλαι-
θαύματων! τίς γὰρ ἔγνω μητέρα αὐτοῦ
ἀνδρὸς τετοκυῖαν, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν
τὸν ἅπασαν τὴν Κτίσιν περιέχοντα; Θεῷ ἐ-
στι βουλή τὸ κυθεῖν· ὃν ὡς βρέφος Πάναγρε,
σαῖς ὠλέναις βαστάσασα, καὶ μητρικὴν παρ-
ρησίαν πρὸς αὐτὸν κακτημένη, μὴ παύσῃ δυσ-
ωποῦσα, ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, τοῦ αἰκτιφῆ-
σαι, καὶ σῶσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἀπολυτικίον Ἀναστάσιμον· καὶ τοῦ Ὁσίου.
Ἦχος πλ. δ'.

Ταῖς τῶν δακρύων σου ῥοαῖς, τῆς ἐρήμης τῆς
ἀγῶνις ἐγεώργησας καὶ τοῖς ἐκ βάθους
στεναγμοῖς, εἰς ἐκάτον τοὺς πόνοὺς ἐπαρκο-
φόρησας· καὶ γέγονας φωστὴρ, τῇ Οἰκουμένῃ
λάμπων τοῖς θαύμασιν, Ἰωάννη Πατὴρ ἡμῶν
ὅσιε· πρίσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι ταῖς
ψυχαῖς ἡμῶν.

Θεοτοκίον. Ὁ δὲ ἡμᾶς γεννηθεῖς.

Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΠΡΩΓ'.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΡΟΝ.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, καὶ τὴν συνήθη Στιχο-
λογίαν, ψάλλονται τὰ Ἀναστάσιμα Εὐλογη-
τάρια· εἶτα οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου. Πᾶσα
πνοή, καὶ τὸ Ἑωθινὸν ἐνδιάτακτον Εὐαγγέλιον.
Μετὰ δὲ τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, καὶ τὸν Ν.
ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα.

Δόξα.

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας ζωοδότα·
ὁρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου πρὸς Πατὸρ
τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον
ἐσπιλωμένον. Ἀλλ' ὡς Οἰκτίρμων καθάρον, ἐν
σπλάγχνῳ σου ἐλέει.

Καὶ νῦν, ὁμοιον.

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε· αἰσχροῖς γὰρ κατερρύπωσα τὴν ψυχὴν αἱμαρτίας, ὡς ῥαθύμως τὸν βίον μου, ὅλον ἐκ-δαπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥύσαι με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶτα, Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κτλ.

Ἦχος πλ. β'.

Καὶ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐν-νοῶν ὁ τάλας, τρέμω τὴν φοβεράν ἡμέ-ραν τῆς Κρίσεως· ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ὡς ὁ Δαυὶδ βοᾷ σοι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Εἶτα οἱ Κανόνες. Ὁ Ἀναστάσιμος μετὰ τοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς 5', τοῦ Τριωδίου, εἰς δ', καὶ τοῦ Ὁσίου, εἰς δ'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Τριωδίου.

Ἦχος α'. Ἦχος πλ. α'. Τῷ σωτῆρι Θεῷ.

Μουώθη Χριστέ, τῷ ἐν χερσὶ τῶν ληστῶν περιπεσόντι, καὶ τυπτήμασιν ἡμιθανεῖ ὑ-πὸ τούτων, καταλειφθέντι. Σωτήρ· καὶ γὰρ οὕτω πέπληγμαι, ταῖς αἱμαρτίαις μου.

Ἡ παρίδης ἐμέ, τὸν ἀσθενοῦντα δεινῶς, ἐ-βόα Σῶτερ ὀδυρόμενος, εἰς τοὺς ληστὰς ὁ τὸν πλοῦτον ἀποσυλήσας σου· καὶ γὰρ οὕτω δέο-μαι· Οἴκτειρον σῶσόν με.

Ἀτρεύσας ἐμέ, τὸν μαστιχθέντα τὸν νοῦν, ταῖς αἱμαρτίαις ἐν ταῖς μάλιστα, ὑπὸ λη-στῶν τῶν ἀδίκων, καὶ πονηρῶν λογισμῶν, Χρι-στὲ Σωτήρ σῶσόν με, ὡς πολυέλεος.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντε Μήτηρ Χριστοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σου, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Γεννή-τορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύσως πρέσ-βευε, ἐκ πείσης περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἑ-πλασεν.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου. Ἦχος α' Ἰγνατίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὑγραὶν διόδεύσας.

Ἡ φωτὶ αὐτῷ καὶ νητῷ, ἐκ τῆς κατη-φείας, τῶν ἐνύλων ἀναδραμῶν, Ἰωάννη Ὅσιε λιταῖς σου, ταῖς πρὸς τὸν Κύριόν με φω-τισσον.

Ἡ τῆς ἐγκρατείας τὸν γλυκασμόν, θύλαξ-σας ἀπώσω, τὴν πικρίαν τῶν ἡδονῶν· ὅθεν ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον, ἡδύνεις Πάτερ ταῖς αἰσθήσεσι ἡμῶν.

Ἡ πῖθας τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν, καὶ ταῖς γυ-μαζήλοις, διαπτύσας τῶν ἡδονῶν, γλυ-κασμός ἐδείχθη σωτηρίας, Ὅσιε Πάτερ τῷ ποιμνίῳ σου.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν καὶ Λόγον ἡ τοῦ Πατρὸς, ἀφράστως τεκούσα, τῆς ψυχῆς μου τὸ χαλεπὸν, δε-ράπευσον τραῦμα καὶ καρδίας, τὴν ἀλγηδόνα καταπράυνον.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ἦχος γ'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Ο δὲ ἐν τῇ τοῦ βίου Χριστέ, δεινῶς ὀδεύων τετραυματίσμαι, ὑπὸ ληστῶν ἐν τοῖς πά-θεσιν· ἀλλ' ἀνάστησόν με δέομαι.

Εσύλησαν τὸν νοῦν μου λησταί, καὶ ἔλεπόν με ἐν τοῖς μώλωψιν, ἡμιθανῇ τῶν πται-σμάτων μου· ἀλλὰ ἴασαί με Κύριε.

Εγύμνωσάν με Σῶτερ Χριστέ, τῶν ἐντρολῶν σου τὰ παθήματα, καὶ ἡδοναῖς μεμαστι-γῶμαι· ἀλλ' ἐπίχεέ μοι ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Ἡ κέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ῥυσθῆναι πλάνης διαβόλου, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Θεόνυμφε.

Ἄλλος. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Εφλεξας τῷ ἄνθρωπῳ, τῷ τῆς ἀσκήσεως Ὁ-σιε, τὴν τῶν παθῶν, ἀκανθάν, καὶ θαλ-πεις, Μοναστῶν τὰ συστήματα.

Μύρον ἀγιάσματος, ἐκ τῶν ἀσκητικῶν Ὁ-σιε, ἀρωμάτων, ὅλος συνετέθης, εἰς ὁσμὴν εὐωδίας Θεοῦ.

Νόμοις τῆς ἀσκήσεως, ἐμμελετῶν τὰ πάθη ἐβύθισας, ὥσπερ ἄλλους, πρὶν Φαραωνί-τας, τῇ ῥοῇ τῶν δακρύων σου.

Θεοτοκίον.

Στῆσόν μου τὸν ἄστατον, τῶν λογισμῶν ἀ-γνή τάραχον, Μήτηρ Θεοῦ, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου, κατευθύνουσα κίνησιν.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Κάθισμα τοῦ Τριωδίου.

Ἦχος πλ. α'. Τὸ ξένον τῆς Παρθένου.

Ἡ τὸν ἄχραντον Σταυρόν σου Σωτήρ ἡμῶν, ὡς ὄπλον σωτηρίας κατέχοντες, ἐν αὐτῷ σοι βοῶμεν· Σῶσον ἡμᾶς, ὁ παθῶν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν, ὁ πάντων Θεός ὡς πολυέλεος.

Ἀδελφ. Κάθισμα τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ταῖς ἀρεταῖς πρὸς Οὐρανὸν ἀναλάμψας, καταπηξάμενος σαφῶς ἐπακήλθες, πρὸς θεωρίας ἀπλετον βυθὸν εὐσεβῶς· πάσαις στη-λιτεύσας μὲν, τῶν Δαιμόνων ἐνέδρας· σκέπεας ἐκ τῆς λώβης δὲ, τοὺς ἀνθρώπους τῆς τούτου, ὦ Ἰωάννη, κλίμαξ ἀρετῶν· καὶ νῦν πρεσβεύεις σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ο ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος, καὶ ἐν ταῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς αὐλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνου καθῆται ἀγίου αὐτοῦ, Δέσποινα ἐν κόλποις σου, σαρκικῶς ὁ Θεὸς γάρ, οὕτω βασιλεύσας τε, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ συνετῶς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ· ὃν ἐκδυσώπει σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Λησταί μου ἐσύλησαν, τὴν ἐργασίαν τὴν ἐν Θεῷ, καὶ κατέλιπόν με, ταῖς πληγαῖς τιμωρούμενον.

Εξέδυσαν Σωτέρ με, τῶν ἐντολῶν σου, οἱ ἄστατοι λογισμοί μου· ὅθεν μεμαστίγωμαι πταιίσμασι.

Λευίτης τοῖς μώλωψι, τραυματισθέντα ὡς εἶδέ με, παρῆλθε Σωτήρ μου· ἀλλὰ σύ με διάσωσον. Θεοτοκίον.

Κυρίως δοξαζόμεν, σέ Θεοτόκε ἀνύμφευτε, καὶ τῷ σῷ λιμένι, οἱ πιστοὶ καταφεύγομεν.

Ἄλλος. Εἰσακήκοα Κύριε,

Ωs λειμὼν εὐωδέστατος, καὶ τῶν ἀρετῶν Παράδεισος ἔμψυχος, τὴν ἐγκράτειαν ἐξηγήθησας, δι' ἧς πάντας ἔθρεψας τοὺς τιμῶντάς σε.

Νομοθέτην ἀσκήσεως, καὶ τῶν μοναζῶν κανόνα πραότατον, ὡς Μωσῆν σε καὶ Δαυὶδ ἀληθῶς, κεκτημένοι Πάτερ μακαρίζομεν.

Ουτευθεῖς ἐν τοῖς ὕδασι, τοῖς τῆς ἐγκρατείας, ὥφθης μακάριε, κλῆμα Πάτερ εὐδαλέστατον, εὐσεβείας βότρυας προβαλλόμενον. Θεοτοκίον.

Υπὸ χρόνον γενόμενον, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀχρόνως ἐκλάμψαντα, Θεομήτορ ἡμῖν τέτκαας· ὃν δυσώπει σῶσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ὡδὴ ε'. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες.

Ιησοῦ ἐπίσκαψαι, τοὺς μώλωπας ψυχῆς τῆς ἐμῆς, καθάπερ πάλαι, τὸν ἐν χερσὶ πεσόντα ληστῶν, καὶ ἰάτρευσόν μου, Χριστέ, τὸ ἄλγος δέομαι.

Αλγεινῶς ταῖς μαστίξιν, ἠσθένησε ψυχὴ μου· Χριστέ, ταῖς τῶν πταισμάτων, καὶ ἐνθεν γυμνὸς περίκειμαι, ἀρετῶν ἐνθέων, καθικετεύω· Σῶσόν με.

Ιερεὺς ὡς εἶδέ με, καὶ Λευίτης οὐκ ἴσχυσε σαφῶς, παρῆλθον γάρ με· ἀλλ' αὐτὸς ὡς εὐσπλαγχνος, νῦν τὴν σωτηρίαν, παρέσχες καὶ διέσωσας.

Θεοτοκίον.

Μὴ παρίδης Δέσποτα, τὸν δαίλαιον ἐμὲ δυσωπῶ, τὸν μαστιχθέντα, τὸν νοῦν ἀλγεινῶς ὑπὸ ληστῶν· ἀλλ' οἰκτείρησον πρεσβείαις, Σωτήρ τῆς κνησάσης σε.

Ἄλλος. Ἵνα με ἀπώσω.

Σέβοντας πάντα τὰ πάθη, δρόσω τῶν ἀγῶνων σου, Πάτερ μακάριε, δαψιλῶς ἀνῆψας, τῷ πυρὶ τῆς ἀγάπης καὶ πίστεως, ἐγκρατείας λύχνον, καὶ φωτισμὸς τῆς ἀπαθείας, καὶ ἡμέρας υἱὸς ἐχρημάτισας.

Τὸν τῆς πίστεως βότρυ, θεία γεωργία σου, Πάτερ ἐξέθρεψας, καὶ ληνοῖς ἀπέθου, καὶ ἐξέθλιψας πόνοις ἀσκήσεως, καὶ κρατῆρα πλήσας, πνευματικὸν τῆς ἐγκρατείας, κατευφραίνεις καρδίας τῆς ποιμένης σου.

Υπομείνας γενναίως, προσβολὰς καὶ στίγματα, τῶν ἐναντίων ἐχθρῶν, ἀνεδείχθης στύλος, καρτερίας στηρίζων τὴν ποιμήνην σου, βακτηρίᾳ θείᾳ, ἐπὶ νομαῖς τῆς ἐγκρατείας, καὶ ἐφ' ὕδωρ ἐκτρέφων Μακάριε.

Θεοτοκίον.

Ρήσεσί σου χειλέων, Πάναγνε ἐπόμενοι, σέ μακαρίζομεν· μετὰ σοῦ γὰρ ὄντως, μεγαλεῖα ποιήσας ὁ Κύριος, ἐμεγαλυνέ σε, καὶ ἀληθῆ Θεοῦ Μητέρα, γεννηθεῖς ἐκ γαστρὸς σου ἀνέδειξεν.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὡδὴ ς'. Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος.

Τοῖς πάθεσιν ἠνάλωσα, τὸν βίον τὸν ἐνθεον Δέσποτα, καὶ ὅλως τοῖς πταιίσμασι, δεινῶς μαστιζόμενος, κατέφυγόν σοι· Οἰκτεῖρήσόν με δέομαι.

Αφῆρπασαν τὸν πλοῦτόν μου, καὶ ὥσπερ νεκρόν με κατέλιπον, λησταὶ τοῖς παθήμασι, τὸν νοῦν μου μαστίξαντες· ἀλλ' οἰκτεῖρήσας, διάσωσόν με Κύριε.

Ωs εἶδεν ὁ Λευίτης μου, μαστίγων τὸ ἄλγος, τοὺς μώλωπας μὴ φέρων παρῆλθέ με· αὐτὸς δὲ Φιλάνθρωπε, κατέχευάς μοι, τὸ πλούσιόν σου ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ ὄρος καὶ κλίμακα ἔμψυχον, καὶ πύλην ἐράϊκον, ἀξίως δοξαζόμεν, Μαρία ἐνδοξε, Ὁρθοδόξων καύχημα.

Ἄλλος. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Εδέξω ἐν τῇ ψυχῇ, τὸν θείον πλοῦτον τοῦ Πνεύματος, τὴν ἀμεμπτον προσευχήν, ἀγνείαν, σεμνότητα, ἀγρυπνίαν σίντονον, ἐγκρατείας πόρους, δι' ὧν οἶκος ἐγνωρίσθης Θεοῦ.

ἡς τῆς κάτω Σοφί, παρέδραμες τὴν εὐ-
τελειαν, αὐτῷ δὲ προσευχῇ, τὸν νοῦν
ἀνεπτέρωσας, καὶ τῆς ἄνω λήξεως, ὡφθης κλη-
ρονόμος, διὰ βίου τελειότητα.

ὁρῶσιν ἀσκητικοῖς, τοὺς ἀνθρώπους τῶν βε-
λῶν τοῦ ἐχθροῦ, κατέσβεσας ἀληθῶς, καὶ
τὸ πῦρ τῆς πίστεως, ἐκλάμψας κατέφλεξας,
τὰ τῆς ἀπιστίας, τῶν αἱρέσεων φρυαγμάτα.

Θεοτοκίον.

Ἐξέλαμψεν ἐκ Σιών, ἡ τοῦ Ὑψίστου εὐπρέ-
πεια, τὸ πρόβλημα τῆς σαρκός, καθ' ἑνω-
σιν ἄρρητον, ἐκ σοῦ Ἀπειρόγαμε, περιβεβλη-
μένη, καὶ τὸν Κόσμον κατεφώτισε.

Ἐκτοβασία. Τὴν Δεῖαν ταύτην.

Κοντακίον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐν τῷ ὕψει Κύριος, τῆς ἐγκρατείας, ἀληθῆ
σε ἔθετο, ὡς περ ἀστέρα ἀπλανῆ, φω-
ταγωγοῦντα τὰ πέρατα, καθηγητὰ Ἰωάννη
Πατὴρ ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Οἶκον Θεοῦ ὡς ἀληθῶς, σαυτὸν εἰργάσω
Πάτερ ταῖς Δείαις ἀρεταῖς σου, σαφῶς
κατακοσμήσας, ὡς περ χρυσίον τηλαυγές, πί-
στιν ἐλπίδα καὶ ἀγάπην ἀληθῆ, Δείους δεσμὸς
ἐκθέμενος, ἐγκρατεία ἀσκήσας ὡς ἄσαρκος,
φρόνησιν, ἀνδρείαν, σωφροσύνην κτησάμενος
ταπείνωσιν, δι' ἧς ἀνυψώθης· διὸ καὶ ἐφωτί-
σθης εὐχαῖς αἰεταῖς, καὶ τοῦ Οὐρανοῦ κατέ-
λαβες τὰς σκηνώσεις, καθηγητὰ Ἰωάννη Πα-
τὴρ ἡμῶν.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἴτα τὸ παρὸν.

Δεῖ εἰδέναι ὅτι, εἰάν συμπύση ἡ παρούσα Κυριακὴ εἰς
τὴν λ'. τοῦ μηνὸς Μαρτίου, ὡς ἐορταζομένου κατὰ ταύ-
την τὴν ἡμέραν τοῦ αὐτοῦ Ὁσίου, λέγεται μόνον τὸ ἐν
τῷ Μηναιῷ Συναξάριον τοῦ αὐτοῦ, καὶ καταλιμπάνεται
τὸ ἐπόμενον, ἐν ταύτῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τετάρτῃ τῶν Νηστειῶν,
μνήμην ποιῶμεν τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάν-
νου, τοῦ Συγγραφέως τῆς Κλίμακος.

Στίχοι.

Ὁ σάρκα καὶ ζῶν νεκρὸς ὢν Ἰωάννης,
Αἰωνίως ζῇ, καὶ νεκρὸς φανείς ἄπνους.

Σύγγραμμα λιπὼν Κλίμακα τῇ ἀνόδῳ,
Δείκνυσιν αὐτοῦ πορείαν τῆς ἀνόδου.

Οὗτος, ἐξ καὶ δέκα χρόνων ὑπάρχων, καὶ ἀγγέλου
ὄν, προσεινέγκεν ἑαυτὸν τῷ Θεῷ, θυμῷ ἱερώτατον, ἐν
τῷ Σιναίῳ ὄρει ἀνελθὼν· εἴτα μετὰ ἐννεακαίδεκα χρό-
νους ἀναστὰς, ἔρχεται ἐπὶ τὸ τῆς ἡσυχίας στάδιον, ἀπὸ

Τιμόδιο.

σημείων πάντα τοῦ Κυριακοῦ τῆς παλαιστῆρας Μανῆν εἰ-
ληφώς, Θωλᾶς ὄνομα τῷ χώρῳ, τεσσαράκοντα ἔτη δια-
περάνας ἐν διακαεῖ ἔρωτι, καὶ πυρὶ Δείας ἀγάπης αἰ-
πυρπολούμενος. Ἦσθιε μὲν ἅπαντα, ἃ ἀμέμπτως ἐφείται
τῷ ἐπαγγέλματι· βραχὺ δὲ λίαν, καὶ οὐκ εἰς κέρον,
καὶ ἐν τούτῳ, οἶμαι, τὸ τοῦ τύφου κέρας κλῶν πανσόφως.
Ἀλλὰ τὴν τῶν δακρύων ἐκείνου πηγὴν τίς ἐξείποι νοῦς;
Ἦνεν δὲ μετελάμβανεν, ὅσον τὴν τοῦ νοός οὐσίαν, τῇ
ἀγρυπνίᾳ μὴ λυμῆνασθαι· ὁ δὲ δρόμος αὐτοῦ προσευχῇ
ἦν αἰένωτος, καὶ πρὸς Θεὸν ἔρως ἀνείκαστος. Τούτοις
πᾶσι διαρίστως βιώσας τοῖς κατορθώμασι, καὶ τὴν Κλί-
μακα συγγράψας, Λόγους ἐκθεῖς διδασκῆς, καὶ πλήρεις
χρηστότητος, ἀξίως ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ, τῷ ἑξακοσιο-
στῷ τρίτῳ, ἐτῶν ὀγδοήκοντα, πολλὰ καὶ ἑτέρα συγγράμ-
ματα καταλειποῦς.

Ἡ τούτου μνήμη τελεῖται τῇ τριακοστῇ τοῦ Μαρτίου·
ἐορτάζεται δὲ καὶ σήμερον, ἵσως διότι ἀπ' ἀρχῆς τῆς
ἀγίας Τεσσαρακοστῆς, ἄρχεται συνήθως ἀναγιγνώσκεσθαι
ἐν τοῖς ἱεροῖς Μοναστηρίοις ἡ Κλίμαξ τῶν Λόγων
αὐτοῦ.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον, καὶ
σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡς δὲ ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ἀηστὰί περιέπεσαν, ἐπ' ἐμὲ τὸν δειλαινόν,
καὶ μάστιξ ἐλίπον, νεκρὸν ὡς περ ἄπνυν
με· διὸ σε ἱκετεύω. Ὁ Θεός ἐπίσνεψαί με.

Ὁν νοῦν μου ἐσύλησαν, λογισμοὶ οἱ ἄστα-
τοι, καὶ πλήξαντες πάθεσι, νεκρὸν με ἔλι-
πον, τῷ πλήθει τῶν πταισμάτων· ἀλλὰ Σῶτερ
ἴασαί με.

Ὁς εἶδε Λευίτης με, ταῖς πληγαῖς ὀδυνώμε-
νον, μὴ φέρων τοὺς μώλωπας, διὰ τὸ ἀ-
νίατον, παρῆλθέ με Σωτὴρ μου· ἀλλ' αὐτὸς ἰά-
τρευσόν με.

Θεοτοκίον.

Ὁ ὅς ἐκ Παρθένου με, σαρκωθείς διέσωσας,
καὶ τοῖς μώλωπι χέας μου, τὸ πλούσιον ἔλεος,
Χρῖς τῶν οἰκτιρμῶν σου· διὰ τοῦτό σε δοξάζω.

Ἄλλος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἐν τῇ γλῶσῃ τῆς ἄνω, βασιλείας, τὴν ποι-
μνὴν Πάτερ ἐξέθρεψας, καὶ ῥάβδῳ τῶν
δογματῶν, τοὺς θῆρας ἀπελάσας, τῶν αἱρέ-
σεων ἔψαλλες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός
εὐλογητός εἶ.

Ἐν τῇ ἄνω εἰσηλθες, νυμφικῇ εὐωχίᾳ, τοῦ
Βασιλέως Χριστοῦ, στολὴν ἐνδεδυμένος, ἀ-
ξίαν τοῦ καλοῦντος· ἐν ᾧ καὶ ἀνεκλίθης βῶν·
Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Μὴ βραχεῖς ἀμαρτίαις, ποταμὸς ἀνεδεί-
χθης, τῆς ἐγκρατείας Πάτερ, λογισμοῦ

κατακλύζων, καὶ ῥύπον ἐκκαθαίρων, τῶν
βοώντων ἐκ πίστεως· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν,
Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Εκ γαστρὸς σου προῆλθε, σαρκωθείς ἐκ
Παρθένου, τῶν ὅλων Κύριος· διό σε Θεο-
τόκον, φρονούντες ὀρθοδόξως, τῷ Υἱῷ σου
κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Οὐκ εἰλάτρευσαν.

Ὡδὴ η'. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Υπὸ τῶν ληστῶν, τῶν λογισμῶν μου Σῶ-
τερ, διέφθειρα βίον μου, πταισμάτων
μάστιξιν· ὅθεν τῆς Δείας, γεγύμνωμαι εἰκό-
νος, σοῦ τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, ἀλλ' οἴκτι-
ρόν με.

Ηλθες ἐπὶ γῆς, ἐκ τῶν ὑψίστων Σῶτερ, οἴ-
κτειρας τὸν μάστιξι, τραυματισθέντα με,
ὅλον πταισμάτων, τοῖς μῶλωσιν οἴκτιρμον, καὶ
ἐξέχεαί μοι, Χριστέ τὸ ἐλεός σου.

Σῶμα καὶ ψυχὴν, σὺ ὁ Δεσπότης Σῶτερ,
ἀντίλυτρον δέδωκας, ἐμοῦ καὶ ἔσωσας,
οἴου πταισμάτων, ἐσμῷ τραυματισθέντος, ἐν
ταῖς ἀκατοῖς, πληγαῖς ὡς ἐλεήμων.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν, Θεανδρικῶς τῷ λόγῳ, τε-
κούσαν τὸν Κύριον, καὶ παρθενοῦσαν,
πάντα τὰ ἔργα, Παρθένε εὐλογοῦμεν, καὶ ὑ-
περυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν.

Στήλην σε ἔμπνουν ὡς ἀληθῶς καὶ εἰκόνα
ἐγκρατείας Πάτερ κεκτημένοι, πάντες σου
τὴν μνήμην τιμῶμεν Ἰωάννη.

Θίاسος χαίρει τῶν Μοναστῶν, καὶ χορεύει,
τῶν Ὁσίων δῆμος καὶ Δικαίων· στέφος
γὰρ ἀξίως, σὺν τοῦτοις ἐκομίσω.

Οραῖσμένος ταῖς ἀρεταῖς εἰς νυμφῶνα, τῆς
ἀρρήτου δόξης συνεισηλθες, ὕμνον ἀνα-
μέλπων, Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους, μὴ
παρίδης Παρθένε ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυ-
ψοῦντάς σε Κόρη εἰς αἰῶνας.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὡδὴ θ'. Ἡσαΐα χάρετε.

Εντολαὶς σου Δέσποτα, μὴ φυλάξας, γνώμη
ἐμαυτοῦ, τοῖς πάθεσιν ὑπελθὼν, τοῖς τῶν
ἡδονῶν γεγύμνωμαι χάριτος, καὶ ταῖς πληγαῖς
ἐρρίμμαι γυμνός· ὅθεν αἰτοῦμαι σε, τὸν Σωτῆρα
διασῶσαί με.

Οὐ Λαίτῃς ἰσχυσαν, ἀποσμηῆσαι, μῶλωπας
ἐμούς· ἀλλ' ἦλθες ὁ ἀγαθός, πρὸς με
συμπαθῶς, καὶ ἔχρας ἔλεος, σὼν οἴκτιρμῶν,
Σῶτερ ἐπ' ἐμὲ, ὥσπερ πανάριστος, ἰατρὸς με
ἰασάμενος.

Ως ὑπάρχων εὐσπλαγχνος, κατακτεῖρας ἔ-
σωσας Χριστέ, τὸν μάστιξιν ἀλγεινῶς, ὑπὸ
τῶν ληστῶν, Σωτὴρ μαστιχθέντα με, καὶ τὴν
ψυχὴν, σῶμά τε σαρκοῦ, ὥσπερ δηνάρια, δὴ
δέδωκας ἀντίλυτρον.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ νοῦν ὁ τόκος σου, Θεομήτορ· ἄνευ
γὰρ ἀνδρός, ἡ συλληψίς ἐν σοί, καὶ παρ-
θενικῶς, ἡ κύσις γέγονε· καὶ γὰρ Θεὸς ἐστὶν
ὁ τεχθεὶς. Ὅν μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένε μα-
καρίζομεν.

Ἄλλος. Τὴν Ἀγνὴν ἐνδόξως.

Πατὴρ νοσοῦντων ἐν πταίσμασι, Θεόθεν Μω-
σεῖς, ἐλατὴρ δὲ ἐδείχθης, καὶ δωκτὴς
τῶν πονηρῶν πνευμάτων· διό σε μακαρί-
ζομεν.

Τὴν γῆν ὡς φθορᾶς οἰκητήριον, κατέλιπες
Πάτερ, καὶ εἰς γῆν κατεσκήνωσας, τῶν
πραέων, καὶ σὺν αὐτοῖς ἀγαλλῆ, τῆς Δείας
ἀπολαΐων τρυφῆς.

Σήμερον ἡμέρα ἑόρτιος· πάντα συγκαλεῖ
γὰρ τῶν μοναζόντων τὰ ποίμνια, εἰς χο-
ρείαν πνευματικὴν, τραπέζαν, καὶ βρώσιν ἀκη-
ραίου ζωῆς.

Θεοτοκίον.

Ο ἐν σοί σκηνώσας Παναμίωμε, τὸν πρὶν
τοὺς γενναίρχας, κακοτρόπως πτερνίσαν-
τα, βροτοκτόνον καταβαλὼν, ἐτέχθη, καὶ πάν-
τας ἡμᾶς ἔσωσε.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον τὸ Ἑωθινόν Ἀναστάσιμον·
καὶ τοῦ Ὁσίου.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τοῦ Κόσμου τὴν εὐπάθειαν, ὡς μοχθηρὴν
ἐξέκλινας, καὶ ἀτροφία τὴν σάρκα, μα-
ράνας ἀνεκαίνισας, ψυχῆς τὸν τόνον Ὄσια, καὶ
δόξαν κατεπλούτησας, οὐράνιον αἰοῖδιμε· διό
μὴ παύσῃ πρεσβεύων, ὑπὲρ ἡμῶν Ἰωάννη.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Κυρίως Θεοτόκον σε, ὁμολογοῦμεν Δέσπα-
να, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι· καὶ γὰρ Θεὸν
ἐκύησας ἀπορρήτως τὸν λύσαντα, διὰ Σταυ-
ροῦ τὸν θάνατον· πρὸς ἑαυτὸν δὲ ἐλκύσαν-
τα, Ὁσίων δῆμους· μεθ' ὧν σε, ἀνευφημοῦμεν
Παρθένε.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ψάλλομεν τὰ Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος α'.

Δεῦτε ἐργασώμεθα, ἐν τῷ μυστικῷ αἵμπελῳ, καρποὺς μετανοίας, ἐν τούτῳ ποιόμενοι, οὐκ ἐν βρώμασι καὶ πόμασι κοπιῶντες, ἀλλ' ἐν προσευχαῖς καὶ νηστεαῖς, ταῖς ἀρεταῖς κατορθοῦντες· τούτοις ἀρεσκάμενος, ὁ Κύριος τοῦ ἔργου, δηάριον παρέχει, δι' οὗ ψυχὰς λυτροῦται, χρεῖους ἀμαρτίας, ὁ μόνος πολυέλεος. Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Τριψδίου, ἡ 5'. Ὡδή.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος βαρὺς.

Κύριος ἰσχὺν τῷ λαῷ αὐτοῦ δώσει.

Στίχ. Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ, υἱοὶ Θεοῦ.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. 5. 13.

Δεῖτε, ὡς ἡμεῖς ἐπαγγελάμενος ὁ Θεός, ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζονος ὁμῶσαι, ὡμοσε κατ' ἑαυτοῦ, λέγων· Ἡ μὲν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε. Καὶ οὕτω μακροθυμήσας, ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας. Ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ τοῦ μείζονος ὁμνύουσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας, εἰς βεβαίωσιν, ὁ ὅρκος. Ἐν ᾧ περισσότερον βουλόμενος ὁ Θεός ἐπιδειξάι τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ, ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ· ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες, κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος. Ἦν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς, ἐσφαλῇ τε καὶ βεβαίαν, καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος· ὅπου πρὸδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελεχισδεκ, Ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος βαρὺς.

Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπος τις προσῆλθε.

Κοινωνικόν.

Λίνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν Οὐρανῶν.

Τῇ αὐτῇ Κυριακῇ, Ἐσπερας.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Μετὰ τὸν Προομιανόν, στιχολογοῦμεν τὸ ἐνδιακτον Κάλεσμα τοῦ Ὑαλτηρίου· εἰς δὲ τὸ **Κύριε ἐκείραξα**, ἱσταῖμεν Στίχ. ε' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Κατανυκτικά τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον δ', τὰ ἐπόμενα τοῦ Τριψδίου γ' καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος γ'. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Μεγίστους ἐν καιρῷ, πιστοὶ ἐπιδεικνόμεθα, τῆς ἐγκρατείας πόνου, ὅπως μεγίστης δόξης, ἐπιτύχωμεν εἰσεῖ, τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Βασιλέως, ἀπολυτρούμενοι, τῆς φλοφὸς τῆς γεέννης.

Τὸν χρόνον τῆς Νηστείας, νῦν ὑπερμεσάσαντες, ἀρχὴν ἐνθέου δόξης, σαφῶς ἐπιδεικνόμεθα, καὶ εἰς τέλος ἐταρίτου πολιτείας, φθάσαι θερμῶς σπεύσωμεν, ὅπως ληψώμεθα, τὴν τρυφὴν τὴν ἀγήρω.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος βαρὺς. Καταφρονήσαντες πάντων.

Υπερμεσάσαντες ταύτην, τὴν ἱεράν τῆς Νηστείας περίοδον, πρὸς τὸ μέλλον ἐν χαρᾷ, διευθυδρομησόμεν, εὐπειῶς ἐλαίῳ, τὰς ψυχὰς ἀλειφόμενοι· ὅπως ἀξιωθώμεν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τὰ θεῖα Παθήματα, προσκυνῆσαι, προφθάσαι, καὶ τὴν φρικτὴν καὶ ἀγίαν Ἀνάστασιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἴσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὸ Προκείμενον.

Ἦχος πλ. δ'.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι· ταχὺ ἐπακουσόν μου, πρόσχες τῇ ψυχῇ μου, καὶ λύτρωσαι αὐτήν. Στίχ. Ἡ σωτηρία σου, ὁ Θεός, ἀντιλάβοιτό μου. Στίχ. Ἰδέτωσαν πτωχοὶ, καὶ εὐφρανθήτωσαν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Ἦχος βαρὺς.

Ο τὸν ἀμπελῶνα φθεγγόμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας καλέσας, ἐγγὺς ὑπάρχει Σωτὴρ· δεῖτε αἱ τῆς Νηστείας ἀγωνισαί, μισθὸν ἀπολαύσωμεν, ὅτι πλούσιος ὑπάρχει, ὁ δοτὴρ καὶ ἐλεήμων· μικρὸν ἐργασάμενοι, κομισώμεθα, τὸ τῆς ψυχῆς ἔλεος.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἐτερον Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Ποίημα Στεφάνου.

Λησταῖς λογισμοῖς, περιπεσὼν ὁ Ἀδάμ ἐκλάπη τὸν νοῦν, τραυματισθεὶς τὴν ψυχὴν, καὶ ἔκειτο γυμνὸς ἀντιλήψεως· οὔτε Ἰερεὺς ὁ πρὸς τοῦ νόμου προσέσχεν αὐτῷ· οὔτε Δευτὴρ μετὰ νόμον ἐπέιδεν αὐτόν· εἰμὶ σὺ ὁ παραγενόμενος Θεός, οὐκ ἐκ Σαμαρείας, ἀλλ' ἐκ τῆς Θεοτόκου. Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ἐλέησαν ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησαν ἡμᾶς,

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Αρχαγγελικῶς ἀνυμνήσωμεν πιστοί, τὴν οὐράνιον Πασταῖδα, καὶ πύλην σφραγισθεῖσαν ἀληθῶς· Χαῖρε δι' ἧς ἀνεβλάστησεν ἡμῖν, ὁ Σωτὴρ ὁ τῶν αἰπάντων, Χριστὸς ὁ ζωοδότης καὶ Θεός· κατὰβαλε Δέσποινα τοὺς αἰθέρους τυράννους ἐχθροὺς ἡμῶν, τῇ χειρὶ σε Ἀχραντε, ἡ ἐλπίς Χριστιανῶν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία,
ὡς καὶ ἐν ταῖς προλαβούσαις Κυριακαῖς.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ε. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ὁ Ἐξάψαλμος τὰ Τριαδικὰ τὰ τοῦ τυχόντος Ἦχου τῆς Ἑβδομάδος· καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Κατανυκτικὰ μετὰ τοῦ Θεοτοκίου, τοῦ αὐτοῦ Ἦχου.

Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ο ὠραιότατος, καιρὸς ἐφύστηκεν, ἡ ἀξίπαινος ἡμέρα ἐλάμψε, τῆς ἐγκρατείας ἀδελφοί, σπουδάζωμεν καθαρθῆναι· ὅπως ἐποφθείημεν, καθαροὶ τῷ Ποιήσαντι, καὶ τῆς ὠραιότητος, τῆς αὐτοῦ ἐπιτύχωμεν, πρεσβείαις τῆς αὐτὸν κυησάσης, μόνης ἀγνῆς Θεομήτορος.

Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἀγκείας σου ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοι Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνόμαίσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διό ὡς προσεταγὴν βῶ σοι· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. ἑτέρα Καθίσματα.

Ἦχος βαρύς. Κύριε ἡμεῖς ἐσμέν.

Κύριε ὁ δούς ἡμῖν προφθάσαι, τὴν σήμερον ἡμέραν, Ἑβδομάδα ἀγίαν, προλαίμπουσαν φαιδρῶς, τῆς Λαζάρου ἐκ νεκρῶν ἐγέρσεως φρικτῆς, ἀξίωσον τοὺς δούλους σου, τῷ φόβῳ σου πορεύεσθαι, τὸ σταδίου τῆς Νηστείας, ἀπαν διανύοντας.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τιμιωτέρα τῶν ἐνδόξων Χερουθίμ, ὑπάρχεις Παναγία Παρθένη· ἐκεῖνα γὰρ τὴν θείαν μὴ φέροντα δύναμιν, πτέρυξι κατακεκαλυμμένῳ προσώπῳ, τὴν λειτουργίαν ἐπιτελοῦσιν· αὐτῇ δὲ σессαρκωμένον τὸν Λόγον, αὐτόπτως ὁρῶσα φέρεις· ὃν ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἶτα ψάλλομεν τὸν Κανόνα τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολογοῦμεν καὶ τὴν α'. Ὤδὴν.

Τριώδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὤδὴ α'. Ἦχος γ'. Ὅ τὰ ὕδατα.

Τὰς ἡμῶν διανοίας, θείῳ ἀρότρῳ νεώσαντες, τῆς ἐνθέου Νηστείας, ἀρετῶν ἄσταχυν καρποφορήσωμεν, ὅπως μὴ πεινάσωμεν εἰς τὸν αἰῶνα τρυφῶντες, τρυφὴν τὴν ἀδάπανον, ἐπαγαλλόμενοι.

Πολυχρόνια πάθη, ἐνδοθεν φέρω σκοτίζοντα, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, πρὸς τὴν σὴν ἀχρονε, Λόγε ἀνάρχου Πατρός, δύναμιν ἀήττητον, συντετραμμένη καρδίᾳ, προσπίπτω καὶ δέομαι· Οἴκτειρον σῶσόν με.

Η καλλίστη νηστεία, τρέφει καρδίας, παινούσα λογισμοὺς θεαρέστους, καὶ παθῶν ἀδυσσον ἀποξηραίνουσα· ὁμῆροις κατανύξεως, ἀποκαθαίρει τοὺς πίστει, αἰνεσιν προσάγοντας, τῷ Παντοκράτορι.

Θεοτοκίον.

Πολυώνυμε Κόρη, χαίραις ἀγία Παρθένη, Θεοκυῆτορ Μαρία, τῶν πιστῶν καύχημα, κατάρας λύτρωσις, κλίμαξ ἐπουράνιε, ἀκατανόητον θαῦμα, βαίτε ἀκατάφλεκτε, γῇ ἀγεώργητε.

Ἐτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος βαρύς. Ἀσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Τὸ ζωφόρον Ξύλον, προσκυνήσαντες, ἐντεῦθεν ἴωμεν, δι' ὁδοῦ τῆς νηστείας, πρὸς τὸ Πάθος τοῦ Χριστοῦ, ἀγαλλόμενοι.

Χριστῷ ἀκολουθοῦντες, ἀρνησώμεθα Κόσμον, καὶ ἄρωμεν τὸν Σταυρὸν ἐπὶ ὤμων, συμμορφούμενοι αὐτοῦ, τοῖς θείοις Πάθεσι.

Δὲ καὶ Περὶ.

Τὴν ἐν τρισὶ προσώποις, ὑπερούσιον μίαν Θεότητα, ἀνυμνήσωμεν πάντες, τὸν Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅν ἀκατανόητως, ἀπεκύησας, φθορὰν μὴ γνοῦσα Ἀγνή, Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα, ἐξέλεῃσαι καὶ νῦν, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὅταν ἔλθῃς ἐν δόξῃ, μετὰ τῶν Ἀγγέλων, κρῖναι τὰ σύμπαντα, καλὴν ἀπολογία, ἀποδοῦναί σοι Χριστέ, ἡμᾶς καταξιώσον.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἄσσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ βυθίσαντι, πᾶσαν τὴν δύναμιν, Φαραὼ ἐν θαλάσῃ, ἐπὶ νίκιον ὥδῃν· ὅτι δεδοξασται.

Ὡδὴ ἡ Βαβυλωνία καίμινος.

Ταῖς βλαβεραῖς τοῦ ὄφεως, πλάναις ἐξελέκόμενος, καὶ δελεαζόμενος τὸν νοῦν, καὶ ἡμέραν τῷ ἄλγῃ μου, προστίθω Σῶτερ ἄλγος· διὸ κραυγάζω σοι· Ἰατρέ τῶν νοσούντων, ἐπιστρέψον σῶσόν με.

Μενηστευκῶς ἀνέστησε, παῖδα Σωμανίτιδος παῖλαι, δυναμούμενος σοφῶς, Ἐλισσαῖος τῷ πνεύματι· ἡμεῖς δὲ νεκρωθέντες, ταῖς ἡδοναῖς τῶν παθῶν, ζωηφόρῳ Νηστείᾳ, πιστοὶ ἀναζησώμεθα.

Τοὺς Νινευίτας ἔσωσας, Κύριε φιλάνθρωπε, παῖλαι μεταγνόντας ἐν κλαυθμῷ, καὶ νηστεία ὡς εὐσπλαγχνος· ἡμᾶς δὲ τῷ ἔλεει τῷ σῷ οἰκτείρησον, ἀποροῦντας δι' ἔργων, ἐξομολογεῖσθαι σοι.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τόκον ἄφθορος, μείνασα πανάμωμε, λύτρωσαι δεόμεθα Ἀγνή, καταφθορᾶς τῆς δουλείας σου, πιστῶς τοὺς μελωδῶντας ἐν ὁμονοίᾳ ψυχῆς· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν φοβερόν τοῖς Χερουβίμ.

Τῆς ἐγκρατείας σὺν Θεῷ, τὴν νύσσαν ἔχοντες πιστοὶ, τὸ λοιπὸν νεανικῶς διαδράμωμεν ἅγιον στάδιον, καὶ στεφηφορήσωμεν.

Τὴν ἀκαρπίαν καθορῶν, τῆς πολυνόσου μου ψυχῆς, ἔτι ἔμμεινον Χριστέ, καὶ μὴ ἐκκόψῃς με, ὡς τὴν συκὴν ἐκείνην, τὴν ἐπικατάρατον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Μοναρχικώτατε Τριάς, καὶ τρισυπόστατε Μονὰς, Πάτερ, Υἱὲ καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐκ παντοίων ρῦσαι, πειρασμῶν καὶ κινδύνων, τοὺς σὲ ἀναμείποντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ· χαῖρε αἰείφωτε λαμπάς· χαῖρε νῆς οὐρανέ· χαῖρε νοῦς ἀστράπτων· χαῖρε ναὶ Κυρίου· χαῖρε Πανύμνητε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸν φοβερόν σου ἑτασμόν, κατανοούμενος Χριστέ, φρίττω τρέμω καὶ βοῶ· Ὁ ἀμέτρητον ἔχων, τὸ μέγα ἔλεος, σῶσόν με τὸν δεῖλαιον.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν

Ὁ Εἰρμός.

• Τὸν φοβερόν τοῖς Χερουβίμ, καὶ θαυμαστόν τοῖς Σεραφίμ, καὶ τοῦ Κόσμου πατητὴν, Ἰερεῖς καὶ δούλοι, καὶ πνεύματα Δικαίων, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὡδὴ 2. Καινὸν τὸ θαῦμα.

Κρατῆρα θεῖον, πλήσασα νυνὶ, κατανύξεως, ἡ τῆς Νηστείας χάρις, σαφῶς συγκαλεῖται ἅπαντας, πιστοὺς ἐκβοῶσα· Μετ' εὐφροσύνης δεῦτε ἀπολαύσατε, τὴν μέθην παθῶν ἀποβαλόντες, ἵνα μελλούσης, ἀξιωθῆντε παρακλησεως.

Εἰ γὰρ ἡ κρίσις, πρόσεχε ψυχὴ· συνειδήσεως ἐπιμελοῦ, καὶ πράττε καλῶς, καὶ σὲ ἀκατάκριτον, αἰεὶ συντηροῦσα· εἰ ἑαυτοὺς δὲ ὥδε διεκρίναμεν, οὐδόλως ἐκεῖ κατακριθώμεν, ἄνευ μαρτύρων, ἐνθα ὑπεύθυνοι κατακρίνονται.

Ἀρχαὶ Δυνάμεις, Θρόνοι Σεραφίμ, Κυριότητες καὶ Ἐξουσίαι καὶ Χερουβίμ, Ἀγγελοι Ἀρχάγγελοι, Θεὸν δυσωπεῖτε, τῶν Νηστείων τὸν χρόνον διανῦσαι ἡμᾶς, τὸ τούτου εὐαρεστον ποιούντας, ἵνα ὡς δούλοι, εὐαρεστήσαντες δόξης τύχωμεν.

Θεοτοκίον.

Μετὰ Μαρτύρων, μετὰ Προφητῶν, τὴν Τεκοῦσάν σε, μετὰ Ὁσίων πάντων Χριστέ, δυσωποῦσαν πρόσδεξαι αἰεὶ, ὑπὲρ δούλων τῶν παροργισάντων σε, τὸν μόνον φιλάνθρωπον Δεσπότην· ὃν ἐπουράνιαι Τάξεις τρέμουνσι.

Εἰρμός ἄλλος. Τὴν ὑπὲρ φίσιν Μητέρα.

Τὸν γαλήνῳ τῆς Νηστείας, ἐν τῇ τοῦ Πνεύματος αὐρα, ὑπερπεράσαντες πλὴν, πρὸς τὸν λιμένα, τῶν Παθημάτων Χριστοῦ, καταντῆσαι ἐπευξώμεθα.

Τὴν Χαναναίαν ζηλώσας, Ἐλέησόν με βοῶ σοι, Υἱὲ Δαυὶδ ὁ Θεός, καὶ Ἰασαί μου, τὴν ἀσθενοῦσαν ψυχὴν, ὡς ἐκείνης τὸ θυγάτριον.

Δόξα Πατρί.

Τὴν τῆς Θεότητος φύσιν, ἐνιζομένην Μονά-
δα, καὶ χαρακτηῖσι τρισὶ, τρισευσιμέ-
νῃ, Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα
ἀνυμνήσωμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα, τὸν ἀπερίληπτον
Λόγον, καὶ τοῦτον ἄνευ σποράς, σαρκί
τεκοῦσα, ἐκένευσ ἐκτενώς, τοῦ σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ο δικαιοῦσας Τελαίμην, Ἰλασθητί μοι βοῶν-
τα, καί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, ἔλεος ἔσο, ὁ
τῶν ἀπαιντῶν Κριτὴς, συγχωρῶν μοι τὰ ἐγ-
κλήματα.

Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ὑπὲρ φύσιν Μητέρα, καὶ κατὰ φύσιν
Παρθένον, τὴν μόνην ἐν γυναιξὶν εὐλο-
γούμενην, ἁσμασιν αἱ πιστοὶ, καταχρέως με-
γαλύνωμεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν

Ἰδιόμελον, δὲς. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ τοῖς ληξαῖς περιπεσόντι, ὡμοιώθην ἐγώ,
Δέσποτα τῶν ἀπάντων, τοῖς πταίσμασί
μου περιπεσών, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἀνηλεῶς κατε-
τρώθην· ἀλλὰ μὴ ἐγκαταλίπῃς με ἀνιάτρευτον,
ὁ οὐκ ἐκ Σαμαρείας, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀχράντου
Παρθένου παραγενόμενος· Ἰησοῦ τὸ σωτήριον
ὄνομα, ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὶ ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι; Χερουβὶμ; ὅτι
ὑμῖν ἐπανεπαύσατο Χριστός. Σεραφίμ;
ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν. Ἀγγέλους;
τὸ γὰρ σῶμα ἀπεστράφητε. Δυναμίς; ἐνε-
ργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι. Πολλὰ ὑμῶν τὰ ὀνό-
ματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα· πρεσβεύ-
σατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τα οὐράνια ὑμνεῖ σε, κεχαριτωμένη Μητερ
ἀνύμφευτε· καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν τὴν
ἀνεξιχνίασόν σου γέννησιν· Θεοτόκε πρεσβευε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάριον τῆς

Προφητείας. Ἦχος γ'.

Οτι αἱ ἀνομίαι ἡμῶν, ἀντέστησαν ἡμῖν ἁ-
νάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν· σὺ γὰρ εἶ
Πατὴρ ἡμῶν, καὶ ἐκτός σου ἄλλον οὐ γινώ-
σκομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'. Ψαλμός πγ'.

Τὰ Δυσιαστήρια σου Κύριε τῶν δυνάμεων, ὁ
Βασιλεὺς μου καὶ ὁ Θεός μου.

Στίχ. Ὡς ἀγαπῆται τὰ σκηνώματά σου, Κύριε
τῶν δυνάμεων!

Προφητεῖαι Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΑΖ'. 33.

Ταῖδε λέγει Κύριος ἐπὶ βασιλείᾳ Ἀσσυρίων·
Οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν ταύτην, οὐδὲ
μὴ βάλῃ ἐπ' αὐτὴν βέλος, οὐδὲ μὴ ἐπιβάλῃ ἐπ'
αὐτὴν θυρεόν, οὐδὲ μὴ κυκλώσῃ ἐπ' αὐτὴν χά-
ρακα· ἀλλὰ τῇ ὁδῷ, ἣ ἦλθεν, ἐν αὐτῇ ἀποστρα-
φήσεται, καὶ εἰς τὴν πόλιν ταύτην οὐ μὴ εἰσέλ-
θῃ. Ταῖδε λέγει Κύριος· Ὑπερασπικῶ ὑπὲρ τῆς
πόλεως ταύτης τοῦ σῶσαι αὐτὴν δι' ἐμέ, καὶ
διὰ Δαυὶδ τὸν παῖδά μου. Καὶ ἐξῆλθεν Ἄγγελος
Κυρίου, καὶ ἀνείλεν ἐκ τῆς παρεμβολῆς τῶν
Ἀσσυρίων ἑκατὸν ὀγδοηκονταπέντε χιλιάδας·
καὶ ἀναστάντες τὸ πρωῒ, εὗρον πάντα τὰ
σώματα νεκρά. Καὶ ἀπῆλθεν ἀποστραφεὶς
Σεναχηρείμ, βασιλεὺς Ἀσσυρίων, καὶ ὤκησεν
ἐν Νινευί. Καὶ ἐν τῷ αὐτῷ προσκυνεῖν ἐν τῷ
οἴκῳ Νασαραὶχ θεοῦ αὐτοῦ, πάτραρχον αὐτοῦ,
Ἀδραμελὲχ καὶ Σαρασάρ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐπά-
ταξαν αὐτόν μαχαίραις, αὐτοὶ δὲ διεσώθησαν
εἰς Ἀρμενίαν· καὶ ἐβασίλευσεν Ἀσορδάν ὁ υἱὸς
αὐτοῦ, ἀντ' αὐτοῦ. (Κ. φ. ΛΗ'. 1). Ἐγένετο δὲ ἐν
τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμαλακίσθη Ἐζεκίας ὡς
θανάτου· καὶ ἦλθε πρὸς αὐτόν Ἠσαΐας υἱὸς
Ἀμώς, ὁ Προφήτης, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ταῖδε
λέγει Κύριος· Τάξαι περὶ τοῦ οἴκου σου· ἀπο-
σπῆσαι γὰρ σὺ, καὶ οὐ ζήσῃ. Καὶ ἀπέσπρεψεν
Ἐζεκίας τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πρὸς τὸν τοῖχον,
καὶ προσηύξατο πρὸς Κύριον, λέγων· Μνήσθη-
τι Κύριε, ὡς ἐπορεύθην ἐνώπιόν σου μετὰ ἀλη-
θείας, ἐν καρδίᾳ ἀληθινῇ, καὶ τὰ ἀρεστὰ ἐ-
νώπιόν σου ἐποίησα. Καὶ ἔκλαυσεν Ἐζεκίας
κλαυθμῷ μεγάλῳ. Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου
πρὸς Ἠσαΐαν, λέγων· Πορεύθητι, καὶ εἶπον
Ἐζεκία· Ταῖδε λέγει Κύριος ὁ Θεός Δαυὶδ τοῦ
πατρός σου· Ἦκουσα τῆς προσευχῆς σου, καὶ
εἶδον τὰ δάκρυά σου· καὶ ἰδοὺ προστίθωμι
πρὸς τὸν χρόνον σου δεκαπέντε ἔτη· καὶ ἐκ
χειρὸς βασιλέως Ἀσσυρίων ῥύσομαί σε, καὶ τὴν
πόλιν ταύτην· καὶ ὑπερασπικῶ ὑπὲρ τῆς πό-
λεως ταύτης.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'. Ψαλμός πδ'.

Δεῖξον ἡμῖν, Κύριε, τὸ ἔλεός σου.

Στίχ. Ἐδόκησας, Κύριε, τὴν γῆν σου.

Ἰσχος γ'. Σταυροφανὴς Μωϋσῆς.

“Омдону.

Ἦχος β'. Ἡ θεόκλητος Μάρτυς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γενέσθω τὸ Ἀνάγνωσμα.

Кфд. ИГ. -42.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς πς'.

Παροικῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Кец. 1А'. 27.

Ψ ἔδος Κυρίου πηγὴ ζωῆς, ποιεῖ δὲ ἐκκληλί-
ναι ἐκ παγίδος θανάτου. Ἐν πολλῇ ἔ-
δνει, δόξα βασιλείᾳ· ἐν δὲ ἐκλείψει λαοῦ,
συντριβὴ θυναίστου. Μακρόθυμος ἀνὴρ, πολὺς
ἐν φρονήσει· ὁ δὲ ὀλιγόψυχος, ἰσχυρὸς ἄφρων.
Πραϋθύμος ἀνὴρ, καρδίας ἰατρὸς· σῆς δὲ ὁ-
στίων, καρδιά αἰσθητικὴ. Ὁ συκοφαντῶν πᾶ-
νητα, παροξύνει τὸν ποιήσαντα αὐτόν· ὁ δὲ
τιμῶν αὐτόν, ἔλπει πτωχόν. Ἐν κακίᾳ αὐτοῦ
ἀπωσθήσεται ἀσεβής· ὁ δὲ πεποινθὼς ἐπὶ Κύ-
ριον, τῇ ἐαυτοῦ ἐσιότητι δίκαιος. Ἐν καρδίᾳ
ἀγαθῇ ἀνδρὸς ἀναπαύσεται σοφία· ἐν δὲ καρ-
δίᾳ ἀφρόνων οὐ διαγνωσκεται. Δικαιοσύνη
ὑψοῖ ἔθνος· ἐλαττονοῦσι δὲ φυλαῖς ἁμαρτίαι.
Δεκτὸς βασιλεῖ ὑπηρέτης νοήμων, τῇ δὲ ἐαυτοῦ
εὐστροφία ἀφαιρεῖται ἀπειμίαν. (Κρι· ΙΒ· 4). Ὁργὴ
ἀπόλλυσι καὶ φρονίμους· ἀπόκρισις δὲ ὑποπί-
πτουσα ἀποστρέφει θυμὸν· λόγος δὲ λυπηρὸς
ἐγείρει ὀργαίς. Γλώσσα σαφὴν καλὰ ἐπίστα-
ται· στόμα δὲ ἀφρόνων ἀναγγέλλει κακὰ. Ἐν
πανκί τόπῳ ὀφθαλμοὶ Κυρίου σκοπεῖουσιν
κακοὺς τε καὶ ἀγαθοὺς. Ἰασις γλώσσης, δέν-
δρον ζωῆς· ὁ δὲ συντηρῶν αὐτήν, πλησθήσε-
ται πνεύματος.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος βαρὺς.

Ος ὁ περιπεσὼν εἰς τοὺς λησταίς, καὶ τετραυματισμένος, οὕτω καὶ γὼ περιάπεσον, ἐξ ἐμῶν αἱμαρτιῶν, καὶ τετραυματισμένη, ὑπάρχει μου ἡ ψυχὴ· πρὸς τίνα καταφύγω, τοῦ θεραπευθῆναι, εἰ μὴ πρὸς σὲ τὸν ἰατρὸν ψυχῶν τε καὶ σωμάτων; Ἐπίχει ἐπ' ἐμὶ ὁ Θεός, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον Ἰδιόμελον.

Στίχ. Πρὸς σε ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἦχος δ'.

Αποσφαλέντες ἐκ παραβάσεως τῆς πρώτης, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς καὶ ἀπολαύσεως, κατήχθημεν εἰς ἀτιμωτάτην ζωὴν· τῶν ἀρετῶν γὰρ τὴν πρέπουσαν, ἐπαινετὴν διαγωγὴν, ἐκδιθέντες τοῖς πταίσμασιν, ὡς λησταῖς περιπέσομεν· ἡμιθανεῖς δὲ τυγχάνομεν, ἐξαμαρτήσαντες τῶν σωτηρίων σου διδαγμάτων. Ἀλλὰ σὲ ἱκετεύομεν, τὸν ἐκ Μαρίας ἐπιφανέντα, καὶ ἀπαθῶς πάθεσι, προσομιλήσαντα Δεσπότην· Καταΐδησον ἡμῶν, τοὺς ἐκ τῆς αἱμαρτίας ἐπιγενομένους μώλωπας, καὶ τὸν ἀνείκαστόν σου οἶκτον ἐπίχειον ἡμῖν, τὴν σὴν θεραπευτικὴν ἐπιμέλειαν, ὡς φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο τῶν ἀγίων Μαρτύρων, δεξαίμενος τὴν ὑπομονὴν, καὶ παρ' ἡμῶν δέχου τὴν ὑμνωδίαν Φιλάνθρωπε, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξαζώμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὁρθρον.

Τὰ τοῦ Ἦχου Τριωδικὰ· καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολ. Καθίσματα Κατανυκτικὰ μετὰ τοῦ Θεοτοκίου, τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογ. τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Ζήσει πίστεως δι' ἐγκρατείας, πάθη φλέξωμεν τῆς ἀκρασίας, καὶ τὸν κρυμὸν τῆς αἱμαρτίας ἐκφύγωμεν, καὶ τῶν δακρύων κρουνοῖς κατασβέσωμεν, τὴν αἰωνίζουσαν φλόγα κραινάζοντες· Ὑπεράγαθε, ἡμάρτομέν σοι, ἰλασθήτι, καὶ δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Θεῖα γέγονας σπηλὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάντα γνη, Παρθενομῆτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ χοῦν γεγόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκαθάρον, πρεσβείαις σου, τοῖς ἐνθέοις ναίμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογίαν ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος β'. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Υπερδεδοξασμένη ἡ χάρις, τῆς πανσέπτου Νηστείας· δι' αὐτῆς Ἡλιοῦ ὁ Προφήτης, εὐρίσκει ἄρμα πύρινον, καὶ Μωϋσῆς πλάκας δέχεται· Δανιὴλ τεθαυμάστωται· Ἐλισσαῖος νεκρὸν ἠγειρεν· οἱ Παῖδες τὸ πῦρ κατέσβησαν, καὶ πᾶς τις Θεῷ οἰκείωται. Αὐτῇ ἐντρυφῶντες βοήσωμεν· Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός. Τὴν ἄχραντον.

Τὴν ἄμαχον πρεσβείαν σου, κεκτημένος ἐν δεινοῖς, λυτῶμαι τῶν θλιβόντων με, παρ' ἐλπίδα θαυμαστῶς, ὦ Μήτηρ Θεοῦ· προφθάνεις γὰρ πάντοτε, τοῖς αἰτούσί σε πιστῶς, καὶ λύεις συνεχόμενα πειρατήρια ἐχθρῶν· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Δέξαι Δέσποινα βραχεία χαριστήρια, ἀνθ' ὧν ὑπάρχεις μοι, ἐν πᾶσι βοήθεια.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ Τριωδία εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολογεῖται καὶ ἡ β'. Τριωδία.

Τριωδικόν, ποιῆμα Ἰωσήφ.

Ἔκθ' β'. Ἦχος γ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Π**ρόσεχε γῇ καὶ Οὐρανῇ, καὶ ἐνωτίζε τὰ ῥήματά μου· λαλήσω γὰρ τοῖς ἐν γῇ, • Θεοῦ θαυμάσια.

Αδιαλείπτοις προσευχαῖς, καὶ ἐγκρατεῖα καὶ θεωρίᾳ, πτερώσωμεν ταῖς ψυχαῖς, πρὸς θεῖον ἔρωτα.

Τῆς ἀκρασίας τὸν κρυμὸν, διακφυγόντες θαλφθῶμεν πάντες, τῆς ἐγκρατείας φωτὶ, καὶ θεῷ Πνεύματι.

Αλατὶ θείων ἀρετῶν, τὴν σπηεδόνα τῆς αἱμαρτίας, ἀποβαλοῦσα ψυχὴ, Θεῷ κολληθήτι.

Θεοτοκίον.

Επανεπαύσατο Χριστὸς, ἐν σῇ τῇ μόνη εὐλογημένη, καὶ σάρκα τὴν ἑαυτοῦ, ἐκ σοῦ ἐφόρεσεν.

Ἔτερον, ποιῆμα Θεοδώρου.

Ἦχος β'. Προσέχετε λαοί.

Νηστείαν καθαρεῖν, εὐχαῖς δακρυα, μελίτην τῶν θείων, καὶ πᾶσαν ἄλλην, ἀρετὴν

συμποριζόμενοι, τῷ Δεσπότη Θεῷ καὶ νῦν προσοίσωμεν.

Π Εὐα ἀλωτῇ, καρποῦ γέγονε· ψυχὴ μου, βλέπε σύ μὴ δελεάζου, εἰ προσβάλλει σοι ὁ ὄφις ποτὲ, συμβουλευὼν φαγεῖν σε ἡδονῆς τοὺς καρπούς.

Δόξα.

Τὰ τρία τῆς μιᾶς, μορφῆς πρόσωπα δοξάζω, Πατέρα Υἱὸν καὶ Πνεῦμα· ἐν τῷ κράτος τῆς Θεότητος, βασιλείαν ἀπάντων καὶ λαμπρότητα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο τόκος σου Ἀγνή, φρικτὸς πέφυκε· Θεὸς γὰρ ὑπάρχει ἐνανθρωπήσας, ὁ ἀνάρχως ἐκ Πατρὸς γεννηθεὶς, καὶ ἐκ σοῦ ἐπ' ἐσχάτων πλὴν ἀνδρὸς κυηθεὶς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Α ἰμώρρουν ἐπαφῇ, τοῦ κρασπεδου σου, ἰάσω Χριστέ μου· καὶ ἐν πίστει, τοῦ ἐλέους σου ἀπτόμενον, ὑγιῇ ἐκ παθῶν ἀποκατάστησον.

Ὁ Εἰρμός.

- **Π**ροσέχετε λαοί, τὰ τεράστια τῶν ἔργων,
- τῆς Δείας μου δυναστείας, καὶ ἐν τούτῳ ἐπιγνώσεσθε, ὅτι μόνος ἐγώ εἰμι Θεὸς τοῦ παντός.

Ῥδὴ ἡ. Τὸν ὑπ' Ἀγγέλων ἀσιγήτως.

Εν ἀποκρύφῳ ἐνεδρεῦν, καθ' ἡμέραν ὁ παμπόνηρος, ἐπιζητεῖ με συλλαβεῖν, καὶ κατὰ βρωμα ποτίσασθαι· αὐτοῦ με τῆς κακίας, ῥύσαι Σωτὴρ, ὁ σώσας τὸν Ἰωαννὲν ἐκ τοῦ κήτους.

Δ αὶ νηστείας καθαιράμενοι, ἀρετῶν ὄρει προσέλθωμεν, καὶ ἀκουσώμεθα τρανώς, τί λαλήσει ἐν ἡμῖν ὁ Θεός· λαλήσει γὰρ εἰρήνην, καὶ φωτισμόν, καὶ ἱάσιν ψυχικῶν συντριμμαίων.

Α μαρτημάτων ἀμαυρότητι, καθ' ἐκαστην ἐκτυφλούμενος, ἀδυνατῶ κατανοεῖν, τὰ θαυμασία σου Κύριε· διό μου τῆς καρδίας, τοὺς ὀφθαλμούς, διάνοιξον Ἰησοῦ φωτοδότα.

Θεοτοκίον.

Τῶν οἰκτιρμῶν σου ταῖς ῥανίαι, Ἀειπαύρθε· νε ἀκόλυντε, τοὺς μολυσμούς τοὺς ἐμπαθεῖς, τῆς καρδίας μου ἀπόπλυνον, δακρύων ὀχετοὺς μοι, παρεκτικούς, καθάρσεως ψυχικῆς δωραμένη.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν πάλαι δροσίσαντα.

Τὸ πῦρ αὐθροισθήσεται, καὶ ὁ σκῶληξ φησὶν οὐ τελευταῖα. Φοβοῦ τὴν ἀπειλήσιν, ὦ ψυχὴ μου, θεραπεύουσα Χριστόν, ἵνα εὕρῃς ἀπόλαυσιν, ἐνθα πάντων τῶν εὐφραινομένων, ἐστὶν ἡ κατοικία.

Τῇ καύσει πυρέττουσαν, τὴν ψυχὴν μου τῶν ἐπιθυμιῶν, ἀνάστησον δέσμαι, δι' ἀφῆς σου, ὡς τὴν τοῦ Πέτρου πενθεράν· ἵνα εὕρῃ δουλεῦσαί σοι, εὐαρέστως ἀνθομολογοῦσα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Α ἴδιον ἀναρχον, τὸν Πατέρα ὑμνήσωμεν πιστοί, Υἱὸν δὲ συνἀναρχον, καὶ τὸ Πνεῦμα, συνεκλάμψαν ἐκ Πατρὸς, ὁμοούσια πρόσωπα, μιᾶς ὄντα τῆς παντοδυναμίου, ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μ αρία θεόκλητε, ἱλαστήριον ὄντως τῶν πιστῶν· ἐκ σοῦ γὰρ ἡ ἄφεσις, παροχεύεται, τοῖς πᾶσι δαψιλῶς· τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, μὴ ἐλλίπης εὐμενιζομένη ὑπὲρ τῶν σε ὑμνούντων.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὰ ὦτα διάνοιξον, τῆς ψυχῆς μου κωφεύοντα Χριστέ, καὶ γλῶσσάν μου τράνωσον, ὡς τοῦ πάλαι μογγιλάλου καὶ κωφοῦ, ἵνα ἐνωτιζόμενος τῶν φωνῶν σου, ψάλλω, καὶ τῇ γλώττῃ, αἰνῶ σε εἰς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

- **Τ**ὸν πάλαι δροσίσαντα, τῶν Ἑβραίων τῆς
- Παῖδας ἐν φλογί, καὶ φλέξαντα Κύριον,
- τοὺς Χαλδαίους παραδόξως ἐν αὐτῇ, ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· Εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε,
- εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Σε τὴν ἀκατάφλεκτον.

Φ λόγα τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου, κατὰ νοῦν κεκτημένοι, θερμοτάτῳ λογισμῷ τῆς μετανοίας, τῷ πυρὶ νῦν προσέλθωμεν, πάθη φλογίζοντες.

Σ τόματος νηστεύοντος πάλαι, πυρακτούμενος λόγος, ἐξελθὼν ζηλωτικῶς, κλονεῖ σοιχεῖα· τοῦτον ζήλου ψυχὴ, καὶ καλῶς πολιτεύθητι.

Β ἤμα τὸ φρικτὸν ἐννοοῦσα, παναθλία ψυχὴ μου, ταῖς πορείας σου αἰεὶ, πρὸς θαλημάτων ἀποπλήρωσιν, τοῦ Λυτρωτοῦ διευτρέπιζε.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἐσκοτισμένην ψυχὴν μου, ἡδονῶν ἀμαυρώσει, φωταγωγήσον Ἀγνή, ἡ φῶς τεκοῦσα, ἵνα φόβῳ καὶ πίστει, αἰεὶ μεγαλύνω σε.

Ἄλλος. Τὴν ὑπερφυῶς σαρκί.

Μ ἔλος πᾶν ἡμῶν σαρκὸς, παραστήσωμεν Χριστῷ, ὅπλα δικαιοσύνης, χεῖρας φησὶν αἰρόντες ὀσίαν, χωρὶς ὀργῆς, καὶ τῶν διαλογισμῶν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος βαρύς.

Ος ὁ περιπεσὼν εἰς τοὺς λησταῖς, καὶ τετραυματισμένος, οὕτω καὶ γὰρ περιέπεσον, ἐξ ἐμῶν αἱμαρτιῶν, καὶ τετραυματισμένη, ὑπάρχει μου ἡ ψυχὴ· πρὸς τίνα καταφύγω, τοῦ θεραπευθῆναι, εἰ μὴ πρὸς σὲ τὸν ἰατρὸν ψυχῶν τε καὶ σωμάτων; Ἐπίχεε ἐπ' ἐμὲ ὁ Θεός, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον Ἰδιόμελον.

Στίχ. Πρὸς σε ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἦχος δ'.

Αποσφαλέντες ἐκ παραβάσεως τῆς πρώτης, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς καὶ ἀπολαύσεως, κατήχθημεν εἰς ἀτιμωτάτην ζωὴν· τῶν ἀρετῶν γὰρ τὴν πρέπουσαν, ἐπαινετὴν διαγωγὴν, ἐκδυθέντες τοῖς πταίσμασιν, ὡς λησταῖς περιέπεσομεν· ἡμιθανεῖς δὲ τυγχάνομεν, ἐξαμαρτήσαντες τῶν σωτηρίων σου διδαγμάτων. Ἀλλὰ σὲ ἱκετεύομεν, τὸν ἐκ Μαρίας ἐπιφανέντα, καὶ ἀπαθῶς πάθεσι, προσομιλήσαντα Δεσπότην· Καταδῆσον ἡμῶν, τοὺς ἐκ τῆς αἱμαρτίας ἐπιγενομένους μώλωπας, καὶ τὸν ἀνείκαστόν σου ὀϊκτον ἐπίχεον ἡμῖν, τὴν σὴν θεραπευτικὴν ἐπιμελίαν, ὡς φιλάνθρωπος.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο τῶν ἀγίων Μαρτύρων, δεξαίμενος τὴν ὑπομονὴν, καὶ παρ' ἡμῶν δέχου τὴν ὑμνωδίαν Φιλάνθρωπε, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῇ Τρίτῃ τῆς Ἑβδομάδος.

Εἰς τὸν Ὁρόρον.

Τὰ τοῦ Ἦχου Τριαδικὰ· καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολ. Καθίσματα Κατανυκτικὰ μετὰ τοῦ Θεοτοκίου, τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Μετὰ δὲ τὴν β' Στιχολογ. τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Ζήσει πίστεως δι' ἐγκρατείας, πάθη φλέξωμεν τῆς ἀκρασίας, καὶ τὸν κρυμὸν τῆς αἱμαρτίας ἐκφύγωμεν, καὶ τῶν δακρύων κρουνοῖς κατασβέσωμεν, τὴν αἰωνίζουσαν φλόγα κραιογίζοντες· Ὑπεράγαθε, ἡμάρτομέν σοι, ἰλαίσθητι, καὶ δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος,

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Θεῖα γέγονας σκηπὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάντα γνη, Παρθενομῆτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ χοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβείαις σου, τοῖς ἐνθέοις ναίμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογίαν ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος β'. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Υπερδεδοξασμένη ἡ χάρις, τῆς πανσέπτου Νηστείας· δι' αὐτῆς Ἡλιοῦ ὁ Προφήτης, εὐρίσκει ἄρμα πύρινον, καὶ Μωϋσῆς πλάκας δέχεται· Δανιὴλ θαυμάσιωται· Ἐλισσαῖος νεκρὸν ἤγειρεν· οἱ Παῖδες τὸ πῦρ κατέσβεσαν, καὶ πᾶς τις Θεῷ οἰκείωται. Αὐτῇ ἐντρυφῶντες βοήσωμεν· Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός. Τὴν ἄχραντον.

Τὴν ἄμαχον πρεσβείαν σου, κεκτημένος ἐν δεινοῖς, λυτῶμαι τῶν θλιβόντων με, παρ' ἐλπίδα θαυμαστῶς, ὦ Μήτηρ Θεοῦ· προφθάνεις γὰρ πάντοτε, τοῖς αἰτούσί σε πιστῶς, καὶ λύσεις συνεχόμενα πειρατήρια ἐχθρῶν· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Δέξαι Δέσποινα βραχέα χαριστήρια, ἀνθ' ὧν ὑπάρχεις μοι, ἐν πᾶσι βοήθεια.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ Τριώδια εἰς τὴν τῷ ξὺν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολογεῖται καὶ ἡ β'. Ὡδή.

Τριώδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή β'. Ἦχος γ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Π**ρόσεχε γῇ καὶ Οὐρανῇ, καὶ ἐνωτίζε τὰ ῥήματά μου· λαλήσω γὰρ τοῖς ἐν γῇ, Θεοῦ θαυμάσια.

Αδιαλείπτοις προσευχαῖς, καὶ ἐγκρατεῖα καὶ θεωρίᾳ, πτερώσωμεν ταῖς ψυχαῖς, πρὸς Δεῖον ἔρωτα.

Τῆς ἀκρασίας τὸν κρυμὸν, διακφυγόντες θαλφθῶμεν πάντες, τῆς ἐγκρατείας φωτὶ, καὶ Δεῖῳ Πνεύματι.

Αλατι Δείων ἀρετῶν, τὴν σπηεδόνα τῆς αἱμαρτίας, ἀποβαλοῦσα ψυχὴ, Θεῷ κολλήθητι.

Θεοτοκίον.

Επανεπαύσατο Χριστὸς, ἐν σῇ τῇ μόνη εὐλογημένη, καὶ σὰρκα τὴν ἑαυτοῦ, ἐκ σοῦ ἐφόρεσεν.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος β'. Προσεχετε λαοί.

Νηστείαν καθαρὰν, εὐχὰς δάκρυα, μελέτην τῶν Δείων, καὶ πᾶσαν ἄλλην, αἵρεσιν

συμποριζόμενοι, τῷ Δεσπότη Θεῷ καὶ νῦν προσοίσωμεν.

Εὐα ἀλωτῇ, καρποῦ γέγονε· ψυχὴ μου, βλέπε σὺ μὴ δελεάζου, εἰ προσβάλλει σοὶ ὁ ὄφις ποτὲ, συμβουλευόν φαγεῖν σε ἡδονῆς τοὺς καρπούς.

Δόξα.

Τὰ τρία τῆς μιᾶς, μορφῆς πρόσωπα δοξάζω, Πατέρα Υἱὸν καὶ Πνεῦμα· ἐν τῷ κράτος τῆς Θεότητος, βασιλείαν ἀπάντων καὶ λαμπρότητα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο τόκος σου Ἀγνή, φρικτὸς πέφυκε· Θεὸς γάρ ὑπάρχει ἐνανθρωπήσας, ὁ ἀνάρχως ἐκ Πατρὸς γεννηθεὶς, καὶ ἐκ σοῦ ἐπ' ἐσχάτων πλὴν ἀνδρὸς κυθεὶς.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Αἰμόρρουν ἐπαφῇ, τοῦ κρασπεῖδου σου, ἰάσω Χριστέ μου· καὶ ἐν πίστει, τοῦ ἐλέους σου ἀπτόμενον, ὑγιῇ ἐκ παθῶν ἀποκατάσῃσιν.

Ὁ Εἰρμός.

- **Π**ροσέχετε λαοί, τὰ τεράστια τῶν ἔργων,
- τῆς Δείας μου δυναστείας, καὶ ἐν τούτῳ ἐπιγνώσεσθε, ὅτι μόνος ἐγώ εἰμι Θεὸς τοῦ παντός.

Ἐδὴ ἡ. Τὸν ὑπ' Ἀγγέλων ἀσιγήτως.

Εν ἀποκρύφῳ ἐνεδρεύων, καθ' ἡμέραν ὁ παμπόνηρος, ἐπιζητεῖ με συλλαβεῖν, καὶ καταβρῶμα ποιήσασθαι· αὐτοῦ με τῆς κακίας, ρύσαι Σωτὴρ, ὁ σῶσας τὸν Ἰωάνν ἐκ τοῦ κήτους.

Διὰ νηρείας καθαιράμενοι, ἀρετῶν ὄρει προσέλθωμεν, καὶ ἀκουσώμεθα τρανώς, τί λαλήσει ἐν ἡμῖν ὁ Θεός· λαλήσει γάρ εἰρήνην, καὶ φωτισμόν, καὶ ἴασιν ψυχικῶν συντριμμαίων.

Αμαρτημάτων ἀμαυρότητι, καθ' ἐκάστην ἐκτυφλούμενος, ἀδυνατῶ κατανοεῖν, τὰ θαυμασία σου Κύριε· διό μου τῆς καρδίας, τοὺς ὀφθαλμούς, διάνοιξον Ἰησοῦ φωτοδότα.

Θεοτοκίον.

Τῶν οἰκτιρμῶν σου ταῖς ῥανίαις, Ἀειπαύρθε· νε ἀμολυντε, τοὺς μολυσμοὺς τοὺς ἔμπα· θεῖς, τῆς καρδίας μου ἀπόπλυνον, δακρύων ὀχετοὺς μοι, παρεκτικούς, καθάρσεως ψυχικῆς δωροδόγη.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν παλαι δροσίσαντα.

Τὸ πῦρ αὐθροισθήσεται, καὶ ὁ σκώληξ φησὶν οὐ τελευτᾷ. Φοβοῦ τὴν ἀπειλήσιν, ὦ ψυχὴ μου, θεραπεύουσα Χριστόν, ἵνα εὐρῆς ἀπόλαυσιν, ἐνθα πάντων τῶν εὐφραινομένων, ἐστὶν ἡ κατοικία.

Τῇ καύσει πυρέττουσαν, τὴν ψυχὴν μου τῶν ἐπιθυμιῶν, ἀνάστησον δέομαι, δι' ἀφῆς σου, ὡς τὴν τοῦ Πέτρου πενθεράν· ἵνα εὐρῇ δουλεῦσαί σοι, εὐαρέστως ἀνθομολογοῦσα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Αἰδίον ἀναρχόν, τὸν Πατέρα ὑμνήσωμεν· πιστοί, Υἱὸν δὲ συνἀναρχόν, καὶ τὸ Πνεῦμα, συνεκλάμψαν ἐκ Πατρὸς, ὁμοούσια πρόσωπα, μιᾶς ὄντα τῆς παντοδυναμίου, ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία θεόκλητε, ἱλαστήριον ὄντως τῶν πειστών· ἐκ σοῦ γάρ ἡ ἄφεςις, παροχεύεται, τοῖς πᾶσι δαψιλῶς· τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, μὴ ἐλλίπης εὐμενιζομένη ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Τὰ ὧτα διάνοιξον, τῆς ψυχῆς μου κωφεύοντα Χριστέ, καὶ γλῶσσάν μου τράνωσον, ὡς τοῦ παλαι μογγιλάλου καὶ κωφοῦ, ἵνα ἐνωτιζόμενος τῶν φωνῶν σου, ψάλλω, καὶ τῇ γλώττῃ, αἰνῶ σε εἰς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

- **Τ**ὸν παλαι δροσίσαντα, τῶν Ἑβραίων τῆς
- Παῖδας ἐν φλογί, καὶ φλέξαντα Κύριον,
- τοὺς Χαλδαίους παραδόξως ἐν αὐτῇ, ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· Εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε,
- εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐδὴ θ'. Σε τὴν ἀκατάφλεκτον.

Φλόγα τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου, κατὰ νοῦν κεκτημένοι, θερμοτάτῳ λογισμῷ τῆς μετανοίας, τῷ πυρὶ νῦν προσέλθωμεν, παῖθη φλογίζοντες.

Στόματος νηστεύοντος παλαι, πυρακτούμενος λόγος, ἐξελθὼν ζηλωτικῶς, κλονεῖ σοιχεῖα· τοῦτον ζήλου ψυχὴ, καὶ καλῶς πολιτεύθητι.

Βῆμα τὸ φρικτὸν ἐννοοῦσα, παναθλία ψυχὴ μου, ταῖς πορείας σου αἰεὶ, πρὸς θελημάτων ἀποπλήρωσιν, τοῦ Λυτρωτοῦ διευτρέπιζε.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἐσκοτισμένην ψυχὴν μου, ἡδονῶν ἀμαυρώσει, φωταγωγήσιν Ἀγνή, ἡ φῶς τεκοῦσα, ἵνα φόβῳ καὶ πίστει, αἰεὶ μεγαλύνω σε.

Ἄλλος. Τὴν ὑπερφυῶς σαρκί.

Μέλος πᾶν ἡμῶν σαρκὸς, παραστήσωμεν Χριστῷ, ὅπλα δικαιοσύνης, χεῖρας φησὶν αἵροντες ὀσίως, χωρὶς ὀργῆς, καὶ τῶν διαλογισμῶν.

ὁ ποτὲ τοῖς Μαθηταῖς, ἐν τῷ πλοίῳ ἐπι-
στάς, κατέπαυσας Χριστέ μου, μαινομέ-
νην θάλασσαν· καὶ μοῦ τοῖς τρικυμίας, κόπασ-
σον τῶν λογισμῶν.

Δόξα.

Μίαν φύσιν προσκυνῶ, τρία πρόσωπα ὑ-
μνῶ, ἓνα Θεὸν τῶν ὅλων, τὸν Πατέρα
καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὴν αἰδίου
ἀρχήν.

Καὶ νῦν. Θεοῦ κίον.

Π· Ἀγνή παιδοποιεῖς, ἡ Παρθένας γαλου-
χεῖς· πῶς ἐνταυτῷ τὰ δύο, παρθεναυεῖς
τίκτουςα; Θεός ἐστιν ὁ δρᾶσας, μὴ ἐκζητεῖ
μοι τὸ, Πῶς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι .

Εἵ' ἀληστεῖάς με παθῶν, μινθύντα τὴν ψυ-
χὴν, θειάπευσον Χριστέ μου, χέων σου
τὸ ἔλεος, ὡς τὸν περιπεσόντα, ὑπὸ χεῖρας τῶν
ληστών.

Ὁ Εἶρμός.

• **Τ**ὴν ὑπερφυῶς σαρκί, συλλαβοῦσαν ἐν
 • γαστρί, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προεκ-
 • λάμψαντα Δόγον, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις, με-
 • γαλύνωμεν πιστοί.

Τὸ φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἑχθροῦ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν

Ἰδιόμελον, δῖς. Ἦχος βαρύς.

Τὴν τετραυματισμένην μου ψυχὴν, καὶ τεταπεινωμένην, ἐπίσκεψαι Κύριε, ἰατρὲ τῶν νοσούντων, καὶ τῶν ἀπὴλπισμένων λιμὴν ἀχείμασε· σὺ γὰρ εἶ ὁ ἐλθὼν Λυτρωτὴς τοῦ Κόσμου, ἐγείραι ἐκ φθορᾶς τὸν παραπεσόντα· καὶ μέ προσπίπτοντα ἀνάστησον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Εν μέσω τοῦ σταδίου τῶν παρανόμων, ἀ-
γαλλόμενοι ἀνεβῶν, αἱ Ἀθλοφόροι· Κύ-
ριε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ἰ' μνοῦμέν σε πανάχραντε Θεοτόκε, καὶ δο-
ξάζομεν, ὃν ἐκύησας Θεὸν Λόγον, κη-
ρῶντες· Δόξα σοι.

Εἰς τὴν Τριθέκην, Τροπᾶριον τῆς Προφητείας.

Ἡγος γ.

ἂν τὴν ἡμέραν ἡμεῶν ὁ Θεὸς Ἰακώβ καὶ ὑπερ-
 ασπιστὴς ἐστίν, ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον, Ἦχος πλ. β'. Ψαλμός πζ

ἡ τωχὸς ἐγὼ εἰμι, καὶ ἐν κόποις ἐκ νεότη-
τος μου.

Στίχ. Κύριε ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας
ἐκέντραξα.

Προσφιλές Ἦσάου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ν°. 18.

Τὰδε λέγει Κύριος· Τίτι ὁμοιώσατε τὸν Κύριον; καὶ τίτι ὁμοιώματι ὁμοιώσατε αὐτόν; μὴ εἰκόνα ἐποίησε τέκτων, ἢ χρυσοχόος χωνεύσας χρυσίσι, περιεχρύσωσεν αὐτάν; ὁμοίωμα κατεσκεύασεν αὐτόν; Ἐύλην γὰρ ἀσπτον ἐκλέγεται τέκτων, καὶ σοφῶς ζητεῖ, πῶς στήσῃ εἰκόνα αὐτῷ, καὶ ἵνα μὴ σαλευῇται. Οὐκ γνώσεσθε; οὐκ ἀκούσεσθε; οὐκ ἀνηγγελη ἐξ ἀρχῆς ὑμῖν; οὐκ ἔγνωτε τὰ θεμέλια τῆς γῆς; Ὁ κατέχων τὸν γῦρον τῆς γῆς, καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ, ὡς ἀκρίδες· ὁ στήσας ὡς καμάραν τὸν Οὐρανόν, καὶ διατείνας ὡς σκηνην πατοικεῖν· ὁ διδοὺς ἄρχοντας ὡς οὐδὲν ἄρχειν, τὴν δὲ γῆν ὡς οὐδὲν ἐποίησεν. Οὐ γὰρ μὴ φυτεύσωσιν, οὐδὲ μὴ σπείρωσιν, οὐδὲ μὴ ρίζωθῇ εἰς τὴν γῆν ἢ ρίζα αὐτῶν. Ἐπευσθ ἐπ' αὐτοὺς, καὶ ἐξηράνθησαν, καὶ καταιγὶς ὡς φρύγανα λήφεται αὐτοὺς. Νῦν οὖν τίτι με ὁμοιώσατε, καὶ ὑψωθήσομαι; Εἶπεν ὁ Ἅγιος· Ἀναβλέψατε εἰς τὸ ὕψος τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν, καὶ ἴδτε τίς κατέδειξε ταῦτα πάντα· ὁ ἐκφέρων κατ' ἀριθμὸν τὸν κόσμον αὐτοῦ· πάντας ἐπ' ὀνόματι καλεῖσει ἀπὸ πολλῆς δόξης, καὶ ἐν πρᾶτει ἰσχύος αὐτοῦ· οὐδέν τε ἔλαθε. Μὴ γὰρ εἶπεν Ἰακωβ, καὶ τί ἐλάλησας Ἰσραὴλ; Ἀπεκρύβη ἡ ὁδός μου ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ Θεός μου τὴν κρίσιν μου ἀφείλε, καὶ ἀπέστη. Καὶ νῦν ἔκ ἔγνως, εἰ μὴ ἤκουσας. Θεὸς αἰώνιος, Θεὸς ὁ κατασμευάσας τὰ ἄκρα τῆς γῆς· οὐ πεννάσει, οὐδὲ κοπιάσει, οὐδὲ ἔστιν ἐξεύρεσις τῆς φρονήσεως αὐτοῦ, διδοὺς τοῖς πεινώσιν ἰσχύν, καὶ τοῖς μὴ ὀδυνωμένοις λύπην. Πεινάσουσι γὰρ νεώτεροι, καὶ κοπιάσουσι νεανίσκοι, καὶ ἐκλεκτοὶ ἀνίσχυες ἔσονται. Οἱ δὲ ὑπομένοντες τὸν Θεόν, ἀλλάξουσιν ἰσχύν.

Εὐαγγελιστὴς Προκείμενον· Ἦχος πλ. β'.
Ἀποστόλος Παύλος πρὸς Ρωμαίους.
 Εὐομολογήσονται οἱ Οὐρανοὶ τὰ μεγαλεία
 σου.

Στίχ. Τα ὅλη σου, Κύρια, εἰς τὸν αἰῶνα ᾧ
σου αἰσθάνομαι τὴν χάριν σου, Κύρια, ὡς τὸν αἰῶνα ᾧ

200.000.000 VNĐ (Hai trăm triệu VNĐ)

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ε. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Ἀντί τῶν, Πρὸς Κύριον, στιχολογοῦμεν τὸ ἐν-
διάτακτον Κάθισμα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Εἰς δὲ τὸ,
Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5. καὶ ψάλλο-
μεν τοῦ Τριψύτου γ. καὶ τοῦ Μηναίου γ.

Στιχηρὰ Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ψχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Πρώμα τὴν ἀγάπην ποιούμενοι, ἐγκρατεῖα
τῶν παθῶν, κατακρατήσωμεν πιστοὶ, καὶ
Θεῷ τῷ δι' ἡμᾶς, ἀνυψωθέντι ἐν Σταυρῷ, καὶ
λόγῃ, κεντηθέντι τὴν πλευράν, βιώσαι, εὐα-
ρέστως ἐπειχθείημεν, ἵνα τρυφῇς ἀπολαύσω-
μεν, αἰωνιζούσης καὶ κρείττονος, δοξαζόντες,
τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εὐλῶ παλαι θάνατον, εὖρομεν, νῦν δὲ πάλιν
τὴν ζωὴν, διὰ τοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ.
τῶν παθῶν οὖν τὰς ὁρμαῖς, ἀπονεκρώσωμεν
πιστοὶ· καὶ φθάσαι, τὴν σωτήριον Ἀνάστασιν,
τὸν πάντων, Εὐεργέτην δυσωπήσωμεν, πράξεις
θείαις λαμπόμενοι, καὶ ἀρεταῖς καλλυνόμενοι,
δοξαζόντες, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ψχος β'. Τῶν ὑπὲρ νοῦν ἀγαθῶν.

Ὁν ζωηφόρον Σταυρὸν, αἰνοῦμέν σου Κύριε,
καὶ τὰ καθ' ἡμᾶς ἱερά, τῆς σαρκὸς σου
παθήματα, τὴν λόγχην τε τὴν σφαγὴν, τοὺς
γέλωτας τοὺς ἐμπτυσμοὺς, τὰ ῥαπίσματα καὶ
τὰ κολαφίσματα, σὺν τῇ πορφύρᾳ, καὶ τὸ
στέφος τὸ ἀκανθόπλεκτον· ἐν οἷς ἐκ τῆς κα-
τάραις πάντα, ἐκλυτρωσάμενος ἔσωσας ἡμᾶς.
Διὸ δυσωποῦμέν σε· Τῶν Νηστεῶν τὸν χρό-
νον, εἰρηνικῶς τελέσαι παράσχου ἡμῖν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρης. Προκείμενον. Ψχος δ'. Ψαλμὸς πδ'.
Κύριε, καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῖν.

Στίχ. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ
ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΕ'. 1.

Εγένετο ῥῆμα Κυρίου πρὸς Ἀβραμ ἐν ὁρά-
ματι τῆς νυκτός, λέγων· Μὴ φοβοῦ Ἀ-
βραμ· ἐγὼ ὑπερασπίζω σου· ὁ μισθός σου πολ-
ὺς ἐστὶ σφόδρα. Λέγει δὲ Ἀβραμ· Δέσποτα
Κύριε, τί μοι δώσεις; ἐγὼ δὲ ἀπολύομαι ἄτε-
κνος· ὁ δὲ υἱὸς Μασέχ τῆς οἰκογενεῦς μου, οὗ-
τος Δαμασκὸς Ἐλαίερ. Καὶ εἶπεν Ἀβραμ·

Ἐπειδὴ ἐμοὶ οὐκ ἔδωκας σπέρμα, ὁ δὲ οἰκο-
γενής μου κληρονομήσει με. Καὶ εὐθὺς φωνή
Κυρίου ἐγένετο πρὸς αὐτόν, λέγουσα· Οὐ κλη-
ρονομήσει σε οὗτος, ἀλλ' ὅς ἐξελεύσεται ἐκ σοῦ,
οὗτος κληρονομήσει σε. Ἐξήγαγε δὲ αὐτόν ἔ-
ξω, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀνάβλεψον εἰς τὸν Οὐ-
ρανόν, καὶ ἀρίθμησον τοὺς ἀστέρας, εἰ δυνήσῃ
ἐξαριθμῆσαι αὐτούς· καὶ εἶπεν· Οὕτως ἔσται
τὸ σπέρμα σου. Καὶ ἐπίστευσεν Ἀβραμ τῷ
Θεῷ· καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην. Εἶ-
πε δὲ πρὸς αὐτόν· Ἐγὼ ὁ Θεός, ὁ ἐξαγαγὼν
σε ἐκ χώρας Χαλδαίων, ὥστε δοῦναί σοι τὴν
γῆν ταύτην κληρονομήσαι. Εἶπε δὲ· Δέσποτα
Κύριε, κατὰ τί γνώσομαι, ὅτι κληρονομήσω αὐ-
τήν; Εἶπε δὲ αὐτῷ· Λάβε μοι δάμαλιν τριετί-
ζουσας, καὶ αἶγα τριετίζουσας, καὶ κριὸν τριε-
τίζοντα, καὶ τρυγόνα, καὶ περιστερὰν. Ἐλαβε
δὲ αὐτῷ πάντα ταῦτα, καὶ διεῖλεν αὐτὰ μέσα,
καὶ ἔθηκεν αὐτὰ ἀντιπρόσωπα ἀλλήλοις· τὰ
δὲ ὄρνεα οὐ διεῖλε· κατέβη δὲ τὰ ὄρνεα ἐπὶ
τὰ σώματα, τὰ διχοτομήματα αὐτῶν· καὶ συ-
νεκάθισεν αὐτοῖς Ἀβραμ. Περὶ δὲ ἡλίου δυ-
σμαῖς, ἔκστασις ἐπέπεσε τῷ Ἀβραμ· καὶ ἰδοὺ,
φόβος σκοτεινὸς μέγας ἐμπίπτει αὐτῷ· καὶ
ἐρρέθη πρὸς Ἀβραμ· Γινώσκων γνῶση, ὅτι πά-
ροικον ἔσται τὸ σπέρμα σου ἐν γῇ οὐκ ἰδίᾳ,
καὶ δουλώσουσιν αὐτοὺς, καὶ κακώσουσιν αὐ-
τοὺς, καὶ ταπεινώσουσιν αὐτοὺς τετρακόσια
ἔτη· τὸ δὲ ἔθνος, ᾧ ἐὰν δουλεύσωσι, κρινῶ
ἐγώ· μετὰ δὲ ταῦτα ἐξελεύσονται ὥδε μετὰ
ἀποσκευῆς πολλῆς. Σὺ δὲ ἀπελεύσῃ πρὸς τὴν
πατέρα σου ἐν εἰρήνῃ, τραφαῖς ἐν γῇ καλῇ.

Προκείμενον. Ψχος πλ. α'. Ψαλμὸς ψ.

Ο' κατοικῶν ἐν βοηθείᾳ τοῦ Ὑψίστου.

Στίχ. Ἐρεῖ τῷ Κυρίῳ· Ἀντιλήπτωρ μου εἶ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΕ'. 7.

Σίλη σοφῶν δέδεται αἰσθήσει· καρδίαι δὲ
ἀφρόνων οὐκ ἀσφαλεῖς· Θυσίαι ἀσεβῶν,
βδέλυγμα Κυρίῳ· εὐχαὶ δὲ κατευθυνόντων,
δεκταὶ παρ' αὐτῷ. Βδέλυγμα Κυρίῳ, ὁδοὶ ἀσε-
βῶν· διώκοντας δὲ δικαιοσύνην ἀγαπᾷ. Πα-
δεία ἀκάκου γνωρίζεται ὑπὲρ τῶν παριόντων·
οἱ δὲ μισοῦντες ἐλέγχους, τελευτῶσιν αἰσχρῶς.
Ἄδης καὶ ἀπώλεια φανερά παρὰ τῷ Κυρίῳ·
πῶς οὐχὶ καὶ αἱ καρδίαι τῶν ἀνθρώπων; Οὐκ
ἀγαπήσει ἀπαιδευτος τοὺς ἐλέγχοντας αὐτόν,
μετὰ δὲ σοφῶν οὐχ ὁμιλήσει. Καρδίας εὐφραι-

νομένης θάλλει πρόσωπον, ἐν δὲ λύπαις οὐ-
σης, σκυθρωπαίνει. Καρδία ὀρθὴ ζητεῖ αἴσθη-
σιν· στόμα δὲ ἀπαιδευτῶν γινώσεται κακὰ.
Πάντα τὸν χρόνον οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν κακῶν
προσδέχονται κακὰ· οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἡσυχάζουσι
διαπαντός. Κρεῖσσον μερὶς μικρὰ μετὰ φόβου
Θεοῦ, ἢ θησαυροὶ μεγάλοι μετὰ ἀφοβίας.
Κρεῖσσον ξυσμός μετὰ λαχάνων πρὸς φιλίαν
καὶ χάριν, ἢ παράθεσις μόσχων μετὰ ἔχθρας,
Ἀνὴρ θυμῶδης παρασκευάζει μάχας· μακρό-
θυμος δὲ καὶ τὴν μέλλουσαν καταπραΰνει.
Μακρόθυμος ἀνὴρ κατασβέσει κρίσεις· ὁ δὲ
ἀσεβὴς ἐγείρει μάλλον. Ὅδοι ἀέργων ἐστρω-
μέναι ἀκάνθαις· αἱ δὲ τῶν ἀνδρείων, λεῖαι.
Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, ἀπαξ.

Ἦχος πλ. α'.

Εξωστρακισθεὶς τῆς εὐθείας ὁδοῦ σου, ὑπὸ
παθῶν ὁ δύστηνος κατεκρημνίσθη εἰς
βάραθρον. Λευΐτης δὲ σὺν Ἱερεῖ ἀθροισθέν-
τες, ἀπηξίωσαν· σὺ δὲ Χριστέ με ἠλέησας, καὶ
τῷ ὀπλῷ τῷ τοῦ Σταυροῦ, τῆς ἀμαρτίας τὸ
ἐγγραφον διαρρήξας, τῇ ἀπαθείᾳ ἐλάμπρυνας,
καὶ τῷ Πατρὶ συνέδρόν με πεποιήκας· ὅθεν
κραυγαῶ· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἔτερον Ἰδιόμελον, ἀπαξ καὶ αὐτό.

Ἦχος πλ. δ'.

Εξ Ἱερουσαλὴμ κατέβην ἀπολισθήσας, τῶν
ἐν αὐτῇ τοῖς ἔθνεσι, γραφέντων ἐνταλμά-
των σου· εἰς Ἱεριχὼ δὲ πορευόμενος, τῇ πρὸς
μιμήσει ὁρμῇ, τῶν ἐν αὐτῇ πάλαι διὰ κακίαν,
ὑπὸ σοῦ πρὸς φόνον ἐκδοθέντων τῷ λαῷ σου,
διὰ τῆς παρακοῆς, ψυχοφθόροις ἐνέτυχον πιά-
δεσιν, ὡς λησταῖς· ὑφ' ὧν πληγέντα, καὶ πα-
ραβραχὺ θανατωθέντα, ὁ τοῖς ἡλοῖς καὶ τῇ
λόγῃ, τὸ σῶμα τραυματισθεὶς ἐκουσίως, διὰ
ἀμαρτίας ἀνθρώπων, καὶ τὴν κοινὴν τελέσας
διὰ Σταυροῦ σωτηρίαν ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἴασαί
με Κύριε καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐπιλαθόμενοι τῶν
ἐν τῷ βίῳ, καταφρονήσαντες καὶ τῶν
βασάνων, διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ταύτης
κληρονόμοι ἀνεδείχθησαν· ὅθεν καὶ Ἀγγέλοις
συναγαλλονται. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, δώρησαι
τῷ λαῷ σου, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε, ὅτε σε ὁ ἥλιος εἶδεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου
κρεμάμενον, Ἦλιε τῆς δικαιοσύνης, ταῖς

ἀκτῖνας ἐναπέκρυψε, καὶ ἡ σελήνη τὸ φῶς,
εἰς σκότος μετεβάλετο· ἡ δὲ παναίμωνός σου
Μήτηρ, τὰ σπλάγχνα διετέτρωτο.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὁρθρον.

Τὰ Τριαδικὰ, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον·
καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα Σταυ-
ρώσιμα μετὰ τοῦ Σταυροθεοτοκίου τοῦ αὐτοῦ
Ἦ'χου. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολ. τὰ παρόντα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Ξύλου γευσάμενος Ἀδάμ μὴ προσηκόντως,
τῆς ἀκρασίας τοὺς καρπούς πικρῶς ἐ-
τρύγησεν· ὑψωθείς δὲ ἐν ξύλῳ τοῦτον ἐλυτρώ-
σω, Οἰκτίρμον, τῆς καταδίκης τῆς χαλεπῆς·
διό σοι ἀναβοῶμεν· Δίδου ἡμῖν, ἐγκρατεῦσθαι
Δέσποτα, ἀπὸ καρποῦ φθοροποιοῦ, καὶ πραί-
τειν σου θέλημα, ὅπως εὐρώμεν ἔλεος.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Τὸν ἐξ αἱμάτων σου ἀγνῶν σωματωθέντα,
καὶ ὑπὲρ ἔννοιαν ἐκ σοῦ Σεμνὴ τεχθέν-
τα, ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον μέσον τῶν κακούρ-
γων, ὀρώσα, τὰ σπλάγχνα ἡλγεις, καὶ μητρι-
κῶς, θρηνοῦσα, ἐβόας· Οἶμοι Τέκνον ἐμόν!
τίς ἡ θεία καὶ ἄφατος, οἰκονομία σου δι' ἧς,
ἐζώωσας τὸ πλάσμα σου; ἀνυμνῶ σου τὸ εὖ-
σπλαγχνον.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. Ἔτερα Καθίσματα.

Ἦχος β'. Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου.

Τὸ ξύλον τὸ πανάγιον, ἀνυμνοῦντες τοῦ
Σταυροῦ, τὴν ἄκραν ἀγαθότητα, προσκυ-
νοῦμέν σου αἰεὶ, Χριστέ ὁ Θεός· ἐν τούτῳ γὰρ
κατήσχυνας, ταῖς δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ, καὶ
ἔδωκας σημείωσιν, τοῖς πιστεύουσιν εἰς σέ·
ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Πάντας ἀξιώσον,
εὐθύμως εἰρηνεύοντας, ἀποπληρῶσαι τῆς Νη-
στείας τὸν χρόνον.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Τὸν ἄμωμον Ποιμένα σε, καθορώσα ἡ Ἀ-
μναῖς, ἐν ξύλῳ ἀναρτώμενον, θρηνηδοῦσα
μητρικῶς, ἐβόα· Θανάτω σε, Υἱέ κατέκρυπεν ὁ
ἀχάριστος λαός, ἀνθ' ὧν νεφέλην ἠπλώσας, εἰς
διάβασιν αὐτῷ· οἶμοι ἀτεκνοῦμαι ἢ ἀνανδρος!
ἀλλ' ἐξανάστηθι, καὶ λάμψον Ἦλιε, καὶ δοξα-
σθήσομαι ἐν τοῖς υἱοῖς τῶν γηγενῶν.

(Ὁ) Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ Τριῶδα εἰς τὴν
τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολογεῖται καὶ ἡ γ'. Ὁδὴ.

Τριώδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδὴ γ'. Ἦχος πλ. δ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Πατακρίνας τὴν ἔχθραν, ἐν τῷ Σταυρῷ ἔτεινας, σοῦ Δικαιοκρίτα παλάμας· νῦν δὲ κατὰ κριτον, ὄντα με πταίσμασι, σῶσον τὸν ἄσωτον Σῶτερ, τὸν παραπικράναντα, σὲ τὸν μακρόθυμον.

Τὴν κτηνώδη ποθήσας, παθοποιὸν βίωσιν, σὲ τῶν ἐντολῶν ἐμακρύνθην, Σῶτερ πανάγαθε, ξένοις δουλόμενος, καὶ ἀκαθάρτοις πολίταις· νῦν δὲ ἐπιστρέφοντα, δέξαι καὶ σῶσόν με.

Μογγιλάλου ὡς παλαι, ταῖς ἀκοαῖς ἤνοιξας, ἀνοιξὸν ψυχῆς μου τὰ ὦτα, γνώμη κωφεύοντα, καὶ ἐνωτίζεσθαι, σοῦ τὸν σωτήριον λόγον, Ἰησοῦ ἀξιώσον, μόνε φιλανθρώπε.

Θεοτοκίον.

Πρωτόκλητος πύλη, ἢ πρὸς Θεὸν γέφυρα, τῶν Χριστιανῶν ἡ προσταῖς, πάντα γνε Δέσπονα, περισταστούμενον, ταῖς συμφοραῖς μετ' ἐβίη, καὶ κλυδωνιζόμενον, Κόρη κυβέρνησον.

Ἔτερον Τριώδιον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος β'. Στερωθέντα μου τὸν νοῦν.

Διὰ σπλάγγνα οἰκτιρμῶν, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀνείλκυσάς με, ἐκ βαρὰ θρῶν παθῶν, καὶ ἀνύψωσας Χριστέ εἰς τὰ οὐράνια.

Εκπετάσας ἐν Σταυρῷ, ταῖς παλάμας σου Χριστέ, τὰ ἔθνη πάντα, τὰ μακραῖν ἀπὸ σοῦ, ἡγκαλίσω κατεγγύς, στήναι τοῦ κράτους σου.

Δόξα Πατρί.

Τρισυπόστατε Μονάς, ὑπερούσιε Τριάς, Θεότης μία, ὁ Πατήρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθεῖς, σῶζε τοὺς σέβοντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς αἰνεῖν σε γηγενῶν, κατ' ἀξίαν ἱκανοῖ, Παρθενομήτορ; σὺ γὰρ ἐν γυναιξί, μόνη ὠφθης ἐκλεκτῇ, καὶ παμμακάριστος.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ανυψώθης ἐν Σταυρῷ, ἐλογχεύθης τὴν πλευράν, χολῆς ἐγεύσω, δι' ἐμέ Ἰησοῦ, τὸν ἐκ τῆς παρακοῆς, παραπικράναντά σε.

Ὁ Εἰρμός.

• **Σ**τερωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ Θεός, ἀνάδειξόν με, γεωργέ τῶν καλῶν, • φυτουργέ τῶν ἀγαθῶν, τῷ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Ὡδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Τῷ ἀκοιμήτῳ ὄμματι, ἐπιβλέψας με ὀκτείρον, τῷ τῆς ῥαθυμίας νυσταγμῷ κρατούμενον, καὶ ὑπνῷ δουλεύοντα, τῶν ἡδονῶν ἐν κλίνῃ παθῶν, ὁ ἐπὶ Σταυροῦ τὴν κεφαλὴν σου

προσκλίνας, καὶ δέλων ἀφυπνώσας, καὶ τὴν νύκτα μειώσας, Χριστέ τῆς ἀμαρτίας, φῶς ὦν δικαιοσύνης.

Πλουτοποιοῖς χάρισμασι, κοσμηθεῖς ἐκ βαπτίσματος, μᾶλλον τὴν πενίαν τῶν κακῶν ἠγάπησα, καὶ ξένος γεγένημαι, τῶν ἀρετῶν ὁ ταῖς ἐγὼ, χώραν εἰς μακραῖν, ἀποδημήσας κακίας· διό με ἐπιστρέψας, ἐναγκαλίσαι Σῶτερ, τῷ σῷ Σταυρῷ τειχίζων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μέθην παθῶν ἀπόρριψον, καὶ δακρύων ἐκζήτησον, τὸν καθαρτικὸν διὰ νηστείας οἶνον ψυχῇ, καρδίαν εὐφραίνοντα, καὶ ἡδοναῖς μαραίνοντα, καὶ ταῖς τῆς σαρκὸς, ἀποτεφροῦντα καμίνους, καὶ σπεῦσον τῷ παγέντι, διὰ σὲ ἐπὶ ξύλου, Χριστῷ συσταυρωθῆναι, καὶ ζῆσαι εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Θεογεννήτορ πάντα γνε, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα, καὶ τῆς ἀμαρτίας ταῖς οὐλαῖς ἐξάλειψον, πηγαῖς ἀποσμήχουσα, ταῖς ἐκ πλευρᾶς τοῦ τόκου σου, καὶ τοῖς ἐξ αὐτῆς, ἀποκαθαίρουσα ῥείθροις· πρὸς σὲ γὰρ ἀνακραίζω, καὶ πρὸς σὲ καταφεύγω, καὶ σὲ ἐπικαλοῦμαι, τὴν Κεχαριτωμένην.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν ἐν φωναῖς Ἀγγελικαῖς.

Τὸν σταυρωθέντα σαρκικῶς, καὶ θεϊκῶς μὴ παθόντα Ἰησοῦν, ὑμνοῦσιν οἱ Ἄγγελοι, καὶ ἡμεῖς οἱ γηγενεῖς, εἰς τοὺς αἰῶνας ἅπαντας.

Εν τῇ σταυρώσει σου Χριστέ, τὸν ἐπονείδιστον θάνατον ἐλὼν, τὸν ἐπικατάρaton, ἔσωσας ἡμᾶς, φθορᾶς ἐκλυτρωσάμενος.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Χερουβικῶς σε ὦ Τριάς, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος ὑμνῶ, τὴν μίαν Θεότητα, ἀναρχὸν ἀπλήν, καὶ πᾶσιν ἀκατάληπτον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῖς ἐγκωμίοις σε Ἀγνή, λαμπρῶς γεραίρουσι, πᾶσαι αἱ γενεαί· τὸν Κτίστην γὰρ τέτοκας· ὦ θαῦμα φρικτὸν, καὶ ἔργον παμμακάριστον!

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Πάντα ὑπήνεγκας παθεῖν, ὑπὲρ ἐνός τοῦ σωθῆναι με Χριστέ· ὑμνῶ σου τὴν Σταύρωσιν, τοὺς ἥλους, τὴν σφαγὴν, εἰς τοὺς αἰῶνας ἅπαντας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ἐν φωναῖς Ἀγγελικαῖς, ἐν Οὐρανοῖς • **Τ**δοξαζόμενον Θεόν, αἰνέσωμεν ἅπαντες • οἱ γηγενεῖς, εἰς τοὺς αἰῶνας ἅπαντας.

Ὦδὴ δ'.

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ο ῥῶν σε ἠπλωμένον ἐπὶ Σταυροῦ, ταῖς ἀκτίνας συνέστειλεν ἥλιος, πᾶσα δὲ γῆ, τρώμῳ ἐκλονεῖτο Παμβασίλει, ἐθελουσίως βλέπουσα, πάσχοντα τὸν φύσει σε ἀπαθῆ· διό σε ἱκετεύω· Τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου, ὡς ἰατρὸς Χριστέ Δεράπευσον.

Ο δους σωτηριώδεις καταλιπὼν, ταῖς εἰς Ἀδὴν φερούσας διώδευσα, σκότος βαθύ, ἔχων περικύκλω ταῖς ἡδοναῖς, καὶ τῶν παθῶν τὸν ὄλισθον, καὶ τὴν καταιγίδα τῶν πειρασμῶν· διό σε ἱκετεύω· Τῷ σὺ Σταυρῷ με σῶσαν, Χριστέ ὡς μόνος πολυέλεος.

Χερῶν συνεχόμενος πειρασμῶν, καὶ παδῶν τρικυμίαις ποντούμενος, καὶ ἡδονῶν, σάλῳ χειμαζόμενος χαλεπῶς, τὸ τῆς Νηστείας πέλαγος, ἔφθασα τὸ πρᾶον καὶ γαληνόν· ἐν ᾧ με κυβερνήσας, τῷ σὺ Σταυρῷ Οἰκτίρμον, πρὸς σωτηρίαν ἐγκαθάρμισον.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες Παρθένη δίχα σπαραῖς, τὸν τὰ σύμπαντα δημιουργήσαντα, Λόγον Θεοῦ, ἄνευ Δελημάτων τῶν τῆς σαρκὸς, ἄνευ φθορᾶς δὲ τέτοκας, ἄνευθεν ὠδίνων τῶν μητρικῶν· διό σε Θεοτόκον, καὶ γλαύσση καὶ καρδία, ὁμολογοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἄλλος. Τὴν παρθενίαν σου.

Εκὼν ὑπέμεινας, σταυρωθῆναι Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα παρὰσχῃς πᾶσι ζωὴν, τοῦ θανάτου ἐκλυτρωσάμενος.

Εὐλῶ γενέκρωμαι, καὶ Σταυροῦ ξύλῳ ἔζησα· ἐν ᾧ ὁ Χριστὸς μου προσηλωθεῖς, τὸν ἐχθρόν μου ἐθανάτωσε.

Δόξα Πατρί.

Ὁς συνυπάρχοντα, τὸν Υἱὸν τῷ Γεννήτορι, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον συμπαρόν, ὁμοφρόνως προσκυνήσωμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θαῦμα παραδόξον, καὶ ἐξαισίον ἄκουσμα! πῶς καὶ ὡς μήτηρ τίκτεις Ἀγνή, καὶ οὐκ ἔγνωσ ὡς παρθένος φθοραίν;

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Υμνῶ τὴν λόγχην σου, ἀνυμνῶ καὶ τοὺς ἡλούς σου, τὸν σπόγγον τὸν κάλαμον τὸν Σταυρόν, δι' ὧν σέσωσμαι, Ἰησοῦ ὁ Θεός.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν παρθενίαν σου, Θεοτόκε αἰμάντε, ἦν οὐ κατέφλεξε, τὸ πῦρ τῆς Θεότητος,
» ὕμνοις ἀσιγήτως μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἰησοῦ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Ἀίνων, τὸ Ἰδιόμελον.

Ἦχος γ'.

Τὸ ὕψος τῶν ἀρετῶν, καταλιπεῖσαι ψυχὴ μου, ἐπὶ τὸ βάθος τῆς αἰμαρτίας κατελήλυθας, πονηροῖς ὁδοσταταῖς ἐμπροσθεύουσα· τραυματίων δὲ ὁδωδότην γέμουσα, καῖσαι ἐρρίμνη ἄπορος. Διὰ βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διαὶ σὲ σταυρωθέντι, καὶ μώλωπας ἐκουσίως δεξαμένῳ· Ἐκμελήθητί μου Κύριε, καὶ σῶσόν με.

Ἔτερον Ἰδιόμελον.

Στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶν τοῦ ἐλέους σου.

Ἦχος πλ. δ'.

Τοῖς ληστρικοῖς λογισμοῖς, τραυματισθεῖς ὁ δαίλαιος, ἡμίθνητος γέγονα Κύριε· Προφητῶν δὲ ὁ χορὸς παρῆδεν, ἡμίθνη κατιδὼν τυγχάνοντα, καὶ τέχνας ἀνθρωπίνους ἀνὰ τρεῦτον. Διὸ χαλεπῶς ἀδυνατώμενος, ἐν ταπεινώσει καρδίας κραυγαῶσαι· Χριστέ ὁ Θεός, ἐπίχεε ὡς εὐσπλαγχνος, ἐπ' ἐμὲ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Στίχ. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Μάρτυρες Χριστοῦ αἱ αἵτιται, οἱ κακήσαν τὴν τὴν πλάνην, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀπελάβετε τὴν χάριν τῆς αἰωνίου ζωῆς· τυραννικῶν ἀπειλαῖς οὐκ ἐπτοήθητε, βασάνους αἰκιζόμενοι ὑψοφραίνεσθε· καὶ νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν, γέγονεν ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν· πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Πάναγνος ὡς εἶδ' ἐμὲ, σαρκὶ κρεμασμένον τῷ ξύλῳ, τὴν καρδίαν ἐτίτρώσκετο, καὶ ὠλόλυξε δακρύουσα· Λόγε, ποῦ μου εἶδες παμφίλτατε Ἰησοῦ, Υἱέ μου καὶ Κύριε; μὴ λίπης με μόνην, Χριστέ τὴν τεκούσάν σε.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάριον

τῆς Προφητείας. Ἦχος α'.

Γὰς ἀλγηδόνας τῶν Ἀγίων, αἵς ὑπὲρ σαῶ ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε· καὶ πάσας ἡμῶν ταῖς ὁδύνας, ἴασαι φιλάνθρωπε δεόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ψαλμός γα'.

Ἀγαθὸν τὸ ἐξαμολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καὶ φαῖλεν τῷ ὀνόματί σου, Ὑψεστε.

Στίχ. Τοῦ ἀναγγέλλειν τὸ πρῶν τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου κατ' ἐκείστην.

Προφήτης Ἰσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΜΑ'. 4.

Οὕτω λέγει Κύριος· Ἐγὼ Θεὸς πρῶτος, καὶ εἰς τὰ ἐπερχόμενα ἐγὼ εἰμι. Εἶδον ἔθνη, καὶ ἐφοβήθησαν· τὰ ἄκρα τῆς γῆς ἐξέστησαν· ἤγγισαν, καὶ ἦλθον ἅμα, κρίνων ἕκαστος τῷ πλησίον, καὶ τῷ ἀδελφῷ βοηθῆσαι, καὶ ἐρεῖ· Ἰσχυρεν ἀνὴρ τέκτων, καὶ χαλκεὺς τύπτων σφύρα, ἅμα ἐλαύνων· τότε μὲν ἐρεῖ· Σύμβλημα καλὸν ἐστίν, ἰσχύρωσαν αὐτὰ ἐν ἡλασι, θήσουσιν αὐτὰ, καὶ οὐ κινήσονται. Σὺ δὲ Ἰσραὴλ παῖς μου Ἰακώβ, ὃν ἐξελεξάμην, σπέρμα Ἀβραάμ, ὃν ἠγάπησα· οὐ ἀντελαβόμην ἀπ' ἁκρῶν τῆς γῆς, καὶ ἐκ τῶν σκοπιῶν αὐτῆς ἐκάλεσά σε, καὶ εἶπόν σοι. Παῖς μου εἶ· ἐξελεξάμην σε, καὶ ἐκ ἐγκατελείπόν σε, μὴ φοβοῦ· μετὰ σοῦ γάρ εἰμι, μὴ πλανῶ· ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ Θεὸς σου ὁ ἐκσχύσας σε, καὶ ἐβοήθησά σοι, καὶ ἠσφαλισάμην σε τῇ δεξιᾷ μου τῇ δικαίᾳ. Ἰδοὺ αἰσχυνθήσονται, καὶ ἐντραπήσονται πάντες οἱ ἀντικείμενοί σοι· ἔσονται γὰρ ὡς οὐκ ὄντες, καὶ ἀπολοῦνται πάντες οἱ ἀντίδικοί σοι· ζητήσεις αὐτοὺς, καὶ οὐ μὴ εὕρης τοὺς ἀνθρώπους, οἳ παρανήσουσιν εἰς σέ· ἔσονται γὰρ ὡς οὐκ ὄντες, καὶ οὐκ ἔσονται οἱ ἀντιπολεμοῦντές σε· ὅτι ἐγὼ ὁ Θεὸς ὁ κρατῶν τῆς δεξιᾶς σου, ὁ λέγων σοι, Μὴ φοβοῦ, ἐγὼ βοηθός σου· μὴ φοβοῦ, Ἰακώβ, ὀλιγοστός Ἰσραὴλ· ἐγὼ ἐβοήθησά σοι, λέγει ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενός σε, ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ.

Προκείμενον. Ψαλμός β'. Ψαλμός 43'.

Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο. Στίχ. Ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν, καὶ περιζώσατο.

μαίτισμαι, καὶ ἐνθεν κεῖμαι γυμνὸς ἀρετῶν, ἐν τῇ τοῦ βίου ὁδῷ· Ἱερεὺς δὲ ἰδὼν με τῷ μώλωπι ὀδυκνέμενον, διὰ τὸ ἀνίατον, παρορῶν, οὐκ ἐπιβλέπει· Λευΐτης δὲ πάλιν, μὴ φέρων τὴν ψυχοφθόρον ἀληθείαν, καὶ αὐτὸς κατιδὼν, ἀντιπαρήλθῃ μοι· σὺ δὲ ὁ εὐδοκήσας, οὐκ ἐκ Σαταρείας, ἀλλ' ἐκ Μαρίας σαρκωθῆναι, Χριστὲ ὁ Θεός, τῇ φιλανθρωπίᾳ σου, παράσχου μοι τὴν ἴασιν, ἐπσχέων ἐπ' ἐμέ, τὸ μέγα σου ἔλεος.

Στίχ. Φωνὴ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα.

Πάλιν τὸ αὐτό.

Στίχ. Ἐκχεῶ ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν δέησίν μου.

Μαρτυρικόν.

Εἴτις ἀρετὴ καὶ εἴτις ἔπαινος, πρέπει τοῖς Ἁγίοις· ἔψασι γὰρ ἑκλιναν τοὺς αὐχένους, διὰ σέ τὸν κλιναντα Οὐρανούς καὶ καταβαίντα· ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, διὰ σέ τὸν κενώσαντα ἑαυτὸν, καὶ μορφὴν δούλου λαβόντα· ἐταπενώθησαν ἕως θανάτου, τὴν πτωχείαν σου μεμούμενοι· ὦν ταῖς εὐχαῖς, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Προφήτικα, ποίημα Ἰωσήφ.

Ψαλμός πλ. δ'. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Στίχ. Ἐν τῷ ἐκλείπειν ἐξ ἐμοῦ τὸ πνεῦμά μου.

Κύριε, σὺ τοὺς ἱερούς Μαθητάς σου, λογικοὺς Οὐρανούς ἐδείξας· τούτων ἱεραῖς μεσιτείαις, τῶν τῆς γῆς κακῶν με λύτρωσαι, δι' ἐγκρατείας ὑψῶν, συνέσεως ἐκάστοτε, τῆς πρὸς τὰ πάθη τὸν λογισμόν μου, ὡς οἰκτιρμῶν καὶ φιλανθρωπίας.

Στίχ. Ἐν ὁδῷ ταύτῃ, ἡ ἐπορευόμην.

Εχόντες, πάντες τὸν καιρὸν τῆς Νηστείας, ὡς συνεργὸν θείων πράξεων, κλαύσωμεν ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ τῷ Σωτῆρι βοήσωμεν· Διὰ τῶν σῶν Μαθητῶν, Κύριε πολυέλεε, σῶσον τοὺς φόβῳ ἀνυμνοῦντας, τὴν πολλὴν φιλανθρωπίαν σου.

Ἄλλον, ποίημα Θεοδοίου.

Ψαλμός ὁ αὐτός.

Τὴν ἐνδοξὴν καὶ ἄχραντον.

Στίχ. Κατενόουν εἰς τὰ δεξιὰ καὶ ἐπέβλεπον.

Απόστολοι πανεύφημοι, οἳ τῷ Κόσμῳ πρεσβεύατε, ἀσθενούντων ἰατροί, τῆς υἰείας φύλακες, ἀμφοτέρωθεν ἡμᾶς συντηρήσατε, τῆς Νηστείας τὸν χρόνον δι' ὑπηρεσίας, ἐν ἀλλήλοις ἐνθέως εἰρητεύοντες, τὸν νοῦν ἀνενόχλητον τῶν παθῶν φυλάττοντες, ἵνα ἁσώμεν Χριστῷ, ὡς νικητῇ ἐξανασταίντι, ὕμνον ἅπαντες.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Ε. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Μετὰ τὸν Προφητικόν, σιχολογοῦμεν τὰ, Πρὸς Κύριον· Εἰς τὸ, Κύριε· ἐκέκραξα, φαλλομεν τὰ ἐπόμενα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα καὶ Προσόμοια, ἀρχόμενα ἀπὸ τὸν

Στίχον, Πεσοῦνται ἐν ἀμφιβλήστρῳ αὐτῶν.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον. Ψαλμός πλ. δ'.

Τοῖς τῶν ἐμῶν λογισμῶν λησταῖς περιπεσὼν, ἐσυλήθην ὁ ταῖας τὸν νοῦν, καὶ δεινῶς πληγῶθίς, ὀλην μου τὴν ψυχὴν τετραυ-

Ἑτερα Προσόμοια κατὰ Ἀλφάβητον.

Ποίημα Συμεῶν τοῦ Μεταφραστοῦ.

Ἦχος δ'. Ἦθελον δάκρυσιν ἐξαλειψαί.

Στίχ. Ἀπώλετο φυγὴ ἀπ' ἐμοῦ.

Απας ὁ βίος μου μετὰ πορνῶν, καὶ τελωνῶν ἐκδεδαπάνηται· ἄρα δυνησάμαι καὶ ἐν γήρᾳ, μεταγνῶναι ἅπερ ἐξήμαρτον; Δημιουργέ τῶν αἰπάντων, καὶ ἰατρὲ τῶν νοσούντων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐκέκραξα πρὸς σέ Κύριε, Κύριε.

Βαίρει συνέχομαι ἀμελείας, τῷ βορβόρῳ ἐγκυλινδούμενος, βέλει κεντούμενος τοῦ Βελίᾳρ, καὶ μολύνω τὸ κατ' εἰκόνα μου. Ἐπιτροφεῦ ἀμελούντων, καὶ λυτρωτὰ ἐπταισμένων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Πρόσχευς πρὸς τὴν δέησίν μου.

Γέγονα πρόσκομμα τῶν ἀνθρώπων, γεωργήσας ὡς γηγενὴς γεηρά· γαίμῳ ὠμίλησα σῇ προσταξί, καὶ παρέβην μιάνας κοίτην ἐμήν. Ὁ ἀπὸ γῆς πλαστουργήσας, τὸ πλάσμα σου μὴ παρίδης Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ῥῦσαί με ἐκ τῶν καταδιωκόντων με.

Δήμιος γέγονα τῇ ψυχῇ μου, τῆς σαρκὸς μου πρόνοιαν ποιησάμενος· δαίμοσι παίγιον κατεστάθην, ἡδοναῖς δουλεύων καὶ αἰτοπήμασι. Τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου φεῖσαι, φυγαδευτὰ τῶν δαιμόνων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχὴν μου.

Εκὼν ἐξήμαρτον ὑπὲρ πάντας, διὰ τοῦτο ἐγκαταλείμμαι· ἔχω ἀντίδικον τῆς ψυχῆς μου, τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα καὶ σκοτίζει με. Ὁ φωτισμὸς τῶν ἐν σκότει, καὶ ὁδηγὸς πλανωμένων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐμὲ ὑπομενοῦσι δίκαιοι, ἕως οὗ ἀνταποδῶς μοι.

Ζήσεται ἔλεγεν ὁ Προφήτης, ἡ ψυχὴ μου Κύριε, καὶ αἰνέσει σε· ζήτησον πρόβατον πλανηθέν με, καὶ ἀρίθμησόν με τῇ παίμνῃ σου· δός μοι καιρὸν μετανοίας, ἵνα σεναῶζων βοῶ σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε.

Ημαρτον ἡμαρτον ἀθετήσας, τὰ προσταίγματα σου Χριστέ· ὁ Θεός· ἵλεως γενοῦ μοι, ὦ Εὐεργέτα, ἵνα βλέψω τοῖς ἐνδοθεν ὀφθαλμοῖς, καὶ ἀποφύγω τοῦ σκότους, καὶ μετὰ φόβου βοήσω· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Γενηθήτω τὰ ὦτά σου προσέχοντα.

Θῆρές με ἄγριοι περιέσχον, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν με ἄρπασον Δέσποτα· θέλεις γὰρ ἅπαντας τοῦ σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας εἰσελθεῖν· πάντας ἀνθρώπους ὡς Κτίστης, καὶ μετὰ πάντων με σῶσον· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσης, Κύριε.

Ιᾶμα γίνου μοι Εὐεργέτα, λυτρωτὰ σωτήρ μου καὶ μὴ ἀπώσῃ με· ἴδε με κείμενον ἀνομίας, καὶ ἀνάστησόν με ὡς παντοδύναμος, ἵνα καὶ γὼ ἐξαγγέλλω, τὰς πράξεις μου καὶ βοῶ σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινά σε.

Κρύψας τὸ ταλάντον τὸ δοθέν μοι, ὡς ἀγνώμων δοῦλος τῇ γῇ κατέχωσα· καὶ γὰρ ὡς ἄχρηστος κατεκρίθην, καὶ οὐ τολμῶ λοιπὸν ἐξαίτησαί σοι· ὡς ἀνεξίκακος αἰκτερόν με, ἵνα καὶ γὼ ἀνακραῶ· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός.

Λίμνην ἐξήρανας παθημάτων, τῆς Αἰμορροούσης ἀφῇ κρασπέδου σου· λήψομαι ἄφεσιν ἐγκλημάτων, ἀδιστακτῶ πίστει σε προσερχόμενος. Δέξαι καὶ ὡς ἐκείνην, καὶ ἴασαί μου τὸ αἶγλος. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος.

Μέλλεις καθέζεσθαι ἐπὶ θρόνου, ὁ ποιήσας λόγῳ τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· μέλλομεν ἅπαντες παραστῆναι, ἐξαγγέλλοντές σοι τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν· πρὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἐν μετανοίᾳ με δέξαι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη.

Νεῦσον τῷ ὀμματι τῷ εὐσπλαγχνῷ, καὶ γενῆ μοι ἵλεως μόνε Σωτήρ· ναίματα δώρησαι ἱαμάτων, τῇ ἀθλίᾳ μου καὶ ταλαιπώρῳ ψυχῇ· ἀπόσμηξον ἐκ τῆς ῥύπης, τῶν ἔργων με ἵνα μέλψω· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Ξίφη νῦτρεπίσεν ὁ Βελίᾳρ, ἐκθηρεῦσαι σπεύδων τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν· ξένον ἐποίησέ με Οἰκτίρμον, φωτισμοῦ τῆς γνώσεως τοῦ προσώπου σου. Ὁ κραταῖος ἐν ἰσχυρί, τούτου σκευῶν ἄρπασόν με· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ολος τοῖς πάθεσιν ἐδουλώθην, ἐγκαταλείψας νόμον καὶ θείας γραφάς· ὅλον με

ἴασαι εὐεργέτα, δι' ἐμέ κατ' ἐμέ γεγωνώς ἀγαθὴ· ἐπίστρεψόν με οἰκτίρμον, ὁ τῶν παθῶν καθαιρέτης· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Πόρνη τοῖς δάκρυσι καταβρέχει, τοὺς ἀχράντους τε καὶ τιμίους πόδας σου, πάντα προτρέπουσα τοῦ προστρέχειν, καὶ λαμβάνειν λύσιν τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν. Αὐτῆς τὴν πίστιν παράσχου, καί μοι Σωτὴρ τοῦ βοᾶν σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

ὑπὸν καθάρισον τῆς ψυχῆς μου, ὁ δι' ἐμέ πτωχεύσας καὶ νηπιάσας σαρκί· ῥανίδα ἐλέους σου καταπέμψας, τῷ ἀσθενεῖ καὶ τεθλασμένῳ Χριστέ· ἀπόπλυνον ἐκ τοῦ ῥύπου, ἰάτρευσον ἀσθενοῦντα. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

ἤτήριξον Δέσποτα τὴν ψυχὴν μου, σοὶ προστρέχειν καὶ σοὶ δουλεύειν αἰεὶ· σκέπη ὑπάρχεις γάρ μου καὶ φύλαξ, καὶ ἀντίληψις καὶ βοήθεια· ἀξιώσον Θεὲ Λόγε, βοᾶν με ἐν παρρησίᾳ· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

ἡεῖχος ἀπόρρητον ἡμῖν γενοῦ, Ἰησοῦ Σωτὴρ καὶ ἐλεῆμον Θεέ· τρόποις καὶ ἔργοις καὶ πατηλαῖς γάρ, συμπεπτώκαμεν, ἀλλ' ἀνάστησον, ὡς εὐεργέτης τὸ πλάσμα, καὶ διαλλάγηθι ὡς οἰκτίρμων· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Πατήρ ὁ ἄσματος ἐγενόμην, διασκορπίσας τὸν πλοῦτον, λιμῷ νῦν τήκομαι· ὑπὸ τὴν σκέπην σου καταφεύγω, ὥσπερ ἐκείνον δέξαι με Πάτερ ἀγαθὲ, καὶ μέτοχον τῆς τραπέζης, ἀξιώσον τοῦ βοᾶν σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Πρόνως ἐξέβαλε Παραδείσου, τὸν Πρωτόπλαστον ὁ ἀρχέκακος· φαίσκων τὸ Μνήσθητι ἐπὶ ξύλου, ὁ Ληστής ἀπέλαβε τὸν Παραδεισον· ἐγὼ δὲ πίστει καὶ φόβῳ, τὸ Μνήσθητί μου, βοᾶ σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Χεῖρά μοι ἐκτεινον ὡς τῷ Πέτρῳ, καὶ ἀνάγαγε τοῦ βυθοῦ ὁ Θεός· χάριν καὶ ἐλεός

μοι παράσχου, τῇ πρεσβείᾳ τῆς παναμώμου Μητρὸς, τῆς σὲ τεκούσης ἀσπόρως, καὶ τῶν Ἀγίων σου πάντων. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ψάλλοντα δέξαι με κατ' ἐκάστην, ὁ Ἀμνὸς ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν μου· ψυχὴν καὶ σῶμά μου ὁλοκλήρως, εἰς τὰς χεῖράς σου παρατίθιμι· καὶ ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, χρεωσικῶς ἐκβοᾶ σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ω τῆς ἀφάτου σου εὐσπλαγχνίας, ὑπεράγαθε ἀνεξίκακε Κύριε! ὦ ἀναμάρτητε καὶ οἰκτίρμον, μή με ἀπορρίψης ἀπὸ τοῦ προσώπου σου· ὅπως καὶ γὰρ εὐχαρίστως, χαίρων καὶ ψάλλον βοᾶ σοι· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ω τῇ ἀρρήτῳ συγκαταβάσει! ὦ τοῦ ξένου τόκου τὸ ὑπερθαύμαστον! ὦ πῶς Παρθένος βρέφος σε φέρει, ἐν ἀγκάλαις ταύτης τὸν Ποιητὴν καὶ Θεόν! ὁ ἐξ αὐτῆς σαρκωθῆναι, καταδεχάμενος εὐεργέτα, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Εἰσοδος· καὶ μετὰ τὸ, Φῶς ἱλαρόν, εὐθύς· Ἑσπέρας. Προκείμενον· Ἦχος δ'. Ψαλμὸς γγ'. Θεὸς ἐκδικήσεων Κύριος, Θεὸς ἐκδικήσεων.

Στίχ. Ὑψώθητι, ὁ κρίνων τὴν γῆν.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΖ'. 1.

Εγένετο Ἀβραμ ἑτῶν ἑννενηκονταεννέα. Καὶ ὤφθη Κύριος τῷ Ἀβραμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός σου· εὐαρέσκει ἐνώπιον ἐμοῦ, καὶ γίνου ἄμεμπτος. Καὶ θήσομαι τὴν διαθήκην μου ἀναμέσον ἐμοῦ, καὶ ἀναμέσον σου· καὶ πληθυνῶ σε σφόδρα. Καὶ ἔπescen Ἀβραμ ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ· καὶ ἐλάλησεν αὐτῷ ὁ Θεός, λέγων· Ἴδου ἡ διαθήκη μου μετὰ σοῦ, καὶ ἔση πατήρ πλήθους ἐθνῶν. Καὶ οὐ κληθήσεται ἔτι τὸ ὄνομά σου Ἀβραμ, ἀλλ' ἔσται τὸ ὄνομά σου Ἀβραάμ· ὅτι πατέρα πολλῶν ἐθνῶν τέθεικά σε. Καὶ αὐξανῶ σε σφόδρα σφόδρα, καὶ θήσω σε εἰς ἔθνη· καὶ βασιλεῖς ἐκ σοῦ ἐξελεύσονται. Καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου ἀναμέσον ἐμοῦ, καὶ ἀναμέσον σου, καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματός σου μετὰ σέ, εἰς τὰς γενεάς αὐτῶν, εἰς διαθήκην αἰώνιον εἶναί σου Θεός, καὶ τοῦ σπέρμα-

τές σου μετὰ σέ. Καὶ δώσω σοὶ καὶ τῷ σπέρματί σου τὴν γῆν, ἣν παραικείς, πᾶσαν τὴν γῆν Χαναάν, εἰς κατάσχεσιν αἰώνιον· καὶ ἔσομαι αὐτοῖς Θεός. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός πρὸς Ἀβραάμ· Σὺ δὲ τὴν διαθήκην μου διατηρήσεις, σὺ καὶ τὸ σπέρμα σου μετὰ σέ, εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ψαλμός γέ.

Ἀσάτε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Στίχ. Ἀσάτε τῷ Κυρίῳ, εὐλογήσατε τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΕ'. 20.

Υἱὸς σοφὸς εὐφραίνει πατέρα, υἱὸς δὲ ἄφρων μυκτηρίζει μητέρα αὐτοῦ. Ἀνοήτου τρίβοι, ἐνδεεῖς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος κατευθύνων πορεύεται. Ὑπερτίθενται λογισμοὺς οἱ μὴ τιμῶντες συνέδρια, ἐν δὲ καρδίαις βουλευομένων μένει βουλή. Οὐ μὴ ὑπακούσῃ ὁ κακὸς αὐτῇ, οὐδὲ μὴ εἴπῃ καίριόν τι καὶ κалὸν τῷ καινῷ. Ὅδοι ζωῆς διανοήματα συνετοῦ, ἵνα ἐκκλίνας ἐκ τοῦ ἁδου σωθῇ. Οἴκους ὑβριστῶν κατασπᾶ Κύριος, ἐσθίρει δὲ ὄριον χήρας. Βδέλυγμα Κυρίῳ λογισμὸς ἄδικος, ἀγνῶν δὲ ῥήτις σεμναί. Ἐξόλλυσιν ἑαυτὸν ὁ δωρολήπτης, ὁ δὲ μισῶν δώρων λήψεις σῶζεται. Ἐλεημοσύναις καὶ πίστεσιν ἀποκαθαίρονται ἀμαρτίαι· τῷ δὲ φόβῳ Κυρίου, ἐκκλίνει πᾶς ἀπὸ κακοῦ. Καρδίαι δικαίων μελετῶσι πίστεις· στόμα δὲ ἀσεβῶν ἀποκρίνεται κακὰ. Δεκταὶ παρὰ Κυρίῳ ὁδοὶ ἀνδρῶν δικαίων, διὰ δὲ αὐτῶν καὶ οἱ ἐχθροὶ φίλοι γίνονται. Μακρὰν ἀπέχει ὁ Θεὸς ἀπὸ ἀσεβῶν, εὐχαῖς δὲ δικαίων ἐπακούει. Θεωρῶν ὀφθαλμὸς καλὰ, εὐφραίνει καρδίαν· φήμη δὲ ἀγαθὴ πιαίνει ὅσῃ. Ὁ εἰσακούων ἐλέγχους ζωῆς, ἐν μέσῳ σοφῶν αὐλισθήσεται. Ὁς ἀπωθεῖται παιδεῖαν, μισεῖ ἑαυτὸν· ὁ δὲ τηρῶν ἐλέγχους, ἀγαπᾷ ψυχὴν ἑαυτοῦ. Φόβος Κυρίου παιδεῖα καὶ σοφία, καὶ ἀρχὴ δόξης ἀποκριθήσεται αὐτῇ. Τῷ ἀνθρώπῳ πρόθεσις καρδίας, καὶ παρὰ Κυρίῳ ὑπόκρισις γλώσσης. Ὅσω μέγας εἴ, τοσοῦτον ταπείνου σεαυτὸν, καὶ ἐναντὶ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου εὐρήσεις χάριν. (Κεφ. ΙΕ'. 3). Πάντα τὰ ἔργα τοῦ ταπεινοῦ φανερὰ τῷ Θεῷ, καὶ ἐδράζων πνεύματα Κυρίου. Κύλισον ἐπὶ Κύριον τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδρασθήσονται οἱ λογισμοί σου. Πάντα εἰργάσατο Κύριος δι' ἑαυτὸν· οἱ δὲ ἀσεβεῖς ἐν ἡμέρᾳ κακῇ ὀλοῦνται. Ἀκάθαρτος παρὰ Θεῷ πᾶς

ὑψηλοκαρδίας· χειρὶ δὲ χειρὰς βαλὼν αἰδέεσθαι, οὐκ ἀθροωθήσεται. Ἀρχὴ ὁδῶ ἀγαθῆς τὸ ποιεῖν δίκαια, δεκτὰ δὲ παρὰ Θεῷ μᾶλλον, ἢ θυμὸν θυσίας. Ὁ ζητῶν τὸν Κύριον, εὐρήσει γνῶσιν μετὰ δικαιοσύνης· οἱ δὲ ὀρθῶς ζητοῦντες αὐτὸν, εὐρήσουσιν εἰρήνην. Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου μετὰ δικαιοσύνης· φυλάσσεται δὲ ὁ ἀσεβὴς εἰς ἡμέραν κακῇ. Κρεῖσσον ὀλίγη λῆψις μετὰ δικαιοσύνης, ἢ πολλὰ γεννήματα μετὰ ἀδικίας. Καρδία ἀνδρὸς λογιζέσθω δίκαια, ἵνα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διορθωθῇ τὰ διαθήματα αὐτοῦ.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, τῶν Προηγιασμένων. Εἰς τὴν τράπεζαν μεταλαμβάνομεν οἴνου. Τὰ δὲ Ἀπόδειπνα ψάλλομεν ἐν τοῖς Κελλίοις.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΨΑΛΛΟΜΕΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΤΙΚΤΙΚΗΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ.

Τῇ Τετάρτῃ ἑσπέρας, περὶ ὥραν δ'. τῆς νυκτὸς σημαίνει. Καὶ συναχθέντες ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, ψάλλομεν τὸ, Ἀλληλοῦδία, καὶ τὰ Τριαδικὰ, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον τῆς Ἑβδομάδος. Εἶτα στιχολογοῦμεν τὸ ἐνδιάτακτον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, καὶ μετὰ τὴν Στιχολογ. λέγομεν τὰ Κάθίσματα Ἀποστολικά καὶ Θεοτοκίον, τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου, καὶ ἀναγινώσκομεν τὸν βίον τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας εἰς δόσεις δύο. Εἶτα, μετὰ τὸν Ν'. ψαλμὸν, ἀρχόμεθα εὐθὺς ψάλλειν τὸν Κανόνα ἀργῶς καὶ ἐν κατανύξει, ποιοῦντες εἰς καθέν Τροπᾶριον μετανοίας γ'. καὶ λέγοντες·

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Κανὼν ὁ Μέγας.

Ποίημα τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

• Βοηθός καὶ σκεπαστής, ἐγένετό μοι θεία
• σωτηρίαν· οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω
• αὐτόν· Θεὸς τοῦ Πατρὸς μου, καὶ ὑψώσω
• αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται. Δίς.

Τροπάρια.

Πόθεν ἄρξομαι θρηνεῖν, τὰς τοῦ ἀθλίου μου βίου πράξεις; ποίαν ἀπαρχὴν ἐπιθήσω Χριστέ, τῇ νῦν θρηνωδίᾳ; ἀλλ' ὥς εὐσπλαγχνές μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Εὐρο τάλαινα ψυχὴ, σὺν τῇ σαρκί σου τῷ πάντων Κτίστη, ἐξομολογοῦ· καὶ ἀποσχοῦ λοιπὸν, τῆς πρὶν ἀλογίας, καὶ προσάγαγε Θεῷ, ἐν μετανοίᾳ δάκρυα.

Τ

Οἶμοι τάλαινα ψυχὴ! τί ὠμοκώθης τῇ πρώτῃ Εὐᾷ; εἶδες γὰρ κακῶς, καὶ ἐτρώθης πικρῶς, καὶ ἤψω τοῦ ξύλου, καὶ ἐγεύσω προπετῶς, τῆς παραλόγου βρώσεως.

Ἀντί Εὐας αἰσθητῆς, ἡ νοητὴ μοι κατέστη Εὐα, ὁ ἐν τῇ σαρκί, ἐμπαθὴς λογισμὸς, δεικνὺς τὰ ἡδέα, καὶ γευόμενος αἰεὶ, τῆς πικρᾶς καταπόσεως.

Παξίως τῆς Ἑδέμ, προσεξέρριψεν ὡς μὴ φυλάξας, μίαν σου Σωτὴρ, ἐντολὴν ὁ Ἀδὰμ· ἐγὼ δὲ τί πάθω, αἰθετῶν διαπαντός, τὰ ζωηρά σου λόγια;

Τ

Ἡ τοῦ Ἀβελ Ἰησοῦ, οὐχ ὠμοκώθην δικαιοσύνη· δῶρά σοι δεκτὰ, οὐ προσῆξα ποτὲ, οὐ πράξεις ἐνθέους, οὐ θυσίαν καθαράν, οὐ βίον ἀνεπίληπτον.

Ὁς ὁ Καὶν καὶ ἡμεῖς, ψυχὴ ἀθλία τῷ πάντων Κτίστη, πράξεις ῥυπαράς, καὶ θυσίαν ψεκτὴν, καὶ ἀχρηστον βίον, προσηγάγομεν ὁμοῦ· διὸ καὶ κατεκρίθημεν.

Τ

Ἐξαγγέλλω σοι Σωτὴρ, τὰς αἰμαρτίας, ὥς εἰργασάμην, καὶ τὰς τῆς ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματός μου, πληγαῖς, ὥς μοι ἔνδον, μισοφόνιοι λογισμοί, ληστρικῶς ἐναπέθηκαν.

Εἰ καὶ ἤμαρτον Σωτὴρ, ἀλλ' αἶδα ὅτι φιλάνθρωπος εἶ· πλήττεῖς συμπαθῶς, καὶ σπλαγχνίζῃ θερμῶς· δακρύοντα βλέπεις, καὶ προσρέχεις ὡς Πατὴρ, ἀνακαλῶν τὸν Ἀσωτον.

Ερριμμένον με Σωτὴρ, πρὸ τῶν πυλῶν σου, καὶ ἐν τῷ γήρει, μή με ἀπορρίψῃς, εἰς Ἄδου κενόν· ἀλλὰ πρὸ τοῦ τέλους, ὡς φιλάνθρωπός μοι δὸς, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Ο λησταῖς περιπεσὼν, ἐγὼ ὑπάρχω τοῖς λογισμοῖς μου· ὅλως ὑπ' αὐτῶν τετρα-

μάτισμαι νῦν· ἐπλήσθην μολώπων. Ἀλλ' αὐτὸς μοι ἐπιστάς, Χριστέ Σωτὴρ ἰάτρυσαν.

Ἐρεὺς με πραιδῶν, ἀντιπαρήλθε, καὶ ὁ Λευίτης, βλέπων ἐν δεινοῖς, ὑπερεῖδε γυμνόν. Ἀλλ' ὁ ἐκ Μαρίας, ἀνατείλας Ἰησοῦς, σὺ ἐπιστάς με οἴκτειρον.

Ο Ἀμνὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, ὁ αἵρων πάντων τὰς αἰμαρτίας, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς αἰμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δὸς, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Μετανοίας ὁ καιρὸς, προσέρχομαί σοι τῷ Πλαστουργῷ μου· ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς αἰμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δὸς, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Μὴ βδελύξη με Σωτὴρ, μὴ ἀπορρίψῃς τοῦ σου προσώπου, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς αἰμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δὸς, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Τ

Ἐκ νεότητος Σωτὴρ, τὰς ἐντολαῖς σου ἐπαρωςάμην, ἔλον ἐμπαθῶς, ἀμελῶν ῥαθυμῶν, παρήλθον τὸν βίον· διὸ κράζω σοι Σωτὴρ· Κἄν ἐν τῷ τέλει σῶσόν με.

Τ

Σοὶ προσπίπτω Ἰησοῦ· Ἠμέρθηκά σοι, ἰλασθήτι μοι, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς αἰμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δὸς, δάκρυα κατανύξεως.

Μὴ εἰσέλθῃς μετ' ἐμοῦ, ἐν κρίσει φέρων μου τὰ πρακτέα, λόγους ἐκζητῶν, καὶ εὐθύνων ὁρμάς· ἀλλ' ἐν οἰκτιρμοῖς σου, παρορῶν μου τὰ δεινὰ, σῶσόν με Παντοδύναμε.

Ἐτερος Κανὼν τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, εἰς τὸν αὐτὸν Ἥχον, καὶ Εἰρμόν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Σὺ ἡ Ὁσία Μαρία βοήθει.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ὑμῶν.

Σὴν μοι δίδου φωταυγῇ, ἐκ θείας ἀνωθεν προμηθείας, χάριν ἐκφυγεῖν, τῶν παθῶν σκοτασμόν, καὶ ἄσαι προθύμως, τοῦ σοῦ βίου τὰ τερπνὰ, Μαρία κατορθώματα.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ.

Ποκύψασα Χριστοῦ, τοῖς θείοις νόμοις τούτῳ προσῆλθες, τὰς τῶν ἡδονῶν ἀνα-

Δέκτους ὀρμαῖς, λιποῦσα καὶ πᾶσαν, ἀρετὴν πανευλαβῶς, ὡς μίαν ἐκατέρωθως.

Τροπάριον τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Κεσίαις σου ἡμᾶς, Ἀνδρέα ῥῦσαι παθῶν ἀτίμων, καὶ τῆς βασιλείας, νῦν Χριστοῦ κοινωνοὺς, τοὺς πίσκει καὶ πόθῳ, ἀνυμνοῦντάς σε κλεινὴ, ἀναδείξον θεόμεθα.

Δόξα Πατρί.

Υπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μοναδί προσκυνημένη, ἄρον τὸν κλοιὸν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν τῆς ἀμαρτίας· καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καὶ προστασία τῶν σὲ ὑμνούντων, ἄρον τὸν κλοιὸν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν τῆς ἀμαρτίας· καὶ ὡς Δέσποινα ἀγνή, μετανοοῦντα δέξαι με.

Ὡδὴ β'. Ο ἱερμός.

• **Π**ρόσεχε, Οὐρανὲ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστὸν, τὸν ἐκ Παρθένου σαρκί,
• ἐπιδημήσαντα.

Τροπάρια.

Πρόσεχε, Οὐρανὲ καὶ λαλήσω· γῆ ἐνωτίζου φωνῆς, μετανοούσης Θεῷ, καὶ ἀνυμνούσης αὐτόν.

Πρόσχε μοι, ὁ Θεὸς ὡς οἰκτίρμων, ἰλέω ὀμματί σου, καὶ δέξαι μου, τὴν διερμὴν ἐξομολόγησιν.

Ημάρτηκα, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, μόνος ἡμάρτηκά σοι· ἀλλ' οἴκτειρον ὡς Θεός, Σωτὴρ τὸ ποίημά σου.

Ζἄλη με, τῶν κακῶν περιέχει, εὐσπλαγχνε Κύριε· ἀλλ' ὡς τῷ Πέτρῳ καί μοι, τὴν χεῖρα ἔκτεινον.

Τὰ δάκρυα, τὰ τῆς Πόρνης Οἰκτίρμον, καὶ γὰρ προβάλλομαι· Ἰλάσθητί μοι Σωτὴρ, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Ημαύρωσα, τῆς ψυχῆς τὸ ὠραῖον, ταῖς τῶν παθῶν ἡδοναῖς, καὶ ὅλως ὅλον τὸν νοῦν, χοῦν ἀπετέλεσα.

Διέρρηξα, νῦν τὴν στολὴν μου τὴν πρώτην, ἣν ἐξυφάνατό μοι, ὁ Πλαστουργὸς ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἔνθεν κείμαι γυμνός.

Ενδεδυμαι, διερρήγμενον χιτῶνα, ὃν ἐξυφάνατό μοι, ὁ ὄφεις τῇ συμβουλῇ, καὶ κατασχύνομαι.

Προσέβλεψα, τοῦ φυτοῦ τὸ ὠραῖον, καὶ ἡ πατήθην τὸν νοῦν, καὶ ἔνθεν κείμαι γυμνός, καὶ κατασχύνομαι.

Ετέκταινον, ἐπὶ τὸν νῶτόν μου πάντες, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν παθῶν, μακρίνοντες κατ' ἐμοῦ, τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.

Απώλεσα, τὸ πρωτόκτιστον κάλλος, καὶ τὴν εὐπρέπειάν μου, καὶ ἄρτι κείμαι γυμνός, καὶ κατασχύνομαι.

Κατέρραψε, τοὺς δερματίνους χιτῶνας, ἡ ἀμαρτία καί μοι, γυμνώσασά με τῆς πρίν, Σεοῦφάντου στολῆς.

Ηερίκειμαι, τὸν στολισμὸν τῆς αἰσχύνης, καθάπερ φύλλα συκῆς, εἰς ἔλεγχον τῶν ἐμῶν, αὐτεξουσίων παθῶν.

Εστόλισμαι, κατεστιγμένον χιτῶνα, καὶ ἡμαγμένον αἰσχρῶς, τῇ ῥύσει τῆς ἐμπαδοῦς, καὶ φιληδόνου ζωῆς.

Εσπίλωσα, τὸν τῆς σαρκὸς μου χιτῶνα, καὶ κατερρύπωσα, τὸ κατ' εἰκόνα Σωτὴρ, καὶ κατ' ὁμοίωσιν.

Υπέπεσα, τῇ τῶν παθῶν ἀχθηδόνι, καὶ τῇ ἐνύλῳ φθορᾷ· καὶ ἔνθεν νῦν ὁ ἐχθρός, καταπιέζει με.

Φιλοῦλον, καὶ φιλοκτήμονα βίον, τῆς ἀκτησίας Σωτὴρ, προκρίνας νῦν τὸν βαρὺν, κλοιὸν περίκειμαι.

Εκόσμησα, τὸν τῆς σαρκὸς ἀνδριάντα, τῇ τῶν αἰσχρῶν λογισμῶν, ποικίλῃ περιβολῇ, καὶ κατακρίνομαι.

Τῆς ἔξωθεν, ἐπιμελῶς εὐκοσμίας, μόνης ἐφρόντισα, τῆς ἐνδον ὑπεριδῶν, θεοτυπώτης σκηνῆς.

Μορφώσας μου, τὴν τῶν παθῶν ἀμορφίαν, ταῖς φιληδόνοις ὀρμαῖς, ἐλυμηνάμην τοῦ νοῦ τὴν ὠραιότητα.

Κατέχρωσα, τῆς πρίν εἰκόνης τὸ κάλλος, Σῶτερ τοῖς πάθεσιν· ἀλλ' ὡς ποτὲ τὴν δραχμὴν, ἀναζητήσας εὗρέ.

Ημάρτημα, ὡς περ ἡ Πόρνη βοῶ σοι, μόνος ἡμάρτηκά σοι· ὡς μύρον δέχου Σωτὴρ, καί μοι τὰ δάκρυα.

Ωλίσθησα ὡς ὁ Δαυὶδ ἀκολάστως, καὶ βεβορβόρωμαι· ἀλλ' ἀποπλύναις καί με, Σωτὴρ τοῖς δάκρυσι.

Ιλάσθητι, ὡς ὁ Τελώνης βοῶ σοι, Σῶτερ ἰλάσθητί μοι· οὐδεὶς γὰρ τῶν ἐξ Ἀδάμ, ὡς ἐγὼ ἡμαρτέ σοι.

Οὐ δάκρυα, οὐδὲ μετάνοιαν ἔχω, οὐδὲ κατάνυξιν· αὐτός μοι ταῦτα Σωτὴρ, ὡς Θεὸς δώρησαι.

Τὴν οὐρανὸν σου, μὴ ἀποκλείσῃς μοι, τότε, Κύριε, Κύριε· ἀλλ' ἀνοιξόν μοι αὐτήν, μετανοοῦντί σοι.

ἐλάνθρωπε, ὁ πάντα θεῶν σωθῆναι, σὺ ἀνακαλεσά με, καὶ δεῖξαι ὡς ἀγαθός, μετανοοῦντά με.

ἴκτισαι, τοὺς στεναγμούς τῆς ψυχῆς μου, καὶ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν, προσδέχου τοὺς σταλαγμούς· Σωτὴρ καὶ σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

ἄχραντε, Θεοτόκε Παρθέने, μόνη πανύμνητε, ἰκέτευε ἐκτενῶς, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἑρμὸς ἄλλος.

ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ μάννα ἐπομβρήσας, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας, πηγάζσας πάλαι ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου, τῇ μόνῃ δεξιᾷ, καὶ τῇ ἰσχυρί τῇ ἐμῇ.

ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός· ἐνωτίζου ψυχὴ μου, τοῦ Κυρίου βοῶντος· καὶ ἀποσπᾶσθαι τῆς πρώτης ἁμαρτίας, καὶ φοβοῦ ὡς δικαστὴν, καὶ ὡς κριτὴν καὶ Θεόν.

ὅτι ὡμοιώθης, πολυαμάρτητε ψυχὴ; εἰ μὴ τῷ πρώτῳ Καῖν, καὶ τῷ Λάμεχ ἐκείνῳ, λιθοκτονήσας τὸ σῶμα κακουργίας, καὶ κτείνσας τὸν νοῦν, ταῖς παραλόγοις ὁρμαῖς.

αἰνᾶς τοὺς πρὸ νόμου, παραδραμοῦσα ὡς ψυχὴ, τῷ Σὴθ οὐχ ὡμοιώθης, οὐ τὸν Ἐνὼς ἐμιμήσω, οὐ τὸν Ἐνὼχ τῇ μεταθέσει, οὐ τὸν Νῶε· ἀλλ' ὡφθῇς πενιχρά, τῆς τῶν δικαίων ζωῆς.

ὀνη ἐξήνοιξας, τοὺς καταρράκτας τῆς ὀργῆς, τοῦ Θεοῦ σου ψυχὴ μου, καὶ κατέκλυσας πᾶσαν, ὡς γῆν τὴν σάρκα καὶ ταῖς πράξεις καὶ τὸν βίον, καὶ ἔμεινας ἐκτός, τῆς σωστικῆς κιβωτοῦ.

ἄνδρα ἀπέκτεινα, φησὶν, εἰς μῶλωπα ἐμοί, καὶ νεανίσκον εἰς τραῦμα, Λάμεχ θρηγῶν ἐβόα· σὺ δὲ οὐ τρέμεις ὡς ψυχὴ μου ῥυπωθεῖσα, τὴν σάρκα καὶ τὸν νοῦν, κατασπιλώσασα.

πῶς ἐξήλωσα, Λάμεχ τὸν πρῶτον φονευτὴν, τὴν ψυχὴν ὡς περ ἄνδρα, τὸν νοῦν ὡς νεανίσκον, ὡς ἀδελφὸν δέ μου τὸ σῶμα ἀποκτείνσας, ὡς Καῖν ὁ φονεὺς, ταῖς φιληδόνοις ὁρμαῖς!

ὑργὸν ἐσοφίσω, οἰκοδομῆσαι ὡς ψυχὴ, καὶ ὀχύρωμα πῆξαι, ταῖς σαῖς ἐπιθυμίαις, εἰμὴ συνέχεεν ὁ Κτίστης ταῖς βουλαῖς σου, καὶ κατέαξεν εἰς γῆν, τὰ μηχανήματά σου.

πέτρωμαι, πέπληγμαι· ἰδοὺ τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ, τὰ καταστιζαντά μου, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα· ἰδοὺ τὰ τραύματα, τὰ ἔλκη, αἱ πηρώσεις, βῶ σοι, αἱ πληγαί, τῶν αὐθαιρέτων μου παθῶν.

ἔβρεξε Κύριος, παρὰ Κυρίου πῦρ ποτὲ, ἀνομίαν ὀργῶσαν, πυρπολήσας Σοδόμων· σὺ δὲ τὸ πῦρ ἐξέκαυσας τὸ τῆς γενένης, ἐν ᾧ μέλλει ψυχὴ, συγκατακαίεσθαι πικρῶς.

ἴδετε καὶ ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ ἐρευνῶν καρδίας, καὶ κολάζων ἐννοίας, ἐλέγχων πράξεις, καὶ φλογίζων ἁμαρτίας, καὶ κρίνων ὀρφανόν, καὶ ταπεινόν καὶ πτωχόν.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

ἠπλώσας χεῖράς σου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, Μαρία ἐν ἀβύσσῳ, κακῶν βυθιζομένη· καὶ ὡς τῷ Πέτρῳ φιλανθρωπῶς χεῖρα βοήθειας, ἐξέτεινε τὴν σὴν, ἐπιστροφὴν πάντως ζητῶν.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

ὦλη προθυμία, πόθῳ προσέδραμες Χριστῷ, τὴν πρὶν τῆς ἁμαρτίας, ὁδὸν ἀποστραφείσα, καὶ ἐν ἐρήμοις ταῖς ἀβάτοις τρεφομένη, καὶ τούτου καθαρῶς, τελούσα θείας ἐντολαῖς.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

ἴδωμεν ἴδωμεν, φιλανθρωπίαν ὡς ψυχὴ, τοῦ Θεοῦ καὶ Δεσπότου· διὰ τοῦτο πρὸ τέλους, αὐτῷ σὺν δάκρυσι, προσπέσωμεν βοῶντες· Ἀνδρέου ταῖς λιταῖς, Σῶτερ ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρί.

ἄναρχε ἀκτιστε, Τριάς ἀμέριστε Μονάς, μετανοοῦντά με δεῖξαι, ἡμαρτηκότα σῶσον· σὸν εἰμι πλάσμα, μὴ παρίδης, ἀλλὰ φεῖσαι καὶ ῥύσαι, τοῦ πυρός τῆς καταδίκης με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

ἄχραντε Δέσπονα, Θεογενήτορ ἡ ἐλπίς, τῶν εἰ σέ προστρεχόντων, καὶ λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ, τὸν ἐλεήμονα καὶ Κτίστην καὶ Υἱόν σου, ἰλέωσαι καί μοι, ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς.

Ἑρμὸς γ'. Ὁ Ἑρμὸς.

ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον.

Τροπάρια.

πῦρ παρὰ Κυρίου ψυχὴ, Κύριος ἐπιβρέξας, τὴν γῆν Σοδόμων πρὶν κατέφλεξεν.

εἰς τὸ ὅρος σώζου ψυχὴ, ὡς περ ὁ Ἀὼτ ἐκεῖνος, καὶ εἰς Σηγὼρ προανασώθητι.

εὗγε ἐμπρησμόν ὡς ψυχὴ, φεῦγε Σοδόμων καὶ σιν, φεῦγε φθορὰν θείας φλογώσεως.

ἔξομολογοῦμαί σοι Σωτὴρ· Ἠμαρτον ἡμαρτόν σοι· ἀλλ' ἄντες ἄφες μοι ὡς εὐσπλαγχνος.

Ημαρτόν σοι μόνος ἐγὼ, ἡμαρτον ὑπὲρ πάν-
τας, Χριστέ Σωτήρ μὴ ὑπερίδης με.

Σὺ εἰ ὁ Ποιμὴν ὁ καλός· ζήτησόν με τὸν ἄρ-
να, καὶ πλανηθέντα μὴ παρίδης με.

Σὺ εἰ ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς, σὺ εἰ ὁ Πλαστοργός
μου· ἐν σοὶ Σωτήρ δικαιοθήσομαι.

Ἄγια Τριάς, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ω Τριάς Μονὰς ὁ Θεός, σῶσον ἡμᾶς ἐκ πλά-
νης, καὶ πειρασμῶν, καὶ περιστάσεων.

Ἵπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Χαῖρε Θεοδόχε Γαστήρ· χαῖρε θρόνε Κυ-
ρίου· χαῖρε ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος.

• **Σ**τερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐν-
• **Σ**τολῶν σε, σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου·
• ὅτι μόνος Ἅγιος, ὑπάρχεις καὶ Κύριος.

Δίς.

Πηγὴν ζωῆς κέντημαι, σὲ τοῦ θανάτου τὸν
καθαιρέτην, καὶ βοῶ σοι ἐκ καρδίας μου,
πρὸ τοῦ τέλους· Ἡμαρτον ἱλάσθητι σῶσόν με.

Τοὺς ἐπὶ Νῶε Σωτήρ, ἡσεληνότας ἐμιμη-
σάμην, τὴν ἐκείνων κληρωσάμενος, κα-
ταδίκην, ἐν κατακλυσμῷ καταδύσεως.

Ημάρτηκα Κύριε, ἡμάρτηκά σοι, ἱλάσθητί
μοι· οὐ γάρ ἐστιν ὅστις ἡμαρτεν, ἐν ἀν-
θρώποις, ὃν οὐχ ὑπερέβην ταῖς πταισμάσι.

Τὸν Χαὶμ ἐκείνον ψυχὴν, τὸν πατραλοῖαν μι-
μησαμένη, τὴν αἰσχύνην οὐκ ἐκαλύψας,
τοῦ πλησίον, ὀπισθοφανῶς ἀνεκαίμψασα.

Τὴν εὐλογίαν τοῦ Σὴμ, οὐκ ἐκληρώσω ψυχὴν
ἀθλία· οὐ πλατεῖαν τὴν κατάσχεσιν, ὡς
Γάφεθ, ἔσχευ ἐν τῇ γῇ τῆς ἀφύσεως.

Εκ γῆς Χαρράν ἐξελθε, τῆς αἵμαρτίας ψη-
χή μου δεῦρο, εἰς γῆν ρέουσαν αἰείζων,
ἀφθαρσίαν, ἣν ὁ Ἀβραὰμ ἐκληρώσατο.

Τὸν Ἀβραὰμ ἤκουσας, πάλαι ψυχὴ μου κα-
ταλιπόντα, γῆν πατρώαν, καὶ γενόμενον,
μετανάστην· τούτου τὴν προαίρεσιν μίμησαι.

Εν τῇ δρυὶ τῇ Μαμβρῇ, φιλοξενήσας ὁ Πα-
τριάρχης, τοὺς Ἀγγέλους ἐκληρώσατο,
μετὰ γῆρας, τῆς ἐπαγγελίας τὸ θῆραμα.

Τὸν Ἰσαὰκ τάλαινα, γνοῦσα ψυχὴ μου κα-
τὴν θυσίαν, μυστικῶς ὀλοκαρπούμενον,
τῷ Κυρίῳ, μίμησαι αὐτοῦ τὴν προαίρεσιν.

Τὸν Ἰσμαὴλ ἤκουσας, νῆφε ψυχὴ μου ἐκ-
διωχθέντα, ὡς παιδίσκης ἀποκύημα,
βλέπε μήπως, ὁμοίόν τι πάθης λαγνεύουσα.

Τῇ Ἀγαρ πάλαι ψυχὴν, τῇ Αἰγυπτίᾳ παρω-
μοιώθης, δουλωθεῖσα τὴν προαίρεσιν, καὶ
τεκούσα, νέον Ἰσμαὴλ, τὴν αὐθαδέαν.

Τὴν Ἰακώβ κλίμακα, ἔγνωε ψυχὴ μου δι-
κνυομένην· ἀπὸ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια· τί
μὴ ἔσχεις, βάσιν ἀσφαλῆ, τὴν εὐσέβειαν;

Τὸν Ἰερὲα Θεοῦ, καὶ βασιλεῖα μεμονωμένον,
τοῦ Χριστοῦ τὸ ἀφομοίωμα, τοῦ ἐν κό-
σμῳ, βίου ἐν ἀνθρώποις μιμήθητι.

Μὴ γένη στηλὴ αἰὼς, ψυχὴ στραφεῖσα εἰς
τὰ ὀπίσω, τὸ ὑπόδειγμα φοβεῖτω σε, τῶν
Σοδόμων, ἄνω εἰς Σηγῶρ διασώθητι.

Τὸν ἐμπρησμόν ὥσπερ Λῶτ, φεῦγε ψυχὴ
μου τῆς αἵμαρτίας· φεῦγε Σόδομα καὶ
Γόμορρά· φεῦγε φλόγα, πάσης παραλόγου
ὀρέξεως.

Ελέησον Κύριε, ἐλέησόν με ἀναβαῶ σοι, ὅτε
ἤξεις μετ' Ἀγγέλων σου, ἀποδοῦναι, πᾶσι
κατ' ἀξίαν τῶν πράξεων.

Τὴν δέησιν Δέσποτα, τῶν σὲ ὑμνούντων μὴ
ἀπορρίψης· ἀλλ' αἰκτείρησον φιλάνθρωπε,
καὶ παραίσχου, πίστει αἰτουμένοις τὴν ἀφεσιν.
Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Συνέχομαι κλύδων, καὶ τρικυμῖα Μήτηρ
πταισμάτων· ἀλλ' αὐτὴ με νῦν διάσωσον,
καὶ πρὸς ὄρμον, θείας μετανόας εἰσάγαγε.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Γέσιον δέησιν, νυκὶ Ὅσια προσαγαγοῦσα,
πρὸς τὴν εὐσπλαγχνον πρεσβεία σου, Θεο-
τόκον, ἀνοιξόν μοι θείας εἰσόδους σου.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ταῖς σαῖς λιταῖς δώρησαι, καί μοι τὴν λύ-
σιν τῶν ὀφλημάτων, ὦ Ἀνδρέα Κρήτης
Πρόεδρε· μετανόας, σὺ μυσταγωγός γάρ παν-
άριστος.

Δόξα Πατρὶ.

Μονὰς ἀπλῇ ἄκτιστε, ἀναρχε φύσις ἡ ἐν
Τριάδι, ὑμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς
σῶσον, πίστει προσκυνούντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ
Θεοκυῆτορ, ἀπειράνδρως ἀπεκύησας· ξέ-
νον θαῦμα, μέινασα Παρθένος θηλαίζουσα.

Καὶ πάλιν τὸν Εἰρμόν.

Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν.

Εἶτα τὸ παρὸν Κάθισμα, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Φωστῆρες θαυγαῖς, τοῦ Σωτῆρος αὐτόπται,
φωτίσατε ἡμᾶς, τοὺς ἐν σκότει τοῦ βίου,
ὅπως ὡς ἐν ἡμέρᾳ, νῦν εὐσχημόνως περιπατή-
σωμεν, φέγγει τῆς ἐγκρατείας, νυκτῶδη πάθῃ
ἀποδιώκοντες, καὶ τὰ λαμπρὰ κατέδωκεν Χρ-
στοῦ, Παθήματα χαίροντες.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός. Τὸ προσταχθέν.

Τῶν Ἀποστόλων δωδεκαίς ἡ Θεόλεκτος, ἱκετηρίαν τῷ Χριστῷ νῦν προσάγαγε, τὸ Νηστείας σταδίων πάντας διανύσαι, τελούντας ἐν κατανύξει τὰς προσευχάς, ποιούντας ἐν προθυμίᾳ τὰς ἀρετάς, ὅπως αὐτῷ προφθάσωμεν, ἰδεῖν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐνδοξον Ἀνάστασιν, δόξαν αἶνον προσάγοντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Τὸν ἀπερίληπτον Θεοῦ Υἱὸν καὶ Λόγον, ἀνερμηνεύτως ὑπὲρ νοῦν ἐκ σοῦ τεχθέντα, Θεοτόκε ἱκέτευε σὺν τοῖς Ἀποστόλοις, εἰρήνην τῇ Οἰκουμένη ἐιλικρινῇ, βραβεῦσαι, καὶ τῶν πταισμάτων δοῦναι ἡμῖν, πρὸ τοῦ τέλους συγχώρησιν, καὶ Βασιλείας Οὐρανῶν, δι' ἅκραν ἀγαθότητα, ἀξιώσας τοὺς δούλους σου.

Μετὰ ταῦτα ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Τριῳδία ἀνευ μετανοιών, ἐν οἷς στιχολογοῦμεν καὶ τὴν δ'. Ὤδὴν.

Τριῳδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὤδὴ δ'. Ἦχος πλ. δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Εγκρατεῖα συζήσαντες, οἱ πεφωτισμένοι Χριστοῦ Ἀπόστολοι, ἐγκρατείας τὸν καιρὸν ἡμῖν, μεσιτείαις θείαις εὐμαρίζουσι.

Δωδεκάχορδον ὄργανον, μέλος ἐκελάδησε τὸ σωτήριον, Μαθητῶν χορὸς ὁ ἐνθεος, πονηρὰ συγγέων μελωδήματα.

Επομβρίαις τοῦ Πνεύματος, πᾶσαν τὴν ὑψηλίον κατηρδεύσατε, τὸν αὐχμὸν ἀποδιώξαντες, τῆς πολυθείας Παμμακάρισται.

Θεοτοκίον.

Ταπεινώσασα σῶσόν με, τὸν ὑψηλοφρόνως πολιτευσάμενον, ἡ τεκέσσα τὸν ὑψώσαντα, τὴν ταπεινωθεῖσαν φύσιν Πάναγνε.

Ἔτερον Τριῳδιον, ποίημα Θεοδώρου.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος ὁ αὐτός.

• **Ε**ἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην, κατενόησα, τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασα τὸ κράτος σου Δέσποτα.

Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ.

Απόστολων ἡ πάνσεπτος, χοροστασία τῷ πάντων Κτίστη, δυσωπούσα παρακλή-
• **Ζ**ητι, ἐλεῆσαι ἡμᾶς τοὺς ἀνευφημοῦντάς σε.

• **Ὡ**ς ἐργάται ὑπάρχοντες, Χριστοῦ Ἀπόστο-
• **Λ**οι πάντα Κόσμον, θείῳ λόγῳ γεωργήσαντες, προσηγάγετε καρποὺς αὐτῷ πάντοτε.

Αμπαλὼν ἐγενήθητε, Χριστῷ τῷ ὄντως ἡγαπημένῳ· τὸν γὰρ αἶνον τὸν τοῦ Πνεύματος, ἐξεβλύσατε τῷ Κόσμῳ Ἀπόστολοι.

Δόξα Πατρί.

Υπεράρχιε σύμμορφε, πανσθενεστάτη Τριάς ἁγία, Πάτερ Λόγε Πνεῦμα ἅγιον, Θεὸς φῶς καὶ ζωὴ, φύλαττε τὴν ποίμνην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε· χαῖρε λυχνία λαμπαδηφόρε· χαῖρε ὅρος ἁγιασματος· κιβωτὲ τῆς ζωῆς, Ἀγίων ἁγία σκηνή.

Τὰ τοῦ Μεγάλου Κανόνος.

Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

• **Α**κήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύ-
• **Ρ**ιε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δεικνυσθαι καὶ
• **Ε**λεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην·
• **Δ**όξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Δίς.

Τροπάρια.

Τὰ ἔργα σου μὴ παρίδης, τὸ πλάσμα σου μὴ παρόψης Δικαιοκρίτα· εἰ καὶ μόνες ἡμαρτον ὡς ἄνθρωπος, ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον φιλανθρώπε· ἀλλ' ἔχεις ὡς Κύριος πάντων τὴν ἐξουσίαν, ἀφιέναι ἁμαρτήματα.

Εγγίζει ψυχὴ τὸ τέλος, ἐγγίζει καὶ οὐ φροντίζεις, οὐχ ἐτοιμάζῃ· ὁ καιρὸς συντέμνει, διανάστηθι· ἐγγὺς ἐπὶ θύρας ὁ Κριτὴς ἐστίν· ὡς ὄναρ, ὡς ἄνθος ὁ χρόνος τοῦ βίου τρέχει· τί μάτην ταραττόμεθα;

Ανάνηψον ὦ ψυχὴ μου, τὰς πράξεις σου, ἃς εἰργάσω ἀναλογίζου, καὶ ταύτας ἐπ' ἑψέσι προσάγαγε, καὶ σταγόνας σταλάξον δακρύων σου· εἰπέ παρρησίᾳ τὰς πράξεις, τὰς ἐνθυμήσεις, Χριστῷ, καὶ δικαιώθητι.

Οὐ γέγονεν ἐν τῷ βίῳ, ἁμάρτημα ρυθὲς πράξις οὐδὲ κακία, ἣν ἐγὼ Σωτὴρ οὐκ ἐπλημμέλησα, κατὰ νοῦν καὶ λόγον καὶ προαίρεσιν, καὶ θέσει, καὶ γνώμῃ, καὶ πράξει ἐξαμαρτήσας, ὡς ἄλλος οὐδεὶς πώποτε.

Εντεῦθεν καὶ κατεκρίθην, ἐντεῦθεν κατεδικάσθην ἐγὼ ὁ τάλας, ὑπὸ τῆς αἰκίας συνειδήσεως, ἧς οὐδὲν ἐν κόσμῳ βιαιότερον. Κριτὰ λυτρωτά μου καὶ γνώστα, φείσαι καὶ ῥῦσαι, καὶ σῶσόν με τὸν δούλόν σου.

Ηκλίμαξ ἦν εἶδε πάλαι, ὁ μέγας ἐν Πατριαρχαῖς, δεῖγμα ψυχῇ μου, πρακτικῆς ὑπάρχει ἐπιβάσεως, γνωστικῆς τυγχάνει ἀναβάσεως· εἰ θέλεις οὖν πράξει, καὶ γνώσει καὶ θεωρίᾳ, βιοῦν, ἀνακαινίσθητι.

Τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας ὑπέμεινε δι' ἐν-
δειαν ὁ Πατριάρχης, καὶ τὸν παγετὸν
τῆς νυκτὸς ἤνεγκε, καθ' ἡμέραν κλέμματα ποιέ-
μενος, ποιμαίνων, πυκτεύων, θυλεύων, ἵνα ταῖς
δύο, γυναῖκας εἰσαγάγῃται.

Γυναῖκάς μοι δύο νόει, τὴν πρᾶξίν τε καὶ
τὴν γνῶσιν ἐν θεωρίᾳ· τὴν μὲν Λείαν
πρᾶξιν ὡς πολύτεκνον, τὴν Ῥαχήλ δέ, γνῶσιν
ὡς πολύπονον· καὶ γὰρ ἄνευ πόνων, οὐ πρᾶ-
ξις οὐ θεωρία, ψυχὴ κατορθωθείσεται.

Ῥηγόρησον ὦ ψυχὴ μου, ἀρίστευσον ὡς ὁ
μέγας ἐν Πατριαρχαῖς, ἵνα κτήσῃ πρᾶ-
ξιν μετὰ γνώσεως, ἵνα χρηματίσῃς νοῦς ὁρῶν
τὸν Θεόν, καὶ φθάσῃς τὸν ἄδυτον γνόφον ἐν
θεωρίᾳ, καὶ γένη μεγαλέμπορος.

Τοὺς δώδεκα Πατριαρχὰς, ὁ μέγας ἐν Πα-
τριαρχαῖς παιδοποιήσας, μυστικῶς ἐστή-
ριξέ σοι κλίμακα, πρακτικῆς ψυχῆ μου ἀναβά-
σεως, τοὺς παῖδας, ὡς βάρη, ταῖς βάσεις ὡς
ἀναβάσεις, πανσόφως ὑποθέμενος.

Ἰσαῦ τὸν μεμισημένον, ζηλοῦσα ψυχὴ ἀπέ-
δου τῷ πτερινιστῇ σου, τὰ τοῦ πρώτου
καλλοὺς πρωτοτόκια, καὶ τῆς πατρικῆς εὐχῆς
ἐξέπεσας, καὶ δις ἐπτερνίσθης ἀθλία, πράξει
καὶ γνώσει· διὸ νῦν μετανόησον.

Εδῶμ ὁ Ἡσαῦ ἐκλήθη, δι' ἄκραν θηλυμα-
νίας ἐπιμιξίαν· ἀκρασίᾳ γὰρ αἰεὶ πυρού-
μενος, καὶ ταῖς ἡδοναῖς κατασπιλούμενος· Ἐ-
δῶμ ὠνομάσθη, ὃ λέγεται θερμασία, ψυχῆς
φιλαμαρτήμονος.

Ἰὼβ τὸν ἐπὶ κοπρίας, ἀκούσασα ὦ ψυχὴ μου
δικαιωθέντα, τὴν αὐτοῦ ἀνδρίαν οὐκ ἐζήλω-
σας, τὸ στερρόν οὐκ ἔσχεσ τῆς προθέσεως, ἐν
πᾶσιν, οἷς ἔγνωσ, οἷς οἶδας, οἷς ἐπειράσθης, ἀλ-
λ' ὥφθης ἀκαρτέρητος.

Ο πρότερον ἐπὶ θρόνου, γυμνός νῦν ἐπὶ κο-
πρίας καθηλωμένος· ὁ πολὺς ἐν τέκνοις
καὶ περίβλεπτος, ἄπαις ἀφερέσιμος αἰφνίδιον·
παλάτιον γὰρ τὴν κοπρίαν, καὶ μαργαρίτας,
τὰ ἔλκη ἐλογίζετο.

Βασίλειον τὴν ἀξίαν, διαδῆμα καὶ πορφύραν
ἡμφιεσμένος, πολυκτήμων ἄνθρωπος καὶ
δίκαιος, πλούτῳ ἐπιβρίθων καὶ βοσκήμασιν,
ἐξαίφνης τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τὴν βασι-
λείαν, πτωχεύσας ἀπεκείρατο.

Εὶ δίκαιος ἦν ἐκεῖνος, καὶ ἄμεμπτος παρὰ
πάντας, καὶ οὐκ ἀπέδρα, τὰ τοῦ πλάνου
ἐνεδρα καὶ σκῆμματα, σὺ φιλαμαρτήμων οὔσα
τάλαινα, ψυχὴ τί ποιήσεις, εἰάν τι τῶν ἀδοκῆτων,
συμβῇ ἐπενεχθῆναι σοι;

Τὸ σῶμα κατερρύπωθην, τὸ πνεῦμα κατε-
σπιλώθην, ὅλος ἠλκώθην· ἀλλ' ὡς ἰατρός
Χριστέ ἀμφοτέρω, διὰ μετανοίας μοι θεραπεύ-
σον, ἀπόλουσον, καθάρσον, πλῦνον, δεῖξον χιό-
νος, Σωτὴρ μου καθαρώτερον.

Τὸ Σῶμά σου καὶ τὸ Αἷμα, σταυρούμενος
ὑπὲρ πάντων, ἔθηκες Λόγε· τὸ μὲν Σῶμα,
ἵνα ἀναπλάσῃς με, τὸ δὲ Αἷμα, ἵνα ἀποπλύνῃς
με· τὸ πνεῦμα παρεδωκας, ἵνα ἐμὲ προσάξῃς,
Χριστέ τῷ σῷ Γεννήτορι.

Εργάσω τὴν σωτηρίαν, ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ
Κτίστης, ἵνα σωθῶμεν· ἐκουσίως ξύλῳ ἀ-
νεσαύρωσαι, ἢ Ἐδεμ κλεισθεῖσα ἀνεώγνυτο· τὰ
ἄνω, τὰ καίτω, ἢ κτίσις, τὰ ἔθνη πάντα, σωθέν-
τα προσκυνοῦσί σε.

Γενέσθω μοι κολυμβήθρα, τὸ Αἷμα τὸ ἐκ
πλευρᾶς σου, ἅμα καὶ πόμα, τὸ πηγάσαν
ὑδωρ τῆς ἀφέσεως, ἵνα ἐκατέρωθεν καθαίρω-
μαι, χριόμενος, πίνων, ὡς χρίσμα καὶ πόμα
Λόγε, τὰ ζωηρά σου λόγια.

Γυμνός εἰμι τοῦ Νυμφῶνος, γυμνός εἰμι καὶ
τοῦ γάμου, ἅμα καὶ δείπνου· ἡ λαμπὰς
ἐσφέσθη ὡς ἀνέλαιος· ἡ παστὰς ἐκλείσθη μοι
καθευδοντι· τὸ δείπνον ἐβρώθη· ἐγὼ δὲ χεῖρας
καὶ πόδας, δεθεὶς ἔξω ἀπέρριμμα.

Κρατῆρα ἡ Ἐκκλησία, ἐκτίσαστο τὴν Πλευ-
ράν σου τὴν ζωηφόρον, ἐξ ἧς ὁ διπλοῦς
ἡμῖν ἐξέβλυσε, κρουνὸς τῆς ἀφέσεως καὶ γνῶ-
σεως, εἰς τύπον τῆς παλαι, τῆς νέας, τῶν δύο
ἅμα, Διαθηκῶν Σωτὴρ ἡμῶν.

Ο χρόνος ὁ τῆς ζωῆς μου, ὀλίγος καὶ πλήρης
πόνων καὶ πονηρίας· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ
με παραλάβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακαλέσαι·
μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρωμα τοῦ ἀλλοτρίου·
Σωτὴρ αὐτός με οἴκτειρον.

Υψήγορος νῦν ὑπάρχω, θρασὺς δὲ καὶ τὴν
καρδίαν, εἰκῇ καὶ μάτην· μὴ τῷ Φαρι-
σαίῳ συγκαταδικάσῃς με, μᾶλλον τοῦ Τελώνου
τὴν ταπείνωσιν, παράσχου μοι μόνε Οἰκτίρμον,
δικαιοκρίτα, καὶ τούτῳ συναρίθμησον.

Εξήμαρτον ἐνυθρίσας, τὸ σκεῦος τὸ τῆς
σαρκὸς μου, οἶδα Οἰκτίρμον· ἀλλ' ἐν με-
τανοίᾳ με παραλάβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνα-
καλέσαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρωμα τοῦ
ἀλλοτρίου· Σωτὴρ αὐτός με οἴκτειρον.

Αὐτεῖδωλον ἐγενόμην, τοῖς πάθεσι τὴν ψυ-
χὴν μου, βλάπτων Οἰκτίρμον· ἀλλ' ἐν με-
τανοίᾳ με παραλάβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνα-
καλέσαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρωμα τοῦ
ἀλλοτρίου· Σωτὴρ αὐτός με οἴκτειρον.

Οὐκ ἤκουσα τῆς φωνῆς σου, παρήκουσα τῆς γραφῆς σου, τοῦ Νομοθέτου· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παρήλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρῶμα τοῦ ἀλλοτρίου· Σωτὴρ αὐτός με οἴκτειρον.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Α'σώματον πολιτείαν, ἐν σώματι μετελθοῦσα, χάριν Ὅσια, πρὸς Θεοῦ μεγίστην ὄντως εἴληφας, τῶν πιστῶς τιμώντων σε προΐστασο· διὸ δυσωποῦμεν· Παντοίων πειρατηρίων, ἡμᾶς εὐχαῖς σου λύτρωσαι.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Μεγάλων ἀτοπημάτων, εἰς βάθος κατενεχθεῖσα, οὐ κατεσχέθης· ἀλλ' ἀνέδραμες λογισμῷ κρείττονι, πρὸς τὴν ἀκροτάτην διαπραξέως, σαφῶς ἀρετὴν παραδόξως, Ἀγγέλων φύσιν, Μαρία καταπλήξασα.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Α'νδρέα Πατέρων κλέος, εὐχαῖς σου μὴ ἐπιλάθῃ καθικετεύων, παρεστῶς Τριάδα τὴν ὑπέρθεον, ὅπως λυτρωθῶμεν τῆς κολάσεως, οἱ πόθῳ προστατὴν σε δεῖον, ἐπικαλοῦντες, τὸ Κρήτης ἐγκαλλώπισμα. Δόξα Πατρί.

Α'μέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν Τριαδικὴν μίαν Θεότητα, ὡς ὁμοβασίλειον, καὶ σύνθρονον· βοῶ σοι τὸ Ἄσμα, τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις, τρισσῶς ὑμνολούμενον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ τίκεις, καὶ παρθενεύεις, καὶ μένεις δι' ἀμφοτέρων, φύσει Παρθένος· ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἡ νηδὺς δὲ κύει μὴ λοχεύουσα. Θεὸς ὅπου θέλει, νικᾶται φύσεως τάξις· ποιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται.

Ἐδὴ ἐ. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**'κ νυκτὸς ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισόν με δέομαι, καὶ ὁδήγησον καὶ ἐν τοῖς
• προσταγμασί σου, καὶ διδάξόν με Σωτὴρ,
• ποιεῖν τὸ θελημα σου. Δίς.

Τροπάρια.

Ε'ν νυκτὶ τὸν βίον μου διήλθον αἰεὶ· σκότος γὰρ γέγονε, καὶ βαθεῖά μοι ἀχλὺς, ἡ νύξ τῆς ἀμαρτίας· ἀλλ' ὡς ἡμέρας υἱόν, Σωτὴρ ἀναδείξόν με.

Τὸν Ῥουβὶμ μιμούμενος ὁ τάλας ἐγώ, ἐπραξά ἄθεσμον, καὶ παράνομον βουλήν, κατὰ Θεοῦ ὑψίστου, μίαντας κοίτην ἐμήν, ὡς τοῦ πατρὸς ἐκεῖνος.

Ε'ξομολογοῦμαί σοι Χριστέ Βασιλεῦ· Ἦμαρτον ἤμαρτον, ὡς οἱ πρὶν τοῦ Ἰωσήφ,

ἀδελφοὶ πεπρακότες, τὸν τῆς ἀγνείας καρπὸν, καὶ τὸν τῆς σωφροσύνης.

Υπὸ τῶν συγγόνων ἡ δικαία ψυχὴ, δέδοτο, πέπρατο, εἰς δουλείαν ὁ γλυκὺς, εἰς τύπον τοῦ Κυρίου· αὐτὴ δὲ ὅλη ψυχὴ, ἐπραίθης τοῖς κακοῖς σου.

Ἰωσήφ τὸν δίκαιον καὶ σώφρονα νοῦν, μίμησαι τάλαινα, καὶ ἀδόκιμε ψυχὴ, καὶ μὴ ἀκολασταίνου, ταῖς παραλόγοις ὁρμαῖς, αἰεὶ παρανομοῦσα.

Εἰ καὶ λάκκῳ ὤκησε ποτὲ Ἰωσήφ, Δέσποτα Κύριε, ἀλλ' εἰς τύπον τῆς Ταφῆς, καὶ τῆς Ἐγέρσεώς σου· ἐγὼ δὲ τί σοι ποτέ, τοιοῦτο προσενέγκω;

Τοῦ Μωσέως ἤκουσας τὴν θίβην ψυχὴ, ὕδασι κύμασι, φερομένην ποταμοῦ, ὡς ἐν θαλάμῳ πάλαι, φυγοῦσα δράμα πικρὸν, βουλῆς Φαραωνίτου.

Εἰ τὰς μαίας ἤκουσας κτεινούσας ποτέ, ἀνηθὺν τάλαινα, τὴν ἀρρένωπὸν ψυχὴ, τῆς σωφροσύνης πράξιν· νῦν ὡς ὁ μέγας Μωσῆς, τιθηνοῦ τὴν σοφίαν.

Ὡς Μωσῆς ὁ μέγας τὸν Αἰγύπτιον νοῦν, πλήξασα τάλαινα, ἐκ ἀπέκτεινας ψυχὴ· καὶ πῶς οἰκήσεις λέγε, τὴν ἔρημον τῶν παθῶν, διὰ τῆς μετανοίας;

Ταῖς ἐρήμους ὤκησεν ὁ μέγας Μωσῆς· δεῦρο δὴ μίμησαι, τὴν αὐτοῦ διαγωγὴν, ἵνα καὶ τῆς ἐν βάτῳ, θεωφανείας ψυχὴ, ἐν θεωρίᾳ γένη.

Τὴν Μωσέως ῥάβδον εἰκονίζου ψυχὴ, πλήττουσαν θαλάσσαν, καὶ πηγνύουσαν βυθόν, τύπῳ Σταυροῦ τοῦ θείου· δι' οὗ δυνήσῃ καὶ σὺ, μεγάλα ἐκτελέσαι.

Α'αρὼν προσέφερε τὸ πῦρ τῷ Θεῷ, ἄμωμον ἄδολον· ἀλλ' Ὀφνεὶ καὶ Φινεὲς, ὡς σὺ ψυχὴ προσῆγον, ἀλλότριον τῷ Θεῷ, ρεμπωμένον βίον.

Ὡς βαρὺς τῇ γνώμῃ Φαραὼ τῷ πικρῷ, γέγονα Δέσποτα, Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρῆς, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, καὶ ὑποβρύχιος νοῦς· ἀλλὰ βοήθησόν μοι.

Τῷ πληρῷ συμπέφυρμαι ὁ τάλας τὸν νοῦν· πλυνόν με Δέσποτα, τῷ λουτήρι, τῶν ἐμῶν, δακρύων δέομαί σου, τὴν τῆς σαρκὸς μου στολὴν, λευκάνας ὡς χιόνα.

Εἰν ἐρευνήσω μου τὰ ἔργα Σωτὴρ, ἅπαντα ἄνθρωπον, ὑπερβαίντα ἐμαυτὸν, ὁρῶ ταῖς ἀμαρτίαις, ὅτι ἐν γνώσει φρενῶν, ἤμαρτον, οὐκ ἀγνοία.

Φείσαι φείσαι Κύριε τοῦ πλάσματος σου· ἡμάρτον, ἄντες μοι, ὅτι φύσει καθαρὸς, αὐτὸς ὑπάρχεις μόνος, καὶ ἄλλος πλὴν σου οὐδεὶς, ὑπάρχει ἔξω ρύπου.

Δὶ ἐμέ Θεὸς ὢν ἐμορφώθης ἐμέ, ἔδειξας θαύματα, ἱασάμενος λεπρούς, καὶ παραλύτους σφίγγας, Αἰμόρρου στήσας Σωτήρ, αἴφῃ κρασπέδου ρύσιν.

Τὴν Αἰμόρρουν μίμησαι ἀθλία· ψυχὴ· πρόσδραμε κράτησον, τοῦ κρασπέδου τοῦ Χριστοῦ, ἵνα ρύσθῃς μαστίγων, αἰκούσης δὲ παρ' αὐτοῦ· Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

Τὴν χαμαὶ συγκύπτουσαν μιμοῦ ὦ ψυχὴ· πρόσελθε πρόσπεσον, ταῖς ποσὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἵνα σε ἀνορθώσῃ, καὶ βηματίσης ὀρθῶς, ταῖς τρίβους τοῦ Κυρίου.

Εὶ καὶ φρέαρ Δέσποτα ὑπάρχεις βαθύ, βλῦσόν μοι νάματα, ἐξ ἀχρύντων σου φλεβῶν, ἵν' ὡς ἡ Σαμαρεῖτις, μηκέτι πίνων διψῶ· ζωῆς γὰρ ρεῖθρα βλύζεις.

Σιλωάμ γενέσθω μοι τὰ δάκρυά μου, Δέσποτα Κύριε, ἵνα νίψωμαι καὶ γὰρ, ταῖς κόραις τῆς ψυχῆς μου, καὶ ἴδω σε νοερῶς, τὸ φῶς τὸ πρὸ αἰώνων.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Α'συγκρίτῳ ἔρωτι πανόλβιε, Ξύλον ποθήσασα, προσκυνῆσαι τῆς ζωῆς, ἠξιώσασα τοῦ πόθου· ἀξιώσον οὖν καὶ ἐμέ, τυχεῖν τῆς ἀνω δόξης.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Ρ'εἶθρον Ἰορδάνειον περάσασα, εὗρες ἀνάπαυσιν, τὴν ἀνώδυνον σαρκὸς, ἡδονὴν ἐκφυγοῦσα· ἥς καὶ ἡμᾶς ἐξελοῦ, σαῖς προσευχαῖς Ὅσια.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ω'ς παιμένων ἄριστον Ἀνδρέα σοφὲ, πρόκριτον ὄντα σε, πόθῳ δέομαι πολλῶ, καὶ φόβῳ σαῖς πρεσβείαις, τῆς σωτηρίας τυχεῖν, καὶ ζωῆς αἰωνίου. Δόξα Πατρί.

Σὲ Τριάς δοξαζόμεν τὸν ἕνα Θεόν· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἶ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀπλὴ ἐσὶς Μονὰς, αἰεὶ προσκυνωμένη.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ε'κ σοῦ ἠμφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἄφθορε ἄνανδρε, Μητροπάρθενε, Θεὸς, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας, καὶ ἠνώσεν ἑαυτῷ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν.

Ὡδὴ 5. Ὁ Εἰρμός.

Ε'θέησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου, ἐξ

Ἰδοῦ κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου. Δίς.

Τροπάρια.

Τὰ δάκρυα, Σωτήρ τῶν ὀμμάτων μου, καὶ τοὺς ἐκ βάθους στεναγμούς, καθαρῶς προσφέρω, βρώσης τῆς καρδίας· Ὁ Θεὸς ἡμάρτηκά σοι, ἱλασθητί μοι.

Ε'ξένευσας, ψυχὴ τοῦ Κυρίου σου, ὥσπερ Δαθὰν, καὶ Ἀθειρών· ἀλλὰ φείσαι κρᾶζον, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, ἵνα μὴ τὸ χαΐσμα, τῆς γῆς σε συγκαλύψῃ.

Ω'ς δάμαλις, ψυχὴ παροιστρήσασα, ἐξομώσῃς τῷ Ἐφραίμ· ὡς δορκὰς ἐκ βρόχων, ἀνάσωσον τὸν βίον, πτερωθεῖσα πράξει, καὶ νῶ καὶ θεωρία.

Η χεὶρ ἡμᾶς, Μωσέως πιστώσεται, ψυχὴ πῶς δύναται Θεὸς, λεπρωθέντα βίον, λευκάναι καὶ καθαίρει· καὶ μὴ ἀπογνώσῃ σεαυτήν, καὶ ἐλεπρώθῃς.

Τὰ κύματα, Σωτήρ τῶν πταισμάτων μου, ὡς ἐν θαλάσῃ ἐρυθρᾷ, ἐπαναστραφέντα, ἐκάλυψέ με ἄφνω, ὡς τοὺς Αἰγυπτίους, ποτὲ καὶ τοὺς τριστάτας.

Α'γνώμονα, ψυχὴ τὴν προαίρεσιν, ἔσχες ὡς πρὶν ὁ Ἰσραὴλ· τοῦ γὰρ Δεῖου μάτνα, προέκρινας ἀλόγως, τὴν φιληδονον, τῶν παδῶν ἀδηφαγίαν.

Τὰ ὕεια, κρέα καὶ τοὺς λέβητας, καὶ τὴν Αἰγύπτιον τροφήν, τῆς ἐπουρανίου, προέκρινας ψυχὴ μου, ὡς ὁ πρὶν ἀγνώμων, λαὸς ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Τὰ φρέατα, ψυχὴ προετίμησας, τῶν Χαναναίων ἐννοιῶν, τῆς φλεβὸς τὴν πέτραν· ἐξ ἧς ὁ τῆς σοφίας, ποταμὸς προχέει, κρουνούς θεολογίας.

Ω'ς ἐπληξε, Μωσῆς ὁ θεράπων σου, ράβδῳ τὴν πέτραν τυπικῶς, τὴν ζωοποιόν σου, Πλευράν προδιτύπου· ἐξ ἧς πάντες πόμα, ζωῆς Σωτήρ ἀντλοῦμεν.

Ε'ρεύνησον, ψυχὴ κατασκόπευσον, ὡς Ἰησοῦς ὁ τῇ Ναυῇ, τῆς κληροδοσίας, τὴν γῆν ὅποια ἐστὶ, καὶ κατοίκησον, ἐν αὐτῇ δι' εὐνομίας.

Α'νάστηθι, καὶ καταπολέμησον, ὡς Ἰησοῦς τὸν Ἀμαλήκ, τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, καὶ τοὺς Ἰαβαωνίτας, τοὺς ἀπατηλοὺς, λογισμοὺς, αἰεὶ κινῶσα.

Διαβηθι, τοῦ χρόνου τὴν ρέουσαν, φύσιν ὡς πρὶν ἡ Κιβωτὸς, καὶ τῆς γῆς ἐκείνης, γενῆ ἐν κατασχέσει, τῆς ἐπαγγελίας, ψυχὴ Θεὸς κελεύει.

Ος ἔσωσας, τὸν Πέτρον βοήσαντα, Σῶσον, προφθάσας με Σωτήρ, τοῦ θνήσκου με ρῦσαι, ἐκτείναναι σου τὴν χεῖρα, καὶ ἀνάγαγε, τοῦ βυθοῦ τῆς ἀμαρτίας.

Λιμένα σε, γινώσκω γαλήνιον, Δέσποτα Δέσποτα Χριστέ· ἀλλ' ἐν τῶν ἀδύτων, βυθῶν τῆς ἀμαρτίας, καὶ τῆς ἀπογνώσεώς με, προφθάσας ρῦσαι.

Εγώ εἰμι, Σωτήρ ἦν ἀπώλεσας, πάλαι βασιλείον δραχμὴν· ἀλλ' ἀνάψας λύχνον, τὸν Πρόδρομόν σε Λόγε, ἀναζήτησον, καὶ εὗρε τὴν σὴν εἰκόνα.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Ἦνα παθῶν, φλογμὸν κατασβέσειας, δακρύων ἔβλυζες αἰεὶ, ὀχετοὺς Μαρία, ψυχὴν πυρπολουμένην· ὦν τὴν χάριν νέμοις, καί μοι τῷ σῷ αἰκέτη.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Απαθείαν, ἐκτίσω οὐράνιον, δι' ἀκροτάτης ἐπὶ γῆς, πολιτείας Μητὲρ· διὸ τοὺς σε ὑμνοῦντας, ἐκ παθῶν ρύσθηναί, προσλήψεως δυσώπει.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τῆς Κρήτης σε, Ποιμένα καὶ πρόεδρον, καὶ Οἰκούμενης πρεσβευτήν, ἐγνωκῶς προστρέχω, Ἀνδρέα καὶ βοῶ σοί· Ἐξελοῦ με Πάτερ, βυθοῦ τῆς ἀμαρτίας.

Δόξα Πατρί.

Τριάς εἰμι, ἀπλήρ' ἀδιαίρετος, διακριτὴ προσωπικῶς, καὶ Μονὰς ὑπάρχω, τῇ φύσει ἡνωμένη· ὁ Πατὴρ φησιν, ὁ Υἱός, καὶ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦ μήτρα σου, Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς· ὃν ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σαῖς δικαιωθῶμεν.

Καὶ πάλιν τὸν Εἰρμόν.

Ἐβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Κοντάκιον Αὐτόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι· ἀνάστηθι οὖν, ἵνα φεῖσηταί σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸ τοῦ Χριστοῦ ἱατρεῖον βλέπων ἀνεωγμένον, καὶ τὴν ἐκ τούτου τῷ Ἀδὰμ πηγάζουσαν ὑγίαν, ἔπαθεν, ἐπλήγη ὁ διάβολος, καὶ ὡς κινδυνεύων ᾤδύρετο, καὶ ταῖς αὐτοῦ

φίλοις ἀνεβόησε· Τί ποιήσω τῷ Υἱῷ τῆς Μαρίας; κτείνει με ὁ Βηθλεεμίτης, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Πέμπτῃ τῆς πέμπτης Ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, κατὰ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν, ψάλλομεν τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Μεγάλου καὶ κατανυκτικοῦ Κανόνος.

Στίχοι.

Τρόπους, Ἰησοῦ, κατανύξεως δίδου,
Ἄδουσι νυνὶ Κανόνα σοι τὸν Μέγαν.

Ταῦτον τὸν ὄντως μέγιστον τῶν Κανόνων ἀπάντων, ἀρίστως καὶ τεχνικῶς ἠρμόσατο, καὶ συνέγραψεν ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἀνδρέας, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης ὁ καὶ Ἱεροσολυμίτης ἀνομαζόμενος. Ὁς ὥρμητο μὲν ἐκ Δαμασκοῦ· ἐπὶ τεσσαρεσκαίδεκάτῳ δὲ ἔτει τῆς αὐτοῦ ἡλικίας, παιδευτηρίῳ γραμματικῆς ἐκδοθείς, καὶ τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν ἐξασκήσας, εἰς Ἱεροσόλυμα γεγονώς, τὸν μοναστικὸν ὑπέρχεται βίον. Ὅσιως δὲ καὶ Θεοφιλῶς διάγων, ἐν ἡσυχῇ καὶ ἀταράχῃ τῇ βιοτῇ, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα συγγράμματα βιωφελῇ καταλείπει τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ, λόγους τε, καὶ Κανόνας, μᾶλλον ἀδρότερος ἐν τοῖς Πανηγυρικοῖς γινόμενός τε, καὶ δεικνύμενος. Σὺν πολλοῖς δὲ ἄλλοις καὶ τὸν παρόντα Μέγαν Κανόνα συνέταξε, κατάνυξιν ἄπειρον ἔχοντα· πᾶσαν γὰρ Παλαιᾶς καὶ Νέας Διαθήκης ἱστορίαν ἐρανισάμενος, καὶ ἀθροίσας, τὸ παρὰν ἠρμόσατε μέλος, ἀπὸ Ἀδὰμ, δηλαδὴ, μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς Χριστοῦ Ἀναλήψεως, καὶ τοῦ τῶν Ἀποστόλων κηρύγματος. Προτρέπεται γοῦν διὰ τούτου πᾶσαν ψυχὴν, ὅσα μὲν ἀγαθὰ τῆς ἱστορίας ζητοῦν καὶ μιμεῖσθαι πρὸς δύναμιν, ὅσα δὲ τῶν φαύλων ἀποφεύγειν, καὶ αἰεὶ πρὸς Θεὸν ἀνατρέχειν, διὰ μετάνοιαν, διὰ δακρύων καὶ ἐξομολογήσεως, καὶ τῆς ἄλλης δηλοῦντι ἐμμελείας. Πλήν εἰς τσαοῦτον ἐστίεν εὖρους, καὶ ἐμμελῆς, ὡς καὶ αὐτὴν τὴν σκληροτέραν ψυχὴν ἱκανὸς μαλαῶσαι, καὶ πρὸς ἀνάληψιν ἀγαθοῦ διεγείρει, εἰ μόνον μετὰ συνετρισμένης καρδίας, καὶ προσοχῆς ἀνηκούσης ψάλλοιτο. Ἐπείγεσε δὲ ταῦτον, ὅτε καὶ ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ὁ μέγας Σωφρόνιος, τὸν τῆς Αἰγυπτίας Μαρίας βίον ἀνεγράφατο· κατάνυξιν γὰρ καὶ οὗτος ὁ βίος προδεδόνηται ἄπειρον, καὶ πολλὴν τοῖς ἐπταίκοσι καὶ ἀμαρτάνουσι παραμυθίαν δίδωσιν, εἰ μόνον τῶν φαύλων ἀποστήναι βούλονται.

Ἐτάχθησαν δὲ καὶ κατὰ τὴν παρούσαν ἡμέραν ψάλλεσθαι, καὶ ἀναγινώσκεσθαι δι' αἰτίαν τοιαύτην· Ἐπειδὴ γὰρ πρὸς τὸ τέλος ἐγγίζει ἡ ἀγία Τεσσαρακοστή, ἵνα μὴ οἱ ἄνθρωποι ῥάθυμοι γεγονότες, πρὸς τοὺς πνευματικούς ἀγῶνας ἀμελέστερον διατεθῶσι, καὶ τοῦ σωφρονεῖν καθάπαξ ἐν πᾶσιν ἀπόσχοιντο, ὁ μὲν μέγιστος Ἀνδρέας, οἱ

τις αλείπτῃς, διὰ τῶν ἱστοριῶν τοῦ Μεγάλου Κανόνος, τῶν μεγάλων ἀνδρῶν λέγων τὴν ἀρετὴν, καὶ τῶν φαύλων αὖτις τὴν ἐκτροπὴν, ὡς αὖτις φαίη, γενναιοτέρους τοὺς κάμνοντας παρασκευάζει, καὶ ἀνδρικῶς τοῖς ἐμπροσθεν ἐπεκτείνεσθαι. Ὁ δὲ ἱερός Σωφρόνιος, διὰ τοῦ ὑπερφυῶς αὐτοῦ Λόγου, σώφρονας καὶ αὖτις εἶναι ποιεῖ, καὶ πρὸς Θεὸν διεγείρει, καὶ μὴ καταπίπτειν, μηδὲ ἀπογινώσκειν, εἰ καὶ τέως τισὶν ἐάλωσαν παραπτώμασιν. Ὁση γὰρ ἡ τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπία καὶ συμπάθεια τοῖς ἀλοφύχως ἐκ τῶν πρώην πταισμάτων ἐπιστρέφειν αἰρουμένους, ἢ κατὰ τὴν Αἰγυπτίαν διήγησιν παριστᾷ. Λέγεται δὲ Μέγας Κανὼν, ἵσως αὖτις εἶπῃ, καὶ κατ' αὐτὰς τὰς ἐννοίας, καὶ τὰ ἐνθυμήματα· γόνιμος γὰρ ἐστὶν ὁ τούτου Ποιητής, ἀρίστως αὐτὰ συντιθέμενος· καὶ ὅτι τῶν λοιπῶν Κανόνων, ἀνὰ τριάκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, Τροπαρίων ἐχόντων, οὗτος εἰς διακόσια καὶ πεντήκοντα πρόεισιν, ἐνὸς ἐκάστου ἁρρήτου ἀποστάζοντος ἡδονήν. Ἀρμοδίως οὖν ἄρα καὶ προσηκόντως ὁ Μέγας οὗτος Κανὼν, καὶ μεγάλην κερκτημένος κατάνυξιν, καὶ τῇ μεγάλῃ τῶν Τεσσαρακοστῶν κατατέτακται. Τοῦτον τὸν ἄριστον Κανόνα καὶ μέγιστον, καὶ τὸν τῆς ὁσίας Μαρίας Λόγον, ὁ αὐτὸς Πατήρ ἡμῶν Ἀνδρέας, πρῶτος εἰς τὴν Κωνσταντίνου κεκόμικεν, ὅτε πρὸς τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσαλύμων Θεοδώρου τῇ ἑκτῇ Συνόδῳ σταλεῖς, εἰς βοήθειαν παρεγένετο· τότε γὰρ ἀρίστως κατὰ τῶν Μοναχικῶν ἀγωνισάμενος, ἐτι διατελῶν ἐν μονάζουσι, τῷ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας Κλήρῳ συγκαταλέγεται· εἴτα Διάκονος, καὶ ὀρφανοτρόφος ἐν ταύτῃ καθίσταται, καὶ μετὰ μικρόν, Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης γινόμενος, ἐσύτερον ἀγχιστὰ πού πρὸς τῇ λεγομένῃ Ἱερισῷ καταστήσας ἐν Μιτυλήνῃ, πρὸς Κύριον ἐκδημιεῖ, ἀρκούντως τοῦ ἰδίου θρόνου ἐν μετίξει γινόμενος.

Ταῖς τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Εἴτα ψάλλομεν τοὺς Μακαρισμοὺς καὶ τὰ Τροπαρία, ὡς ἔπεται, μετὰ τῶν μετανοιῶν ἀναέκαστῳ.

Ἦχος πλ. β'.

Εἴν τῇ Βασιλείᾳ σου μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ἀηστὴν τοῦ Παραδείσου Χριστὲ πολίτην, ἐπὶ Σταυροῦ σοι βοήσαντα, τὸ Μνήσθητί μου προαπειργάσω· αὐτὸς τῆς μετανοίας ἀξιῶσον καὶ ἐμὲ τὸν ἀνάξιον.

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Τὸν Μακρὸν ἀκούεις πάλαι ψυχὴ μου, Θεοῦ ἐν φαντασίᾳ γινόμενον, καὶ τὸν ἐκ στεῖρας τότε λαβόντα, καρπὸν ἐπαγγελίας· αὐτοῦ τὸ εὐσεβὲς μιμησώμεθα.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Τὴν τοῦ Σαμφὼν ζηλώσασα ῥαθυμίαν, τὴν δόξαν ἀπεκείρω τῶν ἔργων σου, ψυχὴ προδῶσα τοῖς ἀλλοφύλοις, διὰ φιληδονίας, τὴν σώφρονα ζωὴν καὶ μακάριον.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Ὅπρὶν ἐν σιαγόνι ὄνου νικήσας, τοὺς ἀλλοφύλους νῦν παρανάλωμα, τῆς ἐμπαδοῦς λαγνείας εὐρέθη· ἀλλ' ἐκφυγε ψυχὴ μου, τὴν μίμησιν, τὴν πράξιν, τὴν χαύνωσιν.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Βαράκ καὶ Ἰεφθαί οἱ στρατιάρχαι, κριταὶ τοῦ Ἰσραὴλ προεκρίθησαν, μεθ' ὧν Δεβόρρα ἡ ἀρρενόφρων· αὐτῶν ταῖς ἀριστείαις, ψυχὴ ἀρρενωθεῖσα κρατύνθητι.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Τὴν Ἰαήλ ἀνδρείαν ἔγνωε ψυχὴ μου, τὴν τὸν Σισάρα πρὶν σκολοπίσασαν, καὶ σωτηρίαν ἐργασαμένην, τὸν πάσσαλον ἀκούεις, δι' οὗ σοι ὁ Σταυρὸς εἰκονίζεται.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.

Ἦσον ψυχὴ θυσίαν ἐπαινουμένην, πράξιν ὡς θυγατέρα προσάγαγε, τῆς Ἰεφθαί καθαρωτέραν, καὶ σφάξον ὥσπερ θυμὰ τὰ πάθη τῆς σαρκὸς τῷ Κυρίῳ σου.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

Τοῦ Γεδεὼν τὸν πόκον νόει ψυχὴ μου, ἐξ Οὐρανοῦ τὴν δρόσον ὑπόδεξαι, καὶ κύψον ὥσπερ κύων καὶ πίε, τὸ νᾶμα τὸ ἐκ νόμου, ῥυέν τῇ ἀποθλίψει τοῦ γραύματος.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἐνεκὲν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ἡλεὶ τοῦ Ἱερέως τὴν καταδίκην, ψυχὴ μου ἐπεσπάσω δι' ἐνδειαν, φρενῶν ἀνασχόμενην τὰ πάθη, ἐν σοὶ ὥσπερ ἐκείνος, τὰ τέκνα ἐνεργεῖν τὰ παράνομα.

Μακάριοι ἐστε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς, καὶ διώξωσι, καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα, καὶ ὑμεῖς ὑμῶν ψευδόμενοι, ἐνεκὲν ἐμοῦ.

Εἴν τοῖς κριταῖς Λευίτης δι' ἐμμελείας, τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ταῖς δώδεκα, φυλαῖς διείλε ψυχὴ μου, ἵνα τὸ μῖσος θριαμβεύσῃ, τὸ ἐκ Βενιαμὴν τὸ παράνομον.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν ταῖς Οὐρανοῖς.

Π φιλοσώφρων Ἄννα προσευχομένη, τὰ χεῖ-
λη μὲν ἐκίνει πρὸς αἰνεσιν, φωνὴ δὲ ταύ-
της οὐκ ἐξηχεῖτο· ἀλλ' ὅμως στεῖρα ἔσα, Υἱὸν
τῆς προσευχῆς τίκτει ἄξιον.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βα-
σιλείᾳ σου.

Εν τοῖς κριταῖς ὁ Ἄννης ἐκρίθη γόνος, ὁ
μέγας Σαμουὴλ, ὃν ἐθρέψατο, ἡ Ἀρμα-
δὲμ ἐν οἴκῳ Κυρίου· αὐτὸν ζήλου ψυχῆ μου,
καὶ κρίναι πρὸς τῶν ἄλλων τὰ ἔργα σου.

Μνήσθητι ἡμῶν, Δέσποτα, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ
Βασιλείᾳ σου.

Δ αὐτὸς εἰς βασιλεῖα ἐκλελεγμένος, βασιλικῶς
ἐχρίσθη τῷ κέρατι, τοῦ θείου μύρου· σὺ
οὖν ψυχῆ μου, τὴν ἄνω Βασιλείαν εἰ θέλεις,
μύρῳ χρίσαι τοῖς δάκρυσιν.

Μνήσθητι ἡμῶν, Ἄγιε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασι-
λείᾳ σου.

Ελέησον τὸ πλάσμα σου Ἐλεῆμον, οἴκτει-
ρον τῶν χειρῶν σου τὸ ποῖημα, καὶ φεῖ-
σαι πάντων ἡμαρτηκότων, καὶ μοῦ τοῦ ὑπὲρ
πάντας, τοῖς σοῖς ὑπεριδόντος προσταγμασι.

Δόξα Πατρὶ, καὶ Υἱῷ, καὶ ἁγίῳ Πνεύματι.

Ανάρχω καὶ γεννήσεις τε καὶ προόδω, Πα-
τέρα προσκυνῶ τὸν γεννήσαντα, Υἱὸν δο-
ξάζω τὸν γεννηθέντα, ὑμνῶ τὸ συνεκλάμπον,
Πατρὶ τε, καὶ Υἱῷ, Πνεῦμα Ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ὑπὲρ φύσιν Τόκον σου προσκυνούμεν,
τὴν κατὰ φύσιν δόξαν τοῦ βρέφους σου,
μὴ διαιρῶντες Θεογεννητόρ· ὁ εἰς γὰρ τῷ προσ-
ώπῳ, διττὸς ὁμολογεῖται ταῖς φύσεσιν.

Εἴθ' οὕτω τὰς λοιπὰς Ὠδὰς τοῦ Κανόνος.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Η** μάρτομεν ἡνομήσαμεν, ἡδικήσαμεν ἐνώ-
» πιον σε, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιή-
»σαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μὴ παρα-
» δώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός
Δίς.

Τροπάρια.

Η μάρτηκα, ἐπλημμέλησα, καὶ ἠθέτησα, τὴν
ἐντολήν σου, ὅτι ἐν αἱμαρτίαις προήχθην,
καὶ προσέθηκα τοῖς μῶλωσι τραῦμα ἐμοί. Ἀλ-
λ' αὐτὸς με ἐλέησον ὡς εὖσπλαγχνος, ὁ τῶν Πα-
τέρων Θεός.

Τὰ κρύφια τῆς καρδίας μου, ἐξηγόρευσα
σοὶ τῷ Κριτῇ μου· ἴδε μου τὴν ταπεινώ-
σιν, ἴδε καὶ τὴν θλίψιν μου, καὶ πρόσχες τῇ
κρίσει μου νῦν· καὶ αὐτὸς με ἐλέησον ὡς εὖ-
σπλαγχνος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Σαοὺλ ποτὲ ὡς ἀπώλεσε, τοῦ πατρὸς αὐ-
τοῦ ψυχὴ ταῖς ὄνους, πάρεργον τὸ βασι-
λειον εὔρε πρὸς ἀνάρρησιν. Ἀλλ' ὅρα μὴ λαίθης
σαυτὴν, ταῖς κτηνώδεις ὀρέξεις σου, προκρίνου-
σα, τῆς βασιλείας Χριστοῦ.

Δ αὐτὸς ποτὲ ὁ πατρόθεος, εἰ καὶ ἡμαρτε
διττῶς ψυχῆ μου, βέλει μὲν τοξευθεὶς τῆς
μοιχείας, τῷ δὲ δόρατι αἰλοῦς τῆς τοῦ φόνου
ποινῆς. Ἀλλ' αὐτὴ τὰ βαρύτερα τῶν ἔργων
νοσεῖς, ταῖς κατὰ γνώμην ὀρμαῖς.

Συνῆψε μὲν ὁ Δαυὶδ ποτὲ, ἀνομήματι τὴν
ἀνομίαν· φόνῳ γὰρ τὴν μοιχείαν ἐκίρνα,
τὴν μετάνοιαν εὐθύς παραδείξας διπλὴν. Ἀλλ'
αὐτὴ πονηρότερα εἰργάσω ψυχὴ, μὴ μεταγνοῦ-
σα Θεῷ.

Δ αὐτὸς ποτὲ ἀνεστηλώσε, συγγραψάμενος
ὡς ἐν εἰκόνι, ὕμνον, δι' οὗ τὴν πράξιν ἐ-
λέγχει, ἣν εἰργάσατο κραυγάζων, Ἐλέησόν με·
σοὶ γὰρ μόνῳ ἐξήμαρτον, τῷ πάντων Θεῷ· αὐ-
τὸς καθάρισόν με.

Η Κιβωτὸς ὡς ἐφέρετο, ἐπιδίφριος ὁ Ζᾶν
ἐκεῖνος, ὅτε ἀνατραπέντος τοῦ μόσχου,
μόνον ἤψατο, Θεοῦ ἐπειράθη ὀργῆς. Ἀλλ' αὐτὴ
τὴν αὐθαδέϊαν φυγοῦσα ψυχὴν, σέβου τὰ Θεῖα
καλῶς.

Ακήκοας τοῦ Ἀβεσσαλώμ, πῶς τῆς φύσεως
αἰντεξανέστη· ἔγνωε ταῖς ἐναγείς αὐτοῦ
πράξεις, αἷς ἐξύβρισε, τὴν κοίτην Δαυὶδ τοῦ
πατρὸς. Ἀλλ' αὐτὴ ἐμμήσω ταῖς αὐτοῦ ἐμπα-
δεῖς, καὶ φιληδόνους ὀρμαῖς.

Υπέταξας τὸ ἀδούλωτον, σοῦ ἀξίωμα τῷ
σώματί σου· ἄλλον γὰρ Ἀχιτόφελ εὐροῦ-
σα, τὸν ἐχθρόν ψυχὴ συνήλθες ταῖς τούτου
βουλαῖς· ἀλλ' αὐταῖς διεσκέδασεν αὐτὸς ὁ Χρι-
στὸς, ἵνα σὺ πάντως σωθῇς.

Ο Σολομών ὁ θαυμασίος ὁ καὶ χάριτος
σοφίας πλήρης, οὗτος τὸ πονηρὸν ἐναν-
τίον τοῦ Θεοῦ ποτὲ, ποιήσας ἀπέστη αὐτοῦ·
ὥ αὐτὴ τὸν ἐπάρατόν σου βίον, ψυχὴν προσα-
φωμοίωσας.

Ταῖς ἡδοναῖς ἐξελκόμενός, τῶν παθῶν αὐ-
τοῦ κατερρύπουτο, οἱμοὶ! ὁ ἐραστὴς τῆς
σοφίας, ἐραστὴς πορνῶν γυναικῶν, καὶ ξένος
Θεοῦ· ὃν αὐτὴ ἐμμήσω, κατὰ νοῦν ὡς ψυχὴν,
ἡδυπαθείαις αἰσχροῖς.

Τὸν Ῥοβοὰμ παρεζήλωσας, ἀλογήσαντα βε-
λῆς πατρώας, ἅμα δὲ καὶ τὸν κακίστον
δοῦλον Ἱεροβοὰμ, τὸν πρὶν ἀποστάτην ψυχὴ.
Ἀλλὰ φεῦγε τὴν μίμησιν, καὶ κράζε Θεῷ· ἡ-
μαρτον, οἴκτειρόν με.

Τὸν Ἀχαῖβ, παρεζήλωσας, τοῖς μιάσμασι
ψυχῆ μου, οἶμοι! γέγονας σαρκικῶν μο-
λυσμάτων, καταγώγιον, καὶ σκεῦος αἰσχρὸν
τῶν παθῶν. Ἀλλ' ἐκ βάθους σου στενάξον, καὶ
λέγε Θεῷ, ἀμαρτίας σου.

Ενέπρησεν Ἡλιοῦ ποτὲ, δις πεντήκοντα
τῆς Ἰεζάβελ, ὅτε τοὺς τῆς αἰσχύνης προ-
φήτας, κατηγάλωσεν εἰς ἐλεγχον τοῦ Ἀχαῖβ.
Ἀλλὰ φεῦγε τὴν μίμησιν τῶν δύο, ψυχὴ, καὶ
κραταιώθητι.

Εκλείσθη σοι, Οὐρανὸς ψυχὴ, καὶ λιμὸς Θεοῦ
κατέλαβέ σε, ὅτε τοῖς Ἡλιοῦ, τοῦ Θεσβί-
του, ὡς ὁ Ἀχαῖβ, ἠπειθήσας λόγοις ποτέ.
Ἀλλὰ τὴν Σαραφθίαν μιμουμένη, θρέψον Προ-
φήτου ψυχὴν.

Τῷ Μανασσῇ, ἐπεσώρευσας, τὰ ἐγκλήματα
τῇ προαιρέσει, στήσασα ὡς βδελύγματα
πάθη, καὶ πληθύνουσα ψυχὴ, προσωχθίσματα.
Ἀλλ' αὐτοῦ τὴν μετάνοιαν, ζηλοῦσα θερμῶς,
κτῆσαι κατάνυξιν.

Προσπίπτω σοι, καὶ προσάγω σοι, ὥσπερ
δαίρυα τὰ ῥήματά μου· Ἠμαρτον, ὡς
ἡμαρτε Πόρνη, καὶ ἠνόμησα, ὡς ἄλλος οὐδεὶς
ἐπὶ γῆς. Ἀλλ' οἰκτείρησον Δέσποτα τὸ ποίη-
μά σου, καὶ ἀνακαλέσαι με.

Κατέχρωσα τὴν εἰκόνα σου, καὶ παρέφθει-
ρα τὴν ἐντολήν σου· ὅλον ἀπημαυρώθη
τὸ κάλλος καὶ τοῖς πάθεσιν ἐσθέσθη Σωτὴρ
ἡ λαμπὰς. Ἀλλ' οἰκτείρας ἀπόδος μοι, ὡς ψάλ-
λει Δαυὶδ, τὴν ἀγαλλίασιν.

Επίστρεψον, μετανόησον, ἀνακαλύψον τὰ
κεκρυμμένα· λέγε Θεῷ τῷ τὰ πάντα
εἰδότη· Σὺ γινώσκεις μου τὰ κρύφια μόνε Σω-
τὴρ· καὶ αὐτὸς με ἐλέησον, ὡς ψάλλει Δαυὶδ,
κατὰ τὸ ἔλεός σου.

Εξέλιπον αἱ ἡμέραι μου, ὡς ἐνύπνιον ἐγχι-
ρομένου· ὅθεν ὡς Ἐζεκίας δακρύω, ἐπὶ
κλίνῃ μου, προσθῆναι μοι χρόνους ζωῆς. Ἀλλὰ
τίς Ἡσαΐας, παραστήσεται σοι ψυχὴ, εἰμὴ ὁ
πάντων Θεός;

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Βοήσασα πρὸς τὴν ἄχραντον, Θεομήτορα,
πρὶν ἀπεκρούσω, λύσσαν παθῶν, βιαίως
ὀχλοῦντων, καὶ κατήσχυνας ἐχθρὸν τὸν περ-
νίσαντα. Ἀλλὰ δὸς νῦν βοήθειαν ἐκ θλίψεως,
καί μοι τῷ δούλῳ σου.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ.

Ον ἔστερξας, ὃν ἐπόθησας, Μήτηρ, οὐ τινος
κατ' ἴχνος ἦκες, οὗτος τὴν μετάνοιαν εὐ-
ρε, καὶ δεδώρηται, ὡς μέγας Θεὸς συμπαθής.

ὃν ἀπαύστως ἰκέτευε, παθῶν λυτρωθῆναι ἡ-
μᾶς, καὶ περιστάσεων.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τῆς πίστεως ἐν τῇ πέτρᾳ με, ταῖς πρεσ-
βείαις σου στήριξον Παῖτερ, φόβῳ με τῷ
ἐνθέῳ τειχίζων, καὶ μετάνοιαν, Ἀνδρέα πα-
ράσχου μοι νῦν, δυσωπῶ σε καὶ ῥῦσαί με, πα-
γίδος ἐχθρῶν, τῶν ἐκζητούντων με.

Δόξα Πατρί.

Τριαῖς ἀπλῇ, ἀδικαίρετε, ὁμοούσιε καὶ φύσις
μία, φῶτα καὶ φῶς, καὶ αἶμα πρία, καὶ
ἐν ἁγίον, ὑμνεῖται Θεὸς ἡ Τριαῖς. Ἀλλ' ἀνέμνη-
σον, δόξασον, ζωὴν καὶ ζωαῖς, ψυχὴ τὸν πᾶν-
των Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν
σε Θεογεννητορ, ὅτι τῆς ἀχωρίστου Τριά-
δος, ἀπεκύησας τὸν ἕνα Υἱὸν καὶ Θεόν· καὶ αὐ-
τὴ προηνώξας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῇ τὰ ἐπουράνια.

Τὰ Τριῶδια.

ᾠδὴ ἡ. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ἀναρχον Βασιλέα τῆς δόξης, ὃν φρίτ-
• τουσιν Οὐρανῶν αἱ Δυναμίς, καὶ τρέ-
• μουσι τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ὑμνεῖτε Ἰε-
• ρεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
• αἰῶνας.

Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ.

Ος ἀνθρώπους τοῦ πυρὸς τοῦ αὐτοῦ, συμ-
φλέξατε τὰ ὑλῶδη μου πάθη, ἀνάπτου-
τές μοι νῦν, τὸν ἔρωτα τῆς θείας, Ἀπόστολοι
ἀγάπης.

Τὰς σάλπιγγας ταῖς εὐήχους τοῦ Λόγου, τι-
μήσωμεν, δι' ὧν πέπτωκε τεῖχη, ἀνίδρυ-
τα ἐχθροῦ, καὶ τῆς θεογνωσίας, ἐδράσθησαν
ἐπάλλξεις.

Υδαλματα ἐμπαθῆ τῆς ψυχῆς μου, συντρί-
ψατε οἱ ναοὺς τε καὶ στήλας, συντρίψαντες
ἐχθροῦ, Ἀπόστολοι Κυρίου, ναοὶ ἡγιασμένοι.

Θεοτοκίον.

Εχώρησας τὸν ἀχώρητον φύσει, ἐβάστασας
τὸν βαστάζοντα πάντα, ἐθῆλασας Ἀ-
γνή, πρὶν πρέποντα τὴν Κτίσιν, Χριστὸν τὸν
ζωοδότην.

Εἰρμός, καὶ Ἦχος ὁ αὐτός.

Τοῦ Πνεύματος τῇ ἀρχιτεκτονίᾳ, δαιμάμε-
ται πᾶσαν τὴν Ἐκκλησίαν, Ἀπόστολοι
Χριστοῦ, ἐν ταύτῃ εὐλογεῖτε, Χριστὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Σαλπίσαντες σάλπιγγι τῶν δογματικῶν, κα-
τέστρεψαν οἱ Ἀπόστολοι πᾶσαν, πλάμη-

εἰδωλικήν, Χριστὸν ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Απόστολοι ἢ καλὴ μετακία, οἱ ἔφοροι Κόσμου, καὶ τῶν Οὐρανῶν, πολῖται, τοὺς ὑμᾶς, αἰεὶ ἀνευφημοῦντας, λυτρῶσατε κενδύκων.

Δόξα.

Τρισηλίε παμφανὲς Θεαρχία, ὁμόδοξε καὶ ὁμόθρονε φύσις, Πατὴρ ὁ παντουργός, Υἱὸς καὶ Δεῖον Πνεῦμα, ὑμῶς σε εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁς ἔντημον καὶ ὑπέρτατον Δρόνον, ὑμνήσωμεν τοῦ Θεοῦ τὴν Μητέρα, ἀπαύστως αἱ λαοί, τὴν μόνην μετὰ τόκον, Μητέρα καὶ Παρθένον.

Τὰ τοῦ Μεγάλου Κανόνος.

Ήχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ὁ**ν Στρατιαί, Οὐρανῶν δοξαζοῦσι, καὶ
• φρίττει τὰ Χερουβίμ, καὶ τὰ Σεραφίμ,
• πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε,
• καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ἡμαρτηκότη, Σωτὴρ ἐλέησον, διέγειρόν μου τὸν νοῦν, πρὸς ἐπιστροφὴν, δέξαι μετανοοῦντα, οἰκτιρήσον βοῶντα. Ἡμαρτόν σοι μόνω, ἠνόμησα, ἐλέησόν με.

Ὁ διφρηλάτης, Ἡλίας ἄρματι, ταῖς ἀρεταῖς ἐπιβάς, ὡς εἰς Οὐρανούς, ἦγετο ὑπεράνω, ποτὲ τῶν ἐπιγείων· τούτου οὖν ψυχῇ μου, τὴν ἄνοδον ἀναλογίζου.

Τοῦ Ἰορδαίνου, τὸ ρεῖθρον πρότερον, τῇ μηλωτῇ Ἡλιοῦ, δι' Ἑλισσαιέ, ἔστη ἔνθα καὶ ἔνθα· αὐτὴ δὲ ὡς ψυχῇ μου, ταύτης οὐ μετέσχε, τῆς χάριτος δι' ἀκρασίαν.

Ὁ Ἑλισσαῖος, ποτὲ δεξάμενος, τὴν μηλωτὴν Ἡλιοῦ, ἔλαβε διπλὴν, χάριν παρὰ Κυρίου· αὐτὴ δὲ ὡς ψυχῇ μου, ταύτης οὐ μετέσχε, τῆς χάριτος δι' ἀκρασίαν.

Ὁ Σωμανῖτις, ποτὲ τὸν δίκαιον, ἐξέκισεν ὡς ψυχῇ, γνώμη ἀγαθῇ· σὺ δὲ οὐκ εἰσῆλθες, οὐ ξένον, οὐχ ὁδίτην· ὅθεν τοῦ νυμφῶνος, ριφήσῃ ἔξω θρονωδοῦσα.

Τοῦ Γισζῆ, ἐμμήσω ταλαίνα, τὴν γνώμην τὴν ῥυπαράν, πάντοτε ψυχῇ· οὐ τὴν φιλαργυρίαν, ἀπώθου καὶ ἐν γήρει· φεῦγε τῆς γεέννης, τὸ πῦρ, ἐκστάσα τῶν κακῶν σου.

Ὁ τὸν Ὁζιαν, ψυχῇ ζηλώσασα, τὴν ταύτης λέπραν ἐν σοὶ, ἔσχε ἐν δαπλῇ· ἀποβαλὼν γὰρ λογιζῇ, παράνομα δὲ πράττει· ἀφες, ἀκατέχεις, καὶ πρόσδραμε τῇ μετανοῇ.

Τοὺς Νινευίτας, ψυχῇ ἀκήκοας, μετανοοῦντας Θεῷ, σάκεα καὶ σποδῶ· τούτους οὐκ ἐμμήσω, ἀλλ' ὥφθης σκαιοτέρα, πάντων τῶν πρὸ νόμου, καὶ μετὰ νόμον ἐπτακίτων.

Ὁν ἐν τῷ λάκκῳ, βορβόρου ἤκουσας, Ἱερεμίαν ψυχῇ, πόλιν τὴν Σιών, θρήνοις καταβοῶντα, καὶ δάκρυα ζητοῦντα· μίμησαι τὸν τούτου, θρηνηθῇ βίον καὶ σωθήσῃ.

Ὁ Ἰωνᾶς, εἰς Θαρσεῖς ἀπέδραμε, προγνοῦς τὴν ἐπιστροφὴν, τῶν Νινευιτῶν· ἔγνω γὰρ, ὡς προφήτης, Θεοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν· ὅθεν παρεζήτη, τὴν προφητείαν μὴ ψευσθῆναι.

Ὁν Δανιὴλ, ἐν τῷ λάκκῳ ἤκουσας, πῶς ἔφραξεν ὡς ψυχῇ, στόματα θηρῶν· ἔγνωκας πῶς οἱ Παῖδες, οἱ περὶ Ἀζαρίαν, ἔσθεςαν τῇ πίστει, καμίνου φλόγα καίωμένης.

Ὁς παλαιᾶς, Διαθήκης ἅπαντας, παρήγαγόν σοι ψυχῇ, πρὸς ὑπογραμμόν· μίμησαι τῶν δικαίων, ταῖς φιλοθέους πράξεις· ἐκφυγε δὲ πάλιν, τῶν πονηρῶν ταῖς ἀμαρτίας.

Ὁ καιοκρίτα, Σωτὴρ ἐλέησον, καὶ ῥύσαι· με τοῦ πυρός, καὶ τῆς ἀπειλῆς, ἧς μέλλω ἐν τῇ κρίσει, δικαίως ὑποστῆναι· ἄνες μοι πρὸ τέλους, δι' ἀρετῆς καὶ μετανοίας.

Ὁς ὁ Ληστής, ἐκβοῶ τὸ Μνήσθητι· ὡς Πέτρος κλαίω πικρῶς· Ἄνες μοι Σωτὴρ, κράζω ὡς ὁ Τελώνης· δακρύω ὡς ἡ Πόρνη· δεξαί μου τὸν θρήνον, καθὼς ποτὲ τῆς Χαναναίας.

Ὁν σηπεδόνα, Σωτὴρ θανάπτεισον, τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, μόνε ἰατρέ· μάλαγμα μοι ἐπίθες, καὶ ἔλαιον καὶ οἶνον, ἔργα μετανοίας, κατάνυξιν μετὰ δακρύων.

Ὁν Χαναναίαν, καὶ γὰρ μιμούμενος Ἐλέησόν με βοῶ, τῷ Υἱῷ Δαυὶδ· ἄπτομαι τοῦ κρασπέδου, ὡς ἡ Αἰμορροῦσα· κλαίω ὡς ἡ Μάρθα, καὶ Μαρία ἐπὶ Λαζάρου.

Ὁ τῶν δακρύων, Σωτὴρ ἀλάβαστρον, ὡς μύρον κατακενῶν, ἐπὶ κεφαλῆς, κράζω σοι ὡς ἡ Πόρνη, τὸν ἔλεον ζητοῦσα· δέησιν προσάγω, καὶ ἄφεςιν αἰτῶ λαβεῖν με.

Εἰ καὶ μηδεὶς, ὡς ἐγὼ σοι ἥμαρτεν, ἀλλ' ὁμῶς δέξαι καὶ με, εὐσπλαγχνε Σωτὴρ, φόβῳ μετανοοῦντα, καὶ πόθῳ κεκραγότα· Ἡμαρτόν σοι μόνω, ἠνόμησα ἐλέησόν με.

Φεῖσαι Σωτὴρ, τοῦ ἰδίου πλάσματος, καὶ ζήτησον ὡς ποιμὴν, τὸ ἀπολωλός, πρόβατον· πλανηθέντα, ἐξάρπασον τοῦ λύκου, ποιήσά με θρόνμα, ἐν τῇ νομῇ τῶν θῶν προβάτων.

Οταν Κριτής, καθίσης ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ δείξης τὴν φοβεράν, δόξαν σου Χριστέ, ὦ ποῖος φόβος τότε! καμίνου καιομένης, πάντων δειλῶντων, τὸ ἄσπεκτον τοῦ Βήματος σου.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ.

Η τοῦ Φωτός, τοῦ ἀδύτου Μήτηρ σε, φωτίσασα σκοτασμοῦ, ἔλυσε παθῶν· ὅθεν εἰσδεδεγμένη, τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν, φωτίσον Μαρία, τοὺς σὲ πιστῶς ἀνευφημοῦντας.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ.

Θαῦμα καινόν, κατιδὼν ἐξίστατο, ὁ Θεὸς ὄντως ἐν σοί, Μήτηρ Ζωσιμαῖς· Ἀγγελον γὰρ ἐώρα, ἐν σώματι, καὶ θαμβοὺς· ὅλος ἐπληροῦτο, Χριστὸν ὑμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ως παρρησίαν, ἔχων πρὸς Κύριον, Ἀνδρέα Κρήτης σεπτόν, κλέος δυσωπῶ, πρέσβευε τοῦ δεσμοῦ με, τῆς ἀνομίας λύσιν, νῦν εὑρεῖν εὐχαῖς σου, Διδάσκαλε, Ὁσίων δόξα.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Αναρχε Πατέρ, Υἱὲ συνάναρχε, Παρακλήτε ἀγαθέ, Πνεῦμα τὸ εὐθές, Λόγου Θεοῦ Γεννητορ, Πατὴρ ἀνάρχου Λόγε, Πνεῦμα ζῶν καὶ κτίζον, Τριάς Μονὰς ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ως ἐκ βαφῆς, αἰλουργίδος Ἀχραντε, ἡ νοσητὴ πορφύρις, τοῦ Ἑμμανουήλ, ἔνδον ἐν τῇ γαστρί σου, ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη· ὅθεν Θεοτόκον, ἐν ἀληθείᾳ σὲ τιμῶμεν.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Καὶ πάλιν τὸν Εἰρμόν.

Ὁν Στρατιαὶ Οὐρανῶν δοξάζουσι.

Εἶτα τὰ Τριῶδια.

Ἐκδή δ'. Ἦχος πλ. δ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ.

Πηγαὶ τοῦ σωτηρίου, νάματος δειχθέντες, τὴν ἐκτακεῖσαν ψυχὴν μου, Ἀπόστολοι, τῆς ἀμαρτίας τῇ δίψῃ, καταδροσίσατε.

Νηρόμενον πελάγει, τῷ τῆς ἀπώλειας, καὶ ὑποβρύχιον ἤδη γενόμενον, σὴ δεξιᾷ ὡς τὸν Πέτρον, Κύριε σῶσόν με.

Ως ἅλας τῶν νοστίμων, ὄντες διδαγμάτων, τὴν σπηεδόνα νοός μου ξηραίνατε, καὶ τῆς ἀγνοίας τὸ σκότος, ἀποδιώξατε.

Θεοτοκίον.

Χαράν ὡς τετοκυῖα, πένθος μαι παραίσχου, δι' οὗ τὴν θείαν παρακλήσιν Δέσποινα, ἐν τῇ μελλούσῃ ἡμέρᾳ εὑρεῖν δυνήσομαι.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος ὁ αὐτός.

» **Σ**ὲ τὴν Οὐρανοῦ καὶ γῆς μεσίτιν, πᾶσαι
» **Σ** γενεαὶ μεγαλύνομεν· σωματικῶς γὰρ
» ἐσκήνωσεν ἐν σοί, τὸ πλήρωμα Παρθένε τῆς
» Θεότητος.

» **Σ**ὲ τὸ εὐκλεές τῶν Ἀποστόλων, σύστημα
» **Σ** ὡδαῖς μεγαλύνομεν· τῆς Οἰκουμένης φωστῆρες γὰρ φαιδροὶ, ἐδείχθητε τὴν πλάνην ἐκδιώκοντες.

» **Ε**ὐαγγελικῇ ὑμῶν σαγήνῃ, λογικοὺς ἰχθύας
» ἀγρεύοντες, αὐτοὺς προσφέρετε πάντοτε Χριστῷ, ὁψώνιον Ἀπόστολοι μακάριοι.

» **Ε**ν τῇ πρὸς Θεὸν ὑμῶν αἰτήσῃ, μέμνησθε
» ἡμῶν Ἀπόστολοι, ἀπὸ παντός λυτρωθῆναι πειρασμοῦ, δεόμεθα, τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντας ὑμᾶς.

Δόξα.

» **Σ**ὲ τὴν τρισυπόστατον Μονάδα, Πατέρ, καὶ
» **Υ**ιὲ σὺν τῷ Πνεύματι, ἓνα Θεὸν ὁμοούσιον ὑμῶν, Τριάδα ὁμοδύναμον καὶ ἀναρχον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

» **Σ**ὲ τὴν παιδοτόκον καὶ Παρθένον, πᾶσαι
» **Σ** γενεαὶ μακαρίζομεν, ὡς διὰ σοῦ λυτρωθέντες τῆς ἀράς· χαρὰν γὰρ ἡμῖν ἔτεκες τὸν Κύριον.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Μεγάλου Κανόνος.

Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**σπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος,
» **Α**τος, Μητὴρ ἀνάνδρου, ἀφθορος ἡ κύησις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς
» φύσεις· διό σε πᾶσαι αἱ γενεαὶ, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

» **Ο**νοὺς τετραυματίζεται, τὸ σῶμα μεμαλάκισται, νοσεῖ τὸ πνεῦμα, ὁ λόγος ἡσθένησεν, ὁ βίος νεκρῶται, τὸ τέλος ἐπὶ θύραις· διό μοι τάλαινα ψυχὴ, τί ποιήσεις ὅταν ἔλθῃ, ὁ Κριτής ἀνερευνηταὶ τὰ σά;

» **Μ**ωσέως παρήγαγον, ψυχὴ τὴν κοσμογένεσιν, καὶ ἐξ ἐκείνου, πᾶσαν ἐνδιαθέτον, γραφὴν ἱστοροῦσάν σοι, δικαίους καὶ ἀδίκους· ὧν τοὺς δευτέρους ὡς ψυχὴ, ἐμιμήσω, οὐ τοῖς πρώτους, εἰς Θεὸν ἐξαμαρτήσασα.

» **Ο** Νόμος ἡσθένησεν, ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον, Γραφὴ δὲ πᾶσα, ἐν σοὶ παρημελῆται, Προφῆται ἠτάνησαν, καὶ πᾶς Δικαίου λόγος· αἱ τραυματίαι σε, ὡς ψυχὴ, ἐπληθύνθησαν, οὐκ ὄντος, ἱατροῦ τοῦ ὑγιαινόντος σε.

» **Τ**ῆς Νέας παραίγωγα, Γραφῆς τὰ ὑποδείγματα, ἐνάγοντά σε, ψυχὴ πρὸς κατανύξιν· δικαίους αὖν ζήλωσον, ἀμαρτωλοὺς ἐκτρέψιν.

που, καὶ ἐξλέωσαι Χριστόν, προσευχαῖς τε καὶ σεμνότητι.

Χριστὸς ἐνηπίασε, σαρκὶ προσομιλήσας μοι, καὶ πάντα ὅσα, ὑπάρχει τῆς φύσεως, βουλήσει ἐπλήρωσε, τῆς ἀμαρτίας δίχα· ὑπογραμμὸν σοι ὡς ψυχὴ, καὶ εἰκόνα προδεικνύων, τῆς αὐτοῦ συγκαταβάσεως.

Χριστὸς ἐνηνθρώπησε, καλέσας πρὸς μετανοίαν, ληστὰς καὶ πόρνas· ψυχὴ μετάνοησον, ἡ θύρα ἠνέωκται, τῆς βασιλείας ἡδὴ· καὶ προαρπαίζουν αὐτήν, Φαρισαῖοι καὶ Τελῶναι, καὶ μοιχοὶ μεταποιούμενοι.

Χριστὸς Μαίγους ἔσωσε, Ποιμένας συνεκάλεσε, Νηπίων δῆμους, ἀπέδειξε Μάρτυρας, Πρεσβύτην ἐδόξασε, καὶ γηραλαίαν Χήραν· ὧν οὐκ ἐζήλωσας ψυχὴ, ἐπὶ ταῖς πράξεις οὐ τὸν βίον· ἀλλ' οὐαὶ σοι ἐν τῷ κρίνεσθαι!

Νηστεύσας ὁ Κύριος, ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὕστερον ἐπείνασε, δεικνύς τὸ ἀνθρώπινον. Ψυχὴ μὴ ἀθυμήσης· ἂν σοι προσβαλῇ ὁ ἐχθρὸς, προσευχαῖς τε καὶ νηστείαις, ἐκ ποδῶν ἀποκρουσθήτω σοι.

Χριστὸς ἐπειράζετο, Διάβολος ἐπείραζε· δεικνύς τοὺς λίθους, ἵνα ἄρτοι γένωνται, εἰς ὅρος ἀνήγαγεν, ἰδεῖν ταῖς βασιλείας, τοῦ Κόσμου πάσας ἐν ῥίπῃ. Φοβῶ ὡς ψυχὴ τὸ δράμα, νῆφε, εὐχου, πᾶσαν ὥραν Θεῷ.

Τρυγῶν ἡ φιλέρημος, φωνὴ βοῶντος ἤχησε, Χριστοῦ ὁ λύχνος, κηρύττων μετάνοιαν, Ἡρώδης ἠνόμησε, σὺν τῇ Ἡρωδιᾷ. Βλέπε ψυχὴ μου μὴ παγῆς, τῶν ἀνόμων ταῖς παγίσιν, ἀλλ' ἀσπάζου τὴν μετάνοιαν.

Τὴν ἐρημον ὤκησεν, ὁ Προδρομος τῆς χάριτος· καὶ Ἰουδαία, πᾶσα καὶ Σαμαρεία, ἀκούοντες ἔτρεχον, καὶ ἐξωμολογοῦντο, ταῖς ἀμαρτίαις αὐτῶν, βαπτιζόμενοι προθύμως· οὕς αὕτη οὐκ ἐμμήσω ψυχὴ.

Ο γάμος μὲν τίμιος, ἡ κοίτη δὲ ἀμίαντος· αἰμψότερα γάρ, Χριστὸς προευλόγησε, σαρκὶ ἐσθιόμενος, καὶ ἐν Κανᾷ δὲ γάμῳ, τὸ ὕδωρ οἶνον ἐκτελῶν, καὶ δεικνύων πρῶτον θαῦμα, ἵνα σὺ μετατεθῇς ὡς ψυχὴ.

Παραλύτον ἐσφιγξέ, Χριστὸς τὴν κλίνην ἄραντα, καὶ νεανίσκον, θανέντα ἐξηγέρσε, τῆς Χήρας τὸ κῆμα, καὶ τοῦ Ἑκατοντάρχου, καὶ Σαμαρείτιδος φανείς, τὴν ἐν Πνεύματι λατρείαν· σοὶ ψυχὴ προεζωγράφησεν.

Αιμόρροον ἰάσατα, ἀφ᾽ ἡ κρασπέδου Κύριος, λεπρούς καθῆρε, τυφλοὺς καὶ χωλεύοντας, φατίσας ἀνώρθωσε, κωφοὺς τε καὶ ἀλαλους,

καὶ τὴν συγκύπτουσαν χαμαὶ, ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ, ἵνα σὺ σωθῇς ἀθλία ψυχὴ.

Τὰς νόσους ἰώμενος, πτωχοῖς εὐηγγελίζετο, Χριστὸς ὁ Λόγος· κυλλοὺς ἐθεράπευσε, τελώναις συνήσθιεν, ἀμαρτωλοῖς ὡμίλει· τῆς Γαλείρου θυγατρός, τὴν ψυχὴν προμεταστάσαν, ἐπανήγαγεν ἀφ᾽ ἡ τῆς χειρός.

Τελῶνης ἐσώζετο, καὶ Πόρνη ἐσωφρόνιζε, καὶ Φαρισαῖος, αὐχῶν κατεκρίνετο· ὁ μὲν γὰρ, Ἰλασθήτι, ἡ δὲ, Ἐλέησόν με· ὁ δὲ ἐκόμπαζε, βοῶν· Ὁ Θεὸς εὐχαριστῶ σοι· καὶ ἐξῆς ταῖς τῆς ἀνοίας ῥηταί.

Ζακχαῖος Τελῶνης ἦν, ἀλλ' ὅμως διεσώζετο, καὶ Φαρισαῖος, ὁ Σίμων ἐσφάλλετο, καὶ Πόρνη ἐλάμβανε, ταῖς ἀφεσίμοις λύσεις, παρὰ τοῦ ἔχοντος ἰσχύν, ἀφιέναι ἀμαρτίας· ὃν ψυχὴ σουτῇ ἰλέωσαι.

Τὴν Πόρνην ὡς τάλαινα, ψυχὴ μου οὐκ ἐζήλωσας, ἥτις λαβοῦσα, μύρου τὸ αἰλάβαστρον, σὺν δάκρυσιν ἤλειψε, τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου· ἐξέμαξε δὲ ταῖς θριξί, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων, τὸ χειρόγραφον ῥηγνύντας αὐτῇ.

Τὰς πόλεις αἷς ἔδωκε, Χριστὸς τὸ Εὐαγγέλιον, ψυχὴ μου ἔγνω, ὅπως κατηραῖθησαν· φοβοῦ τὸ ὑπόδειγμα, μὴ γένη ὡς ἐκεῖναι· ταῖς ἐν Σοδόμοις γὰρ αὐταῖς, ὁ Δεσπότης παρεικάσας, ἕως Ἄδου κατεδίκησε.

Μὴ χείρων ὡς ψυχὴ μου, φανῆς δι' ἀπογνώσεως, τῆς Χαναναίας, τὴν πίστιν ἀκούσασα· δι' ἧς τὸ θυγάτριον, λόγῳ Θεοῦ ἰάθη. Υἱὲ Δαυὶδ σῶσον καὶ με, ἀναβέησον ἐκ βάθους, τῆς καρδίας ὡς ἐκεῖνη Χριστῷ.

Σπλαγχνίσθητι σῶσόν με, Υἱὲ Δαυὶδ ἐλέησον, ὁ δαιμονῶντας, λόγῳ ἰασάμενος· φωνὴν δὲ τὴν εὐσπλαγχνον, ὡς τῷ Ληστῇ μοι φράσον· Ἀμὴν σοι λέγω μετ' ἐμοῦ, ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ, ὅταν ἔλθω ἐν τῇ δόξῃ μου.

Ληστὴς κατηγόρει σοι, Ληστὴς ἐθεολόγει σοι· αἰμψότεροι γάρ, σταυρῷ συνεκρέμαντο. Ἀλλ' ὡς Πολυεῖςπλαγχνε, ὡς τῷ πιστῷ Ληστῇ σου, τῷ ἐπιγνόντι σε Θεόν, καί μοι ἀνοίξον τὴν θύραν, τῆς ἐνδόξου Βασιλείας σου.

Η· Κτίσις συνείχετο, σταυρῶμενόν σε βλέψασα· ὅρη καὶ πέτραι, φόβῳ διερρήγνυντο· καὶ γῆ συνεσειέτο, καὶ Ἄδης ἐγυμνῆτο· καὶ συνεσκότασε τὸ φῶς, ἐν ἡμέρᾳ καθορῶν σε, Ἰησοῦ, προσηλωμένον σαρκί.

Αἱ εἰς μετάνοίας, καρποὺς μὴ ἀπατήσης με· ἡ γὰρ ἰσχὺς μου, ἐν ἐμοὶ ἐξέλιπε· καὶ ζῶν μοι δώρησαι, αἰεὶ συνητρεμμένην· πτω-

χείαν δὲ πνευματικὴν, ἵνα ταῦτά σοι προσοίσω, ὡς δεκτὴν θυσίαν μόνη Σωτήρ.

Κριτά μου καὶ γινώσκά μου, ὁ μέλλων πάλιν ἔρχεσθαι, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, κρίναι Κόσμον ἅπαντα, ἰλέω σου ὄμματι, τότε ἰδὼν με φεῖσαι· καὶ οἵκτειρόν με Ἰησοῦ, τὸν ὑπὲρ τὴν πᾶσαν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων αἰμαρτήσαντα.

Οὐσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Απάσας ἐξέστησας, τῇ ξένῃ πολιτείᾳ σου, Ἀγγέλων τάξεις, βροτῶν τὰ συστήματα, αὐλῶς βιώσασα, καὶ φύσιν ὑπερβάσας· ἀνθ' ὧν ὡς αὐλὸς τοῖς ποσὶν, ἐπιβαίνουσα Μαρία, Ἰορδάνην διεπέρασας.

Οὐσία τοῦ Θεοῦ.

Τὸν Κτίστην ἰλέωσαι, ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε, ὅσῃ Μήτηρ, ῥυσθῆναι κακώσεων, καὶ θλίψεων τῶν κύκλῳ, συνεπιτιθεμένων· ἵνα ῥυσθέντες τῶν πειρασμῶν, μεγαλύνωμεν ἀπαύστως, τὸν δοξάσαντά σε Κύριον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ανδρέα σεβάσμιε, καὶ Πάτερ τρισμακάριζε, Παμὴν τῆς Κρήτης, μὴ παύσῃ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων· ἵνα ῥυσθῶμεν πάσης, ὀργῆς καὶ θλίψεως καὶ φθορᾶς, καὶ πταισμάτων ἀνεικάστων, οἱ τιμῶντές σου τὴν μνήμην πιστῶς.

Δόξα Πατρί.

Τριαῖς ὁμοούσιε, Μοναῖς ἢ τρισυπόστατος, σὲ ἀνυμνοῦμεν, Πατέρα δοξάζοντες, Υἱὸν μεγαλύνοντες, καὶ Πνεῦμα προσκυνοῦντες, τὸν ἕνα φύσει ἀληθῶς, Θεὸν ζῶντα καὶ ζωαῖς, βασιλείαν ἀτελεύτητον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ ἄχραντε· ἐν σοὶ γὰρ αὕτη, πιστῶς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ καὶ κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ νικῶσα, τροποῦται πάντα πειρασμόν, καὶ σκυλεύει πολεμίους, καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον.

Καὶ αὖθις τὸν Εἰρμόν.

Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος.

Εἰσα το πωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Τό, σοὶ δόξα πρέπει, Κύριε, ὁ Θεός, κτλ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Ταῖς ληστρικαῖς ἐφόδοις, περιπεσοῦσα ψυχῇ μου, δεινῶς τετραυματίσαι, ἐξ οἰκίων παισμάτων, παραδοθεῖσα ἀνοήτοις ἐχθροῖς· ἀλλ' ὡς ἔχουσα καιρὸν, ἐν κατανύξει βῆσάν· Ἐλπίς ἀφελπισμένων, ζωὴ ἀπεγνωσμένων, Σωτὴρ ἀνάστησον, καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶν τοῦ ἐλέους σου.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Στίχ. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ. Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸν δῶρακα τῆς Πίστεως, ἐνδυσάμενοι καλῶς, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ, καθοπλίσαντες ἑαυτοὺς, στρατιῶται εὐσθενεῖς ἀνδείχθητε, τοῖς τυράννοις ἀνδρείως ἀντικατίστητε, καὶ διαβολοῦ τὴν πλάνην κατηδαφίστατε· κηκταὶ γένόμενοι, τῶν στεφάνων ἡξιώθητε· πρεσβεύσατε αἰεὶ ὑπὲρ ἡμῶν, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Δέχου τὰς φωνὰς τῶν οἰκετῶν σου, Πάντα γνε Παρθένε Θεοτόκε, καὶ πρέσβευε ἀπαύστως, πλημμελημάτων λύσιν, καὶ εἰρήνην δωρηθῆναι ἡμῖν.

Συναπτεται δὲ καὶ ἡ Α'. Ὡρα, ἀνευ Στιχολογ. καὶ μετ' αὐτὴν γίνεται Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Τριθέκην, Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος πλ. β'.

Εὐσπλαγχνε μακρόθυμε, Παντοκράτορ Κύριε, κατὰπεμψον τὸ ἔλεός σου, ἐπὶ τὸν λαόν σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμός 45'.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ.

Στίχ. Προσκυνήσατε αὐτῷ πάντες Ἀγγελοι αὐτοῦ.

Προφητείας Ἰσοαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. MB. 5.

Οὕτως λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ποιήσας τὸν Οὐρανὸν, καὶ πῆξας αὐτόν, ὁ στερεώσας τὴν γῆν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, καὶ διδοὺς πνοὴν τῷ λαῷ τῷ ἐπ' αὐτῆς, καὶ πνεῦμα ταῖς πατοῦσιν αὐτήν· Ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός ἐκάλεσά σε ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ κρατήσω τῆς χειρὸς σου, καὶ ἐκσχύσω σε, καὶ ἔδωκά σε εἰς διαθήκην γένους, εἰς φῶς ἐθνῶν, ἀνοίξαι ὀφθαλμοὺς τυφλῶν, ἐξαγαγεῖν ἐκ δεσμῶν δεδεμένους, καὶ ἐξ οἴκου φυλακῆς καθημένους ἐν σκότει. Ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, τοῦτά μου ἐστὶ τὸ ὄνομα· τὴν δόξαν μου ἐτέρῳ αἰ δώσω, οὐδὲ τὰς ἀρεταῖς μου τοῖς γλυπτοῖς· τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἰδοὺ ἤκασι, καὶ κενά, ἃ ἐγὼ ἀναγγέλλω, καὶ πρὸ τοῦ ἀναγγεῖλαι ἐδηλώθη ὑμῖν. Ὑμνήσατε τῷ Κυρίῳ ὕμνον καινόν· ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ ἄνω· δοξάζετε τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπ' ἄκρου

τῆς γῆς, οἱ καταβαίνοντες εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ πλέοντες αὐτήν, αἱ νῆσοι, καὶ οἱ κατοικοῦντες αὐταίς. Εὐφρανθήτι ἔρημος, καὶ αἱ κώμαι αὐτῆς, ἐπαύλεις, καὶ οἱ κατοικοῦντες Κηδάρ· εὐφρανθήσονται οἱ κατοικοῦντες πέτραν, ἀπ' ἁκροῦ τῶν ὀρέων βοήσουσι· δώσουσι τῷ Θεῷ δόξαν, ταῖς ἀρεταῖς αὐτοῦ ἐν ταῖς νήσοις ἀναγγελοῦσι. Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων ἐξελεύσεται, καὶ βοήσεται ἐπὶ τῆς ἐχθρῆς αὐτοῦ μετὰ ἰσχύος· Ἐσιώπησα ἀπ' αἰῶνος· μὴ καὶ αἰεὶ σιωπήσωμαι, καὶ ἀνέξομαι; ὡς ἡ τίκτουσα ἐκαρτέρησα, ἐκστήσω καὶ ξηρανῶ ἅμα· ἐρημώσω ὄρη καὶ βουνούς, καὶ πάντα χόρτον αὐτῶν ξηρανῶ· καὶ θήσω ποταμούς εἰς νήσους, καὶ ἔλη ξηρανῶ· καὶ ἄξω τυφλοὺς ἐν ὁδῷ, ἧ οὐκ ἔγνωσαν, καὶ τρίβους, αἷς οὐκ ἤδεισαν, πατῆσαι ποιήσω αὐτούς· ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκοτὸς εἰς φῶς, καὶ τὰ σκολιαὶ εἰς εὐθείαν· ταῦτα τὰ ῥήματα ποιήσω αὐτοῖς, καὶ οὐκ ἐγκαταλείψω αὐτούς.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς ψζ'.
Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ᾄσμα καινόν.
Στίχ. Ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ πᾶσα ἡ γῆ.

Τῇ ΠΕΜΠΤῇ ΤΗΣ Ε. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Σημαίνει ταχύτερον διὰ τὸν κόπον
τῆς Ἀγρυπνίας.

Μετὰ τὸν Προοιμιакόν, ἀντὶ τῶν, Πρὸς Κύριον, στιχολογοῦμεν τὸ ἐν τῇ πρώτῃ Ὠρᾷ ἀφεθὲν Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκείραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν ε'. τοῦ Τριωδίου τὰ ἐπόμενα, καὶ δ'. τοῦ Μηναίου.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀντεξουσίως ἐξεδύθην, τῇ πρώτῃ μου παραβάσει, τῶν ἀρετῶν τὴν εὐπρέπειαν· ἡμφιασάμην δὲ ταύτην αὐθις, τῇ πρὸς με συγκαταβάσει σου Λόγε Θεοῦ· οὐ παρείδες γὰρ με τὸν ἐν δεινοῖς παθήμασι καταστιχθέντα, καὶ ληστρικῶς ὁδοπατηθέντα, ἀλλὰ τῇ παναλκεί σου δυναθείᾳ περιποιησάμενός με, ἀντιλήψεως ἔξισας Πολυέλεε.

Δίς.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιαζετε, καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· καὶ νῦν πρεσβεύσατε, ῥυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Στιχηρὰ Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Ἰλούμενος Κύριε Σταυρῷ, Ἀδάμ τὸ χειρόγραφον, τῇ θείᾳ λόγῃ διέρρηξας· διὸ διάρρηξον, τοὺς δεσμούς μου Λόγε, ὅπως σοὶ αἰνέσεως, θυσίαν θύσω πίστει γηθόμενος, καιρὸν εὐπρόσδεκτον, τῆς νηστείας νῦν εὐράμενος, ὃν εἰς πάντων, σωτηρίαν ἔδειξας.

Νηστείας λαμπρότητι ποτε, Μωϋσῆς λαμπόμενος, Θεοῦ τὴν δόξαν τεθέαται· τοῦτον ζηλώσασα, ταπεινὴ ψυχὴ μου, τὸν Σταυρῷ τανύσαντα, παλάμας διὰ σὲ ἀγαθότητι, ἔργοις θεραπεύσον, ἐγκρατείας καὶ δεήσεως, ὅπως τύχης, θείας ἀπολαύσεως.

Ἔτερον Προσόμοιον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. β'. Ἀρχαγγελικῶς ἀνυμνήσωμεν.

Τὸν ζωοποιὸν προσκυνοῦντές σου Σταυρόν, τῆς ἀφράστου πρὸς ἡμᾶς σου, ἀμέτρου ἀγαθότητος Χριστέ, καὶ ἐν αὐτῷ φωτισθέντες τὰς ψυχὰς, ἀνυμνοῦμέν σε ἀπαύστως, αἰτούμενοι εὐθύμως ἐν χαρᾷ, τελέσαι τὸ ξάδιον τῆς Νηστείας, καὶ φθάσαι τὰ Παίθη σου ἀνυμνήσαι, Κύριε, δι' ὧν ἔσωσας ἡμᾶς.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια δ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος βαρύς. Ψαλμὸς ψη'.
Υψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑπαποδία τῶν παδῶν αὐτοῦ.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ὀργιζέσθωσαν λαοί.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΗ'. 20.

Εἶπε Κύριος· Κραυγὴ Σοδόμων καὶ Γομόρας πεπλήθυνται πρὸς με· καὶ αἱ ἀμαρτίαι αὐτῶν μεγάλαις σφόδρα. Καταβαῖς οὖν ὄψομαι, εἰ κατὰ τὴν κραυγὴν αὐτῶν τὴν ἐρχομένην πρὸς με, συντελοῦνται· εἶδε μὴ, ἵνα γνῶ. Καὶ ἀποστρέψαντες ἐκεῖθεν οἱ ἄνδρες, ἦλθον εἰς Σόδομα· Ἀβραὰμ δὲ ἔτι ἦν ἐστηκὼς ἐναντι Κυρίου. Καὶ ἐγγίσας Ἀβραὰμ, εἶπε· Μὴ συναπολέσης δίκαιον μετὰ ἀσεβοῦς, καὶ ἔσται ὁ δίκαιος ὡς ὁ ἀσεβής· ἐὰν ὡς πεντήκοντα δίκαιοι ἐν τῇ πόλει, ἀπολεῖς αὐτούς; οὐκ ἀνήσεις πάντα τὸν τόπον ἐνεκεν τῶν πεντήκοντα δικαίων, ἐὰν ὡσιν ἐν αὐτῇ; Μηδαμῶς σὺ ποιήσης ὡς τὸ ῥῆμα τοῦτο, τοῦ ἀποκτεῖναι δίκαιον μετὰ ἀσεβοῦς, καὶ ἔσται ὁ δίκαιος ὡς ὁ ἀσεβής· μηδαμῶς· Ὁ κρίνων πᾶσαν τὴν γῆν, οὐ ποιήσεις κρίσιν; Εἶπε δὲ Κύριος· Ἐὰν

εὖρω ἐν Σοδομοῖς πενήκοντα δικαίους ἐν τῇ πόλει, ἀφήσω πάντα τὸν τόπον δι' αὐτούς. Καὶ ἀποκριθεὶς Ἀβραάμ, εἶπε· Νῦν ἡρξάμην λαλήσαι πρὸς τὸν Κύριόν μου· ἐγὼ δὲ εἰμι γῆ καὶ σποδός. Ἐὰν δὲ ἐλαττονωθῶσιν αἱ πενήκοντα δίκαιοι εἰς τεσσαρακονταπέντε, ἀπολείς, ἕνεκεν τῶν πέντε, πᾶσαν τὴν πόλιν; Καὶ εἶπεν· Οὐ μὴ ἀπολέσω, εἰάν εὖρω ἐκεῖ τεσσαρακονταπέντε. Καὶ προσέθηκεν ἔτι λαλήσαι πρὸς αὐτόν, καὶ εἶπεν· Ἐὰν δὲ εὗρεθῶσιν ἐκεῖ τεσσαράκοντα; Καὶ εἶπεν· Οὐ μὴ ἀπολέσω, ἕνεκεν τῶν τεσσαράκοντα. Καὶ εἶπε· Μήτι, Κύριε, εἰάν λαλήσω; εἰάν δὲ εὗρεθῶσιν ἐκεῖ τριάκοντα; Καὶ εἶπεν· Οὐ μὴ ἀπολέσω, ἕνεκεν τῶν τριάκοντα. Καὶ εἶπεν· Ἐπεκθὴ ἔχω λαλήσαι πρὸς τὸν Κύριον· εἰάν δὲ εὗρεθῶσιν ἐκεῖ εἴκοσι; Καὶ εἶπεν· Οὐ μὴ ἀπολέσω, ἕνεκεν τῶν εἴκοσι. Καὶ εἶπε· Μήτι, Κύριε, εἰάν λαλήσω ἔτι ἅπαξ; εἰάν δὲ εὗρεθῶσιν ἐκεῖ δέκα; Καὶ εἶπεν· Οὐκ ἀπολέσω, ἕνεκεν τῶν δέκα. Ἀπῆλθε δὲ ὁ Κύριος, ὡς ἐπαύσατο λαλῶν τῷ Ἀβραάμ· καὶ Ἀβραάμ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ.

Προκειμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμός 43.

Α' λαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.

Στίχ. Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν εὐφροσύνῃ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 15. 17.

Ο δεχόμενος παιδείαν, ἐν ἀγαθοῖς ἔστι· ὁ δὲ φυλάσσων ἐλέγχους, σοφισθήσεται. Ὃς φυλάσσει τὰς ἑαυτοῦ ὁδοὺς, τηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν· ἀγαπῶν δὲ ζωὴν αὐτοῦ, φείσεται στόματος αὐτοῦ. Πρὸ συντριβῆς ἡγεῖται ὕβρις, πρὸ δὲ πτώματος κακοφροσύνη. Κρείσσων πραῦθυμος μετὰ ταπεινώσεως, ἢ ὃς διαίρεται σκύλα μετὰ ὕβριστῶν. Συνετός ἐν πράγμασιν εὐρετὴς ἀγαθῶν, πεποιθὼς δὲ ἐπὶ τῷ Κυρίῳ μακαριστός. Τοὺς σοφοὺς καὶ συνετοὺς, φαύλους καλοῦσιν· οἱ δὲ γλυκεῖς ἐν λόγῳ, πλείονα ἀκούσονται. Πηγὴ ζωῆς ἔννοια τοῖς κεκτημένοις, παιδεία δὲ ἀφρόνων κακὴ. Καρδία σοφοῦ νοήσῃ τὰ ἀπὸ τοῦ ἰδίου στόματος, ἐπὶ δὲ χεῖλεσι φορέσει ἐπιγνωμοσύνην. Κηρία μέλιτος λόγοι καλοὶ, γλύκασμα δὲ αὐτοῦ ἱάσις ψυχῆς. Εἰσὶν ὁδοί, δοκοῦσαι ὀρθαί εἶναι ἀνδρὶ· τὰ μέντοι τελευταῖα αὐτῶν βλέπει εἰς πυθμένα Ἄδου. Ἄνθρωπος ἐν πόνοις πονεῖ ἑαυτῷ, καὶ ἐκδιχάζεται τὴν ἀπώλειαν ἑαυτοῦ· ὁ μὲν

τοι σκολιὸς ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ στόματι φερεῖ τὴν ἀπώλειαν. Ἄνθρωπος ἀφρων ὀρύσσει ἑαυτὸν κακὰ, ἐπὶ δὲ τῶν ἑαυτοῦ χειλέων θησαυρίζει πῦρ. Ἄνθρωπος σκολιὸς διαπέμπεται κακὰ, καὶ λαμπτήρα δόλου πυρσεύει κακοῖς, καὶ διαχωρίζει φίλους. Ἄνθρωπος παράνομος ἀποπειράται φίλων, καὶ ἀπάγει αὐτούς εἰς ὁδοὺς οὐκ ἀγαθὰς· στηρίζων δὲ ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λογίζεται διαστραμμένα, ἐπιδάκνων δὲ τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ, ὀρίζει πάντα τὰ κακὰ· οὗτος καίμνός ἐστι κακίας. Στέφανος καυχήσεως γῆρας, ἐν δὲ ὁδοῖς δικαιοσύνης εὐρίσκεται. Κρείσσων ἄνθρωπος μακρόθυμος, ἰσχυρὸς· ὁ δὲ κρατῶν ὀργῆς, κρείσσων τοῦ καταλαμβανομένου πόλιν. Εἰς κόλπῳ ἐπέρχεται πάντα τοῖς ἀδίκοις· παρὰ δὲ Κυρίου πάντα τὰ δίκαια. (Κεφ. 15. 1). Κρείσσων ψωμός μετ' ἡδονῆς ἐν εἰρήνῃ, ἢ οἶκος πλήρης πολλῶν ἀγαθῶν, καὶ ἀδίκων θυμάτων μετὰ μάχης. Οἰκέτης νοήμων κρατήσει δεσποτῶν ἀφρόνων, ἐν δὲ ἀδελφοῖς διελεῖται μέρη. Ὡς περ δοκιμάζεται ἐν καμίνῳ ἄργυρος καὶ χρυσός, οὕτως ἐκλεκταὶ καρδίαι παρὰ Κυρίῳ. Κακὸς ὑπακούει γλώσσης παρανόμων· δίκαιος δὲ οὐ προσέχει χεῖλεσι ψευδέσιν. Ὁ καταγελῶν πτωχοῦ, παροξύνει τὸν ποιήσαντα αὐτόν· ὁ δὲ ἐπιχαίρων ἀπολλυμένῳ, οὐκ ἀθωωθήσεται· ὁ δὲ ἐπισπλαγχνιζόμενος ἐλεηθήσεται. Στέφανος γερόντων, τέκνα τέκνων· καύχημα δὲ τέκνων, πατέρες αὐτῶν. Τοῦ πιστοῦ ὅλος ὁ κόσμος τῶν χρημάτων, τοῦ δὲ ἀπίστου οὐδὲ ὀβολός. Οὐχ ἀρμόσει ἄφρονι πιστὰ, οὐδὲ δικαίῳ χεὶλη ψευδῆ. Μισθὸς χαρίτων, ἡ παιδεία τοῖς χρωμένοις· οὗ δ' ἂν ἐπιστρέψῃ, εὐδοκηθήσεται. Ὃς κρύπτει ἀδικήματα, ζητεῖ φίλιαν· ὁ δὲ μισεῖ κρύπτειν, δῆστησι φίλους καὶ οἰκείους. Συντριβεῖ ἀπειλὴ καρδίαν φρονίμου· ἀφρων δὲ μαστιγωθείς, οὐκ αἰσθάνεται. Ἀντιλογίας ἐγείρει πᾶς κακός· ὁ δὲ Κύριος ἄγγελον ἀνελεήμονα ἐκπέμψει αὐτῷ. Ἐμπεσεῖται μέριμνα ἀνδρὶ νοήμονι· αἱ δὲ ἀφρονες διαλογιούνται κακὰ. Ὃς ἀποδίδωσι κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, οὐ κινήσεται κακὰ ἐκ τοῦ οἴκου αὐτοῦ. Ἐξουσίαν δίδωσι λόγοις ἀρχὴ δικαιοσύνης· προηγεῖται δὲ τῆς ἐνδείας στάσις καὶ μάχη. Ὃς δίκαιον κρίνει τὸν ἄδικον, ἄδικον δὲ τὸν δίκαιον, ἀκάρητος καὶ βδελυκτός παρὰ Θεῷ. Ἐὰν τί ὑπῆρξε χρήματα ἄφρονι; κτήσασθαι γὰρ σοφίαν ἀκάρδιος οὐ δυνήσεται. Ὃς ὑψηλὸν ποιεῖ τὸν ἑαυτοῦ οἶκον, ζητεῖ συντριβὴν· ὁ δὲ σκολιάζων τοῦ μαθεῖν, ἐμπεσεῖται εἰς

κακά· Εἰς πάντα καιρὸν φίλος ὑπαρχέτω σοι·
ἀδελφοὶ δὲ ἐν ἀνάγκαις χρήσιμα ἔστωσαν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Λειτουργίας τῶν
Προηγασμένων· ἐν ἣ μεταλαμβάνομεν καὶ τῶν
ἀγίων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων.

Δι' εἶδναι, ὡς εἰς φθάση ὁ Εὐαγγελισμὸς κατὰ τὴν
ἡμέραν ταύτην, προσβάλλεται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου
Κανόνος τῇ Τρίτῃ, ἥτοι τῇ Δευτέρᾳ ἐσπέρας· ἡ δὲ Ἑορ-
τὴ γίνεται ἀμετάθετος.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΤΗΣ Ε. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὁρόρον.

Τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον Τριαδικά· καὶ
μετὰ τὴν α. Στιχολογίαν, Καθίσματα Σταυ-
ρώσιμα καὶ Σταυροθεοτοκ. τοῦ αὐτοῦ Ἦχου.
Μετὰ δὲ τὴν β. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Κα-
θίσματα.

Ἦχος α. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εξέτεινας Χριστέ, τὰς παλάμας ἐν Ξύλῳ
ζώμενος πληγὴν, τοῦ Ἀδάμ τὰς πληγαῖς
σου· διὸ ἱκετεύω σε, τὰς πληγαῖς μου θεραπεύ-
σον, ἃς ἀπέθετο, ἐν τῇ ψυχῇ μου ὁ πλάις,
καὶ ἀξιώσον, ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ, Σωτήρ
θεραπεῦσαί σε.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Ορώσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ,
νεκρὸν ἐπὶ σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα·
Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύ-
ματι, τίς ἡ ἄφατος, οὐκονομία σου αὕτη, δι' ἧς
ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, Οἰκτίρ-
μον πλαστούργημα;

Μετὰ τὴν γ. Στιχολογίαν, ἕτερα.

Ἦχος πλ. β'. Ἐλπίς τοῦ Κόσμου.

Σταυρὲ τοῦ Κόσμου φυλακτήρ, τῶν δαιμό-
νων διώκτη, τοὺς σὲ κτωμένους ἐν παντί,
προσασίαν ἄμαχον, ἀξιώσον τὸ τῆς Νηστείας
διελθεῖν, ὑπόλοιπον ἐν συνειδήσει καθαρᾷ, εὐθύ-
νων τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐνώπιον Χριστοῦ, Ξύλον
εὐλογημένον.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Αγνή Παρθένη καὶ σεμνή, τῶν Ἀγγέλων ἡ
δόξα, ὅτε παρέστης τῷ Σταυρῷ, τοῦ Υἱοῦ
καὶ Θεοῦ σου, μὴ φέρουσα ὄραν, τὰς παροινίας
τῶν ἐχθρῶν, ἐκραύγαζες ὀδυνωμένη μητρικῶς·
Πῶς φέρεις ὦ Φιλάνθρωπε τὰς πάντων ἀπειλαῖς;
Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ Τριώδια
εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολογεῖται καὶ
ἡ ε. Ὠδή.

Τριώδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ ε. Ἦχος γ'. Ὁ φωτίσας τὴν ἐλλάμψει.

Ο ἐκτείνας, Οὐρανὸν ὡσεὶ δέρρην ἐξέτεινας,
τὰς παλάμας, ἐν Σταυρῷ Ἰησοῦ ὑπερά-
γαθε· διὸ ἱκετεύω σε· κατατετινόμενον ἐχθροῦ
με, ταῖς ἐπηρεαῖς οἰκτείρησον.

Αφύπνωσας, ἐν Σταυρῷ Ἰησοῦ ὑπεράγαθε,
ἐγρήγορσιν, σωτηρίας ἡμῖν παρεχόμενος,
τοῖς κειμένοις Κύριε, ἐν κατωτάτῳ ἀπωλείας·
ὅθεν σε πίστει δοξάζομεν.

Τοῦ Παθους σου, τὴν ἡμέραν ἰδεῖν καταξίω-
σον, τοὺς δούλους σου, φωτισθέντας καρ-
δίας παιδρότητι, καὶ τὴν ζωηφόρον σου, Σω-
τήρ Ἀνάστασιν ὑμνοῦντας, τὸ κράτος τῆς Βα-
σιλείας σου. Σταυροθεοτοκίον.

Ορώσά σε, ἐν σταυρῷ ἠρτημένον ἡ Πάνα-
γνος, ἠλάλαζε, τετρωμένη τὰ σπλάγχνα
καὶ ἔλεγε· Διὰ σπλάγχνα Κύριε, σὼν οἰκτιρ-
μῶν παθεῖν ἡνέσχου, πᾶσι παρέχων ἀπάθειαν.

Ἑτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. β'. Ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντα.

Εν σταυρῷ Φιλάνθρωπε τὰς χεῖράς σου, ἡ-
πλωσας, ἤλωσαν, νύξαντες καὶ τὴν Πλευ-
ράν, τῇ λόγχῃ Ἰουδαῖοι· καὶ φέρεις πάντα Χρι-
στὲ, ἵνα ἡμεῖς σωθῶμεν.

Ξύλου βρώσει τέθηκε ποτὲ ὁ Ἀδάμ, πάλιν
δὲ εὗρατο ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ζωὴν,
δι' ἧς Οἰκτίρμον, ἐπαπολαύει τρυφῆς, ἐνδον τοῦ
Παραδείσου.

Δόξα Πατρὶ.

Μοναῖδα τῇ φύσει σε Τριαῖς ἀνυμνῶ, ἀναρχον
ἄκτιστον, ἀρχικὴν βασιλικὴν, ὑπερτελῆ
Εἰνάδα, Θεὸν καὶ φῶς καὶ ζωὴν, δημιουργὸν τῆ
Κόσμου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν τῇ ὑπερφυεῖ σου κυήσει Ἀγνή, νόμοι σοι
φύσεως, καταλύονται σαφῶς· καὶ γὰρ
ἀσπόρως τίκεις, τὸν πρό αἰώνων Θεόν, ἐκ
Πατρὸς γεννηθέντα.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸν Σταυρὸν τὴν Λόγχην καὶ τοὺς Ἦλεις σου,
σέβομαι Δέσποτα· δι' αὐτῶν γὰρ τῆς φθα-
ρᾶς, ἡμᾶς ἀπελυτρώσω, ἐν τῷ σῶ πᾶθει Χριστέ,
ἀπαθανατισθέντας.

Ὁ Εἰρμός.

Εκ νυκτός ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φω-
τίσαν δέομαι, καὶ ὁδηγήσον καί με, ἐν

» ταῖς προστασίμασί σου, καὶ διδάξόν με Σω-
» τήρ, ποιῆν τὸ θέλημά σου.

Ὡδὴ ἡ. Θαύματος ὑπερφουῶς.

Η μβλυνας τοῦ πονηροῦ Σῶτερ τὰ κέντρα,
καθηλούμενος ἡλοῖς ἐν ξύλῳ, ἀκανθῶν
διάδημα, ἀνεδύσω χλευαστικῶς, ἐκρίζων τῆς
παραβάσεως τὴν ἀκανθάν· διὸ ἀνυμνοῦντές
σαι κραυγάζομεν· Εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις πᾶσα
τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Η πλώσας ἐπὶ Σταυροῦ Χριστέ παλάμας,
τὸ ἀνθρώπινον ἐπισυνάγων, πρὸς τὴν σὴν
ἐπίγνωσιν, καὶ τῇ λόγχῃ τὴν σὴν Πλευράν,
κεντηθῆναι κατεδέξω, ἀναβλύσας ἡμῖν, πηγὴν
φωτισμοῦ τοῖς ἀναμέλπουσιν· Εὐλογεῖτω ἡ
Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρ εἰθροῖς εὐσπλαγχνίας σου Οἰκτίρμον, ἀπο-
κάθαρόν μου τὴν καρδίαν, ἀμαρτίας δῆγ-
ματι, σπικλωθεῖσαν καὶ ποταμούς, κατανύξεως
πηγάζειν με ἀξιώσον, Χριστέ Ἰησοῦ, ἵνα κρα-
υγάζω σαι· Εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύ-
ριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σ ταῖνον σε τὸ θεῖον Μάιννα κεκτημένην, τῆς
Θεότητος ἔγνωμεν Κόρη, κιβωτὸν καὶ
τράπεζαν, καὶ λυχνίαν, θρόνον Θεοῦ, καὶ πα-
λάτιον καὶ γέφυραν μεταίγουσαν, πρὸς θεῖαν
ζωὴν τοὺς ἀναμέλποντας· Εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις
πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος. Ἑὼν Παίδων τὴν ὁδὴν.

Σ ταυροῦται ὁ Χριστός, καὶ ζωούμενος ἐγώ,
συμφάλλων τοῖς Παισίν· Εὐλογεῖτε, τὰ
ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ο κόσμος ἐκ φθορᾶς, τῇ σταυρώσει σου
ρύσθεις, συμφάλλει τοῖς Παισίν· Εὐλο-
γεῖτε, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.
Τ ριαῖς ἰσοκλεῆς, ὁμοούσιε Μοναῖς, ὁ Πατήρ,
καὶ ὁ Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμα, σῶσόν με
τὸν πίστει ὑμνοῦντά σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν τόκον τῆς ἀγνῆς, Θεοτόκου προσκυνῶ,
συμφάλλων τοῖς Παισίν· Εὐλογεῖτε, τὰ
ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Υ μνῶ σου τὸν Σταυρόν, δι' οὗ σέσωμαι
Σωτήρ, συμφάλλων τοῖς Παισίν· Εὐλο-
γεῖτε, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

Ἑὼν Παίδων τὴν ὁδὴν, ἐκμμούμενος βῶα,
συμφάλλων τοῖς Παισίν· Εὐλογεῖτε, τὰ
ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδὴ δ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου.

Εἶδεν Ἡλὶς τὸν Κύριον, ἐν λεπτοτάτῃ αὐρά,
λεπτύνας πρότερον, σάρκα προσευχῶν,
καὶ νησειῶν ἐπιδόσεσιν· ὃν ζηλοῦσα ψυχὴ μου
ἀπόρριψον, τῶν ἡδονῶν τὸ πάχος, ὅπως δεῖσῃ
τὸν ποθούμενον.

Εὐλῶ ἀνυψώσας πρότερον, ὁ Μωϋσῆς τὸν
ὄφιν, Σῶτερ ἐτύπου σου τὴν ἀνύψωσιν,
τὴν ἐν Σταυρῷ ὑπεράγαθε· ἰοβόλου κακίας
τοῦ ὄφεως, δι' οὗ ἀπελυτρώσω, πάντα τὰ ἔθνη
προσκυνούντά σε.

Τάφῳ ῥαθυμίας κείμενος, ἐπιβαρῆντα ἔχων,
λίθον πωρώσεως, τὸν αἰείζων μὴ συνκῶν
Σῶτερ λόγον σου, καὶ τοῦ φόβου σου μὴ αἰσθα-
νόμενος, οἰκτείρησόν με σῶσον, τῷ σῶ εἰς
πολυέεε.

Θεοτοκίον.

Πάντων ὑπερτέρα Δέσποινα, τῆς τῶν παθῶν
κακίας, δεῖξον ὑπέρτερον, τὸν δοξαζόντα
παναληθῆ Θεοτόκον σε, καὶ ὑμνοῦντα τὸν τόκον
σου ἄχραντε, τὸν ἀκαταληψία, Θεοχαρίτωτε
τιμώμενον.

Εἰρμός ἄλλος. Ἀσπόρου συλλήψεως.

Σταυροῦσαι καὶ σῶζεῖς με, καὶ θνήσκεις
καὶ ζωαῖς ἐμέ· ὦ εὐσπλαγχνίας! ὦ φι-
λανθρωπίας σου! τίς εἶδε, τίς ἤκουσε, Δεσπό-
την ὑπὲρ δούλων, ἐλόντα θάνατον ὁράτον;
ἀλλὰ δόξα τῇ ἀρρήτῳ, ἀγαθότητί σου Κύριε.

Ο ἥλιος ἔδυσε, σταυρούμενον ὡς εἶδέ σε·
πῶς γὰρ μὴ ἔδυ, τὴν ὕβριν αἰσθόμενος,
τοῦ Δημιουργοῦ αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ Κτίσις πᾶσα,
συγκλονομένη ταῖς σταυρωταῖς, σιωπῶσα ἀ-
νεβόα· Ὅτι σὺ Θεὸς ὑπάρχεις παντός.

Δόξα.

Μόνου Μονογεννῆτερ, μονογενοῦς Υἱοῦ Μα-
τῆρ, καὶ μόνε μόνου, φῶς φωτὸς ἀπαύ-
γασμα, καὶ μόνον μόνως μόνου, Θεοῦ ἁγίου
Πνεῦμα, Κυρίου Κυρίου ὄντως ὄν· ὦ Τριαῖς
μοναῖς αἰγία, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐκπλήττει με
Πανάμωμε· πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπόρως
τὸν ἄληπτον; εἰπέ πῶς παρθενεύεις, γεννητα-
σα ὡς μήτηρ; Τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λαβὼν,
τὸ τικτόμενον προσκύνει· ὅσα θέλει γὰρ καὶ
δύναται.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

ἡμᾶς ὑπέστησεν, ἕκαστον μέλος πάθημα·
πυγμὴν ἢ κάρα, ἢ ὄψις ῥαπίσματα, αἱ
χεῖρες προσηλώσεις, καὶ ἡ πλευρὰ τὴν λόγχην,
καὶ τὰ ἐξάίρετα τοῦ Σταυροῦ· ἀλλὰ δόξα τῇ
ἀρρήτῳ, εὐσπλαγχνίᾳ σου Σωτὴρ ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

• ὁ πόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευ-
• τος, Μητρὸς ἀνάνδρου, ἀφθορος ἡ κύη-
• σις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καὶ νεοπαῖ τὰς φύ-
• σεις· δῶκε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον
• Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Ἀνών, τὸ παρὸν Ἰδιό-
μελον, δευτεροῦντες αὐτό. Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ μετα ληστῶν, ἐν Σταυρῷ προσπαγεῖς
Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τῷ μῶλωπί σου, τὴν
ἀνθρωπίνην φύσιν ἱασάμενος, μὴ παρίδης με-
νοπτοῖς ὁδοστάταις, καὶ λησταῖς ἀσωμάτοις
ἐμπεσόντα, καὶ τῆς ἀρετῆς ὑπ' αὐτῶν ἐκδυ-
θέντα, καὶ χαλεπῶς τραυματισθέντα, παρὰ
μηδενὸς δὲ τῶν ὁσίων, ἱαθῆναι δυνάμενον· ἡ-
μίθνητος γάρ εἰμι, βραχύτατον ἔχων ζωῆς λεί-
ψανον, τὴν εἰς σέ μόνην ἐλπίδα, τὸν καὶ νε-
κροῖς ζῶν παρέχοντα· ἀλλὰ κατὰ δυνάμειν μου
τὰ τραύματα, τὴν σὴν ἐπιστάξας μοι χρηστό-
τητα, μόνε Φιλάνθρωπε.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ ἡμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι; Χερουβίμ; ὅτι
ἡμῖν ἐπανεπαύσατο Χριστός. Σεραφίμ;
ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν. Ἀγγέλους;
τὸ γὰρ σῶμα ἀπεστράφητε. Δυναίμεις; ἐνε-
ργεῖτε ἐν ταῖς θαύμασι. Πολλὰ ὑμῶν τὸ ὄνό-
ματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα· προσβέ-
σατε, τοῦ σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου
καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθέ-
νος ἔλεγεν, ἐν σταυρῷ σέ ὡς ἔβλεψεν, ἐν μέσῳ
δύο, ληστῶν κρεμάμενον, ὃν δίχα πόνου, καὶ
φθορᾶς τέτοκε· πῶς σε ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ
ἐχάριστος, σπλάγχχνον ἐμόν, Ἰησοῦ γλυκύτατε,
σταυρῷ προσήλωσεν;

Εἰς τὴν Τριθέκην. Τροπάριον τῆς

Προφητείας. Ἦχος πλ. α'.

Ὁ περὶ ἡμῶν εἰ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ σα-
λεύων τὴν γῆν, εἰς τὸ ἐπιστρέψαι, καὶ
σωθῆναι τοὺς κατακοῦντας ἐν αὐτῇ, καὶ πάλιν
στερεῶν αὐτήν, διὰ ἰδίαν ἀγαθότητα, καὶ

ἄφατον εὐσπλαγχνίαν· προσβείαις τῆς Θεοτό-
κου, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'. Ψαλμὸς ρ'.

Ἐλεος καὶ κρίσιν ἄσφαί σοι, Κύριε.

Στίχ. Ψαλῷ καὶ συνήσω ἐν ὁδῷ ἀμώμῳ.

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ε'. 1.

Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ,
ὁ παήσας τὰ ἐπερχόμενα· Ἐρωτήσατέ
με περὶ τῶν υἱῶν μου, καὶ περὶ τῶν ἔργων τῶν
χειρῶν μου ἐντείλασθέ μοι. Ἐγὼ ἐποίησα τὴν
γῆν, καὶ ἄνθρωπον ἐπ' αὐτῆς· ἐγὼ τῇ χειρὶ μου
ἐστερέωσα τὸν Οὐρανόν· ἐγὼ πᾶσι τοῖς ἄστροις
ἐντείλαμην· ἐγὼ ἤγειρα αὐτὸν μετὰ δικαιοσύ-
νης βασιλεία, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοὶ αὐτῆς εὐθείαι·
οὗτος οἰκοδομήσει τὴν πόλιν μου, καὶ τὴν αἰχ-
μαλωσίαν τοῦ λαοῦ μου ἐπιστρέψει, οὐ μετὰ
λύτρων, οὐδὲ μετὰ δώρων, εἶπε Κύριος Σαβ-
βαώθ. Οὕτω λέγει Κύριος· Ἐκοπίασεν Αἴγυ-
πτος, καὶ ἐμπορεῖα Αἰθιοπῶν, καὶ οἱ Σαβαίται
ἄνδρες ὑψηλοὶ ἐπὶ σέ διαθήσονται, καὶ σοὶ ἔ-
σονται δοῦλοι, καὶ ὀπίσω σου ἀκολουθήσουσι
δεδεμένοι χειροπέδαις, καὶ διαθήσονται πρὸς
σέ, καὶ προσκυνήσουσί σοι, καὶ προσεύξονται
ἐν σοί· ὅτι ὁ Θεός ἐν σοί ἐστι, καὶ οὐκ ἔστι
Θεός πλην σου. Σὺ γὰρ εἶ Θεός, καὶ οὐκ ἔδει-
μεν· ὁ Θεός τοῦ Ἰσραὴλ σωτὴρ. Αἰσχυνθήσον-
ται καὶ ἐντραπήσονται πάντες οἱ ἀντικείμενοι
αὐτῷ, καὶ πορεύσονται ἐν αἰσχύνῃ. Ἐγκαι-
ζεσθε πρὸς με, νῆσοι. Ἰσραὴλ σώζεται ὑπὸ Κυ-
ρίου σωτηρίαν αἰώνιον· οὐκ αἰσχυνθήσονται,
οὐδὲ μὴ ἐντραπῶσιν ἕως τοῦ αἰῶνος ἔτι, λέγει
Κύριος Παντοκράτωρ.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς ρα'.

Κύριε, εἰσαίκουσον τῆς προσευχῆς μου, καὶ ἡ
κραυγὴ μου πρὸς σέ ἐλθέτω.

Στίχ. Μὴ ἀποσρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Ε. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προομιαικόν, καὶ τὰ, Πρὸς Κύριον,
εἰς τὸ, Κύριε ἐκένραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι'. καὶ
ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Στιχηρά, τοῦ Τριψδίου
γ'. καὶ τῆς Θεοτόκου ζ'.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Ὁ ἐξ Ἱερουσαλήμ, σοῦ τῶν θαύτων ἐντολῶν
ἐξερχόμενος, καὶ πρὸς τὰ πάθη τῆς Ἰε-

ριχὼ καταντήσας, τῇ δόξῃ τῆς ἀτιμίας, τῶν βιωτικῶν μελημάτων κατασυρεῖς, λησταῖς περιέπεσον τῶν λογισμῶν, τῆς υἰοθεσίας τῇ χάριτι, τὸν χιτῶνα ὑπ' αὐτῶν ἐκδυθεῖς, καὶ ταῖς πληγαῖς, ὡς ἄπνους κατὰκειμαι. Ἰερεὺς δὲ παρῶν, καὶ τὸ πτώμα κατιδὼν, οὐ προσέσχε. Λευΐτης, καὶ αὐτὸς βδελυζάμενος, ἀντιπαρῆλθέ μοι. Σὺ δὲ Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου ἀφράστως σαρκωθείς, τῇ ἐκχύσει τοῦ σωτηρίου, καὶ ἐκουσίως ἐκ πλευρᾶς σου, ἐκχυθέντος Αἵματος καὶ ὕδατος, ὡς ἔλαιον ἐπιστάξας Χριστὲ ὁ Θεός, ταῖς οὐλαῖς τῶν τραυματίων μὲ, τῇ μοτώσει περισφιγξον, καὶ πρὸς ὑράνιον συγκαταριθμησον χώρον, ὡς εὐσπλαγχνος.

Δ'ς.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐτιχηρὰ Προσόμοια τῆς Θεοτόκου τὰ παρόντα γ'. ποιοῦντες αὐτὰ ἑπτὰ.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Βουλὴν προαιώνιον, ἀποκαλύπτων σοι Κόρη, Γαβριὴλ ἐφέστηκε, σὲ κατασπαζόμενος, καὶ φθεγγόμενος· Χαῖρε γῆ ἄσπορε· χαῖρε βάτε ἀφλεκτε· χαῖρε βάθος δυσθεώρητον· χαῖρε ἡ γέφυρα, πρὸς τοὺς Οὐρανούς ἡ μετάγχεσα· καὶ κλίμαξ ἡ μετάρσιος, ἣν ὁ Ἰακώβ ἐθεάσατο· χαῖρε θεία στάμνη, τοῦ μάννα· χαῖρε λύσις τῆς ἀράς· χαῖρε Ἀδαὶμ ἡ ἀνάκλησις· μετὰ σοῦ ὁ Κύριος.

Φαίνη μοι ὡς ἄνθρωπος, φησὶν ἡ ἄφθορος Κόρη, πρὸς τὸν Ἀρχιστράτηγον, καὶ πῶς φθεγγῇ ῥήματα ὑπὲρ ἀνθρώπων; μετ' ἐμοῦ ἔφησ γάρ, τὸν Θεὸν ἔσεσθαι, καὶ σκηνώσειν ἐν τῇ μήτρᾳ μου· καὶ πῶς γεννήσομαι; λέγε μοι, χωρίον εἰρύχωρον, καὶ τόπος ἀγιασματος, τοῦ τοῖς Χερυθίμ ἐπιβαίνοντος. Μὴ με δελεάσης ἀπάτη· οὐ γὰρ ἔγνων ἡδονὴν· γάμου ὑπάρχω ἀμύητος· πῶς οὖν παῖδα τέξομαι;

Θεὸς ὅπου βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις, φησὶν ὁ Ἀσώματος, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀνθρώπων διαπραττεται· τοῖς ἐμοῖς πίστευε, ἀληθεῖσι ῥήμασι, Παναγία ὑπεραίρωμε. Ἡ δὲ ἐδόθησε· Γένοιτό μοι νῦν ὡς τὸ ῥῆμά σου· καὶ τέξομαι τὸν ἄσαρκον, σάρκα ἐξ ἐμῆ δανεισάμενον, ὅπως ἀναγάγῃ, τὸν ἄνθρωπον ὡς μόνος δυνατός, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα, διὰ τῆς συγκράσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'. Θεοφάνους.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον, ἀνακαλύπτεται σήμερον, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς ἀν-

θρώπου γίνεται, ἵνα τοῦ χειρόνος μεταλαβὼν, μεταδῷ μοι τοῦ βελτίονος· ἐψεύσθη πικλὰι Ἀδαίμ, καὶ Θεὸς ἐπιθυμήσας οὐ γέγονεν· ἄνθρωπος γίνεται Θεός, ἵνα Θεὸν τὸν Ἀδαίμ ἀπεργάσῃται. Εὐφραινέσθω ἡ ἑκτίσις, χορευέτω ἡ φύσις, ὅτι Ἀρχάγγελος Παρθένω, μετὰ δέους παρίσταται, καὶ τὸ Χαῖρε κομίζει, τῆς λύπης ἀντίθετον. Ὁ διὰ σπλαγχνὰ ἐλέους ἐνανθρωπήσας, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Εἰσοδος· καὶ μετὰ τὸ, Φῶς ἱλαρόν, εὐθύς.

Ἑσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμός ρβ'. Οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος.

Στίχ. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγκασμα.

Κεφ. KB. 4.

Εγένετο μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα, ὁ Θεὸς ἐπέιραζε τὸν Ἀβραάμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀβραάμ Ἀβραάμ· καὶ εἶπεν· Ἰδοὺ ἐγώ. Καὶ εἶπε· Λάβε τὸν υἱόν σου τὸν ἀγαπητόν, ὃν ἡγάπησας, τὸν Ἰσαάκ, καὶ πορεύθητι εἰς τὴν γῆν τὴν ὑψηλὴν, καὶ ἀνένεγκε αὐτὸν ἐκεῖ εἰς ὀλοκάρπωσιν, ἐπὶ ἓν τῶν ὀρέων, ὧν ἄνθρωποι εἶπω. Ἀναστὰς δὲ Ἀβραάμ τὸ πρωῒ, ἐπέσχε τὸν ὄνον αὐτοῦ· παρέλαβε δὲ μετ' ἐαυτοῦ δύο παῖδας, καὶ Ἰσαάκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· καὶ σχίσας ξύλα εἰς ὀλοκάρπωσιν, ἀναστὰς ἐπορεύθη· καὶ ἦλθεν εἰς τὸν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός· τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ. Καὶ ἀναβλέψας Ἀβραάμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε τὸν τόπον μακρόθεν· καὶ εἶπεν Ἀβραάμ τοῖς παισὶν αὐτοῦ· Καθίσατε αὐτοῦ μετὰ τῆς ὄνου· ἐγὼ δὲ καὶ τὸ παιδάριον, διελευσόμεθα ἕως ᾧδε· καὶ προσκυνήσαντες, ἀναστρέψομεν πρὸς ἡμᾶς. Ἐλαβε δὲ Ἀβραάμ τὰ ξύλα τῆς ὀλοκαρπώσεως, καὶ ἐπέθηκεν Ἰσαάκ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἔλαβε δὲ καὶ τὸ πῦρ μετὰ χειρας, καὶ τὴν μάχαιραν· καὶ ἐπορεύθησαν αἱ δύο αἶμα. Εἶπε δὲ Ἰσαάκ πρὸς Ἀβραάμ τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πατέρ· Ὁ δὲ εἶπε· Τί ἐστὶ τέκνον; Εἶπε δὲ· Ἴδου τὸ πῦρ καὶ τὰ ξύλα· ποῦ ἐστὶ τὸ πρόβατον τὸ εἰς ὀλοκάρπωσιν; Εἶπε δὲ Ἀβραάμ· Ὁ Θεὸς ὅψεται ἐαυτῷ πρόβατον εἰς ὀλοκάρπωσιν, τέκνον. Πορευθέντες δὲ ἀμφοτέροι αἶμα, ἦλθον ἐπὶ τὸν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός· καὶ ὠκοδόμησεν ἐκεῖ Ἀβραάμ τὸ θυσιαστήριον, καὶ ἐπέθηκε τὰ ξύλα· καὶ συμποδίσας Ἰσαάκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐπέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον· ἐπάνω τῶν ξύλων· καὶ ἐξέτεινεν Ἀβραάμ τὴν χεῖρα αὐτοῦ λαβεῖν, τὴν μάχαιραν, σφάζειν τον

υἱὸν αὐτοῦ. Καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν Ἄγγελος Κυρίου ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀβραάμ, Ἀβραάμ· Ὁ δὲ εἶπεν· Ἰδοὺ ἐγώ· καὶ εἶπε· Μὴ ἐπιβάλης τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τὸ παιδάριον, μηδὲ ποιήσης αὐτῷ μηδέν· νῦν γὰρ ἔγνω, ὅτι φοβῇ σὺ τὸν Θεόν, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ. Καὶ ἀναβλέψας Ἀβραάμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε καὶ ἰδοὺ, κριὸς κατεχόμενος ἐν φυτῷ Σαβὲν τῶν κεράτων· καὶ ἐπορεύθη Ἀβραάμ, καὶ ἔλαβε τὸν κριόν, καὶ ἀνήνεγκεν αὐτὸν εἰς ὀλοκάρπωσιν, ἀντὶ Ἰσαὰκ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Καὶ ἐκάλεσεν Ἀβραάμ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου, Κύριος εἶδεν· ἵνα εἴπωσι σήμερον, ἐν τῷ ὄρει Κύριος ὤφθη. Καὶ ἐκάλεσεν Ἄγγελος Κυρίου τὸν Ἀβραάμ δεύτερον ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, λέγων· Κατ' ἐμαυτοῦ ὥμοσα, λέγει Κύριος· οὐ ἔνεκεν ἐποίησας τὸ ῥῆμα τοῦτο, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ, ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καὶ πληθύνων πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου, ὡς τοὺς ἀστέρας τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ὡς τὴν ἄμμον, τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς Σαλαάσης· καὶ κληρονομήσει τὸ σπέρμα σου τὰς πόλεις τῶν ὑπεναντίων· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν τῷ σπέρματί σου πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ἀνθ' ὧν ὑπήκουσας τῆς ἐμῆς φωνῆς.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς ργ'.

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε!

Στιχ. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΖ'. 17.

Αδελφοὶ ἐν ἀνάγκαις χρήσιμοι ἔστωσαν· τούτου γὰρ χάριν γεννῶνται. Ἄνθρωποι ἀφρονες ἐπικροτεῖ καὶ ἐπιχαίρει ἑαυτῷ, ὡς καὶ ὁ ἐγγυώμενος ἐγγύη τὸν ἑαυτοῦ φίλον· ἐπὶ δὲ τῶν ἑαυτοῦ χειλέων πῦρ θησαυρίζει. Φιλαρτηρίων χαίρει μάχαις, ὑψὼν δὲ θυραν αὐτοῦ, ζητεῖ συντριβήν· ὁ δὲ σκληροκάρδιος οὐ συναντᾷ ἀγαθοῖς. Ἄνθρωπος εὐμεταβόλος γλώσση, μπεσεῖται εἰς κακὰ· καρδία δὲ ἀφρονος, οὐκ ὕμνη τῷ κεντημένῳ αὐτῇ. Οὐκ εὐφραίνεται πατήρ ἐφ' υἱῷ ἀπαιδεύτῳ· υἱὸς δὲ φρόνιμος εὐφραίνει μητέρα αὐτοῦ. Καρδία εὐφραινομένη εὐεκτεῖν ποιεῖ· ἄνθρωπος δὲ λυπηροῦ ξηραίνεται ὅσπῃ. Λαμβάνοντος δῶρα ἀδίκως ἐν ὀλποῖς, οὐ κατευοδῶνται αἱ ὁδοί· ἀσεβῆς δὲ ἐκκλίνει ὁδοὺς δικαιοσύνης. Πρόσωπον στυγνόν, ἄνθρωπος σφοῦ· οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀφρο-

νος ἐπ' ἄκρα γῆς. Ὁργὴ πατρὶ υἱὸς ἀφρων, καὶ ὁδὴν τῇ τεκούσῃ αὐτόν. Ζημιοῦν ἄνδρα δίκαιον ἢ καλόν, οὐδὲ ὅσιον ἐπιβουλεύειν δυνάσταις δικαίοις. Ὃς φεῖδεται ῥῆμα προέσθαι σκληρόν, ἐπιγνώμων· μακρόθυμος δὲ ἀνὴρ, φρόνιμος. Ἀνοήτῳ ἐπερωτήσαντι σοφίαν, σοφία λογισθήσεται· ἐννεὸν δέ τις ἑαυτὸν ποιήσας, δόξει φρόνιμος εἶναι. Προφάσεις ζητεῖ ἀνὴρ βουλόμενος χωρίζεσθαι ἀπὸ φίλων, ἐν παντὶ δὲ καιρῷ ἐπονείδιστος ἔσται. (Κεφ. ΙΗ'. 1). Οὐ χρεῖαν ἔχει σοφίας ἐνδεὴς φρενῶν, μάλλον γὰρ ἄγεται ἀφροσύνη. Ὅταν ἔλθῃ ἀσεβῆς εἰς βάθος κακῶν, καταφρονεῖ· ἐπέρχεται δὲ αὐτῷ ἀτιμία καὶ ὄνειδος. Ὑδὼρ βαθύ λόγος ἐν καρδίᾳ ἀνδρός, ποταμὸς δὲ ἀναπηδῶν, καὶ πηγὴ ζωῆς. Θαυμάσαι πρόσωπον ἀσεβοῦς οὐ καλόν, οὐδὲ ὅσιον ἐκκλίνειν τὸ δίκαιον ἐν κρίσει.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων. Εἰς τὰ Ἀπόδειπνα, ψάλλομεν τὸν νεκρώσιμον Κανόνα τοῦ ἐνδιατάκτου Ἰησοῦ· ὡσαύτως καὶ τὸ Μηναῖον τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν Ἀγίου.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΨΑΛΛΟΜΕΝ ΤΗΝ ΙΚΕΤΗΡΙΟΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ,

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΚΑΘΙΣΤΟΝ ΥΜΝΟΝ

ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.

Τῇ Παρασκευῇ ἑσπέρας, περὶ ὥραν δ'. τῆς νυκτός σημαίνει. Συναχθέντες δὲ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, ψάλλομεν ἀργῶς καὶ μετὰ μέλους εἰς Ἦχον πλ. δ'. τὸ,

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν. Ἐκ γ'.

Εἰθ' οὕτω τὸ παρὸν Τροπάριον αὐτόμελον, καὶ αὐτὸ ἐκ γ'. καὶ μετὰ μέλους. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς λαβὼν ἐν γνώσει, ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἰωσήφ σπουδῇ ἐπέστη, ὁ Ἀσώματος λέγων τῇ Ἀπειρογάμῳ· Ὁ κλίνας τῇ καταβάσει τοὺς Οὐρανούς, χωρεῖται ἀναλλοιώτως ὅλος ἐν σοί· ὃν καὶ βλέπων ἐν μήτρᾳ σου, λαβόντα δούλου μορφὴν, ἐξίσταμαι κραυγάζων σοι· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Μετὰ δὲ τὴν Στιχολογίαν τοῦ Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου, τοῦ, Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, ψάλλομεν εὐθύς, ἀργῶς πάλιν καὶ μετὰ μέλους, δίχορον τὸ παρὸν,

Κοντάκιον αὐτόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια,
Ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια,

Ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου Θεοτόκε.

Ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον,

Ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον,

Ἰνα κράζω σοι· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως τοὺς εἰκοσιτέσσαρας κατὰ Ἀλφάβητον Οἴκους (*). ἡμεῖς δὲ εἰς τὴν τούτων Ἀνάγνωσιν ἱστάμεθα· καὶ λέγει πρῶτον τοὺς ἐπομένους ἔξ Οἴκους.

Αγγελος πρωτοστάτης, οὐρανόθεν ἐπέμφθη, εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῃ τὸ, Χαῖρε· (ἐκ γ.) καὶ σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν Κύριε, ἐξίστατο, καὶ ἵστατο κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα·

Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει· χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει.

Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις· χαῖρε, τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις.

Χαῖρε, ὕψος δυσαναβάτου ἀνθρωπίνους λογισμοῖς· χαῖρε, βάθος δυσθεώρητον, καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα· χαῖρε, ὅτι βασταῖζεις τὸν βασταζόντα πάντα.

Χαῖρε, ἀστήρ ἐμφαίνων τὸν ἥλιον· χαῖρε, γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως.

Χαῖρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ Κτίσις· χαῖρε, δι' ἧς βρεφουργεῖται ὁ Κτίστης.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Βλέπουσα ἡ Ἀγία, ἑαυτὴν ἐν ἀγνεΐᾳ, φησὶ τῷ Γαβριὲλ Μαρσαλέως· Τὸ παραδόξόν σου τῆς φωνῆς, δυσπαραδεκτόν μου τῇ ψυχῇ φαίνεται· ἀσπόρου γὰρ συλλήψεως τὴν κύησιν πῶς λέγεις; κράζων·

Ἀλληλουῖα.

Ινώσιν ἄγνωστον γινῶναι, ἡ Παρθένος ζητοῦσα, ἐβόησε πρὸς τὸν λειτουργοῦντα· Ἐκ λαγόνων ἀγνῶν Υἱόν, πῶς ἐστὶ τεχθῆναι δυνατόν; λέξον μοι. Πρὸς ἣν ἐκεῖνος ἔφησεν ἐν φόβῳ, πλὴν κραυγάζων οὕτω·

Χαῖρε, βουλῆς ἀπορρήτου μύστις· χαῖρε, σιγῆς δεομένων πίστις,

Χαῖρε, τῶν θαυμαμάτων Χριστοῦ τὸ προαίμιον· χαῖρε, τῶν δογμάτων αὐτοῦ τὸ κεφάλαιον.

(*) Οἱ Οἴκοι οὗτοι, ἐν παλαιῷ χειρογράφῳ τῆς τοῦ ἁγίου Μάρκα Βιβλιοθήκης, ἐπιγράφονται· Ποίημα Σεργίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως· ἄλλοι δὲ ἀποδίδουσιν αὐτοὺς εἰς Γεώργιον τὸν Πισίδην, σύγχρονον ὄντα καὶ αὐτόν, καὶ Χαρτοφύλακα τῆς Μ. Ἐκκλησίας (δρ. Προλόγιον, ἐκδ. τῆς Βενετ. 1841).

Χαῖρε, κλίμαξ ἐπεράνιε, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός· χαῖρε, γέφυρα μεταίγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς Οὐρανόν.

Χαῖρε, τὸ τῶν Ἀγγέλων πολυθρύλλητον θαῦμα· Χαῖρε, τὸ τῶν δαιμόνων πολυθρήνητον τραῦμα.

Χαῖρε, τὸ φῶς ἀρρήτως γεννήσασα· χαῖρε, τὸ πῶς, μηδένα διδάξασα.

Χαῖρε, σοφῶν ὑπερβαίνουσα γνῶσιν· χαῖρε, πιστῶν καταυγάζουσα φρένας.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Δύναμις τῇ Ὑψίστῃ, ἐπεσκίασε τότε, πρὸς σύλληψιν τῇ Ἀπειρογάμῳ· καὶ τὴν εὐκαρπον ταύτης νηδύν, ὡς ἀγρὸν ὑπέδειξεν ἡ δὴν ἅπασι, τοῖς θείουσι θειρίζειν σωτηρίαν, ἐν τῷ ψάλλειν οὕτως· Ἀλληλουῖα.

Εχουσα θεοδόχον, ἡ Παρθένος τὴν μήτραν, ἀνέδραμε πρὸς τὴν Ἐλισάβετ· τὸ δὲ βρέφος ἐκείνης εὐθύς, ἐπιγνοῦν τὸν ταύτης ἀσπασμόν, ἔχαιρε· καὶ ἄλμασιν ὡς ἄσματος, ἐβόα πρὸς τὴν Θεοτόκον·

Χαῖρε, βλαστοῦ ἀμαράντου κλῆμα· χαῖρε, καρποῦ ἀκηράτου κτήμα.

Χαῖρε, γεωργὸν γεωργοῦσα φιλάνθρωπον· χαῖρε, φυτουργὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν φύουσα.

Χαῖρε, ἄρουρα βλαστάνουσα εὐφορίαν αἰκτιρμῶν· χαῖρε, τράπεζα βασταζούσα εὐθηρίαν ἰλασμῶν.

Χαῖρε, ὅτι λειμῶνα τῆς τρυφῆς ἀναθαλλεις· χαῖρε, ὅτι λιμένα τῶν ψυχῶν ἐτοιμαῖεις.

Χαῖρε, δεκτὸν πρεσβείας θυμίαμα· χαῖρε, παντὸς τοῦ Κόσμου ἐξίλασμα.

Χαῖρε, Θεοῦ πρὸς θνητοὺς εὐδοκία· χαῖρε, θνητῶν πρὸς Θεὸν παρρησία.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ζάλην ἐνδοθεν ἔχων, λογισμῶν ἀμφιβόλων, ὁ σῶφρων Ἰωσήφ ἐταράχθη, πρὸς τὴν ἄγαμόν σε θεωρῶν, καὶ κλεψίγαμον ὑπονοῶν Ἀΐμεμπτε· μαθὼν δὲ σου τὴν σύλληψιν ἐκ Πνεύματος ἁγίου, ἔφη· Ἀλληλουῖα.

Εἶθ' οὕτω τὸ εἰρημένον Κοντάκιον.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια.
Μετὰ ταῦτα, ἀναγινώσκουμεν ἐκ τοῦ Λόγου τοῦ εἰς τὸν Ἀκαθίστον Ὑμνον δόσιν μίαν, καὶ στιχολογοῦμεν τὸν Ἀμωμον· μεθ' ὃν λέγομεν πάλιν, Τῇ ὑπερμάχῳ.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς ἑτέρους ἔξ Οἴκους.

Ηκούσαν οἱ Ποιμένες, τῶν Ἀγγέλων ὕμνούντων, τὴν ἐνσαρκον Χριστοῦ παρουσίαν· καὶ δραμόντες ὡς πρὸς ποιμένα, θεωροῦσι

τοῦτον ὡς ἄμνον ἁμῶμον, ἐν τῇ γαστρὶ Μα-
ρίας βοσκηθέντα, ἣν ὑμνοῦντες, εἶπον·

Χαῖρε, ἄμνῃ καὶ ποιμένος Μήτηρ· χαῖρε, αὐλὴ
λογικῶν προβάτων,

Χαῖρε, ἀοράτων ἐχθρῶν ἀμυντήριον· χαῖρε,
Παραδείσου θυρῶν ἀνοικτήριον.

Χαῖρε, ὅτι τὰ οὐράνια συναγαλλεται τῇ γῇ·
χαῖρε, ὅτι τὰ ἐπίγεια συγχορεύει Οὐρανοῖς.

Χαῖρε, τῶν Ἀποστόλων τὸ ἀσίγητον στόμα·
χαῖρε, τῶν Ἀθλοφόρων τὸ ἀνίκητον θάρσος.

Χαῖρε, στερόν τῆς Πίστεως ἔρεισμα· χαῖρε,
λαμπρὸν τῆς χάριτος γινώρισμα.

Χαῖρε, δι' ἧς ἐγυμνώθη ὁ Ἄδης· χαῖρε, δι' ἧς
ἐνεδύθημεν δόξαν.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Θεοδόμον Ἀστέρα, θεωρήσαντες Μάγοι,
τῇ τούτου ἡκουλούθησαν αἴγλη· καὶ ὡς
λύχνον κρατοῦντες αὐτόν, δι' αὐτοῦ ἠρεύνων
κραταιὸν Ἄνακτα· καὶ φθάσαντες τὸν ἀφθα-
στον, ἐχάρησαν, αὐτῷ βοῶντες·

Ἀλληλουῖα.

Ἰδὼν παῖδες Χαλδαίων, ἐν χερσὶ τῆς Παρθέ-
νου, τὸν πλάσαντα χειρὶ τοὺς ἀνθρώπους·
καὶ Δεσπότην νοοῦντες αὐτόν, εἰ καὶ δούλου
ἔλαβε μορφήν, ἔσπευσαν τοῖς δώροις θεραπεύ-
σαι, καὶ βοῆσαι τῇ Εὐλογημένῃ·

Χαῖρε, ἀστέρος αἰδύτου Μήτηρ· χαῖρε, αὐγὴ
μυστικῆς ἡμέρας.

Χαῖρε, τῆς ἀπάτης τὴν καίμνον σβέσασα·
χαῖρε, τῆς Τριάδος τοὺς μύστας φωτίζουσα.

Χαῖρε, τύραννον ἀπάνθρωπον ἐκβαλλοῦσα τῆς
ἀρχῆς· χαῖρε, Κύριον φιάνθρωπον ἐπιδεί-
ξασα Χριστόν.

Χαῖρε, ἡ τῆς βαρβαρίου λυτρουμένη θρησκείας·
χαῖρε, ἡ τοῦ βορβόρου ῥυομένη τῶν ἔργων.

Χαῖρε, πυρὸς προσκύνησιν παύσασα· χαῖρε,
φλογὸς παθῶν ἀπαλλάττουσα.

Χαῖρε, πικρῶν ὁδηγὲ σωφροσύνης· χαῖρε, πασῶν
γενεῶν εὐφροσύνη.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἦρυνες θεοφόροι, γεγονότες οἱ Μάγοι, ὑπέ-
στρεψαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα· ἐκτελέσαν-
τές σου τὸν χρησμόν, καὶ κηρύξαντές σε τὸν
Χριστὸν ἅπασιν, ἀφέντες τὸν Ἡρώδη ὡς λη-
ρώδη, μὴ εἰδότα ψάλλειν· Ἀλληλουῖα.

Λαίψας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, φωτισμὸν ἀλη-
θείας, ἐδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος·
τὰ γὰρ εἰδῶλα ταύτης Σωτὴρ, μὴ ἐνέγκαντά
σου τὴν ἰσχὺν, πέπτωκεν· οἱ τούτων δὲ ῥυ-
σθέντες, ἐβόων πρὸς τὴν Θεοτόκον·

Χαῖρε, ἀνόρθωσις τῶν ἀνθρώπων· χαῖρε, κα-
τάπτωσις τῶν δαιμόνων.

Χαῖρε, τῆς ἀπάτης τὴν πλάνην πατήσασα·
χαῖρε, τῶν εἰδῶλων τὸν δόλον ἐλέγξασα.

Χαῖρε, θάλασσα ποτίσασα Φαραὶ τὸν νοη-
τόν· χαῖρε, πέτρα ἡ ποτίσασα τοὺς διψῶν-
τας τὴν ζωὴν.

Χαῖρε, πύρινε στύλῃ, ὁδηγῶν τοὺς ἐν σκότει·
χαῖρε, σκέπη τοῦ Κόσμου, πλατυτέρα νε-
φέλης.

Χαῖρε, τροφή τοῦ Μάιννα διαδοχε· χαῖρε, τρυ-
φῆς αἰγίας διάκονε.

Χαῖρε, ἡ γῇ τῆς ἐπαγγελίας· χαῖρε, ἐξ ἧς
ῥέει μέλι καὶ γάλα.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἰέλλοντος Συμεῶνος, τοῦ παρόντος αἰῶνος,
μεθίστασθαι τοῦ ἀπατεῶνος, ἐπεδόθης
ὡς βρέφος αὐτῷ, ἀλλ' ἐγνώσθης τούτῳ καὶ
Θεὸς τέλειος· διό περ ἐξεπλάγη σου τὴν ἄρρη-
τον σοφίαν, κρίζων· Ἀλληλουῖα.

Καὶ πολλὸν τὸ Κοντάκιον.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια.

Εἰτα ἀναγινώσκωμεν τὸν λοιπὸν Λόγον τοῦ
Ἀκαθίστου· καὶ μετὰ τοῦτον, ὁ Ν. καὶ οἱ
Κανόνες τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς εἰς δ'. καὶ
τῆς Θεοτόκου εἰς σ'. μετὰ τῶν Τετραπύλων
εἰς τὴν τοῖον αὐτῶν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου,
οὗ ἡ ἀκροστιχίς, ἀνευ τῶν ἱερμῶν.

Χαρὰς δοχεῖον, σοὶ πρέπει χαίρειν μόνῃ. Ἰωσήφ.
Ποῦμα Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου.

Ὁδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ ἱερός.

» Ἀναίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται
» πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι, τῇ
» Βασιλίδι Μητρί· καὶ ὀφθήσομαι, παιδρῶς
» πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης
» τὰ θαύματα. Δίς.

Τροπάρια.

Χριστοῦ βίβλον ἐμψυχον, ἐσφραγισμένην σε
Πνεύματι, ὁ μέγας Ἀρχάγγελος, Ἄγνη
θεώμενος ἐπεφώνησιν· Χαῖρε χαρὰς δοχεῖον,
δι' ἧς τῆς Προμήτορος, αἶρα λυθήσεται.

Δαῖμ ἐπανόρθωσις, χαῖρε Παρθένε Θεόνυμ-
φε, τοῦ Ἄδου ἡ νέκρωσις· χαῖρε πανά-
μωμε, τὸ παλαιόν, τοῦ πάντων Βασιλέως·
χαῖρε θρόνε πύρινε, τοῦ Παντοκράτορος.

Ρόδον τὸ αἰμάραντον, χαῖρε ἡ μόνῃ βλαστή-
σασα· τὸ μῆλον τὸ εὖοσμον, χαῖρε ἡ
τέξασα· τὸ ὁσφραδῖον, τοῦ μόνου Βασιλέως·
χαῖρε Ἀπειράγαμε, Κόσμου διάσωσμα.

Α γνείας θησαύρισμα, χαῖρε, δι' ἧς ἐκ τοῦ πτώματος, ἡμῶν ἐξανέστημεν· χαῖρε ἡ δύπνοον, κρίνον Δέσποινα, πιστοὺς εὐωδιάζον· θυμίαμα εὐοσμον, μύρον πολύτιμον. Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ἡ ζῶσα καὶ ἄφθοτος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξιώσον.

Δίς.

Τροπάρια.

Σ ταῖχυν ἡ βλαστήσασα τὸν θείον, ὡς χώρα ἀνήροτος σαφῶς, χαῖρε ἐμψυχε τράπεζα, ἄρτον ζωῆς χωρήσασα· χαῖρε τοῦ ζῶντος ὕδατος, πηγὴ ἀκένωτος Δέσποινα.

Δ αίμαλις τὸν μόσχον ἡ τεκοῦσα, τὸν ἄμωμον, χαῖρε τοῖς πιστοῖς· χαῖρε Ἀμνὰς κυήσασα, Θεοῦ Ἀμνὸν τὸν αἶροντα, Κόσμου παντός τὰ πταίσματα· χαῖρε θερμὸν ἱλαστήριον.

Ο ρθρος φαινὸς χαῖρε, ἡ μόνη, τὸν ἥλιον φέρουσα Χριστὸν, φωτὸς κατοικητήριον· χαῖρε τὸ σκότος λύσασα, καὶ τοὺς ζοφῶδεις δαίμονας ὀλοτελῶς ἐκμειώσασα.

Χ αῖρε πύλη μόνη, ἣν ὁ Λόγος, διώδευσε μόνος, ἡ μοχλοῦς, καὶ πύλας Ἄδου Δέσποινα, τῷ τόκῳ σου συντρίψασα· χαῖρε ἡ θεία εἴσοδος, τῶν σωζομένων Θεόνυμφε.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Εἶτα, Αἵτησις μικρά, καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν, τὸ Κοντάκιον,

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια.

Καὶ πάλιν ἄλλους ἐξ Οἴκους.

Ν εἶαν ἔδειξε Κτίσιν, ἐμφανίσας ὁ Κτίστης, ἡμῖν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ γενομένοις· ἐξ ἀσπόρου βλαστήσας γαστρός, καὶ φυλάξας ταύτην, ὥσπερ ἦν, ἄφθορον· ἵνα τὸ θαῦμα βλέποντες, ὑμνήσωμεν αὐτήν, βοῶντες.

Χαῖρε τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας· χαῖρε, τὸ στέφος τῆς ἐγκρατείας.

Χαῖρε, ἀναστάσεως τύπον ἐκλάμπουσα· χαῖρε, τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον ἐμφαίνουσα.

Χαῖρε, δένδρον ἀγλαόκαρπον, ἐξ οὗ τρέφονται πιστοί· χαῖρε, ξύλον εὐσκιόφυλλον, ὑφ' οὗ σκέπονται πολλοί.

Χαῖρε, κυοφοροῦσα ὁδηγὸν πλανωμένοις· χαῖρε, ἀπογεννώσα λυτρωτὴν αἰχμαλώτους.

Χαῖρε, Κριτοῦ δικαίου δυσώπησις· χαῖρε, πολλῶν πταιόντων συγχώρησις.

Χαῖρε, στολὴ τῶν γυμνῶν παρρήσιας· χαῖρε, στοργὴ πάντα πόθον νικῶσα.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ε ἔνον τόκον ἰδόντες, ξενωθῶμεν τοῦ Κόσμου, τὸν νῦν εἰς Οὐρανὸν μεταθέντες· διὰ τοῦτο γὰρ ὁ ὑψηλὸς Θεός, ἐπὶ γῆς ἐφάνη ταπεινὸς ἄνθρωπος, βουλόμενος ἐλκύσαι πρὸς τὸ ὕψος, τοὺς αὐτῷ βοῶντας· Ἀλληλουῖα.

Ο ἦλος ἦν ἐν ταῖς κάτω, καὶ τῶν ἄνω οὐδὲν ἄπῃν, ὁ ἀπερίγραπτος Λόγος· συγκατάβασις γὰρ θείκη, οὐ μετάβασις δὲ τοπικὴ γέγονε· καὶ τόκος ἐκ Παρθένου θειολήπτου, ἀκουούσης ταῦτα.

Χαῖρε, Θεοῦ ἀχωρήτου χώρα· χαῖρε, σεπτοῦ μυστηρίου θύρα.

Χαῖρε, τῶν ἀπίστων ἀμφίβολον ἀκουσμα· χαῖρε, τῶν πιστῶν ἀναμφίβολον καύχημα.

Χαῖρε, ὄχημα πανάγιον τοῦ ἐπὶ τῶν Χερουβίμ· χαῖρε, οἶκημα πανάριστον τοῦ ἐπὶ τῶν Σεραφίμ.

Χαῖρε, ἡ τάναντία εἰς ταὐτὸ ἀγαγοῦσα· χαῖρε, ἡ παρθενίαν καὶ λοχείαν ζευγνῦσα.

Χαῖρε, δι' ἧς ἐλύθη παράβασις· χαῖρε, δι' ἧς ἠνοιχθῇ Παράδεισος.

Χαῖρε, ἡ κλεῖς τῆς Χριστοῦ Βασιλείας· χαῖρε, ἐλπὶς ἀγαθῶν αἰώνων.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Π ᾶσα φύσις Ἀγγέλων, κατεπλάγη τὸ μέγα, τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως ἔργον· τὸν ἀπρέσιτον γὰρ ὡς Θεὸν, ἐθεώρει πᾶσι προστὸν ἄνθρωπον, ἡμῖν μὲν συνδιαγόντα, ἀκούοντα δὲ παρὰ πάντα οὕτως· Ἀλληλουῖα.

Ρ ἥτορας πολυφθόγγους, ὡς ἰχθύας ἀφώνους, ὀρώμεν ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε· ἀποροῦσι γὰρ λέγειν τὸ, Πῶς καὶ Παρθένος μένεις, καὶ τεκεῖν ἰσχυσαῖς· ἡμεῖς δὲ τὸ Μυστήριον θαυμάζοντες, πιστῶς βοῶμεν.

Χαῖρε, σοφίας Θεοῦ δοχεῖον· χαῖρε, προνοίας αὐτοῦ ταμεῖον.

Χαῖρε, φιλοσόφους ἀσόφους δεικνύουσα· χαῖρε, τεχνολόγους ἀλόγους ἐλέγχουσα.

Χαῖρε, ὅτι ἐμωράνθησαν οἱ δεινοὶ συζητηταί· χαῖρε, ὅτι ἐμαράνθησαν οἱ τῶν μύθων ποιηταί.

Χαῖρε, τῶν Ἀθηναίων τὰς πλοκαῖς διασπῶσα· χαῖρε, τῶν Ἀλιέων τὰς σαγήνας πληροῦσα.

Χαῖρε, βυθοῦ ἀγνοίας ἐξέλκουσα· χαῖρε, πολλοὺς ἐν γνώσει φωτίζουσα.

Χαῖρε, ὀλκὰς τῶν θελόντων σωθῆναι· χαῖρε, λιμὴν τῶν τοῦ βίου πλωτήρων.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὡσαί θείων τὸν Κόσμον, ὁ τῶν ὅλων Κοσμήτωρ, πρὸς τῷτον αὐτεπάγγελτος ἦλθε· καὶ ποιμὴν ὑπάρχων ὡς Θεός, δι' ἡμᾶς ἐφάνη καθ' ἡμᾶς ἄνθρωπος· ὁμοίῳ γὰρ τὸ ὅμοιον καλέσας, ὡς Θεὸς ἀκούει· Ἀλληλουῖα.

Καὶ πάλιν τὸ Κοντάκιον.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια.

Μετὰ δὲ τὴν Συναπτήν, ψάλλομεν τὸ παρὸν

Καθίσμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὁ μέγας Στρατηγός, τῶν αὐτῶν Ἀγγέλων, εἰς πόλιν Ναζαρέτ, ἐπιστάς Βασιλέα, μνηύει σοι Ἀχραντε, τῶν αἰώνων καὶ Κύριον, Χαῖρε λέγων σοι, εὐλογημένη Μαρία· ἀκατάληπτον, καὶ ἀνερμήνευτον βάθος, βροτῶν ἡ ἀνάκλησις.

Δόξα, τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ Καθίσματος.

Καὶ νῦν, τὸ αὐτὸ πάλιν ὅλον.

Γίνεται δὲ καὶ αὖθις Ἀνάγνωσις. Εἴτα ἐξακολουθοῦμεν ψάλλοντες τὸν Κανόνα.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ, καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας· Δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου. Τροπάρια.

Ἐν φωναῖς αἱμάτων πίστει, σοὶ βοῶμεν Πανύμνητε· Χαῖρε πῖον ὅρος, καὶ τετυρωμένον ἐν Πνεύματι· χαῖρε λυχνία καὶ στάμνε, Μάιννα φέρουσα, τὸ γλυκαῖνον, τὰ τῶν εὐσεβῶν αἰσθητήρια.

Ἰλαστήριον τοῦ Κόσμου, χαῖρε Ἀχραντε Δέσποινα· χαῖρε κλίμαξ γῆθεν, πάντας ἀνυψώσασα χάριτι· χαῖρε ἡ γέφυρα ὄντως, ἡ μεταίχουσα, ἐκ θανάτου, πάντας, πρὸς ζωὴν τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Οὐρανῶν ὑψηλότερα, χαῖρε γῆς τὸ θεμέλιον, ἐν τῇ σῇ νηδυί, Ἀχραντε ἀκόπως βαστάσασα· χαῖρε κογχύλη, περφυράν θείαν βάψασα, ἐξ αἱμάτων σου, τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων.

Νεμοθέτην ἡ τεκοῦσα, ἀληθῶς χαῖρε Δέσποινα, τὸν τὰς ἀνομίας, πάντων δωρεὰν ἐξαλείφοντα· ἀκατανόητον βάθος, ὕψος ἄρρητον, Ἀπειρόγαμε, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν.

Σὲ τὴν πλέξασαν τῷ Κόσμῳ, ἀχειρόπλοκον στέφανον, ἀνυμνολογῶμεν, Χαῖρέ σοι Παρθένε κραυγάζοντες, τὸ φυλακτήριον πάντων καὶ χαράκωμα, καὶ κραταίωμα, καὶ ἱερὸν καταφύγιον.

Καταβάς. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένη, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Τροπάρια.

Ὁδὸν ἡ κυήσασα, ζωῆς, χαῖρε πανάμωμε, ἡ κατακλυσμοῦ τῆς ἀμαρτίας, σώσασα Κόσμον· χαῖρε Θεόνυμφε, ἀκουσμα καὶ λάλημα φρικτόν· χαῖρε ἐνδιαίτημα, τοῦ Δεσπότης τῆς Κτίσεως.

Ἰσχύς καὶ ὀχύρωμα, ἀνθρώπων, χαῖρε Ἀχραντε, τόπε ἀγιάσματος τῆς δόξης· νέκρωσις Ἀδου, νυμφὼν ὁλόφωτε· χαῖρε τῶν Ἀγγέλων χαρμονή· χαῖρε ἡ βοήθεια, τῶν πιστῶς δεομένων σου.

Ἡ ὑρίμορφον ὄχημα, τοῦ Λόγου, χαῖρε Δέσποινα, ἔμψυχε Παραδείσε, τὸ ξύλον, ἐν μέσῳ ἔχων ζωῆς τὸν Κύριον· οὐ ὁ γλυκασμός ζωοποιεῖ, πίστει τοὺς μετέχοντας, καὶ φθορὰ ὑποκύψαντας.

Ρωννύμενοι σθένει σου, πιστῶς ἀναβοῶμεν σοι· Χαῖρε πόλις τοῦ Παμβασιλέως, δεδοξασμένα καὶ ἀξιάκουστα, περὶ ἧς λελάληνται σαφῶς· ὅρος ἀλατόμητον, χαῖρε βάθος ἀμέτρητον.

Εὐρύχωρον σκήνωμα, τοῦ Λόγου, χαῖρε Ἀχραντε· κόχλος ἡ τὸν θείον μαργαρίτην, προαγαγοῦσα, χαῖρε πανθαύμαστε· πάντων πρὸς Θεὸν καταλλαγή, τῶν μακαριζόντων σε, Θεοτόκε ἐκαστοτε.

Καταβάς. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἐνταῦθα σχολάζει ὁ Κανὼν τῷ Ἀγίῳ τῆς Μονῆς.

Ὡδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντῃ, τελούντες ἐορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες. Δίς.

Τροπάρια.

Παστὰς τοῦ Λόγου ἀμολύντε, αἰτία τῆς τῶν πάντων θεώσεως, χαῖρε Πανάχραντε, τῶν Προφητῶν περιήχημα· χαῖρε τῶν Ἀποστόλων τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Ἐκ σοῦ ἡ δρόσος ἀπέσταξε, φλογμὸν πολυθείας ἡ λύσασα· ὅθεν βοῶμέν σοι· Χαῖρε ὁ πόκος ὁ ἐνδροσος, ὃν Γεδεὼν Παρθένη προεθεάσατο.

Ἰδοὺ σοι, Χαῖρε, κραυγάζομεν, λιμὴν ἡμῖν γενοῦ θάλαττεῦσι, καὶ ὀρμητήριον, ἐν τῷ

πελαίγει τῶν θλίψεων, καὶ τῶν σκανδάλων πάντων τοῦ πολεμήτορος.

Χαῖρε αἰτία χαρίτωσον, ἡμῶν τὸν λογισμὸν τοῦ κραυγάζειν σοι· Χαῖρε ἡ ἀφλεκτος βάτος, νεφέλη ὀλόφωτε, ἡ τοὺς πιστοὺς ἀπαύστως ἐπισκιάζουσα.

Εἶτα, τὸ Τετραώδιον, ποίημα τοῦ αὐτοῦ Ἰωσήφ, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Αὕτη ἡ ὁδὸς τοῦ Ἰωσήφ.

Ίχος πλ. β'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ἄγιοι τοῦ Θεοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Αθλοῦντες οἱ Μάρτυρες, καὶ ὡς λίθοι ἐκλεκτοί, ἐπὶ γῆς κυλιόμενοι, οἰκοδομίαν ἀπασαν τῇ ἐχθροῦ, τελείως κατέστρεψαν, καὶ ναοὶ Θεοῦ ἐχρημάτισαν.

Υμᾶς ἐκτεύομεν, τοὺς τὸν δρόμον τὸν καλὸν, τετελεκότας Μάρτυρες· Τὸν τῆς ἡσυχίας δρόμον τρέχειν ἡμᾶς, καλῶς ἐνισχύσατε, ἀρετῶν τελειώσει διαλαίμποντας.

Νεκρώσιμον.

Τοὺς δούλους σου Δέσποτα, μεταστάντας ἀπὸ γῆς, πρὸς σέ τὸν ὑπεράγαθον, σῆς Βασιλείας ποιήσον κοινωνοὺς, τῶν θείων Μαρτύρων σου, ἱεραῖς μεσιτείαις πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Μόνη πανύμνητος, τοῖς ὕμνουσί σε πιστῶς, ἀμαρτημάτων ἄφεςιν, καὶ χαρισμάτων θείων διανομήν, δοθῆναι ἐκέλευε, τὸν πανάγιον Λόγον Μητροπαρθένε.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Ίχος πλ. α'.

Τοῦ κήτους τὸν Προφήτην.

Τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες τῶν Μαρτύρων, Κυρίῳ ἀναπέμψωμεν τοὺς ὕμνους, σήμερον, ἐνθούς εὐφραινόμενοι.

Τὰ ξίφη καὶ τὸ πῦρ μὴ πτοηθέντες, θάρρους ἐν τῇ πίστει Ἀθλοφόροι, τυράννους, ἐν τούτῳ κατεπλήξατε.

Δόξα Πατρί.

Τριαῖδα τοῖς προσώποις ἀνυμνῶ σε, Μονάδα κατ' ἐσῖαν προσκυνῶ σε, Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αγγέλων καὶ ἀνθρώπων εὐφημία, ὑπάρχεις, ὅτι ἔτεκες Παρθένε, Χριστὸν, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Θανάτῳ τὴν ζωὴν ἀντιλαβόντες, σκιρτᾶτε τὰ οὐράνια οἰκοῦντες, Ἀθλοφόροι ἐνδοξοὶ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀυλισθήσονται.

Θανάτου καὶ ζωῆς ὁ κυριεύων, τοὺς πιστοὺς μεταστάντας ἐκ τοῦ βίου, Χριστέ, σὺν ἁγίοις σου ἀνάπαυσον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**οῦ κήτους τὸν Προφήτην ἐλυτρώσω· ἐμὲ
• **Δ**ὲ ἐκ βυθοῦ ἀμαρτημάτων, ἀνάγαγε,
• **Κ**ύριε καὶ σῶσόν με.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια.

Καὶ τοὺς λοιποὺς ἐξ Οἴκους.

Τεῖχος εἰ τῶν παρθένων, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ πάντων τῶν εἰς σέ προστρέχόντων· ὁ γὰρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, κατεσκευάσεν σε Ποιητὴς ἄχραντε, αἰκήσας ἐν τῇ μήτρᾳ σου, καὶ πάντας σοι προσφωνεῖν διδάξας·

Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας· χαῖρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας.

Χαῖρε, ἀρχηγὲ νοητῆς ἀναπλασίσεως· χαῖρε, χορηγὲ θείας ἀγαθότητος.

Χαῖρε, σὺ γὰρ ἀνεγέννησας τοὺς συλληφθέντας αἰσχροῦς· χαῖρε, σὺ γὰρ ἐνουθέτησας τοὺς συληθέντας τὸν νοῦν.

Χαῖρε, ἡ τὸν φθορέα τῶν φρενῶν καταργούσα· χαῖρε, ἡ τὸν σπορέα τῆς αἰγνείας τεκοῦσα.

Χαῖρε, πασταῖς ἀσπόρου νυμφεύσεως· χαῖρε, πιστοῦς Κυρίῳ ἀρμόζουσα.

Χαῖρε, καλὴ κουροτρόφε παρθένων· χαῖρε, ψυχῶν νυμφοστόλε ἁγίων.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Υμνος ἅπας ἡττάται, συνεκτείνεσθαι σπεύδων, τῷ πλήθει τῶν πολλῶν αἰκτιρμῶν σου· ἱσαρίθμους γὰρ τῇ ψάμμῳ ὠδαῖς, ἃν προσφέρωμέν σοι, Βασιλεῦ ἅγιε, αὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον, ὧν δέδωκας ἡμῖν, τοῖς σοὶ βοῶσιν.

Ἀλληλουῖα.

Πωτοδόχον λαμπαδα, τοῖς ἐν σκότει φανεῖσαν, ὁρῶμεν τὴν ἀγνὴν Παρθένον· τὸ γὰρ αὔλον ἄπτουσα φῶς, ὁδηγεῖ πρὸς γνῶσιν θεικὴν ἅπαντας, αὐγὴ τὸν νοῦν φωτίζουσα, κραυγὴ δὲ τιμωμένη ταῦτα·

Χαῖρε, αἰκτὶς νοητοῦ Ἠλίου· χαῖρε, βολίς τοῦ αἰδύτου φέγγους.

Χαῖρε, ἀστραπὴ τὰς ψυχὰς καταλαίμπουσα· χαῖρε, ὡς βροντὴ τοὺς ἐχθροὺς καταπλήττουσα.

Χαῖρε, ὅτι τὸν πολύφωτον ἀνατέλλεις φωτισμὸν· χαῖρε, ὅτι τὸν πολύρρυτον ἀναβλύζεις ποταμόν.

Χαῖρε, τῆς κολυμβήθρας ζωγραφούσα τὸν τύπον· χαῖρε, τῆς αἵμαρτίας ἀναιρούσα τὸν ρύπον.

Χαῖρε, λητὴρ ἐκπλύνων συνείδησιν· χαῖρε, κρατὴρ κερνῶν ἀγαλλίασιν.

Χαῖρε, ὁσμὴ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας· χαῖρε, ζωὴ μυστικῆς εὐωδίας.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἄρην δύναι θελήσας, ὀφλημάτων ἀρχαίων, ὁ πάντων χρεωλύτης ἀνθρώπων, ἐπεδήμησε δι' ἑαυτοῦ, πρὸς τοὺς ἀποδήμους τῆς αὐτοῦ χάριτος· καὶ σχίσας τὸ χειρόγραφον, ἀκούει παρὰ πάντα οὕτως· Ἀλληλουῖα.

Ἄλλοντές σου τὸν Τόκον, ἀνυμνοῦμέν σε πάντες, ὡς ἔμψυχον ναὸν Θεοτόκε· ἐν τῇ σῇ γὰρ οἰκήσας γαστρί, ὁ συνέχων πάντα τῇ χειρὶ Κύριος, ἡγίασεν, ἐδόξασεν, ἐδίδαξε βοᾶν σοι πάντας.

Χαῖρε, σκηνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου· χαῖρε, Ἀγία Ἀγίων μείζων.

Χαῖρε, Κιβωτὸς χρυσωθεῖσα τῷ Πνεύματι· χαῖρε, θησαυρὸς τῆς ζωῆς ἀδαπάνητε.

Χαῖρε, τίμιον διαῖδημα βασιλέων εὐσεβῶν· χαῖρε, καύχημα σεβάσμιον ἱερέων εὐλαβῶν.

Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀσάλευτος πύργος· χαῖρε, τῆς βασιλείας τὸ ἀπόρθητον τεῖχος.

Χαῖρε, δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια· χαῖρε, δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι.

Χαῖρε, χρωτὸς τοῦ ἐμοῦ θραπεία· χαῖρε, ψυχῆς τῆς ἐμῆς σωτηρία.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Πανύμνητε Μῆτερ, ἡ τεκοῦσα τὸν πάντων Ἀγίων ἀγιώτατον Λόγον· (ἐκ γ'.) ἡ εξαμένη τὴν νῦν προσφοράν, ἀπὸ πάσης ρύται συμφορᾶς ἅπαντας· καὶ τῆς μελλούσης ὑτρώσαι κολάσεως, τοὺς συμβοῶντας.

Ἀλληλουῖα.

Καὶ πάλιν τὸν πρῶτον Οἶκον.

Ἄγγελος πρωτοστάτης, οὐρανόθεν ἐπέμφθη, εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῃ τὸ, Χαῖρε· καὶ σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενό σε θεωρῶν ἑώρα, ἐξίστατο, καὶ ἵστατο κραυγάζων πρὸς ἐκτὴν τοιαῦτα·

Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει· χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει.

Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις· χαῖρε, τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις.

Χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίναις λογισμαῖς· χαῖρε, βάθος δυσθεώρητον, καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα· χαῖρε, ὅτι βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντα.

Χαῖρε, ἀστήρ ἐμφαίνων τὸν ἥλιον· χαῖρε, γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως.

Χαῖρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ Κτίσις· χαῖρε, δι' ἧς βρεφουργεῖται ὁ Κτίστης.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Καὶ αὖθις τὸ Κοντάκιον,

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια, Ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου Θεοτόκε.

Ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, Ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον·

Ἦνα κράζω σοι· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Καὶ εὐθὺς τὸ Συναξάριον, πρῶτον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Σαββάτῳ τῆς πέμπτης Ἑβδομάδος τῶν Νηστεῶν, ἐορτάζομεν τὸν Ἀκάθιστον Ὑμνον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας.

Στίχοι.

Ὑμνοῖς αὐπνοῖς εὐχαρίστως ἡ Πόλις, Τὴν ἐν μάχαις ἄγρυπνον ὕμνεϊ Προστάτιν.

Ἡ Ἡρακλείου τὴν Αὐτοκράτορα Ῥωμαίους ἀρχὴν διέποντος, ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς Χοσρόης, ἰδὼν τὰ Ῥωμαίων ἄκρως ταπεινωθέντα παρὰ Φωκᾷ βασιλέως, τοῦ τυράννου, ἵνα τῶν Σατραπῶν, Σάρβαρον ὄνομα, μετὰ χιλιάδων πλείστων στείλλει πᾶσαν τὴν Ἑω αὐτῷ ὑποποιήσασθαι. Ἐφθῆ γὰρ καὶ πρότερον ὡσεὶ δέκα μυριάδας Χριστιανῶν διαφθείρας Χοσρόης, ἅτε τῶν Ἑβραίων αὐτοὺς ἐξωνουμένων καὶ ἀπολύντων. Ὁ γοῦν ἀρχισατράπης Σάρβαρος, τὴν Ἑω ληϊσάμενος ἅπασαν, ἔφθασεν ἄχρι καὶ αὐτῆς τῆς Χρυσουπόλεως, ἡ νῦν Σκουτάριον ἐπικέκληται. Ὁ τοίνυν βασιλεὺς Ἡράκλειος, ἐν ἀπορίᾳ καταστάς δημοσίων χρημάτων, τὰ ἱερὰ τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς κέρμα μετασκευασάμενος, ἐπὶ ἀποδώσει μείζονι καὶ τελειτέρᾳ, διὰ τοῦ Εὐξείνου μετὰ πλοίων τοῖς τῆς Περσίας μέρεσιν εἰσβαλὼν, ἀφανίζει αὐτήν, καὶ κατὰ κράτος ἠττάται τούτῳ ὁ Χοσρόης, σὺν τῇ λοιπῇ στρατιᾷ. Μετ' ὀλίγον δὲ καὶ Σειρόης, ὁ υἱὸς Χοσρόου, ἀποστάς τοῦ πατρὸς, τὴν ἀρχὴν ἑαυτῷ περιτίθησι, καὶ τὸν πατέρα Χοσρόην ἀποκτείνας, τῷ βασιλεῖ Ἡρακλεῖ σπένδεται. Χαγάνος γε μὴν, ὁ τῶν Μουσῶν καὶ Σκυθῶν ἀρχηγός, μαθὼν τὸν βασιλεῖα διαπόντιον εἰς Πέρσας γενόμενον, τὰς μετὰ Ῥωμαίων διαλύσας σπονδὰς, στίφη μυριάριθμα ἐπαγόμενος, διὰ τῶν δυτικῶν εἰσβάλλει μερῶν εἰς τὴν Κωνσταντινου, κατὰ Θεοῦ βλασφήμους ἐκπέμπων φωνάς. Αὐτίκα τοίνυν ἡ μὲν θάλασσα πλοίων, ἡ δὲ γῆ πεζῶν καὶ ἱππέων ἀπείρων ἔμπλειος ἦν. Σίργιος δὲ ὁ Πατριάρχης

πολλά τὸν τῆς Κωνσταντίνου παρεκάλει λαὸν μὴ καταπίπτειν, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν ἐλπίδα ἐκ ψυχῆς εἰς Θεὸν ἀναφέρειν, καὶ εἰς τὴν αὐτοῦ Μητέρα τὴν πανάχραντον Θεοτόκον. Ναὶ μὴν καὶ Βῶνος πατρίκιος, ὁ τῆνικαῦτα τὴν πόλιν διέπων, τὰ ἀνήκοντα εἰς ἀποτροπὴν τῶν πολεμίων παρεσκευάζετο· δεῖ γάρ, μετὰ τῆς ἄνωθεν βοήθειας, καὶ ἡμᾶς τὰ προσήκοντα ἐνεργεῖν. Ὁ δὲ Πατριάρχης τὰς Δείας Εἰκόνας τῆς Θεομήτορος μετὰ πάντος ἐπαγόμενος τοῦ πλήθους, περιήει τὸ τεῖχος ἄνωθεν, ἐντεῦθεν τὸ ἀσφαλές αὐτῶν ποριζόμενος. Ὡς δὲ, ὁ μὲν Σάρβαρος ἐξ Ἑώας, Χαγάνος δ' ἀπὸ Δυσμῶν, πυρπολεῖν τὰ περίεξ τῆς πόλεως ἤρχοντο, ὁ Πατριάρχης τὴν ἀχειροποίητον τοῦ Χριστοῦ Εἰκόνα, καὶ τὰ τίμια καὶ ζωποιοῦ ἔϋλα, προσίει δὲ καὶ τὴν τιμίαν Ἑσθῆτα τῆς Θεομήτορος ἐπιφερόμενος, διὰ τῶν τειχῶν περιήρχετο. Χαγάνος δὲ ὁ Σκύθης, διὰ τῶν χειραίων τειχῶν προσβάλλει τῇ Κωνσταντίνου, σὺν πλήθει ἀπείρῳ, ἄκρως ἐξ ὅπλων ἡσφαλισμένων, καὶ τοσούτῳ, ὡς ἓνα Ῥωμαῖον πρὸς δέκα Σκύθας σαφῶς διαμάχεσθαι. Ἀλλ' ἡ ἄμαχος Πρόμαχος, διὰ τῶν παρευρεθέντων ὀλίγων πάνυ στρατιωτῶν ἐν τῷ Ναῷ ταύτης τῷ τῆς Πηγῆς, πλείστους αὐτῶν παραπώλεσε. Κάντεῦθεν οἱ Ῥωμαῖοι ἀναθαρσύναντες τε καὶ ἀνασκιρτήσαντες, ὑπὸ στρατηγῷ ἀμάχῳ τῇ Θεομήτορι, αὐτοὺς αἰεὶ κατὰ κράτος ἐνίκων. Βλέψαντες δὲ καὶ πρὸς σπονδὰς οἱ τῆς Πόλεως, ἀπεκρούσθησαν· ἀνείπε γὰρ ὁ Χαγάνος· Μὴ ἀπατάσθε ἐπὶ τῷ Θεῷ, ᾧ πιστεύετε· πάντως γὰρ αὐριοῦν τὴν πόλιν ὑμῶν καταλήφομαι. Οἱ δὲ τῆς πόλεως διακούσαντες, χεῖρας ἔτεινον εἰς Θεόν. Συμφωνήσαντες οὖν Χαγάνος τε καὶ ὁ Σάρβαρος, διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης προσβάλλουσι, διὰ μηχανημάτων τὴν πόλιν ἐλεῖν προθυμούμενοι. Ἀλλὰ τοσοῦτον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἠττήθησαν, ὡς μηδὲ ἱκανοὺς εἶναι τοὺς ζῶντας καίειν τοὺς τεθνηκότας. Τὰ δὲ μονόξυλα ὀπλιτῶν πλήρη, διὰ τοῦ ἐπιλεγομένου Κέρατος κόλπου, εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις Ναὸν τῆς Θεομήτορος καταγόμενα, καταιγίδος αἰφνιδὸν τῇ θαλάσῃ ἐπισπεύσσης ῥαγδαίας, καὶ διαιρεσάσης ταύτην εἰς τμήματα, σὺν τοῖς πλοίοις ἅπασι τῶν ἐχθρῶν διεφθάρη. Καὶ εἶδεν ἄν τις παράδοξον ἀριστουργημα τῆς Πανάγνου καὶ Θεομήτορος· πάντα γὰρ παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, τὸ ἐν Βλαχέρναις, ἐξέβρασεν. Ὁ δὲ λαὸς, ὅσον τάχος τὰς πύλας ἀναπετάσαντες, ἄρδην πάντας ἀπέκτειναν, καὶ παῖδες, καὶ γυναῖκες κατ' αὐτῶν ἀνδρίζοντο. Οἱ δὲ Ἀρχηγοὶ τούτων ὑπέστρεψαν κλαίοντες ἅμα καὶ ὀδυρόμενοι. Ὅγε μὴν Σεοφίλης τῆς Κωνσταντίνου λαὸς, τῇ Θεομήτορι τὴν χάριν ἀφοσιούμενοι, ὀλονύκτιον τὸν Ὑμνον, καὶ Ἀκάθιστον αὐτῇ ἐμολώθησαν, ὡς ὑπὲρ αὐτῶν ἀγρυπνησάσης, καὶ ὑπερφυεῖ δυνάμει διαπραξαμένη, τὸ κατὰ τῶν ἐχθρῶν τρόπαιον.

Ἐκτοτε οὖν, εἰς μνησίαν τοῦ τοσούτου, καὶ ὑπερφουῶς θαύματος ἡ Ἐκκλησία τὴν τοιαύτην Ἑορτὴν παρέλαβε, τῇ Μητρὶ ἀνατιθέναι τοῦ Θεοῦ, τῷ παρόντι καιρῷ, ὅτε καὶ τὸ τρόπαιον τῇ Θεομήτορι γέγονεν. Ἀκάθιστον δὲ

ὠνόμασαν, διὰ τὸ ὅτι οὕτω πράξει τὸν τῆς πόλεως Κληρὸν τε καὶ λαὸν ἅπαντα.

Μετὰ δὲ παρέλυσιν χρόνων τριακονταεξ, ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου, οἱ Ἀγαρηνοὶ ἀπειρον στρατιὰν ἐπαγόμενοι, πάλιν τῇ Κωνσταντίνου ἐπίδεντο· καὶ ἐπὶ ἑπτὰ ἔτεσι ταύτην πολιορκοῦνται, ὅτε καὶ ἐν τοῖς Κυζίκου παρεχίμαζον μέρεσι, πολλοὺς τῶν οἰκείων διέφθειραν. Εἴτα ἀπειπόντες, καὶ μετὰ τοῦ στόλου αὐτῶν ὑποστρέψαντες, καὶ τῷ Συλαίῳ γενόμενοι, τῇ θαλάσῃ πάντες κατεποντίσθησαν, προστασία τῆς Πανάγνου καὶ Θεομήτορος. Ἀλλὰ καὶ τὸ τρίτον αὐθις, ἐπὶ Λέοντος τοῦ Γ' αὐτοῦ, οἱ ἐξ Ἀγαρ ὑπὲρ πλείστας μυριάδας ἀριθμούμενοι, πρῶτον μὲν τὴν τῶν Περσῶν ἀφανίζουσι βασιλείαν, εἴτα τὴν Αἴγυπτον καὶ Αἰθύν, ἐπιδραμόντες καὶ Ἰνδοὺς, Αἰθιοπίας τε καὶ Ἰσπανούς· ὕστερον καὶ κατ' αὐτῆς τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων ἐπιστρατεύουσι, χίλια ὀκτακόσια πλοῖα ἐπιφερόμενοι. Κυκλώσαντες οὖν αὐτήν, ὡς αὐτίκα διαναρπάσοντες ἔμενον. Ὁ δὲ τῆς πόλεως ἱερὸς λαὸς, τὸ σεπτὸν ἔϋλον τοῦ τιμίου καὶ ζωποιοῦ Σταυροῦ, καὶ τὴν σεβάσιμον Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος Ὁδηγητρίας ἐπαγόμενοι, τὸ τεῖχος περιεκύκλουν, σὺν δάκρυσι τὸν Θεὸν ἱλιούμενοι. Δόξαν οὖν οὕτω τοῖς Ἀγαρηνοῖς, εἰς δύο διαιροῦνται μέρη· καὶ οἱ μὲν κατὰ Βουλγάρων στρατεύουσι, καὶ πίπτουσιν· ἐκείσε ὑπὲρ μυριάδας δύο· οἱ δὲ περιλειφθέντες τὴν πόλιν ἐλεῖν. Κωλυθέντες δὲ ὑπὸ τῆς αλύσεως, διηκούσης ἀπὸ τῶν Γαλάτου εἰς τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, ἀναχθέντες περίπου τὸ λεγόμενον Σωσθένειον γίνονται, καὶ κατὰ τὸ Αἰγαῖον γενόμενοι πέλαγος, τὰ σκάφη αὐτῶν ἅπαντα καὶ ἑαυτοὺς τῷ τῆς θαλάσσης διδοῦσι βυθῷ· χαλαζα γὰρ ῥαγδαία οὐρανὸν καταπεσοῦσα, καὶ βρασμὸν κατὰ τῆς θαλάσσης ποιήσασα, τὴν τῶν πλοίων πίσσαν διέλυσε, καὶ οὕτως ὁ ἀπειροπληθὴς ἐκεῖνος στόλος διώλετο, τριῶν μόνων εἰς ἀγγελίαν περιλειφθέντων.

Διὰ ταῦτα τοῖνυν ἅπαντα τὰ ὑπερφυῖ θαυμάσια τῆς Πανάγνου καὶ Θεομήτορος, τὴν παροῦσαν Ἑορτὴν ἱορτάζομεν. Ἀκάθιστος δὲ εἴρηται, διότι ὀρθοστάδην τότε πᾶς ὁ λαὸς, κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, τὸν Ὑμνον τῇ τῷ Λόγῳ Μητρὶ ἐμολώσαν· καὶ ὅτι ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις Οἰκοῖς καθῆσθαι ἐξ ἔθνους ἔχοντες, ἐν τοῖς παροῦσι τῆς Θεομήτορος ὀρθοὶ πάντες ἀκρωόμεθα.

Ταῖς τῆς σῆς ὑπερμάχου τε καὶ ἀπροσμάχου Μητρὸς πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν περικειμένων καὶ ἡμᾶς ἀπάλλαξον συμφορῶν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος φιλάνθρωπος.

Ἐνταῦθα στιχολογεῖται ἡ ζ'. Ὡδή.

Ὡδή ζ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες,
• παρὰ τὸν Κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπει-
• λὴν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλ-
• λον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος,
• καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τροπάρια.

Αὐμνοῦμέν σε, βοῶντες· Χαῖρε ὄχημα, Ἡ-
• λίου τοῦ νοητοῦ· ἄμπελος ἀληθινή, τὸν
• βότρυν τὸν πέπειρον, ἡ γεωργήσασα, οἶνον εὐ-
• ζοντα, τὸν τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα, τῶν πιστῶς
• σε δοξαζόντων.

Ιατῆρα, τῶν ἀπάντων ἡ κυήσασα, χαῖρε Θεό-
• κυμψε· ἡ ῥάβδος ἡ μυστική, ἄνθος τὸ αἵμα-
• ραντον, ἡ ἐξανθήσασα· χαῖρε Δέσποινα, δι' ἧς
• χαρὰς πληρούμεθα, καὶ ζωὴν κληρονομοῦμεν.

Ρήτορεύουσα, οὐ σθένει γλῶσσα Δέσποινα,
• ὑμνολογῆσαί σε· ὑπὲρ γὰρ τὰ Σεραφίμ,
• ὑψώθης κυήσασα, τὸν Βασιλέα Χριστόν· ὃν
• ἰκέτευε, πάσης νῦν βλάβης ῥύσασθαι, τοὺς πι-
• στῶς σε προσκυνούντας.

Εὐφημεῖ σε, μακαρίζοντα τὰ πέρατα, καὶ
• πρόθω κράζει σοι· Χαῖρε ὁ τόμος ἐν ᾧ,
• δακτύλῳ ἐγγέγραπται, Πατὴρ ὁ Λόγος Ἀ-
• γνή· ὃν ἰκέτευε, βίβλῳ ζωῆς τοὺς δούλους σου,
• καταγράψαι Θεοτόκε.

Ικετεύομεν, οἱ δοῦλοί σου καὶ κλίνομεν, γόνυ
• καρδίας ἡμῶν· Κλῖνον τὸ οὖς σου, Ἀγνή,
• καὶ σῶσον τοὺς θλίψεσι, βυθιζομένους ἡμᾶς,
• καὶ συντήρησον, πάσης ἐχθρῶν ἀλώσεως, τὴν
• σὴν Πόλιν Θεοτόκε.

Τοῦ Τετραωδίου.

Εἰρμός ἄλλος. Δροσοβόλον μὲν τὴν καμίνον.

Ηὐπέρφωτος ὁμήγυρις τῶν θείων σου, Μαρ-
• τύρων Πολυέλεε, ἐν τῷ φωτί σου τῷ ἀ-
• δύτῳ νῦν περιπολεῖ· αὐτῶν ἱκεσίαις φωτι-
• σμόν, αἱμαρτιῶν τε ἱλασμόν, παράσχου πᾶσι
• Χριστέ.

Ως ὥραϊος ὁ καιρὸς ὃν ἡμῖν δέδωκας, τῆς
• ἐγκρατείας Κύριε! ἐν ᾧ ἀντικειρον τὰς
• ψυχὰς ἡμῶν ὡς ἀγαθὸς, εὐχαῖς τῶν ἁγίων
• Ἀθλητῶν, τῶν τὰ ὥραϊα καὶ σεπτὰ, στερεῶν-
• των Πόθῃ σου.

Νεκρώσιμον.

Διελθόντας πολυώδυνον κλυδώνιον, τοῦ βίου
• τοὺς οἰκέτας σου, ἐγκαθόρμισον εἰς λι-
• μένα Δέσποτα ζωῆς, βοᾶν μετὰ πάντων ἐκ-
• λεκτῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέ-
• ρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Η τοῦ νόμου τὸν δοτῆρα Ἀειπάρθενε, κυή-
• σασα ἰκέτευε, τὰς ἀνομίας ὑπεξάραι
• πάσας ἐν καιρῷ, τῷ νῦν ἐνεστῶτι τοῖς κα-
• λῶς, προαιρουμένοις ἐξασκεῖν, θείας Νηστείας
• σπουδὴν.

Ἄλλος Εἰρμός. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ δείξας γενναίους,
• ὑπὲρ σοῦ ἀθλοῦντας τοὺς Μάρτυρας, ὁ
• ὑπερύμνητος καὶ ὑπερένδοξος.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τοὺς Ἀθλοφόρους,
• πρέσβεις ἡμῖν εἰς σὲ παρασχόμενος, ὁ
• ὑπερύμνητος καὶ ὑπερένδοξος.

Δόξα Πατρί.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ εἰς μὲν τῇ φύσει,
• προσώποις δὲ τρισὶ γνωριζόμενος, ὁ ὑπερ-
• ὕμνητος καὶ ὑπερένδοξος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τεχθεὶς ἀσπόρως,
• καὶ τὴν Τεκῆσαν δείξας ἀγνεύουσαν, ὁ
• ὑπερύμνητος καὶ ὑπερένδοξος.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυ-
• μάστωσεν ὁ Κύριος.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ θήρας φημῶσας,
• καὶ σθέσας πῦρ εἰς δόξαν τῶν Ἀγίων
• σου, ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερένδοξος.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου,
• Κύριε.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ ἀπὸ θανάτου, εἰς
• ἄπειρον ζωὴν μεταθέμενος, τοὺς πιστε-
• σοι ἐν βίῳ λειτουργήσαντας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ βλέπων ἀβύσ-
• σου, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβίμ,
• ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερένδοξος.

Ὡδή η'. Ὁ Εἰρμός.

• **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τέκος
• τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυ-
• πούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν Οἰκουμέ-
• νην ἅπασαν, ἐγείρει ψάλλουσιν· Τὸν Κύριον
• ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας
• τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Νηδυῖ τὸν Λόγον ὑπεδέξω, τὸν πάντα βασι-
• ζοντα ἐβάσασας· γάλακτι ἐξέθρεψας, νεύ-
• ματι τὸν τρέφοντα, τὴν Οἰκουμένην ἅπασαν,
• Ἀγνή, ᾧ ψάλλομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔρ-
• γα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας,

Μωσῆς κατενόησεν ἐν βᾶτῳ, τὰ μέγα
• στήριον τοῦ τόπου σου· Παῖδες προσ-

κόνισαν, τοῦτο ἐμφανέστατα, μέσον πυρός
 ἱσταμένοι καὶ μὴ φλεγόμενοι, ἀκήρατε ἁγία
 Παρθένη· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς
 αἰῶνας.

Οἱ πρῶην ἀπάτη γυμνωθέντες, στολὴν ἀ-
 φθαρσίας ἐνεδύθημεν, τῇ κυοφορίᾳ σου·
 καὶ οἱ παθεζόμενοι, ἐν σκότει παραπτώσεων,
 φῶς κατωπτεύσαμεν, φωτὸς κατοικητήριον
 Κόρη· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
 αἰῶνας.

Νεκροὶ διὰ σοῦ ζωοποιούνται· ζωὴν γὰρ
 τὴν ἐνυπόστατον ἐκύησας· εὐλαλοὶ οἱ
 ἀλαλοὶ, πρῶην χρηματίζοντες, λεπροὶ ἀπο-
 καθαίρονται, νόσοι διώκονται, πνευμάτων ἀε-
 ρίων τὰ πλήθη, ἥττηνται Παρθένη, βροτῶν ἡ
 σωτηρία.

Η Κόσμῳ τεκούσα σωτηρίαν, δι' ἧς ἀπὸ γῆς
 εἰς ὕψος ἤρθημεν, χαίροις Παντευλόγητε,
 σκέπη καὶ κραταίωμα, τεῖχος καὶ ὀχύρωμα
 τῶν μελωδούντων Ἀγνή· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε
 τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
 αἰῶνας.

Τοῦ Τετραωδίου.

Εἰρμός ἄλλος.

Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσις.

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων τὰ κατορθώματα, ἐ-
 πουράνιοι Νόες ὑπερεθαύμασαν· τούτων
 προσευχαῖς, τὰ ἐλέη σου Δέσποτα, ἐν ἡμῖν
 πλουσίως, θαυμάστωσον οἰκτίρμον.

Οἱ τὸ πῦρ θεία δρόσῳ καταπατήσαντες,
 Ἀθληταὶ τοῦ Κυρίου ἀξιοθαύμαστοι, ρύ-
 σατε ἡμᾶς, τοῦ πυρὸς τοῦ κολάζοντος, ταῖς
 πρὸς τὸν Δεσπότην, θερμαῖς ὑμῶν πρεσβείαις.

Νεκρώσιμον.

Υπεραίγαθε Λόγε τοὺς ἐκδημήσαντας, ἐξ ἡ-
 μῶν Ὁρθόδοξους ζωὴς ἀξιώσον, τῆς ἐν
 Οὐρανῷ, καὶ ἁγίας λαμπρότητος, ταῖς τῶν
 καλλινίκων, Μαρτύρων ἱκεσίαις.

Θεοτοκίον.

Ικεσίαις Οἰκτίρμον τῆς κησάσης σε, καὶ ἁ-
 γίων Μαρτύρων καὶ Ἀποστόλων σου, φω-
 τισὸν ἡμῶν, τὰς ψυχὰς τοῦ δοξαζεῖν σε, ἐν ἁ-
 γαλλιάσει, ψυχῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄτερος Εἰρμός· Τὸν Ποιητὴν τῆς Κτίσεως.

Χοροὶ Μαρτύρων ἅγιοι, μνήσθητε τῶν πρόθῳ
 ἀνυμναύτων ὑμᾶς, καὶ ὑπερυψούντων,
 Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἴφει τυμπανιζόμενοι, ἔχαιρον οἱ Μάρτυρες,
 ὑμνοῦντες Χριστὸν, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς
 πάντα τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.
 Ἐνοπρεπῶς μερίζεται, ἡ Τριάς, καὶ μένει
 ἀμερὴς ὡς Θεός· ἦν ὑπερυψῶμεν, εἰς πᾶν-
 τας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένος βρέφος τέτοκε· Θεὸς γὰρ ἐκ ταύ-
 της ἐνηθρώπησε. Πᾶσα σὰρξ ὑμναῖται,
 αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Στῆλαι ἀνδρείας ὤφθησαν, πτώσιν διαβόλου
 θριαμβεύοντες, οἱ Μάρτυρες ὑμνοῦντες,
 Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθί-
 σονται.

Τὸν Ἀβραὰμ κολπώσασθαι, ἀξιώσον Κύριε
 τοὺς δούλους σου, πίστει μεταστάντας,
 πρὸς σὲ καὶ τῇ ἐλπίδι.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν
 Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν Ποιητὴν τῆς Κτίσεως, ὃν φρίττουσιν
 • Ἄγγελοι, ὑμνεῖτε λαοὶ, καὶ ὑπερυψοῦ-
 • τε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Α**πας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι,
 • λαμπαδουχούμενος· πανηγυρίζτω δέ,
 • αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρῃσα, τὴν ἱερὰν πανή-
 • γυριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίραις
 • παμμακάριστε, Θεοτόκε ἁγνή ἀειπαρθένη.

Τροπάρια.

Γνα σοὶ πιστοὶ, τό Χαῖρε κραυγάζωμεν, εἰ
 διὰ σοῦ τῆς χαρᾶς, μέτοχοι γενόμενοι, τῆς
 αἰδίου, ρύσαι ἡμᾶς πειρασμοῦ, βαρβαρικῆς ἀ-
 λώσεως, καὶ πάσης ἄλλης πληγῆς, διὰ πλῆ-
 θος, Κόρη παρκαπτώσεων, ἐπιούσης βραδείας
 ἀμαρτάνουσιν.

Ωφθης φωτισμός, ἡμῶν καὶ βεβαίωσις· ὃ
 δεν βοῶμεν σοὶ· Χαῖρε ἄστρον ἄδοντον,
 εἰσάγον Κόσμῳ τὸν μέγαν Ἥλιον· χαῖρε Ἐδὲμ
 ἀνοίξασα, τὴν κεκλεισμένην Ἀγνή· χαῖρε ἐν-
 λε, πύρινε εἰσάγουσα, εἰς τὴν αἰὼν ζωὴν, τὸ
 ἀνθρώπινον.

Στῶμεν εὐλαβῶς, ἐν αἰκῇ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ
 ἐκδοήσωμεν· Χαῖρε Κόσμου Δέσποτα·
 χαῖρε Μαρία Κυρία πάντων ἡμῶν· χαῖρε ἡ
 μόνη ἄμωμος, ἐν γυναιξὶ καὶ καλὴ· χαῖρε
 σκεῦος, μύρον τὸ ἀκένωτον, ἐπὶ σὲ κεκολλη-
 εῖσδεξάμενον.

Η περιστέρα, ἡ τὸν ἐλεῆμονα ἀποκυνήσασα,
 χαῖρε Ἀειπαρθένη· Ὅσιων πάντων χαῖρε

τὸ καύχημα, τῶν Ἀθλητῶν στεφάνωμα· χαῖρε
ἀπάντων τε τῶν Δικαίων, Δεῖον ἐγκαλλώπι-
σμα, καὶ ἡμῶν τῶν πιστῶν τὸ διάσωμα.

Εἶσαι ὁ Θεός, τῆς κληρονομίας σου, ταῖς
ἀμαρτίας ἡμῶν, πάσας παραβλέπων νῦν,
εἰς τοῦτο ἔχων ἐκδυσωποῦσάν σε, τὴν ἐπὶ γῆς
ἀσπόρως σε κυφορήσασαν, διὰ μέγα, ἔλεος
δεήσαντα, μορφωθῆναι Χριστὲ τὸ ἀλλότριον.

Τοῦ Τετραπόδου.

Εἰρμός ἄλλος. Θεὸν ἀνθρώποις.

Ὡς φῶς ὡς ἥλιος ἀνατείλαντες, πᾶσαν τὴν
γῆν ἀκτίσιν εὐσεβείας αἱ Μάρτυρες, καὶ
λαμπάσι θρυμμάτων ἐφώτισαν, καὶ τῆς πολυ-
θείας σκῆτος ἠφάνισαν· ὧν ταῖς ἱκεσίαις ὁ
Θεός, ἡμᾶς ἐλέησον.

Τρατὸς Μαρτύρων ἀκαταγώνιστος, πάντας
ἡμᾶς ἐνίσχυσον καλῶς ἀγωνίσασθαι, καὶ
τελέται Νηστείας τὸ σταδίου, ὅπως ἐνθέσ βίου,
ἔργῳ τελέσαντες, μέτοχοι γενώμεθα ζωῆς, ἀ-
γαλλιώμενοι. Νεκρωσίμον.

Ὡς φθασάτω χρηστότης Κύριε, τοὺς ἐξ
ἡμῶν φρικῶδαι μεταστάντας κελεύσει σου·
κυνλωσάτω αὐτοὺς τοῦ ἔλεος, καὶ καθοδη-
γησάτω, πρὸς τὰ σκηνώματα, τὰ καταυγαζό-
μενα φωτὶ, τῷ τοῦ προσώπου σου.

Θεοτοκίον.

Ὡν Ἀγγέλου βουλῆς τὸν Ἀγγελον, τῆς τοῦ
Πατρὸς ἀρρήτως Θεοτόκε ἐκύησας. Τὰς
φωνὰς οὖν τῶν δούλων σου πρόσδεξαι, ὥς ἐν τῷ
τῆς Νηστείας χρόνῳ προσάγομεν· καὶ ταύτας
προσάγαγε Θεῷ, ὥσπερ θυμίαμα.

Εἰρμός ἄλλος. Ἡσαΐα χόρευε.

Ἐλοῦντες πανήγυριν, Μαρτυρικὴν, σήμερον
λαοί, σκιρτήσωμεν ἐν ᾠδαῖς, μέλποντες
ῥιπτῶ, τῷ ἀθλοθετήσαντι, καὶ ταῖς νίκαις, κα-
τὰ τῶν ἐχθρῶν, τοῦτοις παρέχοντι· ὃν ἐν ὑ-
μνοῖς μεγαλύνομεν.

Ἐνυξί-ξέομενοι, καὶ τμηθέντες, ξίφει μελη-
δόν, συνήθητε τῷ Χριστῷ, ἀγαπητικῶς,
ανευφημοὶ Μάρτυρες· διὸ καὶ νῦν, ἐν ταῖς Οὐρα-
νῇς, ἀγαλλιώμενοι, ὑπὲρ πάντων ἱκετεύσατε.

Δόξα.

Μουσιότητι, ἀνυμνῶ σε, ἀναρχε Τριάς, σε-
πτὴ ζωαρχικὴ, ἁτμητὴ Μονάς· Πατὴρ ὁ
γεννητός, καὶ γεννητὴ, Λόγε καὶ Υἱὲ, Πνεῦμα
ἅγιον, ἡμᾶς σῶτον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

ὑπὲρ νῦν ὁ τόκος σε, Θεομήτορ· ἄνευ γὰρ
ἀνδρός, ἡ σύλληψις ἐν σοί, καὶ παρθενι-
ς, ἡ κύσις γέγονε· καὶ γὰρ Θεός, ἐστὶν ὁ

τεχθεὶς· ὃν μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένη μακα-
ρίζομεν.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυ-
μάστωσεν ὁ Κύριος.

Ὁ γενναῖον στράτευμα, τοῦ Ἀνακτοῦ, πάν-
των καὶ Θεοῦ, τοὺς Μάρτυρας ἐν ᾠδαῖς,
στεψόμεν λαοί· αὐτοὶ γὰρ ἐνίκησαν, δαιμονι-
κὰς φάλαγγας σαφῶς· οὓς ἀναμείλποντες, τὸν
Δεσπότην μεγαλύνομεν.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου,
Κύριε.

Ὡς πᾶν τὸ πλάσμα σου, ἀναστήσης κρί-
νεσθαι Χριστὲ, οὓς προσελάβου καὶ νῦν,
δούλους σου πιστοὺς, ἐλέησον σύγγνωθι, τὰ ἐν
βίῳ, πταίσματα αὐτῶν, καὶ σὺν Ἀγίοις σου,
ἀναπαύων εἰς αἰῶνας αὐτοὺς.

Ὁ Εἰρμός.

Ἡσαΐα χόρευε, ἡ Παρθένη ἐσχεν ἐν γα-
στρί, καὶ ἔτεκεν υἱόν, τὸν Ἐμμανουήλ,
Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον· Ἀνατολὴ, ὄνομα αὐ-
τῷ· ὃν μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένη μακαρί-
ζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν ἀπ' αἰῶνος σήμερον, γνωρίζεται μυστή-
ριον· ὁ τοῦ Θεοῦ Θεὸς Λόγος, Υἱὸς Παρ-
θένου Μαρίας, δι' εὐσπλαγχνίαν γίνεται· καὶ
χαρὰς εὐαγγέλια, ὁ Γαβριὴλ προσφθέγγεται·
μεθ' οὗ βοήσωμεν πάντες· Χαῖρε ἡ Μήτηρ
Κυρίου.

Εἰς τοὺς Αἰῶνες, ἱστυῶμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλο-
μεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἐκρυμμένον μυστήριον, καὶ Ἀγγέλοις ἀ-
γνώριστον, Γαβριὴλ πιστεύεται ὁ Ἀρχάγ-
γελος· καὶ ἐπὶ σὲ νῦν ἐλεύσεται, τὴν μόνην ἀ-
κήρατον, καὶ καλὴν περιστεράν, καὶ τοῦ γέ-
νους ἀνάκλησιν, καὶ βοήσει σοι Παναγία τὰ,
Χαῖρε· ἐταιμάζου, διὰ λόγου Θεὸν Λόγον, σοῦ
ταῖς λαγόσιν εἰσδέξασθαι. Δίς.

Ὁ ωτοφόρον παλάτιον, ἡτοιμάσθη σοι Δέσπο-
τα, ἡ νηδὺς ἡ ἄχραντος τῆς Θεόπαιδος·
δεῦρο πρὸς τοῦτο κατάβηθι, οἰκτεῖρας τὸ
πλάσμα σου, φθονερῶς παλεμῆθην, καὶ δυσχερῶς
κρατούμενον, τοῦ ἀλάστορος, καὶ τὸ κάλλος
τὸ πρῶτον ἀπολεσαν, καὶ τὴν σὴν σωτηριᾶν
προσαναμένον κατάβασιν.

Γαβριὴλ ὁ Ἀρχάγγελος, ἐπὶ σὲ Παναμώ-
μητε, ἐμφανῶς ἐλεύσεται, καὶ βοήσει σοι·
Χαῖρε κατὰρας λυτήριον, πεσόντων ἀνόρθω-
σις· χαῖρε μόνη ἐκλεκτή, τῷ Θεῷ χρηματί-

σασα· χαίρε ἔμψυχε, τοῦ ἡλίου κροῖον· ὑποδέχου, τὸν Ἀσώματον ἐν μήτρᾳ, τῇ σὴ αἰκῇσαι θελήσαντα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἰδιόμελον. Ἦχος δ'.

Γλῶσσαν ἦν οὐκ ἔγνων, ἤκουσεν ἡ Θεοτόκος· ἐλάλει γὰρ πρὸς αὐτὴν ὁ Ἀρχάγγελος, τοῦ εὐαγγελισμοῦ ταῖς ῥήματα· ὅθεν πιστῶς δεξαμένη τὸν ἀσπασμόν, συνέλαβέ σε τὸν προαιώνιον Θεόν· διὸ καὶ ἡμεῖς ἀγαλλόμενοι βοῶμέν σοι· Ὁ εἰς αὐτῆς σαρκωθείς ἀτρέπτως Θεός, εἰρήνην τῷ Κόσμῳ δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Θεοτόκου ἡ γ'. Ὡδή, καὶ τοῦ Τετραωδίου ἡ 5'.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος γ'.

Ὡδή τῆς Θεοτόκου.

Μεγαλύνει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

Στίχ. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. θ'. 24.

Αδελφοί, οὐκ εἰς χειραποίητα ἅγια εἰσῆλθεν ὁ Χριστός, ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν Οὐρανόν, νῦν ἐμφανισθῆναι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἡμῶν· οὐδ' ἵνα πολλάκις προσφέρῃ ἑαυτὸν, ὡς περ ὁ Ἀρχιερεὺς εἰσέρχεται εἰς τὰ ἅγια κατ' ἐνιαυτὸν ἐν αἵματι ἀλλοτριῷ (ἐπεὶ ἔδει αὐτὸν πολλάκις παθεῖν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου)· νῦν δὲ ἅπαξ ἐπὶ συντελείᾳ τῶν αἰώνων, εἰς ἀθέτησιν ἁμαρτίας, διὰ τῆς θυσίας αὐτοῦ πεφανέρωται. Καὶ καθόσον ἀπώκεται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ τοῦτο κρίσις· οὕτως ὁ Χριστὸς ἅπαξ προσνεχθεὶς, εἰς τὰ πολλῶν ἀνενεγκεῖν ἁμαρτίας, ἐκ δευτέρου· χωρὶς ἁμαρτίας ὀφθήσεται τοῖς αὐτῶν ἀπειδεχομένοις εἰς σωτηρίαν.

Καὶ τῆς Θεοτόκου, ἐκ τῆς αὐτῆς Ἐπιστολῆς.

Κεφ. θ'. 4.

Εἶχε μὲν οὖν καὶ ἡ πρώτη σκηνή, Ἀδελφοί, δικαιώματα λατρείας, τό, τε ἅγιον κοσμικόν. Σκηνὴ γὰρ κατεσκευάσθη ἡ πρώτη, ἐν ἣ ἦ τε λυχνία, καὶ ἡ τράπεζα, καὶ ἡ πρόθεσις τῶν ἄρτων, ἥτις λέγεται ἅγια. Μετὰ δὲ τὸ δεύτερον καταπέτασμα, σκηνὴ ἡ λεγομένη ἅγια

Ἀγίων, χρυσοῦν ἔχουσα θυμιατήριον, καὶ τὴν κιβωτὸν τῆς Διαθήκης περικεκαλλυμένην πάντοθεν χρυσίῳ· ἐν ἣ σταῖνος χρυσῇ ἔχουσα τὸ μάννα, καὶ ἡ ῥάβδος Ἀαρὼν ἡ βλαστήσασα, καὶ αἱ πλάκες τῆς διαθήκης. Ὑπεράνω δὲ αὐτῆς Χερουβὶμ δόξης, κατασκιάζοντα τὸ ἱλαστήριον· περὶ ὧν οὐκ ἔτι νῦν λέγειν κατὰ μέρος. Τούτων δὲ οὕτω κατεσκευασμένων, εἰς μὲν τὴν πρώτην σκηνὴν διαπαντὸς εἰσίστασιν οἱ Ἱερεῖς, ταῖς λατρείας ἐπιτελοῦντες· εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ μόνος ὁ Ἀρχιερεὺς, οὐ χωρὶς αἵματος, ὃ προσφέρει ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἁγνοημάτων.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Στίχ. Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Δαυὶδ, καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας, καὶ τῆς Θεοτόκου.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀναστᾷσα Μαριάμ.

Κοινωνικόν.

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ.

ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ.

Τῷ Σαββάτῳ Ἑσπέρᾳ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὁκτωήχου 5'. καὶ τὰ παρόντα Προσόμοια τῆς Ὁσίας δ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Σὲ μὲν διεκώλυε, τῆς τῶν σептῶν ἐποπτίας· μολυσμῶν τῶν πρότερον, τὸ ἐπισυρόμενον μιαντήριον· ἡ δὲ σὴ αἴσθησις, καὶ τῶν σοὶ Θεόφρον, πεπραγμένων ἡ συνειδήσις, τὴν πρὸς τὰ κρείττονα, σοὶ ἐπιστροφὴν ἐνεργάσατο· Εἰκόνι γὰρ προσβλέψασα, τῆς εὐλογημένης Θεόπαιδος, πάντων καταγνοῦσα, πταισμάτων σου πανεύφημε τῶν πρίν, ἐν παρρησίᾳ τὸν τίμιον, Ξύλον προσεκύνησας.

Τόπους προσκυνήσασα, περιχαρῶς τοὺς ἁγίους, ἀρετῆς ἐφόδιον, σωτηριωδέστα-

τον, ἐνθεν γέγονας, καὶ σφοδρῶς ἔδραμες, τὴν καλὴν πορείαν, καὶ τὸ ρεῖθρον ἐκπεράσασα, τὸ Ἰορδάνειον, τὸ τοῦ Βαπτιστοῦ ἐνδιαίτημα, προθύμως κατεσκήνωσας, καὶ τὴν τῶν παθῶν ἀγριότητα, διὰ πολιτείας, ἡμαύρωσας λεπτύνας σαρκός, ἐν παρρησίᾳ αἰείμνηστε, Μήτηρ τὰ αἰδήματα.

Ρημον οἰκήσασα, τῶν σῶν παθῶν ταῖς εἰκόνας, ἐκ ψυχῆς ἀπήλειψας, τὸ Θεοσιδέστατον ἐξεκόνισμα, ἐν ψυχῇ γράψασα, ἀρετῶν ἰδέας· καὶ τοσοῦτον ὑπερελαμψας, ὥς καὶ τοῖς ὕδασι, κούφως ὑπερβαίνειν μακάριε, καὶ γῆθεν ὑπεραίρεσθαι, ἐν ταῖς πρὸς Θεόν σου ἐντεύξεσιν· καὶ νῦν ἐν παρρησίᾳ, πανένδοξε Μαρία τῷ Χριστῷ, παριζαμένη δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Θαυματούργησε Χριστέ, τοῦ Σταυροῦ σου ἡ δύναμις, ὅτι καὶ ἡ πρῶτη Πόρνη ἀσκητικὸν ἀγῶνα ἠγωνίσαστο· ὅθεν καὶ τὸ ἀσθενὲς ἀπορρίψαμένη, γενναίως ἀντέστη κατὰ τοῦ διαβόλου· διὸ καὶ τὸ βραβεῖον τῆς νίκης κομισαμένη, πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, Τὸ τῆς Ὁκτωήρου.
Ἀπόστιχοι, τα κατὰ Ἀλφάβητον Ἀναστάσιμα.

Δόξα. Ἰδιόμελον τῆς Ὁσίας. Ἦχος β'.

Τὰ τῆς ψυχῆς θηρεύματα, καὶ τὰ πάθη τῆς σαρκός, τῷ ξίφει τῆς ἐγκρατείας ἔτεμες· τὰ τῆς ἐννοίας ἐγκλήματα, τῇ σιγῇ τῆς ἀσκήσεως ἀπέπνιξας, καὶ ρεῖθοις τῶν δακρύων σε, τὴν ἔρημον ἅπασαν κατήρδευσας, καὶ ἐβλάστησας ἡμῖν τῆς μετανοίας καρπούς· διὸ σου τὴν μνήμην, Ὁσία ἐορτάζομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Θαύματος καινοῦ, πάντων τῶν παλαιῶν θαυμάτων! τίς γὰρ ἔγνω μητέρα ἄνευ ἀνδρός τετοκυῖαν, καὶ ἐν ἀγκάλας φέρουσαν, τὸν ἅπασαν τὴν Κτίσιν περιέχοντα; Θεοῦ ἐστὶ βουλή τὸ κυθεῖν· ὃν ὡς βρέφος Πάναγνε, σαῖς ὠλέναις βαστάσασα, καὶ μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, μὴ παύσῃ δυσωποῦσα, ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, τοῦ αἰκτερῆσαι, καὶ σῶσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον· καὶ τῆς Ὁσίας.

Ἦχος πλ. δ'.

Εν σοὶ Μήτηρ ἀκριβῶς διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα· λαβοῦσα γὰρ τὸν Σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττουσα ἐδίδασκες, ὑπερορχῶν μὲν σαρκός, παρέρχεται γὰρ ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου·

διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγαλλεται, ὅσια Μαρία τὸ πνεῦμά σου. Θεοτοκίον.

Ὁ δὲ ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου,

Τὰ αὐτά, καὶ εἰς τὸ Θεὸς Κύριος.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῇ ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὁρόρον.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, καὶ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, τὸ ἐνδιάτακτον Ἑωθινὸν Εὐαγγέλιον. Εἶτα, Ἀνάστασιν Χριστοῦ Θεασάμενοι, καὶ μετὰ τὸν Ν'. ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας ζωοδότα· ὁρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου πρὸς Ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπιλωμένον. Ἀλλ' ὡς Οἰκτίρμων καθαρον, εὐσπλαγχνῶ σου ἐλέει.

Καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε· αἰσχροῖς γὰρ κατερρύψωσα τὴν ψυχὴν ἁμαρτίαις, ὡς ῥαθύμως τὸν βίον μου ὅλον ἐκδαπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥύσαι με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶτα, Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κτλ.

Ἦχος πλ. β'.

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ὁ ταλας, τρέμω τὴν φοβεράν ἡμέραν τῆς Κρίσεως· ἀλλὰ θάρρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ὡς ὁ Δαυὶδ βοῶ σοι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες. Ὁ Ἀναστάσιμος, μετὰ τῆς Θεοτόκου εἰς ε', τοῦ Τριωδίου εἰς δ'· καὶ τῆς Ὁσίας εἰς δ'.

Κανὼν τοῦ Τριωδίου.

εἰς τὸν Πλῆσιον, καὶ εἰς τὸν πτωχὸν Λάζαρον.

Ὡδή α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγραὶν διοδεύσας.

Παρεῖκάς με πλούτῳ τῶν ἡδονῶν, τῷ εὐφραινομένῳ, κατ' ἡμέραν ἐν τῇ τρυφῇ, Πλουσίῳ· διὸ σε ἱκετεύω· Σῶτερ πυρός με ὡς Λάζαρον λύτρωσαι.

Ἡμψίσμαι Σῶτερ ταῖς ἡδοναῖς ὥσπερ ὁ τὴν βύσσον, περιθήμενος καὶ χρυσόν, χρυσῆν τε ἐσθῆτα· ἀλλὰ μή με, ἐν τῷ πυρὶ ὡς ἐκείνον ἐκπέμψεις.

Εὐφραίνεται πλούτῳ καὶ τῇ τρυφῇ, ὁ Πλούσιος παλαι, ἐν τῷ βίῳ τῷ φθαρτικῷ· διὸ περ βασάνοις κατεκρίθη· ὁ δὲ πτωχὸς ἐδροσίζετο Λάζαρος.

Θεοτοκίον.

Τάξεις σε Ἀγγέλων καὶ τῶν βρατιῶν, ἀνύμψευτε Μητήρ, εὐφημῆσθιν ἀνελλιπῶς· τὸν Κτίστην γὰρ ταύτων ὡσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκαλαῖς σου ἐθάστασας.

Ἔτερος Κανὼν τῆς ὁσίας Μαρίας.

Ἦχος πλ. β'. Κύματα θαλάσσης.

Πόθῳ τὴν φωσφόρον, καὶ Δεῖαν σου μνήμην, πανηγυρίζοντι, φῶς μοι κατάπεμψον, παρισταμένη Ὁσία, τῷ φωτὶ τῷ ἀπροσίτῳ Χριστῷ, περασμῶν πανταίων με, τοῦ βίου διασώζουσα.

Ο τοῖς Αἰγυπτίοις, σαρκὶ ἐνδημήσας, ἃ ἀπερίγραπτος, καὶ προακάνιος, ὁλοφαῆ σε ἀξίω, ἐξ Αἰγύπτου ἀναδείκνυσιν, ὁ γινώσκων Κύριος, τὰ πάντα πρὶν γενέσεως.

Θείων ἐνταλμάτων, σεμνὴ ἀγνοοῦσα, Δεῖον εἰκόνισμα, Θεοῦ ἐρρύπωσας· Δεῖα προναΐα δὲ πάλιν, ἀπεκάρηρας πανεύφημε, Δεῶ Δεῖσα πράξεις, Ὁσία ταῖς ἐνθέοις σου.

Θεοτοκίον.

Ω τῆς σῆς Θεῆ μου, πολλῆς εὐσπλαγχνίας, καὶ τῆς ἀφάτου σου, συγκαταθίσεως! ὥς τὴν πρότερον Πόρνην, ταῖς Μητρός σου παρακλήσεσιν, ὡς ἀγνὴν καὶ ἄμωμον, Ἀγγέλοις καθωμοίωσας.

Ὡδὴ γ'. Σὺ εἰ τὸ στερίωμα.

Λάζαρον ὡς ἔσωσας, ἐκ τῆς φλογὸς Χριστέ, αὐτῷ με, ἐκ τοῦ πυρὸς, ῥῦσαι τῆς γενένης, τὸν ἀνάξιον δοῦλόν σου.

Πλούσιος τοῖς πάθεσι, καὶ ἡδοναῖς εἰμὶ Κύριε· Λάζαρος δέ, πένης τῇ ατερήσει, ἀρετῶν· ἀλλὰ σῶσόν με.

Κόκκινον καὶ βύσσινον, ἐνεδιδύσκετο Πλούσιος, ταῖς ἡδοναῖς, καὶ ταῖς ἀμαρτίαις· διὰ τοῦτο φλογίζεται. Θεοτοκίον.

Δες ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἰκεσίαις σου Πάντα· γνε, ταῖς προσβολαῖς, ἀπακουαμένη, τῶν δεινῶν περιστάσεων.

Ἄλλος. Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων.

Πύλας τῆς ἀπωλείας, ἐγγισάσθι πράξεις ταῖς αἰτόποις, πύλας ὁ πρὶν τοῦ Ἄδου, συντρίψας σθῆναι Θεότητος, πύλας τῆς μετανοίας σοι, ἀνοίγει Πάνσεμνα· πύλη τῆς ζωῆς ἐπάρχων αὐτός.

Ο πλαν τῆς ἀμαρτίας, μακρόθυμε τὴν πρὶν γεγεννημένην, ὅπλῳ Σταυροῦ τοῦ Δείου, τῇ προσκυνήτῃ ἀνέδειξας, ὅπλα δαιμόνων ἀπαντα, καὶ πανουργεύματα, ὅπως τροπομένην εὐσπλαγχνε.

Λύτρον ὑπὲρ πάντων, τὸ ἴδιον ὁ πρὶν ἐκ χέας Αἷμα, λουτροῦ τῷ τῶν δακρύων, σὶ καθαρὰν ἀπεργάζεται, λήπραν δεινὴν νοσήσαν, κακίστης πράξεως, ὅπως ἃ τὰ εἶναι πᾶσι διδούς.

Θεοτοκίον.

Λόγῳ παντός ὑπάρχει, ἀνώτερον τὸ ἐπὶ σοὶ Παρθένε· Λόγος Πατρός ἐν σοὶ γὰρ, διαπρεπῶς κατεσκήνωσε, λύσιν πταισμάτων ἅπασιν, τοῖς ἀμαρτάνουσι, λόγῳ μόνῳ παρεχόμενος. Καθίσμ. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὰ σκιρτήματα πάντα τὰ τῆς σαρκὸς χαλινώσασα πόνοις ἀσκητικοῖς, ἀνδρείον ἀπέδειξας, τῆς ψυχῆς σου τὸ φρόνημα· τὴν γὰρ Σταυρὸν ποθήσασα, Κυρίου θαύσασθαι, ἱερῶς ἀκίδιμε, τῷ Κόσμῳ ἐσταύρωσαι· ὅθεν καὶ πρὸς ζῆλον, ἀγγελικῆς πολιτείας, προθύμως διήγειρας, σεχυτὴν παμακαρίστε. Διὰ τοῦτο γεραίρομεν, τὴν μνήμην σου Μαρία πιστῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, τοῦ δωρηθῆναι πλουσίως, ἡμῖν ταῖς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὶς ἰλὺν ἐνεπάγην ἀμαρτιῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις ἐν ἐμοί· δεινῶς γὰρ κατεπόντισε, καταιγὶς τῶν πταισμάτων με· ἀλλ' ἢ τεκοῦσα Λόγον, τὸν μόνον φιλάνθρωπον, ἐπ' ἐμὲ ἐπίβλεπον, Παρθένε καὶ ῥῦσαί με, πάσης ἀμαρτίας, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων, καὶ πατρὸς κακώσεως, τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος, ἵνα ψάλλω γηθόμενος· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς καταφεύγουσι πίστει, τῇ σκέπῃ σου Ἀχραντε.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Κατετρύφα ὁ Πλούσιος, βρώσει καὶ ἐνδύμασιν εὐφραϊνόμενος· ὁ δὲ Λάζαρος χορτάζεσθαι, ἐπεθύμει τούτου, τῶν τραπέζης ψυχίων.

Οἱ μὲν κύνες ἀπέλιχον, γλώττη τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου τοὺς μώλωπας, συμπαθέστερα γινόμενοι, τῆς Πλουσίᾳ γνώμης, εἰς τὸν πένητα. **Τ**ῷ πτωχῷ ἐβέβλητο, πάλαι τοῦ Πλουσίου Σῶτερ ὁ Λάζαρος, τιμωρούμενος ταῖς μάστιξι, τῆς πενίας· ὅθεν νῦν δοξάζεται.

Θεοτοκίον.

Ον ἐκύησας Ἀχραντε, πρέσβευε σωθῆναι τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, ἐκ δουλείας τοῦ ἀλχάτορος, ὅτι μόνῃ πέλει, προττασία ἡμῶν.

Ἄλλος. Τὴν Σταυρῷ σου Δεῖαν κένωσιν.

Ω πλαστοουργὸς βρατείας φύσεως, ὡς ἐλευρὸς πηγῇ, καὶ εὐσπλαγχνίας πλουτῶν,

ἠκτιρῆσας φιλάνθρωπε, πρόσφυγα τὴν σὴν, καὶ ἀφήρπασας ταύτην, τοῦ ὀλεθρίου θηρός.

Ταυρὸν ἰδέσθαι ἐπισπεύδουσα, σταυρικῶς φωτισμῷ, Μαρία κατηυγάσθης, Σταυρῷ τοῦ ὁμιλήσαντος, νεύσει θεϊκῇ, σταυρωθεῖσα τῷ Κόσμῳ, ἀξιοθαύμαστε.

τῶν κακῶν αἰτία πρότερον, ἡδονῇ ποτηρᾷ, πολλοῖς γεγεννημένη, ἡλίου δίκην λάμπασα, πᾶσιν ὁδηγός, ἡ Ὁσία εἰδείχθη, τοῖς ἁμαρτάνουσι.

Θεοτοκίον.

οὐν ὑπερέβης καὶ οὐράνιον, νοστή οὐρανέ, τοῦ πάντων Βασιλέως· νημίμων γὰρ τῆς φύσεως, ἀνευθεν Ἀγνή, νομοδότην καὶ Κτίστην, πάντων ἐκύησας.

Ὡς ἔ. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Ἀβραὰμ ἐν τοῖς κόλποις, Λάζαρον ὁ Πλούσιος, ὡς ἐθεάσατο, ἐν φωτὶ καὶ δόξῃ, κυχρινόμενον, Πάτερ, ἐκραύγαζεν· Ἀβραάμ ἰλέσόν με, τὸν ἐν πυρὶ κατακριθέντα, καὶ τὴν γλῶτταν δεινῶς φλογιζόμενον.

κατετρύφησας πλούτῳ, βίου εὐφρανόμενος Ἀβραὰμ ἔφησε, τῷ Πλουσίῳ· ὅθεν, τετιμώρησαι ᾧδε αἰώνια, ἐν πυρὶ ὑπάρχων· ὁ ἐ πτωχός ἐν εὐφροσύνῃ, τῇ ἀλήκτῳ ἀγάλλεται Λάζαρος.

ἡ τοῦ βίου ἀπάτη, πλούσιος γεγέννημαι, ὥσπερ ὁ Πλούσιος, ὁ τὸν βίον ὅλον, ἡοναῖς δαπανήσας Φιλάνθρωπε· ἀλλὰ δέσφαι· οὐ, τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ λυτρωθῆναι, τοῦ πυρός σπερ σέσωσται Λάζαρος.

Θεοτοκίον.

στρικὴν παρρήσιαν τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενεὺς προνοίας, ἰς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα, ὅτι σὲ καὶ μόνην, ριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἱλασμόν εὐμενῇ ροβαλλόμεθα.

Ἄλλος. Θεοφανείας σου Χριστέ.

ωσῆς δεδόξασται ποτέ, ἐν τῷ Σινᾷ, Θεοῦ τὰ ὀπίσθια, μυστικῶς θεώμενος ὁ ἐνδοξ, ὑπογράφων ξένον μυστήριον, μανναδόχον σταύμνον νῦν, Εἰκόνα ἄχραντον, θερμῶς προσπεσοῦσα Μαρία Ἀγγελικόν, βίον νομίζεται.

αὐτὴ εὐπρέπειαν τοῦ σου, ἐπιποθοῦσα, ψαλμικῶς θεάσασθαι, κερὸν τε σκηνώμα τῆς ἑσθίας σου, ἡ τὸν σὸν κατὰ βεβηλώσασα, νηγεῖς πρεσβείαις, Χριστέ τῆς ἀπειράνδρου σου, οὐ γενομένης, ναόν με τῆς παντουργοῦ, κοίτης Πνεύματος.

τῷ ἀγκίστρῳ τῆς σαρκὸς, δι' ὀφθαλμῶν, τοὺς πολλοὺς ζωγράφασα, ἡδονῇ βραχείᾳ τε καταβρομα, δαβόλου τοιούτους ποιήσασα, ἡγκιστρεύθη, παναληθῶς τῇ θεῇ χάριτι, Σταυροῦ τοῦ τιμίου, ἡδύτατον τῷ Χριστῷ, ἔψον ὑπάρξασα.

Θεοτοκίον.

μνημένος ὁ χορός, τῶν Προφητῶν, τὸ ἐν σοὶ μυστήριον, μυστικαῖς θεωρητικαῖς Ἀχραντε, σὲ ποικιλοτρόπως προέλεγε· μανναδόχου σταύμνου δὲ νῦν, Εἰκόνα ἄχραντον, αὐτῇ προσπεσοῦσα Μαρία, ἡ ἐγγυῆτρια, ἁμαρτωλῶν πρὸς Θεόν.

Ὡς ἔ. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Πλούσιος ἑαυτὸν, πολλοὶ πυρὸς κατεδικάσε, τῇ ἐνηδόκῳ ζωῇ· ὁ πένης δὲ Λάζαρος, πτωχείαν ἐλόμενος, ἐν τῷδε τῷ βίῳ, ἡξιώθη τῆς ἀλήκτου χαρᾶς.

ἐν κόλποις τοῦ Ἀβραάμ, ὁ Λάζαρος κατηξιώται, τῆς αἰωνίου ζωῆς, Χριστὲ ἐμφορούμενος· πυρὶ δὲ ὁ Πλούσιος, καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα, κατεκρίθη τιμωρούμενος.

κατεδικάσθη εἰς πῦρ, ὁ Πλούσιος διὰ Λάζαρον· μὴ κατακρίνης ἐμέ, τὸν δειλαῖον δέομαι, φιλάνθρωπε Κύριε, ἀλλ' ὡς Λάζαρόν με, τοῦ φωτός σου καταξίωσον.

Θεοτοκίον.

ἰσθεινέμεν τῶν δεινῶν, πταισμάτων ταῖς ἰκεσίαις σου, Θεοκλήτορ ἀγνή, καὶ τύχομεν παναγνε, τῆς θεῆς ἐλλάμψεως, τοῦ ἐκ σὺ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλος. Ἀβυσσος ἐσχάτη.

αῖρουσι Μαρία, τὰ τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα, τὸν ἐφάμιλλον Ὁσία βίον, τὸν ἐν σοὶ καθορῶντες, καὶ δοξαν τῷ Κυρίῳ κραυγάζοντες.

φρίττουσι Δαιμόνων, τῶν ζοφερῶν τὰ συστήματα, τὸ τῆς σῆς καρτερικὸν ἰσχύος, ὅτι γυνὴ παραδόξως καὶ γιμνῇ, καὶ μόνῃ τούτους ἥσχυνας.

ἐλαμψας ἡλίου, δίκην Μαρία παιεύφημε, καὶ τὴν ἔρημον ταῖς φρυκτωρίαις, πᾶσαν ἐφώτισας· ὅθεν καί με, τῷ σῷ φωτὶ καταλάμπρινον.

Θεοτοκίον.

ἄγγελοι περιλομφθέντες, τῇ δόξῃ τοῦ τόκου σου, ἐν τῇ γῇ εἰρήνην πᾶσιν ἡμῖν, καὶ εὐδοκίαν ἀνθρώποις, Ἠορθένε κεκραγασιν.

Κοντάκιον. Πῶς γ. Ἡ Παρθένος σήμερον,

πορνείαις πρότερον, μεμεστωμένη παντοίαις, Χριστοῦ Νύμφη σήμερον, τῇ μετανοίᾳ εἰδείχθης, Ἀγγέλων, τὴν πολιτείαν ἐπε-

ποθοῦσα, δαίμονας, Σταυροῦ τῷ ὀπλῷ καταπατοῦσα· διὰ τοῦτο βασιλείας, ἐφάνης νύμφη Μαρία ἐνδοξε.
Ὁ Οἶκος.

Τὴν ἀμνάδα Χριστοῦ καὶ θυγατέρα, ἄσμα-
σιν εὐφημοῦμέν σε νῦν, Μαρία παναοιδι-
με, τὴν τῶν Αἰγυπτίων ἀναφανείσαν θρέμμα,
τὴν πλάινην δὲ τούτων πᾶσαν φυγοῦσαν, καὶ
καλῶς προσενεχθεῖσα τῇ Ἐκκλησίᾳ βλάσημα
τίμιον, δι' ἐγκρατείας καὶ δεήσεως, ἀσκήσα-
σαν ὑπὲρ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· διό
καὶ ὑψώθης ἐν Χριστῷ, διὰ βίου καὶ πράξεως,
Βασιλείας Οὐρανοῦ φανείσα νύμφη, Μαρία
πάνσεμνε.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Δι' εἰδῆναι ὅτι, εἰς συμπῆσιν ἡ παρούσα Κυριακὴ εἰς
τὴν α'. τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου, ὡς ἐορταζομένης κατὰ ταύ-
την τὴν ἡμέραν τῆς αὐτῆς Ὁσίας Μαρίας, καταλιμπά-
νεται τὸ ἐπόμενον Συναξάριον, καὶ λέγεται μόνον τὸ ἐν
τῷ Μηναιῷ τῆς αὐτῆς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ πέμπτῃ τῶν Νη-
στειῶν, διεταχθῆμεν μνήμην ποιεῖσθαι τῆς
Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

Στίχοι.

Ἀπῆρε πνεῦμα, σὸρξ ἀπερρύη παλαι.

Τὸν ὅστινον, γῆ, κρύπτε νεκρὸν Μαρίας.

Αὕτη, δωδεκαετῆς ἔτι οὔσα, ἔλαβε τοὺς γονεῖς αὐτῆς,
καὶ ἀπειθοῦσα εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἔζησε βίον ἄσωτον ἔξ.
ἔτη. Εἶτα, ὑπὸ περιεργείας κινουμένη, ἀπῆλθε μετὰ πολ-
λῶν ἄλλων πρὸς κυνητῶν εἰς Ἱεροσόλυμα, ἵνα παρευρεθῇ
εἰς τὴν τοῦ τιμίου Σταυροῦ ὕψωσιν· ὅπου ἰδόθῃ εἰς πᾶν
εἶδος ἀκολασίας καὶ ἀτοπημάτων, καὶ πολλοὺς ἔστυρεν
εἰς τῆς ἀπωλείας τὸν βυθόν. Θέλουσα δὲ εἰσελθεῖν εἰς
τὴν Ἐκκλησίαν, κατ' ἡν ἡμέραν ὑψῶτο ὁ Σταυρός, ἠ-
σθάνθη τρίς καὶ τετράκις δυνάμιν τινα ἀόρατον, κωλύου-
σαν αὐτὴν τῆς εἰσόδου, ἐν ᾗ τὸ μετ' αὐτῆς πλῆθος τοῦ
λαοῦ ἀνεμποδίστως εἰσῆρχετο. Πληγεῖσα τὴν καρδίαν
ἐκ τούτου, ἀπεράσισεν ἵνα μεταβάλλῃ ζωὴν, καὶ ἐξελίωσθαι
τὸν Θεὸν διὰ μετανόιας· καὶ οὕτως ὑποστρέψασα πάλιν
εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰσῆλθεν εὐκολῶς εἰς αὐτήν. Προσ-
κυνήσασα δὲ τὸ τίμιον ἔθλον, ἀνεχώρησε τὴν αὐτὴν
ἡμέραν ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ, διέβη τὸν Ἱερὸν ἄντυ, εἰσ-
ῆλθεν εἰς τὰ ἐνδοτερά της ἐρήμου, καὶ ἔζησεν ἐν αὐτῇ
μζ'. ἔτη ζωὴν σκληροτάτην καὶ ὑπὲρ ἀνθρώπων, μόνῃ
μόνῳ Θεῷ προσευχαμένη. Περὶ δὲ τὰ τέλη τῆς ζωῆς,
συναντήσασα ἐρημίτην τινα, Ζωσιμᾶ τὸ ὄνομα, καὶ τὸν
ἐπ' ἀρχῆς βίου αὐτῆς ἀκηχθεῖσα, παρεκάλεσεν αὐτόν,
ἵνα κομίσῃ αὐτὴν τὰ ἄχραντα Μυστήρια πρὸς κοινωνίαν.
Ὁ καὶ ἐποίησεν ἐκεῖνος τὸ ἐρχόμενον ἔτος, κατὰ τὴν Με-
γάλην Πέμπτην. Τὸ δὲ ἐφεξῆς ἔτος, ἐπανελθὼν πάλιν ὁ
Ζωσιμᾶς, εὗρε αὐτὴν νεκράν, ἐπὶ τῆς γῆς ἠπλωμένην,

καὶ γράμματα πλησίον αὐτῆς, ταῦτα λέγοντα· « Ἀββὲ
Ζωσιμᾶ, θάψον ὡς τὸ σῶμα τῆς ἀθλίας Μαρίας. Ἀπὸ
θανόν τὴν αὐτὴν ἡμέραν, κατ' ἡν ἐκοινωνήσα τῶν ἁ-
χράντων Μυστηρίων. Εὐχου ὑπὲρ ἐμοῦ ». Γάττεται δὲ
ὁ θάνατος αὐτῆς τῷ τοῦ ἔτι.

Τῆς Ὁσίας ταύτης ἡ μνήμη τελεῖται μὲν κατὰ τὴν
πρώτην Ἀπριλίου· ἐτάχθη δὲ ἡ αὐτὴ καὶ σήμερον, ἐγ-
γίζοντος ἤδη τοῦ τέλους τῆς ἀγίας Τεσσαρακοστῆς, πρὸς
διέγερσιν τῶν ραθύμων καὶ ἀμαρτωλῶν εἰς μετάνοιαν,
ἐχόντων ὑπόδειγμα τὴν ἐορταζομένην Ἀγίαν.

Ταῖς αὐτῆς προσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον, καὶ
σωσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὁρῶν. ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Γὼβ καθάπερ παλαι, ἐν σαπρίᾳ σκωλήκων,
καὶ ἐν κοπρίᾳ ἐστῶς, ὑπῆρξε πρὸ πυλῶ-
νος, ὁ Λάζαρος ὡσαύτως, τοῦ Πλουσίου ἐ-
καθευδεν· Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλο-
γητός εἰ.

Βεβλημένος πυλῶσι, τοῦ ἀσπλαγχνου Πλου-
σίου, παλαι ὁ Λάζαρος, ψυχίων ἐπεθύ-
μει, αὐτῇ τῶν τῆς τραπέζης, ἀλλ' ὕδεις ἐπεδί-
δου αὐτῷ· ἀλλ' ἀντὶ τούτων εὔρε, τοῦ Ἀβραάμ
τοὺς κολπούς.

Τοῦ ἀσπλαγχνου Πλουσίου, τῆς μερίδος Χρι-
σέμου, ρῦσαι με δεομαι, καὶ πένητι Λαζάρῳ,
συνταξας με βοᾶν σοι, εὐχαρίστως ἀξιώσον·
Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθεῖς ἐπεφάνης,
εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα,
εἰδότες Θεοτόκον εὐχαρίστως κραυγαζόμεν·
Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Ἄλλος. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Ο μέγιστος ἐν πατράσι, περιπολεῖων τὴν
ἐρημον, Ζωσιμᾶς ὁ σοφός, τὴν Ὁσίαν
ἰδεῖν κατηξίωται· Εὐλογητός εἰ κράζει δὲ, ὁ
Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὶ Πάτερ ξένον ἀπάσης, ἰδεῖν ἐληλυθας
γύναιον, ἀρετῆς πρακτικῆς; ἡ Ὁσία ἐδόξα
τῷ γέροντι· Εὐλογητός εἰ κράζει δὲ, ὁ Θεὸς
τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νεκρώσασα Μακαρία, τὰ τῶν παθῶν σου
σκιρτήματα, ἀπάθειας νυνὶ προσωμί-
σθης, λιμένι κραυγάζουσα· Εὐλογητός εἰ Κύριε,
ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Συνέλχεαι ἀπορρήτως, παρθένος μέγιστος
ἄχραντε, καὶ ἐκύησας Κόσμῳ, τὴν σω-
τηρίαν Χριστόν, τὸν Θεὸν ἡμῶν· διό σε πάντες
ἄσματος, οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ῥῥῥῥ ἢ. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Τολὴν κοκκίνην βύσσον τε, καὶ πορφύραν ὁ Πλούσιος, πάλαι ἐνεδύετο λαμπρῶς ὁ δειλῆς· ὁ πένης δὲ Λάζαρος, ἐν τῷ πυλῶνι τούτου δεινῶς, ἔκειτο ψυχίων, τῶν πιπτόντων τραπέζης, ἐθέλων κορεσθῆναι, καὶ οὐδεὶς ἐπέδιδου, αὐτῷ· διὸ ἐν δόξῃ, Χριστῷ σύμβασιλεύει.

Ἐν τῷ πυλῶνι ἔκειτο, τοῦ Πλουσίου ὁ Λάζαρος, σεσηπῶς τῷ σώματι, πληγαῖς, καὶ ἤθελε, κορέννυσθαι βρώσεως, καὶ οὐκ ἐδίδου τούτῳ οὐδεὶς· ἀλλὰ καὶ αἱ κύνες, συμπαθῶς ἐν τῇ γλώττῃ, ἀπέλειχον τὰ ἔλκη, καὶ τοὺς μώλωπας τούτου· διὸ ἐν Παραδείσῳ, τρυφῆς κατηξιώθη.

Ἐν ἡδοναῖς ἐπλήθησα, ὥσπερ πάλαι ὁ Πλούσιος, ὁ ἐνδεδυμένος, καθ' ἡμέραν κόκκινον, καὶ γὰρ Πολυέλαι, ἐν τῇ τοῦ βίου τούτου τρυφῇ, ἑμαυτὸν κατακρίνω, ταῖς τρυφαῖς καὶ ἀπάταις· διὸ σε ἱκετεύω, ἐκ πυρὸς τοῦ ῥυσθῆναι, Χριστέ τοῦ αἰωνίου, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Τρισσοφαῖ Θεότητα, ἐγκαίαν ἐκλάμπουσιν, αἶγλην ἐκ μιᾶς, τρισυποστάτου φύσεως, Γεννήτορα ἀναρχον, ὁμοφυᾶ τε Λόγον Πατρός, καὶ σύμβασιλεύον, ὁμοούσιον Πνεῦμα· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Ἐκστηθι φρίττων Οὐρανέ.

Βαῖθη καρδίας ἐρευνῶν, ὁ πρὸ γενέσεως, προγινώσκων τὰ ἡμῶν, βιαίας βιοτῆς ἀφῆρπασας, τὴν προσφυγοῦσάν σοι Σωτήρ, βεβαίως τῇ σῇ φιλανθρωπίᾳ, βοῶσαν ἀσιγήτως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐν αἰσθητικῇ σεπτῇ, τῆς πρὸς τὸ κρεῖττον σου, μεταθέσεως σεμνῇ! ὦ πόθου Θεικοῦ μισήσατος, ταῖς σαρκικαῖς ἡδοναῖς! ὦ πίστεως ζεύσεως καὶ Θείας! πανεύφημε Μαρία· ἦν πιστῶς εὐφημοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐν ὕψει τῶν πόνων ἀμαθῆν, καὶ τῶν καμάτων σου, τὴν ἀντίδοσιν σεμνῇ, Μαρία, δι' ὧν καταβέβληκας, τὸν παλαμναῖον ἐχθρόν· καὶ νῦν σὺν τοῖς Ἀγγέλοις κραυγαῖς, τὸν ὕμνον ἀσιγήτως βοῶσα, καὶ ὑπερυψοῦσα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὁλον ἀνέπλασεν ἐμὲ, δι' ἀγαθότητα, ἐν τῇ μήτρᾳ σου Ἀγνή, οὐ φθείρας, ἐκατέρας

Triodio.

38

φύσεως, τὰ ἰδιώματα, ὡς πάντων τῶν αἰώνων Δεσπότης· ὅθεν σε ὡς αἰτίαν, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, ἄσματος ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥῥῥ ῥ. Σε τὴν ἀπειρόγαμον.

Ἐνητά με Λάζαρον, Χριστέ αἰτοῦμαι ἀπεργάζου, ταῖς τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις μου, ἐξορίζων ὡς φύσει Θεός· ταῖς δὲ ἀρεταῖς με, ὡς τὸν Πλούσιον, ποιήσον, ἵνα πίστει, ἐν ὕμνω· δίαίς μεγαλύνω σε.

Πλούσιος καὶ ἄσπλαγχνος, τὸν νοῦν παρέβλεψά με πίσει, σὺ τῶν ἐντολῶν Φιλάνθρωπε, πρὸ πυλῶν ἐρρίμμενον δεινῶς· ἀλλ' ὡς συμπαθῆς καὶ φιλοικτίρμων ἀνάστησον, ὥσπερ συμπαθῆς πάλαι, τὸν τεταρταῖον φίλον Λάζαρον.

Πάντες μεμαθήκαμεν, παραβολὴν· τὴν τοῦ Δεσπότη· πάντες οὖν πιστοὶ μισήσωμεν, τοῦ Πλουσίου τὸ ἄσπλαγχνον, ἵνα τῆς κολάσεως ἐκφύγωμεν, καὶ ἐν κόλποις, τοῦ Ἀβραάμ αἰεὶ χορεύσωμεν.

Θεοτοκίον.

Σε τὴν τὸν ἀόρατον, Θεὸν βαστάσασαν ἀγκάλαις, τὸν ἐν Οὐρανοῖς ὑμνοῦμενον, ὑπὸ πάσης τῆς Κτίσεως, καὶ διὰ σοῦ ἡμῖν δωροῦμενον, πάντοτε σωτηρίαν, ἐν πίστει μεγαλύνομεν.

Ἄλλος. Μὴ ἐποδύρου μου Μῆτερ.

Ἐξ ὧν ὑπέφερες Μῆτερ, τῆς ἐρήμου τὸν πόνον, ῥυθμιζομένη κραταιᾷ, δυνάμει τοῦ Χριστοῦ· ῥυπαροὺς λογισμοὺς, ἐπερχομένους καὶ γὰρ, ῥεῖθροις Θείων δακρύων, ἐσθέννυες σεμνῇ, Ἀσκητῶν ἢ ἀκρότης, Ὀσίων καύχημα.

Φαινοτάταις ἀκτίσι, καταυγάζει σε μόνῃ, ἢ φῶς τεκοῦσα τὸν Χριστὸν, Παρθένος καὶ ἀγνή, φοβερόν τοῖς ἐχθροῖς, σὲ καθιστῶσα σεμνῇ· φανερά· δὲ τοῖς πᾶσι, Μαρία δεικνύει σε, Ἀσκητῶν ὡραιότης, Ὀσίων ἔρεισμα.

Καταλιποῦσα ἐμφρόνως, τὰ ἐπίγεια πάντα, κατοικητήριον σεπτὸν τοῦ Πνεύματος ὡφθῆς· κοσμικῶν οὖν δεινῶν ἀπολυτρώσασθαι, καθικέτευε μόνον, Χριστὸν τὸν λυτρωτὴν, τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας, τὴν Θεῖαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Νόμους τῆς φύσεως Κόρη, ὑπὲρ φύσιν λαβοῦσα, νέον Παιδίον ἐπὶ γῆς, ἐκύησας ἀγνή νομοδότην ὄντα, καὶ παλαιὸν ἡμερῶν, νητέ Οὐρανέ, τοῦ τῶν πάντων Πακτοῦ· διὸ πίστει καὶ πόθῳ, σὲ μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον τὸ Ἑωθινὸν Ἀναστάσιμον·
εἶτα τῆς Ὀσίας τὸ παρόν.

Ὁ Οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Πόδειγμα μετανοίας, σὲ ἔχοντες πανουσία,
Μαρία Χριστὸν δυσώπει, ἐν τῷ καιρῷ
τῆς Νηστείας, τοῦτο ἡμῖν δωρηθῆναι· ὅπως ἐν
πίστει καὶ πόθῳ, σὲ ἄσμασιν εὐφημῶμεν.

Θεοτοκίον, ἑμοιον.

Ο γλυκασμός τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομέ-
νων ἡ χαρὶς, Χριστιανῶν ἡ προσταΐτις,
Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ μου καὶ
ρύσαι, τῶν αἰωνίων βασιάνων.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ψάλλομεν τὰ Ἀναστάσιμα
Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Τὸ παρόν Ἰδιόμελον. Ἦχος α'.

Οὐκ ἔστι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρωσις καὶ
πόσις, ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ ἀσκησις,
σὺν ἀγιασμῷ· ὅθεν οὐδὲ πλούσιοι εἰσελεύσον-
ται ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ὅσοι τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν,
ἐν χερσὶ πενήτων ἀποτίθενται. Ταῦτα καὶ
Δαυὶδ ὁ Προφήτης διδάσκει λέγων· Δίκαιος
ἀνὴρ, ὁ ἐλεῶν ὅλην τὴν ἡμέραν, ὁ κατατρυ-
φῶν τοῦ Κυρίου, καὶ τῷ φωτὶ περιπατῶν, ὃς
οὐ μὴ προσκόψῃ· ταῦτα δὲ πάντα, πρὸς τὴν
θεσίαν ἡμῶν γέγραπται, ὅπως νηστεύοντες,
χρηστότητα ποιήσωμεν· καὶ δώῃ ἡμῖν Κύριος,
ἀντὶ τῶν ἐπιγείων τὰ ἐπουράνια.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λιτὴν τὸ Ἑωθινὸν Ἰδιόμελον, κτλ.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου,
καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Τριωδίου, ἡ 5'. Ἐξδὴ.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.

Ἐξάσθε καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ.

Στίχ. Γνωστὸς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. Θ'. 11.

Αδελφοί, Χριστὸς παραγενόμενος Ἀρχιερεὺς
τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, διὰ τῆς μείζονος
καὶ τελειότερας σκηνῆς, οὐ χειροποιήτου, του-
τέστιν, οὐ ταύτης τῆς κτίσεως, οὐδὲ δι' αἵμα-
τος τρίγων καὶ μόσχων, διὰ δὲ τοῦ ἰδίου Αἵ-
ματος, εἰσῆλθεν ἐφάπαξ εἰς τὰ Ἁγία, αἰω-
νίαν λύτρωσιν εὐράμενος. Εἰ γὰρ τὸ Αἷμα
ταύρων καὶ τράγων, καὶ σποδὸς δαμάλεως
ραντίζουσα τοὺς κεκοινωμένους, ἀγιάζει πρὸς

τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα· πόσω μᾶλλον τὸ
Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ Πνεύματος αἰωκίου,
ἑαυτὸν προσήνεγκεν ἁμωμον τῷ Θεῷ, καθαρί-
σας τὴν συνείδησιν ἡμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων, εἰς τὸ
λατρεῖν Θεῷ ζῶντι;

Ἀλληλουῖα. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς.

Κοινωνικόν.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν Οὐρανῶν.

Τῇ αὐτῇ Κυριακῇ, Ἑσπερας.

Εἰς τὸ Λιτνικόν.

Μετὰ τὸν Προομιανόν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα,
ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν τὰ κατὰ τὸν
τυχόντα Ἦχον Κατανυκτικά, δ'. τὰ ἐπόμενα
τοῦ Τριωδίου γ'. καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἰωσήφ.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πτωχεύσας ὁ πλούσιος Χριστὲ, τὴν βρωσίαν
ἐπλούτισας, ἀθανασίαν καὶ ἑλλαμψὴν·
διὸ πτωχεύσαντα, ἡδοναῖς τοῦ βίου, ἀρεταῖς
με πλούτισον, καὶ πένητι Λαζάρῳ με σύντα-
ξον, τῆς τοῦ Πλουσίου με, τιμωρίας ἐξαιρούμε-
νος, καὶ γενῆς, τῆς ἀποκειμένης μοι.

Σακίαν ἐπλούτησα δεινῶς, καὶ τρυφήν ἡ-
γάπησα, καὶ τῶν ἐν βίῳ ἀπῆλαυσα, ἡ-
δονῶν Κύριε, καὶ πυρὸς γενῆς, ὑπόδικος γέ-
γονα, λιμώττοντα τὸν νοῦν μου ὡς Λαζαρόν,
παραβλεψάμενος, πρὸ πυλῶν τῶν θείων πρά-
ξεων, ἐρρίμμενον, οἵκτειρόν με Δέσποτα.

Ἔτερον Προσόμοιον, τοῦ Θεοδώρου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Νεφέλην σε φωτός.

Τὴν ἑκτὴν τῶν σεπτῶν, Νηστεῶν Ἑβδο-
μαδα, προθύμως ἀπαρχόμενα, Κυρίῳ,
προεόρτιον ὕμνον, τῶν Βαίων ἄσωμεν πιστοί,
ἐρχομένῳ ἐν δόξῃ, δυναίμει Θεότητος, ἐπὶ τὴν
Ἱερουσαλήμ, νεκρῶσαι τὸν θάνατον· διὸ ἐτοι-
μάσωμεν εὐσεβῶς, τὰ τῆς νίκης σύμβολα, τοὺς
κλαδούς τῶν ἀρετῶν, τὰ Ὡσαννά ἐκβοῶσαι,
τῷ Πατητὶ τοῦ παντός.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρὸν ἀγίας δόξης· καὶ τὸ,

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.

Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄ-
νομά σου, Κύριε.

Στίχ. Ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σέ
ἐκίραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτε-
ρῶν σου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δις.

Ἦχος α΄.

Θαυμαστή τοῦ Σωτῆρος, ἡ δὲ ἡμᾶς φιλάν-
θρωπος γνώμη· τῶν μελλόντων γὰρ τὴν
γνώσιν, ὡς παρόντων κεκτημένος, τοῦ Λαζάρου
καὶ τοῦ Πλουσίου, τὸν βίον ἐστηλίτευσε·
τῶν ἐκατέρων οὖν τὸ τέλος ἐνοπτριζόμενοι, τῇ
μὲν φύγωμεν, τὸ ἀπηνῆς καὶ μισάνθρωπον, τοῦ
δὲ ζηλώσωμεν, τὸ καρτερές καὶ μακρόθυμον,
πρὸς τὸ σὺν αὐτῷ τοῦ Ἀβραάμ κόλπος, ἐν-
δάλπόμενοι βοᾶν· Δικαιοκρίτα Κύριε, δό-
ξα σοι.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῇ πρεσβείᾳ Κυρίου πάντων τῶν Ἀγίων,
καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δός
ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτῖρμων.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Αὐτόμελον.

Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων, τὸ ἀγαλλίσμα,
τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, κραταιὰ προσ-
τασία, ἄχραντε Παρθένε, σῶσον ἡμᾶς, τοὺς
εἰς σέ καταφεύγοντας, ὅτι ἐν σοὶ ταῖς ἐλπίδας
μετὰ Θεόν, Θεοτόκε ἀνεθέμεθα.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς καὶ ἐν ταῖς
παρελθούσαις Κυριακαῖς, ἐσπέρας.

=====

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ.

Εἰς τὸν ὁρθρον.

Ἰα κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον Τριαδικά· καὶ
μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν, Καθίσματα Κατα-
νυκτικά καὶ Θεοτοκίον τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Με-
τὰ δὲ τὴν β΄. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Κα-
θίσματα.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τὸν λίθον ἐκκλίσας, τῆς παρώσεως Κύριε,
ἀπὸ τῆς ἐμῆς καρδίας, νεκρωθεῖσαν ταῖς
πάθεσιν, ἐξέγειρον ψυχὴν μου ἀγαθὴ, καὶ φέ-
ρειν σοι βαῖα ἀρετῶν, ὡς νικητῇ τοῦ Ἄδου,
ἐν κατανύξει Δέσποτα, ἀξιώσων· ὅπως τῆς
κρίωνίᾳ ζωῆς τύχω, ὑμνολογῶν σου τὸ κράτος,
καὶ τὴν εὐσπλαγγίαν σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Θαῦμα θαυμάτων Κεχαριτωμένη, ἐν σοὶ
θεωραῖσα ἡ Κτίσις ἀγαλλεται· συνέλα-

βες γὰρ ἀσπόρως, καὶ ἔτεκες ἀφράστως, ὃν
ταξιαρχίαι Ἀγγέλων ὁρᾶν οὐ δεδύνηται· αὐ-
τὸν Θεοτόκε ἐκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν γ΄. Στιχολογ. ἕτερα. Καθίσματα.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τὴν ἑκτὴν Ἑβδομάδα, τῆς Νηστείας ἐπέ-
χοντες, προσόρτιον ὕμνον, τῶν Βαΐων ᾄ-
σωμεν, Χριστῷ τῷ ἐρχομένῳ δι' ἡμᾶς, καθίσαι
ἐπὶ πώλου ὀνίκου, τὸ τῶν ἐθνῶν ὑποκλῖναι
ὡς Βασιλεῖς, ἀλόγιστον τῷ Γεννήτορι· τοὺς
κλαδούς αὐτῷ τῶν ἀρετῶν, πάντες προσευτρε-
πίσωμεν, ὅπως καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ,
χαίροντες ἴδωμεν.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Τὰς χεῖράς σου ταῖς θείας, αἶς τὸν Κτίστην
ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκω-
θέντα χρησότητι, προτείνασα δυσώπησον, λυ-
τρώσασθαι ἡμᾶς, ἐκ πειρασμῶν καὶ παθῶν
καὶ κινδύνων, τοὺς εὐφημοῦντας καὶ πόθῳ
βοῶντάς σοι· Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί·
δόξα τῷ προσελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθε-
ρώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Μετὰ τὸν Ν'. ὁ Κανὼν καὶ τὰ παρόντα Τριώ-
δια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολογοῦμεν
καὶ τὴν α΄. Ὤδὴν.

Τριώδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὤδὴ α΄. Ἦχος α΄. Ὤδὴν ἐπινίκιον.

Τὰ πάθη νεκρώσωμεν, δι' ἐγκρατείας, τὸ
πνεῦμα ζωώσωμεν, δι' ἐνθέων πράξεων·
ὅπως ὁψώμεθα, Πάθος Χριστοῦ τὸ σεπτὸν κα-
θαρωτάτῳ νοῖ.

Ασπλάγχχνε ζηλώσαντα, Πλουσίου τρόπους
Χριστέ πολυεὐσπλαγχνε, ἐκετεύω σύντα-
ξον, Λαζάρῳ πένητι, λυτρούμενός με τῆς φλο-
γῆς, καὶ τοῦ ἀσβέστου πυρός.

Εκ πάντων ἐνήστευσα, κατάρθωμάτων, εἰς
κόρον ἀπῆλαυσα, τῶν σφαλμάτων Κυ-
ριε· νῦν οὖν πεινῶντά με, σωτηριώδους καὶ
σεπτῆς, ἐμπλήσον βρώσεως.

Θεοτοκίον.

Εμὲ τὸν κατάκριτον, ἐν καταδίκη, πανά-
χραντε Δέσποινα, ἐρρίμμενον ἔργων μου,
σῶσον οἰκτεῖρησον, τὸν πανοικτῖρμον Θεόν,
ἀποκυήσασα.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος α΄. Τῷ βοηθήσαντι Θεῷ.

Τῇ τῶν Βαΐων Ἑορτῇ, ὑπαντήσωμεν πι-
στοί, προσορταίζοντες αὐτήν, ἀπὸ σήμε-
ρον φαιδρῶς, ἵνα τὸ ζωηφόρον, ἀξιοθῶμεν Πα-
δος ἰδεῖν.

Ε"ρχεται ἡκει ὁ Χριστός, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὡς Βασιλεὺς κεκαθηκώς, ἐπὶ πύλου ὀνίκου, τὸ τῶν ἐθνῶν ὑποκλῖναι, ἀλόγιστον, ὑπὸ ζυγὸν τῷ Πατρί.

Δόξα Πατρί.

Η ἐν Θεότητι μιᾷ, τρισυπόστατος Μονάς, Πάτερ ἀγέννητε Θεέ, καὶ Υἱὲ μονογενές, καὶ μόνον ἅγιον Πνεῦμα, ὁμοβασιλεῖον κράτος, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αεδοξασμένα περὶ σοῦ, ἐλαλήθη πανταχοῦ, ὅτι ἐκύησας σαρκί, τὸν τῶν ὅλων Ποιητήν, Θεοτόκε Μαρία, ἀνύμφευτε καὶ ἀπειράγαμε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ι'δου ἀφίκετο Χριστός, πρὸς τὴν πόλιν Βηθφαγῇ. Χαῖρε Λαζάρου ἡ πατρίς, Βηθανία, ὅτι σοί, δείξει θαυμασίον μέγα, τὸν Λαζάρου, ἐξανιστῶν ἐκ νεκρῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ῷ βοηθήσαντι Θεῷ, ἐν Αἰγύπτῳ, τῷ Μωσῇ, καὶ δι' αὐτοῦ τὸν Φαραῶ, πανστράτιάς βυθίσαντι, ἐπινίκιον ᾠδὴν ᾄσωμεν· ὅτι
» δεδόξασται.

Ὡδὴ ἡ. Ὅν φρίττουσιν.

Αἵρπους ἐπλούτησα, ὁ τάλας λογισμούς, ψυχὴν κατεμόλυνα, ἀθέσμοις ἡδοναῖς, καὶ σκότος κυκλοῖ με ἀπογνώσεως· αὐγασόν μοι φέγγος, Θεέ μου μετανοίας.

Ως πάλαι ἐφώτισας, τυφλὸν ἐκ γενετῆς, ψυχὴν μου καταύγασον, μὴ βλέπουσαν τὸ φῶς, τὸ σὸν Ἐλεῆμον· ἀλλ' ἐν σκότει δεινῆς, λήθης συγχωσθεῖσαν, καὶ μερίμναις τοῦ βίου.

Νηστεύσας ἠνέωξεν, Ἠλίας Οὐρανούς, καὶ ὄμβροισι κατήρδευσε, διψήσασαν τὴν γῆν. Νηστεύσωμεν ρεῖθροισι, καταντλούμενοι, ψυχικῶν δακρύων, ὅπως ἐλεηθῶμεν.

Θεοτοκίον.

Ως ἔμψυχος ἄμπελος, ἐξήνθησας ἡμῖν, τὸν βότρυν τὸν πέπειρον, πηγάσαντα ἀγνῇ, Παρθένε τὸν οἶνον, τῆς ἀφέσεως, καὶ τῆς ἀμαρτίας, ξηράναντα τὴν μέθην.

Εἰρμός ἄλλος. Ὑμνον σοι προσφέρομεν.

Ηνοικται τὰ πρόθυρα, τῆς τοῦ Λαζάρου ζωοποιίας· Χριστὸς γὰρ ἦξει, ὡς ἐξ ὕπνου ἐγείραι τὸν θανόντα, καὶ καταπαλαῖσαι, ζωῇ τὸν θάνατον.

Μέγα σου τὸ καύχημα, ὦ Βηθανία! ὅτι τὸν Κτίστην ξεναγωγῆσαι, ἀξιούσαι βεῶσα· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα. Σὲ τὴν ὑπερούσιον, τριπλὴν Μονάδα, τὴν ἐνυμμένην ἐν διακρίσει, τῇ μορφῇ τοῖς προσώποις, τὸν Πατέρα, καὶ Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα, θεῖον δοξολογῶμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ Χαῖρε, φθεγγόμεθα, σὺν τῷ Ἀγγέλῳ, ὅτι ἀνῆψας χαρὰν τῷ Κόσμῳ, τὸν Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, ὃν δυσώπει ὑπὲρ πάντων, Παρθένε πανύμνητε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Υμνον σοι προσφέρομεν, ὅτι ἐν πῶλῳ ὀχηματίζεις, ὁ ἐν ὑψίστοις, Χερουδὶμ ἐπιβαίνων, ἵνα πάντας καθυποταξῇς, Χριστέ τῷ κράτει σου.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Υ**μνον σοι προσφέρομεν τῶν Ἀσωμάτων
» ὥσπερ οἱ Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ ὑμνοῦντες λέγομεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον.

Ὡδὴ δ'. Τὴν ζωοδόχον πηγὴν.

Θανατωθεῖς τοῖς πολλαῖς πλημμελήμασι τῆς ἀμελείας ἐν τάφῳ συνέχομαι, λίθον ἀπογνώσεως ἔχων ἐπικείμενον· ὃν περ διαίρας Χριστέ τῷ σῷ ἐλέει, ὥσπερ τὸν Λαζάρου πρὶν ἐξανίστησον.

Τὴν τοῦ Πλουσίου ἐκφύγωμεν μίμησιν, κατακριθέντος εἰς φλόγα τὴν ἀσβεστον, καὶ Λαζάρου στέρξωμεν, τὸ ἐν πόνοις, ἔμμονον· ὅπως ἡμᾶς Ἰησοῦ παρακαλέσῃ, καὶ βασιλείας μετόχους ἐργάσῃται.

Τὴν παθοκτόνον Νηστείαν ποθήσωμεν, ταῖς προσευχαῖς ἐπιμόνως σχολάσωμεν, κλαύσωμεν, πενθήσωμεν, καὶ θερμῶς στεναξώμεν· ὅπως ἐντεῦθεν ἡμᾶς ἀποδημοῦντας, ὁ Ἀβραάμ, ἐν ταῖς κόλποις εἰσδέξῃται.

Θεοτοκίον.

Τῆς παρθενίας τὸ θεῖον κειμήλιον, τῶν Προκατόρων τὴν μόνην ἀνδρόθωσιν, τὴν πηγὴν τὴν βρύουσαν, εὐσπλαγχνίας ἀβυσσον, τὴν καλλονὴν Ἰακώβ, τὴν Θεοτόκον, αἱ δι' αὐτῆς σεσωσμένοι ὑμνήσωμεν.

Ἄλλος. Σὲ τὴν ὁραθεῖσαν πύλην.

Σήμερον Χριστῷ δηλοῦται, πέραν Ἰορδάνου διατρίβοντι, ἡ νόσος τοῦ Λαζάρου· καὶ ὡς προγνώστης λέγει· Ἡ ἀσθένεια αὕτη, οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον.

Εὐτρεπίζου Βηθανία, κόσμησόν σου θεῖως τὰς εἰσόδους, πλάτνυνον τὰς ἐπαυλεις·

ἰδοὺ γὰρ ὁ Δεσπότης, ἤξει σὺν Ἀποστόλοις,
τὸ θρόνον σου ζωούμενος.

Δόξα.

Ὡς τὴν τρισυπόστατον Μονάδα, καὶ ἀδιαί-
ρετον οὐσίαν, ἡ τῶν Ἐξαπτερύγων δοξο-
λογεῖ στρατιά· καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἐν
ὑμνοῖς μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, καὶ ἐκ τῆς Μη-
τρὸς ἀνερμηνεύτως, ἐν χρόνῳ γεννηθέντα
εἰς πάντων σωτηρίαν, ὡς ποιητὴν καὶ Δεσπό-
την, ἐν ὑμνοῖς μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὡς τὰς εὐποιίας κλάδοις, καὶ ἀγνείας φέ-
ροντες βαῖα, ἐτοιμασθῶμεν πάντες, Χρι-
στῷ προσυπαντήσαι, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ,
ἡκοντι, ὡς Θεῷ ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

Ὡς τὴν ὁραθεῖσαν πύλην, ὑπὸ Ἰεζεκιήλ
τοῦ Προφήτου, ἐν ἧ οὐδεὶς διήλθεν, εἰμὴ
ὁ Θεὸς μόνος, Θεοτόκε Παρθένα, ἐν ὑμνοῖς
μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιό-
μελον, δευτεροῦντες αὐτό.

Ἦχος πλ. α΄.

Ὡς ἡ καταδικάσῃς με Χριστέ, ἐν φλογὶ γενέ-
νης, ὡς τὸν Πλούσιον διὰ Λαζάρου, ἀλλὰ
δώρησαι καί μοι, ἐν κλαυθμῷ αἰτοῦντι, ῥανίδα
φιλανθρωπίας, ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὡς ὁ εὐλογημένος ὁ στρατός, τοῦ Βασιλέως τῶν
Οὐρανῶν· εἰ γὰρ καὶ γηγενεῖς ὑπῆρχον
οἱ Ἀθλοφόροι, ἀλλὰ Ἀγγελικὴν ἀξίαν ἔσπου-
δον φθάσαι, τῶν σωματίων καταφρονήσαντες,
καὶ διὰ τῶν παθημάτων τῆς τῶν Ἀσωμάτων
ἡξιωθέντες τιμῆς· εὐχαῖς αὐτῶν Κύρια, κατὰ-
πεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ὡς ἡ κεχαριτωμένη, μεσίτευσον σαῖς δεήσεσι,
καὶ αἰτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πλήθος
κικτιρμῶν, καὶ τὸν ἱλασμόν, τῶν πολλῶν πα-
ραπτωμάτων δεόμεθα.

Εἰς τὴν Τριθέκην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος πλ. β΄.

Ὡς ἡ ἐστὶν, ὁ Θεός, ἡ φοβερά ἡμέρα, ἥς
φθάσαι τὴν ἐσπέραν οὐκ ἠλπίζομεν· καὶ
αὐτὴν ἰδεῖν ἡμᾶς, φιλανθρώπως κατηξίωσας·
Γρισάγιε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β΄.

Ύμνος ρδ΄.

Εὐφρανθήτω καρδία ζητούντων τὸν Κύριον.

Στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικα-
λεῖσθε τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΜΗ. 17.

Ὡς λέγει Κύριος ὁ ῥυσάμενός σε, ὁ Ἅγιος
Ἰσραὴλ· Ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου·
δέδειχά σοι τοῦ εὐρεῖν σε τὴν ὁδόν, ἐν ἧ πορεύ-
σῃ ἐν αὐτῇ. Καί, εἰ ἤκουσας τῶν ἐντολῶν μου,
ἐγένετο ἅν ὥσει ποταμός ἡ εἰρήνη σου, καὶ ἡ
δικαιοσύνη σου ὡς κύμα θαλάσσης· καὶ ἐγέν-
ετο ἅν ὡς ἡ ἄμμος τὸ σπέρμα σου, καὶ τὰ
ἔκγονα τῆς κοιλίας σου, ὡς ὁ χοῦς τῆς γῆς·
οὐδὲ νῦν οὐ μὴ ἐξολοθρευθῇς, οὐδὲ ἀπολείται
τὸ ὄνομά σου ἐνώπιον ἐμοῦ. Ἐξέλθε ἐκ Βαβυ-
λώνης, φεύγων ἀπὸ τῶν Χαλδαίων· φωνὴν εὐ-
φροσύνης ἀναγγεῖλατε, καὶ ἀκουστόν γενέσθω
τοῦτο· ἀπαγγεῖλατε ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς· λέ-
γετε· Ἐρρύσατο Κύριος τὸν δούλον αὐτοῦ Ἰα-
κώβ· καὶ εἰάν διψήσωσι, δι' ἐρήμου ἄξει αὐτὸς,
ὑδὼρ ἐκ πέτρας ἐξάξει αὐτοῖς· σχισθήσεται
πέτρα, καὶ ῥυήσεται ὑδὼρ, καὶ πίεται ὁ λαός
μου· οὐκ ἔστι χαίρειν, λέγει Κύριος, τοῖς ἀσε-
βέσιν. Ἀκούσατέ μου νῆσοι, καὶ προσέχετε ἔ-
θνη· Διὰ χρόνου πολλοῦ στήσεται, λέγει Κύ-
ριος· ἐκ κοιλίας μητρός μου ἐκάλεσε τὸ ὄνομά
μου, καὶ ἔθηκε τὸ στόμα μου ὡς μάχαιραν ὀ-
ξεῖαν, καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς χειρὸς αὐτοῦ
ἐκρυψέ με· ἔθηκε με ὥσει βέλος ἐκλεκτόν, καὶ
ἐν τῇ φαρέτρᾳ αὐτοῦ ἐκρυψέ με, καὶ εἶπέ μοι·
Δούλός μου εἶ σύ, Ἰσραὴλ, καὶ ἐν σοὶ δοξασθή-
σομαι. Καὶ ἐγὼ εἶπα· Κενῶς ἐκοπίασα, εἰς
μάταιον καὶ εἰς οὐδὲν ἔδωκα τὴν ἰσχύν μου·
διὰ τοῦτο ἡ κρίσις με παρὰ Κυρίῳ, καὶ ὁ πό-
νος μου ἐναντίον τοῦ Θεοῦ μου.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β΄.

Ύμνος ρε΄.

Εὐλογητός Κύριος, ὁ Θεός Ἰσραὴλ.

Στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι χρηστός.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ.

ΒΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τῶν, Πρὸς Κύριον, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέντραξα, ἰστώμεν Στίχους 5. καὶ ψάλλομεν τοῦ Τριωδίου τὰ ἐπόμενα γ. καὶ τοῦ Μηναίου γ.

Στιχηρὰ Προσόμοια, τοῦ Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀπεθέμενοι.

Πολλοῖς παραπτώμασι, καὶ ἡδοναῖς ταῖς τοῦ βίου, ἀσθενούσας κέκτημαι, τὴν ἰσχὺν ὁ δαίλαιος, καὶ κατάνεμαι, ἐπὶ κλίνης πάντοτε, ῥαθυμίας Δέσποτα, καὶ βοῶ σοι. Συμπαθέστατε, ἐλθὼν ἐπίσκεψαι, ῥῶσίν μοι παρέχων καὶ ἔλεος, καὶ μὴ ἐγκαταλίπῃς με, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον, καὶ ἐπιχαρῇ μοι, ἐχθρὸς τῇ ἀπωλείᾳ, ὁ ζητῶν, εἰς Ἄδου βάραιδρα πάνδεινα, Σῶτερ κατασπάσαι με.

Τὸν ἀσπλαγχτὸν Πλήσιον, ἐν ἀφροσύνῃ ζήλωσας, ἡδέως εὐφραίνομαι, ἡδοναῖς καὶ πάθεσι βυθιζόμενος· καὶ ὁρῶν κείμενον, πρὸ πυλῶν πάντοτε, μετanoiας ὥσπερ Αἰζαρον, τὸν νοῦν μου Κύριε, τοῦτον ἀναισθητῶς παρέρχομαι, λιμώττοντα νοσοῦντά τε, καὶ δηλωμένον τοῖς πάθεσιν· ὅθεν τῆς γενένης, ὑπόδικος εἰμί τῆς ἐν φλογί· ἐξ ἧς με λύτρωσαι Δέσποτα, μόνε πολυέλεε.

Ἔτερον Προσόμοιον, τοῦ Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. α'. Κύριε ἐπὶ Μωϋσέως.

Κύριε, πέραν Ἰορδάνου σαρκὶ διατρίβων, προαγορεύεις Λαζάρου τὴν νόσον, πρὸς θάνατον μὴ εἶναι· ἀλλ' ὑπὲρ σου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τῆς δόξης γεγενῆσθαι. Δόξα τῇ μεγαλουργίᾳ σου, καὶ παντοκρατορίᾳ σου, ὅτι καθεῖλες τὸν θάνατον, διὰ πλήθος ἐλέους φιλάνθρωπε.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ψαλμός ρς'.

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι χρηστός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Στίχ. Εἰπάτωσαν οἱ λελυτρωμένοι ὑπὸ Κυρίου.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΚΖ'. 4.

Εγένετο μετὰ τὸ γηραῖσαι τὸν Ἰσαάκ, καὶ ἡμβλύνθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ τοῦ ὁρᾶν· καὶ ἐκάλεσεν Ἡσαΰ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν πρεσβύτερον, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Υἱέ μου· καὶ

εἶπεν· Ἰδοὺ ἐγώ. Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἰδοὺ ἐγὼ γεγήρακα, καὶ οὐ γινώσκω τὴν ἡμέραν τῆς τελευτῆς μου· νῦν οὖν λαΐβε τὸ σκεῦός σου, τὴν τε φαρέτραν, καὶ τὸ τόξον· καὶ ἔξελθε εἰς τὸ πεδῖον, καὶ θήρευσόν μοι θήραν· καὶ ποιήσόν μοι ἐδέσματα, ὡς φιλῶ ἐγώ, καὶ ἐνεγκέ μοι, ἵνα φάγω, ὅπως εὐλογήσῃς ἡ ψυχὴ μου, πρὶν ἢ ἀποθανεῖν με. Ῥεβέκκα δὲ ἤκουσε λαλοῦντος Ἰσαάκ πρὸς Ἡσαΰ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Ἐπερεύθη δὲ Ἡσαΰ εἰς τὸ πεδῖον, θηρεύσαι θήραν τῷ πατρὶ αὐτοῦ. Ῥεβέκκα δὲ εἶπε πρὸς Ἰακώβ, τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεώτερον· Ἴδε, ἐγὼ ἤκουσα τοῦ πατρός σου λαλοῦντος πρὸς Ἡσαΰ τὸν ἀδελφόν σου, λέγοντος· Ἐνεγκόν μοι θήραν, καὶ ποιήσόν μοι ἐδέσματα, καὶ φαγὼν εὐλογήσω σε ἐναντίον Κυρίου, πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν με· νῦν οὖν, υἱέ μου, ἀκουσόν μου, καθὰ ἐγὼ σοι ἐντέλλομαι· καὶ πορευθεὶς εἰς τὰ πρόβατα, λαΐβε μοι ἐκεῖθεν δύο ἐρίφους ἀπαλούς καὶ καλούς· καὶ ποιήσω ἐδέσματα τῷ πατρὶ σου, ὡς φιλεῖ· καὶ εἰσοίσεις τῷ πατρὶ σου, καὶ φάγεται, ὅπως εὐλογήσῃς ὁ πατήρ σου πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν αὐτῶν. Εἶπεν δὲ Ἰακώβ πρὸς Ῥεβέκκαν τὴν μητέρα αὐτοῦ· Ἔστιν ὁ Ἡσαΰ ὁ ἀδελφός μου ἀνὴρ δαῦς, ἐγὼ δὲ ἀνὴρ λεῖος· μήποτε ψηλαφήσῃ με ὁ πατήρ, καὶ ἔσομαι ἐναντίον αὐτοῦ ὡς καταφροσῶν, καὶ ἐπάξω ἐπ' ἐμαυτὸν, κατάραν, καὶ οὐκ εὐλογίαν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ἡ μήτηρ· Ἐπ' ἐμὲ ἢ κατάραν σου τέκνον· μόνον ἐπαίνομον τῆς φωνῆς μου, καὶ πορευθεὶς ἐνεγκέ μοι. Πορευθεὶς δὲ, ἔλαβε, καὶ ἔνεγκε τῇ μητρὶ αὐτοῦ· καὶ ἐπαίησεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐδέσματα, καθὰ ἐφίλει ὁ πατήρ αὐτοῦ. Καὶ λαβοῦσα Ῥεβέκκα τὴν στολὴν Ἡσαΰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς τοῦ πρεσβυτέρου, τὴν καλὴν, ἣ ἦν παρ' αὐτῇ ἐν τῷ αἴκῳ, ἐνέδυσεν Ἰακώβ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεώτερον· καὶ τὰ δέρματα τῶν ἐρίφων περιέθηκε περὶ τοὺς βραχίονας αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὰ γυμνά τοῦ τραχήλου αὐτοῦ· καὶ ἔδωκε τὰ ἐδέσματα, καὶ τοὺς ἄρτους, οὓς ἐπαίησεν, εἰς τὰς χεῖρας Ἰακώβ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς· καὶ εἰσήνεγκε τῷ πατρὶ αὐτοῦ, καὶ εἶπε· Πάτερ· Ὁ δὲ εἶπεν· Ἰδοὺ ἐγώ· τίς εἰ σὺ, τέκνον; Καὶ εἶπεν Ἰακώβ τῷ πατρὶ αὐτοῦ· Ἐγὼ Ἡσαΰ ὁ πρωτότοκός σου· πεποίηκα καθὰ ἐλάλησάς μοι· ἀναστὰς, καθίσσον, καὶ φάγε τῆς θήρας μου, ὅπως εὐλογήσῃ με ἡ ψυχὴ σου. Εἶπε δὲ Ἰσαάκ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· τί τοῦτο, ὃ ταχὺ εὔρες, ὦ τέκνον; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ παρεδωκε Κύριος ὁ Θεός σου ἐναντίον ἐμοῦ.

Εἶπε δὲ Ἰσαὰκ τῷ Ἰακώβ· "Εγγισόν μοι, καὶ ψηλαφήσω σε τέκνον, εἰ σὺ εἶ ὁ υἱός μου Ἡσαῦ, ἢ οὐ· "Ἠγγισε δὲ Ἰακώβ πρὸς Ἰσαὰκ τὸν πατέρα αὐτοῦ· καὶ ἐψηλάφησεν αὐτόν, καὶ εἶπεν· Ἡ μὲν φωνή, φωνὴ Ἰακώβ· αἱ δὲ χεῖρες, χεῖρες Ἡσαῦ. Καὶ οὐκ ἐπέγνω αὐτόν· ἦσαν γὰρ αἱ χεῖρες αὐτοῦ, ὡς αἱ χεῖρες Ἡσαῦ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ δασεῖαι. Καὶ εὐλόγησεν αὐτόν, καὶ εἶπε· Σὺ εἶ ὁ υἱός μου Ἡσαῦ; ὁ δὲ εἶπεν· Ἐγώ. Καὶ εἶπε· Προσάγαγέ μοι, καὶ φαίγομαι ἥπὸ τῆς θήρας σου, τέκνον, ἵνα εὐλογήσῃ σε ἡ ψυχὴ μου. Καὶ προσήνεγκεν αὐτῷ, καὶ ἔφαγε· καὶ εἰσήνεγκεν αὐτῷ οἶνον, καὶ ἔπιε. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ἰσαὰκ ὁ πατὴρ αὐτοῦ· "Εγγισόν μοι, καὶ φίλησόν με τέκνον. Καὶ ἐγγίσας ἐφίλησεν αὐτόν· καὶ ὡσφράνθη τὴν ὀσμήν τῶν ματίων αὐτοῦ, καὶ εὐλόγησεν αὐτόν, καὶ εἶπεν· Ἴδου ὀσμή τοῦ υἱοῦ μου, ὡς ὀσμή ἀγροῦ γλήρους, ὃν εὐλόγησε Κύριος· καὶ δώῃ σοι ὁ θεὸς ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς πιότητος τῆς γῆς, καὶ πλήθος σίτου καὶ ἴνου· καὶ δουλεύσάτωσάν σοι ἔθνη, καὶ προσκυνησάτωσάν σοι ἄρχοντες· καὶ γίνου κύριος οὗ ἀδελφοῦ σου, καὶ προσκυνήσουσί σοι αἱ ἰαὶ τοῦ πατρός σου· ὁ καταρώμενός σε, ἐπιατάρατος· ὁ δὲ εὐλογῶν σε, εὐλογημένος. Καὶ ἐγένετο μετὰ τὸ παύσασθαι Ἰσαὰκ εὐλοοῦντα Ἰακώβ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· καὶ ἐγένετο, ὅς ἂν ἐξῆλθεν Ἰακώβ ἀπὸ προσώπου Ἰσαὰκ οὗ πατρός αὐτοῦ, καὶ Ἡσαῦ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἦλθεν ἀπὸ τῆς θήρας· καὶ ἐποίησε καὶ αὐτὸς ἐδέσματα, καὶ προσήνεγκε τῷ πατρὶ αὐτοῦ, καὶ εἶπεν· Ἀναστήτω ὁ πατὴρ μου, καὶ φαγέτω ἀπὸ τῆς θήρας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, τῶς εὐλογήσῃ με ἡ ψυχὴ σου. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ἰσαὰκ ὁ πατὴρ αὐτοῦ· Τίς εἶ σὺ; Ὁ δὲ εἶπεν· Ἐγώ εἰμι ὁ υἱός σου ὁ πρωτότοκος Ἡσαῦ. Ἐξέστη δὲ Ἰσαὰκ ἐκστάσιν μεγάλην ῥόδρα· καὶ εἶπε· Τίς ἐστὶν ὁ θηρεύσας μοι ἦραν, καὶ εἰσενέγκας μοι; καὶ ἔφαγον ἀπὸ τῶν κύντων πρὸ τοῦ ἐλθεῖν σε, καὶ εὐλόγησα αὐτὸν, καὶ εὐλογημένος ἐστὶν. Ἐγένετο δὲ, ἥντιν ἐκ ἡκούσεν Ἡσαῦ τὰ ῥήματα τοῦ πατρός αὐτοῦ Ἰσαὰκ, ἀνεβόησε φωνὴν μεγάλην καὶ πικρὰν σφόδρα, καὶ εἶπεν· Εὐλόγησον δὴ καὶ ἐγώ, ἅτερ. Εἶπε δὲ αὐτῷ· Ἐλθὼν ὁ ἀδελφός σου τὰ δόλου, ἔλαβε τὴν εὐλογίαν σου. Καὶ εἶπε· καίως ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰακώβ· ἐβόηκε γάρ με ἥδη δευτέρον τῆτο· τὰ τε πρωτόκιά μου εἴληφε, καὶ νῦν εἴληφε τὴν εὐλο-

γίαν μου. Καὶ εἶπεν Ἡσαῦ τῷ πατρὶ αὐτοῦ· Οὐχ ὑπελίπου μοι εὐλογίαν, πάτερ; Ἀποκριθεὶς δὲ Ἰσαὰκ εἶπε τῷ Ἡσαῦ· Εἰ κύριον αὐτὸν πεποίηκά σου, καὶ πάντας τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ πεποίηκά αὐτοῦ οἰκέτας, σίτω καὶ οἶνω ἐστήριξα αὐτόν· σοὶ δὲ τί ποιήσω, τέκνον; Εἶπε δὲ Ἡσαῦ πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ· Μὴ εὐλογία μία σοὶ ἐστὶ, πάτερ; εὐλόγησον δὴ καὶ ἐγώ, πάτερ. Κατανυχθέντος δὲ Ἰσαὰκ, ἀνεβόησε φωνὴ μεγάλη Ἡσαῦ, καὶ ἐκλαυσεν. Ἀποκριθεὶς δὲ Ἰσαὰκ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, εἶπεν αὐτῷ· Ἴδου ἀπὸ τῆς πιότητος τῆς γῆς ἐστὶ ἡ κατοίκησίς σου, καὶ ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ Οὐρανοῦ ἄνωθεν· καὶ ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ σου ζήσῃ, καὶ τῷ ἀδελφῷ σου δουλεύσεις· ἔσαι δὲ ἥνικα ἂν καθέλῃς καὶ ἐκλύσῃς τὸν ζυγὸν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ τραχήλου σου. Καὶ ἐνεκότει Ἡσαῦ τῷ Ἰακώβ περὶ τῆς εὐλογίας, ἧς εὐλόγησεν αὐτόν ὁ πατὴρ αὐτοῦ.

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς. Ψαλμός ρζ'.

Υψώθητι ἐπὶ τοὺς Οὐρανούς, ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐτοίμη ἡ καρδιά μου, ὁ Θεός.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΘ'. 16.

Ος φυλάσσει ἐντολήν, τηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν· ὁ δὲ καταφρονῶν τῶν ἑαυτοῦ ὁδῶν, ἀπολείται. Ὁ ἐλεῶν πτωχόν, δανείζει Θεῷ· κατὰ δὲ τὸ δόμα αὐτοῦ, ἀνταποδώσει αὐτῷ. Παιδεύε υἱόν σου, οὕτω γὰρ ἔσται εὐέλπης· εἰς δὲ ὕβριν μὴ ἐπαίρῃ τὴν ψυχὴν σου. Κακόφρων ἀνὴρ πολλὰ ζημιωθήσεται· εἰάν δὲ λοιμύηται, καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ προσθήσει. "Ακχε, υἱέ, παιδείαν πατρός σου, ἵνα σοφὸς γένη ἐπ' ἐσχάτων σου. Πολλοὶ λογισμοὶ ἐν καρδίᾳ ἀνδρός· ἡ δὲ βουλή τοῦ Κυρίου εἰς τὸν αἰῶνα μένει. Καρπὸς ἀνδρὶ ἐλεημοσύνη· κρεῖσσον δὲ πτωχὸς δίκαιος, ἢ πλούσιος ψεύστης. Φόβος Κυρίου εἰς ζωὴν ἀνδρὶ· ὁ δὲ ἄφοβος αὐλισθήσεται ἐν τόποις, οὐ οὐκ ἐπισκοπεῖ γινῶσις. Ὁ ἐγκρύπτων εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ χεῖρας ἀδίκως, οὐδὲ τῷ στόματι οὐ μὴ προσαγάγῃ αὐταῖς. Λοιμοῦ μαστιγωμένου, ἄφρων πάνουργότερος ἐστὶ· εἰάν δὲ ἐλέγχῃς ἀνδρα φρόνιμον, νοήσει αἰσθήσιν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό. Ἦχος δ'.

Τῆς ψυχοβλαβοῦς πλεονεξίας, ἐλευθέρωσον Σωτὴρ, καὶ μετὰ Λαζάρου τοῦ πένητος, ἐν τοῖς κόλποις Ἀβραὰμ ἀρίθμησον ἡμᾶς· σὺ

γὰρ ἐν ἐλέει πλούσιος ὢν, ἐκουσίως δι' ἡμᾶς ἐπτώχευσας, καὶ ἐκ φθορᾶς εἰς ἀφθαρσίαν μετεπανήγαγες, ὡς συμπαθὴς Θεὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο τῶν ἀγίων Μαρτύρων δεξαίμενος τὴν ὑπομονὴν, καὶ παρ' ἡμῶν δέχου τὴν ὑμνωδίαν· Φιλάνθρωπε, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς αὐτῶν ἰκασίαις, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν Μήτηρ Χριστὲ τῆ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν τῶν ὅλων Ποιτὴν, ἵνα πάντοτε κράζωμέν σοι· Χαῖρε ἡ προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ.

Εἰς τὸν ὉΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Κατανυκτικά καὶ Θεοτοκίον, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. β'. Ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Αμαρτιῶν τῇ νόσῳ κατατηκόμενος, τῆς ἀπογνώσεως κλίνῃ κατάνκειμαι· διό με Ἰατρὲ τῶν ἀσθενούντων, ἐπίσκεψαι σὴ φιλανθρωπίᾳ, καὶ μὴ παραχωρήσης, ἐναφυπνώσαι δεινῶς, εἰς θάνατον πανοικτίρμον, ἵνα βοῶ σοι θερμῶς· Ὁ τοῦ ἐλέους χορηγός, Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Αρχὴ σωτηρίας, ἡ τοῦ Γαβριὴλ προσηγορία, πρὸς τὴν Παρθένον γέγονεν· ἤκουσε γὰρ τὸ Χαῖρε· οὐκ ἀπέφυγε τὸν ἀσπασμόν· οὐκ ἐδίστασεν ὡς ἡ Σάρρᾳ ἐν τῇ σκηνῇ, ἀλλ' οὕτως ἔλεγεν· Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. α'. Λάμπει σήμερον.

Χθὲς καὶ σήμερον, ἡ νόσος ἡ τοῦ Λαζάρου· ταύτην γὰρ Χριστῷ δηλοῦσιν αἱ σύγγονοι· ἐν χαρᾷ ἡ Βηθανία προευτρεπίζου, τὸν Δεσπότην ξεναγωγῆσαι καὶ Βασιλέα, σὺν ἡμῖν βοῆσαι· Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Μήτηρ Θεοῦ Παναγία, τὸ τεῖχος τῶν Χριστιανῶν, ρῦσαι λαόν σου συνήθως, κραυγάζοντά σοι ἐκτενῶς· Ἀντιτάχῃτι αἰσχροῖς, καὶ ἀλαζόσι λογισμοῖς, ἵνα βοῶμέν σοι· Χαῖρε Ἀειπάρθενε.

Ὁ Ν'. ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ ἐπομένα Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολογοῦμεν καὶ τὴν β'. Ὠδὴν.

Τριώδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ β'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ι**δετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ μάννα
• ἐπομβρήσας, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας,
• πηγάσας πάλαι ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου, τῇ
• μόνῃ δεξιᾷ, καὶ τῇ ἰσχυρί τῇ ἐμῇ.

Θέλων ἐπτώχευσας, ὁ φύσει πλούσιος Χριστὲ, ἐπεινάσας θελήσει, ὁ ἐμπιπλὼν πᾶν ζῶν· διό με κόρεσον πεινῶντά σου τὴν χάριν, καὶ δεῖξον τῆς ἐκεῖ, τραπέζης Λόγε κοινωνόν.

Λάζαρον πτωχόν με, ἀμαρτιῶν δεῖξον Χριστὲ, καὶ σκρόμπισον τὸν πλοῦτον, ὃν περ κακῶς συνῆξα, καὶ τὴν τελείαν σου ἀγάπησιν οἰκτίρμον, ἐμπλήσας τῆς ἐκεῖ, ρῦσαι κολάσεως φρικτῆς.

Παῖδας στομώσασα, δυνατωτέρους τοῦ πυρός, εἰργάσατο νηστεία, ποτὲ ἐν Βαβυλῶνι· αὐτοὺς ζηλώσα ὧ ψυχῇ μου, μὴ αἰθύμει, καὶ πῦρ τῶν ἡδονῶν, πνεύματος σβέσεις δροσισμῷ.

Θεοτοκίον.

Χαῖρέ σοι βοῶμεν, τῇ κυησάσῃ τὴν χαρὰν· ἡ Κεχαριτωμένη, Θεοτόκε Παρθένα, Θεὸν ὃν ἔτεκες, δυσώπει λυτρωθῆναι, κινδύνων καὶ φθορᾶς, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε αἰεὶ.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος πλ. α'. Ἰδετε ἴδετε.

• **Ι**δετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ πέραν,
• Ἰορδάνου διατρίβων ἐπακούσας, ὅτι Λαζαρος νοσεῖ, καὶ φήσας ὅτι οὐ θνήσκει, ἀλλ' ἐστὶ τοῦτο ὑπὲρ τῆς δόξης μου.

Θρήναις βαλλόμεναι, αἱ τοῦ Λαζάρου ἀδελφαί, τὸ πάθος, σοὶ τῷ Γνώστη τῶν ἀπάντων φανεροῦσιν· ἀλλὰ μένεις πρὸς μακρόν, ἵνα ἐπανάγῃς τὸ θάυμα, καὶ ὑποδείξῃς ταῖς Μαθηταῖς σου φρικτά.

Δόξα Πατρί.

Ομολοῦσιν, ἡ τρισυπόστατος Μονὰς, κυρία, βασιλεία τῶν αἰώνων, σὲ δοξάζει τὸν Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, πληθὺς Ἀγγέλων, καὶ πᾶσα φύσις βροτῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ θαυμάσει, βλέπων ἐν σοὶ τὸν Πλαστοργόν, Παρθένα, ἀναπλάσαντα Ἀδὰμ τὸν πεπτωκότα, καὶ ἀφράστῳ ἐνώσει, ἐκ σοὶ σαρκὶ τεχθέντα, ἀναλλοιώτως εἰς σωτηρίαν ἡμῶν;

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Νῦν εὐτρεπίσθητι, ὦ Βηθανία ἐν χαρᾷ ποι-
ούσα, τὴν δοχὴν τοῦ Βασιλέως τῶν ἀπάν-
των, ὅτι ἤξει ἐπὶ σέ, ἵνα τὸν Λάζαρον δείξῃ,
παλινδρομοῦντα ἐκ τῆς φθορᾶς πρὸς ζωὴν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ι**δετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ σὰρκα
• ἐνδυσάμενος, βουλήσει ἐκουσία, ἵνα σώσω
• τὸν Ἀδὰμ, τὸν ἐκ πλάνης πεσόντα, τῇ παρα-
• βάσει διὰ τοῦ ὄφους.

Ὡδὴ ἡ. Ἐκ φλογός τοῖς ὁσίοις.

Ννοῶν μου τὰ πλήθη τῶν παραπτώσεων,
καὶ πληττόμενος κέντρῳ τῆς συνειδήσεως,
ὥσπερ ἐν φλογί, ὀδυνῶμαι ὁ ἄθλιος. Οἴκτειρόν
με Λόγε, Θεοῦ τῷ σῶ ἐλέει.

Παραβλέψας Λαζάρου τὰ κατορθώματα,
τοῦ ἀσπλάγχχνου Πλουσίου τρόπους ἐ-
ζηλώσα· εὐσπλαγγνε Θεε, ἐπιστρέψας με οἴ-
κτειρον, ἵνα σέ δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ψυχικῇ ἀσθενείᾳ περικρατούμενος, καὶ τε-
θνήξασθαι μέλλων δι' ἀπογνώσεως, τῆς
τῆς Ἰησοῦ, ἐπισκέψεως δέομαι, τῆς ζωοποιού-
της, τοὺς σέ προσκαλουμένους.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε σύ με διάσωσον, τῆς ἐμῆς
ἀσθενείας γενοῦ βοήθεια, ἡ τὸν Δελητὴν
τοῦ ἐλέους κυήσασα· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάν-
τας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος. Οἱ ὅσιοί σου Παῖδες.

Γάλλου Βηθανία, ἡ τοῦ Λαζάρου πατρίς·
ἐπὶ σοὶ γὰρ Χριστὸς ἐπιστὰς, μεγαλεῖον
ἐλέει, ζωώσας τὸν Λάζαρον.

Λάζαρος νοσηλεύεται, ἵνα σὺ δοξασθῇς, ὁ
Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· καὶ ὑμνεῖ σε
ἀπαύστως, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.
Τριάδα παναγίαν, τὴν ἐν Πατρὶ, καὶ Υἱῷ,
καὶ Πνεύματι, ὑμνοῦντες ψάλλομεν· Εὐ-
ογεῖτε, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἀρρήτὸν σου τόκον, πάντες ὑμνοῦμεν
Ἀγνή· καὶ σέβοντες αὐτὸν ὡς Θεόν, εὐλο-
οῦμεν ὑμνοῦμεν, ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῶν ἀρετῶν τοὺς κλάδους, πρὸς ὑπαντὴν
τοῦ Χριστοῦ, εὐτρεπίζοντες νῦν κρά-
μεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύ-
ριον.

ἱνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ἱ ὅσιοί σου Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ Χριστέ,
• ἀνυμνοῦντες ἔψαλλον· Εὐλογεῖτε τὰ ἔρ-
• γα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδὴ Δ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Τὸ πρὶν τὸν ἄνθρωπον τὸν Πρωτόπλαστον,
γεῦσις πικρά δεινῶς τοῦ Παραδείσου ἐξώ-
ρισε, καὶ θανάτου τρεῖς βρόχοις ὑπέζευξε. Νή-
στευσον ὦ ψυχὴ μου· φεῦγε τὴν μίμησιν· φεῦγε
τῆς τροφῆς τὴν ἡδονὴν, τὴν πολυώδυνον.

Εἰς νοῦν λαμβάνω σοῦ τὸ κριτήριον, τὸ τῆς
φλογός τὸ ἄσβεστον, Κριτὰ δικαιοτάτε,
ἐμαυτὸν κατακρίνω πρὸ κρίσεως· δέδοικα γὰρ
καὶ τρέμω, ἄμετρα πταίσας σοι, ἄλλος ὡς οὐ-
δεὶς ἐπὶ τῆς γῆς· διό με οἴκτειρον.

Παθῶν ἐκπλύνωμεν ἀμαυρότητα, φωτιστικαῖς
εὐχαῖς, καὶ ἀρετῶν κλάδους φέροντες, ὑ-
παντῆσαι Χριστῷ ἐπισπεύσωμεν, πῶλῳ προσ-
δοκωμένῳ, νῦν ἐπιβήσεσθαι, ἐτοιμαζομένῳ τε
παθεῖν, διὰ τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ Παρθένε Θεοχαρίτωτε, ταῖς ἐν νυ-
κτὶ παθῶν κεκρατημένοις ἀνέτειλε, τοῦ
φωτός καὶ εἰρήνης Χριστὸς χορηγός, τὴν ἐξ
ἀπροσεξίας, λύων παραβάσιν, καὶ τὴν ἀπολύ-
τρωσιν ἡμῖν, σαφῶς δωρούμενος.

Ἄλλος. Ἡσαΐα χόρευε.

Νῦν τὰ νεκροτάφια, ἐτοιμάζου, Λάζαρε σο-
φέ· ἐκλείπεις γὰρ τῆς ζωῆς, αὐριον θά-
νων, τὸν τάφον ἐπίβλεψον, ὃν οἰκήσεις· ἀλλὰ
σε Χριστὸς, πάλιν ζωώσεται, ἀναστήσας τε-
τραήμερον.

Βηθανία χόρευε· ἐπὶ σέ γὰρ, ἤξει ὁ Χριστός.
Θαυμά σοι ἐκτελῶν, μέγα καὶ φρικτὸν,
δεσμεύσας τὸν θάνατον, ἀναστήσει, πάντως
ὡς Θεός, Λάζαρον θνήξαντα, καὶ τὸν Κτίστην
μεγαλύνοντα.

Δόξα Πατρὶ.

Ομοουσιώτητι, ἀνυμνῶ σε, ἀναρχε Τριάς, σε-
πτῇ ζωαρχικῇ, ἁτμητε Μονὰς, Πατὴρ ὁ
ἀγέννητος, καὶ γεννητὴ, Λόγε καὶ Υἱέ, Πνεῦμα
τὸ ἅγιον, ἡμᾶς σῶσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπὲρ νοῦν ὁ τόκος σου, Θεομήτορ· ἄνευ γὰρ
ἀνδρὸς ἡ σύλληψις ἐν σοὶ, καὶ παρθενικῶς,
ἡ κύησις γέγονε· καὶ γὰρ Θεός ἐστιν ὁ τεχθεὶς·
ὃν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δεῦτε ἐτοιμασώμεν, τῷ Κυρίῳ, τὰ πρὸς ὑ-
παντὴν, βαῖτα ἀρετῶν, φέροντες αὐτῷ.

οὕτω γὰρ δεξόμεθα, ὡς εἰς πόλιν Ἱερουσαλὴμ, ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν, προσκυνοῦντες καὶ ὑμνοῦντες αὐτόν.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἰσαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος, ἔσχεν ἐν γαστρὶ, καὶ ἔτεκεν Υἱόν, τὸν Ἐμμανουήλ, Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον· Ἀνατολὴ ὄνομα αὐτῷ· ὃν μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἰησοῦ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό. Ἦχος πλ. α΄.

Ὁλισθηρῶς τοῖς παραπτώμασι, καὶ ταῖς σειραῖς τῶν ἁμαρτημάτων, συνδεδεμένη ὡ ψυχὴ, τί ῥαθυμαῖς; τί αἰμελεῖς; φεῦγε αἰεὶ Σοδόμων καὶ Γομόρρας ὡς ὁ Λώτ, ἀσελγείας τὸν ἐμπρησμόν· μὴ στραφῇς εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ γένη καθάπερ στήλη ἀλός· εἰς ὅρος ἀνασώζου τῶν ἀρετῶν· φεῦγε αἰεὶ τοῦ ἀπηνούε Πλουσίου, ἀσπλαγχνίας τὴν φλεγμονήν· εἰς τοὺς κόλπους πρόβαινε τοῦ Ἀβραάμ, ὡς ὁ Λαζαρος, διὰ ταπεινοφροσύνης κρᾶζουσα· Ἡ ἐλπίς μου καὶ καταφυγὴ, Κύριε δόξα σοι.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ Ἰ Αἰθλοφόροι σου Κύριε, ταῖς τάξεις τῶν Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς ἀσώματοι ταῖς βασιάναις ἐνεκρτέρησαν, μονολόγιστον ἐλπίδα ἔχοντες, τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ Κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ Θεὸς δυσωπούμεν, ὡς Θεοῦ Μητέρα, εὐλογημένη· Πρέσβευε, σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθέτην, Τροπάριον τῆς

Προφητείας. Ἦχος πλ. α΄.

Ἰ Καταμάχητον τεῖχος ἔδωκας τῇ πόλει ἡμῶν, τὴν τεκοῦσάν σε Παρθένον· δι' αὐτῆς Σῶτερ, ἀπὸ τῶν κύκλῳ συνεπιτιθεμένων κακῶν, ἐξελοῦ δεόμεθα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμός ρθ΄.

Βοηθήσόν μοι, Κύριε ὁ Θεός μου.

Στίχ. Ὁ Θεός, τὴν αἰνέσιν μου μὴ παρασκηπῆσθης.

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΜΘ'. β.

Ταῦδε λέγει Κύριος· Ἰδοὺ δέδωκά σε εἰς διαθήκην γένους, εἰς φῶς ἐθνῶν, τοῦ εἶναι

σε εἰς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Οὕτω λέγει Κύριος ὁ ρυσάμενός σε, ὁ Θεός Ἰσραὴλ· Ἀγιάσατε τὸν φαυλίζοντα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, τὸν βδελυσσόμενον ὑπὸ τῶν ἐθνῶν, τὸν δούλον τῶν ἀρχόντων. Βασιλεῖς ὄψονται αὐτόν, καὶ ἀναστήσονται ἄρχοντες, καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ ἐνεκεν Κυρίου, ὅτι πιστὸς ἐστὶν ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ, ὃς ἐξελέξατό σε. Οὕτω λέγει Κύριος· Καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου, καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι, καὶ ἔπλασά σε, καὶ ἔδωκά σε εἰς διαθήκην ἐθνῶν, τοῦ καταστήσαι τὴν γῆν, καὶ κατακληρονομήσαι κληρονομίας ἐρήμους, λέγοντα ταῖς ἐν δεσμοῖς· Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει· Ἀνακαλύφθητε. Ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς βροσκηθήσονται, καὶ ἐν πάσαις ταῖς τρίβοις ἡ μονὴ αὐτῶν· οὐ πεινάσουσιν, οὐδὲ διψήσουσιν, οὐδὲ παταίξει αὐτοὺς ὁ καύσων, οὐδὲ ὁ ἥλιος· ἀλλ' ὁ ἐλεῶν αὐτοὺς παρακαλέσει, καὶ διὰ πηγῶν ὑδάτων ἄξει αὐτούς.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμός ρθ΄.

Σὺ Ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἱσταῖμεν Στίχ. ε΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά, τὰ ἐπόμενα τοῦ Τριωδίου, γ΄. καὶ τοῦ Πενταίου, γ΄.

Στιχηρά Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ἰ Πάσαις προσβολαῖς τοῦ πονηροῦ, ἡ πολυπαθὴς μου καρδιά, ἐξασθενήσασα, ταίφῳ κατενήνεκται, τῆς ῥαθυμίας δεινῶς, καὶ ὡς λίθῳ καλύπτεται, τῇ ἀναισθησίᾳ· Σῶτερ ὁ τῷ ξύλῳ σου, τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, πάντας τοὺς ἐν Ἄδῃ ζωώσας, ἐγειρόν με ζώωσον, ὅπως, φόβῳ σου δοξάζω τὴν Θεότητά.

Ἰ Λοῦτον ἡδονῶν φθοροποιῶν, τῇ τοῦ πονηροῦ συνεργείᾳ, πάντοτε ἔστερξα, μάτην εὐφραινόμενος, ὁ ἀσυνείδητος· τὸν δὲ νοῦν μου παρέβλεψα, ὡς Λαζαρον ἄλλον, στένοντα λιμώττοντα, ἐνθίου βρώσεως. Λόγε τῆς φλογὸς τῆς μελλούσης, ρῦσαί με τῇ σῇ εὐσπλαγχνίᾳ, ὅπως σε δοξάζω τὸν φιλόανθρωπον.

Ἑτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ψχος γ'. Ἐστησαν τὰ τριάκοντα ἀργύρια.

Ἡμέρον ἐναπέψυξεν ὁ Λάζαρος, καὶ θρηνεῖ
τοῦτον Βηθανία, ὃν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐγεί-
ρεις ἐκ τῶν νεκρῶν· προπιστοῦσαι ἐν τῷ φίλῳ
σου, τὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου τῆς φορικτῆς, τοῦ
Ἀδου τὴν νέκρωσιν, καὶ Ἀδὰμ τὴν ζωὴν· διὰ
τοῦτο σὲ ὑμνοῦμεν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Πρασόμοια γ'.

Δύσα, καὶ νῦν Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας, Προκείμενον. Ψχος δ'. Ψαλμὸς ρί.

Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρ-
δίᾳ μου.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΑΑ'. 3.

Ἰπε Κύριος πρὸς Ἰακώβ· Ἀποστρέφου εἰς
τὴν γῆν τοῦ πατρὸς σου, καὶ εἰς τὴν γε-
νεάν σου, καὶ ἔσομαι μετὰ σοῦ. Ἀποστείλας
δὲ Ἰακώβ, ἐκάλεσε Λεῖαν, καὶ Ῥαχὴλ εἰς τὸ
πεδῖον, οὗ ἦν τὰ ποίμνια· καὶ εἶπεν αὐταῖς·
Ὅρῳ ἐγὼ τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς ὑμῶν, ὅτι
οὐκ ἔστι πρὸς ἐμὲ, ὡς ἐχθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν.
Ὁ δὲ Θεὸς τοῦ πατρὸς μου ἦν μετ' ἐμοῦ· καὶ
αὐταὶ δὲ οἶδατε, ὅτι ἐν πάσῃ τῇ ἰσχυί μου δε-
δούλευκα τῷ πατρὶ ὑμῶν· ὁ δὲ πατὴρ ὑμῶν
παρεκρούσατό με, καὶ ἥλλαξε τὸν μισθόν μου
τῶν δέκα ἀμνῶν· καὶ ἐκ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεὸς
τοῦ πατρὸς μου κακοποιῆσαί με. Ἐὰν οὕτως
εἴπῃ, τὰ ποικίλα ἔσται σὺ μισθός· καὶ τέξεται
πάντα τὰ πρόβατα ποικίλα· εἰάν δὲ εἴπῃ, τὰ
λευκά ἔσται σου μισθός· καὶ τέξεται πάντα τὰ
τρόβατα λευκά. Καὶ ἀφείλετο ὁ Θεὸς πάντα
τὰ κτήνη τῇ πατρὸς ὑμῶν, καὶ ἔδωκε μοι αὐτά.
καὶ ἐγένετο ἡνίκα ἐνεκίσσων τὰ πρόβατα, ἐν
ρατρὶ λαμβάνοντα, εἶδον αὐτὰ τοῖς ὀφθαλμοῖς
ἐν τῷ ὕπνῳ· καὶ ἰδὲ οἱ τράγοι, καὶ οἱ κριοὶ
ἐναβαίνοντες ἦσαν ἐπὶ τὰ πρόβατα καὶ ταῖς
αἴγαις, διαλευκοὶ καὶ ποικίλοι καὶ σποδοειδεῖς
ἴαντοί. Καὶ εἶπέ μοι ὁ Ἄγγελος τῷ Θεῷ κατ'
ἵπνον· Ἰακώβ Ἰακώβ. Ἐγὼ δὲ εἶπα· Τί ἐστὶ;
καὶ εἶπεν· Ἀνάβλεψον τοῖς ὀφθαλμοῖς σου, καὶ
δε τοὺς τράγους, καὶ τοὺς κριοὺς ἀναβαίνον-
τας ἐπὶ τὰ πρόβατα, καὶ ταῖς αἴγαις διαλεύκε-
σαι ποικίλους, καὶ σποδοειδεῖς ῥαντὲς· ἑώρακα
αἶρ' ὅσα σοι Λάβαν παιεῖ. Ἐγὼ εἶμι ὁ Θεός σου,
ὁφθεῖς σοι ἐν τόπῳ Θεοῦ, οὗ ἤλπιψάς μοι ἐκεῖ
τηλὴν, καὶ πῦξά μοι ἐκεῖ εὐχὴν. Νῦν οὖν ἀνά-
στη, καὶ ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς ταύτης, καὶ ἀπέλθε

εἰς τὴν γῆν τῆς γενέσεώς σου, καὶ ἔσομαι μετὰ
σῆ. Καὶ ἀποκριθεῖσαι Ῥαχὴλ, καὶ Λεῖα, εἶπον
αὐτῷ· Μὴ ἔστιν ἡμῖν ἔτι μερίς, ἢ κληρονομία
ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς ἡμῶν; οὐχ ὡς ἀλλό-
τριαι λελογίσμεθα αὐτῷ; πέπρακε γὰρ ἡμᾶς,
καὶ καταβρώσει κατέφαγε τὸ ἀργύριον ἡμῶν·
πάντα τὸν πλεόν, καὶ τὴν δόξαν, ἣν ἀφείλετο
ὁ Θεὸς τοῦ πατρὸς ἡμῶν, ἡμῖν ἔσται, καὶ τοῖς
τέκνοις ἡμῶν. Νῦν οὖν, ὅσα σοι εἶρηκεν ὁ Θεὸς
σου, ποίει.

Προκείμενον. Ψχος δ'. Ψαλμὸς ρι.

Ἐλεήμων, καὶ οἰκτίρμων, καὶ δίκαιος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ, ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΚΑ'. 3.

Ἡε, ποιεῖν δίκαια καὶ ἀληθεύειν, ἀρεστὰ
παρα Θεῷ μᾶλλον, ἢ θυσιῶν αἷμα. Μεγα-
λόφρων ἐν ὕβρει θρασυκάρδιος, λαμπτήρ δὲ
ἀσεβῶν αἵμαρτία· λογισμοὶ συντέμνοντος, πλὴν
εἰς περίσσειαν, καὶ πᾶς μὴ ἐπισπυδαῖζων, πλὴν
εἰς ὑξέρημα. Ὁ ἐνεργῶν θησαυρίσματα γλώσση
ψευδεῖ, μέτεια διώκει, καὶ ἔρχεται ἐπ' ἐπὶ παγί-
δαν θανάτου. Ὁ λεθρὸς ἀσεβέειν ἐπιξενωθήσεται·
οὐ γὰρ βούλονται πράσσειν τὰ δίκαια. Πρὸς
τῆς σκολιᾶς, σκολιὰς ὁδὸς ἀποστέλλει ὁ Θεός·
αἴγνα γὰρ καὶ ὀρθὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Κρεῖσσον
οἰκεῖν ἐπὶ γωνίας ὑπαίθρου, ἢ ἐν κεκονιαμένοις
μετὰ ἀδικίας, καὶ ἐν οἴκῳ καινῷ. Ψυχὴ ἀσε-
βοῦς οὐκ ἐλεηθήσεται ὑπ' οὐδενὸς τῶν ἀνθρώ-
πων. Ζημιουμένου ἀκολάστου, πανουργότερος
γίνεται ὁ ἀκακος· συνικὼν δὲ σοφός, δέξεται
γνώσιν. Συνιστὶ δίκαιος ψυχᾷς ἀσεβῶν, καὶ
φαυλίζει ἀσεβεῖς ἐν κακοῖς. Ὃς φράσσει τὰ
ῥήματα αὐτοῦ τοῦ μὴ ἐπακοῦσαι ἀσθενοῦς, καὶ
αὐτὸς ἐπικαλεῖται, καὶ ἐκ ἔσται ὁ ἐπακύνων.
Δόσις λάθριος ἀνατρέπει ὀργάς· δώρων δὲ ὁ
φειδόμενος, θυμὸν ἐγείρει ἰσχυρόν. Εὐφροσύνη
δικαίων ποιεῖν κρίμα· ὅσιος δὲ ἀκαθάρτος
παρα κακούργου. Ἀνὴρ πλανώμενος ἐξ ὁδοῦ
δικαιοσύνης, ἐν συναγωγῇ γιγάντων ἀναπαύσε-
ται. Ἀνὴρ ἐνδεὴς ἀγαπᾷ εὐφροσύνην, φιλῶν
οἶνον, καὶ ἔλαιον, ἐπληστήσει· περικάθαρμα δὲ
δικαίου ἄνομος, καὶ ἀντὶ εὐθέων, παραίνομος.
Κρεῖσσον οἰκεῖν ἐν γῇ ἐρήμῳ, ἢ μετὰ γυναικὸς
μαχίμου, καὶ γλωσσῶδους, καὶ ὀργίλου. Θη-
σαυρὸς ἐπιθυμητὸς ἀναπαύσεται ἐπὶ στόματος
σοφοῦ· ἄφρονες δὲ ἄνδρες καταπίονται αὐτόν.
Ὁ δὸς δικαιοσύνης καὶ ἐλεημοσύνης εὐρήσει ζωὴν
καὶ δόξαν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό. Ἦχος α΄.

Πορφύραν αὐτοκρατορίας θεότευκτον, καὶ βύσσον ἀφθαρσίας, ἐστολισμένη ψυχῇ με, τὴν οἰκείαν ἀξίαν καθύβρισας· πλοῦτον καὶ τρυφήν ἐπὶ αἵμαρτία ποιησαμένη, καὶ κατεπαιρομένη, τῶν ὁμοφύλων, ὡς ὁ τὸν πτωχὸν Λαζαρον, παριδὼν Πλούσιος. Ἀλλ' ἵνα μὴ σὺν ἐκείνῳ κολασθῇς, πτωχεύσον τῷ πνεύματι, καὶ τῷ διαὶ σὲ πτωχεύσαντι Κυρίῳ κράζον· Ὁ πορφύραν ὕβρεως πρὸ Σταυροῦ φορέσας, καὶ γυμνὸς ἐν Σταυρῷ παγεῖς δι' ἐμέ, τῷ τῆς σῆς Βασιλείας ἐνδύματι, ἐξ αἰσχύνῃς αἰωνίου Χριστέ ρύσαι με.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο τῆς καλῆς ὑμῶν, πραγματείας Ἅγιοι! ὅτι αἵματα ἐδώκατε, καὶ Οὐρανοὺς ἐκκληρονομήσατε, καὶ πρὸς καιρὸν πειρασθέντες, αἰωνίως ἀγάλλεσθε· ὄντως καλὸν ὑμῶν τὸ ἐμπόρευμα! φθαρτὰ γὰρ καταλιπόντες, τὰ ἀφθαρτα ἀπελάβετε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντες, ὑμνεῖτε ἀπαύστως, Τριάδα ὁμοούσιον.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ρομφαία διήλθεν ὡς Υἱὸς, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου ὡς ἔβλεψε, Χριστὸν κρεμάμενον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, καὶ σπαράττει Δέσποτα, ὡς πάλαι Συμεὼν μοι προέφησεν· ἀλλὰ ἀνάστηθι, καὶ συνδόξασον Ἀθάνατε, τὴν Μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ.

Εἰς τὸν ΘΡΟΝΟΝ.

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν Καθίσματα Σταυρώσιμα μετὰ τοῦ Σταυροθεοτοκίου, τὰ τοῦ τυχόντος Ἦχου. Μετὰ δὲ τὴν β΄. Στιχολογ. τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος β΄. Τὸν λίθον τοῦ μνήματος.

Ος λίθῳ βαρούμενος, ταῖς πολλαῖς αἵμαρτίαις, ἐν τάφῳ κατάνειμαι, ἀμελείας Οἰκτίρμον· ἐξ οὗ με ἀνάγαγε, εὐσπλαγχνε Κύριε.

Σταυροθεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Τῷ τιμίῳ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου, φυλαττόμενοι Δέσποινα ἀγνή Θεοτόκε, πᾶσαν προσβολὴν τοῦ πολεμήτορος, ἅπαντες ῥαδίως ἐκτρεπόμεθα· διό σε καταχρέως δοξαζόμεν, ὡς Μητέρα τοῦ φωτός, καὶ μόνην ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν γ΄. Στιχολογ. ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Σήμερον Λαζαρος, θανὼν ἐνθάπτεται, καὶ θρῆνον ἄδουσιν, αἱ τούτου σύγγονοι· ὡς δὲ προγνώστης καὶ Θεός, τὸ πάθος προηγόρευσας· Λαζαρος κεκοίμηται, τοῖς Μαθηταῖς προφθεγγόμενος· ἀλλὰ νῦν ἀπέρχομαι, ἀναστήσαι ὃν ἔπλασα. Διό-σοι πάντες βοῶμεν· Δόξα τῷ κράτει τῆς ἰσχύος σου.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Η ἀπειρόγαμος, ἀγνή καὶ Μητήρ σου, Χριστέ ὁρώσά σε, νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνηλογούσα ἔλεγε· Τί-σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σου, Υἱέ μου δωρεῶν ἀπολαύσας; Ὑμνῶ σου τὴν θείαν συγκατάβασιν.

Ὁ Ν΄. ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολογοῦμεν καὶ τὴν γ΄. Ὡδήν.

Τριώδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή γ΄. Ἦχος β΄. Στειρωθέντα.

Τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, δυναμώσας με τὸν νῦν, ἐξασθενοῦντα, προσβολαῖς πονηραῖς, πρὸς τὸ θάλημα τὸ σὸν, ἴθυνον Κύριε.

Ραθυμίας νυσταγμῷ, ἐπὶ κλίνῃς ἡδονῶν, καθεύδοντά με, διανάστησον Χριστέ, καὶ τῶν σῶν προσκυνητῇ, Παθῶν ἀναδείξον.

Αμπρυνθέντες τὰς ψυχὰς, τῇ νηστείᾳ κα-
θαροί, προσυπαντήσαι, ἐπειχθῶμεν Χριστῷ, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐπιδημοῦντι σαρκί.

Θεοτοκίον.

Μὴ φλεχθεῖσα τῷ πυρὶ, τῆς Θεότητος Ἀγνῆς, κατάφλεξόν μου, τὰς ὑλώδεις ὁρμαῖς, τῶν παθῶν ὅπως πιστῶς, αἰεὶ δοξαζῶ σε.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος γ΄. Στεῖρα ψυχῇ.

Τὴν σήμερον ὁ Λαζαρος, θανὼν οὐκ ἔλαθε, τὸ παντέφορον ὄμμα Ἰησοῦ· διὸ ἐκφράζει τοῦτο τοῖς Μαθηταῖς βοῶν· Ὅτι Λαζαρος ὁ φίλος κεκοίμηται, ἀναστήσαι ἡκω αὐτόν.

Πρὸς Ἰουδαίαν Κύριε, πάλιν ἀπαίρειν εἰπὼν, τοὺς Μαθηταῖς ἐφόβητας· ἀλλ' εὐθαρσῶς ὁ Θωμᾶς ἐκβοᾷ· Ζωή ἐστιν ἄγωμεν· καὶ γὰρ ἂν θνηξώμεθα, αὐθις ἀναζήσωμεν.

Δόξα.

Τριαῖς ἡ ὁμοούσιος, ὁ παντοκράτωρ Πατήρ, ὁ Υἱὸς ὁ συναναρχος, σὺν τῷ συνθρόνῳ θείῳ Πνεύματι, ἡ μία προσκύνησις, Θεότης ἡ ἀκτιστος· σὲ ὑμνοῦμεν πάντες βροτοί.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθενομήτορ ἄχραντε, ἡ ρίζα τοῦ Ἰησοῦ, ἐξ ἧς Χριστὸς ἀνέτειλε, τὸ ζωηφόρον ἄνθος τῶν γηγενῶν· δι' ἧς ἐλυτρώθημεν, φθορᾶς καὶ θνητότητος. Σέ ὑμνοῦμεν πάντες Ἀγνή.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Βαῖρε Σιών· νῦν ἔρχεται, ὁ Βασιλεὺς σου πρᾶϋς, ὡς ὁ Προφήτης κέκραγε, καὶ ἄγει πῶλος τέτον σωματικῶς, τὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆς, τὸ πᾶν περιέχοντα. Ἄσωμεν τῷ κράτει αὐτῆς.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**εῖρα ψυχὴ καὶ ἄγωνα, κτῆσαι καρπὸν
• **Εὐκλεῆ**, εὐφραينوμένη βόησον· Ἐξερεώ-
• **Σ**ὴν διὰ σοῦ ὁ Θεός· οὐκ ἔστιν ἅγιος, οὐκ
• **ἔ**στι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ὡδὴ ἡ. Τὸν ἐν τῇ βάρῃ Μωσῆ.

Τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, τὸν βαρύντατον λίθον, τῆς δεινῆς ῥαθυμίας, ἀποκυλίσσον Χριστέ, καὶ ἔγειρόν με τάφου, τοῦ τῆς ἀναισθησίας, εἰς αἰνεσίαν σου Λόγε.

Θάνατον φίλου τοῦ σοῦ, προεδήλωσας φίλοις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, ὁ προγνώστης καὶ Θεός, ὃν ἔμελλες ἐγείρειν, ἐκ τάφου τεταρταῖον, πρὸς σὴν δοξολογίαν.

Πρὸς Ἰουδαίαν Χριστέ, πάλιν ἔρχη ζητοῦσαν, τῆς ζωῆς σε τὸ ξύλον, διὰ ξύλου ἀνελεῖν, ποθῶν ἀθανατίσαι, τοὺς τεθανατωμένους, τῇ διὰ ξύλου βρώσει.

Θεοτοκίον.

Εν σοὶ Παρθένε ἄγνή, ἐθεωρήθησαν πᾶσαι, τοῦ Θεοῦ αἱ πορεῖαι, τοῦ φυλάξαντος τὴν σὴν, ἀγνείαν μετὰ τόκον, ἐσφραγισμένην σαφῶς, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν ἐξ ἀναρχοῦ τοῦ Πατρὸς.

Αζαρος σήμερον θανῶν, ἐκκομίζεται φίλος Χριστοῦ, καὶ θρηνηδοῦσιν αἱ περὶ τὴν Μάρθαν, τὴν ἀδελφικὴν συμφορὰν· ὁ δὲ Χριστὸς ἐν χαρᾷ, μεταβαίνει πρὸς αὐτόν, τοῦ δεῖξαι τοῖς λαοῖς, ὅτι ἐστὶν αὐτός, ἡ ζωὴ τῶν ἐπ' αὐτῶν.

Οὗς ἐξ ὄρους Ἑλαιῶν, ἀπὸ ὕψους ἐλεημοσυνῶν, ἀρετῶν κλάδους οἱ λαοὶ τεμόντες, ἰεῦτε ἐτοιμάσωμεν, τὴν πρὸς ἡμᾶς νότηως, παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, ὑμνοῦντες εὐλογοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Η τρισυπόστατος Μονὰς, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, μία Θεότης, μία βασιλεία, σὲ αἰνεῖ τὸ ἄδυτον φῶς, Ἀγγέλων καὶ στρατιαι· καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, ὑμνοῦμεν

εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ πᾶσαι γενεαί, μακαρίζομέν σε Ἀχραντε, τὰ μεγαλεῖα τὰ σὰ καθορῶντες, σὺ γὰρ τίκτεῖς ὑπερφυῶς, τὸν τοῦ παντός ποιητὴν, Θεὸν ὄντα καὶ βροτόν. Διό σε εὐλογοῦμεν καὶ ὑπερυψοῦμεν, Ἀγνή εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Μετά τῶν Παίδων καὶ ἡμεῖς, ὑπαντήσωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἀντὶ βαίτων, προσάγοντες ἐλεημοσύνην, ἐν καρδίας προσευχῇ, μετὰ κλάδων, Ὡσαννά, βοῶντες, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ἐξ ἀναρχοῦ τοῦ Πατρὸς, γεννηθέντα
• **π**ρὸ αἰώνων Θεόν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ
• **τ**ῆς Θεοτόκου, σάρκα ἐνδυσάμενον, ὡς τέλειον
• **ἄ**νθρωπον, καὶ Θεὸν ἀληθινόν, ὑμνοῦμεν εὐ-
• **λ**ογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς
• **αἰ**ῶνας.

Ὡδὴ Β'. Τῶν γηγενῶν, τίς ἤκουσε.

Ο Δανιὴλ, νηστεία πεφραγμένος, ἔφραξε στόματα θηρῶν. Τοῦτον ζηλοῦσα ψυχὴ μου, τὸν ὠρυόμενον, καθίπερ λέοντα ὄφιν, καὶ ἐκζητοῦντα, κατὰδρωμα ποιῆσαι πᾶσαν ψυχὴν, τῇ τοῦ Σταυροῦ συμμαχίᾳ ἀποδιώξον.

Λόγε Θεοῦ, τὴν τεθανατωμένην, ταῖς ἀμαρτίαις ψυχὴν μου, καὶ καθειργμένην τάφῳ τῆς παραβάσεως, ζωοπαρόχῳ σου λόγῳ ἐξαναστήσας, προσφέρειν σοι βαῖτα τῶν ἀρετῶν, τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου καταξίωσον.

Ο Οὐρανόν, ὡς θρόνον κεκτημένος, καὶ ὑποπόδιον τὴν γῆν, ὁ τῷ Θεῷ Πατρὸς Λόγος, πῶλῳ ὀχοῦμενος ἐπὶ τὴν Πόλιν εἰσέρχεται τὴν αἰγίαν, ἐκ στόματος νηπίων αἶνον τερπνόν, ὡς Βασιλεὺς τῶν ἀπάντων καταρτίσασθαι.

Θεοτοκίον.

Εν γυναιξί, σὺ μόνη ὠραιώθης, ὧ ὑπερθαύμαστε Ἀγνή, τὸν ὠραιότατον Λόγον ἀποκλήσασα, τὸν ὑπὲρ πάντας φανέντα βροτούς ὠραίον· αὐτόν οὖν ἐκδυσώπει, τὸ εἰδεχθὲς καθωραΐσαι, Παρθένε τῆς καρδίας μου.

Ἄλλος. Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει.

Επιτάφια δάκρυα ραίνουσιν, αἱ Λαζάρου Ἀδελφαί, καθορῶσαι τὸν σύγγγονον σήμερον, ὑπὸ λίθον τὸν πικρόν· ὁ Χριστὸς δὲ μου πτόρῳ, τέτο δηλῶν ἔλεγες, τοῖς Ἀποστόλοις σου· Χαίρω δι' ὑμᾶς· οὐ παρῆς τῇ σαρκὶ γὰρ ἐκεῖ.

Πάλιν ἤκει πρὸς σέ τὴν φονεύτριαν Ἰουδαίαν ὁ Χριστὸς, τὸ σωτήριον πάθος γλιχόμενος, ἐκπληρῶσαι ὡς Θεὸς, ὃν ἐζήτεῖς λιθάσαι· ἰδοὺ σοι αὐτόκλητος, θείων προσίσταται, τῆς μαιφονίας σου, εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Δόξα.

Θεότης Μοναῖς, καὶ Τριάς ἐσι· παραδόξῃ ὡς εὐροφῆς! ἐνουμένη τῇ φύσει μερίζεται, τοῖς προσώποις ἰδικῶς· μὴ τρωμένη γὰρ τμᾶται· ἐν οὐσα τρισσεύεται· αὕτη Πατὴρ ἐστίν, Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ἡ φρουροῦσα τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παιδοτόκον παρθένον τίς ἤκουσε, καὶ μητέρα πλὴν ἀνδρός; Μαριὰμ ἐκτελεῖς τὸ τεράστιον. Ἀλλὰ φράζει μαι τὸ, Πῶς; Μὴ ἐρεῖνα τὰ βάθη, τῆς θραυκίας μου· τοῦτο πανάληθες, ὑπὲρ δὲ ἀνθρώπινον νοῦν ἡ κατάληψις.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῶν φοινίκων Βαῖα συμπλέξαντες, νοσητῶς καὶ αἰσθητῶς, ὑπαντῇ τῷ Δεσπότη ποιήσωμεν, ἐρχομένῳ πρὸς ἡμᾶς· καὶ γὰρ εὐλογημένος, αὐτὸς ὁ ἐρχόμενος, ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου καὶ Πατρὸς, ὡς Υἱὸς ἀληθῆς.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατεῖδέ σε, ἐν τῇ Βάτῃ τῷ Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρί. Δανιὴλ δέ σε εἶδεν, ὅρος ἀλατόμητον. Ράβδον βλάστησαςαν Ἡσαΐας, κέκραγε, τὴν ἐκ ρίζης Δαυῖδ.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό.

Ἦχος α΄.

Ο Ἰσραὴλ πορφύραν καὶ βύσσον ἐνεθέδωτο, στολαῖς ἱεραῖς καὶ βασιλείαις λαμπρῶν· νόμον δὲ καὶ Προφήτας πλουτῶν, νομίμοις λατρείαις ἐνευφραίνετο· ἀλλὰ σε πτωχεύσαντα, σταυρώσας ἔξω πυλῶν Εὐεργέτα, καὶ ζῶντα μετὰ σταυρὸν ἀθελῶν, τὸν ἐν κόλπαις Θεοῦ Πατρὸς αἰεὶ ὄντα, διψεῖ σταγόνα χάριτος· ὡς Πλούσιος ἄσπλαγχνος Λαζάρῳ πένητι, ὁ πορφύρας καὶ βύσσου, ἄσβεστον πῦρ ἀνθυποδύς· καὶ βλέπων ὀδυνᾶται τὸν πρὶν ψυχίων ἀληθείας, ἐνδεῇ λαὸν τῶν ἐθνῶν· νῦν ἐν κόλποις πίστεως, Ἀβραὰμ θαλπόμενον, τῇ τοῦ Αἵματός σου πορφυρίδα, σὺν τῇ βύσσῳ τοῦ βαπτίσματος φοροῦντα, καὶ συνευθηνούμενον, καὶ ἐντρυφῶντα χαρίσμασι, καὶ λέγοντα· Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Εμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες, οὐ θλίψεις οὐ στενοχωρία, οὐ λιμὸς οὐ διωγμός, οὐδὲ μάστιγες, οὐ θυμὸς θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐδὲ πῦρ ἀπειλῆν, χωρίσαι Θεοῦ δεδύνηνται· πόθῳ δὲ μᾶλλον τῷ πρὸς αὐτόν, ὡς ἐν ἀλλοτρίαις, ἀγώσασμενοι σώμασι, τὴν φύσιν ἐλάθετε, θανάτου καταφρονήσαντες· ὅθεν καὶ ἐπαξίως τῶν πόνων ὑμῶν, μισθὸν ἐκομίσασθε· Οὐρανῶν Βασιλείας, κληρονόμοι γεγονάτε· ἀπαύτως πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ορῶσα κρεμάμενον Χριστέ, ἡ ἀγνώστῃ κήσασα, σέ τὸν κρεμαίσαντα ὑδάσι, τὴν γῆν φιλάνθρωπε, ἀνεβόα· Οἶμοι! τί τὸ ξένον θέαμα; ποῦ ἔδυσεν τὸ κάλλος γλυκύτατε, Υἱὲ τὸ ἄπειρον; Μεγαλύνω σου τὸ ἔλεος, ὅτι πάσχεις, ἐκὼν ὑπὲρ πάντας.

Εἰς τὴν Τριθέκην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος πλ. α΄.

Τὰ ἔλεός σου Κύριε ποιήσον μετ' ἡμῶν, καὶ μὴ παραδώῃς ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἅγιε Δέσποτα παντοκράτορ, σοῦ δεόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς ριβ΄.

Αἰνεῖτε, παῖδες, Κύριον, αἰνεῖτε τὸ ὄνομα Κυρίου. Στίχ. Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον.

Προφητείας Ἰσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΝΗ'. 4.

Οὕτω λέγει Κύριος· Ἀναβόησον ἐν ἰσχύϊ, καὶ μὴ φέισῃ· ὡς σάλπιγγι ὑψώσον τὴν φωνὴν σου, καὶ ἀνάγγελον τῷ λαῷ μου τὰ ἁμαρτήματα αὐτῶν, καὶ τῷ αἵκῳ Ἰακώβ, ταῖς ἀνομίαις αὐτῶν. Ἐμὲ ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ζητοῦσι, καὶ γινῶναί μου ταῖς ὁδοῦς ἐπιθυμοῦσιν, ὡς λαὸς δικαιοσύνην πεποιηκώς, καὶ κρίσιν Θεοῦ αὐτοῦ μὴ ἐγκαταλελειπώς· αἰτοῦσί με νῦν κρίσιν δικαίαν, καὶ ἐγγίζουσιν Θεῷ ἐπιθυμοῦσιν, λέγοντες· Τί ὅτι ἐνηστεύσαμεν, καὶ οὐκ εἶδες; ἐταπεινώσαμεν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἐγινως; Ἐν γὰρ ταῖς ἡμέραις τῶν νηστειῶν ὑμῶν εὐρίσκετε τὰ θηλήματα ὑμῶν, καὶ πάντα τοὺς ὑποχειρίους ὑμῶν ὑπονύσσετε· εἰ εἰς κρίσεις καὶ μάχας νηστεύετε, καὶ τύπτετε πυγμαῖς ταπεινόν, ἵνα τί μοι νηστεύετε ὡς σήμερον, ἀκουσθῆναι ἐν κραυγῇ τὴν φωνὴν ὑμῶν; οὐ ταύτην τὴν νηστείαν ἐγὼ ἐξελεξάμην, καὶ ἡμέραν ταπεινοῦν ἄνθρωπον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ.

οὐδ' ἂν κάμψῃς ὡς κρίνον τὸν τράχηλόν σου, καὶ σάκκον καὶ σποδὸν ὑποστρώσης, οὐδέ οὕτω καλέσῃς νηστείαν δεκτὴν. Οὐχὶ ταιαύτην νηστείαν ἐξελεξάμην, λέγει Κύριος· ἀλλὰ λύε πάντα σύνδεσμον ἀδικίας, διάλυε στραγγαλίας βιαιῶν συναλλαγμάτων, ἀπόσπελλε τε θραυσμένους ἐν ἀφέσει, καὶ πᾶσάν σου συγγραφὴν ἀδικον διάσπα· διαθρύπτε πεινῶντι τὸν ἄρτον σου, καὶ πτωχοὺς ἀστέγους εἰσάγαγε εἰς τὸν οἶκόν σου· ἐὰν ἴδῃς γυμνὸν περιβαλε, καὶ ἀπὸ τῶν αἰκείων τοῦ σπέρματός σου οὐχ ὑπερόψει. Τότε ῥαγήσεται πρωῒμον τὸ φῶς σου, καὶ τὰ ἰάματά σου, ταχὺ ἀνατελεῖ, καὶ προπορεύσεται ἔμπροσθέν σου ἡ δικαιοσύνη σου, καὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ περιστελεῖ σε· τότε βοήσῃ, καὶ ὁ Θεὸς εἰσακούσεται σου· ἔτι λαλοῦντός σου, ἐρεῖ· Ἴδού πάρειμι· ἐὰν ἀφέλῃς ἀπὸ σοῦ σύνδεσμον, καὶ χειροτονίαν, καὶ ῥῆγμα γογγυσμοῦ, καὶ δῶς πεινῶντι τὸν ἄρτον ἐκ ψυχῆς σου, καὶ ψυχὴν τεταπεινωμένην ἐμπλήσῃς, τότε ἀνατελεῖ ἐν τῷ σκότει τὸ φῶς σου, καὶ τὸ σκότος σου ὡς μεσημβρία· καὶ ἔσται ὁ Θεός σου μετὰ σοῦ διαπαντός.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ἦγαλμός ριγ'.
Εὐλογημένοι ὑμεῖς τῷ Κυρίῳ, τῷ ποιήσαντι τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.
Στίχ. Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΙΩΝ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοίμιον, καὶ τὰ. **Πρὸς Κύριον,**
ὡς τὸ, **Κύριε ἐκείκραξα,** ἱστοῦμεν Στίχ. ι. καὶ
ἐπὶ ἄλλοις 5. τοῦ Τριψύχου τὰ ἐπόμενα, καὶ δὲ
τοῦ Μηναίου.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. α'.
Λούσιος ἐν πάθεσιν ὑπάρχων, τὴν ἀπατη-
λὴν τῆς ὑποκρίσεως περίκειμαι στολὴν,
ὑφραινόμενος ἐν τοῖς κακοῖς τῆς ἀκρασίας,
καὶ τὴν ἄμετρον ἀσπλαγχνίαν ἐπιδείκνυμαι,
γαροφῶν μου τὸν νοῦν, πρὸ τοῦ πυλῶνος βε-
βλημένον τῆς μετανοίας, λιμώττοντα παντός
ἰγαθοῦ, καὶ νοσοῦντα τὴν ἀπροσεξίαν. Ἀλλὰ
ὦ Κύριε, Λάζαρόν με ποίησον, πτωχὸν ἀμαρ-
τημάτων, μήποτε δεηθεὶς, ἀποτύχω δακτύλου
ροσιζόντος, ὀδυνωμένης μου τῆς γλώττης, ἐν
σβέστω φλογί· ἐν δὲ τοῖς τοῦ Πατριάρχου
ἐκ κόλποις Ἀβραάμ, κατασκήνωσον ὡς φι-
λάνθρωπος.
Δίς.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ακορέστω διαθέσει ψυχῆς, Χριστὸν οὐκ ἀρ-
νησάμενοι, ἅγιοι Μάρτυρες, οἱ τινες δια-
φόρους αἰκισμούς, παθημάτων ὑπομείναντες,
τῶν τυράννων τὰ θράσθη κατηδαφίσατε· ἀκλι-
νῇ καὶ ἄτρωτον τὴν Πίστιν φυλάξαντες, εἰς
Οὐρανοὺς μετέστητε· ὅθεν καὶ παρρήσιας τυ-
χόντες πρὸς αὐτόν, αἰτήσατε, δωρηθῆναι ἡμῖν
τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὰ Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Πέραν τοῦ Ἰορδάνου σαρκί, περιπολεύων
Ἰησοῦ, τοῖς συνοῦσί σοι, ἐβόας· Ὁ φίλος
ἦδη, Λάζαρος ἀποθανών, τῇ ταφῇ ἀρτίως πα-
ραδίδοται· διὸ χαίρω φίλοι μου, δι' ὑμᾶς ἵνα
μαθήτε, ὡς πάντα οἶδα, Θεὸς ὢν ἀδιάστατος
εἰ καὶ πέφυκα, τὸ ὁρώμενον ἄνθρωπος. Ἀγω-
μεν οὖν ζωῶσόντες, αὐτόν, ὅπως θάνατος, αἰ-
σθηται τούτου τὸ νῆκος, καὶ τὴν τελείαν κα-
τάλυσιν, σαφῶς, ἣν ποιήσω, παρεχόμενος τῷ
Κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Μάρθαν καὶ τὴν Μαρίαν πιστοὶ, ἐκμιμησαί-
μενοι πρὸς Κύριον πέμψωμεν, ἐνθέους, ὡς
πρέσβεις πράξεις, ὅπως ἐλθὼν τὸν ἡμῶν, νοῦν
ἐξαναστήσῃ νεκρὸν κείμενον, δεινῶς ἐν τῷ μνή-
ματι, ἀμελείας ἀναίσθητον, φόβου τοῦ θείου
μηδαμῶς αἰσθανόμενον, καὶ ἐνέργειαν, ζωτικὴν
νῦν μὴ ἔχοντα, κράζοντες· Ἴδε Κύριε, καὶ ὥσπερ
τὸν φίλον σου, Λάζαρον πάλαι Οἰκτίρμον, ἐπι-
στασίᾳ ἐξήγειρας, φρικτῇ, οὕτω πάντας, ζωο-
ποίησον παρέχων, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. β'. Κύριε ἐπὶ τὸν τάφον.

Δισημερεῖ Λάζαρος ἐν τῷ τάφῳ, τοὺς ἀ-
π' αἰῶνος βλέπει θανέντας· ἐκεῖ τεθεά-
ται δείματα ξένα, πληθὺν ἀναρίθμητον, Ἄδου
κρατουμένην τοῖς δεσμοῖς· διὸ αἱ σύγγονοι
θρηνοῦσι πικρῶς, προσβλέπουσαι τὸν τάφον
αὐτοῦ. Χριστὸς δὲ ἦκει ζωῶσαι τὸν φίλον τὸν
ἑαυτοῦ, τοῦ μίαν παρὰ πάντων ἐπιτελεῖσθαι
συμφωνίαν· Εὐλογημένος εἰ Σωτὴρ, ἐλέησον
ἡμᾶς.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια δ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ'

Ἦγαλμός ριδ'.

Εὐαρεστήσω ἐνώπιον Κυρίου, ἐν χώρᾳ ζώντων.
Στίχ. Ἠγάπησα, ὅτι εἰσακούσεται Κύριος τῆς
φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΜΓ'. 26.

Προσήμεναν τῷ Ἰωσήφ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ τὰ δῶρα, ἃ εἶχον ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν εἰς τὸν οἶκον· καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ ἐπὶ πρόσωπον ἐπὶ τὴν γῆν. Ἠρώτησε δὲ αὐτοῦ· Πῶς ἔχετε; καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὑγιαίνει ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ πρεσβύτερος, ὃν εἶπατε ἔτι ζῆν; Οἱ δὲ εἶπον· Ὑγιαίνει ὁ παῖς σου ὁ πατὴρ ἡμῶν, ἔτι ζῇ. Καὶ εἶπεν· Εὐλογητὸς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τῷ Θεῷ· καὶ κύψαντες προσεκύνησαν αὐτῷ. Ἀναβλέψας δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς Ἰωσήφ, εἶδε Βενιαμὴν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν ὁμομήτριον, καὶ εἶπεν· Οὗτός ἐστιν ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν ὁ νεώτερος, ὃν εἶπατε πρὸς με ἀγαγεῖν; καὶ εἶπεν· Ὁ Θεὸς ἐλεῆσαι σε τέκνον· Ἐταράχθη δὲ Ἰωσήφ· συνεβρέφετο γὰρ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, καὶ ἐζήτην κλαῦσαι· εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸ ταμεῖον, ἔκλαυσεν ἐκεῖ· καὶ νιψάμενος τὸ πρόσωπον, ἐξελθὼν ἐνεκρατεύσατο. (Κεφ. ΜΕ'. 4). Καὶ οὐκ ἠδύνατο Ἰωσήφ ἀνέχεσθαι πάντων τῶν παρεστηκότων αὐτῷ· ἀλλ' εἶπεν· Ἐξαποστείλατε πάντας ἀπ' ἐμοῦ· καὶ οὐ περιστήκει οὐδεὶς τῷ Ἰωσήφ, ἡνίκα ἀνεγνωρίζετο τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ· καὶ ἀφῆκε φωνὴν μετὰ κλαυθμοῦ. Ἡκουσαν δὲ πάντες οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ ἀκουστὸν ἐγένετο εἰς τὸν οἶκον Φαραῶ. Εἶπε δὲ Ἰωσήφ πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ· Ἐγὼ εἰμὶ Ἰωσήφ· ἔτι ὁ πατὴρ μου ζῇ; Καὶ οὐκ ἠδύναντο οἱ ἀδελφοὶ ἀποκριθῆναι αὐτῷ· ἐταράχθησαν γάρ. Εἶπε δὲ Ἰωσήφ πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ· Ἐγγίσατε πρὸς με· καὶ ἤγγισαν. Καὶ εἶπεν· Ἐγὼ εἰμὶ Ἰωσήφ ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν, ὃν ἀπέδοσθε εἰς Αἴγυπτον· νῦν οὖν μὴ λυπεῖσθε, μηδὲ σκληρὸν ὑμῖν φανείτω, ὅτι ἀπέδοσθέ με ὧδε· εἰς γὰρ ζωὴν ἀπέστειλέ με ὁ Θεὸς ἔμπροσθεν ὑμῶν. Τοῦτο γὰρ δεύτερον ἔτος λιμὸς ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἔτι λοιπὰ πέντε ἔτη, ἐν οἷς οὐκ ἔστιν ἀροτρίασις, ἡδὲ ἀμητός. Ἀπέσειλε γὰρ με ὁ Θεὸς ἔμπροσθεν ὑμῶν, ὑπολείπεσθαι ὑμῖν κατάλειμμα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐκθρέψαι ὑμῶν κατάλειψιν μεγάλην. Νῦν οὖν οὐχ ὑμεῖς με ἀπεστάλκατε ὧδε, ἀλλὰ ὁ Θεός· καὶ ἐποίησέ με, ὡς πατέρα Φαραῶ, καὶ κύριον παντὸς τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ ἄρχοντα πάσης γῆς Αἰγύπτου. Σπεύσαντες οὖν, ἀνάβητε πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ εἶπατε αὐτῷ· Ταῦδε λέγει ὁ υἱός σου Ἰωσήφ· Ἐποίησέ με ὁ Θεός κύριον πάσης γῆς Αἰγύπτου· κατὰ βῆθι οὖν πρὸς με, καὶ μὴ μείνης· καὶ κα-

τακήσεις ἐν γῇ Γασέμ Ἀραβίας, καὶ ἔσθῃ ἐγγὺς μου σύ, καὶ οἱ υἱοί σου, καὶ οἱ υἱοί τῶν υἱῶν σου, τὰ πρόβατά σου, καὶ οἱ βόες σου, καὶ ὅσα σοὶ ἔστι· καὶ ἐκθρέψω σε ἐκεῖ· ἔτι γὰρ πέντε ἔτη λιμὸς ἔσται ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μὴ ἐκτριβῇς σύ, καὶ οἱ υἱοί σου, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντά σου. Ἴδου οἱ ὀφθαλμοὶ ὑμῶν βλέπουσι, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ Βενιαμὴν τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὅτι τὸ στόμα μου τὸ λαλοῦν πρὸς ὑμᾶς. Ἀπαγγείλατε οὖν τῷ πατρί μου πᾶσαν τὴν δόξαν μου τὴν ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὅσα ἴδετε· καὶ ταχύναντες, καταγάγετε τὸν πατέρα μου ὧδε. Καὶ ἐπιπεσὼν ἐπὶ τὸν τράχηλον Βενιαμὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτῷ· καὶ Βενιαμὴν ἔκλαυσεν ἐπὶ τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ. Καὶ καταφιλήσας πάντας τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, ἔκλαυσε ἐπ' αὐτοῖς· καὶ μετὰ ταῦτα, ἐλάλησαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ πρὸς αὐτόν. Καὶ διεδοθήθη ἡ φωνὴ εἰς τὰ ὦτα Φαραῶ, λέγοντες· Ἡκασιν οἱ ἀδελφοὶ Ἰωσήφ. Ἐχάρη δὲ Φαραῶ, καὶ πᾶσα ἡ θεραπεία αὐτοῦ.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Φαλμός ριέ.

Τὰς εὐχάς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω, ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐπίστευσα, διό ἐλάλησα· ἐγὼ δὲ ἐταπεινώθην σφόδρα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΚΑ'. 23.

Ὁς φυλάσσει τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ τὴν γλῶσσαν, διατηρεῖ ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Θρασὺς καὶ αὐθάδης καὶ ἀλαζών, λοιμὸς καλεῖται· ὃς δὲ μνησικακεῖ, παράνομος. Ἐπιθυμίαις ὀκνηρὸν ἀποκτείνουσιν· οὐ γὰρ προαιροῦνται αἱ χεῖρες αὐτοῦ παῖν τι. Ἀσεβὴς ἐπιθυμεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπιθυμίας κακίας· ὁ δὲ δίκαιος ἐλεεῖ καὶ οἰκτεῖρει ἀφειδῶς. Θυσίαι ἀσεβῶν, βδέλυγμα Κυρίῳ· καὶ γὰρ παρανόμως προσφέρουσιν αὐτάς. Μάρτυς ψευδὴς ἀπρλεῖται· ἀνὴρ δὲ ὑπήκοος φυλασσόμενος λαλήσει. Ἀσεβὴς ἀνὴρ ἀναιδῶς ὑφίσταται προσώπῳ· ὁ δὲ εὐθύς, αὐτὸς συνιεῖ τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ. Οὐκ ἔστι σοφία, οὐκ ἔστιν ἀνδρεία, οὐκ ἔστι βουλὴ κατέναντι Κυρίου, πρὸς τὸν ἀσεβῆ. Ἴππος ἐτομαζέσθαι εἰς ἡμέραν πολέμου· παρὰ δὲ Κυρίου ἡ βοήθεια. (Κεφ. ΚΒ'. 1). Αἰρετώτερον ὄνομα καλόν, ἢ πλοῦτος πολὺς· ὑπὲρ δὲ χρυσίον καὶ ἀργύριον χάρις ἀγαθή. Πλούσιοι καὶ πτωχοὶ συνήντησαν ἀλλήλοις· ἀμφοτέρως δὲ ὁ Κύριος ἐποίησε. Πανοῦργος ἰδὼν πονηρὸν τιμωρούμενον κραταιῶς, αὐτὸς παιδεύεται· αἱ

δὲ ἄφρονες παρελθόντες ἐζημιώθησαν. Γενεὰ σοφίας φόβος Κυρίου, καὶ πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ ζωὴ.

καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Λειτουργίας τῶν Προηγασμένων.

Τῇ ΗΜΕΡΗΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΓΩΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Ἀποστολικά καὶ Θεοτοκίον, τὰ τοῦ τυχόντος Ἱε-
ρου. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογ. τὰ παρόντα
Καθίσματα.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Λεωρίαν καὶ πρᾶξιν, ὥσπερ συζεύξαντες,
πρὸς Χριστὸν ἰεσΐαν, ἐκπέμψαι σπεύ-
σωμεν· τὸν τεθαμμένον ἡμῶν νῦν, ὡς ἄλλον
Λάζαρον νεκρὸν, ὅπως ζωώσῃ τῇ αὐτοῦ, ἐπι-
στασία τῇ φρικτῇ, βαΐα δικαιοσύνης, αὐτῷ
προσφέρειν καὶ κράζειν· Εὐλογημένος εἰ ὁ
ἐρχόμενος.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη, τὰ πολυώδυνα,
καὶ σαρκὸς μου τὰς νόσους, ἐν τάχει ἴα-
ται· τὰς τοῦ νοός μου ἐκτροπαῖς, στήσον Παν-
χῶμε, καὶ ἐν γαλήνῃ λογισμοῦ, εὐχὰς προσ-
φέρειν καθααῖς, τῷ Βασιλεῖ τῶν ἀπάντων,
ἡξίωσον Θεοτόκε, καὶ ἐξαιτεῖσθαι πταισμά-
των ἄφεσιν.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. β'.

Ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Ἀσημερεύει, σήμερον, θανὼν ὁ Λάζαρος,
καὶ ἐπὶ τούτῳ χέουσι λύπης τὰ δάκρυα,
καὶ σύγγονοι Μαρία σὺν τῇ Μάρθᾳ, τὸν λίθον
τοῦ μνήματος προσβλέπουσαι· ἐφίσταται ὁ
τίστις, σὺν τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς, τὸν θά-
νατον σκυλεῦσαι, δωρούμενος τὴν ζωὴν. Διό-
λοήσωμεν αὐτῷ· Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐλπίς τοῦ Κόσμου.

Ἦγία Δέσποινα, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν
Μήτηρ, ὡς τὸν ἀπάντων Ποιτὴν, ἀπορ-
ήτως τεκούσα, ἰκέτευε σὺν Ἀποστόλοις, ἱε-
ροῖς, ἐκάστοτε τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, παθῶν
μας λυτρώσασθαι, καὶ ἄφεσιν ἡμῖν, δοῦναι
νομημάτων.

Τριώδιον.

40

Ο' Ν'. ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ ἐπόμενα
Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολο-
γοῦμεν καὶ τὴν δ'. Ὡδὴν.

Τριώδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδὴ δ'. Ἦχος πλ. α'. Τὴν θείαν ἐννοήσας.

Ἀκτίσι τῆς ὑμῶν παρακλήσεως, κατωκί-
σμένους ἐν φρουρᾷ, ἀμαρτημάτων φωτί-
σατε, τοὺς εὐσεβῶς φωτοφόροι, ὑμᾶς ἀνευφη-
μοῦντας Ἀπόστολοι.

Ἀγάπην συμπαθείᾳ συζεύξαντες, πρὸς ἰε-
σΐαν τῷ Χριστῷ, πιστοὶ ἐκπέμψαι σπου-
δαίσωμεν, ὅπως ἡμᾶς ἀναστήσῃ, ἐκ τάφου τῶν
κρυφίων παθῶν ἡμῶν.

Φιλίαν σαρκικὴν ἀφειδήσωμεν, οἱ νεκρωθέν-
τες τῇ ψυχῇ, καὶ προσφιλεῖς χρηματί-
σωμεν, τῷ Αὐτρωτῇ, ὅπως Ἄδου, φρικτῆς ἡ-
μας λυτρώσῃται κρίσεως.

Προέφησ τοῦ Λαζάρου τὴν κοιμήσιν, ὃν με-
τ' ὀλίγον ἀνιστῶν, ἐκ θηλαζόντων τὴν
αἴνεσιν, κλαδηφορούντων προσδέξῃ, τοῦ Πα-
δους σου Σωτὴρ μου τὰ σύμβολα.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ τὸ θεῖον ὕδωρ ἀνέβλυσεν, ἀθανα-
σίας καὶ ζωῆς, Θεοκυῆτορ πανάμωμε·
οὗ οἱ γευόμενοι δίψης, ἀγνή, θανατηφόρου ρύ-
σθήσονται.

Ἐτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος πλ. β'. Ἀκήκοα Κύριε.

Ἐνθάπτεται Λάζαρος, καὶ ἐν τῷ τάφῳ αἰ-
περὶ Μάρθαν, νῦν πενθοῦσί τε καὶ κλαίει-
σιν, ἐπιστῆναι, σὲ τὸν ζωοδότην γλιχόμεναι.

Ὁ θάνατος ἄρχεται, ἐκδειματοῦσθαι τὴν
πρὸς αὐτόν σου, ἄφιξιν Χριστέ αἰσθόμε-
νος· ὡς ζωὴ γὰρ, φροῦδον αὐτὸ δείξεις τοῖς
πέρασιν.

Δόξα.

Μονὰς ἀπλῇ ἄκτιστε, ἀναρχε φύσις ἡ ἐν
Τριάδι, ὑμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σῶ-
σον, πίστει προσκυνοῦντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ
Θεοκυῆτορ, ἀπειράνδρως ἀπεκύησας· ξέ-
νον θαῦμα! μέινασα Παρθένος θηλαζουσα.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Συνέλθετε ἡκετε, οἱ ἐν ἐρήμοις καὶ ἐν σπη-
λαίοις, ὑπαντῆσαι τὸν ἐρχόμενον, ἐπὶ πώ-
λου, Κύριον τῆς δόξης ἐν ἄσμασιν.

Ὁ Εἰρμός.

Ἀκήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβή-
σθαι, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐξέ-
στην· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδὴ ἡ. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Λίθον τὸν βαρὺν, ἐκ τῆς ἐμῆς καρδίας, δια-
ραι πρεσβεύσατε, τὸν Πανοικτίρμονα, λί-
θοι φανέντες, τοῦ ἀκρογωνιαίου, λίθου Σηγό-
ροι, Ἀπόστολα Κυρίου.

Αῖγουμεν τοῖς σοῖς, προανεφώνεις φίλοις, ὁ
φίλος μου Λάζαρος, ἤδη κεκοίμηται· τοῦ-
τον ἐγείρων, ὀλέσω τοῦ θανάτου, τὴν ὀλεθρο-
τόκον, κακίαν εἰς αἰῶνας.

Πρᾶοι τῇ ψυχῇ· καὶ ταπεινοὶ τῇ γνώμῃ, γε-
νόμενοι χάριτι, ὑποδεξώμεθα, πρᾶον τὸν
πάντων, ἐρχόμενον Δεσπότην, τὴν ἀλαζονείαν,
τοῦ πονηροῦ συντρίψαι. Θεοτοκίον.

Πύλην σε φωτὸς, πεφωτισμένην βλέπει, Προ-
φήτης πανάμωμε· τὸν Φωτοδότην γὰρ
τίκτεῖς ἀφράστως, ἡμῖν ὁμοιωθέντα· ὃν ὑπερ-
υψώμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Οἱ ὅσιοί σου Πιῖδες.

Μαρία τε καὶ Μάρθα, νῦν θρηνηδοῦσιν, ἐν
τάφῳ κατακείμενον, βλέπουσιν τὸν Λά-
ζαρον, καὶ πόνῳ ἀναβοῶσιν· Εἰ ἦν Χριστὸς
ἐνταῦθα, ὁ σύγγονος ἡμῶν οὐκ ἂν τέθνηκεν.

Ο Ἄδης προσδοκᾷσθω ὀλοθρευθῆναι· ἡ γὰρ
ζωὴ ἐπελεύσεται, τὸν Λάζαρον ἐγείραι
ἀναβοῶντα· Εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦ-
τε τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ανάρχω καὶ γεννήσει τε, καὶ προόδῳ, Πα-
τέρα προσκυνῶ τὸν γεννήσαντα, Υἱὸν
δοξαζῶ τὸν γεννηθέντα, ὑμνῶ τὸ συνεκλάμπον,
Πατρί τε καὶ Υἱῷ, Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ἃν ἔτεκες Παρθένη ἀνερμηνεύτως, διαπαν-
τός ὡς φιλάνθρωπον, μὴ διαλίπης ἐκδυ-
σωποῦσα, ἵνα κινδύνων σῶσῃ, τοὺς εἰς σε
καταφεύγοντας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ταῖς ἀρεταῖς ὡς κλαδούς, καὶ ὡς βαῖα, πρὸς
ὑπαντὴν ἐτοιμαίωμεν, τοῦ Βασιλέως πι-
στοὶ βοῶντες· Εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυ-
ψοῦτε τὸν Κύριον.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ἱ ὅσιοί σου Πιῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, ταῖ
• Χερουβὶμ ἐμιμήσαντο, τὸν τρισάγιον
• Ὑμνον ἀναβοῶντες· Εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ
• ὑπερυψοῦτε τὸν Κύριον.

Ὡδὴ θ'. Ἡσαΐα χόρευε.

Τῆς φιλίας ρῦσαί με, τοῦ δολίου, Δέσποτα
Χριστέ, ὁ φίλος σου τοὺς σοφοὺς, δείξας

Μαθηταῖς· μεθ' ὧν ἀφικόμενος, ἐξήγειρας, φίλον
σου πιστὸν, Σῶτερ τὸν Λάζαρον, εὐχαρίστως
ἀνυμνοῦντά σε.

Συμπληρώσει Κύριε, τῆς Νηστείας, πλήρω-
σον ἡμῶν, καρδίας τε καὶ τὸν νοῦν, εὐ-
σπλαγχνε χαρᾶς, ταῖς τῶν Ἀποστόλων σου,
ἰκεσίαις, τῶν εἰλικρινῶς, ἀγαπησάντων σε, τὸν
Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο ὀδῶς τοῖς ἔλκεσι, τῆς κακίας, τάφον
κατοικῶ, τῆς ῥαθυμίας Χριστέ· ὅθεν
βοῶ· Ἀνάστησον σῶσόν με, ὅπως καὶ γὰρ, κλά-
δοις ἀρετῶν, καθυπαντήσω σοι, ἀνακραζών·
Ὡσαννά τῷ Θεῷ.

Θεοτοκίον.

Εν δυσὶ θελήσεις, καὶ οὐσίαις, τέτοκας
ἡμῖν, Υἱὸν τὸν μονογενῆ, Κόρη τοῦ Πα-
τρός, γενόμενον ἄνθρωπον, ἵνα ἡμᾶς, δείξῃ
κοινωνοὺς, φύσεως Ἀχραντε, θειοτέρας ὁ ὑ-
πέρθεος.

Ἄλλος. Ἀσπόρου συλλήψεως.

Εν τάφῳ ὁ Λάζαρος, δισημερεῖται σήμερον
καὶ ἐπὶ τούτῳ, χέουσι τὰ δάκρυα, Μα-
ρία τε καὶ Μάρθα, ὡς ἀδελφαὶ γνήσιαι. Χρι-
στὸς δὲ ἔρχεται πρὸς αὐτὸν, σὺν τοῖς θείαις
Ἀποστόλοις, δείξαι μέγιστον τεράστιον.

Θάνατε πανόλεθρε, ἐκδέχου τὴν καταλυ-
σιν· οἱ πυλωροὶ σου, τὰ κλεῖθρα βλεπέ-
τωσαν· καὶ γὰρ διὰ ῥήματος, συνθλάσει σου
ταῖς πύλας, Χριστὸς τὸν Λάζαρον ἀνιστῶν·
Πίε πρῶτον τοῦτο Ἄδῃ, ὁ Προφήτης σοι βοᾷ
σὺν ἡμῖν.

Δόξα.

Μόνου Μονογεννήτορ, μονογενοῦς Υἱοῦ Πα-
τῆρ, καὶ μόνε μόνου, Φῶς φωτὸς ἀπαύ-
γασμα, καὶ μόνον μόνως μόνου, Θεοῦ ἁγίου
Πνεῦμα, Κυρίου Κύριον ὄντως ὃν· ὦ Τριάς
Μονὰς ἀγία, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐκπλήττει με
Πανάμωμε· πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπόρως
τὸν ἄληπτον; εἰπέ πῶς παρθενεύεις, γεννησα-
σα ὡς Μήτηρ; Τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λαθὼν,
τὸ τικτόμενον προσκύνει· ὅσα θέλει γὰρ καὶ
δύναται.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ο Κύριος ἔρχεται, καθίσαι ὥσπερ γέγρα-
πται, ἐπὶ τοῦ πώλου· λαοὶ ἐτοιμασθή-
τε, προσδεξασθαι ἐν φόβῳ, τὸν πάντων Βασι-
λέα, μετὰ Βαΐων ὡς νικητὴν, τοῦ θανάτου καὶ
τοῦ Ἄδου, ἐξεγείραντα τὸν Λάζαρον.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἀπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευ-
• τος, Μητρός ἀνάνδρου, ἄφθορος ἢ κή-
• σις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύ-
• σεις· διό σε πᾶσαι αἱ γενεαὶ, ὡς Θεόνυμφον
• Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιό-
μελον, δευτεροῦντες αὐτό.

Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε πρό τέλους πάντες ἀδελφοί, ἐν κα-
• ραῖ καρδίᾳ, προσέλθωμεν τῷ εὐσπλάγ-
• χνῷ Θεῷ, τὰς βιωτικὰς περιστάσεις ἀπορρί-
• ψαντες, τῶν ψυχῶν τὴν φροντίδα ποιησώμε-
• θα· τῶν βρωμάτων τὰς ἡδονὰς, δι' ἐγκρατείας
• βδελυξάμενοι, τῆς ἐλεημοσύνης ἐπιμελησώμε-
• θα· δι' αὐτῆς γὰρ ὡς γέγραπται, ἔλαθόν τινες
• ξενίσαντες Ἀγγέλους· θρέψωμεν διὰ τῶν πε-
• νήτων, τὸν θρέψαντα ἡμᾶς οἰκείᾳ σαρκί· ἐν-
• δύσωμεν ἑαυτοὺς, τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς
• ὥσπερ ἱμάτιον, ἵνα ταῖς πρεσβείαις τῆς ἀ-
• χράντου Θεοτόκου, καὶ Παρθένου Μητρός, τῆς
• ἀφέσεως τυχόντες τῶν ἁμαρτιῶν, ἐν κατανύ-
• ξει πρὸς αὐτὸν ἐκβοήσωμεν· Κύριε ρῦσαι ἡ-
• μᾶς, τῆς ἐξ ἐνὼνύμων ἀποφάσεως, καὶ ἀξιώ-
• σον ἡμᾶς, τῆς ἐκ δεξιῶν σου παραστάσεως, ὡς
• ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος. Μαρτυρικόν.

• Ἐν ταῖς βασινοῖς ὄντες οἱ Ἅγιοι, ἀγαλλό-
• μενοι ἀνεβόων· συναλλάγματα ἡμῖν ἐστι
• ταῦτα πρὸς τὸν Δεσπότην· ἀντὶ τῶν ἐπανι-
• σταμένων μωλώπων τοῦ σώματος, φωτεινὸν
• ἔνδυμα ἐν τῇ ἀναστάσει ἐπανθήσει ἡμῖν· ἀντὶ
• τῆς αἰτιμίας οἱ στέφανοι, ἀντὶ δεσμωτηρίων ὁ
• Παραΐδεισος, καὶ ἀντὶ τῆς μετὰ τῶν κακούργων
• καταδίκης, ἡ μετὰ Ἀγγέλων διαγωγή· διὸ εὐ-
• χαῖς αὐτῶν Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ Κεχαριτωμένη.

• Προεπλεγμένη ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν,
• εἰσακούσον τῆς φωνῆς ἡμῶν, καὶ δώρη-
• ται τὰ αἰτήματα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, λύτρωσιν
• παθῶν, καὶ τῶν ὀδυνῶν, διὰ τῶν Ἀποστόλων,
• τὰντα δυναμένη, ὡς Μήτηρ Θεοῦ.

Εἰς τὴν Τριθέκην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος α'.

• Τῆς φωνῆς τῶν οἰκετῶν σου, Κύριε μὴ ἐπι-
• λάθῃ· μνησθητι ὅτι πάντοτε εἰς σέ, τὴν
• λπίδα ἐθέμεθα, τὸν πάντα δυνάμενον, καὶ
• ἰουήθησον ἡμῖν δεόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον, Ἦχος δ'. Ψαλμός ριζ'.

Αὕτη ἡ πύλη τοῦ Κυρίου· δίκαιοι εἰσελεύσον-
ται ἐν αὐτῇ.

Στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΞΕ'. 8.

Ὅτι λέγει Κύριος· Ὅν τρόπον εὑρεθήσ-
• ται ἡ ῥώξ ἐν τῷ βότρυϊ, καὶ ἐροῦσι·
• Μὴ λυμήνῃ αὐτόν, ὅτι εὐλογία ἐστὶν ἐν αὐτῷ·
• οὕτω ποιήσω, ἕνεκεν τοῦ δουλεύοντός μοι· τού-
• του ἕνεκεν, οὐ μὴ ἀπολέσω πάντας· καὶ ἐξ-
• αἶξω τὸ ἐξ Ἰακώβ σπέρμα, καὶ τὸ ἐξ Ἰου-
• δα, καὶ κληρονομήσει τὸ ὅρος τὸ ἅγιόν μου·
• καὶ κληρονομήσουσιν οἱ ἐκλεκτοί μου καὶ οἱ
• δοῦλοί μου, καὶ κατοικήσουσιν ἐκεῖ. Καὶ ἔ-
• σονται ἐν τῷ δρυμῷ ἐπαυλεις ποιμνίων, καὶ
• φάραγξ Ἀχὼρ εἰς ἀνάπαυσιν βοικολίων τῷ
• λαῷ μου, οἱ ἐζήτησάν με. Ὑμεῖς δὲ οἱ ἐγκα-
• ταλιπόντες με, καὶ ἐπιλανθανόμενοι τὸ ὅρος
• τὸ ἅγιόν μου, καὶ ἐτοιμάζοντες τῷ δαμονίῳ
• τράπεζαν, καὶ πληροῦντες τῇ τύχῃ κέρασμα,
• ἐγὼ παραδώσω ὑμᾶς εἰς μάχαιραν· πάντες
• ἐν σφαγῇ πεσεῖσθε, ὅτι ἐκάλεσα ὑμᾶς, καὶ
• οὐχ ὑπηκούσατε· ἐλάλησα, καὶ παρηκούσατε,
• καὶ ἐποιήσατε τὸ πονηρὸν ἐναντίον μου, καὶ ἃ
• οὐκ ἐβουλόμην, ἐξελέξασθε. Διὰ τοῦτου τὰδε
• λέγει Κύριος· Ἰδοὺ οἱ δουλεύοντές μοι φαίγονται,
• ὑμεῖς δὲ πεινᾴσετε· ἰδοὺ οἱ δουλεύοντές μοι πίνον-
• ται, ὑμεῖς δὲ διψήσετε· ἰδοὺ οἱ δουλεύοντές μοι
• εὐφρανθήσονται, ὑμεῖς δὲ αἰσχυνθήσεσθε· ἰδοὺ
• οἱ δουλεύοντές μοι ἀγαλλιάσονται ἐν εὐφροσύνῃ,
• ὑμεῖς δὲ κερκράξεσθε διὰ τὸν πόνον τῆς καρδίας
• ὑμῶν, καὶ ἀπὸ συντριβῆς πνεύματος ὑμῶν ὀλο-
• λύξετε. Καταλείψετε γὰρ τὸ ὄνομα ὑμῶν, εἰς
• πλησμονὴν τοῖς ἐκλεκτοῖς μου· ὑμᾶς δὲ ἀνελεῖ
• Κύριος· ταῖς δὲ δουλεύουσίν μοι, κληθήσεται ὄ-
• νομα καινόν, ὃ εὐλογηθήσεται ἐπὶ τῆς γῆς·
• εὐλογήσουσι γὰρ τὸν Θεὸν τὸν ἀληθινόν.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμός ριγ'.

Ὁ δὸν ἐντολῶν σου ἔδραμον, ὅταν ἐπλάτυνας
τὴν καρδίαν μου.

Στίχ. Νομοθέτησόν με, Κύριε, τὴν ὁδὸν τῶν δι-
• καιωμάτων σου.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Η' συνήθης Στιχολογία. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν γ'. τὰ ἐπόμενα τοῦ Τριωδίου, καὶ γ'. τοῦ Μηναίου.

Στιχηρὰ Προσόμοια, ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος δ'.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Τῶν Ἀποστόλων δυαὶς ἱερωτάτη, ἓνα τῆς Τριάδος σε, ἐπισταμένη Χριστέ, νῦν παρὰ σοῦ ἀποστέλλεται, ἀγάγαι πῶλον, ὑπόζυγιον υἱὸν ὡς γέγραπται· ἐφ' ᾧ ταπεινούμενος, καθίσεις εὐσπλαγχνε, τὴν ἐν ὑψίστοις θελήματι, καθέδραν πᾶσι, τοῖς σὲ ποθοῦσιν ἐτοιμαζόμενος· καὶ τοὺς ἀλόγοις ὑποκύψαντας, φρενοβλαβῶς Λόγε πάθεισι, λογισμοὺς ἀπεργάσω, Ὡσαννά σοι ἀνακραίζοντας.

Καθυποδέχου Σιών τὸν Βασιλέα· ἰδού σοι πραότατος, ἤδη ἐφίσταται, ἐξαναστῆσαι τὸν Λάζαρον, καὶ καταλῦσαι, τὸ τοῦ θανάτου πικρὸν βασίλειον. Πληθὺς Θεοσύλλεκτε, τῶν ἱερῶν Μοναστῶν, μετὰ Μιγαδῶν ἀθροίσθητε, καθυπαντῆσαι, μετὰ Βαΐων Χριστῷ κραυγάζοντες· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, σῶσαι γένος βροτῶν διὰ πάθους Σταυροῦ, καὶ ἀπάθειαν πᾶσι, παρασχεῖν δι' ἀγαθότητα.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὁ ἐν Ἐδέμ Παράδεισος.

Ο' Σεραφίμ τοῖς ἄνω φοβερός, Χριστέ ἐποχήμενος, ὡς Θεός τε καὶ τῶν ὅλων ποιητής, αὐτὸς ἐν πῶλῳ ἐπὶ γῆς, καθεσθῆναι ἐπέγχεσαι, ὡς ὑπάρχων καθ' ἡμᾶς ἀνθρωπικῶς· ἡ Βηθανία ἀγάλλεται, ὡς δεχομένη σε Σωτήρ· Ἰεροσόλυμα χαίρει δέ, ὡς προσδοκῶντά σε λαβεῖν· θάνατος τέθνηκε, προαισθόμενος τὸν Λάζαρον φοιτᾶν ἐκ τῶν νεκρῶν· καὶ ἡμεῖς τοῖς Βαΐοις, προὑπαντὴν τελοῦντες ἐν χαρᾷ, ἀνυμνοῦμεν τὸ κράτος, τῆς ἀγαθότητός σου Κύριε.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ψαλμός ριθ'.

Πρὸς Κύριον, ἐν τῷ θλίβεσθαί με, ἐκέκραξα.

Στίχ. Κύριε, ῥύσαι τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ χειλέων ἀδίκων.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΜΣ'. 1.

Α' πάρας Ἰσραὴλ, αὐτὸς καὶ πάντα τὰ αὐτοῦ, ἦλθεν ἐπὶ τὸ φρέαρ τοῦ ὄρκου· καὶ ἔθηκε θυσίαν τῷ Θεῷ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἰσαάκ. Εἶπε δὲ ὁ Θεός Ἰσραὴλ ἐν ὁράματι τῆς νυκτὸς εἰπὼν· Ἰακώβ, Ἰακώβ. Ὁ δὲ εἶπε· Τί ἐστίν. Ὁ δὲ λέγει αὐτῷ· Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός τῶν πατέρων σου· μὴ φόβῃ καταθῆναι εἰς Αἴγυπτον· εἰς γὰρ ἔθνος μέγα ποιήσω σε ἐκεῖ· καὶ ἐγὼ καταθήσομαι μετὰ σοῦ εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἐγὼ ἀναβιβάσω σε εἰς τέλος· καὶ Ἰωσήφ ἐπιβαλεῖ τὰς χεῖρας αὐτῷ ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς σου. Ἀνέστη δὲ Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου· καὶ ἀνέλαβον οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὸν πατέρα αὐτῶν, καὶ τὴν ἀποσκευὴν, καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν ἐπὶ τὰς ἀμάξας, ὥς ἀπέστειλεν Ἰωσήφ ἄραι αὐτόν. Καὶ ἀναλαβόντες τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν καὶ πᾶσαν τὴν κτήσιν, ἣν ἐκτήσαντο ἐν γῇ Χαναάν, εἰσῆλθον εἰς Αἴγυπτον, Ἰακώβ, καὶ πᾶν τὸ σπέρμα αὐτοῦ, οἱ υἱοί, καὶ οἱ υἱοὶ τῶν υἱῶν αὐτῷ μετ' αὐτῷ, αἱ θυγατέρες αὐτοῦ, καὶ αἱ θυγατέρες τῶν θυγατέρων αὐτοῦ· καὶ πᾶν τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἦγαγεν εἰς Αἴγυπτον.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. α'. Ψαλμός ρκ'.

Κύριος φυλάξαι σε ἀπὸ παντὸς κακοῦ, φυλάξοι τὴν ψυχὴν σου ὁ Κύριος.

Στίχ. Ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὰ ὄρη.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΚΓ'. 45.

Υιέ, εἰάν σοφὴ γένηταί σου ἡ καρδία, εὐφρανεῖς καὶ τὴν ἐμὴν καρδίαν· καὶ ἐνδιατρίψει λόγοις τὰ σὰ χεῖλη πρὸς τὰ ἐμὰ χεῖλη, εἰάν ὀρθὰ ᾧσι. Μὴ ζηλούτω ἡ καρδία σου ἀμαρτωλοῦς, ἀλλὰ ἐν φόβῳ Κυρίου ἴσθι ὅλην τὴν ἡμέραν· εἰάν γὰρ τηρήσῃς αὐτὰ, ἔσται σοι ἔκγονα, ἡ δὲ ἐλπίς σου οὐκ ἀποστήσεται. Ἄκουε, υἱέ, καὶ σοφὸς γίνου, καὶ κατεύθυνε ἐννοίας σῆς καρδίας. Μὴ ἴσθι οἰνοπότης, μηδὲ ἐκτείνου συμβουλαῖς, κρεῶν τε ἀγορασμαῖς· πᾶς γὰρ μέθυσος καὶ πορνοκόπος πτωχεύσει, καὶ ἐνδύσεται διερρήγμένα καὶ ῥακώδη πᾶς ὑπνώδης. Ἄκουε, υἱέ πατρὸς τοῦ γεννήσαντός σε, καὶ μὴ καταφρόνει ὅτι γεγῆρακέ σου ἡ μήτηρ. Ἀλήθειαν κτήσῃ καὶ μὴ ἀπώσῃ σοφίαν καὶ παιδείαν καὶ σύνεσιν· Καλῶς ἐκτρέφει πατὴρ δίκαιος· ἐπὶ δὲ υἱῷ σοφῷ εὐφραίνεται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Εὐφρανέσθω ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ ἐπὶ σοί, καὶ χαιρέτω ἡ τεκοῦσα

σε. Δός μοι, υἱέ, σὴν καρδίαν· οἱ δὲ σοὶ ὀφθαλμοὶ ἐμαῖς ὁδοῦς τηρεῖτωσαν· Πίθος γὰρ τετριμένος ἐστὶν ἀλλότριος οἶκος, καὶ φρέαρ στενὸν ἀλλότριον· οὗτος γὰρ συντόμως ἀπολεῖται, καὶ πᾶς παράνομος ἀναλωθήσεται. Τίνι οὐαί; τίνι θόρυβος; τίνι κρίσεις; τίνι ἀηδία καὶ λίσχαι; τίνι συντρίμματα διακενῆς; τίνος πελιδνοὶ οἱ ὀφθαλμοί; οὐ τῶν ἐγχρονονίζοντων ἐν οἴνοις; οὐ τῶν ἰχνευόντων ποῦ πάτοι γίνονται; μὴ μεθύσκεσθε οἴνω, ἀλλὰ ὁμιλεῖτε ἀνθρώποις δικαίοις, καὶ ὁμιλεῖτε ἐν περιπατοῖς· εἰ γὰρ εἰς τὰς φιάλας καὶ τὰ ποτήρια δῶς τοὺς ὀφθαλμούς σου, ὕστερον περιπατήσεις γυμνότερος ὑπέρου· τὸ δὲ ἔσχατον, ὥσπερ ὑπὸ ὀφθαλμοῦ πεπληγὼς ἐκτείνεται, καὶ ὥσπερ ὑπὸ κέραστου διαχεῖται αὐτοῦ ὁ ἰός. Οἱ ὀφθαλμοί σου ὅταν ἴδωσιν ἀλλοτρίαν, τὸ στόμα σου τότε λαλήσει σκολιὰ, καὶ κατακείσῃ ὥσπερ ἐν καρδίᾳ θάλασσης, καὶ ὥσπερ κυβερνήτης ἐν πολλῷ κλύδωνι. Ἐρεῖς δέ· Ἐτυπτόν με, καὶ οὐκ ἐπόνεσα, καὶ ἐνέπαιξάν μοι· ἐγὼ δὲ οὐκ ἤδειν, πότε ὀρθρος ἔσται, ἵνα ἐλθὼν ζητήσω μεθ' ὧν συναλεύσομαι. (Κεφ. ΚΔ'. 1). Υἱέ, μὴ ζηλώσης κακοὺς ἄνδρας, μηδὲ ἐπιθυμήσης εἶναι μετ' αὐτῶν· ψευδῇ γὰρ μελετᾷ ἡ καρδία αὐτῶν, καὶ πόνους τὰ χεῖλη αὐτῶν λαλεῖ. Μετὰ σοφίας οἰκοδομεῖται οἶκος, καὶ μετὰ συνέσεως ἀνορθοῦται. Μετὰ αἰσθήσεως, ἐμπίπλυνται τὰ ταμιεῖα ἐκ παντὸς πλούτου τιμίου καὶ καλοῦ. Κρείσσων σοφὸς ἰσχυροῦ, καὶ ἀνὴρ φρόνησιν ἔχων, γεωργίου μεγάλου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό. Ἦχος πλ. δ'.

Τοῦ Πλουσίου τῆς ἀσυμπαθοῦς ὁμοιώσεως, καὶ ἀμεταδότου γνώμης, ρῦσαί με Χριστέ ὁ Θεός, ὁ διὰ Σταυροῦ σου, καθαρισμόν τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν παισάμενος· Λαζάρου δὲ τοῦ πτωχοῦ, τῆς εὐχαρίστου ὑπομονῆς, ζηλωτὴν ἀναδείξον, καὶ τῶν κόλπων τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ, μὴ ἀποξενώσης με, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τύπον αἱμαζετε, καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· καὶ νῦν τρεσθεύσατε, ρυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον:

Ἦχος ὁ αὐτός. Ω τοῦ παραδόξου θαύματος τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου φρικτοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρ-

θένος ἔλεγεν, ἐν σταυρῷ σε ὡς ἔβλεψεν, ἐν μέσῳ δύο, ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδύνως, φρικτῶς ἐκύησεν· ἔκλαιε λέγουσα· Οἶμαι Τέκνον φίλτατον! πῶς ὁ δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, σταυρῷ προσήλωσε;

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΙΩΝ

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον Τριαδικόν· καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Σταυρώσιμα, καὶ Σταυροθεοτοκίον τοῦ αὐτοῦ Ἦχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολ. τὰ παρόντα Καθίσμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀναστέλλεται, τῶν Μαθητῶν ἀγαγεῖν, τὸν πῶλον ὡς γέγραπται, ἐν ᾧ Χριστὸς ἐπιβάς, ὥραϊος ἐλεύσεται, αἶνεςιν ἐκ νηπίων, καταρτίσασθαι θείαν. Τοῦτον οὖν ὑπαντῆσαι, ἐπειχθῶμεν σπουδαίως, Βαῖα ἐναρέτων, αὐτῷ φέροντες πράξεων.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διηλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἥνικα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πτασμάτων, καιρῷ νηστίας δωρήσασθαι.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογ. ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Ἀναστέλλεται, τῶν Μαθητῶν ἀποστέλλεται σήμερον, τὸν πῶλον ἀγαγεῖν, τῷ Δεσπότη τῶν ἀπάντων· ἔρχεται ἐπιβῆναι, ὁ ὀχύμενος Σεραφίμ πλήθεσιν· ἄρχεται δειματοῦσθαι, ὁ κοσμοκράτωρ παμφάγος θάνατος, διὰ Λαζάρου πρῶτον σκυλευθεῖς, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Τῷ πάθει τοῦ Υἱοῦ, ἡ Ἁγνή ἐφεστῶσα, θρηνοῦσα γοερῶς, κατηλάλαζε μέλος· Πῶς σε τὸν ἀσπληγῆτα, Ἀγγέλων ὕμνοις δοξολογούμενον, παῖδες Ἑβραίων φεῦ μοι! Πιλάτου κρίσει Υἱὲ παρέστησαν; Ὑμνολογῶ σου Λόγε τὴν πολλήν, καὶ ἄρρητον εὐσπλαγχνίαν.

Ο' Ν. ὁ Κοινων τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ Τριῳδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολογεῖται καὶ ἡ ε' Ὠδὴ.

Τριῳδιον, ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ ε'. Ἦχος δ'. Ἀνάτειλόν μοι Κύριε.

Ἐπὶ Σταυροῦ σὺ Κύριε, ὑπνώσας μεταβέβληκας, εἰς ὕπνον Δέσποτα τὸν θάνατον.

Λάζαρος γὰρ ἐβόας, ὁ φίλος κεκοίμηται· ἀλλὰ ἀπελεύσομαι, ἐξυπνήσαι νῦν αὐτόν.

Τῶν Προφητῶν κηρύγματα, πληρῶν προφητευόμενα, προφητοκτόνον πρὸς τὴν πόλιν Χριστέ, οἰκτίρμον παρεγένου, κτανθῆναι δελήματι, τὸν ἀποκτανθέντα με, διασώζων τῆς φθορᾶς.

Οἱ σῶμα τὸ δυσήνιον, τῷ λόγῳ ὑποτάξαντες, δι' ἐγκρατείας καὶ δεήσεως, μονασταὶ καὶ μιγάδες, Χριστῷ ὑπαντήσατε, πῶλῳ ἐπιβαίνοντι, ἐρχομένῳ τε παθεῖν.

Θεοτοκίον.

Ράνισι τοῦ ἐλέους σου, κατάρδευσον Πανάχραντε, τὴν ἐκτακεῖσάν μου καρδίαν, φλογμῷ τῆς ἀμαρτίας, καὶ τὸν ἐσβεσμένον μου τῆς καρδίας ἀναψον, λύχνον πύλη τοῦ φωτός.

Ἔτερον, ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου.

Δυσάδα Μαθητῶν σου, ἐν τῷ μέλλειν σε φθάνειν εἰς Βηθανίαν Χριστέ, στέλλεις ἀγάγαι σοι πῶλον, ἐφ' ὃν οὐδεὶς ἀνθρώπων ἐκάθισε· πλὴν γάρ σου οὐδεὶς τὰ ἀλλαγα ἔθνη, Σωτὴρ καθυπέταξε.

Συνῆλθεν Ἰουδαίων, ἐξ Ἱεροσολύμων εἰς Βηθανίαν πληθὺς, καὶ ταῖς συγγόνοις Λαζάρου, σήμερον μὲν συμπάσχει· ἐπ' αὐτὸν δὲ αὐριον γνῶ, τοῦτον ἐκ τάφου πηδῶντα, κινεῖται πρὸς φόνον Χριστοῦ.

Δόξα Πατρί.

Τριάς ἡ παναγία, ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα τὸ παντουργόν, ἡ μακαρία Θεότης, ἡ ἀναρχος οὐσία, τὰ τριλαμπέστατον φῶς, τὸ πανδερκέστατον κράτος, τοὺς δούλους σου φύλαττε.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῶ σε κατιδῶσα, ἐμπεπαρμένον τοῖς ἡλοῖς, Χριστέ ἡ Μήτηρ σου, καὶ ἐκ πλευρᾶς ζωηρᾶς σου, ρυεῖν Αἷμα καὶ ὕδωρ, κατετιτρώσκετο, τῇ μητρικῇ συμπαθείᾳ· Υἱὸν γὰρ σε ἔγνω αὐτῆς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ιδοὺ παρεσκευάσθη, ὁ Χριστὸς ἐπιστῆναι, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ· οἱ ἐν ταῖς ὄρεσι πάντες, καὶ ἐν ταῖς ἐρημίαις, συνέλθετε μονασταὶ, αὐτῷ χαρὰ ὑπαντῆσαι, σὺν πείσῃ τῇ ἐπ' οὐρανῷ.

Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ζόφον τῇ ψυχῆς μου, διασκεδάσον·
φωτοδότα Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸ ἀρχέ-

γονον σκότος, διώξας τῆς ἀθύρσου· καὶ δώρησαι μοι τὸ φῶς, τῶν προσταγμάτων σου·
Λόγε, ἵνα ὀρθρίζων δοξάζω σε.

Ἐδὴ ἡ. Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

Τὴν ἀνάστασιν καὶ ζωὴν, ἔχουσαι Γυναῖκες προσφιλεῖ, τί ἀποδύρεσθε πικρῶς; παραγίνεται καὶ ζωώσει, τὸν γνήσιον φίλον, τῇ αὐτῇ ἀνασταίσει τὴν ἔγερσιν, πάντων προμηνύων, ὁ πάντων εὐεργέτης.

Καταγώγια μοναστῶν, ἀθροίσθητε ὡς ἄρνες λογικοὶ, τῷ ἀρχιποίμενι Χριστῷ, ὑπαντῆσαι νῦν κλαδηφόροι· προέρχεται θείων, ὡς ἀρνίον σφαγῆναι ὁ Κύριος, ὅπως τὴν τοῦ λύκου, ἐξάρη τυραννίδα.

Ερχομένου πρὸς Βηθσφαγῇ, κρότου σου ποδῶν ὁ δυσμενὴς, ἤσθητο Ἄδης, καὶ ποδῶν τοῦ Λαζάρου ἤπτετο λέγων· Εἰ μέλλει φωνεῖν σε ἡ ζωὴ, μὴ μελήσης, ἀλλ' ἐξέλθε· ἔγνω τὴν ἐμὴν γὰρ, καταλυσιν ἐν τάχει.

Θεοτοκίον.

Ιεραὶ σε τῶν Προφητῶν, κηρύττουσι φωναὶ συμβολικῶς, πύλην καὶ ὄρος καὶ σκηνὴν τὴν ἀγίαν, φῶτος νεφέλην, ἐξ ἧς ταῖς ἐν σκότει, καὶ σκιᾷ καθημένοις ἀνέτειλαν, Ἥλιος Παρθένε, ὁ μόνος φωτοδότης.

Εἰρμός ἄλλος. Ἀγγέλαι καὶ Οὐρανοί.

Ηδυσὶ τῶν Μαθητῶν, ἀποσταλεῖσα φέρει ὑποζύγιον, τῷ ἐπὶ ταῖς νεφέλαις ἐπιβαίνοντι· ὃν τὰ πάντα ὑμνοῦσι, καὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Επὶ θύραις ὁ Χριστὸς· λοιπὸν ἡ Βηθανία μὴ σκυθρωπάζε· εἰς γὰρ χαρὰν τὸ πένθος μεταβάλλει σου, τὸ σὸν θρέμμα ἐγείρων, Λάζαρον ἐκ τάφου, αὐτὸν ὑμνολογοῦντα.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Εἰς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκστάντος εἰς υἰότητα, οὐδὲ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ ἄμφω, φῶς Θεὸν τὰ τρία, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη ἀφθορος κύεις, μόνη θηλαΐεις βρέφος, μὴ λοχεύουσα, μόνη τὸν Κτίστην τίκεις, καὶ Δεσπότην σου, εἰ καὶ Μήτηρ καὶ δούλη. Σὲ Παρθενομήτηρ, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τοῖς φυτοῖς τῶν ἀρετῶν, καὶ αἰσθητῶς τοῖς κλάδοις, ὡς διπλοῦν Χριστὸν, ἐτοιμασθῶμεν πάντες ὑποδέξασθαι, ὀχούμενον ἐν πῶλῳ· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἄγγελοι καὶ Οὐρανοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δό-
• ξης ἐποχούμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύ-
• στως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑ-
• περυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ δ'. Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα.

Ἰδὲ προανεφώνεις, ἀναβαίνομεν Ἰησοῦ, πρὸς
Πόλιν τὴν ἁγίαν, καὶ χερσὶ μαιφόνων ἀ-
ληθῶς, παραδοθήσομαι σταυρῷ, ἀποκτανθῆ-
ναι σαρκί.

Θανάτου θείων Λόγε, ἐξαρπάσαι φίλον
τὸν σὸν, σαρκὶ θανατωθῆναι δι' ἡμᾶς,
κατεπείγῃ τοὺς βροτοὺς, ἀθανατίζων τοὺς πι-
πτοὺς, μόνε ἀθάνατε.

Βαῖα σωφροσύνης, ἐπεισοίσωμεν τῷ Χριστῷ,
ἐν πῶλῳ μετριάζοντι σαρκί, καὶ προσεί-
πωμεν αὐτῷ. Ἐπὶ τὸ πάθος ὃ ἐλθὼν, εὐλο-
γητὸς εἰ Σωτήρ. Θεοτοκίον.

Βρικτήσου ἡ λοχεία, Θεοτόκε Μήτηρ Χρι-
στοῦ· διό σε μακαρίζομεν πιστῶς, καὶ
δοξαζόμεν σεπτῶς, αἱ γενεαὶ τῶν γενεῶν, εἰς
τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἄλλος. Τὸν προδηλωθέντα.

Ἄρτι ἀποστέλλων, τοὺς Μαθηταῖς Χριστὸς
ἔφη· Λύσαντές μοι πῶλον, ἀγάγετε ἐπι-
θῆναι, ἵνα λύσω τῆς ἀλογίας τὰ ἔθνη, καὶ κα-
ταυποτάξω, ὡς Υἱὸς τῷ Πατρί.

Ἐρχεται ὁ Κύριος, ἀνοίξόν σου τὰς πύλας,
Βηθανία πρόσδεξαι, ἐν πίστει τὸν Δε-
πότην· καὶ γὰρ ἦκει ἐξαναστῆσαι ἐκ τάφου,
καίσαρον, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Δόξα.

Ὁ τρισσοφαὲς Κύριε, τῆς σῆς μοναρχίας,
ἐκφαντορικαῖς λάμπουσιν, εἰς νῦν ἡμῶν
στράπτων, ἀπὸ πλάνης πολυσχεδοῦς ἐπιστρέ-
φει, πρὸς ἐνωτικὴν ἡμᾶς ἐνθέωσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίροις τὸ παλαιόν, τοῦ πάντων Βασι-
λέως, δι' ἧς τὰ βασίλεια Οὐρανῶν ἠνεώ-
θη, τοῖς ἐπὶ γῆς Θεοτόκε Παρθένε, καὶ ἡ
εἰς τὰ Ἀγγέλων συγκατοίκησις.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Εἰ ἐν ταῖς ἐρήμοις, καὶ ὄρεσι καὶ σπη-
λαίοις, ἦκατε ἀθροίσθητε, σὺν ἡμῖν
κίοφόροι, ὑπαντῆσαι τῷ Βασιλεῖ καὶ Δεσπό-
τι· ἔρχεται γὰρ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

Τὸν προδηλωθέντα, ἐν ὄρει τῷ Νομοθέτῃ,
ἐν πυρὶ καὶ βᾶτῳ, τόκον τὸν τῆς Δει-

• παρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν,
• ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Ἀίνων, τὸ παρὸν Ἰδιόμε-
λον, δευτεροῦντες αὐτό.

Ἦχος δ'.

Ποῖημα Λέοντος τοῦ Βασιλέως.

Περιφρονήσασα ψυχὴ μου τῶν θείων χρη-
σμῶν, εὐάλωτος γέγονας, ταῖς μηχαναῖς
τοῦ ἐχθροῦ· οἰκείᾳ ῥοπῇ, παραδοθεῖσα τῇ
φθορᾷ, καὶ καρωθεῖσα ὑπὸ ἀμαρτίας πολλῆς,
τὸ θεότευκτον ἄμφιον ἐρρύπωσας, καὶ ἀνευ-
τρέπιστον τοῦ βασιλικοῦ γάμου πεποίηκας·
ἀλλ' ἵνα μὴ σὺν τῇ ἀμαρτίᾳ ἐλκυσθῇς, καὶ
ὑποκεκρυμμένη τῶν παθῶν τῷ ἐνδύματι, ἀνα-
κλιθεῖσα, ταῖς εὐθύναις τῆς εἰσόδου εἰσπραχθῇς,
καὶ τοῦ νυμφῶνος ἐκβληθῇς, τῷ Σωτῆρι κρά-
ζον· Τὸ φοβερόν ὄμμα, ὃ λαβὼν ὅπερ εἰμί,
καὶ ὃ ἦς μὴ ἐάσας, καὶ πρὸ σταυροῦ, χλαμύ-
δα ἐμπαγμοῦ δι' ἐμέ φορέσας, τὸν σάκκον
μου διαῤῥήξον, καὶ εὐφροσύνην ἀμφιάσον, καὶ
ἐκ σκότους ἐξωτέρου, καὶ κλαυθμοῦ αἰωνίου,
ῥύσαι με καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ δεῦτε λαοὶ
ἅπαντες τιμήσωμεν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς
πνευματικαῖς, τοὺς φωστῆρας τοῦ Κόσμου, καὶ
κήρυκας τῆς Πίστεως, τὴν πηγὴν τὴν αἰνναον,
ἐξ ἧς ἀναβλύζει, τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα· αὐ-
τῶν ταῖς ἱεσίσαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν
εἰρήνην δώρησαι τῷ Κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυ-
χαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν ψυχωφελῇ, πληρώσαντες Τεσσαράκο-
στην, καὶ τὴν ἁγίαν Ἑβδομάδα τοῦ Πα-
θους σου, αἰτοῦμεν κατιδεῖν Φιλάνθρωπε, τοῦ
δοξάσαι ἐν αὐτῇ τὰ μεγαλεῖά σου, καὶ τὴν
ἄφατον δι' ἡμᾶς οἰκονομίαν σου, ὁμοφρόνως
μελωδοῦντες· Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς συνήθως.

Εἰς τὴν Τριθέκτην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος γ'.

Ἀνυπόστατος Κύριε ἡ ὀργή, τῆς ἐπὶ ἀμαρ-
τωλοῦς ἀπειλῆς σου· καὶ οὐκ ἐσμέν ἄξιοι
ἀτενίσαι, καὶ αἰτῆσαι παρὰ σοῦ ἔλεος· μὴ τῷ
θυμῷ σου, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου ἀπολέσης ἡμᾶς,
οὓς ἐκ γῆς τῇ χειρὶ σου ἐπλασας.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ήχος δ'. Ψαλμός ραβ'.
Εὐφράνθητι ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι· Εἰς οἶκον
Κυρίου πορευσόμεθα.

Στίχ. Ἐνεκα τοῦ οἴκου Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν
ἐξεζήτησα ἀγαθά σοι.

Προφητείας Ἰσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 35. 10.

Εὐφράνθητι Ἱερουσαλαὴμ, καὶ πανηγυρίσα-
τε ἐν αὐτῇ πάντες οἱ ἀγαπῶντες αὐτήν,
καὶ οἱ κατοικοῦντες αὐτήν· χάρητε ἅμα αὐτῇ
χαρᾷ πάντες, ὅσοι ἐπενθεῖτε ἐπ' αὐτῇ, ἵνα θη-
λαίσητε, καὶ ἐμπλησθῆτε ἀπὸ μαστοῦ παρα-
κλήσεως αὐτῆς, καὶ ἵνα ἐκθηλάσαντες, τρυφή-
σητε ἀπὸ εἰσόδου δόξης αὐτῆς. Ὅτι ταῦδε λέ-
γει Κύριος· Ἴδου ἐγὼ κλινῶ εἰς αὐτοὺς, ὡς
ποταμὸς εἰρήνης, καὶ ὡς χειμάρρους ἐπικλύ-
ζων δόξαν ἐθνῶν· τὰ παῖδιά αὐτῶν ἐπ' ὤμων
ἀρθήσονται, καὶ ἐπὶ γονάτων παρακληθήσον-
ται· ὡς εἴ τινα μήτηρ παρακαλέσει, ἔτω καὶ γὼ
παρακαλέσω ὑμᾶς, καὶ ἐν Ἱερουσαλὴμ παρα-
κληθήσεσθε. Καὶ ὄψεσθε, καὶ χαρήσεται ἡ
καρδία ἡμῶν, καὶ τὰ ὀστά ὑμῶν ὡς βοτάνη
ἀνατελεῖ· καὶ γνωστὴ ἔσται ἡ χεὶρ Κυρίου
τοῖς φοβουμένοις αὐτόν, καὶ ἀπειλήσει τοῖς
ἀπειθοῦσιν. Ἴδου γὰρ Κύριος ὡς πῦρ ἦξει, καὶ
ὡς καταιγὶς τὰ ἄρματα αὐτοῦ, ἀποδοῦναι ἐν
θυμῷ ἐκδίκησιν, καὶ ἀποσκορακισμόν αὐτοῦ
ἐν φλογὶ πυρός· ἐν γὰρ τῷ πυρὶ Κυρίου κρι-
θήσεται πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν τῇ ρομφαίᾳ αὐ-
τοῦ πᾶσα σὰρξ. Πολλοὶ τραυματῖαι ἔσονται
ὑπὸ Κυρίου· οἱ ἀγνιζόμενοι καὶ καθαριζόμενοι
εἰς τοὺς κήπους, καὶ ἐν τοῖς προθύροις οἱ
ἐσθιόντες κρέας ὕειον, καὶ τὰ βδελύγματα, καὶ
τὸν μῦν, ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναλωθήσονται, εἶπε
Κύριος. Καὶ γὰρ τὰ ἔργα αὐτῶν, καὶ τὸν λογι-
σμόν αὐτῶν ἐπίσταμαι, καὶ ἐγὼ ἔρχομαι συν-
αγαγεῖν πάντα τὰ ἔθνη, καὶ τὰς γλώσσας·
καὶ ἦξουσι, καὶ ὄψονται τὴν δόξαν μου· καὶ
καταλείψω ἐπ' αὐτῶν σημεῖον, καὶ ἐξαποστε-
λῶ ἐξ αὐτῶν σεσωσμένους εἰς τὰ ἔθνη, εἰς
Θαρσεῖς, καὶ Φουδ, καὶ Λουδ, καὶ Μοσόχ,
καὶ εἰς Θοβέλ, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἰς
τὰς νήσους τὰς πόρρω, αἱ οὐκ ἀκηκόασί μου
τὸ ὄνομα, οὔτε ἐώρακασί μου τὴν δόξαν. Καὶ
ἀναγγελοῦσι τὴν δόξαν μου ἐν τοῖς ἔθνεσι, καὶ
ἄξουσι τοὺς ἀδελφούς ὑμῶν ἐκ πάντων τῶν
ἐθνῶν, δῶρον Κυρίῳ, μεθ' ἱππων καὶ ἁρμάτων
ἐν λαμπήναις ἡμιόνων, μετὰ σκιαδίων εἰς τὴν
ἀγίαν πόλιν Ἱερουσαλὴμ, εἶπε Κύριος· ὡς ἂν

εἰσενέγκουσιν ἐμοὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὰς θυσίας
αὐτῶν μετὰ εὐφροσύνης, καὶ μετὰ ψαλμῶν εἰς
τὸν οἶκον Κυρίου· καὶ ἀπ' αὐτῶν λήψομαι ἱε-
ρεῖς καὶ Λευῖτας, εἶπε Κύριος· Ὅν τρόπον
γὰρ ὁ Οὐρανὸς καινός, καὶ ἡ γῆ καινὴ, ἃ ἐγὼ
ποιῶ, μένει ἐνώπιον ἐμοῦ, λέγει Κύριος· οὕτω
γίνεται τὸ σπέρμα ὑμῶν, καὶ τὸ ὄνομα ὑμῶν.
Καὶ ἔσται μὴν ἐκ μηνός, καὶ σαββάτον ἐκ
σαββάτου· καὶ ἦξει πᾶσα σὰρξ τοῦ προσκυ-
νῆσαι ἐνώπιον ἐμοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ, εἶπε Κύ-
ριος. Καὶ ἐξελεύσονται, καὶ ὄψονται τὰ κῶλα
τῶν ἀνθρώπων τῶν παραβεβηκότων ἐν ἐμοί·
ὁ γὰρ σκῶληξ αὐτῶν οὐ τελευτήσει, καὶ τὸ
πῦρ αὐτῶν οὐ σβεσθήσεται· καὶ ἔσονται εἰς
ὄρασιν πάσῃ σαρκί.

Προκείμενον. Ήχος πλ. β'. Ψαλμός ραβ'.
Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.
Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τῷ Προοιμιακοῦ
καὶ τῶν, Πρὸς Κύριον, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα,
ἱστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον. Ήχος πλ. δ'.

Τὴν ψυχωφελῇ, πληρώσαντες Τεσσαρακο-
στήν, καὶ τὴν ἀγίαν Ἑβδομάδα τοῦ Πα-
θους σου, αἰτοῦμεν κατιδεῖν Φιλάνθρωπε, τοῦ
δοξάσαι ἐν αὐτῇ τὰ μεγαλεῖά σου, καὶ τὴν
ἄφατον δι' ἡμᾶς οἰκονομίαν σου, ὁμοφρόνως
μελωδοῦντες· Κύριε δόξα σοι. Δίς.

Μαρτυρικόν. Ήχος ὁ αὐτός.

Μάρτυρες Κυρίου, ἱκετεύσατε τὸν Θεὸν ἡ-
μῶν, καὶ αἰτήσατε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν,
πληθὺς οἰκτιρμῶν, καὶ τὸν ἱλασμόν τῶν πολ-
λῶν παραπτωμάτων δεόμεθα.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ ἀγίου Λαζάρου.

Ποίημα Λέοντος τοῦ Βασιλέως.

Ήχος πλ. β'.

Κύριε, Λαζάρου θείων τάφον ἰδεῖν, ὁ μελ-
λων γνώμη τάφον οἰκεῖν, ἐπηρώτας· Ποῦ
τεθείκατε αὐτόν; μαθὼν δὲ ὁ οὐκ ἠγνόει,
ἐφώνει ὃν ἐπόθει· Λάζαρε δεῦρο ἔξω· καὶ
ἐπήκουσεν ὁ ἄπνους, τῷ πνοῇ αὐτῷ διδούντι
σοὶ τῷ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δίς.

Ήχος ὁ αὐτός.

Κύριε, ἐπὶ τὸν τάφον τοῦ τετραήμερου, ἐπὶ
τὸ μνήμα ἦλθες Λαζάρου, καὶ ἐπὶ φίλῳ

δαίρυα ράνας, νεκρὸν τετραήμερον ἡγείρας, ὁ
στάχυς τῆς ζωῆς· διὸ θάνατος ἐδέθη φωνῇ,
τὰ σπάργαντα ἐλύθη χερσὶ· τότε χαρᾶς ἐπλη-
ροῦτο, τὸ εἶπος τῶν Μαθητῶν, καὶ μία παρὰ
πάντων, ἐλειτουργεῖτο συμφωνία· Εὐλογημένος
ὁ Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς. Δίς.

Ἦχος πλ. β'.

Ὑριε, ἡ φωνή σου κατέλυσε, τοῦ Ἄδου τὰ
βασιλεία, καὶ ὁ λόγος τῆς ἐξουσίας σου,
ἡγείρειν ἐκ τάφου τετραήμερον· καὶ γέγονεν ὁ
Λαζάρου, τῆς παλιγγενεσίας, προοίμιον σωτή-
ριον. Πάντα δυνατὰ σοι Δέσποτα, τῷ πάντων
Βασιλεῖ· δώρησαι τοῖς δούλοις σου, ἱλασμέν καὶ
τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὑριε, πιστῶσαι θείων τοὺς Μαθηταίς σου,
τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἑγερσιν, ἐν τῷ μνή-
ματι Λαζάρου παραγέγονας· καὶ φωνήσαντός
σου τοῦτον, ὁ Ἄδης ἐσκυλεύθη, καὶ ἀπέλυσε
τὸν τετραήμερον, βρῶντά σοι· Εὐλογημένε Κύ-
ριε δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὑριε, παραλαμβάνων τοὺς Μαθηταίς σου,
ἐν Βηθανίᾳ παρεγένου, ἵνα ἐγείρης τὸν
Λαζάρου· καὶ δακρύσας ἐπ' αὐτόν, νόμῳ φύ-
γεως ἀνθρωπίνης, ὡς Θεός, τοῦτον τετραήμερον
ἡγείρας· καὶ ἐδόξα σοι Σωτὴρ· Εὐλογημένε Κύριε
δόξα σοι.

Δόξα, Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Πιστὰς τῷ μνήματι Λαζάρου ὁ Σωτὴρ ἡ-
μῶν, καὶ φωνήσας τὸν νεκρὸν, ὡς ἐξ ὕπνου
ξανέστησας· ἀπεσείσατο τὴν φθοράν, τῆς ἀ-
νιθαρείας τῷ πνεύματι, καὶ συναξήλθε τῷ λόγῳ,
εδεμένος κειρίαις. Πάντα δύνασαι, πάντα σοι
οὐλεύει Φιλάνθρωπε, πάντα σοι ὑποτέτακται·
ὁ Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Καὶ νῦν, ἕτερον Ἰδιόμελον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀνδρέου Τυφλοῦ.

τὴν ψυχωφελῇ πληρώσαντες Τεσσαρακο-
στήν, βοήσωμεν· Χαίραις πόλις Βηθανία,
αὐτὴς ἡ τοῦ Λαζάρου· χαίρετε Μάρθα καὶ
Μαρία, αἱ τοῦτου ἀδελφαί· αὐριον Χριστὸς
ἀφαιγίνεται, ζωῶσαι ῥήματι, τὸν τεθνεῶτα
δελφόν· οὐ φωνῆς ἀκούσας, ὁ πικρὸς καὶ ἀ-
όρεστος Ἄδης, φόβῳ τρομάξας, καὶ μέγα
εὐνοῖα ἀπολύσει Λαζάρου, κειρίαις ἐσφιγ-
νόν· τῷ θαύματι, δῆμος Ἑβραίων ἐκ-
λαγείς, μετὰ βαιῶν καὶ κλαδῶν, αὐτῷ προσ-
κυντήσουσι· καὶ ὀφθήσονται εὐφημῶντες παῖ-
ς, ὃν φθονοῦσι πατέρες· Εὐλογημένος ὁ ἑρ-

Triodio.

41

χόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Βασιλεὺς τοῦ Ἰσ-
ραὴλ.

Εἰσοδος· καὶ μετὰ τὸ, Φῶς ἱλαρόν, εὐθύς.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμ. ρκγ'.

Ἡ βοήθεια ἡμῶν ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στ. Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἡνὲν ἡμῖν, εἰπάτω δὴ Ἰσραὴλ.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΜΘ'. 33.

Κατέπαυσε Ἰακώβ, ἐπιτάσων τοῖς υἱοῖς
αὐτοῦ· καὶ ἐξάρας τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐπὶ
τὴν κλίνην, ἐξέλιπε· καὶ προσετέθη πρὸς τὸν
λαὸν αὐτοῦ. (Κεφ. Ν'. 4). Καὶ ἐπιπεσὼν Ἰωσήφ
ἐπὶ πρόσωπον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἔκλαυσε πι-
κρῶς ἐπ' αὐτῷ, καὶ ἐφίλησεν αὐτόν. Καὶ προσ-
έταξεν Ἰωσήφ τοῖς παισὶν αὐτοῦ τοῖς ἐντα-
φιασταῖς, ἐνταφιάσαι τὸν πατέρα αὐτοῦ· καὶ
ἐνταφίασαν οἱ ἐνταφιασταὶ τὸν Ἰσραὴλ. Καὶ
ἐπλήρωσαν αὐτοῦ τεσσαράκοντα ἡμέρας· οὕτω
γὰρ καταριθμοῦνται αἱ ἡμέραι τῆς ταφῆς· καὶ
ἐπένθησεν αὐτόν Αἴγυπτος ἐβδομήκοντα ἡμέ-
ρας. Ἐπεὶ δὲ παρῆλθον αἱ ἡμέραι τοῦ πέν-
θους, ἐλάλησεν Ἰωσήφ πρὸς τοὺς δυνάστας
Φαραῶ, λέγων· Εἰ εὖρον χάριν ἐναντίον ὑμῖν,
λαλήσατε περὶ ἐμοῦ εἰς τὰ ὦτα Φαραῶ, λέ-
γοντες· Ὁ πατήρ μου ὤρκισέ με, πρὸ τοῦ τε-
λευτῆσαι αὐτόν, λέγων· Ἐν τῷ μνημείῳ, ὃ
ὠρυξά ἐμαυτῷ ἐν γῇ Χαναάν, ἐκεῖ με θάψεις.
Νῦν οὖν ἀναβάς, θάψω τὸν πατέρα μου, καὶ
ἐπανελύσομαι. Εἶπον οὖν τῷ Φαραῶ κατὰ
τὰ εἰρημένα ὑπὸ τοῦ Ἰωσήφ. Καὶ εἶπε Φα-
ραῶ τῷ Ἰωσήφ· Ἀνάβηθι, θάψον τὸν πατέρα
σου, καθάπερ ὤρκισέ σε. Καὶ ἀνέβη Ἰωσήφ
θάψαι τὸν πατέρα αὐτοῦ· καὶ συνανέβησαν
μετ' αὐτοῦ πάντες οἱ παῖδες Φαραῶ, καὶ οἱ
πρεσβύτεροι τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ
πρεσβύτεροι γῆς Αἰγύπτου, καὶ πᾶσα ἡ πα-
ροικία Ἰωσήφ, καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ πᾶ-
σα ἡ οἰκία ἡ πατρικὴ αὐτοῦ· καὶ τὴν συγγέ-
νειαν αὐτοῦ, καὶ τὰ πρόβατα, καὶ τοὺς βόας
ὑπελείποντο ἐν γῇ Γασέμ. Καὶ συνανέβησαν
μετ' αὐτοῦ ἄρματα, καὶ ἵπποις· καὶ ἐγένετο
ἡ παρεμβολὴ μεγάλη σφόδρα. Καὶ παρεγένον-
το εἰς ἄλωνα Ἀταῖδ, ὃ ἐστὶ πέραν τοῦ Ἰορδά-
νου· καὶ ἐκόψαντο αὐτόν κοπετὸν μέγαν, καὶ
ἰσχυρὸν σφόδρα· καὶ ἐποίησε τὸ πένθος τῷ
πατρὶ αὐτοῦ ἑπτὰ ἡμέρας. Καὶ εἶδον οἱ κα-
τοικοὶ τῆς γῆς Χαναάν τὸ πένθος ἐπὶ ἄλωνι
Ἀταῖδ, καὶ εἶπον· Πένθος μέγα τοῦτό ἐστι τοῖς
Αἰγυπτίοις· διὰ τοῦτο ἐκάλεσαν τὸ ὄνομα τοῦ

τόπου ἐκείνου, Πένθος Αἰγύπτου, ὃ ἐστὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου. Καὶ ἐποίησαν αὐτῷ οὕτως οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καθὼς ἐντείλατο αὐτοῖς· καὶ ἀνέλαβον αὐτὸν οἱ υἱοὶ αὐτῆς εἰς γῆν Χαναάν, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν εἰς τὸ σπήλαιον τὸ διπλοῦν, ὃ ἐκτίσαστο Ἀβραὰμ τὸ σπήλαιον ἐν κτήσει μνημείου, παρὰ Ἐφρών τοῦ Χετταίου, κατέναντι Μамβρῆ. Καὶ ὑπέσχετο Ἰωσήφ εἰς Αἴγυπτον, αὐτὸς καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ συναναβάντες θάψαι τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἰδόντες δὲ οἱ ἀδελφοὶ Ἰωσήφ, ὅτι τέθηκεν ὁ πατὴρ αὐτῶν, εἶπον· Μήποτε μνησικακήσῃ ἡμῖν Ἰωσήφ, καὶ ἀνταπόδομα ἀνταποδῶ ἡμῖν πάντα τὰ κακὰ, ἃ ἐνεδειξάμεθα αὐτῷ· καὶ παραγενόμενα πρὸς Ἰωσήφ, εἶπον· Ὁ πατὴρ σου ὥρκισε πρὸς τὴν τελευταίαν αὐτόν, λέγων· Οὕτως εἶπατε Ἰωσήφ· Ἀφες αὐτοῖς τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν ἀμαρτίαν αὐτῶν, ὅτι πονηρά σοι ἐνεδείξαντο· καὶ νῦν δέξαι τὴν ἀδικίαν τῶν θραπτόντων τοῦ Θεοῦ τοῦ πατρός σου. Καὶ ἔκλαυσεν Ἰωσήφ, λαλούντων αὐτῶν πρὸς αὐτόν. Καὶ ἐλθόντες πρὸς αὐτόν, εἶπον· Ἴδε, ἡμεῖς σοὶ οἰκέται. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς Ἰωσήφ· Μὴ φοβεῖσθε· τοῦ γὰρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ· ὑμεῖς ἐβουλεύσασθε κατ' ἐμοῦ εἰς πονηρά, ὁ δὲ Θεὸς ἐβουλεύσατο περὶ ἐμοῦ εἰς ἀγαθὰ, ὅπως ἂν γενηθῇ ὡς σήμερον, καὶ ἵνα τραφῇ λαὸς πολὺς. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Μὴ φοβεῖσθε· ἐγὼ διαθρέψω ὑμᾶς, καὶ τὰς οἰκίας ὑμῶν· καὶ παρεκάλεσεν αὐτοὺς, καὶ ἐλάλησεν αὐτῶν εἰς τὴν καρδίαν. Καὶ κατώκησεν Ἰωσήφ ἐν Αἰγύπτῳ, αὐτὸς καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ πᾶσα ἡ παροικία τοῦ πατρός αὐτοῦ. Καὶ ἔζησεν Ἰωσήφ ἔτη ἑκατὸν δέκα. Καὶ εἶδεν Ἰωσήφ Ἐφραὶμ παιδία, ἕως τρίτης γενεᾶς· καὶ οἱ υἱοὶ Μαχεὶρ τοῦ υἱοῦ Μανασσῆ ἐτέχθησαν ἐπὶ μηρῶν Ἰωσήφ. Καὶ εἶπεν Ἰωσήφ τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, λέγων· Ἐγὼ ἀποθνήσκω· ἐπισκοπῇ δὲ ἐπισκέψεται ὁ Θεὸς ἡμᾶς, καὶ ἀνάξει ὑμᾶς ἐκ τῆς γῆς ταύτης εἰς τὴν γῆν, ἣν ὡμοσε τοῖς πατράσιν ὑμῶν Ἀβραὰμ, Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακώβ. Καὶ ὥρκισεν Ἰωσήφ, τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ λέγων· Ἐν τῇ ἐπισκοπῇ, ἣ ἐπισκέψεται ὁ Θεὸς ὑμᾶς, καὶ συνανοίσετε τὰ ὀστά μου ἐντεῦθεν μεθ' ὑμῶν. Καὶ ἐτελεύτησεν Ἰωσήφ ἑτῶν ἑκατὸν δέκα· καὶ ἔθαψαν αὐτόν ἐν τῇ σορῷ ἐν Αἰγύπτῳ.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς ρηδ'.
Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον ὡς ὄρος Σιών.

Στίχ. Οὐ σαλευθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα ὁ κατοικῶν Ἱερουσαλήμ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΑΑ'. 8.

Ὁ Θεὸς, ἀναγε σὸν στόμα λόγῳ Θεοῦ, καὶ κρῖνε πάντα ὑγῶς. Ἀναγε σὸν στόμα, καὶ κρῖνε δικαίως· διακρίνε δὲ πένητα καὶ ἀσθενῆ. Γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὐρήσει; τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἢ τοιαύτη. Θαρσύνει ἐπ' αὐτῇ ἡ καρδία τοῦ ἀνδρός αὐτῆς· ἡ τοιαύτη καλῶν σκυλῶν οὐκ ἀπορήσει· ἐνεργεῖ γὰρ τῷ ἀνδρὶ εἰς ἀγαθὰ πάντα τὸν βίον· εὐραμένη ἔρια καὶ λῖνον, ἐποίησεν εὐχρηστα ταῖς χερσὶν αὐτῆς· Ἐγένετο ὡσεὶ ναὺς ἐμπορευομένη μακρόθεν· συνάγει δὲ αὐτῆς τὸν πλοῦτον· καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν, καὶ ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ, καὶ ἔργα ταῖς θραπαίναις. Θεωρήσασα γεώργιον, ἐπρίατο, ἀπὸ δὲ τῶν καρπῶν τῶν χειρῶν αὐτῆς κατεφύτευσε κτῆμα. Ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὀσφύν αὐτῆς, ἤρρισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον. Ἐγεύσατο, ὅτι καλὸν ἐστὶ τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀποσθέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὅλην τὴν νύκτα. Τοὺς πῆχεις αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τὰ συμφέροντα, τὰς δὲ χεῖρας αὐτῆς ἐρείδει εἰς ἄτρακτον. Χεῖρας αὐτῆς δεινόεικε πένητι, καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ. Οὐ φροντίζει τῶν ἐν οἴκῳ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ὅταν πού χρονίζῃ· πάντες γὰρ οἱ παρ' αὐτῇ ἐνδεδυμένοι εἰσὶ. Διτταῖς χλαίνας ἐποίησε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἐκ δὲ βύσσου καὶ πορφύρας ἑαυτῇ ἐνδύματα· περίβλεπτος δὲ γίνεται ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐν πύλαις, ἥνικα ἂν καθίσῃ ἐν συνεδρίῳ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ κατοίκων τῆς γῆς· Σινδόνας ἐποίησε, καὶ ἀπέδοτο τοῖς Φοίνικι, καὶ περιζώματα τοῖς Χαναναίοις. Ἰσχύν καὶ εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, καὶ εὐφράνθη ἐν ἡμέραις ἐσχάταις. Στόμα αὐτῆς δεινόεικε προσεχόντως καὶ ἐννόμως, καὶ ταῖς ἐστείλατο, τῇ γλώσσῃ αὐτῆς. Στεναὶ διατριβαὶ οἴκων αὐτῆς, σῖτα δὲ ὀπνηρὰ οὐκ ἔφαγεν· Ἀπέστησε τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ ἐπλούτησαν· καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἤνεσεν αὐτήν. Πολλαὶ θυγατέρες ἐποίησαν δύναμιν, πολλαὶ ἐκτίσαντο πλοῦτον· σὺ δὲ ὑπέρηκισαι, καὶ ὑπερήρας πάσας. Ψευδεῖς ἀρέσκαι, καὶ μάταιον κάλλος γυναικὸς οὐκ ἐστὶν ἐν σοὶ· γυνὴ γὰρ συνετὴ εὐλογεῖται· φόβον δὲ Κυρίου αὐτὴ αἰνέτω. Δότε αὐτῇ ἀπὸ καρπῶν χειλέων αὐτῆς, καὶ αἰνεῖσθω ὁ πύλας ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων.

ΤΗ ΑΥΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ Ἀπόδειπνον, ψάλλομεν τὸν ἐπόμενον
ᾠδὸν, ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὤδὴ α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

« Ὁ δὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ
« ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βρα-
« χίονι ὑψηλῷ, καὶ σῶσαντι τὸν Ἰσραὴλ· ὅτι
« δεδόξασται.

« νεκρὸν τετραήμερον ἐξαναστήσας, Σωτὴρ
« μου τὸν Λάζαρον, τῆς φθορᾶς ἀπὸ πλάξας,
« βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ ἔδειξας ὡς δυνατὸς, τὴν
« ἐξουσίαν σου.

« φωνήσας τὸν Λάζαρον ἐκ τοῦ μνημείου, εὐ-
« χυς ἐξανέστησας· ἀλλὰ ὁ Ἄδης κατέωθεν,
« πικρῶς ὠδύρετο, καὶ ξένων ἔτρεψε Σωτὴρ, τὴν
« ἐξουσίαν σου.

« δάκρυσας Κύριε ἐπὶ Λαζάρῳ, δεικνύων
« τὴν σάρκωσιν, τῆς οἰκονομίας σου, καὶ
« ὅτι φύσει Θεὸς, ὑπάρχων, φύσει καὶ ἡμᾶς,
« γέγονας ἄνθρωπος.

« ἥς Μάρθας τὰ δάκρυα καὶ τῆς Μαρίας,
« κατέπαυσας Κύριε, ἐκ νεκρῶν τὸν Λά-
« ζαρον, ἐξαναστήσας Σωτὴρ, καὶ δείξας ἔμπνουν
« τὸν νεκρὸν, τῇ ἐξουσίᾳ σου.

« ὦ νόμῳ τῆς φύσεως τῆς ἀνθρωπίνης, ἠρώ-
« τησας Δέσποτα, Ποῦ τέθειται Λάζαρος;
« δεικνύων πᾶσι Σωτὴρ, ἀνόθευτον τὴν πρὸς ἡ-
« μᾶς, οἰκονομίαν σου.

« αὐτὸν κλειῖθρα συνέτριψας τότε τοῦ Ἄδου, φω-
« νήσας τὸν Λάζαρον, καὶ τὸ κράτος ἔσει-
« γας, τοῦ πολεμήτορος, καὶ ἔπεισας πρὸ τοῦ
« Σταυροῦ, τρέμειν σε μόνε Σωτὴρ.

« δεσμώτην τὸν Λάζαρον ὑπὸ τῷ Ἄδου, κρα-
« τούμενον Δέσποτα, ὡς Θεὸς προέφθασας,
« καὶ ἔλυσας τῶν δεσμῶν· τῷ σὺ γὰρ πάντα
« δυνατὸς, ἦκει προσταίματι.

Δόξα.

« Πάτερα δοξάζωμεν, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα, Τριά-
« δα ἀχώριστον, ἐν Μοναδί φύσεως, καὶ σὺν
« ἡγέλοις αὐτῇ, ὡς ἓνα ἀκτιστον Θεόν, δοξο-
« λογίσωμεν,

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

« Τρέπτονος ἐκύησας Παρθενομήτορ, τὸν Κτί-
« στω τῆς φύσεως ἐξ ἀρχῆς Πνεύματος, κατ'
« ἰδοκίαν Πατρὸς, γενόμενον ὅπερ ἐσμέν, δίχα
« ροπῆς καὶ φερμοῦ.

Ὤδὴ β'. Ὁ Εἰρμός.

« Πρόσεχε, Οὐρανὲ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυ-
« μνήσω Χριστὸν, τὸν Σωτῆρα τοῦ Κό-
« σμου, τὸν μόνον φιλόανθρωπον.

« ὅξα σοι, τῷ φωνήσαντι μόνον, καὶ ἐκ τοῦ
« τάφου, νεκρὸν τεταρταῖον, τὸν φίλον ἐγεί-
« ραντι Λάζαρον.

« ἤκουσε, τῆς φωνῆς σου ὁ ἄπνους, καὶ ψυ-
« χωθείς ἐκ νεκρῶν, ἐξανέστη εὐθέως, δο-
« ξάζων σε Κύριε.

« Πρόσταγμα, ζωηφόρου φωνῆς σου, δεξαίμενος
« ὁδωδῶς, ἐξηγέρθη τοῦ τάφου, Σωτὴρ μου ὁ
« Λάζαρος.

« δάκρυσας, ἐπὶ φίλῳ Σωτὴρ μου, πιστού-
« μενος τὴν ἡμῶν, ὡς ἐφόρεσας φύσιν, καὶ
« τοῦτον ἀνέστησας,

« τρώμαξεν, ὡς κατεῖδεν ὁ Ἄδης, παλινδρο-
« μούντα εὐθύς, τὸν δεδεμένον κειρίαις, φω-
« νῇ πρὸς τὴν ὧδε ζωὴν.

Δόξα.

« ἔστησαν, τῶν Ἑβραίων οἱ δῆμοι, ὅτε φω-
« νήσας Σωτὴρ, ἐξανέστησας λόγῳ, ὁδωδότα
« τὸν Λάζαρον.

Καὶ νῦν.

« σείσθησαν, τὰ ταμεῖα τοῦ Ἄδου, ὡς ἐψυ-
« χούτο εὐθύς, καί τω Λάζαρος, τότε τῇ φω-
« νῇ, τοῦ ζωώσαντος.

Ὤδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

« Λίθον, ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκυδομήντες,
« ἔτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας· αὐτὸς
« ἐστὶν ἡ πέτρα, ἐν ᾗ ἐστερέωσε, τὴν Ἐκκλη-
« σίαν ὁ Χριστὸς, ἣν ἐξ ἐθνῶν ἐξηγοράσατο.

Δίς.

« Θαῦμα, ξένον καὶ παραδόξον! πῶς ὁ Κτί-
« στης πάντων, ὅπερ οὐκ ἠγνόει, ὡς ἀγνοῶν
« ἠρώτα· Ποῦ κεῖται ὃν θρηνεῖτε; ποῦ τέθειται
« Λάζαρος, ὃν μετ' ὀλίγον ἐκ νεκρῶν, ζῶντα ὑμῖν
« ἐξαναστήσω ἐγώ;

« Λίθον, ὃν σοι προσκυλίσαν, οἱ κηδεύσαντές
« σε, τοῦτον συγκινήσαι, ὁ Ἰησοῦς προσταί-
« ξας, εὐθύς ἀνέστησέ σε, φωνήσας σοι Λάζαρε·
« Ἀνάστα δεῦρο πρὸς με, ἵνα τὴν σὴν ὁ Ἄδης
« πτήξῃ φωνήν.

« Μάρθα, καὶ Μαρία Κύριε, ὀδυρμαῖς ἐβόων·
« Ἴδε ὃν ἐφίλεις, τεταρταῖος ὄζει, εἰ ᾗς
« ὧδε τότε, οὐκ ἔθνησεν Λάζαρος· Ἀλλ' ὡς ἀχώ-
« ριστος παντὶ, τοῦτον εὐθύς φωνήσας ἠγείρας.

« Ράνας, ἐπὶ φίλῳ δάκρυα, δι' οἰκονομίαν, ἔ-
« δειξας τὴν σάρκα, τὴν ἐξ ἡμῶν ληφθεῖ-
« σαν, οὐσίᾳ οὐ δοκήσει, Σωτὴρ ἐνωθεῖσάιν σοι,

καὶ ὡς φιάνθρωπος Θεός, τοῦτον εὐθύς φωνήσας ἤγειρας.

Οἱμοι, ὄντως νῦν ἀπόλωλα! ἐκβοῶν ὁ Ἄδης, οὕτω προσεφώνει, τῷ θανάτῳ λέγων· Ἰδὲ ὁ Ναζωραῖος, τὰ κάτω συνέσεισε, καὶ τὴν γαστέρα μου τεμὼν, ἄπνουν νεκρὸν φωνήσας ἤγειρε.

Ποῦ ἢ τῶν Ἑβραίων ἀνοια; ποῦ ἢ ἀπιστία; ἕως πότε πλάνοι; ἕως πότε νόθοι; ὁρᾷτε τὸν θανέντα, φωνῇ ἐξαλλόμενον, καὶ ἀπαιτεῖτε τῷ Χριστῷ; ὄντως υἱοὶ τοῦ σκοτούς πάντες ὑμεῖς! Δόξα.

Εἴνα τῆς Τριάδος οἰδᾷ σε, εἰ καὶ ἐσαρκώθης, εἴνα καὶ δοξάζω, Υἱὸν σεσαρκωμένον, τὸν ἐκ τῆς Θεοτόκου, ἀσπόρως βλαστήσαντα, καὶ σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, εἴνα Υἱὸν δοξολογούμενον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἕνον, καὶ φρικτὸν τὸ ὄραμα, ἐξ οἰκονομίας, ὁ περ προεώρων, οἱ ἀψευδεῖς Προφῆται, Παρθένον Θεοτόκον, ἀσπόρως μὲν κύουσιν, ἀφθόρως τίκτουςαν Θεόν, μένουσαν δὲ μετὰ τὸν τόκον αἰγνήν.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**πὶ ἥρθη ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, ἔστη ἐν τῇ
• ταίξει αὐτῆς· ὑψώθη Μακρόθυμος, ἐπὶ
• τοῦ Ξύλου, καὶ ἔπηξας ἐν αὐτῷ, τὴν Ἐκκλησίαν σου.

Εδάκρυσας Κύριε, ἐπὶ Λαζάρῳ, δείξας ὅτι ἄνθρωπος, εἰ, καὶ ἤγειρας Δέσποτα, τὸν τεθνεῶτα, καὶ εἰδείξας τοῖς λαοῖς, ὅτι Υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ.

Οἱ ἄπνους ἤκουσε, τὸ πρόσταγμα σε, Δεῦρο ἔξω Λαζάρε· δρομαῖος ἀνίστατο σὺν τοῖς σπαργάνοις, καὶ ἤλλατο Ἀγαθὲ, δεικνὺς τὸ κράτος σου.

Τῆς Μάρθας τὰ δάκρυα, καὶ τῆς Μαρίας, κατέπαυσας Χριστέ ὁ Θεός, φωνήσας τὸν Λαζάρου, αὐτεξουσίως, συνήγειρας τῇ φωνῇ· καὶ προσεκύνησέ σοι.

Δακρύσας ὡς ἄνθρωπος, ἐπὶ Λαζάρῳ, ἐξήγειρας αὐτὸν ὡς Θεός· ἡρώτας, Ποῦ τέθαπται, ὁ τεταρταῖος; πιστούμενος Ἀγαθὲ, τὴν ἐνανθρώπησίν σου.

Τοῦ Παύλου τὰ σύμβολα, καὶ τοῦ Σταυροῦ σου, γνωρίσαι βουληθεῖς Ἀγαθὲ, τοῦ Ἄδου τὴν ἀπληστον, γαστέρα ῥήξας, ἀνέστησας ὡς Θεός, τὸν τεταρήμερον.

Τίς οἶδε, τίς ἤκουσεν, ὅτι ἀνέστη, ἄνθρωπος νεκρὸς ὁδωδώς; Ἡλίας μὲν ἤγειρε,

καὶ Ἑλισσαῖος, ἀλλ' οὐκ ἐκ μνήματος, ἀλλ' οὐδὲ τεταρταῖον.

Υμνοῦμέν σε Κύριε, τὴν δυναστείαν, ὑμνοῦμεν καὶ τὰ Πάθη Χριστέ· τῇ μὲν γὰρ ὡς εὐσπλαγχνος, ἐθαυματούργεις, τὰ δὲ οἰκονομικῶς, εἴλου ὡς ἄνθρωπος.

Θεός εἰ καὶ ἄνθρωπος· ἐπαληθεύων, ταῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα, ἐπέστης τῷ μνηματι, σαρκὶ ὁ Λόγος, καὶ ἤγειρας ὡς Θεός, τὸν τεταρήμερον.

Εξέστησαν Δέσποτα, Ἑβραίων δῆμοι, ὡς εἶδον ἀναστάντα νεκρὸν, ἐκ τάφου Λαζάρου, σὺν τῇ φωνῇ σου, καὶ ἔμεναν ἀπειθεῖς, τῶν θαυμασίων σου.

Δόξα.

Ανάρχως ἐξέλαμψας, ἐκ τοῦ Πατρὸς σου, ὡς εἰς τῆς Τριάδος Σωτήρ, ἐν χρόνῳ, ἐκ Πνεύματος, παρθενικῶν σὺ προήλθες αἱμάτων, σάρκα λαβὼν ὁ ὑπερούσιος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πύλληψις ἄσπορος, τῆς Θεοτόκου, ὁ τόκος ἄνευ παύσης φθορᾶς· Θεός γὰρ ἀμφοτέρω, θαυματουργήσας, ἐκένωσεν ἑαυτὸν, ἵνα ἡμῖν ἐνωθῇ.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν Υἱὲ τοῦ Θεοῦ·
• ἄλλον γὰρ ἐκτός σου, Θεὸν οὐ γινώσκομεν·
• τὸ ὄνομά σου ὀνομαζόμεν, ὅτι Θεὸς ζώντων, καὶ τῶν νεκρῶν ὑπάρχεις.

Δίς.

Ζωὴ ὑπάρχων Κύριε καὶ φῶς ἀληθινόν, Λαζάρου νεκρὸν φωνήσας ἀνέστησας· ὡς δυνατὸς γὰρ πᾶσιν εἰδείξας, ὅτι Θεὸς ζώντων, καὶ τῶν νεκρῶν ὑπάρχεις.

Τὴν ἄστεκτόν σου πρόσταξιν μὴ φέρων Ἰησοῦ, Ἄδης ὁ πολλοὺς δεξάμενος ἐπιῆξε, καὶ τεταρταῖον ὄντα Λαζάρου, σὺν τῇ φωνῇ ζῶντα, καὶ οὐ νεκρὸν εἰδίδου.

Τὸν χοῦν συνάψας πνεύματι ὁ πάλαι τὸν πηλὸν, πνεύματι ψυχώσας, ζωῆς Λόγε λόγῳ σου· καὶ νῦν δὲ λόγῳ ἐξανέστησας, ἐκ τῆς φθορᾶς φίλον, καὶ τῶν καταχθονίων.

Τῷ νεύματί σου Κύριε ἀνθέστηκεν· οὐδαίς· ὅτε γὰρ νεκρὸν, ἐφώνεις τὸν Λαζάρου, εὐθύς ὁ ἄπνους ἐξανίστατο, καὶ τὰ δεσμά φέρων, ποσὶ περιεπάτει.

Οἱ Ἰουδαίων ἀνοια! ὦ πώρῳσις ἐχθρῶν! τίς αἶδε νεκρὸν ἐκ τάφου ἐγείραντας Ἡλίας πάλαι ἐξανέστησεν, ἀλλ' οὐκ ἐκ μνήματος, ἀλλ' οὐδὲ τεταρταῖον.

Ανείκαστε μακρόθυμοι ὅ πάντα δι' ἡμᾶς,
πράττων ὡς Θεός, καὶ πάσχων ὡς ἄν-
θρωπος, πάντας μετόχους ἡμᾶς ποιήσον, τῆς
σῆς βασιλείας, πρεσβείας τοῦ Λαζάρου.

Δόξα.

Προάναρξε, συνάναρξε, ὁμότιμε Τριάς, Πά-
τερ παντοκράτορ, Υἱέ, Πνεῦμα ἅγιον,
Μονὰς ἀγία τρισυπόστατε, τοὺς ἐξ Ἀδὰμ σώ-
ζε, πιστῶς σε ἀνυμνοῦντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ἄχραντον γαστέρα σου ἡγίασεν Ἀγνή,
σάρκα ἐξ αὐτῆς, λαβὼν ὁ ὑπέρθεος, ὁ ἐν
Τριάδι προσκυνούμενος, ὁ ἐκ Πατρὸς Λόγος,
καὶ σὺν τῷ Πνεύματι Θεός.

Ὡδὴ 5'. Ὁ Εἰρμός.

• **Α**πέρριψάς με, εἰς βάθη καρδίας θαλάσ-
σης, καὶ ἔσωσάς με Σωτήρ, δουλείας
θανάτου, καὶ ἔλυσας τὸν δεσμόν, τῶν αἰο-
νίων μου.

Δίς.

Ἠρώτησας Πῦ εἰμι, ὁ πάντα γινώσκων· ἐδά-
κρυσάς με Σωτήρ, ὡς ἄνθρωπος φύσει, καὶ
ἡγειράς με νεκρὸν, τῷ προσταίγματί σου.

Ἠφώνησάς με ἐξ Ἀδου, Σωτήρ κατωτάτου,
βοᾷ Λάζαρος, πρὸς σέ τὸν λύτην τοῦ
Ἀδου, καὶ ἡγειράς με νεκρὸν, τῷ προσταίγμα-
τί σου.

Ἠνέδυσάς με Σωτήρ, τὸ πῆλινον σῶμα, καὶ
ἐπνευσάς μοι ζωὴν, καὶ εἶδον τὸ φῶς σου,
καὶ ἡγειράς με νεκρὸν, τῷ προσταίγματί σου.

Ἠψύχωσας σὺ, τὴν ἄπνουν μορφήν τῆς σαρ-
κός μου, συνέσφιγξάς με Σωτήρ, ὅστέοις
καὶ νεύροις, καὶ ἡγειράς με νεκρὸν, τῷ προσ-
ταίγματί σου.

Ἠὴν παμφάγον διαρρήξας, γαστέρα τοῦ Ἀδου,
ἐξήρπασάς με Σωτήρ, τῇ σῇ δυναστείᾳ,
καὶ ἡγειράς με νεκρὸν, τῷ προσταίγματί σου.

Ἠφόρεσάς μου Σωτήρ, τὸ φύραμα ὅλον, ἐ-
φύλαξας δὲ αἰγνὴν, τὴν ἄχραντον μή-
ραν, ἐξ ἧς προῆλθες σαρκωθείς, εἰς ὧν τῆς
Τριάδος.

Δόξα.

Τριάς ἀγία δοξάζω, τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν,
καὶ σὺν Ἀγγέλοις ὑμῶν, τὸν τρισάγιον
ῥυθμόν· ἐλέησον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν σε ἀνυ-
μούντων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ἄχραντόν σου νηδύν, ὑπέδυ ὁ Λόγος,
ἐτήρησε δὲ αὐθις, μετὰ γέννησιν ταύτην,
γενὴν Θεογεννητορ· θαῦμα ὄντως παραδόξον!

Ὡδὴ 7'. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**οὺς ἐν καμίνῳ Παῖδάς σου Σωτήρ, οὐχ
ἠψατο, οὐδὲ παρηνώχλησε τὸ πῦρ· τό-
τε οἱ Τρεῖς, ὡς ἐξ ἑνὸς σώματος, ὕμνουں καὶ
• ὑψολόγουں λέγοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν
• Πατέρων ἡμῶν.

Ἐπὶ νεκρῷ ἐδάκρυσας Σωτήρ, φιλάνθρωπε,
ἵνα δείξης πᾶσι τοῖς λαοῖς, ὅτι Θεός ὢν,
δι' ἡμᾶς ἄνθρωπος ὤφθης, καὶ ἐκὼν ἐδά-
κρυσας, τύπους ἡμῖν προτιθεῖς, ἐνδιαθέτου
στοργῆς.

Ο τεταρταῖος Λάζαρος Σωτήρ, ὡς ἤκου-
σε, καί τω τῆς φωνῆς σου ἀναστὰς, ἀνύ-
μνησέ σε, καὶ γεγηθὼς οὕτως ἐβόα· Σὺ Θεός
καὶ Κτίστης μου· σέ προσκυνῶ καὶ ὑμῶν, τὸν
ἀναστήσαντά με.

Εἰ καὶ δεσμὰ περίκειμαι Σωτήρ, ὁ Λάζα-
ρος, καί τωθεν ἐβόα Λυτρωτά, ἀλλ' οὐδα-
μῶς, ἐν τῇ γαστρὶ μενῶ τοῦ Ἀδου, εἰ μὴ μόνον
κράξης με, Λάζαρε δεῦρο ἔξω· σὺ γάρ μου φῶς
καὶ ζωὴ.

Παρακαλῶ σε Λάζαρε, φησὶν, ἀνάστηθι, ἔξ-
ελθε τῶν κλείθρων μου ταχύ, ἀπὸ οὗν
καλὸν μοι γὰρ εἶνα θρηνῆσαι, πικρῶς ἀφαι-
ρούμενον, παρὰ πάντας οὓς πρὶν, πεινῶν κατέ-
πιον.

Ἦαί τί βραδύνεις Λάζαρε; φησὶν, ὁ φίλος
σου, δεῦρο ἔξω κράζει ἐσθνηκῶς· ἔξελθε
οὗν, ἵνα καὶ γὼ ἄνεσιν λάβω· ἀφ' οὗ γὰρ σε ἔ-
φαγον, εἰς ἐματὸν ἡ τροφή, ἀντικατέστη μοι.

Τί οὐκ ἐγείρη Λάζαρε ταχύ; ἀνέκραξε, καί-
τωθεν ὁ Ἀδης θρηνῶδων· τί οὐκ εὐθύς,
ἐξαναστὰς τρέχεις τῶν ὧδε; ἵνα μὴ καὶ ἄλλους
μοι, αἰχμαλωτίσῃ Χριστὸς ἐξαναστήσας σε.

Εθαυμαστώθης Δέσποτα Χριστέ, ἐξαίσια,
τότε ἐργασάμενος πολλά· φῶς γὰρ τυ-
φλοῖς, κωφῶν δὲ ὠτα, ἠνοιξας λόγῳ, καὶ τὸν
φίλον Λάζαρον, ἐκ τῶν νεκρῶν ὡς Θεός, φω-
νήσας ἡγειρας.

Δόξα.

Τριαδικὴν ὑμνήσωμεν ὡδὴν, δοξάζοντες, ἁ-
ναρχον Πατέρα, καὶ Υἱόν, Πνεῦμα εὐθές,
μοναδικὴν μίαν οὐσίαν, ἣν τρισῶς ὑμνήσω-
μεν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ἡ Τριάς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ος τῆς Τριάδος εἶνα σε Χριστέ, δοξαζόμεν,
ὅτι ἐκ Παρθένου σαρκωθείς δίχα τρο-
πῆς, ἀνθρωπικῶς πάντα ἠνέσχου, μὴ ἐκσταῖς
τῆς φύσεως, τῆς πατρικῆς Ἰησοῦ, εἰ καὶ ἠνώ-
θης ἡμῖν.

Ὡδή ή. Ὁ Εἰρμός.

Οἱ Οὐρανοὶ τῶν Οὐρανῶν, καὶ τὸ ὕδωρ,
τὸ ὑπεράνω τῶν Οὐρανῶν, εὐλογεῖτε,
ὑμνεῖτε, τὸν Κύριον.

Οἱ Ποιητὴς καὶ συνοχεύς, τῶν ἀπάντων, δι'
εὐσπλαγχνίαν, ἐν Βηθανίᾳ ἐπέστη, ἐγει-
ραι τὸν Λάζαρον.

Οἱ τεταρταῖος ὁδῶς, καὶ κειρίαις συνει-
λημμένος, ἤλλατο ἔμπνους ὁ ἄπνους, φω-
νοῦντός σου Κύριε.

Τῶν Ἰουδαίων ὁ λαός, ὡς ἑώρα τὸν τεθνεῶ-
τα, τῇ σῇ φωνῇ ἀναστάντα, Χριστέ διε-
πρίετο.

Οἱ σκοτεινοὶ περὶ τὸ φῶς, Ἰουδαῖοι, τί ἀπι-
στεῖτε, τῇ τοῦ Λαζάρου ἐγέρσει; Χριστὲ
τὸ ἐγχείρημα.

Ἀγαλλιάσθω ἡ Σιών, καὶ ὑμνεῖτω τὸν Ζωο-
δότην, τὸν ἀναστήσαντα λόγῳ, ἐκ τάφου
τὸν Λάζαρον.

Αἱ Στρατιαὶ τῶν Οὐρανῶν, καὶ τὸ γένος,
τῶν γηγενῶν σε ὑμνησεν, ὅτι Σωτὴρ μου,
τὸν Λάζαρον ἤγειρας.

Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Πνεύμα
δοξολογῶ, καὶ ὑμνῶν ἀσιγήτως βῶ· Τρισ-
αίγι δόξα σοι.

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον.

Σὲ εὐλογῶ καὶ προσκυνῶ, τὸν τεχθέντα ἐκ
τῆς Παρθένου, μὴ χωρισθέντα τοῦ θρό-
νου, τῆς ἀγίας δόξης σου.

Ὡδή δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ε'ποίησε κράτος, ἐν βραχίονι αὐτοῦ· κα-
θεῖλε γὰρ δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ
ὑψωσε ταπεινοὺς, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ· ἐν οἷς
ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, Ἀνατολὴ ἐξ ὕψους, καὶ
κατεύθυνεν ἡμᾶς, εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Ἦμνεῖτω τὸ θαῦμα, Βηθανία σὺν ἡμῖν· ἐν
ταύτῃ γὰρ εἰδάκρυσεν ὁ Κτίστης, τὸν Λά-
ζαρον ἀνιστῶν, νόμῳ φύσεως σαρκός· καὶ Μάρ-
τας τὰ δάκρυα λοιπόν, καὶ τὸν κλαυθμὸν
Μαρίας, εἰς χαρὰν μεταβαλὼν, τὸν νεκρὸν ἐ-
γείρει.

Πιστούμενος Λόγε, τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν,
ἐκάλεσας τὸν Λάζαρον ἐκ τάφου, καὶ
ἤγειρας ὡς Θεός, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, Θεόν
σε, καὶ ἄνθρωπον ὁμοῦ, ἐν ἀληθείᾳ ὄντα, καὶ
ἐγείραντα Ναὸν, τὸν τοῦ σώματός σου.

Συνέσεις πύλας, καὶ μοχλοὺς τοὺς σιδη-
ροὺς, ἐφόβησας τὸν Ἄδην τῇ φωνῇ σου, καὶ
ἐπηξες σὺν αὐτῷ, καὶ ὁ θάνατος εὐθύς, ὡς

εἶδον τὸν Λάζαρον Σωτὴρ, τὸν παρ' αὐταῖς
δεσμώτην, ψυχωθέντα τῇ φωνῇ, καὶ ἐξανα-
στάντα.

Ἐξέστησαν πάντες, ὡς ἐώρων σε Σωτὴρ,
δακρύοντα, τὸν Λάζαρον θανέντα, καὶ
ἔλεγον αἱ δεινοί· Ἴδε πῶς αὐτὸν φιλεῖ· εὐθύς
οὖν ἐφώνησας αὐτόν, καὶ ἀναστάς ὁ ἄπνους,
ἀφηρείτο τὴν φθορὰν, τῷ προσταγματί σου.

Ἐσείσθησαν πύλαι, συνετρίβησαν μοχλοί,
ἐλύθησαν δεσμά σου τεθνεώτος· ὁ Ἄδης
δὲ τῇ φωνῇ, τῆς δυνάμεως Χριστοῦ, παρῶς ἀ-
νεστέναξε, καὶ ἀνεβόα· Οἶμοι! τίς καὶ πόθεν
ἡ φωνή, ἡ νεκροὺς ζωοῦσα;

Ἀνάστα ἐντεῦθεν, ὑπακούσας τῆς φωνῆς· ὁ
φίλος σου γὰρ ἔξω προσφωνεῖ σε· οὗτος
ἐστίν, ὁ τὸ πρὶν ἀναστήσας τοὺς νεκρούς. Ἡ-
λίας μὲν ἤγειρε νεκρὸν, καὶ Ἐλισσαῖος ἄ-
μα· ἀλλ' αὐτὸς ἦν δι' αὐτῶν, καὶ λαλῶν καὶ
πράττων.

Ἦμνοῦμέν σου Λόγε, τὴν ἀνείκαστον ἰσχύν·
ὅστέας γὰρ καὶ νεύροις τὸν θανέντα, ἤ-
γειρας λόγῳ τῷ σῷ, ὡς τῶν ὅλων πλαστου-
ρός, καὶ τοῦτον ἀνέστησας Σωτὴρ, ἐκ τῶν
καταχθονίων, ὡς τῆς χήρας τὸν Υἱόν, τὸν ἐπὶ
τῆς κλίνης.

Δόξα.

Τριάς παναγία, Πάτερ ἀναρχε Θεὲ, συνά-
ναρχε Υἱέ, καὶ θεῖε Λόγε, Παρακλήτε
ἀγαθέ, Πνεῦμα ἅγιον Θεοῦ, τὸ ἐν καὶ τρισήλιον
φάος, ἡ συμφυὴς οὐσία, εἷς Θεὸς καὶ Κύριος,
οἵκτειρον τὸν Κόσμον.

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον.

Ὅ πάντα ποιήσας, ἐν σοφίᾳ Ἰησοῦ, καὶ ὁ-
λον με φορέσας ἐκ Παρθένου, καὶ ὅλος
μένων αἰεὶ, ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς, τὸ ἁ-
γίόν σου Πνεῦμα Χριστέ, ἐπὶ τὸ ποιμνίόν σου,
καταπέμψας ὡς Θεός, ἐπισκίασον ἡμᾶς.

Ἰστίον, ἐπὶ ἀπὸ τῆς σήμερον μέχρι τοῦ Σαββάτου τῆς
Διακαινησίμου, οὔτε Ὀκτωήχος, οὔτε Μαρτυρικόν, οὔτε
Θεοτοκίον ψάλλεται.

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ,
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ.
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετά τὸν Ἐξάψαλμον, εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος,
φαλλομεν τὸ παρὸν Τροπάριον, ἐκ γ'.

Ἦχος α'.

Ὡς κοινὴν Ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σου Παύτου
πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λά-
ζαρον, Χριστὲ ὁ Θεός· ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς αἱ
Παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ
ἐγὼ Νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν· Ὡσαννά ἐν
τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνό-
ματι Κυρίου.

Ἐπειὰ στιχολογοῦμεν τὸ Κάθισμα τὸ, Εἶπεν ὁ
Κύριος τῷ Κυρίῳ μου.

Μετά δὲ ταύτην τὴν Στιχολ. τὸ παρὸν Κάθισμ.
Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ἐτοιμείρας τῆς Μάρθας, καὶ Μαρίας τὰ
δακρυα, ἐκκυλίσαι τὸν λίθον, ἐκ τοῦ τά-
φου προσέταξας, Χριστὲ ὁ Θεός· ἀνέστησας
ζωνήσας τὸν νεκρὸν, τὴν τοῦ Κόσμου ζωοδότα,
ἐκ αὐτοῦ πιστούμενος Ἀνάστασιν. Δόξα τῇ
ὑνασθείᾳ σου Σωτήρ· δόξα τῇ ἐξουσίᾳ σου·
δόξα τῷ διὰ λόγου πάντα συστησαμένῳ.

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Ἐπειὰ στιχολογοῦμεν τὸν Ἀμωμον, φαλλομεν
καὶ τὰ Ἀναστάσιμα Εὐλογητάρια, τὰ ἐν
αἷς Κυριακαῖς.

Τῶν Ἀγγέλων ὁ δῆμος, κτλ.

Καὶ μετὰ ταῦτα, τὸ παρὸν Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Πηγὴ τῆς σοφίας, καὶ τῆς προγνώσεως,
τοὺς περὶ Μάρθαν ἡρώτας, ἐν Βηθανίᾳ
αἰών, Ποῦ τεθήκατε, βοῶν, φίλον τὸν Λάζα-
ρον; ὃν δακρύσας συμπαθῶς, τετραήμερον νε-
κρὸν, ἀνέστησας τῇ φωνῇ σου, Φιλάνθρωπε καὶ
ἐκτίρμον, ὡς ζωοδότης καὶ Κύριος.

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Ἐπειὰ γίνεται Ἀνάγνωσις τῶν εἰς τὸ κατὰ
ἐκκλήσιον περὶ τῆς ἑορτῆς Λόγων. Ἐγ' καὶ ἔδ'.
Ἐγγέλιον δὲ οὐ λέγομεν, εἰμὴ μόνον τὸ, Ἀ-
νάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι.

Μετά δὲ τὸν Ν., τοὺς ἐπομένους δύο Κανόνας
ἐκ τῆς σ'. Ὡδῆς, ἐκείθεν δὲ τὰ Τετραψόδια,
Στίχ. ιβ'.

Ὁ Κανὼν ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδῆ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄσσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν
» λαὸν αὐτοῦ, ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, ὡδὴν
» ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται. Δίς.

» Λάζαρον τεθνεῶτα, νεύματι τῷ θείῳ ἐξανέ-
» στησας, πλαστουργὸς ὡς ὑπάρχων, καὶ
» ζωῆς ταμιουῆχος Φιλάνθρωπε.

» ὁ γὰρ τὸν τεταρταῖον, Λάζαρον ἀνέστησας
» Ἀθάνατε, σκοτεινόμορφον Ἄδυ, διαλύσας
» ἰσχυρὴν βασιλείαν.

» ἄσι τῆς ὑπερβίης, γνώρισμα Θεότητος, ὑπέ-
» δειξας, ἐκ τῶν νεκρῶν ἐγείρας, τετραήμε-
» ρον Λάζαρον Δέσποτα.

» Σήμερον Βηθανία, προανακηρύττει τὴν Ἀνά-
» στασιν, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου, τῇ ἐγέρσει
» Λαζάρου χορεύουσα.

Ἄλλος Κανὼν, ποίημα Κοσμά Μοναχοῦ.

Ὡδῆ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑμνὸν διοδεύσας.

» Ὅτι ἐκ μὴ ὄντων παραγαγὼν, τὴν σύμ-
» πασαν Κτίσιν, καὶ γινώσκων τῶν καρ-
» διῶν, ταμεῖα προλέγεις ὡς Δεσπότης, τοῖς Μα-
» ρθαῖς τοῦ Λαζάρου τὴν κοίμησιν.

» Ὡς ἄνθρωπον φύσει ἀσιωθεῖς, Χριστὲ ἐκ
» Παρθένου, τοῦ Λαζάρου σὺ τὴν ταφὴν,
» μαθεῖν ἐπηρώτας ὡς ἄνθρωπος, οὐκ ἀγνοῶν ὡς
» Θεὸς ὅπου ἔκειτο.

» Πιστούμενος Λόγε τὴν σεαυτοῦ, Ἀνάστασιν
» ὄντως, ὡς ἐξ ὕπνου τὸν προσφιλεῖ, ἀνέ-
» στησας ἤδη ὁδωδότα, τὸν τεταρταῖον νεκρὸν ἐκ
» τοῦ μνήματος. Θεοτοκίον.

» Ἄξις σε Ἀγγέλων καὶ τῶν βροτῶν, ἀνύμ-
» φευτε Μῆτερ, εὐφημοῦσιν ἀνελλιπῶς· τὸν
» Κτίστην γὰρ τούτων ὥσπερ βρέφος, ἐν ταῖς
» ἀγκάλαις σου ἐβάστασας.

Καταβασία.

» Ὑμνὸν διοδεύσας ὡσεὶ ξηραὶν, καὶ τὴν Αἰ-
» γυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγὼν, ὁ Ἰσραη-
» λῆτις ἀνεβόα· Τῷ λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν
» ἄσσωμεν.

Ὡδῆ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἰ τὸ σπέρμα, τῶν προστρέχόντων σοι
» Κύριε· σὺ εἰ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων,
» καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου. Δίς.

» Ὁ προβαλλόμενος, ταῖς ἐνεργείαις σου ὁδω-
» ξας, τῶν οὐσιῶν, Σῶτερ τὴν διπλοῦν·
» Θεὸς γὰρ εἰ καὶ ἄνθρωπος.

» Ὁ βυσσος ὡς γνώσεως, σὺ ἐρωτᾷς ποῦ τε-
» θνίσκειται, ὁ τεθνεὺς, μέλλων ἀναστήσειν
» ζωοδότα τὸν κείμενον.

Τόπους ἀμειβόμενος, ὡς γεγωνὸς βροτὸς πέφηνας, περιγραπτὸς, ὁ πληρὼν τὰ πάντα, ὡς Θεὸς ἀπερίγραπτος.

Λάζαρον ἐξήγειρας, τῷ Δεῖκῳ Χριστὲ ρήματι· καὶ πολλοῖς, πταίσμασι θανέντα, ἐξανάστησον δέομαι.

Ἄλλος. Οὐρανίας ἀψίδος.

Επιστὰς σὺ τῷ τάφῳ, θαυματουργέ Κύριε, ἐν τῇ Βηθανίᾳ, Λαζάρου, τοῦτον ἐδάκρυσας, νόμῳ τῆς φύσεως, πιθοποιῶν σου τὴν σάρκα, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς μου, ἦν περ προσείληφας.

Τῆς Μαρίας τὸ πένθος, σὺ παρευθὺς ἔπαισας, Σῶτερ, καὶ τῆς Μάρθας, δεικνύων τὸ αὐτεξούσιον· σὺ γὰρ ἀνάστασις, καὶ σὺ ζωὴ ὥσπερ ἔφης, ἀληθείᾳ πέλεις γὰρ καὶ πάντων Κύριος.

Εἰλημμένον κειρίαις, τὸν προσφιλεῖ Κύριε, Ἄδου ἐκ νεκρῶν, καὶ ζόρου τοῦτον ἀφήρπασας, σὺ ἐν τῷ λόγῳ σου, τῷ πανσθενεῖ τοῦ θανάτου, διαρρήξας κλειθρὰ τε καὶ τὰ βασίλεια.

Θεοτοκίον.

Ενοικήσας Παρθένῳ, σωματικῶς Κύριε, ὡφθης τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ἔπρεπε θειοθῆναί σε· ἦν καὶ ἀνέδειξας, ὡς ἀληθὴ Θεοτόκον, καὶ πιστῶν βοήθειαν, μόνε φιλάνθρωπε.

Καταβασία.

• **Ο**ὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργέ Κύριε, καὶ
• τῆς Ἐκκλησίας δομῆτορ, σύ με στε-
• ρέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφελῶν ἡ
• ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φι-
• λάνθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Συμπαρέστησαν Χριστῷ, αἱ τοῦ Λαζάρου αἰδέλφαι, καὶ δακρύουσαι πικρῶς, καὶ ὀλολύζουσαι αὐτῷ, ἔφησαν· Κύριε, τέθνηκε Λάζαρος· αὐτὸς δὲ ὡς Θεός, οὐκ ἀγνοῶν τὴν ταφήν, ἡρώτα πρὸς αὐτάς· Ποῦ τεθήκατε; καὶ προσελθὼν τῷ τάφῳ προσεφώνει, τὸν τετραήμερον Λάζαρον· ὁ δὲ ἀνέστη, καὶ προσεκύνει, τὸν αὐτὸν ἀναστήσαντα.

Ἔτερον. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Προγινώσκων τὰ πάντα ὡς ποιητής, ἐν Βηθανίᾳ προεῖπας τοῖς Μαθηταῖς· Ὁ φίλος ἡμῶν Λάζαρος, κεκοίμηται σήμερον· καὶ εἰδὼς ἡρώτας, φησί· Ποῦ τεθήκατε; καὶ τῷ Πιτρὶ προσηύξω, δακρύσας ὡς ἄνθρωπος· ὁ δὲ καὶ φωνήσας, ὃν ἐφίλεις ἐξ Ἄδου, ἀνέστησας Κύριε, τετραήμερον Λάζαρον. Διὰ τοῦτο βρωμέν σοι· Πρόσδεξαι Χριστὲ ὁ Θεός, τῶν

τολμώντων προσφέρειν τὴν αἴνεσιν, καὶ καταξίωσον πάντας τῆς δόξης σου.

Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Εἰσακήκοα** Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ
• μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ
• ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα. Δίς.

Οὐ συμμαίχου δεόμενος, ἀλλ' οἰκονομίαν τελῶν ἀπόρρητον, προσευχόμενος ἀνέστησας, νεκρὸν τετραήμερον Παντοδύναμε.

Ο Πατρὶ συναΐδιος, Λόγος καὶ Θεός τοπρὶν καθορώμενος, νῦν ὡς ἄνθρωπος προσεύχεται, προσευχὰς ὁ πάντων προσδεχόμενος.

Η φωνὴ σου κατέλυσε, Σῶτερ τοῦ θανάτου, πᾶσαν τὴν δύναμιν· τὰ δεμέλια τοῦ Ἄδου δὲ, Δεῖκῃ δυνάμει διεκλόνησε.

Θεοτοκίον.

Τὴν Παρθένον ὑμνήσωμεν, ὡς μετὰ τὸν τόκον παρθένον μέinasαν, καὶ κηῖσασαν Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν ἐκ πλάνης Κόσμον λυτρωσάμενον.

Εἰρμός ἄλλος. Σύ μου ἰσχύς, Κύριε.

Σὺ ὡς ποιμὴν, ἡρπασας Σῶτερ τὸν ἄνθρωπον, τὸν φθαρέντα, ἤδη τετραήμερον, δημιουργέ, λύκου ἐκ δεινοῦ, ὄντως καὶ παμφάγου, ὡς δυνατὸς τε καὶ Κύριος, ἐν ταύτῃ, προδεικνύων, τὴν παγκόσμιον δόξαν, τῆς σῆς νῦν τριημέρου Ἐγέρσεως.

Σὲ τὴν ζωὴν, βλέπουσαι αἱ περὶ Μάρθαν Χριστέ, ἀνεβρών· Εἰ ἡς ὧδε Κύριε, ὁ φωτισμός, πάντων καὶ ζωὴ, ὅλως οὐ τεθνήκει, νεκρὸς οὐκ ὦφθη ὁ Λάζαρος· ζωὴ δὲ τῶν θανέντων, σὺ φιλάνθρωπε πέλων, εἰς χαρὰν μετατρέπεις τὸ πένθος αὐτῶν.

Σὲ τὴν πηγὴν, φρίττουσι Κύριε ἄβυσσοι· σὰ δουλεύει, ἡ ὑγρὰ ἡ σύμπασα· σὲ πυλωροὶ, τρέμουσι Χριστέ· Ἄδου δὲ τὰ κλειθρα, τῷ κράτει σου διαλύονται, Λαζάρου ἀναστάντος, ἐκ νεκρῶν τῇ φωνῇ σου, παντοδύναμε Σῶτερ φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις Ἀνύμφευτε, σὺ προσταῖς, σὺ καὶ καταφύγιον, Χριστιανῶν, τεῖχος καὶ λιμὴν· πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις πανάμωμε, καὶ σώζεις ἐκ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοτόκον ἀγνήν σε γινώσκοντας.

Καταβασία.

• **Σ**ὺ μου ἰσχύς, Κύριε, σύ μου καὶ δύναμις,
• σὺ Θεός μου, σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πα-
• τρικὸς, κόλπους μὴ λιπῶν, καὶ τὴν ἡμετέ-
• ραν, πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῇ

• Προφήτη, Ἀββακούμ σοὶ κραυγάζω· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ὡδὴ εἰ. Ὁ Εἰρμός.

• **Π**ᾶνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου
• τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ
• ἀλλότριον σκότος τὸν δείλαιον· ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου,
• ταῖς ὁδοῦς μου κατεύθυνον δέομαι.

Επιστὰς τῷ Λαζάρου, μνήματι φιλάνθρωπε, τοῦτον ἐκάλεσας, καὶ ζωὴν παρέσχες, ὡς ζωὴν χρηματίζων ἀθάνατος, τῶν βροτῶν ἀπάντων, οἷα Θεός, τὴν ἐσομένην, προθεσπίζων προδηλῶς Ἀνάστασιν.

Δεδεμένος τοὺς πόδας, Λάζαρος ἐβαδίζε·
Θαύμα ἐν θαύμασι! καὶ γὰρ μείζων ὤφθη, τοῦ κωλύοντος ὁ ἐνισχύων Χριστός· οὐ τῷ λόγῳ πάντα, δουλοπρεπῶς ὑπηρετοῦσιν, ὡς Θεῷ καὶ Δεσπότη δουλεύοντα.

Ο νεκρὸν ὁδωδότα, Λάζαρον ἐγείρας Χριστέ τετραήμερον, ἐξανίστησόν με, νεκρωθέντα νῦν ἁμαρτήμασι, καὶ τεθέντα λάκκῳ, καὶ σκοτεινῇ σκιᾷ θανάτου· ἀλλὰ ῥύσαι, καὶ σῶσον ὡς εὐσπλαγχνος.

Εἰρμός ὁ αὐτός.

Τῷ Πατρὶ νέμων δόξαν, ὥσπερ οὐκ ἀντίθεος, ἦσθα εὐχόμενος, τὸν περιστῶτα, σὺ πιστούμενος ὄχλον Μακρόθυμε, τὴν εὐχαριστίαν, τῷ σῷ Πατρὶ προσαναφέρων, τῇ κελύσει ἐγείρων τὸν Λάζαρον.

Ο φωνῆς Θεοφθόγγου, θείας τε δυνάμεως, Σῶτερ τοῦ κράτους σου! δι' ἧς Ἄδου πύλας, τοῦ παμφάγου θανάτου συνέτριψας· ἀλλ' ἐξάρπασόν με, ὥσπερ τὸν πρὶν ἐκ τῶν παθῶν μου, τετραήμερον φίλον σου Λάζαρον.

Κεσίαις Λαζάρου, Μάρθας καὶ Μαρίας τε, ἡμᾶς ἀξίωσον, θείαις γενέσθαι, τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Πάθους σου Κύριε καὶ τῆς λαμπροφύρου, τῶν ἡμερῶν καὶ βασιλίδος, Ἀναστάσεως τῆς σῆς φιλάνθρωπε. Θεοτοκίον.

Πηρικὴν παρρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου, κεκτημένη Πάναγνε, συγγενεὺς προναΐας, τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα, ὅτι σὲ καὶ μόνην, Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἑλasmus ἐνμενῇ προβαλλόμεθα.

Καταβασία.

• **Π**ᾶνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου,
• τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ
• ἀλλότριον σκότος τὸν δείλαιον· ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου,
• ταῖς ὁδοῦς μου κατεύθυνον δέομαι.

Εἰντεῦθεν ἀρχόμεθα τῶν Τετραωδίων, παοῦντες τοὺς Εἰρμούς ἀνα β'. καὶ τὰ Τροπάρια ἀνα δ'.

Τετραωδίον, ποίημα τοῦ αὐτοῦ Κοσμά.

Ὡδὴ εἰ. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν Ἰωάνν, ἐν τῷ κῆτει Κύριε, μονώτατον
• κατώκισας· ἐμὲ δὲ τὸν πεπεδημένον,
• ἐν ἄρκυσι τοῦ ἐχθροῦ, ὡς ἐκ φθορᾶς ἐκείνου
• διασῶσον.

Αγάπη σε, εἰς Βηθανίαν Κύριε, ἀπήγαγε πρὸς Λάζαρον· καὶ τοῦτον ἦδη ὁδωδότα, ἀνέστησας ὡς Θεός, καὶ ἐκ δεσμῶν, τοῦ Ἄδου διέσωσας.

Παύλα μὲν, ἀπεγνώκει Λάζαρον, ὡς ἦδη τετραήμερον· Χριστὸς δὲ τὸν διαφθαρέντα, ἀνέστησεν ὡς Θεός, καὶ εἰς ζωὴν μετήγαγε ῥήματι.

Ἔτερον, ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἰλασθητί μοι Σωτῆρ.

Ο εὖς ὧν ἀληθινός, Λαζάρου ἔγνωε τὴν κοίμησιν, καὶ ταύτην τοῖς Μαθηταῖς, τοῖς σοῖς προηγόρευσας πιστούμενος Δέσποτα, τῆς Θεότητός σου, τὴν ἀόριστον ἐνέργειαν.

Τῇ σαρκὶ περιγραφτός, ὑπάρχων ὁ ἀπεριγραφτός, εἰς Βηθανίαν ἐλθὼν, ὡς ἄνθρωπος Δέσποτα, δακρύεις τὸν Λάζαρον· ὡς Θεός δὲ θείων, ἀνιστᾶς τὸν τετραήμερον.

Καταβασία.

• **Ι**λασθητί μοι Σωτῆρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Ταῖς ἄνω ζητῶν.

Η πάντων χαρὰ, Χρισθὸς ἡ ἀλήθεια, τὸ φῶς ἡ ζωὴ, τοῦ Κόσμου ἡ ἀνάστασις, ταῖς ἐν γῇ πεφανέρωται, τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι· καὶ γέγονε τύπος τῆς ἀναστάσεως, τοῖς πᾶσι παρέχων θείαν ἄφεισιν.

Ὁ Οἶκος.

Τοῖς Μαθηταῖς ὁ Κτίστης τῶν ὅλων, προηγόρευσε λέγων· Ἀδελφοί καὶ γνωστοί, ἡμῶν ὁ φίλος κεκοίμηται· τούτοις προλέγων καὶ ἐκδιδάσκων, ὅτι πάντα γνώσκεις ὡς Κτίστης πάντων· ἄγωμεν οὖν πορευθῶμεν, καὶ ἴδωμεν ξένην ταφὴν, καὶ θρήνον τὸν τῆς Μαρίας, καὶ τὸν τάφον Λαζάρου ὀψώμεθα· ἐκεῖ γὰρ μέλλω θαυματουργεῖν, ἐκτελῶν τοῦ Σταυροῦ τὰ προοίμια, καὶ πᾶσι παρέχων θείαν ἄφεισιν.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Σαββάτῳ πρὸ τῶν Βαΐων, ἑορταζομεν τὴν Ἑγερσιν τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου, φίλου τοῦ Χριστοῦ, Λαζάρου τοῦ τετραήμερου.

Στίχοι.

Ἐρηνὴς Ἰησοῦ· τοῦτο Σηπτῆς οὐσίας.

Ζωοὶς φίλον σου· τοῦτο θείας ἰσχύος.

Ἐβραῖος μὲν ἦν τὸ γένος ὁ Λάζαρος, Φαρισαῖος δὲ τὴν αἵρεσιν, καὶ υἱὸς, ὥς πού εὑρηται, τοῦ Φαρισαίου Σίμωνος, ἀπὸ Βηθανίας τῆς κώμης ὁρμώμενος. Τοῦ δὲ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὰς κατὰ γῆν ποιουμένου διατριβάς ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ γένους ἡμῶν, καὶ οὗτος εἰς φίλον αὐτῷ ἐνοῦται. Πρὸς γὰρ τὸν Σίμωνα τοῦ Χριστοῦ συνεχῶς διαλεγόμενου, ἅτε καὶ αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν μάλα πρεσβεύοντος, καὶ τῇ εἰκίᾳ τούτου προσβάλλοντος, συνεχίσταρον ὁ Λάζαρος εἰς γνησιότητα στήνεται· οὐκ αὐτὸς δὲ μόνος, ἀλλὰ καὶ αἱ δύο ταύτης ἀδελφαί, ἡ Μάρθα δηλονότι, καὶ ἡ Μαρία. Ἦδη δὲ τοῦ σωτηρίου Παύλου ἐγγιζόντος, ἐπεὶ ἴδει τὴν Ἀναστάσιως μυστήριον ἀκρίβιστον πιστωθῆναι, ἣν μὲν διατριβῶν ὁ Ἰησοῦς πέραν τοῦ Ἰορδάνου, πρότερον τὴν τοῦ Ἰαίρου παιδα, καὶ τὸν τῆς Χήρας ἐκ νεκρῶν ἀναστήσας· ὁ δὲ φίλος αὐτοῦ Λάζαρος νόσῳ βαρεῖα κατεργασθεὶς, τεθνηκεν. Ἰησοῦς οὖν, καὶ ἀπὼν, λέγει τοῖς Μαθηταῖς· Λάζαρος, ὁ φίλος ἡμῶν, κεκοίμηται· καὶ μικρὸν αὖτις βιαλιπὼν, Λάζαρος, φησὶν, ἀπέθανεν. Ἐρχεται οὖν εἰς Βηθανίαν, τὸν Ἰορδάνην λιπὼν, ὡς παρὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ διαμνησθεὶς· ἀπέχει δὲ τῶν Ἱεροσολύμων ἡ Βηθανία, ὡσεὶ σταδία πεντεκαίδεκα. Καὶ προὔπνηντοσαν αὐτῷ αἱ ἀδελφαί τοῦ Λαζάρου, λέγουσαι· Κύριε, εἰ ἦς ὧδε, οὐκ αὖν ἀπέθανεν ἡμῶν ὁ ἀδελφός· ἀλλὰ καὶ νῦν, εἴ σοι βουλευτόν, ἐγερεῖς αὐτόν· δύνασαι γάρ. Πρωτῶν δὲ τὸν ὄχλου ὁ Ἰησοῦς· Ποῦ τεθήκατε αὐτῶν; καὶ αὐτίκα, πάντες προῆγον ἐπὶ τὸ μνήμα. Καὶ τοῦ λίθου ἀρθέντες, ἡ Μάρθα λέγει· Κύριε, ἤδη ὄζει· τεταρταῖος γέριστιν. Εἴτα προσευξάμενος ὁ Ἰησοῦς, καὶ θάκρυα τῷ κειμένῳ καταγαγὼν, φωνῇ μεγάλῃ ἐκραύγασε· Λάζαρε, δεῦρο ἔξω. Καὶ αὐτίκα ὁ τεθνηκώς, ἐξῆλθε, καὶ λυθεὶς, ἀνεχώρηεν εἰς οἶκον. Τοῦτο τὸ ξέρον πρᾶξιον εἰς φθόνον διεγείρει τὸν τῶν Ἑβραίων λαόν, ὅς κατὰ τοῦ Χριστοῦ ἐκμαίνεται. Ὁ δὲ Ἰησοῦς καλὴν φυγὰς ὤχετο. Οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτεῖναι διανοήθησαν· διότι πολλοὶ αὐτὸν ὁρῶντες, Χριστῷ προσετίθεντο. Ἀλλ' ἐκεῖνος τὰ σκεπτόμενα ἔγνωκώς, πρὸς τὴν Κύπρον νῆτον διαδιδάσκει, καὶ καίτοι διατρίβων, ἰσχυρῶς παρὰ τῶν Ἀποστόλων, Ἀρχιερέων τῆς Κυπριαίων ἀνδείκνυται πολέως. Καλῶς δὲ καὶ Θεοφιλῶς πολιτευόμενος· μετὰ τριακονταετῆ χρόνον τῆς αὐτοῦ ἀναβιώσεως,

ἔζησεν· καλὴν δὲ θάσκειται, καλλὴ θάσκειται κατεργασάμενος.

Λέγεται δὲ, μετὰ τὴν ἀναβίωσιν, μηδὲν τινοῦ ἐσθίειν χωρὶς γλυκάζοντος, καὶ ὅτι τὸ αὐτοῦ ὠμοφόνιον, ἢ πάν- αγνος τοῦ Θεοῦ Μήτηρ, οἰκίαις ἐπισκευασαμένη χρυσίν, αὐτῷ ἐχαρίσατο. Τούτου τὸ τίμιον καὶ ἅγιον Λαίψανον, ὁ σοφωτάτος Βασιλεὺς Λέων, ἐκ τινος ὀφείας Θεοτότας ἐκεῖθεν μετακομισάμενος, ἐν τῷ κατὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν παρ' αὐτοῦ δορηθῆντι Ναῷ εἰς ὄνομα τούτου, τιμωρῶς καὶ πολυτελῶς κατατίθησιν, εἰς δεξιὰ τοῦ Ναοῦ εἰσιόντι, κατὰ τοὺς τοῦ ἱεροῦ Βήματος ἐμπροσθίους τοίχους. Καὶ νῦν εἰσὶτι μένει τὸ τίμιον αὐτοῦ Λαίψανον, ἀρρήτῳ τινα εὐδῖαν ἀποτελοῦν. Ἑορταζομεθα δὲ κατὰ τὴν παρούσαν ἡμέραν ἐτάχθη ἡ αὐτοῦ Ἑγερσις, ὅτι οἱ ἅγιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν, μᾶλλον δὲ οἱ ἄγιοι Ἀπόστολοι, μετὰ τὴν τρισσακονθήμερον Νηστειάν, διὰ τὴν καθάρσιν, τὰ ἅγια Πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μέλλοντες θείναι, ἐπειδὴ τοῦτο τὸ θαῦμα ἀρχὴν καὶ αἰτίαν μάλιστα εἶρον τῆς κατὰ τοῦ Χριστοῦ μανίας τῶν Ἰουδαίων, κατὰ τοῦτο ἐνταῦθα τὸ ὑπερφανὲς τοῦτο τεράστιον ἔθεντο. Ὁ δὲ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης μόνος συγγράφεται, ὡς τῶν ἄλλων Εὐαγγελιστῶν παραλιπόντων αὐτό· ἴσως, ὅτι ζῶν ἦν ὁ Λάζαρος καὶ ὁρῶμενος. Λέγεται μὲν τοι, ὅτι καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο, καὶ τὸ λοιπὸν συνεγράφατο Εὐαγγέλιον, καὶ ὅτι οὐδὲν περὶ τῆς ἀνάρχου Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ οἱ ἄλλοι διέλαβον· τοῦτο γὰρ ἦν τὸ ζητούμενον πιστευθῆναι, ὅτι Υἱὸς Θεοῦ, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Χριστός· καὶ ὅτι ἀνίστα, καὶ ἀναστασις ἔσται τῶν νεκρῶν· ὁ δὲ τὸν Λάζαρον μᾶλλον πιστεύεται. Οὐδὲν δὲ περὶ τῶν ἐν Ἄδου ὁ Λάζαρος εἶπεν· ἢ ὅτι οὐ συνεχωρήθη τελείως ἰδεῖν τὰ ἐκεῖσε, ἢ ἰδὼν, σιγῆσαι ταῦτα διεκελεύθη. Ἀπὸ τούτου καὶ πᾶς ἀνθρώπος ἄρτι θανὼν, Λάζαρος λέγεται, καὶ τὸ ἐνταφίον ἔνδυμα, καλὴν Λαζάρωμα καλεῖται, ἀνεντιτομένου τοῦ λόγου, εἰς μνήαν τοῦ πρώτου Λαζάρου ἔρχεσθαι· εἰ γὰρ ἐκεῖνος λόγῳ Χριστοῦ ἀνίστα, καὶ ἀνεδίδωκεν αὐτίς. οὕτω καὶ οὗτος, εἰ καὶ ἔθανεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἐσχάτῃ σάλπιγγι ἀναστὰς, αἰωνίως ζήσειται.

Ταῖς τοῦ σου φίλου Λαζάρου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

- Παιῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπαύσαν
- σάν τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς
- ὄρεον τὸ πῦρ, μετεβαλον βοῶντες· Εὐλογη
- τὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δακρύσας ὡς ἄνθρωπος Οἰκτίρμον, ἐξανέστησας ὡς Θεὸς τὸν ἐν ταίφῳ, καὶ τοῦ Ἄδου λυθεὶς, ὁ Λάζαρος ἐβόα· Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐξῆλθε κειρίαις δεδεμένος, χάους Ἄδου τε καὶ ζόφου ἀποδράσας τοῦ Δεσπότη τῷ

λόγῳ, ὁ Λάζαρος κραιναῖζων· Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἐπὶ φίλῳ δακρύσας, τὸ τῆς Μάρθας Οἰκτίρμον, δάκρυον ἔπαυσας· καὶ πάθει ἐκουσίῳ, ἀφείλες ἐκ προσώπου, τοῦ λαοῦ σου πᾶν δάκρυον· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Τῆς ζωῆς ὁ ταμίης, τὸν νεκρὸν ὡς ὑπνοῦντα, Σῶτερ ἐκάλεσας, καὶ λόγῳ τῆν τοῦ Ἀδου, γαστέρα διαρρήξας, ἐξανέστησας ψάλλοντα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Τὸν νεκρὸν ὁδωδότα, δεδεμένον κειρίαις, Δέσποτα ἠγείρας· καὶ με πεπεδημένον, σειραῖς ἀμαρτημάτων, διανίστησον ψάλλοντα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Καταβασία.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπᾶτησαν ψάλλοντες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

Μουσικῶν ὀργάνων συμφωνούντων, καὶ λαῶν ἀπείρων προσκυνούντων, εἰκόνι τῇ ἐν Δαυὶδ, τρεῖς Παῖδες μὴ πεισθέντες, τὸν Κύριον ἀνύμνου, καὶ ἐδοξολόγουν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ ποιμὴν τὸν ἄρνα κατιχνεύσας, καὶ ἐκ λύκου δεινοῦ ὀλετήρος, ἀρπάσας ὁ ἐπικρατὴς, φθαρέντα ἐκαινούργεις, βρώντά σοι· Ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ βροτὸς τὸν τάφον ἐπεζήτης, τὸν νεκρὸν ὡς Πλάστης ἀναστήσας, προστάγματι δεσποτικῷ· ὃν Ἀδὴς κατεπλάγη, βρώντά σοι· Ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν.

Πιζητεῖς μὲν ὥσπερ θνητὸς, ὡς Θεὸς δὲ, ἀκούσας λόγῳ τὸν τεταρταῖον· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ εὐγνωμόνως ὡς ὠφειλήν, τοῦ συγγένου ἡ Μαρία Δέσποτα προσφέρει, μύρον ἀνυμνοῦσα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπικαλεῖς μὲν ὥσπερ βροτὸς, τὸν Πατέρα, ὡς Θεὸς δὲ Λάζαρον ἐγείρεις· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰτοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Καταβασία.

Τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν, ὃν ὑμνοῦσι, στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται.

Ὡδὴ 2. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ἀγνὴν ἐνδόξως τιμήσωμεν, λαοὶ Θεοτόκον, τὴν τὸ θείον πῦρ ἐν γαστρὶ· ἀφλέκτως συλλαβοῦσαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνωμεν.

Οἱ λαοὶ ἰδόντες βαδίζοντα, νεκρὸν τεταρταῖον, ἐκπλαγέστες τῷ θαύματι, ἀνεβῶν τῷ Λυτρωτῇ· Θεὸν σε ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν.

Προπιστῶν τὴν ἐνδοξον Ἐγερσιν, τὴν σὴν ὡς Σωτὴρ μου, νεκρὸν τετραήμερον, ἐκ τοῦ Ἀδου ἐλευθεροῖς, τὸν Λάζαρον· ἐν ὕμνοις μεγαλύνω σε.

Ἄλλος. Κυρίως Θεοτόκον.

Τιμῶν σου τὸν Πατέρα, καὶ ἀποδεικνύων, ὡς οὐκ ἀντίθεος ἦσθα, προσεύχη Χριστέ, αὐτεξουσίως ἐγείρας τὸν τετραήμερον.

Ἐκ τάφου τεταρταῖον, Λάζαρον ἐγείρας, τῆς τριμέρου Χριστέ μου Ἐγέρσεως, παναληθέστατον πᾶσι, δεικνύεις μάρτυρα.

Βαδίζεις καὶ δακρύεις, φθέγγῃ τε Σωτήρ μου, τὴν ἀνθρωπίνην δεικνύς σου ἐνέργειαν· τὴν θεϊκὴν δὲ μηνύων, ἐγείρεις Λάζαρον.

Ἐνήργησας ἀφράστως, Δέσποτα Σωτήρ μου, καθ' ἐκατέρων τῶν δύο σου φύσεων, αὐτεξουσίῳ θελήσει, τὴν σωτηρίαν μου.

Καταβασία.

Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ δὲ σου σεσωσμένοι Παρθένη ἀγνή, σὺν ἁσωμάτοις Χορείαις, σὲ μεγαλύνοντες.

Εἶτα.

Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν. Ἐκ τρίτου. Καὶ τὸ παρὸν Ἐξαποστειλάριον, ἐκ δευτέρου. Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Λόγῳ σου Λόγε τοῦ Θεοῦ, Λάζαρος νῦν ἐκάλλεται, πρὸς βίον παλινδρομήσας· καὶ μετὰ κλάδων οἱ λαοὶ, σὲ Κραταίῃ γεραίρουσιν, ὅτι εἰς τέλος ὀλέσεις, τὸν Ἀδὴν θανάτῳ σου.

Ἄλλο, ὁμοιον, ἅπαξ.

Ἰα Λαζάρου σε Χριστὸς, ἥδη σκυλεύει θάνατε· καὶ ποῦ σου Ἀδου τὸ νίκος· τῆς Βηθανίας ὁ κλαυθμὸς, νῦν ἐπὶ σὲ μεθίσταται· πάντες κλάδους τῆς νίκης, αὐτῷ ἐπισείωμεν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους ἢ καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Στίχ. Δόξα αὕτῃ ἔσται πᾶσι τοῖς Ὁσίοις αὐτοῦ.

Ἦχος α΄.

Ανάστασις καὶ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ὑπαίχων Χριστέ, ἐν τῷ μνήματι Λαζάρου ἐπέστης, πιστούμενος ἡμῖν ταῖς δύο οὐσίας σου μακρόθυμε, ὅτι Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ἐξ αἰγνῆς Παρθένου παραγέγονας· ὡς μὲν γὰρ βροτὸς, ἐπερώτας, ποῦ τέθαπται; ὡς δὲ Θεὸς ἀνέστησας, ζωηφόρῳ νεύματι, τὸν τετραήμερον.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Ὁ αὐτός.

Λάζαρον τεθνεῶτα, τετραήμερον ἀνέστησας ἐξ Ἄδου Χριστέ, πρὸ τοῦ σοῦ θανάτου, διασείσας τοῦ θανάτου τὸ κράτος, καὶ δὲ ἐνός προσφιλοῦς, τὴν πάντων ἀνθρώπων προμηνύων, ἐκ φθορᾶς ἐλευθερίαν· διὸ προσκυνοῦντές σου, τὴν παντοδύναμον ἐξουσίαν, βοῶμεν· Εὐλογημένος εἰ Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ.

Ὁ αὐτός.

Μάρθα καὶ Μαρία, τῷ Σωτῆρι ἔλεγον· Εἰ ἦς ὧδε Κύριε, οὐκ ἂν τέθνηκε Λάζαρος. Χριστὸς δὲ ἡ ἀνάστασις τῶν κοιμημένων, τὸν ἤδη τετραήμερον, ἐκ νεκρῶν ἀνέστησε. Δεῦτα πάντες οἱ πιστοὶ τοῦτον προσκυνήσωμεν, τὸν ἐρχόμενον ἐν δόξῃ, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ἡχῷ σαλπιγγός.

Ὁ αὐτός.

Τῆς Θεότητός σου Χριστέ, παρέχων τοῖς Μαθηταῖς σου τὰ σύμβολα, ἐν τοῖς ὁχλοῖς ἐταπείνου σεαυτὸν, ἀποκρύψαι ταύτην βουλάμενος· διὸ τοῖς Ἀποστόλοις, ὡς προγνώστης καὶ Θεὸς, τοῦ Λαζάρου τὸν θάνατον προκγόρευσας· ἐν Βηθανίᾳ δὲ παρὼν τοῖς λαοῖς, τοῦ φίλου σου τὸν τάφον ἀγνοῶν, μαθεῖν ἐζήτεις ὡς ἄνθρωπος· ἀλλ' ὁ διὰ σοῦ τετραήμερος ἀναστάς, τὸ θεῖόν σου κράτος ἐδήλωσε. Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ.

Ἦχος δ΄.

Τεταρταῖον ἡγεiras τὸν φίλον σου Χριστέ, καὶ τὸν τῆς Μάρθας καὶ Μαρίας θρῆνον ἐπαυσας, ὑποδεικνύων ταῖς πᾶσιν, ὅτι αὐτὸς εἰ ὁ τὰ πάντα πληρῶν, θείκῃ δυναστείᾳ, αὐτεξουσίῳ θελήματι· ὧ τὰ Χερουβὶμ βοᾷ ἀπαύστως· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος εἰ ὁ ἐπὶ πάντων Θεός, δόξα σοι.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβαλοῖς εὐήχοις.

Ὁ αὐτός.

Μάρθα τῇ Μαρίᾳ ἐβόα· ὁ Διδάσκαλος παύρεστι, καὶ φωνεῖ σε· πρόσελθε· Ἡ δὲ δραμαία ἐλθοῦσα, ὅπου ἦν ἐστὼς ὁ Κύριος, ἰδοῦσα ἀνεβόησε, πεσῶσα προσκύνησε, καὶ τὸς αἰχραίνοντας πόδας σου, καταφιλοῦσα ἔλεγε· Κύριε, εἰ ἦς ὧδε, οὐκ ἂν ἀπέθανεν ἡμῶν ὁ ἀδελφός.

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χεὶρ σου, μὴ ἐπιλάβῃ τῶν πενήτων σου εἰς τέλος.

Ἦχος πλ. δ΄.

Λάζαρον τεθνεῶτα, ἐν Βηθανίᾳ ἡγεiras τετραήμερον· μόνον γὰρ ὡς ἐπέστης τῷ μνήματι, ἡ φωνὴ ζωὴ τῷ τεθνεῶτι γέγονε· καὶ στενάξας ὁ Ἄδης, ἀπέλυσε φόβῳ. Μέγα τὸ θαῦμα! Πολυέλεε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, διηγῆσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου.

Ὁ αὐτός.

Καθὼς εἶπας Κύριε τῇ Μαρθᾷ· Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις, ἔργῳ τὸν λόγον ἐπλήρωσας, ἐξ Ἄδου καλέσας τὸν Λάζαρον. Καί με φιλάνθρωπε, νεκρὸν τοῖς πάθεσιν, ὡς συμπαθὲς ἐξανάστησον, δέομαι.

Δόξα, Ἦχος β΄.

Μέγα καὶ παραδόξον θαῦμα, τετέλεσται σήμερον! ὅτι νεκρὸν τεταρταῖον, ἐκ τάφου Χριστὸς φωνήσας ἡγεiras, καὶ φίλον ἐκάλεσε· δοξολογήσωμεν αὐτὸν, ὡς ὑπερένδοξον, ὡς ταῖς πρεσβείαις, τοῦ δικαίου Λαζάρου, σῶση τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν· Ὑπερευλογημένα ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, ἐκ τοῦ Κανόνος ἡ γ΄ καὶ ε΄. Ὡδή.

Ἀντὶ τοῦ Τρισαγίου.

Ὅσα εἰς Χριστὸν ἐδακτίσθητε.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος γ΄.

Κύριος φωτισμός μου καὶ σωτήρ μου.

Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. ΙΒ΄. 28.

Αδελφοί, βασιλείαν ἀσάλευτον παραλαμβάνοντες, ἔχομεν χάριν, δι' ἧς λατρευόμεν

εὐαρίστως τῷ Θεῷ, μετὰ αἰδούσας καὶ εὐλαβίας· καὶ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν, πῦρ καταναλίσκον. (Κρι. ΙΓ'. 1). Ἡ φιλαδελφία μενέτω. Τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· διὰ ταύτης γὰρ ἔλαβόν τινες ξενίσαντες Ἀγγέλους. Μιμνήσκεσθε τῶν δεσμίων, ὡς συνδεδεμένοι· τῶν κακῶν, ὡς καὶ αὐτοὶ ὄντες ἐν σώματι. Τίμιος ὁ γάμος ἐν πάσι, καὶ ἡ κκίτη ἀμίαντος· πόρνοι δὲ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός. Ἀφιλάργυρος ὁ τρόπος, ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσιν· αὐτὸς γὰρ εἶρηκεν· Οὐ μή σε ἀνῶ, οὐδ' οὐ μή σε ἐγκαταλίπω· ὥστε θαρσύνοντας ἡμᾶς λέγειν· Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι, τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος. Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἱ τινες ἐλκίσθησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκθασιν τῆς ἀναστροφῆς, μιμῆσθε τὴν πίστιν. Ἰησοῦς Χριστὸς ἐχθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀλληλουϊα. Ἦχος πλ. α'.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦν τις ἀσθενὴς Λαζαρος.

Κοινωνικόν.

Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον.
Ἀλληλουϊα.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Τριήμερος ἀνάστασις.

Νηπίων ἐξ ἀνάκτων Χριστέ, τῷ πῶλῳ καθεζόμενος, κατεδέξω, ἐπινίκιον ὠδὴν, ἐρχόμενος πρὸς Παῖθος, ὁ τρισαγίῳ Ὑμνῷ, ὑπὸ Ἀγγέλων ἀνυμνούμενος.

Ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου Σιών, πραῦς καὶ σώζων ἔρχεται, ἐπὶ πῶλου, τοὺς ἐχθροὺς ἐπιπτῶν, πατάξαι ἐν ἰσχυί· χαῖρε καὶ κατατέρου, μετὰ Βαΐων ἐορτάζουσα.

Προτήσωμεν συμφώνως πιστοὶ, τοὺς κλάδους ἀρετῶν καὶ ἡμεῖς, ὡς οἱ Παῖδες, ὧν προσφέροντες Χριστῷ· καὶ τούτῳ θείων ὀργῶν, ἀπλώσωμεν τῆς πέπλους, καὶ μυστικῶς οὐτον δεξώμεθα.

Ἦ αἶα ἀρετῶν ἀδελφοί, προσάξωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἐρχομένῳ, δι' ἡμᾶς ἀνθρωπικῶς, παθεῖν ἐθελουσίως, Θεότητος ἰσχυί, πᾶσιν ἀπάθειαν δωρήσασθαι.

Δόξα, καὶ νῦν, ὁμοῖον.

Ὁ νῶτοις Χερουβὶμ ὡς Θεὸς ὀχούμενος καθεζέται, ἐπὶ πῶλου, δι' ἡμᾶς ἐπὶ σφαγὴν, ἐρχόμενος θελήσει· δεῦτε προθύμως τοῦτον, μετὰ Βαΐων ἀνυμνήσωμεν.

Ἀπόστιχα Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Ἀμπρύνου ἡ Σιών, ἡ νέα, καὶ Βαΐαις, ἀνυμνεῖ μετὰ παιδῶν· Ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου, σώζων πρὸς Παῖθος ἔρχεται.

Στίχ. Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον.

Ἀγαλλεσθε Ἀδάμ, καὶ Εὐα σὺν Προφήταις, ἰδοὺ ἀνακαλέσαι, ὑμᾶς διὰ τοῦ Παῖθους, ὁ Κύριος ἐπείγεται.

Στίχ. Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν τὸ ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῇ!

Ὁ ἄνω σὺν Πατρὶ, καὶ Πνεύματι Ἀγγέλων, δεχόμενος τὸν ὕμνον, πτωχεύει ξένως κάτω, καὶ Παιδῶν αἶνον δέχεται.

Δόξα, καὶ νῦν, ὁμοῖον.

Ὑμνῷ σου τὴν φρικτὴν, οἰκονομίαν φόβῳ, τὸ Ὡσαννὰ βοῶ σοι· ἐμὲ γὰρ ἔρχησῶσαι, εὐλογημένε Κύριε.

Ἀπολυτίκια.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ Παῖθους.

Συνταφέντες σοι διὰ τοῦ Βαπτίσματος.

Ὁρα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, Σελ. 336.

Μετὰ δὲ τὴν Ἀπόλυσιν, εἰσερχόμεθα εἰς τὴν τράπεζαν.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὸ, Μακάριος ὁ νῆρ, τὸ Κάθισμα ὅλον, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχ. ι'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡμᾶς συνήγαγε· καὶ πάντες αἶροντες, τὸν Σταυρόν σε λέγομεν· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ ἔχων θρόνον Οὐρανόν, καὶ ὑποπόδιον τὴν γῆν, ὁ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς Λόγος, καὶ

Υἱὸς θυγατρὸς ἐπὶ πώλῳ ἀλόγου ἐμετρίδου
σήμερον, ἐν Βηθανίᾳ ἐλθὼν· ὅθεν παῖδες Ἑ-
βραίων, κλάδους χειρὶ κατέχοντες, εὐφήμε-
νον· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος
ὁ ἐρχόμενος, Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.

Ὁ αὐτός.

Δεῦτε καὶ ἡμῖς σήμερον, πᾶς ὁ νέος Ἰ-
σραὴλ, ἢ ἐξ ἐθνῶν Ἑκκλησία, μετὰ τοῦ
Προφήτου Ζαχαρίου ἐμβαίωμεν· Χαῖρε σφό-
δρα θυγατερ Σιών, κήρυσε θυγατερ Ἱερουσα-
λὴμ· ἔτι ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου, ἔρχεται σοι
πραῦς καὶ σώζων, καὶ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ πώ-
λῳ ὄνου, υἱὸν ὑποζυγίου· ἑόρταζε τὰ τῶν
Παιδῶν, κλάδους χειρὶ κατέχουσα εὐφήμησον·
Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρ-
χόμενος, Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.

Ὁ αὐτός.

Τὴν σεπτὴν Ἀναστάσιν, τὴν σὴν προτυπού-
μενος ἡμῖν, ἡγεῖται θανόντα τῇ προστά-
ξει σου, τὸν ἄπνουν Λάζαρον, τὸν φίλον Ἀγα-
θὲ, ἐκ τοῦ μνήματος τεταρταῖον ὁδωδότα·
ὅθεν καὶ τῷ πώλῳ ἐπέβη συμβολικῶς, ὥσπερ
ἐπ' ὀχήματος φερόμενος, τὰ ἔθνη τεκμαιρόμε-
νος Σωτὴρ· Ὅθεν καὶ τὸν αἶνόν σου προσφέρει,
ὁ ἡγαπημένος Ἰσραὴλ, ἐκ στομάτων θηλαζόν-
των, καὶ νηπίων ἀκρίμων, καθορώντων σε Χρι-
στὲ, εἰσερχόμενον εἰς τὴν αἰγίαν Πόλιν, πρὸ ἐξ
ἡμερῶν τοῦ Πάσχα.

Ὁ αὐτός.

Πρὸ ἐξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἦλθεν Ἰησοῦς
εἰς Βηθανίαν· καὶ προσῆλθον αὐτῷ οἱ
Μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες αὐτῷ· Κύριε, ποῦ
θελεῖς, ἐτοιμασώμεν σοι φαγεῖν τὸ Πάσχα; ὁ
δὲ ἀπέστειλεν αὐτούς· Ἀπέλθετε εἰς τὴν ἀπέ-
ναντι κώμην, καὶ εὐρήσετε ἄνθρωπον, κερά-
μιον ὕδατος βασίζοντα· ἀκολουθήσατε αὐτῷ,
καὶ τῷ οἰκοδεσπότη ἔπατε· ὁ Διδάσκαλος
λέγει· Πρὸς σὲ ποιῶ τὸ Πάσχα, μετὰ τῶν
Μαθητῶν μου.

Δόξα· Ἦχος ὁ αὐτός.

Σήμερον ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡμᾶς
συνήγαγε· καὶ πάντες αἶροντες τὸν Σταυ-
ρόν σου λέγομεν· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν
ὀνόματι Κυρίου, Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Εἴσοδος μεγάλη· τὸ, Φῶς ἱλαρόν· καὶ τὸ
Προκείμενον.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.
Ἔκτα τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΜΘ'. 4.

Καλεσεν Ἰακώβ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶ-
πεν αὐτοῖς· Συνάχθητε, ἵνα ἀναγγείλω
ὑμῖν, τί ἀπαντήσῃ ὑμῖν ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡ-
μερῶν· συνάχθητε, καὶ ἀκούσατέ μου, υἱά
Ἰακώβ· ἀκούσατε Ἰσραὴλ τοῦ πατρὸς ἡμῶν.
Ἰούδα, σὲ αἰνέσουσιν οἱ ἀδελφοί σου· αἱ χεῖ-
ρές σου ἐπὶ νῶτον τῶν ἐχθρῶν σου· προσκυνη-
σουσί σοι οἱ υἱοὶ τοῦ πατρὸς σου. Σκύμνος
λέοντος Ἰούδα, ἐκ βλαστοῦ, υἱέ μου, αἰνέθης·
ἀναπεσὼν ἐκοιμήθη ὡς λέων, καὶ ὡς σκύμνος·
τίς ἐγερεῖ αὐτόν; Οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ἰου-
δα καὶ ἡγούμενος, ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ὥς
ἂν ἔλθῃ, ὃ ἀπόκειται· καὶ αὐτὸς προσδοκία
ἐθνῶν· δεσμεύων πρὸς ἄμπελον τὸν πῶλον
αὐτοῦ, καὶ τῇ ἑλικί τὸν πῶλον τῆς ὄνου αὐ-
τοῦ· πλυνεῖ ἐν οἶνῳ τὴν στολὴν αὐτοῦ, καὶ ἐν
αἵματι σταφυλῆς τὴν περιβολὴν αὐτοῦ· χαρο-
πκοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπὸ αἶνου, καὶ λευκοὶ
οἱ ὀδόντες αὐτοῦ, ἡ γαῖα.

Προφητείας Σοφονίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ'. 14.

Τὰδε λέγει Κύριος· Χαῖρε σφόδρα, θυγατερ
Σιών· κήρυσε, θυγατερ Ἱερουσαλὴμ· ἐν-
φραίνου καὶ κατατέρπου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας
σου, θυγατερ Ἱερουσαλὴμ· περιεῖλε Κύριος τὰ
ἀδικήματά σου· λελύτρωταί σε ἐκ χειρὸς ἐχ-
θρῶν σου· Βασιλεὺς Ἰσραὴλ Κύριος ἐν μέσῳ
σου· οὐκ ὀφεί κακὰ οὐκέτι· Ἐν τῷ καιρῷ
ἐκείνῳ, ἐρεῖ Κύριος τῇ Ἱερουσαλὴμ· Θάρσει
Σιών, μὴ παρείσθωσαν αἱ χεῖρές σου· Κύριος
ὁ Θεός σου ἐν σοὶ δυνατός, σώσει σε, ἐπάξει
ἐπὶ σὲ εὐφροσύνην, καὶ καινιεῖ σε ἐν τῇ ἀγα-
πήσει αὐτοῦ, καὶ εὐφρανθήσεται ἐπὶ σοὶ ἐν
τέρψει· ἐν ἡμέρᾳ ἐορτῆς συναξῶ τοὺς συντε-
τριμμένους σου· Οὐαὶ! τίς ἔλαθεν ἐπ' αὐτὴν
ὀνειδισμόν; Ἰδοὺ ἐγὼ ποιῶ ἐν σοὶ ἔνεκά σου,
λέγει Κύριος, ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, καὶ σώσω
τὴν ἐκπεπισμένην, καὶ τὴν ἀπωσμένην εἰσδέ-
ξομαι, καὶ θύσομαι αὐτοὺς εἰς καύχημα, καὶ
ὀνομαστοὺς ἐν πάσῃ τῇ γῇ.

Προφητείας Ζαχαρίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Θ'. 9.

Τὰδε λέγει Κύριος· Χαῖρε σφόδρα, θυγα-
τερ Σιών· κήρυσε, θυγατερ Ἱερουσα-
λὴμ· ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου ἔρχεται σοι δίκαμος
καὶ σώζων· αὐτὸς πραῦς καὶ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ

ὑποζύγιον καὶ πῶλον νέον. Καὶ ἐξολοθρεύσει
 ἄρματα ἐξ Ἑφραΐμ, καὶ ἵππον ἐξ Ἰερουσα-
 λὴμ· καὶ ἐξολοθρευθήσεται τόξον πολεμικόν,
 καὶ πληθὺς καὶ εἰρήνη ἐξ ἐθνῶν, καὶ κατάρ-
 ξει ἀπὸ ὑδάτων ἕως θαλάσσης, καὶ ἀπὸ πο-
 τῶν ἕως διευθαλῶν γῆς. Καὶ σὺ ἐν αἵματι
 διαθήκης σου ἐξαπέστειλας τοὺς δεσμίους σου,
 ἐκ λαΐκου οὐκ ἔχοντος ὕδωρ· καθήσεσθε ἐν
 ἀγκυράσιν δέσμοι τῆς συναγωγῆς, καὶ ἀντί-
 μίαις ἡμέραις παροικίας σου, διπλᾶ ἀνταποδώσω
 σοι, διότι ἐνέτεινά σε Ἰουδα ἐμαυτῷ τόξον· ἐ-
 πλησα τὸν Ἑφραΐμ, καὶ ἐξεγερῶ πᾶς τέκνα
 σου Σιών ἐπὶ τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων, καὶ ψη-
 λαφύσω σε, ὡς ρομφαίαν μαχητοῦ· καὶ Κύριος
 ἔσται ἐπ' αὐτοὺς, καὶ ἐξελεύσεται ὡς ἀστραπή
 βολίς αὐτοῦ· καὶ Κύριος ὁ Θεὸς παντοκρά-
 τωρ ἐν σαλπιγγὶ σαλπιαί, καὶ πορεύσεται ἐν
 σαλπῇ ἀπειλῆς αὐτοῦ· Κύριος παντοκράτωρ
 ὑπερασπιστὴς αὐτοῖς.

Εἰς τὴν Λετὴν, Στιγερὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ καὶ τοὺς Ἀπο-
 στόλους διδάξαν λαλεῖν, ἑτέρας ξένας
 γλώσσας, αὐτὸ τὰς παῖδας τῶν Ἑβραίων,
 τοὺς ἀπειροκαίους, προτρέπεται κρημαίνει·
 Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρ-
 χόμενος, Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ συνάναρχος καὶ συναΐδιος Υἱός, καὶ
 Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ πώλου ἀλάγαν,
 ἦλθε σήμερον καθεζόμενος, ἐπὶ τὴν πόλιν Ἰε-
 ρουσαλήμ· ὃν τὰ Χερουβὶμ μετὰ δέους ἀτενί-
 σαι οὐ δύνανται· Παῖδες ἀνευφήμησαν, μετὰ
 βαΐων καὶ κλαῖων, τὸν αἶνον μυστικῶς ἀνα-
 μελποντες· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, τῷ ἐλ-
 θόντι σῶσαι ἐκ πλάνης, ἅπαν τὸ γένος ἡμῶν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἡ φωνή σου ἡ-
 κούσθη Κύριε, εἰς τὰ βράθια τοῦ Ἄδου·
 ἦθες καὶ τὸν Λαζάρου, τετραήμερον ἡγεiras·
 καὶ οἱ παῖδες τῶν Ἑβραίων ἔκραζον· Ὡσαννά,
 Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Εἰσαρχομένου σου Κύριε, εἰς τὴν ἀγίαν Πό-
 λιν, ἐπὶ πώλου καθήμενος, ἔσπαιδες ἐλ-
 εῖν ἐπὶ τὸ Πάθος, ἵνα πληρώσῃς Νόμον καὶ
 Προφητίαι· οἱ δὲ παῖδες τῶν Ἑβραίων, τῆς
 ἡμετέρας τὴν νύκτα προμνηύοντες, ὑπνύντων
 οὐ μετὰ κλαῖων, καὶ βαΐων λέγοντες· Εὐλο-
 γημένος εἰ Σωτὴρ· ἐλέησον ἡμᾶς. Ἦχος β'.

Δόξα σοι Χριστέ, τῷ ἐν ὑψίστοις καθημένῳ
 ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ νῦν προσδοκώμεν,

μετὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ· διὸ εὐφραίνεται
 θυγάτηρ Σιών· ἀγαλλοῦνται τὰ ἔθνη τῆς γῆς·
 κλαῖδους κατέχουσι Παῖδες· χιτῶνας οἱ Μαθη-
 ταί· καὶ πᾶσα ἡ Οὐκουμένη ἐδιδάχθη τῷ βοᾶν
 σοι· Εὐλογημένος εἰ Σωτὴρ· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Πρὸ ἑξ ἡμερῶν, τοῦ γενέσθαι τὸ Πάσχα,
 ἦλθεν Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ἀνακαλίσσα-
 σθαι τὸν τεθνεῶτα τετραήμερον Λαζάρου, καὶ
 προκηρύξαι τὴν Ἀνάστασιν· ὑπνύντησαν αὐτῷ
 καὶ αἱ γυναῖκες, Μάρθα καὶ Μαρία, ἀδελφαί
 τοῦ Λαζάρου, ἀναβῶσαι πρὸς αὐτόν· Κύριε,
 εἰ ἢς ὧδε, οὐκ ἂν ἀπέθανεν ἡμῶν ὁ ἀδελφός.
 Τότε λέγει πρὸς αὐτάς· Οὐ προεῖπον ὑμῖν, ὁ
 πιστεύων εἰς ἐμέ, καὶ ἀπεθάνῃ ζήσεται· ὑπο-
 δείξατέ μοι, ποῦ τεθήκατε αὐτόν· καὶ ἐβόα
 πρὸς αὐτόν, ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων· Λαζάρου
 δεῦρο ἔξω.

Καὶ αἱ σιγήσαις Εὐχαὶ ἐν τῷ Νέκρῳ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἦρε καὶ εὐφραίνου πόλις Σιών, τέρπου
 καὶ ἀγαλλοῦ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ· ἰ-
 δού γάρ ὁ Βασιλεὺς σου παραγέγονεν ἐν δικαιο-
 σύνῃ, ἐπὶ πώλου καθεζόμενος, ὑπὸ Παίδων ἀ-
 νυμνούμενος· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλο-
 γημένος εἰ, ὁ ἔχων πληθὺς οἰκτιρμῶν, ἐλέησον
 ἡμᾶς.

Στιχ. Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων
 κατηρτίσω αἶνον.

Ὁ αὐτός.

ἦλθεν ὁ Σωτὴρ σήμερον, ἐπὶ τὴν πόλιν Ἰε-
 ρουσαλήμ, πληρῶσαι τὴν γραφήν· καὶ
 πάντες ἔλαβον ἐν ταῖς χερσὶ Βαΐα, τοὺς δὲ
 χιτῶνας ὑπεστρώννυον αὐτῷ, γινώσκοντες, ὅτι
 αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὡς τὰ Χερουβὶμ βοᾶ
 ἀπαύστως· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλο-
 γημένος εἰ, ὁ ἔχων πληθὺς οἰκτιρμῶν, ἐλέησον
 ἡμᾶς.

Στιχ. Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστόν
 τὸ ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῇ!

Ὁ αὐτός.

Ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐπαχούμενος, καὶ ὑμνού-
 μενος ὑπὸ τῶν Σεραφὶμ, ἐπέθετο ἐπὶ πώ-
 λῃ, Δαυϊτικῶς Ἀγαθὴ· καὶ Παῖδες οὐκ ἀνύμνου
 διεπρεπῶς· Ἰουδαῖοι ἐβλασφημοῦν παρανό-
 μως· τὸ ἀκαθάρτον τῶν ἐθνῶν, ὃ καθίδρα-
 του πώλου προτύπου, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν
 μεταποιούμενον. Δόξα σοι Χριστέ, ὁ μέγας ἐ-
 λεήμων καὶ φιλήνθρωπος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡμᾶς
συνήγαγε· καὶ πάντες αἶροντες, τὸν Σταυ-
ρόν σου λέγομεν· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν
ὀνόματι Κυρίου, Ὡσαννά ἐν ταῖς ὑψίστοις.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Ιὴν κοινὴν Ἀνάστασιν, πρὸ τοῦ σοῦ Πα-
δους, πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἠγειρας τὸν
Λάζαρον Χριστέ ὁ Θεός· ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς
οἱ Παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες,
σοὶ τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν· Ὡσαννά
ἐν ταῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν
ὀνόματι Κυρίου. Δίς.

Ἔτερον. Ἦχος δ'.

Συνταφέντες σοὶ διὰ τοῦ Βαπτίσματος, Χρι-
στὲ ὁ Θεός ἡμῶν, τῆς ἀθανάτου ζωῆς ἡ-
ξιώθημεν τῇ Ἀναστάσει σου, καὶ ἀνυμνοῦντες
κράζομεν· Ὡσαννά ἐν ταῖς ὑψίστοις, εὐλογη-
μένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ἀπαξ.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῇ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ, ΠΡΩΤῇ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Ὁ Ἐξάψαλμος, τὸ, Θεός Κύριος, καὶ τὰ εἰς
τὸν Ἑσπερινὸν ἀνωτέρω Ἀπολυτίκια.

Μετὰ δὲ τὴν α'. Στιχολογίαν, τὸ παρὸν Κάθισμ.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Μετὰ κλαδῶν νοσητῶς, κεκαθαρμένοι ταῖς ψυ-
χαῖς, ὡς οἱ Παῖδες τὸν Χριστὸν, ἀνευφη-
μήσωμεν πιστῶς, μεγαλοφώνως κραυγαῖζοντες
τῷ Δεσπότη· Εὐλογημένος εἰ Σωτὴρ, ὁ εἰς τὸν
Κόσμον ἐλθὼν, τοῦ σῶσαι τὸν Ἀδάμ, ἐκ τῆς
ἀρχαίας ἀράς, πνευματικῶς γενόμενος φιλάν-
θρωπε, νέος Ἀδάμ ὡς εὐδόκησας· ὁ πάντα Λό-
γε, πρὸ τὸ συμφέρον, οἰκονομήσας δόξα σοι.

Ἔτερον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τεταρταῖον Λάζαρον, ἐκ τοῦ μνημείου, ἀ-
ναστήσας Κύριε, πάντας ἐδίδαξας βοᾶν,
μετὰ βαΐων καὶ κλαδῶν σοι· Εὐλογημένος εἰ
ὁ ἐρχόμενος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, ἕτερον Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Επὶ φίλῳ σου Χριστέ, δάκρυα ραίνεις μυ-
στικῶς, καὶ ἐγείρεις ἐκ νεκρῶν, Λάζα-
ρον καίμενον θνητόν· ἐν ᾧ συμπάθειαν ἐδίδαξας
φιλανθρώπως· μαθόντα δὲ τὴν σὴν, παρουσίαν
Σωτὴρ, τὰ πλήθη τῶν βρεφῶν, ἐξήλθον σήμε-
ρον, ἐν ταῖς χερσὶ κατέχοντα Βαῖα, τὸ Ὡσαν-

νά σοι κραυγαῖζοντα· Εὐλογημένος εἰ, ὅτι τὸν
Κόσμον, εἰς τὸ σῶσαι ἐλήλυθας.

Ἔτερον. Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγι θέντος.

Ανέστατε συμφώνως, οἱ λαοὶ καὶ τὰ ἔθνη·
ὁ γὰρ Βασιλεὺς τῶν Ἀγγέλων, ἐπέβη
νῦν τῷ πῶλῳ, καὶ ἔρχεται θείων ἐν Σταυρῷ,
παταῖσαι τοὺς ἐχθρούς ὡς δυνατός· ἰσὺαί τοῦτο
καὶ οἱ Παῖδες, μετὰ Βαΐων κράζουσι τὸν ὕ-
μνον· Δόξα σοι τῷ ἐλθόντι Νικητῇ· Δόξα σοι
τῷ Σωτῇρι Χριστῷ· δόξα σοι τῷ εὐλογημένῳ
μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Μετὰ δὲ τὸν Πολυέλεον, τὸ παρὸν Κάθισμ.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ο ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καὶ ἐπὶ πύλων,
ἐπικαθίσας δι' ἡμᾶς, καὶ πρὸς τὸ Πα-
δος, τὸ ἐκούσιον φησίσας, σήμερον ἀκούει, τῶν
Παίδων, ἀναβοώντων τὸ Ὡσαννά, τῶν ὄχλων,
ἀναφωνούντων Υἱὲ Δαυὶδ, σπεῦσον σῶσαι αὐς
ἐπλάσας, εὐλογημένε Ἰησοῦ· εἰς τοῦτο γὰρ ἐ-
λήλυθας, ὅπως γνῶμεν τὴν δόξαν σου.

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Ἀνάγνωσιν δὲ ποιῶμεν τῶν εἰς τὸ κατὰ Ἰωάν-
νην, περὶ τῆς ἑορτῆς Λόγων ξέ. καὶ ξς'.

Εἶτα τὸ α'. Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν
τοῦ δ'. Ἦχου.

Εκ νεότητός μου, πολλὰ πολέμη με πάθη·
ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτὴρ
μου. Δίς.

Ο ἰ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνητε ἀπὸ τοῦ
Κυρίου· ὡς χόρτος γὰρ, πυρὶ ἔσεσθε
ἀπεξηραμμένοι. Δίς.

Δόξα.

Αγίῳ Πνεύματι, πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται καὶ
καθαίρει, ὑψοῦται λαμπρύνεται, τῇ Τρια-
δικῇ μοναδί, ἱεροκρυφίως. Καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος
ρεύθρα, ἀρδεύοντα, ἅπασαν τὴν κτίσιν,
πρὸς ζωογονίαν.

Καὶ μετὰ τὸ. Πᾶσα πνοή, Εὐαγγέλιον κατὰ
Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὅτε ἤγγισεν ὁ Ἰησοῦς.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ, οὐ λέγομεν· ἀλλ' εὐθύς
μετὰ τὸν Ν'. ψάλλομεν τὰ παρόντα.

Δόξα. Ἦχος β'.

Σήμερον ὁ Χριστός, εἰσέρχεται ἐν πόλει Βη-
θανία, ἐν πῶλῳ καθήμενος, τὴν εὐλογίαν
λύων, τῶν ἐθνῶν τὴν κακίστον, πάλαι πεχερ-
σωμένην.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Εἶτα, Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κτλ.

Ἦχος πλ. β'.

Ἡμερον ἡ χάρις τῷ ἁγίου Πνεύματος, ἡμᾶς
συνήγαγε· καὶ πάντες αἶροντες τὸν Σταυ-
ρόν σου λέγομεν· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν
ὀνόματι Κυρίου, Ὡσαννά ἐν ταῖς ὑψίστοις.

Ἐνῷ δὲ ἀσπάζονται οἱ Ἀδελφοὶ τὸ Εὐαγγε-
λιον, διανέμει ὁ ἡγούμενος τὰ Βαΐα.

Ἔτα ψάλλομεν τὸν Κανόνα, τοὺς Εἰρμούς ἀνά
δύο, τὰ δὲ Τροπάρια ἀνά δ'. ἢ ἀνά ε'. ὅτε εἰσὶ
δύο, καὶ αὐτοῖς ἔσχατον Καταβασίαι οἱ αὐτοὶ
Εἰρμοί, ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν Χορῶν.

Ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Ὡσαννά Χριστὸς, εὐλογημένος Θεός.

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἶρμός.

- ὦρθαν, αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου, νοτίδος
- ἄμμοιροι, καὶ ἀνεκαλύφθη θαλάσσης,
- κυμαίνουσας τὰ θάμεια· τῇ καταιγίδι νεύ-
• ματι, ταύτης γὰρ ἐπετίμησας, περιούσιον
- λαὸν δὲ ἔσωσας, ᾄδοντα, ἐπινίκιον ὕμνον
- σοι Κύριε.

Τροπάρια.

Τόματος, ἐκ νηπίων ἀκάκων, καὶ θηλαζόν-
των αἶνον, τῶν σῶν οἰκετῶν κατηρτίσω,
καταλύσαι τὸν ἀντίπαλον, καὶ ἐκδικῆσαι πα-
ῖδει Σταυροῦ, τὴν πτώσιν τῷ παλαί Ἀδαίμ· δια
ξύλου ἀναστῆσαι τοῦτον δέ, ᾄδοντα, ἐπινίκιον
ὕμνον σοι Κύριε.

Ἰνεσιν, Ἐκκλησία ὁσίων, τῷ ἐνοικούντι
Σιών, σοὶ Χριστέ προσφέρει· ἐν σοὶ δὲ
Ἰσραὴλ, τῷ παιτὶ αὐτοῦ, χαίρει· καὶ ὄρη
ἔθνη ἀντίτυπα λιθοκάρδια, ἐκ προσώπου σου
ἠγαλλιάσαντο, ᾄδοντα, ἐπινίκιον ὕμνον σοι
Κύριε.

Καταβασία· ὦρθαν αἱ πηγαί.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἶρμός.

- Νάουσιν ἀκρόταμον, προσταίγματι σῶ,
- στερεὰν ἐθήλασε πέτραν, Ἰσραηλῆτης
- λαός· ἡ δὲ πέτρα σὺ Χριστέ, ὑπάρχεις καὶ
- ζωὴ· ἐν ᾧ ἑστερωώθη, ἡ Ἐκκλησία κράζουσα·
- Ὡσαννά, εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος.

Τροπάρια.

Νεκρὸν τετραήμερον, προσταίγματι σῶ, ἐκ
νεκρῶν σύντρομος, Ἀδὴς ἀφῆκε Λαζα-
ρόν· ἡ ἀνάστασις Χριστέ, σὺ γὰρ καὶ ζωὴ· ἐν
ᾧ ἑστερωώθη, ἡ Ἐκκλησία κράζουσα· Ὡσαννά,
εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος.

Ἄσατε λαοί, θεοπρεπῶς ἐν Σιών, καὶ εὐ-
χὴν ἀπόδοτε, Χριστῷ ἐν Ἱερουσαλήμ·
αὐτὸς ἔρχεται ἐν δόξῃ μετὰ κυρείας· ἐν ᾧ

ἑστερωώθη, ἡ Ἐκκλησία κράζουσα· Ὡσαννά,
εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος.

Καταβασία. Νάουσιν ἀκρόταμον.

Ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. β'.

Μετὰ κλάδων ὑμνήσαντες πρότερον, μετὰ
ξύλων συνέλαβον ὕστερον, οἱ ἀγνώμονες
Χριστόν, Ἰουδαῖοι τὸν Θεόν· ἡμεῖς δὲ πίσται
ἀμεταθέτω, αἰεὶ τιμῶντες ὡς εὐεργέτην, δια-
παντὸς βοήσωμεν αὐτῷ· Εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρ-
χόμενος, τὸν Ἀδαίμ ἀνακαλέσασθαι.

Ἔτα ἀναγινώσκουμεν τὸν Λόγον τοῦ κυρίου

Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἶρμός.

- Χριστὸς ὁ ἐρχόμενος ἐμφανῶς Θεὸς ἡμῶν,
- ἤξει καὶ οὐ χρονεῖ, ἐξ ὄρου κατα-
- σκίου δασείος, Κόρης τικτήσης ἀπειραίνδρου·
- Προφήτης παλαι φησί· Διὸ πάντες βοῶμεν·
- Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ἠξάτω εὐφροσύνην κραταιὰν ἐπ' ἔλεον, ὄ-
ρη καὶ πάντες βουνοί, καὶ ξύλα τοῦ δρυ-
μοῦ ἐπικροτησάτω· Χριστόν αἰνεῖτε ἔθνη, καὶ
τούτῳ πάντες λαοί, ἐπαινεῦντες βοᾶτε· Δόξα
τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰσχύϊν ὁ βασιλεύων τῶν αἰώνων Κύριος, ἐν-
δεδυμένος ἤξει· τῆς τούτου ὠραιότητός τε
καὶ δόξης, ἀσύγκριτος ὑπάρχει εὐπρέπεια ἐν
Σιών· Διὸ πάντες βοῶμεν· Δόξα τῇ δυνάμει
σου Κύριε.

Σπιθαμῇ ὁ μετρήσας Οὐρανὸν, δρακί δὲ γῆν,
Κύριος πάρεστι· Σιών γὰρ ἐξελέξατο·
ἐν αὐτῇ δὲ οἰκεῖν καὶ βασιλεύειν, ἠρετίσατο
λαῶν, τῶν ἐν πίστει βωόντων· Δόξα τῇ δυνά-
μει σου, Κύριε.

Καταβασία· Χριστὸς ὁ ἐρχόμενος.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἶρμός.

- Ἰὴν Σιών ἐπ' ὄρους ἀνάβηθι, ὁ εὐαγγελιζό-
- μενος, καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ, ὁ κηρύσσων
- ἐν ἰσχυῖ ὕψωσον φωνὴν· Δεδοξασμένα ἔλα-
- λήθη περὶ σοῦ, ἡ Πόλις τοῦ Θεοῦ· εἰρήνη ἐπὶ
- τὸν Ἰσραὴλ, καὶ σωτήριον ἔθνεσιν.

Τροπάρια.

Ὁ ἐν ταῖς ὑψίστοις καθήμενος, ἐπὶ τῶν
Χερουβὶμ Θεός, καὶ ἐφορῶν ταπεινά,
αὐτὸς ἔρχεται, ἐν δόξῃ μετὰ κυρείας· καὶ
πληρωθήσεται τὰ πάντα, θεϊκῆς αἰνέσεως
αὐτοῦ· εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ, καὶ σωτήριον,
ἔθνεσιν.

Σιών Θεοῦ ὅρος τὸ ἅγιον, καὶ Ἱερουσαλήμ
σκήνω τοὺς ὀφθαλμούς σου ἄρον, καὶ ἴδε

συνηράνα τέκνα σου ἐν σοί· ἰδοὺ γὰρ ἤκασι μακρόθεν, προσκυνῆσαι τῷ Βασιλεῖ σου· εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ, καὶ σωτήριον ἔθνεσιν.

Καταβασία. Τὴν Σιών ἐπ' ὄρους.

Ὤδὴ 5. Ὁ Εἰρμός.

• Ἐδόησαν, ἐν εὐφροσύνῃ Διπαίων τὰ πνεύματα·
• Νῦν τῷ Κόσμῳ, διαθήκη καὶνὴ
• διατίθεται· καὶ ῥαντίσματι, καινουργεῖσθω
• λαὸς Θεοῦ Αἵματος.

Τροπάρια.

• πόδεσσιν, Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ τὸ βασιλεῖον,
• καὶ ὁ βαίμων ἐν τῷ σκότει, τὸ φῶς θα-
• σάσθω μέγα· καὶ ῥαντίσματι, καινουργεῖσθω
• λαὸς Θεοῦ Αἵματος.

• ελυμένους, σους δεσμίοις Σιών ἐξαπύσσει-
• λον, καὶ ἐκ λαΐκου, ἀγνωσίας ἀνύδρου
• ἐξάγαγε· καὶ ῥαντίσματι, καινουργεῖσθω λαὸς
• Θεοῦ Αἵματος.

Καταβασία. Ἐδόησαν, ἐν εὐφροσύνῃ.

Κοντάκιον αὐτόμελον. Ἦχος πλ. β'.

• τῷ θρόνῳ ἐν Οὐρανῷ, τῷ πῶλῳ ἐπὶ τῆς
• γῆς, ἐποχούμενος Χριστέ ὁ Θεός, τῶν
• Ἀγγέλων τὴν αἴνεσιν, καὶ τῶν Παιδῶν ἀνύ-
• μνησιν προσεδέξω βοώντων σοι· Εὐλογημένος
• εἰ ὁ ἐρχόμενος, τὸν Ἀδάμ ἀνακαλέσασθαι.

Ὁ Οἶκος.

• πειδὴ Ἀδὴν ἔδησας ἀθάνατε, καὶ θάνα-
• τον ἐνέκρωσας, καὶ Κόσμον ἀνέστησας,
• βαίῳς τὰ νήπια ἀνευφήμουν σε Χριστέ, ὡς
• νικητὴν κραυγάζοντά σοι σήμερον· Ὡσαννά
• τῷ Υἱῷ Δαυὶδ· οὐκέτι γὰρ φησι, σφαγήτον-
• τας βρέφη διὰ τὸ βρέφος Μαρίας· ἀλλ' ὑπὲρ
• πάντων κηπίων καὶ πρεσβυτέρων, μένος σταυ-
• ροῦσαι· οὐκέτι καθ' ἡμῶν χωρήσει τὸ ξίφος·
• ἢ σὴ γὰρ πλευρὰ νυγίσσεται λόγχῃ· ὅθεν ἀγαλ-
• λόμενοι φαμέν· Εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος,
• τὸν Ἀδάμ ἀνακαλέσασθαι.

• Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἴτα τὸ παρόν.

• Ἡ αὕτῃ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τῶν Βαΐων, τὴν λαμ-
• πρὰν καὶ ἑνδοξὸν πανήγυριν τῆς εἰς Ἱερουσα-
• λὴμ εἰσόδου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ
• ἑορτάζομεν.

Στίχοι.

• Πῶλῳ καθίσας ὁ λόγῳ τείνας πόλον,
• Βρότους ἐκζητεῖ λῦσαι, τῆς ἀλογίας.

• Μετὰ τὸ ἐγερθῆναι τὸν Λάζαρον ἐκ νεκρῶν, πολλοὶ κα-
• τιδόντες τὰ γινόμενα, ἐπίστευον εἰς τὸν Χριστόν. Καὶ δὴ
• κηρύττει φῆμος τῇ τῶν Ἰουδαίων συναγωγῇ, τέμτε

Χριστόν, καὶ αὐτὸν ἀπαρτίζουσαν τὸν Λάζαρον· φησὶ γὰρ
τοῖνον ὁ Ἰησοῦς, χώραν τῇ κακίᾳ δίδωμι· οἱ δὲ Ἰου-
δαῖοι ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα ἀποκτείναντες τὸν μι-
λίτην ἔθνεσιν. Καὶ χρόνου τῇ φυγῇ δεδωμένος συνεχῆ,
πρὸ ἐξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, φησὶν, ἄλθεν Ἰησοῦς εἰς
Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς· καὶ καίτοι ἀρί-
στου γνωρίμου, συνέσθιν αὐτῷ καὶ ὁ Λάζαρος· ἡ δὲ
ἀδελφὴ αὐτοῦ Μαρία τοῖς ποσὶ τοῦ Χριστοῦ τὸ μύρον
κατέχευε. Καὶ τῇ ἐπαύριον, στείλλει τοὺς Μαθητάς αὐτοῦ
ἄξοντας τὴν ὄμον, καὶ τὸν πῶλον. Καὶ δὴ ὁ ἔχων θρό-
νον τὸν Οὐρανόν, ἐπιβιβηκώς τῷ πῶλῳ, εἰσέει τὴν Ἱε-
ρουσαλήμ. Οἱ δὲ παῖδες τῶν Ἑβραίων καὶ αὐτοὶ ὑπὲρ-
ρίπτου αὐτῷ τὰ ἱμάτια, καὶ κλάδους φοινίκων· τοὺς μὲν
κόπτοντες, ἄλλους δὲ, ταῖς χερσὶ περιφέροντες, ἐδόν
αὐτὸν προπέμποντες. Ὡσαννά τῷ Υἱῷ Δαυὶδ, εὐλογημέ-
νος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, Βασιλεὺς τοῦ Ἰσ-
ραὴλ. Τοῦτο δὲ γίγνεται, τὰς ἐκείνων γλώσσας κινήσαντος
τοῦ παναγίου Πνεύματος εἰς αἶνον καὶ εὐφημίαν Χρι-
στοῦ· ἐδήλουν δὲ, διὰ τῶν Βαΐων, οἶονεῖ τῶν κλάδων,
(Βαῖον γὰρ παρ' Ἑβραίοις ὁ ἀπαλὸς κλάδος λέγεται)
τὴν κατὰ θανάτου τοῦ Χριστοῦ προσημαινόντων νίκην.
Εἰωθὸς γὰρ ἦν, τοὺς νικητὰς ἀγώνων, ἢ πολέμων τινῶν,
κλάδοις δένδρων αἰθαλλῶν, ἐν ταῖς ἐπινικίαις προπομ-
παῖς τιμᾶσθαι καὶ περιάγεσθαι. Ἠνίσσετο δὲ ὁ πῶλος
τὸν ἐξ ἐθνῶν ἡμᾶς λαόν, ἐφ' οὗ, κηκαθηκώς ὁ Χριστός,
καὶ ἐπαναπαυθεὶς, τροπαιοῦχος καὶ νικητὴς, Βασιλεὺς τι-
πάτης τῆς γῆς ἀνηγόρευται. Περὶ ταύτης τῆς ἑορτῆς
καὶ ὁ Προφήτης ἔλεγε Ζαχαρίας· Χαῖρε σφόδρα, θύγα-
τερ Σιών· ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου ἔρχεται σοι πρῶτος, καὶ
ἐπιβιβηκώς ἐπὶ ὑποζύγιον καὶ πῶλον ὄνου, υἱὸν ὑποζυ-
γίου. Καὶ ὁ Δαυὶδ πάλιν περὶ τῶν Παιδῶν· Ἐκ στό-
ματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηγόρει αἶνον. Ἀλ-
λ' αἰσιόντως, φησὶ, τοῦ Χριστοῦ, εἰσεῖσθε πᾶσα Ἱερο-
λύμα, καὶ εἰς ἄμυναν οἱ ὄχλοι· ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων
διεραβισθέντες, ἐσκόπουν αὐτὸν ἀνελτεῖν. Ὁ δ' ἐλάνθανε
κρυπτόμενος, καὶ φαινόμενος, καὶ διὰ παραβολῶν ἐλάλει
αὐτοῖς.

• Ἡ ἀφάρτω σου εὐσπλαγγνία, Χριστέ ὁ Θεός
• ἡμῶν, νικητὰς ἡμᾶς τῶν παραλόγων παθῶν
• παίησον, καὶ τὴν σὴν ἐναργὴ κατὰ θανάτου
• νίκην, τὴν φαιδράν σου καὶ ζωφόρον Ἀνάστα-
• σιν ἰδεῖν καταξίωσον, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὤδὴ 7. Ὁ Εἰρμός.

• Ὁ διασῶσας ἐν πυρὶ, τοὺς Ἀβραμαίους
• σου Παῖδας, καὶ τοὺς Χαλδαίους ἀνε-
• λῶν, οἱς ἀδίκως δικαίους ἐνήδρευσαν· ὑπερ-
• ὕμνητε Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων, ἐν-
• λογητός εἰ.

Τροπάρια.

• Οὐνοπετοῦντες οἱ λαοὶ, καὶ σὺν Μαθηταῖς
• γεγηθότες, μετὰ βαίμων Ὡσαννά, τῷ Υἱῷ

Δαυὶδ ἔκραζον· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων, εὐλογητὸς εἶ.

Ἄπειρόκακος πληθὺς, ἔτι νηπιαζούσα φύσις, θεοπρεπῶς σε Βασιλεῦ, Ἰσραὴλ καὶ Ἀγγέλων ἀνύμνησεν· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων, εὐλογητὸς εἶ.

Μετὰ βαΐων σε Χριστέ, κλαῖδους ἐπέκρότει τὰ πλήθη, εὐλογημένος ὁ ἐλθὼν, Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, ἐβόα τε· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων, εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Ἐὐφράνθητι Ἱερουσαλήμ· πανηγυρίσατε οἱ ἀγαπῶντες Σιών· ὁ βασιλεύων γὰρ εἰς τοὺς αἰῶνας, Κύριος τῶν Δυναμειῶν ἦλθεν· εὐλαβείσθω πᾶσα ἡ γῆ, ἐκ προσώπου αὐτοῦ, καὶ βοάτω· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Πῶλον ἐπιβεθῆκώς, ὁ Βασιλεὺς σου Σιών, ἐπέστη Χριστὸς· τὴν γὰρ ἀλόγιστον, εἰδῶλον πλάνην λύσαι, καὶ τὴν ἀκαθέκτον ὁρμὴν ἀναστῆλαι, πάντων ἔθνῶν παραγένονεν, εἰς τὸ μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Θεός σου, χαῖρε Σιών σφόδρα, ἐβασίλευσεν εἰς τοὺς αἰῶνας Χριστός· οὗτος ὡς γέγραπται πραῦς, καὶ σώζων, δίκαιος λυτρωτὴς ἡμῶν ἦλθεν, ἐπὶ πῶλου, ἵππειον θράσος ὀλέσων ἐχθρῶν, μὴ βρωντῶν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Πανίζεται θείων περιβόλων, τὸ παράνομον συνεδριον ἀπειθῶν· τὸν προσευχῆς Θεοῦ ἐπεὶ περ οἶκον, σπήλαιον ἀπειργάσατο ληστών ἐκ καρδίας τὸν Λυτρωτὴν ἀπώσαμενον· ὧ βρωῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Καταβασία. Εὐφράνθητι Ἱερουσαλήμ.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· συστήσασθε εὐορτήν· καὶ ἀγαλλόμενοι, δεῦτε μεγαλύνωμεν Χριστόν, μετὰ βαΐων καὶ κλαῖδων, ὕμνοις κραυγάζοντες· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Σωτῆρος ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ἦνθα ἵνα τί ἐφρυάξατε; Γραφεῖς, καὶ Ἱερεῖς, τί κενὰ ἐμελετήσατε; Τίς οὗτος εἰπόντες, ὧ Παῖδες μετὰ βαΐων καὶ κλαῖδων, ὕμνοις κραυγάζουσιν· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Σωτῆρος ἡμῶν;

Οὗτος ὁ Θεός, ὧ παρόμοιος εὐθεῖς, δικαίαν πᾶσαν ὁδὸν ἐξευρών, δέδωκεν τῷ ἡγαπῶντι Ἰσραὴλ· μετὰ δὲ ταῦτα, ἀνθρώποις συναναστρέφη ὁφθεῖς· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Σωτῆρος ἡμῶν.

Σκάνδαλα τρίβου, τί ἐχόμενα ἡμῖν, τιθέατε ἀπειθεῖς; πόδες ὀξεῖς ὑμῶν, αἶμα διεκχέαι Δεσπότου· ἀλλ' ἀναστήσεται πάντως, σῶσαι τοὺς κρίζοντας· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Σωτῆρος ἡμῶν.

Καταβασία. Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἅγιος Κύριος ὁ Θεός, ἡμῶν· ψαλλόμενον τὸ αὐτὸ καὶ μόνον, ἐκ γ'.

Ἔς τοὺς Ἀίτους, ἱσταμέν Στίχ. ε'. καὶ ψαλλόμεν τὰ ἐπόμενα Στιχηρά, δευτεροῦντες τὰ πρῶτα δύο.

Στιχηρά Ἰδιόμελα. Ἦχος δ'.

Πλείστος ὄχλος Κύριε, ἐστρώννυον ἐν τῇ ὁδῷ τὰ ἱμάτια αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἔκοπτον κλαδους, ἀπὸ τῶν δένδρων, καὶ ἐβάσταζον· οἱ προάγοντες δὲ καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες, ἔκραζον λέγοντες· Ὡσαννά τῷ Υἱῷ Δαυὶδ, εὐλογημένος εἶ ὁ ἐλθὼν, καὶ πάλιν ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Δίς.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐλλοντός σου εἰσιέναι, εἰς τὴν ἀγίαν Πόλιν Κύριε, τὰ κλαῖδη τῶν φυτῶν οἱ λαοὶ ἐβάσταζον, σὲ ὑμνοῦντες τὸν τῶν ὄλων Δεσπότην, ὀρώντες σε ἐπὶ πῶλου καθημένον, ὡς ἐπὶ τῶν Χερουθὶμ ἐθεώρουν· καὶ διὰ τοῦτο οὕτως ἐβόων· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος εἶ ὁ ἐλθὼν, καὶ πάλιν ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Δίς.

Ὁ αὐτός.

Ἐξέλθετε ἔθνη, ἐξέλθετε καὶ λαοὶ, καὶ θαύσασθε σήμερον, τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν, ὡς ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ, ἐπὶ πῶλου εὐτελοῦς, τὴν Ἱερουσαλήμ προσεπιβαίνοντα· γενεὰ Ἰουδαίων, ἀπίστε καὶ μοιχαλὶς, δεῖρο, θέασαι, ὃν εἶδεν Ἡσαΐας ἐν σαρκὶ δι' ἡμᾶς παράγονμενον, πῶς νυμφεύεται ὡς σῶφρονά, τὴν νέαν Σιών, καὶ ἀποβάλλεται τὴν πατάκριτον συναγωγὴν· ὡς ἐν ἀφθάρτῳ δὲ γάμῳ καὶ ἁμιάντῳ, ἁμιάντοι συνεδραμον εὐφημοῦντες, οἱ ἀπειρόκακοι Παῖδες μεθ' ὧν ὑμνοῦντες βοήσωμεν, ὕμνον τὸν Ἀγγελικόν· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, τῷ ἔχοντι τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν, πρὸ τοῦ ἐκουσίου Παθους σου, εἰς πίστῳσιν πάντων, προσ-

δειξάμενος, Χριστὲ ὁ Θεός, τὸν μὲν Λάζαρον ἐν Βηθανίᾳ, τῇ κραταίᾳ δυνάμει σου, τετραήμερον νεκρὸν ἀνέστησας, καὶ τυφλοῖς δὲ τὸ βλέπειν, ὡς φωτοδότης ἐδωρήσω Σωτήρ· καὶ εἰς τὴν Πόλιν τὴν αἰγίαν, μετὰ τῶν σῶν Μαθητῶν εἰσῆλθες, καθήμενος ἐπὶ πώλου ὄνου, τὰ τῶν Προφητῶν ἐκπληρῶν κηρύγματα, ὡς ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ ἐποχούμενος· καὶ παῖδες Ἑβραίων μετὰ κλαῖων καὶ βαΐων προὔπνουν σοι. Διὸ καὶ ἡμεῖς, κλαῖδους ἐλαίων βασταίζοντες καὶ βαῖα, εὐχαρίστως σοι βοῶμεν· Ὁσάννα ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἦλθεν Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν· καὶ προσῆλθον αὐτῷ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες αὐτῷ· Κύριε, ποῦ θέλεις, ἐτοιμάσωμεν σοι φαγεῖν τὸ Πάσχα; ὁ δὲ ἀπέστειλεν αὐτοὺς· Ἀπελθετε εἰς τὴν ἀπέναντι κώμην, καὶ εὑρήσετε ἄνθρωπον, κεραίμιον ὕδατος βασταίζοντα· ἀκολουθήσατε αὐτῷ, καὶ τῷ ἀκοδεσπότη ἔπατε· Ὁ Διδάσκαλος λέγει· Πρὸς σὲ παῶ τὸ Πάσχα, μετὰ τῶν Μαθητῶν μου.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἡ δὲ Λειτουργία γίνεται ἔξω τοῦ Μοναστηρίου, καὶ ἡ Κατήχησις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Ψάλλομεν τὰ παράντα Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον α'. Ἦχος β'.

Στίχ. Ἠγαπήσα, ὅτι εἰσακούσεται Κύριος τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Περιέσχον με ὡδίνες θανάτου, κίνδυνοι Ἄδου εὐροσάν με.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Θλίψιν καὶ ὀδύνην εὖρον, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπεκαλεσάμην.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Εὐαρεστήσω ἐνώπιον Κυρίου ἐν χώρᾳ ζώντων.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Ἀντίφωνον β'. Ἦχος ὁ αὐτός.

Στίχ. Ἐπίστευσα, διὰ ἐλάλησα· ἐγὼ δὲ ἐταπεινώθην σφόδρα.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ ὁ ἐπὶ πώλου ὄνου καθεσθίς, ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλουῖα.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ.

Στίχ. Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ.

Στίχ. Ταῖς εὐχαῖς με τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω ἐναντίον παντός τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ἀντίφωνον γ'. Ἦχος α'.

Στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Εἰπάτω δὴ οἶκος Ἰσραὴλ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Εἰπάτω δὴ οἶκος Ἀαρὼν, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Εἰπάτωσαν δὴ πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν.

Εἰσοδικόν.

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ.

Εἶτα τὸ Ἀπολυτίκιον.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ Παύλου.

Δόξα.

Συνταφέντες σοι διὰ τῆς Βαπτίσματος. Σελ. 336.

Καὶ νῦν. Τὸ Κοντάκιον.

Τῷ Θρόνῳ ἐν Οὐρανῷ, τῷ πάλῳ. Σελ. 338.

Τὸ Τρισάγιον· καὶ ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός.

Πρὸς Φιλιππησίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. Δ'. 4.

Αδελφοί, χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε· πάλιν ἔρω, χαίρετε. Τὰ ἐπιεικῆς ὑμῶν, γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις· ὁ Κύριος ἐγγύς. Μηδὲν μεριμνᾶτε· ἀλλ' ἐν παντὶ τῇ πραεὺς καὶ τῇ δεήσει, μετὰ εὐχαριστίας τὰ αἰτήματα ὑμῶν γνωρίζεσθαι πρὸς τὸν Θεόν· καὶ ἡ εἰ-

ρήνῃ τοῦ Θεοῦ, ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, φρουρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν, καὶ τὰ νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Τὸ λοιπὸν, ἀδελφοί, ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνὰ, ὅσα δίκαια, ὅσα εἰρηνικά, ὅσα προσφιλή, ὅσα εὐφρημα, εἴτις ἀρετὴ καὶ εἴτις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε· ἃ καὶ ἐμάθετε, καὶ παρελάβετε, καὶ ἠκούσατε, καὶ εἶδετε ἐν ἐμοί, ταῦτα πράσσετε· καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ἔσται μεθ' ὑμῶν.

Ἀλληλουϊά. Ἦχος α'.

Ἀσάτε τῷ Κυρίῳ ᾠσμα καινόν.

Στίχ. Εἶδον πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ἰωάννην.

Πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς.

Καὶ καθέξῃς ἡ Δεῖα Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου.

Κοινωνικόν.

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Εἰς τὴν τράπεζαν γίνεται παρακλήσις τοῖς Ἀδελφοῖς· ἰσθίμεν γὰρ ἰχθύας.

—————

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῇ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ, ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ Αἴθνηκον.

Μετὰ τὸν Προομιανόν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέντραξα, ἵσταί μεν Στίχ. 5. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες αὐτὰ.

Ἦχος πλ. δ'.

Χαῖρε καὶ εὐφραίνου πόλις Σιών, τέρπου καὶ ἀγαλλου ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ· ἰδοὺ γὰρ ὁ Βασιλεὺς σου παραγέγονεν ἐν δικαιοσύνῃ, ἐπὶ πώλου καθεζόμενος, ὑπὸ Παῖδων ἀνυμνούμενος· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος εἶ, ὁ ἔχων πλῆθος οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

ἦλθεν ὁ Σωτὴρ σήμερον, ἐπὶ τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ, πληρῶσαι τὴν γραφὴν· καὶ πάντες ἔλαβον ἐν ταῖς χερσὶ βαΐα, τοὺς δὲ χιτῶνας ὑπεστρώσαντες αὐτῷ, γινώσκοντες, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃ τὰ Χερουβὶμ βεῖα ἀπαύστως· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος εἶ, ὁ ἔχων πλῆθος οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχοῦμενος, καὶ ὕμνου· ὁ ὑπὸ τῶν Σεραφὶμ, ἐπέδης ἐπὶ τῷ πώλῳ, ἀειτικῶς Ἀγαθε· καὶ Παῖδες σε ἀν- ἰμνοῦσιν· θεοπρεπῶς· Ἰουδαῖοι ἐβλασφήμουν γαρονόμως· τὸ ἀκαθεκτὸν τῶν ἐθνῶν, ἡ κα- θεδρὰ τοῦ πώλου προστύπου, ἐξ ἀπιστίας εἰς

πίστιν μεταποιούμενον. Δόξα σοι Χριστέ, ὁ μόνος ἐλεήμων, καὶ φιάνθρωπος.

Δόξα. Χαῖρε καὶ εὐφραίνου πόλις Σιών.

Καὶ νῦν. Ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχοῦμενος.

Εἴσοδος· καὶ τὸ Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.

Ἰδοὺ δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντες οἱ δούλοι Κυρίου.

Στίχ. Οἱ ἐστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Ἦχος β'.

Ἐκ βαΐων καὶ κλαδῶν, ὡς ἐκ Δείας Ἑορ- τῆς εἰς Δείαν μεταβαίντες Ἑορτήν, πρὸς σεβασμίαν τῶν Χριστοῦ Παθημάτων, πιστοὶ συνδράμωμεν, τελετὴν σωτήριον· καὶ τοῦτον ὑπὲρ ἡμῶν, πάθος ὑφίσταμενον, κατοπτεύσω- μεν ἐκούσιον· αὐτῷ δὲ τὸν ὕμνον, εὐχαριστοῦν- τες ἀναμείλψωμεν, ἀρμόδιον ἀνακραζόντες· Ἡ τῆς εὐσπλαγχνίας πηγὴ, καὶ τῆς σωτηρίας λι- μὴν, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ἀσάτε τῷ Κυρίῳ ᾠσμα καινόν.

Ἦχος γ'.

Φοβερόν τὸ ἐμπεσεῖν, εἰς χεῖρας Θεοῦ ζών- τος· οὗτος Κριτὴς ἐστίν, ἐνθυμήσεων καὶ ἐννοιῶν καρδίας· μηδεὶς εἰσέλθῃ πειράζων, τὴν πίστιν τὴν ἀμώμητον· ἀλλ' ἐν πραότητι καὶ φόβῳ, Χριστῷ προσέλθωμεν, ἵνα λάβωμεν ἔλεον, καὶ χάριν εὐρωμεν, εἰς εὐκαιρον βοή-θειαν.

Στίχ. Εἶδον πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ἦχος βαρύς.

Συναγωγὴ πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς, ἡ τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ, μὴ φυλαῖσας πίστιν, τί κατέχεις διαθήκην, ἧς οὐκ ἦς κληρονόμος; τί καυχᾶσαι ἐν Πατρὶ, τὸν Υἱὸν ἀθετήσας; τοὺς Προφῆ- τας οὐκ ἐδέξω, τὸν Υἱὸν καταγγείλαντας; καὶ τὰ ἰδὲ τέκνα αἰσχύνθητι, οὕτω βοῶντα· Ὡ- σαννά τῷ Υἱῷ Δαυὶδ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Δόξα. Ἐκ βαΐων καὶ κλαδῶν.

Καὶ νῦν. Φοβερόν τὸ ἐμπεσεῖν.

Ἀπολυτίκιον. Θεοτόκε Παρθένα· καὶ τὰ λοι- πὰ πάντα μετὰ τῶν μεταναίων, ὡς καὶ ἐν ταῖς παρελθούσαις Κυριακαῖς Ἑσπέρας.

Ἰστίον, ὅτι τὸ Θεοτόκε Παρθένα, ψάλλεται ἐν ὁ- λαῖς ταῖς τῆς ἀγίας Τεσσαρακοστῆς Κυριακαῖς, ὡς καὶ ἐν τῇ παρουσίᾳ, μετὰ μέλους· ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἡμέραις τῆς μεγάλης Ἑβδομάδος, χῦμα λέγεται.

ΤΗ ΑΥΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ, ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΞΑΝ.

Ψάλλομεν τὸ ἐπόμενον Τριώδιον, ποιῆμα τοῦ κυρίου Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Τῷ συντρίψαντι.

Ιωσήφ τὴν σωφροσύνην, μαρτυρώμεθα πιστοί· γινώμεν τὸν τιμήσαντά, τὴν τῶν ἀνθρώπων λογικὴν οὐσίαν, πάσῃ φυλακῇ πολιτευσάμενοι δι' ἀρετῆς πρακτικῆς.

Τῶν καλῶν ἡ ἀπραξία, ὁμοιωθῇ τῇ συκῇ· ταύτην οὖν ἐκκλίνωμεν, μὴ ξηρανθῶμεν ὡς ἐκεῖνη τότε, τὴν συναγωγὴν φυλλοῖς πυκάζουσιν, προὔπογράφουσα.

Τῇ εἰκόνι τοῦ Δεσπότου, ὑπογράφων Ἰωσήφ, λαϊκῶ κατατίθεται, ἀπεμπωλεῖται ὑπὸ τῶν συγγόνων, πάντα ὑπομένει ὁ αἰδιδίμος, εἰς τύπον ὄντως Χριστοῦ.

Τῆς συκῆς τὴν ἀκαρπία, ἐκφυγόντες ἀδελφοί, γινώμεν τὸ ὑπόδειγμα· μὴ ξηρανθῶμεν ὡς ἐκεῖνη τότε, ὅτε, ἐπαναίγων ὁ φιλαίνδρως, ἦλθε πεινῶν ἐκ' αὐτὴν.

Ιησοῦς ὑπὲρ τοῦ Κόσμου, ἐπειγόμενος παθεῖν, θέλων συνανέρχεται, τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐπὶ τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ, πρὸς τὸ εἰκαύσιον, Πάθος, ὃ ἦλθε παθεῖν.

Καλληθέντες τῷ Κυρίῳ, πάντα σπεύδοντι παθεῖν, ἑτοιμα γινώμεθα, πρὸς ἐμπαιγμόν, πρὸς ἐμπτυσμούς, πρὸς χλεύην, ὅπως τοῖς σ'χράντοις αὐτοῦ Παθεῖν, συνδοξασθῶμεν πιστοί.

Πάθη πάθουσιν ἱάται, ὁ παθὼν ὑπὲρ ἡμῶν· θέλων γὰρ προσέεται, τῇ κατ' ἡμᾶς ἀνδρωπίνῃ οὐσίᾳ, τὰ ζωοποιὰ αὐτοῦ Παθήματα, ἵνα σωθῶμεν ἡμεῖς.

Δόξα Πατρί.

Τρία ἀναρχα δοξάζω, τρία ἅγια ὕμνω, τρία συναῖδια, ἐν οὐσιότητι μιᾷ κηρύττω· εἰς γὰρ ἐν Πατρὶ Υἱῷ καὶ Πνεύματι, δοξολογεῖται Θεός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ημὲν ῥαβδὸς Μωϋσεως, καὶ ἡ ῥαβδὸς Δαυὶδ, ξένην μεταποίησιν, καὶ ὑπὲρ νοῦν οἰκονομίαν ἔσχον· σοῦ δὲ ἡ νηδὺς Θεογεννήτρια, τόκον καινίζει καινόν.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς συκῆς τὰ ἐγκλήματα, μή σε προφθάσῃ, ἀλλ' ἐνέκρπους σπασθῇ, καρδίας αὐ-

λαξί ψυχῇ, τῷ ποιητῇ σου Χριστῷ ἀγαγεῖν, ἐν μετανοίᾳ αὐτῷ προσκομίζουσα.

Ὡδὴ γ'. Τὸν ἐν Ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα.

Σωφροσύνη, κοσμήσαντες τὸν βίον, καὶ φρονήσει, φυλάξαντες τὴν πίστιν, δικαιοσύνης τρόπους πορισώμεθα, ἵνα ἐν ἀνδρείᾳ, συνακολουθοῦντες, Χριστῷ συσταυρωθῶμεν.

Αλλὴν Εὐάν, εὐρών τὴν Αἰγυπτίαν, οὐκ ἐκλάπη, πρὸς ἀνοσιουργίαν, ὁ Πατριάρχης Ἰωσήφ· ἀλλ' ἔστηκεν, ὥσπερ καὶ Ἀδάμας, ὑπὲρ τῶν παθῶν, μὴ ἀλλοῦς τῆς ἀμαρτίας.

Παροδείων, τοῦ βίου τὰς πορείας, ὁ Σωτὴρ μου, ἐπέινασας βουλήσει, τὴν σωτηρίαν πάντων ἐφιεμένους· ποῦτά γὰρ ἐπέινας, τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐκ τοῦ ἀποσφαλέντων.

Ο Προπάτωρ, γευσάμενος τοῦ ξύλου, ὡς ἐγνώσθη, γυμνὸς κατησχυμμένος, φύλλα συκῆς λαθὼν περιζώσατο· τὴν συναγωγὴν γὰρ, ἀπογυμνωθεῖσαν, Χριστοῦ προδιετύπου.

Ετοιμάζε, ψυχὴ πρὸ τῆς ἐξόδου, εὐτρεπίζε, πρὸς τὸν ἐκείθεν βίον· καὶ τῷ Χριστῷ παθεῖν διὰ σέ σπεύδοντι, ἵνα σέ δοξάσῃ, σπεῦσον συμπαθεῖν, καὶ θανεῖν καὶ σταυρωθῆναι.

Πῶς μὴ φρίξῃ ὁ θάνατος Σωτὴρ μου; πῶς μὴ πτήξῃ, ὁ ἄδης συναντῶν σοι, κατ' εὐδοκίαν πρὸς τὸ Παθος σπεύδοντι, καὶ ὑπὲρ αἰδίων, δίκαιον ὁρῶν σε, παθεῖν ἐληλυθότα;

Ιοῦ Λαζάρου, τὴν ἔγερσιν ὁρῶντες, Ἰουδαῖοι, Ἱερεῖς καὶ Λεῖται, συνωμοσίαν φθόνῳ συσκευάσαντες, δόλῳ προδοσίας, τὸν Χριστὸν προυδίδουν, εἰς θάνατον Πιλάτῳ.

Η Ἀμναῖς σου, καὶ δούλη καὶ Παρθένος, πρὸς τὸ Παθος, ὁρμῶντά σε ἔρωσα, καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὲρ ἡμῶν προθέμενα, τὸν καλὸν Ποιμένα, σπλαγχνοῖς μητρικοῖς, ἐπὶ σοὶ προσωδυνᾶτο.

Δόξα Πατρί.

Ως Μονάδα, τῇ οἰσίᾳ ὕμνω σε, ὡς Τριᾶδα, τοῖς προσώποις σε σέβω, Πάτερ Υἱέ, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἀναρχον τὸ κράτος, τῆς σῆς Βασιλείας, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δυσωπεῖ σε, Χριστέ ἡ Θεοτόκος, ἱκετεύει τῶν Μαθητῶν ὁ δῆμος· τὴν σὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ Κόσμῳ σου, καὶ τοὺς αἰχμαλώτους σου, χάρισαι πλουσίως, ἡμῖν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Ἀλλότριον τῶν μητέρων.

Αλλότριον τῶν ἀσέμνων ἡ σωφροσύνη, καὶ ἕκοντος τοῖς δικαίοις ἡ παρανομία· Ἰωσήφ δὲ ὁ μέγας, ἐξέκλινε τὴν ἡμαρτίαν καὶ σω-

προσφύνης ἐχρημάτισεν εὐκλῆν, καὶ τύπος ὄντως Χριστοῦ.

Ἄλλοτριον τῶν ἀνόμων ἢ εὐνομία, καὶ ξένον τοῖς ἀπίστοις ἢ Θεογνωσία. Ἰουδαῖοι δὲ ταῦτα, ἀπέσταντο δι' ἀνομίαν· διὰ καὶ μόνον ἐκκληρώσαντο, καθάπερ ἡ σικκὴ τὴν αἶρην.

Πείνασε τῶν ἀνθρώπων τὴν σωτηρίαν, ζωῆς ὑπάρχων ἄρτος, ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς μου· ὡς σικκὴν δὲ προφθάσας, τὴν ἄκαρπον συναγωγὴν, φύλλαις κομῶσαν νομικοῖς αὐτὴν, ὡς εἶδε κατηράσατο.

τὴν νομικὴν ἀκαρπίαν προκατηράσω, ὡς φύλλα ἐξανθούσαν, τοῦ γράμματος σκιώδη γνώμην, τοὺς καρπούς δὲ τῶν ἔργων οὐκ ἔχουσιν δι' ἀνεμίαν, ἡμᾶς δὲ πάντας τοὺς τῆς χάριτος, υἱοὺς Σωτῆρ εὐλόγησον.

ῥάβδος μὲν Μωϋσέως τοπρὴν εἰς ὄφιν, ἢ Ἀαρὼν δὲ ῥάβδος, εἰς χλωρὸν μετεβλήθη, καὶ ἐξήνθησε φύλλα, ἡ ἄκαρπος καὶ ξηρανθεῖσα· συναγωγὴ δὲ ἡ παράνομος, εἰς ἄκαρπον μετήχθη σικκὴν.

τοίμαζε Ἰουδαία τοὺς ἱερεῖς σου, εὐτρέπιζε τὰς χεῖρας πρὸς Θεοκτονίαν· ἰδοὺ γὰρ ἦλθε πρῶτος, καὶ ἡσυχος ἐπὶ τὸ Παῖθος, ἄμνος ὑπάρχων καὶ ποιμὴν ἡμῶν, Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς Ἰσραὴλ.

πόδεξαι Ἰουδαία τὸν Βασιλέα· ἰδοὺ γὰρ πρὸς τὸ Παῖθος, ἔρχεται ἐκουσίως, ἵνα

παῖθῃ καὶ σῶσῃ, τοὺς κρίζοντας ἀκαταπαύστως· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, Σταυρῷ σῶσαι τὰ σύμπαντα.

Μετέστρεψεν Ἰουδαία τὰς ἐορτὰς σου εἰς πένθος ὁ Δεσπότης, κατὰ τὴν προφητείαν· Θεοκτόνος γὰρ ὤφθη, τοῦ στρέψαντος ποτὲ τὴν πέτραν, καὶ τὴν ἀκρότομον εἰς ὕδατα, καὶ λίμνας καθὼς ψάλλει Δαυὶδ.

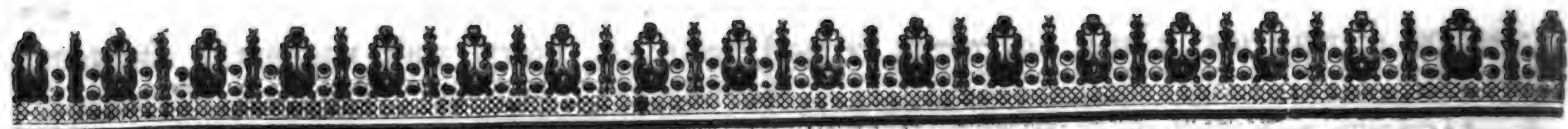
Δόξα.

Ἄλλοτριον τοῖς ἀνόμοις τὸ σε δοξαῖν, τὴν ἀναρχον οὐσίαν, Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἀκτιστον παντοκρατορίαν· δι' ἧς ὁ σύμπας Κόσμος ἡδρασται, τῷ νεύματι τοῦ Θείου κράτους αὐτῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Προσάγομεν εἰς πρεσβεῖαν τὴν Θεοτόκον· αὐτῆς ταῖς ἱκεσίαις, καὶ τῶν σῶν Ἀποστόλων, κοινωνοὺς ἡμᾶς ποιήσον, Δέσποτα τῶν ἀγαθῶν σου, καὶ τῆς λαμπρότητος ἀξιώσον, Σωτῆρ τῆς Ἀναστασεώς σου.

Ἰστίον, ὅτι κατὰ τὴν ἀγίαν καὶ μεγάλην Ἑβδομάδα, ἅπαξ πληροῦμεν τὸ Ψαλτήριον, καὶ λέγομεν τῇ μεγάλῃ Δευτέρᾳ, εἰς τὸν Ὁρθρον, Καθίσματα γ'. καὶ εἰς τὴν Τριδικτὴν β', ἐμείως καὶ τῇ μεγάλῃ Τρίτῃ· καὶ τελευτᾷ τῇ μεγάλῃ Τετάρτῃ· ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ Σαββάτῳ στιχολογεῖται ὁ Ἀμωμος.

Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετά τὸν Ἑξαψαλμον, ψάλλομεν ἀργῶς καὶ μετὰ μέλους εἰς Ἦχον πλ. δ'. τὸ, Ἀλληλαΐα· εἰδ' οὕτω, τὸ παρὸν Τροπάριον, μετὰ μέλους καὶ αὐτό·

Ἦχος πλ. δ'.

Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός· καὶ μακάριος ὁ δοῦλος, ὃν εὐρήσῃ γρηγοροῦντα· ἀνάξιος δὲ πάλιν, ὃν εὐρήσῃ ραθυμοῦντα. Βλέπε οὖν ψυχὴ μου, μὴ τῷ ὕπνῳ κατενεχθῇ, ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ παραδοθῇ, καὶ τῆς βασιλείας ἔξω κλεισθῇ· ἀλλὰ ἀνάνηψον κρίζουσα· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, εἰ ὁ Θεός· διὰ τῆς Θεοτόκου, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐκ τρίτου.

Εἶτα στιχολογοῦμεν τὸ Ψαλτήριον, μετὰ τῶν μετανοιῶν. Μετὰ δὲ τὴν α'. Στιχολογίαν, τὸ παρὸν Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτῆρ.

Τὰ Πάθη τὰ σεπτὰ, ἡ παρούσα ἡμέρα, ὡς φῶτα σωστικά, ἀνατέλλει τῷ Κόσμῳ· Χριστὸς γὰρ ἐπείγεται, τοῦ παθεῖν ἀγαθότητι· ὁ τὰ σύμπαντα, ἐν τῇ δρακί περιέχων, καταδέχεται, ἀναρτηθῆναι ἐν ξύλῳ, τοῦ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Μετά τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ὁμοιον.

Ἄρατε Κριτᾶ, ἐν σαρκὶ πῶς ὤραθης, καὶ ἔρχῃ ὑπ' ἀνδρῶν, παρανέμων κτανθῆναι, ἡμῶν τὸ κατὰκριμα, κατακρίνων τῷ πάθει σου. Ὅθεν αἰνεσιν, μεγαλωσύνην καὶ δόξαν, ἀναπέμποντες, τῇ ἐξουσίᾳ σου Λόγε, συμφῶνως προσφέρομεν.

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Μετά τὴν γ'. Στιχολογ. ἑτερόν Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν, καὶ Λόγον.

Τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου ταῖς ἀπαρχαῖς, ἡ παρούσα ἡμέρα λαμπροφορεῖ. Δεῦτε οὖν φιλέσθαι, ὑπαντήσωμεν ἄσματος· ὁ γὰρ ἡτίστης ἔρχεται, σταυρόν καταδέξασθαι, ἐτασμός καὶ μάστιγας, Πιλατῷ κρινόμενος· ὅθεν καὶ ἐκ δούλου, ράπισθεις ἐπὶ κόρρης, πάντα προσίσταται, ἵνα σῶσῃ τὸν ἄνθρωπον. Διὰ τοῦτο βοήσωμεν· Φιλάνθρωπε Χριστέ ὁ Θεός τῶν πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὰ ἄχραντα Μάθη σου.

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Καὶ εὐθύς ὁ Ἱερεὺς· Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξωθῆναι· καὶ λέγει τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπαναγών ὁ Ἰησοῦς.

Μετά δὲ τὸν Ν'. ψάλλομεν τὸ ἐπομενον Τριώδιον, τοὺς Εἱρμούς ἀνά β'. καὶ τὰ Τροπάρια ἀνά δ'. ὕψερρον δὲ πάλιν, Καταβασίαι αἱ αὐτοὶ Εἱρμοί, ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν Χορῶν.

Τριώδιον, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τῇ Δευτέρᾳ.

Ποιητὰ Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ωδὴ α'. Ἦχος β'. Ὁ Εἱρμός.

- Τῷ τὴν ἄβατον, κυμαινομένην θάλασσαν
- θείῳ αὐτοῦ προστάγματι, ἀναξηράναν
- τι, καὶ πεζεύσαι δι' αὐτῆς, τὸν Ἰσραηλίτην
- λαόν καθοδηγήσαντι, Κυριῷ ἄσωμεν· ἐνδοξῶς
- γὰρ δεδοξάσται.

Τροπάρια.

Ἡ ἀπόρρητος, Λόγος Θεοῦ κατάβηαι, ὅπερ Χριστὸς αὐτός ἐστι, Θεός καὶ ἄνθρωπος, τὸ Θεὸς οὐχ ἀρπαγμόν, εἶναι ἡγησάμενος, ἐν τῷ μορφουῖσθαι δούλον, δακνύει τοῖς Μαθηταῖς· ἐνδόξως γὰρ δεδοξάσται.

Διακονῆσαι, αὐτὸς ἐλήλυθα, οὗ τὴν μορφήν ὁ Πλαστοργός, ἐκὼν περίκειμαι, τῷ πτωχεύσαντι Ἀδάμ, ὁ πλουτῶν Θεότητι, θείναι ἐμήν τε αὐτοῦ, ψυχὴν ἀντίλυτρον, ὁ ἀπαθείας Θεότητι.

Καταβασία. Τῷ τὴν ἄβατον.

Κοντάκιον. Ήχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχαίς.

Ο Ἰακώβ ὠδύρετο, τοῦ Ἰωσήφ τὴν στέρησιν, καὶ ὁ γενναῖος ἐκάθητο ἄρματι, ὡς βασιλεὺς τιμώμενος· τῆς Αἰγυπτίας γὰρ τότε ταῖς ἡδοναῖς μὴ δουλεύσας, ἀντεδοξαίετο παρὰ τοῦ βλέποντος ταῖς τῶν ἀνθρώπων καρδίαις, καὶ νέμοντος στέφος ἄφθαρτον.

Ὁ Οἶκος.

Επὶ τῷ ὀδυρμῷ νῦν προσθήσωμεν ὀδυρμόν, καὶ ἐκχέωμεν δάκρυα, μετὰ τοῦ Ἰακώβ συγκοπτόμενοι, Ἰωσήφ τὸν αἰοίδιμον καὶ σώφρονα, τὸν δουλωθέντα μὲν τῷ σώματι, τὴν ψυχὴν δὲ αἰδουλωτον συντηροῦντα, καὶ Αἰγύπτῳ παντὸς κυριεύσαντα· ὁ Θεὸς γὰρ παρέχει τοῖς δούλοις αὐτοῦ, στέφος ἄφθαρτον.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αἰγίᾳ καὶ μεγάλῃ Δευτέρᾳ, μνητὴν ποιούμεθα τοῦ μακαρίου Ἰωσήφ τοῦ Παγκαίου, καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Κυρίου καταραθείσης καὶ ξηραθείσης Συκῆς.

Στίχοι εἰς τὸν Παγκαλὸν Ἰωσήφ.

Σώφρων Ἰωσήφ, δίκαιος κράτωρ ὦφθη,
Καὶ σιτοδότης· ὦ καλῶν Δημωνία!

Ἕτεροι, εἰς τὴν ξηραυθείσαν Συκὴν.

Τὴν Συναγωγὴν, συκὴν Χριστὸς, Ἑβραίων,
Καρπῶν ἄμοιρον πνευματικῶν εἰκάζων,

Ἀρᾷ ξηραίνει· ἥς φύγωμεν τὸ πάθος.

Απὸ τῆς σήμερον ἄρχονται τὰ ἅγια Πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ πρῶτον πάντων λαμβάνεται εἰς τύπον αὐτοῦ Ἰωσήφ ὁ Παγκαλός. Οὗτος μὲν οὖν υἱὸς ἦν ὑστερος τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, ἐκ τῆς Ῥαχὴλ αὐτῷ γεννηθείς, παρὰ δὲ τῶν ἰδίων ἀδελφῶν φθονηθείς ἐκ τινῶν ὀνειράτων, πρῶτον μὲν εἰς ὄρυγμα λάκκου κρύπτεται, καὶ ὁ Πατὴρ αὐτοῦ παρὰ τῶν παιδῶν, ἀπάτη διὰ τοῦ ἡμαγμένου ἱματίου κλέπτεται, ὡς ὑπὸ θηρίου ἐβρώθη. Εἴτα τριάκοντα ἀργυρίοις πιπράσκειται τοῖς Ἰσραηλίταις, οἵτινες πάλιν ἀπεμπωλοῦσι τοῦτον Πεντεφρῇ τῷ ἀρχιευνούχῳ τοῦ βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων Φαραώ. Ἐπιμανείσης δὲ τῆς κυρίας αὐτοῦ ἐπὶ τῇ σωφροσύνῃ τοῦ νεανίσκου, ἐπεὶ μὴ τὸ παράνομον πράξει ἠθέλησε, τὸν χιτῶνα καταλιπὼν, ὤχετο. Ἡ δὲ τῷ κυρίῳ αὐτοῦ διαβάλλει αὐτόν, καὶ δε-

σμά καὶ φυλακὴ πικρὰ τοῦτον δέχεται. Εἴτα διὰ τῆς ἐπιλύσεως τῶν ὀνειράτων ἐξάγεται, καὶ τῷ Βασιλεῖ ἱμφανίζεται, καὶ κύριος πάσης τῆς Αἰγύπτου καθίσταται. Αὐτὸς δὲ διὰ τῆς σιτοδοσίας, τοῖς ἀδελφοῖς φανερός γίνεται, καὶ τὸ σύμπαν τῆς αὐτοῦ βιοτῆς ἀρίστως διαγαγὼν, ἐν Αἰγύπτῳ θνήσκει, μέγας ἐπὶ σωφροσύνῃ πρὸς τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ καλοῖς γνωριζόμενος. Εἰκὼν δὲ οὗτος Χριστοῦ, ὅτι καὶ ὁ Χριστὸς παρὰ τῶν ὁμοφύλων Ἰουδαίων φθονεῖται, καὶ παρὰ τοῦ μαθητοῦ τριάκοντα ἀργυρίοις πιπράσκειται, καὶ εἰς τὸν ζοφώδη καὶ σκοτεινὸν λάκκον, τὸν τάφον ἐγκλείεται· καὶ κείθεν αὐτεξουσίως ἀναρράγεις, βασιλεύει τῆς Αἰγύπτου, κατὰ τῆς ἀμαρτίας δηλαδὴ πάσης, καὶ κατὰ κράτος ταύτην νικᾷ, τοῦ Κόσμου τε παντὸς ἄρχει, καὶ φιλανθρωπῶς ἐξωνεῖται ἡμᾶς διὰ τῆς μυστικῆς σιτοδοσίας, ὡς ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν δεῦς, καὶ ὅτι τρέφει ἡμᾶς οὐρανίῳ ἄρτῳ, τῇ αὐτοῦ ζωηφόρῳ σαρκί. Κατὰ τοῦτον οὖν τὸν λόγον, ὁ Παγκαλὸς Ἰωσήφ ἀρτίως παραλαμβάνεται.

Ἐνταυτῷ δὲ καὶ τῆς ξηραυθείσης Συκῆς μνητὴν ποιούμεθα. Διότι οἱ θείοι Εὐαγγελισταί, ὁ Ματθαῖος δηλαδὴ, καὶ ὁ Μάρκος, μετὰ τὴν τῶν Βατῶν διήγησιν, ἐπιφέρουσιν· ὁ μὲν Μάρκος· « Τῇ ἐπαύριον ἐξελθόντων αὐτῶν ἀπὸ Βηθανίας, ἐπείνασε· καὶ ἰδὼν συκὴν μακρόθεν ἔχουσαν φύλλα, ἦλθεν εἰ ἄρα εὐρήσει τι ἐν αὐτῇ· καὶ ἰλθὼν ἐπ' αὐτὴν, οὐδὲν εὗρεν, εἰ μὴ φύλλα· οὐ γὰρ ἦν καιρὸς σύκων· καὶ εἶπεν αὐτῇ· Μηκέτι ἐκ σοῦ εἰς τὸν αἰῶνα οὐδεὶς καρπὸν φάγοι ». Ὁ δὲ Ματθαῖος· « Πρωτὰς δὲ ἐπανάγων εἰς τὴν πόλιν, ἐπείνασε· καὶ ἰδὼν συκὴν μίαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἦλθεν ἐπ' αὐτήν, καὶ οὐδὲν εὗρεν ἐν αὐτῇ, εἰ μὴ φύλλα μόνον· καὶ λέγει αὐτῇ· Μηκέτι ἐκ σοῦ καρπὸς γένηται εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἐξηράνθη παραχρῆμα ἡ συκὴ ». Συκὴ οὖν ἐστὶν ἡ συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων, ἐφ' ἣ μὴ τὸν ἀνθήκοντα καρπὸν ὁ Σωτὴρ εὐρηκώς, εἰ μὴ μόνον τὸ σκιάζον τοῦ νόμου, καὶ τοῦτο ἀφείλετο ἀπ' αὐτῶν, ἀργὴν παντάπασιν ἐργασάμενος. Εἰδέ τις ἔροιτο, διὰ τί τὸ ἄψυχον ξύλον ξηρὸν γέγονε, τὴν κατάραν λαβεῖν, μὴ πταῖσαν; μανθανέτω, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ὀρώντες τὸν Χριστὸν αἰεὶ πάντας εὐεργετοῦντα, μή τινα δὲ τὸ τυχὸν λυπηρὸν ἐργασάμενον, ἐνόμιζον μόνον δυνάμει ἔχειν εὐεργετεῖν, κακοποιεῖν δὲ οὐ· φιλάνθρωπος δὲ ὢν ὁ Δεσπότης, οὐκ ἠθέλησεν ἐπ' ἀνθρώπῳ δεῖξαι καὶ τοῦτο δύνασθαι. Ἵνα τοίνυν πείσῃ τὸν ἀχάριστον δῆμον, ὅτι ἔχει δυνάμει καὶ πρὸς τιμωρίαν ἀρκοῦσαν, ὡς δὲ ἀγαθός, οὐ βούλεται, εἰς ἄψυχον καὶ ἀναίσθητον φύσιν τὴν τιμωρίαν ἐργάζεσθαι. Ἄμα δὲ καὶ ἀπόρρητός τις λόγος ἐστὶ, παρὰ γερόντων σοφῶν εἰς ἡμᾶς διαφοιτήσας, ὡς φησὶν ὁ Πηλουσιώτης Ἰσιδώρος· ὅτι τὸ ξύλον τῆς παραβάσεως τοῦτο ἦν, οὗ καὶ τοῖς φυλλοῖς εἰς σκέπην οἱ παραδαντες ἐχρήσαντο. Ὅθεν καὶ κατηράθη παρὰ Χριστοῦ φιλανθρώπως, ἐπειδὴ τότε τοῦτο οὐκ ἔπαθε, μηκέτι καρπὸν ἐ-

νιγχεῖν αἷτιον ἁμαρτίας. Ὅτι δὲ ἡ ἁμαρτία πρὸς τὴν
 συκὴν ἀπεικάζεται, εὐδὴλον· ἔχει γὰρ τὸ γλυκέζον τῆς
 ἡδονῆς, τὸ κολλητικὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ τὸ τραχύονον
 ὕστερον καὶ δριμύσσον διὰ τῆς συνειδήσεως. Πλὴν τοῖς
 Πατράσιν ἐνταῦθα ἡ τῆς συκῆς ἱστορία, διὰ κατάνυξιν
 τίθεται, ὡς ὁ Ἰωσήφ, διὰ τὸν τύπον φέρειν Χριστοῦ.
 Ἔστι δὲ συκὴ ψυχὴ πᾶσα, παντὸς πνευματικοῦ καρποῦ
 ἄμοιρος· ἐν ἡ πρώτῃς, κατὰ τὴν παρούσαν δηλαδὴ ζωὴν,
 μὴ εὐρίσκων ὁ Κύριος ἀνάπαυσιν ἐπ' αὐτήν, ξηραίνει αὐ-
 τήν δι' ἀρᾶς, καὶ εἰς τὸ αἰώνιον παραπέμπει πῦρ, καὶ
 στήλη τις ἵσταται κατεξηραμένη, δειμαίνουσα τοὺς μὴ
 πράσσοντας τὸν ἀνήμεντα τῆς ἀρετῆς καρπὸν.

Ταῖς τοῦ Παγκάλου Ἰωσήφ πρεσβείαις, Χρι-
 στὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**φριξε Παίδων εὐαγῶν, τὸ ὁμόστολον
 • ψυχῆς ἄσπιλον σῶμα, καὶ εἴξε τὸ
 • τραφέν, ἐν ἀπείρῳ ὕλῃ ἀκχύματος πῦρ.
 • Ἀειζῶν δὲ ἐκμαρανθείσης φλογός, διαιωνί-
 • ζων ὕμνος ἀνεμέλπετο· Τὸν Κύριον πάντα
 • τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάν-
 • τας τοὺς αἰῶνας. Τροπάρια.

Υμᾶς μὲ τότε Μαθηταῖς, πάντες γινώσκονται
 εἰ ταῖς ἐμαῖς ἐντολαῖς τηρήσετε, φησὶν ὁ
 Σωτὴρ τοῖς φίλοις πρὸς Πάθος μολῶν. Εἰρη-
 νεύετε ἐν ἑαυτοῖς, καὶ πᾶσι· καὶ ταπειναῖ
 φρονούντες, ἀνυψώθητε· καὶ Κύριον γινώσκον-
 τές με ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
 τοὺς αἰῶνας.

Τάξεως ἔμπαλιν ὑμῖν, ἐθνικῆς ἔστω τὸ κρά-
 τος ὁμογενῶν· οὐ κληρὸς γὰρ ἐμὸς, τυ-
 ραννὶς δὲ γνώμη αὐθαίρετος. Ὁ οὖν πρόκρι-
 τος ἐν ὑμῖν εἶναι θελὼν, τῶν ἄλλων ἔστω
 πάντων ἐσχατώτερος· καὶ Κύριον γινώσκον-
 τές με ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
 τοὺς αἰῶνας.

Ἀἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Καταβασία. Ἐφριξε Παίδων εὐαγῶν.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**μεγάλυνας Χριστέ, τὴν τεκοῦσάν σε Θεο-
 • τόκον, ἀφ' ἧς ὁ πλάστης ἡμῶν, ὁμοιο-
 • παθὲς περιέθου σῶμα, τὸ τῶν ἡμετέρων λυ-
 • τήριον ἀγνοημάτων· ταύτην μακαρίζοντες,
 • πᾶσαι γενεαί, σὲ μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Ρύπον πάντα ἔμπαθῃ, ἀπώσαμενοι, ἐπά-
 ξιον τῆς θείας Βασιλείας, γνώμην ἀναλά-
 βετε ἔμφρονα, τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις προέφη,
 ἡ πάντων σοφία, ἐν ἡ δοξασθήσεσθε, λάμπον-
 τες ἡλίου τηλαυγέστερον.

Αφορῶντες εἰς ἐμὲ, εἶπας Κύριε τοῖς σεαυ-
 τοῦ Μαθηταῖς, μὴ φρονεῖτε ὑψηλά, ἀλλὰ
 συναπάχθητε τοῖς ταπεινοῖς· ἐμὸν ὅπερ πίνω,
 πίστε πατήριον, ὅτι ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Πα-
 τρός, ἐμοὶ συνδοξασθήσεσθε.

Καταβασία. Ἐμεγάλυνας Χριστέ.

Ἐξαποστειλάριον αὐτόμελον, φαλλόμενον ἀρ-
 γῶς καὶ μετὰ μέλους. Ἦχος γ'.

Τὸν νυμφῶνά σου βλέπω, Σωτὴρ μου κεκο-
 σμημένον, καὶ ἔνδυμα ὡς ἔχω, ἵνα εἰσέλθω
 ἐν αὐτῷ· λάμπρυνόν μου τὴν στολὴν τῆς ψυ-
 χῆς, Φωτοδότα, καὶ σῶσόν με. Ἐκ τρίτου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλο-
 μεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, δευτεροῦν-
 τες αὐτά. Ἦχος α'.

Ερχόμενος ὁ Κύριος, πρὸς τὸ ἐκούσιον Πά-
 θος, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγεν ἐν τῇ ὁδῷ·
 Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱερουσόλυμα, καὶ παρα-
 δοθήσεται ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς γέ-
 γραπται περὶ αὐτοῦ. Δεῦτε οὖν καὶ ἡμεῖς,
 κεκαθαρμέναις διανοαῖς, συμπορευθῶμεν αὐ-
 τῷ, καὶ συσταυρωθῶμεν, καὶ νεκρωθῶμεν δι'
 αὐτόν, ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς· ἵνα καὶ συζή-
 σωμεν αὐτῷ, καὶ ἀκούσωμεν βοῶντος αὐτοῦ·
 Οὐκέτι εἰς τὴν ἐπίγειον Ἱερουσαλὴμ, διὰ τὸ
 παθεῖν, ἀλλὰ ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου,
 καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεὸν μου καὶ Θεὸν
 ὑμῶν· καὶ συνανυψῶ ὑμᾶς εἰς τὴν ἄνω Ἱε-
 ρουσαλὴμ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν.

Ἦχος πλ. α'.

Θθάσαντες πιστοί, τὸ σωτήριον Πάθος Χρι-
 στοῦ τοῦ Θεοῦ, τὴν ἄφατον αὐτοῦ μα-
 κροθυμίαν δοξάζωμεν· ὅπως τῇ αὐτῇ εὐσπλαγ-
 χνίᾳ, συνεγείρη καὶ ἡμᾶς, νεκρωθέντας τῇ ἁ-
 μαρτίᾳ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐρχόμενος πρὸς τὸ Πάθος, τῆς ἰδίας
 στηρίζων Μαθηταῖς ἔλεγες, κατ' ἰδίαν
 παραλαβὼν αὐτούς· Πῶς τῶν ῥημάτων μου
 ἀμνημονεῖτε, ὧν παλαι εἶπον ὑμῖν, ὅτι Προφή-
 την πάντα οὐ γέγραπται, εἰ μὴ ἐν Ἱερουσαλὴμ
 ἀποκτανθῆναι; Νῦν οὖν καιρὸς ἐφῆστηκεν, ὃν
 εἶπον ὑμῖν· ἰδοὺ γὰρ παραδίδομαι, ἁμαρτω-
 λῶν χερσὶν ἐμπαιχθῆναι, οἱ καὶ σταυρῷ με
 προσπήξαντες, ταφῇ παραδόντες, ἐβδελυγμέ-
 νον λογιῶνται ὡς νεκρόν· ὁμῶς θαρσεῖτε· τρι-
 μερος γὰρ ἐγείρομαι, εἰς ἀγαλλίασιν πιστῶν,
 καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Εἶτα, Σοὶ δόξα πρέπει, Κύριε ὁ Θεός· τοῦ
 Δόξα σοι τῷ δείξαντι τὸ φῶς. Δόξα ἐν ὑψί-

στοις Θεῷ, κτλ. Ὁ Ἱερεὺς τὸ, Πληρώσωμεν τὴν δέησιν· καὶ τὴν Ἐκφώνησιν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ παρόντα Στιχ. Ἰδιόμελα.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, πρὸς τὸ μυστήριον τὸ ἀπόρρητον τῆς σῆς οἰκονομίας, οὐκ ἐξαρκουῖσα ἡ τῶν ἐκ Ζεβεδαίου μήτηρ, ἡτεῖτό σοι προσκαίρου βασιλείας τιμὴν, τοῖς ἑαυτῆς δωρήσασθαι τέκνοις· ἀλλ' ἀντὶ ταύτης, ποτήριον θανάτου ἐπηγγείλω πιεῖν τοῖς φίλοις σου· ὃ ποτήριον πρὸ τούτων, πιεῖν ὁ αὐτὸς ἔλεγε, αἵμαρτημάτων καθαρτήριον. Διό σοι βρωῶμεν· Ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν, δόξα σοι.

Στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶτ' τοῦ ἐλέους σου.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε, τὰ τελεώτατα φρονεῖν, τοὺς οἰκείους παιδεύων Μαθηταῖς, μὴ ὁμοιοῦσθαι τοῖς ἔθνεσιν ἔλεγε, εἰς τὸ κατάρχειν τῶν ἐλαχιστέρων· οὐχ οὕτω γὰρ ἔσται ὑμῖν, τοῖς ἐμοῖς Μαθηταῖς, ὅτι πτωχὸς θείων ὑπάρχω· ὁ πρῶτος οὖν ὑμῶν, ἔστω πάντων διάκονος, ὁ δὲ ἄρχων, ὡς ὁ ἀρχόμενος, ὁ προκριθεὶς δὲ ὡς ὁ ἔσχατος· καὶ γὰρ ἐλήλυθα αὐτὸς, τῷ πτωχεύσαντι Ἀδὰμ διακονῆσαι, καὶ λύτρον δοῦναι ἀντὶ πολλῶν, τὴν ψυχὴν τῶν βρωόντων μοι, Δόξα σοι.

Στίχ. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ.

Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς ξηρανθείσης συκῆς διὰ τὴν ἀκαρπίαν, τὸ ἐπιτίμιον φοβηθέντες ἀδελφοί, καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας, προσάξωμεν Χριστῷ, τῷ παρέχοντι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Δευτέραν Εὐαν τὴν Αἰγυπτίαν, εὐρῶν ὁ δράκων, διὰ ῥημάτων, ἔσπευδε κολακείαις, ὑποσκαλίσαι τὸν Ἰωσήφ· ἀλλ' αὐτὸς καταλιπὼν τὸν χιτῶνα, ἔφυγε τὴν αἵμαρτίαν, καὶ γυμνὸς οὐκ ἠσχύνετο, ὡς ὁ Πρωτόπλαστος, πρὸ τῆς παρακοῆς· αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἴτα τὸ, Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι· τὸ Τρισάγιον· τὸ Ἀπολυτίκιον, Ἐν τῷ Ναῷ ἐστῶτες τῆς δόξης σου· τὸ, Κύριε ἐλέησον μ'. Τὴν τιμιωτέραν, Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ. Ὁ Ἱερεὺς· Ὁ ὢν εὐλογητός. Καὶ ἡμεῖς λέγομεν τὸ, Ἐπουράνιε Βασιλεῦ· καὶ ποιούμεν Μετανοίας τὰς γ'· μεγάλας, μετὰ καὶ τῆς Εὐχῆς τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ, καὶ τὰς ἑτέρας μικρὰς β'.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἰστίον, ὅτι ἐν τῇ παρούσῃ Μεγάλῃ Ἑβδομάδι ἡ Τριδικτὴ Ὥρα μόνον στιχολογεῖται· ἡ Πρώτη δὲ καὶ ἡ Ἐννάτη αὖ στιχολογοῦνται, ἀλλὰ μόνον ψάλλονται τρίψαλμοι. Ἀναγινώσκεται δὲ καὶ τὸ Τετραευαγγέλιον σήμερον καὶ αὐριον, καὶ πληροῦται τῇ Τετάρτῃ.

Ἐν τῇ Ἀκολουθίᾳ τῶν Ὁρῶν, εἰς τὴν Τριβέκτην, Τροπάριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος πλ. β'.

Ἐν ψυχῇ συντετριμμένῃ, προσπίπτομέν σοι, καὶ δεόμεθα σου Σωτὴρ τοῦ Κόσμου· Σὺ γὰρ εἰ Θεὸς τῶν μετανοούντων.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς ρκέ.

Ἐν τῷ ἐπιστρέφαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν Σιών.

Στίχ. Τότε ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα ἡμῶν.

Προφητείας Ἰεζεκιήλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 4.

Ἐγένετο ἐν τῷ τριακοστῷ ἔτει, ἐν τῷ τετάρτῳ μηνί, πέμπτη τοῦ μηνός, καὶ ἔγω ἦμην ἐν μέσῳ τῆς αἰχμαλωσίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβαρ· καὶ ἠναίχθησαν οἱ οὐρανοί· καὶ εἶδον ὄρασιν Θεοῦ, πέμπτη τοῦ μηνός, τοῦτο τὸ ἔτος τὸ πέμπτον τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ βασιλέως Ἰωακείμ. Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίῳ πρὸς Ἰεζεκιήλ, υἱὸν Βουζει, τὸν Ἱερέα, ἐν γῇ Χαλδαιῶν, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβαρ· καὶ ἐγένετο ἐπ' ἐμὲ χεὶρ Κυρίου. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πνεῦμα ἐξαῖρον ἦρχετο ἀπὸ Βορρᾶ, καὶ νεφέλη μεγάλη ἐν αὐτῷ, καὶ φέγγος κύκλω αὐτοῦ, καὶ πῦρ ἐξαστραίπτον· καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ὡς ὄρασις ἡλεκτροῦ ἐν μέσῳ τοῦ πυρός, καὶ φέγγος ἐν αὐτῷ, καὶ ἐν τῷ μέσῳ ὡς ὁμοίωμα τεσσάρων ζώων. Καὶ αὕτη ἡ ὄρασις αὐτῶν, ὁμοίωμα ἀνθρώπου ἐπ' αὐτοῖς· καὶ τέσσαρα πρόσωπα τῷ ἐνὶ, καὶ τέσσαρες πτέρυγες τῷ ἐνὶ· καὶ τὰ σκέλη αὐτῶν ὀρθία, καὶ πτερωτοὶ οἱ πόδες αὐτῶν, καὶ σπινθῆρες ὡς ἐξαστραίπτων χαλκός, καὶ ἑλαφραί αἱ πτέρυγες αὐτῶν· καὶ χεὶρ ἀνθρώπου ὑποκάτωθεν τῶν πτερύγων αὐτῶν ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη αὐτῶν, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, καὶ αἱ πτέρυγες αὐτῶν τῶν τεσσάρων, ἐχόμεναι ἑτέρα τῆς ἑτέρας· καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν τῶν τεσσάρων οὐκ ἐπεστρέφοντο ἐν τῷ βαδίζειν αὐτὰ· ἕκαστον ἀπέναντι τοῦ προσώπου αὐτῶν ἐπορεύοντο. Καὶ ὁμοίωσις τῶν προσώπων αὐτῶν, πρόσωπον ἀνθρώπου, καὶ

πρόσωπον λέοντος ἐκ δεξιῶν τοῖς τέσσαρσι, καὶ πρόσωπον μόσχου ἐξ ἀριστερῶν τοῖς τέσσαρσι, καὶ πρόσωπον αἰετοῦ τοῖς τέσσαρσι· καὶ αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι ἄνωθεν τοῖς τέσσαρσιν, ἐκατέρω δύο συνεζευγμέναι πρὸς ἀλλήλας, καὶ δύο ἐπεκάλυπτον ἐπάνω τοῦ σώματος αὐτῶν. Καὶ ἐκάτερον κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπορεύετο· οὐ ἂν ἦ τὸ πνεῦμα πορευόμενον, ἐπορεύοντο, καὶ οὐκ ἐπέστρεφον. Καὶ ἐν μέσῳ τῶν ζώων ὁρασις, ὡς ἀνθρώπων πυρὸς καιομένων, ὡς ὄψις λαμπάδων συστρεφομένων ἀναμέσον, τῶν ζώων· καὶ φέγγος τοῦ πυρὸς, καὶ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐξεπορεύετο ἀστραπή· καὶ τὰ ζῶα ἔτρεχον, καὶ ἀνέκαμπτον ὡς εἶδος τοῦ Βεζέκ. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ τροχὸς εἰς ἐπὶ τῆς γῆς, ἐχόμενος τῶν ζώων τοῖς τέσσαρσι· καὶ τὸ εἶδος τῶν τροχῶν ὡς εἶδος θαρσεῖς, καὶ ὁμοίωμα καὶ τὸ ποίημα αὐτῶν ἐν τοῖς τέσσαρσι· καὶ τὸ ἔργον αὐτῶν ἦν, καθὼς ἂν εἴη τροχὸς ἐν τροχῷ. Ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη αὐτῶν ἐπορεύοντο, καὶ οὐκ ἐπέστρεφον ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτά, οὐδ' οἱ νῶτοι αὐτῶν· καὶ ὕψος ἦν αὐτοῖς. Καὶ εἶδον αὐτά· καὶ οἱ νῶτοι αὐτῶν, πλήρεις ὀφθαλμῶν κυκλόθεν τοῖς τέσσαρσι. Καὶ ἐν τῷ πορεύεσθαι τὰ ζῶα, ἐπορεύοντο καὶ οἱ τροχοὶ ἐχόμενοι αὐτῶν· καὶ ἐν τῷ ἐξαίρειν τὰ ζῶα ἀπὸ τῆς γῆς, ἐξήροντο καὶ οἱ τροχοί. Οὐ ἂν ἦ νεφέλη, ἐκεῖ ἦν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ πορεύεσθαι· ἐπορεύοντο τὰ ζῶα, καὶ οἱ τροχοὶ ἐξήροντο σὺν αὐτοῖς· διότι πνεῦμα ζωῆς ἦν ἐν τοῖς τροχοῖς.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς ρκς'.

Εἴαν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες.

Στίχ. Ἐάν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσσων.

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΕΙΣ ΤΩΝ ΕΞΗΕΡΙΩΝ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, ἡ συνήθης Στιχολογία τῶν, Πρὸς Κύριον. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι'. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐν τῷ Ὁρθρῷ εἰς τοὺς Αἵνους ὡς ἐφεξῆς, Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες τὰ πρῶτα τέσσαρα.

Ἐρχόμενος ὁ Κύριος, πρὸς τὸ ἐκούσιον Πάθος. Φθάσαντες πιστοὶ, τὸ σωτήριον Πάθος.

Κύριε, ἐρχόμενος πρὸς τὸ Πάθος.

Κύριε, πρὸς τὸ μυστήριον τὸ ἀπόρρητον.

Κύριε, τὰ τελεώτατα φρονεῖν.

Τῆς ξηρανθείσης συκῆς διὰ τὴν ἀκαρπείαν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Δευτέραν Εὐὰν τὴν Αἰγυπτίαν.

Εἰσοδος, μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου· τὸ, Φῶς Ἰλαρὸν, καὶ εὐθὺς τὰ Ἀναγνώσματα.

Ἑσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ψαλμὸς ρκζ'.

Εὐλογῆσαι σε Κύριος ἐκ Σιών, ὁ ποιήσας τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

Στ. Μακάριοι πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 1.

Ταῦτα τὰ ὀνόματα τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, τῶν εἰσπορευομένων εἰς Αἴγυπτον, ἅμα Ἰακώβ τῷ πατρὶ αὐτῶν· ἕκαστος πανακί αὐτῶν εἰσηλθοσαν· Ρουβὴν, Συμεὼν, Λευὶ, Ἰουδας, Ἰσασάχαρ, Ζαβουλὼν, Βενιαμὴν, Δαὶν, καὶ Νεφθαλεὶμ, Γὰδ, καὶ Ἀσήρ· Ἰωσήφ δὲ ἦν ἐν Αἰγύπτῳ. Ἦσαν δὲ πᾶσαι αἱ ψυχαί, αἱ ἐξεληθούσαι ἐκ μηροῦ Ἰακώβ, πέντε καὶ ἐβδομήκοντα. Ἐτελεύτησε δὲ Ἰωσήφ, καὶ πάντες οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ πᾶσα ἡ γενεὰ ἐκείνη. Οἱ δὲ υἱοὶ Ἰσραὴλ νύξήθησαν, καὶ ἐπληθύνθησαν, καὶ χυδαῖοι ἐγένοντο, καὶ κατίσχυον σφόδρα σφόδρα· ἐπλήθυνε δὲ ἡ γῆς αὐτοῖς. Ἀνέστη δὲ βασιλεὺς ἕτερος ἐπ' Αἴγυπτον, ὃς οὐκ ᾔδει τὸν Ἰωσήφ. Εἶπε δὲ τῷ ἔθνει αὐτοῦ· Ἰδοὺ, τὸ ἔθνος τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ μέγα πληθὺς, καὶ ἰσχύει ὑπὲρ ἡμᾶς· δεῦτε οὖν, κατασοφισώμεθα αὐτούς, μήποτε πληθυνθῇ· καὶ ἡνίκα ἂν ἡμῖν συμβῇ πόλεμος, προστεθήσονται καὶ οὗτοι πρὸς τοὺς ὑπεναντίους, καὶ ἐκπολεμήσαντες ἡμᾶς, ἐξελεύσονται ἐκ τῆς γῆς. Καὶ ἐπέστησεν αὐτοῖς ἐπιστάτας τῶν ἔργων, ἵνα κακώσωσιν αὐτούς ἐν ταῖς ἔργοις· καὶ ᾤκοδόμησαν πόλεις ὀχυραὶς τῷ Φαραὼ, τὴν τε Πειθώ, Ῥαμεσσῇ, καὶ τὴν Ὠν, ἣν ἐστὶν Ἡλιούπολις. Καθότι δὲ αὐτοὺς ἐταπείνουν, τοσούτῳ πλείους ἐγίνοντο, καὶ ἰσχυον σφόδρα σφόδρα. Καὶ ἐβδελύσσοντο οἱ Αἰγύπτιοι ἀπὸ τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ· καὶ κατεδυνάστευον οἱ Αἰγύπτιοι τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ βίᾳ· καὶ κατωδύνων αὐτῶν τὴν ζωὴν ἐν ταῖς ἔργοις τοῖς σκληροῖς τῷ πηλῷ, καὶ τῇ πλινθείᾳ, καὶ πᾶσι τοῖς ἔργοις τοῖς ἐν ταῖς πεδίοις, κατὰ πάντα τὰ ἔργα, ὧν κατεδουλοῦντο αὐτοὺς μετὰ βίας. Καὶ ἔπεν ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων ταῖς μαίαις τῶν Ἑβραίων, τῇ μιᾷ αὐτῶν ὄνομα Σεπφόρα,

καὶ τὸ ὄνομα τῆς δευτέρας Φουά· καὶ εἶπεν αὐταῖς· Ὅταν μαιοῦσθε ταῖς Ἑβραίας, καὶ ὡς πρὸς τὸ τίκτειν, εἴν μὲν ἄρσεν ἢ, ἀποκτείνετε αὐτό· εἴν δὲ θῆλυ, περιποιεῖσθε αὐτό. Ἐφοβήθησαν δὲ αἱ μαῖαι τὸν Θεόν, καὶ ἐκ ἐποίησαν καθ' ὅτι συνέταξεν αὐταῖς ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου· καὶ ἐζωογονοῦν τὰ ἄρσενα. Ἐκάλεσε δὲ ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου τὰς μαῖας, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τί ὅτι ἐποίησατε τὸ πρᾶγμα τοῦτο, καὶ ἐζωογονεῖτε τὰ ἄρσενα; Εἶπαν δὲ αἱ μαῖαι τῷ Φαραῶ· Οὐχ ὡς αἱ γυναῖκες Αἰγύπτου αἱ Ἑβραῖαι· τίκτουσι γὰρ πρὶν ἢ εἰσελθεῖν πρὸς αὐταῖς τὰς μαῖας, καὶ ἐτικτον. Εὖ δὲ ἐποίει ὁ Θεὸς ταῖς μαῖαις· καὶ ἐπλήθυνεν ὁ λαὸς, καὶ ἴσχυε σφόδρα.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'. Ψαλμὸς ρκη.
Εὐλογήκαμεν ὑμᾶς ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στ. Πλεονάκεις ἐπολέμησάν με ἐκ νεότητός μου.

Ἰωβ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 4.

Ανθρώπος τις ἦν ἐν τῇ χώρᾳ τῇ Αὐσίτιδι, ὃ ὄνομα Ἰωβ· καὶ ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἄμεμπτος, δίκαιος, ἀληθινός, θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηροῦ πράγματος. Ἐγένοντο δὲ αὐτῷ υἱοὶ ἑπτὰ, καὶ θυγατέρες τρεῖς· καὶ ἦν τὰ κτήνη αὐτοῦ, πρόβατα ἑπτακισχίλια, κάμηλοι τρισχίλια, ζεύγη βοῶν πεντακόσια, θήλειαι ὄνα νομάδες πεντακόσιαι, καὶ ὑπηρεσία πολλή σφόδρα, καὶ ἔργα μεγάλα ἦν αὐτῷ ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εὐγενὴς τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν. Συμπορευόμενοι δὲ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ πρὸς ἀλλήλους, ἐποίουν πότον καθ' ἑκάστην ἡμέραν, συμπαραλαμβάνοντες ἅμα καὶ τὰς τρεῖς ἀδελφὰς αὐτῶν, ἐσθίειν καὶ πίνειν μετ' αὐτῶν. Καὶ ὡς ἂν συνετελέσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ πότου, ἀπέστελλεν Ἰωβ, καὶ ἐκαθαρίζεν αὐτοὺς ἀνστάμενος τὸ πρωῒ, καὶ προσέφερε περὶ αὐτῶν θυσίας, κατὰ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, καὶ μόσχον ἓνα περὶ ἁμαρτίας ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν. Ἐλεγε γὰρ Ἰωβ· Μήποτε οἱ υἱοὶ μου ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῶν κακὰ ἐνενόησαν πρὸς τὸν Θεόν; Οὕτως οὖν ἐποίει Ἰωβ πάσας τὰς ἡμέρας. Καὶ ἐγένετο ὡς ἡμέρα αὕτη, καὶ ἰδοὺ, ἦλθον οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστῆναι ἔναντι τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ Διάβολος ἦλθε μετ' αὐτῶν. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ· Πόθεν παραγέγονας; καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Διάβολος τῷ Κυρίῳ εἶπε· Περιελθὼν τὴν γῆν, καὶ ἐμπερι-

πατήσας τὴν ὑπ' οὐρανὸν, πάρειμι. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Κύριος· Προσέσχες τῇ διανοίᾳ σου κατὰ τοῦ θεράποντός μου Ἰωβ; ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅμοιος τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ἄνθρωπος ἄμεμπτος, δίκαιος, ἀληθινός, θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηροῦ πράγματος; Ἀπεκρίθη ὁ Διάβολος, καὶ εἶπεν ἐναντίον Κυρίου· Μὴ δωρεὰν Ἰωβ σέβεται τὸν Θεόν; οὐχὶ σὺ περιέφραξας τὰ ἔξω αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔσω τῆς οἰκίας αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔξω πάντων τῶν ὄντων αὐτοῦ κύκλῳ; τὰ δὲ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ εὐλόγησας, καὶ τὰ κτήνη αὐτοῦ πολλὰ ἐποίησας ἐπὶ τῆς γῆς; ἀλλὰ ἀπόστειλον τὴν χειρά σου, καὶ ἄψαι πάντων, ὧν ἔχει· ἢ μὴν εἰς πρόσωπόν σου εὐλογήσει σε. Τότε εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ· Ἰδοὺ, πάντα ὅσα ἐστὶν αὐτῷ, δίδωμι ἐν τῇ χειρί σου, ἀλλ' αὐτοῦ μὴ ἄψῃ. Καὶ ἐξηλθεν ὁ Διάβολος ἀπὸ προσώπου Κυρίου.

Ἔτα τὸ, Κατευθυνθήτω· καὶ μετὰ τοῦτο, τὸ Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, καθημένου τοῦ Ἰησοῦ.
Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων.

Ἡ αὕτη Ἀκολουθία τοῦ τε Ὁρθροῦ καὶ τῆς Λειτουργίας οφείλει γίνεσθαι καὶ ἐν τῇ Μεγάλῃ Τρίτῃ, καὶ τῇ Μεγάλῃ Τετάρτῃ, ἀπαραλλάκτως ὡς σήμερον. Ἐν ταύταις δὲ ταῖς τρισὶν ἡμέραις ἐσθίομεν ξηροφαγίαν.

Τῇ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛῃ ΔΕΥΤΕΡᾳ.

Εἰς τὸ ΑΠΟΔΕΙΞΝΟΝ.

Ψάλλομεν τὸ παρὸν Τριώδιον, ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὤδὴ β'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Π**ρόσεχε, Οὐρανέ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστὸν, τὸν ἐκ Παρθένου σαρκί, ἐπίδημήσαντα. Δίς.

Συνέλθωμεν, τῷ Χριστῷ πρὸς τὸ ὄρος, τῶν Ἑλαιῶν μυστικῶς, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, συναυλισθῶμεν αὐτῷ.

Εννόησον, ταπεινῆ μου καρδιά, τίς ἡ τοῦ μύλωνος παραβολή, ἣν προεῖπε Χριστός, καὶ νῆψον λοιπόν.

Ετοίμαζε, σεαυτὴν ὦ ψυχή μου, πρὸς τὴν σὴν ἔξοδον· ἡ παρουσία ἐγγίζει, τοῦ ἀδικαίστου Κριτοῦ. Θεοτοκίον.

Αχραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη Πανύμνητε, τὸν Υἱόν σου δυσώπει, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος ὁ αὐτός.

• **Ι**δετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ πρὶν γενέσθαι τὸ πᾶν, καὶ πρὸ τοῦ στήναι τὴν γῆν καὶ τὸν Οὐρανὸν, γινώσκων τὰ πάντα, ὡς ὅλος ὢν ἐν Πατρὶ, καὶ ὅλον φέρων ἐν ἐμοί.

Λόγω συνέστησα, τὸν Οὐρανὸν ἅμα τῇ γῇ· συνήμην γὰρ τῷ Πατρὶ· καὶ διὰ λόγου φέρω, τὸδε τὸ πᾶν, ὡς Λόγος σοφία καὶ δύναμις καὶ εἰκὼν, καὶ συνεργὸς καὶ ἰσουργός.

Τίς χρόνους ἔθετο; τίς ὁ αἰὼνας συντηρῶν; τίς ὁ τὸ πᾶν ὀρίζων καὶ συγκινῶν; εἰμὶ ὁ ἀνάρχως, συνὼν αἰεὶ τῷ Πατρὶ, ὥσπερ ἀκτὶς ἐν τῷ φωτί;

Ω τῆς ἀμέτρου σου, φιλανθρωπίας Ἰησοῦ! ἐγνώρισας γὰρ ἡμῖν, τῆς συντελείας ἀνωθεν τὸν καιρὸν, καλύψας τὴν ὥραν· τρανώσας δὲ τηλαυγῶς, τὰ ὑποδείγματα αὐτῆς.

Πάντα ἐπίστασαι, πάντα γινώσκεις Ἰησοῦ, ὡς ἔχων ὅλον ἐν σοί, τὸ πατρικὸν ἀξίωμα θεϊκῶς, καὶ ὅλον τὸ Πνεῦμα, ἐμφύτως φέρων ἐν σοί, τὸ συναῖδιον Πατρὶ.

Δέσποτα Κύριε, ὁ τῶν αἰώνων ποιητὴς ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς, τῆς ἱερᾶς ἐκείνης τότε φωνῆς, ἀκοῦσαι καλούσης, τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Πατρὸς, εἰς Βασιλείαν Οὐρανῶν.

Δόξα.

Αναρχε ἀκτιστε, Τριάς, ἀμέριστε Μοναῖς, ἡ τρία οὐσα καὶ ἐν, Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, ὅς ὁ Θεός, προσδέχου τὸν ὕμνον, ἐκ τῶν πηλίνων γλωσσῶν, ὡς ἐκ στομάτων φλογερῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Σκηνώμα ἅγιον, ὠφθης Παρθένε τοῦ Θεοῦ· ἐν σοὶ γὰρ τῶν Οὐρανῶν ὁ Βασιλεὺς, οἰκήσας σωματικῶς, προῆλθεν ὡραίος, τὸν ἄνθρωπον ἐν αὐτῷ, ἀναμορφώσας θεϊκῶς.

Κάθισμα. Ἦχος β'.

Εὐσπλαγχνίας.

Εὐσπλαγχνίᾳ κινούμενος Χριστέ, ἐκουσίως προέρχη τοῦ παθεῖν εὐεργέτα, θέλων τῶν παθῶν ἡμᾶς λυτρώσασθαι, καὶ τῆς ἐν τῷ Ἄδῃ κατακρίσεως· διό σου τὰ τίμια ἀνυμνοῦμεν Παθήματα, καὶ δοξαζόμεν Σωτὴρ, τὴν ἁκραν σου πάντες συγκαταβάσιν.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

• **Α**γγέλοι καὶ Οὐρανοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἐποχοῦμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Δίς.

Πάντως ἤκουσας ψυχὴ, πῶς ὁ Χριστὸς ταῖς θείαις Μαθηταῖς αὐτοῦ, προανεφώνει λίγων τὴν συντέλειαν· σὺ δὲ γνοῦσα τὸ τέλος, ἐτοιμάζου λοιπὸν· καιρὸς ἐξόδου ἦκει.

Εγnows ἄγανε ψυχὴ, τοῦ πονηροῦ οἰκέτου τὸ ὑπόδειγμα· φοβοῦ καὶ μὴ ἀρμεῖται τοῦ χαρίσματος, οὐδέξω, οὐχ ἵνα κατακρύψῃς εἰς γῆν, ἀλλ' ἵνα ἐμπορεύσῃ.

Φαιδρυνέσθω ἡ λαμπάς, ὑπερεκχέισθω ταύτης καὶ τὸ ἔλαιον, ὡς ταῖς Παρθένοις τότε ἡ συμπάθεια· ἵνα εὕρῃς ψυχὴ μου, τὸν νυμφῶνα τότε, Χριστοῦ ἀνεωγμένον.

Εν Σαββάτῳ τὴν φυγὴν, καὶ ἐν χειμῶνι λέγων ὁ Διδάσκαλος, τὴν τῆς ἐβδόμης ζάλην προαινίττεται, τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἐν ᾧ ὥσπερ χειμῶν, τὸ τέλος ἐπανήξει.

Ωσπερ τάχος ἀστραπῆς διαρχομένης, οὕτω τότε ἔσεσθαι τὴν φοβεράν ἐκείνην τοῦ Δεσπότη σου, παρουσίαν ψυχῆ μου, ἤκουσας· ἐτοίμη, λοιπὸν γενέσθαι σπεῦσον.

Οταν ἔλθῃ ὁ Κριτὴς, ἐν χιλιάσι τότε, μυριάσι τε Ἀγγελικῶν ταγματῶν, καὶ Δυναμῶν, ποῖος φόβος ψυχῆ μου; ποῖος τρόμος οἱμοί! γυμνῶν ἐστῶτων πάντων;

Δόξα.

Εἰς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκστάντος εἰς υἰότητα, οὐδὲ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ ἁμφω, φῶς Θεὸν τὰ τρία, δοξαζῶ εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταῖς πρεσβείαις ὁ Θεός, τῆς Θεοτόκου δέχου τὴν εὐχὴν ἡμῶν· ἀντικατάπεμψον δὲ τὰ ἐλέη σου, ἐπὶ πάντας πλουσίως, καὶ τὴν σὴν παράσχου, εἰρήνην τῷ λαῷ σου.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν προδηλωθέντα, ἐν ὅρει τῷ Νομοθέτῃ, ἐν πυρὶ καὶ βᾶτῳ, τόκον τὸν τῆς Ἀειπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Ηκουσας ψυχὴ, τοῦ Κριτοῦ προαναφωνοῦντος, καὶ διδάσκοντός τε, τῆς συντελείας τὸν χρόνον· ἐτοιμάζε τὰ πρὸς τὴν ἐξόδον ἔργα, μήπως ὡς αἰδόκιμος, Θεοῦ ἐκριφῇς.

Απὸ τῆς συκῆς, ᾧ ψυχὴ, διδάσκου τὸ τίλος· ὅταν ἀπαλώσῃ τὰ φύλλα, καὶ ἐκφύῃ τοὺς κλαδούς, θέρους ὥρα λοιπὸν· καὶ σὺ ὅταν ταῦτα ἴδῃς, γινώθι ὅτι ἐπὶ θύρας ἐστίν.

Τίς ἐκτός σου ἄλλος, τὸν σὸν γινώσκει Πατέρα; ἢ τίς πλήν σου οἶδε, τὴν ὥραν ἡ

τὴν ἡμέραν; παρὰ σοὶ γὰρ οἱ θησαυροὶ τῆς
σοφίας, πάντες ἐνυπάρχουσι Χριστέ ὁ Θεός.

Τοὶ ἱερεῖς ἀνοιγέσονται, τῶν τε θρόνων τεθέν-
των, πράξεις διελέγονται, γυμνῶν ἐ-
κπτώτων πάντων, οὐ μαρτύρων οὐ κατηγόρων
ταρόντων· τετραχηλισμένα γὰρ τὰ πάντα
θεῷ.

Ερχεται ὁ πάντων Κριτής, ἀχθῆναι εἰς κρί-
σιν, ὁ ἐπὶ τοῦ θρόνου, τῶν Χερουβὶμ ἐφε-
ρεύων, ὡς ὑπεύθυνος παραστῆναι Πιλάτῳ,
καὶ πάντα παθεῖν, ἵνα σωθῇ ὁ Ἀδάμ.

Πῆγγε τὸ Πάσχα, ἡμῶν τὸ μέγα καὶ θεῖον·
μετὰ δύο γὰρ ὁ Χριστὸς, προδιδάσκει ἡ-
μέρας, τὴν τοῦ Παύλου προδιαγράφων ἡμέραν,
ἐν ἣ τῷ Πατρὶ θῦμα προσάγεται.

Παρα τῷ Σταυρῷ σου, Σωτὴρ ἐστῶσα ἡ
Μήτηρ, καὶ τὴν ἀδικόν σου σφαγὴν, κα-
θορῶσα ἐβόα· Οἶμοι τέκνον ἐμόν, τὸ ἄδυτον
ρέγγος, λάμψον πᾶσιν ἥλιε τῆς δόξης τὸ φῶς.

Δόξα.

Ο Μοναὶς αἰγία, Τριαὶς ἡ μία Θεότης, καὶ
Τριαὶς Μοναὶς ὁ Θεός, τρισυπόστατε φύ-
σις, ἡ ὁμότιμος καὶ αἰμέριμος δόξα, ρῦσαι τῶν
κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εχου τὴν Μητέρα, τὴν σὴν Χριστέ εἰς πρεσ-
βείαν, ἵνα ταῖς ἱκεσίαις αὐτῆς, εἰρηνεύ-
ῃς τὸν Κόσμον, καὶ κρατύνῃς τῆς βασιλείας
καὶ σκῆπτρα, καὶ ταῖς Ἐκκλησίαις σου συναΐψῃς
εἰς ἓν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἀκολουθίας
τοῦ Ἀποδείπνου.

~~~~~

Τῇ ἈΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛῇ ΤΡΙΤῇ.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, ψάλλομεν τὸ, Ἀ λ λ η-
ου ῖ α, μετὰ μέλους· ὁμοίως καὶ τὸ,

Τροπάριον. Ἦχος πλ. δ'.

Δοὐ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυ-
κτός· καὶ μακάριος ὁ δοῦλος, ὃν εὐρήσῃ
ρηγοῦντα· ἀνάξιος δὲ πάλιν, ὃν εὐρήσῃ ρα-
θυμοῦντα. Βλέπε οὖν ψυχὴ μου, μὴ τῷ ὑπνῷ
κατανεχθῆς, ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ παραδοθῇς,
καὶ τῆς Βασιλείας ἔξω κλεισθῇς· ἀλλὰ ἀνάστη-
τον κράζουσα· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ ὁ Θεός·
καὶ τῆς Θεοτόκου, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἐκ γ'.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, ψάλ-
λομεν τὸ παρὸν Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν Νυμφίον ἀδελφοὶ ἀγαπήσωμεν, ταῖς
λαμπάδας ἑαυτῶν εὐτρεπίσωμεν, ἐν ἀ-
ρεταῖς ἐκλάμποντες καὶ πίστει ὀρθῇ, ἵνα ὡς
αἱ φρόνιμοι, τοῦ Κυρίου Παρθένοι, ἑτοιμαὶ εἰσ-
έλθωμεν, σὺν αὐτῷ εἰς τῆς γάμους· ὁ γὰρ Νυμ-
φίος δῶρον ὡς Θεός, πᾶσι παρέχει τὸν ἀφθαρ-
τον στέφανον.

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, ἕτερον Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Βουλευτήριον Σωτὴρ, παρανομίας κατὰ σοῦ,
ἱερεῖς καὶ Γραμματεῖς, φθόνῳ ἀθροίσαν-
τες δεινῶς, εἰς προδοσίαν ἐκίνησαν τὸν Ἰου-
δαν· ὅθεν ἀναιδῶς, ἐξεπορεύετο, ἐλάλει κατὰ
σοῦ, τοῖς παρανόμοις λαοῖς· Τί μοι φησὶ παρέ-
χετε, καὶ γὰρ ὑμῖν αὐτὸν παραδώσω εἰς χεῖρας
ὑμῶν; Τῆς κατακρίσεως τούτου ρῦσαι, Κύριε
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ δὲ τὴν γ'. Στιχολογίαν, ἕτερον Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ο Ἰουδας τῇ γνώμῃ φιλαργυρεῖ, κατὰ τοῦ
Διδασκάλου ὁ δυσμενής, κινεῖται βου-
λεύεται, μελετᾷ τὴν παραδοσιν, τοῦ φωτός
ἐκπίπτει, τὸ σκότος δεχόμενος, συμφωνεῖ τὴν
πράσιν, πωλεῖ τὸν ἀτίμητον· ὅθεν καὶ ἀγχό-
νην, ἀμοιβὴν ὧν περ ἔδρα, εὐρίσκει ὁ ἀθλιος,
καὶ ἐπώδυνον θάνατον. Τῆς αὐτοῦ ἡμᾶς λύ-
τρωσαι, μερίδος Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμά-
των ἄφεσιν δωρούμενος, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ,
τὸ ἄχραντον Πάθος σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα, τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, συμβούλιον ἔλαβον.

Ὁ Πεντηκοστός· καὶ μετὰ τοῦτον, Συναπτὴ
μικρά· εἶτα τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὴν ὥραν ψυχὴ, τοῦ τέλους ἐννοήσασα, καὶ
τὴν ἐκκοπὴν, τῆς συκῆς δειλιάσασα, τὸ
δοθέν σοι ταλαντον, φιλοπόνως ἔργασαι ταλαί-
πωρε, γρηγοροῦσα καὶ κράζουσα· Μὴ μείνω-
μεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος Χριστοῦ.

Ὁ Οἶκος.

Τί ραθυμεῖς ἀθλία ψυχὴ μου; τί φανταζῇ
ἀκαιρῶς μερίμνας ἀφελεῖς; τί ἀσχολεῖς
πρὸς τὰ ῥέοντα; ἐσχάτη ὥρα ἐστὶν ἀπαρτί,
καὶ χωρίζεσθαι μέλλομεν τῶν ἐνταῦθα· ὥς

καιρόν κερκτημένη, ἀνάνηψον κράζουσα· Ἡ-
μάρτηκά σοι Σωτήρ με· μὴ ἐκκόψῃς με, ὥσπερ
τὴν ἄκαρπον συκὴν, ἀλλ' ὡς εὐσπλαγχνός Χρι-
στὲ, κατοικτείρησον, φόβῳ κραυγαίζουσιν· Μὴ
μείνωμεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος Χριστοῦ.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αἰγία καὶ μεγάλῃ Τρίτῃ, τῆς τῶν δέκα
Παρθένων παραβολῆς, τῆς ἐκ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγ-
γελίου, μνεῖαν ποιούμεθα.

Στίχοι.

Τρίτῃ μεγίστῃ Παρθένους δέκα φέρει,
Νίκην φερούσας ἀδελκάστου Δεσπότη.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ἀναβαίνων εἰς τὰ Ἱε-
ροσόλυμα, καὶ ἐπὶ τὸ Πάθος ἐρχόμενος, τὰς τοιαύτας πα-
ραβολὰς τοῖς ἰδίῃς Μαθηταῖς ἔλεγεν. Εἰσὶ δὲ αἱ καὶ
πρὸς Ἰουδαίους ἀπέτεινε. Τὴν γε μὴν τῶν δέκα Παρθέ-
νων παραβολὴν εἰς ἐλεημοσύνην προτρέπων εἶρηκεν, ὁμοῦ
διδάσκων, καὶ πρὸ τοῦ τέλους ἅπαντας εἰτίμους εἶναι.
Ἐπειδὴ γὰρ περὶ παρθενίας πολλὰ διεξήκει αὐτοῖς, καὶ
περὶ εὐνούχων· πολλὴν δὲ καὶ τὴν δόξαν ἡ παρθενία ἔ-
χει (μέγα γὰρ ἐστὶν ὡς ἀληθῶς)· ἵνα μή τις τοῦτο τὸ
ἔργον κατορθῶν, ἀμελῇ τῶν ἄλλων, καὶ μάλιστα τῆς ἐ-
λεημοσύνης, δι' ἧς ἡ λαμπὰς τῆς παρθενίας φαιδρύνεται,
εἰσάγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον τὴν παραβολὴν ταύτην· καὶ
τὰς μὲν πέντε, φρονίμους ἀναγορεύει, ὡς, μετὰ τῆς παρ-
θενίας, καὶ πολὺ καὶ θαυσιλὲς τὸ τῆς ἐλεημοσύνης ἔλαιον
προβαλλόμενας· τὰς δὲ πέντε, μωραῖς, ὡς καὶ αὐτὰς παρ-
θενίαν μὲν ἔχουσας, οὐ μὴν καὶ τὴν ἐλεημοσύνην ἀνά-
λογον· διὰ τοῦτο γὰρ μωραὶ, ὅτι τὸ μέγιστον κατορθώ-
σασαι, τοῦ ἐλάττονος ἡμέλησαν, καὶ οὐδὲν τῶν κορυφῶν
διέφερον. Ὅτι ἐκεῖναι μὲν σωμάτων, αὗται δὲ χρημά-
των ἡττήθησαν. Τῆς δὲ νυκτὸς τοῦ παρόντος βίου δια-
τριχούσης, ἐνύσταξαν πᾶσαι αἱ Παρθένοι, τούτίστιν ἀπέ-
θανον· ὕπνος γὰρ ὁ θάνατος λέγεται. Καὶ καθυδουσῶν
αὐτῶν, κραυγὴ περὶ μίσσης νυκτὸς ἐγένετο, καὶ αἱ μὲν
θαυσιλῶς τὸ ἔλαιον προβαλλόμεναι, τῶν θυρῶν ἀναπειτα-
σθαισῶν, συνεισηλθον τῷ Νυμφίῳ· αἱ δὲ μωραὶ, μὴ ἄρ-
κοῦν τὸ ἔλαιον ἔχουσαι, μετὰ τὸν ὕπνον ἐζήτουν αὐτό.
Ἀλλ' αἱ φρόνιμοι, βουλόμεναι μὲν δοῦναι, μὴ δυνάμεναι
δὲ, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπεκρίναντο λέγουσαι· Μήποτε οὐκ
ἀρκέσῃ ἡμῖν, καὶ ὑμῖν, πορεύεσθε πρὸς τοὺς πωλοῦντας,
τούτίστι τούτους πένητας, καὶ ἀγοράσατε· ἀλλ' οὐκ εὐκόλον·
μετὰ γὰρ τὸν θάνατον, τοῦτο οὐ δυνατόν. Ὁ δὲ καὶ ἐ-
πὶ τῷ Πλουσίῳ, καὶ τῷ Λαζάρῳ δείκνυσιν ὁ Ἀβραάμ,
πάντως. Ἀλλ' αἱ μωραὶ, προσιῶσαι ἀφώτιστοι, οὕτω
βοῶσι, τὰς πύλας ἀράσσουσαι· Κύριε, Κύριε, ἀνοιξὸν ἡ-
μῖν. Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος, δι' αὐτοῦ τὴν φρικτὴν ἐκείνην
ἀπόφασιν δίδωσιν, Ἀπέλθετε, εἰπὼν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς· πῶς

γὰρ ἂν ἰδῇτε τὸν Νυμφίον, μὴ προῖκα ἔχουσαι, τὴν ἐ-
λεημοσύνην αὐτήν; Διὰ τοῦτον οὖν τὸν τρόπον, ἡ πα-
ραβολὴ τῶν δέκα Παρθένων ἐνταῦθα κεῖσθαι τοῖς Θεοφό-
ροις Πατράσιν ἐτάχθη, παιδεύουσα ἡμᾶς αἰεὶ ἐρηγορέ-
ναι, καὶ εἰτίμους εἶναι πρὸς τὴν ὑπάντησιν τοῦ ἀληθι-
νοῦ Νυμφίου, διὰ τῶν ἀγαθῶν πρὸς ἑαυτοὺς, καὶ μᾶλλον τῆς
ἐλεημοσύνης, ὅτι ἀληθὸς ἡ ἡμέρα καὶ ὥρα τοῦ τέλους·
ὥσπερ καὶ διὰ τοῦ Ἰωσήφ, σωφροσύνης ἀντιποιεῖσθαι,
καὶ διὰ τῆς συκῆς, καρπὸν πνευματικὸν προβάλλεσθαι.
Ὁ γὰρ ἔργον ἐν καὶ μέγιστον ἴσως ἂν ἐργαζόμενος, τῶν
δὲ ἄλλων καταφρονῶν, καὶ μᾶλλον τῆς ἐλεημοσύνης, οὐκ
εἰσέρχεται σὺν Χριστῷ εἰς τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν, ἀλλ'
ὑποστρέφει κατησχυμμένος· οὐδὲ γὰρ ἀνιαιρώτερον, καὶ
αἰσχύνης ἀνάπλων, παρθενίας ἡττωμένης χρημάτων.

Ἀλλ', ὦ Νυμφίε Χριστέ, μετὰ τῶν φρονίμων
ἡμᾶς συναρίθμησον Παρθένων, καὶ τῇ ἐκλε-
κτῇ σου σύνταξον ποιμνῇ, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.
Ἀμήν.

Εἴτα ψάλλομεν τὸ παρὸν Διῶδιον, οὗ ἡ ἀκρὸς.

Τρίτη τε.

Ποίημα, Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

ᾠδὴ ἡ. Ἦχος β'. Ὁ Εἰρμός.

Τῷ δόγματι, τῷ τυραννικῷ, οἱ ὅσοι τρεῖς
Παῖδες μὴ πεισθέντες, ἐν τῇ καμίνῳ
βληθέντες, Θεὸν ὠμολόγουν ψάλλοντες· Εὐ-
λογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Ραθυμίαν, ἀποθεν ἡμῶν, βαλλώμεθα, καὶ
φαιδραῖς ταῖς λαμπάσι, τῷ ἀθανάτῳ
Νυμφίῳ Χριστῷ, ὕμνοις συναντήσωμεν· Εὐλο-
γεῖτε βοῶντες, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Κανέσθω, τὸ κοινωνικόν, ψυχῆς ἡμῶν ἔλαιον
ἐν ἀγγείῃς, ὅπως ἐπάθλων μὴ θέντες και-
ρὸν ἐμπορίας, ψάλλωμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα,
Κυρίου τὸν Κύριον.

Τὸ ταλαντον, ὅσοι πρὸς Θεοῦ, ἐδέξασθε ἰ-
σοδύναμον χάριν, ἐπικουρίῃ τοῦ δόντος
Χριστοῦ, αὐξήσατε ψάλλοντες· Εὐλογεῖτε τὰ
ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Δινοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν
Καταθασία. Τῷ δόγματι, τῷ τυραννικῷ.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἦτον ἀχώρητον Θεόν, ἐν γαστρὶ χωρή-
σασα, καὶ χαρὰν τῷ Κόσμῳ κηῖσασα·
σε ὕμνοῦμεν, Παναγία Παρθένε.

Τροπάρια.

Τοῖς Μαθηταῖς ὁ ἀγαθός, γρηγορεῖτε ἐφ-
σας· ἡ γὰρ ὥρα ἤξει ὁ Κύριος, ἀγνοεῖτε
ἀποδοῦναι ἐκάστῳ.

Εν τῇ δευτέρᾳ σου φρικτῇ, παρουσίᾳ Δέσποτα, δεξιῶς προβάτοις με σύνταξον, τῶν πταισμάτων, παριδῶν μου τὰ πλήθη. Καταβάσθαι. Ἡ τὸν ἀχώρητον Θεόν.

Ἔτα, τὸ Ἐξαποστειλᾶριον. Ἦχος γ'.

Τὸν νυμφῶνά σου βλέπω, Σωτὴρ μου κεκοσμημένον, καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ· λάμπρυνόν μου τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς, Φωτοδότα καὶ σῶσόν με.

Ἐκ τρίτου.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστῶμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα δύο Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος α'.

Εν ταῖς λαμπρότησι τῶν Ἀγίων σου, πῶς εἰσελεύσομαι ὁ ἀνάξιος; εἰάν γὰρ τολμήσω συνεισελθεῖν εἰς τὸν νυμφῶνα, ὁ χιτῶν με ἐλέγχει, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ γάμου, καὶ δέσμιος ἐκβαλοῦμαι ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων· καθάρισον Κύριε, τὸν ρύπον τῆς ψυχῆς μου, καὶ σῶσόν με ὡς φιλάνθρωπος.

Ἦχος β'.

Ο τῇ ψυχῆς ῥαθυμίᾳ νυστάξας, οὐ κέκτημαι Νυμφίε Χριστέ, καιομένην λαμπάδα τὴν ἐξ ἀρετῶν, καὶ νεάνισιν ὠμοιώθην μωραῖς, ἐν καιρῷ τῆς ἐργασίας ῥεμβόμενος· τὰ σπλάγχνα τῶν οἰκτιρμῶν σου, μὴ κλείσῃς μοι Δέσποτα· ἀλλ' ἐκτινάξας μου τὸν ζοφερόν ὕπνον ἐξανάστησον, καὶ ταῖς φρονίμοις συνεισάγαγε Παρθένοις, εἰς νυμφῶνα τὸν σόν, ὅπου ἦχος καθαρὸς ἐορταζόντων, καὶ βωόντων ἀπαύςως· Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Τοῦ κρύψαντος τὸ ταλάντον, τὴν κατάκρισιν ἀκούσασα ψυχὴ, μὴ κρύπτει λόγον Θεοῦ· κατάγγελλε τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, ἵνα πλεονάζουσα τὸ χάρισμα, εἰσελθῇ εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Ἦχος πλ. β'.

Δεῦτε πιστοί, ἐπεργασώμεθα προθύμως τῷ Δεσπότη· νέμει γὰρ τοῖς δούλοις τὸν πλοῦτον, καὶ ἀναλόγως ἕκαστος, πολυπλασιάζωμεν, τὸ τῆς χάριτος ταλάντον· ὁ μὲν σοφίαν κομίζειτω, δι' ἔργων ἀγαθῶν· ὁ δὲ λειτουργίαν λαμπρότητος ἐπιτελείσθω· κοινωνεῖτω δὲ τοῦ λόγου, πιστὸς τῷ ἀμυντῷ· καὶ σκορπιζέτω τὸν πλοῦτον, πένησιν ἄλλος· οὕτω γὰρ τὸ δάνειον πολυπλασιάζομεν, καὶ ὡς οἰκονόμοι πιστοὶ τῆς χάριτος, δεσποτικῆς χαρᾶς ἀξιοθώ-

μεν· αὐτῆς ἡμᾶς καταξιώσον, Χριστέ ὁ Θεός, ὡς φιλάνθρωπος.

Στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶτ' τοῦ ἐλέους σου.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Οταν ἔλθῃς ἐν δόξῃ μετ' Ἀγγελικῶν Δυνάμεων, καὶ καθίσῃς ἐν θρόνῳ, Ἰησοῦ διακρίσεως, μὴ με Ποιμὴν ἀγαθὴ διαχωρίσης· ὁδοὺς δεξιᾶς, γὰρ οἶδας, διεσραμμέναί δέ εἰσιν αἱ εὐώνυμοι· μὴ οὖν ἐρίφοις με, τὸν τραχὺν τῇ αἵμαρτίᾳ συναπολέσης, ἀλλὰ τοῖς ἐκ δεξιῶν, συναριθμήσας προβάτοις, σῶσόν με ὡς φιλάνθρωπος.

Στίχ. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο Νυμφίος ὁ καλλεὶ ὠραῖος, παρὰ πάντας ἀνθρώπους, ὁ συγκαλέσας ἡμᾶς, πρὸς ἐστίαν πνευματικὴν τοῦ νυμφῶνός σου, τὴν δυσείμονά μου μορφήν, τῶν πταισμάτων ἀπαμφίασον, τῇ μεθεξεί τῶν παθημάτων σου, καὶ στολὴν δόξης κοσμήσας, τῆς σῆς ὠραιότητος, δαιτυμόνα φαιδρὸν ἀνάδειξον, τῆς Βασιλείας σου ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος βαρὺς.

Δού σοι τὸ ταλάντον, ὁ Δεσπότης ἐμπιστεύει ψυχῇ μου· φόβῳ δέξαι τὸ χάρισμα, δάνεισαι τῷ δαδωκότι, διαδος πτωχοῖς, καὶ κτῆσαι φίλον τὸν Κύριον· ἵνα στῇς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, ὅταν ἔλθῃ ἐν δόξῃ, καὶ ἀκούσῃς μακαρίας φωνῆς· Εἰσελθε δούλε, εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου. Αὐτῆς ἀξιώσόν με, Σωτὴρ τῶν πλανηθέντα, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ἔτα τὸ, Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἀκολουθίας, ὡς καὶ χθές.

Εἰς τὴν Τριθέκην, Τροπᾶριον τῆς Προφητείας.

Ἦχος α'.

Τοῖς ἀμέτρως πταίουσι, πλουσίως συγχώρησον Σωτὴρ· ἀξιώσον ἡμᾶς, ἀκατακρίτως προσκυνῆσαί σου τὴν ἀγίαν Ἀνάστασιν, πρεσβείαις τῆς ἀχράντου σου Μητρὸς, μόνε πολυέλεε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς ρκθ'.

Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος, καὶ πολλὴ παρ' αὐτῷ λύτρωσις.

Στίχ. Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 21.

Εν τῷ πορεύεσθαι τὰ ζῶα, ἐπορεύοντο καὶ οἱ τροχοί· καὶ ἐν τῷ ἐστάναι αὐτοὺς,

εἰστήκεισαν, καὶ ἐν τῷ ἐξαίρειν αὐτὰ ἀπὸ τῆς γῆς, ἐξήροντο σὺν αὐταῖς καὶ οἱ τροχοί, διότι πνεῦμα ζωῆς ἦν ἐν τοῖς τροχοῖς. Καὶ ὁμοίωμα ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν τῶν ζώων, ὡσεὶ στερεώμα, ὡς ὁρασις κρυσταλλῆ, ἐκτεταμένον ἐπὶ τῶν πτερύγων αὐτῶν ἐπάνωθεν· καὶ ὑποκάτω τοῦ στερεώματος, αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι, πτερουσόμεναι ἐτέρᾳ τῇ ἐτέρᾳ, ἐκάστη δύο συνεζευγμέναι, καὶ ἐπικαλύπτεσαι τὰ σώματα αὐτῶν. Καὶ ἤκουον τὴν φωνὴν τῶν πτερύγων αὐτῶν, ἐν τῷ πτερύσσεσθαι αὐτὰ, ὡς φωνὴν ὕδατος πολλοῦ, καὶ ὡς φωνὴν Θεοῦ Σαδαὶ ἱκανοῦ, ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτὰ· φωνὴ τοῦ λόγου, ὡς φωνὴ παραβολῆς· καὶ ἐν τῷ ἐστάναι αὐτὰ, κατέπαυον αἱ πτέρυγες αὐτῶν. Καὶ ἰδοὺ φωνὴ ὑπεράνωθεν τοῦ στερεώματος, τοῦ ὄντος ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν· ἐν τῷ ἐστάναι αὐτὰ, αἰνέοντο αἱ πτέρυγες αὐτῶν· καὶ ὑπεράνω τοῦ στερεώματος τοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν, ὡς ὁρασις λίθου Σαπφείρου, ὁμοίωμα θρόνου ἐπ' αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ τοῦ ὁμοιώματος τοῦ θρόνου, ὁμοίωμα ὡς εἶδος ἀνθρώπου ἄνωθεν. Καὶ εἶδον ὡς ὄψιν ἡλεκτροῦ, ὡς ὁρασιν πυρός ἐσωθεν αὐτοῦ κύκλω, ἀπὸ ὁράσεως ὀσφύος καὶ ἐπάνω· καὶ ἀπὸ ὁράσεως ὀσφύος ἕως καίτω, εἶδον ὁρασιν πυρός, καὶ τὸ φέγγος αὐτοῦ κύκλω· ὡς ὁρασις τόξου, ὅταν ᾗ ἐν τῇ νεφέλῃ, ἐν ἡμέρᾳ ὑετοῦ, οὕτως ἡ στάσις τοῦ φέγγους κύκλωθεν. Αὕτη ἡ ὁρασις ὁμοιώματος δόξης Κυρίου.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμός ρλ'.

Ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον, ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Στίχ. Κύρια, σὺ ἡ ψῆψις ἡ καρδιά μου.

Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ τριτῇ.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν.

Μετὰ τὸν Προομιανόν, καὶ τὰ, Πρὸς Κύριον, εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἱσταμένον Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν τὰ εἰς τοὺς ἄνθους ὡς ἐφ' ἑξῆς Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες τὰ πρῶτα τέσσαρα.

Ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν Ἀγίων σου.

Ὁ τῇ ψυχῇ ραθυμία νυστάξας.

Τοῦ κρυψάντος τὸ ταλαντον.

Δεῦτε πιστοὶ ἐπεργασώμεθα προθύμως.

Ὅταν ἔλθῃς ἐν δεξιᾷ μετ' Ἀγγελικῶν δυνάμεων.

Ὁ Νυμφίος ὁ καλλεὶ ὡραῖος, παρὰ πάντας ἀνθρώπους.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος βαρύς.

Ἰδοὺ σοὶ τὸ ταλαντον, ὁ Δεσπότης.

Ἐξοδὸς μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου· καὶ μετὰ τὸ, Φῶς Ἰλαρόν, τὰ ἀνάγνωσματα.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμ. ρλα'.

Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτός τοῦ ἁγιάσματός σου.

Στίχ. Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Δαυὶδ, καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ.

Τῆς Ἐξοδου τοῦ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. 8.

Ἐτέθη ἡ θυγάτηρ Φαραὼ λούσασθαι ἐπὶ τὸν ποταμόν, καὶ αἱ ἄβραι αὐτῆς παρεπορεύοντο παρὰ τὸν ποταμόν. Καὶ ἰδὼσα θίβη ἐν τῷ ὕδατι, ἀποστείλασα τὴν ἄβραν, ἀνέβλετο αὐτήν. Ἀνοίξασα, δὲ ὁρᾷ παιδίον κλαῖον ἐν τῇ θίβῃ· καὶ ἐφείσατο αὐτοῦ ἡ θυγάτηρ Φαραὼ, καὶ ἔφη· Ἀπὸ τῶν παιδίων τῶν Ἑβραίων τοῦτο. Καὶ εἶπεν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ τῇ θυγατρὶ Φαραὼ· Θέλεις καλέσω σοὶ γυναῖκα τροφεύσαν ἐκ τῶν Ἑβραίων, καὶ θηλάσει σοὶ τὸ παιδίον; Καὶ εἶπεν αὐτῇ ἡ θυγάτηρ Φαραὼ· Πορεύου. Ἐλθοῦσα δὲ ἡ νεάνης, ἐκάλεσε τὴν μητέρα τοῦ παιδίου. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτήν· ἡ θυγάτηρ Φαραὼ· Διατήρησόν μοι τὸ παιδίον τοῦτο, καὶ θηλάσόν μοι αὐτό· ἐγὼ δὲ δώσω σοὶ τὸν μισθόν. Ἐλαβε δὲ ἡ γυνὴ τὸ παιδίον, καὶ ἐθῆλαξεν αὐτό. Ἀνδρυνθέντος δὲ τοῦ παιδίου, εἰσήγαγεν αὐτό πρὸς τὴν θυγατέρα Φαραὼ. Καὶ ἐγενήθη αὐτῇ εἰς υἱόν· ἐπωνόμασε δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Μωϋσῆν, λέγουσα· Ἐκ τοῦ ὕδατος αὐτὸν αἰνεῖλόμην.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμός ρλβ'.

Ἰδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἡ τὸ κατακεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό;

Στίχ. Ὡς μύρον ἐπὶ κεφαλῆς, τὸ καταδαῖνον ἐπὶ πώγωνι.

Ἰωβ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 18.

Ἐγένετο ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, οἱ υἱοὶ Ἰωβ, καὶ αἱ θυγατέρες αὐτοῦ, ἦσθιον καὶ ἔπινον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν τοῦ πρεσβυτέρου. Καὶ ἰδοὺ ἄγγελος ἦλθε πρὸς Ἰωβ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Τα ζεύγη τῶν βοῶν ἡ βοτρίαι, καὶ αἱ θήλειαι ὄνοι ἐδόσκοντο ἐχόμεναι αὐτῶν· καὶ ἐλθόντες οἱ αἰχμαλωτεύοντες, ἠχμαλώτευσαν αὐταῖς, καὶ τοὺς παῖδας ἀπέκτειναν ἐν στόματι μαχαίρας· σωθεῖς δὲ ἐγώ

μόνος, ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαι σοι. Ἐτι τούτου λαλοῦντος, ἦλθεν ἕτερος ἄγγελος πρὸς Ἰωβ, καὶ εἶπε· Πῦρ ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ κατέκαυσε τὰ πρόβατα, καὶ τοὺς ποιμένας κατέκαυσεν ὁμοίως· καὶ σωθεὶς ἐγὼ μόνος, ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαι σοι. Ἐτι τούτου λαλοῦντος, ἦλθεν ἕτερος ἄγγελος πρὸς Ἰωβ, καὶ λέγει αὐτῷ· Οἱ ἵπποις ἐποίησαν ἡμῖν ἔρχαίς τρεῖς, καὶ ἐκύνκλωσαν τὰς καμήλους, καὶ ἠχμαλώτευσαν αὐταίς, καὶ τοὺς παῖδας ἐπέκτειναν ἐν μαχαίραις· ἐσώθην δὲ ἐγὼ μόνος, καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαι σοι. Ἐτι τούτου λαλοῦντος, ἄλλος ἄγγελος ἔρχεται πρὸς Ἰωβ, λέγων· Τῶν υἱῶν σου καὶ τῶν θυγατέρων σου ἐσθιόντων καὶ πινόντων παρὰ τῷ υἱῷ σου, καὶ ἀδελφῷ αὐτῶν τῷ πρεσβυτέρῳ, ἐξαίφνης πνεῦμα μέγα ἦλθεν ἀπὸ τῆς ἐρήμου, καὶ ἤμαρτο τῶν τεσσαίρων γωνιῶν τῆς οἰκίας, καὶ ἔπεσεν ἡ οἰκία ἐπὶ τὰ παῖδιά σου, καὶ ἐτελεύτησαν· καὶ ἐσώθην ἐγὼ μόνος, καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαι σοι. Οὕτως ἀκούσας Ἰωβ, ἀσπαστὰς διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ ἐκείκατο τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, καὶ πεσὼν ἡμαί προσεκύνησε τῷ Κυρίῳ, καὶ εἶπεν· Αὐτὸς ὁ ὑμνός ἐξηλθον ἐκ κοιλίας μητρός μου, γυμνός καὶ ἀπελεύσομαι ἐκεῖ· ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλετο· ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καὶ γένητο· εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον εἰς οὐς αἰῶνας. Ἐν τούτοις πᾶσι τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ, οὐδὲν ἤμαρτεν Ἰωβ ἐναντι Κυρίου, οὐδὲ ἐν ταῖς χεῖρεσιν αὐτοῦ· καὶ οὐκ ἔδωκεν προσύνην τῷ Θεῷ.

καὶ μετὰ τὸ, Κατευθυνθήτω, τὸ Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

ἔπαιον ὁ Κύριος· Περὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης· καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων.

Τῇ ἈΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛῃ ΤΡΙΤῃ.

Εἰς τὸ Αποακίησον.

Ἀλλομεν τὸ Τριῳδιον, ποίησε ὁ Ἀνδρέας Κρήτης.

Ὡδὴ γ'. Ἦχος β'. Ὁ Εἰρμός.

Τειρωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ Θεός, ἀναδείξόν με, γεωργέ τῶν καλῶν, φυτουργέ τῶν ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου. Συντελείας ὁ καιρὸς, ἐπιστρέψωμεν λοιπόν, Χριστὸς διδάσκει· ἤξει γὰρ ἐν ῥίπῃ, ἤξει καὶ οὐ χροκεῖ, κρῖναι τὸν Κόσμον αὐτοῦ.

Ὁ αἰθρόν τῆς αὐτοῦ, παρουσίας ὁ Χριστός, δηλῶν εἰρήκει, τὴν τοῦ Νῶε ποτὲ, ἀπρασδόκητον φθοράν, ἐπενεχθεῖσαν τῇ γῇ.

Ἡνεώχθη ὁ νυμφών, εὐτρεπίσθη σὺν αὐτῷ, ὁ Θεὸς γάμος, ὁ Νυμφίος ἐγγὺς, προσκαλούμενος ἡμᾶς· ἐτοιμασθῶμεν λοιπόν.

Ἡ τοῦ Σίμωνος σκηνὴ, τὸν ἀχώρητον παντὶ, ἐχώρησέ σε, Ἰησοῦ Βασιλεῦ· καὶ Γυνὴ ἀμαρτωλὸς, μύρω σε ἤλειψεν.

Εὐωδίας μυστικῆς, πληρουμένη ἡ Γυνή, τῆς πρὶν ἐρρύσθη, δυσωδίας, Σωτὴρ, τῶν πολλῶν ἀμαρτιῶν· μύρον γὰρ βρύεις ζωῆς.

Εἰπουράνιος τροφή, τῶν πεινώντων ἡ ζωὴ αὐτοῦ ὑπάρχων, εἰστιάθης Χριστέ, τοῖς ἀνθρώποις προδεικνύς, σὴν συγκατάβασιν.

Ὁ ἀγνώμων μαθητὴς, ἀθετήσας σε Χριστέ, τὴν σπεῖραν ὅλην, τῶν ἀνόμων λαβὼν, συνεκίνει κατὰ σοῦ, εἰς προδοσίαν τραπεῖς.

Δοξα.

Σὺν Πατρί σε τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐ-
Δίς, τὴν μίαν φύσιν, προσκυνῶ, καὶ ἀνυμνῶ, τοῖς προσώποις διαιρῶν, καὶ τῇ ἐσὶα ἐνῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ τεκούσά σε Ἀμναῖς, τὸν πομένα καὶ ἀμνόν, αἰεὶ πρεσβεύει, Ἰησοῦ ὁ Θεός, ὑπὲρ πάντων γηγενῶν, τῶν πιστευόντων εἰς σέ.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Χορὸς Ἀγγελικὸς.

Ἰδοὺ τὸ ποτηρὸν, βουλευτήριον ὄντως, συνῆ-
κται δυσμενῶς, ὡς κριτὸν κατακρῖναι, τὸν ἄνω καθεζόμενον, ὡς κριτὴν πάντων Κύριον· νῦν αἰθροίζεται, σὺν τῷ Πιλάτῳ, Ἡρώδῃ, Ἀννας ἅμα τε, καὶ Καϊάφας ἐταῖσαι, τὸν μόνον μακρόθυμον.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

Ὁν ἐν τῇ βάρῃ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ
• Δαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώ-
• σαντα ποτὲ, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυ-
• ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Δίς.

Ὁὐκ ἀγνοῶν τὸν καιρὸν, τῆς ἡμῶν συντε-
λείας, ὁ κρατῶν τοὺς αἰῶνας, τὴν ἡμέ-
ραν ἀγνοεῖν, προέφησεν ἐκείνην, ἀλλ' ὅρως πᾶ-
σι τιθεῖς, πρὸς μετριοπροσύνην.

Ὁταν καθίσῃς κριτὴς, ἀφορίζων ὡς εἶπας,
ὁ ποιμὴν τῶν προβάτων, τὰ ἐρίφια Σω-
τὴρ, τῆς σταίσεως ἐκείνης, μὴ ὑστερήσῃς ἡμᾶς,
τῆς Θεῆας δεξιᾶς σου.

Σὺ εἰ τὸ Πάσχα ἡμῶν, ὁ τυθεὶς ὑπὲρ πάντων,
ὡς ἄμνός καὶ θυσία, καὶ πταισμάτων ἱλασμός· καὶ σοῦ τὰ Θεῖα Πάθη, ὑπερυψοῦμεν
Χριστέ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μύλωνι ἔοικέ σοι, καὶ ἀγρῷ καὶ οἰκίᾳ, πᾶς ὁ βίος ψυχῇ μου· διὸ κτῆσαι εἰς Θεόν, ἐταίμην τὴν καρδίαν, ἵνα μηδὲν τῆς φθορᾶς, τῇ σαρκὶ καταλίπῃς.

Οὐ Φαρισαίοις Σωτὴρ, οὐ τῷ Σίμωνι μόνῳ, κατηξίωσας ἅμα, εἰς ἐστίασιν ἐλθεῖν· ἀλλ' ἤδη καὶ τελῶναι, ὁμοῦ καὶ πόρναι, τὴν σὴν, ἀντλοῦσιν εὐσπλαγχνίαν.

Φιλργυρίας ἐρῶν, ὁ προδότης Ἰουδας, κενωθέντος τοῦ μύρου, ἐμελέτησε λοιπὸν, τὴν πράσιν τοῦ Δεσπότη, καὶ πρὸς ἀνόμους ἐλθὼν, τὴν τιμὴν συνεφώνει.

Ω μακαρίων χειρῶν, ὧ τριχῶν καὶ χειλέων, τῶν τῆς σώφρονος Πόρνης! αἷς ἐπέχεε Σωτὴρ, τὸ μύρον πρὸς σοὺς πόδας, ἐκμασσομένη αὐτοῦς, πυκνῶς καταφιλοῦσα.

Α ναικειμένῳ Γυνή, ἐπιστάσῃ σοι Λόγε, πρὸς τοὺς πόδας θρηνοῦσα, τὸ αἰάδαστρον Σωτὴρ, τοῦ μύρου κατεκένου, ἐπὶ τὴν σὴν κεφαλὴν, τοῦ ἀθανάτου μύρου.

Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν Θεότητι μιᾷ, δοξαζόμεν βωῶντες· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταῖς ἱκεσίαις Σωτὴρ, τῆς ἀχράντου Μητρός σου, καὶ τῶν σῶν Ἀποστόλων, τὰ ἐλέησον ἡμῖν, κατὰπεμψον πλουσίως, καὶ τὴν εἰρήνην τὴν σὴν, παράσχου τῷ λαῷ σου.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν ὑπερφύως σαρκί, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προσελαμπνάντα Λόγον, τὴν μόνην Θεοτόκον, μεγαλύνωμεν πιστῶς. Δίς.

Εργασίας ὁ καιρὸς, σωτηρίας ὁ σκοπός, τὸ ταλαντον λαβοῦσα, τὴν ἀρχαίαν εἰκόνα, ψυχῇ μου ἐμπορεύου, τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Ως λαμπάδας φωτεινάς, κοσμηθέντες ταῖς ψυχαῖς, τῷ Νυμφίῳ χωροῦντι, πρὸς τὸν ἀφθαρτον γάμον, πρὸ τοῦ τὴν θύραν κλεῖσαι, συνεισέλθωμεν αὐτῷ.

Δεῖξαι θέλων Ἰησοῦ, τὸ ὑπερφύες τῆς σῆς, ταπεινώσεως πᾶσιν, εἰστιάθης ἐν οἴκῳ, τοῦ Σίμωνος δειπνήσας, τῶν πεινῶντων ἡ τροφή.

Α ῥτος ὢν ζωοποιός, εἰστιάθης Ἰησοῦ, Σίμωνι Φαρισαίῳ, ἵνα Πόρνη κερδήσῃ, τὴν ἀπρατόν σου χάριν, τοῦ μύρου τῇ κενώσει.

Χεῖρες ἐμοὶ ῥυπαραί, χεῖλη πόρνης ἐν ἐμοί, ἀναγνόν μου ὁ βίος, ἐφθαρμένα τὰ μέ-

λη· ἀλλ' ἄνες μοι καὶ ἄφες, βοᾷ Πόρνη τῷ Χριστῷ.

Επιστάσα ἡ Γυνή, πρὸς τοὺς πόδας σου Σωτὴρ, ἐπέχεε τὸ μύρον, εὐωδίας πληροῦσα, καὶ μύρου πληρουμένη, τοῦ τῶν ἔργων ἱλασμοῦ.

Α ῥωμάτων εὐπορῷ, ἀρετῶν δὲ ἀπορῷ, ἃ ἔχω σοὶ προσάγω, δὸς αὐτὸς ἄπερ ἔχεις, καὶ ἄνες μοι καὶ ἄφες, βοᾷ Πόρνη τῷ Χριστῷ.

Μύρον παρ' ἐμοὶ φθαρτὸν, μύρον παρὰ σοὶ ζωῆς· μύρον γὰρ ὀνομά σοι, κενωθέν τοῖς ἀξίοις· ἀλλ' ἄνες μοι καὶ ἄφες, βοᾷ Πόρνη τῷ Χριστῷ.

Δόξα.

Α νάρχος εἰ ὁ Πατήρ, ἄκτιστος εἰ ὁ Υἱός, σύνθρονον καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐν ταῖς τρία τῇ φύσει, καὶ τρία τοῖς προσώποις, εἰς Θεὸς ἀληθινός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, τῶν τιμώντων σε αἰεὶ, μὴ παύσῃ δυσωποῦσα, τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα, ῥυσθῆναί με κινδύνων, καὶ παντοίων πειρασμῶν.

Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Τετάρτῃ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον, ψάλλομεν τὸ Ἀλληλουῖα, καὶ τὸ Τροπάριον.

Ἦχος πλ. δ'.

Ιδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός· καὶ μακάριος ὁ δοῦλος, ὃν εὕρῃσιν γρηγοροῦντα· ἀνάξιος δὲ πάλιν, ὃν εὕρῃσιν ῥαθυμοῦντα. Βλέπε οὖν ψυχῇ μου, μὴ τῷ ὑπνῷ κατενεχθῆς, ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ παραδοθῇς, καὶ τῆς Βασιλείας ἔξω κλεισθῇς· ἀλλὰ ἀνάνηψον κρᾶζουσα· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ ὁ Θεός· διὰ τῆς Θεοτόκου, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἐκ γ'.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολ. τοῦ Ψαλτηρίου, ψάλλομεν τὸ παρὸν Κάθισμα.

Ἦχος γ'.

Τὴν ὡραιότητα, τῆς παρθενίας σου.

Πόρνη προσῆλθέ σοι, μύρα σὺν δάκρυσι, κατακενοῦσά σου, ποσὶ Φιλάνθρωπε, καὶ δυσωδίας τῶν κακῶν, λυτροῦται τῇ κελεύσει σου· πνέων δὲ τὴν χάριν σου, μαθητῆς ὁ ἀχάριστος, ταύτην ἀποβάλλεται, καὶ βορβόρῳ συμφύρεται, φιλαργυρία ἀπεμπωλὼν σε. Δόξα Χριστῇ τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. ἕτερον Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχύ προκαταλαβε.

Ιούδας ὁ δόλιος, φιλαργυρίας ἐρῶν, προδῶναι σε Κύριε, τὸν Σησαυρόν τῆς ζωῆς, δολίως ἐμελέτησεν. Ὅθεν καὶ παροινήσας, τρέχει πρὸς Ἰουδαίους, λέγει τοῖς παρανόμοις· Τί μοι θέλετε δοῦναι, καὶ γὰρ παραδώσω ὑμῖν, εἰς τὸ σταυρῶσαι αὐτόν;

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν γ'. Στιχολογίαν, ἕτερον Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πόρνη ἐν κλαυθμῷ, ἀνεβόα Οἰκτίρμον, ἐκμαίσσουσα θερμῶς, τοὺς ἀχράντους σου πόδας, θριξί τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, καὶ ἐκ βάθους στεναζούσα· Μὴ ἀπώσῃ με, μηδὲ βδελύξῃ Θεέ με, ἀλλὰ δέξαι με, μετανοοῦσαν, καὶ σῶσον, ὡς μόνος φιλάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Εἶτα, τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμαρτύρει ὁ ὄχλος.

Μετὰ δὲ τὸν Ν'. ψάλλομεν τὸ Τριώδιον, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Τετραδί ψαλῶ.

Ὡδὴ γ'. Ἦχος β'. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ῆς Πίστεως ἐν πέτρᾳ με στερεώσας, ἐ-
• **π**λάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς
• μου· εὐφρανθὲ γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ
• ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν,
• καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Τροπάρια.

Εν κενοῖς τὸ συνέδριον τῶν ἀνόμων, καὶ γνώμη συναθροίζεται κακοτρόπῳ, κατὰ-κριτον τὸν ῥύστην σε ἀποφῆναι, Χριστέ, ὃ ψάλλομεν· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Τὸ δεινὸν βουλευτήριον τῶν ἀνόμων, σκέπτεται, Θεομάχῃ ψυχῇς ὑπάρχον, ὡς δύσχρηστον τὸν δίκαιον ἀποκτεῖναι, Χριστόν, ὃ ψάλλομεν· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Καταβασία. Τῆς Πίστεως ἐν πέτρᾳ με.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Υπὲρ τὴν Πόρνην Ἀγαθὴ ἀνομήσας, δακρύων ὄμβρους οὐδαμῶς σοι προσῆξα· ἀλλὰ σιγῇ δεόμενος προσπίπτω σοι, πόθῳ ἀσπαζόμενος, τοὺς ἀχράντους σου πόδας, ὅπως μοι τὴν ἄφεσιν, ὡς Δεσπότης παράσχῃς, τῶν ὀφλημάτων κράζοντι Σωτήρ· Ἐκ τοῦ βορβόρου τῶν ἔργων μου ῥύσαι με.

Ὁ Οἶκος.

Ὁ μετὰ τρίτον οὐρανόν.

Η πρώτην ἄσματος Γυνή, ἐξαίφνης σώφρων ὤφθη, μισήσασα τὰ ἔργα, τῆς αἰσχρᾶς ἀμαρτίας, καὶ ἡδονᾶς τοῦ σώματος, διενθυμμένη τὴν αἰσχύνην τὴν πολλήν, καὶ κρίσιν τῆς κολάσεως, ἣν ὑποστῶσι πόρνοι καὶ ἄσωτοι· ὧν περ πρῶτος πέλω, καὶ πτοοῦμαι, ἀλλ' ἐμμένω τῇ φαύλῃ συνηθείᾳ ὁ ἄφρων· ἡ Πόρνη δὲ γυνή, καὶ πτοηθεῖσα, καὶ σπουδάσασα ταχύ, ἦλθε βοῶσα πρὸς τὸν Λυτρωτὴν· Φιλάνθρωπε καὶ οἰκτίρμον, ἐκ τοῦ βορβόρου τῶν ἔργων μου ῥύσαι με.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Τετάρτῃ, τῆς ἀλειψάσης τὸν Κύριον μύρῳ Πόρνης γυναικός, μνησίαν ποιῆσθαι οἱ Δειότατοι Πατέρες ἐθέσπισαν, ὅτι πρὸ τοῦ σωτηρίου Παύλου μικρὸν τοῦτο γέγονε.

Στίχοι.

Γυνή, βαλοῦσα σώματι Χριστοῦ μύρον,
Τὴν Νικοδήμου προῦλαβε σμυρναλόν.

Αναβαίνοντος τοῦ Κυρίου εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ λεπροῦ γενομένου Σίμωνος, Πόρνη γυνή αὐτῷ προσῆλθε, καὶ κατέχευεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὸ πολυτιμον ἐκεῖνο μύρον. Τίτακται οὖν διὰ τοῦτο ἐνταυθα, ἵνα, κατὰ τὸν τοῦ Σωτῆρος λόγον, ἀπανταχοῦ καὶ ἐν πᾶσι τὸ ἐκείνης θερμότερον ἔργον ἀνακηρύττῃται. Πέ-
• **δ**εν δὲ κινήσεια ἦλθε; διότι τὸ συμπαθὲς τοῦ Χριστοῦ
• **ε**ώρα, καὶ τὸ πρὸς πάντας κοινωνικόν, καὶ νῦν μάλιστα,
• **ο**τε καὶ πρὸς οἰκίαν αὐτὸν λεπροῦ εἰσαχθέντα εἶδεν, ἐν
• **ἀ**κάθαρτον καὶ ἀπηγορευμένον εἰς κοινωνίαν, ὁ νόμος διε-
• **κ**ιλεύετο. Ἀνελογίσαστο τοῖνυν ἡ γυνή, ὡς ἐκείνῳ τὴν λε-
• **π**ραν, οὕτω καὶ ταύτῃ τὴν τῆς ψυχῆς ἀνέξεται νόσον·
• **Κ**αὶ δὴ, ἀνακειμένου ἐπὶ τοῦ δείπνου, κατὰ τῆς κορυφῆς
• **αὐ**τοῦ χεεῖ τὸ μύρον, ὡσεὶ τιμῆς ὅν τριακοσίων δηνარიῶν,
• **ἦ**τοι ἐξήκοντα ἀσσαρίων, νομισμάτων δέκα, ἀργυρίων
• **τ**ριῶν· ἣν οἱ Μαθηταὶ ἐπετίμησαν, καὶ μᾶλλον ὁ Ἰούδας.
• **Α**λλ' ὁ Χριστὸς αὐτῆς ἀντελάβετο, ἵνα μὴ τὸν καλὸν αὐ-
• **τῆς** σκοπὸν ἀνακόψωσιν. Εἶτα καὶ τοῦ ἐνταφιασμοῦ αὐτοῦ
• **μ**νημονεύει, τὸν Ἰούδαν ἀποτρέπων τῆς προδοσίας, καὶ
• **τὴν** γυναῖκα τιμῆς ἀξιῶν, τὸ τῆς Οἰκουμένης ἀπαντα-
• **χ**οῦ, τὸ ταύτης χρηστὸν ἔργον ἀνακηρύττεσθαι.

Ἰστίον δὲ, ὡς ἡ Γυνή αὕτη, μία μὲν δοκεῖ τισιν εἶναι παρὰ τοῖς Εὐαγγελισταῖς ἅπασιν, οὐκ ἔστι δέ. Ἀλλὰ παρὰ μὲν τοῖς τρισίν, ὡς φησιν ὁ Διδὸς Χρυσόστομος; μία καὶ ἡ αὐτή ἐστιν, ἡ καὶ Πόρνη οὕτως ὠνόμασται. Παρὰ δὲ τῷ Ἰωάννῃ, οὐκ ἐτι, ἀλλ' ἑτέρα τις Σαυμαστή, καὶ βίον ἔχουσα σεμνὸν, Μαρία ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου, ἡ οὐκ ἂν, πόρνη οὖσα, Χριστῷ ἡγαπάτο. Τούτων

δὲ, ἡ μὲν Μαρία, πρὸ δὲ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἐν τῇ κατὰ τὴν Βηθανίαν οἰκίᾳ αὐτῆς ἐπὶ δείπνου ἀνακειμένου, τὴν τοῦ μύρου χρίσιν ἐνήργησε, καὶ τῶν ἰαίνου ὠραίων ποδῶν τοῦτο ἐκχέουσα, καὶ ταῖς τῆς κεφαλῆς θρίξιν τούτους ἐκμάσσευσεν, ὑπερβολῇ τιμῆς πρὸς αὐτὸν χρωμένη, καὶ οἷα Θεῷ τὰ μύρου προσφέρουσα. Ἠπίστατο γὰρ ἀκριβῶς, ὅτι καὶ ἐν ταῖς θυσίαις, προσήγγοτο ἔλαιον τῷ Θεῷ, καὶ οἱ ἱερεῖς μύρῳ ἐχρίοντο, καὶ ὁ Ἰακώβ πάλαι ἀπέστειλε τῷ Θεῷ· προσήγαγε δὲ τοῦτο, χαρίζομένη δὴθεν τῷ διδασκάλῳ, οἷα Θεῷ, τῆς τοῦ ἀδελφοῦ καλινζώσεως εἵνεκα. Διόπερ καὶ οὐδὲ μισθὸς αὐτῇ ἐπαγγίλλεται· ὅτι δὴ καὶ μόνος ὁ Ἰούδας γογγύζει, ὡς φιλοχρήματος. Ἡ δὲ ἑτέρα, ἡ Πόρνη δηλαδὴ, πρὸ δύο ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἐν τῇ αὐτῇ Βηθανίᾳ ἔτι ὄντι Χριστῷ, καὶ τῇ αἰκίᾳ τοῦ λεπροῦ γυναικὸς Σίμωνος, ἐπὶ δείπνῳ καὶ τότε ἀνακειμένου, τὸ πολυτίμου ἐκείνου μύρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καταχέει, ὡς ὁ ἱερεὺς Ματθαῖος, καὶ ὁ Μάρκος ἱατέρησαν. Ἐπὶ ταύτῃ δὲ τῇ Πόρνῃ καὶ αἱ Μαθηταὶ ἀγανακτοῦσι, τὸ πρὸς ἐλεημοσύνην Χριστῷ κατεσπυδασμένου ἀκριβῶς διειδότες· ταύτῃ δὲ καὶ μισθὸς ἐδόθη, τὸ τῆς Οἰκουμένης ἀπανταχοῦ τὸ καλὸν ἔργον αὐτῆς περιάδεσθαι. Οἱ μὲν οὖν, μίαν, ὁ δὲ τὴν γλωτταν χρυσοῦς, οὕτω δὲ δύο τὰς γυναῖκας φησὶν· ἐστὶ δὲ αἱ καὶ τρεῖς αὐταῖς εἶναι λέγουσι· δύο μὲν τὰς πραιρημένας, τοῦ Παύλου τοῦ Κυρίου ἐπὶ θύραις ἐγγίζοντας· τρίτην δὲ ἄλλην πρὸ τούτων, μᾶλλον δὲ πρώτην, περὶ ποῦ τὰ μίσαιεν τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, τοῦτο πεποινητοῦν, ἢ καὶ πόρνη καὶ ἀμαρτωλὸς ἦν· ἔνθεν δὲ τῆς αἰκίας, οὐ τοῦ λεπροῦ, ἀλλὰ τοῦ Φαρισαίου Σίμωνος κατὰ τῶν τοῦ Χριστοῦ ποδῶν αὐτοῦ μόνον καὶ αὐτὴ τὸ μύρον ἐκχέουσα· ὅτι καὶ μόνος ὁ Φαρισαῖος ἐσκανδαλίζετο· ἢ τινεὶ καὶ μισθὸν ὁ Σωτὴρ, τὴν ἀφίσιν τῶν ἀμαρτημάτων δωρεῖται. Περὶ δὲ ταύτης μόντης, ὁ Δεῖος Λουκᾶς ἐν τῷ κατ' αὐτοῦ Εὐαγγελίῳ, περὶ τὰ μέσα ὡς εἴρηται ἱστορεῖ· καὶ γὰρ μετὰ τὴν τῆς Πόρνης ταύτης διήγησιν, αὐθὺς ἐπάγει οὕτως· λέγων· Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ καθ' ἐξῆς, καὶ αὐτὸς δρώδευε κατὰ πόλιν καὶ κώμην, εὐαγγελιζόμενος καὶ κηρύσσων τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· ἐξ ὧν δαίνονται, μὴ ἐν τῷ τοῦ Παύλου τοῦτο γεγενῆσθαι καιρῷ. Δοκεῖ οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ καιροῦ, καὶ ἀπὸ τῶν ὑποδεξαμένων τούτου, καὶ ἀπὸ τοῦ τόπου, καὶ προσώπων, καὶ οἰκιῶν· ἔτι δὲ ἀπὸ τοῦ τρόπου τῆς τοῦ μύρου χρίσεως, τρεῖς εἶναι τὰς γυναῖκας ταύτας, δύο μὲν Πόρνας, τὴν δὲ τρίτην Λαζάρου εἶναι τὴν ἀδελφὴν Μαρίαν, βίῳ περιλαμβομένην σιμνῷ. Καὶ ἄλλην μὲν, οἰκίαν εἶναι τὴν τοῦ Φαρισαίου Σίμωνος· ἑτέραν δὲ, τὴν τοῦ λεπροῦ Σίμωνος ἐν τῇ Βηθανίᾳ· καὶ ἄλλην πάλιν οἰκίαν Μαρίας καὶ Μάρθας τῶν ἀδελφῶν τοῦ Λαζάρου, ἐν τῇ αὐτῇ Βηθανίᾳ. Ὡς τε ἐκ τούτων συνάγειν ἐστίν, ὅτι καὶ δύο δείπνα ἐγένοντο τῷ Χριστῷ, καὶ ἄμφω δὲ ἐν Βηθανίᾳ. Τὸ μὲν ἐν, πρὸ ἐξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἐν τῇ τοῦ Λαζάρου

οἰκίᾳ, ὅτι συνήθισεν αὐτῷ καὶ ὁ Λαζάρου, ὡς ὁ τῆς βροντῆς Τίος ἱστορεῖ, φάσκων οὕτω· Πρὸ ἐξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἦλθεν Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λαζάρου ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δείπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λαζάρου, εἰς ἣν τῶν συνανακειμένων αὐτῷ. Ἡ οὖν Μαρία, λαβούσα λίτραν νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐξέμαξε ταῖς θρίξιν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ. Τὸ δὲ ἑτερον δείπνον ἐγένετο αὐτῷ πρὸ δύο ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἔτι ὄντι ἐν Βηθανίᾳ Χριστῷ, ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, ὅτι καὶ ἡ Πόρνη προσῆλθεν αὐτῷ, τὸ πολυτίμου μύρον ἐκχέουσα, ὡς ὁ ἱερεὺς Ματθαῖος διέξειαι λέγων, ὡς ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς Μαθητάς· Ὁρίθατε, ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας τὰ Πάσχα γίνεται· καὶ μετ' ὀλίγα, αὐθὺς ἐπιφέρει· Τοῦ δὲ Ἰησοῦ γενομένου ἐν Βηθανίᾳ, ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, προσῆλθεν αὐτῷ γυνὴ, ἀλάσπερον μύρου ἔχουσα βαρυτίμου, καὶ κατέχευεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀνακειμένου· ὃ συνῶδα καὶ ὁ Μάρκος φησὶν· Ἦν δὲ τὸ Πάσχα, καὶ τὰ ἄζυμα μετὰ δύο ἡμέρας, καὶ ὁ νύκτος αὐτοῦ, ἐν Βηθανίᾳ ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, κατακειμένου, ἦλθε γυνὴ, καὶ τὰ ἐξῆς. Οἱ μὲν τοι διακινέμενοι καὶ λέγοντες, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν εἶναι παρὰ τοῖς τίσσασιν Εὐαγγελισταῖς γυναῖκα, τὴν ἀλείψασαν τὸν Κύριον μύρῳ, ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν οἶονταί εἶναι Σίμωνα, τὸν τε Φαρισαῖον, καὶ τὸν λεπρὸν, ὃν καὶ πατέρα τοῦ τε Λαζάρου καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Μαρίας καὶ Μάρθας, εἶναι· τινες ἐκδεδώκασι· καὶ ἵνα δείπνον καὶ τὸν αὐτὸν, καὶ τὴν αὐτὴν καὶ μίαν οἰκίαν αὐτοῦ, τὴν ἐν Βηθανίᾳ, παρ' ὃ καὶ τὸ ἀνώγειν τὰ ἐστρωμέναν ἠτοίμασται, καὶ τὸν μυστικὸν γεγενῆσθαι· δείπνον, οὐ καλῶς οἶονταί. Τὰ μὲν γὰρ δύο ταῦτα δείπνα, ἐκτὸς τῶν Ἱεροσολύμων ἐν Βηθανίᾳ ἐγένοντο τῷ Χριστῷ, πρὸ ἐξ καὶ πρὸ δύο, ὡς εἴρηται, ἡμερῶν τοῦ νομικοῦ Πάσχα, ὅταν καὶ αἱ γυναῖκες τὰ μύρα διαφόρως Χριστῷ προσήγαγον. Ὁ δὲ μυστικὸς δείπνος, καὶ τὸ ἐστρωμένον ἀνώγειν, ἔνθεν τῆς πόλεως Ἱερουσαλὴμ ἐντραπίσθησαν, πρὸ μιᾶς τοῦ νομικοῦ Πάσχα, καὶ τοῦ παθεῖν τὸν Χριστὸν, ἡμέρας. Οἱ μὲν, ἐν οἰκίᾳ ἀγνώτος ἀνθρώπου· οἱ δὲ, κατὰ τὴν οἰκίαν, ὡς φασί, τοῦ ἐπιστηθίου καὶ μαθητοῦ Ἰωάννου, ἐν τῇ ἀγῇ Σιών. Ἐνθα καὶ οἱ Μαθηταί, διὰ τὸν τῶν Ἰουδαίων φόβον, ἦσαν κρυπτόμενοι, καὶ ἡ τοῦ Θωμᾶ ἐγγύνη ψηλάφησις, μετὰ τὴν Ἀναστασιν, καὶ ἡ τοῦ ἀγίου Πνεύματος ἐπιφοίτησις, κατὰ τὴν Πεντηκοστήν, καὶ ἄλλα τινὰ τῶν ἀπορρήτων καὶ μυστικῶν ἐτελέσθη.

Διὰ τοι ταῦτα ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ, καὶ τῇ ἀληθείᾳ, τὸ τοῦ Χρυσόρρημον· μᾶλλον ἀκριβέστερον εἶναι· ὥστε δύο μὲν τὰς γυναῖκας ταύτας λογίζεσθαι· μίαν μὲν,

ὡς ἴσεται, παρὰ τοῖς τρισὶν Εὐαγγελισταῖς, πόρνην ὄσαν καὶ ἁμαρτωλὸν, τὴν κατὰ κεφαλὴν Χριστοῦ τὸ μύρον ἐκχέουσιν· ἄλλην δὲ τὴν παρὰ τῷ Ἰωάννῃ, Μαρίαν τὴν ἀδελφὴν Λαζάρου, μόνοις τοῖς θείοις ποσὶ Χριστοῦ τοῦτο προσκατοῦσαν, καὶ ἐκχέουσιν. Καὶ ἄλλα μὲν τὰ ἐν Βηθανίᾳ δείκναι, ἵταρον δὲ εἶναι τὸν μυστικόν· καὶ ὅλον καὶ ἐξ ὧν μετὰ τὴν τῆς Πόρνης ταύτης διήγησιν, τοὺς Μαθητὰς ὁ Σωτὴρ πρὸς τὴν Πόλιν πέμπει, ἱτοιμάσαντας τὸ Πάσχα. Ὑπάγετε, λέγων, εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὸν δεῖνα, καὶ εἰπατε· Ὁ Διδάσκαλος λέγει, πρὸς σὲ ποιῶ τὸ Πάσχα μετὰ τῶν Μαθητῶν μου. Καὶ αὐτὸς· Καὶ ἀπαντήσῃ ἡμῖν ἄνθρωπος, κεράμιον ὕδατος βαστάζων, καὶ αὐτὸς δείξει ὑμῖν ἀνώγειον μίγα ἱσχυρὸν· ἐκεῖ ἱτοιμάσατε ἡμῖν. Οἱ δὲ ἀπελθόντες, φησὶν, εὗρον καθὼς ἐνετείλατο· αὐτοῖς, καὶ ἠτοίμασαν τὸ Πάσχα, τὸ νομικόν δηλαδὴ, ἐπὶ θύραις ἐν· ὁ, καὶ ἰλθὼν ἐτίλει μετὰ τῶν Μαθητῶν, ὡς ὁ Θεὸς λέγει Χρυσόστομος. Ἐπειτα καὶ Δείκναι γινόμενον, τοῦ μυστικοῦ δηλαδὴ, καὶ τοῦ Θεοῦ Νικητῆρος ἐν τῷ μεταξὺ ἐνεργηθέντος, αὐτὸς ἀναπιστῶν, καὶ τὸ ἡμέτερον παραδίδωσι Πάσχα ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης, ὡς ὁ τὴν γλώτταν χρυσῶς Ἰωάννης διέξεισι· καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. Ὁ δὲ Θεοπίστης Ἰωάννης, πρὸς δὲ καὶ Μάρκος, οἱ θεοὶ Εὐαγγελισταί, καὶ τὸ τοῦ μύρου ἄλλος προσέθηκεν, Πιστικόν τοῦτο κατονομάσαντες, καὶ πρῶτον. Ἐοίκασι δὲ Πιστικόν καλεῖν, τὸ ἀδολόν τε καὶ ἱκρατον, καὶ καταπιστευμένον εἰς καθαρότητα. Ἰσως δὲ καὶ προσηγορία τις ἦν τοῦτο, τοῦ ἀρίστου καὶ πρώτου ὕρου. Προστίθησι δὲ ὁ Μάρκος, ὅτι καὶ τὸ ἄγγιον συνέριψεν ὑπὸ τῆς σπουδῆς ἢ γυνῆ, εἰς περ σταναπέρου, ὁ καὶ Ἀλάβαστρον ἐνομαζέει. Ἔστι δὲ τοῦτο ἀγγεῖον ὑέλιον, ὡς φησὶν ὁ ἱερός Ἐπιφάνιος, ἀνευ λαβῆς πεποιημένον τινός, ὁ δὲ Βυκίον οὕτως λέγεται. Ἦν δὲ τὸ μύρον κεῖνο συντεθειμένον ἐξ εἰδῶν μὲν καὶ ἄλλων πολλῶν, μάλιστα δ' ἐκ τούτων, σμύρνης ἁλθους, κινναμώμου κιννάμου, ρως, καλάρου ἀρωματικοῦ, καὶ ἑλαίου.

Ἄλλ' ὁ τῷ νοητῷ μύρῳ χρυσθεῖς, Χριστέ ὁ Θεός, ὡν ἐπιρρύτων παθῶν ἐλευθέρωσον, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος ἅγιος, καὶ φιλάνθρωπος. Ἀμήν.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Ῥῆμα τυράννου, ἐπεὶ ὑπερίσχυσεν, ἐπταπλασίως κείμενος, ἐξεκαύθη ποτὲ· ἐν ᾗ Παιδες οὐκ ἐφλέχθησαν, βασιλείῳ πατήσαντες δόγμα, ἀλλ' ἐβόων· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ἰποκονοῦσα, Γυνὴ μύρον ἐντιμον δεσποτικῇ καὶ θείᾳ, φοικτῇ κορυφῇ, Χριστέ τῶν

ἰχνῶν σου ἐπελάβετα, τῶν ἀχράντων, κεχαμέναις παλάμαις, καὶ ἐβόα· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀκρυσὶ πλύνει, τοὺς πόδας ὑπεύθυνος, ἁμαρτίαις τοῦ πλάσαντος, καὶ ἐκμάσσει θριξί· διὸ τῶν ἐν βίῳ οὐ δημάρτε, πεπραγμένων τῆς ἀπολυτρώσεως, ἀλλ' ἐβόα· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰεουργεῖται τὸ λύτρον εὐγνώμονι, ἐκ σωτηρίων σπλάγγνων τε, καὶ δακρύων πηγῆς· ἐν ᾗ διὰ τῆς ἐξαγορεύσεως, ἐκπλυθεῖσα οὐ κατησχύνετο, ἀλλ' ἐβόα· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν. Καταβασία. Ῥῆμα τυράννου.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Ψυχαῖς καθαφαῖς, καὶ ἀρρύπτωτος χαίλεσι, δεῦτε μεγαλύνωμεν τὴν ἀκηλί· δωτον, καὶ ὑπέραγον Μῆτέρα τοῦ Ἑμμά· νουήλ, δι' αὐτῆς τῷ ἐξ αὐτῆς, προσφέροντες· πρεσβεῖαν τεχθέντι· Φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Τροπάρια.

Ἀγῶμων φανείς, καὶ πονηρὸς ζηλότυπος, δῶρον ὀξιοθεῖον λογοπραγεῖ, δι' οὗ ὄφελέσιον ἐλύθη ἁμαρτημάτων, καπηλεύων ὁ δεινός, Ἰουδας τὴν φιλόθεον χαίριν. Φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἄγει πορευθεῖς, τοῖς παρανόμοις ἄρχουσι· Τί μοι δοῦναι θέλετε, καὶ γὰρ Χριστὸν ὑμῖν, τὸν ζητούμενον, τοῖς θέλουσι παραδώσω; αἰκειότητα Χριστοῦ, Ἰουδας ἀντωσάμενος χρυσοῦ. Φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Πρωτικῆς, φιλαργυρίας ἄσπονδαι λήθης ὅθεν ἔτυχες, ὅτι ψυχῆς, οὐδ' ὅς ἰσοστάσιος ὁ Κόσμος, ὡς ἐδιδάχθης· ἀπογνώσει γὰρ σαυτὸν, ἐβρόχισας ἀνάψας προδότα. Φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καταβασία. Ψυχαῖς καθαφαῖς.

Εἴτα, τὸ Ἐξαποστειλάριον.

Ἦχος γ'.

Τὸν κορυφῆ σου βλέπω, Σωτὴρ μου κεκοσμημένον, καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ· λαμπρυνόν μου τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς, Φωτοδότα, καὶ σῶσόν με. Ἐκ γ'.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἱστῶμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν ταῦτα τὰ Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Σὲ τὸν τῆς Παρθένου Υἱόν, Πόρνη ἐπιγνοῦσα Θεὸν ἔλεγεν, ἐν κλαυθμῷ δυσωποῦσα, ὡς δακρύων ἄξια πράξασα· Διαλύσον τὸ χρεῖος, ὡς καὶ γὰρ τοὺς πλοκάμους· ἀγάπησον φιλοῦσαν, τὴν δικαίως μισουμένην, καὶ πλησίον τελωνῶν σε κηρύξω, Εὐεργέτα φιλαίνθρωπε.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸ πολυτίμητον μύρον, ἡ Πόρνη ἔμειξε μετὰ δακρύων, καὶ ἐξέχεεν εἰς τοὺς ἀχράντους πόδας σου, καταφιλοῦσα· ἐκείνην εὐθύς ἐδικαίωσας, ἡμῖν δὲ συγχώρησιν δώρησαι, ὁ παθὼν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Οτε ἡ α�μαρτωλὸς προσέφερε τὸ μύρον, τότε ὁ μαθητὴς, συνεφώνει τοῖς παρανόμοις· ἡ μὲν ἔχαιρε κενοῦσα τὸ πολυτίμητον, ὁ δὲ ἔσπευδε πωλῆσαι τὸν ἀτίμητον· αὕτη τὸν Δεσπότην ἐπεγίνωσκεν, οὗτος τοῦ Δεσπότης ἐχωρίζετο· αὕτη ἠλευθεροῦτο, καὶ ὁ Ἰουδας δούλος ἐγγόνει τοῦ ἐχθροῦ· δεινὸν ἡ ῥαθυμία! μεγάλη ἡ μετάνοια! ἦν μοι δώρησαι Σωτήρ, ὁ παθὼν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ωτῆς Ἰουδα ἀθλιότητος! ἐθεώρει τὴν Πόρνην φιλοῦσαν τὰ ἴχνη, καὶ ἐσκέπτετο δόλω, τῆς προδοσίας τὸ φίλημα· ἐκείνη τοὺς πλοκάμους διέλυσε, καὶ οὗτος τῷ θυμῷ ἐδυσμείτο, φέρων ἀντὶ μύρου, τὴν δυσώδη κακίαν· φθόνος γὰρ οὐκ οἶδε, προτιμᾶν τὸ συμφέρον. Ωτῆς Ἰουδα ἀθλιότητος! ἀφ' ἧς ῥῦσαι ὁ Θεός· τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος β'.

Πᾶσα α�μαρτωλὸς ἔδραμε πρὸς τὸ μύρον πρᾶσθαι, πολυτίμητον μύρον, τοῦ μυρίσαι τὸν εὐεργέτην, καὶ τῷ μυρεψῷ ἐβόα· Δός μοι τὸ μύρον, ἵνα ἀλείψω καὶ γὰρ τὸν ἐξαλείψαντά μου πάσας τὰς ἀμαρτίας.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Πβεβυθισμένη τῇ ἀμαρτίᾳ, εὗρέ σε λιμένα τῆς σωτηρίας, καὶ μύρον σὺν δάκρυσιν κενοῦσά σοι ἐβόα· Ἴδε ὁ τῶν ἀμαρτανέντων τὴν μετάνοιαν φέρων· ἀλλὰ Δέσποτα διάσωσόν με, ἐκ τοῦ κλύδωνος τῆς ἀμαρτίας, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ὁ Χριστὸς, παρὰ γίγεται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φαρισαίου, καὶ γυνὴ α�μαρτωλὸς πρὸς

ἐλθοῦσα, τοῖς ποσὶν ἐκυλινδοῦτο βοῶσα· Ἴδε τὴν βεβυθισμένην τῇ ἀμαρτίᾳ, τὴν ἀπελπισμένην διὰ τὰς πράξεις, τὴν μὴ βδελυχθεῖσαν παρὰ τῆς σῆς ἀγαθότητος· καὶ δός μοι Κύριε, τὴν ἄφεσιν τῶν κακῶν, καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶτ' τοῦ ἐλέους σου.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Πᾶσα α἖μαρτωλὸς ἐπὶ τῇ Πόρνῃ, τὰς τρίχας σοι τῷ Δεσπότη· ἠπλώσεν Ἰουδας, τὰς χεῖρας τοῖς παρανόμοις· ἡ μὲν, λαβεῖν τὴν ἄφεσιν· ὁ δὲ, λαβεῖν ἀργύρια. Δίό σοι βοῶμεν, τῷ πραθέντι καὶ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς· Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Εὐφρανθήμεν ἀνθ' ὧν ἡμερῶν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Προσῆλθε Γυνὴ δυσώδης καὶ βεβορβορωμένη δάκρυα προχέουσα ποσὶ σου Σωτήρ, τὸ Πάθος καταγγέλλουσα· Πῶς ἀτενίσωσα τῷ Δεσπότη; αὐτὸς γὰρ ἐλήλυθας, σῶσαι πόρνην· ἐκ βυθοῦ θανοῦσάν με ἀνάστησον, ὁ τὸν Λάζαρον ἐγείρας, ἐκ τάφου τετραήμερον· δέξαι με τὴν τάλαιναν, Κύριε καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Καὶ ἔσω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Πᾶσα α἖μαρτωλὸς διὰ τὸν βίον, καὶ ἐπεγνωσμένη διὰ τὸν τρόπον, τὸ μύρον βαστάζουσα, προσῆλθέ σοι βοῶσα· Μὴ με τὴν πόρνην ἀπορρίψης, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου· μὴ μου τὰ δάκρυα παρίδης, ἡ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων· ἀλλὰ δέξαι με μετανοοῦσαν, ἣν ἐκ ἀπώσω ἀμαρτάνουσαν Κύριε, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. δ'.

Ποίημα Κασσιανῆς Μοναχῆς.

Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις περιπεσοῦσα Γυνή, τὴν σὴν αἰσθημένη Θεότητα, μυροφόρου ἀναλαβῆσα τάξιν, ἄδυρομένη μύρα σοι, πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ κομίζει. Οἴμοι! λέγουσα, ὅτι νῦν μοι ὑπάρχει, οἶσρος ἀκολασίας, ζοφώδης τε καὶ ἀσέλγος, ἔρως τῆς ἀμαρτίας. Δέξαι με τὰς πηγὰς τῶν δακρύων, ὁ νεφέλαις διεξάγων τῆς θαλάσσης τὸ ὕδωρ· καὶ μνηστέρι μοι πρὸς τοὺς στεναγμούς τῆς καρδίας, ὁ κλίνας τοὺς Οὐρανοὺς, τῇ ἀφάτῳ σου κενώσαι· καταφιλήσω τοὺς ἀχράντους σου πόδας, ἀποσμηξω τούτους δὲ πάλιν, τοῖς τῆς κεφαλῆς μου βοστρύχοις· ὡς ἐν τῷ Παραδείσῳ ἔβλατο τὸ δαλινόν, κρότον τοῖς ὡσὶν ἠχηθεῖσα, τῷ φόβῳ ἐκρύβη. Ἀμαρτιῶν μὲν τὰ πλήθη, καὶ κινήτων σου ἀθύσσους, τίς ἐξιχνιάσει ψυχοσῶστα Σωτήρ μου; Μὴ με τὴν σὴν δοθὴν παρίδης, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος.

46

που Φαραώ, καὶ ὤκησεν ἐν γῇ Μαδιαίμ· ἐλθὼν δὲ εἰς γῆν Μαδιαίμ, ἐκαίθισεν ἐπὶ τοῦ φρέατος. Τῷ δὲ Ἱερεὶ Μαδιαίμ ἦσαν ἑπτὰ θυγατέρες, ποιμαίνουσαι τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἰωθάρ· παραγενόμεναι δὲ ἤντλουν, ἕως ἐπλησάν τὰς δεξαμεναίς, ποτίσαι τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἰωθάρ. Παραγενόμενοι δὲ οἱ ποιμένες, ἐξέβαλον αὐτάς. Ἀναστὰς δὲ Μωϋσῆς ἐρρύσατο αὐταῖς, καὶ ἤντλησεν αὐταῖς, καὶ ἐπότισε τὰ πρόβατα αὐτῶν. Παραγένοντο δὲ πρὸς Ῥαγουήλ τὸν πατέρα αὐτῶν· Ὁ δὲ εἶπεν αὐταῖς· Τί ὅτι ἐταχύνετε τοῦ παραγενέσθαι σήμερον; Αἱ δὲ εἶπον· Ἄνθρωπος Αἰγύπτιος ἐρρύσατο ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ποιμένων, καὶ ἤντλησεν ἡμῖν, καὶ ἐπότισε τὰ πρόβατα ἡμῶν. Ὁ δὲ εἶπε ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ· Καὶ ποῦ ἐστι; καὶ ἵνα τί οὕτω καταλελοίπατε τὸν ἄνθρωπον; καλέσατε οὖν αὐτόν, ὥπως φάγη ἄρτον. Κατωκίσθη δὲ Μωϋσῆς παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ· καὶ ἐξέδοτο Σεπφώραν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τῷ Μωϋσῇ γυναῖκα. Ἐν γαστρὶ δὲ λαβοῦσα ἡ γυνή, ἔτεκεν υἱόν· καὶ ἐπωνόμασε Μωϋσῆς τὸ ὄνομα αὐτοῦ Γηρσέμ, λέγων· Ὅτι πάροικός εἰμι ἐν γῇ ἀλλοτρίᾳ. Ἐτι δὲ συλλαβοῦσα, ἔτεκεν υἱὸν δευτέρου, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐλιέζερ, λέγων· Ὁ γὰρ Θεὸς τοῦ Πατρὸς μου βοηθός μου, καὶ ἐρρύσατό με ἐκ χειρὸς Φαραώ.

Προκείμενον. Ψαλμός δ'. Ψαλμός ρλζ'.

Κύριε, τὸ ἔλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα· τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδης.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Ἰωβ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. 4.

Ἐγένετο δὲ ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, καὶ ἦλθον οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστήναι ἐναντίον τοῦ Κυρίου· καὶ ὁ Διάβολος ἦλθεν ἐν μέσῳ αὐτῶν, παραστήναι ἐναντίον τοῦ Κυρίου. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ· Πόθεν ἔρχῃ; εἶπε δὲ ὁ Διάβολος ἐναντίον Κυρίου· Διαπορευθεὶς τὴν ὑπ' οὐρανόν, καὶ ἐμπεριπατήσας τὴν σύμπασαν, πάρεμι. Εἶπε δὲ ὁ Κύριος πρὸς τὸν Διάβολον· Προσέσχεες τὸν δερμάποντά μου Ἰωβ, ὅτι ἔκ ἐστι κατ' αὐτόν, τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ἄνθρωπος ὅμοιος αὐτῷ, ἄκακος, ἀληθινός, ἀμεμπτός, θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντός κακοῦ, ἔτι δὲ ἔχεται ἀκακίας· σὺ δὲ εἶπας, τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ διακενῆς

ἀπολίσσαι. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Διάβολος, εἶπε τῷ Κυρίῳ· Δέρμα ὑπὲρ δέρματος, καὶ πάντα ὅσα ὑπάρχει ἀνθρώπῳ, ὑπὲρ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἐκτίσει· οὐ μὴν δέ, ἀλλὰ ἀποστείλας τὴν χειρά σου, ἄψαι τῶν ὀστέων αὐτοῦ, καὶ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ· ἢ μὴν εἰς πρόσωπόν σε εὐλογήσῃ. Εἶπε δὲ ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ· Ἴδου παραδίδωμέ σοι αὐτόν· μόνον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διαφυλάξον. Καὶ ἐξῆλθεν ὁ Διάβολος ἀπὸ προσώπου Κυρίου· καὶ ἔκασε τὸν Ἰωβ ἔλκει πονηρῷ ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς. Καὶ ἔλαβεν ἑαυτῷ ὄστρακον, ἵνα τὸν ἰχώρα ζύῃ, καὶ ἐκαίθητο ἐπὶ τῆς κοπρίας, ἔξω τῆς πόλεως. Χρόνου δὲ πολλοῦ προβεβηκότος, εἶπεν αὐτῷ ἡ γυνή αὐτοῦ· Μέχρι τίνος καρτερήσῃ λέγων· Ἴδου ἀναμένω χρόνον ἔτι μικρόν, προσδεχόμενος τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου; ἴδου γὰρ ἡφάμισται σου τὸ μνημόσυνον ἀπὸ τῆς γῆς· υἱαὶ καὶ θυγατέρες, ἐμῆς κοιλίας ὠδίνες καὶ πόνοι, οὓς εἰς τὸ κενὸν ἐκοπίασα μετὰ μόχθων· σὺ δὲ αὐτὸς ἐν σαπρίᾳ σκωλήκων κέθησαι, διανυκτερεύων αἰθήριος, καὶ γὰρ πλανήτης καὶ λάτρης, τόπον ἐκ τόπου περιερχομένη, κοί οἰκίαν ἐξ οἰκίας, προσδεχομένη τὸν ἥλιον πότε δύσεται, ἵνα ἀναπαύσωμαι τῶν μόχθων μου, καὶ τῶν ὀδυνῶν, αἷ με νῦν συνέχουσιν· ἀλλὰ εἰπὸν τι ῥῆμα πρὸς Κύριον, καὶ τελεύτα. Ὁ δὲ ἐμβλέψας αὐτῇ, εἶπεν· Ἴνα τί, ὥσπερ μία τῶν ἀφρόνων γυναικῶν, ἐλάλησας οὕτως; εἰ τὰ καλὰ ἐδεξάμεθα ἐκ χειρὸς Κυρίου, τὰ κακὰ οὐκ ὑποίσωμεν; Ἐν τούτοις πᾶσι τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ, οὐδὲν ἥμαρτεν Ἰωβ ταῖς χεῖρεσιν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ.

Ἔτα τὸ, Κατευθυνθήτω, καὶ μετὰ τοῦτο, τὸ Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Τοῦ Ἰησοῦ γειομένου ἐν Βηθανίᾳ.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἀκολουθίας τῶν Προηγιασμένων.

Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Τετάρτῃ.

Εἰς τὸ ἀποδύπνησον.

Τριώδιον, ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὡδὴ δ'. Ψαλμός πλ. β'.

Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης.

Ἀνώγειν ἐστρωμένον, ἐδεξάτο σε τὸν Κτίστην καὶ τοὺς συμμύστας, καὶ αὐτοῦ τὸ Πάσχα ἐπετέλεσας, καὶ αὐτοῦ εἰργάσω τὰ μυστήρια· αὐτοῦ γὰρ τῶν δύο σταλέντων, νῦν Μαθητῶν σου, τὸ Πάσχα ἠταιμάσθησαι.

Γ'πάγετε πρὸς τὸν δαίνα, ὁ πάντα εἰδὼς
προλέγει, τοῖς Ἀποστόλοις· καὶ μακά-
ριος ἐστὶν ὃς δύναται, πιστῶς ὑποδεξασθαι τὸν
Κύριον, ἀνώγειν μὲν τὴν καρδίαν προετοιμά-
σας, καὶ δεῖπνον τὴν εὐσέβειαν.

Γ' γνώμη φιλαργυρίας, ὁ τρόπος σου ἀπο-
νοίας, ἄφρον Ἰούδα· πιστευθεὶς γὰρ μό-
νος τὸ γλωσσόκομον, ὅλως οὐκ ἐκάμφθης πρὸς
συμπαθειαν, ἀλλ' ἐκλείσας τὰ τῆς σκληραῖς
σου καρδίας σπλάγχνα, προδοὺς τὸν μόνον
εὐσπλαγχνον.

Γ' γνώμη τῶν Θεοκτόνων, τῇ πράξει τοῦ
φιλαργύρου συναρμοσθεῖσα· ἡ μὲν πρὸς
ἀναιρέσιν ὠπλίζετο, ἡ δὲ τὰ ἀργύρια ἐφείλ-
κετα· ἀγχόνην γὰρ μεταμελείας τότε προκρί-
νας, κακῶς τοῦ ζῆν ἐστέρηται.

Τὸ φίλημα γέμει δόλου, τὸ χαῖρέ σου ἐν
μαχαίρα, πλάνε Ἰούδα· τῇ μὲν γλώσση
φθέγγη τὰ πρὸς ἔνωτιν, τῇ δὲ γνώμη νεύεις
πρὸς διάττασιν· προδοῖν γὰρ τοῖς παρανό-
μοις τὸν Εὐεργέτην, δολίως ἐμελέτησας.

Ολεῖς καὶ πωλεῖς Ἰούδα, ἀσπάζη καὶ οὐκ
ὀκλαῖζεις δόλῳ προστρέχων· τίς μισῶν
ἀσπάζεταιται τρισαίθλιε; τίς φίλῶν ἐξωκεῖται τι-
μήματι; τὸ φίλημα τῆς ἀναιδοῦς σου κακοβου-
λείας, ἐλέγχει τὴν προαίρεσιν.

Δόξα.

Α' μέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον ταῖς προσ-
ώποις Θεολογῶ σε, τὴν τριαδικὴν μίαν
Θεότητα, ὡς ὁμοβασίλειον καὶ σύνθρονον· βοῶ
σοι τὸ Ἄσμα τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις, τρισσῶς
ὑμνολογούμενον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τ' συλλήψας ὑπὲρ λόγον, ὁ τόκος σου ὑπὲρ
φύτιν Θεογεννητορ· ἡ μὲν γὰρ ἐκ Πνεύ-
ματος οὐ σπέρματος, ἡ δὲ νόμους φύσεως λαν-
θάνουσα, ὡς ἄφθορος καὶ ὑπὲρ φύτιν, πάσης
τοχείας· Θεὸς γὰρ τὸ τικτόμενον.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνη σήμερον.

Τ' νουθεσίῳ Δέσποτα, τοῖς Μαθηταῖς σου, μυ-
στικῶς ἐδήλωσας, τὴν σὴν ἀγίαν τελευτήν,
καὶ τῆς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, οἱ τὰ σεπτὰ σου τι-
μῶντες Παθήματα.

Ὡδὴ η'. Ὁν στρατιαί. Οὐρανῶν.

Τ' ἡν νομικὴν, ἐκπληρώσας πρόξαξιν, ὁ πλά-
κας τὰς νομικάς, γράψας ἐν Σινᾷ, ἔφαγε
ἐν τῷ Πάσχᾳ, τὸ παλαι καὶ σκιῶδες, γέγονε
ἐπ' αἰῶνα, καὶ μυστικὴ ζωοθυσία. Δίς.

Τ' ἡν αἰ' αἰῶνος, κακαλυμμένην Χριστὸς, σο-
φίαν μυσταγωγῶν, ἐδείξας ὁμοῦ, πᾶσι

τοῖς Ἀποστόλοις, Σωτὴρ ἐπὶ τοῦ δεῖπνου· ἦν
ταῖς Ἐκκλησίαις, παρέδωκαν οἱ Θεοφόροι.

Εἰς ἐξ ὑμῶν, δόλῳ παραδώσει με, Ἑβραῖος
ἀπεμπωλῶν, ταύτῃ τῇ νυκτί· τοῦτο Χρι-
στὸς βοήσας, συνέχευε τοὺς φίλους· τότε εἰς
πρὸς ἓνα, διαφορῶν προσεκινεῖτο.

Τ' απεινωθεὶς, δι' ἡμᾶς ὁ πλούσιος, τοῦ δει-
πνου ἐξανασταῖς, λέντιον λαβὼν, ταῦτο
περιζώσω, καὶ κλίνας τὸν αὐχένα, ἐνέψας τῆς
πόδας, τῶν Μαθητῶν καὶ τοῦ προδότου.

Τ' ἡς ὑπὲρ νοῦν, καὶ ἀφράστου γνώσεως, τῇ
ὑψος σου Ἰησοῦ, τίς μὴ ἐκπλαγῇ, ὅτι
πληρῶ παρέστης, ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων, νίπτων
μὲν τοὺς πόδας, ἐκμάσσων δὲ καὶ τῷ λεντίῳ;

Ο Μαθητῆς, ὃν ἡγάπα Κύριος, τῷ στήθει
ἀναπεσὼν ἔφη πρὸς αὐτόν· Τίς ὁ πα-
ραδιδούς σε; Χριστὸς δὲ πρὸς ἐκεῖνον· Οὗτος
ὁ ἐμβάψας, ἐν τῷ τρυβλίῳ νῦν τὴν χεῖρα.

Ο μαθητῆς τὸν ψωμὸν δεξαμένος, κατὰ
τοῦ ἄρτου χωρεῖ, πρᾶσιν μελετῶν· τρέ-
χει πρὸς Ἰουδαίους, λέγει τοῖς παρανόμοις· Τί
παρέχετε μοι, καὶ γὰρ ὑμῖν αὐτὸν προδώσω;

Δόξα.

Ε'να Θεόν, κατ' οὐσίαν σέβομαι, τρεῖς ὑπο-
στάσεις ὑμῶν, διοριστικῶς, ἄλλας ἄλλ'
οὐκ ἄλλοίاس, ἐπεὶ Θεότης μία, ἐν τρισὶ τὸ
κράτος· καὶ γὰρ Πατὴρ, Υἱός, καὶ Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ρ' ὕσαι ἡμᾶς, Ἰησοῦ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐκ πλάνης
καὶ πειρασμοῦ, καὶ τοῦ πονηροῦ· δέχου
τὴν Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ἀπαύτως· Μητὴρ
γὰρ ὑπάρχει, καὶ δύναται σε δυσωπῆσαι.

Ὡδὴ θ'. Ἀσπόρου συλλήψεως.

Τὸ μέγα μυστήριον, τῆς αἰῆς ἐνανθρωπήσεως,
ἐπὶ τοῦ δεῖπνου, συνανακειμένου σου,
τοῖς Μύσταις Φιλάνθρωπε, ἀνακαλύψας ἔφη·
Φάγετε ἄρτον τὸν ζωτικόν, πίστει πίετε τὸ
αἷμα, κενωθὲν τῆς Θεοπλεύρου σφαγῆς.

Σκηνὴ ἐπεράνιος ἐδείχθη τὸ ἀνώγειν, ἐνθα
τὸ Πάσχα, Χριστὸς ἐπετέλεσε, τὸ δεῖπνον
ἀναιμάκτον, καὶ λογικὴ λατρεία· ἡ τράπεζα
δὲ τῶν ἐκεῖ, τελεσθέντων μυστηρίων, νοητὸν
δυσιαστήριον.

Τὸ Πάσχα Χριστὸς ἐστὶ, τὸ μέγα καὶ σε-
βάσιμον, βρωθεὶς ὡς ἄρτος, τυθεὶς δὲ ὡς
πρόβατον· αὐτὸς γὰρ ἀνήνεται, ὑπὲρ ἡμῶν
δυσία· αὐτοῦ τὸ Σῶμα εὐσεβῶς, καὶ αὐτοῦ
τὸ Αἷμα πάντες, μυστικῶς μεταλαμβάνομεν.

Τὸν ἄρτον εὐλόγησας, ὁ Ἄρτος ὁ οὐράνιος,
εὐχαριστήσας, Πατρὶ τῷ γεννήτορι, λα-

ὧν, οὐ μὴ συνήσκει· ὅμως ἐν ἐμοὶ μέινετε, καὶ πίστει στερεωθήσεσθε.

Καταβασία. Κύριος ὧν πάντων.

Κεφάλαιον. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

• ὧν λίμναι καὶ πηγαί, καὶ θαλάσσαι ποτή-
• ρας, ταπεινῶσιν ἡμᾶς, ἐκπαιδεύων ἀρί-
• στην, λεντίῳ ζωννύμενος, Μαθητῶν πόδας ἐνι-
• ψε, ταπεινῶμενος, ὑπερβολῇ εὐσπλαγχνίας, καὶ
• ὑμῶν ἡμᾶς, ἀπὸ βαρὰθρων κακίας, ὁ μόνος
• φιλάνθρωπος.

• Θείας πίστεως.

• ἀπεινούμενος, δι' εὐσπλαγχνίαν, πόδας ἐνι-
• ψας, τῶν Μαθητῶν σου, καὶ πρὸς δρόμον
• Θεῖον τούτους κατευθύνας· ἀπαναινόμενος Πέ-
• τρος δὲ νίπτεσθαι, αὐθις τῷ Θεῷ ὑπέκει
• προστάγματι, ἐκνιπτόμενος, καὶ σοῦ ἐκτενῶς
• θεόμενος, δωρήσασθαι τὸ μέγα ἔλεος.

• Ἐπεφάνης σήμερον.

• ὑνεσθίων Δέσποτα, τοῖς Μαθηταῖς σου, μυ-
• στικῶς ἐδήλωσας, τὴν παναγίαν σου σφα-
• γὴν, δι' ἧς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, οἱ τὰ σεπτὰ
• σου, τιμῶντες Παθήματα.

Κεφάλαιον. Ὁ Χριστός.

• Προκατιδὼν ὁ Προφήτης, τοῦ μυστηρίου
• σου τὸ ἀπόρρητον, Χριστὲ προανεφώ-
• ησεν· Ἐθου κραταιὰν, ἀγάπησιν ἰσχύος,
• Πάτερ οἰκτίρμον· τὸν μονογενῆ, Υἱὸν γὰρ
• ἀγαθὸν, ἱλασμόν εἰς τὸν Κόσμον ἀπέστειλας.

Τροπικόν.

• Ἐπὶ τὸ πάθος τὸ πᾶσι, τοῖς ἐξ Ἀδάμ πη-
• γάσαν ἀπάθειαν, Χριστὲ μολῶν τοῖς φίλοις
• σου, εἶπας· Μεθ' ὑμῶν, τοῦ Πάσχα μετασχεῖν,
• τούτου ἐπεθύμησα· τὸν Μονογενῆ ἐπεὶ με ἱλα-
• σμόν, ὁ Πατὴρ εἰς τὸν Κόσμον ἀπέστειλε.

• Μεταλαμβάνων κρατῆρος τοῖς Μαθηταῖς ἐ-
• βόας Ἀθάνατε· Γεννήματος ἀμπέλου δέ,
• πίομαι λοιπόν, οὐκέτι μεθ' ὑμῶν βιοτεύων· τὸν
• Μονογενῆ ἐπεὶ με ἱλασμόν, ὁ Πατὴρ εἰς τὸν
• Κόσμον ἀπέστειλε.

• Ὁμα καινόν ὑπὲρ λόγον, ἐγὼ φημι ἐν τῇ
• Βασιλείᾳ μου, Χριστὰ τοῖς φίλοις πίομαι·
• ὥστε γὰρ Θεοῖς, Θεὸς ὑμῖν, συνέτομαι εἶπας·
• τὸν Μονογενῆ καὶ γὰρ με ἱλασμόν, ὁ Πατὴρ
• εἰς τὸν Κόσμον ἀπέστειλε.

Καταβασία. Προκατιδὼν ὁ Προφήτης.

Ὁδὸς. Ὁ Χριστός.

• Τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης, συνδεόμενοι οἱ
• Ἀπόστολοι, τῷ δεσπόζοντι τῶν ὅλων,
• ἑαυτοὺς Χριστῷ ἀναθέμενοι, ὡραίους πόδας
• ἐξαπενίζοντο, εὐαγγελιζόμενοι πᾶσιν εἰρήνην.

Τροπικόν.

• τὸ ἀσχετον κρατοῦσα, καὶ ὑπερῶν ἐν
• αἰθέρι ὕδωρ, ἡ ἀδύσσοις χαλινούσα, καὶ
• θαλάσσαις ἀναχαιτίζουσα, Θεοῦ σοφία, ὕδωρ
• Νιπτῆρι βάλλει, πόδας ἀποπλύνει δὲ δούλων
• Δεσπότης.

• Μαθηταῖς ὑποδεικνύει, ταπεινώσεως ὁ Δε-
• σπότης τύπον· ὁ νεφέλαις δὲ τὸν πόλον
• περιβάλλων, ζώννυται λεντίον, καὶ κάμπτει
• γόνυ, δούλων ἐκπλύνει πόδας· οὐ ἐν τῇ χειρὶ
• πνοὴ πάντων τῶν ὄντων.

Καταβασία. Τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης.

Ὁδὸς. Ὁ Χριστός.

• Ἐθυσσος ἐσχάτη ἀμαρτημάτων, ἐκύκλω-
• σέ με, καὶ τὸν κλύδωνα μηκέτι φέρων,
• ὡς ὁ Ἰωάννης, τῷ Δεσπότη βρωῶ σοι· Ἐκ φθο-
• ρᾶς με ἀνάγαγε.

Τροπικόν.

• Ὑριον φωνεῖτε, ὦ Μαθηταί, καὶ Διδάσκα-
• λόν με· καὶ γὰρ πέφυκα· Σωτήρ ἐβόας·
• δι' ὁ μιμῆσθε τὸν τύπον, ὃν τρόπον ἐν ἐμοὶ
• ἐθεάσασθε.

• Ὑπὸν τις μὴ ἔχων ἀπορρύφθῃναι, οὐ δεῖ-
• ται πόδας· καθαροὶ ὦ Μαθηταί ὑμεῖς
• δὲ, ἀλλ' οὐχὶ πάντες· ῥοπή γὰρ ἀτάκτως, ἐξ
• ὑμῶν ἐνὸς μαίνεται.

Καταβασία. Ἀδισσος ἐσχάτη.

Κοντακίον. Τὰ ἄνω ζητῶν.

• ὃν ἄρτον λαβὼν, εἰς χεῖρας ὁ προδότης,
• κρυφίως αὐταῖς, ἐκτείνει καὶ λαμβάνει,
• τὴν τιμὴν τοῦ πλάσαντος ταῖς οἰκείαις χερσὶ
• τὸν ἄνθρωπον· καὶ ἀδιόρθωτος ἔμεινεν, Ἰου-
• δας ὁ δούλος καὶ δόλιος.

Ὁδὸς.

• Ἡ μυστικῇ ἐν φόβῳ τραπέζῃ, πρηνεγγί-
• σαντες πάντες, καθυραῖς ταῖς ψυχαῖς,
• τὸν ἄρτον ὑποδεξώμεθα, συμπαραμένοντες τῷ
• Δεσπότη, ἵνα ἴδωμεν τοὺς πόδας πῶς ἀπονέ-
• πτει τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐκμάσσει τῷ λεντίῳ,
• καὶ ποιήσωμεν ὥσπερ κατὶδωμεν, ἀλλήλοις
• ὑποταγέντες, καὶ ἀλλήλων τοὺς πόδας ἐκπλύ-
• νοντες· αὐτὸς γὰρ ὁ Χριστὸς οὕτως ἐκέλευσε,
• τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς ὡς προέφησεν· ἀλλ' οὐκ
• ἤκουσεν, Ἰούδας ὁ δούλος καὶ δόλιος.

Συναξαριον τοῦ Μηναιου, εἴτα τὸ παρόν.

• τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Πέμπτῃ, οἱ τὰ πάντα
• καλῶς διαταξάμενοι Θεῖοι Πατέρες, ἀλληλο-
• διαδόχως ἔκτε τῶν Θείων Ἀποστόλων, καὶ
• τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων, παραδεδώκατιν ἡμῖν

τέσσαρά τενα ἰορτάζειν· τὸν ἱερὸν Νιπτῆρα, τὸν μυστικὸν Δεῖπνον (δηλαδή τὴν παραδοσιν τῶν καθ' ἡμᾶς φρενῶν Μυσηρίων), τὴν ὑπερφυᾶ Προσευχήν, καὶ τὴν Προδοσίαν αὐτήν.

Στίχοι εἰς τὸν ἱερὸν Νιπτῆρα.

Νίπτει Μαθητῶν ἐσπέρας Θεὸς πόδας,

Οὐ ποῦς πατῶν ἦν εἰς Ἑδὲμ δαίτης παλαι.

Εἰς τὸν μυστικὸν Δεῖπνον.

Διπλοῦς ὁ Δεῖπνος· Πάσχα γὰρ νόμου φέρει,

Καὶ Πάσχα καινόν, Αἷμα, Σῶμα Δεσπότου.

Εἰς τὴν ὑπερφυᾶ Προσευχήν.

Προσεύχη· καὶ φόβητρα, Σρόμβοι αἱμάτων,

Χριστέ, προσώπου· παρκετούμενος δῆθεν

Θάνατον, ἐχθρόν ἐν τούτοις φανακίζων.

Εἰς τὴν Προδοσίαν.

Τί δεῖ μαχαίρων; τί ξυλῶν, λαοπλάνοι,

Πρὸς τὸν Θανατὴν πρόθυμον εἰς Κόσμου λύτρον;

Επειδὴ γὰρ τὸ Ἑβραϊκὸν Πάσχα κατὰ τὴν Παρασκευὴν ἐμελλε θύεσθαι, ἣν δὲ ἄρα προσῆκον τῷ τύπῳ ἐπακολουθεῖν καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἐν αὐτῷ δηλαδὴ καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς Πάσχα τυθεῖναι Χριστὸν, προλαβὼν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὡς οἱ Θεοὶ Πατέρες φάσκουσιν, ἐνεργεῖ αὐτὸ μετὰ τῶν Μαθητῶν τῇ ἐσπέρᾳ τῆς Πέμπτης. Αὕτη γὰρ ἡ ἐσπέρα καὶ ἡ Παρασκευὴ ὅλη, μία ἡμέρα παρ' Ἑβραίοις λογίζεται· οὕτω γὰρ ἐκείνοι μετροῦσι, τὸ νυχθήμερον λέγοντες. Ἐνήργησαν οὖν αὐτὸ καὶ τότε, ὡς τινες εἶπον, μετὰ τῶν Μαθητῶν κατὰ τὸν νόμον, ὡς εἰς ἐστὶ καὶ ὁ Θεὸς Χρυσόσταμος· πρότερον ὀρθοστάθην, καὶ ἐξωσμένοι, τὰ ὑποδήματα περικείμενοι, βακτηρίαις ἐπιεισθέμενοι, καὶ τ' ἄλλα ὅσα ὁ νόμος διακελεύεται, ἵνα μὴ παρίνομος δέξῃ· ταῦτα γὰρ ὁ Ζεβδαῖος ἠτοίμασεν· οὗτος γὰρ ὁ τὸ κεράμιον βροταζων τοῦ ὕδατος, ὡς ὁ μέγας φησὶν Ἀθανάσιος, καὶ ἄλλοι ἄλλως περὶ τούτου εἰρήκασιν. Μετέπειτα δὲ τὰ τελειώτερα δεικνύς τοῖς Μαθηταῖς, καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς Πάσχα τὸ μυστήριον παραδίδωσιν ἐν τῷ αὐώγῳ, ἥδη ἐπιλαβούσης νυκτός. Δεῖπνε γὰρ, φησι, γενομένη, ἀνεκλήθη μετὰ τῶν Δώδεκα. Ὅρα δὲ, ὅτι οὐ τούτῳ ἦν τὸ νομικὸν Πάσχα· δαῖπνος γὰρ, καὶ κλίσις, καὶ ἄρτος, καὶ ὕδρον· ἐκεῖ πάντα ἐπὶ πορὶ καὶ ἄζυμα. Πρὸ δὲ τῆς ἄρξασθαι δεῖπνεῖν, (οὕτω γὰρ ὁ Θεὸς λέγει· Χρυσόσταμος) ἐκ τοῦ δαίπνου ἐγείρεται, καὶ τίθηται χαμαὶ τὰ ἱμάτια, καὶ ὕδωρ τῷ νιπτῆρι βάλλει, αὐτὸς αὐτουργῶν πάντα· αἶμα μὲν τὸν Ἰούδαν ἐντρέπων, τοῦ δὲ καὶ τοὺς ἄλλους Μαθητὰς ὑπομιμνήσκων, μὴ τὸ πρωτεῖον ἐπιζητεῖν, καθὼς καὶ μετὰ τὸν Νιπτῆρα παραινέει, λέγων· Ὁ Ζέλων εἶναι πρῶτος, ἔστω πάντῃ· ἰσχυατος, ἑαυτὸν τιθεῖς εἰς ὑπόδειγμα. Φαίνεται δὲ ὡς πρῶτον πάντων τῶν Ἰουδαίων ἐνψεν ὁ Χριστός, ἐταμιώμενον προκαθίσαντα, ὡς περὶ τοῦ Πέτρου ἐρκετά.

Ὁ δὲ, θερμότερος τῶν ἄλλων ὑπάρχων, τὸν ἀειδόμενον ἀνακόπτει, καὶ συγχωρεῖ καὶ πάλιν σφοδρότερον. Νίψας τοὺν αὐτῶν τοὺς πόδας, καὶ ὕψωσιν παραδοξὸν διὰ ταπεινώσεως ὑποδείξας, λαβὼν τὰ ἱμάτια πάλιν, καὶ ἀναπεσὼν, παραινέει αὐτοὺς ἀγαπᾶν ἀλλήλους, καὶ μὴ τὸ πρωτεῖον ἐπιζητεῖν. Ἐσθιόντων δὲ αὐτῶν, καὶ τὸ περὶ τῆς προδοσίας εἰσαγγεῖ κεφάλαιον. Θορυβουμένων δὲ ἐπὶ τῷ λόγῳ τῶν Μαθητῶν, λέγει τῷ Ἰωάννῃ μόνῳ ἥρεμα ὁ Ἰησοῦς· Ὡς γὰρ βάψας τὸ ψωμίον ἐπέδωκα, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ παραδιδούς με. Εἰ γὰρ ὁ Πέτρος ἠδὲ τὸν λόγον, ἅτε ὢν τῶν ἄλλων θερμότερος, τὸν Ἰούδαν διεχειρίσατο ἂν. Καὶ πάλιν· Ὁ ἐμὲ βάψας μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ τρυβλίῳ τὴν χεῖρα, ὥστε καὶ ἀμφοτέραι ἐγίνοντο. Εἶτα βραχύ τι διαλείπων, λαβὼν τὸν ἄρτον, λέγει· Λάβετε, φάγετε· καὶ τὸ ποτήριον ὁμοίως· Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, εἰπὼν, τοῦτό ἐστι τὸ Αἷμά μου, τὸ τῆς καινῆς Διαθήκης· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Πλήν καὶ αὐτὸς τούτο ποιοῦν, ἥσθιε, καὶ ἔπινε μετ' αὐτῶν. Ὅρα δὲ, ὅτι ἄρτον λέγει τὸ Σῶμα αὐτοῦ, οὐ μὴν ἄζυμον. Αἰσχυρίζωσαν οὖν οἱ τῇ θυσίᾳ ἄζυμον προσφέροντες. Μετὰ δὲ τὸ ψωμίον, εἰσῆλθεν εἰς τὸν Ἰούδαν ὁ Σατανᾶς, δοκιμαζὼν γὰρ αὐτὸν πρότερον, νῦν παντελῶς εἰσώκησατο. Καὶ πορευθεὶς φησι, σύνθημα ἔθετο τοῖς Ἀρχιερεῦσιν, ἵνα αὐτὸν αὐτοῖς παραδῶ ἀργυρίοις τριᾶκοντα.

Οἱ δὲ Μαθηταὶ μετὰ τὸν δαῖπνον ἐξῆλθον εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν, εἰς τι· χωρίον λεγόμενον Γεθσημανῆ. Μετὰ δὲ πολλὰ, λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐμεῖς πάντες σκανδαλισθήσεσθε ἐπ' ἐμοῖ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ. Ὁ δὲ Πέτρος· Ἐάν πάντες, φησὶν, ἐγὼ οὐ μὴ σε ἀπαρνήσωμαι. Ἦν δὲ ὀψί, ἤτοι βαθύ τῆς νυκτός. Ὁ δὲ λέγει· Πρὶν ἢ φωτῆσας τὸν ἀλίκτωρα δῖς, ἀπαρνήσῃ με τρίς. Κατὰ γὰρ ἀγωγὴν ὁ ἀλίκτωρ οὐχ ἄπαξ, ἀλλὰ καὶ δῖς, καὶ τρίς λέγει. Ὁ δὲ καὶ ἐγένετο, ὅτε ἀμέτρῳ τοῦ Πέτρου κηρυχθέντος, τοῦ Θεοῦ τὸ ἀσθενὲς ἐνδεικνυμένου τῆς φύσεως. Καὶ ἔμα ἐπὶ τὴν εἰκουμένην αὐτῷ ἐνεχείρισεν, ἵνα ἐξ αὐτοῦ τὸ τῆς φύσεως εὐάγωγον ἐγνωκώς, συγχνώμων ᾖ τοῖς ἀμαρτάνουσι. Πλήν ἡ τρίτη τοῦ Πέτρου ἄρνησις, τῶν τῶν ἀνθρώπων πάντων ἀμαρτίαν εἰς Θεὸν ἐξεκόνει· πρώτην, ἣν παρέβη ὁ Ἀδάμ ἐντολὴν· δευτέραν τὴν τοῦ γραπτοῦ νόμου παραβάσιν· καὶ τρίτην, αὐτὴν τὴν τοῦ Λόγου Σάρκωσιν. Ἦν ὑστερον πάλιν ὁ Σωτὴρ τριπλῇ μεταγνώσει ἴσατο, διὰ τοῦ, Πέτρε, φιλεῖς με; τρισὼς ἐξεπαῖν. Μετὰ δὲ ταῦτα, λέγει τοῖς Μαθηταῖς, τὸ ἀνθρώπινον ἐνδεικνυμένος, ὡς φοβερός τοῖς πᾶσι ὁ Θάνατος· Περιλύπος ἐστὶν ἡ ψυχὴ μου ἕως Θανάτου· καὶ μεταστὰς ὡς λίθου βολὴν προσηύχετο, ἐκ τρίτου εἰπὼν· Πάτερ μου, εἰ οὐ δύναταί το ποτήριον τούτο παρελθεῖν ἀπ' ἐμοῦ, εἰ μὴ αὐτὸ πίω, γενήθητω τὸ θέλημα σου· καὶ αὐθις· Πατέρ, εἰ δύνατόν, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ πο-

τήριον τοῦτο. Ἀμα μὲν ὡς ἄνθρωπος τοῦτο λέγων, ἀ-
μα δὲ καὶ τὸν διάβολον μεταρχόμενος τεχνικῶς, ὡς ἂν
ναρίζων κηκεῖναι ἄνθρωπον εἶναι διὰ τὸ δῆθεν φοβεῖσθαι,
μὴ τὸ διὰ τοῦ Θανάτου τοῦ σταυροῦ ἀνακόψῃ μυστήριον.
Ἐπανελθὼν δὲ, καὶ εὐρὼν τοὺς Μαθητάς ὑπὸ βιβυθι-
σμένους, πρὸς τὸν Πέτρον ἀποτίνεται, οὕτω λέγων· Οὐ-
δέ μίαν ὥραν ἰσχύσατε γρηγορήσαι, καὶ ἀ-
γρυπνήσαι μετ' ἐμοῦ; οἶονεῖ, σὺ ὁ λέγων μέχρι Θα-
νάτου διαγωνίσασθαι, οὕτως ὑπνώττεις μετὰ τῶν λοιπῶν;
Διελθὼν δὲ πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν κέδρων, εὐθα ἦν
κῆπος, τῷλίσθη ἐκεῖ μετὰ τῶν Μαθητῶν.

Συνεχῶς δὲ ἐκεῖσε παραβάλλειν εἰώθει· διὸ καὶ ὁ Ἰού-
δας ἤδει τὸν τόπον· ὃς τινὰς τῶν τῆς σπεύρας λαβὼν,
καὶ ὄχλου ἐπακολουθοῦντος, ἦλθεν ἐπὶ τὸν Ἰησοῦν, δούς
αὐτοῖς τὸ τοῦ φιλήματος σύμβολον. Τοῦτο δὲ εἶπε, διότι
πολλάκις κρατηθεὶς, ἀφανὴς ἐκ μέσου αὐτῶν διήρχετο,
ὥστε καὶ ἐνταῦθα αὐτὸς ὁ Χριστὸς πρῶτος ἔξεισι πρὸς
αὐτοὺς λέγων· Τίνα ζητεῖτε; Οἱ δὲ αὐτὸν καὶ ἐτι-
μήνουν· οὐ γὰρ ἡ νύξ ἐμποδὼν καθίστατο· φανοὶ γὰρ
ἦσαν, φησί, καὶ λαμπάδες ἀπτόμεναι· καὶ τῷ δέει κα-
ταπεσόντες, ἀνεχώρησαν. Καὶ πάλιν ἐλθοῦσιν, αὐτὸς ἀ-
πεκρίνατο. Τοῦ δὲ Ἰούδα πεποιηκότος τὸ σύνθημα, ὁ Χρι-
στὸς λέγει· Ἐταῖρε, ἐφ' ᾧ πάραι; οἶονεῖ, δὲ ὁ ἦλθες,
Ἰούδα, εὐκαιρὸν ἐστὶ· καὶ αὐθις λέγει· Ὡς ἐπὶ λη-
στὴν, ἐξῆλθετε μετὰ μαχαίρων καὶ ξύλων
σπλλαβεῖν με; Ἐν νυκτὶ δὲ παρεγένοντο, ἵνα μή τις
στάας ὑπὸ τοῦ ὄχλου γίνηται. Τότε ὁ θερμότατος Πέ-
τρος σπασόμενος μάχαιραν (ἀπὸ δείπνου γὰρ ἦσαν, καὶ
πρὸς τὰ αὐτὰ δὴ περισκευασμένοι) τὸν τοῦ Ἀρχιερέως
δοῦλον, Μάλχον ὄνομα, πατάξας, τὸ δεξιὸν αὐτοῦ ἀπέκοψεν·
κίνητομένου τοῦ λόγου, ὅτι ὁ ἀρχιερεὺς οὐ καλῶς τὸν
νόμον ἤκουε, καὶ ἐδίδασκεν. Ἐντρέπει οὖν τὸν Πέτρον
ὁ Χριστὸς, μὴ καλὸν εἶναι ἀκούσαντα τὸν πνευματικὸν
ἄνδρα μαχαίρα χρῆσθαι· ὁ δὲ τοῦ Μάλχου τὸ ὄπιον ἰά-
ται. Συλλαβόντες δὲ τὸν Ἰησοῦν, δέσμιοι ἀγούσιν ἐπὶ
τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως Ἀννα, ὃς ἦν πενθερὸς τοῦ Καϊά-
ρα. Ἐκεῖ γὰρ ἦσαν ἅπαντες συνηγμένοι, οἱ κατὰ Χρι-
στοῦ φρονούντες Φαρισαῖοι, καὶ Γραμματεῖς. Ἐντεῦθεν τὰ
κατὰ τὸν Πέτρον καὶ τὴν παιδίσκην, καὶ ἡ αὐτοῦ ἀρνη-
σις γίνεται· καὶ τῆς νυκτός ἐν τῷ μεταξύ δαπανηθεί-
σης, ὁ ἀλέκτωρ ἐφώνησεν ἐκ τρίτου· ὁ δὲ μνησθεὶς, ἐ-
κλαυσε πικρῶς. Καὶ τοῦ καιροῦ ἤδη πρὸς ἔσθρον ἐλη-
λακότος, ἀπὸ τοῦ Ἀννα πρὸς τὸν ἀρχιερεῖα Καϊάφαν τὸν
Χριστὸν ἀγούσιν, ὅπου καὶ ἐμπυρσμούς ἔλαβε, καὶ ψευ-
δομάρτυρες ἐκλήθησαν. Καὶ διαυγαζούσης ἡμέρας, πρὸς
τὸν Πιλάτον αὐτὸν ἀποστέλλει ὁ Καϊάφας. Οἱ δὲ ἀγα-
γόντες αὐτὸν, φησὶν, οὐκ εἰσῆλθον εἰς τὸ Πραι-
τώριον, ἵνα μὴ μιανθῶσιν, ἀλλ' ἵνα φάγωσι
τὸ Πάσχα. Συναίγεται οὖν, ὡς παράνομον ἴσως οἱ Ἀρ-
χιερεῖς καὶ αἱ Φαρισαῖοι τότε ἐπραξαν, μεταθέμενοι τὸ
Πάσχα, ὡς φησὶν ὁ θεὸς Χρυσόστομος· κατὰ τὴν νύκτα
γὰρ ἐκείνη, ἔδει αὐτοῦς αὐτὸ φαγεῖν, ἀλλὰ δὲ τὸν τοῦ

Χριστοῦ φόνον ὑπερέβητο. Ὅτι δὲ τότε ἔχρην αὐτὸ φα-
γεῖν, ἐδήλωσαν ὁ Χριστὸς πρὸ τοῦ δείπνου, νυκτός φα-
γεῖν, εἴτα μύσας τὰ τελειώτερα. Καὶ γὰρ τῷ νομικῷ
τύπῳ ἴδει, ὡς εἴρηται, ἐπιγενέσθαι καὶ τὴν ἀλήθειαν. Ὁ
γὰρ Ἰωάννης πρὸ τῆς ἱορτῆς φησι τοῦ Πάσχα, ταῦτα
παντα γεγονότα κατὰ τὴν πέμπτην καὶ τὴν νύκτα αὐ-
τῆς. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἱορτάζομεν, μνησθὲν τῶν φοβε-
ρῶν καὶ ἀρρήτων ἔργων ἐκείνων καὶ πράξεων μετὰ δίκους
ποιούμενοι.

Τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγχνίᾳ, Χριστέ ὁ Θεὸς
ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι, καμίνου φλόγα
οὐκ ἔπτηξαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ φλογός ἐμ-
βληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογητός
εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Νευσάζων κάραν Τουδας, κακὰ προβλέπων
ἐκίνησεν, εὐκκριάν ζητῶν παραδοῦναι,
τὸν Κριτὴν εἰς κατάκρισιν· ὃς πάντων ἐστὶ
Κύριος, καὶ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἦμιν ὁ Χριστὸς τοῖς φίλοις, ἐβόα· Εἰς πα-
ραδώσει με· εὐφροσύνης λαθόντες, ἀγωνία
καὶ λύπη συνείχοντο. Τίς οὗτος; φθάσον λέ-
γοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μεθ' ὅστις ἐμοῦ τὴν χεῖρα, τριβλίῳ βάλλες
δρασύτητι, τούτῳ πλὴν καλὸν ἦν, πυλας
βίου περᾶσαι μηδέποτε· τούτον ὃς ἦν ἐδούλου
δὲ, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καταβασία. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Νόμων πατρῶν οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυ-
λῶνι Νεοὶ προκινδυνεύοντες, βασιλεύον-
τος, κατέπτυξαν, προσταγῆς ἀλογίστου· καὶ
συνημμένα ὥ οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρὶ, τοῦ
κρατοῦντος ἐπάξιον ἀνέμελπον τὸν ὕμνον·
Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦ-
τε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Οἱ δαιτυμόνες οἱ μακαριστοί, ἐν τῇ Σιών
τῷ Λόγῳ προσκαρτερήσαντες οἱ Ἀπό-
στολοι παρείποντο, τῷ Ποιμένι ὡς ἄρνες, καὶ
συνημμένοι, ὥ οὐκ ἐχωρίσθησαν Χριστῷ, θείῳ
λόγῳ τρεφόμενοι, εὐχαρίστως ἐβόων· Τὸν Κυ-
ριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάν-
τας τοὺς αἰῶνας.

Νόμος φιλίας ὁ δυσώνυμος, Ἰσκαριώτης γινώ-
μη ἐπιλαθόμενος, οὗς ἐνίψατο πύτρεισε
πρὸς προδοσίαν πόδας· καὶ σοῦ ἐσθίων ἄρ-
τον, Σῶμα θείον, ἐπήρε πτερνισμόν ἐπ' σῶ-

Χριστὶ, καὶ βοᾶν οὐ συνῆκε· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰδεῖτο τὸ λυτήριον, τῆς ἀμαρτίας σώμα, ὁ ἀσυνεῖδτος, καὶ τὸ Αἷμα τὸ χεόμενον, ὑπὲρ Κόσμου τὸ θεῖον· ἀλλ' οὐκ ᾔδειτο πίνων, ὃ ἐπίπρασκε τιμῆς, οὐ κακία προσώχθισε καὶ βοᾶν οὐ συνῆκε· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Μόμων πατρῶν οἱ μακαριστοί.

- ἐνίας δεσποτικῆς, καὶ ἀθανάτου τραπέζης, ἐν ὑπερώῳ τόπῳ, ταῖς ὑψηλαῖς
- φρεσὶ, πιστοὶ δεῦτε ἀπολαύσωμεν, ἐπαναβεβηκότα λόγον, ἐκ τοῦ Λόγου μαθόντες,
- ὃν μεγαλύνομεν.

ἵπτε τοῖς Μαθηταῖς, ὁ Λόγος ἔφη, τὸ Πάσχα ἐν ὑπερώῳ τόπῳ, ὃ νοῦς ἐνιδρυται, οἷς μυσταγωγῶ, σκευάσατε, ἀζύμῳ ἀληθείας λόγῳ· τὸ στερόν δὲ τῆς χάριτος μεγαλύνετε.

ἡμιουργὸν ὁ Πατήρ, πρὸ τῶν αἰώνων σοφίαν, γενναῖ ἀρχὴν ὁδῶν με, εἰς ἔργα ἔκτισε, τὰ νῦν μυστικῶς τελεμένα· Λόγος γὰρ ἄκτιστος ὢν φύσει, ταῖς φωναῖς οἰκειοῦμαι, οὐ νῦν προσεῖληρα.

ὅς ἄνθρωπος ὑπάρχω, οὐσίᾳ οὐ φαντασίᾳ, οὕτω Θεὸς τῷ τρόπῳ τῆς ἀντιδόσεως, ἢ φύσις ἢ ἐνωθεῖσά μοι· Χριστὸν ἕνα, διό με γνωτῆ, τὰ ἐξ ὧν, ἐν αἷς, ἅπερ πέφυκα σώζοντα.

Καταδύσας· Ἐνίας δεσποτικῆς.

Ἰὼν τὸ ἱερατικὸν λαὸν· Ἰησοῦς.

ὃν νυμφῶνά σου βλέπω, Σωτήρ μου κεκοσμημένον, καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσελθῶ ἐν αὐτῷ· λαμπρυνόν μου τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς, Φωτοδότα, καὶ σῶσόν με.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας ἱσταμένη Στιγ. 3. καὶ φέρουσαν τὰ παρόντα 3. Στιγ. 4. Ἰησοῦς.

Ἰησοῦς.

Ἰντρέχει λοιπόν, τὸ συνέδριον τῶν Ἰουδαίων, ἵνα τὸν Δημιουργόν, καὶ Κτίστην τῶν πάντων, Πιλάτῳ παραδώσῃ· ὃ τῶν ἀνόμων! ὃ τῶν ἀπίστων! ὅτι τὸν ἐρχόμενον, κρίνοντες ζῶντας καὶ νεκρούς, εἰς κρίσιν εὐτρεπίζουσι· τὸν ἰώμενον τὰ πάθη, πρὸς πάθος ἐτοιμαζουσι. Κύριε μακρόθυμε, μέγα σου τὸ ἔλεος· δόξα σοι.

Ἰησοῦς ὁ αὐτός.

Ἰουδας ὁ παρανόμος Κύριε, ὁ βαΐψας ἐν τῷ δεῖπνῳ τὴν χεῖρα, ἐν τῷ τρυβλίῳ μετὰ σοῦ, ἐξέτεινεν ἀνόμως τὰς χεῖρας, τοῦ λαβεῖν ἀργύρια· καὶ ὁ τοῦ μύρου λογισάμενος τιμὴν, σὲ τὸν ἀτίμητον οὐκ ἔφριξε πωλῆσαι· ὁ τοὺς πόδας ὑφαπλώσας ἐπὶ τὸ νύψαι, τὸν Δεσπότην κατεφίλησε δολίως, εἰς τὸ προδοῦναι τοῖς ἀνόμοις· χοροῦ δὲ Ἀποστόλων ῥίφεις, καὶ τὰ τριάκοντα ῥίψας ἀργύρια, σοῦ τὴν τριήμερον Ἀνάστασιν οὐκ εἶδε· δι' ἧς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἰησοῦς ὁ αὐτός.

Ἰουδας ὁ προδότης δόλιος ὢν, δολίῳ φιλήματι παρέδωκε τὸν Σωτήρα Κύριον· τὸν Δεσπότην τῶν πάντων, ὡς δοῦλον πέπρακε τοῖς παρανόμοις· ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν, οὕτως ἠκολούθει, ὁ Ἀμνὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς ὁ τοῦ Πατρὸς, ὁ μόνος πολυέλκος.

Ἰησοῦς ὁ αὐτός.

Ἰουδας ὁ δούλος καὶ δόλιος, ὁ μαθητὴς καὶ ἐπίβουλος, ὁ φίλος καὶ διάβολος, ἐκ τῶν ἔργων ἀπεφάνθη· ἠκολούθει γὰρ τῷ Διδασκάλῳ, καὶ καθ' ἑαυτὸν ἐμελέτησε τὴν προδοσίαν· ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ· Παραδώσω τοῦτον, καὶ κερδήσω τὰ συναχθέντα χρήματα· ἐπεζήτησε δὲ καὶ τὸ μύρον πραθῆναι, καὶ τὸν Ἰησοῦν δόλῳ κρατηθῆναι· ἀπέδωκεν αἰσπασμόν, παρέδωκε τὸν Χριστόν· καὶ ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν, οὕτως ἠκολούθει, ὁ μόνος εὐσπλαγχνὸς καὶ φιλήνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἰησοῦς ὁ αὐτός.

ὃν ἐκήρυξεν Ἀμνὸν Ἡσαΐας, ἔρχεται ἐπὶ σφαγὴν ἐκούσιον, καὶ τὸν νῶτον δίδωσιν εἰς μαστίγας, τὰς σιαγόνες εἰς ῥαπίσματα· τὸ δὲ πρόσωπον οὐκ ἀπεστράφη, ἀπὸ αἰσχύνῃς ἐμπτυσμάτων· θανάτῳ δὲ ἀσχήμονι καταδικάζεται· πάντα ὁ ἀναμάρτητος ἐκουσίως καταδέχεται, ἵνα πᾶσι δωρησῇται τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν.

Ἰὼν Σοὶ δόξα πρέπει, Κύριε· τὸ Δόξα σοι τῷ δείξαντι τὸ φῶς· ἡ Αἴτησις παρὰ τοῦ ἱερέως καὶ τῶν ἱεροφάντων.

Ἰὼν τὸ ἱερατικὸν λαὸν· Ἰησοῦς καὶ δ'.

Ἰήμερον τὸ κατὰ τοῦ Χριστοῦ πονηρὸν συνέδριον, καὶ κατ' αὐτοῦ κενὰ ἐβουλεύσατο, παραδοῦναι Πιλάτῳ εἰς θάνατον τὸν ἀνεύθυνον. Σήμερον τὴν τῶν χρημάτων ἀγχόνην, Ἰουδας ἑαυτῷ περιτίθει, καὶ στερεῖται κατ' ἄμφω, ζωῆς προσκαιροῦ καὶ θείας.

Σήμερον Καϊάφας, ἄκων προφητεύει, Συμφέρει λέγων, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἓνα ἀπολέσθαι· ἦλθε γὰρ ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν τοῦ παθεῖν, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃ, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ὁ ἐσθίων ἄρτους μου ἐμεγάλυνεν ἐπ' ἐμέ πτερνισμόν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Σήμερον ὁ Ἰούδας, τὸ τῆς φιλοπτωχείας κρύπτει προσωπεῖον, καὶ τῆς πλεονεξίας ἀνακαλύπτει τὴν μορφήν· οὐκέτι τῶν πενήτων φροντίζει· οὐκέτι τὸ μύρον πιπράσκει, τὸ τῆς ἁμαρτωλοῦ, ἀλλὰ τὸ οὐράνιον μύρον, καὶ ἐξ αὐτοῦ νοσφίζεται τὰ ἀργύρια· τρέχει πρὸς Ἰουδαίους, λέγει τοῖς παρανόμοις· Τί μοι θέλετε δοῦναι, καὶ γὰρ ὑμῖν παραδώσω αὐτόν; Ὡς φιλαργυρίας προδότου! εὖνων ποιεῖται τὴν πράσιν· πρὸς τὴν γνώμην τῶν ἀγοραζόντων, τοῦ πωλουμένου τὴν πραγματείαν ποιεῖται· οὐκ ἀκριβολογεῖται πρὸς τὴν τιμὴν, ἀλλ' ὡς δούλον φυγάδα ἀπεμπωλεῖ· ἔθος γὰρ τοῖς κλέπτουσι, ρίπτειν τὰ τίμια· νῦν ἔβαλε τὰ ἅγια, τοῖς κυσὶν ὁ μαθητὴς· ἡ γὰρ λύσσα τῆς φιλαργυρίας, κατὰ τοῦ ἰδίου Δεσπότου, μαίνεσθαι ἐποίησεν αὐτόν· ἥς τὴν πείραν φύγωμεν, κρίζοντες· Μακρόθυμε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Ἐξεπορεύετο ἔξω, καὶ ἐλάλει ἐπὶ τὸ αὐτό.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ τρόπος σου δολιότητος γέμει, παράνομε Ἰούδα· νοσῶν γὰρ φιλαργυρίαν, ἐκέρδησας μισανθρωπίαν· εἰ γὰρ πλοῦτον ἠγάπας, τί τῷ περὶ πτωχείας διδάσκοντι ἐφοίτας; εἰ δὲ καὶ ἐφίλεις, ἵνα τί ἐπώλεις τὸν ἀτίμητον, προδιδούς εἰς μαιφονίαν; Φρίξον ἦλιε, στέναξον ἢ γῆ, καὶ κλονουμένη βόησον· Ἀνεξίκακε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Λόγον παράνομον κατέθεντο κατ' ἐμοῦ.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Μηδεὶς ὧς πιστοῖ, τοῦ δεσποτικοῦ δαίπνου ἀμύητος, μηδεὶς ὅλως ὡς ὁ Ἰούδας, δολίως προσίτω τῇ τραπέζῃ· ἐκεῖνος γὰρ τὸν ψωμὸν δεξάμενος, κατὰ τοῦ ἄρτου ἐχώρησε, σχήματι μὲν ὢν μαθητὴς, πράγματι δὲ παρὼν φονευτὴς, τοῖς μὲν Ἰουδαίοις συναγαλλόμενος, τοῖς δὲ Ἀποστόλοις συναυλιζόμενος· μισῶν ἐφίλει, φιλῶν ἐπώλει, τὸν ἐξαγοράσαντα ἡμᾶς τῆς κατάρας, τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ τρόπος σου δολιότητος γέμει.

Ὁρα ἀνωτέρω.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Μυσταγωγῶν σου Κύριε τοὺς Μαθητὰς, ἐδίδασκες λέγων· Ὡς φίλοι, ὁρᾶτε, μηδεὶς ὑμᾶς χωρίσει μου φόβος· εἰ γὰρ πάσχω, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ Κόσμου· μὴ οὖν σκανδαλίζεσθε ἐν ἐμοί· οὐ γὰρ ἦλθον διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν μου, λύτρον ὑπὲρ τοῦ Κόσμου. Εἰ οὖν ὑμεῖς φίλοι μου ἐστέ, ἐμὲ μιμῆσθε· ὁ θέλων πρῶτος εἶναι, ἔστω ἔσχατος· ὁ δεσπότης, ὡς ὁ διάκονος· μέναιτε ἐν ἐμοί, ἵνα βότρυν φέρητε· ἐγὼ γὰρ εἰμὶ τῆς ζωῆς ἡ ἀμπελος.

Εἶτα, Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι, κτλ. Συνάπτομεν δὲ καὶ τὴν πρώτην Ὥραν, ἐν ἣ λέγομεν καὶ τὸ Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος γ'.

Ὁ ῥάπισθεῖς ὑπὲρ γένους ἀνθρώπων, καὶ μὴ ὀργισθεῖς, ἐλευθέρωσον ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν ἡμῶν Κύριε, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Γνώτωσαν ἔθνη, ὅτι ὄνομά σοι Κύριος.

Στίχ. Ὁ Θεός, τίς ὁμοιωθήσεται σοι;

Προφητείας Ἰερεμίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΑ'. 18.

Κύριε, γνώρισόν μοι, καὶ γνώρισομαι. Τότε εἶδον τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν· ἐγὼ δὲ ὡς ἄρνιον ἄκακον ἀγόμενον τοῦ θύεσθαι, οὐκ ἔγνων· ἐπ' ἐμέ ἐλογίσαντο λογισμόν πονηρόν, λέγοντες· Δεῦτε, καὶ ἐμβάλωμεν ξύλον εἰς τὸν ἄρτον αὐτοῦ, καὶ ἐκτρίψωμεν αὐτόν ἀπὸ γῆς ζώντων, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ οὐ μὴ μνησθῇ ἔτι. Κύριε τῶν δυνάμεων, κρίνων δίκαια, δοκιμάζων νεφροὺς καὶ καρδίας, ἴδριμι τὴν παρὰ σοῦ ἐκδίκησιν ἐν αὐτοῖς! ὅτι πρὸς σέ ἀπεκάλυψα τὸ δικαίωμα μου. Διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος ἐπὶ τοὺς ἄνδρας Ἀναθὼθ, τοὺς ζητοῦντας τὴν ψυχὴν μου, τὴς λέγοντας· Οὐ μὴ προφητεύσης ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου· εἰδὲ μὴ, ἀποθάνῃ ἐν ταῖς χερσὶν ἡμῶν. Ἴδου ἐγὼ ἐπισκέψομαι ἐπ' αὐτούς· οἱ νεανίσκοι αὐτῶν ἐν μαχαίρᾳ ἀποθανοῦνται, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῶν τελευτήσουσιν ἐν λιμῷ, καὶ ἐγκατάλειμμα οὐκ ἔσται αὐτῶν· ὅτι ἐπάξω κακὰ ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἀναθὼθ, ἐν ἐνιαυτῷ ἐπισκέψεως αὐτῶν. Δίκαιος εἰ Κύριε, ὅτι ἀπολογήσομαι πρὸς σέ· πλὴν κρίματα λαλήσω πρὸς σέ· Τί ὅτι ὁδὸς ἀσεβῶν εὐοδοῦται; εὐθνήνησαν πάντες οἱ ἀθετοῦντες ἀθετήματα; ἐφύτευσας αὐτούς, καὶ ἐρρί-

ζώθησαν· ἐτεκνοποίησαντο, καὶ ἐποίησαν καρπὸν· ἐγγύς εἰ σὺ τοῦ στόματος αὐτῶν, καὶ πόρρω ἀπὸ τῶν νεφρῶν αὐτῶν. Καὶ σὺ, Κύριε, γινώσκεις με· οἶδάς με, καὶ δεδοκίμακας τὴν καρδίαν μου ἐναντίον σου· ἄθροισον αὐτοὺς ὥσπερ πρόβατα εἰς σφαγὴν· ἄγνισον αὐτοὺς εἰς ἡμέραν σφαγῆς αὐτῶν· ἕως πότε πενήθῃσιν ἡ γῆ, καὶ πᾶς ὁ χόρτος τοῦ ἀγροῦ ξηρανθήσεται ἀπὸ κακίας τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ; ἠφανίσθησαν κτήνη καὶ πετεινὰ, ὅτι εἶπαν· Οὐκ ὄψεται ὁ Θεὸς ὁδοὺς ἡμῶν· σοὺ οἱ πόδες τρέχουσι, καὶ ἐκλύουσί σε. Συναγάγετε πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, καὶ ἐλθέτωσαν τοῦ φαγεῖν αὐτήν. Ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνά μου, ἐμόλυναν τὴν μερίδα μου, ἔδωκαν τὴν μερίδα τὴν ἐπιθυμητὴν μου εἰς ἔρημον ἄβατον, ἐτέθη εἰς ἀφανισμόν ἀπωλείας. Ὅτι τάδε λέγει Κύριος περὶ πάντων τῶν γειτόνων τῶν πονηρῶν, τῶν ἀπτομένων τῆς κληρονομίας μου, ἧς ἐμέρισα τῷ λαῷ μου τῷ Ἰσραὴλ· Ἴδού ἐγὼ ἀποσπῶ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν, καὶ τὸν Ἰσὶδαν ἐκβαλῶ ἐκ μέσου αὐτῶν· καὶ ἔσται μετὰ τὸ ἐκβαλεῖν με αὐτοὺς, ἐπιστρέψω καὶ ἐλεήσω αὐτοὺς, καὶ κατοικιῶ αὐτοὺς, ἕκαστον εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, καὶ ἕκαστον εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Εὐξασθε, καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στίχ. Γνωστὸν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Αἱ λοιπαὶ ἔβραι ψάλλονται τρίψαλμοι λιτῶς, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ λέγονται χύμα, ἐν οἷς καὶ τὸ Κοντάκιον τῆς ἡμέρας.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἡ ἐν τῷ Νάρθηκι Λιτὴ σχολάζει ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Ἀντιπάσχα.

Τῇ Ἀγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Πενήντῃ.

Εἰς τὸν Εσπερινόν.

Περὶ ὧραν ἡ σημαίνει. Εὐλογήσαντος δὲ τοῦ Ἀρχιερέως, ἢ τοῦ Ἱερέως, ἀρχόμεθα τῇ Λυχνικῇ καὶ μετὰ τὸν Προοιμιακόν, Συναπτὴ μεγάλη· εἶτα τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν δὲ Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν τὰ εἰς τοὺς Αἶνους, ὡς ἐφεξῆς, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος β'.

Συντρέχει λοιπὸν τὸ συνέδριον τῶν Ἰουδαίων.

Ἰούδας ὁ παράνομος Κύριε, ὁ βᾶψας.

Ἰούδας ὁ προδότης δόλιος ὢν, δολίῳ.

Ἰούδας ὁ δούλος καὶ δόλιος, ὁ μαθητής.

Ὅν ἐκήρυξεν Ἀμνὸν Ἡσαΐας ἔρχεται.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ἰέννημα ἐχιδνῶν, ἀληθῶς ὁ Ἰούδας, φαγόντων τὸ Μάιννα ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ γογγύζοντων κατὰ τοῦ τροφέως· ἐτι γὰρ τῆς βρώσεως οὔσης ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, κατελάλουν τοῦ Θεοῦ οἱ ἀχάριστοι· καὶ οὗτος ὁ δυσσεβής, τὸν οὐράνιον Ἄρτον, ἐν τῷ στόματι βαστάζων, κατὰ τοῦ Σωτῆρος τὴν προδοσίαν εἰργάσατο. Ὡς γνώμης ἀκορέστου, καὶ τόλμης ἀπανθρώπου! τὸν τρέφοντα ἐπώλει, καὶ ὃν ἐφίλει Δεσπότην, παρεδίδου εἰς θάνατον· ὄντως ἐκείνων υἱὸς ὁ παράνομος, καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν ἀπώλειαν ἐκληρώσατο. Ἀλλὰ φεῖσαι Κύριε, ταιαύτης ἀπανθρωπίας τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὁ μόνος ἐν μακροθυμίᾳ ἀνείκαστος.

Εἰσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ μετὰ τὸ, Φῶς ἱλαρόν, εὐθὺς τὰ Ἀναγνώσματα.

Ἑσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος α'.

Ἐξελοῦ με, Κύριε, ἐξ ἀνθρώπου πονηροῦ.

Στίχ. Οἱ τινες ἐλογίσαντο ἀδικίαν ἐν καρδίᾳ.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ιθ'. 40.

Ἐἶπε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· Καταβαῖς, διαμάρτυραι τῷ λαῷ τούτῳ, καὶ ἄγνισον αὐτοὺς σήμερον καὶ αὔριον· καὶ πλυνάτωσαν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ ἔξωσαν ἑτοίμοι εἰς τὴν ἡμέραν τὴν τρίτην· τῇ γὰρ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ, καταθήσεται Κύριος ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ, ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ. Καὶ ἀφοριεῖς τὸν λαὸν κύκλῳ, λέγων· Προσέχετε ἑαυτοῖς τοῦ ἀναβῆναι εἰς τὸ ὄρος, καὶ θίγειν τι αὐτοῦ· πᾶς ὁ ἀψάμενος τοῦ ὄρους, θανάτῳ τελευτήσει· οὐχ ἄψεται αὐτοῦ χεὶρ· ἐν γὰρ λίθαις λιθοβοληθήσεται, ἢ βολίδι κατατοξευθήσεται· εἴαν τε κτήνος, εἴαν τε ἄνθρωπος, σὺ ζήσεται. Ὅταν δὲ αἱ φωναὶ, καὶ αἱ σάλπιγγες, καὶ ἡ νεφέλη ἀπέλθῃ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐκεῖνοι ἀναβήσονται ἐπὶ τὸ ὄρος. Κατέβη δὲ Μωϋσῆς ἐκ τοῦ ὄρους πρὸς τὸν λαόν, καὶ ἡγίασεν αὐτοὺς· καὶ ἐπλυναν τὰ ἱμάτια αὐτῶν. Καὶ εἶπε τῷ λαῷ· Γίνεσθε ἑτοίμοι, τρεῖς ἡμέρας μὴ προσέλθῃτε γυναικί. Ἐγένετο δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ, γεννηθέντος πρὸς ὄρθρον, ἐγένοντο φωναὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ νεφέλη γνοφώδης ἐπ' ὄρους Σινᾶ· φωνὴ τῆς σάλπιγγος ἤχει μέγα· καὶ ἐπτοήθη πᾶς ὁ λαός, ὃς ἦν ἐν τῇ παρεμβολῇ. Καὶ ἐξήγαγε Μωϋσῆς τὸν λαόν εἰς συνάντησιν

τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς παρεμβολῆς· καὶ παρέστησαν ὑπὸ τὸ ὄρος. Τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ ἐκαπνίζετο ὅλον, διὰ τὸ καταβεβηκέναι τὸν Θεὸν ἐπ' αὐτὸ ἐν πυρί· ἀνέβαινε δὲ ὁ καπνὸς, ὥσεί αἰτμὶς καμίνου· καὶ ἐξέστη πᾶς ὁ λαὸς σφόδρα. Ἐγένοντο δὲ αἱ φωναὶ τῆς σάλπιγγος, προβαίνουσαι ἰσχυρότεραι σφόδρα. Μωϋσῆς ἐλάλει, ὁ δὲ Θεὸς ἀπεκρίνατο αὐτῷ φωνῇ.

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.

Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, ὁ Θεός.

Στίχ. Ῥῦσαί με ἐκ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν.

Ἰωβ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΛΗ'. 1.

Εἶπε Κύριος τῷ Ἰωβ, διὰ λαίλαπος καὶ νεφῶν· Τίς οὗτος ὁ κρύπτων με βουλήν, συνέχων δὲ ῥήματα ἐν καρδίᾳ, ἐμὲ δὲ οἶεται κρύπτειν; Ζῶσαι ὥσπερ ἀνὴρ, τὴν ὀσφύν σου· ἐρωτήσω δέ σε, σὺ δέ μοι ἀποκρίθητι· Πού ἦς ἐν τῷ θιμελιῶν με τὴν γῆν; ἀπάγγελον δέ μοι, εἰ ἐπίστασαι σύνεσιν. Τίς ἔθετο τὰ μέτρα αὐτῆς, εἰ οἶδας; ἢ τίς ὁ ἐπαγαγὼν σπαρτίον ἐπ' αὐτῆς; ἐπὶ τίνος οἱ κρίκοι αὐτῆς πεπήγασι; τίς δὲ ἐστὶν ὁ βαλὼν λίθον γωνιαῖον ἐπ' αὐτῆς; Ὅτε ἐγενήθησαν ἄστρα, ἤνεσάν με φωνῇ μεγάλῃ πάντες Ἄγγελοι μου· ἔφραξα δὲ θάλασσαν πύλαις, ὅτε ἐμαιοῦτο ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτῆς ἐκπορευομένη· ἐθέμην δὲ αὐτῇ νέφος ἀμφίασιν, ὁμίχλη δὲ αὐτὴν ἐσπαργάνωσα· ἐθέμην δὲ αὐτῇ ὅρια, περιθεὶς κλεῖθρα καὶ πύλας. Εἶπον δὲ αὐτῇ· Μέχρι τούτου ἐλεύσῃ, καὶ οὐχ ὑπερβήσῃ, ἀλλ' ἐν σεαυτῇ συντριβήσονται σου τὰ κύματα. Ἡ' ἐπὶ σὲ συντέταχα φέγγος πρωϊνόν; ἐωσφόρος δὲ εἶδε τὴν ἐαυτῇ τάξιν, ἐπιλαβέσθαι πτερύγων γῆς, ἐκτινάξαι ἀσεβεῖς ἐξ αὐτῆς; Ἡ σὺ, λαβὼν πηλὸν, ἐπλάσας ζῶον, καὶ λαλητὸν αὐτὸν ἔθου ἐπὶ τῆς γῆς; ἀφείλες δὲ ἀπὸ ἀσεβῶν τὸ φῶς, βραχίονα δὲ ὑπερῆφάνων συνέτριψας; ἦλθες δὲ ἐπὶ πηγὴν θάλασσης, ἐν δὲ ἔχνεσιν ἀθύσσει περιπατήσας; ἀνοίγονται δέ σοι φόβῳ πύλαι θανάτου, πυλωροὶ δὲ Ἄδου ἰδόντες σε ἔπτηξαν; νενοθεύτησαι δὲ τὸ εὖρος τῆς ὑπ' Οὐρανόν; Ἀνάγγελον δέ μοι· πόση τίς ἐσι; ποία δὲ γῆ αὐλίζεται τὸ φῶς; σκίτους δὲ ποῖος τόπος; Εἰ ἀγάγοις με εἰς ὅρια αὐτῶν, εἰ καὶ ἐπίσασαι τρίβους αὐτῶν· οἶδας ἄρα ὅτι τότε γεγένησαι, ἀριθμὸς δὲ ἐτῶν σε πολὺς; Ὑπολαβὼν δὲ Ἰωβ, τῷ Κυρίῳ λέγει· (Κεφ. ΜΒ'. 1). Οἶδα ὅτι πάντα δύνασαι, ἀδυνατεῖ δέ σοι οὐδέν. Τίς γάρ ἐστιν ὁ κρύπτων σε βουλήν; φειδόμενος δὲ ῥημάτων,

καὶ σὲ οἶεται κρύπτειν; τίς δὲ ἀναγγελεῖ μοι, ἃ οὐκ ᾔδειν, μεγάλα καὶ θαυμαστά, ἃ οὐκ ἐπιστάμην; Ἀκουσον δέ μου, Κύριε, ἵνα κήγῃ λαλήσω· ἐρωτήσω δέ σε, σὺ δέ με διδάξον· ἀκοὴν μὲν ὡτός, ἤκουόν σου τὸ πρότερον, νυνὶ δὲ ὁ ὀφθαλμός μου ἐώρακέν σε.

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ν'. 4.

Εὐριος δίδωσί μοι γλῶσσαν παιδείας, τοῦ γνῶναι ἡνίκα δεῖ εἰπεῖν λόγον· ἔθηκε με πρωῒ πρωῒ, προσέθηκε μοι ὥτίον τῇ ἀκῆειν, καὶ παιδεία Κυρίου Κυρίου ἀνοίγει με τὰ ὦτα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἀπειθῶ, οὐδὲ ἀντιλέγω. Τὸν νῶτόν μου ἔδωκα εἰς μάστιγας, ταῖς δὲ σιαγόνας μου εἰς ῥαπίσματα, τὸ δὲ πρόσωπόν μου ἔκ ἀπέσρεψα ἀπὸ αἰσχύνῃς ἐμπτυσμάτων· καὶ Κύριος, Κύριος βοηθός μοι ἐγενήθη. Διὰ τοῦτο οὐκ ἐντραπήν, ἀλλὰ ἔθηκα τὸ πρόσωπόν σου ὡς στερεὰν πέτραν· καὶ ἔγνων, ὅτι οὐ μὴ αἰσχυθῶ, ὅτι ἐγγίζει ὁ δικαίωσάς με. Τίς ὁ κρινόμενός μοι; ἀντιστήτω μοι ἅμα· καὶ τίς ὁ κρινόμενός μοι; ἐγγισάτω μοι. Ἰδὲ Κύριος, Κύριος βοηθήσει μοι· τίς κακώσει με; ἰδοὺ πάντες ὑμεῖς, ὡς ἱμάτιον, παλαιωθήσεσθε, καὶ ὡς σῆς καταφάγεται ὑμᾶς. Τίς ἐν ὑμῖν ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον; ὑπακούσατέ μου τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς αὐτοῦ. Οἱ πορευόμενοι ἐν σκότει, καὶ οὐκ ἐστὶν αὐτοῖς φῶς, πεποιθήατε ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου, καὶ ἀντιστηρίσασθε ἐπὶ τῷ Θεῷ. Ἰδὲ πάντες ὑμεῖς ὡς πῦρ καίετε, καὶ κατισχύετε φλόγα· πορεύεσθε τῷ φωτὶ τοῦ πυρὸς ὑμῶν, καὶ τῇ φλογὶ ἡ ἐξεκαύσατε· δι' ἐμὲ ἐγένετο ταῦτα ὑμῖν, ἐν λύπῃ κοιμηθήσεσθε.

Μετὰ δὲ Συναπτὴν μικράν, ψάλλομεν τὸ Τρισάγιον, εἶτα τὸν Ἀπόστολον.

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.

Οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό.

Στίχ. Ἰνα τί ἐφρύαξαν ἔθνη, καὶ λαοί.

Πρὸς Κορινθίους α'. Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. ΙΑ'. 23.

Α' δέλφοι, ἐγὼ παρέλαβον ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὁ καὶ παρέδωκα ἡμῖν, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτὶ, ἣ παρεδίδοτο, ἔλαβεν ἄρτον· καὶ εὐχαριστήσας ἔκλασε, καὶ εἶπε· Λάβετε, φάγετε· τοῦτό μου ἐστὶ τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλῶμενον· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Ὡσαύτως καὶ τὸ ποτήριον, μετὰ τὸ δειπνῆσαι, λέγων· Τοῦτο τὸ ποτήριον, ἡ καινὴ διαθήκη ἐστὶν ἐν τῷ ἐμῷ

αἵματι· τοῦτο ποιεῖτε, ὅσάκις ἂν πίνητε, εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Ὅσάκις γὰρ ἂν ἐσθίητε τὸν ἄρτον τοῦτον, καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο πίνητε, τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου καταγγέλλετε, ἄχρις οὗ ἂν ἔλθῃ. Ὡστε, ὅς ἂν ἐσθίῃ τὸν ἄρτον τοῦτον, ἢ πίνη τὸ ποτήριον τοῦ Κυρίου ἀναξίως, ἔνοχος ἔσται τοῦ σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου. Δοκιμαζέτω δὲ ἄνθρωπος ἑαυτὸν, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω, καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω. Ὁ γὰρ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως, κρίμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει, μὴ διακρίνων τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου. Διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄρρώστοι, καὶ καμῶνται ἱκανοί. Εἰ γὰρ ἑαυτοὺς διεκρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα. Κρινόμενοι δὲ, ὑπὸ Κυρίου παιδεύομεθα, ἵνα μὴ σὺν τῷ Κόσμῳ κατακριθῶμεν.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος πλ. β'.

Μακάριος ὁ συνικὼν ἐπὶ πτωχὸν καὶ πένητα.

Στίχ. Οἱ ἐχθροί μου εἶπον κακά μοι· Πότε ἀποθανεῖται, καὶ ἀπολεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Στίχ. Ὁ ἐσθίων ἄρτους μου ἐμεγαλύνεν ἐπ' ἐμὲ περυσμόν.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαῖον.

Ἦ ἵπεν ὁ Κύριος· Οἴδατε, ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας.

Καὶ καθεξῆς ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου..

Ἀντὶ δὲ τοῦ Χερουβικοῦ, καὶ τοῦ Κοινωνικοῦ, καὶ τοῦ, Πληρωθῆτω ψάλλομεν τὸ παρὸν

Τροπάριον. Ἦχος πλ. β'.

Τοῦ Δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ, σήμερον ὦ Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε· οὐ μὴ γὰρ τοῖς ἐχθροῖς σου τὸ Μυστήριον εἶπω, οὐ φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰουδας· ἀλλ' ὡς ὁ Ἀηστὴς ὁμολογῶ σοι· Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Τοῦτο δὲ λέγεται πολλάκις εἰς τὸ Κοινωνικόν, μέχρις ἂν οἱ Ἀδελφοὶ μετάσχῃσι τῶν ἁγίων καὶ ἀχράντων Μυστηρίων.

Μετὰ δὲ τὴν Ὀπισθάμβωνον Εὐχὴν, γίνεται ὁ Νικτήρ, καὶ ἡ αὐτοῦ Ἀκολουθία, καθὰ δηλοῖ τὸ Τυπικόν· ἐν ᾧ ψάλλομεν τὰ παρόντα

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Ο λεντίῳ ζωσάμενος, καὶ νίψας τοὺς πόδας τῶν Μαθητῶν, Χριστέ ὁ Θεός, ἀπόπλυνον ἡμῶν, τῆς ψυχῆς τὸν λογισμόν, καὶ περιζώσον ἡμᾶς συνδέσμῳ πνευματικῷ, τοῦ ποιεῖν τὰς ἐντολάς σου, καὶ ὑμνεῖν τὴν σὴν ἀγαθότητα.

Ἦχος β'.

Μεγάλῃς εὐεργεσίας ἀπολαύειν, μέλλοντες οἱ πιστοί, εὐλαβῶς τῷ τιμίῳ Νικτήρι προσδράμωμεν, οὐ σαρκὸς ῥύπον ἀποπλύνοντες, ταῖς ψυχαῖς δὲ μυστικῶς ἁγιάζοντες· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐφορῶν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, κλίνει ἑαυτὸν, καὶ ἰχνῶν ἄπτεται χοϊκῶν, πάσης ἐναντίας δυνάμεως, ἀσφαλῆ δωρούμενος τὴν ἐπίβασιν. Αὐτῷ εὐχαρίστως βοήσωμεν· Ὁ ἀρίστην ὑψώσεως ὁδόν, ὑποδείξας ἡμῖν τὴν ταπείνωσιν, σῶσον ἡμᾶς Ἀγαθὲ ὡς φιλάνθρωπος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο Πέτρος πύλαβετο νίψασθαι τοὺς πόδας, ἐκ τῶν ἀχράντων χειρῶν, ὑφ' ὧν ἐπλαστοουργήθη ὁ Ἀδάμ· ἀκούσας δέ· Εἰ μὴ νίψω σε, οὐκ ἔχεις μέρος μετ' ἐμοῦ, τρόμῳ πολλῷ συνεχόμενος ἐβόᾳ σοι· Κύριε, μὴ μόνον τοὺς πόδας μου νίψῃς, ἀλλὰ καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τὴν κεφαλὴν. Ὡς μεγίστων Δεσπότης δωρεῶν ἡ κοινωνοῦς ποιεῖται τῆς χάριτος, τοὺς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς, καὶ μέρος ἔχειν μετ' αὐτῶν ἐπαγγέλλεται εἰς τὴν ἀρόρητον δόξαν, ὡς καὶ ἐν τῷ μυστικῷ Ποτηρίῳ ἔφησε, καὶ νῦν αὐτὸ πίνειν μετ' αὐτῶν ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν· ἥς καὶ ἡμᾶς καταξιώσον, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος.

Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ὁ ἀπρόσιτος τῇ ἡσέᾳ, ἔργον δούλου ἀνέλαβε· λέντιον διεζώσατο, ὁ περιβαλλὼν τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις· ὕδωρ ἔβαλεν εἰς κηπήρα, ὁ τὴν θάλασσαν τὴν ἐρυθρὰν διατεμών· καὶ κάμψας ἐπὶ τὰ γόνατα, ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐκμίσσειν τῷ λεντίῳ, ᾧ ἦν διεζωσμένος. Ὅταν οὖν ἐνίψῃ τοὺς πόδας τῶν Μαθητῶν, εἶπεν αὐτοῖς· Ὑμεῖς καθαροὶ ἐστε, ἀλλ' οὐχὶ πάντες· σημαίνων τὸν παραδιδούντα αὐτόν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Συνέφερε σοι Ἰουδα, κἄν μὴ συνελήφθῃς ἐν τοῖς ἐγκαίτοις τῆς μητρός· συνέφερε σοι προδότα, κἄν μὴ ἐγεννήθῃς, ἀπηλλοτριωμένε τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ· διὰ σέ διερράγη τὸ στίφος τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ἀληθινὴν αἵμπελον, τρυγᾷ Ἀηστὴς σταυρούμενος· διὰ σὲ διεκόπη ὁ φραγμός, καὶ ναὸν τὸν ἀχειροποίητον λύουσιν οἱ παράνομοι· ἔστω, τὸ μύρον τῆς ἀμαρτωλοῦ ἡδέσθῃς ὡς πολύτιμον· πῶς τὸ τοῦ Δικαίου αἷμα, χερσὶν ἀνόμων παραδούναι οὐκ ἔφριξας; συνέφερε σοι προδότα,

κἄν μὴ ἐγεννήθης, ἀπηλλοτριωμένη τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Νυσταγμῷ διαβολικῷ, συσχεθείς ὁ Ἰούδας, ὑπνώσεν εἰς θάνατον· καιρὸς γρηγορεῖν, καιρὸς νήφειν· στεναζέτω καρδία, δακρυέτωσαν βλέφαρα, ψαλμὸς ἐπαγρυπνεῖτω· μεγάλη γὰρ ἡ ἰσχὺς τοῦ Σταυροῦ. Χριστὸς ἐπὶ θύραις· τὸ θυόμενον Πάσχα προῆλθε· δόξα σοι Κύριε, δόξα σοι.

Εἴτα δίδεται τὸ κατακλαστόν, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν τράπεζαν μεταλαμβάνομεν οἴνου καὶ ἐλαίου· τὰ δὲ Ἀπόδειπνα ψάλλομεν ἐν τοῖς κελλίοις ἡμῶν.

Α Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ι Α

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΑΣΧΡΑΤΩΝ ΠΑΘΩΝ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Τῇ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛῃ ΠΕΜΠΤῃ.

ΕΣΠΕΡΑΣ.

Περὶ ὥραν β'. τῆς νυκτὸς σημαίνει. Συναχθέντες δὲ ἐν τῷ Ναῷ, εὐλογήσαντος τῷ Ἱερέως, ἀρχόμεθα τοῦ Ἐξαψάλμου. Εἴτα, Συναπτὴ μεγάλη, καὶ μετ' αὐτὴν ψάλλομεν τὸ, Ἀλληλούϊα, ἁγῶς καὶ μετὰ μέλους· ὡσαύτως καὶ τὸ,

Τροπάριον. Ἦχος πλ. δ'.

Οὗτε οἱ ἐνδοξοὶ Μαθηταί, ἐν τῷ κηπῶρι τοῦ Δείπνου ἐφωτίζοντο, τότε Ἰούδας ὁ δυσσεβὴς, φιλαργυρίαν νοσήσας ἐσκοτίζετο· καὶ ἀνόμοις κριταῖς, σὲ τὸν δίκαιον Κριτὴν παραδίδωσι. Βλέπε χρημάτων ἐρασταί, τὸν δια ταῦτα ἀγχόνῃ χρησάμενον· φεῦγε ἀκόρεστον ψυχὴν, τὴν Διδασκαλῶ τοιαῦτα τολμήσασαν· **Ο**ὗ περὶ πάντα ἀγαθὸς, Κύριε δόξα σοι.

Ἐκ τρίτου.

Ἐαλλομένου δὲ τούτου, ὁ Ἐκκλησιάρχης διαέμει κηρία τοῖς Ἀδελφοῖς· καὶ μετὰ τοῦτο, εὐθὺς λέγει ὁ Ἱερεὺς τὸ τῆς Διαθήκης τῶν αἰώνων Παθὼν.

Εὐαγγέλιον Α'. κατὰ Ἰωάννην.

Ἰπεν ὁ Κύριος τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς· Νῦν ἰδοξάσθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Τέλος. Εἰς ὃν εἰσῆλθεν αὐτὸς καὶ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ.

Πληρουμένου δὲ ἐκάστου Εὐαγγελίου, λέγομεν·

Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου Κύριε, δόξα σοι.

Εἴτα ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Ἀντίφωνα, δευτεροῦντες ἅπαντα τὰ Τροπάρια.

Ἀντίφωνον Α'. Ἦχος πλ. δ'.

Αρχόντες λαῶν συνήχθησαν, κατὰ τοῦ Κυρίου, καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Αόγον παράνομον, κατέθοντο κατ' ἐμοῦ· Κύριε Κύριε, μὴ ἐγκαταλίπῃς με.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν, καθαράς τῷ Χριστῷ παραστήσωμεν, καὶ ὡς φίλοι αὐτοῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν θύσωμεν δι' αὐτόν, καὶ μὴ ταῖς μερίμναις τοῦ βίου, συμπνιγῶμεν ὡς ὁ Ἰούδας· ἀλλ' ἐν τοῖς ταμείοις ἡμῶν κράζωμεν· Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, ἀπὸ τοῦ πονηροῦ ρῦσαι ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Παρθένος ἔτεκες ἀπειρόγαμα, καὶ Παρθένος ἔμεινας, Μήτηρ ἀνύμφευτε, Θεοτόκε Μαρία· Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἱκέτευε, σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἀντίφωνον Β'. Ἦχος πλ. β'.

Εἴδραμε λέγων ὁ Ἰούδας, τοῖς παρανόμοις γραμματεῦσι· Τί μοι θέλετε δοῦναι, κἀγὼ ὑμῖν παραδώσω αὐτόν; ἐν μέσῳ δὲ τῶν συμφωνούντων, αὐτὸς εἰστήκεις ἀοράτως συμφωνούμενος. Καρδιογνώστα, φεῖσαι τῶν ψυχῶν ὑμῶν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Εἴν ἐλέει τὸν Θεὸν θεραπεύσωμεν, ὥσπερ Μαρία ἐπὶ τοῦ δείπνου, καὶ μὴ κτησώμεθα φιλαργυρίαν, ὡς ὁ Ἰούδας, ἵνα πάντοτε μετὰ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ ἐσώμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Οὗ ἔτεκες Παρθένε ἀνερμηνεύτως, διαπαντὸς ὡς φιλάνθρωπον, μὴ διαλίπῃς ἐκδυσωποῦσα, ἵνα κινδύνων σῶσῃ, τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας.

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος β'.

Δαζάρου τὴν ἔγερσιν Κύριε, τὸ ὄψαναί σοι ἐκράυγαζον, παῖδες τῶν Ἑβραίων φιλάνθρωπε· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠθέληθη συνιέναι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Εν τῷ δείπνῳ σου Χριστέ ὁ Θεός, τοῖς Μαθηταῖς σου προέλεγες· Εἰς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Ὁ αὐτός.

Ιωάννη ἐρωτήσαντι Κύριε, ὁ παραδιδούς σε τίς ἐστι; τοῦτον διὰ τοῦ ἄρτου ὑπέδειξας· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Ὁ αὐτός.

Εἰς τριάκοντα ἀργύρια Κύριε, καὶ εἰς φίλημα δόλιον, ἐζήτουν Ἰουδαῖοι ἀποκτεῖναί σε· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Ὁ αὐτός.

Εν τῷ Νιπτήρί σου Χριστέ ὁ Θεός, τοῖς Μαθηταῖς σου προέτρεπες. Οὕτω ποιεῖτε ὥσπερ ἴδετε· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Ὁ αὐτός.

Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ πειρασθῆτε, τοῖς Μαθηταῖς σου ὁ Θεός ἡμῶν ἔλεγες· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, τοὺς δούλους σου Θεοτόκε, ὅτι πάντες μετὰ Θεόν, εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄρρηκτον τεῖχος, καὶ προστασίαν.

Κάθισμα. Ἦχος βαρύς.

Εν τῷ παρόντι Καθίσματι, ὁμοίως καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς, οὐ καθήμεθα, ἀλλ' ἰστάμενοι ψάλλομεν αὐτά.

Εν τῷ δείπνῳ τῶς Μαθηταῖς διατρέφων, καὶ τὴν σκῆψιν τῆς προδοσίας γινώσκων, ἐν αὐτῷ τὸν Ἰούδαν διηλεγξας· ἀδιόρθωτον μὲν τῷτον ἐπιστάμενος, γνωρίσαι δὲ πᾶσι βουλόμενος, ὅτι θέλων παρεδόθης, ἵνα Κόσμον ἀρπάξης τοῦ ἀλλοτρίου· Μακρόθυμε δόξα σοι.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς λέγει τὸ

Εὐαγγέλιον Β'. κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐξῆλθεν ὁ Ἰησοῦς.

Τέλος. Ἀλλ' ἵνα φαίγωσι τὸ Πάσχα.

Ἀντίφωνον Δ'. Ἦχος πλ. α'.

Σήμερον ὁ Ἰούδας, καταλιμπάνει τὸν Διδάσκαλον, καὶ παραλαμβάνει τὸν διάβολον· τυφλοῦται τῷ πάθει τῆς φιλαργυρίας, ἐκπίπτει τοῦ φωτός, ὁ ἐσκοτισμένος· πῶς γὰρ ἠδύνατο βλέπειν, ὁ τὸν φωστῆρα πωλήσας, τριάκοντα

ἀργυρίων; ἀλλ' ἡμῖν ἀνέτειλεν ὁ πάθων ὑπὲρ τοῦ Κόσμου· πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ παθὼν, καὶ συμπαθὼν ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Σήμερον ὁ Ἰούδας, παραποιεῖται θεοσέβειαν, καὶ ἀλλοτριοῦται τοῦ χαρίσματος· ὑπάρχων μαθητῆς, γίνεται προδότης· ἐν ᾗθει φιλικῷ, δόλον ὑποκρύπτει, καὶ προτιμᾶται ἀφρόνως τῆς τοῦ Δεσπότης ἀγάπης, τριάκοντα ἀργύρια, ὀδηγὸς γενόμενος, συνεδρίου παρανόμου. Ἡμεῖς δὲ ἔχοντες σωτηρίαν τὸν Χριστὸν, αὐτὸν δοξάζωμεν.

Ἦχος α'.

Τὴν φιλαδελφίαν κτησώμεθα, ὡς ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, καὶ μὴ τὸ ἀσυμπαθὲς πρὸς τοὺς πλησίον ἡμῶν, ἵνα μὴ ὡς ὁ δούλος κατακριθῶμεν, ὁ ἀνελεήμων, διὰ τὰ δηνάγια, καὶ ὡς ὁ Ἰούδας μεταμεληθέντες, μηδὲν ὠφελίσωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ, ἐλαλήθη πανταχοῦ, ὅτι ἐκύησας σαρκί, τὸν τῶν ὅλων Ποιητὴν, Θεοτόκε Μαρία, πανύμνητε, καὶ ἀπειρόγαμε.

Ἀντίφωνον Ε'. Ἦχος πλ. β'.

Ο μαθητῆς τοῦ Διδασκάλου, συνεφώνει τὴν τιμὴν, καὶ τριάκοντα ἀργυρίους, πέπρακε τὸν Κύριον, φιλήματι δολίῳ παραδούς αὐτόν, τοῖς ἀνόμοις εἰς θάνατον.

Ὁ αὐτός.

Σήμερον ἔλεγεν ὁ Κτίστης Οὐρανοῦ καὶ γῆς, τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ἦγγικεν ἡ ὥρα, καὶ ἔφθασεν Ἰούδας ὁ παραδιδούς με· μὴ τις με ἀρνήσῃται, βλέπων με ἐν τῷ σταυρῷ ἐν μέσῳ δύο ληστῶν· πάσχω γὰρ ὡς ἄνθρωπος, καὶ σώζω ὡς φιλάνθρωπος, τοὺς εἰς ἐμὲ πιστεύοντας.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ αὐτός.

Η ἀρρήτως, ἐπ' ἐσχάτων συλλαβοῦσα, καὶ τεκοῦσα, τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, Παρθένε σώζε, τοὺς σὲ μεγαλύνοντας.

Ἀντίφωνον Σ'. Ἦχος βαρύς.

Σήμερον γρηγορεῖ ὁ Ἰούδας, παρεδύναι τὸν Κύριον, τὸν πρὸ τῶν αἰώνων Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, τὸν ἐκ πάντε ἄρτων, χορτάσαντα πληθῆ. Σήμερον ὁ ἄνομος, ἀρνεῖται τὸν Διδάσκαλον· μαθητῆς γενόμενος, Δεσπότην παρεδωκεν ἀργυρίῳ πέπρακε, τὸν μάννα χορτάσαντα τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ αὐτός.

Ἡμέρον τῷ σταυρῷ προσήλωσαν, Ἰουδαῖοι
τὸν Κύριον, τὸν διατεμόντα τὴν θάλασσαν
ράβδῳ, καὶ διαγαγόντα αὐτοὺς ἐν ἐρήμῳ.
Ἡμέρον τῇ λόγχῃ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ ἐκέντησαν,
τοῦ πληγαῖς μαστιζαντος, ὑπὲρ αὐτῶν
τὴν Αἴγυπτον, καὶ χολὴν ἐπότισαν, τὸν μάννα,
τροφὴν αὐτοῖς ὀμβρήσαντα.

Ἦχος βαρύς.

Κύριε ἐπὶ τὸ πάθος τὸ ἐκούσιον, παραγε-
νόμενος, ἐδόξας τοῖς Μαθηταῖς σου· Κἄν
ἴαν ὦραν οὐκ ἰσχύσατε, ἀγρυπνήσαι μετ' ἐ-
μοῦ, πῶς ἐπηγγείλατε, ἀποθνήσκειν δι' ἐμέ;
ἂν τὸν Ἰούδαν θεάσασθε, πῶς οὐ καθεύδει,
ἀλλὰ σπουδαῖζει προδοῦναί με τοῖς παρανό-
μοις; ἐγείρεσθε, προσεύξασθε, μή τις με ἀρνή-
ηται, βλέπων με ἐν τῷ σταυρῷ. Μακρόθυμε
δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Χαῖρε Θεοτόκε, ἡ τὸν ἀχώρητον ἐν Οὐρα-
νοῖς, χωρήσασα ἐν μήτρᾳ σου· χαῖρε
Παρθένε, τῶν Προφητῶν τὸ κήρυγμα, δι' ἧς
μὲν ἔλαμψεν ὁ Ἑμμανουὴλ· χαῖρε Μητηρ
ριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κάθισμα. Ἦχος βαρύς.

Οἷός σε τρόπος Ἰούδα, προδότην τοῦ Σω-
τῆρος εἰργάσατο; μὴ τοῦ χοροῦ σε τῶν
ποστολῶν ἐχώρισε; μὴ τοῦ χαρίσματος τῶν
κμάτων ἐστέρησε; μὴ συνδειπνήσας ἐκείνοις,
ἐ τῆς τραπέζης ἀπώσατο; μὴ τῶν ἄλλων νί-
ας τοὺς πόδας, τοὺς σοὺς ὑπερεῖδεν; ὦ πό-
ων ἀγαθῶν ἀμνήμων ἐγένου! καὶ σοῦ μὲν ἡ
χόριστος, στηλιτεύεται γνώμη· αὐτοῦ δὲ ἡ
νείκαστος, μακροθυμία κηρύττεται, καὶ τὸ
ἔγα ἔλεος.

Εὐαγγέλιον Γ'. κατὰ Ματθαῖον.

ὦ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ στρατιῶται.

Λος. Καὶ ἐξελθὼν ἔξω, ἔκλαυσε πικρῶς.

Ἀντίφωνον Ζ'. Ἦχος πλ. δ'.

Οἷς συλλαβοῦσί σε παρανόμοις, ἀνεχόμε-
νος, οὕτως ἐδόξας Κύριε· Εἰ καὶ ἐπατά-
κτε τὸν ποιμένα, καὶ διεσκορπίσατε τὰ δώ-
δικα πρόβατα τοὺς Μαθητάς μου, ἡδυνάμην
λείους, ἢ δώδεκα λεγεῶνας παραστήσαι Ἀγ-
γέλων· ἀλλὰ μακροθυμῶ, ἵνα πληρωθῇ, ἃ ἐ-
ἰλωσα ὑμῖν διὰ τῶν Προφητῶν μου, ἅδηλα
καὶ κρύφια· Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἡ τρίτον ἀρνησάμενος ὁ Πέτρος, εὐθέως τὸ
ῥηθὲν αὐτῷ συνῆκεν, ἀλλὰ προσήγαγέ

σοι δαίκρυα μετανοίας· Ὁ Θεὸς ἱλάσθητί μοι
καὶ σῶσόν με.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ὁ πύλην σωτήριον, καὶ Παράδεισον τερ-
πνόν, καὶ φωτὸς αἰδίου, νεφέλην ὑπάρ-
χουσαν, τὴν ἀγίαν Παρθένον ὑμνήσωμεν ἅπαν-
τες, λέγοντες τὸ Χαῖρε αὐτῇ.

Ἀντίφωνον Η'. Ἦχος β'.

Ἰπατε παράνομοι· Τί ἠκούσατε παρὰ τοῦ
Σωτῆρος ἡμῶν; οὐ νόμον ἐξέθετο, καὶ
τῶν Προφητῶν τὰ διδάγματα; πῶς οὖν ἐλογί-
σασθε Πηλαίῳ παραδοῦναι, τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν
Λόγον, καὶ λυτρωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν;

Ὁ αὐτός.

Σταυρωθήτω ἔκραζον, οἱ τῶν σῶν χαρισμά-
των αἰεὶ ἐντρυφῶντες, καὶ κακοῦργον ἀν-
τ' εὐεργέτου, ἡτοῦντο λαθεῖν, οἱ τῶν δικαίων
φονευταί· ἐσιώπας δὲ Χριστέ, φέρων αὐτῶν
τὴν προπέτειαν, παθεῖν θέλων, καὶ σῶσαι ἡ-
μᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ὅτι οὐκ ἔχομεν παρρησίαν, διὰ τὰ πολλὰ
ἡμῶν ἁμαρτήματα, σὺ τὸν ἐκ σοῦ γεν-
νηθέντα δυσώπησον, Θεοτόκε Παρθένε· πολ-
λὰ γὰρ ἰσχύει θένσις Μητρὸς, πρὸς εὐμένειαν
Δεσπότου· μὴ παρίδης ἁμαρτωλῶν ἱκεσίας ἢ
πάνσεμνος, ὅτι ἐλεήμων ἐστὶ, καὶ σώζειν δυ-
νάμενος, ὁ καὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξά-
μενος.

Ἀντίφωνον Θ'. Ἦχος γ'.

Ἐστησαν τὰ τριακοντα ἀργύρια, τὴν τιμὴν
τοῦ τετιμημένου, ὃν ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἱῶν
Ἰσραὴλ. Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ
εἰσελθῆτε εἰς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦμα πρό-
θυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής· διὰ τοῦτο γρη-
γορεῖτε.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολὴν, καὶ εἰς
τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος· σὺ δὲ
Κύριε ἀνάστησόν με, καὶ ἀνταποδώσω αὐτοῖς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Οἱ ἐξ ἐθνῶν ὑμνοῦμέν σε Θεοτόκε ἁγνή, ὅτι
Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἔτεκες, τὸν ἐκ
τῆς κατάρας τοὺς ἀνθρώπους, διὰ σοῦ ἐλευθε-
ρώσαντα.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Ὅπως Ἰούδας ὁ ποτέ σου μαθητὴς, τὴν
προδοσίαν ἐμελέτα κατὰ σοῦ! συνεδαί-
πνησε δολίως, ὁ ἐπίβουλος καὶ ἄδικος· πορευ-
θεῖς εἶπε τοῖς Ἰερεῦσι· Τί μοι παρέχετε, καὶ

παραδώσω ὑμῖν ἐκεῖνον, τὸν νόμον λύσαντα, καὶ βεβηλοῦντα τὸ Σάββατον; Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον Δ'. κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, ἄγουσι τὸν Ἰησοῦν.

Τέλος. Τότε οὖν παρέδωκεν αὐτὸν αὐτοῖς, ἵνα σταυρωθῇ.

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος πλ. β'.

Ο ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, γυμνὸς εἰς κρίσιν ἵστατο, καὶ ἐν σιαγόνι, ῥάπισμα ἐδέξατο, ὑπὸ χειρῶν ὧν ἐπλάσεν· ὁ δὲ παράνομος λαὸς, τῷ σταυρῷ προσήλωσε, τὸν Κύριον τῆς δόξης· τότε τὸ καταπέτασμα τῆ Ναῦ ἐσχίσθη· ὁ ἥλιος ἐσκότασε, μὴ φέρων θεάσασθαι, Θεὸν ὑβριζόμενον, ὃν τρέμει τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Ὁ αὐτός.

Ο μαθητὴς ἠρνήσατο, ὁ Ληστής ἐβόησε· Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Εἰρήνευσον τὸν Κόσμον, ὁ ἐκ Παρθένου καταδεχόμενος Κύριε, σὰρκα φορέσαι ὑπὲρ δούλων, ἵνα συμφώνως, σὲ δοξολογοῦμεν φιλαίνδρῳπε.

Ἀντίφωνον ΙΑ'. Ἦχος πλ. β'.

Αντὶ ἀγαθῶν, ὧν ἐποίησας Χριστέ, τῷ γένει τῷ Ἑβραίων, σταυρωθῆναί σε κατεδίκασαν, ὅξος καὶ χολὴν σε ποτίσαντες. Ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς Κύριε κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι οὐ συνῆκαν, τὴν σὴν συγκατάβασιν.

Ὁ αὐτός.

Επὶ τῇ προδοσίᾳ οὐκ ἠρκέσθησαν Χριστέ τὰ γένη τῶν Ἑβραίων, ἀλλ' ἐκίνουν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, μυκτηρισμὸν καὶ χλεύην προσάγοντες. Ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι κενὰ, κατὰ σοῦ ἐμελέτησαν.

Ὁ αὐτός.

Οὔτε γῆ ὡς ἐσείσθη, οὔτε πέτραι ὡς ἐρράγησαν, Ἑβραίους ἐπεισαν, οὔτε τῇ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα, οὔτε τῶν νεκρῶν ἡ ἀνάστασις. Ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς Κύριε κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι κενὰ, κατὰ σοῦ ἐμελέτησαν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Θεὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἐγνώμεν, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη ἀγνή, μόνη εὐλογημένη· διὸ ἀπαύστως, σὲ ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἀντίφωνον ΙΒ'. Ἦχος πλ. δ'.

Τὰδε λέγει Κύριος τοῖς Ἰουδαίοις· Λαὸς μου· τί ἐποίησά σοι, ἢ τί σοι παρηνώχλησα; τοὺς τυφλοὺς σου ἐφώτισα, τοὺς λεπρούς σου

ἐκαθάρισα, ἄνδρα ὄντα ἐπὶ κλίνης ἠνωρθώσαμην. Λαὸς μου, τί ἐποίησά σοι, καὶ τί μοι ἀνταπέδωκας; ἀντὶ τοῦ μάννα χολὴν· ἀντὶ τοῦ ὕδατος ὅξος· ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με, σταυρῷ με προσηλώσατε. Οὐκέτι στέγω λοιπόν· καλέσω μου τὰ ἔθνη, καὶ κείνᾳ με δοξάσουσι, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι· καὶ γὰρ αὐτοῖς δωρήσομαι, ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ὁ αὐτός.

Σήμερον τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα, εἰς ἐλεγχον ῥήγνυται τῶν παρανόμων· καὶ τὰς ἰδίας ἀκτῖνας, ὁ ἥλιος κρύπτει, Δεσπότην ὁρῶν σταυρούμενον.

Ὁ αὐτός.

Ο νομοθέται τοῦ Ἰσραὴλ, Ἰουδαῖοι καὶ Φαρισαῖοι, ὁ χορὸς τῶν Ἀποστόλων βοᾷ πρὸς ὑμᾶς. Ἴδε ναὸς, ὃν ὑμεῖς ἐλύσατε· Ἴδε ἄμνος, ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε· τὰφῳ παρεδώκατε, ἀλλ' ἐξουσία ἐαυτοῦ ἀνέστη. Μὴ πλανᾶσθε Ἰουδαῖοι· αὐτὸς γάρ ἐστιν ὁ ἐν θαλάσῃ σώσας, καὶ ἐν ἐρήμῳ θρέψας· αὐτὸς ἐστὶν ἡ ζωὴ καὶ τὸ φῶς, καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Κόσμου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ αὐτός.

Χαῖρε ἡ πύλη τοῦ Βασιλείως τῆς δόξης, ἣν ὁ Ὑψιστος μόνος διώδευσε, καὶ πάλιν ἐσφραγισμένην κατέλιπεν, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Οτε παρέστης τῷ Καϊάφᾳ ὁ Θεός, καὶ παρεδόθης τῷ Πιλάτῳ ὁ Κριτής, αἱ οὐράνιαι Δυνάμεις, ἐκ τοῦ φόβου ἐσαλεύθησαν· τότε δὲ καὶ ὑψώθης ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐν μέσῳ δύω ληστῶν, καὶ ἐλογίσθης μετὰ ἀνόμων ὁ ἀναμάρτητος, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον. Ἀνεξίκακε Κύριε, δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον Ε'. κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, ἰδὼν Ἰουδας.

Τέλος. Ἴνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ.

Ἀντίφωνον ΙΓ'. Ἦχος πλ. β'.

Τὸ ἄθροισμα τῶν Ἰουδαίων, τῷ Πιλάτῳ ἠτήσαντο, σταυρωθῆναί σε Κύριε· αἰτίαν γὰρ ἐν σοὶ μὴ εὐρόντες, τὸν ὑπεύθυνον Βαραββᾶν ἠλευθέρωσαν, καὶ σὲ τὸν Δίκαιον κατεδίκασαν, μαιφονίας ἐγκλημα κληρωσάμενοι. Ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς Κύριε, τὸ ἀνταπόδομα αὐτῶν, ὅτι κενὰ, κατὰ σοῦ ἐμελέτησαν.

Ὁ αὐτός.

Ον πάντα φρίσσει καὶ τρέμει, καὶ πᾶσα γλῶσσα ὑμνεῖ, Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν,

καὶ Θεοῦ σοφίαν, οἱ Ἰερεῖς ἐρράπισαν, καὶ ἔδωκαν αὐτῷ χολήν· καὶ πάντα παθεῖν κατεδέξατο, σῶσαι θέλων ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, τῷ ἰδίῳ Αἵματι, ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Θεοτόκε ἡ τεκοῦσα, διὰ λόγου ὑπὲρ λόγον, τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, αὐτὸν δυσώπει, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀντίφωνον ΙΔ'. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, ὁ τὸν Ληστήν συνοδοιπόρον λαβὼν, τὸν ἐν αἵματι χεῖρας μολύναντα, καὶ ἡμᾶς σὺν αὐτῷ καταρίθμησον, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. Ὁ αὐτός.

Μικραὶν φωνὴν ἀφῆκεν ὁ Ληστής ἐν τῷ σταυρῷ, μεγάλην πίστιν εὔρε, μιᾷ ῥοπῇ ἐσώθη, καὶ πρῶτος Παραδείσου, πύλας ἀνοίξας εἰσῆλθεν· ὁ αὐτοῦ τὴν μετάνοιαν προσδεξάμενος, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Χαῖρε ἡ δὲ Ἀγγέλου, τὴν χαρὰν τοῦ Κόσμου δεξαμένη· χαῖρε ἡ τεκοῦσα, τὸν Ποιητὴν σου καὶ Κύριον· χαῖρε ἡ ἀξιωθεῖσα γενέσθαι, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἀντίφωνον ΙΕ'. Ἦχος πλ. β'.

Τὸ παρὸν ψάλλεται ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν Χορῶν ὁμοῦ, κατὰ Στίχον.

Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας. (Ἐκ γ'.) Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς. Ψευδῇ πορφύραν περιβάλλεται, ὁ περιβάλλων τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις. Ῥάπισμα κατεδέξατο, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ. Ἦλοις προσηλώθη, ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Λόγχῃ ἐκεντήθη, ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου. Προσκυνοῦμέν σου τὰ Πάθη Χριστέ. (Ἐκ γ'.) Δειξὸν ἡμῖν, καὶ τὴν ἐνδοξὸν σου Ἀνάστασιν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Μὴ ὡς Ἰουδαῖοι ἐορτάσωμεν· καὶ γὰρ τὸ Πάσχα ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστὸς ὁ Θεός· ἀλλ' ἐκκαθαίρωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντός μολυσμοῦ, καὶ εἰλικρινῶς δεηθῶμεν αὐτῷ· Ἀνάστα Κύριε, σῶσον ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Ὁ αὐτός.

Ο Σταυρός σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν σταυρωθέντα, Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ο ῥῶσά σε κρεμάμενον, Χριστέ, ἢ σὲ κηρύσσασα, ἀνεβόα· Τί τὸ ξένον ὁ ὁρῶ, μυ-

στήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ πηγνύμενος, ζωῆς χορηγέ;

Κάθισμα. Ἦχος δ'.

Εξηγόρασας ἡμᾶς, ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, τῷ τιμίῳ σου Αἵματι· τῷ σταυρῷ προσηλωθεὶς, καὶ τῇ λόγχῃ κεντηθεὶς, τὴν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις· Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον Ε'. κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ στρατιῶται ἀπήγαγον.

Τέλος. Καὶ πιστεύσωμεν αὐτῷ.

Εἶτα ψάλλομεν τοὺς Μακαρισμοὺς εἰς Στίχ. ἢ Ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου μνησθῆτι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου. Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Ἦχος δ'.

Διὰ ξύλου ὁ Ἀδάμ, Παραδείσου γέγονεν ἄποικος· διὰ ξύλου δὲ σταυροῦ, ὁ Ληστής Παραδείσον ᾤκησεν· ὁ μὲν γὰρ γευσάμενος, ἐντολὴν ἠθέτησε τοῦ ποιήσαντος· ὁ δὲ συσταυρούμενος, Θεὸν ὡμολόγησε τὸν κρυπτόμενον. Μνησθῆτι καὶ ἡμῶν Σωτὴρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου. Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Τὸν τοῦ νόμου Ποιητὴν, ἐκ μαθητοῦ ὠνήσαντο ἄνομοι, καὶ ὡς παράνομον αὐτόν, τῷ Πιλάτου βήματι ἔστησαν, κραυγάζοντες· Σταύρωσον, τὸν ἐν ἐρήμῳ τούτους μανναδοτήσαντα· Ἡμεῖς δὲ τὸν δίκαιον, Ληστήν μιμησάμενοι, πίστει κράζομεν· Μνησθῆτι καὶ ἡμῶν Σωτὴρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Τῶν θρονονίων ὁ ἐσμός, Ἰουδαίων ἔθνος τὸ ἄνομον πρὸς Πιλάτον ἐμμανῶς, ἀνακράζων ἔλεγε· Σταύρωσον, Χριστὸν τὸν ἀνεύθυνον· Βαραββᾶν δὲ μᾶλλον οὗτοι ἠτήσαντο. Ἡμεῖς δὲ φθεγγόμεθα, Ληστοῦ τοῦ εὐγνώμονος, τὴν φωνὴν πρὸς αὐτόν· Μνησθῆτι καὶ ἡμῶν Σωτὴρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁψονται.

Η ζωφόρος σου Πλευρά, ὡς ἐξ Ἐδέμ πηγὴ ἀναβλύζουσα, τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστέ, ὡς λογικὸν ποτίζει Παραδείσον, ἐντεῦθεν μερίζουσα, ὡς εἰς ἀρχαῖς εἰς τέσσαρα Εὐαγγέ-

λια, τὸν Κόσμον ἀρδεύουσα, τὴν κτίσιν εὐφραίνουσα, καὶ τὰ ἔθνη πιστῶς διδάσκουσα, προσκυνεῖν τὴν Βασιλείαν σου.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ Υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

Ε'σταυρώθης δι' ἐμέ, ἵνα ἐμοὶ πηγάσῃς τὴν ἄφεσιν· ἐκεντήθης τὴν πλευράν, ἵνα κρουνοὺς ζωῆς ἀναβλύσῃς μοι· τοῖς ἡλοῖς προσήλωσαι, ἵνα ἐγὼ τῷ βάθῃ τῶν παθημάτων σου, τὸ ὕψος τοῦ κράτους σου, πιστούμενος κράζω σοι ζωοδότα Χριστέ· Δόξα καὶ τῷ Σταυρῷ Σωτῆρ, καὶ τῷ Πάθει σου.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Σταυρουμένου σου Χριστιέ, πᾶσα ἡ Κτίσις βλέπουσα ἔτρεμε· τὰ θεμέλια τῆς γῆς, διδοναίτο φόβῳ τοῦ κράτους σου· φωστῆρες ἐκρύπτοντο, καὶ τοῦ Ναοῦ ἐρράγη τὸ καταπέτασμα· τὰ ὄρη ἐτρόμαξαν, καὶ πέτραι ἐσχίσθησαν, καὶ Ληστὴς ὁ πιστός, κραυγάζει σοι σὺν ἡμῖν, Σωτὴρ τὸ Μνήσθητι.

Μακάριοι ἐστὲ ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς, καὶ διώξωσι, καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα κατ' ὑμῶν, ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ.

Τὸ χειρόγραφον ἡμῶν, ἐν τῷ Σταυρῷ διέρρηξας Κύριε, καὶ λογισθεὶς ἐν τοῖς νεκροῖς, τὸν ἐκεῖσε τύραννον ἔδησας, ῥυσάμενος ἅπαντας, ἐκ δεσμῶν θανάτου τῇ ἀναστάσει σου· δι' ἧς ἐφωτίσθημεν, φιλάνθρωπε Κύριε, καὶ βοῶμέν σοι· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν Σωτὴρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Ο ὕψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ τοῦ θανάτου λύσας τὴν δύναμιν, καὶ ἐξαλείψας ὡς Θεός, τὸ κατ' ἡμῶν χειρόγραφον Κύριε, Ληστοῦ τὴν μετάνοιαν, καὶ ἡμῖν παράσχου μόνε φιλάνθρωπε, τοῖς πίστει λατρεύουσι, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ βοῶσί σοι· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Δόξα.

Τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα πάντες τὸ ἅγιον, ὁμοφρόνως οἱ πιστοί, δοξολογεῖν ἀξίως εὐζώμεθα, Μοναῖδα Θεότητος, ἐν τρισὶν ὑπάρχουσιν ὑποστάσεσιν, ἀσύγχυτον μένουσαν, ἀπλὴν ἀδιαίρετον καὶ ἀπρόσιτον· δι' ἧς ἐκλυτρουμέθα, τοῦ πυρὸς τῆς κολάσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Μητέρα σου Χριστέ, τὴν ἐν σαρκὶ ἀσπόρως τεκοῦσάν σε, καὶ Παρθένον ἀλη-

θῶς, καὶ μετὰ τόκον μέinasαν ἄφθορον, αὐτὴν σοι προσάγομεν, εἰς πρεσβείαν Δέσποτα πολυέλεε, πταισμάτων συγχώρησιν, δωρήσασθαι πάντοτε, τοῖς κραυγάζουσι· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν Σωτὴρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς· καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου, πρόσχες μοι· ἵνα τί ἐγκατέλιπές με.

Εὐαγγέλιον Ζ'. κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθόντες οἱ στρατιῶται,

Τέλος. Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος.

Εἴτα τίθεται ἀνάγνωσις· καὶ μετὰ τὸν Ν'. Ὑαλμόν, εὐθύς,

Εὐαγγέλιον Η'. κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦγοντο σὺν τῷ Ἰησοῦ.

Τέλος. Ὁρώσαι ταῦτα.

Καὶ εὐθύς ψάλλομεν τὸ ἐπόμενον Τριῶδιον, τοὺς Εἵρμους ἀνά β'. καὶ τὰ Τροπάρια ἀνά δ'. ἢ ε'. κατὰ τὴν ποσότητα αὐτῶν· ὕστερον δὲ πάλιν Καταβασίαι, οἱ αὐτοὶ Εἵρμοι ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν Χορῶν.

Τριῶδιον, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Προσάββατόν τε.

Ποῖημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ὡδὴ ἐ. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἵρμος.

• **Π**ρὸς σὲ ὀρθρίζω, τὸν δι' εὐσπλαγχνίαν
• σεαυτὸν, τῷ πεσόντι κενώσαντα ἀτρέ-
• πτως, καὶ μέχρι παθῶν, ἀπαθῶν ὑποκύψαν-
• τα, Λόγε Θεοῦ· Τὴν εἰρήνην παράσχου μοι
• φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Ρυφθέντες πόδας, καὶ προκαθαρθέντες, μυστηρίου μεθέξει, τοῦ θείου νῦν Χριστέ, σὺ αἱ ὑπηρεταί, ἐκ Σιών ἐλαιῶνος, μέγα πρὸς ὄρος συναντήλθον, ὑμνοῦντές σε φιλάνθρωπε.

Ο ῥάτε ἔφης, φίλοι μὴ θροεῖσθε· νῦν γὰρ ἤγγικεν ὥρα, ληφθῆναι με κτανθῆναι χερσὶν ἀνόμων· πάντες δὲ σκορπισθήσεσθε, ἐμὲ λιπόντες· οὓς συνάξω, κηρύξαι με φιλάνθρωπον.

Καταβασία. Πρὸς σὲ ὀρθρίζω.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸν δι' ἡμᾶς Σταυρωθέντα, δεῦτε πάντες ὑμνήσωμεν· αὐτὸν γὰρ κατεῖδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἔλεγεν· Εἰ καὶ σταυρὸν ὑπομένεις, σὺ ὑπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἴδιον Ἄρνα, ἡ ἀμναῖς θεωροῦσα πρὸς σφαγὴν ἐλκόμενον, ἠκολούθει Μαρία, τρυ-

χομένη μεθ' ἐτέρων γυναικῶν, ταῦτα βοῶσα·
Ποῦ πορεύῃ Τέκνον; τίνος χάριν, τὸν ταχὺν
δρόμον τελεῖς; μὴ ἕτερος γάμος πάλιν ἐστὶν
ἐν Κανᾶ; κἀκεῖ νῦν σπεύδεις, ἵν' ἐξ ὕδατος
αὐτοῖς οἶνον ποιήσης; συνέλθω σοι Τέκνον, ἢ
μείνω σοι μᾶλλον; δός μοι λόγον Λόγε, μὴ σι-
γῶν παρέλθης με, ὁ ἀγνὴν τηρήσας με· σὺ γὰρ
ὑπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλη Παρασκευῇ, τὰ ἅγια καὶ
σωτήρια καὶ φρικτὰ Πάθη τοῦ Κυρίου καὶ
Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπι-
τελοῦμεν· τοὺς ἐμπτυσμεῖς, τὰ ῥαπίσματα, τὰ
κολαφίσματα, τὰς ὕβρεις, τοὺς γέλωτας, τὴν
πορφυρὰν χλαῖναν, τὸν κάλαμον, τὸν σπόγ-
γον, τὸ ὄξος, τοὺς ἥλους, τὴν λόγχην, καὶ πρὸ
πάντων, τὸν σταυρὸν, καὶ τὸν θάνατον, ὡς δι'
ἡμᾶς ἐκὼν κατεδέξατο· ἔτι δὲ καὶ τὴν τοῦ
εὐγνώμονος Ληστοῦ, τοῦ συσταυρωθέντος αὐ-
τῷ, σωτήριον ἐν τῷ σταυρῷ ὁμολογίαν.

Στίχοι εἰς τὴν Σταύρωσιν.

Ζῶν εἰ Θεὸς σὺ, καὶ νεκρωθεὶς ἐν ξύλῳ,
Ὡς νεκρὸ γυμνὸ, καὶ Θεοῦ ζῶντος Λόγε.

Ἑτεροὶ εἰς τὸν εὐγνώμονα Ληστήν.

Κεκλεισμένας ἤνοιξε τῆς Ἑδέμ πύλας,
Βαλὼν ὁ Ληστής κλεῖδα τὸ, Μνήσθητί μου.

Ἀφοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν τριάκοντα ἀργυρίοις πρὸς τοῦ φί-
λου καὶ μαθητοῦ πρᾶβις παρεδόθη, πρῶτον πρὸς Ἄνναν
ἄγεται τὸν ἀρχιερέα. Ὁς δὴ στέλλει αὐτὸν πρὸς τὸν
Καϊάφαν, ὅπου ἐνεπύσθη, καὶ κολαφιζόμενος κατὰ κόρ-
ρη, ἐμπαιζόμενός τε ὁμοῦ καὶ γελῶμενος, ἤκουσε· Προ-
φήτευσον ἡμῖν, Χριστέ, τίς ἐστὶν ὁ παῖσας σε;
Ἐκέῖσε καὶ ψευδομάρτυρες ἦλθον κατηγοροῦντες, ὡς εἶ-
πε· Διαλύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρι-
σὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν· καὶ ὅτι, Υἱὸν εἶπεν
ἑαυτὸν τοῦ Θεοῦ· ὅτε καὶ ὁ ἀρχιερεὺς δῆθεν τὴν βλασφη-
μίαν μὴ ἀνασχόμενος, τὸν ἑαυτοῦ χιτῶνα διέρρηξε. Πρωτὰς
δὲ γενομένης, ἄγεται τῷ Πιλάτῳ εἰς τὸ Πραιτώριον, καὶ
αὐτοὶ οὐκ εἰσῆλθον, φησὶν, ἵνα μὴ μιανθῶ-
σιν, ἀλλ' ἵνα φάγωσι τὸ Πάσχα. Πάσχα δὲ
τὴν ἑορτὴν ὅλην λέγει, ἢ καὶ τότε ἦν, ὡς ἔοικεν· ὁ δὲ
Χριστὸς πρὸ μιᾶς ἡμέρας τοῦτο ἐποίησε, συντυθῆναι θέ-
λων τὸ νομικὸν πάσχα κατὰ τὴν Παρασκευὴν. Ἐξελ-
θὼν δὲ ὁ Πιλάτος, ἐρωτᾷ αὐτούς· Τί αὐτοῦ κατηγοροῦ-
σι; Καὶ ἐπεὶ μηδὲν ἀνάλογον εὑρεν εἰς κατηγορίαν, πέλλει
αὐτὸν πρὸς τὸν Καϊάφαν· ὁ δὲ πάλιν πρὸς τὸν Πιλάτον.
Καὶ γὰρ οὗτος ἦν ὁ πρὸς τὸν αὐτοῦ φόνον ὁρμῶν. Ὁ δὲ λέ-
γει· Λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς, καὶ σταυρώσατε, καὶ
κατὰ τὸν νόμον ὑμῶν κρίνατε. Οἱ δὲ πάλιν λέγου-

σιν· Οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν ἀποκτεῖναι ὁδὲν α,
σταυρῶσαι τὸν αὐτὸν Πιλάτον διερεθίζοντες. Ἐρωτᾷ δὲ
τὸν Χριστὸν ὁ Πιλάτος· Εἰ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων ἐστίν·
ὁ δὲ, ὁμολογεῖ μὲν, ἀλλ' αἰώνιος· οὐ γὰρ ἐκ τοῦ κόσμου τού-
του ἡ ἐμὴ βασιλεία, φησί· Βουλόμενος δὲ αὐτὸν ἀπολύσαι
ὁ Πιλάτος, πρῶτον μὲν ἐκείνοις φησὶν, οὐδεμίαν κατ' αὐ-
τοῦ εὐπρόσωπον αἰτίαν εὐρίσκειν· εἴτα τὸ κατ' ἑορτὴν
ἔθιμον, ἵνα τῶν δεσμίων ἀπολύειν, προβάλλεται· τοῖς δὲ
ἀριστὸς ὁ Βαραββᾶς τοῦ Χριστοῦ μᾶλλον δοκεῖ. Ὁ δὲ
Πιλάτος, τοῖς Ἰουδαίοις χαριζόμενος, μαστίξας τὸν Ἰη-
σοῦν πρότερον, συνεξάγει τοῖς στρατιώταις, χλαμύδα πε-
ριβεσλημένον κοκκίνην, ἀκάνθινόν τε στέφανον περικείμε-
νον, καὶ περὶ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ κάλαμον ἐμβαλὼν, ἐμ-
παιζόμενόν τε παρὰ τῶν στρατιωτῶν, Χαῖρε, λεγόντων,
ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Πλὴν οὕτω πρὸς χά-
ριν ἐμπαροινήσας, αὐτὸς φησὶν ὁ Πιλάτος· Οὐδεμίαν αἰ-
τίαν θανάτου εὐρίσκω ἐν αὐτῷ. Οἱ δὲ, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτὸν
κολάσωμεν λέγοντες, ὅτι ἑαυτὸν Υἱὸν ὀνομάζει Θεοῦ.
Τούτων δὲ λεγομένων, ὁ Ἰησοῦς εἰσιῶπα. Οἱ δὲ ὄχλοι
ἔκραζον πρὸς τὸν Πιλάτον· Σταύρωσον, σταύρω-
σον αὐτόν. Ἀτίμῳ γὰρ θανάτῳ περιβαλεῖν αὐτὸν ἤ-
θελον, ἵν' ἐκ τοῦ μέσου τὴν ἀγαθὴν αὐτοῦ μνησίαν ποιή-
σωσιν. Ἐντρέπων δὲ αὐτοὺς ὡσανεὶ ὁ Πιλάτος, λέγει·
Τὸν Βασιλέα ὑμῶν σταυρώσω; Οἱ δὲ, μὴ
βασιλεία ἔχειν, φασὶν, ἄλλον, ἢ Καίσαρα. Ἐπειδὴ γὰρ
τὴν βλασφημίαν εἰπόντες οὐδὲν ἤνυσαν, ἐπὶ τὸν Καίσαρα
ἀναφέρουσιν, ἵνα καὶ οὕτω τὴν μανίαν πληρώσωσι· λέ-
γουσι γάρ· Πᾶς ὑποβασιλεία ἐαυτοῦ ποιεῖ, ἀν-
τιλέγει τῷ Καίσαρι. Ἐν τούτοις δὲ ὄντων, ἡ
γυνὴ τῷ Πιλάτῳ ἀπῆστελεν, ἀνείρασι φοβεροῖς ἐκδειμα-
τωθεῖσα· Μηδέν σοι, λέγουσα, καὶ τῷ Δικαίῳ
ἐκείνῳ· ἡδὴ γὰρ ἐκείνου χάριν, πολλὰ κατὰ τὴν νύκτα
πέπονθα. Καὶ ὅς, νιψάμενος, τὴν τοῦ αἵματος ἐκείνου αἰ-
τίαν δῆθεν ἐκκρούεται. Οἱ δὲ, ἔκραζον· Τὸ αἶμα αὐ-
τοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν· εἴ τῃ
τον ἀφῆς ἀνετον, οὐκ εἰ φίλος τοῦ Καίσαρος. Τούτου οὖν
δήσας ὁ Πιλάτος, καὶ περ ἀκριδῶς εἰδὼς αὐτὸν ἀνεύθυνον,
τῇ τοῦ σταυροῦ καταδίκη ἐκδίδωσιν, ἀπολύσας τὸν Βα-
ραββᾶν. Ὅπερ ἰδὼν Ἰούδας, τὰ ἀργύρια ρίψας, ἀναχωρεῖ,
καὶ ἀπελθὼν, ἀγχόνῃ ἑαυτὸν διεχρήσατο, δένδρῳ ἀπηω-
ρηθεὶς· ὕστερον δὲ λίαν ἐξογκωθεὶς, διαρρήγνυται.

Οἱ μὲν τοι στρατιῶται, τῷ καλᾷ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν
αὐτοῦ ἐμπαιζάντες, ἐπιφορτίζουσιν αὐτῷ τὸν σταυρὸν·
εἴτα, καὶ τὸν ἀπὸ Κυρήνης Σίμωνα ἀγγαρεύσαντες, τὸν
σταυρὸν βαστάζειν ἐπείγουσι. Περὶ δὲ ὥραν τρίτην ἐν
τῷ τοῦ Κρανίου τόπῳ γενόμενοι, ἐκεῖ σταυροῦσιν αὐτόν·
παρ' ἐκάτερα καὶ δύο ἄλλους ληστὰς ἐξαρτήσαντες, ἵνα
κακείνος ὡς κακοῦργος· λογίζοιτο. Εὐτελείας δὲ χάριν,
μερισμὸν οἱ στρατιῶται τοῖς ἱματίοις αὐτοῦ βάλλουσι·
κλήρῳ δὲ τὸν ἄρραφον αὐτοῦ χιτῶνα διδοῦσιν, πᾶσαν πα-
ροινίαν ὑπερβολὴν ἐργαζόμενοι. Οὐ ταῦτα δὲ μόνον, ἀλ-
λά καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ μυκτηρίζοντες, ἔλεγον· Οὐαὶ

ὁ καταλύων τὸν ναὸν, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν, σῶσον σεαυτὸν. Καὶ πάλιν· Ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι. Καὶ αὖθις· Εἰ Βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐστὶ, καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, καὶ πιστεύσομεν εἰς αὐτόν. Καίτοιγε, εἰ ἀληθὴ ἔλεγον, ἐχρὴν ἀδιστακτως αὐτῷ προσελθεῖν· οὐ μόνον γὰρ τοῦ Ἰσραὴλ Βασιλεὺς ἐγνωρίζετο, ἀλλὰ καὶ τοῦ κόσμου παντός· τί γὰρ ἐβούλετο τὸ σκοτάζειν τὸν ἥλιον ἐν ὥραις τρισὶ, καὶ ἐν μέσῳ δὴ τῆς ἡμέρας; ἵνα πᾶσιν εἴη τὸ πάθος κατάδηλον· τὸ τὴν γῆν σεισθαι; πέτρας ρήγνυσθαι; τὸ ἀντίτυπον τῶν Ἰουδαίων διελεγχούσας; πολλὰ σώματα ἀνίστασθαι, καὶ εἰς πίστιν τῆς κοινῆς ἀναστάσεως, καὶ τῆς τοῦ πάσχοντος δυνάμεως ἐμφανίζεσθαι; καταπέτασμα τοῦ ναοῦ διαρρήγνυσθαι; ὥσπερ τοῦ νεῶ Συμουμένου, διὰ τὸν ἐν αὐτῷ δοξαζόμενον πάσχοντα, καὶ τὰ τοῖς πολλοῖς ἀνακαλύπτων ἀθεώρητα; Τρίτῃ μὲν οὖν ὥρᾳ ἐσταύρωται ὁ Χριστὸς, ὡς ὁ Σείος Μάρκος φησὶν· ἀπὸ δὲ ἑκτῆς ὥρας ἕως ἑννάτης, σκότος ἐγένετο· ὅτι καὶ Λογγίνος ὁ Ἐκατόνταρχος, τὰ παράδοξα κατιδὼν, καὶ μᾶλλον τὸν ἥλιον, μέγα ἀνέκραξεν· Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος. Τῶν μὲν τοι ληστῶν ἕτερος, ὕβριζε τὸν Ἰησοῦν· ὁ δὲ ἕτερος, διεκώλυεν αὐτόν, ἐπιτιμῶν ἐμβριθέστερον, καὶ τὸν Χριστὸν Υἱὸν Θεοῦ ὡμολόγει· τῆς πίστεως δὲ αὐτῶν ὁ Σωτὴρ ἀμειδόμενος, τὴν μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ ὑπισχνεῖται διαγωγὴν. Πάσης τοιγαροῦν ὕβρεως ἐπ' αὐτῷ πληρωθείσης, ὁ Πιλάτος καὶ τίτλον ἀνέγραψεν ἐπ' αὐτῷ, λέγοντα· Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων· καὶ οἱ ἑκεῖνοι ἀπειρῶν μὴ γράφειν οὕτως, ἀλλ' ὅτι ἐκεῖνος εἶπεν οὕτως· ὁ δὲ Πιλάτος, Ὁ γέγραφα, γέγραφα, πάλιν ἀντίφησεν. Εἶτα τοῦ Σωτῆρος, Διψῷ, ἀνειπόντος, ὕσσωπον σὺν ὄξει αὐτὸν κεραννύουσι· καὶ εἰπὼν, Τετέλεσται, κλίνας τὴν κεφαλὴν, παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Πάντων δ' ἐκποδῶν γενομένων, ἡ Μήτηρ αὐτοῦ παρίστατο τῷ σταυρῷ, καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ· ἣν ὁ Ἰωακείμ ἐγέννησε τῷ Κλωπᾷ, ἀπαιδὶ τεθνηκότι· εἶτι δὲ καὶ Ἰωάννης, ὁ φιλούμενος αὐτοῦ μαθητής. Οἱ τοίνυν ἀγνώμονες Ἰουδαῖοι, μὴδ' ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὰ σώματα βλέπειν ἀρκούμενοι, ἠρώτησαν τὸν Πιλάτον (ἐπεὶ μεγάλη ἦν ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα, καὶ ἡ Παρασκευὴ), ἵνα τὰ τῶν καταδίκων σκίλη θλασθῶσιν, ὡς ἂν ταχύτερος ὁ θάνατος ἐπιγίνηται· καὶ τῶν μὲν, τὰ σκίλη συνέτριψαν· εἶτι γὰρ ἔζων· ἐπὶ δὲ τὸν Ἰησοῦν ἐλθόντες, ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τεθνηκότα, τοῦ συντρίψαι ἀπέσχοντο. Εἰς δὲ τις τῶν στρατιωτῶν, τοῖς ἀγνώμοσι χαρίζεμενος, ἀνατείνας τὸ δόρυ, κατὰ τὴν δεξιὰν πλευρὰν βύττει τὸν Χριστόν, καὶ εὐθέως ἐξῆλθεν αἷμα καὶ ὕδωρ· τὸ μὲν, ὡς ἄνθρωπος, τὸ δὲ, ὡς ὑπὲρ ἄνθρωπον· ἢ, τὸ μὲν αἷμα, διὰ τὴν τῶν θείων ἀγιασμάτων μετάληψιν, τὸ δὲ ὕδωρ, διὰ τὸ βάπτισμα. Αὕτη γὰρ ἡ δίκρουνος τῷ ὄντι πηγὴ, τὸ κατ' ἡμᾶς συνέχει μυστήριον. Ταῦτα καὶ Ἰωάννης ἰδὼν ἐμαρτύρησε, καὶ ἀληθινὴ ἐστὶν ἡ μαρτυ-

ρία αὐτοῦ ὅτι παρὼν ἐφ' ἅπασι, καὶ ὄρων, γράφει, καὶ ὅτι, εἰ ψευδὴ εἶχε λέγειν, οὐκ ἂν τὰ πρὸς ἀτιμίαν τοῦ Διδασκάλου δοκοῦντα συνίγραφε. Τοῦτον φασὶ τὸν τότε παρόντα, ἀγγεῖω τινὶ, ἀπὸ τῆς ζωηρόρητου Πλευρᾶς, τὸ θείον Αἷμα καὶ ὑπεράγιον δέξασθαι. Τούτων δὲ οὕτως ὑπερφυῶς διαπεπραγμένων, ἐπεὶ πρὸς ἐσπέραν ἦν ἡδὴ, Ἰωσήφ ὁ ἐξ Ἀριμαθαίας ἐξεῖσι, μαθητῆς τὰ πρῶτα, ὡς οἱ λοιποὶ, κρυπτόμενος, καὶ τῷ Πιλάτῳ προσελθὼν μετὰ τολμῆς, γνωρίμῳ γε ὄντι, αἰτεῖται τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· ὁ δὲ λαβεῖν ἐπιτρέπει. Καὶ δὴ ἀπὸ τοῦ σταυροῦ ταῦτο καταγαγὼν, πανευλαδῶς ἔθετο· ἄρτι δ' ἐπιλαβούσης νυκτός, ἔρχεται Νικόδημος, φέρων σμύρνης καὶ ἀλόης τι μίγμα σχεδιασθὲν τῷ καιρῷ, καὶ σινδόνι περιελίξαντες, ὡς ἔθος ἦν Ἰουδαίοις ποιεῖν, σύνεγγυς ἔθεντο ἐν τῷ ἐκ πέτρας λελατομημένῳ μνημείῳ τοῦ Ἰωσήφ, ἔνθα οὐδεὶς πρότερον ἔπεισεν, ἵνα μὴ τοῦ Χριστοῦ ἀναστάντος, ἐτέρῳ τὴν ἀνάστασιν ἐπιγράψωσι. Τοῦ δὲ μίγματος τῆς ἀλόης, καὶ τῆς σμύρνης κολλητικῶν ὄντων, ὁ Εὐαγγελιστὴς ἐμνημόνευσεν, ἵνα, ὅταν ἴδωσι τὴν σινδόνα, καὶ τὸ σουδάριον τῷ τάφῳ καταλειφθέντα, μὴ νομίωσι κλαπῆναι αὐτόν· πῶς γὰρ ἂν; ἀδείας τοσαύτης μὴ οὐσης, ὥστε καὶ ἀποσπᾶν ἐκεῖνα οὕτως ἐμπεφυκότα τῇ σαρκί. Ταῦτα πάντα γιγνημένα παραδόξως κατὰ τὸν τῆς Παρασκευῆς καιρὸν, καὶ ἡμᾶς τούτων ἀπάντων μνησίαν ποιῆσθαι μετὰ συντριβῆς καρδίας, καὶ κατανύξεως οἱ Θεοφόροι Πατέρες ἐθέσπισαν.

Ἰστίον μὲν τοι, ὡς τῇ ἑκτῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐβδομάδος, δηλαδὴ τῆς Παρασκευῆς, ἐσταυρώθη ὁ Κύριος, διὰ τὸ καὶ τῇ ἑκτῇ ἡμέρᾳ, τὸ παταρχᾶς, πλασθῆναι τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλὰ καὶ τῇ ἑκτῇ ὥρᾳ τῆς ἡμέρας ἐν τῷ σταυρῷ ἐκρέματο· ὅτι ἐν ταύτῃ, ὡς φασὶ, καὶ ὁ Ἀδάμ, τοῦ ἀπηγορευμένου ξύλου, τὰς χεῖρας ἐκτείνας, ἤφατο, καὶ ἀπέθανεν· ἐχρὴν γὰρ τὸν κατ' αὐτὴν συντριβέντα, κατ' αὐτὴν πάλιν ἀναπλασθῆναι. Ἐν κήπῳ δὲ, ὅτι καὶ ὁ Ἀδάμ ἐν τῷ Παραδείσῳ. Ἡ πικρὰ πόσις τὴν γῆσιν εἰκόνιζε. Τὸ ράπισμα, τὴν ἡμῶν ἐλευθερίαν ἐδήλου. Ὁ ἔμπυσμός καὶ ἡ ἀτιμος περιαγωγὴ, τὴν περὶ ἡμᾶς τιμὴν. Ὁ ἀκάθινος στέφανος, τὴν κατ' ἡμῶν ἀποτροπὴν τῆς ἀρᾶς. Ἡ πορφυρὰ χλαμῶς, διὰ τοὺς δερματίνους χιτῶνας, καὶ τὴν περὶ ἡμᾶς βασιλικὴν στολὴν. Οἱ ἥλοι, τὴν παντελὴ τῆς ἡμῶν ἀμαρτίας ἀκίνησίαν. Ὁ Σταυρός, τὸ ξύλον τὸ ἐν τῷ Παραδείσῳ. Ἡ νυγίσα πλευρὰ, τὴν τοῦ Ἀδάμ εἰκόνιζεν, ἀφ' ἧς ἡ Εὐα, ἐξ ἧς ἡ παράδασις. Ἡ λέγχη, τὴν φλογίνην ρομφαίαν μοι ἀποστρέφει. Τὸ ἐκ πλευρᾶς ὕδωρ, εἰκὼν τοῦ Βαπτίσματος. Τὸ αἷμα καὶ ὁ κάλαμος, δι' ὧν ἡμῖν ἐρυθρὰς γραμμασί, ὡς Βασιλεὺς, τὴν ἀρχαίαν πατρίδα ἀπεχαρίσατο. Λέγεται μὲν τοι, τὸ τοῦ Ἀδάμ κρανίον ἐκεῖσε κεῖσθαι, ὅπου καὶ ὁ Χριστὸς, ἡ κεφαλὴ πάντων, ἐσταύρωται· ἐβαπτίσθη οὖν τῷ τοῦ Χριστοῦ Αἵματι καταρρίνυσαντι. Κρανίου δὲ τόπος λέγεται, ὅτι περ ἐν τῷ κατακλυσμῷ ἀναρρύεισθαι ἐξω τῆς γῆς, τῆς τοῦ Ἀδάμ κεφα-

λῆς ὁσποῦν καὶ μόνον περιάγεσθαι οἷόν τι τίρας ὀρώμε-
νον. Ὁ περ Σολομών, αἰδοῖ τοῦ Προπάτορος, λίθοις πλεί-
στοις σὺν ἅμα παντὶ τῷ στρατῷ κατεκάλυψε· διὸ καὶ
ὁ τόπος ἔκτοτε, Λιθόστρωτος ὠνομάσθη. Φασὶ μὲν τοι-
τῶν Ἀγίων οἱ ἔγκριτοι, ἐκ παραδόσεως ἔχειν, καὶ αὐ-
τὸν τὸν Ἀδὰμ ἐκέῖσε ὑπὸ Ἀγγέλου ταφῆναι. Ὅπου τοί-
νυν τὸ πτώμα, ἐκεῖ καὶ ὁ αἰτὸς ἐπέστη Χριστὸς, ὁ αἰώ-
νιος Βασιλεὺς, ὁ νέος Ἀδὰμ, τὸν παλαιόν, καὶ διὰ ξό-
λου πεσόντα, ξύλῳ ἰώμενος.

Τῇ ὑπερφυεῖ καὶ περὶ ἡμᾶς παναπεῖρω σου
εὐσπλαγχνία, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.
Αἰμήν.

ᾠδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

Στῆλὴν κακίας ἀντιθέου, Παῖδες Θεῖοι παρ-
εδειγμάτισαν· κατὰ Χριστοῦ δὲ φρυατ-
τόμενον ἄνομον συνέδριον, βουλευέται κενή,
κτεῖναι μελετᾷ, τὸν ζωῆς κρατοῦντα παλά-
μη· ὃν πᾶσα κτίσις εὐλογεῖ δοξαζοῦσα εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ἀπὸ βλεφαίων Μαθηταί, νῦν ὕπνον ἔφης
Χριστέ τινάξατε· ἐν προσευχῇ δὲ γρη-
γορεῖτε, πειρασμῷ μήπως ὀλησθε, καὶ μάλιστα
Σίμων· τῷ κραταῖῳ γὰρ μείζων πείρα· γινώθι
με Πέτρε, ὃν πᾶσα κτίσις, εὐλογεῖ δοξαζοῦσα
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βέβηλον ἔπος τῶν χειλέων, οὐ ποτε προήσο-
μαι Δέσποτα· σὺν σοὶ θανοῦμαι ὡς εὐ-
γνώμων, καὶ οἱ πάντες ἀρνήσονται· ἐβόησε
Πέτρος· σὰρξ οὐδὲ αἷμα, ὁ Πατήρ σου ἀπε-
κάλυψέ μοι σέ, ὃν πᾶσα κτίσις, εὐλογεῖ δοξα-
ζοῦσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βαίθος σοφίας Θεϊκῆς, καὶ γνώσεως οὐ πᾶν
ἐξηρεύνησας· ἄβυσσον δέ μου τῶν κρι-
μάτων, οὐ κατέλαβες ἄνθρωπε· ὁ Κύριος ἔφη·
Σαίρξ οὖν ὑπάρχων, μὴ καυχῶ· ἀρνήση τρίτον
γάρ με, ὃν πᾶσα κτίσις, εὐλογεῖ δοξαζοῦσα
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπαγορεύεις, Σίμων Πέτρε, ὅπερ πείσῃ τά-
χος ὡς εἴρηται, καὶ σαῖ παιδίσκη, οἷα
Θάττον προσελθοῦσα πτοήσῃ σε· ὁ Κύριος
ἔφη· πικρῶς δακρύσας, ἔξεις ὁμῶς εὐίλατόν
με, ὃν πᾶσα κτίσις, εὐλογεῖ δοξαζοῦσα εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Λινοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Καταβασία. Στῆλὴν κακίας ἀντιθέου.

ᾠδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ, καὶ ἐνδο-
ξοτέραν, ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν
ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄν-
τως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Ὁ λείθριος σπεῖρα θειοστυγῶν, πονηρευομέ-
νων, θειοκτόνων συναγωγῇ, ἐπέστη Χρι-
στὲ σοι, καὶ ὡς ἄδικον εἴλκε, τὸν Κτίστην τῶν
ἀπάντων· ὃν μεγαλύνομεν.

Νόμον ἀγνοοῦντες οἱ ἀσεβεῖς, φωνὰς Προ-
φητῶν τε, μελετῶντες διακενῆς, ὡς πρό-
βατον εἴλκον, σὲ τὸν πάντων Δεσπότην, ἀδί-
κως σφαγιάσαι· ὃν μεγαλύνομεν.

Τοῖς ἔθνεσιν ἐκδοτον τὴν ζωὴν, σὺν τοῖς
Γραμματεῦσιν, ἀναιρεῖσθαι οἱ Ἱερεῖς,
παρέσχον, πληγέντες, αὐτοφθόνῳ κακίᾳ, τὸν
φύσει Ζωοδότην, ὃν μεγαλύνομεν.

Εὐκύκλωσαν κύνες ὡς πολλοὶ, ἐκρότησαν,
Ἄναξ, σιαγὸνα σὴν ράπισμῳ· ἡρώτων σε,
σοῦ δὲ, ψευδῇ κατεμαρτύρουν, καὶ πάντα ὑ-
πομείνας, ἅπαντας ἔσωσας.

Καταβασία. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος γ'.

Τὸν Ληστήν αὐθημερόν, τοῦ Παραδείσου ἡ-
ξίωσας Κύριε· καί με τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυ-
ροῦ, φώτισον καὶ σῶσόν με.

Ἐκ γ'.

Εὐαγγέλιον Θ'. κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσηλθίσαν παρὰ τῷ σταυρῷ.
Τέλος. Ὁφονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν.

Καὶ εὐθὺς τῆς Αἴνου, ἐν οἷς ἰστώμεν Στίχ. δ'.
καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα,
δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος γ'.

Ἄνθρωπος καὶ πονηρὰ ἐποίησεν, ὁ πρωτότοκος
υἱὸς μου Ἰσραὴλ· ἐμὲ ἐγκατέλιπε, πη-
γὴν ὕδατος ζωῆς, καὶ ὥρυξεν ἐαυτῷ φρέαρ
συντετριμμένον· ἐμὲ ἐπὶ ξύλου ἐσταύρωσε, τὸν
δὲ Βαραββᾶν ἠτήσατο, καὶ ἀπέλυσεν· ἐξέστη
ὁ Οὐρανὸς ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας
ἀπέκρυψε· σὺ δὲ Ἰσραὴλ οὐκ ἐνετραίπης, ἀλλὰ
θανάτῳ με παρέδωκας. Ἄφες αὐτοῖς Πατέρ
ἅγιε· σὺ γὰρ οἶδας τί ἐποίησαν.

Ὁ Οἶκος.

Ἐκαστον μέλος τῆς ἀγίας σου σαρκὸς, ἀ-
τιμίαν δι' ἡμᾶς ὑπέμεινε· τὰς ἀκάνθας
ἢ κεφαλὴ· ἢ ὄψις τὰ ἐμπτύσματα· αἱ σιαγόν-
ες τὰ ράπισματα· τὸ στόμα τὴν ἐν ὅξει κε-
ρασθεῖσαν χολὴν τῇ γεύσει· τὰ ὦτα τὰς δυσ-
σεβεῖς βλασφημίας· ὁ νῶτος τὴν φραγγέλω-
σιν, καὶ ἡ χεὶρ τὸν κάλαμον· αἱ τοῦ ὅλου σώ-
ματος ἐκτάσεις ἐν τῷ σταυρῷ· τὰ ἄρθρα τοὺς
ἥλους· καὶ ἡ πλευρὰ τὴν λόγχην· ὁ παθὼν
ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ παθὼν ἐλευθερώσας ἡμᾶς· ὁ
συγκαταβαὶς ἡμῖν φιλανθρωπία, καὶ ἀνυψώσας
ἡμᾶς, παντοδύναμε Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος γ'.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, πᾶσα ἡ Κτίσις βλέπουσα ἔτρεμε· τὰ θεμέλια τῆς γῆς, διεδονήθησαν φόβῳ τοῦ κράτους σου· σοῦ γὰρ ὑψωθέντος σήμερον, γένος Ἑβραίων ἀπώλετο· τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα, διερράγη διχῶς· τὰ μνημεῖα ἠνεώχθησαν, καὶ νεκροὶ ἐκ τῶν τάφων ἐξανέστησαν· Ἐκατόνταρχος ἰδὼν τὸ θαῦμα, ἔφριξε· παρεστῶσα δὲ ἡ μήτηρ σου, ἐβόα θρηνωδῶσα μητρικῶς· Πῶς μὴ θρηνήσω, καὶ τὰ σπλάγχνα μου τύψω, ὁρῶσά σε γυμνὸν, ὡς κατακρίτον ἐν ξύλῳ κρεμάμενον; ὁ σταυρωθεὶς καὶ ταφείς, καὶ ἀνασταὶς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Εξέδυσάν με τὰ ἱμάτιά μου, καὶ ἐνέδυσάν με χλαμύδα ποικίλην· ἔθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου, στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, καὶ ἐπὶ τὴν δεξιάν μου χεῖρα, ἔδωκαν κάλαμον, ἵνα συντρίψω αὐτοὺς, ὡς σκεύη κεραμέως.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τ

Εὐαγγέλιον Γ'. κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔλθων Ἰωσήφ.

Τέλος. Ἐθεώρουν ποῦ τίθεται.

Εἶτα. Σοὶ δόξα πρέπει· τὸ, Δόξα σοι τῷ δειξάντι τὰ φῶς. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, κτλ. Ο' δὲ Ἱερεὺς τὴν συναπτήν, καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν, Ὅτι Θεὸς ἐλέους, εὐθύς τὸ

Εὐαγγέλιον ΙΑ'. κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠρώτησε τὸν Πιλάτον.

Τέλος. Ἐθηκαν τὸν Ἰησοῦν.

Μετὰ τοῦτο εὐθύς ψάλλομεν Ἀπόστιχα, τὰ παρόντα Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Πᾶσα ἡ Κτίσις, ἠλλοιοῦτο φόβῳ, θεωροῦσά σε, ἐν σταυρῷ κρεμάμενον Χριστέ· ὁ ἡλῖος ἐσκοτίζετο, καὶ γῆς τὰ θεμέλια συνταράττετο· τὰ πάντα συνέπασχον, τῷ τὰ πάντα κτίσαντι. Ὁ ἐκουσίως δὲ ἡμᾶς ὑπομείνας, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον.

Ἦχος β'.

Λαὸς δυσσεβὴς καὶ παράνομος, ἵνα τί μελετᾷ κενά; ἵνα τί τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, θανάτῳ κατεδίκησε; Μέγα θαῦμα! ὅτι

ὁ Κτίστης τοῦ Κόσμου, εἰς χεῖρας ἀνόμων παραδίδοται, καὶ ἐπὶ ξύλου ἀνυψοῦται ὁ φιλήνθρωπος, ἵνα τοὺς ἐν Ἄδῃ δεσμώτας ἐλευθερώσῃ, κράζοντας· Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ἐδωκαν εἰς τὸ βρώμά μου χολήν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Σήμερον σὲ θεωροῦσα, ἡ ἄμεμπτος Παρθένος ἐν σταυρῷ, Λόγε ἀναρτώμενον, ὀδυρομένη μητρῶα σπλάγχνα, ἐτέρωτο τὴν καρδίαν πικρῶς, καὶ στεναζούσα ὀδυνηρῶς ἐκ βάθους ψυχῆς, παρειᾶς σὺν θριξὶ καταξαίνουσα, κατετρύχετο· διὰ καὶ τὸ σπῆθος τύπτουσα, ἀνέκραγε γοερῶς· Οἶμοι θεῖον τέκνον! αἶμα τὸ φῶς τοῦ Κόσμου! τί ἔδυσ ἐξ ὀφθαλμῶν μου, ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ; ὅθεν αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀσωμάτων, τρόμῳ συνείχοντο λέγουσαι· Ἀνατάληπτε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν, πρὸ αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Επὶ ξύλου βλέπουσα, κρεμάμενον Χριστέ, σὲ τὸν πάντων Κτίστην καὶ Θεόν, ἡ σὲ ἀσπόρως τεκοῦσα, ἐβόα πικρῶς· Υἱέ μου, ποῦ τὸ κάλλος ἔδυ τῆς μορφῆς σου; οὐ φέρω καθορᾶν σε, ἀδίκως σταυρούμενον· σπεῦσον οὖν ἀνάστηθι, ὅπως ἴδω καὶ γῶ, σοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν, τριήμερον ἐξανάστασιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, ἀναθαίνοντός σου ἐν τῷ σταυρῷ, φόβος, καὶ τρόμος ἐπέπεσε τῇ Κτίσει· καὶ τὴν γῆν μὲν ἐκώλυσε, καταπιεῖν τοὺς σταυρῶντάς σε· τῷ δὲ Ἄδῃ ἐπέτρεπες, ἀναπέμψαν τοὺς δεσμίους, εἰς ἀναγέννησιν βροτῶν. Κριτὰ ζώντων καὶ νεκρῶν ζωὴν ἤλθες παρασχεῖν, καὶ οὐ θάνατον· φιλήνθρωπε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ηδη βάπτεται κάλαμος ἀποφάσεως, παρὰ κριτῶν ἀδίκων, καὶ Ἰησοῦς δικάζεται, καὶ κατακρίνεται σταυρῷ· καὶ πάσχει ἡ Κτίσις, ἐν σταυρῷ καθορῶσα τὸν Κύριον. Ἀλλ' ὁ φύσει σώματος δι' ἐμὲ πάσχων, ἀγαθὲ Κύριε δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον ΙΒ'. κατὰ Ματθαῖον.

Τῇ ἐπαύριον, ἥτις ἐστὶ μετὰ τὴν Παρασκευὴν.

Τέλος. Σφραγίσαντες τὸν λίθον μετὰ τῆς κουστωδίας.

Εἶτα τὸ, Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι.

Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν.

Ὅτι σοῦ ἐστὶ καὶ τὸ

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Π᾿ξηγόρασας ἡμᾶς, ἐκ τῆς κατάραις τῆ νόμου,
τῷ τιμίῳ σου Αἵματι· τῷ Σταυρῷ προση-
λωθεὶς, καὶ τῇ λόγχῃ κεντηθεὶς, τὴν ἀθανασίαν
ἐπήγασας ἀνθρώποις· Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τὴν δὲ πρώτην Ὥραν οὐκ ἐπισυνάπτομεν νῦν,
ἀλλὰ περὶ ὥραν δευτέραν τῆς ἡμέρας.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΩΡΩΝ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ.

ΠΟΙΗΘΑ ΚΥΡΙΑΛΟΤ ΕΠΙΣΚΟΠΟΤ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ.

Περὶ ὥραν β'. τῆς ἡμέρας σημαίνει. Ἀλλάσ-
σοντος δὲ τοῦ Ἱερέως, καὶ εὐλογήσαντος, λέ-
γομεν· Βασιλεῦ οὐράνιε· Τρισάγιον· Παναγία
Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι σου ἐστὶ· Κύριε
ἐλέησον, β'. Δόξα, καὶ νῦν· Δεῦτε προσκυνή-
σωμεν, γ'. καὶ τοὺς ἐπομένους Ψαλμοὺς.

ΩΡΑ ΠΡΩΤΗ.

Ψαλμὸς ε'.

Τὰ ῥήματά μου ἐνώτισαι Κύριε· σύνες τῆς
κραυγῆς μου. Πρόσχεσ τῇ φωνῇ τῆς δεή-
σεώς μου, ὁ Βασιλεὺς μου, καὶ ὁ Θεός μου. Ὅτι
πρὸς σέ προσεύξομαι, Κύριε· τὸ πρῶτ' εἰσα-
κούσῃ τῆς φωνῆς μου. Τὸ πρῶτ' παραστήσο-
μαί σοι καὶ ἐπόψει με· ὅτι οὐχὶ Θεὸς θέλων
ἀνομίαν σὺ εἶ. Οὐ παροικήσει σοι πονηρευό-
μενος, οὐδὲ διαμενοῦσι παράνομοι κατέναντι
τῶν ὀφθαλμῶν σου. Ἐμίσησας πάντας τοὺς
ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν· ἀπολεῖς πάντας
τοὺς λαλοῦντας τὸ ψεῦδος. Ἄνδρα αἱμάτων,
καὶ δόλιον βδελύσσεται Κύριος· ἐγὼ δὲ ἐν τῷ
πλήθει τοῦ ἐλέους σου, εἰσελεύσομαι εἰς τὸν
οἶκόν σου, προσκυνήσω πρὸς Ναὸν ἁγίόν σου
ἐν φόβῳ σου. Κύριε, ὁδήγησόν με ἐν τῇ δικαιο-
σύνῃ σου· ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου κατεύθυνον
ἐνώπιόν σου τὴν ὁδόν μου. Ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν
τῷ στόματι αὐτῶν ἀλήθεια· ἡ καρδία αὐτῶν
λαταία. Τάφος ἀνεωγμένος ὁ λάρυξ αὐτῶν,
γαῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιούσαν· κρῖνον αὐ-
τοῦς ὁ Θεός. Ἀποπεσάτωσαν ἀπὸ τῶν δια-
βουλιῶν αὐτῶν· κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀσεβειῶν
αὐτῶν ἔξωσον αὐτοὺς, ὅτι παρεπίκρανάν σε,
Κύριε. Καὶ εὐφρανθήσονται πάντες οἱ ἐλπίζον-

τες ἐπὶ σέ· εἰς αἰῶνα ἀγαλλιάσονται, καὶ
κατασκηνώσεις ἐν αὐτοῖς. Καὶ καυχῆσονται ἐν
σοὶ οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομά σου, ὅτι σὺ ἐβλο-
γήσεις δίκαιον. Κύριε, ὡς ὅπλῳ εὐδοκίας, ἐ-
στεφάνωσας ἡμᾶς.

Ψαλμὸς β'.

Ἦνα τί ἐφρύαξαν ἔθνη, καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν
κενά; Παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς,
καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό, κα-
τὰ τοῦ Κυρίου, καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ.
Διαρρήξωμεν τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν, καὶ ἀπορ-
ρίψωμεν ἀφ' ἡμῶν τὸν ζυγὸν αὐτῶν. Ὁ κατοι-
κῶν ἐν Οὐρανοῖς ἐκγελάσεται αὐτοὺς, καὶ ὁ
Κύριος ἐκμυκτηριεῖ αὐτούς. Τότε λαλήσει πρὸς
αὐτοὺς ἐν ὀργῇ αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ
ταράξει αὐτούς. Ἐγὼ δὲ κατεστάθην βασιλεὺς
ὑπ' αὐτοῦ, ἐπὶ Σιών ὄρος τὸ ἅγιον αὐτοῦ, διαγ-
γέλλων τὸ πρόσταγμα Κυρίου. Κύριος εἶπε
πρὸς με· Υἱός μου εἶ σὺ, ἐγὼ σήμερον γεγέν-
νηκά σε. Αἵτησαι παρ' ἐμοῦ, καὶ δώσω σοι ἔθνη
τὴν κληρονομίαν σου, καὶ τὴν κατάσχεσίν σου
τὰ πέρατα τῆς γῆς. Παιμανεῖς αὐτοὺς ἐν ῥά-
βδῳ σιδηρᾷ· ὡς σκευὴ κεραμέως συντρίψεις
αὐτούς. Καὶ νῦν, βασιλεῖς, σύνετε, παιδεύθητε
πάντες οἱ κρίνοντες τὴν γῆν. Δουλεύσατε τῷ
Κυρίῳ ἐν φόβῳ, καὶ ἀγαλλιᾶσθε αὐτῷ ἐν τρό-
μῳ. Δράξασθε παιδείας, μήποτε ὀργισθῇ Κύ-
ριος, καὶ ἀπολεῖσθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας. Ὅταν
ἐκκαυθῇ ἐν τάχει ὁ θυμὸς αὐτοῦ, μακάριοι
πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ.

Ψαλμὸς κα'.

Θεὸς ὁ Θεός μου, πρόσχεσ μοι, ἵνα τί ἐγ-
κατέλιπές με; μακρὰν ἀπὸ τῆς σωτη-
ρίας μου οἱ λόγοι τῶν παραπτωμάτων μου. Ὁ
Θεός μου, κεκραίξομαι ἡμέρας, καὶ οὐκ εἰσα-
κούσῃ, καὶ νυκτὸς, καὶ οὐκ εἰς ἄνοιαν ἐμοί.
Σὺ δὲ ἐν Ἀγίῳ κατοικεῖς, ὁ ἔπαινος τοῦ Ἰσ-
ραὴλ· ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν οἱ πατέρες ἡμῶν, ἤλ-
πισαν, καὶ ἐρρύσω αὐτούς. Πρὸς σέ ἐκέκρα-
ξαν, καὶ ἐσώθησαν, ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν, καὶ οὐ
κατησχύνθησαν. Ἐγὼ δὲ εἶμι σκώληξ, καὶ οὐκ
ἄνθρωπος, ὄνειδος ἀνθρώπων, καὶ ἐξουθένημα
λαοῦ. Πάντες οἱ θεωροῦντές με ἐξεμυκτηρί-
σαν με, ἐλάλησαν ἐν χεῖλεσιν, ἐκίνησαν κεφα-
λήν. Ἠλπισεν ἐπὶ Κύριον, ῥυσάσθω αὐτόν,
σωσάτω αὐτόν, ὅτι θέλει αὐτόν. Ὅτι σὺ εἶ ὁ
ἐκσπάσας με ἐκ γαστροῦ, ἡ ἐλπίς μου ἀπὸ
μαστῶν τῆς μητρός μου· ἐπὶ σέ ἐπερρίφην ἐκ
μήτρας. Ἀπὸ γαστροῦ μητρός μου Θεός μου εἶ
σὺ· μὴ ἀποστῇς ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι θλίψις ἐγγύς,

ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ βοηθῶν μοι. Περικύκλωσάν με μύσχοι πολλοί, ταῦροι πίνοντες περιέσχον με. Ἦνοιξαν ἐπ' ἐμέ τὸ στόμα αὐτῶν, ὡς λέων ἀρπαῖζων, καὶ ὠρυόμενος. Ὡσεὶ ὕδωρ ἐξεχύθη, καὶ διεσκορπίσθη πάντα τὰ ὀστά μου. Ἐγενήθη ἡ καρδία μου ὡσεὶ κηρὸς, τηκόμενος ἐν μέσῳ τῆς κοιλίας μου. Ἐξηράνθη ὡς ὄστρακον ἡ ἰσχὺς μου, καὶ ἡ γλῶσσά μου κεκόλληται τῷ λάρυγγί μου, καὶ εἰς χοῦν θανάτου κατήγαγέ με. Ὅτι ἐκύκλωσάν με κύνες πολλοί, συναγωγὴ πονηρευομένων περιέσχον με. ὤρυξαν χεῖράς μου, καὶ πόδας μου, ἐξηρίθμησαν πάντα τὰ ὀστά μου· αὐτοὶ δὲ κατενόησαν, καὶ ἐπειδόν με. Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον. Σὺ δέ, Κύριε, μὴ μακρύνῃς τὴν βοήθειάν σου ἀπ' ἐμοῦ, εἰς τὴν ἀντίληψίν μου πρόσχες. Ῥῦσαι ἀπὸ ῥομφαίας τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐκ χειρὸς κυνὸς τὴν μονογενὴ μου. Σῶσόν με ἐκ σώματος λέοντος, καὶ ἀπὸ κεράτων μονοκερῶν τὴν ταπείνωσίν με. Διηγῆσομαι τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε. Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, αἰνέσατε αὐτόν, ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰακώβ δοξάσατε αὐτόν. Φοβηθήτω δὴ ἀπ' αὐτοῦ ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰσραὴλ, ὅτι οὐκ ἐξουδένωσεν, οὐδὲ προσώχθισε τῇ δεήσει τοῦ πτωχοῦ, ἐδὲ ἀπέσβεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπ' ἐμοῦ· καὶ ἐν τῷ κεραιγένοι με πρὸς αὐτόν, εἰσήκυσέ μου. Παρα σου ὁ ἔπαινός μου, ἐν ἐκκλησίᾳ μεγάλη ἐξομολογήσομαί σοι· τὰς εὐχάς μου ἀποδώσω ἐνώπιον τῶν φοβημένων σε. Φάγονται πένητες, καὶ ἐμπλησθήσονται· καὶ αἰνέσουσι Κύριον οἱ ἐκζητῶντες αὐτόν· ζήσονται αἱ καρδίαι αὐτῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος. Μνησθήσονται, καὶ ἐπιστραφήσονται πρὸς Κύριον πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς. Καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιον αὐτοῦ πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, ὅτι τοῦ Κυρίου ἡ βασιλεία, καὶ αὐτὸς δεσπάζει τῶν ἐθνῶν. Ἐφαγον, καὶ προσεκύνησαν πάντες οἱ πίνοντες τῆς γῆς· ἐνώπιον αὐτοῦ προπεσοῦνται πάντες οἱ καταβαίνοντες εἰς γῆν. Καὶ ἡ ψυχὴ μου αὐτῷ ζῇ, καὶ τὸ σπέρμα μου δουλεύσει αὐτῷ. Ἀναγγελησεται τῷ Κυρίῳ γενεὰ ἡ ἐρχομένη, καὶ ἀναγγελοῦσιν οἱ Οὐρανοὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ λαῷ τῷ τεχνησομένῳ, ὃν ἐποίησεν ὁ Κύριος. Δόξα, καὶ νῦν. Ἀλληλεῖα, γ'. Κύριε ἐλέησον, γ'.

Δόξα. Τροπάριον. Ἦχος α'.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἀνηρέθη ἡ τυραννὶς, ἐπατήθη ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ· οὔτε

γὰρ Ἄγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, ἔσωσας ἡμᾶς· δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τί σε καλέσωμεν, ὦ Κεχαριτωμένη; Οὐρανόν; ὅτι ἀνέτειλας τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης. Παραδειςον; ὅτι ἐβλάστησας τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας. Παρθένον; ὅτι ἔμεινας ἀφθαρτος. Ἀγνὴν Μητέρα; ὅτι ἔσχες σαῖς ἀγίαις ἀγκαλαῖς Υἱόν, τὸν πάντων Θεόν· αὐτόν ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα τρία Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες αὐτὰ, τὸ πρῶτον χωρὶς Στίχων, τὸ δεύτερον μετὰ τῶν Στίχ., καὶ τὸ τρίτον εἰς τὸ, Δόξα, καὶ νῦν, οὕτω ποιοῦντες καὶ εἰς τὰ ἐν ταῖς λοιπαῖς Ὁραῖς τοιαῦτα Τροπάρια.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα, εἰς ἐλεγχον ῥήγνυται τῶν παρανόμων, καὶ τὰς ἰδίας ἀκτῖνας, ὁ ἥλιος κρύπτει, Δεσπότην ὁρῶν σταυρούμενον.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ ὁ ἕτερος Χορὸς.

Εἶτα ὁ πρῶτος Χορὸς.

Στίχ. Ἵνα τί ἐφρύαξαν ἔθνη, καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά;

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν, ἤχθης Χριστέ Βασιλεῦ, καὶ ὡς ἀμνὸς ἄνακος, προσηλώθης τῷ σταυρῷ, ὑπὸ τῶν παρανόμων ἀνδρῶν, διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν φιλάνθρωπε.

Στίχ. Παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό.

Τὸ αὐτὸ πάλιν ὁ ἕτερος Χορὸς.

Εἶτα πάλιν ὁ πρῶτος Χορὸς.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τοῖς συλλαβῆσί σε παρανόμοις, ἀνεχόμενος οὕτως ἐβόας Κύριε· Εἰ καὶ ἐπατάξατε τὸν ποιμένα, καὶ διεσκορπίσατε τὰ δώδεκα πρόβατα τοὺς Μαθητάς μου, ἡδυνάμην πλείους, ἢ δώδεκα λεγεῶνας, παραστήσαι Ἀγγέλων· ἀλλὰ μακροθυμῷ, ἵνα πληρωθῇ, ἃ ἐδήλωσα ὑμῖν διὰ τῶν Προφητῶν μου, ἀδελὰ καὶ κρύφια. Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτὸ ὁ β'. Χορὸς.

Εἶτα ἡ Προφητεία. Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ἐξεπορεύετο ἔξω, καὶ ἐλάλει ἐπὶ τὸ αὐτό.

Στ. Μακάριος ὁ συνιών ἐπὶ πτωχὸν καὶ πένητα.

Προφητείας Ζαχαρίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΑ'. 40.

Ταῦδε λέγει Κύριος· Λήψομαι τὴν ράβδον μου τὴν καλὴν, καὶ ἀπορρίψω αὐτήν,

τοῦ διασκεδάσαι τὴν διαθήκην μου, ἣν διεθέμην πρὸς πάντας τῆς λαῆς· καὶ διασκεδασθήσεται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καὶ γνώσονται οἱ Χαναναῖοι τὰ πρόβατα τὰ φυλασσόμενά μοι, διότι λόγος Κυρίου ἐστὶ. Καὶ ἐρῶ πρὸς αὐτοὺς· Εἰ καλὸν ἐνώπιον ὑμῶν ἐστὶ, δότε τὸν μισθόν μου, ἢ ἀπείρασθε· καὶ ἔστησαν τὸν μισθόν μου, τριάκοντα ἀργυροῦς. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· Κάθες αὐτὴς εἰς τὸ χωνευτήριον, καὶ σκέψομαι εἰ δόκιμόν ἐστιν, ὃν τρόπον ἐδοκιμάσθην ὑπὲρ αὐτῶν. Καὶ ἔλαβον τοὺς τριάκοντα ἀργυροῦς, καὶ ἐνέβαλον αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον Κυρίου εἰς τὸ χωνευτήριον, καθὰ συνέταξέ μοι Κύριος.

Καὶ ὁ Ἀπόστολος.

Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς Παύλου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 5. 14.

Δ' ἀδελφοί, ἐμοὶ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰμὴ ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· δι' οὗ ἐμοὶ Κόσμος ἐσταύρωται, καὶ γὰρ τῷ Κόσμῳ. Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομή τι ἰσχύει, οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινὴ κτίσις. Καὶ ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνη ἐπ' αὐτοὺς, καὶ ἔλεος, καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ. Τοῦ λοιποῦ, κόπους μοι μηδεὶς παρεχέτω· ἐγὼ γὰρ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετὰ τοῦ πνεύματος ὑμῶν, ἀδελφοί. Ἀμήν.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.
Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, πρωΐας γενομένης.
Τέλος. Καὶ ἡ μήτηρ τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου.

Καὶ εὐθύς.

Τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον κατὰ τὸ λόγιόν σου, καὶ μὴ κατακυριεύσάτω μου πᾶσα ἀνομία. Λύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνδρώπων, καὶ φυλάξω τὰς ἐντολαίς σου. Τὸ πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν δούλόν σου, καὶ διδάξόν με τὰ δικαιώματά σου. Πληρωθῆτω τὸ στόμα μου αἰνεσῶός σου, Κύριε, ὅπως ὑμνήσω τὴν δόξαν σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν μεγαλοπρέπειάν σου.

Βίτα, Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι σοῦ ἐστὶ, καὶ τὸ παρὸν

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Τὸν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα, δεῦτε πάντες ὑμνήσωμεν· αὐτὸν γὰρ κατείδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἔλεγεν· Εἰ καὶ σταυρὸν ὑπομένεις, σὺ ὑπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Triodio.

49

Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ. Κύριε ἐλέησον, γ'. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ. Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ. Ὁ δὲ Ἱερεὺς ἐκφωνεῖ· Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς· καὶ τὴν παροῦσαν Εὐχὴν.

Χριστέ, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν Κόσμον, σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, ἵνα ἐν αὐτῷ ὁψώμεθα φῶς τὸ ἀπρόσιτον· καὶ κατεύθυνον τὰ διαθήματα ἡμῶν πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν σου· πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου Μητρὸς, καὶ πάντων σου τῶν Ἀγίων. Ἀμήν.

ΩΡΑ ΤΡΙΤΗ.

Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Ἰκτέρ ἡμῶν· Ὅτι σοῦ ἐστὶ· Κύριε ἐλέησον, ιβ'. Δόξα, καὶ νῦν· Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ'. εἶτα τοὺς ἐπομένους Ψαλμοὺς.

Ψαλμὸς λδ'.

Δέκασον, Κύριε, τοὺς ἀδικοῦντάς με, πολέμησον τοὺς πολεμοῦντάς με. Ἐπιλαβοῦ ὀπλοῦ καὶ θυρεοῦ, καὶ ἀνάστηθι εἰς τὴν βοήθειάν μου· ἔκχεον ῥομφαίαν, καὶ σύγκλεισον ἐξεναντίας τῶν καταδιωκόντων με. Εἶπον τῇ ψυχῇ μου· Σωτηρία σου εἰμὶ ἐγώ· Αἰσχυνθήτωσαν, καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου· ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ καταισχυνθήτωσαν οἱ λογιζόμενοί μοι κακά· Γεννηθήτωσαν ὥσεί χνοὺς κατὰ πρόσωπον ἀνέμου, καὶ Ἄγγελος Κυρίου ἐκθλίβων αὐτούς. Γεννηθήτω ἡ ὁδὸς αὐτῶν σκότος καὶ ὀλίσθημα, καὶ Ἄγγελος Κυρίου καταδιώκων αὐτούς· ὅτι δωρεὰν ἔκρυψάν μοι, διαφθορὰν παγίδος αὐτῶν· μάτην ὠνείδισαν τὴν ψυχὴν μου. Ἐλθέτω αὐτῷ παγίς, ἣν οὐ γινώσκει, καὶ ἡ θήρα, ἣν ἔκρυψε, συλλαβέτω αὐτόν, καὶ ἐν τῇ παγίδι πεσεῖται ἐν αὐτῇ· ἡ δὲ ψυχὴ μου ἀγαλλιάσεται ἐπὶ τῷ Κυρίῳ, τερφθήσεται ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ αὐτοῦ. Πάντα τὰ ὅσῃ μοι ἐροῦσι· Κύριε, Κύριε, τίς ὁμοίός σοι; Ῥυόμενος πτωχὸν ἐκ χειρὸς ἐσπερωτέρων αὐτοῦ, καὶ πτωχὸν καὶ πένητα ἀπὸ τῶν διαρπαζόντων αὐτόν. Ἀναστάντες μοι μάρτυρες ἄδικοι, ἃ οὐκ ἐγίνωσκον ἠρώτων με. Ἀνταπεδίδοσάν μοι πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, καὶ ἀτεκνίαν τῇ ψυχῇ μου. Ἐγὼ δὲ, ἐν τῷ αὐτοῖς παρενοχλεῖν μοι, ἐνεδυόμην σάκ-

κον, καὶ ἐταπείνουν ἐν νηρείᾳ τὴν ψυχὴν μου· καὶ ἡ προσευχή μου εἰς κόλπον μου ἀποστραφήσεται. Ὡς πλησίον, ὡς ἀδελφῷ ἡμετέρῳ, οὕτως εὐηρέστουν· ὡς πενθῶν καὶ σκυθρωπάζων, οὕτως ἐταπεινούμην. Καὶ κατ' ἐμοῦ εὐφράνθησαν, καὶ συνήχθησαν· συνήχθησαν ἐπ' ἐμὲ μάστιγες, καὶ οὐκ ἔγων· διεσχίσθησαν, καὶ οὐ κατενύγησαν, ἐπείρασάν με, ἐξεμυκτήρισάν με μυκτηρισμῷ, ἔβρυξαν ἐπ' ἐμὲ τοὺς ὀδόντας αὐτῶν. Κύριε, πότε ἐπόψει; ἀποκατάστησον τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τῆς κακουργίας αὐτῶν, ἀπὸ λεόντων τὴν μονογενῆ μου· Ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἐκκλησίᾳ πολλῇ, ἐν λαῷ βαρεῖ αἰνέσω σε. Μὴ ἐπιχαρεῖσάν μοι οἱ ἐχθραίνοντές μοι ἀδίκως, οἱ μισοῦντές με δωρεὰν, καὶ διανεύοντες ὀφθαλμοῖς. Ὅτι ἐμοὶ μὲν εἰρηνικὰ ἐλάλουν, καὶ ἐπ' ὀργὴν δόλους διελογίζοντο. Ἐπλάτυναν ἐπ' ἐμὲ τὸ στόμα αὐτῶν· εἶπον· Εὐγε, εὐγε, εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν. Εἶδες, Κύριε, μὴ παρασιωπήσης· Κύριε, μὴ ἀποστῇς ἀπ' ἐμοῦ. Ἐξεγέρθητι, Κύριε, καὶ πρόσχες τῇ κρίσει μου, ὁ Θεός μου, καὶ ὁ Κύριός μου, εἰς τὴν δίκην μου. Κρίνόν με, Κύριε, κατὰ τὴν δικαιοσύνην σου, Κύριε ὁ Θεός μου, καὶ μὴ ἐπιχαρεῖσάν μοι. Μὴ εἴποισαν ἐν καρδίαις αὐτῶν· Εὐγε, εὐγε τῇ ψυχῇ ἡμῶν· μηδὲ εἶποιεν· Κατεπίομεν αὐτόν. Αἰσχυνθείσαν, καὶ ἐντραπίησαν ἅμα οἱ ἐπιχαίροντες τοῖς κακοῖς μου. Ἐνδυσάσθωσαν αἰσχύνην, καὶ ἐντροπὴν οἱ μεγαλορρήμονοῦντες ἐπ' ἐμὲ· ἀγαλλιάσθωσαν, καὶ εὐφρανθήτωσαν οἱ θέλοντες τὴν δικαιοσύνην μου· καὶ εἰπάτωσαν διαπαντός, Μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ θέλοντες τὴν εἰρήνην τοῦ δούλου αὐτοῦ. Καὶ ἡ γλῶσσά μου μελετήσῃ τὴν δικαιοσύνην σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὸν ἔπαινόν σου.

Ψαλμὸς ρή.

Ο Θεός, τὴν αἰνέσιν μου μὴ παρασιωπήσης, ὅτι στόμα ἀμαρτωλοῦ, καὶ στόμα δολίου ἐπ' ἐμὲ ἠνοίχθη. Ἐλάλησαν κατ' ἐμοῦ γλώσση δολία, καὶ λόγοις μίσους ἐκύκλωσάν με, καὶ ἐπολέμησάν με δωρεὰν. Ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με, ἐνδιέβαλλον με, ἐγὼ δὲ προσηυχόμην. Καὶ ἔθεντο κατ' ἐμοῦ κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, καὶ μῖσος ἀντὶ τῆς ἀγαπήσεώς με. Κατάστησον ἐπ' αὐτόν ἀμαρτωλόν, καὶ διάβολος στήτω ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ. Ἐν τῷ κρίνεσθαι αὐτόν, ἐξέλθοι καταδικασμένος, καὶ ἡ προσευχὴ αὐτοῦ γενέσθω εἰς ἀμαρτίαν. Γενηθήτωσαν αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ὀλίγαι, καὶ τὴν ἐπισκοπὴν αὐ-

τοῦ λάβοι ἕτερος. Γενηθήτωσαν αἱ υἱοὶ αὐτοῦ ὀρφανοί, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ χήρα. Σαλευόμεναι μεταναστήτωσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ ἐπαιτησάτωσαν· ἐκβληθήτωσαν ἐκ τῶν οἰκοπέδων αὐτῶν. Ἐξερευνησάτω δανειστὴς πάντα, ὅσα ὑπάρχει αὐτῷ, καὶ διαρπασάτωσαν ἀλλότριοι τοὺς πόνους αὐτοῦ. Μὴ ὑπαρξάτω αὐτῷ ἀντελήπτωρ, μηδὲ γενηθήτω οἰκτίρμων τοῖς ὀρφανοῖς αὐτοῦ. Γενηθήτω τὰ τέκνα αὐτοῦ εἰς ἐξολόθρευσιν, ἐν γενεᾷ μιᾷ ἐξαλειφθεῖν τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἀναμνησθεῖν ἡ ἀνομία τῶν πατέρων αὐτοῦ ἔναντι Κυρίου, καὶ ἡ ἀμαρτία τῆς μητρὸς αὐτοῦ μὴ ἐξαλειφθεῖν. Γενηθήτωσαν ἔναντίον Κυρίου διαπαντός, καὶ ἐξολοθρευθεῖν ἐκ γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτῶν, ἀνθ' ὧν οὐκ ἐμνήσθη ποιῆσαι ἔλεος. Καὶ κατεδίωξεν ἄνθρωπον πένητα, καὶ πτωχόν, καὶ κατανενυγμένον τῇ καρδίᾳ, τοῦ θανατῶσαι. Καὶ ἠγάπησε κατάραν, καὶ ἤξει αὐτῷ· καὶ οὐκ ἠθέλησεν εὐλογίαν, καὶ μακρυνθήσεται ἀπ' αὐτοῦ. Καὶ ἐνεδύσατο κατάραν, ὡς ἱμάτιον, καὶ εἰσῆλθεν, ὡσεὶ ὕδωρ, εἰς τὰ ἔγκατα αὐτοῦ, καὶ ὡσεὶ ἔλαιον, ἐν τοῖς ὀστέαις αὐτοῦ. Γενηθήτω αὐτῷ ὡς ἱμάτιον, ὃ περιβάλλεται, καὶ ὡσεὶ ζώνη, ἣν διαπαντός περιζώννυται. Τοῦτο τὸ ἔργον τῶν ἐνδιαβαλλόντων με παρὰ Κυρίου, καὶ τῶν λαλούντων πονηρὰ κατὰ τῆς ψυχῆς μου. Καὶ σὺ, Κύριε, Κύριε, ποίησον μετ' ἐμοῦ, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου. Ῥῦσαί με, ὅτι πτωχὸς καὶ πένης εἰμὶ ἐγώ, καὶ ἡ καρδία μου τετάραιται ἐντός μου. Ὡς σκιά ἐν τῷ ἐκκλίνειν αὐτὴν, ἀντανήρηθην, ἐξετινάχθην ὡσεὶ ἀκρίδες· τὰ γόνατά μου ἠσθένησαν ἀπὸ νηστείας, καὶ ἡ σὰρξ μου ἠλλοιώθη δι' ἔλαιον. Καὶ γὰρ ἐγενήθην ὄνειδος αὐτοῖς· εἶδοσάν με, ἐσαύευσαν κεφαλὰς αὐτῶν. Βοήθησόν μοι, Κύριε ὁ Θεός μου, καὶ σῶσόν με κατὰ τὸ ἔλεός σου. Καὶ γνώτωσαν, ὅτι ἡ χεὶρ σου αὕτη, καὶ σὺ, Κύριε, ἐποίησας αὐτήν. Καταράσσονται αὐτοὶ, καὶ σὺ εὐλογήσεις· οἱ ἐπανισταμένοι μοι αἰσχυνθήτωσαν, ὁ δὲ δούλός σου εὐφρανθήσεται. Ἐνδυσάσθωσαν οἱ ἐνδιαβαλλόντες με ἐντροπὴν, καὶ περιβαλέσθωσαν, ὡς διπλοῖδα, αἰσχύνην αὐτῶν· Ἐξομολογήσομαι τῷ Κυρίῳ σφοδρὰ ἐν τῷ στόματί μου, καὶ ἐν μέσῳ πολλῶν αἰνέσω αὐτόν. Ὅτι παρέστη ἐκ δεξιῶν πένητος, τοῦ σῶσαι ἐκ τῶν καταδιωκόντων τὴν ψυχὴν μου.

Ψαλμὸς ν'.

Ελέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλύνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου, καὶ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισόν με· ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν, καὶ εὐφροσύνην· ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόσρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκαίτοις μου. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριζόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς, ἐπὶ τὴν ἐπιστρέψουσι. Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τὰ ρείλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου· ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἰδωκα ἂν· ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ, πνεῦμα συντετριμμένον· καρδίαν γυντετριμμένην, καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγαθύνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐνοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείνη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν, καὶ ὀλοκαυτώματα· τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἀλληλουῖα, γ'. Κύριε ἐλέησον, γ'.

Δόξα. Τροπάριον. Ἦχος πλ. β'.

Κύριε, κατέκρινάν σε οἱ Ἰουδαῖοι θανάτῳ, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων· οἱ τὴν ἐρυθρὰν ἄβδω πεζεύσαντες, σταυρῶ σε προσήλωσαν· αἱ οἱ ἐκ πέτρας μέλι θηλάσαντες, χολὴν σοι προσήνεγκαν· ἀλλ' ἐκὼν ὑπέμεινας, ἵνα ἡμᾶς λευθερώσῃς τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· Χριστέ Θεός, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἰ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴτα ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. δ'.

Λαὶ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ὁ φίλος σου καὶ ὁ πλησίον Πέτρος, ἠρνήσατό σε Κύριε, καὶ ὀδυρόμενος οὕτως ἐβόα· Τῶν δακρύων μὴ παρασιωπήσῃς· εἶπα γὰρ φυλάξαι τὴν πίσιν Οἰκτίρμον, καὶ οὐκ ἐφύλαξα· καὶ ἡμῶν τὴν μετάνοιαν, οὕτω δέξαι, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Στίχ. Τὰ ῥήματά μου ἐνώτισαι, Κύριε· σύνες τῆς κραυγῆς μου.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Πρὸ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ, στρατιωτῶν ἐμπαιζόντων σε Κύριε, αἱ νοεραὶ στρατιαὶ κατεπλήττοντο· ἀνεδήσω γὰρ στέφανον ὕβρεως, ὁ τὴν γῆν ζωγραφήσας τοῖς ἄνθεσι, καὶ τὴν χλαῖναν χλευαζόμενος ἐφόρεσας, ὁ νεφέλαις περιβάλλων τὸ στερέωμα· τοιαύτη γὰρ οἰκονομία, ἐγνώσθη σου ἡ εὐσπλαγχνία, Χριστέ, τὸ μέγα ἔλος, δόξα σοι.

Στίχ. Πρόσχευε τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου, ὁ Βασιλεὺς μου καὶ ὁ Θεός μου.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ελκόμενος ἐπὶ σταυροῦ, οὕτως ἐβόας Κύριε· Διὰ ποῖον ἔργον, θέλετέ με σταυρῶσαι Ἰουδαῖοι; ὅτι τοὺς παραλύτους ὑμῶν συνέσφιγξα; ὅτι τοὺς νεκροὺς, ὡς ἐξ ὕπνου ἀνέστησα; Αἰμόρρουν ἰασάμην, Χαναναίαν ἠλέησα· διὰ ποῖον ἔργον θέλετέ με φονεῦσαι Ἰουδαῖοι; ἀλλ' ὅψεσθε εἰς ὃν νῦν ἐκκεντᾶτε, Χριστὸν παράνομοι.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ὅτι ἐγὼ εἰς μάστιγας ἑτοιμος.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με.

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἑσφ. Ν'. 4.

Κύριος δίδωσί μοι γλῶσσαν παιδείας, τοῦ γινῶναι ἡνίκα δεῖ εἰπεῖν λόγον· ἔθηκε με πρῶτ' πρῶτ', προσέθηκε μοι ὥτιον τοῦ ἀκούειν, καὶ ἡ παιδεία Κυρίου ἀναιγεί με τὰ ὦτα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἀπειθῶ, οὐδὲ ἀντιλέγω. Τὸν νῶτόν μου ἔδωκα εἰς μάστιγας, τὰς δὲ σιαγόνas μου εἰς

ράπισματα, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπέσβεψα ἀπὸ αἰσχύνῃς ἐμπτυσμάτων· καὶ Κύριος, Κύριος βοηθός μου ἐγενήθη. Διὰ τῆτο οὐκ ἐνετραπην, ἀλλ' ἔθηκα τὸ πρόσωπόν μου ὡς στερεὰν πέτραν· καὶ ἔγνων, ὅτι οὐ μὴ αἰσχυθῶ, ὅτι ἐγγίζει ὁ δικαιοῦσάς με· τίς ὁ κρινόμενός μου; ἀντιστήτω μοι ἅμα· καὶ τίς ὁ κρινόμενός μου; ἐγγισάτω μοι. Ἰδὲ Κύριος, Κύριος βοηθήσει μοι, τίς κακώσεται με; ἰδὲ πάντες ὑμεῖς, ὡς ἱμάτιον, παλαιωθήσεσθε, καὶ ὡς σῆς καταφάγεται ὑμᾶς. Τίς ἐν ὑμῖν ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον; ὑπακούσαίτω τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς αὐτοῦ. Οἱ πορευόμενοι ἐν σκότει, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς φῶς, πεποιθατε ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου, καὶ ἀντιζηρίσαθε ἐπὶ τῷ Θεῷ. Ἰδὲ πάντες ὑμεῖς ὡς πῦρ καίετε, καὶ κατισχύετε φλόγα· πορεύεσθε τῷ φωτὶ τῆ πυρὸς ὑμῶν, καὶ τῇ φλογί, ἥ ἐξεκαύσατε· δι' ἐμὲ ἐγένετο ταῦτα ὑμῖν· ἐν λύπῃ κοιμηθήσεσθε.

Ὁ Ἀπόστολος.

Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς Παύλου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ε'. 6.

Α δελφοί, ἔτι Χριστὸς, ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν, κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε. Μόλις γὰρ ὑπὲρ δικαίου τις ἀποθάνει· ὑπὲρ γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθάνειν. Συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι, ἀμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν, Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε. Πολλῷ οὖν μάλλον, δικαιοθεύοντες νῦν ἐν τῷ Αἵματι αὐτοῦ, σωθησόμεθα δι' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀργῆς. Εἰ γὰρ, ἐχθροὶ ὄντες, κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῷ μάλλον καταλλαγέντες, σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ στρατιῶται.

Τέλος. Αἱ συναναβάσαι αὐτῷ εἰς Ἱεροσόλυμα.

Καὶ εὐθύς·

Κύριος ὁ Θεὸς εὐλογητός, εὐλογητός Κύριος ἡμέραν καθ' ἡμέραν· κατευοδῶσαι ἡμῖν ὁ Θεὸς τῶν σωτηρίων ἡμῶν, ὁ Θεὸς τοῦ σώζεις.

Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι σου ἔστι· καὶ τὸ Κονταίκιον.

Τὸν δὲ ἡμᾶς σταυρωθέντα, δεῦτε πάντες ὑμνήσωμεν· αὐτὸν γὰρ κατεῖδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἔλεγεν· Εἰ καὶ σταυρὸν ὑπομένεις, σὺ ὑπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου. Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ· Κύριε ἐλέησον, γ'. Δόξα, καὶ νῦν· Τὴν τιμω-

τέραν· Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ. Ὁ Ἱερεὺς· Ὁ Θεὸς οἰκτιρήσαι ἡμᾶς· καὶ τὴν παροῦσαν Εὐχὴν.

Δέσποτα Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ, Κύριε Υἱὲ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ καὶ ἅγιον Πνεῦμα, μία Θεότης, μία Δύναμις, ἐλέησόν με τὸν ἀμαρτωλόν· καὶ, οἷς ἐπίστασαι κρίμασι, σῶσόν με τὸν ἀνάξιον δούλόν σε· ὅτι εὐλογητός εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ω Ρ Α Ε Κ Τ Η.

Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι σου ἔστι. Κύριε ἐλέησον, β'. Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ'. καὶ τοὺς παρόντας Ψαλμοὺς,
Ψαλμὸς νγ'.

Ο Θεός, ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν με, καὶ ἐν τῇ δυνάμει σου κρινεῖς με. Ὁ Θεός, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου· ὅτι ἀλλότριοι ἐπανεστησαν ἐπ' ἐμὲ, καὶ κραταιοὶ ἐζήτησαν τὴν ψυχὴν μου, καὶ οὐ προέθεντο τὸν Θεὸν ἐνώπιον αὐτῶν. Ἰδοὺ γὰρ ὁ Θεός βοηθεῖ μοι, καὶ ὁ Κύριος ἀντιλήπτωρ τῆς ψυχῆς μου. Ἀποστρέψει τὰ κακὰ τοῖς ἐχθροῖς μου· ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου ἐξολόθρευσον αὐτούς. Ἐκουσίως θύσω σε, ἐξομολογήσομαι τῷ ὀνόματί σου, Κύριε, ὅτι ἀγαθόν· ὅτι ἐκ πάσης θλίψεως ἐρρύσω με, καὶ ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου ἐπεΐδεν ὁ ὀφθαλμός μου.

Ψαλμὸς ρλδ'.

Εξελού με, Κύριε, ἐξ ἀνθρώπου πονηροῦ, ἀπὸ ἀνδρός ἀδίκου ρύσαι με. Οἱ τινες ἐλογίσαντο ἀδικίαν ἐν καρδίᾳ, ὅλην τὴν ἡμέραν παρετάσσοντο πολέμους. Ἠκόησαν γλῶσσαν αὐτῶν, ὡσεὶ ὄφως· ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χεῖλη αὐτῶν. Φύλαξόν με Κύριε, ἐκ χειρὸς ἀμαρτωλοῦ, ἀπὸ ἀνθρώπων ἀδίκων ἐξελού με, οἱ τινες διελογίσαντο τοῦ ὑποσκελίσαι τὰ διαβήματά μου. Ἐκρυψαν ὑπερήφανοι παγίδα μοι, καὶ σχοινίοις διέτειναν παγίδα τοῖς ποσὶ μου, ἐχόμενα τρίβους σκαίνδαλα ἔθεντό μοι. Εἶπα τῷ Κυρίῳ· Θεός μου εἰ σύ· ἐνώτισαι, Κύριε, τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου. Κύριε, Κύριε, δύναμις τῆς σωτηρίας μου, ἐπεσκίασας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου, ἐν ἡμέρᾳ πολέμου. Μὴ παραδῶς με, Κύριε, ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας μου ἀμαρτωλῷ· διελογίσαντο κατ' ἐμοῦ, μὴ ἐγκαταλίπῃς με, μὴ ποτε ὑψωθῶν. Ἡ κεφαλὴ τοῦ κυκλώματος αὐτῶν, κόπος τῶν χειλέων

αὐτῶν καλύψει αὐτούς. Πесοῦνται ἐπ' αὐτούς ἄνθρακες, ἐν πυρὶ καταβαλεῖς αὐτούς· ἐν ταιλαιπωρίαις σὺ μὴ ὑποστῶσιν. Ἄνθρωπος γλωσσώδης οὐ κατευθυνθήσεται ἐπὶ τῆς γῆς· ἄνδρα ἄδικον κακὰ θηρεύσει εἰς διαφθοράν. Ἐγνων ὅτι ποιήσει Κύριος τὴν κρίσιν τῶν πτωχῶν, καὶ τὴν δίκην τῶν πενήτων. Πλὴν, δίκαιοι ἐξομολογήσονται τῷ ὀνόματί σου, καὶ κατοικήσουσιν εὐθεῖς σὺν τῷ προσώπῳ σου.

Ψαλμὸς 9.

Ο κατοικῶν ἐν βοηθείᾳ τοῦ Ὑψίστου, ἐν σκέπῃ τοῦ Θεοῦ τοῦ Οὐρανοῦ ἀνίσταται. Ἐρεῖ τῷ Κυρίῳ· Ἀντιλήπτωρ μου εἶ, καὶ καταφυγή μου, ὁ Θεός μου, καὶ ἐλπίς ἐπ' αὐτόν· ὅτι αὐτὸς ῥύσεται σε ἐκ παγίδος θηρευτῶν, καὶ ἀπὸ λόγου ταραχῶδους. Ἐν ταῖς μεταφρένοις αὐτοῦ ἐπισκιάσει σοι, καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπιδίς· ὁπλὼν κλώσει σε ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ. Οὐ φοβηθήσῃ ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, ἀπὸ βέλους πετομένου ἡμέρας. Ἀπὸ πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου, ἀπὸ συμπτώματος καὶ δαιμονίου μεσημβρινοῦ. Πесεῖται ἐκ τῆς κλίτους σου χιλιάς, καὶ μυριάς ἐκ δεξιῶν σου· πρὸς σὲ δὲ οὐκ ἐγγίει. Πλὴν τοῖς ὀφθαλμοῖς σου κατανοήσεις, καὶ ἀνταπόδοσιν ἁμαρτωλῶν ὄψει· ὅτι σὺ, Κύριε, ἡ ἐλπίς μου· τὸν Ὑψιστον ἔθου καταφυγὴν σου. Οὐ προσελεύσεται πρὸς σὲ κακὰ, καὶ μάλιστα οὐκ ἐγγίει ἐν τῷ σκηνώματί σου· ὅτι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ, τοῦ διαφυλάξαι σε ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου. Ἐπὶ χειρῶν ἀροῦσί σε, μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου. Ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον ἐπιθήσῃ, καὶ καταπατήσεις λέοντα καὶ δράκοντα. Ὅτι ἐπ' ἐμὲ ἠλπισε, καὶ ῥύσασθαι αὐτόν· συνεπάσσω αὐτόν, ὅτι ἔγνω τὸ ὄνομά μου. Κεκράξεται πρὸς με, καὶ ἐπακούσασθαι αὐτοῦ· μετ' αὐτοῦ εἰμι ἐν θλίψει· ἐξελεύσασθαι αὐτόν, καὶ δοξάσω αὐτόν. Μακρότητα ἡμερῶν ἐμπλήσω αὐτόν, καὶ δείξω αὐτῷ τὸ σωτήριόν μου.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἀλληλουῖα, γ'. Κύριε ἐλέησον, γ'.

Δόξα. Τροπάριον. Ἦχος β'.

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστέ ὁ Θεός· ἐπὶ Σταυροῦ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυνάγων πάντα τὰ ἔθνη, κρίζοντα· Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οτι οὐκ ἔχομεν παρρησίαν διὰ τὰ πολλὰ ἡμῶν ἁμαρτήματα, σὺ τὸν ἐκ σοῦ γεν-

νηθέντα δυσώπησον Θεοτόκε Παρθέने· πολλὰ γὰρ ἰσχύει δέησις Μητρός πρὸς εὐμένειαν Δεσπότου. Μὴ παρίδῃς ἁμαρτωλῶν ἱκεσίας, ἡ πάνσεμνος, ὅτι ἐλεήμων ἐστὶ, καὶ σώζειν δυνάμενος, ὁ καὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος.

Εἶτα ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Ἦχος πλ. δ'.

Τὰδε λέγει Κύριος τοῖς Ἰουδαίοις· Λαός μου, τί ἐποίησά σοι, ἢ τί σοι πηρηνώχλησα; τοὺς τυφλοὺς σου ἐφώτισα· τοὺς λεπρούς σου ἐκαθάρισα· ἄνδρα ὄντα ἐπὶ κλίνης ἠνωρθώσαμην. Λαός μου, τί ἐποίησά σοι; καὶ τί μοι ἀνταπέδωκας; ἀντὶ τοῦ μάννα, χολὴν· ἀντὶ τοῦ ὕδατος, ὄξος· ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με, σταυρῶ με προσηλώσατε; Οὐκέτι στέγω λοιπόν· καλέσω μου τὰ ἔθνη, καὶ κείναι με δοξάσουσι σὺν τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, καὶ γὰρ αὐτοῖς δωρήσομαι, ζωὴν αἰώνιον.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Στίχ. Ἐδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολὴν, καὶ εἰς τὸν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Οἱ νομοθέται τοῦ Ἰσραὴλ, Ἰουδαῖοι καὶ Φαρισαῖοι, ὁ χορὸς τῶν Ἀποστόλων, βοᾶ πρὸς ὑμᾶς· Ἴδε ναός, ὃν ὑμεῖς ἐλύσατε· ἴδε αἱμὼς, ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε· τὰ φῶς περεδώκατε, ἀλλ' ἐξουσία αὐτοῦ ἀνέστη. Μὴ πλανᾶσθε Ἰουδαῖοι· αὐτὸς γὰρ ἐστὶν ὁ ἐν θανάτῳ σώσας, καὶ ἐν ἐρήμῳ θρέψας· αὐτὸς ἐστὶν ἡ ζωὴ καὶ τὸ φῶς, καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Κόσμου.

Στίχ. Σῶσόν με ὁ Θεός, ὅτι εἰσήλθοσαν ὕδατα ἕως ψυχῆς μου.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε χριστοφόροι λαοὶ κατίδωμεν, τί συνεβουλεύσατο Ἰούδας ὁ προδότης, σὺν ἱερεῦσιν ἀνόμοις, κατὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν· σήμερον ἔνοχον θανάτου, τὸν ἀθάνατον Λόγον πεποίηκαν, καὶ Πιλάτῳ προδώσαντες, ἐν τόπῳ Κρανίου ἐσταύρωσαν· καὶ ταῦτα πάσχων, ἐβόα ὁ Σωτὴρ ἡμῶν λέγων· Ἄφες αὐτοῖς Πατέρ τὴν ἁμαρτίαν ταύτην, ὅπως γινῶσι τὰ ἔθνη, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστόν τὸ ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῇ!

Στίχ. Ὅτι ἐπὶ ἡμῶν ἡ μεγαλοπρέπεια σου ὑπεράνω τῶν Οὐρανῶν.

Προφητείας Ἰσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΝΒ'. 18.

Ταδε λέγει Κύριος· Ἰδοὺ συνήσει ὁ παῖς μου, καὶ ὑψωθήσεται, καὶ δοξασθήσεται, καὶ μετεωρισθήσεται σφόδρα. Ὁν τρόπον ἐκστήσονται ἐπὶ σέ πολλοί, οὕτως ἀδοξήσῃ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὸ εἶδος σου, καὶ ἡ δόξα σου ἀπὸ υἱῶν ἀνθρώπων. Οὕτω θαυμάσονται ἔθνη πολλὰ ἐπ' αὐτῷ, καὶ συνέξουσιν βασιλεῖς τὸ στόμα αὐτῶν· ὅτι, οἷς ἐκ ἀνηγγέλη περὶ αὐτοῦ, ὄψονται· καὶ οἱ οὐκ ἀκηκόασιν, συνήσουσι. Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; καὶ ὁ βραχίων Κυρίου τίς ἀπεκαλύφθη; Ἀνηγγείλαμεν, ὡς παιδίον ἐναντίον αὐτοῦ, ὡς ῥίζα ἐν γῇ διψώσῃ. Οὐκ ἔστιν εἶδος αὐτῷ, ἔδὲ δόξα· καὶ εἶδομεν αὐτόν, καὶ ἐκ εἶχεν εἶδος, ἔδὲ κάλλος· ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον, καὶ ἐκλείπον παρὰ πάντας τὰς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων. Ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὢν, καὶ εἰδὼς φέρειν μαλακίαν, ὅτι ἀπέστραπται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἠτημάσθη, καὶ οὐκ ἐλογίσθη. Οὗτος τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν φέρει, καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται καὶ ἡμεῖς ἐλογισάμεθα αὐτόν εἶναι ἐν πόνῳ, καὶ ἐν πληγῇ ὑπὸ Θεοῦ, καὶ ἐν κακώσει. Αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, καὶ μεμαλάκισται διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν. Παιδεῖα εἰρήνης ἡμῶν ἐπ' αὐτόν. τῷ μῶλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν. Πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν· ἄνθρωπος τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ἐπλανήθη. Καὶ Κύριος παρέδωκεν αὐτόν ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν· καὶ αὐτὸς διὰ τὸ κακακῶσθαι, ἐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἦχθη, καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. Ἐν τῇ ταπεινώσει ἡ κρίσις αὐτοῦ ἦρθη· τὴν γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγήσεται; ὅτι αἶρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ· ἀπὸ τῶν ἀνσμων τοῦ λαοῦ μου ἦχθη εἰς θάνατον. Καὶ δώσω τῆς πονηροῦς, ἀντὶ τῆς ταφῆς αὐτοῦ, καὶ τοὺς πλουσίους, ἀντὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· ὅτι ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ· καὶ βούλεται Κύριος καθαρίσαι αὐτόν ἀπὸ τῆς πληγῆς. Ἐὰν δώτε περὶ ἀμαρτίας, ἡ ψυχὴ ὑμῶν ὄψεται σπέρμα μακρόβιον· καὶ βύλεται Κύριος ἐν χειρὶ αὐτοῦ ἀφελεῖν ἀπὸ τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, δεῖξαι αὐτῷ φῶς, καὶ πλάσαι τῇ συνέσει· δικαιοῦσαι δίκαιον, εὐδουλεύοντα πολλοὺς, καὶ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν οὐκ ἔσται ἀνοίσει. Διὰ τοῦτο αὐτὸς κληρονομήσει πολλὰς, καὶ τῶν ἰσχυρῶν μερεῖ σκυλα· ἀνθ' ὧν παρεδόθη εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἐν

τοῖς ἀνόμοις ἐλογίσθη· καὶ αὐτὸς ἀμαρτίας πολλῶν ἀνένεγκε, καὶ διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν παρεδόθη. Εὐφρανθήτω στῆρα, ἡ οὐ τίκτουσα, ῥῆξον καὶ βόησον ἢ ἐκ ὠδίνουσα· ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μάλλον, ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. 11.

Αδελφοί, ὁ ἀγιάζων καὶ οἱ ἀγιαζόμενοι, ἐξ ἑνὸς πάντες· δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφούς αὐτοὺς καλεῖν, λέγων· Ἀπαγγελῶ τὸ ὄνομα σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε. Καὶ πάλιν· Ἐγὼ ἔσομαι πεποιθὼς ἐπ' αὐτῷ. Καὶ πάλιν· Ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός. Ἐπεὶ οὖν τὰ παιδιά κεκοινώνηκε σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τούτέστι τὸν διάβολον· καὶ ἀπαλλάξῃ τούτους, ὅσα φόβῳ θανάτου, διαπαντός τοῦ ζῆν ἐνοχοὶ ἦσαν δουλείας. Οὐ γὰρ δήπου Ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραάμ ἐπιλαμβάνεται. Ὅθεν ὥφειλε κατὰ πάντα ταῖς ἀδελφοῖς ὁμολογῆναι, ἵνα ἐλεήμων γένηται, καὶ πιστὸς Ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὸ ἱλασκεσθαι ταῖς ἀμαρτίαις τοῦ λαοῦ· ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν αὐτὸς πειρασθεὶς, δύναται ταῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦγοντο σὺν τῷ Ἰησοῦ.

Τέλος. Ὁρᾶσαι ταῦτα.

Καὶ εὐθύς.

Ταχὺ προκαταλαβέτωσαν ἡμᾶς οἱ οἰκτιρμοὶ σου, Κύριε, ὅτι ἐπτωχεύσαμεν σφόδρα· βοήθησον ἡμῖν, ὁ Θεός, ὁ σωτὴρ ἡμῶν, ἕνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου. Κύριε, ῥῦσαι ἡμᾶς, καὶ ἱλασθήτω ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πατέρ ἡμῶν· Ὅτι σου ἐστι· καὶ τὸ Κοντάκιον.

Τὸν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα, δεῦτε πάντες ὑμνήσωμεν· αὐτόν γὰρ κατεῖδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἔλεγεν· Εἰ καὶ σταυρῶν ὑπομένεις, σὺ ὑπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου. Κύριε ἐλέησον, μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ. Κύριε ἐλέησον, γ'. Δόξα, καὶ νῦν· Τὴν τιμωτέραν· Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον Πατέρα. Ὁ ἁγ-

ρεὺς· Ὁ Θεὸς οἰκτρήσαι ἡμᾶς· καὶ τὴν Εὐχὴν ταύτην.

Καὶ Κύριε τῶν δυνάμεων, καὶ πάσης Κτίσεως δημιουργε, ὁ διὰ σπλάγχνα ἀναικάστου ἐλέους σου, τὸν μονογενῆ σου Υἱόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καταπέμψας ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ γένους ἡμῶν, καὶ διὰ τοῦ τιμίου Σταυροῦ, τὸ χειρόγραφον τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν διαρρήξας, καὶ θριαμβεύσας ἐν αὐτῷ τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας τοῦ σκότους· αὐτός, Δέσποτα φιλάνθρωπε, πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν τὰς εὐχαριστηρίους ταύτας καὶ ἰκετηρίους ἐντεύξεις· καὶ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς ὀλεθρίου καὶ σκοτεινοῦ παραπτώματος, καὶ πάντων τῶν κακῶσαι ἡμᾶς ζητούντων, ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν. Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ μὴ ἐκκλίνης τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς λόγους, ἢ εἰς λογισμοὺς πονηρίας, ἀλλὰ τῷ πόθῳ σου τρώσον ἡμῶν τὰς ψυχὰς· ἵνα πρὸς σέ διαπαντὸς ἀτενίζοντες, καὶ τῷ παρὰ σοῦ φωτὶ ὁδηγούμενοι, σὲ τὸ ἀπρόσιτον καὶ αἰδῖον κατοπεύοντες φῶς, ἀκατάπαυστόν σοι τὴν ἐξομολόγησιν, καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμπωμεν, τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, σὺν τῷ μονογενεῖ σου Υἱῷ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΩΡΑ ΕΝΝΑΤΗ.

Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι τοῦ· Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ'· καὶ τοὺς ἐπομένους Ψαλμούς.

Ψαλμὸς ξη΄.

Σῶσόν με ὁ Θεός, ὅτι εἰσῆλθον εὐδάτα εἰς ψυχῆς μου. Ἐνεπαύην εἰς ἰλὺν βυθοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ καταιγὶς κατεπόντισέ με. Ἐποπίασα κρᾶζων, ἐβραγχίασεν ὁ λαρυγξ μου, ἔλειπον οἱ ὀφθαλμοί μου ἀπὸ τοῦ ἐλπίζειν με πρὸς τὸν Θεόν μου. Ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ τὰς ρίχας τῆς κεφαλῆς μου οἱ μισοῦντές με δωεαίν. Ἐκραταιώθησαν οἱ ἐχθροί μου, οἱ ἐκδιώοντές με ἀδίκως, ἃ ἔχ' ἥρπαζον, τότε ἀπετίνον. Ὁ Θεός, σὺ ἔγνως τὴν ἀφροσύνην μου, καὶ ἐπλημμέλειαί μου ἀπὸ σὺ οὐκ ἀπεκρύβησαν. Ἡ αἰσχυνθεῖσάν ἐπ' ἐμέ, οἱ ὑπομένοντές σε,

Κύριε, Κύριε τῶν δυνάμεων· μὴδὲ ἐντραπίησαν ἐπ' ἐμέ, οἱ ζητοῦντές σε, ὁ Θεός τοῦ Ἰσραὴλ· ὅτι ἐνεκά σου ὑπήνεγκα ὀνειδισμόν, ἐκάλυψεν ἐντροπὴ τὸ πρόσωπόν μου. Ἀπηλλοτριωμένος ἐγενήθην τοῖς ἀδελφοῖς μου, καὶ ξένος τοῖς υἱοῖς τῆς μητρός μου. Ὅτι ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με, καὶ οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ. Καὶ συνεκάλυψα ἐν νηστείᾳ τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐγενήθη εἰς ὀνειδισμοὺς ἐμοί. Καὶ ἐθέμην τὸ ἔνδυμά μου σάκκον, καὶ ἐγενόμην αὐτοῖς εἰς παραβολήν. Κατ' ἐμοῦ ἠδολέσχουν οἱ καθήμενοι ἐν πύλαις, καὶ εἰς ἐμέ ἔψαλλον οἱ πίνοντες οἶνον. Ἐγὼ δὲ τῇ προσευχῇ μου πρὸς σέ, Κύριε, καιρὸς εὐδοκίας. Ὁ Θεός, ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου ἐπάκουσόν μου, ἐν ἀληθείᾳ τῆς σωτηρίας σου. Σῶσόν με ἀπὸ πηλοῦ, ἵνα μὴ ἐμπαγῶ· ρύσθειν ἐκ τῶν μισούντων με, καὶ ἐκ τῶν βαθέων τῶν ὑδάτων. Μή με καταποντισάτω καταιγὶς ὕδατος, μὴδὲ καταπιέτω με βυθός, μὴδὲ συσχέτω ἐπ' ἐμέ φρέαρ τὸ στόμα αὐτοῦ. Εἰσακούσόν μου, Κύριε, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλθός σου· κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι· ταχὺ ἐπάκουσόν μου. Πρόσχευε τῇ ψυχῇ μου, καὶ λύτρωσαι αὐτήν· ἐνεκα τῶν ἐχθρῶν μου ρῦσαί με. Σὺ γὰρ γινώσκεις τὸν ὀνειδισμόν μου καὶ τὴν αἰσχύνην μου, καὶ τὴν ἐντροπήν μου. Ἐναντίον σου πάντες οἱ θλίβοντές μου· ὀνειδισμόν προσεδόκησεν ἡ ψυχὴ μου, καὶ ταλαιπωρίαν. Καὶ ὑπέμεινα συλλυπούμενον, καὶ οὐχ ὑπῆρξα· καὶ παρακαλοῦντας, καὶ οὐχ εὖρον. Καὶ ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολήν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος. Γενηθήτω ἡ τράπεζα αὐτῶν, ἐνώπιον αὐτῶν εἰς παγίδα, καὶ εἰς ἀνταπόδοσιν, καὶ εἰς σκάνδαλον. Σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοί αὐτῶν τῇ μὴ βλέπειν, καὶ τὸν νῶτον αὐτῶν διαπαντὸς σύγκαμψον. Ἐκχεον ἐπ' αὐτοὺς τὴν ὀργήν σου, καὶ ὁ θυμὸς τῆς ὀργῆς σου καταλάβοι αὐτούς. Γενηθήτω ἡ ἔπαυλις αὐτῶν ἡρημωμένη, καὶ ἐν τοῖς σκηνώμασιν αὐτῶν μὴ ἔστω ὁ κατοικῶν. Ὅτι, ὃν σὺ ἐπάταξας, αὐτοὶ κατεδίωξαν, καὶ ἐπὶ τὸ ἄλγος τῶν τραυμάτων μου προσέθηκαν. Πρόσθεε ἄνομίαν ἐπὶ τῇ ἀνομίᾳ αὐτῶν, καὶ μὴ εἰσελθέτωσαν ἐν δικαιοσύνῃ σου. Ἐξαλειφθήτωσαν ἐκ βίβλου ζώντων, καὶ μετὰ δικαίων μὴ γραφήτωσαν. Πτωχὸς καὶ ἄλγων εἰμι ἐγώ· ἡ σωτηρία σου, ὁ Θεός, ἀντιλάβοιτό μου. Διένσω

τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου μετ' ὧδης, μεγαλυνῶ αὐτὸν ἐν αἰνέσει. Καὶ ἀρέσει τῷ Θεῷ ὑπὲρ μόσχον νέον, κέρατα ἐκφέροντα καὶ ὅπλας. Ἰδέτωσαν πτωχοὶ, καὶ εὐφρανθήτωσαν· ἐκζητήσατε τὸν Θεόν, καὶ ζήσεται ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Ὅτι εἰσήκουσε τῶν πενήτων ὁ Κύριος, καὶ τοὺς πεπεδημένους αὐτοῦ οὐκ ἐξουδένωσεν. Αἰνεσάτωσαν αὐτὸν οἱ οὐρανοὶ, καὶ ἡ γῆ, θάλασσα, καὶ πάντα τὰ ἔρποντα ἐν αὐτῇ. Ὅτι ὁ Θεὸς σώσει τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήσονται αἱ πόλεις τῆς Ἰουδαίας. Καὶ κατοικήσουσιν ἐκεῖ, καὶ κληρονομήσουσιν αὐτήν. Καὶ τὸ σπέρμα τῶν δούλων σου καθέξουσιν αὐτήν, καὶ οἱ ἀγαπῶντες τὸν ὄνομά σου κατασκηνώσουσιν ἐν αὐτῇ.

Ψαλμὸς ξδ'.

Ο Θεὸς, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες, Κύριε εἰς τὸ βοηθῆσαί μοι σπεῦσον. Αἰσχυρδήτωσαν, καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου. Ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ καταισχυνηθήτωσαν οἱ βουλόμενοί μοι κακά. Ἀποστραφήτωσαν παραυτίκα αἰσχυρόμενοι οἱ λέγοντές μοι· Εὗγε, εὗγε. Ἀγαλλιάσθωσαν, καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοὶ πάντες οἱ ζητοῦντές σε, ὁ Θεός· καὶ λεγέτωσαν διαπαντός, Μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν σου. Ἐγὼ δὲ πτωχὸς εἰμι καὶ πένης· ὁ Θεός, βοηθήσόν μοι. Βοηθός μου, καὶ ρύστης μου εἶ σύ· Κύριε, μὴ χρονίσῃς.

Ψαλμὸς πέ.

Κλῖνον, Κύριε, τὸ οὖς σου, καὶ ἐπακουσόν μου, ὅτι πτωχὸς καὶ πένης εἰμι ἐγώ. Φύλαξον τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ὀσιός εἰμι· σῶσον τὸν δούλόν σου, ὁ Θεός μου, τὸν ἐλπίζοντα ἐπὶ σέ. Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι πρὸς σέ κεκραῖμαι ὅλην τὴν ἡμέραν· εὐφρανὼν τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου, ὅτι πρὸς σέ ἦρα τὴν ψυχὴν μου. Ὅτι σύ, Κύριε, χρηστὸς, καὶ ἐπιεικής, καὶ πολυέλεος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις σε. Ἐνώτισαι, Κύριε, τὴν προσευχήν μου, καὶ πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου. Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου ἐκέκραξα πρὸς σέ, ὅτι ἐπήκουσάς μου. Οὐκ ἔστιν ὁμοίός σοι ἐν θεοῖς, Κύριε, καὶ οὐκ ἔστι κατὰ τὰ ἔργα σε. Πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἐποίησας, ἤξουσι, καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου, Κύριε, καὶ δοξάσουσι τὸ ὄνομά σου. Ὅτι μέγας εἶ σύ, καὶ ποιῶν θαυμάσια· σύ εἶ Θεὸς μόνος. Ὁδήγησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου, καὶ πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· εὐφρανθήτω ἡ καρδίᾳ μου, τοῦ φοβεῖσθαι τὸ ὄνομά σου.

Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, καὶ δοξάσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα. Ὅτι τὸ ἔλεός σου μέγα ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐρρύσω τὴν ψυχὴν μου ἐξ Ἄδου κατωτάτου. Ὁ Θεός, παράνομοι ἐπανεστήσαν ἐπ' ἐμέ, καὶ συναγωγὴ κραταιῶν ἐζήτησαν τὴν ψυχὴν μου, καὶ οὐ προέθεντό σε ἐνώπιον αὐτῶν. Καὶ σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ ἀληθινός. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με· δός τὸ κράτος σου τῷ παιδί σου, καὶ σῶσον τὸν υἱὸν τῆς παιδείας σου. Ποίησον μετ' ἐμοῦ σημεῖον εἰς αἰγαθόν, καὶ ἰδέτωσαν οἱ μισοῦντές με, καὶ αἰσχυνηθήτωσαν· ὅτι σύ, Κύριε, ἐβοήθησάς μοι, καὶ παρεκάλεσάς με.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἀλληλεῖα, γ'. Κύριε ἐλέησον, γ'.

Δόξα. Τροπάριον. Ἦχος πλ. δ'.

Βλέπων ὁ Ληστής τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς ἐπὶ σταυροῦ κρεμάμενον, ἔλεγεν· Εἰ μὴ Θεὸς ὑπῆρχε σαρκωθείς, ὁ σὺν ἡμῖν σταυρωθεὶς, ἐκ ἂν ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀναπέκρυπεν, οὐδὲ ἡ γῆ σειομένη ἐκυμαίνετο. Ἀλλ' ὁ πάντων ἀνεχόμενος, Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας Ἀγαθέ· ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ ἔγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδῃς οὖς ἐπλασας τῇ χειρὶ σου· δείξον τὴν φιλανθρωπίαν σου ἐλεῆμον· δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Εἶτα ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Ἰδιόμελα.

Ἦχος βαρύς.

Θάμβος ἦν κατιδεῖν τὸν Οὐρανοῦ καὶ γῆς Ποιητὴν, ἐπὶ σταυροῦ κρεμάμενον· ἥλιον σκοτισθέντα, τὴν ἡμέραν δὲ πάλιν εἰς νύκτα μετελθοῦσαν, καὶ τὴν γῆν ἐκ τάφων ἀναπέμπουσαν, σώματα νεκρῶν· μεθ' ὧν προσκυνούμεν σε· σῶσον ἡμᾶς.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Στίχ. Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυταῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον.

Ἦχος β'.

Οτε σὲ σταυρῷ προσήλωσαν παράνομα, τὸν Κύριον τῆς δόξης, ἐδόας πρὸς αὐτούς· Τί ὑμᾶς ἐλύπησα; ἢ ἐν τίνι παρώργισα; πρὸ ἐμῆ, τίς ὑμᾶς ἐρρύσατο ἐκ θλίψεως; καὶ νῦν, τί μοι ἀνταποδίδετε; πονηρὰ ἀντὶ ἀγα-

Θῶν· ἀντὶ στύλου πυρός, σταυρῶ με προσηλώσατε· ἀντὶ νεφέλης, τάφον μοι ὠρύξατε· ἀντὶ τοῦ μάννα, χολήν μοι προσηνέγκατε· ἀντὶ τοῦ ὕδατος, ὅξος με ἐποτίσατε. Λαπὸν καλῶ τὰ ἔθνη, καί κείναι με δοξάσουσι, σὺν Πατρὶ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι.

Στίχ. Ἐδωκαν εἰς τὸ βρώμά μου χολήν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὅξος.

Πάλιν τὸ αὐτό.

Δόξῃ, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τὸ παρὸν ἀναγινώσκεται πρῶτον εὐλαβῶς καὶ μεγαλοφώνως παρὰ τοῦ Ἀναγνώστου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ· εἶτα ψάλλεται ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν Χορῶν κατὰ Στίχον.

Ἡμέρον κρεμάται ἐπὶ ξύλου, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας. (Ἐκ γ.) Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς. Ψευδῇ πορφύραν περιβάλλεται, ὁ περιβάλλων τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις. Ῥάπισμα κατεδέξατο, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ. Ἦλοις προσηλώθη, ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Λόγῃ ἐκεντήθη, ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου. Προσκυνῆμέν σου τὰ Πάθη Χριστέ. (Ἐκ γ.) Δείξον ἡμῖν καὶ τὴν ἐνδοξὸν σου Ἀνάστασιν.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἔστι Θεός. Στίχ. Οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός.

Προφητείας Ἱερεμίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΑ'. 18.

Κύριε, γνῶρισόν μοι, καὶ γνῶσομαι. Τότε εἶδον τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν· ἐγὼ δὲ, ὡς ἀρνίον ἀκακὸν ἀγόμενον τῇ θύεσσαι, ἔκ ἔγνων. Ἐπ' ἐμὲ ἐλογίσαντο λογισμὸν πονηρὸν, λέγοντες· Δεῦτε, καὶ ἐμβάλωμεν ξύλον εἰς τὸν ἄρτον αὐτοῦ, καὶ ἐκτρίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ γῆς ζώντων, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ οὐ μὴ μνησθῇ ἔτι. Κύριε τῶν δυναμέων, κρίνων δίκαια, δοκιμάζων νεφροὺς, καὶ καρδίας, ἴδοιμι τὴν παρά σου ἐκδίκησιν ἐν αὐτοῖς, ὅτι πρὸς σέ ἀπεκάλυψα τὸ δικαίωμα μου. Διὰ τοῦτο ταῦδε λέγει Κύριος ἐπὶ τοὺς ἀνδρας Ἀναθῶθ, τοὺς ζητοῦντας τὴν ψυχὴν μου, τοὺς λέγοντας· οὐ μὴ προφητεύσης ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου, εἰ δὲ μὴ, ἀποθάνῃ ἐν ταῖς χερσὶν ἡμῶν. Ἰδοὺ ἐγὼ ἐπισκέψομαι ἐπ' αὐτούς· οἱ νεανίσκοι αὐτῶν ἐν μαχαίρᾳ ἀποθανοῦνται, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῶν τελευτήσουσιν ἐν λιμῷ· καὶ ἐγκατάλειμμα οὐκ ἔσται αὐτῶν, ὅτι ἐπάξω κακὰ ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἀνα-

θῶθ, ἐν ἐνικαυτῷ ἐπισκέψεως αὐτῶν. Δίκαιος εἶ, Κύριε, ὅτι ἀπολογήσομαι πρὸς σέ· πλην κρίματα λαλήσω πρὸς σέ· τί ὅτι ὁδὸς ἀσεβῶν εὐοδοῦται; εὐθνήνησαν πάντας οἱ ἀθετοῦντες ἀδετήματα· ἐφύτευσας αὐτούς, καὶ ἐρρίζωθησαν· ἐτεκνοποίησαντο, καὶ ἐποίησαν καρπὸν· ἐγγὺς εἶ σὺ τοῦ σόματος αὐτῶν, καὶ πόρρῳ ἐπὶ τῶν νεφρῶν αὐτῶν. Καὶ σὺ, Κύριε, γινώσκεις με, οἶδας με, καὶ δεδοκίμακας τὴν καρδίαν μου ἐναντίον σου· ἄθροισον αὐτοὺς ὥσπερ πρόβατα εἰς σφαγὴν· ἄγνισον αὐτοὺς εἰς ἡμέραν σφαγῆς αὐτῶν. Ἔως πότε πενήθει ἡ γῆ, καὶ πᾶς ὁ χόρτος τοῦ ἀγροῦ ξηρανθήσεται, ἀπὸ κακίας τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ; ἠφανίσθησαν κτήνη καὶ πετεινὰ, ὅτι εἶπον· Οὐκ ὄψεται ὁ Θεὸς ὁδοὺς ἡμῶν· σοὺ οἱ πόδες τρέχουσι, καὶ ἐκλύουσί σε. Συναγάγετε πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, καὶ ἐλθέτωσαν τοῦ φαγεῖν αὐτήν. Ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνά μου, ἐμόλυναν τὴν μερίδα μου, ἔδωκαν τὴν μερίδα τὴν ἐπιθυμητήν μου εἰς ἔρημον ἄβατον, ἐτέθη εἰς ἀφανισμόν ἀπωλείας. Ὅτι ταῦδε λέγει Κύριος περὶ πάντων τῶν γειτόνων τῶν πονηρῶν, τῶν ἀπτομένων τῆς κληρονομίας μου, ἧς ἐμέρισα τῷ λαῷ μου, τῷ Ἰσραὴλ· Ἰδοὺ ἐγὼ ἀνασπῶ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν, καὶ τὸν Ἰούδαν ἐκβαλῶ ἐκ μέσου αὐτῶν· καὶ ἔσται μετὰ τὸ ἐκβαλεῖν με αὐτοὺς, ἐπιστρέψω καὶ ἐλεήσω αὐτοὺς, καὶ κατοικίῳ αὐτοὺς, ἕκαστον εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, καὶ ἕκαστον εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ'. 19.

Αδελφοί, ἔχοντες παρρησίαν εἰς τὴν εἰσόδον τῶν Ἀγίων, ἐν τῷ Αἵματι Ἰησοῦ, ἣν ἀνεκαίνισεν ἡμῖν ὁδὸν πρόσφατον καὶ ζῶσαν, διὰ τοῦ καταπετάσματος (τούτέστι, τῆς σαρκὸς αὐτοῦ), καὶ ἱερέα μέγαν ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, προσερχώμεθα μετὰ ἀληθινῆς καρδίας ἐν πληροφορίᾳ πίστεως, ἐρράντισμένοι τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς· καὶ λελουμένοι τὸ σῶμα ὕδατι καθαρῷ, κατέχωμεν τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος ἀκλινῇ (πιστὸς γάρ ὁ ἐπαγγελιάμενος), καὶ κατανοῶμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης, καὶ καλῶν ἔργων, μὴ ἐγκαταλιπόντες τὴν ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν, καθὼς ἔθος τισὶν, ἀλλὰ παρακαλοῦντες· καὶ τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ βλέπετε ἐγγίζεσθαι τὴν ἡμέραν. Ἐκουσίως γὰρ ἀμαρτανόντων ἡμῶν

μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας. οὐκέτι περὶ ἁμαρτιῶν ἀπολείπεται θυσία· φοβερά δέ τις ἐκδοχὴ κρίσεως, καὶ πυρὸς ζῆλος, ἐσθίειν μέλλοντος τοὺς ὑπεναντίους. Ἀδετήσας τις νόμον Μωσέως, χωρὶς οἰκτιρμῶν ἐπὶ δυσὶν ἢ τρισὶ μάρτυσιν ἀποθνήσκει· πόσω (δοκεῖτε) χείρονος ἀξιωθήσεται τιμωρίας ὁ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καταπατήσας, καὶ τὸ αἷμα τῆς διαθήκης κοινὸν ἡγησάμενος, ἐν ᾧ ἡγιασθη, καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς χάριτος ἐνυδρίσας; Οἶδαμεν γὰρ τὸν εἰπόντα· Ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος. Καὶ πάλιν· Κύριος κρινεῖ τὸν λαὸν αὐτοῦ. Φοβερόν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὅτε ἐξαύρωσαν τὸν Ἰησοῦν. Τέλος. Ὁφονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν.

Καὶ εὐθύς.

Μὴ δὴ παραδῶης ἡμᾶς εἰς τέλος, διὰ τὸ Ὄνομά σου τὸ ἅγιον, καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου ἀπὸ ἡμῶν, διὰ Ἀβραάμ τὸν ἡγαπημένον ὑπὸ σοῦ, καὶ διὰ Ἰσαὰκ τὸν δοῦλόν σου, καὶ Ἰακώβ τὸν ἅγιόν σου.

Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι σοῦ ἐστι, καὶ τὸ Κοντάκιον.

Τὸν δὲ ἡμᾶς Σταυρωθέντα δεῦτε πάντες ὑμνήσωμεν· αὐτὸν γὰρ κατεῖδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἔλεγεν· Εἰ καὶ σταυρὸν ὑπομένεις, σὺ ὑπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Κύριε ἐλέησον, μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ· Κύριε ἐλέησον, γ'. Δόξα, καὶ νῦν· Τὴν τιμιωτέραν· Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ. Ὁ Ἱερεὺς· Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς· καὶ τὴν ἐπομένην Εὐχὴν.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ μακροθυμήσας ἐπὶ τοῖς ἡμῶν πλημμελίαις, καὶ ἄχρι τῆς παρούσης ὥρας ἀγαγὼν ἡμᾶς, ἐν ᾗ ἐπὶ τοῦ ζωοποιῦ Ξύλου κρεμάμενος, τῷ εὐγνώμονι Ληστῇ, τὴν εἰς τὸν Παράδεισον ὁδοποίησας εἰσοδόν, καὶ θανάτῳ τὸν θάνατον ὤλεσας, ἐλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, καὶ ἀναξίοις δούλοις σου· ἡμάρτομεν γὰρ καὶ ἠνομήσαμεν, καὶ οὐκ ἐσμέν ἄξιοι ἄραι τὰ ὄμματα ἡμῶν, καὶ βλέψαι εἰς τὸ ὕψος τοῦ Οὐρανοῦ· διότι κατελίπομεν τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης σου, καὶ ἐπορεύθημεν ἐν τοῖς θελήμασι τῶν καρδιῶν ἡμῶν. Ἀλλ' ἐκτενέμεν τὴν σὴν ἐνείκαστον ἀγαθότητα· Φεῖσαι ἡμῶν, Κύριε, κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου, καὶ σῶσον

ἡμᾶς, διὰ τὸ Ὄνομά σου τὸ ἅγιον, ὅτι ἐξέλπιον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν. Ἐξελοῦ ἡμᾶς τῆς τοῦ ἀντακειμένου χειρὸς, καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ἁμαρτήματα, καὶ νέκρωσον τὸ σαρκικὸν ἡμῶν φρόνημα· ἵνα τὸν παλαιὸν ἀποθέμενοι ἄνθρωπον, τὸν νέον ἐνδυσώμεθα, καὶ σοὶ ζήσωμεν τῷ ἡμετέρῳ Δεσπότη καὶ κηδεμόνι· καὶ οὕτω, τοῖς σοῖς ἀκολουθοῦντες προσταγμάσιν, εἰς τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν καταστήσωμεν, ἐνθα πάντων ἐστὶ τῶν εὐφραινομένων ἡ κατοικία. Σὺ γὰρ εἶ ἡ ὄντως ἀληθινὴ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίασις τῶν ἀγαπώντων σε, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σε Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἶτα λέγομεν χύμα τοὺς Μακαρισμοὺς, Ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου μνησθήτι ἡμῶν, Κύριε, καὶ τοὺς λοιπούς· Χορὸς ὁ ἐπουράνιος· Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν· Ἄντες, ἄφες· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι σοῦ ἐστι, καὶ τὸ Κοντάκιον, Τὸν δὲ ἡμᾶς σταυρωθέντα. Εἶτα, Κύριε ἐλέησον, β'. Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου, ἐκ γ'. καὶ τὸν Ψαλμὸν, Εὐλογίσω τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ.

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

Δεῖ εἰδέναι, ὅτι παρελάβομεν ἐν Παλαιστίνῃ, κατὰ ταύτην τὴν ἁγίαν ἡμέραν τῆς μεγάλης Παρασκευῆς, μὴ ποιεῖν Λειτουργίαν τελείαν, μήτε Προηγιασμένην· ἀλλ' οὐδὲ τράπεζαν ἱστῶμεν, οὔτε ἐσθίομεν κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν τῆς Σταυρώσεως. Εἰδὲ πελλάκις ἐστὶ τις ἀσθενής, καὶ ὑπέργηρος, καὶ ἀδυνατῶς ἔχων μέναι νηστis, ἐπιδίδοται αὐτῷ ἄρτος καὶ ὕδωρ, μετὰ δύσιν ἡλίου. Οὕτω γὰρ παρελάβομεν ἀπὸ τῶν ἁγίων διατάξεων τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, μὴ ἐσθίειν τῇ μεγάλῃ Παρασκευῇ· τὸ γὰρ Κυριακὸν λόγιον, ὃ ἔφη πρὸς τοὺς Φαρισαίους ὁ Κύριος, ὅτι, Ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ Νυμφίος, τότε νηστεύσουσιν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, ἐντεῦθεν οἱ μακαριώτατοι Ἀπόστολοι ἐξειλήφασι· καὶ τοῦτο εὐρήσεις εἰς τὰς Ἀποστολικὰς διατάξεις, ἐπεσεκαμμένως διεξιθῶν.

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Περὶ ὥραν δεκάτην τῆς ἡμέρας σημαίνει. Εὐλογήσαντος δὲ τοῦ Ἱερέως, ἀρχομένου τοῦ Λυχνικοῦ, λέγομεν τὸν Προοιμιακόν· καὶ μετὰ τὴν μεγάλην Συναπτήν, τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἐν ᾧ ἰσώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Στιχηρὰ Ἰδιόμελα πέντε, δευτεροῦντες τὸ α'.

Ίχος α'.

Πᾶσα ἡ κτίσις, ἡλλοιοῦτο φόβῳ, θεωροῦσα σε, ἐν σταυρῷ κρεμάμενον Χριστέ· ὁ ἥλιος ἐσκοτίζετο, καὶ γῆς τὰ θεμέλια συνεταράττετο· τὰ πάντα συνέπασχον, τῷ ταῖς πάντα κτίσαντι· ὁ ἐκουσίως δι' ἡμᾶς ὑπομείνας, Κύριε δόξα σοι. Δίς.

Ίχος β'.

Λαὸς δυσσεβῆς καὶ παράνομος, ἵνα τί μελετᾷ κενά; ἵνα τί τὴν ζωὴν τὴν αἰάντων θανάτῳ κατεδίκασε; Μέγα θαῦμα! ὅτι ὁ Κτίστης τοῦ Κόσμου, εἰς χεῖρας ἀνόμων παραδίδεται, καὶ ἐπὶ ξύλου ἀνυψοῦται, ὁ φιάνθρωπος, ἵνα τοὺς ἐν ᾧ δεσμώτας ἐλευθερώσῃ κρίζοντας· Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Ίχος ὁ αὐτός.

Σήμερον σὲ θεωροῦσα, ἡ ἄμειπτος Παρθένος, ἐν σταυρῷ λόγῳ ἀναρτώμενον, ὀδυρομένη μητρῷα σπλάγχνα, ἐτέρωτο τὴν καρδίαν πικρῶς, καὶ στεναζούσα ὀδυνηρῶς ἐκ βάθους ψυχῆς, παρειαὶ σὺν θριξὶ καταξαίνουσα, κατετρύχετο· διὸ καὶ τὸ στήθος τύπτουσα, ἀνέκραγε γοερῶς· Οἶμοι θείον τέκνον! οἶμοι τὸ φῶς τοῦ Κόσμου! τί ἔδυσ ἐξ ὀφθαλμῶν μου, ὁ Ἄμνός τοῦ Θεοῦ; ὅθεν αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀσσωμάτων, τρόμῳ συνείχοντο λέγουσαι· Ἀκατάληπτε Κύριε δόξα σοι. Ίχος β'.

Επὶ ξύλου βλέπουσα, κρεμάμενον Χριστέ, σὲ τὸν πάντων Κτίστην καὶ Θεόν, ἡ σὲ ἀσπόρως τεκοῦσα, ἐβόα πικρῶς· Υἱέ μου, ποῦ τὸ κάλλος ἔδυσ τῆς μορφῆς σου; οὐ φέρω καθορᾶν σε, ἀδίκως σταυρούμενον· σπεῦσον οὖν ἀνάστηθι, ὅπως ἴδω καὶ γῶ, σοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν, τριήμερον ἐξανάστασιν.

Ίχος πλ. β'.

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς κτίσεως, παρίσταται Πιλατῷ, καὶ σταυρῷ παραδίδεται ὁ

Κτίστης τῶν ἀπάντων, ὡς ἄμνός προσαγόμενος τῇ ἰδίᾳ βουλήσει· τοῖς ἡλοῖς προσπήγνυται, καὶ τὴν πλευρὰν κεντᾶται, καὶ τῷ σπόνγῳ προσψαύεται, ὁ μάννα ἐπομβρήσας· ταῖς σιαγόνας ῥαπίζεται, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ Κόσμου, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων δούλων ἐπαίζεται, ὁ Πλάστης τῶν ἀπάντων. Ὡς Δεσπότης φιλανθρωπίας! ὑπὲρ τῶν σταυροῦντων παρεκάλει τὸν ἴδιον Πατέρα, λέγων· Ἄφες αὐτοῖς τὴν ἀμαρτίαν ταύτην· οὐ γὰρ οἶδασιν οἱ ἄνομοι, τί ἀδίκως πράττουσιν.

Δόξα. Ίχος πλ. β'.

Πῶς ἡ παράνομος συναγωγὴ, τὸν Βασιλέα τῆς Κτίσεως κατεδίκασε θανάτῳ, μὴ αἰδεσθεῖσα ταῖς εὐεργεσίαις, αἷς ἀναμιμνήσκων, προσηφαλίζετο λέγων πρὸς αὐτούς· Λαὸς μου τί ἐποίησα ὑμῖν; οὐ θαυμάτων ἐνέπλησα τὴν Ἰουδαίαν; οὐ νεκροὺς ἐξανέστησα μόνῳ τῷ λόγῳ; οὐ πᾶσαν μαλακίαν ἐθεράπευσα καὶ νόσον; τί οὖν μοι ἀνταποδίδετε; εἰς τί ἀμνημονεῖτέ με; ἀντὶ τῶν ἱαμάτων πληγᾶς μοι ἐπιθέντες· ἀντὶ ζωῆς νεκροῦντες· κρεμῶντες ἐπὶ ξύλου, ὡς κακοῦργον, τὸν εὐεργέτην· ὡς παράνομον, τὸν νομοδότην· ὡς κατὰ κριτον, τὸν πάντων Βασιλέα· Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ίχος πλ. β'.

Φοβερὸν καὶ παραδοξὸν Μυστήριον, σήμερον ἐνεργούμενον καθορᾶται· ὁ ἀναφῆς κρατεῖται· δεσμεῖται, ὁ λύων τὸν Ἀδὰμ τῆς κατάρας· ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεκροὺς, ἀδίκως ἐτάζεται· εἰρηνὴ κατακλείεται, ὁ τὴν ἄβυσσον κλείσας· Πιλατῷ παρίσταται, ᾧ τρόμῳ παρίστανται Οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις· ῥαπίζεται χειρὶ τοῦ πλάσματος, ὁ Πλάστης· ξύλῳ κατακρίνεται, ὁ κρίνων ζῶντας καὶ νεκρούς· τάφῳ κατακλείεται, ὁ καθαιρέτης τοῦ Ἄδου· ὁ πάντα φέρων συμπαθῶς, καὶ πάντας σώσας τῆς ἀρᾶς, ἀνεξίκακε Κύριε δόξα σοι. Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου· τὸ, Φῶς ἱλαρὸν, καὶ εὐθύς τὰ Ἀναγνώσματα.

Προκείμενον. Ίχος δ'.

Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου, πρόσχες μοι· ἵνα τί ἐγκατέλιπές με;

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΛΓ. 11.

Ελάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν, ἐνώπιος ἐνώπιον, ὡς εἶπες λαλήσει πρὸς τὸν ἑαυ-

τοῦ φίλον· καὶ ἀπελύετο εἰς τὴν παρεμβολήν· ὁ δὲ Σεράπων Ἰησοῦς, υἱὸς Ναυῆ νέος, οὐκ ἐξεπορεύετο ἐκ τῆς σκηνῆς. Καὶ εἶπε Μωϋσῆς πρὸς Κύριον· Ἴδου σύ μοι λέγεις· Ἀνάγαγε τὸν λαὸν τοῦτον· σὺ δὲ οὐκ ἐδήλωσάς μοι, ὃν συναποστελεῖς μετ' ἐμοῦ. Σὺ δέ μοι εἶπας· Οἶδά σε παρὰ πάντα, καὶ χάριν ἔχεις παρ' ἐμοί. Εἰ οὖν εὗρηκα χάριν ἐναντίον σου, ἐμφάνισόν μοι σεαυτὸν, ἵνα γνωστῶς ἴδω σε, ὅπως ἂν ὦ εὐρηκῶς χάριν ἐνώπιόν σου, καὶ ἵνα γνῶ, ὅτι λαός σου τὸ ἔθνος τὸ μέγα τοῦτο. Καὶ λέγει· Αὐτὸς προπορεύσομαί σου, καὶ καταπαύσω σε· καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Εἰ μὴ σὺ αὐτὸς συμπορεύσῃ μεθ' ἡμῶν, μὴ με ἀναγάγῃς ἐντεῦθεν. Καὶ πῶς γνωστὸν ἔσται ἀληθῶς, ὅτι εὗρηκα χάριν παρὰ σοί, ἐγώ τε καὶ ὁ λαός σου, ἀλλ' ἢ συμπορευομένου σου μεθ' ἡμῶν; καὶ ἐνδοξασθήσομαι ἐγώ τε, καὶ ὁ λαός σου παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἐπὶ τῆς γῆς ἔστιν. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· Καὶ τοῦτόν σοι τὸν λόγον, ὃν εἶρηκας, ποιήσω· εὗρηκας γάρ χάριν ἐνώπιον ἐμοῦ, καὶ οἶδά σε παρὰ πάντα. Καὶ λέγει Μωϋσῆς· Δειξόν μοι τὴν σεαυτοῦ δόξαν. Καὶ εἶπεν· Ἐγὼ παρελεύσομαι πρότερός σου τῇ δόξῃ μου, καὶ καλέσω τῷ ὀνόματί μου· Κύριος ἐναντίον σου· καὶ ἐλεήσω, ὃ ἂν ἐλεῶ, καὶ οἰκτειρήσω, ὃν ἂν οἰκτείρω. Καὶ εἶπεν· Οὐ δυνήσῃ ἰδεῖν τὸ πρόσωπόν μου· οὐ γὰρ μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου, καὶ ζήσεται. Καὶ εἶπε Κύριος· Ἴδου τόπος παρ' ἐμοί, καὶ στήθι ἐπὶ τῆς πέτρας· ἡνίκα δ' ἂν παρέλθῃ ἡ δόξα μου, καὶ θήσω σε εἰς ὀπὴν τῆς πέτρας, καὶ σκεπάσω τῇ χειρί μου ἐπὶ σέ, ἕως ἂν παρέλθω, καὶ ἀφελῶν τὴν χειρά μου, καὶ τότε ὄψει τὰ ὀπίσω μου· τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ὀφθήσεταιί σοι.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Δίκασον, Κύριε, τοὺς ἀδικοῦντάς με.

Στίχ. Ἀνταπεδίδοσάν μοι πονηρά, ἀντὶ ἀγαθῶν.

Ἰωβ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. MB. 12.

Εὐλόγησε Κύριος τὰ ἔσχατα τοῦ Ἰωβ μᾶλλον, ἢ τὰ ἔμπροσθεν· ἦν δὲ τὰ κτήνη αὐτοῦ, πρόβατα μύρια τετρακισχίλια, κάμηλοι ἑξακισχίλιοι, ζεύγη βοῶν χίλιοι, ὄνοι θήλειαι νομαῖδες χίλιοι. Γεννῶνται δὲ αὐτῷ υἱοὶ ἑπτὰ, καὶ θυγατέρες τρεῖς. Καὶ ἐκάλεσε τὴν μὲν πρώτην, Ἡμέραν· τὴν δὲ δευτέραν, Κασσίαν· τὴν δὲ τρίτην, Ἀμαλθαίας κέρας. Καὶ ἔχ εὗρέθησαν κατὰ

ταῖς θυγατέρας Ἰωβ, βελτίους αὐτῶν ἐν τῇ ὑπ' οὐρανόν· ἔδωκε δὲ αὐταῖς ὁ πατήρ κληρονομίαν ἐν τοῖς ἀδελφοῖς. Ἐζήσε δὲ Ἰωβ, μετὰ τὴν πληγὴν, ἔτη ἑκατὸν ἐβδομήκοντα· τὰ δὲ πάντα ἔτη ἔζησε, διακόσια τεσσαράκοντα. Καὶ εἶδεν Ἰωβ τοὺς υἱὲς αὐτοῦ, καὶ τοὺς υἱοὺς τῶν υἱῶν αὐτοῦ, τετάρτην γενεάν· καὶ ἐτελεύτησεν Ἰωβ πρεσβύτερος, καὶ πλήρης ἡμερῶν. Γέγραπται δὲ, αὐτὸν πάλιν ἀναστήσεσθαι μεθ' ὧν ὁ Κύριος ἀνίστησιν. Οὗτος ἐρμηνεύεται ἐκ τῆς Συριακῆς βίβλου, ἐν μὲν γῇ κατοικῶν τῇ Αὐσίτιδι, ἐπὶ τοῖς ὁρίοις τῆς Ἰδουμαίας, καὶ Ἀραβίας· προὑπῆρχε δὲ αὐτῷ ὄνομα, Ἰωθαῖβ· λαβὼν δὲ γυναῖκα Ἀρχιδισσαν, γεννᾷ υἱόν, ὃ ὄνομα Ἐνών. Ἦν δὲ αὐτὸς πατὴρ μὲν Ζαρέ, ἐκ τῶν Ἡσαῦ υἱῶν υἱός, μητὴρ δὲ Βοσόρρα, ὥστε εἶναι αὐτὸν πέμπτον ἀπὸ Ἀβραάμ.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. NB. 13.

Τὰ δὲ λέγει Κύριος· Ἴδου συνήσει ὁ παῖς μου, καὶ ὑψωθήσεται, καὶ δοξασθήσεται, καὶ μετεωρισθήσεται σφόδρα. Ὁν τρόπον ἐκστήσονται ἐπὶ σέ πολλοί, οὕτως ἀδοξήσει ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὸ εἶδος σου, καὶ ἡ δόξα σου ἀπὸ τῶν υἱῶν ἀνθρώπων. Οὕτω θαυμάσονται ἔθνη πολλὰ ἐπ' αὐτῷ· καὶ συνέξουσιν βασιλεῖς τὸ στόμα αὐτῶν, ὅτι οἷς οὐκ ἀνηγγέλη περὶ αὐτοῦ, ὄψονται, καὶ οἱ οὐκ ἀκηκόασιν, συνήσουσιν. Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; καὶ ὁ βραχίων Κυρίου τίς ἀπεκαλύφθη; Ἀνηγγείλαμεν, ὡς παιδίον ἐναντίον αὐτοῦ, ὡς ρίζα ἐν γῇ διψώσῃ. Οὐκ ἔστιν εἶδος αὐτῷ, οὐδὲ δόξα· καὶ εἶδομεν αὐτόν, καὶ οὐκ εἶχεν εἶδος, οὐδὲ κάλλος· ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον καὶ ἐκλείπον παρὰ πάντα τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων. Ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὢν, καὶ εἰδὼς φέρειν μαλακίαν, ὅτι ἀπέστραπται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ· ἠτιμάσθη, καὶ οὐκ ἐλογίσθη. Οὗτος ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν φέρει, καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται· καὶ ἡμεῖς ἐλογισάμεθα αὐτόν εἶναι ἐν πόνῳ, καὶ ἐν πληγῇ ὑπὸ Θεοῦ, καὶ ἐν κακώσει. Αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ ταῖς ἀμαρτίας ἡμῶν, καὶ μεμαλακίσται, διὰ ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν· παιδεία εἰρήνης ἡμῖν ἐπ' αὐτόν· τῷ μῶλωπε αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν· πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν· ἄνθρωπος τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ἐπλανήθη. Καὶ Κύριος παρέδωκεν αὐτόν ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν· καὶ αὐτὸς, διὰ τὸ κεκακῶσθαι, οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. Ὡς πρόβατον ἐπὶ

σφαγὴν ἤχθη, καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος ἄφωτος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. Ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ, ἡ κρίσις αὐτοῦ ἤρθη· τὴν δὲ γενεὰν αὐτοῦ, τίς διηγήσεται; ὅτι αἶρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ· ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἤχθη εἰς θάνατον. Καὶ δώσω τοὺς πονηροὺς, ἀντὶ τῆς ταφῆς αὐτοῦ, καὶ τοὺς πλουσίους, ἀντὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· ὅτι ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ· καὶ Κύριος βούλεται καθαρῖσαι αὐτὸν τῆς πληγῆς. Ἐὰν δώτε περὶ ἀμαρτίας, ἡ ψυχὴ ὑμῶν ὀψεται σπέρμα μακρόβιον· καὶ βούλεται Κύριος ἐν χειρὶ αὐτοῦ ἀφελεῖν ἀπὸ τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ· δεῖξαι αὐτῷ φῶς, καὶ πλάσαι τῇ συνέσει· δικαιῶσαι δίκαιον, εὖ δουλεύοντα πολλοῖς, καὶ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν αὐτὸς ἀνοίσει. Διὰ τοῦτο αὐτὸς κληρονομήσει πολλοὺς, καὶ τῶν ἰσχυρῶν μεριεῖ σκύλα, ἀνθ' ὧν παρεδόθη εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἐν ταῖς ἀνόμοις ἐλογίσθη· καὶ αὐτὸς ἀμαρτίας πολλῶν ἀνῆνεγκε, καὶ διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν παρεδόθη. Εὐφράνθητι στεῖρα, ἡ οὐ τίκτουσα, ῥῆξον καὶ βόησον ἡ οὐκ ὠδίνουσα· ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μάλλον, ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.
Εἴθετό με ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ, ἐν σκοτεινοῖς καὶ ἐν σκιᾷ θανάτου.

Στίχ. Κύριε ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκένκραξα.

Πρὸς Κορινθίους Α'. Ἐπιστολῆς Παύλου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 18.

Αδελφοί, ὁ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστὶ. Γέγραπται γάρ· Ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω. Ποῦ σοφός; ποῦ γραμματεὺς; ποῦ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος τούτου; Οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ Κόσμου τούτου; Ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ ἐκ ἔγνω ὁ Κόσμος, διὰ τῆς σοφίας, τὸν Θεόν, ἐδόκησεν ὁ Θεός, διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πωτεύοντας. Ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰταῦσι, καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν· ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίους μὲν, σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ μωρίαν· αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς Ἰουδαίοις τε καὶ

Ἕλλησι, Χριστὸν, Θεὸν δύναμιν καὶ Θεὸν σοφίαν. Ὅτι τὸ μωρὸν τοῦ Θεοῦ, σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ· καὶ τὸ ἀσθενὲς τοῦ Θεοῦ, ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ. Βλέπετε γὰρ τὴν κλήσιν ὑμῶν, ἀδελφοί, ὅτι οὐ πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα, οὐ πολλὰ δυνατοί, οὐ πολλοὶ εὐγενεῖς· ἀλλὰ τὰ μωρὰ τοῦ Κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ, καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ Κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα καταισχύνῃ τὰ ἰσχυρά· καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ Κόσμου καὶ τὰ ἐξυβνημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός, καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ· ὅπως μὴ καυχῆσθαι πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον αὐτοῦ. Ἐξ αὐτοῦ δὲ ὑμεῖς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις· ἵνα, καθὼς γέγραπται· Ὁ καυχώμενος, ἐν Κυρίῳ καυχάσθω. (Κεφ. Β'. 1). Καί γὰρ δεῖ, ἐλθὼν πρὸς ὑμᾶς, ἀδελφοί, ἦλθον, οὐ καθ' ὑπεροχὴν λόγου, ἢ σοφίας, καταγγέλλων ὑμῖν τὸ μαρτύριον τοῦ Θεοῦ. Οὐ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὑμῖν, εἰμὴ Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος πλ. α'.

Σῶσόν με, ὁ Θεός, ὅτι εἰσήλθοσαν ὕδατα ἕως ψυχῆς μου.

Στίχ. Καὶ ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολήν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος.

Στίχ. Σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν, τοῦ μὴ βλέπειν.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, συμβούλιον ἔλαβον.

Τέλος. Καθήμεναι ἀπέναντι τοῦ τάφου.

Εἶτα ἡ συνήθης Ἑκτενής· τὸ, Καταξίωσον, Κύριε· καὶ μετὰ τὴν Ἑκφώνησιν, ψάλλομεν Ἀπόστιχα, τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἀυτόμελα.

Ἦχος β'.

Οτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν, ὁ Ἀριμαθείας καθεῖλε, τὴν τῶν ἀπάντων ζωὴν, σμύρνην καὶ σινδόνην σε Χριστέ ἐκήδευσεν· καὶ τῷ πόθῳ ἠπείγετο, καρδίᾳ, καὶ χεῖλει, σῶμα τὸ ἀκήρατον, σοῦ περιπτύξασθαι· ὁμως συστελλόμενος φόβῳ, χαίρων ἀνεβόᾳ σοι· Δόξα, τῇ σύγκαταβάσει σου Φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Οτε ἐν τῷ τάφῳ τῷ καινῷ, ὑπὲρ τοῦ παντός κατετέθης, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ παντός, Ἄδης ὁ παγγέλαστος, ἰδὼν σε ἔπηξεν· οἱ μοχλοὶ συνετρίβησαν, ἐθλάσθησαν πύλαι, μνηματα ἠναίχθησαν, νεκροὶ ἀνίσταντο· τότε ὁ

Ἀδὰμ εὐχαρίστως, χαίρων ἀνεβόασαι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου Φιλάνθρωπε.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν Οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Ο ἕτε ἐν τῷ τάφῳ σαρκικῶς, θείων συνελκίσθης ὁ φύσει, τῇ τῆς Θεότητος, μένων ἀπερίγραπτος, καὶ ἀδιόριστος, τὰ θανάτου ἀπέκλεισας, ταμεῖα καὶ Ἄδου, ἅπαντα ἐκένωσας, Χριστέ βασιλεῖα· τότε καὶ τὸ Σάββατον τοῦτο, θείας εὐλογίας καὶ δόξης, καὶ τῆς σῆς λαμπρότητος ἠξίωσας.

Στίχ. Τῷ αἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Ο ἕτε αἱ δυνάμεις σε Χριστέ, πλάνον ὑπ' ἀνόμων ἐώρων, συκοφαντούμενον, ἔφριτον τὴν ἄφατον, μακροθυμίαν σου, καὶ τὸν λίθον τοῦ μνήματος, χερσὶ σφραγισθέντα, αἷς σου τὴν ἀκήρατον, πλευράν ἐλόγχευσαν· ὅμως τῇ ἡμῶν σωτηρίᾳ, χαίρουσαι ἐβόωνσαι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου, Φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον, τὸ φῶς ὥσπερ ἡμέτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου, σὺν Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρὸν γυμνὸν ἄεταφον, εὐσυμπάθητον θρήνον ἀναλαβὼν, ὁδυρόμενος ἔλεγεν· Οἶμοι, γλυκύτατε Ἰησοῦ! ὃν πρό μικροῦ ὁ ἥλιος ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον θρασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καὶ διερρήγνυτο ναοῦ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμὲ ἐκυσίως ὑπελθόντα θάνατον· πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσψάύσω, τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω, τῇ σῇ ἐξόδῳ Οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ Πάθη σου, ὑμνολογῶ καὶ τὴν Ταφὴν σου σὺν τῇ Ἀναστάσει, κραυγάζων· Κύριε δόξα σοι. Μετὰ δὲ τὸ, Νῦν ἀπολύεις, καὶ τὸ Τρισάγιον, τὰ παρόντα Ἀπολυτίκια.

Ἦχος β'.

Ο εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, σινδόνι καθαρᾷ, εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήμασι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Ταῖς Μυροφόραις Γυναῖξί, παρὰ τὸ μνήμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα· Τα μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχεις ἀρμόδια, Χριστὸς δὲ διαφθορὰς ἐδείχθη ἀλλότριος.

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

Τὰ δὲ Ἀπόδειπνα ψάλλομεν ἐν τοῖς κελίοις ἡμῶν.

Τῷ ΑΓΙῳ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛῳ ΣΑΒΒΑΤῳ,

Π Ρ Ο Γ.

✱

Περὶ ὥραν ἐβδόμην, ἐν τῷ Ὁρθρῳ, σημαίνει. Καὶ μετὰ τὸν Ἐξαψαλμον, ψάλλομεν τὸ, Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εἰς Ἦχον β'.

Εἶτα τὰ παρόντα Τροπάρια. Ἦχος β'.

Ο εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν, τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, σινδόνι καθαρᾷ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Δόξα.

Ο ἕτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἄδην ἐνέκρωσας, τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτι δὲ καὶ τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Καὶ νῦν.

Ταῖς Μυροφόραις Γυναῖξί, παρὰ τὸ μνήμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα· Τα μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια, Χριστὸς δὲ διαφθορὰς ἐδείχθη ἀλλότριος.

Μετὰ ταῦτα ἀρχόμεθα ψάλλειν μετὰ μέλανα τὰ ἐπόμενα Τροπάρια, ἥτοι τὰ Ἐγκώμια, μετὰ τοῦ Ἀμώμου, εἰς στάσεις τρεῖς, λέγοντες ἀνα Στίχον ἐξ αὐτοῦ μεθ' ἐν ἑκάστον Τροπάριον.

Ἐκφωνεῖ δὲ ὁ πρῶτος Χορὸς, εἰς Ἦχον πλ. α'.

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, διδάξόν με τὰ δικαιοῦματά σου.

Μακάριοι οἱ ἁμῶμοι ἐν ὁδῷ, οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κυρίου.

Τὰ Ἐγκώμια.

Η ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ Ἄγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σὴν.

Μακάριοι οἱ ἐξερευκῶντες τὰ μαρτύρια αὐτοῦ.

Η ζωὴ πῶς θνήσκεις; πῶς καὶ τάφῳ αἰκνῆς; τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον λύεις δὲ καὶ τοῦ Ἄδου τοὺς νεκροὺς ἐξανιστᾷς.

Οὐ γὰρ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν, ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ ἐπορεύθησαν.

Μεγαλύνομέν σε, Ἰησοῦ Βασιλεῦ, καὶ τιμώμεν τὴν Ταφὴν καὶ τὰ Πάθη σου· δι' ὧν ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῆς φθορᾶς.

Σὺ ἐντείλω ταῖς ἐντολαῖς σου, τοῦ φυλάξασθαι σφόδρα.

Μέτρα γῆς ὁ στήσας, ἐν σμικρῷ κατοικεῖς, Ἰησοῦ παμβασίλευ τάφῳ σήμερον, ἐκ μνημάτων τοὺς θανέντας ἀνιστῶν.

Ὁφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου.

Ἰησοῦ Χριστέ μου, Βασιλεῦ τοῦ παντός, τί ζητῶν τοῖς ἐν τῷ Ἄδῃ ἐλήλυθας; ἢ τὸ γένος ἀπολύσαι τῶν βροτῶν;

Τότε οὐ μὴ αἰσχυρθῶ ἐν τῷ με ἐπιβλέπειν.

Ο Δεσπότης πάντων, καθορᾶται νεκρός, καὶ ἐν μνήματι καινῷ κατατίθεται, ὁ κενώσας τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν.

Ἐξομολογήσομαί σοι ἐν εὐθύτητι καρδίας.

Ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ θανάτῳ σου τὸν θάνατον ὤλεσας, καὶ ἐπήγασας τῷ Κόσμῳ τὴν ζωὴν.

Τὰ δικαιώματά σε φυλάξω· μή με ἐγκαταλίπης.

Μετά τῶν κακούργων, ὡς κακούργος Χριστέ, ἐλογίσθης δικαίων ἡμᾶς ἅπαντας, κακουργίας τοῦ ἀρχαίου πτερνιστοῦ.

Ἐν τίνι κατορθώσει νεώτερος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ;

Ο ὦραϊος κάλλει, παρὰ πάντας βροτούς, ὡς ἀνείδεος νεκρός καταφαίνεται, ὁ τὴν φύσιν ὠραῖσας τοῦ παντός.

Ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου ἐξεζήτησά σε· μὴ ἀπώσῃ με ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου.

Α ὁδὸς πῶς ὑποίσει, Σῶτερ παρυσίαν τὴν σὴν, καὶ μὴ θᾶττον συνθλασθεῖν σκοτούμενος, ἀστραπῆς φωτός σου αἴγλη ἐκτυφλωθεῖς;

Ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἔκρυψα τὰ λόγια σου, ὅπως ἂν μὴ ἀμάρτω σοι.

Ἰησοῦ γλυκύ μοι, καὶ σωτήριον φῶς, τάφῳ πῶς ἐν σκοτεινῷ κατακέκρυψαι; ὦ ἀφάτη, καὶ ἀρρήτου ἀνοχῆς!

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Α πορεῖ καὶ φύσις, νοερά καὶ πληθὺς, ἡ ἀσώματος Χριστέ τὸ μυστήριον, τῆς ἀφράξου καὶ ἀρρήτου σου ταφῆς.

Ἐν ταῖς χεῖρεσί μου ἐξήγγειλα πάντα τὰ κρίματα τοῦ στόματός σου.

Ο θαυμαίων ξένων! ὦ πραγμάτων καινῶν! ὁ πνοῆς μοι χορηγὸς ἅπνους φέρεται, κηδεύμενος χερσὶ τοῦ Ἰωσήφ.

Ἐν τῇ ὁδῷ τῶν μαρτυρίων σου ἐτέρφθην.

Ε αἱ ἐν τάφῳ ἔδυσ, καὶ τῶν κόλπων Χριστέ, τῶν πατρῶν οὐδαμῶς ἀπεφοίτησας· τοῦτο ξένον καὶ παραδόξον ὁμοῦ.

Ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου ἀδολεσχήσω, καὶ κατανοήσω ταῖς ὁδοῦς σου.

Α ληθὴς καὶ πόλου, καὶ τῆς γῆς Βασιλεὺς, εἰ καὶ τάφῳ σμικροτάτῳ συγκέκλεισαι, ἐπεγνώσθης πάσῃ κτίσει Ἰησοῦ.

Ἐν τοῖς δικαιώμασί σου μελετήσω, οὐκ ἐπιλήσομαι τῶν λόγων σου.

Σ οῦ τεθέντος τάφῳ, πλαστοουργέτα Χριστέ, τὰ τοῦ Ἄδου ἐσαλεύθη θιμελία, καὶ μνημεῖα ἠνεώχθη τῶν βροτῶν.

Ἀνταπόδος τῷ δούλῳ σου, ζῆσόν με, καὶ φυλάξω τοὺς λόγους σου.

Ο τὴν γῆν κατέχων, τῇ δρακί νεκρωθεῖς, σαρκικῶς ὑπὸ τῆς γῆς νῦν συνέχεται, τοὺς νεκροὺς λυτρῶν τῆς Ἄδου συνοχῆς.

Ἀποκαλύψον τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ κατανοήσω τὰ θαυμάσια ἐκ τοῦ νόμου σου.

Ε κ' φθορᾶς ἀνέβης, ἡ ζωὴ μου Σωτήρ, σοῦ θανόντος καὶ νεκροῖς προσφοιτήσαντος, καὶ συνθλάσαντος τοῦ Ἄδου τοὺς μοχλοὺς.

Πέριος ἐγὼ εἰμι ἐν τῇ γῇ· μὴ ἀποκρίψῃς ἀπ' ἐμοῦ ταῖς ἐντολαῖς σου.

Ο ὅς φωτὸς λυχνία, νῦν ἡ σὰρξ τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ γῆν ὡς ὑπὸ μόδιον κρύπτεται, καὶ διώκει τὸν ἐν Ἄδῃ σκοτασμόν.

Ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου, τοῦ ἐπιθυμῆσαι τὰ κρίματά σου ἐν παντὶ καιρῷ.

Ν οερῶν συντρέχει, στρατιῶν ἡ πληθὺς, Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμῳ συστειλαί σε, τὸν ἀχώρητον ἐν μνήματι σμικρῷ.

Ἐπετίμησας ὑπερηφάνοις, ἐπικατάρτοι οἱ ἐκκλίνοντες ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου.

Ν εκρωθεῖς βουλήσει, καὶ τεθεῖς ὑπὸ γῆν, ζωοβρύτα Ἰησοῦ μου ἐζώωσας, νεκρωθέντα παραθάσει με· πικρᾶ.

Περίελε ἀπ' ἐμοῦ ὄνειδος καὶ ἐξουδένωσεν.

Η ἄλλοιᾶτο πᾶσα, κτίσις πάθει τῷ σῷ· πάντα γὰρ σοι Λόγε συνέπασχον, συνοχέα σε γινώσκοντα παντός.

Καὶ γὰρ ἐκαίθησαν ἄρχοντες, καὶ κατ' ἐμοῦ κατελάλουν.

Τ ῆς ζωῆς τὴν πέτραν, ἐν κοιλίᾳ λαβὼν, Ἄδης ὁ παμφάγος ἐξήμεσεν, ἐξ αἰῶνος οὐκ κατέπιε νεκρούς.

Καὶ γὰρ τὰ μαρτύριά σου μελέτη μου ἐστίν.

Εν καινῷ μνημείῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ τὴν φύσιν τῶν βροτῶν ἀνεκαίνισας, ἀναστάς θεοπρεπῶς ἐκ τῶν νεκρῶν.

Ἐκολλήθη τῷ ἐδάφει ἡ ψυχὴ μου, ζήσόν με κατὰ τὸν λόγον σου.

Επὶ γῆς κατήλθες, ἵνα σώσης Ἀδὰμ· καὶ ἐν γῇ μὴ εὐρηκῶς τοῦτον Δέσποτα, μέχρῃ Ἄδου κατελήλυθας ζητῶν.

Τὰς ὁδοὺς μου ἐξηγγείλα, καὶ ἐπήκουσάς μου· διδάξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Συγκλονεῖται φόβῳ, πᾶσα Λόγε ἡ γῆ, καὶ Φωσφόρος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, τοῦ μεγίστου γῆ κρυβέντος σου φωτός.

Ὁδὸν δικαιοματίων συνέτισόν με.

Ὡς βροτὸς μὲν θνήσκεις, ἐκουσίως Σωτὴρ, ὡς Θεὸς δὲ τοὺς θνήσκουσιν ἐξανέστησας, ἐκ μνημάτων καὶ βυθοῦ ἀμαρτιῶν.

Ἐνύσταξεν ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ ἀκηδίας, βεβαίωσόν με ἐν τοῖς λόγοις σου.

Δακρυρρόους θρήνους, ἐπὶ σὲ ἡ Ἀγνή, μητρικῶς ὡς Ἰησοῦ ἐπιρραίνουσα, ἀνεβόα· Πῶς κηδεύσω σε Υἱέ;

Ὁδὸν ἀδικίας ἀπόστησον ἀπ' ἐμοῦ.

Ὡσπερ σίτου κόκκος, ὑποδύς κόλπους γῆς, τὸν πολύχουν ἀποδεδώκας ἄσταχυν, ἀναστήσας τοὺς βροτοὺς τοὺς ἐξ Ἀδὰμ.

Ὁδὸν ἀληθείας ἡρετισάμην, καὶ τὰ κρίματά σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Υπὸ γῆν ἐκρύβης, ὡσπερ ἥλιος νῦν, καὶ νύκτι τῇ τοῦ θανάτου κεκαλύψαι· ἀλλ' ἀνάτειλον παιδρότερον Σωτὴρ.

Ἐκολλήθην τοῖς μαρτυρίοις σου, Κύριε.

Ὡς ἡλίου δίσκον, ἡ σελήνη Σωτὴρ, ἀποκρύπτει, καὶ σὲ τάφος νῦν ἔκρυψεν, ἐκλιπόντα τοῦ θανάτου σαρκικῶς.

Ὁδὸν ἐντολῶν σου ἔδραμον, ὅταν ἐπλάτυνας τὴν καρδίαν μου.

Η ζωὴ θανάτου, γευσάμενη Χριστὸς, ἐκ θανάτου τοὺς βροτοὺς ἠλευθέρωσε, καὶ τοῖς πᾶσι νῦν δωρεῖται τὴν ζωὴν.

Νομοθέτησόν με, Κύριε, τὴν ὁδὸν τῶν δικαιοματίων σου.

Νεκρωθέντα πάλαι, τὸν Ἀδὰμ φθονερῶς, ἐπαναγάγεις πρὸς ζωὴν τῇ νεκρώσει σου, νέος Σωτὴρ ἐν σαρκὶ φανείς Ἀδὰμ.

Συνέτισόν με καὶ ἐξερευνήσω τὸν νόμον σου.

Νοεραὶ σε τάξεις, ἠπλωμένον νεκρὸν, καθορῶσαι δι' ἡμᾶς ἐξεπλήττοντο, καλυπτόμεναι ταῖς πτέρυξι Σωτὴρ.

Ὁδήγησόν με ἐν τῇ τρίβῳ τῶν ἐντολῶν σου, ὅτι αὐτὴν ἠθέλησα.

Καθελών σε Λόγε, ἀπὸ ξύλου νεκρὸν, ἐν μνημείῳ Ἰωσήφ νῦν κατέθετο· Ἀλλ' ἀνάστα, σῶζων πάντας ὡς Θεός.

Κλῖνον τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ μαρτύριά σου, καὶ μὴ εἰς πλεονεξίαν.

Τῶν Ἀγγέλων Σῶτερ, χαρμονὴ πεφυκῶς, νῦν καὶ λύπης τούτοις γέγονας αἴτιος, καθορώμενος σαρκὶ ἄπνους νεκρός.

Ἀπόστρεψον τοὺς ὀφθαλμούς μου, τοῦ μὴ ἰδεῖν ματαιότητα.

Υψωθείς ἐν ξύλῳ, καὶ τοὺς ζῶντας βροτοὺς, συνυψοῖς· ὑπὸ τὴν γῆν δὲ γενόμενος, τοὺς κειμένους δ' ὑπ' αὐτὴν ἐξανίσταῖς.

Στήσον τῷ δέλωσθι τὸ λόγιόν σου εἰς τὸν φόβον σου.

Ὡσπερ λέων Σῶτερ, ἀφυπνώσας σαρκί, ὡς τις σκύμνος ὁ νεκρὸς ἐξανίστασαι, ἀποθήμενος τὸ γῆρας τῆς σαρκός.

Περίελε τὸν ὄνειδισμόν μου, ὃν ὑπώπτεισα.

Τὴν πλευράν ἐνύγης, ὁ πλευράν εἰληφώς τοῦ Ἀδὰμ, ἐξ ἧς τὴν Εὐάν διέπλασας, καὶ ἐξέδλυσας κρουνούς καθαρτικούς.

Ἰδοὺ ἐπεθύμησα τὰς ἐντολαίς σου, ἐν τῇ δεκασιύῃ σου ζήσόν με.

Εν κρυπτῷ μὲν πάλαι, θύεται ὁ ἀμνός· σὺ δ' ὑπαίθριος τυθεὶς ἀνεξίκακε, πᾶσαν κτίσιν ἀπεκαθήρας Σωτὴρ.

Καὶ ἔλθοι ἐπ' ἐμὲ τὸ ἔλεός σου, Κύριε.

Τὶς ἐξείποι τρόπον, φρικτὸν ὄντως καινόν; ὁ δεσπόζων γὰρ τῆς Κτίσεως σήμερον, πάθος δέχεται, καὶ θνήσκει δι' ἡμᾶς.

Καὶ ἀποκριθήσομαι τοῖς ὀνειδίζουσί μοι λόγον.

Ὁ ζωῆς ταμίας, πῶς ὁράται νεκρός; ἐκ πληττόμενοι οἱ Ἀγγελοι ἔκραζον· πῶς δ' ἐν μνήματι συγκλείεται Θεός;

Καὶ μὴ περιέλης ἐκ τοῦ στόματός σου λόγον ἀληθείας ἕως σφόδρα.

Λογχοτύκτου Σῶτερ, ἐκ πλευρᾶς σου ζωὴν, τῇ ζωῇ τῇ ἐκ ζωῆς ἐξωσάσῃ με, ἐπιστάξεις καὶ ζωοῖς με σὺν αὐτῇ.

Ἐὰν φυλάξω τὸν νόμον σου διαπαντός εἰς τὸν αἰῶνα.

Απλωθείς ἐν ξύλῳ, συνηγάγω βροτοὺς· τὴν πλευράν σου δὲ νυγείς τὴν ζωὴν ῥύτον, πᾶσιν ἄφεςιν πηγάζεις Ἰησοῦ.

Καὶ ἐπορευόμην ἐν πλατυσμῷ, ὅτι ταῖς ἐντολαίς σου ἐξεζήτησα.

Ὁ εὐσχήμων Σῶτερ, σχηματίζει φρικτῶς καὶ κηδεύει ὡς νεκρὸν εὐσχημόνως καὶ θαμβεῖται σου τὸ σχῆμα τὸ φρικτόν.

Καὶ ἐλάλουν ἐν τοῖς μαρτυρίοις σου ἐναντίον βασιλέων.

Υπὸ γῆν βουλήσει, κατελθὼν ὡς θνητός, ἐπαναίγεις ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, τοὺς ἐκείθεν πεπτωκότας Ἰησοῦ.

Καὶ ἐμελέτων ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου, ὥς ἠγάπησα σφόδρα.

Ἄν νεκρὸς ὥράθης, ἀλλὰ ζῶν ὡς Θεός, ἐπαναίγεις ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, τοὺς ἐκείθεν πεπτωκότας Ἰησοῦ.

Καὶ ἦρα ταῖς χεῖράς μου πρὸς ταῖς ἐντολαῖς σου, ὥς ἠγάπησα.

Ἄν νεκρὸς ὥράθης, ἀλλὰ ζῶν ὡς Θεός, νεκρωθέντας τοὺς βροτοὺς ἀνεζώωσας, τὸν ἐμὸν ἀπονεκρώσας νεκρωτήν.

Καὶ ἠδολέσχουν ἐν τοῖς δικαιώμασί σου.

Ὁ χαρὰς ἐκείνης! ὦ πολλῆς ἠδονῆς! ἥς περ τοὺς ἐν Ἀδὴ πεπλήρωσας, ἐν πυθμέσι φῶς ἀστράψας ζοφεροῖς.

Μνησθήτι τῶν λόγων σου τῷ δούλῳ σου.

Προσκυνῶ τὸ Πάθος, ἀνυμνῶ τὴν Ταφὴν, μεγαλύνω σου τὸ κράτος Φιλάνθρωπε, διὸ ὦν λείλυμαι παθῶν φθοροποιῶν.

Αὕτη με παρεκάλεσεν ἐν τῇ ταπεινώσει μου.

Ῥομφαία σου ῥομφαία, ἐστιλβούτο Χριστέ, καὶ ῥομφαία ἰσχυροῦ μὲν ἀμβλύνεται, καὶ ῥομφαία δὲ τροποῦται τῆς Ἑδέμ.

Ῥ'περήφανοι παρηνόμουν ἕως σφόδρα.

Ἀμναῖς τὸν Ἀρνα, βλέπουσα ἐν σφαγῇ,

ταῖς αἰκίσι βαλλομένη ἠλάλαζε, συγκινοῦσα καὶ τὸ ποιῆμον βοᾶν.

Ἐμνήσθην τῶν κριμάτων σου ἀπ' αἰῶνος Κύριε.

Ἄν ἐνθαίπτη τάφῳ, καὶ εἰς Ἀδου μολῆς, ἀλλὰ Σῶτερ καὶ τοὺς τάφους ἐκένωσας, καὶ τὸν Ἀδὴν ἀπεγύμνωσας Χριστέ.

Ἀθυμία κατέσχε με ἀπὸ ἀμαρτωλῶν, τῶν ἐγκαταλιμπανόντων τὸν νόμον σου.

Εκουσίως Σῶτερ, κατελθὼν ὑπὸ γῆν, νεκρωθέντας τοὺς βροτοὺς ἀνεζώωσας, καὶ ἐνήγαγες ἐν δόξῃ πατρικῇ.

Ῥαλτὰ ἦσαν μοι τὰ δικαιώματά σου.

Ἡς Τριάδος ὁ εἷς, ἐν σαρκὶ δι' ἡμᾶς, ἐπονείδιστον ὑπέμεινε θάνατον· φρίττει ἥλιος, αἰεὶ τρέμει δὲ ἡ γῆ.

Ἐμνήσθην ἐν νυκτὶ τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε.

Σε πικρὰς ἐκ κρήνης, τῆς Ἰουδα φυλῆς, αἱ ἀπόγονοι ἐν λαίκῳ κατέθεντο, τὸν τροῖα μανναδότῃν Ἰησοῦν.

Αὕτη ἐγενήθη μοι, ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐξεζήτησα.

Ὁ Κριτὴς ὡς κριτὸς, πρὸ Πιλάτου κριτοῦ, καὶ παρίστατο καὶ θάνατον ἄδικον, κατεκρίθη διὰ ξύλου σταυρικοῦ.

Μερίς μου εἶ, Κύριε· εἶπα τοῦ φυλάξασθαι τὸν νόμον σου.

Αλαζὼν Ἰσραὴλ, μισοφόνε λαε, τί παθὼν τὸν Βαραββᾶν ἠλευθέρωσας; τὸν Σωτῆρα δὲ παρέδωκας Σταυρῷ;

Ἐδεδίχην τοῦ προσώπου σου ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Ὁ χειρὶ σου πλάσας, τὸν Ἀδὰμ ἐκ τῆς γῆς, δι' αὐτὸν τῇ φύσει γέγονας ἄνθρωπος, καὶ ἐσταύρωσαι βουλήματι τῷ σῷ.

Δελογισάμην ταῖς ὁδοῦς σου, καὶ ἐπέστρεψα τοὺς πόδας μου εἰς ταῖς μαρτύριάς σου.

Υπακούσας Λόγε, τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, μέχρις Ἀδου τοῦ δεινοῦ καταβέβηκας, καὶ ἀνέστησας τὸ γένος τῶν βροτῶν.

Ἰτοιμάσθην, καὶ οὐκ ἐταράχθην, τοῦ φυλάξασθαι ταῖς ἐντολαῖς σου.

Ὁ ἴμοι φῶς τοῦ Κόσμου! οἴμοι φῶς τὸ ἐμὸν! Ἰησοῦ μου ποθεινότατε ἔκραζεν, ἡ Παρθένος θρηνηδοῦσα γοερῶς.

Σχοινία ἀμαρτωλῶν περιπλάκησάν μοι, καὶ τοῦ νόμου σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Φθονουργέ φονουργέ, καὶ ἀλάστορ λαε, καὶ σινδόνας καὶ αὐτὸ τὸ σουδάριον, αἰσχύνῃ, ἀναστάντος τοῦ Χριστοῦ.

Μεσονύκτιον ἐξηγειρόμην, τοῦ ἐξομολογεῖσθαι σοι ἐπὶ τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

Δεῦρο δὴ μιὰρὲ, φονευτὰ μαθητὰ, καὶ τὸν τρόπον τῆς κακίας σου δεῖξόν μοι, δι' ὃν γέγονας προδότης τοῦ Χριστοῦ.

Πέτοχος ἐγώ εἰμι πάντων τῶν φοβουμένων σε.

Ὁ φιλάνθρωπός τις, ὑποκρίνη μωρὲ, καὶ τυφλὲ πανωλεθρότατε ἄσπονδε, ὁ τὸ μύρον πεπρακώς διὰ τιμῆς.

Τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, πλήρης ἡ γῆ.

Ὁ οὐρανίου μύρου, ποῖαν ἔσχεις τιμὴν; τοῦ τιμίου τί ἐδέξω ἀντάξιον; λύσσαν εὔρες καταρώτατε Σατάν.

Χριστότητα ἐποίησας μετὰ τῇ δούλῳ σου, Κύριε.

Εὐφροσύνη εἶ, καὶ τὸ μύρον λυπῇ, κενομένου εἰς ψυχῆς ἱλαστήριον, πῶς χρυσῷ ἀπεμπολεῖς τὸν Φωταυγῇ;

Χρηστότητα, καὶ παιδείαν, καὶ γνώσιν δίδαξόν με.

Ὁ Θεὲ καὶ Λόγε, ὦ χαρὰ ἡ ἐμῇ, πῶς ἐνέγκω σου ταφὴν τὴν τριήμερον; νῦν σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα μητρικῶς.

Πρὸ τοῦ με ταπεινωθῆναι ἐγὼ ἐπλημμέλησα.

Τίς μοι δώσει ὕδωρ, καὶ δακρύων πηγὰς, ἡ Θεόνυμφος Παρθένος ἐκραύγαζεν, ἵνα κλαύσω τὸν γλυκύν μου Ἰησοῦν; Χρηστὸς εἶ σύ, Κύριε, καὶ ἐν τῇ χρηστότητί σου διδάξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Οἱ βουνοὶ καὶ νάπαι, καὶ ἀνθρώπων πληθύς, κλαύσατε καὶ πάντα θρηνήσατε, σὺν ἐμοὶ τῇ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μητρί.

Ἐπληθύνθη ἐπ' ἐμέ ἀδικία ὑπερηφάνων.

Πότε ἴδω Σῶτερ, σὲ τὸ ἄχρονον φῶς, τὴν χαρὰν καὶ ἡδονὴν τῆς καρδίας μου; ἡ Παρθένος ἀνεβόα γοερῶς.

Ἐτυρώθη ὡς γάλα ἡ καρδία αὐτῶν, ἐγὼ δὲ τὸν νόμον σου ἐμελέτησα.

Ἦ ἂν ὡς πέτρα Σῶτερ, ἡ ἀκρότομος σύ, κατεδέξω τὴν τομὴν, ἀλλ' ἐπήγασας, ζῶν τὸ ρεῖθρον, ὡς πηγὴ ὢν τῆς ζωῆς.

Ἀγαθόν μοι ὅτι ἐταπείνωσάς με, ὅπως ἂν μάθω τὰ δικαιώματά σου.

Οὗς ἐκ κρήνης μιᾶς, τὸν διπλοῦν ποταμόν, τῆς πλευρᾶς σου προχεοῦσης ἀρδόμενοι, τὴν ἀθάνατον καρπούμεθα ζωὴν.

Ἀγαθὸς μοι ὁ νόμος τοῦ στόματός σου ὑπὲρ χιλιάδας χρυσίου καὶ ἀργυρίου.

Θέλων ὠφθῆς Λόγε, ἐν τῷ τάφῳ νεκρὸς, ἀλλὰ ζῆς, καὶ τοὺς βροτοὺς ὡς προεῖρηκας, ἀναστάσει σου Σωτὴρ μου ἐγερεῖς.

Δόξα Πατρί.

Ἀνυμνοῦμεν Λόγε, σὲ τὸν πάντων Θεόν, σὺν Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ σου Πνεύματι, καὶ δοξαζομεν τὴν Δεῖαν σου Ταφὴν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε ἀγνή, καὶ τιμῶμεν τὴν Ταφὴν τὴν τριήμερον, τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν πιστῶς.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον Τροπάριον.

Ἦ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ Ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξαζοῦσαι τὴν σὴν.

Ἔτα. Συναπτὴ μικρὰ παρὰ τοῦ Ἱερέως.

καὶ ἡ Ἐκφώνησις.

Ὅτι ἐυλόγηταί σου τὸ ὄνομα, καὶ δεδοξασταί σου ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καὶ θυμὰσαντος τοῦ Ἱερέως, ἀρχόμεθα

τῆς δευτέρας στάσεως.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ἀρχεται ὁ ἀριστερὸς Χορὸς εἰς τὸν αὐτὸν Ἦχον πλ. α'.

Ἄξιον ἐστὶ, μεγαλύνειν σὲ τὸν Ζωοδότην, τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ ταῖς χεῖρας ἐκτείναντα, καὶ συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Δὶ χεῖρές σε ἐποίησάν με, καὶ ἐπλασάν με, συνέτισόν με, καὶ μαθήσομαι τὰς ἐντολάς σου.

Ἄξιον ἐστὶ, μεγαλύνειν σὲ τὸν πάντων Κτίστην· τοῖς σοῖς γὰρ παθήμασιν ἔχομεν, τὴν ἀπάθειαν ρυσθέντες τῆς φθορᾶς.

Οἱ φοβούμενοί σε ὀψονταί με, καὶ εὐφρανθήσονται.

Ἐφρίξεν ἡ γῆ, καὶ ὁ ἥλιος Σῶτερ ἐκρέδη, σοῦ τοῦ ἀνεσπέρου φέγγους Χριστέ, δύναντος ἐν τάφῳ σωματικῶς.

Ἐγνων, Κύριε, ὅτι δικαιοσύνη τὰ κρίματά σου, καὶ ἀληθεία ἐταπείνωσάς με.

Ἦπνωσας Χριστέ, τὸν φυσίζων ὕπνον ἐν τάφῳ, καὶ βαρέως ὕπνου ἐξήγειρας, τοῦ τῆς α�μαρτίας, τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος.

Γενηθήτω δὴ τὸ ἔλεός σου τοῦ παρακαλέσθαι με κατὰ τὸ λόγιόν σου τῷ δούλῳ σου.

Μόνη γυναικῶν, χωρὶς πόνων ἔτεκόν σε Τέκνον, πόνους δὲ νῦν φέρω πάθει τῷ σῷ, ἀφορήτους, ἔλεγεν ἡ Σεμνή.

Ἐλθέτωσάν μοι οἱ οἰκτιρμοί σου, καὶ ζήσομαι.

Ἀνῶ σε Σωτὴρ, ἀχωρίστως τῷ Πατρὶ συνόντα, καί τω δὲ νεκρὸν ἠπλωμένον γῆ, φρίττουσιν ὀρώντα τὰ Σαραφίμ.

Αἰσχυνηθήτωσαν ὑπερήφανοι, ὅτι ἀδίκως ἠνόμησαν εἰς ἐμέ.

Ρήγνυται ναοῦ, καταπέτασμα τῇ σῇ σταυρώσει, κρύπτουσι φωστῆρες Λόγε τὸ φῶς, σοῦ κρυβέντος Ἦλις ὑπὸ γῆν.

Ἐπιστρεψάτωσάν με οἱ φοβούμενοί σε, καὶ αἱ γινώσκοντες τὰ μαρτύριά σου.

Ἦς ὁ καταρχαίς, μόνῳ νεύματι πῆξας τὸν γύρον, ἄπνους ὡς βροτὸς καθυπέδυ γῆν· φρίξον τῷ Θεάματι Οὐρανέ.

Γενηθήτω ἡ καρδία με ἄμωμος ἐν τοῖς δικαιώμασί σου, ὅπως ἂν μὴ αἰσχυθῶ.

Ἐπλάσας, ἵν' ἐξαναστήσης τοῦ πτώματος τῶν βροτῶν τὰ στίφη, πανθενεστατῶ κράτει. Ἐκλείπει εἰς τὸ σωτήριόν σου ἡ ψυχὴ μου.

Θρῆνον ἱερὸν, δεῦτε ἄσωμεν Χριστῷ θανόντι, ὡς αἱ Μυροφόροι γυναῖκες πρίν, ἵνα καὶ τὸ Χαῖρε ἀκουσώμεθα σὺν αὐταῖς.

Εξέλιπον οί ὀφθαλμοί μου εἰς τὸ λόγιόν σου.

Ὑμνον ἀληθῶς, σὺ ἀκένωτον ὑπάρχεις Λόγε· ὅθεν σοι καὶ μύρα προσέφερον, ὡς νεκρῷ τῷ ζῶντι, γυναῖκες Μυροφόροι.

Ὅτι ἐγενήθην ὡς ἄσκιος ἐν πάχνη, τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Ἄδου μὲν ταφείς, τὰ βασιλεία Χριστέ συντρίβεις, θάνατον θανάτῳ δὲ θανατοῖς, καὶ φθορᾶς λυτρεῖσαι τοὺς γηγενεῖς.

Ὅσαι εἰσὶν αἱ ἡμέραι τοῦ δούλου σου;

Εἴθρα τῆς ζωῆς, ἡ προχέουσα Θεοῦ σοφία, τάφον ὑπαισδύσα ζωοποιεῖ, τοὺς ἐν τοῖς αἰδύταις Ἄδου μυχοῖς.

Διηγῆσαντό μοι παράνομοι ἀδολεσχίας, ἀλλ' οὐχ ὡς ὁ νόμος σου, Κύριε.

ἵνα τὴν βροτῶν, καινουργήσω συντριβεῖσαν φύσιν, πέπληγμαι θανάτῳ θείων σαρκί. Μητέρα οὖν μὴ κόπτου τοῖς ὀδυρμοῖς.

Ἡ ἄσαι αἱ ἐντολαί σου ἀλήθεια.

Ἄδους ὑπὸ γῆν, ὁ φωσφόρος τῆς δικαιοσύνης, καὶ νεκροὺς ὥσπερ ἐξ ὕπνου ἐξήγειρας, ἐκδιώξας ἅπαν, τὸ ἐν τῷ Ἄδῃ σκότος.

Παρά βραχὺ συνετέλεσάν με ἐν τῇ γῇ· ἐγὼ δὲ οὐκ ἐγκατέλιπον τὰς ἐντολαίς σου.

Ὁ ἄνθρωπος διφυῆς, ὁ φυσίζωος ἐν γῆς λαγόσι, σπείρεται σὺν δαίκρυσι σήμερον, ἀλλ' ἀναβλαστήσας, Κόσμον χαροποιήσει.

Κατὰ τὸ ἔλεός σε ζῆσόν με, καὶ φυλάξω τὰ μαρτύρια τοῦ στόματός σου.

Πτῆξεν Ἀδάμ, Θεοῦ βαίνοντος ἐν Παράδεισῳ, χαίρει δὲ πρὸς Ἄδην φοιτήσαντος, πεπτωκὸς τὸ πρῶτον, καὶ νῦν ἐγνηγερμένος.

Εἰς τὸν αἰῶνα, Κύριε, ὁ λόγος σου διαμένει ἐν τῷ Οὐρανῷ.

Σπένδει σοι χοαῖς, ἡ τεκούσά σε Χριστέ δακρύων, σαρκικῶς κατατεθέντι ἐν μνήματι, ἐκδοῶσα· Τέκνον, ἀνάστα, ὡς προέφης.

Εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν ἡ ἀλήθειά σου.

Τάφῳ Ἰωσήφ, εὐλαβῶς σε τῷ καινῷ συγκρύπτων, ὕμνους ἐξοδίου θρονοῦ, τοῖς συμμίκτοις θρήνοις μέλπει σοι Σωτήρ.

Τῇ διατάξει σου διαμένει ἡμέρα.

Ἡλοῖς σε Σταυρῷ, πέπαρμένον ἡ σὴ Μητέρα Λόγε, βλέψασα τοῖς ἡλοῖς λύπης πικρᾶς, βέβληται καὶ βέλεσι τὴν ψυχὴν.

Εἰ μὴ ὅτι ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστί.

Σὺ τὸν τοῦ παντός, γλυκασμόν ἡ Μητέρα καθάρωσα, πόμα ποτιζόμενον τὸ πικρὸν, δάκρυσι τὰς ὀψεις βρέχει πικρῶς.

Εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μὴ ἐπιλάβωμαι τῶν δικαιοματίων σου, ὅτι ἐν αὐτοῖς ἐζῆσάς με.

Τέτρωμαι δεινῶς, καὶ σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα Λόγε, βλέπουσα τὴν ἀδικίαν σου σφαγὴν· ἔλεγεν ἡ Πάναγνος ἐν κλαυθμῷ. Σὺ εἰμι ἐγὼ, σῶσόν με, ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐξεζήτησα.

Ὅμμα τὸ γλυκὺ, καὶ τὰ χεῖλη σου πῶς μύσω Λόγε; πῶς νεκροπρεπῶς δὲ κηδεύσω σε; φρίττων ἀνεβόα ὁ Ἰωσήφ.

Εἰ μὲ ὑπέμειναν ἁμαρτωλοὶ τοῦ ἀπολέσαι με.

Ὑμνοῦς Ἰωσήφ, καὶ Νικόδημος ἐπιταφίους, ἄδουσι Χριστῷ νεκρωθέντι νῦν· ἄδει δὲ σὺν τούτοις καὶ Σεραφίμ.

Ἡ αἴσης συντελείας εἶδον πέρας· πλατεῖα ἡ ἐν πολλῇ σου σφοδρά.

Δύνεις ὑπὸ γῆν, Σῶτερ Ἥλιε δικαιοσύνης· ὅθεν ἡ τεκούσα Σελήνη σε, ταῖς λύπαις ἐκλείπει, σῆς θείας στερουμένη.

Ὡς ἠγάπησα τὸν νόμον σου Κύριε!

Εφρίξεν ὀρών, Σῶτερ Ἄδης σε τὸν ζωοδότην, πλοῦτον τὸν ἐκείνου σκυλεύοντα, καὶ τοὺς ἀπ' αἰῶνος, νεκροὺς ἐξανιστῶντα.

Ὑπὲρ τῆς ἐχθρᾶς με ἐσόφισάς με τὴν ἐντολήν σε.

Ἡλῖος παιδρὸν, ἀπαστράπτει μετὰ νύκτα Λόγε· καὶ σὺ δ' ἀναστὰς ἐξαστράψεις, μετὰ θάνατον παιδρῶς ὡς ἐκ παστοῦ.

Ὑπὲρ πάντας τοὺς διδάσκοντάς με συνῆκα.

Τῇ σε πλαστοργεῖ, ὑπὸ κόλπους δεξαμένη τρόμῳ, συσχεθεῖσα Σῶτερ τινάσσεται, ἀφυπνώσασα νεκροὺς τῷ τιναγμῷ.

Ὑπὲρ πρεσβυτέρους συνῆκα, ὅτι τὰς ἐντολαίς σου ἐξεζήτησα.

Μύροις σε Χριστέ, ὁ Νικόδημος καὶ ὁ Εὐσχήμων, νῦν καινοπρεπῶς περιστεύλανε· Φρίξον, ἀνεβόων, πᾶσα ἡ γῆ.

Εἴ κ' αἴσης ὁδοῦ πονηρᾶς ἐκώλυσα τοὺς πόδας μου, ὅπως ἂν φυλάξω τοὺς λόγους σου.

Ἐδὺς Φωτοργεῖ, καὶ συνέδυσαι τὸ φῶς ἡλίου· τρόμῳ δὲ ἡ Κτίσις συνέχεται, πάντων σε κηρύττουσα Παιητήν.

Ἀπὸ τῶν κρημάτων σου οὐκ ἐξέκλινα, ὅτι σὺ ἐνομοθέτησάς με.

Λίθος λαξευτός, τὸν ἀκρόγωνον καλύπτει λίθον· ἄνθρωπος θνητός δ' ὡς θνητὸν Θεόν, κρύπτει νῦν τῷ τάφῳ· φρίξον ἡ γῆ!

Ὡς γλυκέα τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγια σου! Ὑπὲρ μέλι τῷ στόματί μου.

Τὸν Μαθητήν, ὃν ἠγάπησας καὶ τὴν Μητέρα, Τέκνον, καὶ φθογῆν δὸς γλυκύτατον, ἐκράζε δακρύουσα ἡ Ἀγνή.

Ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου συνῆκα, διὰ τοῦτο ἐμίσησα πᾶσα ὁδὸν ἀδικίας.

Σὺ ὡς ὢν ζωῆς, χορηγὸς Λόγε τοὺς Ἰουδαίους, ἐν Σταυρῷ ταθεὶς οὐκ ἐνέκρωσας· ἀλλ' ἀνέστησας καὶ τούτων τοὺς νεκροὺς.

Λύχνος τοῖς ποσὶ μου ὁ νόμος σου, καὶ φῶς ταῖς τρίβοις σου.

Κάλλος Λόγε πρὶν, οὐδὲ εἶδος ἐν τῷ παύσειν ἔσχες, ἀλλ' ἐξαναστὰς ὑπερέλαμψας, καλλωπίσας τοὺς βροτοὺς θείαις αὐγαῖς.

Ὡμολογῶ, καὶ ἔστησα τοῦ φυλάξασθαι τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

Εἴδους τῇ σαρκί, ὁ ἀνέσπερος εἰς γῆν φωσφόρος· καὶ μὴ φέρων βλέπειν ὁ ἥλιος, ἐσκοτίσθη μεσημβρίας ἐν ἀκμῇ.

Ἐταπεινώθην ἕως σφόδρα, Κύριε.

Ηἥλιος ὁμοῦ, καὶ σελήνη σκοτισθέντες Σωτήρ, δούλους εὐνοοῦντας εἰκονίζον, οἱ μεταλάνας ἀμφιέννυνται στολαῖς.

Τὰ ἐκούσια τοῦ στόματός μου εὐδόκησον δὴ, Κύριε, καὶ τὰ κρίματά σου διδάξόν με.

Οἶδός σε Θεόν, Ἐκατόνταρχος καὶ ἐνέκρωθης· πῶς σε οὖν Θεέ μου ψαύσω χερσὶ; φρίττω, ἀνεβόα ἡ Ἰωσήφ.

Ἡ ψυχὴ μου ἐν ταῖς χερσὶ σου διαπαντός.

Υπνώσεν Ἀδάμ, ἀλλὰ θάνατον πλευρᾶς ἐξάγει· σὺ δὲ νῦν ὑπνώσας Λόγε Θεοῦ, βρύεις ἐκ πλευρᾶς σου Κόσμῳ ζωὴν.

Ἐθένητο. αἵμαρτωλοὶ παγίδα μοι, καὶ ἐκ τῶν ἐντολῶν σου οὐκ ἐπλανήθην.

Υπνώσας μικρὸν, καὶ ἐζώωσας τοὺς θνητῶτας καὶ ἐξαναστὰς ἐξανέστησας, τοὺς ὑπνοῦντας ἐξ αἰῶνος Ἀγαθὲ.

Ἐκληρονόμησα τὰ μαρτύριά σου εἰς τὸν αἰῶνα, ὅτι ἀγαλλίαμα τῆς καρδίας μου.

Ηῤῥθης ἀπὸ γῆς, ἀλλ' ἀνέβλυσας τῆς σωτηρίας, τὸν οἶνον ζωῆς ῥύτε ἀμπελε. Δοξάζω τὸ Πάθος καὶ τὸν Σταυρόν.

Ἐκλινά τὴν καρδίαν μου, τοῦ ποιῆσαι τὰ δικαιώματά σου εἰς τὸν αἰῶνα δι' ἀντάμειψιν.

Πῶς οἱ νοεροὶ, Ταγματάρχαι σε Σωτὴρ ἐρωῶντες, γυμνὸν ἡμαγμένον κατάκριτον, ἔφερον τὴν τόλμαν τῶν σταυρωτῶν;

Παρανόμους ἐμίσησα, τὸν δὲ νόμον σου ἠγάπησα.

Αραβιανόν, σκολιώτατον γένος Ἑβραίων, ἔγνωσ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ· διὰ τί κατέκρινας τὸν Χριστόν;

Βοηθός μου, καὶ ἀντιλήπτωρ μου εἰ σύ.

Χλαῖναν ἐμπαιγμοῦ, τὸν Κοσμήτορα πάντων ἐνδύεις, ὃς τὸν Οὐρανὸν κατεστέρησε, καὶ τὴν γῆν ἐκόσμησε θαυμαστῶς.

Ἐκκλίνετε ἀπ' ἐμοῦ πονηρευόμενοι.

Ὅσπερ πελεκᾶν, τετρωμένος τὴν πλευράν σου Λόγε, σοὺς θανέντας παῖδας ἐζώωσας, ἐπιστάξας ζωτικὸς αὐτοῖς κρουνοὺς.

Ἀντιλαβὲ με κατὰ τὸ λόγιόν σε, καὶ ζῆσόν με.

Ἦλιος τοπρὶν, Ἰησοῦς τοὺς ἀλλοφυλοὺς κόπτων, ἔστησεν· αὐτὸς δὲ ἀπέκρυψας, καταβάλλων τὸν τοῦ σκότους ἀρχηγόν.

Βοήθησόν μοι, καὶ σωθήσομαι.

Κόλπων πατρικῶν, ἀνεκφοίτητος μείνας Οἰκτίρμον, καὶ βροτὸς γενέσθαι εὐδόκησας, καὶ εἰς Ἀθὴν καταβέβηκας Χριστέ.

Ἐξουδένωσας πάντας τοὺς ἀποστατοῦντας ἀπὸ τῶν δικαιωμάτων σου.

Ηῤῥθ σταυρωθεὶς, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας, καὶ ὡς ἄπνους ἐν αὐτῇ νῦν προσκλίνεται, ὃ μὴ φέρουσα ἐσείετο δεικνῶς.

Παραβαίνοντας ἐλογισάμην πάντας τὴς ἀμαρτωλοὺς τῆς γῆς.

Ὀἱμοὶ ὦ Υἱέ! ἡ Ἀπεύρανδρος θρηνηῖ καὶ λέγει· ὃν ὡς Βασιλέα γὰρ ἠλπίζον, κατὰκριτον νῦν βλέπω ἐν Σταυρῷ.

Καθῆλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου ταῖς σάρκας μου.

Ταῦτα Γαβριήλ, μοὶ ἀπήγγειλεν ὅτε κατέπτη, ὃς τὴν βασιλείαν αἰώνιον, ἔφη τοῦ Υἱοῦ μου τοῦ Ἰησοῦ.

Ἐποίησα κρίμα καὶ δικαιοσύνην.

Φεῦ! τοῦ Συμεὼν, ἐκτετέλεσαι ἡ προφητεία· ἡ γὰρ σὴ ρομφαία διέδραμε, τὴν ἐμὴν καρδίαν Ἑμμανουήλ.

Ἐκδεξαι τὸν δοῦλόν σου εἰς ἀγαθόν.

Καὶ τοὺς ἐκ νεκρῶν, ἐπαισχύνθητε ὦ Ἰουδαῖοι, οὓς ὁ Ζωοδότης ἀνέστησεν, ὃν ὑμεῖς ἐκτείνετε φθονερῶς.

Οἱ ὀφθαλμοί μου ἐξέλιπον εἰς τὸ σωτήριόν σου.

Εφρίξεν ἰδὼν, τὸ ἀόρατον φῶς σε Χριστέ μου, μνήματι, κρυπτόμενον ἄπνουν τε, καὶ ἐσκότασεν ὁ ἥλιος τὸ φῶς.

Ποίησον μετὰ τῆ δόξης σου κατὰ τὸ ἔλεός σου.

Εκλαίει πικρῶς, ἡ πανάμωμος Μήτηρ σου Λόγε, ὅτε ἐν τῷ τάφῳ ἐώρακα, σὲ τὸ ἀφραστον καὶ ἀναρχον Θεόν.

Δοῦλός σου εἰμὶ ἐγώ, συνέτισόν με.

Νεκρῶσιν τὴν σὴν, ἡ πανάφθορος Χριστέ σου Μήτηρ, βλέπουσα πικρῶς σοὶ ἐφθίγετο· Μὴ βραδύνῃς ἡ ζωὴ ἐν τοῖς νεκροῖς.

Καιρὸς τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ, διεσκέδασαν τὸν νόμον σου.

Αὐτοὶ δὲ οἱ δεινὸς, συνετρόμαξεν ὅτε σε εἶδεν, ἦλκε τῆς δόξης αἰθάναι, καὶ εἰδίδου τοὺς δεσμίους ἐν σπουδῇ.

Διὰ τοῦτο ἠγάπησα τὰς ἐντολαίς σου ὑπὲρ χρυσίου καὶ τοπαζίον.

Μέγα καὶ φρικτόν, Σῶτερ θείαμα νῦν κατὰ σοῦ! ὁ ζῶης γὰρ θείων παραίτιος, θάνατον ὑπέστη, ζῶσαι θείων πάντας.

Διὰ τοῦτο πρὸς πάσας τὰς ἐντολαίς σου κατωρθούμην.

Νύττη τὴν πλευράν, καὶ ἡλοῦσαι Δέσποτα τὰς χεῖρας, πληγὴν ἐκ πλευρᾶς σου ἰώμενος, καὶ τὴν ἀκрасίαν, χειρῶν τῶν Προπατόρων.

Θαυμαστά τὰ μαρτύριά σου· διὰ τοῦτο ἐξηραύνησεν αὐτὰ ἡ ψυχή μου.

Πρὶν τὸν τῆς Ῥαχὴλ, υἱὸν ἐκλαυσεν ἅπας κατ' οἶκον· νῦν τὸν τῆς Παρθένου ἐκόψατο, Μαθητῶν χορεία σὺν τῇ Μητρί.

Ἦ' δηλώσεις τῶν λόγων σου φωτισεῖ, καὶ συνετισεῖ νηπίους.

Ράπισμα χειρῶν, Χριστοῦ δέδωκαν ἐν σιᾷ γόνι, τοῦ χειρὶ τὸν ἄνθρωπον πλάσαντος, καὶ τὰς μύλας θλάσαντος τοῦ θηρός.

Τὸ στόμα μου ἤνοιξα, καὶ ἐῴκυσσα πνεῦμα, ὅτι τὰς ἐντολαίς σου ἐπεπόθουν.

Υμνοῖς σου Χριστέ, νῦν τὴν Σταύρωσιν καὶ τὴν Ταφὴν τε, ἅπαντες πιστοὶ ἐκθειάζομεν, οἱ θανάτου λυτρωθέντες σὴ ταφῇ.

Δόξα Πατρί.

Αναρχε Θεέ, συναΐδιε Δόγε καὶ Πνεῦμα, σκηπτρα τῶν Ἀνάκτων κραταίωσον, κατὰ πολεμίων ὡς ἀγαθός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τέξασα ζῶην, παναμώμητε ἀγνή Παρθένε, παῦσον Ἐκκλησίας τὰ σκαῖνδαλα, καὶ βραΐδυσον εἰρήνην ὡς ἀγαθή.

Καὶ πάλιν παρὰ τῶν δύο Χορῶν τὸ πρῶτον.

Αΐσιον ἐστὶν, μεγαλύνειν σὲ τὸν Ζωοδότην, τὸν ἐν ἐν τῷ Σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα, καὶ συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Εἶτα Συναπτὴ μικρά, καὶ ἡ Ἐκφώνησις.

Ὅτι ἄγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῶν Χερουβὶμ ἐπαναπαυόμενος, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωο-

ποιῶ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀρχομένης δὲ τῆς ἐπομένης τρίτης στάσεως, θυμιᾷ πάλιν ὁ Ἱερεὺς.

***

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ.

Ἀρχεται αὖθις ὁ πρῶτος Χορὸς, εἰς Ἦχον γ'.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, ὕμνον τῇ Ταφῇ σου, προσφέρουσι Χριστέ μου.

Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με κατὰ τὸ κρίμα τῶν ἀγαπώντων τὸ ὄνομά σου.

Καθελὼν τοῦ ξύλου, ὁ Ἀριμαθείας, ἐν ταύφῳ σὲ κηδεύει.

Τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον κατὰ τὸ λόγιόν σου.

Μυροφόροι ἦλθον, μῦρά σοι Χριστέ μου, κομίζουσαι προφρόνως.

Λύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, καὶ φυλάξω τὰς ἐντολαίς σου.

Δεῦρο πᾶσα κτίσις, ὕμνης ἐξοδίους, προσοίσωμεν τῷ Κτίστη.

Τὸ πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου, καὶ δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Ως νεκρὸν τὸν ζῶντα, σὺν Μυροφόροις πάντες μυρίσωμεν ἐμφρόνως.

Διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐπεὶ οὐκ ἐφύλαξα τὸν νόμον σου.

Ιωσήφ τρισμαίκαρ, κήδευσον τὸ σῶμα, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου.

Δίκαιος εἶ, Κύριε, καὶ εὐθεὶς αἱ κρίσεις σου,

Οὗς ἐθρεψε τὸ μάννα, ἐκίνησαν τὴν πτέρυναν, κατὰ τοῦ Εὐεργέτου.

Ἐνετείλω δικαιοσύνην, τὰ μαρτύριά σου, καὶ ἀλήθειαν σφόδρα.

Οὗς ἐθρεψε τὸ μάννα, φέρουσι τῷ Σωτῆρι, χολὴν ἅμα καὶ ὄξος.

Ἐξέτηξέ με ὁ ζῆλός σου, ὅτι ἐπελάθοντο τῶν λόγων σου.

Ω τῆς παραφροσύνης, καὶ τῆς Χριστοκτονίας, τῆς τῶν προφητοκτόνων!

Πεπυρωμένον τὸ λόγιόν σου σφόδρα, καὶ ὁ δοῦλός σου ἠγάπησεν αὐτό.

Ως ἄφρων ὑπηρέτης, προδεδωκεν ὁ μύστης, τὴν ἄβυσσον σοφίας.

Νεώτερος ἐγώ εἰμι, καὶ ἐξουδενωμένος· τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Τ

Ἡ δικαιοσύνη σου, δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ νόμος σου ἀλήθεια.

Ἰσχυρὰ τὸν Σολομῶντα, βόθρος βαθὺς τὸ στόμα, Ἑβραίων παρανόμων.

Θλίψεις καὶ ἀνάγκαι εὗροσάν με, αἱ ἐντολαί σου μελέτη μου.

Ἑβραίων παρανόμων, ἐν σκολιαῖς πορείαις, τρίβοι καὶ παγίδες.

Δικαιοσύνη τὰ μαρτύριά σου εἰς τὸν αἰῶνα· συνέτισόν με, καὶ ζήσομαι.

Ἰωσήφ κηδεύει, σὺν τῷ Νικοδήμῳ, νεκροπρεπῶς τὸν Κτίστην.

Ἐκέκραξα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου· ἐπακούσόν μου Κύριε, τὰ δικαιώματά σου ἐκζητήσω.

Ζωοδότα Σῶτερ, δόξα σου τῷ κράτει, τὸν Ἄδην καθελόντι.

Ἐκέκραξά σοι, σῶσόν με, καὶ φυλάξω τὰ μαρτύριά σου.

Ἰσχυρὸν ὁρῶσα, ἡ Πάναγνος σε Λόγε, μητροπρεπῶς ἐθρήνει.

Προέφθασα ἐν αἰωρίᾳ, καὶ ἐκέκραξα εἰς τοὺς λόγους σου.

Ὅ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου Τέκνον, ποῦ σου ἔδω τό κάλλος;

Προέφθασαν οἱ ὀφθαλμοί μου πρὸς ὀρθρον τοῦ μελετᾶν τὰ λόγια σου.

Θρῆνον συνεκίνει, ἡ πάναγνος σου Μήτηρ, σοῦ Λόγε νεκρωθέντος.

Τῆς φωνῆς μου ἀκουσον, Κύριε, κατὰ τὸ ἔλεός σου, κατὰ τὸ κρίμα σου ζήσόν με.

Ἰνναῖα σὺν μύροις, ἤκουσι μυρίσαι, Χριστὸν τὸ θεῖον μύρον.

Προσῆγγισαν οἱ καταδιώκοντές με ἀνομία, ἀπὸ δὲ τοῦ νόμου σου ἐμακρύνθησαν.

Θάνατον θανάτω, σὺ θανατοῖς Θεέ μου, θείᾳ σου δυναστείᾳ.

Ἐγγὺς εἰ σὺ, Κύριε, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοί σου ἀλήθεια.

Πεπλάνηται ὁ πλάνος, ὁ πλανηθεὶς λυτροῦται, σοφία σῆ Θεέ μου.

Καταρχαῖς ἔγνων ἐκ τῶν μαρτυρίων σου, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα ἐθεμελίωσας αὐτά.

Πρὸς τὸν πυθμένα Ἄδου, κατήχθη ὁ προδότης, διαφθορᾶς εἰς φρέαρ.

Ἰδε τὴν ταπείνωσίν μου, καὶ ἐξελοῦ με, ὅτι τοῦ νόμου σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Τρίβοι καὶ παγίδες, ὁδοί τοῦ τρισαθλίου, παράφρονος Ἰούδα.

Κρίνον τὴν κρίσιν μου, καὶ λύτρωσαί με· διὰ τὸν λόγον σου ζήσόν με.

Συναπολοῦνται πάντες, οἱ σταυρωταί σου Λόγε, Υἱέ Θεοῦ παντάναξ.

Ἄκραν ἀπὸ ἀμαρτωλῶν σωτηρία, ὅτι τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐξεζήτησαν.

Διαφθορᾶς εἰς φρέαρ, συναπολοῦνται πάντες, οἱ ἄνδρες τῶν αἱμάτων.

Οἱ αἰκτιρμοί σοι πολλοί, Κύριε· κατὰ τὸ κρίμα σου ζήσόν με.

Υἱέ Θεοῦ παντάναξ, Θεέ μου πλαστοουργέ μου, πῶς πάθος κατεδέξω;

Πολλοί οἱ ἐκδιώκοντές με, καὶ θλίβοντές με, ἐκ τῶν μαρτυρίων σου οὐκ ἐξέκλυνα.

Ἡ δάμαλις τὸν μόσχον, ἐν ξύλῳ κρεμασθέντα, ἠλάλαζεν ὁρῶσα.

Εἶδον ἀσυνετοῦντας, καὶ ἐξετηκόμην, ὅτι τὰ λόγια σου οὐκ ἐφυλάξαντο.

Σῶμα τὸ ζωηφόρον, ὁ Ἰωσήφ κηδεύει, μετὰ τοῦ Νικοδήμου.

Ἰδε, ὅτι ταῖς ἐντολαῖς σου ἠγάπησα· Κύριε, ἐν τῷ ἐλέει σου ζήσόν με.

Ἀνέκραζεν ἡ Κόρη, θερμῶς δακρυρρόουσα, τὰ σπλάγχνα κεντουμένη.

Ἀρχὴ τῶν λόγων σε ἀλήθεια, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα πάντα τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

Ὅ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκύτατόν μου Τέκνον, πῶς τάφῳ νῦν καλύπτῃ;

Ἀρχοντες κατεδίωξάν με δωρεάν, καὶ ἀπὸ τῶν λόγων σου ἐδειλίασεν ἡ καρδιά μου.

Τὸν Ἀδάμ καὶ Εὐάν, ἐλευθερώσαι Μήτηρ, μὴ θρήνει, ταῦτα πάσχω.

Ἀγαλλιάσομαι ἐγὼ ἐπὶ τὰ λόγια σου, ὡς ὁ εὐρίσκων σκύλα πολλὰ.

Δοξάζω σου Υἱέ μου, τὴν ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, ἧς χάριν ταῦτα πάσχεις.

Ἀδικίαν ἐμίσησα καὶ ἐβδελυξάμην, τὸν δὲ νόμον σου ἠγάπησα.

Ὁ ἔξος ἐποτίσθης, καὶ χολὴν Οἰκτίρμον, τὴν παλαιὰ λύων γεῦσιν.

Ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἤνεσά σε ἐπὶ τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

Ἰκρίῳ προσεπάγης, ὁ παλαιὸς τὸν λαόν σου, στύλῳ νεφέλης σκέπων.

Ἐρήνη πολλὴ τοῖς ἀγαπῶσι τὸν νόμον σου, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς σκάνδαλον.

Αἱ Μυροφόροι Σῶτερ, τῷ τάφῳ προσελθοῦσαι, προσέφερόν σοι μύρα.

Προσεδόντων τὸ σωτήριόν σου Κύριε, καὶ ταῖς ἐντολαῖς σου ἠγάπησα.

Ἀνάστηθι Οἰκτίρμον, ἡμᾶς ἐκ τῶν βαρύνων, ἐξανιστῶν τοῦ Ἄδου.

Εὑλόγησεν ἡ ψυχὴ μου τὰ μαρτύριά σου, καὶ ἠγάπησεν αὐτὰ σφόδρα.

Ἀνάστα Ζωοδότα, ἡ σὲ τεκούσα Μήτηρ, δακρυρροοῦσα λέγει.

Εὑλόγησα ταῖς ἐντολαῖς σε, καὶ τὰ μαρτύριά σε, ὅτι πᾶσαι αἱ ὁδοί μου ἐναντίον σου Κύριε.

Πεῦσον ἐξαναστῆναι, τὴν λύπην λύων Λόγε, τῆς σὲ ἀγνώως Τεκούσης.

Ἐγμσάτω ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου, Κύριε, κατὰ τὸ λόγιόν σου συνέτισόν σε.

Οὐραίναι Δυναμεις, ἐξέστησαν τῷ φόβῳ, νεκρόν σε καθορῶσαι.

Ἐσελθοι τὸ ἀξίωμά μου ἐνώπιόν σε, Κύριε, κατὰ τὸ λόγιόν σου ῥῦσαί με.

Τοῖς πόθῳ τε καὶ φόβῳ, τὰ Πάθη σου τιμῶσι, δίδου πταισμάτων λύσιν.

Ἐξερεῦξονται τὰ χεῖλη μου ὕμνον, ὅταν διδάξης με τὰ δικαιώματά σου.

Ὁ φρικτὸν καὶ ξένον, Δέαμα Θεοῦ Λόγε! πῶς γῆ σε συγκαλύπτει;

Φθίγγεται ἡ γλῶσσά μου τὰ λόγια σου, ὅτι πᾶσαι αἱ ἐντολαί σου δικαιοσύνη.

Ἐρών παλαι φεύγει, Σῶτερ Ἰωσήφ σε, καὶ νῦν σε ἄλλος θάπτει.

Ἐνεσθῶ ἡ χεὶρ σου τοῦ σῶσαί με, ὅτι ταῖς ἐντολαῖς σου ἠρετισάμην.

Ἰλαίει καὶ θρηνῆς σε, ἡ πάνταγνός σου Μήτηρ, Σωτὴρ μου νεκρωθέντα.

Ἰπεπόθησα τὸ σωτήριόν σου, Κύριε, καὶ ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστὶ.

Ὁρίττουσιν οἱ νόες, τὴν ξένην καὶ φρικτὴν σου, Ταφὴν τοῦ πάντων Κτίστου.

Λήσεται ἡ ψυχὴ μου, καὶ αἰνέσει σε, καὶ τὰ κρίματά σου βοηθήσει μοι.

Ὁρᾶναν τὸν τάφον, αἱ Μυροφόροι μύρα, λίαν πρωὶ ἐλθοῦσαι.

Ἰπλανήθην ὡς πρόβατον ἀπολλῶλός, ζήτησον τὸν δούλόν σου, ὅτι ταῖς ἐντολαῖς σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Ἰρήνην Ἐκκλησίᾳ, λαῷ σου σωτηρίαν, δώρησαι σὴ Ἐγέρσει.

Δόξα Πατρί.

Ὁ Τριάς Θεέ μου, Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, ἐλέησον τὸν Κόσμον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἰδεῖν τὴν τοῦ Υἱοῦ σου, Ἀνάστασιν Παρθένε, ἀξιώσον τοὺς δούλους.

Καὶ εὐθὺς τὰ Ἀναστάσιμα Εὐλογητάρια, εἰς Ἦχον πλ. α'.

Ἐν ἐκάστῳ δὲ Τροπαρίῳ λέγομεν τὸ, Εὐλογητός εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Ἰὼν Ἀγγέλων ὁ δῆμος, κατεπλάγη ὁρῶν σε, ἐν νεκροῖς λογισθέντα, τοῦ θανάτου δὲ Σωτὴρ, τὴν ἰσχύν καθελόντα, καὶ σὺν ἑαυτῷ τὸν Ἀδάμ ἐγείραντα, καὶ ἐξ Ἄδου πάντας ἐλευθερώσαντα.

Εὐλογητός εἶ, Κύριε.

Ἰ τὰ μύρα, συμπαθῶς τοῖς δάκρυσιν, ὦ Μαθήτριάι κινᾶτε; ὁ ἀστράπτων ἐν τῷ τάφῳ Ἀγγελος, προσεφθέγγετο ταῖς Μυροφόροις· Ἰδετε ὑμεῖς τὸν τάφον καὶ ἦσθητε· ὁ Σωτὴρ γὰρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Εὐλογητός εἶ, Κύριε.

Ἰαν πρωὶ, Μυροφόροι ἔδραμον, πρὸς τὸ μνήμά σου θρηνολογοῦσαι· ἀλλ' ἐπέστη, πρὸς αὐτάς ὁ Ἀγγελος, καὶ εἶπε· Θρήνου ὁ καιρὸς πέπαυται· μὴ κλαίετε· τὴν Ἀνάστασιν δὲ Ἀποστόλοις εἶπατε.

Εὐλογητός εἶ, Κύριε.

Μυροφόροι γυναῖκες, μετὰ μύρων ἐλθοῦσαι, πρὸς τὸ μνήμά σου Σῶτερ ἐνηχοῦντο, Ἀγγέλου τρανῶς, πρὸς αὐτάς φθεγγομένου· Τί μετὰ νεκρῶν, τὸν ζῶντα λογιζέσθε; ὡς Θεὸς γὰρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Δόξα. Τριαδικόν.

Προσκυνοῦμεν Πατέρα, καὶ τὸν τούτου Υἱόν τε, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα· τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ, σὺν τοῖς Σεραφίμ, κραζόντες τὸ, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ Κύριε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ζωοδότῃ τεκούσα, ἐλυτρώσω Παρθένε, τὸν Ἀδάμ ἁμαρτίας· χαρμονὴν δὲ τῇ Εὐᾷ, ἀντὶ λύπης παρέσχες· ρεύσαντα ζωῆς, ἴθνη προ ταύτην δὲ, ὃ ἐκ σοῦ σαρκωθεὶς Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα. Δόξα σοι ὁ Θεός.

Ἐκ γ'.

Συναπτὴ μικρά, καὶ ἡ Ἐκφώνησις.

Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ πᾷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Εἴτα ψάλλομεν τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Σινδὸν καθαρά, καὶ αρώμασι θείαις, τὸ Σῶμα τὸ σεπτὸν, ἐξαιτήσας Πιλάτῳ, μύριζει καὶ τίθησιν, Ἰωσήφ καινῷ μνήματι· ὅθεν ὀρθρῶναι, αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ἀνεβόησαν· Δείξον ἡμῖν ὡς προεῖπας, Χριστέ τὴν Ἀνάστασιν.

Δόξα.

Δείξον ἡμῖν ὡς προεῖπας, Χριστέ Ἀνάστασιν.

Καὶ νῦν. Ἐτερον ὁμοιον.

Ε'ξέστησαν χοροὶ, τῶν Ἀγγέλων ὁρῶντες, τὸν ἐν τοῖς τοῦ Πατρὸς, καθεζόμενον κόλποις, πῶς τάφῳ κατατίθεται, ὡς νεκρὸς ὁ ἀθάνατος· ὃν τὰ τάγματα, τὰ τῶν Ἀγγέλων κυκλοῦσι· καὶ δοξάζουσι, σὺν τοῖς νεκροῖς ἐν τῷ Ἄδῃ, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον.

Μετὰ ταῦτα γίνεται ἀνάγνωσις εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον. Τῇ ἐπαύριον, ἣτις ἐστὶ μετὰ τὴν Παρασκευὴν. Εἴτα τὸν Ν'. καὶ τὸν ἐπόμενον Κανόνα, ψάλλοντες τῆς Εἰρμους ἀναβ'. καὶ τὰ Τροπάρια εἰς δ'. καὶ αὐθις ἔσχατον Καταβασίας τοὺς αὐτοὺς Εἰρμούς.

Ἔστι δὲ οὗτος ὁ Κανὼν, ἡ μὲν α'. γ'. δ'. καὶ ε'. Ὡδὴ, ποίημα Μάρκου Μοναχοῦ ἐπισκόπου Ἰδρουῦντος· ἡ δὲ ε'. ζ'. ἡ καὶ δ'. Ὡδὴ, Κοσμά τοῦ Ἀγιοπολίτου· οἱ δὲ Εἰρμοὶ εἰσι ποίημα γυναικὸς τινος Κασσίας. Ὅλος δὲ ὁ Κανὼν φέρει ἀκροστιχίδα, ἀνευ τῶν Εἰρμῶν.

Καὶ σήμερον δὲ Σάββατον

μέλπω μέγα.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

• **Κ**ύματι θαλάσσης, τὸν κρύψαντα παλαι,
• **Κ**διώκτην τύραννον, ὑπὸ γῆς ἐκρυψαν,
• τῶν σεσωσμένων οἱ Παῖδες· ἀλλ' ἡμεῖς ὡς
• αἱ Νεάνιδες, τῷ Κυρίῳ ἄσσωμεν. Ἐνδόξως
• γὰρ δεδόξασται. Τροπάρια.

Κύριε Θεέ μου, ἐξόδιον ὕμνον, καὶ ἐπιτάφιον, Ὡδὴν σοὶ ἄσομαι, τῷ τῇ ταφῇ σου ζωῆς μοι, τὰς εἰσόδους διαναίξαντι, καὶ θανάτῳ θάνατον, καὶ Ἄδην θανατώσαντι.

Ανῶ σε ἐν θρόνῳ, καὶ κάτω ἐν τάφῳ τὰ ὑπερκόσμια, καὶ ὑποχθόνια, κατανοοῦντα Σωτήρ μου, ἐδονεῖτο τῇ νεκρώσει σου· ὑπὲρ νοῦν ὠράθης γὰρ, νεκρὸς ζωαρχικώτατος.

Ινα σοὶ τῆς δόξης, τὰ πάντα πληρώσης, καταπεφοίτηκας, ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς· ἀπὸ γὰρ σοῦ οὐκ ἐκρύβη, ἡ ὑπόστασις μου ἡ ἐν Ἀδὰμ, καὶ ταφεῖς φθαρέντα με, καινοποιεῖς Φιλάνθρωπε.

Καταβασία. Κυματι θαλάσσης.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ν**ε τὸν ἐπὶ ὑδάτων, κρεμάσαντα πᾶσαν
• τὴν γῆν ἀσχέτως, ἡ Κτίσις κατεδοῦσα,
• ἐν τῷ Κρανίῳ κρεμάμενον, θάμβει πολλῷ
• συνείχετο· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε, κραυγάζουσα.

Τροπάρια.

Σύμβολα τῆς ταφῆς σου, παρέδειξας τὰς ὁράσεις πληθύνας· νῦν δὲ τὰ κρύφια σου, θαυμάσιως διετράνωσας, καὶ ταῖς ἐν Ἄδῃ Δέσποτα. Οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε, κραυγάζουσιν.

Ηπλώσας τὰς παλάμας, καὶ ἤνωσας τὰ τοπρὶν διστωῖα, καταστολῇ δὲ Σῶτερ, τῇ ἐν σινδόνι καὶ μνήματι, πεπεδημένους ἔλυσας· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε, κραυγάζοντας.

Μνήματι καὶ σφραγίσῃ, ἀχώρητε συνεσχέθης βουλήσει· καὶ γὰρ τὴν δυνάμιν σου, ταῖς ἐνεργείαις ἐγνώρισας, θαυμάσιως τοῖς μέλπουσιν· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε φιλάνθρωπε.

Καταβασία. Σε τὸν ἐπὶ ὑδάτων.

Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, Γυναίξί τὴν Ἀνάστασιν. Σε δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην· σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν ἐν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν, προ-
• ὁρῶν Ἀββακούμ ἐξεστηκῶς ἐβόα· Σὺ
• δυναστῶν διέκοψας, κράτος Ἀγαθὴ, ὁμιλῶν
• τοῖς ἐν Ἄδῃ, ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Ε'δδόμην σήμερον ἡγίασας, ἣν εὐλόγησας πρὶν, καταπαύσει τῶν ἔργων· παράγεις γὰρ τὰ σύμπαντα, καὶ καινοποιεῖς, σαββατίζων Σωτήρ μου, καὶ ἀνακτῶμενος.

Ρωμαλαιοῦτι τοῦ κρείττονος, ἐννικήσαντός σου, τῆς σαρκὸς ἡ ψυχῇ σου, θαυμάσι, σπαράττουσα, ἄμφω γὰρ δεσμοῦς, τοῦ θανάτου καὶ Ἄδου, Λόγε τῷ κράτει σου.

Ο Ἄδης Λόγε συναντήσας σοι, ἐπικράνθη βροτὸν ὁρῶν τεθεωμένον, καταστρεφτικὸν τοῖς μώλωπι, καὶ πανσθενουργόν, τῷ φρικτῷ τῆς μορφῆς δὲ, διαπεφώνημα.

Καταβασία. Σε τὸν ἐπὶ ὑδάτων.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

- **Θ**εοφανείας σου Χριστέ, τῆς πρὸς ἡμᾶς
- συμπαθῶς γενομένης, Ἡσαΐας φῶς ἰδὼν
- ἀνέσπερον, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίσας ἐκραύγαζεν·
- Ἀναστήσονται οἱ νεκροί, καὶ ἐγερθήσονται
- οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ γῇ
- ἀγαλλιάσονται.

Τροπάρια.

Νεοποιεῖς τοὺς γηγενεῖς, ὁ πλαστουργὸς χοϊκὸς χρηματίσας, καὶ σινδῶν καὶ τάφος ὑπεμφαίνουσι, τὸ συνόν σοι Λόγε μυστήριον· ὁ εὐσχήμων γὰρ βουλευτής, τὴν τῇ σὲ φύσαντος βουλήν σχηματίζει, ἐν σοὶ μεγαλοπρεπῶς καινοποιοῦντός με.

Διὰ θανάτου τὸ θνητόν, διὰ ταφῆς τὸ φθαρτὸν μεταβάλλεις· ἀφθαρτίζεις γὰρ θεοπρεπέστατα, ἀπαθανατίζων τὸ πρόσλημμα· ἡ γὰρ σὰρξ σου διαφθορὰν οὐκ εἶδε Δέσποτα, οὐδὲ ἡ ψυχὴ σου εἰς Ἄδου, ξενοπρεπῶς ἐγκαταλείπεται.

Εξ ἀλοχεύτου προελθὼν, καὶ λογχευθεὶς τὴν πλευράν Πλαστουργέμου, ἐξ αὐτῆς εἰργάσω τὴν ἀνάπλασιν, τὴν τῆς Εὐας Ἀδάμ γεγόνως, ἀφυπνώσας ὑπερφυῶς, ὕπνον φυσίζων, καὶ ζωὴν ἐγείρας ἐξ ὕπνου, καὶ τῆς φθορᾶς ὡς παντοδύναμος.

Καταβάσια. Θεοφανείας σου Χριστέ.

Ὡδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

- **Σ**υνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη, στέρνοις
- κητώσις Ἰωνᾶς· σοῦ γὰρ τὸν τύπον φέ-
- ρων, τοῦ παθόντος καὶ ταφῇ δοθέντος, ὡς
- ἐκ θαλάμου, τοῦ θνήσκοντος ἀνέθορε, προσεφώνει
- δὲ τῇ κουστωδίᾳ· Οἱ φυλασσόμενοι μάταια
- καὶ ψευδῇ, ἔλσον αὐτοῖς ἐγκατελίπετε.

Τροπάρια.

Ανθρώπου, ἀλλ' οὐ διανθρώπου, Λόγε ἡς μετέσχευς σαρκός· εἰ γὰρ καὶ λέλυται σου, ὁ ναὸς ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους, ἀλλὰ καὶ οὕτω μία ἦν ὑπόστασις, τῆς Θεότητος καὶ τῆς σαρκός σου· ἐν ἀμφοτέροις γὰρ εἰς ὑπάρχεις Υἱός, Λόγος τοῦ Θεοῦ, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Βροτοκτόνον, ἀλλ' οὐ θεοκτόνον, ἔφυ τὸ πταῖσμα τοῦ Ἀδάμ· εἰ γὰρ καὶ πέπονθέ σου, τῆς σαρκὸς ἡ χοϊκὴ οὐσία, ἀλλ' ἡ Θεότης ἀπαθὴς διέμεινε· τὸ φθαρτὸν δὲ σου πρὸς ἀφθαρσίαν μετεσοικεῖωσας, καὶ ἀφθάρτου ζωῆς, ἔδειξας πηγὴν ἐξ ἀναστάσεως.

Βασιλεύει, ἀλλ' οὐκ αἰωνίζει, Ἀδὴς τοῦ γένους τῶν βροτῶν· σὺ γὰρ τεθεὶς ἐν τάφῳ, Κραταῖς ζωαρχικῇ παλάμῃ, τὰ τοῦ θά-

νάτου, κλεῖθρα διεσπάραξας, καὶ ἐκήρυξας τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖ καθεύδουσι, λύτρωσιν ἀψευδῇ, Σῶτερ γεγονὼς νεκρῶν πρωτότοκος.

Καταβάσια. Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη.

Κοντάκιον. Ἦχος β'.

Τὴν ἄβυσσον ὁ κλείσας, νεκρὸς ὁράται· καὶ σμύρνη καὶ σινδὼν ἐνελημμένος, ἐν μνημείῳ κατατίθεται, ὡς θνητὸς ὁ ἀθάνατος. Γυναῖκες δὲ αὐτὸν ἤλθον μυρίσαι, κλαίουσιν πικρῶς καὶ ἐκβοῶσαι· Τοῦτο Σάββατόν ἐστι τὸ ὑπερευλογημένον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἀφυπνώσας, ἀναστήσεται τριήμερος.

Ὁ Οἶκος.

Ο συνέχων τὰ πάντα ἐπὶ σταυροῦ ἀνυψώθη, καὶ θρηνεῖ πᾶσα ἡ Κτίσις· τοῦτον βλέπουσα κρεμάμενον γυμνὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου, ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, καὶ τὸ φέγγος οἱ ἀστέρες ἀπεβάλλοντο· ἡ γῆ δὲ σὺν πολλῷ τῷ φόβῳ συνεκλονεῖτο· ἡ θάλασσα ἔφυγε, καὶ αἱ πέτραι διερρήγνυντο· μνημεῖα δὲ πολλὰ ἠνεώχθησαν, καὶ σώματα ἠγέρθησαν ἀγίων Ἀνδρῶν· Ἀδὴς καί τω στενάζει· καὶ Ἰουδαῖοι σκέπτονται συκοφαντῆσαι Χριστὴ τὴν Ἀνάστασιν· τὰ δὲ Γύναια κράζουσι· Τοῦτο Σάββατόν ἐστι τὸ ὑπερευλογημένον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἀφυπνώσας, ἀναστήσεται τριήμερος.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῷ ἀγίῳ καὶ μεγάλῳ Σαββάτῳ, τὴν θεόσωμον Ταφὴν, καὶ τὴν εἰς Ἄδου Κάθοδον τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐορτάζομεν, δι' ὧν τῆς φθορᾶς τὸ ἡμέτερον γένος ἀνακληθὲν, πρὸ αἰωνίαν ζωὴν μεταβέβηκε.

Στίχοι.

Μάτην φυλάττετε τὸν τάφον, κουστωδία·
Οὐ γὰρ καθεῖξει τύμβος αὐτοζῶϊαν.

Ησῶν τῶν ἡμερῶν αἱ ἅγαι Τεσσαρακοσταὶ ὑπερφέρου-
ρουσι· τούτων δὲ πάλιν, ἡ ἀγία αὕτη καὶ μεγάλη Τεσσαρακοστή· ταύτης δὲ μείζων, ἡ μεγάλη Ἑβδομάς· καὶ τῆς μεγάλης Ἑβδομάδος πάλιν, τοῦτο τὸ μέγα καὶ ἅγιον Σάββατον. Λέγεται δὲ μεγάλη Ἑβδομάς, οὐχ ὅτι μείζονες εἰσιν αἱ ἡμέραι αὗται, ἢ αἱ ὥραι, ἀλλ' ὅτι τὰ μεγάλα καὶ ὑπερφυῆ τεράστια, καὶ ἐξαίσια τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἔργα, ἐν ταύτῃ ἐπράχθησαν, καὶ μάλιστα σήμερον. Ὡς γὰρ ἐπὶ τῇ πρώτῃ κοσμογενείᾳ, πᾶν ἔργον διαπραξάμενος ὁ Θεός, καὶ ὕστερον τὸ κυριώτατον κατὰ τὴν ἔκτην κλάσας τὸν ἄνθρωπον, τῇ ἐβδόμῃ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, καὶ ἡγίασεν αὐτήν, Σάββατον ὀνομάσας, ὃ δὴ κατάπαυσις ἐρμηνεύεται· οὕτω καὶ ἐν

τῇ τοῦ νοσητοῦ Κόσμου ἐργασίᾳ, ἀρίστως ἅπαντα ἐργασάμενος, καὶ κατὰ τὴν ἑκτὴν ἀναπλάσας αὐτὸς τὸν φθαρὲντα ἄνθρωπον, καὶ ἀνακαινίσας διὰ τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, καὶ Θανάτου, κατὰ τὴν παρούσαν πάλιν ἐβδόμην κατέπαυσε τὴν τελείαν τῶν ἔργων κατὰπαυσιν, τὸν φυσίζων ὑπνώσας ὕπνον καὶ σωτήριον. Κατῆι μὲν οὖν ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος μετὰ σαρκὸς ἐν τῷ τάφῳ· κάτεισι δὲ καὶ εἰς Ἄδην μετὰ τῆς ἀκηράτου αὐτοῦ καὶ θείας ψυχῆς, διαιρεθείσης τῷ Θανάτῳ τοῦ σώματος· ἦν καὶ εἰς χεῖρας παρέθετο τοῦ Πατρὸς, ὃ καὶ τὸ ἴδιον αἷμα προσήνεγκεν οὐκ αἰτησαμένῳ, λύτρον ἡμῶν γενόμενον· οὐ γὰρ δὴ ἐν Ἄδου, ὡς αἱ τῶν ἄλλων Ἀγίων ψυχαὶ κατεσχέθη καὶ ἡ τοῦ Κυρίου ψυχὴ· πῶς γάρ; μηδὲν τῆς προγονικῆς ἐπαγομένη ἀρὰς ὥσπερ ἐκεῖναι; Ἀλλ' οὐδὲ τὸ αἷμα ὁ ἐχθρὸς ἡμῶν Διάβολος ἔβαλε, καὶ ἡμᾶς κατείχε, δὲ οὐ ἠγοράσθημεν· πῶς γάρ, εἰμὴ μόνον παρὰ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸν Θεὸν αὐτὸν ὁ ληστής Διάβολος λαβεῖν εἴχε; Πλὴν σωματικῶς, καὶ μετὰ τῆς Θεότητος ἐνώκησε τῷ τάφῳ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἄκρως τῇ σαρκὶ ἐνώθεισης. Συνῆν δὲ τῷ Ληστῇ καὶ ἐν Παραδείσῳ, καὶ ἐν Ἄδῃ ὑπῆρχεν, ὡς εἴρηται, μετὰ τῆς τεθωμένης αὐτοῦ ψυχῆς· ὑπερφυῶς δὲ καὶ μετὰ τοῦ Πατρὸς ἦν, καὶ τοῦ Πνεύματος συνεδριάζων, οἷα Θεὸς ἀπερίγραπτος. Ἀπανταχοῦ δὲ παρῆν, μηδέν τι τῆς Θεότητος ἐν τῷ τάφῳ πασχούσης, ὥσπερ οὐδὲ ἐν τῷ Σταυρῷ· καὶ φθορὰν μὲν τὸ Κυριακὸν Σῶμα ὑπῆστη, ἥτις ἰστί διαζευξίς ψυχῆς ἀπὸ σώματος· διαφθορὰν δὲ, ἥτοι διάλυσιν σαρκὸς, καὶ μελῶν τελείαν ἀφάνισιν, οὐδαμῶς. Ἀλλ' ὁ μὲν Ἰωσήφ, τὸ ἅγιον Σῶμα τοῦ Κυρίου καταγαγὼν, ἐν μνήματι καινῷ θάπτει, καὶ πλησίον τῶν Ἰουδαίων ἐν κήπῳ, λίθον μέγαν σφόδρα πρὸς τῇ εἰσόδῳ τοῦ μνήματος θίμενος. Οἷγε μὲν Ἰουδαῖοι, κατὰ τὴν Παρασκευὴν προσιόντες, λέγουσι τῷ Πιλάτῳ· Κύριε, μεμνήμεθα, ὡς ὁ πλάνος ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι ἔζη, ὡς μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι. Δοκεῖ οὖν ἡμῖν καλὸν εἶναι, τῇ σῇ ἐξουσίᾳ, κλειῦσαι στρατιὰν ἀσφαλίσασθαι τὸν τάφον. Εἰ οὖν πλάνος, τί τῶν ῥημάτων φροντίζετε, ὅτι ἔζη; ὅτι ὁμολογουμένως ἀπέθανε. Πότε δὲ εἶπεν, ἐγείρομαι; Ἰσως ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν Ἰωάνν παραδείγματος συνῆγον αὐτό. Πάντως δὲ ἀγνώμονες, εἰ ἀσφαλισθῆσεται ὁ τάφος, οὐ κλαπήσεται. Ὡς πῶς οἱ ἀγνώμονες, ὅσα ὑπὲρ αὐτῶν ἐποίουν, κατ' αὐτῶν πράττοντες οὐκ ἐγίνωσκον! Τοῦ δὲ Πιλάτου κελύσαντος, αὐτοὶ μετὰ στρατιωτικοῦ τάγματος, καὶ ἀκριβοῦς τῆς σφραγίδος, κατησφάλισαν τὸν τάφον· καὶ τοῦτο, ἵνα μὴ, ἀλλοτρίας οὔσης τῆς φυλακῆς καὶ τῆς σφραγίδος, ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου διαβάλλοιτο. Ἀλλ' ὁ Ἄδης ἀπ' ἄρτι συστρέφεται, καὶ ἱλιγγιᾷ, στερρότερας τῆς δυνάμεως αἰσθανόμενος· συνεξιμείσει τοιγαροῦν μετ' ὀλίγον διὰ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀδίκου καταπόσεως, τοῦ στερρότατου καὶ ἀκρογωνιαίου λίθου· καὶ οὗς ἀπ' αἰῶνος παρέθετο τῇ γαστρὶ, κατὰβρωμα ποιησάμενος.

Τῇ ἀνεκφράστῳ σου συγκαταβάσει, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

- Ἀφραστον θαῦμα! ὁ ἐν καμίνῳ ῥυσάμε-
- νος, τοὺς ὀσίους Παῖδας ἐκ φλογός,
- ἐν τάφῳ νεκρός, ἅπνους κατατίθεται, εἰς
- σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτὰ,
- ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τροπάρια.

Τέτρωται Ἄδης, ἐν τῇ καρδίᾳ δεξάμενος, τὸν τρωθέντα λόγχῃ τὴν πλευράν, καὶ σθένει πυρὶ θείῳ δαπανώμενος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτὰ, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ο ἄβιος τάφος! ἐν ἑαυτῷ γὰρ δεξάμενος, ὡς ὑπνοῦντα τὸν Δημιουργόν, ζωῆς θησαυρὸς, θείος ἀναδεδεικται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτὰ, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νόμῳ θανόντων, τὴν ἐν τῷ τάφῳ κατέθεσιν, ἡ τῶν ὄλων δέχεται ζωὴ, καὶ τοῦτον πηγὴ, δείκνυσιν ἐγέρσεως, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτὰ, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μία ὑπῆρχεν, ἡ ἐν τῷ Ἄδῃ ἀχώριστος, καὶ ἐν τάφῳ, καὶ ἐν τῇ Ἑδέμ, Θεότης Χριστοῦ, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτὰ, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Ἀφραστον θαῦμα.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

- Ἐκστηθι φρίττων οὐρανέ, καὶ σαλευθῇ-
- τωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γάρ
- ἐν νεκροῖς λογίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν,
- καὶ τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται· ὦν Παῖδες
- εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦ-
- τε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Λέλυται ἄχραντος ναὸς, τὴν πεπτωκυῖαν δὲ συνανίστησι σκηνὴν· Ἀδάμ γὰρ τῷ προτέρῳ δεύτερος, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, κατήλθε μέχρις Ἄδης ταμείων· ὦν Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πέπαιται τόλμα Μαθητῶν, Ἀριμαθαίας δὲ ἀριστεύει Ἰωσήφ· νεκρὸν γὰρ καὶ γυμνὸν θείῳ, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, αἰτεῖται, καὶ κηδεύει κραυγάζων· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ω τῶν θαυμάτων τῶν καινῶν! ὦ ἀγαθότη-
τος! ὦ ἀφράστου ἀνοχῆς! ἐκὼν γὰρ ὑπὸ
γῆς σφραγίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ
πλάινος Θεὸς συκοφαντεῖται· ὃν Παῖδες εὐλο-
γεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν
Κύριον.

Καταβάσις. Ἐκστηθι φρίττων οὐρανέ.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Μ**ὴ ἐποδύρου μου Μῆτερ, καθορώσα ἐν
» τάφῳ, ὃν ἐν γαστρὶ ἄνευ σποράς, συν-
» ελαβες Υἱόν· ἀναστήσομαι γὰρ καὶ δοξασθή-
» σομαι, καὶ ὑψώσω ἐν δόξῃ, ἀπαύστως ὡς Θεός,
» τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ σὲ μεγαλύνοντας.

Τροπάρια.

Επὶ τῷ ξένῳ σου τόκῳ, τὰς ὀδύνas φυγοῦ-
σα, ὑπερφυῶς ἐμακαρίσθην, ἀναρχε Υἱέ·
νῦν δέ σε Θεέ μου, ἄπνουν ὀρώσα νεκρόν, τῇ
ρόμφαίᾳ τῆς λύπης, σπαράττομαι δεινῶς· ἀλλ'
ἀνάστηθι, ὅπως μεγαλυνθῆσωμαι.

Μὴ με καλύπτει ἐκόντα, ἀλλὰ φρίττουσιν
Ἄδου, οἱ πυλωροί, ἡμφιεσμένοι, βλέπον-
τες ἑσπέρην, ἡμαγμένην Μῆτερ, τῆς ἐκδικήσεως·
τὴς ἐχθρῆς ἐν Σταυρῷ γὰρ, πατάξας ὡς Θεός,
ἀναστήσομαι αὐθις καὶ μεγαλύνω σε.

Αγαλλιάσθω ἡ Κτίσις· εὐφραινέσθωσαν πάν-
τες οἱ γηγενεῖς· ὁ γὰρ ἐχθρὸς ἐσκύλευται
Ἀδης· μετὰ μύρων Γυναῖκες προσυπαντάτω-
σαν· τὸν Ἀδὰμ σὺν τῇ Εὐᾷ, λυτροῦμαι παγ-
γενῇ· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐξαναστήσομαι.

Καταβάσις. Μὴ ἐποδύρου με Μῆτερ.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος β'.

Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τοῦτο λέγεται ἐκ γ'. μόνον, καὶ οὐδὲν ἄλλο.
Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱσταῖμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλο-
μεν ταῦτα τὰ Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος β'.

Σήμερον συνέχει τάφος, τὸν συνέχοντα πα-
λάμη τὴν Κτίσιν· καλύπτει λίθος, τὸν
καλύψαντα ἀρετῇ τῆς οὐρανοῦς· ὑπνοῖ ἡ ζωὴ,
καὶ Ἄδης τρέμει, καὶ Ἀδὰμ τῶν δεσμῶν ἀπο-
λύεται. Δόξα τῇ σῇ Οἰκονομίᾳ, δι' ἧς τελέσας
πάντα σαββατισμὸν αἰώνιον, ἐδωρήσω ἡμῖν,
τὴν παναγίαν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν.

Ὁ αὐτός.

Τί τὸ ὀρώμενον θάμα; τίς ἡ παροῦσα κα-
τάπαυσις; ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, τὴν
διὰ πάθους τελέσας οἰκονομίαν, ἐν τάφῳ σαβ-
βατίζει, καινὸν ἡμῖν παρέχων σαββατισμόν.

Αὐτῷ βοήσωμεν· Ἀνάστα ὁ Θεὸς κρίνων τὴν
γῆν, ὅτι σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας, ὁ ἀμέ-
τρητον ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β'.

Δεῦτε ἴδωμεν τὴν ζωὴν ἡμῶν, ἐν τάφῳ κει-
μένην, ἵνα τοὺς ἐν τάφοις κειμένους ζωο-
ποιήσῃ· δεῦτε σήμερον, τὸν ἐξ Ἰουδα ὑπνοῦντα
θεώμενοι, προφητικῶς αὐτῷ ἐκβοήσωμεν· Ἀ-
ναπεσὼν κειοίμῃσαι ὡς λέων· τίς ἐγερεῖ σε
Βασιλεῦ; ἀλλ' ἀνάστηθι αὐτοξουσίως, ὁ δούς
ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἐκουσίως· Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος πλ. β'.

Ἡτήσατο Ἰωσήφ, τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ
ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ·
ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος
προελθεῖν· ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ
ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν σήμερον μυστικῶς, ὁ μέγας Μωϋσῆς
προδιετυποῦτο λέγων· Καὶ εὐλόγησεν ὁ
Θεός, τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην· τοῦτο γάρ ἐστι
τὸ εὐλογημένον Σάββατον, αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς
καταπαύσεως ἡμέρα· ἐν ἣ κατέπαυσεν ἀπὸ
πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς
τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς κατὰ τὸν θάνατον οἰκono-
μίας, τῇ σαρκὶ σαββατίσας· καὶ εἰς ὃ ἦν, πάλ-
ιν ἐπανελθὼν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως, ἐδωρή-
σατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ὡς μόνος ἀγαθὸς
καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη.

Ὁ δὲ Ἱερεὺς ἀλλοτρίσει ὅλην τὴν ἱερατικὴν στο-
λὴν, καὶ ψαλλομένου τοῦ Τρισαγίου, εἰσοδεύει
μετὰ τοῦ ἀγίου Εὐαγγελίου.

Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τούτου, λέγει·

Πρόσχωμεν. Εἰρήνη πᾶσι. Σοφία.

Καὶ ἡμεῖς τὸ Τροπάριον, ᾠπαξ.

Ο εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου κα-
δελὼν τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, σινδόνι
καθαρᾷ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι
καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Εἶτα τὸ Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος β'.

Ο συνέχων τὰ πέρατα, τάφῳ συσχεθῆναι
κατεδέξω Χριστέ, ἵνα τῆς τοῦ Ἄδου κα-
ταπτώσεως, λυτρώσης τὸ ἀνθρώπινον, καὶ ἀ-
θανατίσας, ζωώσης ἡμᾶς, ὡς Θεὸς ἀθάνατος.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ἀνάστα, Κύριε, βοήθησον ἡμῖν.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἐν τοῖς ὡσὶν ἡμῶν ἠκούσαμεν.

Προφητείας Ἰεζεκιήλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΑΖ'. 4.

Εγένετο ἐπ' ἐμέ χεὶρ Κυρίου, καὶ ἐξήγαγέ με ἐν πνεύματι Κυρίου, καὶ ἔθηκε με ἐν μέσῳ τοῦ πεδίου· καὶ τοῦτο ἦν μεσὸν ὀστέων ἀνθρωπίνων· καὶ περιήγαγέ με ἐπ' αὐτά, κύκλωθεν κύκλῳ· καὶ ἰδοὺ πολλὰ σφόδρα ἐπὶ προσώπῳ τοῦ πεδίου, καὶ ἰδοὺ ξηρὰ σφόδρα. Καὶ εἶπε πρὸς με· Υἱὲ ἀνθρώπου, εἰ ζήσεται τὰ ὀστέα ταῦτα; καὶ εἶπα· Κύριε, Κύριε, σὺ εἰσίστασαι ταῦτα. Καὶ εἶπε πρὸς με· Προφήτευσον ἐπὶ τὰ ὀστέα ταῦτα, καὶ ἐρεῖς αὐτοῖς· Ταῦτα ὅσα ταῦ ξηρὰ, ἀκούσατε λόγον Κυρίου· τὰδε λέγει Κύριος τοῖς ὀστέοις τούτοις· Ἰδοὺ ἐγὼ φέρω εἰς ὑμᾶς πνεῦμα ζωῆς, καὶ δώσω εἰς ὑμᾶς νεῦρα, καὶ ἀνάξω εἰς ὑμᾶς σάρκας, καὶ ἐκτενῶ ἐφ' ὑμᾶς δέρμα, καὶ δώσω πνεῦμά μου εἰς ὑμᾶς, καὶ ζήσεσθε, καὶ γνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος. Καὶ προεφήτευσά, καθὼς ἐνετείλατό μοι Κύριος. Καὶ ἐγένετο φωνὴ ἐν τῷ ἐμῷ προφητεῦσαι· καὶ ἰδὲ σεισμός· καὶ προσήγαγε τὰ ὀστέα, ἑκάτερον πρὸς τὴν ἀρμονίαν αὐτοῦ. Καὶ εἶδον· καὶ ἰδοὺ ἐπ' αὐτὰ νεῦρα καὶ σάρκες ἐφύοντο, καὶ ἀνέβαιναν ἐπ' αὐτὰ δέρμα ἐπάνω· καὶ πνεῦμα ἦν ἢ ἐν αὐτοῖς. Καὶ εἶπε πρὸς με· Προφήτευσον, ἐπὶ τὸ πνεῦμα, υἱὲ ἀνθρώπου, προφήτευσον, καὶ εἶπε τῷ πνεύματι· Τὰδε λέγει Κύριος Κύριος· Ἐκ τῶν τεσσάρων πνευμάτων ἐλθε, καὶ ἐμφύσησον εἰς τοὺς νεκροὺς τούτους, καὶ ζησαίωσαν. Καὶ προεφήτευσά, καθ' ὃ, τι ἐνετείλατό μοι· καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα, καὶ ἔζησαν, καὶ ἔστησαν ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν, συναγωγὴ πολλὴ σφόδρα. Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς με, λέγων· Υἱὲ ἀνθρώπου, τὰ ὀστέα ταῦτα, πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ ἐστίν· αὐτοὶ λέγουσι· Ξηρὰ γέγονε τὰ ὀστέα ἡμῶν, ἀπώλωλεν ἡ ἐλπίς ἡμῶν, διαπεφωνήκαμεν. Διὰ τοῦτο προφήτευσον, καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Τὰδε λέγει Κύριος Κύριος· Ἰδοὺ ἐγὼ ἀνοίγω τὰ μνήματα ὑμῶν, καὶ ἀνάξω ὑμᾶς ἐκ τῶν μνημάτων ὑμῶν, καὶ εἰσάξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ· καὶ γνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος, ἐν τῷ ἀνοίξαι με τοὺς τάφους ὑμῶν, τοῦ ἀναγαγεῖν με ἐκ τῶν τάφων τὸν λαόν μου. Καὶ δώσω πνεῦμά μου εἰς ὑμᾶς, καὶ ζήσεσθε, καὶ θήσομαι ὑμᾶς ἐπὶ τὴν γῆν ὑμῶν, καὶ γνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ Κύριος· ἐλάλησα, καὶ ποιήσω, λέγει Κύριος Κύριος.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.
Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χεὶρ σου.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαι σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Πρὸς Κορινθίους α'. Ἐπιστολῆς Παύλου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ε'. 6.

Αδελφοί, μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμαί. Ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζύμην, ἵνα ἦτε νέον φύραμα, καθὼς ἐξε ἄζυμοι· καὶ γὰρ τὸ Πάσχα ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη, Χριστός. Ὡστε ἐορτάζωμεν, μὴ ἐν ζύμῃ παλαιᾷ, μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἀζύμοις εὐκρινείας καὶ ἀληθείας. (Πρὸς Γαλατ. Κεφ. Γ'. 13). Χριστός γὰρ ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα. Γέγραπται γάρ· Ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμαίμενος ἐπὶ ξύλου· ἵνα εἰς τὰ ἔθνη ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραάμ γένηται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πνεύματος λάβωμεν διὰ πίστεως.

Ἀλληλεῖα. Ἦχος πλ. α'.

Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν αἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλείπτωσαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται αἱ ἀμαρτωλοὶ, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαῖον.

Τῇ ἐπαύριον, ἥτις ἐστὶ μετὰ τὴν Παρασκευὴν.

Τέλος. Σφραγίσαντες τὸν λίθον μετὰ τῆς κουστωδίας.

Ἐκτενής. Εἴπωμεν πάντες· Πληρώσωμεν τὴν ἐωθινήν, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς συνήθως.

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

Ἡ πρώτη Ὥρα, ὡσαύτως καὶ αἱ λοιπαὶ Λιταί,
ψάλλονται ἐν τῷ Νάρθηκι,

~~~~~

Τῷ ΑΓΙῳ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛῳ ΣΑΒΒΑΤῳ,
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Περὶ ὥραν δεκάτην τῆς ἡμέρας σημαίνει. Ὁ δὲ Ἱερεὺς ἀλλάσσει στολὴν λευκὴν· καὶ εὐλογεσάντος αὐτοῦ μετὰ τὸν Προοιμιακόν, γίνεται Συναπτὴ μεγάλη παρὰ τῇ Διακόνῃ. Εἶτα τὸ Κύριε ἐκένραξα, ἰστώμεν δὲ Στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ' καὶ Ἰδιόμελα τῆς ἡμέρας γ', δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος α'.

Ταῖς ἐσπεριναῖς ἡμῶν εὐχαῖς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καὶ παρασχου ἡμῖν, ἄφεςιν αἱμα-

τιῶν, ὅτι μόνος εἶ ὁ δείξας, ἐν Κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτὴν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν Χριστὸν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, τὸν Κόσμον λυτρωσάμενος.

Τῷ Παθεῖ σου Χριστέ, παθῶν ἠλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν· Κύριε δόξα σοι.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ὁ Ἄδης στένων βοᾷ· Συνέφερε μοι, εἰ τὸν ἐκ Μαρίας γεννηθέντα, μὴ ὑπεδέξάμην· ἐλθὼν γὰρ ἐπ' ἐμέ, τὸ κράτος μου ἔλυσε· πύλας χαλκᾶς συνέτριψε· ψυχὰς αἷς κατεῖχον τοπρίν, Θεὸς ὢν ἀνέστησε. Δόξα Κύριε τῷ Σταυρῷ σου, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου. Δίς.

Σήμερον ὁ Ἄδης στένων βοᾷ· Κατελύθη μου ἡ ἐξουσία· ἐδεξάμην θνητὸν, ὥσπερ ἓνα τῶν θανόντων· τοῦτον δὲ κατέχειν ὅλως οὐκ ἰσχύω, ἀλλ' ἀποκῶ μετὰ τούτου, ὢν ἐβασίλευον· ἐγὼ εἶχον τοὺς νεκροὺς ἀπ' αἰῶνας, ἀλλὰ αὐτὸς ἰδοὺ πάντας ἐγείρει. Δόξα Κύριε τῷ Σταυρῷ σου, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου.

Σήμερον ὁ Ἄδης στένων βοᾷ· Κατεπόθη μου τὸ κράτος· ὁ Ποιμὴν ἐσταυρώθη, καὶ τὸν Ἀδάμ ἀνέστησεν· ὢν περ ἐβασίλευον ἐστέρημαι, καὶ οὐς κατέπιον ἰσχύσας, πάντας ἐξήμεσα· ἐκένωσε τοὺς τάφους ὁ σταυρωθεὶς· οὐκ ἰσχύει τοῦ θανάτου τὸ κράτος. Δόξα Κύριε τῷ Σταυρῷ σου, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν σήμερον μυστικῶς, ὁ μέγας Μωϋσῆς προδιετυποῦτο λέγων· Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεός, τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην· τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ εὐλογημένον Σάββατον, αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα· ἐν ἣ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς κατὰ τὸν θάνατον οἰκονομίας, τῇ σαρκὶ σαββατίσας· καὶ εἰς ὃ ἦν, πάλιν ἐπανελθὼν, διὰ τῆς Ἀναστασεως, ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλανθρώπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος α'.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρεῖσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκούσαν,

τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν Ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα· αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη, οὐρανὸς καὶ ναὸς τῆς Θεότητος· αὕτη τὸ μεσότοιχον τῆς ἐχθρας καθελοῦσα, εἰρήνην ἀντεισῆξε, καὶ τὸ βασιλείον ἠνέωξε. Ταύτην οὖν κατέχοντες τῆς Πίσεως τὴν ἀγκυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον. Θαρσεῖτω τοῖνυν, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει, τοὺς ἐχθροὺς ὡς παντοδύναμος.

Εἰσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου· τὸ, Φῶς ἱλαρόν, καὶ εὐθὺς τὰ Ἀναγνώσμα.

Ἀνάγνωσμα Α'.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α' 1.

Εν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος, καὶ ἀκατασκεύαστος, καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου, καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τῆς ὕδατος. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω φῶς· καὶ ἐγένετο φῶς. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, ὅτι καλόν· καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀναμέσον τοῦ φωτός, καὶ ἀναμέσον τοῦ σκοτούς. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, Ἡμέραν, καὶ τὸ σκότος ἐκάλεσε, Νύκτα. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωὶ, ἡμέρα μία. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος· καὶ ἔστω διαχωρίζον ἀναμέσον ὕδατος καὶ ὕδατος· καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα· καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀναμέσον τοῦ ὕδατος, τοῦ ἐπάνω τοῦ στερεώματος, καὶ ἀναμέσον τοῦ ὕδατος, τοῦ ὑποκάτω τοῦ στερεώματος. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα, Οὐρανόν· καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωὶ, ἡμέρα δευτέρα. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Συναχθήτω τὸ ὕδωρ, τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ, εἰς συναγωγὴν μίαν, καὶ ὀφθήτω ἡ ξηρὰ· καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ συνήχθη τὸ ὕδωρ, τὸ ὑποκάτω τῆς οὐρανοῦ, εἰς ταῖς συναγωγὰς αὐτῶν, καὶ ὤφθη ἡ ξηρὰ. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ξηρὰν, Γῆν, καὶ τὰ συστήματα τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε, Θαλάσσας· καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατὰ γένος, καὶ κατ' ὁμοιότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ, κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐξήνεγκεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ κατ' ὁμοιότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν

αὐτῷ, κατὰ γένος ἐπὶ γῆς· καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς, ὅτι καλόν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα τρίτη.

Ἀνάγνωσμα Β'.

Προφητείας Ἰσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ε'. 1.

Φωτίζου, φωτίζου, Ἱερουσαλήμ· ἦκει γάρ σου τὸ φῶς, καὶ ἡ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνατέταλκεν. Ἰδοὺ σκότος καλύψει γῆν, καὶ γνόφος ἐπ' ἔθνη· ἐπὶ δὲ σέ φανήσεται Κύριος, καὶ ἡ δόξα αὐτοῦ ἐπὶ σέ ὀφθήσεται. Καὶ πορεύσονται βασιλεῖς τῷ φωτί σου, καὶ ἔθνη τῇ λαμπρότητί σου. Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ ἴδε συνηγμένα τὰ τέκνα σου· ἦκασιν πάντες οἱ υἱοὶ σου μακρόθεν, καὶ αἱ θυγατέρες σου ἐπ' ὤμων ἀρτήσονται. Τότε ὄψει, καὶ εὐφρανθήσῃ, καὶ φοβηθήσῃ, καὶ ἐκστήσῃ τῇ καρδίᾳ, ὅτι μεταβαλεῖ εἰς σέ πλοῦτος θαλάσσης καὶ ἐθνῶν καὶ λαῶν· καὶ ἤξουσί σοι ἀγέλαι καμηλῶν, καὶ καλύψουσί σε κάμηλοι Μαδιαὶμ καὶ Γαιφά· πάντες ἐκ Σαβὰ ἤξουσι, φέροντες χρυσίον, καὶ λίθον οἴσουσι, καὶ λίθον τίμιον, καὶ τὸ σωτήριον Κυρίου εὐαγγελιοῦνται. Καὶ πάντα τὰ πρόβατα Κηδαὶρ συναχθήσονται σοι, καὶ κριοὶ Ναβαιωθ ἤξουσί σοι, καὶ ἀνενεχθήσεται δεκτὰ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν μου, καὶ ὁ οἶκος τῆς προσευχῆς μου δοξασθήσεται. Τίνες οἶδε, ὡς νεφέλαι πέτανται, καὶ ὡσεὶ περιστερὰὶ σὺν νεοσσοῖς; Ἐμὲ νῆσοι ὑπέμειναν, καὶ πλοῖα θαρσεῖς ἐν πρώτοις, ἀγαγεῖν τὰ τέκνα σου μακρόθεν, καὶ τὸν ἄργυρον καὶ τὸν χρυσὸν αὐτῶν μετ' αὐτῶν, καὶ διὰ τὸ ὄνομα Κυρίου τὸ ἅγιον, καὶ διὰ τὸ τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ ἐνδοξον εἶναι. Καὶ οἰκοδομήσουσιν ἀλλογενεῖς τὰ τεῖχη σου, καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτῶν παραστήσονται σοι· διὰ γὰρ ὀργὴν μου ἐπάταξά σε, καὶ διὰ ἔλεον ἠγάπησά σε. Καὶ ἀνοιχθήσονται αἱ πύλαι σου διαπαντός, ἡμέρας καὶ νυκτὸς οὐ κλεισθήσονται, εἰσαγαγεῖν πρὸς σέ δύναμιν ἐθνῶν, καὶ βασιλεῖς αὐτῶν ἀγομένους· τὰ γὰρ ἔθνη, καὶ οἱ βασιλεῖς, οἳ τινες οὐ δουλεύσουσί σοι, ἀπολοῦνται, καὶ τὰ ἔθνη ἐρημία ἐρημωθήσεται. Καὶ ἡ δόξα τοῦ Λιθάνου πρὸς σέ ἥξει, ἐν κυπαρίσσω, καὶ πεύκῃ καὶ κέδρῳ ἅμα, δοξάσαι τὸν τόπον τὸν ἅγιόν μου· καὶ τὸν τόπον τῶν ποδῶν μου δοξάσω. Καὶ πορεύσονται πρὸς σέ δεδοικότες οἱ υἱοὶ τῶν ταπεινωσάντων σε, καὶ παροξυνάντων σε· καὶ προσκυνήσουσι τὰ ἴχνη τῶν πο-

δῶν σου πάντες, οἱ παρώξυνάν σε. Καὶ κληθήσῃ Πόλις Κυρίου, Σιών ἁγίου Ἰσραὴλ, διὰ τὸ γεγενῆσθαί σε ἐγκαταλελειμμένην, καὶ μεμισμένην, καὶ οὐκ ἦν ὁ βοηθῶν· καὶ θήσω σε ἀγαλλίαμα αἰώνιον, εὐφροσύνην γενεαῖς γενεῶν· καὶ θηλαΐσεις γάλα ἐθνῶν, καὶ πλοῦτον βασιλέων φαίγεται· καὶ γνώσῃ, ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ σῶζων σε, καὶ ἐξαιρούμενός σε ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ.

Ἀνάγνωσμα Γ'.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΒ'. 1.

Εἶπε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν καὶ Ἀαρὼν ἐν γῇ Αἰγύπτου, λέγων· Ὁ μὲν οὗτος ὑμῖν ἀρχὴ μηνῶν, πρῶτος ὑμῖν ἐστὶν ἐν τοῖς μηνσὶ τῷ ἐνιαυτοῦ· λάλησον πρὸς πᾶσαν συναγωγὴν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, λέγων· Τῇ δεκάτῃ τοῦ μηνὸς τούτου, λαβέτωσαν ἕκαστος πρόβατον κατ' οἶκους πατρῶν, ἕκαστος πρόβατον κατ' οἰκίαν· εἰάν δὲ ὀλιγοστοὶ ὦσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὥστε μὴ ἱκανοὺς εἶναι εἰς πρόβατον, προσλήψεται μεθ' ἐαυτὸν τὸν γείτονα τὸν πλησίον αὐτοῦ· κατὰ ἀριθμὸν ψυχῶν, ἕκαστος τὸ ἀρκοῦν αὐτῷ συναριθμηθήσεται εἰς πρόβατον· πρόβατον τέλειον, ἄρσεν, ἄμωμον, ἐνιαύσιον ἔσαι ὑμῖν· ἀπὸ τῶν ἀρνῶν, καὶ τῶν ἐρίφων λήψεσθαι. Καὶ ἔσται ὑμῖν διατετηρημένον ἕως τῆς τεσσαρεσκαίδεκάτης τοῦ μηνὸς τούτου. Καὶ σφάξουσιν αὐτὸ πᾶν τὸ πλῆθος τῆς συναγωγῆς υἱῶν Ἰσραὴλ πρὸς ἑσπέραν· καὶ λήφονται ἀπὸ τοῦ αἵματος, καὶ θήσουσιν ἐπὶ τῶν δύο σταθμῶν, καὶ ἐπὶ τὴν φλοιάν, ἐν τοῖς οἴκοις, ἐν οἷς ἂν φαίγωσιν αὐτὸ ἐν αὐτοῖς· καὶ φαίγονται τὰ κρέα τῇ νυκτὶ ταύτῃ, ὅπτα πυρὶ, καὶ ἄζυμα ἐπὶ πικρίδων ἔδονται. Οὐκ ἔδεσθε ἀπ' αὐτῶν ὠμόν, οὐδὲ ἐψημένον ἐν ὕδατι, ἀλλ' ὅπτα πυρὶ· κεφαλὴν σὺν ταῖς ποσὶ καὶ τοῖς ἐντοσθίοις. Οὐ καταλείψετε ἀπ' αὐτοῦ ἕως πρωΐ, καὶ ὅστων οὐ συντρίψετε ἀπ' αὐτοῦ· τὰ δὲ καταλειπόμενα ἀπ' αὐτοῦ εἰς τὸ πρωΐ, ἐν πυρὶ κατακαύσετε. Οὕτω δὲ φαίγεσθε αὐτό· αἱ ὀσφύες ὑμῶν περιεζωσμέναι, καὶ τὰ ὑποδήματα ἐν ταῖς ποσὶν ὑμῶν, καὶ αἱ βακτηρίαι ἐν ταῖς χερσὶν ὑμῶν, καὶ ἔδεσθε αὐτὸ μετὰ σπουδῆς· Πάσχα ἐστὶ Κυρίου.

Ἀνάγνωσμα Δ'.

Προφητείας Ἰωνᾶ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 1.

Εγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἰωνᾶν, τὸν τοῦ Ἀμαθί, λέγων· Ἀνάστηθι, καὶ πορεύθητι

εἰς Νινευὶ τὴν πόλιν τὴν μεγάλην, καὶ κήρυ-
ξον ἐν αὐτῇ, ὅτι ἀνέβη ἡ κραυγὴ τῆς κακίας
αὐτῆς πρὸς με. Καὶ ἀνέστη Ἰωνᾶς τοῦ φυγεῖν
εἰς Θαρσεῖς ἐκ προσώπου Κυρίου· καὶ κατέβη
εἰς Ἰόππην, καὶ εὗρε πλοῖον βαδίζον εἰς Θαρ-
σεῖς, καὶ ἔδωκε τὸν ναῦλον αὐτοῦ, καὶ ἀνέβη
εἰς αὐτό, τοῦ πλεῦσαι μετ' αὐτῶν εἰς Θαρσεῖς
ἐκ προσώπου Κυρίου. Καὶ Κύριος ἐξήγειρε
πνεῦμα μέγα εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἐγένετο
κλύδων μέγας ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ τὸ πλοῖον
ἐκινδύνευε τοῦ συντριβῆναι. Καὶ ἐφοβήθησαν
οἱ ναυτικοί, καὶ ἀνεβῶν ἕκαστος πρὸς τὸν
Θεὸν αὐτοῦ, καὶ ἐκβολὴν ἐποίησαντο τῶν
σκευῶν τῶν ἐν τῷ πλοίῳ εἰς τὴν θάλασσαν,
τοῦ κουφισθῆναι ἀπ' αὐτῶν. Ἰωνᾶς δὲ κατέβη
εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ πλοίου, καὶ ἐκάθευδε, καὶ
ἔρεγχε. Καὶ προσῆλθε πρὸς αὐτὸν ὁ πρωρεὺς,
καὶ εἶπεν αὐτῷ· Τί σὺ ῥέγχεις; ἀνάστα, καὶ
ἐπικαλοῦ τὸν Θεόν σου, εἴπως διασώσῃ ὁ Θεὸς
ἡμᾶς, καὶ οὐ μὴ ἀπολώμεθα. Καὶ εἶπεν ἕκα-
στος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ· Δεῦτε βάλωμεν
πλήρους, καὶ ἐπιγνώμεν, τίνας ἔνεκεν ἡ κακία
αὕτη ἐστὶν ἐφ' ἡμᾶς. Καὶ ἔβαλον κλήρους· καὶ
ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ἰωνᾶν. Καὶ εἶπον πρὸς
αὐτόν· Ἀπάγγειλον ἡμῖν, τίνας ἔνεκεν τὸ κα-
κὸν τοῦτο ἐν ἡμῖν; τίς σου ἡ ἐργασία ἐστί;
καὶ πόθεν ἔρχῃ; καὶ ποῦ πορεύῃ; καὶ ἐκ
ποίας χώρας, καὶ ἐκ ποίου λαοῦ εἰ σὺ; Καὶ
εἶπε πρὸς αὐτούς· Δοῦλος Κυρίου εἰμὶ ἐγώ,
καὶ Κύριον τὸν Θεὸν τοῦ Οὐρανοῦ ἐγὼ σέβο-
μαι, ὃς ἐποίησε τὴν θάλασσαν, καὶ τὴν ξη-
ραίν. Καὶ ἐφοβήθησαν οἱ ἄνδρες φόβον μέγαν·
καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· Τί τοῦτο ἐποίησας;
διότι ἔγνωσαν οἱ ἄνδρες ὅτι ἐκ προσώπου
Κυρίου ἦν φεύγων, ὅτι ἀπήγγελεν αὐτοῖς·
καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· Τί ποιήσωμέν σοι, καὶ
κοπάσει ἡ θάλασσα ἀφ' ἡμῶν; ὅτι ἡ θάλας-
σα ἐπορεύετο, καὶ ἐξήγειρε μᾶλλον κλύδωνα.
Καὶ εἶπεν Ἰωνᾶς πρὸς αὐτούς· Ἀρατέ με, καὶ
ἐμβαλέτε με εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ κοπάσει
ἡ θάλασσα ἀφ' ὑμῶν· διότι ἔγνωκα ἐγὼ, ὅτι
δί' ἐμέ ὁ κλύδων ὁ μέγας οὗτος ἐφ' ὑμᾶς ἐστί.
Καὶ παρεβιάζοντο οἱ ἄνδρες τοῦ ἐπιστρέψαι
πρὸς τὴν γῆν, καὶ οὐκ ἠδύναντο, ὅτι ἡ θάλας-
σα ἐπορεύετο, καὶ ἐξηγείρετο μᾶλλον ἐπ' αὐ-
τούς. Καὶ ἀνεβόησαν πρὸς Κύριον, καὶ εἶπον·
Μηδαμῶς, Κύριε· μὴ ἀπολώμεθα ἔνεκεν τῆς
ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου τούτου, καὶ μὴ δῶς ἐφ'
ἡμᾶς αἷμα δίκαιον· διότι σὺ, Κύριε, ὃν τρόπον
ἐβούλου, πεποίησας. Καὶ ἔλαβον τὸν Ἰωνᾶν,

καὶ ἐνέβαλον αὐτόν εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἔση
ἡ θάλασσα ἐκ τοῦ σαύου αὐτῆς. Καὶ ἐφοβή-
θησαν οἱ ἄνδρες φόβῳ μεγάλῳ τὸν Κύριον, καὶ
ἔθυσαν θυσίαν τῷ Κυρίῳ, καὶ ἠΐξαντο τὰς εὐ-
χαῖς. Καὶ προσέταξε Κύριος κῆτει μεγάλῳ κα-
ταπιεῖν τὸν Ἰωνᾶν· καὶ ἦν Ἰωνᾶς ἐν τῇ κοιλίᾳ
τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας, καὶ τρεῖς νύκτας.
(Κεφ. Β'. 1). Καὶ προσηύξατο Ἰωνᾶς πρὸς Κύριον
τὸν Θεὸν αὐτοῦ, ἐκ τῆς κοιλίας τοῦ κήτους,
καὶ εἶπεν· Ἐβόησα ἐν θλίψει μου πρὸς Κύριον
τὸν Θεόν μου, καὶ εἰσήκουσέ μου· ἐκ κοιλίας
Ἀᾶδου κραυγῆς μου, ἤκουσας φωνῆς μου. Ἀπέρ-
ριψάς με εἰς βάθη καρδίας θαλάσσης, καὶ πο-
ταμοὶ ἐκύκλωσάν με. Πάντες οἱ μετεωρισμοί
σου, καὶ τὰ κύματά σου ἐπ' ἐμέ δῆλθον. Κα-
γὼ εἶπον· Ἀπώσμαι ἐξ ὀφθαλμῶν σου· ἄρα
προσθήσω τοῦ ἐπιβλέψαι με πρὸς ναὸν τὸν ἁ-
γίόν σου. Περιεχύθη μοι ὕδωρ ἕως ψυχῆς μου,
ἄβυσσος ἐκύκλωτέ με ἐσχάτη· ἔδυν ἡ κεφαλὴ
μου εἰς σχισμὰς ὀρέων, κατέβην εἰς γῆν, ἧς οἱ
μοχλοὶ αὐτῆς κάτοχοι αἰῶνιοι. Καὶ ἀναβήτην
ἐκ φθορᾶς ἡ ζωὴ μου πρὸς σέ, Κύριε ὁ Θεός μου.
Ἐν τῷ ἐκλείπειν ἐξ ἐμοῦ τὴν ψυχὴν μου, τοῦ
Κυρίου ἐμνήσθην· καὶ ἔλθοι πρὸς σέ ἡ προσευ-
χή μου πρὸς ναὸν τὸν ἁγίόν σου. Φυλασσόμε-
νοι μάταια καὶ ψευδῇ, ἔλεον αὐτοῖς ἐγκατέλι-
πον. Ἐγὼ δὲ μετὰ φωνῆς αἰνέσεως καὶ ἐξομο-
λογήσεως θύσω σοι· ὅσα ἠΐξάμην, ἀποδώσω
σοι εἰς σωτηρίαν μου τῷ Κυρίῳ. Καὶ προσέ-
ταξε Κύριος τῷ κῆτει· καὶ ἐξέβαλε τὸν Ἰωνᾶν
ἐπὶ τὴν ξηράν. (Κεφ. Γ'. 1). Καὶ ἐγένετο λόγος
Κυρίου πρὸς Ἰωνᾶν ἐκ δευτέρου, λέγων· Ἀνά-
στηθι, καὶ πορεύθητι εἰς Νινευὶ τὴν πόλιν τὴν
μεγάλην, καὶ κήρυξον ἐν αὐτῇ κατὰ τὸ ῥῆμα
τὸ ἐμπροσθεν, ὃ ἐγὼ ἐλάλησα πρὸς σέ. Καὶ
ἀνέστη Ἰωνᾶς, καὶ ἐπορεύθη εἰς Νινευὶ, καθὰ
ἐλάλησεν αὐτῷ Κύριος· ἡ δὲ Νινευὶ ἦν πόλις
μεγάλῃ τῷ Θεῷ, ὥσει πορείας ὁδοῦ τριῶν ἡ-
μερῶν. Καὶ ἤρξατο Ἰωνᾶς τοῦ εἰσπορεύεσθαι
εἰς τὴν πόλιν, ὥσει πορείαν ἡμέρας μιᾶς· καὶ
ἐκήρυξε, καὶ εἶπεν· Ἔτι τρεῖς ἡμέραι, καὶ Νι-
νευὶ καταστραφήσεται. Καὶ ἐπίστευσαν οἱ
ἄνδρες Νινευὶ τῷ Θεῷ, καὶ ἐκήρυξαν νηστείαν,
καὶ ἐνεδύσαντο σάκκους ἀπὸ μεγάλου αὐτῶν
ἕως μικροῦ αὐτῶν. Καὶ ἤγγισεν ὁ λόγος πρὸς
τὸν βασιλέα τῆς Νινευὶ, καὶ ἐξανέστη ἀπὸ τοῦ
θρόνου αὐτοῦ, καὶ περιείλετο τὴν στολὴν αὐ-
τοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ περιεβάλετο σάκκον, καὶ
ἐκάθισεν ἐπὶ σποδοῦ. Καὶ ἐκηρύχθη, καὶ ἐρ-
ρέθη ἐν τῇ Νινευὶ παρὰ τοῦ βασιλέως, καὶ

παρα τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ, λεγόντων· Οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὰ κτήνη, καὶ οἱ βόες, καὶ τὰ πρόβατα μὴ γευσάσθωσαν, μηδὲ νεμέσθωσαν, μηδὲ ὕδωρ πιέτωσαν. Καὶ περιεβάλοντο σάκκους οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὰ κτήνη, καὶ ἀνέβόησαν πρὸς τὸν Θεὸν ἐκτενῶς· καὶ ἀπέστρεψαν ἕκαστος ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτῶν τῆς πονηρᾶς, καὶ ἀπὸ ἀδικίας τῆς ἐν χερσὶν αὐτῶν, λέγοντες· Τίς οἶδεν εἰ μετανοήσῃ ὁ Θεός, καὶ παρακληθήσεται, καὶ ἀποσρέψει ἐξ ὀργῆς θυμοῦ αὐτοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀπολώμεθα; Καὶ εἶδεν ὁ Θεός τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι ἀπέστρεψαν ἀπὸ τῶν ὁδῶν αὐτῶν τῶν πονηρῶν, καὶ μετενόησεν ὁ Θεός ἐπὶ τῇ κακίᾳ, ἣ ἐλάλησε τῇ ποιῆσαι αὐτοῖς, καὶ ἔκ ἐποίησε. (Κεφ. Δ'. 1). Καὶ ἐλυπήθη Ἰωνᾶς λύπην μεγάλην· καὶ συνεχύθη, καὶ προσηύξατο πρὸς Κύριον, καὶ εἶπεν· Ω' Κύριε, οὐχ οὗτοι οἱ λόγοι μου, ἔτι ὄντος μου ἐν τῇ γῇ; Διὰ τοῦτο προέφθασχ τῇ φυγεῖν εἰς Θαρσεῖς, διότι ἔγνων, ὅτι σὺ ἐλεήμων εἶ, καὶ αἰκτίρμων, μακρόθυμος, καὶ πολυέλεος, καὶ μετανοῶν ἐπὶ κακίαις. Καὶ νῦν, Δέσποτα Κύριε, λάβε τὴν ψυχὴν μου ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι καλὸν τὸ ἀποθανεῖν με μᾶλλον, ἢ ζῆν με. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Ἰωνᾶν· Εἰ σφόδρα λελύπησαι σὺ; Καὶ ἐξῆλθεν Ἰωνᾶς ἐκ τῆς πόλεως, καὶ ἐκάθισεν ἀπέναντι τῆς πόλεως, καὶ ἐποίησεν ἑαυτῷ σκηνὴν, καὶ ἐκάθητο ὑποκάτω αὐτῆς ἐν σκιά, ἕως οὗ ἐπίδη τί ἔσται τῇ πόλει. Καὶ προσέταξε Κύριος ὁ Θεός κολοκύνθῃ, καὶ ἀνέβη ὑπὲρ κεφαλῆς Ἰωνᾶ, τοῦ εἶναι ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, τῇ σκιαῇ αὐτῷ ἀπὸ τῶν κακῶν αὐτοῦ· καὶ ἐχάρη Ἰωνᾶς ἐπὶ τῇ κολοκύνθῃ χαρὰν μεγάλην. Καὶ προσέταξεν ὁ Θεός σκώληκι ἐωθινήν τῇ ἐπαύριον, καὶ ἐπάταξε τὴν κολοκύνθην, καὶ ἐξηράνθη. Καὶ ἐγένετο, ἅμα τῷ ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον, καὶ προσέταξεν ὁ Θεός πνεύματι καύσωνι συγκαίοντι· καὶ ἐπάταξεν ὁ ἥλιος ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Ἰωνᾶ· καὶ ὠλιγοψύχησε, καὶ ἀπελέγετο τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ εἶπε· Καλὸν μοι ἀποθανεῖν με, ἢ ζῆν με. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός πρὸς Ἰωνᾶν· Εἰ σφόδρα λελύπησαι σὺ ἐπὶ τῇ κολοκύνθῃ; Καὶ εἶπε· Σφόδρα λελύπημαι ἐγὼ ἕως θανάτου. Καὶ εἶπε Κύριος· Σὺ μὲν ἐφείσω ὑπὲρ τῆς κολοκύνθης, ὑπὲρ ἧς οὐκ ἐκακοπάθησας, οὐδὲ ἐξέθρεψας αὐτήν, ἢ ἐγεννήθη ὑπὸ νύκτα, καὶ ὑπὸ νύκτα ἀπώλετο· ἐγὼ δὲ οὐ φείσομαι ὑπὲρ Νινευὶ τῆς πόλεως τῆς μεγάλης, ἐν ἣ κατοικοῦσι πλείους, ἢ δώδεκα μυριάδες ἄνθρωπων, οἳ τινες οὐκ ἔγνωσαν δεξιὰν αὐτῶν, ἢ ἀριστεράν αὐτῶν, καὶ κτήνη πολλά.

Ἀνάγνωσμα Ε'.

Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ε'. 40.

Παρενέβαλον οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐν Γαλααλοῖς, καὶ ἐποίησαν τὸ Πάσχα, τῇ τεσσαρεσκαίδεκάτῃ ἡμέρᾳ τοῦ πρώτου μηνὸς ἀφ' ἐσπέρας, ἐπὶ δυσμῶν Ἰεριχῶ, ἐν τῷ πέραν τοῦ Ἰορδαίνου ἐν τῷ πεδίῳ· καὶ ἔφαγον ἀπὸ τοῦ σίτου τῆς γῆς, τῇ ἐπαύριον τοῦ Πάσχα, ἄζυμα καὶ νέα. Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἐξέλιπε τὸ μάννα μετὰ τὸ βεβρωκέναι αὐτοὺς ἐκ τοῦ σίτου τῆς γῆς, καὶ οὐκέτι ὑπῆρχε τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ μάννα· ἐκαρπώσαντο δὲ τὴν χώραν τῶν Φοινίκων ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἐκείνῳ. Καὶ ἐγένετο ὡς ἦν Ἰησοῦς ἐν Ἰεριχῶ, καὶ ἀναβλέψας τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδεν ἄνθρωπον ἐστηκότα ἐναντίον αὐτοῦ, καὶ ἡ ῥομφαία αὐτοῦ ἐσπασμένη ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· καὶ προσελθὼν Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτῷ· Ἡμέτερος εἶ, ἢ τῶν ὑπεναντίων; Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Ἐγὼ Ἀρχιστράτηγος δυνάμεως Κυρίου, νυνὶ παραγέγονα. Καὶ Ἰησοῦς ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ προσεκύνησε, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Δέσποτα, τί προστάσσεις τῷ σῷ οἰκέτῃ; Καὶ εἶπεν ὁ Ἀρχιστράτηγος Κυρίου πρὸς Ἰησοῦν· Λύσον τὸ ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν σου· ὁ γὰρ τόπος, ἐφ' ᾧ σὺ ἑστηκας ἐπ' αὐτοῦ, ἁγίός ἐστι. Καὶ ἐποίησεν Ἰησοῦς οὕτως.

Ἀνάγνωσμα Σ'.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΓ'. 20.

Εξάραντες οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐκ Σοκχωθ, ἐστρατοπέδευσαν ἐν Ὠθώμ, παρα τὴν ἔρημον. Ὁ δὲ Θεός ἠγεῖτο αὐτῶν, ἡμέρας μὲν, ἐν στύλῳ νεφέλης, δεῖξαι αὐτοῖς τὴν ὁδόν· τὴν δὲ νύκτα, ἐν στύλῳ πυρός. Τοῦ φαίνειν δὲ αὐτοῖς ἔκ ἐξέλιπεν ὁ στύλος τῆς νεφέλης, ἡμέρας, καὶ ὁ στύλος τῇ πυρός, νυκτός, ἐναντίον παντός τοῦ λαοῦ. (Κεφ. ΙΔ'. 1). Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν λέγων· Λάλησον τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, καὶ ἀποσρέψαντες, στρατοπεδευσάτωσαν ἀπέναντι τῆς ἐπαύλεως, ἀναμέσον Μαγδώλου, καὶ ἀναμέσον τῆς θαλάσσης, ἐξ ἐναντίας Βεελσεπφῶν· ἐνώπιον αὐτῶν στρατοπεδεύσεις ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Καὶ ἐρεῖ Φαραὼ τῷ λαῷ αὐτοῦ· Οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ οὗτοι πλανῶνται ἐν τῇ γῇ· συγκέκλειε γὰρ αὐτοὺς ἡ ἔρημος. Ἐγὼ δὲ σκληρυνῶ τὴν καρδίαν Φαραῶ, καὶ καταδιώ-

ἔσται ὀπίσω αὐτῶν· καὶ ἐνδοξασθήσομαι ἐν Φαραῶ, καὶ ἐν πάσῃ τῇ στρατιᾷ αὐτοῦ· καὶ γινώσκονται πάντες οἱ Αἰγύπτιοι, ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος· καὶ ἐποίησαν οὕτω. Καὶ ἀνηγγέλη τῷ Βασιλεῖ τῶν Αἰγυπτίων, ὅτι πέφευγεν ὁ λαός· καὶ μετεστράφη ἡ καρδία Φαραῶ, καὶ τῶν Σαραπόντων αὐτοῦ ἐπὶ τὸν λαόν, καὶ εἶπον· Τί τοῦτο πεποιήκαμεν, τοῦ ἐξαποστεῖλαι τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ τοῦ μὴ δουλεύειν ἡμῖν; Ἐζευξεν οὖν Φαραῶ τὰ ἄρματα αὐτοῦ, καὶ πάντα τὸν λαόν αὐτοῦ συνήγαγε μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ ἔλαβεν ἑξακόσια ἄρματα ἐκλεκτά, καὶ πᾶσαν τὴν ἵππον τῶν Αἰγυπτίων, καὶ τριστάτας ἐπὶ πάντων. Καὶ ἐσκλήρυνε Κύριος τὴν καρδίαν Φαραῶ βασιλέως Αἰγύπτου, καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ· οἱ δὲ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐξεπορεύοντο ἐν χειρὶ ὑψηλῇ. Καὶ κατεδίωξαν οἱ Αἰγύπτιοι ὀπίσω αὐτῶν, καὶ εὗρον αὐτοὺς παραβεβληκότες παρὰ τὴν θάλασσαν· καὶ πᾶσα ἡ ἵππος, καὶ τὰ ἄρματα Φαραῶ, καὶ οἱ ἱππεῖς, καὶ ἡ στρατιὰ αὐτοῦ, ἀπέναντι τῆς ἐπαύλεως, ἐξεναντίας Βεελσεφῶν· καὶ Φαραῶ προσῆγε. Καὶ ἀναβλέψαντες οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὁρῶσι· καὶ ἰδοὺ, οἱ Αἰγύπτιοι ἐστρατοπέδευσαν ὀπίσω αὐτῶν, καὶ ἐφοβήθησαν σφοδρὰ· ἀνεβόησαν δὲ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ πρὸς Κύριον, καὶ εἶπον πρὸς Μωϋσῆν· Παρὰ τὸ μὴ ὑπάρχειν μνήματα ἐν Αἰγύπτῳ, ἐξήγαγες ἡμᾶς θανατῶσαι ἐν τῇ ἐρήμῳ; τί τοῦτο ἐποίησας ἡμῖν, ἐξαγαγὼν ἡμᾶς ἐξ Αἰγύπτου; οὐ τοῦτο ἦν τὸ ῥῆμα, ὃ ἐλαλήσαμεν πρὸς σέ, λέγοντες· Πάρες ἡμᾶς, ὅπως δουλεύσωμεν τοῖς Αἰγυπτίοις; κρεῖσσον γὰρ ἡμᾶς δουλεύειν τοῖς Αἰγυπτίοις, ἢ ἀποθανεῖν ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ. Εἶπε δὲ Μωϋσῆς πρὸς τὸν λαόν· Θαρσεῖτε, στήτε, καὶ ὁρᾶτε τὴν σωτηρίαν τὴν παρὰ τοῦ Κυρίου, ἣν ποιήσει ἡμῖν σήμερον· ὃν τρόπον γὰρ ἐωράκατε τοὺς Αἰγυπτίους σήμερον, οὐ προσθήσεσθε ἔτι ἰδεῖν αὐτοὺς εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον. Κύριος πολεμήσει ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ ὑμεῖς σιγήσετε. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· Τί βοᾷς πρὸς με; λάλησον τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, καὶ ἀναζευξάτωσαν· καὶ σὺ ἔπαρον τὴν ράβδον σου, καὶ ἐκτεινον τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ῥῆξον αὐτήν· καὶ εἰσελθέτωσαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ εἰς μέσον τῆς θαλάσσης κατὰ τὸ ξηρόν. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ σκληρυνῶ τὴν καρδίαν Φαραῶ, καὶ τῶν Αἰγυπτίων πάντων, καὶ εἰσελεύσονται ὀπίσω αὐτῶν· καὶ ἐνδοξασθήσομαι ἐν Φαραῶ,

καὶ ἐν πάσῃ τῇ στρατιᾷ αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἄρμασι, καὶ ἐν τοῖς ἵπποις αὐτοῦ· καὶ γινώσκονται πάντες οἱ Αἰγύπτιοι, ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος, ἐνδοξαζομένη μου ἐν Φαραῶ, καὶ ἐν τοῖς ἄρμασι, καὶ ἵπποις αὐτοῦ. Ἐξῆρε δὲ ὁ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ, ὁ προπορευόμενος τῆς παρεμβολῆς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, καὶ ἐπορεύθη ἐκ τῶν ὀπισθεν· ἐξῆρε δὲ καὶ ὁ στύλος τῆς νεφέλης ἀπὸ προσώπου αὐτῶν, καὶ ἔστη ἐκ τῶν ὀπίσω αὐτῶν. Καὶ εἰσῆλθεν ἀναμέσον τῆς παρεμβολῆς τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἀναμέσον τῆς παρεμβολῆς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, καὶ ἔστη· καὶ ἐγένετο σκότος, καὶ γνόφος· καὶ διηλθεν ἡ νύξ· καὶ ἔσυνεμιξαν ἀλλήλοις ὅλην τὴν νύκτα. Ἐξέτεινε δὲ Μωϋσῆς τὴν χεῖρα ἐπὶ τὴν θάλασσαν· καὶ ἐπήγαγε Κύριος τὴν θάλασσαν ἐν ἀνέμῳ νότῳ βιαίῳ ὅλην τὴν νύκτα, καὶ ἐποίησε τὸν θάλασσαν ξηράν· καὶ ἐσχίσθη τὸ ὕδωρ. Καὶ εἰσῆλθον οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ εἰς μέσον τῆς θαλάσσης κατὰ τὸ ξηρόν· καὶ τὸ ὕδωρ αὐτῆς, τεῖχος ἐκ δεξιῶν, καὶ τεῖχος ἐξ ἐννύμων. Κατεδίωξαν δὲ οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ εἰσῆλθον ὀπίσω αὐτῶν, καὶ πᾶσα ἡ ἵππος Φαραῶ, καὶ τὰ ἄρματα, καὶ οἱ ἀναβάται εἰς μέσον τῆς θαλάσσης. Ἐγενήθη δὲ ἐν τῇ φυλακῇ τῇ ἐωθινή, καὶ ἐπέβλεψε Κύριος εἰς τὴν παρεμβολὴν τῶν Αἰγυπτίων, ἐν στύλῳ πυρὸς καὶ νεφέλης, καὶ συνετάραξε τὴν παρεμβολὴν τῶν Αἰγυπτίων· καὶ συνέδησε τοὺς ἄξονας τῶν ἀρμάτων αὐτῶν, καὶ ἤγαγεν αὐτοὺς μετὰ βίας. Καὶ εἶπον οἱ Αἰγύπτιοι· Φύγωμεν ἀπὸ προσώπου Ἰσραὴλ· ὁ γὰρ Κύριος πολεμεῖ ὑπὲρ αὐτῶν τοὺς Αἰγυπτίους. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· Ἐκτεινον τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ἀποκαταστήτω τὸ ὕδωρ, καὶ ἐπικαλυψάτω τοὺς Αἰγυπτίους, ἐπὶ τε τὰ ἄρματα, καὶ τοὺς ἀναβάτας. Ἐξέτεινε δὲ Μωϋσῆς τὴν χεῖρα ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπεκατεστάθη τὸ ὕδωρ πρὸς ἡμέραν ἐπὶ χώρας· οἱ δὲ Αἰγύπτιοι ἐφυγον ὑπὸ τὸ ὕδωρ· καὶ ἐξετίναξε Κύριος τοὺς Αἰγυπτίους εἰς μέσον τῆς θαλάσσης· καὶ ἐπαναστραφέν τὸ ὕδωρ, ἐκαλύψε τὰ ἄρματα καὶ τοὺς ἀναβάτας, καὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν Φαραῶ, τοὺς εἰσπορευομένους ὀπίσω αὐτῶν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ οὐ κατελείφθη ἐξ αὐτῶν οὐδὲ εἷς. Οἱ δὲ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐπορεύθησαν διὰ ξηρᾶς ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης· τὸ δὲ ὕδωρ αὐτοῖς, τεῖχος ἐκ δεξιῶν, καὶ τεῖχος ἐξ ἐννύμων. Καὶ ἐρρύσατο Κύριος τὸν Ἰσραὴλ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐκ χει-

ρὸς τῶν Αἰγυπτίων· καὶ εἶδεν Ἰσραὴλ τοὺς Αἰγυπτίους τεθνηκότας παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης. Εἶδε δὲ Ἰσραὴλ τὴν χεῖρα τὴν μεγάλην, ἣ ἐποίησε Κύριος τοῖς Αἰγυπτίοις· καὶ ἐφοβήθη ὁ λαὸς τὸν Κύριον, καὶ ἐπίστευσαν τῷ Θεῷ, καὶ Μωϋσῇ τῷ διεράποντι αὐτῷ. (Κεφ. ΙΕ'. 4). Τότε ἦσε Μωϋσῆς, καὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὴν ὁδὸν ταύτην τῷ Κυρίῳ, καὶ εἶπον· "Ἀσωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται· ἔπουν καὶ ἀναβάτην ἔρριψεν εἰς θαλάσσαν. Βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν· ἕτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν· Θεός τοῦ πατρός μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν. Κύριος συντρίβων πολέμους, Κύριος ὄνομα αὐτῷ. Ἄρματα Φαραὼ, καὶ τὴν δύναμιν αὐτῷ ἔρριψεν εἰς θαλάσσαν· ἐπιλέκτες ἀναβάτας τριστάτας κατεπόντισεν ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Πόντω ἐκάλυψεν αὐτὸς· κατέδυσαν εἰς βυθὸν ὥσπερ λίθος. Ἡ δεξιὰ σου, Κύριε, δεδοξασται ἐν ἰσχυί· ἡ δεξιὰ σου χεὶρ, Κύριε, ἔθραυσεν ἐχθρούς· καὶ τῷ πλήθει τῆς δόξης σου συνέτριψας τοὺς ὑπεναντίους. Ἀπέστειλας τὴν ὀργὴν σου, κατέφαγεν αὐτοὺς ὥσπερ καλάμην· καὶ διὰ πνεύματος τοῦ θυμοῦ σου διέστη τὸ ὕδωρ· ἐπάγη ὥσπερ τεῖχος τὰ ὕδατα, ἐπάγη καὶ τὰ κύματα ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης. Εἶπεν ὁ ἐχθρός· Διώξας, καταλήψομαι, μεριῶ σκῦλα, ἐμπλήσω τὴν ψυχὴν μου, ἀνελῶ τῇ μαχαίρᾳ μου, κυριεύσει ἡ χεὶρ μου. Ἀπέστειλας τὸ πνεῦμά σου, ἐκάλυψεν αὐτοὺς θαλάσσα· ἔδυσαν ὥσπερ μόλυβδος ἐν ὕδατι σφοδρῷ. Τίς ὅμοιός σοι ἐν Θεοῖς, Κύριε; τίς ὅμοιός σοι; δεδοξασμένος ἐν ἁγίοις, θαυμαστός ἐνδόξως, ποιῶν τέρατα. Ἐξέτεινας τὴν δεξιάν σου, κατέπιεν αὐτοὺς γῆ· ὠδήγησας τῇ δικαιοσύνῃ σου τὸν λαόν σου τοῦτον, ὃν ἐλυτρώσω· παρεκάλεσας τῇ ἰσχυί σου εἰς κατάλειμμα ἁγίόν σου. Ἦκουσαν ἔθνη, καὶ ὠργίσθησαν· ὠδίνες ἔλαβον κατοικῆντας Φιλιζαίμ. Τότε ἔσπευσαν ἡγεμόνες Ἐδὼμ, καὶ ἄρχοντες Μωαβιτῶν· ἔλαβεν αὐτοὺς τρόμος, ἐτάκησαν πάντες οἱ κατοικῆντες Χαναάν. Ἐπιπέσοι ἐπ' αὐτοὺς φόβος καὶ τρόμος· μεγέθει βραχίονός σου ἀπολιθωθήτωσαν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ λαός σου, Κύριε, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ λαός σου οὗτος, ὃν ἐκτήσω. Εἰσαγαγὼν, καταφύτευσον αὐτοὺς εἰς ὄρος κληρονομίας σου, εἰς ἑτοιμον κατοικητήριόν σου, ὃ κατειργάσω, Κύριε, ἁγίασμα, ὃ ἠτοίμασαν αἱ χεῖρές σου. Κύριος βασιλεύων τῶν αἰώνων, καὶ ἐπ' αἰῶνα, καὶ ἔτι. "Ὅτι εἰσήλθεν ἔπος Φαραὼ σὺν ἄρμασι, καὶ ἀναβάταις εἰς θαλάσσαν, καὶ ἐπήγαγεν ἐπ' αὐτοὺς Κύ-

ριος τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης· οἱ δὲ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐπορεύθησαν διὰ ξηρᾶς ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης.

Ἀνάγνωσμα Ζ'.

Προφητείας Σοφονίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ'. 8.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ὑπόμεινόν σε εἰς ἡμέραν ἀναστάσεώς μου εἰς μαρτύριον· ὅτι τότε μεταστρέψω ἐπὶ λαοὺς γλῶσσαν εἰς γενεὰν αὐτῆς, τοῦ ἐπικαλεῖσθαι πάντας τὸ ὄνομα Κυρίου, τῷ δουλεύειν αὐτῷ ὑπὸ ζυγὸν ἕνα. Ἐκ περάτων ποταμῶν Αἰθιοπίας προσδέξομαι τοὺς ἰκετεύοντάς με· υἱοὶ τῶν διεσπαρμένων οἴσουσι θυσίας μοι. Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, οὐ μὴ καταισχυθῇς ἐκ πάντων τῶν ἐπιτηδευμάτων σου, ὧν ἠσέβησας εἰς ἐμέ· ὅτι τότε περιελῶ ἀπὸ σοῦ τὰ φαυλίσματα τῆς ὑβρεώς σου, καὶ οὐκέτι οὐ μὴ προσθῇς τοῦ μεγαλαυχῆσαι ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ ἅγιόν μου. Καὶ ὑπολείψομαι ἐν σοὶ λαὸν πρᾶον, καὶ ταπεινόν· καὶ εὐλαβηθήσονται ἀπὸ τοῦ ὀνόματος Κυρίου οἱ κατάλοιποι τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ οὐ ποιήσουσιν ἀδικίαν, καὶ οὐ λαλήσουσι μάταια, καὶ οὐ μὴ εὗρεθῇ ἐν τῷ στόματι αὐτῶν γλῶσσα δολία· διότι αὐτοὶ νεμήσονται καὶ κοιτασθήσονται, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐκφοβῶν αὐτούς. Χαῖρε σφόδρα, θυγάτερ Σιών, κήρυσσε, θυγάτερ Ἱερουσαλήμ· εὐφραίνου, καὶ κατατέρπου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, θυγάτερ Ἱερουσαλήμ. Περιεῖλε Κύριος τὰ ἀδικήματά σου· λελύτρωταί σε ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν σου· Βασιλεὺς Ἰσραὴλ Κύριος ἐν μέσῳ σου· οὐκ ὄψει κακὰ οὐκέτι.

Ἀνάγνωσμα Η'.

Βασιλειῶν τρίτης τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΖ'. 3.

Εγένετο ῥῆμα Κυρίου πρὸς Ἡλιοῦ, λέγων· Ἀνάστηθι, καὶ πορεύθητι εἰς Σαρεφθαί τῆς Σιδωνίας, καὶ κατοικήσεις ἐκεῖ· ἰδοὺ ἐντέλλομαι ἐκεῖ γυναικὶ χήρᾳ τοῦ διατρέφειν σε. Καὶ ἀνέστη, καὶ ἐπορεύθη εἰς Σαρεφθαί, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν πυλῶνα τῆς πόλεως· καὶ ἰδοὺ ἐκεῖ γυνὴ χήρα συνέλεγε ξύλα. Καὶ ἐβόησεν ὀπίσω αὐτῆς Ἡλιοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Δάβε δὴ μοι ὀλίγον ὕδωρ εἰς ἄγγος, καὶ πίομαι. Καὶ ἐπορεύθη λαβεῖν· καὶ ἐβόησεν ὀπίσω αὐτῆς Ἡλιοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Δὴψῃ δὴ μοι καὶ ψωμὸν ἄρτου ἐν τῇ χειρί σου. Καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ· Ζῇ Κύριος ὁ Θεός σου, εἰ ἔστι μοι ἐγκρυφίας, ἀλλ' ἢ ὅσον δραχμὴ ἀλεύρου ἐν τῇ ὑδρίᾳ, καὶ ὁ-

λίγον ἔλαιον ἐν τῷ καμψάκῃ· καὶ ἰδὼ ἐγὼ συλλέξω δύο ξυλάρια, καὶ εἰσελεύσομαι, καὶ ποιήσω αὐτὸ ἐμαυτῇ καὶ τοῖς τέκνοις μου, καὶ φαγόμεθα, καὶ ἀποθανούμεθα. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν Ἡλίου· Θάρσει, εἰσελθε, καὶ ποιήσον κατὰ τὸ ῥῆμά σου· ἀλλὰ ποιήσόν μοι ἐγκρυφίαν μικρὸν ἐκεῖθεν, καὶ ἐξοίσεις μοι ἐν πρώτοις, σαυτῇ δὲ καὶ τοῖς τέκνοις σου ποιήσεις ἐπ' ἐσχάτων· ὅτι τὰδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ· Ἡ ὑδρία τῇ ἀλεύρου οὐκ ἐκλείπει, καὶ ὁ καμψάκης τοῦ ἐλαίου οὐκ ἐλαττονήσκει, ἕως ἡμέρας τοῦ δοῦναι Κύριον τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐπορεύθη ἡ γυνή, καὶ ἐποίησε κατὰ τὸ ῥῆμα Ἡλίου· καὶ ἦσθιν αὐτή, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς· καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἡ ὑδρία τῇ ἀλεύρου οὐκ ἐξέλιπε, καὶ ὁ καμψάκης τοῦ ἐλαίου ἐκ ἡλαττονήθη, κατὰ τὸ ῥῆμα Κυρίου, ὃ ἐλάλησεν ἐν χειρὶ Ἡλίου. Καὶ ἐγένετο μετὰ ταῦτα, καὶ ἠρρώστησεν ὁ υἱὸς τῆς γυναικὸς τῆς κυρίας τῇ οἴκῃ· καὶ ἦν ἡ ἀρρώστια αὐτοῦ κραταιὰ σφόδρα, ἕως οὐχ ὑπελείφθη ἐν αὐτῷ πνεῦμα. Καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ πρὸς Ἡλίου· Τί ἐμοὶ καὶ σοί, ἄνδρῳπε τῷ Θεῷ; εἰσῆλθες πρὸς με τοῦ ἀναμνησθαι τὰς ἀδικίας μου, καὶ θανατῶσαι τὸν υἱόν μου; Καὶ εἶπεν Ἡλίου πρὸς τὴν γυναῖκα· Δός μοι τὸν υἱόν σου· καὶ ἔλαβον αὐτὸν ἐκ τοῦ κόλπου αὐτῆς, καὶ ἀνήνεγκεν αὐτὸν εἰς τὸ ὑπερῶν, ἐν ᾧ αὐτὸς ἐκάθητο ἐκεῖ, καὶ ἐκοίμησεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ. Καὶ ἀνεβόησεν Ἡλίου πρὸς Κύριον, καὶ εἶπεν· Οἶμοι Κύριε! ὁ μάρτυς τῆς χήρας, μεθ' ἧς ἐγὼ κατοικῶ μετ' αὐτῆς, σὺ ἐκώσας τοῦ θανατῶσαι τὸν υἱόν αὐτῆς. Καὶ ἐνεφύσησε τῷ παιδαρίῳ τρίς, καὶ ἐπεκαλέσατο τὸν Κύριον, καὶ εἶπε· Κύριε ὁ Θεός μου, ἐπιστραφήτω δὴ ἡ ψυχὴ τοῦ παιδαρίου τούτου εἰς αὐτό. Καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἀνεβόησε τὸ παιδάριον· καὶ κατήγαγεν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ὑπερώου εἰς τὸν οἶκον, καὶ ἔδωκεν αὐτὸ τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν Ἡλίου· Βλέπε, ζῇ ὁ υἱός σου. Καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ πρὸς Ἡλίου· Ἰδοὺ ἐγνώκα, ὅτι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ εἶ σὺ, καὶ ῥῆμα Κυρίου ἐν τῷ στόματί σου ἀληθινόν.

Ἀ ν ά γ ν ω σ μ α Θ'.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 10.

Α γαλλιάσθω ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τῷ Κυρίῳ· ἐνέδυσεν γάρ με ἱμάτιον σωτηρίου, καὶ χιτῶνα εὐφροσύνης περιέβαλέ με· ὡς νυμφίῳ περιέθηκε μοι μίτραν, καὶ ὡς νύμφην κατεκόσμησέ με

κόσμῳ· καὶ ὡς γῆν αὐξοῦσαν τὸ ἄνθος αὐτῆς, καὶ ὡς κῆπος τὰ σπέρματα αὐτῆς ἐκβλάσκει, οὕτως ἀνατελεῖ Κύριος δικαιοσύνην, καὶ ἀγαλλίαμα ἐναντίον πάντων τῶν ἐθνῶν. (Κεφ. εβ' 1). Διὰ Σιών οὐ σιωπήσομαι, καὶ διὰ Ἱερουσαλήμ οὐκ ἀνήσω, ἕως ἂν ἐξέλθῃ ὡς φῶς ἡ δικαιοσύνη μου, τὸ δὲ σωτήριόν μου ὡς λαμπρὰς καυθήσεται. Καὶ ὄψονται ἔθνη τὴν δικαιοσύνην σου, καὶ πάντες οἱ βασιλεῖς τὴν δόξαν σου· καὶ καλέσει σε τὸ ὄνομά σου τὸ καινόν, ὃ ὁ Κύριος ὀνομάσει αὐτό· καὶ ἔσῃ στέφανος κάλλους ἐν χειρὶ Κυρίου, καὶ διαδῆμα βασιλείας ἐν χειρὶ Θεοῦ σου. Καὶ οὐκέτι κληθήσῃ, Καταλελειμμένη, καὶ ἡ γῆ σου οὐ κληθήσεται ἔτι, Ἐρημος· σοὶ γὰρ κληθήσεται, Θέλημα ἐμόν, καὶ τῇ γῇ σου, Οἰκουμένη· ὅτι εὐδοκήσει Κύριος ἐν σοί, καὶ ἡ γῆ σου συνοικισθήσεται. Καὶ ὡς συνοικῶν νεανίσκος παρθένῳ, οὕτω κατοικήσουσιν οἱ υἱοί σου μετὰ σοῦ· καὶ ἔσαι, ὃν τρόπον εὐφρανθήσεται νυμφίος ἐπὶ νύμφῃ, οὕτως εὐφρανθήσεται Κύριος ἐπὶ σοί.

Ἀ ν ά γ ν ω σ μ α Ι'.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΚΒ'. 1.

Ε γένετο μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα, ὁ Θεὸς ἐπείραζε τὸν Ἀβραάμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀβραάμ Ἀβραάμ· καὶ εἶπεν· Ἰδοὺ ἐγώ. Καὶ εἶπε· Λάβε τὸν υἱόν σου τὸν ἀγαπητόν, ὃν ἠγάπησας, τὸν Ἰσαάκ, καὶ πορεύθητι εἰς τὴν γῆν τὴν ὑψηλὴν, καὶ ἀνένεγκε αὐτὸν ἐκεῖ εἰς ὀλοκάρπωσιν, ἐπὶ ἐν τῶν ὀρέων, ὧν ἂν σοι εἴπω. Ἀναστὰς δὲ Ἀβραάμ τὸ πρωῒ, ἐπέσαξε τὴν ὄνον αὐτοῦ· παρέλαβε δὲ μεθ' ἐαυτοῦ δύο παῖδας, καὶ Ἰσαάκ τὸν υἱόν αὐτῆς· καὶ σχίσας ξύλα εἰς ὀλοκάρπωσιν, ἀναστὰς ἐπορεύθη, καὶ ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός, τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ. Καὶ ἀναβλέψας Ἀβραάμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε τὸν τόπον μακρόθεν· καὶ εἶπεν Ἀβραάμ τοῖς παισὶν αὐτοῦ· Καθίστατε αὐτοῦ μετὰ τῆς ὄνου· ἐγὼ δὲ καὶ τὸ παιδάριον διελευσόμεθα ἕως ᾧδε· καὶ προσκυνήσαντες, ἀναστρέψομεν πρὸς ὑμᾶς. Ἐλαβε δὲ Ἀβραάμ τὰ ξύλα τῆς ὀλοκαρπώσεως, καὶ ἐπέθηκεν Ἰσαάκ τῷ νύμφῳ αὐτοῦ· ἔλαβε δὲ μετὰ χειρὸς τὸ πῦρ, καὶ τὴν μάχαιραν, καὶ ἐπορεύθησαν οἱ δύο ἅμα. Εἶπε δὲ Ἰσαάκ πρὸς Ἀβραάμ τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πάτερ. Ὁ δὲ εἶπε· Τί ἐστὶ, τέκνον; εἶπε δὲ· Ἰδοὺ τὸ πῦρ καὶ τὰ ξύλα, ποῦ ἐστὶ τὸ πρόβατον τὸ εἰς

ὀλοκάρπωσιν; Εἶπε δὲ Ἀβραάμ· Ὁ Θεὸς ὅψεται ἐαυτῷ πρόβατον εἰς ὀλοκάρπωσιν, τέκνον. Πορευθέντες δὲ ἀμφοτέροι ἀμα, ἦλθον ἐπὶ τὸν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός· καὶ ὠκοδόμησεν ἐκεῖ Ἀβραάμ θυσιαστήριον, καὶ ἐπέθηκε τὰ ξύλα· καὶ συμποδίσας Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐπέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ἐπάνω τῶν ξύλων· καὶ ἐξέτεινεν Ἀβραάμ τὴν χεῖρα αὐτῆ λαβεῖν τὴν μάχαιραν, σφάζει τὸν υἱὸν αὐτῆ. Καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν Ἄγγελος Κυρίου ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀβραάμ, Ἀβραάμ. Ὁ δὲ εἶπεν· Ἰδὲ ἐγώ. Καὶ εἶπε· Μὴ ἐπιβάλῃς τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τὸ παιδάριον, μηδὲ ποιήσῃς αὐτῷ μηδέν· νῦν γὰρ ἔγνω, ὅτι φοβῇ σὺ τὸν Θεόν, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ. Καὶ ἀναβλέψας Ἀβραάμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε· καὶ ἰδὲ κριὸς εἰς κατεχόμενος ἐν φυτῷ Σαβὲκ τῶν κεράτων· καὶ ἐπορεύθη Ἀβραάμ, καὶ ἔλαβε τὸν κριόν, καὶ ἀνήνεγκεν αὐτὸν εἰς ὀλοκάρπωσιν, ἀντὶ Ἰσαὰκ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Καὶ ἐκάλεσεν Ἀβραάμ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου, Κύριος εἶδεν, ἵνα εἴπωσι σήμερον· Ἐν τῷ ὄρει Κύριον ὥφθη. Καὶ ἐκάλεσαν Ἄγγελος Κυρίου τὸν Ἀβραάμ δεύτερον ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, λέγων· Κατ' ἐμαυτοῦ ὥμοσα, λέγει Κύριος· οὐ ἔνεκεν ἐποίησας τὸ ῥῆμα τῆτο, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ, ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καὶ πληθύνων πληθύνῃ τὸ σπέρμα σου, ὡς τοὺς ἀστέρας τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ὡς τὴν ἄμμον, τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης· καὶ κληρονομήσει τὸ σπέρμα σου τὰς πόλεις τῶν ὑπεναντίων· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν τῷ σπέρματί σου πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ἀνθ' ὧν ὑπήκουσας τῆς ἐμῆς φωνῆς.

Ἀ ν ά γ ν ω σ μ α ΙΑ'.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΕΑ'. 1.

Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὐ ἔνεκεν ἔχρισέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, κηρύξαι αἰχμαλώτοις ἄφεςιν, καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, καλέσαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτὸν καὶ ἡμέραν ἀνταποδόσεως, παρακαλέσαι πάντας τοὺς πενθοῦντας, δοθῆναι τοῖς πενθοῦσι Σιών δόξαν ἀντὶ σποδῆ, ἄλειμμα εὐφροσύνης τοῖς πενθούσι, καταστολὴν δόξης, ἀντὶ πνεύματος ἀκηδίας· καὶ κληθήσονται γενεαὶ δικαιοσύνης, φύτευμα Κυρίου εἰς δόξαν· καὶ οἰκοδομήσουσιν ἐρήμους αἰωνίους, ἐξηρημαμένους πρότερον ἐξαναστήσουσι,

καὶ καινιοῦσι πόλεις ἐρήμους, ἐξηρημαμένους εἰς γενεάς. Καὶ ἤξουσιν ἀλλογενεῖς, ποιμαίνοντες τὰ πρόβατά σου, καὶ ἀλλόφυλοι ἀροτῆρες, καὶ ἀμπελουργοί. Ὑμεῖς δὲ Ἱερεῖς Κυρίου κληθήσεσθε, λειτουργοὶ Θεοῦ· ἰσχύοντες ἐθνῶν κατεδεδεσθε, καὶ ἐν τῷ πλούτῳ αὐτῶν θαυμασθήσεσθε. Οὕτως ἐκ δευτέρας κληρονομήσει τὴν γῆν, καὶ εὐφροσύνη αἰώνιος ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν. Ἐγὼ γὰρ ἐγώ Κύριος ὁ ἀγαπῶν δικαιοσύνην, καὶ μισῶν ἄρπαγμα ἐξ ἀδικίας· καὶ δώσω τὸν μόχθον αὐτῶν δικαίοις καὶ διαθήκην αἰώνιον διαθήσομαι αὐτοῖς. Καὶ γνωσθήσεται ἐν τοῖς ἔθνεσι τὸ σπέρμα αὐτῶν, καὶ τὰ ἔκγονα αὐτῶν ἐν μέσῳ τῶν λαῶν· πᾶς ὁ ὁρῶν αὐτοὺς, ἐπιγνώσεται αὐτούς, ὅτι οὗτοί εἰσι σπέρμα εὐλογημένον ὑπὸ Θεοῦ, καὶ εὐφροσύνη εὐφρανθήσονται ἐπὶ Κύριον.

Ἀ ν ά γ ν ω σ μ α ΙΒ'.

Βασιλειῶν τετάρτης τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Δ'. 8.

Ε'γένετο ἡμέρα, καὶ διέβη Ἐλισσαιὸς εἰς Σωμάν· καὶ ἐκεῖ γυνὴ μεγάλη, καὶ ἐκράτησεν αὐτὸν φαγεῖν ἄρτον· καὶ ἐγένετο ἀφ' ἱκανοῦ τοῦ εἰσπορεύεσθαι αὐτὸν, ἐξέκλινε τοῦ ἐκεῖ φαγεῖν ἄρτον. Καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς· Ἰδοὺ δὴ ἔγνω, ὅτι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἅγιος οὗτος διαπορεύεται ἐφ' ἡμᾶς διαπαντός· ποιήσωμεν δὴ αὐτῷ ὑπερῶν, τόπον μικρόν, καὶ θώμεν αὐτῷ ἐκεῖ κλίνην, καὶ τράπεζαν, καὶ δίφρον, καὶ λυχνίαν· καὶ ἔσται ἐν τῷ εἰσπορεύεσθαι αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἐκκλινεῖ ἐκεῖ. Καὶ ἐγένετο ἡμέρα, καὶ εἰσῆλθεν ἐκεῖ, καὶ ἐξέκλινεν εἰς τὸ ὑπερῶν, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ. Καὶ εἶπε πρὸς Γιεζὶ τὸ παιδάριον αὐτῆς· Κάλεσόν μοι τὴν Σωμαῖτιν ταύτην. Καὶ ἐκάλεσεν αὐτήν· καὶ ἔστη ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Εἶπον δὴ πρὸς αὐτήν· Ἰδοὺ ἐξέστησας ἡμῖν πᾶσαν τὴν ἔκτασιν ταύτην· τί δεῖ ποιῆσαί σοι; εἰ ἔστι λόγος σοι πρὸς τὸν Βασιλέα, ἢ πρὸς τοὺς ἄρχοντας τῆς δυναμεως; Ἡ δὲ εἶπεν· Ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ μου ἐγὼ εἰμι οἷῳ ἡσυχάζουσα. Καὶ εἶπε πρὸς Γιεζὶ· Τί δεῖ ποιῆσαι αὐτῇ; καὶ εἶπε Γιεζὶ τὸ παιδάριον αὐτοῦ· Καὶ μάλα υἱὸς οὐκ ἔστιν αὐτῇ, καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς πρεσβύτερος. Καὶ εἶπε· Κάλεσον αὐτήν· καὶ ἐκάλεσεν αὐτήν, καὶ ἔστη παρὰ τὴν θύραν. Καὶ εἶπεν Ἐλισσαιὸς πρὸς αὐτήν· Εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον, ὥρα αὐτῇ ὡς ἡ ζῶσα καὶ σὺ, περιειληφυῖα υἱόν. Ἡ δὲ εἶπε· Μὴ κύριε, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, μὴ διαψεύσῃ τὴν

δουλήν σου. Καὶ ἐν γαστρὶ ἔλαβεν ἡ γυνὴ καὶ ἔτεκεν υἱὸν εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον, ὡς ἡ ὥρα ζωσα, ὡς ἐλάλησε πρὸς αὐτὴν Ἑλισσαιέ. Καὶ ἠνδρύνθη τὸ παιδάριον· καὶ ἐγένετο ἡνίκα ἐξῆλθε τὸ παιδάριον πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ, πρὸς τοὺς θιρίζοντας, καὶ εἶπε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ· Τὴν κεφαλὴν μου, τὴν κεφαλὴν μου. Καὶ εἶπε τῷ παιδαρίῳ· Ἄρῃς αὐτὸν πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ. Καὶ ἦραν αὐτὸν πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ· καὶ ἐκοιμήθη ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς ἕως μεσημβρίας, καὶ ἀπέθανε. Καὶ ἀνένεγκαν αὐτόν, καὶ ἐκοίμησαν αὐτόν ἐπὶ τὴν κλίνην τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ· καὶ ἀπέκλεισε κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐξῆλθε. Καὶ ἐκάλεσε τὸν ἄνδρα αὐτῆς, καὶ εἶπεν· Ἀπόστειλον δὴ μοι ἐν τῶν παιδαρίων, καὶ μίαν τῶν ὄνων, καὶ δραμῶμαι ἕως τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπιστρέψω. Καὶ εἶπε· Τί ὅτι σὺ πορεύῃ πρὸς αὐτόν σήμερον; οὐ νεομηνία, οὐδὲ σάββατον· ἡ δὲ εἶπεν· Εἰρήνη. Καὶ ἐπέσαξε τὴν ὄνον, καὶ εἶπε πρὸς τὸ παιδάριον αὐτῆς· Ἄγε, καὶ πορεύου· μὴ ἐπίσχῃς μοι τοῦ ἐπιθῆναι, ὅτι εἰάν εἴπω σοι· δεῦρο, καὶ πορεύσῃ, καὶ ἐλεύσῃ πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ εἰς ὅρος τὸ Καρμήλιον. Καὶ ἐπορεύθη, καὶ ἦλθεν ἕως τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ὅρος τὸ Καρμήλιον. Καὶ ἐγένετο, ὡς εἶδεν Ἑλισσαιέ ἐρχομένην αὐτήν, καὶ εἶπε πρὸς Γιεζὶ, τὸ παιδάριον αὐτοῦ· Ἰδε ἡ Σωμανίτις ἐκεῖνη· νῦν δράμε εἰς ὑπάντησιν αὐτῆς, καὶ ἐρεῖς αὐτῇ· Εἰρήνη σοι· εἰρήνη τῷ ἀνδρί σου· εἰρήνη τῷ παιδαρίῳ. Ἡ δὲ εἶπε· Εἰρήνη. Καὶ ἦλθε πρὸς τὸν Ἑλισσαιέ εἰς τὸ ὅρος, καὶ ἐπελάβετο τῶν ποδῶν αὐτοῦ· καὶ ἠγγίσε Γιεζὶ ἀπώσασθαι αὐτήν. Καὶ εἶπεν Ἑλισσαιέ· Ἄφες αὐτήν, ὅτι ἡ ψυχὴ αὐτῆς κατὰ δυνος αὐτῇ, καὶ Κύριος ἀπέκρυψεν ἀπ' ἐμοῦ, καὶ οὐκ ἀνήγγειλέ μοι. Ἡ δὲ εἶπε· Μὴ ἡτήσαίμην υἱὸν παρὰ τοῦ Κυρίου μου, ὅτι οὐκ εἶπον, οὐ πλανήσεις μετ' ἐμοῦ; καὶ εἶπεν Ἑλισσαιέ τῷ Γιεζὶ· Ζῶσαι τὴν ὀσφύν σου, καὶ λάβε τὴν βακτηρίαν μου ἐν τῇ χειρί σου, καὶ δεῦρο, ὅτι εἰάν εὖρης ἄνδρα, οὐκ εὐλογῆσεις αὐτόν· καὶ εἰάν εὐλογῇ σε ἀνὴρ, οὐκ ἀποκριθήσῃ αὐτῷ· καὶ ἐπιθήσεις τὴν βακτηρίαν μου ἐπὶ πρόσωπον τοῦ παιδαρίου. Καὶ εἶπεν ἡ μήτηρ τοῦ παιδαρίου· Ζῇ Κύριος, καὶ ζῇ ἡ ψυχὴ σου, εἰ ἐγκαταλείψω σε. Καὶ ἀνέστη Ἑλισσαιέ, καὶ ἐπορεύθη ὀπίσω αὐτῆς· Καὶ Γιεζὶ διῆλθεν ἔμπροσθεν αὐτῆς, καὶ ἐπέθηκε τὴν βακτηρίαν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ παιδαρίου.

καὶ οὐκ ἦν φωνή, καὶ οὐκ ἦν ἀκρόασις· καὶ ὑπέστρεψεν εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ, καὶ ἀπήγγειλεν αὐτῷ λέγων· Οὐκ ἠγέρθη τὸ παιδάριον. Καὶ εἰσῆλθεν Ἑλισσαιέ εἰς τὸν οἶκον· καὶ ἶδεν τὸ παιδάριον τεθνηκός, κεκοιμημένον ἐπὶ τὴν κλίνην αὐτοῦ. Καὶ εἰσῆλθεν Ἑλισσαιέ εἰς τὸν οἶκον, καὶ ἀπέκλεισε τὴν θύραν κατὰ τῶν δύο αὐτῶν, καὶ προσηύξατο πρὸς Κύριον· καὶ ἀνέβη, καὶ ἐκοιμήθη ἐπὶ τὸ παιδάριον, καὶ ἔθηκε τὸ στόμα αὐτοῦ ἐπὶ τὸ σῶμα αὐτῆς, καὶ τῆς ὀφθαλμοῦς αὐτῆς ἐπὶ τῆς ὀφθαλμοῦς αὐτῆς, καὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καὶ ἐνεφύσησεν αὐτό, καὶ διέκαμψεν ἐπ' αὐτόν καὶ διεθερμάνθη ἡ σὰρξ τοῦ παιδαρίου. Καὶ ἐπέστρεψε, καὶ ἐπορεύθη ἐν τῇ οἰκίᾳ ἔνθεν· καὶ ἔνθεν· καὶ ἀνέβη, καὶ συνεκάλυψεν ἐπὶ τὸ παιδάριον ἕως ἐπτάκις· καὶ ἠνοιξε τὸ παιδάριον τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ. Καὶ ἐξεβόησεν Ἑλισσαιέ πρὸς Γιεζὶ, καὶ εἶπε· Κάλεσόν μοι τὴν Σωμανίτιν ταύτην· καὶ ἐκάλεσεν αὐτήν, καὶ εἰσῆλθε πρὸς αὐτόν. Καὶ εἶπεν Ἑλισσαιέ· Λάβε τὸν υἱόν σου. Καὶ εἰσῆλθεν ἡ γυνὴ, καὶ ἔπεσε παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ προσεκύνησεν ἐπὶ τὴν γῆν· καὶ ἔλαβε τὸν υἱὸν αὐτῆς, καὶ ἐξῆλθεν.

Ἀ ν ά γ ν ω σ μ α ΙΓ'.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΕΓ'. 11.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ποῦ ὁ ἀναβιβάσας ἐκ τῆς γῆς τὸν ποιμένα τῶν προβάτων; ποῦ ἐστὶν ὁ θεὸς ἐν αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον; Οὐκ ἀγαγὼν τὴν δεξιὰν Μωϋσῆν; ὁ βραχίων τῆς δόξης αὐτοῦ; κατίσχυσεν ὕδωρ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, ποιῆσαι αὐτῷ ὄνομα αἰώνιον· ἠγάγεον αὐτοὺς διὰ τῆς ἄβυσσου, ὡς ἵππον δι' ἐρήμου, καὶ οὐκ ἐκοπίασαν, καὶ ὡς κτήνη διὰ πεδίου· κατέβη πνεῦμα παρὰ Κυρίου, καὶ ὠδήγησεν αὐτούς· οὕτως ἠγάγεον τὸν λαόν σου, τοῦ ποιῆσαι σεαυτῷ ὄνομα δόξης. Ἐπίστρεψον ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἴδε ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ ἁγίου σου, καὶ δόξης σου· ποῦ ἐστὶν ὁ ζῆλός σου, καὶ ἡ ἰσχὺς σου; ποῦ ἐστὶ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου, ὅτι ἠνέσχου ἡμῶν; Σὺ γὰρ εἶ Πατὴρ ἡμῶν, ὅτι Ἀβραάμ οὐκ ἔγνω ἡμᾶς, καὶ Ἰσραὴλ οὐκ ἐπέγνω ἡμᾶς, ἀλλὰ σὺ, Κύριε Πατὴρ ἡμῶν, ῥῦσαι ἡμᾶς, ἀπ' ἀρχῆς τὸ ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς ἐστι· Τί ἐπλάνησας ἡμᾶς, Κύριε, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ σου; ἐσκλήρυνας τὰς καρδίας ἡμῶν τοῦ μὴ φοβεῖσθαί σε; ἐπίστρεψον διὰ τοὺς δούλους σου, διὰ τὰς φυλάς τῆς

κληρονομίας σου, ἵνα μικρὸν κληρονομήσωμεν τῷ ὄρους τοῦ ἁγίου σου· οἱ ὑπεναντίοι ἡμῶν κατεπάτησαν τὸ ἁγίασμά σου· ἐγενόμεθα ὡς τὸ ἀπ' ἀρχῆς, ὅτε ἦκ ἡρξας ἡμῶν, ἐδὲ ἐκλήθη τὸ ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς. (Κεφ. ΕΔ'. 1). Ἐὰν ἀνοίξης τὸν Οὐρανόν, τρόμος λήφεται ἀπὸ σοῦ ὄρη, καὶ τακῆσονται ὡς κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρὸς τήκεται, καὶ κατακαύσει πῦρ τοὺς ὑπεναντίους, καὶ φανερόν ἐσται τὸ ὄνομά σου ἐν τοῖς ὑπεναντίοις· ἀπὸ προσώπου σου ἔθνη ταραχθήσονται, ὅταν ποιῇς τὰ ἐνδοξα· τρόμος λήφεται ἀπὸ σοῦ ὄρη. Ἀπὸ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσαμεν, οὐδὲ οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν εἶδον Θεόν, πλήν σου, καὶ τὰ ἔργα σου, ἃ ποιήσεις τοῖς ὑπομένουσιν ἔλσος· συναντήσεται γὰρ τοῖς ὑπομένουσι, καὶ τοῖς ποιούσι τὸ δίκαιον, καὶ τῶν ὁδῶν σου μνησθήσονται.

Ἀ ν ά γ ν ω σ μ α ΙΔ'.

Προφητείας Ἱερεμίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΛΑ'. 31.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, καὶ διαθήσομαι τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ, καὶ τῷ οἴκῳ Ἰούδα διαθήκην καινὴν· οὐ κατὰ τὴν διαθήκην ἣν διεθέμην τοῖς πατράσιν αὐτῶν, ἐν ἡμέρᾳ ἐπιλαβομένου μου τῆς χειρὸς αὐτῶν, ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ὅτι αὐτοὶ οὐκ ἐνέμειναν ἐν τῇ διαθήκῃ μου, καὶ ἐγὼ ἠμέλησα αὐτῶν, φησὶ Κύριος· ὅτι αὕτη ἡ διαθήκη μου, ἣν διαθήσομαι τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ, μετὰ ταῖς ἡμέρας ἐκείνας, λέγει Κύριος, δίδους δώσω νόμους μου εἰς τὴν διάνοιαν αὐτῶν, καὶ ἐπὶ καρδίας αὐτῶν γράψω αὐτοὺς, καὶ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν, καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι εἰς λαόν. Καὶ ἐ μὴ διδάξωσιν ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ, καὶ ἕκαστος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, λέγων· Γινώθι τὸν Κύριον· ὅτι πάντες εἰδήσουσί με, ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου αὐτῶν, ὅτι ἴλεως ἔσομαι ἐπὶ ταῖς ἀδικίαις αὐτῶν, καὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν οὐ μὴ μνησθῶ ἔτι.

Ἀ ν ά γ ν ω σ μ α ΙΕ'.

Προφητείας Δανιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ'. 1.

Ε"τους ὀκτωκαιδεκάτου, Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς ἐποίησεν εἰκόνα χρυσοῦν· ὕψος αὐτῆς πήχεων ἐξήκοντα, εὖρος αὐτῆς πήχεων ἕξ· καὶ ἔστησεν αὐτὴν ἐν πεδίῳ Δαυρᾶ, ἐν χώρᾳ Βαβυλῶνος. Καὶ ἀπέστειλε συναγαγεῖν τοὺς ὑπάτους, καὶ τοὺς στρατηγοὺς, καὶ τοὺς τοπάρχας, ἡγουμένους, καὶ τυράννους, καὶ τοὺς ἐπ' ἐξουσιῶν, καὶ πάντας τοὺς ἄρχοντας τῶν

χωρῶν, ἐλθεῖν εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς εἰκόνης, ἧς ἔστησε Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς. Καὶ συνήχθησαν οἱ τοπάρχαι, ὑπάτοι, στρατηγοί, ἡγούμενοι, τύραννοι μεγάλοι, οἱ ἐπ' ἐξουσιῶν, καὶ πάντες οἱ ἄρχοντες τῶν χωρῶν, εἰς τὸν ἐγκαίνισμὸν τῆς εἰκόνης, ἧς ἔστησε Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς· καὶ εἰστήκεισαν ἐνώπιον τῆς εἰκόνης. Καὶ ὁ κήρυξ ἐβόα ἐν ἰσχυί· Ὑμῖν λέγεται, ἔθνη, λαοί, φυλαὶ καὶ γλώσσαι· Ἡ ἂν ὥρᾳ ἀκούσητε τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε, καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε, καὶ ψαλτηρίου, συμφωνίας, καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, πίπτοντες προσκυνεῖτε τῇ εἰκόνι τῇ χρυσοῦ, ἧς ἔστησε Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς· καὶ ὅς ἂν μὴ πεσὼν προσκυνήσῃ, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐμβληθήσεται εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην. Καὶ ἐγένετο, ὅταν ἤκουον οἱ λαοὶ τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε, καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε, καὶ ψαλτηρίου, καὶ συμφωνίας, καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, πίπτοντες πάντες οἱ λαοί, φυλαὶ, γλώσσαι, προσεκύουν τῇ εἰκόνι τῇ χρυσοῦ, ἧς ἔστησε Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς. Τότε προσῆλθον ἄνδρες Χαλδαῖοι, καὶ διέβαλον τοὺς Ἰουδαίους· καὶ ὑπολαβόντες, εἶπον Ναβουχοδονόσορ τῷ βασιλεῖ· Βασιλεῦ, εἰς τοὺς αἰῶνας ζῆθι· σύ βασιλεῦ, ἔθηκας δόγμα, πάντα ἄνθρωπον, ὅς ἂν ἀκούσῃ τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε, καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε, καὶ ψαλτηρίου, καὶ συμφωνίας, καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, καὶ μὴ πεσὼν προσκυνήσῃ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσοῦ, ἐμβληθήσεται εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην. Εἰσὶν οὖν ἄνδρες Ἰουδαῖοι, οὓς κατέστησας ἐπὶ τὰ ἔργα τῆς χώρας Βαβυλῶνος, Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγῶ, οἱ οὐχ ὑπήκουσαν, βασιλεῦ, τῷ δόγματί σου, καὶ τοῖς θεοῖς σου οὐ λατρεύουσιν, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσοῦ, ἧς ἔστησας, ἐ προσκυνοῦσι. Τότε ὁ Ναβουχοδονόσορ ἐν θυμῷ καὶ ὀργῇ εἶπεν ἀγαγεῖν τὸν Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγῶ· καὶ ἤχθησαν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως· καὶ ἀπεκρίθη Ναβουχοδονόσορ, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Εἰ ἀληθῶς, Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγῶ, τοῖς θεοῖς μου οὐ λατρεύετο, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσοῦ, ἧς ἔστησα, οὐ προσκυνεῖτε; Νῦν οὖν ἔχετε ἐταίμως, ἵνα ὡς ἂν ἀκούσῃτε τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε, καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε, καὶ ψαλτηρίου, καὶ συμφωνίας, καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, πεισόντες προσκυνήσῃτε τῇ εἰκόνι τῇ χρυσοῦ, ἧς ἔστησα· εἰ δὲ μὴ προσκυνήσῃτε, αὐτῇ τῇ

ὦρα ἐμβληθήσεσθε εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην· καὶ τίς ἐστι Θεὸς, ὃς ἐξελεῖται ὑμᾶς ἐκ τῶν χειρῶν μου; Ἀπεκρίθησαν Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγὼ, λέγοντες τῷ βασιλεῖ Ναβουχοδονόσορ· Οὐ χρεῖαν ἔχομεν ἡμεῖς περὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἀποκριθῆναι σοι· ἔστι γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν Οὐρανοῖς, ὃς ἡμεῖς λατρεύομεν, δυνατὸς ἐξελεῖσθαι ἡμᾶς ἐκ τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς τῆς καιομένης, καὶ ἐκ τῶν χειρῶν σου, βασιλεῦ, ῥύσεται ἡμᾶς· καὶ εἰ μὴ, γνωστὸν ἔστω σοι, βασιλεῦ, ὅτι τοῖς θεοῖς σου ἐλατρεύομεν, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσοῦ, ἣ ἔστησας, οὐ προσκυνοῦμεν. Τότε ὁ Ναβουχοδονόσορ ἐπλήσθη θυμοῦ, καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἠλλοιώθη ἐπὶ Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγὼ· καὶ εἶπεν ἐκκαῦσαι τὴν κάμινον ἐπταπλασίως, ἕως οὗ εἰς τέλος ἐκκαῖ· καὶ ἄνδρας ἰσχυροὺς ἰσχυρῶς εἶπε, πεδήσαντας τὸν Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγὼ, ἐμβαλεῖν εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην. Τότε οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἐπεδήθησαν σὺν τοῖς σαραβάροις αὐτῶν, καὶ τιάραις, καὶ περικνημίσι, τοῖς ἐνδύμασιν αὐτῶν, καὶ ἐβλήθησαν εἰς τὸ μέσον τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς τῆς καιομένης, ἐπεὶ τὸ ῥῆμα τοῦ βασιλέως ὑπερίσχυσε· καὶ ἡ κάμιнос ἐξεκαύθη ἐκ περισσοῦ ἐπταπλασίως. Καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι, Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγὼ, ἔπεσον ἐν μέσῳ τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς τῆς καιομένης πεπεδημένοι, καὶ περιεπαίτουν ἐν μέσῳ τῆς φλογός, ὑμνοῦντες τὸν Θεόν, καὶ εὐλογοῦντες τὸν Κύριον. Καὶ συζὰς Ἀζαρίας, προσηύξατο οὕτω· καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ ἐν μέσῳ τοῦ πυρὸς, εἶπεν·

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν, καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομα σου εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι δίκαιος εἶ ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐποίησας ἡμῖν· καὶ πάντα τὰ ἔργα σου ἀληθινὰ, καὶ εὐθεῖαι αἱ ὁδοί σου, καὶ πᾶσαι αἱ κρίσεις σου ἀληθεῖς· καὶ κρίματα ἀληθείας ἐποίησας κατὰ πάντα, ἃ ἐπήγαγες ἡμῖν, καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν, τὴν τῶν Πατέρων ἡμῶν Ἱερουσαλήμ· ὅτι ἐν ἀληθείᾳ, καὶ κρίσει ἐπήγαγες ταῦτα πάντα ἐφ' ἡμᾶς, διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν· ὅτι ἡμάρτομεν, καὶ ἠνομήσαμεν ἀποστῆναι ἀπὸ σοῦ, καὶ ἐξημάρτομεν ἐν πᾶσι, καὶ τῶν ἐντολῶν σου οὐκ ἠκούσαμεν, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν, ἵνα εὖ ἡμῖν γένηται. Καὶ πάντα, ὅσα ἐπήγαγες ἡμῖν, καὶ πάντα, ὅσα ἐποίησας ἡμῖν, ἐν ἀληθινῇ κρίσει ἐποίη-

σας· καὶ παρέδωκας ἡμᾶς εἰς χεῖρας ἐχθρῶν ἀνόμων, ἐχθίστων ἀποστατῶν, καὶ βασιλεῖ ἀδίκῳ, καὶ πονηροτάτῳ παρὰ πᾶσαν τὴν γῆν. Καὶ νῦν οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἀνοίξαι τὸ στόμα· αἰσχύνῃ καὶ ὄνειδος ἐγενήθημεν τοῖς δούλοις σου, καὶ τοῖς σεβομένοις σε. Μὴ δὲ παραδῶῃς ἡμᾶς εἰς τέλος διὰ τὸ ὄνομα σου τὸ ἅγιον, καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, διὰ Ἀβραὰμ τὸν ἡγαπημένον ὑπὸ σοῦ, καὶ διὰ Ἰσαὰκ τὸν δούλόν σου, καὶ Ἰσραὴλ τὸν ἅγιόν σου· οἷς ἐλάλησας πληθύναι τὸ σπέρμα αὐτῶν, ὥς τὰ ἄστρα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ὥς τὴν ἄμμον τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης· ὅτι, Δέσποτα, ἐσμικρύνθημεν παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἐσμὲν ταπεινοὶ ἐν πάσῃ τῇ γῇ σήμερον, διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. Καὶ οὐκ ἔστιν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ ἄρχων, καὶ προφήτης, καὶ ἡγούμενος· οὐδὲ ὀλοκαύτωσις, ἢ δὲ θυσία, οὐδὲ προσφορά, οὐδὲ θυμίαμα, οὐ τόπος τοῦ καρπῶσαι ἐνώπιόν σου, καὶ εὐρεῖν ἔλεος· ἀλλ' ἐν ψυχῇ συντετριμμένῃ, καὶ πνεύματι ταπεινώσεως προσδεχθῆμεν· ὥς ἐν ὀλοκαυτώμασι κριῶν καὶ ταύρων, καὶ ὥς ἐν μυριάσιν ἄρνων πιόνων, οὕτω γενέσθω ἡ θυσία ἡμῶν ἐνώπιόν σου σήμερον, καὶ ἐκτελείσθω ὁπισθέν σου· ὅτι οὐκ ἔστιν αἰσχύνῃ τοῖς πεποιθόσιν ἐπὶ σέ. Καὶ νῦν ἐξακολουθοῦμέν σοι ἐν ὅλῃ καρδίᾳ, καὶ φοβούμεθα σε, καὶ ζητοῦμεν τὸ πρόσωπόν σου· μὴ καταισχύνῃς ἡμᾶς, ἀλλὰ ποιήσον μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν ἐπιείκειάν σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου· ἐξελοῦ ἡμᾶς κατὰ τὰ θαυμάσια σου, καὶ δὸς δόξαν τῷ ὀνόματί σου, Κύριε. Καὶ ἐντραπείησαν πάντες οἱ ἐνδεικνύμενοι τοῖς δούλοις σου κακὰ, καὶ καταισχυνθείησαν ἀπὸ πάσης δυναστείας, καὶ ἡ ἰσχύς αὐτῶν συντριβείη· καὶ γνώτωσαν, ὅτι σὺ εἶ Κύριος, Θεὸς μόνος, καὶ ἐνδοξος ἐφ' ὅλην τὴν Οἰκουμένην.

Καὶ οὐ διελίπον οἱ ἐμβαλόντες αὐτοὺς ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, καίοντες τὴν κάμινον νάφθῃ, καὶ πίσσῃ, καὶ στυππίῳ, καὶ κληματίδι. Καὶ διεχεῖτο ἡ φλόξ ἐπάνω τῆς καμίνου ἐπὶ πήχεις τεσσαράκοντα ἐννέα· καὶ διώδευσε, καὶ ἐνεπύρισεν, οὕς εὗρε περὶ τὴν κάμινον τῶν Χαλδαιῶν. Ὁ δὲ Ἄγγελος Κυρίου συγκατέβη ἅμα τοῖς περὶ τὸν Ἀζαρίαν εἰς τὴν κάμινον, καὶ ἐξετίναξε τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς καμίνου, καὶ ἐποίησε τὸ μέσον τῆς καμίνου ὥς πνεῦμα δρόσου διασυρίζον· καὶ οὐχ ἠψατο αὐτῶν τοκαθόλου τὸ πῦρ, οὐδὲ ἐλύπησεν, οὐ-

δὲ παρηνώχλησεν αὐτούς. Τότε αἱ Τρεῖς, ὡς ἐξ ἐνός στόματος, ὑμνοῦν, καὶ εὐλόγουν, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν ἐν τῇ καμίνῳ, λέγοντες·

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ ὑπερύμνητος, καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας· καὶ εὐλογημένον τὸ ὄνομα τῆς δόξης σου, τὸ ἅγιον, τὸ ὑπερύμνητον, καὶ ὑπερυψούμενον εἰς τοὺς αἰῶνας. Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῷ τῆς ἁγίας δόξης σου, ὁ ὑπερύμνητος, καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας. Εὐλογημένος εἶ ὁ βλέπων ἀβύσσους, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβίμ, ὁ ὑπερύμνητος, καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας. Εὐλογημένος εἶ ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῆς Βασιλείας σου, ὁ ὑπερύμνητος, καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας. Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ στερεώματι τοῦ Οὐρανοῦ ὁ ὑπερύμνητος, καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀνιστάμενοι δὲ ἐνταῦθα, ψαλλομεν εἰς Ἦχον πλ. β'.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἶτα, ὁ μὲν Ἀναγνώστης λέγει τὸν ἐπόμενον ὕμνον· ἡμεῖς δὲ μεθ' ἑνὸς ἑκάστον τῶν Στίχων αὐτῶν ψαλλομεν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, ὡς ἔπεται.

Ὕμνος τῶν ἁγίων τριῶν Παίδων.

Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, Ἄγγελοι Κυρίου, οὐρανοὶ Κυρίου, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, ὕδατα πάντα τὰ ὑπεράνω τῶν Οὐρανῶν, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις Κυρίου, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, ἥλιος καὶ σελήνη, ἄστρα τοῦ Οὐρανοῦ, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, φῶς καὶ σκότος, νύκτες καὶ ἡμέραι, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, πᾶς ὄμβρος καὶ δρόσος, πάντα τὰ πνεύματα, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, πῦρ καὶ καῦμα, ψυχὸς καὶ καύσων, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, δρόσοι καὶ νιφετοί, πάγοι καὶ ψυχὸς, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, πάχνη καὶ χιόνες, ἀστραπαὶ καὶ νεφέλαι, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, γῆ, ὄρη καὶ βουνοί, καὶ πάντα τὰ φυόμενα ἐν αὐτῇ, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, πηγαί, θάλασσα, καὶ ποταμοί, κῆτη, καὶ πάντα τὰ κινούμενα ἐν ταῖς ὕδασι, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ θηρία, καὶ πάντα τὰ κτήνη, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, εὐλογεῖτω Ἰσραὴλ, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, ἱερεῖς Κυρίου, δοῦλοι Κυρίου, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, πνεύματα καὶ ψυχὰι δικαίων, ὅσοι καὶ ταπεινοὶ τῇ καρδίᾳ τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, Ἀνανία, Ἀζαρία, καὶ Μισαήλ, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογεῖτε, Ἀπόστολοι, Προφῆται, καὶ Μάρτυρες Κυρίου, τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε...

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα. Τὸν Κύριον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἶτα Συναπτὴ μικρά, καὶ μετ' αὐτήν, ἀντὶ τοῦ Τρισαγίου.

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐκδύσασθε. Ἀλληλουῖα.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἦχος πλ. α'.

Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι, καὶ ψαλάτωσάν σοι.

Στίχ. Ἀλαλέξατε τῷ Κυρίῳ, πᾶσα ἡ γῆ.

Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Κεφ. 5. 8.

Αδελφοί, ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθητε.

Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ δια τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον· ἵνα, ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν δια τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν. Εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα· τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη, ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἁμαρτίᾳ. Ὁ γὰρ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας. Εἰδὲ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καὶ συζήσομεν αὐτῷ· εἰδότες, ὅτι Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, οὐκέτι ἀποθνήσκει· θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει. Ὁ γὰρ ἀπέθανε τῇ ἁμαρτίᾳ, ἀπέθανεν ἐφ' ἑαυτὸν· ὁ δὲ ζῇ, ζῇ τῷ Θεῷ. Οὕτω καὶ ὑμεῖς λογίζεσθε ἑαυτοὺς, νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Ἀλληλουῖα, δὲ οὐ λέγομεν, ἀλλ' εὐθύς ψάλλομεν τὸν παρόντα Στίχον, εἰς

Ἦχος βαρύν.

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πάσι τοῖς ἔθνεσι.

Τὸν αὐτὸν ψάλλομεν καὶ ἐν ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν ἐπομένων Στίχων τοῦ Ψαλμοῦ πα., λεγομένων παρὰ τοῦ Ἀναγνώστου χύμα.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἔστη ἐν συναγωγῇ θείῳ, ἐν μέσῳ δὲ θεοὺς διακρινεῖ.

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν...

Στίχ. Ἔως πότε κρίνετε ἀδικίαν, καὶ πρόσωπα ἁμαρτωλῶν λαμβάνετε;

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν...

Στίχ. Κρίνατε ὀρφανῷ καὶ πτωχῷ, ταπεινὸν καὶ πένητα δικαιοῦσατε.

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν...

Στίχ. Ἐξέλεσθε πένητα καὶ πτωχόν, ἐκ χειρὸς ἁμαρτωλοῦ ρύσασθε αὐτόν.

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν...

Στίχ. Οὐκ ἔγνωσαν, οὐδὲ συνήκαν· ἐν σκότει διαπορεύονται· σαλευθήτωσαν πάντα τὰ θεμέλια τῆς γῆς.

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν...

Στίχ. Ἐγὼ εἶπα· Θεοὶ ἐστε, καὶ υἱοὶ Ὑψίστου πάντες· ὑμεῖς δὲ ὡς ἄνθρωποι ἀποθνήσκετε, καὶ ὡς εἰς τῶν ἀρχόντων πίπτετε.

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν...

Καὶ εὐθύς, τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον.

Ὁ ψ. Σαββάτου, τῇ ἐπιφωσκούσῃ.

Τέλος. Ἔως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Καὶ καθεξῆς ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Ἀντὶ δὲ τοῦ Χερουβικοῦ, ψάλλομεν τὸ παρὸν Τροπάριον. Ἦχος πλ. α΄.

Σιγησάτω πᾶσα σὰρξ βροτεία, καὶ στήτω μετὰ φόβου καὶ τρόμου, καὶ μηδὲν γῆινον ἐν ἑαυτῇ λογίζεσθω· ὁ γὰρ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων, προσέρχεται σφαγιασθῆναι, καὶ δοθῆναι εἰς βρώσιν τοῖς πιστοῖς· προηγούνται δὲ τούτου, οἱ χοροὶ τῶν Ἀγγέλων, μετὰ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας, τὰ πολυόμματα Χερουβὶμ, καὶ τὰ ἐξαπτέρυγα Σεραφίμ, ταῖς ὧσιν καλύπτοντα, καὶ βοῶντα τὸν ὕμνον· Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα.

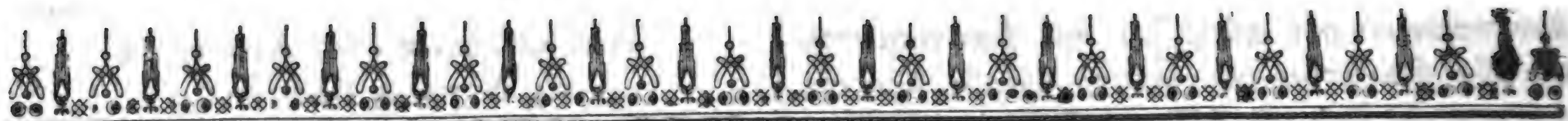
Κοινωνικόν, Ἦχος δ΄.

Ἐξηγέρθη ὡς ὁ ὑπνῶν Κύριος, καὶ ἀνέστη σῶζων ἡμᾶς. Ἀλληλουῖα.

Μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν, δίδεται τὸ κατακλαστόν ὑπὸ τοῦ Γερέως· εἰς οὗτω γίνεται ἡ εὐλόγησις τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου. Ὀφείλει δὲ ἔχει ἀκρίθειαν ὁ Ἐκκλησιάρχης, ἵνα, ἔταν ἀπολύσει ἡ Ἐκκλησία τῆς Λειτουργίας, ὑπάρχη ὦρα β΄. τῆς νυκτός. Μετὰ δὲ τὴν Ἀπόλυσιν, οὐκ ἐξερχόμεθα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καθήμεθα ἐν τοῖς τόποις ἡμῶν· καὶ ἐξέρχεται ὁ Κελληρίτης, καὶ ἐπιδίδωσι τοῖς Ἀδελφοῖς ἀνά κλάσμα τοῦ ἄρτου, καὶ ἀνά ἐξ ἰσχάδων, ἡ φαεινῶν, καὶ ἀπὸ ἐνὸς κρασοβολίου οἴνου. Ἡμῶν δὲ διακλυομένων, γίνεται ἀνάγνωσις μεγάλη εἰς τὰς Πράξεις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Μετὰ δὲ τὸ φθάσαι ἡμᾶς, ἅπτεται ὁ Κονδηλάπτης πάσας τὰς κανδήλας τοῦ Ναοῦ· καὶ ἐξερχόμενος, κρούει τὸ σήμαντρον· καὶ ἰσταται ὁ ἀναγνώσκων τὴν ἀνάγνωσιν· εἰτα ἀρχόμεθα τῆς Παννυχίδος, ὡς ἵπεται.

Εὐλογήσαντος τοῦ Γερέως, λέγομεν Τρισάγιον. Ἡναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι σοῦ ἐστι· Κύριε ἐλέησον, β΄. Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ΄. καὶ τὸν Ν. ψάλλον. Εἰτα ψάλλομεν τὸν Κανόνα τοῦ μεγάλου Σαββάτου, ποιῶντες τοὺς Εἰρημοὺς ἀνα β΄. καὶ τὰ Τροπάρια ἀνα δ΄. ἀπὸ γ΄. Ὡδῆς· Κάθισμα, Τὸν τάφον σε Σωτήρ· καὶ γίνεται Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Λόγον τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου. Τί τοῦτο; σήμερον σιγὴ πολλή; ἢ ἐκ τῶν Λόγων τοῦ Χρυσοστόμου, τῶν εἰς τὸ τέλος τῆς κατὰ Ματθαῖον, ἢ εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην, Λόγους Ἀναστασίμους. Μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν, ψάλλομεν τὰς ἐτέρας γ΄. Ὡδᾶς· ἀφ' ἑκτῆς, τὸ Κοντάκιον, Τὴν ἄβυσσον ὁ κλείσας· καὶ τὸν Οἶκον, Ὁ συνέχων τὰ πάντα. Εἰτα πάλιν Ἀνάγνωσις· καὶ μετ' αὐτὴν τὰς ἐτέρας λοιπὰς, γ΄. Ὡδᾶς. Μετὰ δὲ τὴν Δ΄. Τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον, Ὅτε κατήλθες.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΡΙΝΟΙ ΤΡΙΑΔΙΚΟΙ ΚΑΙ ΦΩΤΑΓΩΓΙΚΑ,

ΨΑΛΛΟΜΕΝΑ ΚΑΤ' ΗΧΟΝ, ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ.

ΕΙΣ ΤΟΝ Α'. ΗΧΟΝ.

Τὰ Τριαδικά.

Σωματικάς μορφώσεσι, τῶν ἀσωμάτων Δυναμέων, πρὸς νοεράν καὶ αὔλον ἀναγόμενοι ἔννοιαν, καὶ τρισαγίῳ μελωδήματι, τρισυποστάτου Θεότητος, ἐκδεχόμενοι ἔλλαμψιν, Χερουβικῶς βοήσωμεν τῷ μόνῳ Θεῷ· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσον ἡμᾶς. Δόξα Πατρί.

Μετά πασῶν τῶν οὐρανίων Δυναμέων, Χερουβικῶς τῷ ἐν ὑψίστοις βοήσωμεν, τὸν τρισαγίον ἀναπέμποντες αἶνον· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Καὶ νῦν.

Εξεγερθέντες τοῦ ὕπνου, προσπίπτομέν σοι Ἀγαθέ, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὸν ὕμνον βοῶμέν σοι δυνατέ· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Τὸ Φωταγωγικόν.

Ο τὸ φῶς ἀνατέλλων Χριστέ, τὴν ψυχὴν μου καθάρισον ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσον με.

ΕΙΣ ΤΟΝ Β'. ΗΧΟΝ.

Τὰ Τριαδικά.

Τὰς ἄνω Δυνάμεις μιμούμενοι αἱ ἐπὶ γῆς, ἐπινίκιον ὕμνον προσφερομέν σοι, Ἀγαθέ· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσον ἡμᾶς. Δόξα Πατρί.

Λ᾿ κτιστε φύσις, ἡ τῶν ὄλων δημιουργός, τὰ χεῖλη ἡμῶν ἀνοιξον, ὅπως ἀναγγέλλωμεν τὴν αἰνέσιν σου βοῶντες· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Καὶ νῦν.

Τῇ κλίνῃ καὶ τοῦ ὕπνου ἐξεγείρας με Κύριε, τὸν νοῦν μου φώτισον καὶ τὴν καρδίαν μου, καὶ τὰ χεῖλη μου ἀνοιξον, εἰς τὰ ὑμνεῖν σε ἀγία Τριάς· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Τὸ φῶς σου τὸ αἰδίδιον ἐξαπόστειλον, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ φώτισον τὰ ὄμματα, τὰ κρυπτά τῆς καρδίας μου, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσον με.

ΕΙΣ ΤΟΝ Γ'. ΗΧΟΝ.

Τὰ Τριαδικά.

Τριάς ὁμοούσιε καὶ ἀδιαίρετε, Μονὰς τρισυπόστατε καὶ συναῖδιε, σοὶ ὡς Θεῷ τῶν Ἀγγέλων τὸν ὕμνον βοῶμεν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Δόξα.

Πατέρα ἀναρχον, Υἱὸν συνἀναρχον, Πνεῦμα συναῖδιον, Θεότητα μίαν, Χερουβικῶς δοξολογεῖν, τολμῶντες λέγομεν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Καὶ νῦν.

Α᾿ θρόον ὁ Κριτῆς ἐπελεύσεται, καὶ ἐκάστου αἱ πράξεις γυμνωθήσονται· ἀλλὰ φόβῳ κραῶμεν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Τὸ Φωταγωγικόν.

Εξαπόστειλον τὸ φῶς σου Χριστέ ὁ Θεός, καὶ φώτισον τὴν καρδίαν μου, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσον με.

ΕΙΣ ΤΟΝ Δ'. ΗΧΟΝ.

Τὰ Τριαδικά.

Τῶν νοερῶν σου λειτουργῶν, προσφέρειν αἱ θνητοὶ τὸν ὕμνον, τολμῶντες λέγομεν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσον ἡμᾶς. Δόξα.

Ος αἱ τάξεις νῦν τῶν Ἀγγέλων ἐν Οὐρανῷ, καὶ σταῖσις φόβῳ ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπινίκιον ὕμνον προσφερομέν σοι Ἀγαθέ· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Καὶ νῦν.

Πὸν ἀναρχόν σου Πατέρα, καὶ σὲ Χριστὶ ὁ Θεός, καὶ τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, Χε-

ρουβικῶς δοξολογεῖν, τολμῶντες λέγομεν· Ἁ-
γιος, Ἁγιος, Ἁγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Ο τὸ φῶς ἀνατέλλων τῷ Κόσμῳ σου, τὴν
ἐν σκότει ψυχὴν μου ὑπάρχουσαν, ἀπὸ
πάσης ἁμαρτίας καθάρισον, προστασίαις τῶν
Ἀσωμάτων, καὶ σῶσόν με.

Εἰς τὸν Πα. Ἀ. Ἦχον.

Τὰ Τριαδικά.

Υμνωδίας ὁ καιρὸς, καὶ δεήσεως ὥρα, ἐκτε-
νῶς βοήσωμεν τῷ μόνῳ Θεῷ· Ἁγιος, Ἁγιος,
Ἁγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν, προστασίαις τῶν Ἀσω-
μάτων, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα.

Εἰκονίζεις τολμῶντες τὰ νοερά σου στρατεύ-
ματα, Τριάς ἀναρχε, στόμασιν ἀναξίοις
βοῶμεν· Ἁγιος, Ἁγιος, Ἁγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Ο ἐν μήτρᾳ παρθενικῇ χωρηθεῖς, καὶ τῶν
κόλπων τοῦ Πατρὸς μὴ χωρισθεῖς, σὺν
Ἀγγέλοις καὶ ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεὸς πρόσδεξαι
βοῶντάς σοι· Ἁγιος, Ἁγιος, Ἁγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Φωτοδότα Κύριε, ἐξαπόστειλον τὸ φῶς σου,
καὶ φώτισον τὴν καρδίαν μου, προστα-
σίαις τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσόν με.

Εἰς τὸν Πα. Β. Ἦχον.

Τὰ Τριαδικά.

Παρισταμένα φόβῳ τὰ Χερουβὶμ, ἐξισταμέ-
να τρόμῳ τὰ Σεραφίμ, τὸν τρισάγιον ὕ-
μνον προσφέρει ἀσιγήτῳ φωνῇ· μεθ' ὧν καὶ
ἡμεῖς βοῶμεν οἱ ἁμαρτωλοὶ· Ἁγιος, Ἁγιος,
Ἁγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Δόξα.

Ασώματοις στόμασιν, ἀσιγήτοις δοξολογίαις
τὰ Ἐξαπτέρυγα ᾄδουσί σοι, τὸν τρισάγιον
ὕμνον ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, ἀνα-
ξίαις χεῖλεσιν, αἶνόν σοι ἀναπέμπομεν· Ἁγιος,
Ἁγιος, Ἁγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Τριαδικῆς Μονάδος Θεότητα, ἀσυγχύτῳ ἐνώ-
σει δοξάσωμεν, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὸν ὕ-
μνον βοήσωμεν· Ἁγιος, Ἁγιος, Ἁγιος εἰ ὁ Θεὸς
ἡμῶν.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Προσασίας Κύριε τῶν Ἀσωμάτων, κατὰ πεμ-
ψον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸ φῶς σου τὸ αἰδίδιον.

Εἰς τὸν Βαρύν Ἦχον.

Τὰ Τριαδικά.

Ο ὑψίστῳ δυνάμει, Χερουβικῶς ἀνυμνόμενος,
καὶ Δεῖκῃ τῇ δόξῃ, Ἀγγελικῶς προσκυ-
νοῦμενος, πρόσδεξαι καὶ ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς.

ἀναξίως τολμῶντας κραυγαῖζειν σοι· Ἁγιος, Ἁ-
γιος, Ἁγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Δόξα.

Ο ὅς ὑπνον τὸν ὄκνον ἀποθεμένη ψυχῇ, διόρ-
ωσιν πρὸς αἴνεσιν δείξον τῷ Κριτῇ, καὶ
ἐν φόβῳ βόησον· Ἁγιος, Ἁγιος, Ἁγιος εἰ ὁ
Θεὸς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Τῇ ἀπροσίτῳ Θεότητι, τῇ ἐν Μονάδι Τριάδι,
τῶν Σεραφίμ τὸν τρισάγιον ἀναπέμποντες
αἶνον, μετὰ φόβου βοήσωμεν· Ἁγιος, Ἁγιος,
Ἁγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Διέγειρόν με Κύριε πρὸς τὴν σὴν ὑμνωδίαν,
καὶ διδάξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημα σου
Ἀγίε, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, καὶ σῶσόν με.

Εἰς τὸν Πα. Δ. Ἦχον.

Τὰ Τριαδικά.

Εἰς Οὐρανὸν ταῖς καρδίας ἔχοντες, Ἀγγελι-
κὴν μιμησώμεθα τάξιν· καὶ ἐν φόβῳ τῇ
ἀδεκάστῳ προσπέσωμεν, ἐπινίκιον ἀνακραζόντες
αἶνον· Ἁγιος, Ἁγιος, Ἁγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν, προσ-
τασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα.

Ο ῥᾶν σε μὴ τολμῶντα τὰ Χερουβὶμ, ἱπτά-
μενα κραυγαῖζει ἀλαλαγμῷ, τὸ ἐνθεον
μέλος, τῆς τρισαγίας φωνῆς· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς
οἱ ἁμαρτωλοὶ βοῶμέν σοι· Ἁγιος, Ἁγιος, Ἁ-
γιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Κατακαμπτόμενοι τῷ πλήθει τῶν πταισμά-
των ἡμῶν, καὶ μὴ τολμῶντες ἀτενίσαι
τῷ ὕψει σου, τὴν ψυχὴν σὺν τῷ σώματι κλί-
ναντες, μετὰ Ἀγγέλων τὸν ὕμνον βοῶμέν σοι·
Ἁγιος, Ἁγιος, Ἁγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Φῶς ὑπάρχων Χριστέ, φώτισόν με ἐν σοὶ, προσ-
τασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσόν με.

Ἰστέον, ὅτι τὴν συμπλήρωσιν ἐκάστου Φωτα-
γωγικοῦ ποιούμεν οὕτω.

Τῇ Δευτέρᾳ.

Προσασίας Κύριε τῶν Ἀσωμάτων, καὶ σῶσόν με.
Τῇ Τρίτῃ.

Πρεσβείαις Κύριε, τῇ Προδρόμῳ, καὶ σῶσόν με.
Τῇ Τετάρτῃ καὶ Παρασκευῇ.

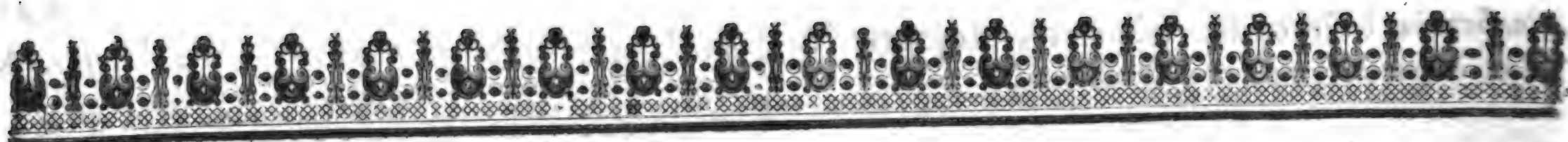
Δυνάμει Κύριε τοῦ Σταυροῦ σου, καὶ σῶσόν με.
Τῇ Πέμπτῃ.

Πρεσβείαις Κύριε τῶν Ἀποστόλων, καὶ σῶσόν με.
Τῷ Σαββάτῳ λέγομεν αὐτὸ δις.

Ἐν μὲν τῷ πρώτῳ,

Πρεσβείαις Κύριε τῶν Ἀγίων σου, καὶ σῶσόν με.
Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ,

Πρεσβείαις Κύριε τῆς Θεοτόκου, καὶ σῶσόν με.

ΣΤΙΧΗΡΑ, ΚΑΙ ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ,

ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΑ, ΘΕΟΤΟΚΙΑ, ΣΤΑΥΡΩΣΙΜΑ, ΣΤΑΥΡΟΘΕΟΤΟΚΙΑ,
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΚΑ,

ΚΑΤ' ΗΧΟΝ ΨΑΛΛΟΜΕΝΑ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΝ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΝ.

Η Χ Ο Σ Α'.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ, ΨΕΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα
Στιχηρὰ Κατανυκτικά, μετὰ τῶν τοῦ Τριωδίου
καὶ τοῦ Μηναίου.

Ἦχος α'.

Οτι τὸ πέλαγος πολὺ, τῶν παραπτωμάτων
μου Σωτήρ, καὶ δεινῶς βεβύθισμαι ταῖς
πλημμελίαις μου, δός μοι χεῖρα, σῶσόν με, ὡς
τῷ Πέτρῳ, ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Οτι ἐννοίαις πονηραῖς, καὶ ἔργοις καταδε-
δικασμαι Σωτήρ, λογισμὸν μοι δώρησαι,
ἐπιστροφῆς ὁ Θεός, ἵνα κράζω· Σῶσόν με Εὐερ-
γέτα ἀγαθέ, καὶ ἐλέησόν με.

Αλλος σε κόσμος ψυχὴ ἀναμένει, καὶ κρι-
τῆς, τὰ σὰ μέλλων δημοσιεύειν κρυπτά
καὶ δεινὰ· μὴ οὖν ἐμμείνης τοῖς ᾧδε, ἀλλὰ
πρόφθασον βοῶσα τῷ Κριτῇ· Ὁ Θεός ἱλάσθη-
τί μοι, καὶ σῶσόν με.

Μὴ ἀποδοκιμάσης με Σωτήρ μου, τῇ ῥαθυ-
μίᾳ τῆς ἀμαρτίας συνεχόμενον· διέγει-
ρόν μου τὸν λογισμὸν πρὸς μετάνοιαν, καὶ τοῦ
σοῦ ἀμπελῶνος, ἐργάτην δόκιμον ἀναδείξόν με,
δωρούμενός μοι τῆς ἐνδεκάτης ὥρας τὸν μισθόν,
καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾃ ΠΡΟΪ, Εἰς τὸν ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου.

Καθίσματα Κατανυκτικά. Ἦχος α'.

Εν ἀνομίαις συλληφθεὶς ἐγὼ ὁ ἄσωτος, οὐ
τολμῶ ἀτενίσαι εἰς τὸ ὕψος τοῦ Οὐρα-

νοῦ· ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὴν φιλανθρωπίαν σου
κράζω· Ὁ Θεός ἱλάσθητί μοι, καὶ σῶσόν με.

Στίχ· Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Εὶ ὁ δίκαιος μόλις σώζεται, ἐγὼ ποῦ φα-
νοῦμαι ὁ ἀμαρτωλός; τὸ βάρος καὶ τὸν
καύσωνα τῆς ἡμέρας οὐκ ἐβάϊσα· τοῖς περὶ
τὴν ἐνδεκάτην ὥραν συναριθμησόν με, ὁ Θεός,
καὶ σῶσόν με.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οαῦμα θαυμαίων κεχαριτωμένη, ἐν σαὶ
θεωροῦσα ἡ κτίσις ἀγάλλεται· συνελ-
βες γὰρ ἀσπόρως, καὶ ἔτεκες ἀφράστως, ὅν
ταξιαρχίαι Ἀγγέλων, ὁρᾶν οὐ δεδύνηται· αἰ-
τὸν Θεοτόκε ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡ-
μῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν τοῦ Κανόνος, λέγεται τὸ Μαρ-
τυρικόν, εἰ οὐκ ἔχει τὸ Μηναῖον Κοντάκιον· εἰ
δὲ ἔχει, λέγεται τοῦτο ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀνωτέρω
Καθισμάτων.

Αθλήσεως καύχημα, καὶ στεφάνων ἀξίωμα,
οἱ ἐνδοχοὶ Ἀθλοφόροι, περιβέβληνται σε
Κύριε· καρτερίᾳ γὰρ αἰκισμῶν, τοὺς ἀνόμους
ἐτροπώσαντο, καὶ δυνάμει θεικῇ, ἐξ Οὐρανοῦ
τὴν νίκην ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις δώρη-
σαι ἡμῖν ὁ Θεός, τὸ μέγα σου ἔλεος.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΠΡΟΪ, Εἰς τὸν ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αγκαλᾶς πατρικᾶς, διανοῖξάι μοι σπεῦσον,
ἀσώτως τὸν ἐμὸν, κατηνάλωτα βίον, εἰς
πλοῦτον ἀδαπάνητον, ἀφορῶν, οἰκτιρμῶν σου

Σωτήρ, νῦν πτωχεύουσιν, μὴ ὑπερίδῃς καρδίαν· σοὶ γὰρ Κύριε, ἐν κατανύξει κραυγάζω· ἡμάρτον εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ ἐνώπιόν σου.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Τὸ βῆμά σου φρικτόν, καὶ ἡ κρίσις δικαία, τὰ ἔργα μου δεινὰ· ἀλλ' αὐτὸς Ἐλεῆμον, προφθάσας με διάσωσον, καὶ κολάσεως λύτρωσαι· ῥῦσαι Δέσποτα, τῆς τῶν ἐρίφων μερίδος, καὶ ἀξιώσον, ἐκ δεξιῶν σου με στήναι, Κριτὰ δικαιότατε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Συλλαβοῦσα ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, καὶ τεκοῦσα ἀσπορώς πηγὴν ζωῆς τὸν Κύριον, κεχαριτωμένη Θεοτόκε, περιζῶσε τοὺς σὲ μεγαλύνοντας.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Οἱ καλοὶ στρατιῶται, ὁμοφρόνως πιστεύσαντες, τὰς ἀπειλὰς τῶν τυράννων μὴ πτοούμενοι Ἅγιοι, προσήλθετε προθύμως τῷ Χριστῷ, ἀράμενοι τὸν τίμιον Σταυρόν· καὶ τελέσαντες τὸν δρόμον, ἐξ Οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξασθε. Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς· δόξα τῷ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ὑμῶν πᾶσιν ἰάματα.

Τῇ τετάρτῃ πρωΐ, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ορώτά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα· Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἀφατος οἰκονομία σου αὕτη; δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν χειρῶν σου οἰκτίρμον, πλαστούργημα Δέσποτα.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνούμεν Φιλάνθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, Παραδειςὸν ἠνέφξας Σωτήρ, τῷ πίστει προσελθόντι σοι Ληστῇ, καὶ τρυφῆς κατηξιώθῃ ὁμολογῶν σοι, Μνήσθητί μου Κύριε· δέξαι ὥσπερ ἐκεῖνον καὶ ἡμᾶς, κραυγάζοντας· ἡμάρτομεν, πάντες τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου· μὴ ὑπερίδῃς ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἄρνα ἐπὶ ξύλου ἡ Ἀμναὶς καθορώσα, μετὰ ληστῶν μακροθύμως σταυρούμενόν σε Λόγε, καὶ λόγῃ κεντούμενον πλευράν, ἡλάλαζε βοῶσα μητρικῶς· Τί τὸ ξένον καὶ φρικτὸν, Υἱέ μου μυστήριον; πῶς καλύπτει τά-

φος τὸν ἀπερίγραφτον Θεόν; ἀφραστον τὸ τελούμενον! Μῆμε τὴν τεκοῦσαν εἴσης, Υἱέ μου γλυκύτατε.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τὰς ἀλγυδόνας τῶν Ἀγίων, ἃς ὑπὲρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καὶ πάσας ἡμῶν τὰς ὀδύνας, ἱάσαι φιλάνθρωπε δεόμεθα.

Τῇ πέμπτῃ πρωΐ, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀποστολικά.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῇ σαγήνῃ τοῦ λόγου, τὰς πλοκαῖς τῶν ῥητόρων, οἱ Ἀλιεῖς τῷ καλᾷ τῷ Σταυροῦ ἀνατρέψαντες, ἐφώτισαν τὰ ἔθνη εὐσεβῶς, δοξάζειν σε Θεὸν ἀληθινόν· διό σοι καὶ τὸν ὕμνον, τῷ ἐνδυναμώσαντι αὐτῆς βοῶμεν· Δόξα τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, δόξα τῷ ὁμοῡσίῳ Πνεύματι, δόξα τῷ δι' αὐτῶν φωτίσαντι τὸν Κόσμον. Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Οἱ σοφοὶ τῆς Οἰκουμένης Ἀλιεῖς, ἐκ Θεοῦ λαβόντες τὸ συμπάθες, πρεσβεύσατε καὶ νῦν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν βοώντων· Κύριε σῶσον τῆς βασιλεῖς καὶ τὴν πόλιν σου, καὶ τῶν συνεχόντων δεινῶν ἐλευθέρωσον, διὰ τῶν Ἀποστόλων, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἀμήτορα ἐν Οὐρανῷ, ὑπὲρ ἔννοιαν καὶ αἰκὴν, ἐπὶ γῆς ἀπάτορα ἔτεκες· αὐτὸν Θεοτόκε ἱκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοὺς Μάρτυρας Χριστοῦ, ἱκετεύσωμεν πάντες· αὐτοὶ γὰρ τὴν ἡμῶν, σωτηρίαν αἰτοῦσι, καὶ πάντες προσέλθωμεν, πρὸς αὐτοὺς μετὰ πίστεως· οὕτω βρύουσι, τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν· οὗτοι φάλαγγας, ἀποσοβοῦσι δαιμόνων, ὡς φύλακες τῆς Πίστεως.

Τῇ παρασκευῇ πρωΐ, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.

Ἦχος α'.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἀνῆρέθῃ ἡ τυραννὶς, ἐπατήθῃ ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ· οὕτε γὰρ Ἄγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσας ἡμᾶς· δόξα σοι.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸ ὄπλον τοῦ Σταυροῦ, ἐν πολέμοις ἐδείχθη, ποτὲ τῷ εὐσεβεῖ, Βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ.

ἀήττητον πρόπαιον, κατ' ἐχθρῶν διὰ πίστεως. τοῦτο τρέμουνσι, καὶ αἱ δυνάμεις τοῦ Ἄδου· τοῦτο γέγονε, καὶ τῶν πιστῶν σωτηρία, καὶ Παύλου τὸ καύχημα.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Οὐκ τὴν σὴν προσησίαν, κεκτημένοι Ἀχραν-
τε, καὶ ταῖς σαῖς ἱεσίσαις, τῶν δεινῶν
ἐκλυτρούμενοι, τῷ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου ἐν
παντὶ φρουρούμενοι, καταχρέως σε πάντες, εὐ-
σεβῶς μεγαλύνομεν.

Εἰς τὴν ζ'. ᾠδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Αθλήσεως καύχημα, καὶ στεφάνων ἀξίωμα,
αἱ ἐνδοξαὶ Ἀθλοφόροι περιβεβληνταὶ σε
Κύριε· καρτερία γὰρ αἰκισμῶν, τοὺς ἀνόμους
ἐτροπώσαντο, καὶ δυνάμει θεικῇ, ἐξ Οὐρανοῦ
τὴν νίκην ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἱεσίσαις, δώ-
ρῃσαι ἡμῖν ὁ Θεός, τὸ μέγα σου ἔλεος.

Τῇ Παρασκευῇ, Κυπέρῃ.

Εἰς τὸ Κύριον ἐκέκραξα, μετὰ τὸ Ἰδιόμελον
τοῦ Τριωδίου, ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Στιχηρὰ
Μαρτυρικὰ. Ἦχος α'.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε, πάντων τῶν Ἀγίων, καὶ
τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν,
καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ὁ μόνος οἰκτίρμων.

Η ἐν σταδίῳ ὑμῶν ὁμολογία Ἁγιοι, τῶν
δαιμόνων κατέπτηξεν τὴν δύναμιν, καὶ τῆς
πλάτης τοὺς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσε· διὸ καὶ
ταῖς κεφαλαῖς ἀποτεμνόμενοι ἐκράζετε· Γενέ-
σθω Κύριε ἡ θυσία τῶν ψυχῶν ἡμῶν, εὐπρόσ-
δακτος ἐνώπιόν σου, ὅτε σὲ ποθήσαντες, κατε-
φρονήσαμεν τῆς προσκαίρου ζωῆς φιλάνθρωπε.

Ο τῆς καλῆς ὑμῶν πραγματείας Ἁγιοι! ὅτι
αἱματὰ ἐδώκατε, καὶ Οὐρανούς ἐκληρο-
νομήσαντες, καὶ πρὸς καιρὸν πειρασθέντες, αἰώ-
νιως ἀγάλλεσθε. Ὅντως καλὸν ὑμῶν τὸ ἐμπό-
ρευμα! φθαρτὰ γὰρ καταλιπόντες, τὰ ἄφθαρ-
τα ἀπελάβετε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντες,
ὑμνεῖτε ἀπαύστως Τριάδα ὁμοούσιον.

Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς, οὐχ ἡ γῆ κα-
τέκρυψεν, ἀλλ' Οὐρανὸς ὑπεδέξατο· ἡμῖν,
ἠνοίγησαν Παραδείσου πύλαι, καὶ ἐντὸς γενό-
μενοι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπολαύετε· Χριστῷ
πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν
εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἰδιόμελον. Ἦχος α'.

Νεκρώσιμον. Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ποία τοῦ βίου τρυφή, διαμένει λύπης αἰμέ-
λοχος; ποία δόξα ἔστηκεν ἐπὶ γῆς αἰμέ-
ταθτος; πάντα σκιᾶς ἀσθενέστερα, πάντα

ὀνείρων ἀπατηλότερα· μᾶ ῥοπή, καὶ ταῦτα
πάντα, θάνατος διαδέχεται. Ἀλλ' ἐν τῷ φωτὶ
Χριστὲ τοῦ προσώπου σου, καὶ τῷ γλυκασμῷ
τῆς σῆς ὠραιότητος, οὕς ἐξελέξω ἀνάπαυσον,
ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων
σπαρείσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσαν,
τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν
Παρθένον, τῶν Ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καὶ τῶν
πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα· αὕτη γὰρ ἀνεδεί-
χθη Οὐρανός, καὶ ναὸς τῆς Θεότητος· αὕτη τὸ
μεσότοιχον τῆς ἐχθρας καθελοῦσα, εἰρήνην ἀν-
τειστήξε, καὶ τὸ βασιλεῖον ἠνέωξε. Ταύτην οὖν
κατέχοντες, τῆς Πίστεως τὴν ἄγκυραν, ὑπέρ-
μαχον ἔχομεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον.
Θαρσεῖτω τοίνυν, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ·
καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει, τὸς ἐχθροὺς ὡς παν-
τοδύναμος.

Τῷ Σαββάτῳ ἡρώϊ', κίς τὸν ὁρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχηρὰ Καθίσματα Μαρτυρικὰ
Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ος καλοὶ στρατιῶται, ὁμορρόνως πιστεύ-
σαντες, ταῖς ἀπειλαῖς τῶν τυράννων, μὴ
πτοούμενοι Ἁγιοι, προσήλθετε προθύμως τῷ
Χριστῷ, ἀράμενοι τὸν τίμιον Σταυρόν· καὶ τε-
λεσαντες τὸν δρόμον, ἐξ Οὐρανοῦ τὴν νίκην
ἐδέξασθε. Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς· δόξα
τῷ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ὑμῶν
πᾶσιν ἰαίματα.

Στιχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐ-
τοῦ.

Τὰς ἀλγηδόνας τῶν Ἀγίων, ἃς ὑπὲρ σου
ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καὶ πάσας
ἡμῶν τὰς ὀδύνας, ἱάσαι φιλάνθρωπε δεόμεθα.
Στιχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Τοὺς Μάρτυρας Χριστοῦ ἱκετεύσωμεν πάν-
τες· αὐτοὶ γὰρ τὴν ἡμῶν, σωτηρίαν αἰ-
τοῦνται· καὶ πάντες προσέλθωμεν, πρὸς αὐ-
τοὺς μετὰ πίστεως· οὗτοι βρύουσι, τῶν ἱαμά-
των τὴν χάριν· οὗτοι φάλαγγας, ἀποσοβοῦσι
δαιμόνων, ὡς φύλακες τῆς Πίστεως.

Δόξα. Νεκρώσιμον, ὁμοιον.

Ο σάρκα δι' ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου ἀτρέπτως,
φορέσας ἐκ Μητρὸς, ἐπ' ἐσχάτων τῶν
χρόνων, καὶ γινώσκων ὡς Κύριος, τὸ καθ' ἡμᾶς
εὐόλισθον, ἄνευ οἰκτερον, τοὺς μεταστάντας
τοῦ βίου· σοὶ γὰρ Δέσποτα, ψυχὰς ἐνέθεντο
πίστει, τῷ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. αὐτόμελον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγγαμένου σοι, Παρθένη τό Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκούτο, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἀγίᾳ κιβωτῇ, ὡς εἶπεν ὁ δίκαιος Δαυὶδ. Ἐδείχθη πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν, βασιτάσασα τὸν Κτίστην σου· δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ· δόξα τῷ προσελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Εἰς τοὺς Αἵνους. ἱστώμεν Στίχ. δ. καὶ ψάλλομεν τὰ παλαιὰ Στιχηρὰ Μαρτυρικὰ.

Ψαλμ. γ.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, τοὺς φωστῆρας τοῦ Κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς Πίστεως, τὴν πηγὴν τὴν αἰνναον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ Κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Οὗτοι οἱ Στρατιῶται τοῦ Βασιλέως τοῦ μεγάλου, ἀντίστησαν τοῖς δόγμασι τῶν τυράννων, γενναίως κατεφρόνησαν τῶν βασιάνων, καὶ τὴν πλάνην πᾶσαν πατήσαντες, ἀξίως στεφανωθέντες, αἰτοῦνται παρὰ τοῦ Σωτῆρος εἰρήνην, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες οὐ θλίψις, οὐ στενοχωρία, οὐ λιμός, οὐδὲ μάστιγες, οὐ θυμός, θυρῶν, οὐ ξίφος, οὐδὲ πῦρ ἀπειλοῦν, χωρίσαι Θεὸν δεδύνηται· πόθῳ δὲ μᾶλλον τῷ πρὸς αὐτόν, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνισάμενοι σώμασι, τὴν φύσιν ἐλάβετε, θανάτου καταφρονήσαντες· ὅθεν καὶ ἐπαξίως τὸν τῶν πόνων ὑμῶν μεθὸν ἐκομίσασθε, Οὐρανῶν Βασιλείας, κληρονόμοι γεγονάτε· πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν δεόμεθα.

Ἀγαλλιᾶσθε Μάρτυρες ἐν Κυρίῳ, ὅτι τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσασθε· ἀντίστητε βασιλεῦσι, καὶ τυράννοις ἐνίκησατε· πῦρ καὶ ξίφος ἔκ ἐπτοήθητε, θυρῶν ἀγρίων κατεσθίωντων τὰ σώματα ὑμῶν, Χριστῷ μετὰ Ἀγγέλων, τὴν ὑμνωδίαν ἀναπέμποντες, τῆς ἀπ' Οὐρανῶν στεφάνους ἐκομίσασθε· αἰτήσασθε δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος,

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ἐργῷ Σωτῆρ μου δεικνύς, ὅτι σὺ εἶ ἡ παύτων ἀνάστασις, λόγῳ Λόγε Λάζαρον, ἐκ νεκρῶν ἐξανέστησας· τότε μοχλοὶ ἐσαλεύθησαν,

πύλαι δὲ Ἄδου συνεταράχθησαν· τότε ὕπνος ὁ τῶν ἀνθρώπων, θάνατος ἀπεδείκνυτο· ἀλλ' ὁ εἰς τὸ σῶσαί σου τὸ πλαστήργημα, καὶ οὐκ εἰς τὸ κρῖναι· παραγενόμενος, ὅς ἐξελέξω, ἀνάπαυσον ὡς φιάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ δρύνεται Κόρη Προφητῶν, ὁ χορὸς τῷ τόκῳ σου, Πατριαρχῶν θείος σύλλογος, σεπτοὶ Ἀπόστολοι, καὶ Ἀρχιερέων, καὶ Μαρτύρων σύστημα, Ὀσίων καὶ Δικαίων τὰ τάγματα, καὶ σὲ γινώσκουσιν, ἀφορμὴν τῆς τούτων τάξεως, καὶ τιμῶσιν, ὡς Θεοῦ γεννήτριαν.

Ἀπόστιχα τὰ ἐπόμενα Προσόμοια Νεκρώσιμα, ποίησεν Θεοφάνης ὁν, καὶ τῶν εἰς τοὺς λαοὺς Ἦχος ἐν τοῖς ἄλλοις Στίχοις τοιούτων Προσόμοιον ὁμοῦ, ἢ ἀκροστιχίς ἐστίν.

Σοὺς Χριστέ δούλευε γράψον ἐν ζώντων βίβλῳ· Ἦχος α'. Πεντέχημος.

Σοὺ Σῶτερ δεόμεθα τῆς σῆς, γλυκείας μεθέξεως, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, καὶ κατασκήνωσον, ἐν σκηναῖς Δικαίων, ἐν μοναῖς Ἀγίων σου, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις σκηνώμασι, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, παρορῶν τὰ παραπτώματα, καὶ παρέχων αὐτοῖς τὴν ἀνάπαυσιν.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου, Κύριε.

Οὐδεὶς ἀναμάρτητος οὐδεὶς, τῶν ἀνθρώπων γέγονεν, εἴμῃ σὺ μόνε Ἀθάνατε· διὸ τοὺς δούλους σου, ὡς Θεὸς οἰκτίρμον, ἐν φωτὶ κατατάξον, σὺν ταῖς χοροστασίαις Ἀγγέλων σου, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, ὑπερβαίνων ἀνομήματα, καὶ παρέχων αὐτοῖς τὴν συγχώρησιν.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Ἐπεὶ τὰ ὀρώμενα τὰ σὰ, Σῶτερ ἐπαγγελματα, ἃ ὀφθαλμὸς οὐ τεθέαται, καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν, οὐκ ἀνέβη πώποτε· ὦν τῆς προσενεστώσης μεθεξέως, τυχεῖν εὐδόκησον, τοὺς πρὸς σὲ μεταχωρήσαντας, καὶ παρέχων ζωὴν τὴν αἰώνιον. Δόξα.

Σταυρῷ σου γηθόμενοι Σταυρῷ, θάρρουντες οἱ δοῦλοί σου, πρὸς σὲ μετέστησαν Κύριε· οἱς νῦν ἀντίλυτρον, τῶν αὐτῶν πταισμάτων, τὸν Σταυρόν σου δώρησαι, καὶ αἷμα τὸ χυθὲν ὑπὲρ τοῦ Κόσμου ζωῆς, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, συγχωρῶν τὰ πλημμελήματα, καὶ φωτίζων φωτὶ τοῦ προσώπου σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χριστὸν ἐκδυπώπησον τὸν σὸν, τόκον Μητροπάρθενε, τὴν τῶν πταισμάτων συγ-

χώρησιν, δοῦναι τοῖς δούλοις σου, τοῖς σέ Θεοτόκον, εὐσεβῶς κηρύξαι, καὶ λόγῳ ἀληθεῖ δογματίσαι, καὶ τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἀγίων καὶ φαιδρότητος, ἀξιώσαι ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

ΗΧΟΣ Β'.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχ. Κατανυκτικά.
Ἦχος β'.

Ημάρτον εἰς σέ Σωτὴρ, ὡς ὁ ἄσωτος Υἱός, δέξαι με Πάτερ μετανοοῦντα, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Ερρίζω σοι Χριστέ Σωτὴρ, τοῦ Τελώνου τὴν φωνήν· Ἰλασθητί μοι ὥσπερ ἐκείνῳ, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Τῶν πεπραγμένων μου δεινῶν, ἐννοῶν τὰ ἄτοπα, ἐπὶ τοὺς σούς καταφεύγω οἰκτιρμούς, Τελώνην μιμούμενος, καὶ Πόρνην δακρύσασαν, καὶ τὸν Ἄσωτον Υἱόν· διὸ καὶ προσπίπτω σοι Ἐλεῆμον, πρὶν με καταδικάσης, φεῖσαι με ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Ταῖς ἀνομίαις μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ τὴν καρδίαν μου καθάρισον, ναὸν αὐτὴν ποιῶν τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, μή με ἐξουδενώσης ἀπὸ τοῦ σου προσώπου, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾃ ΠΡΩΪ, Εἰς τὸν ὉΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.
Ἦχος β'.

Ὡς κύματα θαλάσσης, ἐπ' ἐμέ ἐπανέστησαν αἱ ἀνομίαι μου, ὡς σκάφος ἐν πελάγει, ἐγὼ μόνος χερμαζομαι, ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν· ἀλλ' εἰς εὐδιον λιμένα, ὁδήγησόν με Κύριε τῇ μετανοίᾳ, καὶ σῶσόν με.

Στιχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Εγὼ ὑπάρχων τὸ δένδρον τὸ ἄκαρπον Κύριε, κατανύξεως καρπὸν, μὴ φέρων τὸ σύνολον, καὶ τὴν ἐκκοπὴν προῦμαι, καὶ τὸ πῦρ ἐκείνο δειλιῶ τὸ ἀκαίμητον· διὸ σε ἱκετεύω, πρὸ ἐκείνης τῆς ἀνάγκης, ἐπιστρέψον, καὶ σῶσόν με.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα πηγὴ, συμπαθείας ἀξιώσον ἡμᾶς πανύμνητε Θεοτόκε, βλάβον εἰς λαὸν τὸν ἁμαρτήσαντα, δεῖξον ὡς αἰ τὴν δυναστείαν σου· εἰς σέ γὰρ ἐλπίζον-

τες, τὸ Χαῖρε βοῶμέν σοι, ὡς ποτὲ ὁ Γαβριὴλ, ὁ τῶν Ἀσωμάτων Ἀρχιστράτηγος.

Εἰς τὴν Ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Σὲ τὸν περιβάλλοντα τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, ἔχοντες οἱ Ἅγιοι περιβολὴν ἐν τῷ Κόσμῳ, ταῖς βασάνους τῶν ἀνόμων ὑπέμειναν, καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδῶλων κατήργησαν· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις καὶ ἡμᾶς ἐλευθέρωσον, τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ Σωτὴρ, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΠΡΩΪ, Εἰς τὸν ὉΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.
Ἦχος β'.

Ελέησόν με εἶπεν ὁ Δαυὶδ· κἀγὼ σοι κράζω· Ἡμάρτον Σωτὴρ· ταῖς ἐμαῖς ἁμαρτίαις, διὰ τῆς μετανοίας ἐξαλείψας, ἐλέησόν με.

Στιχ. Κύριε τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Ελέησόν με ὁ Θεός ἐλέησόν με, ἐπὶ δυσὶν ἁμαρτήμασιν ὁ Δαυὶδ ἐθρήνει· ἐπὶ μυρίαις ἐγὼ πλημμελήμασι βῶ σοι· ἐκεῖνος τὴν στρωμνὴν τοῖς δάκρυσιν ἔβρεχεν· ἐγὼ δὲ ῥανίδα μίαν οὐ κέκτημαι· ἀπέγνωσμαι, καὶ δέομαι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε μὴ παρίδης με, δεόμενον ἀντιλήψεως τῆς ὑπὸ σοῦ· ἐπὶ σοὶ γὰρ πέποιθεν ἡ ψυχὴ μου· Ἐλέησόν με.

Εἰς τὴν Ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ο φαιδρύνας τοὺς Ἁγίους σου ὑπὲρ χρυσόν, καὶ δοξάσας τοὺς Ὁσίους σου ὡς ἀγαθός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος Χριστέ ὁ Θεός, τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰρήνευσον ὡς φιάνθρωπος, καὶ τὴν εὐχὴν κατευθυνον ὡς θυμίαμα, ὁ μόνος ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΠΡΩΪ, Εἰς τὸν ὉΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.
Ἦχος β'. Αὐτόμελον.

Τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν τῆς σῆς ἀγαθότητος, ὃν ἐδωρήσω ἡμῖν τοῖς ἀναξίαις Κύριε, σοὶ προσάγομεν εἰς πρεσβείαν· Σῶζε τοὺς βασιλεῖς καὶ ταῖς πόλεις σου, ἱκατεύοντας διὰ τῆς Θεοτόκου, μόνε φιάνθρωπε.

Στιχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ον τρόπον ἡχμαλώτευσεν ὁ ἐχθρὸς τὸν Ἀδὰμ, διὰ ξύλου τῆς βρώσεως Κύριε, ὡσαύτως ἡχμαλώτευσας καὶ αὐτὸς τὸν ἐχθρὸν, διὰ ξύλου Σταυροῦ, καὶ τοῦ πάθους σου· ἐν τούτῳ γὰρ παρεγένου ὁ δεῦτερος Ἀδὰμ, ἀκαζητῆσαι τὸν πλανηθέντα, ζωοποιῆσαι τὸν νεκρωθέντα, ὁ Θεός δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένος καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλῳ ὀρώσά σε νεκρὸν ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς, Υἱέ μου ἔλεγε, τί τὸ φοβερόν τοῦτο μυστήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος, ζῶν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ, πῶς θνήσκεις θάνατον ἐπονείδιστον;

Εἰς τὴν ζ'. ᾠδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἡ πλανή. Δεῖσα τοῖς αἵμασιν ὑμῶν, καὶ ἄγαι αἰσκηναί, αἱ δεξαίμεναι τὰ σώματα ὑμῶν· ἐν σταδίῳ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθριαμβεύσατε, καὶ Χριστὸν μετὰ παρρήσιας ἐκηρύξατε· αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἰκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΠΡΩΪ, Εἰς ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀποστολικά.
Ἦχος β'.

Ο σοφίσας ὑπὲρ ῥήτορας τοὺς Ἀλιεῖς, καὶ ἐκπέμψας ὡς περ κήρυκας πᾶσιν τῇ γῇ, τῇ ἀφάτῳ φιланθρωπία σου Χριστέ ὁ Θεός, δι' αὐτῶν κραταίωσον τὴν Ἐκκλησίαν σου, καὶ ταῖς πιστοῖς κατάπεμψον τὴν εὐλογίαν σου, ὁ μόνος ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος.

Σαγηνεύσαντες τὰ ἔθνη οἱ Ἀλιεῖς, καὶ διδάξαντες τὰ πέρατα σέ προσκυνεῖν, τῇ ἀφάτῳ φιланθρωπία σου Χριστέ ὁ Θεός, δι' αὐτῶν στερέωσον τὴν Ἐκκλησίαν σου, καὶ ταῖς πιστοῖς κατάπεμψον τὴν εὐλογίαν σου, ὁ μόνος ἐν Ἀγίοις ἀναπαυόμενος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ μεγαλύνομεν Θεοτόκε βρωῶντες· Χαῖρε ἀδύτου φωτός νεφέλη, αὐτὸν βαστάσασα ἐν κόλποις, τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Εἰς τὴν ζ'. ᾠδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Απόστολοι Μάρτυρες, καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, καὶ τὴν Πίστιν τηρήσαντες, παρρήσιαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἰκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΠΡΩΪ, Εἰς ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.

Ἦχος β'. Αὐτόμελον.

Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν Ἀγαθέ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ὑμῶν, Χριστέ ὁ Θεός· βουλήσει γὰρ

ἠυδόκησας σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ οὓς ἐπλάσας ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν εὐχαρίστως βρωῶμέν σοι· Χαράς ἐπλήρωσας τὰ πάντα, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν παραγενόμενος, εἰς τὸ σῶσαι τὸν Κόσμον.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς Χριστέ ὁ Θεός, ἐπὶ Σταυροῦ ταῖς ἀχράντους σου χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυνάγων πάντα τὰ ἔθνη, κράζοντα· Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Υπερδεδοξασμένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε ὑμνοῦμέν σε· διὰ γὰρ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ σου, κατεβλήθη ὁ Ἄδης, καὶ ὁ θάνατος τέθηκεν· νεκρωθέντες ἀνέστημεν, καὶ ζωῆς ἠξιώθημεν· τὸν Παράδεισον ἐλάβομεν, τὴν ἀρχαίαν ἀπόλαυσιν· διὸ εὐχαρίστως δοξολογοῦμεν, ὡς κραταῖόν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ μόνον πολυέλεον.

Εἰς τὴν ζ'. ᾠδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Επὶ τὴν πέτραν τὴν ἀσάλευτον, θεμελιώσαντες οἱ Ἅγιοι, κατὰ τῶν τυράννων κραταιῶς ἠνδρίσαντο, καὶ διὰ βασιάνων τῶν στεφάνων ἔτυχον· δι' αὐτῶν ὁ Θεός, σῶσον ἡμᾶς.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ, ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Μαρτυρικά.
Ἦχος β'.

Οὐ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν, μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, Οὐρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολῖται γεγονάσι. Κύριε πρεσβεύεις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν ὑμνοῦντων, πᾶσα πλάνη πέπαυται, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, πίστει διασώζεται.

Χοροὶ Μαρτύρων ἀντέστησαν, τοῖς τυράννοις λέγοντες· Ἡμεῖς στρατευόμεθα τῷ Βασιλεῖ τῶν δυνάμεων· εἰ καὶ πυρὶ καὶ βασάνοις ἀναλώσῃτε ἡμᾶς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριάδος τὴν δύναμιν.

Μεγάλη ἡ δόξα, ἣν ἐκτίσασθε Ἅγιοι, διὰ τῆς πίστεως· οὐ μόνον γὰρ ἐν τῷ πάσχειν τὸν ἐχθρὸν ἐνίκησατε, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον πνεύματα ἀπελαύνετε, ἀσθενοῦντας θεραπεύετε· ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰατροί, πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα. Νεκρώσιμον, τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Οἱμοὶ οἶον ἀγῶνα ἔχει ἡ ψυχὴ, χωριζομένη ἐκ τοῦ σώματος! οἱμοὶ πόσα δακρύει

καὶ τότε, οὐχ ὑπάρχει ὁ ἔλεων αὐτήν! πρὸς τοὺς Ἀγγέλους τὰ ὄμματα ῥέπουσα, ἅπρακτα καθικετεύει· πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ταῖς χεῖρας ἐκτείνουσα, οὐκ ἔχει τὸν βοηθοῦντα. Διὸ ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐννοήσαντες ἡμῶν τὸ βραχὺ τῆς ζωῆς, τοῖς μεταστᾶσι τὴν ἀνάπαυσιν, παρὰ Χριστοῦ αἰτησώμεθα, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ Νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκε, καὶ παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στυλοῦ πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ ΣΑΒΒΑΤὸν ΠΡΩΤὸν, Εἰς τὸν Οὐρανόν.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσματα Μαρτυρικά.
Ἦχος β'.

Ο φαιδρύνας τῆς Ἀγίου σου ὑπὲρ χρυσόν, καὶ δοξάσας τοὺς Ὁσίους σου ὡς ἀγαθός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος Χριστέ ὁ Θεός, τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰρήνευσον ὡς φιλόανθρωπος, καὶ τὴν εὐχὴν κατεύθυνον ὡς θυμίαμα, ὁ μόνος ἐν Ἀγίοις ἀναπαυόμενος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἡ πικανθεῖσα τοῖς αἵμασιν ὑμῶν· καὶ ἅγιοι αἱ ἱκῆναι, αἱ δεξάμεναι τὰ σώματα ὑμῶν· ἐν σταδίῳ γὰρ τὸν ἐχθρόν ἐθριαμβεύσατε, καὶ Χριστὸν μετὰ παρρησίας ἐκηρύξατε· αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Απόστολοι Μάρτυρες, καὶ Προφῆται Ἰσραήλ, Ὅσοι καὶ Δίκαιοι, αἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Μνήμη τῶν κεκοιμημένων Κύριε, εἰς μνήμην τῶν προσδοκωμένων ἄγει με καὶ καθορῶν μου τὴν καταδίκην, προσφέρω τὴν ἐκ βασιάνων φωνήν· Ἐλεῆμον ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἀγία ἡ τοῦ ἀχράντου Φωτός, Ἀγγελικαῖς σε ὕμνοις τιμῶντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱσταῖμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Μαρτυρικά. Ἦχος β'.

Υπὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι θανάτου, ὧς ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχὰς μὲν ἔχετε εἰς Οὐρανούς, ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ κατὰ Κόσμον ὅλον δορυφορεῖται ὑμῶν τὰ λείψανα· Ἰερεῖς καὶ βασιλεῖς προσκυνοῦσι, καὶ λαοὶ πάντες ἐπαγαλλόμενοι, συνήθως βοῶμεν· Ὑπνος τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τῶν Ὁσίων αὐτοῦ.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ λαβόντες οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, ὅπλον ἀκαταγώνιστον, πᾶσαν τοῦ Διαβόλου τὴν ἰσχὺν κατήγησαν, καὶ λαβόντες στέφος Οὐράνιον, τεῖχος ἡμῖν γεγόνασιν, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύοντες.

Τῶν Ἀγίων σου τὰ πλήθη, δυσωποῦσί σε Χριστέ· Ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς φιλόανθρωπος.

Πᾶσα πόλις καὶ χώρα, τιμᾷ ὑμῶν τὰ λείψανα, ὧς ἀθλοφόροι Μάρτυρες· ὑμεῖς γὰρ νομίμως ἀθλήσαντες, στέφανον Οὐράνιον ἐλάβετε· διὰ τοῦτο Ἰερέων ἐστὲ τὸ καύχημα, Βασιλέων τὸ νίκος, Ἐκκλησιῶν εὐπρέπεια.

Δόξα. Νεκρώσιμον τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ἦχος β'.

Εκ γῆς πλαστουργήσας με, εἰς γῆν πάλιν πορεύεσθαι, τῇ παραβάσει με κατέκρινας· ἔστησας ἡμέραν ἐτάσεως, ἐν ἣ τὰ κρηπτά τῆς ἐκάστου πράξεως, φανερά παρίστανται ἐνώπιόν σου· τότε φεῖσαί μου ἀναμάρτητε, καὶ τῶν ἐσφαλμένων μοι συγχώρησιν διδοῖς, τῆς Βασιλείας σου μὴ χωρίσης με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε Μαρία Θεοτόκε, ὁ ναὸς ὁ ἀκατάλυτος, μᾶλλον δὲ ἅγιος, καθὼς βοᾷ ὁ Προφήτης· Ἅγιος ὁ Ναὸς σου, Θαυμαστός ἐν δικαιοσύνῃ.

Ἀπόστιχα, τὰ Νεκρώσιμα Προσόμοια τοῦ Θεοφάνους.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ρύμην, τοῦ θανάτου καὶ φθορᾶν, σοῦ τῷ ζωφόρῳ θανάτῳ, καθεῖλες Δέσποτα· πᾶσι δὲ ἐπήγασας ζωὴν αἰώνιον, καὶ νεκρῶς ἐξανάστασιν, θνητοῖς ἐδωρήσω· ὅθεν σου δεόμεθα, Σῶτερ ἀνάπαυσον, πίστει τοὺς πρὸς σὲ μεταστάντας, καὶ τῆς ἀκηράτου σου δόξης, τούτους καταξιώσον φιλόανθρωπε.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου.

Γνα, τοὺς ἀνθρώπους κοινωνοὺς, θείας Βασιλείας ἐργάση σταυρὸν ὑπέμεινας, θάνατον ἐκούσιον κατὰδεξάμενος· διὰ τοῦτο δεόμεθα, τῇ σῇ εὐσπλαγχνίᾳ, μετόχους ἀνάδειξον τῆς

Βασιλείας σου, πίστει τοὺς πρὸς σέ μεταστάντας, καὶ τῆς αἰδίου σου δόξης, καὶ μακαριότητος ἀξίωσον.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Σώσαι, τὸ σὸν πλάσμα βουληθεὶς, τῆς οἰκονομίας τὸ ὄντως, βαθὺ μυστήριον, χαίρων ἐξετέλεσας, ὡς ὑπεράγαθος, καὶ τιμῆς ἐξηγόρασας, τὸν σύμπαντα Κόσμον, Αἵματι τιμῆ σου· διὸ δεόμεθα, πίστει τοὺς πρὸς σέ μεταστάντας, καὶ τοῦ γλυκυτάτου σου καλλους, τούτους καταξίωσον Φιλάνθρωπε.

Δόξα Πατρί.

Τρόμῳ τῷ φρικτῷ καὶ φοβερῷ, βήματι τῷ σῷ παρεστῶτες, οἱ ἀπ' αἰῶνος νεκροὶ, ψῆφον ἀναμένουσι, τὴν σὴν δικαίαν Σωτὴρ, καὶ τὴν θείαν ἐκδέχονται, δικαιοκρισίαν· τότε φέισαι Δέσποτα, Σῶτερ, τῶν δούλων σου, πίστει τοὺς πρὸς σέ μεταστάντας, καὶ τῆς αἰδίου τρυφῆς σου, καὶ μακαριότητος ἀξίωσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐας τῆς προμήτορος Ἀγνῆ, σὺ τὴν ὀφειλὴν συλλαβοῦσα, Θεὸν ἀπήτησας, τὸν τὴν ἀφθαρσίαν τε, καὶ τὴν ἀνάστασιν, τοῖς πιστοῖς χαριζόμενον, καὶ τῇ ἀθανάτῳ, δόξῃ στεφανώσαντα, τοὺς σέ δοξαζοντας· ὃν νῦν δυσωπῆσα μὴ παύσῃ, τούτους ἐν φωτὶ κατατάξαι, τῆς αὐτοῦ λαμπρότητος Θεόνυμφε.

Η Χ Ο Σ Γ'.

Τῇ Κυριακῇ, Ἐσπερας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχ. Κατανυκτικά.
Ἦχος γ'.

Ἐσπερινὸν ὕμνον, προσφέρμεν σοι Χριστέ, μετὰ θυμιάματος, καὶ ὠδῶν πνευματικῶν, ἐλέησον Σωτὴρ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σῶσόν με Κύριε ὁ Θεός μου· σὺ γὰρ πάντων ἡ σωτηρία· ὁ κλυδων με τῶν παθῶν ἐκταράττει, καὶ τὸ βῆρος τῶν ἀνομιῶν με βυθίζει· δός μοι χεῖρα βοηθείας, καὶ πρὸς φῶς ἀνάγαγέ με κατανύξεως, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος, καὶ φιλάνθρωπος.

Τὸν διεσπαρμένον μου νοῦν συναγάγε Κύριε, καὶ τὴν χερσωθεῖσάν μου καρδίαν καθάρισον, ὡς τῷ Πέτρῳ διδάς μοι μετάνοιαν, ὡς τῷ Τελῶνῃ στεναγμόν, καὶ ὡς τῇ Πάρῃ δάκρυα, ἵνα μεγάλῃ τῇ φωνῇ κραυγαῶσαι· Ὁ Θεός σῶσόν με, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλάνθρωπος.

Πολλάκις τὴν ὕμνωδιάν ἐκτελῶν, εὐρέθην τὴν ἁμαρτίαν ἐκπληρῶν, τῇ μὲν γλώττῃ ἄσματα φθεγγόμενος, τῇ δὲ ψυχῇ ἄτοπα λογιζόμενος· ἀλλ' ἐκάτερα διόρθωσον Χριστέ ὁ Θεός, διὰ τῆς μετανοίας, καὶ ἐλέησόν με.

Τῇ δευτέρᾳ πρωΐ, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.
Ἦχος γ'.

Ἐπὶ τῆς δίκης τῆς φοβεράς, ἄνευ κατηγόρων ἐλέγχομαι, ἄνευ μαρτύρων κατακρίνομαι· αἱ γὰρ βίβλοι τοῦ συνειδότος ἀναπτύσσονται, καὶ τὰ ἔργα τὰ κεκρυμμένα ἀνακαλύπτονται· πρὶν οὖν ἐν ἐκείνῳ τῷ πανδήμῳ θεάτρῳ, μέλλης ἐρευνῆσαι τὰ ἐμοὶ πεπραγμένα, ὁ Θεός ἱλάσθητί μοι, καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Ἐως πότε ψυχὴ μου ἐπιμένεις τοῖς πταισμασιν; ἕως τίνος λαμβάνεις μετανοίας ὑπέρθεσιν; λάβε κατὰ νῦν τὴν κρίσιν τὴν μέλουσαν, καὶ βόησον τῷ Κυρίῳ· Ἠμάρτον ἀνὰ μάρτητε, Κύριε σῶσόν με.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκαστος ὅπου σῶζεται, ἐκεῖ δικαίως καὶ προστρέχει· καὶ ποῖα ἄλλη τοιαύτη καταφυγή, ὡς σὺ Θεοτόκε, σκέπουσα τὰς ψυχὰς ἡμῶν;

Εἰς τὴν ζ'. Ὠδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τίς μὴ θαυμάζη τῶν ἁγίων Μαρτύρων τοὺς ἀηττήτους ἀγῶνας; τίς μὴ ἐκπλαγῇ τὰ τούτων αἰεὶ κατορθώματα; ὅτι ἐν πυρὶ καὶ μάλιστα, θηρσί τε καὶ σφαγαῖς, τὸν ἀντίδικον ἐχθρόν ἐτροπώσαντο, βασιλέων κολακείας βδελυξάμενοι, καὶ τυράννων ἀπειλαῖς ἀποσεισάμενοι· διὸ καὶ τοὺς στεφάνους ἐκομίσαντο, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ παρέχοντος τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ τρίτῃ πρωΐ, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.
Ἦχος γ'.

Παροικοῦσα ἐν τῇ γῇ, ψυχὴ μου μετανόησον· χοῦς ἐν τάφῳ οὐχ ὕμνῃ, πταισμάτων οὐ λυτρῆται· βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ· Καρδιογνώσα ἡμάρτον· πρὶν καταδικάσῃς με ἐλέησόν με.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς προσευχῆς, μετανοεῖν ἐπαγγέλλομαι, καὶ ὁ ἐχθρὸς ἐπιμελῶς ἁμαρτάνειν, ἀμβάλλει μοι ἄτοπα· ἀλλ' ἐξ αὐτοῦ με ῥῦσαι ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καταφυγή καὶ δύναμις ἡμῶν Θεοτόκε, ἡ κραταιὰ βοήθεια τοῦ Κόσμου, ταῖς πρεσβείαις σου σῶζε τοὺς δούλους σου, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, μόνῃ εὐλογημένη.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τὸ εὐψυχον τῆς καρτερίας ὑμῶν, ἐνίκησε τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Ἀθλοφόροι πανεύφημοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος· ἀλλὰ πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ, σῶσαι τὸ ποίμνιον, μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Τῇ τετάρτῃ ἡρῶν, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὸ ἀναρίθμητον τῆς ἐξουσίας σου, καὶ τὸ ἐπουσίον τὸ τῆς σταυρώσεως αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, ἐξίσταντο καθορῶσαι, πῶς ὁ ἀθεώρητος, ἐν σαρκὶ ἐμαστιζέτο, θέλων ἐκλυτρώσασθαι ἐκ φθορᾶς τὸ ἀνθρώπινον· διὸ ὡς ζωοδότῃ βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστὲ τῇ Βασιλείᾳ σου.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Σταυρὸς ἐπάγη ἐπὶ γῆς, καὶ ἤφατο τῶν Οὐρανῶν· οὐχ ὡς τοῦ ξύλου φθάσαντος τὸ ὕψος, ἀλλὰ σοῦ ἐν αὐτῷ πληροῦντος τὰ σύμπαντα· δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ρ'άβδον δυνάμεως κεκτημένοι, τὸν Σταυρὸν τοῦ Υἱοῦ σου Θεοτόκε, ἐν αὐτῷ καταβάλλομεν τῶν ἐχθρῶν τὰ φρυάγματα, οἱ πόθῳ σε ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἀθλοφόρων σου τὴν μνήμην Κύριε, ὑπερφαιδρυνας ὡς Παντοδύναμος, ὅτι ἐνίσχυσας αὐτοὺς τὰ πάθη σου μιμήσασθαι· ἐνίκησαν ἀνδρείως γὰρ τοῦ Βελίαρ τὴν δύναμιν· ὅθεν καὶ ἀπέλαβον, ἱαμάτων χαρίσματα· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις φιλάνθρωπε, εἰρήνην παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῇ πέμπτῃ ἡρῶν, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀποστολικά.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θεῖοι κήρυκες τῆς ἀληθείας, καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, ἀνεδείχθητε αὐτόπται Ἀπόστολοι· καὶ γὰρ εἰδώλων τὴν πλάνην πατήσαντες, καὶ τὴν Τριάδα τρανῶς ἐκηρύξατε· ἦν πρεσβεύσατε μακάριοι, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Δεῦτε ἅπαντες τοὺς Ἀποστόλους ἀνυμνήσωμεν ὡς κυβερνήτας· τῶν εἰδώλων γὰρ τὴν πλάνην ἐδίωξαν, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῆς ζωῆς ἐπανήγαγον, καὶ τὴν Τριάδα δοξάζον ἐδίδαξαν· ὅθεν ἅπαντες αὐτῶν, τὴν σεβάσμιαν μνήμην τελοῦντες οἱ πιστοί, τὸν Σωτῆρα δοξάζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ος ἀγεώργητος Παρθένε ἄμπελος, τὸν ὠραιότατον βότρυν ἐβλάστησας, ἀναπηγάζοντα ἡμῖν τὸν αἶνον τὸν σωτήριον, τὸν πάντων εὐφραίνοντα ταῖς ψυχαῖς καὶ τὰ σώματα· ὅθεν ὡς αἰτίαν σε, τῶν καλῶν μακαρίζοντες, αἱ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Θωρακισάμενοι τὴν πανοπλίαν Χριστοῦ, καὶ ἐνδυσάμενοι ὅπλα τῆς πίστεως, ταῖς παρατάξεις τοῦ ἐχθροῦ, ἀθλητικῶς κατεβαλετε· προθύμως τῇ ἐλπίδι γὰρ, τῆς ζωῆς ὑπεμείνατε, καὶ πάσας τὰς τῶν Τυραίνων, ἀπειλαῖς τε καὶ μάστιγας· διὸ καὶ τοὺς στεφάνους ἐδείξαθε, Μάρτυρες Χριστοῦ καρτερόψυχοι.

Τῇ παρασκευῇ ἡρῶν, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Σταυρὸν καὶ θάνατον, παθεῖν ἐλόμενος, μέσον τῆς Κτίσεως τοῦτον κατέπηξας· ὅτε εὐδόκησας Σωτῆρ, τὸ σῶμά σου προσηλωθῆναι· τότε καὶ ὁ ἥλιος ταῖς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε· ταῦτα καὶ Ληστῆς ὁρῶν, Θεόν σε ὡμολόγησε, βοῶν σοι· Μνησθητί μου Κύριε, καὶ ἔλαβε πιστεύσας τὸν Παραδείσον.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Εκπαρίσσω, καὶ πύκνη, καὶ κέδρα ὑψώθης ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ἵνα σώῃς τοὺς ἐν πίστει προσκυνοῦντας, τὴν ἐκούσιόν σου Σταύρωσιν, Χριστὲ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τὴν ὠραιότητα.

Τὸν ἐπονείδιστον Οἰκτίρμον θάνατον, διὰ σταυρώσεως, ἐκὼν ὑπέμεινας· ὃν ἡ ταλαιπώσα σε Χριστὲ, ὁρῶσα εἰτρώσκετο· ἥς ταῖς παρακλησίαις, διὰ σπλαγχνὰ ἐλέους σου, μὴ ὑπεράγαθῃ, καὶ φιλάνθρωπε Κύριε, οἰκτείρῃσιν καὶ σώσῃς τὸν Κόσμον, ὁ αἶψαν τὴν τοῦ αἵμαρτιαν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ε'κλάμπετε διὰ τῆς πίστεως, ὑπέρλαμπροι φωστῆρες Ἅγιοι, Θεοσεβείας ἰατροί, ἄθλοφόροι πανεύφημοι· τῶν τυράννων γὰρ τοὺς αἰκισμοὺς μὴ δειλανδρίσαντες, τῶν εἰδωλῶν τὰς δυσφημίας κατηδαφίσατε, τρόπαιον ἔχοντες ἀήττητον, τὸν Σταυρὸν τῆς ἀληθείας.

Τῇ Παρασκευῇ, ΕΞΗΒΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέντραξα, Στιχηρὰ Μαρτυρικὰ.

Ἦχος γ'.

Μεγάλη τῶν Μαρτύρων σου Χριστὲ ἡ δύναμις· ἐν μνήμασι γὰρ κεῖνται, καὶ πνεύματα διώκουσι, καὶ κατήργησαν ἐχθροῦ τὴν ἐξουσίαν, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας.

Προφῆται καὶ Ἀπόστολοι Χριστοῦ, καὶ Μάρτυρες, ἐδίδαξαν ὑμνεῖσθαι, Τριάδα ὁμοούσιον· καὶ ἐφώτισαν τὰ ἔθνη τὰ πεπλανημένα, καὶ κοινωνοὺς Ἀγγέλων ἐποίησαν, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες, τοῦ ἐχθροῦ τὴν τυραννίδα ἔλυσαν, καὶ τυχόντες τῶν στεφάνων, μετὰ τῶν Ἀσωμάτων πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε ἡ δύναμις· ἐπάγη γὰρ ἐν τόπῳ, καὶ ἐνεργεῖ ἐν Κόσμῳ· καὶ ἀνέδειξεν ἐξ ἀλλείων Ἀποστόλους, καὶ ἐξ ἐθνῶν Μάρτυρας, ἵνα πρεσβεύωσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Νεκρώσιμον, τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Πάντα ματαιότης τὸ ἀνθρώπινα, ὅσα οὐκ ὑπάρχει μετὰ θάνατον· οὐ παραμένει ὁ κλαῦτος· οὐ συνοδεύει ἡ δόξα· ἐπελθὼν γὰρ ὁ θάνατος, ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται. Διὸ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ βοήσωμεν· Τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἐνθα πάντων ἐστὶν εὐφραينوμένων ἡ κατοικία.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν θαυμαντικόν σου τόκον πανσεβάσμι; πείραν γὰρ ἀνδρὸς μὴ δεξαμένη Πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱόν ἐν σαρκί, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς ὑπομείναντα τροπὴν, ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἐκατέρας οὐσίας τὴν ιδιότητα σώαν φυλάξαντα. Διὸ Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Τῇ Σάββατῳ Προί', Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσματα Μαρτυρικὰ.

Ἦχος γ'.

Οσοι φιλομάρτυρες, εὐφρανθήτε καὶ νῦν, συμφώνως ἀναμέλποντες τὴν ὑμνωδίαν τῷ Χριστῷ· ὡς γὰρ φωστῆρας ἐν Κόσμῳ, ἀνέτειλεν ἡμῖν τὴν ἐτήσιον μνήμην τῶν Ἀθλοφόρων αὐτοῦ, θαυμαμάτων χάριν ἐκπέμπουσιν, καὶ φωτίζουσιν τὸν νοῦν, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἅγίοις.

Τὸ εὐψυχον τῆς καρτερίας ὑμῶν, ἐνίκησε τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεκαίου ἐχθροῦ, Ἀθλοφόροι πανεύφημοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος. Ἀλλὰ πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ, σῶσαι τὸ ποίμνιον, Μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Στίχ. Τοῖς Ἅγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Ε'κλάμπετε διὰ τῆς πίστεως, ὑπέρλαμπροι φωστῆρες Ἅγιοι, Θεοσεβείας ἰατροί, ἄθλοφόροι πανεύφημοι· τῶν τυράννων γὰρ τοὺς αἰκισμοὺς μὴ δειλανδρίσαντες, τῶν εἰδωλῶν τὰς δυσφημίας κατηδαφίσατε, τρόπαιον ἔχοντες ἀήττητον, τὸν Σταυρὸν τῆς ἀληθείας.

Δόξα. Νεκρώσιμον. Τὴν ὠραιότητα.

Οὔτε τῷ λόγῳ σου, παραστησόμεθα, τῷ ἀδεκάσῳ σου, Βήματι Κύριε, μὴ κατακρίνης τοὺς εἰς σέ, Σωτὴρ ἡμῶν πεπιστευκότας· πάντες γὰρ ἡμάρτομεν, ἀλλὰ σοῦ οὐκ ἀπέστημεν· ὅθεν δυσωποῦμέν σε, ἐν σκηναῖς τῶν Δικαίων σου, Χριστὲ, οὓς προσελάβου κατὰ ταξιν, ὡς μόνος ὑπάρχων πολυέλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ Μαρτυρικὰ.

Ἦχος γ'.

Τῶν ἀγίων Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν· ὅτι θάατρον γεγόμενοι Ἀγγέλοις, καὶ ἀνθρώποις, τὸν τῆς νίκης στέφανον, παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαντο· καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν.

Βασιλέων καὶ τυράννων, τὸν φόβον ἀπέσπασαντο, οἱ Χριστοῦ στρατιῶται, καὶ εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως, αὐτὸν ὡμολόγησαν, τῶν

ἀπάντων Κύριον, Θεὸν καὶ Βασιλέα ἡμῶν· καὶ
προσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αἱ δυνάμεις τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, ἐθαύμα-
σαν τῶν Μαρτύρων τοὺς ἄθλους, ὅτι σῶ-
μα περικείμενοι, βασάνων κατεφρόνησαν, μι-
μηταὶ γενόμενοι, τοῦ πάθους τοῦ Σωτῆρος
Χριστοῦ· καὶ προσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Ος φωστῆρες ἐν Κόσμῳ λάμπετε, καὶ μετὰ
θάνατον ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν
κλόν ἀγωνισάμενοι· διὸ ἔχοντες παρρησίαν,
Χρστὸν τὸν Θεὸν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι ταῖς
ψυχᾶς ἡμῶν.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Ανθρωποι τί μάτην ταραττόμεθα; ὁ δρό-
μος βραχύς ἐστιν, ὃν τρέχομεν, καπνὸς
ὑπάρχει ὁ βίος, καὶ αἱμῖς καὶ τέφρα καὶ κό-
νις, πρὸς ὀλίγον φαινόμενος, καὶ ταχέως ἀ-
χρειούμενος. Διὸ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ βοήσω-
μεν· Τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον,
ἐνθα πάντων ἐστὶν, εὐφραινομένων ἢ κατοικία
ἐν σοί.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ προστασία πάντων τῶν δεομέ-
νων, εἰς σὲ θάρροῦμεν, εἰς σὲ καυχώμε-
θα, ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστὶ· πρόσβευε
τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

Ἀπόστιχα, τὰ Νεκρώσιμα Ἱεροσόμοια
τοῦ Θεοφάνους.

Ἦχος γ'. Τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ.

Δοξάζω τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, δι' αὐ-
τὴν ζωὴν δεδωρήται, καὶ τρυφῆς ἢ ἀπόλαι-
σις, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ σε ὑμνοῦσι, μόνε
Πολυέλεε· Διὸ βοῶμέν σοι Χριστέ ὁ Θεός· Τὴς
μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἐνθα πάν-
των ἐστὶν, εὐφραινομένων ἢ κατοικία ἐν σοί.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου.

Ομόνος ἐλεήμων, καὶ εὐσπλαγχνος, ὁ ἔχων
ἀκατάληπτον ἀγαθότητος πέλαγος, ὁ
γινώσκων τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ἣν ἐδη-
μιούργησας, σὲ ἱκετεύομεν Χριστέ ὁ Θεός· Τοὺς
μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἐνθα πάν-
των ἐστὶν, εὐφραινομένων ἢ κατοικία ἐν σοί.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Υπνώσας ἐν τῷ τάφῳ ὡς ἄνθρωπος, δυ-
νάμει ἀηττήτῳ σου, ὡς Θεὸς ἐξανέστη-
σας, τοὺς ἐν τάφῳ ὑμνοῦντας, ἀσιγήτως ὑ-
μνον σοι προσφέροντας· Διὸ βοῶμέν σοι Χριστέ
ὁ Θεός· Τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυ-
σον, ἐνθα πάντων ἐστὶν, εὐφραινομένων ἢ κα-
τοικία ἐν σοί.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αμπαῖδα νοστήν σε βαστάζουσιν, τὸ φέγ-
γος τῆς Θεότητος, ὁμιλήσαν παχύτητι
τῆς ἀνθρώπων οὐσίας, Θεοτόκε πάντες ἐπι-
σταίμεθα, τὸν σὸν δυσώπησον Υἱὸν καὶ Θεόν.
Τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀναπαῦσαι, ἐνθα
πάντων ἐστὶν, εὐφραινομένων ἢ κατοικία ἐν σοί.

Η Χ Ο Σ Δ'.

Τῇ Κυριακῇ, Ἐσπερας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, Στιχ. Κατανυκτικά.
Ἦχος δ'.

Η θέλον δάκρυσιν ἐξαλείψαι, τῶν ἐμῶν πται-
σμάτων Κύριε, τὸ χειρόγραφον, καὶ τὸ ὑ-
πόλοιπον τῆς ζωῆς μου, διὰ μετανοίας εὐαρε-
στῆσαι σοι· ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς ἀπατά με, καὶ πο-
λεμεῖ τὴν ψυχὴν μου· Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀ-
πόλωμαι, σῶσόν με.

Τὶς χειμαζόμενος καὶ προστρέχων, τῷ λι-
μένι τούτῳ οὐ διασώζεται; ἢ τίς ὀδυνώ-
μενος καὶ προσπίπτων, τῷ ἰατρῷ τούτῳ οὐ
θεραπεύεται; Δημιουργέ τῶν ἀπάντων, καὶ
ἰατρὲ τῶν νοσούντων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀ-
πόλωμαι, σῶσόν με.

Πλύνόν με τοῖς δάκρυσί μου Σωτήρ, ὅτι ῥε-
ρύπωμαι ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις· διὸ καὶ
προσπίπτω σοι· Ἠμάρτον ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Πρόβατον εἰμί τῆς λογικῆς σου ποιμένης, καὶ
πρὸς σὲ καταφεύγω, τὸν ποιμένα τὸν
καλόν· ζήτησόν με τὸν πλανηθέντα ὁ Θεός,
καὶ ἐλέησόν με.

Τῇ Δευτέρᾳ Πρωί, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.

Ἦχος δ'.

Τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν ἐπίστρεψαι Κύριε,
τὴν ἐν ἀμαρτίαις τὸν βίον ὅλον δαπα-
νήσασαν· ὃν τρόπον τὴν Πόρνην, δέξαι καὶ ἐμὴν,
καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με.

Διαπλέων τὸ πέλαγος τῆς παρούσης ζωῆς,
ἐνθυμοῦμαι τὴν ἄβυσσον τῶν πολλῶν μου
κακῶν, καὶ μὴ ἔχων τὸν κυβερνήτην λογισμὸν,
τὴν τοῦ Πέτρου σοι προσφθέγγομαι φωνήν· Σῶ-
σόν με Χριστέ, σῶσόν με ὁ Θεός, ὡς φιλάνθρω-
πος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῇ ἀναγραφῇ ἐν τῷ ναῷ, εἰς τὰ Ἁγία-
τῶν Ἀγίων, τῇ περιβεβλημένῃ τὴν πίστιν

καὶ τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἀμειπτον παρθενίαν, ὁ Ἀρχιστράτηγος Γαβριήλ, προσέφερεν οὐρανόν, τὸν ἀσπασμόν καὶ τὸ, Χαῖρε δεδοξαμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Σήμερον τὰ τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀθλοφόρων παραγέγονε, τὰς τῶν πιστῶν διανοίας φωτίσαι, καὶ τὴν Οἰκουμένην τῇ χάριτι φαιδρῦναι· δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς δυσωπήμενος, δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΠΡΟΪ, Εἰς τὸν ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Κατοικητικῶν.

Ίχος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Ταχύ συνεισεέλθωμεν, εἰς τὸν νυμφῶνα Χριστοῦ, ἵνα πάντες ἀκούσωμεν τῆς μακαρίας φωνῆς, αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· Δεῦτε οἱ ἀγαπῶντες, τὴν οὐράνιον δόξαν, σύμμοροι γεγονότες, ταῖς φρονίμοις Παρθένοις, φαιδρῦνῶμεν τὰς λαμπάδας ἡμῶν διὰ τῆς πίστεως. Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Αναλόγισαι ψυχὴ, πῶς παραστῶμεν τῷ Κριτῇ· ἐν τῇ ὥρᾳ τῇ φρικτῇ, τίθενται θρόνοι φοβεροί, καὶ ἐκάστου αἱ πράξεις ἐξελέγχονται· τότε ὁ Κριτὴς ἀδυσώπητος· ἐκεῖ τὸ πῦρ δεινῶς σοι ἡτοίμασαι, ὥς περ ἀγρία θάλασσα κυμαινομένη, ὥς καλύψαι τὰ σύμπαντα. Σὺν πᾶσι τούτοις, βλέπε ψυχὴ μου, στέναξον πρὸ τοῦ τέλους.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς Θεοτόκος, ἡ πρεσβεύουσα ὡς μήτηρ ἐν παρρησίᾳ, τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, διαφύλαττε πόλιν ἐξαιρέτως, τῇ σκέπῃ σου προστρέχουσαν, ἐν σοὶ τὸ κράτος ἔχουσαν, καὶ πρὸς σέ καταφεύγουσαν, τὸν λιμένα τὸ τεῖχος, τὴν μόνην προστασίαν, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τῶν ἐν ὅλῳ τῷ Κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι Χριστέ ὁ Θεός· Τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου κατέπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΠΡΟΪ, Εἰς τὸν ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα

Σταυρώσιμα. Ίχος δ'.

Εξηγόρασας ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, τῷ τιμίῳ σου Αἵματι, τῷ Σταυρῷ

προσηλωθεῖς, καὶ τῇ λόγχῃ κεντηθεῖς, τὴν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις, Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Αὐτόμελον.

Ταχύ προκατάλαβε, πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἐχθροῖς βλασφημοῦσί σε, καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμῖν, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἄνελε τῷ Σταυρῷ σου, τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας· γνώτωσαν πῶς ἰσχύει, Ὁρθοδόξων ἡ Πίστις, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διηλθέ σου τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἥνικα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωπούσα μὴ παύτη, συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν δωρήσασθαι.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν, ὁμοιον.

Οὐ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γὰρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον, ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΠΡΟΪ, Εἰς τὸν ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀποστολικά.

Ίχος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Φωστῆρας εἰς τὰ πέρατα, τοὺς Μαθηταίς σου Χριστέ, ἀνέδειξας ἐκλάμποντας, ἐν τῷ κηρύγματι τῷ σῷ, φωτίζοντας ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς· πλάνην τὴν τῶν εἰδώλων, δι' αὐτῶν ἀμαυρώσας, δόγμασιν εὐσεβείας, καταλάμψας τῷ Κόσμῳ. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, σῶσον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ος Μωϋσῆς τὸν Ἰσραὴλ ἐκ δουλείας, διὰ θάλασσης ἐρυθρᾶς ὁδηγήσας, τῇ δεξιᾷ σου Δέσποτα βυθίσας Φαραῶ· οὕτως ἐν τοῖς θαύμασιν, οἱ σοφοὶ Μαθηταί σε, τὴν θάλασσαν διέρρηξαν, τῆς πικρᾶς ἀθείας, καὶ τὸν λαὸν ὠδήγησαν πρὸς σέ ἄναρχε Λόγε, καὶ μόνε φιλάνθρωπε. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν Λόγον τοῦ Πατρὸς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἔγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη ἀγνή, μόνη εὐλογημένη· διὸ ἀπαύστως, σέ ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Σταυρῷ ὀπλισάμενοι οἱ Ἀθλοφόροι σου, ἐνίκησαν τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἔλαμψαν ὡς φωστῆρες, τοὺς βροτοὺς ὀδηγοῦντες· διδοῦσι ταῖς ἰαίσεσι, τοῖς ἐν πίστει αἰτοῦσιν. Αὐτῶν ταῖς ἱεσίαις, σῶσον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΠΡΩΉ, Εἰς ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σταυρῷ σε προσήλωσαν, οἱ Ἰουδαῖοι Σωτήρ, δι' οὗ ἐκ τῶν ἐθνῶν ἡμᾶς, ἀνεκαλέσω τοπρίν, φιλάνθρωπε Κύριε, ἠπλώσας ταῖς παλάμας, ἐν αὐτῷ τῇ βουλήσει, λόγχῃ δὲ τὴν πλευράν σου, κατεδέξω νυγῆναι· τῷ πλήθει τῶν αἰκτιρμῶν σου, δόξα Μακρόθυμε.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ὅμοιον.

Τὸ φῶς τῶν ψυχῶν ἡμῶν, νῦν καθορῶντες Χριστέ, Σταυρόν σου τὸν ἄχραντον, καὶ προσκυνοῦντες αὐτόν, φαιδρῶς ἐκβοῶμέν σοι· Δόξα σοι ὁ ἐν τούτῳ, ὑψωθῆναι θελήσας· δόξα σοι ὁ φωτίσας, δι' αὐτοῦ πᾶσαν κτίσιν· ἐν ᾧ σε ἀναπαύστω, ὕμνοις δοξαζόμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον, ὅμοιον.

Σταυρῷ σε ὑψοῦμενον, ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἄχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινόν καὶ ξένον, τοῦτο Υἱέ μου θαῦμα; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὅλων, ὁμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζῶσαι τοὺς τεθνεώτας, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ησέπητή τῶν Ἀθλοφόρων πανήγυρις, Οὐρανὸν τὴν Ἐκκλησίαν ἔδειξε, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συγχορεύουσιν Ἀγγελοι· ταῖς αὐτῶν ἱεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ, ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, Στιχηρὰ Μαρτυρικά.

Ἦχος δ'.

Ο ἐνδοξαζόμενος, ἐν ταῖς μνείαις τῶν Ἀγίων σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ο τῶν ἁγίων Μαρτύρων δεξάμενος τὴν ὑπομονήν, καὶ παρ' ἡμῶν δέχου τὴν ὑμνωδίαν φιλάνθρωπε, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς αὐτῶν ἱεσίαις, τὸ μέγα ἔλεος.

Εχόντες παρρησίαν, πρὸς τὸν Σωτῆρα Ἀγιοι, πρεσβεύσατε ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν

τῶν ἀμαρτωλῶν, ἄφεσιν πταισμάτων αἰτούμενοι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ερεῖα ἔμψυχα, ὀλοκαυτώματα λογικὰ, Μάρτυρες Κυρίου, θαύματα τέλεια Θεοῦ, Θεὸν γινώσκοντα, καὶ Θεῷ γνωσκόμενα, πρόβατα, ὧν ἡ μάνδρα λύκοις ἀνεπίβατος· πρεσβεύσατε καὶ ἡμᾶς, συμποσιανθῆναι ὑμῖν, ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως.

Δόξα. Νεκρώσιμον, τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Κόσμου πρεσπαΐθεια; ποῦ ἐστὶν ἡ τῶν προσκαίρων φαντασία; ποῦ ἐστὶν ὁ χρυσὸς, καὶ ὁ ἄργυρος; ποῦ ἐστὶ τῶν οἰκετῶν ἡ πλημμύρα, καὶ ὁ θόρυβος; πάντα τέφρα, πάντα κόνις, πάντα σκιά· Ἀλλὰ δεῦτε βοήσωμεν τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ· Κύριε τῶν αἰώνιων σου ἀγαθῶν ἀξίωσον, τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν, καὶ ἀνάπαυσον αὐτοὺς, ἐν τῇ ἀγήρῳ μακαριότητι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο διὰ σέ Θεοπάτωρ Προφήτης Δαυὶδ, μαλωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησα, τῷ μεγαλειά σοι ποιήσαντι· Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου· σὲ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθέν ὀρειάλωτον εὐρὼν, πρόβατον τοῖς ὤμοις ἀναλαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ· καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι ταῖς Οὐρανίαις συνάψῃ Δυναμέσι· καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν Κόσμον, Χριστὸς ὁ ἔχων τὸ μέγα, καὶ πλούσιον ἔλεος.

Τῇ ΣΑΒΒΑΤῳ ΠΡΩΉ, Εἰς ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσματα Μαρτυρικά.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γὰρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον, ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτῶν ταῖς ἱεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν ταῖς Ἀγίαις.

Αὐτόμελον.

Τῶν ἐν ὅλῳ τῷ Κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ· σα Χριστέ ὁ Θεός· Τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμοὺς σου κατάπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Ἰαχὺ προκατάλαβε.

Σταυρὸν ὀπλισάμενοι οἱ Ἀθλοφόροι σου, ἐνίκησαν τὰ μηχανήματα, τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἔλαμψαν ὡς φωστῆρες, τοὺς βροτοὺς ὀδηγοῦντες, διδοῦσι ταῖς ἰάσεσι τοῖς ἐν πίστει αἰτοῦσιν. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, σῶσον τὸν Κόσμον σου.

Δόξα. Νεκρώσιμον, ὁμοιον.

Ψυχὰς ἅς μετέστησας, ἐκ τῶν προσκαίρων πρὸς σέ, ἀνάπαυσον ὡς εὐσπλαγχνος καὶ παντοδύναμος, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· συγχώρησον ὡς οἰκτίρμον, τὰ αὐτῶν πεπραγμένα· ἐλέησον ἐλεῆμον, τῶν χειρῶν σου τὸ ἔργον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, Αὐτόμελον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ Μαρτυρικὰ.

Ἦχος δ'.

Τίς οὐκ ἐξίσταται ὁρῶν ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὃν ἠγωνίσασθε; πῶς ἐν σώματι ὄντες, τὸν ἀσώματον ἐχθρὸν ἐνίκησατε, Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ Σταυρὸν ὀπλισάμενοι; Ὅθεν ἐπαξίως ἀνεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καὶ βαρβάρων πολέμιοι· ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἀγγέλων συμμέτοχοι γεγονότες, ἅγιοι Μάρτυρες, ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν, ἀνδρείως κηρύξαντες· πάντα γὰρ τὰ ἐν Κόσμῳ κατελίπετε τερπνὰ, ὡς ἀνύπαρκτα, τὴν Πίστιν δὲ ὡς ἄγκυραν, ἀσφαλῆ ἐκρατήσατε· ὅθεν καὶ τὴν πλάνην ἀπελάσαντες, πηγάζετε τοῖς πιστοῖς ἰαμάτων χαρίσματα· ἀπαύστως πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὡς ὑμῶν θαυμάσωμεν, τοὺς ἀγῶνας ἅγιοι Μάρτυρες, ὅτι σῶμα θνητὸν περιεκύριον, τοὺς ἀσώματους ἐχθροὺς ἐτροπώσασθε; ὅτε ἐφόβησαν ὑμᾶς, τῶν τυράννων αἱ ἀπειλαί; ὅτε κατέπτηξαν ὑμᾶς, τῶν βασιάνων αἱ προσολαί; ὅντως ἀξίως παρὰ Χριστοῦ ἐδοξάσθητε, τοῦ παρέχοντος ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸ μέγα ἔλεος.

Γίμνιος ὁ θάνατος τῶν Ἀγίων σου Κύριε· ἔξιδεσι γὰρ καὶ πυρὶ, καὶ ψύχει συντε-

Triodio.

56

τριμμένοι, ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, ἐλπίδα ἔχοντες εἰς σέ, ἀπολαβεῖν τοῦ καμάτου τὸν μισθόν· ὑπέμειναν καὶ ἔλαβον, παρὰ σοῦ Σωτῆρ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Εἰς τὴν κατάπαυσίν σου Κύριε, ὅπου πάντες οἱ ἅγιοί σε ἀναπαύονται, ἀνάπαυσον τοὺς δούλους σου, ὅτι μόνος ὑπάρχεις φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

ἔχοντές σε Θεοτόκε, ἐλπίδα καὶ προστασίαν, ἐχθρῶν ἐπιβουλαῖς οὐ πτοούμεθα, ὅτι σκέπεις ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἀπόστιχα, τὰ Νεκρώσιμα Προσόμοια τοῦ Θεοφάνους.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ὅντως φοβερώτατον, τὸ τοῦ θανάτου μυστήριον! πῶς ψυχὴ ἐκ τοῦ σώματος, βιαίως χωρίζεται, ἐκ τῆς ἀρμονίας, καὶ τῆς συμφυΐας, ὁ φυσικώτατος δεσμός, θείῳ βουλήματι ἀποτεμένεται; Διό σε ἱκετεύομεν· Τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ἐν σκηναῖς τῶν Ἀγίων σου, ζωοδότα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου.

Ὅπνος ἀναδέδεικται, τῶν πιζευόντων ὁ θάνατος, σοῦ τεθέντος ἐν μνήματι, τοῦ πάντων δεσπόζοντος, τὸ τοῦ θανάτου, κράτος λελυκότος, καὶ καταργήσαντος αὐτοῦ, τὴν δυναστείαν τὴν πολυχρόνιον. Διό σε ἱκετεύομεν· Τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ἐν σκηναῖς τῶν Ἀγίων σου, ζωοδότα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Σὺ δικαιοσύνη τε, ἀγιασμός ἡμῖν γέγονας, καὶ ψυχῶν ἀπολύτρωσις· Πατρὶ γὰρ προσήγαγες, δεικναιμένους, καὶ λελυτρωμένους, ἀναδεξάμενος ἡμῶν, τὸ ὀφειλόμενον ἐπιτίμιον· καὶ νῦν ἐκδυσωπῆμέν σε· Τῆς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ἐν χαρᾷ καὶ φαιδρότητι, εὐεργέτα Σωτῆρ ἡμῶν.

Δόξα Πατρί.

Γένος τὸ ἀνθρώπινον, πρὸς ἀφθαρσίαν ἀνώλεθρον, ἐκ φθορᾶς ἀνακέκληται, λευσάμενον αἵματι, τῷ ἐκ τῆς πλευρᾶς σου, Σῶτερ κενωθέντι, ἐν ᾧ ἀπέπλυνας ἡμᾶς, τῆς παραβάσεως τοῦ Προπάτορος. Διό σε ἱκετεύομεν· Τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ἐν σκηναῖς αἰωνίοις σου, ἐν χοροῖς τῶν Μαρτύρων σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ρήσεσιν ἐπόμενοι, τῶν θρηγόνων πανάμωμε, Θεοτόκον φρονούμεν σε· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, σεσωματωμένον, ἀπερινοήτως, τὸν

λυτρωσάμενον ἡμᾶς, τοὺς αἰχμαλώτους ταῖς παραπτώμασιν· ὃν καὶ νῦν ἐκδυσώπησον, τοὺς μεταστάντας οἰκίας σου, ταῖς οἰκίαις ἐκλάμψαι, καταυγάζαι Πανάχραντε.

ΨΑΛ. Α΄.

Τῇ Κυριακῇ, Ἐσπερας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχ. Κατανυκτικά.
Ψαλ. πλ. α΄.

Κύριε αἱμαρτάνων οὐ παύομαι, φιλάνθρωπίας ἀξιούμενος οὐ γινώσκω· νίκησόν μου τὴν πώρωσιν, μόνε Ἀγαθὲ, καὶ ἐλέησόν με.

Κύριε, καὶ τὸν φόβον σου πτοοῦμαι, καὶ τὸ πονηρὸν ποιεῖν οὐ παύομαι· τίς ἐν δικαστηρίῳ τὸν δικαστὴν οὐ πτοεῖται; ἢ τίς ἰαθῆναι βουλούμενος, τὸν ἰατρὸν παροργίζει ὡς καὶ γώ; Μακρόθυμε Κύριε, ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ μου σπλαγχνίσθητι, καὶ ἐλέησόν με.

Οἱμοὶ! τί ὠμοιώθην ἐγὼ, τῇ ἀκαίρῳ συκῇ, καὶ πτοοῦμαι τὴν κατάραν σὺν τῇ ἐκκοπῇ· ἀλλ' ἐπουράνιε γεωργὲ Χριστέ ὁ Θεός, τὴν χερσωθεῖσάν μου ψυχὴν, καρποφόρον ἀναδείξον, καὶ ὡς τὸν ἄσωτον Υἱόν, δέξαι με καὶ ἐλέησόν με.

Τὰ πλήθη τῶν πταισμάτων μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ πάσας ἐξάλειψον τὰς ἀνομίας μου, λογισμὸν μοι παρέχων ἐπιστροφῆς, ὡς μόνος φιλάνθρωπος, δέομαι καὶ ἐλέησόν με.

Τῇ Δευτέρᾳ Ἠρωίᾳ, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α΄. Στιχολ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.
Ψαλ. πλ. α΄.

Κριτοῦ καθεζομένου, καὶ Ἀγγέλων ἐστῶτων, σάλπιγγος ἡχέσης, καὶ φλογὸς καιομένης, τί ποιήσεις ψυχὴ μου ἀπαγομένη εἰς κρίσιν; τότε γὰρ τὰ δεινὰ σου παρίστανται, τὰ κρυπτά σου ἐλέγχονται ἐγκλήματα· διὸ πρό τέλους βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ· Καρδιογνώστα, ἡμαρτον, ἐλέησόν με.

Στιχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Ψυχὴ τὰ ὧδε πρόσκαιρα, τὰ δὲ ἐκεῖ αἰώνια· ὁρῶ τὸ δικαστήριον, καὶ ἐπὶ θρόνου τὸν Κριτὴν, καὶ τρέμω τὴν ἀπόφασιν· λοιπὸν ψυχὴ ἐπίστρεψον· ἡ κρίσις ἀσυγχώρητος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετὰ Ἀγγέλων τὰ οὐράνια, μετὰ ἀνθρώπων τὰ ἐπίγεια, ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως

Θεοτόκε βοῶμέν σοι· Χαῖρε πύλη τῶν Οὐρανῶν πλατυτέρα· χαῖρε μόνη τῶν γηγενῶν σωτηρία· χαῖρε σεμνή· χαῖρε κεχαριτωμένη, ἡ τεκοῦσα Θεὸν σεσαρκωμένον.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τύριε, τὸ ποτήριον τοῦ πάθους σου, αἱ Ἀθλοφόροι σου ζηλώσαντες, κατέλεπον τὴν τοῦ βίου τερπνότητα, καὶ γεγόνασι τῶν Ἀγγέλων συμμέτοχοι· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσι παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἱλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ Τρίτῃ Ἠρωίᾳ, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α΄. Στιχολ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.
Ψαλ. πλ. α΄.

Εν κλίνῃ κατακείμενος, αἱμαρτημάτων πολλῶν, συλοῦμαι τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου· ὁ γὰρ ὕπνος τῆς ἐμῆς ῥαθυμίας, προξενεῖ μου τῇ ψυχῇ τιμωρίαν. Διὸ φεῖσαί μου Χριστέ ὁ Θεός, ὡς μόνος φιλάνθρωπος.

Στιχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Πάντες ἀγρυπνήσωμεν, καὶ Χριστῷ ὑπαντήσωμεν πάντες, μετὰ πλήθους ἐλέους καὶ λαμπάδων φαινῶν, ὅπως τοῦ νυμφῶνος ἔνδον ἀξιωθῶμεν· ὁ γὰρ τῆς θύρας ἔξω φθηγόμενος, ἀπρακτα τῷ Θεῷ κέκραγεν· Ἐλέησόν με.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Τὸ ξένον τῆς Παρθένου μυστήριον, τῷ Κόσμῳ ἀνεδείχθη σωτήριον· ἐξ αὐτῆς γὰρ ἐτέχθη ἄνευ σπορᾶς, καὶ σαρκὶ ἀνεδείχθη δίχα φθορᾶς, ἡ πάντων χαρά· Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τὰ θαύματα τῶν ἁγίων σου Μαρτύρων, ταῖς ἀναταμάχτητον, ἡμῖν δωρησάμενος, Χριστέ ὁ Θεός, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, βουλαῖς ἐθνῶν διασκεδάσον, τῆς βασιλείας τὰ σκήπτρα κραταίωσον, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Τῇ Τετάρτῃ Ἠρωίᾳ, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α΄. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.
Ψαλ. πλ. α΄.

Τὸν συνάνταρχον Λόγον.

Τὸν σταυρωθέντα Σωτῆρα, καὶ Αὐτρωτὴν ἡμῶν, ἐκουσίως ὡς αἶδε καὶ ὡς ηὐδόκησεν, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοὶ, καὶ δοξάζομεν· ὅτι προσήλωσεν αὐτὸς ταῖς ἀμαρτίαις τῶν βροτῶν, ῥυσάμενος ἐκ τῆς πλάνης, τὸ γένος τὸ τῶν ἀνθρώπων, καὶ βασιλείας ἡμᾶς κατηξίωσε.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ὅμοιον.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας ἐκουσίᾳ βουλῇ, καὶ φθορᾷ τοὺς ἀνθρώπους ἐλευθερώσας Σωτήρ, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοί, καὶ προσκυνοῦμέν σε, ὅτι ἐφώτισας ἡμᾶς, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ· καὶ πάντες δοξολογοῦμεν, φιλόνητο, καὶ οἰκτίρμον, ὡς ζωοδότην καὶ Κύριον.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου παρισταμένη, Σρηνωδοῦσα ἐβόα ἡ Θεοτόκος· Οἶμοι ὦ Τέκνον μου! οἶμοι φῶς τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν! πῶς ἐτανύθης ἐν Σταυρῷ, ὁ ἐκτείνας θείκως τὸν Οὐρανὸν ὡσεὶ δέρριν, καὶ ἐκ θαλάσσης ἀνάγων, πηγᾷς ὑδάτων τῷ σῶ προσταγμάτι;

Εἰς τὴν ζ'. Ὤδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τοὺς Ἀθλοφόρους σου Κύριε, μεγάλους ἀντιλήπτορας ἀνεδείξας, Σωτήρ τῇ Οἴκουμένῃ, δι' ὧν τὰ πάθη φυγαδεύονται· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις σῶσον, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΠΡΟΪ', Εἰς τὸν ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Ἀποστολικά.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ος αὐτόπτας τοῦ Λόγου, καὶ ὑπηρετάς Χριστοῦ, τοὺς σοφοὺς Ἀποστόλους ἐγκωμιάσωμεν, ἐν ᾧδαῖς πνευματικαῖς, καὶ ὕμνοις πάντες βροτοί· τὸν Χριστὸν γὰρ ἐκτενῶς ἱκετεύουσιν αὐτοί, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ὑμνούντων, τὴν ἱεράν αὐτῶν μνήμην, καὶ προσκυνούντων τὰ λείψανα.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Ὅμοιον.

Τοὺς Ἀποστόλους Κυρίου, συμφώνως ἀνευφημήσωμεν, ὡς φωστήρας φανέντας τῇ δίκουμένῃ· τὰ γὰρ ἔθνη εὐσεβῶς ἐσαγήνευσαν, καὶ φωτίσαντες ἡμᾶς, ἀνακηρύττουσι τρανῶς, Γραῖδα σέβειν ἀγίαν, ἡνωμένην μὲν τῇ οὐσίᾳ, καὶ αἰρετὴν δὲ ταῖς ὑποστάσεσιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἀπειρόγαμε Νύμφη, καὶ ἀειπάρθε, σὺν Ἀγγέλοις ἀπαύστως ἀνευφημοῦμέν σε· τι ἐποίησεν ἡμῖν μεγαλεῖα διὰ σοῦ, ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεός, ὁ πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς, ἐν ἡτρά σου χωρηθῆναι, εὐδοκήσας, καὶ ἐκ τῆς γλαύνης, ἐλευθερώσαι τὸ γένος ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὤδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ὅμοιον.

Τῶν ἀγίων Μαρτύρων τὰ κατορθώματα, Οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις ὑπερεθαύμασαν, ὅτι

ἐν σώματι θνητῷ, τὸν ἀσώματον ἐχθρόν, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀγωνισάμενοι καλῶς, ἐνίκησαν ἀοράτως, καὶ πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΠΡΟΪ', Εἰς τὸν ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸ ὄψος Κρανίου Παραδείσου γέγονε· μόνον γὰρ ἐπάγη τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ, εὐθύς ἐβλάστησε τὸν βέτρυν τῆς ζωῆς, σὲ Σωτήρ εἰς ἡμῶν εὐφροσύνην· δόξα σοι.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Τὸ ξένον τῆς Παρθένου.

Τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ σου Σωτήρ ἡμῶν, τῷ Κόσμῳ ἀνεδείχθη σωτήριον· ἐν αὐτῷ γὰρ βουλήσει προσηλωθεὶς, τῆς κατάρας ἐρύσω τοὺς γηγενεῖς· ἡ πάντων χαρὰ, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Εν Σταυρῷ σε ὀρώσα, Χριστὲ ἡ Μήτηρ σου, ἐκουσίως ἐν μέσῳ ληστῶν κρεμάμενον, κοπτομένη μητρικῶς, τὰ σπλάγχνα ἔλεγεν· Ἀναμάρτητε Υἱέ, πῶς ἀδίκως ἐν Σταυρῷ, ὡς περ κακούργος ἐπάγης; τὸ γένος τὸ τῶν ἀνθρώπων, ζωῶσαι θέλων, ὡς ὑπεράγαθος.

Εἰς τὴν ζ'. Ὤδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ἀμπεῖ σήμερον ἡ μνήμη τῶν Ἀθλοφόρων· ἔχει γὰρ καὶ οὐρανόθεν ἀπαύγασμα· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων πανηγυρίζει, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος συνεορτάζει. Διὸ πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ, ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Μαρτυρικά.

Ἦχος πλ. α'.

Τῶν ἐπιγείων ἀπάντων καταφρονήσαντες, καὶ τῶν βασάνων ἀνδρείως κατατολμήσαντες, τῶν μακαρίων ἐλπίδων οὐκ ἤστοχῆσατε, ἀλλ' Οὐρανῶν Βασιλείας κληρονόμοι γεγονάτε, πανεύφημοι Μάρτυρες· ἔχοντες παρρησίαν, πρὸς τὸν φιλόνητον Θεόν, τῷ Κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸν θυρεὸν τῆς Πίστεως περιβαλλόμενοι, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ, ἑαυτοὺς διαναστήσαντες, πρὸς ταῖς βασάνους ἀνδρείως ἀπηνυτομόλησαν, καὶ Διαβόλου τὴν πλάνην, καὶ τὸ θράσος κατήργησαν, οἱ Ἅγιοί σου Κύριε.

αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, ὡς παντοδύναμος Θεός, τῷ Κόσμῳ τὴν εἰρήνην καταπέμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν ἅγιοι Μάρτυρες, ἵνα ῥυσθῶμεν τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ὑμῖν γὰρ ἐδόθη χάρις, πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν.

Αΰχομαι διαθέσει ψυχῆς, Χριστὸν οὐκ ἀρνησάμενοι, ἅγιοι Μάρτυρες, οἵτινες διαφόρους αἰκισμούς, παθημάτων ὑπομείναντες, τῶν τυράννων τὰ θράση κατηδαφίσατε· ἀκλινῇ καὶ ἄτρωτον τὴν Πίστιν φυλάξαντες, εἰς Οὐρανούς μετέστητε· ὅθεν καὶ παρρησίας τυχόντες, πρὸς αὐτόν, αἰτήσασθε δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Νεκρώσιμον, τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Εμνήσθην τοῦ Προφήτου βοῶντος· Ἐγὼ εἰμι γῆ καὶ σποδός· καὶ πάλιν κατενόησα ἐν τοῖς μνήμασι, καὶ εἶδον τὰ ὅσα τὰ γεγυμνωμένα, καὶ εἶπον· Ἄρα τίς ἐστὶ βασιλεὺς, ἢ στρατιώτης, ἢ πλούσιος, ἢ πένης, ἢ δίκαιος, ἢ ἀμαρτωλός; Ἀλλὰ ἀνάπαυσον Κύριε, μετὰ Δικαίων τοὺς δούλους σου, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, τῆς ἀπειρογάμου νύμφης εἰκὼν διεγράφη ποτέ· ἐκεῖ Μωϋσῆς διαιρέτης τοῦ ὕδατος· ἐνθαδὲ Γαβριὴλ ὑπηρέτης τοῦ θαύματος· τότε τὸν βυθὸν ἐπέζευσεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ· νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν, ἀσπόρως ἡ Παρθένος· ἡ θάλασσα μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ ἔμεινεν ἄβατος· ἡ ἀμεμπτος μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουὴλ, ἔμεινεν ἀφθoρος. Ὁ ὢν καὶ προὖν, καὶ φανείς ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΠΡΩΪ, Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσματα Μαρτυρικά.

Ψχος πλ. α'.

Κύριε, τὸ ποτήριον τοῦ πάθους σου, οἱ Ἀθλοφόροι σου ζιλώσαντες, κατέλιπον τὴν τοῦ βίου τερπνότητα, καὶ γεγόνασι τῶν Ἀγγέλων συμμέτοχοι· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, εἰρήνην παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις.

Τὰ θαύματα τῶν ἁγίων σου Μαρτύρων, τῆς ἀκαταμάχητον ἡμῖν δωρησάμενος, Χριστέ ὁ Θεός· ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις βουλαῖς ἐθνῶν διασκέδασον, τῆς βασιλείας τὰ σκῆπτρα κραταίωσον, ὡς μόνος Ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Αιωγμούς καὶ κινδύνους ὑπεριδόντες, καὶ τυράννων τὰ θράση μὴ πτοηθέντες, παρρησία τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυττον· καὶ βασιάνων αἰκισμούς ὑπομείναντες θερρῶς, εἰδώλων πλάνην καθεῖλον, καὶ κράτος τοῦ Διαβόλου, οἱ Ἀθλοφόροι σαφῶς νικήσαντες.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Ανάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων τοὺς δούλους σου, καὶ τούτους κατασκήνωσον ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παρορῶν ὡς ἀγαθός, τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνῶσει, μόνε φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ἕκ Παρθένου ἀνατείλας, τῷ Κόσμῳ Χριστὲ ὁ Θεός, υἱὸς φωτὸς δι' αὐτῆς ἀναδείξας· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ Μαρτυρικά.

Ψχος πλ. α'.

Εὐλογημένος ὁ στρατός, τοῦ Βασιλέως τῶν Οὐρανῶν· εἰ γὰρ καὶ γηγενεῖς ὑπῆρχον οἱ Ἀθλοφόροι, ἀλλὰ Ἀγγελικὴν ἀξίαν ἔσπευδον φθάσαι, τῶν σωμάτων καταφρονήσαντες, καὶ διὰ τῶν παθημάτων, τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀξιωθέντες τιμῆς. Διὸ εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Οἱ Ἀθλοφόροι σου Κύριε, τὰς τάξεις τῶν Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς ἀσώματα ταῖς βασιάνοις ἐνεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ἐλπίδα ἔχοντες, τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ Κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, ἐπὶ τῆς γῆς ἠγωνίσαντο, τῷ αἵρι ἐνεκαρτέρησαν, τῷ πυρὶ παρεδόθησαν, τὸ ὕδωρ αὐτοὺς ὑπεδέξατο· ἐκείνων ἐστὶν ἡ φωνὴ ἡ λέγουσα· Διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν. Ταῖς πρεσβείαις αὐτῶν ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Εν ταῖς βασιάνοις ὄντες οἱ ἅγιοι, ἀγαλλόμενοι ἐβόων· Συναλλάγματα ἡμῖν ἐστὶ ταῦτα πρὸς τὸν Δεσπότην· ἀντὶ τῶν ἐπανσταμένων μωλώπων τῷ σώματι, φωτεινὸν ἔνδυμα ἐν τῇ ἀναστάσει ἐπανθήσει ἡμῖν· ἀντὶ τῆς ἀτιμίας οἱ στέφανοι· ἀντὶ δεσμωτηρίων ὁ Παραδείσος· καὶ ἀντὶ τῆς μετὰ τῶν κακοῦργων καταδίκης, ἡ μετ' Ἀγγέλων διαγωγή. Διὸ εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Σὺ ἐπλασάς με Κύριε, καὶ ἔθηκας ἐπ' ἐμέ
τὴν χεῖρά σου, καὶ ἐνετείλω μοι καὶ εἴ-
πας· Εἰς γῆν πάλιν πορεύσῃ. Ὁδήγησόν με εἰς
ἐσθλείαν ὁδόν σου, συγχώρησόν μοι τὰ πλημ-
μελήματά μου, καὶ σῶσόν με δέομαι φιλάν-
θρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, ὅτι ἐκ
σου ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης,
Χριστὸς ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπόστιχα, τὰ Νεκρώσιμα Προσόμοια
τοῦ Θεοφάνους.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Αἵ γλῆ τοῦ σου προσώπου Χριστέ, τοὺς με-
ταστάντας ὡς οἰκτίρμον κατὰταξον, σκη-
νώσαι εἰς τόπον γλῆς, ἐπὶ ὑδάτων τῆς σῆς,
ἀκραιφνοῦς καὶ θείας ἀναπαύσεως, ἐν τοῖς
ὀρεκτοῖς κόλποις, Ἀβραάμ τοῦ προπατόρος·
ἐνθα τὸ φῶς σου, καθαρὸν ἐπιφαίνεται, καὶ
προχέουσιν, αἱ πηγαὶ τῆς χρηστότητος· ἐνθα
περιχορεύουσι, τρανῶς ἀγαλλόμεναι, αἱ τῶν
Ἀγίων χορεῖαι, περὶ τὴν σὴν ἀγαθότητα· με-
θ' ὧν κατὰτάξαι, τοὺς ἰκέτας σου παράσχου,
τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβ-
βου.

Ἦ ἀλλεὶ παναρμονίῳ φωνῇ, δοξολογοῦντας
τὸ σὸν κράτος εὐδόκησον, οἰκτίρμον,
τοὺς μεταστάντας, ἐκ τῶν προσκαίρων πρὸς
σέ, τὸν Δεσπότην πάντων καὶ φιλάνθρωπον·
διδούς ὡραιότητος, τοῦ σου κάλλους ἐλλάμπε-
σθαι, καὶ τῆς γλυκειάς, καὶ τερπνῆς μετῃσίας
σου, ἀπολαύειν τε, καὶ τρυφᾶν καθαρώτερον·
ἐνθα περὶ τὸν θρόνον σου, χορεύουσιν Ἄγγε-
λοι, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ δῆμοι, χαρμονικῶς πε-
ριέπουσι· μεθ' ὧν τοῖς σοῖς δούλοις, τὴν ἀνά-
παυσιν παράσχου, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Οπου τῶν Προφητῶν ὁ χορὸς, τῶν Ἀπο-
στόλων καὶ Μαρτύρων τὰ τάγματα, καὶ
πάντες οἱ ἀπ' αἰῶνος, δικαιωθέντες τῷ σῷ,
σωτηρίῳ πάθει, καὶ τῷ Αἵματι, δι' οὗ ἐξηγό-
ρασας τὸν αἰχμάλωτον ἄνθρωπον, ἐκεῖ τοὺς
πίσται, κοιμηθέντας ἀνάπαισον, ὡς φιλάνθρω-
πος, συγχωρῶν καὶ τὰ πταίσματα· μόνος γὰρ
ἀναμάρτητος, ἐν γῇ πεπολίτευσαι, Ἅγιος μόνος
καὶ μόνος, ἐν τεθνεῶσιν ἐλεύθερος. Διὸ τοῖς
σοῖς δούλοις τὴν ἀνάπαυσιν παράσχου, καὶ
μέγα ἔλεος.

Δόξα. καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Νόμῳ τῆς ἀμαρτίας ἡμᾶς, δεδουλωμένους
ἠλειθέρωσας Πάναγνε, ἐν μήτρᾳ τὸν Νο-
μοδότην, καὶ Βασιλέα Θεόν, συλλαβοῦσα μό-
νη Μητροπάρθενε· δι' οὗ δικαιούμεθα, δωρεᾶ τε
καὶ χάριτι· ὃν νῦν δυσώπει, τὰς ψυχὰς τῶν ὑ-
μνούντων σε Θεομήτορα, κατὰτάξαι ἐν βίβλῳ
ζωῆς· ὅπως τῇ μεσιτείᾳ σου, σωθέντες πανά-
μωμε, τῆς τοῦ Υἱοῦ σου εὐκταίας, ἀπολυτρώ-
σεως τύχοιμεν, αὐτὸν προσκυνοῦντες, τὸν πα-
ρέχοντα τῷ Κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

ΠΗΧΟΣ ΠΛ. Β'.

Τῇ Κυριακῇ, Ἑσπερας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχ. Κατανυκτικά.

Ἦχος πλ. β'.

Μετάνοιαν οὐ κέκτημαι, ἀλλ' οὐδέ πάλιν
δαίκρυα· διὰ τοῦτο ἱκετεύω σε Σωτήρ,
πρὸ τέλους ἐπιστρέψαι, καὶ δοῖναί μοι κατὰ-
νυξιν, ὅπως ῥυσθήσωμαι τῆς κολάσεως.

Εν τῇ φρικτῇ παρουσίᾳ σου Χριστέ, μὴ ἀ-
κούσωμεν, Οὐκ οἶδα ἡμᾶς· τὴν γὰρ ἐλ-
πίδα ἐπὶ σοὶ τῷ Σωτῆρι ἐθέμεθα, εἰ καὶ τὰ
σὰ προστάγματα οὐ πράττομεν, διὰ τὴν ἀ-
μέλειαν ἡμῶν· ἀλλὰ φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν
δεόμεθα.

Τὰ τῆς καρδίας μου τραύματα, ἐκ πολλῶν
ἀμαρτημάτων φυέντα μοι, ἰάτρευσον Σω-
τήρ, ὁ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἰατρός· ὁ
παρέχων τοῖς αἰτούσι, πταισμάτων τὴν συγχώ-
ρησιν αἰεὶ, παράσχου μοι δαίκρυα μετανοίας,
διδούς μοι τὴν λύσιν τῶν ὀφλημάτων Κύριε,
καὶ ἐλέησόν με.

Πυμνόν με εὐρῶν τῶν ἀρετῶν ὁ ἐχθρὸς, τῷ
βέλει τῆς ἀμαρτίας ἔτρωσεν· ἀλλὰ σὺ ὡς
ἰατρός ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, τὰ τραύματα
τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον, ὁ Θεός, καὶ ἐλέη-
σόν με.

Τῇ Δευτέρᾳ Πρωί, εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.

Ἦχος πλ. β'.

Εννοῶ τὴν ἡμέραν τὴν φοβεράν, καὶ θρηνῶ
μου τὰς πράξεις τὰς πονηράς· πῶς ἀ-
πολογήσομαι τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ; ποῖα δὲ
παρρήσιᾳ ἀτενίσω τῷ Κριτῇ, ὁ ἄσωτος ἐγώ;
Εὐσπλαγχνε Πάτερ, Υἱὲ μονογενές, τὸ Πνεῦμα
τὸ ἅγιον ἐλέησόν με.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, εἰς τὸν τόπον ὃν διέθου, ὅταν καθίσῃ Ἐλεῆμον ποιῆσαι δικαίαν κρίσιν, μὴ δημοσιεύσης μου τὰ κεκρυμμένα, μηδὲ κατακρίνης με ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων· ἀλλὰ φεῖσαί μου ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ὑπερένδοξον τοῦ Θεοῦ Μητέρα, καὶ τῶν αἰγίων Ἀγγέλων ἀγιωτέραν, ἀσιγήτως ὑμνήσωμεν, καρδίᾳ καὶ στόματι, Θεοτόκον αὐτὴν ὁμολογῶντες, ὡς κυρίως γεννήσασαν, Θεὸν σεσαρκωμένον, καὶ πρεσβεύουσαν ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ὡς Δικαίοις διαπαντός· οἱ γὰρ Ἅγιοι ἐν σοὶ φωτισθέντες, καταλάμπουσιν αἰεὶ ὡς φωστῆρες, λύχνον ἀσεβῶν σθέσαντες· ὧν ταῖς εὐχαῖς Σωτὴρ ἡμῶν, σὺ φωτιεῖς λύχνον μου Κύριε, καὶ σῶσόν με.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΠΡΟΐ, Εἰς τὸν ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.

Ίχος πλ. β'.

Τῶν φρονίμων Παρθένων τὸ ἄγρυπνον, δώρησαί μοι Κύριε, καὶ τῆς ψυχῆς μου τὴν λαμπάδα φαίδρυνον, ἐν ἐλαίῳ τῶν σῶν αἰκτιρμῶν, ἵνα τῶν Ἀγγέλων τὸν ὕμνον βοῶ σοι, τό, Ἀλληλουῖα.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Εἰ ἡ ἐλπίς σου ἐλπίσῃ ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην σοὶ τὴν ἰκεσίαν ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην, ἀνοίξον ἡμῖν εὐλογημένη Θεοτόκε· ἐλπίζοντες εἰς σέ μὴ ἀστοχήσωμεν, ῥυσθείημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων· σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ἀθλητικὸν ἀγῶνα ὑπομείναντες οἱ Ἅγιοι, καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης παρὰ σοῦ κομισάμενοι, κατήργησαν τὰς ἐπινοίας τῶν παρὰ νόμων, ἐδέξαντο στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας· δι' αὐτῶν ὁ Θεός, δυσωπούμενος, δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΠΡΟΐ, Εἰς τὸν ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.
Ίχος πλ. β'.

Σήμερον τὸ Προφητικόν πεπλήρωται λόγιον· Ἰδοὺ γὰρ προσκυνοῦμεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν αἱ πόδες σου Κύριε· καὶ ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν, ἐλευθερίας ἐτύχομεν· πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου μόνη φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ο Σταυρός σου Κύριε ἡγίασται· ἐν αὐτῷ γὰρ γίνονται ἱάματα, τοῖς ἀσθενοῦσιν ἐν ἁμαρτίαις. Δι' αὐτοῦ σοὶ προσπίπτομεν· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Η σὲ κηύσασα Χριστέ, αἰεπαρθένος Κόρη, ἐν τῷ Σταυρῷ σε δι' ἡμᾶς, ὑψωθέντα ὁρῶσα, ἐτέτρωτο λύπης ρομφαία τὴν ψυχὴν, καὶ ἔκλαιε θρηνηδοῦσα μητρικῶς. Αὐτῆς ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε τοῦ ἔλεος.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Αθλητικαὶ ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκῆματι, τυραννικοὶ αἰκισμοὶ ἐπὶ τοῖς Μάρτυρας· καὶ ἴσταντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης· ἐξέστησαν τυράννοι, καὶ βασιλεῖς οἱ σοφοί, καθεῖλον τὸν Βελίαρ ὁμολογία Χριστοῦ· ὁ ἐνισχύσας αὐτούς, Κύριε δόξα σοι.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΠΡΟΐ, Εἰς τὸν ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀποστολικά.
Ίχος πλ. β'.

Ὡς ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν σου παρεγένου Σωτὴρ, τὴν εἰρήνην διδούς αὐταῖς, εἰλθε καὶ μεθ' ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Οἱ Μαθηταί σου Ἰησοῦ, ἐπὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς στελλόμενοι, τὰ ἔθνη εὐσεβῶς, ὡς ἰχθύας ζωγρήσαντες, προσήνεγκαν τῇ σῇ ἀγαθότητι Κύριε· καὶ δι' αὐτῶν βοῶμέν σοι φιλάνθρωπε· Τῷ λαῷ σου παράσχου, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐλπίς τῷ Κόσμῳ ἀγαθή.

Ἀγία Δέσποινα Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μητερ, ὡς τὸν ἀπάντων Ποιητὴν, ἀπορήτως τεκοῦσα, ἰκέτευε σὺν Ἀποστόλοις ἱεροῖς, ἐκάστοτε τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, παθεῖν

ἡμᾶς λυτρώσασθαι, καὶ ἄφεσιν ἡμῖν δοῦναι αἱμαρτημάτων.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἀθλοφόρων σου ἡ μνήμη Κύριε, ἀνεδείχθη ὡς Παραδείσος ὁ ἐν Ἑδέμ· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀγάλλεται πᾶσα ἡ Κτίσις. Διὸ παρὰ σου ἡμῖν, τῇ αὐτῶν παρακλήσει, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΠΡΩΉ, Εἰς τὸν ὉΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσματα Σταυρώσιμα.
Ήχος πλ. β'.

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστέ τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθη τοῦ θανάτου Κύριε· ὃν γὰρ κατέπιε πόθῳ ὁ Ἄδης, ἀπέλυσε τρόμῳ· ἔδειξας ἡμῖν τὸ σωτήριόν σου Ἄγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε Υἱὲ Θεοῦ· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Κύριε κατέκριναν σε Ἰουδαῖοι, θανάτῳ τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων· οἱ τὴν ἐρυθρὰν ῥάβδῳ πεζεύσαντες, στυγρῶ σε προσήλωσαν· καὶ αἱ ἐκ πέτρας μέλι θηλάσαντες, χολὴν σοι προσήνεγκαν· ἀλλ' ἐκὼν ὑπέμεινας, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε, ἰκέτευε τὸν Υἱόν σου, τὸν ἐκουσίως προσπαγέντα ἐν Σταυρῷ, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τοὺς ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν κηρύξαντας, καὶ τῶν ἀνόμων ἀπειλαῖς μὴ πτήξαντας, ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος· καθεῖλον γὰρ ἀθλητικῇ καρτερίᾳ, τὰ θράση τῶν παρανόμων· ἔλαβον παρὰ Χριστοῦ ἐπαξίως τὴν χάριν τῶν ἁμαρτιῶν, ἀπαύστως δεόμενοι, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ, ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, Στιχηρὰ Μαρτυρικὰ.
Ήχος πλ. β'.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ μαρτυρήσαντες διὰ σὲ Χριστέ, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν· πρεσβείαις Κύριε, καὶ εὐχαῖς αὐτῶν, πάντας ἡμᾶς διαφύλαξον.

Οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, καὶ οὐρανοπολίται, ἐπὶ γῆς ἀθλήσαντες, πολλὰς βασά-

νους ὑπέμειναν, καὶ τέλειον ἀπέλαβον τὸν στέφανον ἐν Οὐρανοῖς, ἵνα πρεσβεύωσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο Σταυρός σου Κύριε, τοῖς Μάρτυσι γέγονεν ὄπλον ἀήττητον· ἔβλεπον γὰρ τὸν προκείμενον θάνατον, καὶ προβλέποντες τὴν μέλλουσαν ζωὴν τῇ ἐλπίδι τῇ εἰς σὲ ἐνεδυναμύντο· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Νεκρώσιμον, τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Αρχήμοι καὶ ὑπόστασις, τὸ πλαστοργεῖν σου γέγονε πρόσταγμα· βουλευθεὶς γὰρ ἐξ ἀοράτου τε, καὶ ὁρατῆς με, ζῶν συμπῆξαι φύσεως, γῆθέν μου τὸ σῶμα διέπλασας, δέδωκας δέ μοι ψυχὴν, τῇ θείᾳ σου καὶ ζωοποιῷ ἐμπνεύσει. Διὸ Σωτὴρ τοὺς δούλους σε, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου, τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως, ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας, Υἱὸς μονογενὴς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, ἐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ ΣΑΒΒΑΤῳ ΠΡΩΉ, Εἰς τὸν ὉΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσματα Μαρτυρικὰ.
Ήχος πλ. β'.

Αθλητικὸν ἀγῶνα ὑπομείναντες οἱ Ἅγιοι, καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης παρὰ σοῦ κομισάμενοι, κατήργησαν τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, ἐδέξαντο στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας· δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς, δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἅγίοις.

Αθλητικαὶ ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκῆματι, τυραννικοὶ αἰκισμοὶ ἐπὶ τοὺς Μάρτυρας· καὶ ἴσταντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης· ἐξέστησαν τυράννους, καὶ βασιλεῖς οἱ σοφοί· καθεῖλον τὸν Βαλῖαρ ὁμολογίᾳ Χριστοῦ· ὁ ἐνισχύσας αὐτοὺς, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Τοῖς Ἅγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Τῶν Ἀγίων σου ἡ μνήμη Κύριε, σήμερον ἀνεδείχθη, ὡς Παραδείσος ὁ ἐν Ἑδέμ· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀγάλλεται πᾶσα ἡ Κτίσις. Διὸ παρὰ σου ἡμῖν, τῇ αὐτῶν παρακλήσει, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Αληθῶς ματαιότης τὰ σύμπαντα, ὁ δὲ βίος σκιά καὶ ἐνύπνιον· καὶ γὰρ μάτην ταράττεται πᾶς γηγενής, ὡς εἶπεν ἡ Γραφή· ὅτε τὸν Κόσμον κερδήσωμεν, τότε καὶ τάφῳ οἰκήσωμεν, ὅπου ὁμοῦ βασιλεῖς καὶ πτωχοί. Διὸ Χριστέ ὁ Θεός, τοὺς μεταστάντας δούλους σου ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ελπίς τοῦ Κόσμου ἀγαθή, Θεοτόκε Παρθένε, τὴν σὴν καὶ μόνην φοβεράν προστασίαν αἰτοῦμεν· Σπλαγχνίσθητι εἰς εὐπερίστατον λαόν, δυσώπησον τὸν ἐλεήμονα Θεόν, ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης ἀπειλῆς, μόνη εὐλογημένη.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ Μαρτυρικά.

Ἦχος πλ. β'.

Κύριε ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγίων σου, πᾶσα ἡ Κτίσις ἐορτάζει· οἱ Οὐρανοὶ ἀγάλλονται σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἡ γῆ εὐφραίνεται σὺν τοῖς ἀνθρώποις· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε εἰ μὴ τοὺς Ἀγίους σου εἶχομεν πρεσβευτάς, καὶ τὴν ἀγαθότητά σου συμπάδουσαν ἡμῖν, πῶς ἐτολμῶμεν Σωτὴρ ὑμνήσαι σε, ὃν εὐλογοῦσιν ἀπαύστως Ἀγγελοι; Καρδιογνώστα φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μνήμη Μαρτύρων, ἀγαλλίαμα τοῖς φοβουμένοις τὸν Κύριον· ἀθλήσαντες γὰρ διὰ Χριστὸν, στεφάνους παρ' αὐτοῦ ἐκομίσαντο· καὶ νῦν ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοὺς ἐκλεκτοὺς ἐθαυμάστωσε, καὶ Ἀγίους ὁ Θεός ἡμῶν· ἀγαλλιᾶσθε καὶ εὐφραίνεσθε πάντες οἱ δούλοι αὐτοῦ· ὑμῖν γὰρ ἠτοίμασε τὸν στέφανον, καὶ τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ. Ἀλλ' αἰτοῦμεν, καὶ ἡμῶν μὴ ἐπιλαίησθε.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Αλγος τῷ Ἀδὰμ ἐχρημάτισεν, ἡ τοῦ ξύλου ἀπόγευσις, πάλαι ἐν Ἑδέμ, ὅτε ὄφεις ἰὼν ἐξηρεύετο· δι' αὐτοῦ γὰρ εἰσῆλθεν ὁ θάνατος, παγγενῇ κατεσθίων τὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ἐλθὼν ὁ Δεσπότης, καθεῖλε τὸν δράκοντα, καὶ ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδώρησατο. Πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν· Φεῖσαι Σωτὴρ, καὶ οὓς προσελάβου, ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πρεσβεῖαις τῆς τεκούσης σε, Χριστέ καὶ τῶν Μαρτύρων σου, Ἀποστόλων, Προφητῶν, Ἱεραρχῶν, Ὁσίων καὶ Δικαίων, καὶ πάντων

τῶν Ἀγίων, τοὺς κοιμηθέντας δούλους σου ἀνάπαυσον.

Ἀπόστιχα, τὰ Νεκρώσιμα Προσόμοια τοῦ Θεοφάνους.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Εχὼν ἀκατάληπτον, τὴν εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνίαν, καὶ πηγὴν ἀκένωτον, θεϊκῆς χρηστότητος πολυέλεε, τοὺς πρὸς σέ Δέσποτα, μεταβεβηκότας, ἐν γῇ ζώντων κατασκήνωσον, εἰς τὰ σκηνώματα, τὰ ἀγαπητὰ καὶ ποθούμενα, κατὰσχεςιν δωρούμενος, τὴν διηνεκῶς διαμέψαν· σὺ γὰρ ὑπὲρ πάντων, ἐξέχεας τὸ Αἷμά σου Χριστέ, καὶ ζωηφόρῳ τιμήματι, Κόσμον ἐξηγόρασας.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου.

Νέκρωσιν ὑπέμεινας, ζωοποιὸν ἐκουσίως, καὶ ζωὴν ἐπήγασας, καὶ τρυφὴν αἰδίων, πιστοῖς δέδωκας· ἐν ἧ κατὰταξον, τοὺς κεκοιμημένους, ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως, τὰ τούτων πταίσματα, πάντα συγχωρῶν ἀγαθότητι, ὡς μόνος ἀναμάρτητος, μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος, ἵνα διὰ πάντων ὑμνήται σου τὸ Ὄνομα Χριστέ, καὶ σε σωσμένοι δοξάζωμεν, τὴν φιλανθρωπίαν σου.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Ζώντων κυριεύοντα, θεαρχικῇ ἐξουσίᾳ, καὶ νεκρῶν δεσπάζοντα, σέ Χριστέ γινώσκωμεν πολυέλεε· τοὺς πιστοὺς δούλους σου, τοὺς πρὸς σέ τὸν μόνον, εὐεργέτην ἐκδημήσαντας, αὐτὸς ἀνάπαυσον, σὺν τοῖς ἐκλεκτοῖς σου φιλάνθρωπε, ἐν τόποις ἀναψύξεως, ἐν ταῖς τῶν Ἀγίων λαμπρότησι· θελητῆς ἐλέους, ὑπάρχεις γὰρ καὶ σῴζεις ὡς Θεός, οὓς κατ' εἰκόνα σου ἐπλάσας, μόνε Πολυέλεε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ωφθης ἐνδιαίτημα, θεοπρεπές Παναγία, καὶ Θεὸν ἐχώρησας, καὶ Θεὸν ἐγέννησας ἀπειρόγαμε, ἐν δυσὶ φύσεσιν, ἐν δυσὶν οὐσίαις, ἐν μιᾷ δὲ ὑποστάσει Ἀγνή· αὐτὸν ἱκέτευε, τὸν μονογενῆ καὶ πρωτότοκον, τὸν σέ παρθένον ἁμωμον, καὶ μετὰ τὸν τόκον φυλάξαντα, ψυχὰς ἀναπαῦσαι, τῶν πίστει κοιμηθέντων εὐσεβῶς, ἐν ἀκηράτῳ παιδρότητι, καὶ μακαριότητι.

Η Χ Ο Σ Β Α Ρ Υ Σ .

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ, ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, **Κύριε ἐκέκραξα**, Στιχηρὰ Κατανυκτικά.
Ἦχος βαρύς.

Ὁς ὁ ἄσωτος Υἱὸς, ἦλθον καὶ γὰρ οἰκτίρμων·
δέξαι με προσπίπτοντα, ὡς ἓνα τῶν μι-
σθίων σου, ὁ Θεὸς καὶ ἐλέησόν με.

Ὁς ὁ περιπεσὼν εἰς τοὺς ληστὰς, καὶ τε-
τραυματισμένος, οὕτω καὶ γὰρ περιέπεσα,
ἐξ ἐμῶν ἁμαρτιῶν, καὶ τετραυματισμένη, ὑ-
πάρχει μου ἡ ψυχὴ· πρὸς τίνα καταφύγω ὁ
ὑπεύθυνος ἐγὼ, εἰμὴ πρὸς σέ τὸν εὖσπλαγχνον,
τῶν ψυχῶν τὸν ἰατρὸν; ἐπίχεε ἐπ' ἐμέ ὁ Θεός,
τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ὁς τὴν συκὴν τὴν ἄκαρπον, μὴ ἐκκόψῃς
με Σωτὴρ τὸν ἁμαρτωλόν, ἀλλ' ἐπὶ πολ-
λῷ τῷ ἔτει, συγχώρησίν μοι δώρησαι, ἀρδεύων
μου τὴν ψυχὴν, τοῖς δάκρυσι τῆς μετανοίας,
ἵνα καρπὸν προσενέγκω σοι ἐλεημοσύνης.

Ὁς Ἡλῖος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωταγω-
γήσον τὰς καρδίας, τῶν σέ ὑμνούντων·
Κύριε δόξα σοι.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟΪ', Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.
Ἦχος βαρύς.

Ἦχουσα ψυχὴ μου, τὸ ἱατρεῖον τῆς μετα-
νοίας, πρόσελθε δακρύουσα ἐν στεναγ-
μοῖς, κραυγάζουσα τῷ ἰατρῷ, ψυχῶν τε καὶ
σωμάτων· Ἐλευθέρωσόν με Φιλάνθρωπε, ἐκ
τῶν ἐμῶν πλημμελημάτων· συναρίθμησόν με
τῇ Πόρνῃ, καὶ τῷ Ληστῇ, καὶ τῷ Τελώνῃ· καὶ
δώρησαί μοι ὁ Θεός, τῶν ἀνομιῶν μου τὴν συγ-
χώρησιν, καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Τοῦ Τελώνου τὴν μετανοίαν οὐκ ἐζήλωσα,
καὶ τῆς Πόρνῃς τὰ δάκρυα οὐ κέκτημαι·
ἵπορῳ γὰρ ἐκ πωρώσεως τῆς τοιαύτης διορ-
τώσεως· ἀλλὰ τῇ σῇ εὖσπλαγχνίᾳ, ὁ Θεός
ῥώσόν με, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πεμνωτέρα τῶν ἐνδόξων, Χερουδὶμ, ὑπάρχεις
Παναγία Παρθένε· ἐκεῖνα γὰρ τὴν Δεῖαν
ἢ φέροντα ἔλλαμψιν, πτέρυξι κεκαλυμμένῳ
ροσώπῳ, τὴν λειτουργίαν ἐπιτελοῦσιν· αὕτη
ἰσσεσαρκωμένον τὸν Λόγον, αὐτόπτως ὀρώσα

Triodio.

57

φέρεις· ὃν ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ὁ Ἅγιοί σου Κύρια, ἐπὶ τῆς γῆς ἀγωνισά-
μενοι, τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησαν, καὶ τῶν
εἰδώλων τὴν πλάνην κατήργησαν· διὸ καὶ τοὺς
στεφαίνους, παρὰ σοῦ ἐκομίσαντο, τοῦ φιλαν-
θρωποῦ Δεσπότη, καὶ ἐλεήμονος Θεοῦ, τοῦ
παρέχοντος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΟΪ', Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.
Ἦχος βαρύς.

Ὁ τῆς Πόρνῃς τὰ δάκρυα, καὶ τοῦ Πέτρου
προσδεξάμενος, καὶ Τελώνην δικαιοῦσας
ἐκ βάθους στενάξαντα, καὶ ἀπεγνωσμένον
ἐξ ἔργων, οἰκτεῖρον Σωτὴρ, καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Κύρια, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Ὁ τοῦ Πέτρου τὴν ἄρνησιν, τοῖς δάκρυσι
καθαρίσας, καὶ τοῦ Τελώνου τὰ πταί-
σματα, τῷ στεναγμῷ συγχωρήσας, Φιλάνθρω-
πε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦπερέβης τὰς Δυνάμεις τῶν Οὐρανῶν, ὅτι
ναὸς ἐδείχθης Δεῖκός, εὐλογημένη Θεοτό-
κε, ὡς τεκοῦσα Χριστὸν, τὸν σωτῆρα τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ἄγαλλιᾶσθε Δίκαιοι· εὐφρανέσθω τὰ Οὐ-
ράνια· ἐπὶ γῆς γὰρ οἱ Μάρτυρες ἀγωνι-
σάμενοι, τὴν πλάνην κατήργησαν· σκιρτάτω ἡ
Ἐκκλησία, τὰ νικητήρια ἐορτάζουσα, τῷ ἁ-
θλοθέτῃ καὶ μόνῳ νικοποιῷ, Χριστῷ τῷ Θεῷ,
τῷ παρέχοντι τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΟΪ', Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.
Ἦχος βαρύς.

Ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι Χριστέ ὁ Θεός, ἐν
κεδρῷ καὶ πενύῃ, καὶ κυπαρίσσῳ προσ-
κυνοῦσά σε· Νίκας τοῖς Βασιλεῦσιν ἡμῶν, δια-
τῆς Θεοτόκου δωρούμενος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ὁ δι' ἐμέ ἀνασχόμενος, τῆς ἐν Σταυρῷ
προσηλώσεως, δέξαι μου τὴν ἀγρυπνίαν
αἰνεσιν, Χριστέ ὁ Θεός ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τῶν σταυρωθέντα ὑπὲρ ἡμῶν Χριστὸν τὸν
Θεόν, καὶ καθελόντα τοῦ θανάτου τὸ
κράτος, ἀπαύστως ἰκέτευε Θεοτόκε, ἵνα σώσῃ
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τῆς ἀθεότητος τῶν τυράννων καταφρονήσαντες, καὶ τῶν βασάνων τὸ ἄλγος παραβλεψάμενοι Ἅγιοι, τὴν πίστιν τὴν εἰς Χριστὸν ἐκ ἠρνήτασθε· διὸ ἱκετεύσατε τὸν φιλάνθρωπον Θεόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΠΡΟΪ', Εἰς τὸν ὉΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀποστολικά.

Ἦχος βαρύς.

Γεωργοὺς τοῦ ἀγροῦ σου ἀνέδειξας, τοὺς Ἀποστόλους σου Λόγε, ἐκτέμνοντας τὰ εἰδωλα· διὸ σε τὸν Δεσπότην, εἰς τὰ ἔθνη κηρύξαντες, εὐσεβῶς ἐμεγαλυναν.

Στίχ. [Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Τῶν πανευφήμων Ἀποστόλων μνημόσυνα, τῆς Ἐκκλησίας οἱ τρόφιμοι ποιούμενοι, ὡδαῖς ἀσμάτων ὑμνήσωμεν Χριστόν· αὐτοὶ γὰρ τοὺς ὑπευθύνους τῇ ἁμαρτίᾳ ἔσωσαν, κηρύξει τῆς μετανοίας, οἱ τῆς πλάνης διώκται, καὶ τοῦ Κόσμου λαμπτήρες, καὶ πρεσβευταὶ τῆς Οἰκουμένης.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἐξ ἧς ἀτρέπτως ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν χαῖρε σεμνή, τῶν Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων τὸ ἀγαλλίαμα, καὶ πιστῶν σωτηρία· χαῖρε Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Αγιον πρεσβεύσατε, ἄφεισιν δοθῆναι ἡμῖν, τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν, καὶ τῶν προσδοκωμένων δεινῶν ῥυσθῆναι ἡμᾶς, καὶ πικροῦ θανάτου δεόμεθα.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΠΡΟΪ', Εἰς τὸν ὉΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.

Ἦχος βαρύς.

Πυρὸς φωτεινότερον, φλογὸς ἐνεργέστερον, τὸ ξύλον ἀνέδειξας τὸ τοῦ Σταυροῦ σου, καταφλέγον ἁμαρτίας τῶν νοσούντων, καὶ φωτίζον τὰς καρδίας τῶν ὑμνούντων, τὴν ἐκούσιόν σου Σταύρωσιν, Χριστέ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Οδεσπόζων τῶν ἀσωμάτων Δυναμέων, καὶ γινώσκων τῆς ψυχῆς μου τὸ ῥάθυμον, τῷ Σταυρῷ σου σῶσόν με Χριστέ ὁ Θεός, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τ

κράτος, ἀπαύστως ἱκέτευε Θεοτόκε Παρθένη, ἵνα σώσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, τὸν ἐχθρὸν ἐτροπώσαντο, καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδῶλων κατήσχυναν, καθοπλισάμενοι τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν· διὸ καὶ σὺν Ἀγγέλοις ἀνυμνοῦντες κραυγάζουσι, τὸν ἐπινίκιον ὕμνον, δοξολογοῦντές σε Χριστέ· δι' αὐτῶν σε δυσωποῦμεν· Σῶσον ἡμᾶς.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ, ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Μαρτυρικά.

Ἦχος βαρύς.

Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός, Ἀποστόλων καύχημα, Μαρτύρων ἀγαλλίαμα· ὦν τὸ κήρυγμα, Τριάς ἡ ὁμοούσιος.

Αγιοι Μάρτυρες, οἱ καλῶς ἀθλήσαντες, καὶ στεφανωθέντες, πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καταφρονήσαντες πάντων τῶν ἐπὶ γῆς, ἅγιοι Μάρτυρες, καὶ ἐν σταδίῳ τὸν Χριστόν, ἀνδρείως κηρύξαντες, ἀμοιβὰς τῶν βασάνων παρ' αὐτοῦ ἐκομίσασθε· ἀλλ' ὡς ἔχοντες παρρήσιαν, αὐτὸν ἱκετεύσατε, ὡς Θεὸν παντοδύναμον, τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσαι, τῶν εἰς ὑμᾶς προστρεχόντων δεόμεθα.

Πανεύφημοι Μάρτυρες, θρέμματα πνευματικά, ὀλοκαυτώματα λογικά, θυσία δεκτὴ, εὐάρεστος τῷ Χριστῷ, ὑμᾶς οὐχ ἡ γῆ κατέκρυψεν, ἀλλ' Οὐρανὸς ὑπεδέξατο. Ἀγγέλων συμμέτοχοι γεγονάτε· μεθ' ὧν ἱκετεύσατε δεόμεθα, τῷ Σωτῆρι καὶ Θεῷ ἡμῶν, εἰρηνεῦσαι τὸν Κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Νεκρώσιμον, τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ανάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν ζωοδότα, οὗς μετέστησας ἀδελφούς ἡμῶν, ἐκ τῶν προσκαίρων, κραζόντας· Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ μὲν ἐγκώσθης, ὑπὲρ φύσιν Θεοτόκε, ἔμεινας δὲ παρθένος, ὑπὲρ λόγον καὶ ἐννοίαν· καὶ τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐρμηνεύσαι γλῶσσα οὐ δύναται· παραδόξου γὰρ οὕτως τῆς συλλήψεως Ἀγνή, ἀκατάληπτος ἐστὶν ὁ τρόπος τῆς κυήσεως· ὅπου γὰρ βούλεται Θεός, νικᾶται φύσεως τάξις. Διό σε πάντες Μπτέρα τοῦ Θεοῦ γινώσκοντες, δεόμεθά σου ἐκτενῶς· Πρέσβευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ΠΡΟΙ', ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσματα Μαρτυρικά.
Ήχος βαρύς.

Α'γαλλιᾶσθε Δίκαιοι, εὐφρανέσθω τὰ Οὐ-
ραίνια· ἐπὶ γῆς γὰρ οἱ Μάρτυρες ἀγωνι-
σάμενοι, τὴν πλάνην κατήργησαν· σκιρτάτω
ἡ Ἐκκλησία, τὰ νικητήρια ἐορτάζουσα, τῷ ἀ-
θλοθέτῃ, καὶ μόνῳ νικοποιῷ, Χριστῷ τῷ Θεῷ,
τῷ παρέχοντι τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις.

Τῆς ἀθεότητος τῶν τυράννων καταφρονή-
σαντες, καὶ τῶν βασάνων τὸ ἄλγος πα-
ραβλεψάμενοι Ἅγιοι, τὴν πίστιν τὴν εἰς Χρι-
στὸν οὐκ ἠρνήσασθε. Διὸ ἱκετεύσατε τὸν φι-
λάνθρωπον Θεόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Α'γιοι πρεσβεύσατε, ἄφεσιν δοθῆναι ἡμῖν
τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν, καὶ τῶν προσ-
δοκωμένων δεινῶν, ῥυσθῆναι ἡμᾶς, καὶ πικροῦ
θανάτου δεόμεθα. Δόξα. Νεκρώσιμον.

Εν χώρᾳ ζώντων Κύριε, καὶ ἐν σκηναῖς
τῶν Δικαίων σου, ἀνάπαυσον τοὺς δού-
λους σου, ὧν τελοῦμεν τὴν μνήμην φιλάνθρωπε·
καὶ εἴτι ἐπλημμέλησαν ἐν τῷ βίῳ ὑπάρχοντες,
ὡς ἐλεήμων συγχώρησον, καὶ εὐδιαλλακτος
Θεός, παρέχων τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὗς τῆς ἡμῶν ἀναξιάσεως θησαύρισμα, τοὺς
ἐπὶ σοὶ πεποιθότας Πανύμνητε, ἐκ λάκ-
κου καὶ βυθοῦ πταισμάτων ἀνάγαγε· σὺ γὰρ
τοὺς ὑπευθύνους τῇ ἁμαρτίᾳ ἔσωσας, τεκοῦσα
τὴν σωτηρίαν ἡμῶν· ἡ πρό τόκου παρθένος,
καὶ ἐν τόκῳ παρθένος, καὶ μετὰ τόκον παρ-
θένος μένασα.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ Μαρτυρικά.

Ήχος βαρύς.

Τὴν μνήμην τῶν ἀγίων σου Ἀθλοφόρων, ἐορ-
ταίζοντες σὲ ἀνυμνοῦμεν, Χριστέ βοῶντες·
Κύριε δόξα σοι.

Εν μέσῳ τοῦ σταδίου τῶν παρανόμων, ἀ-
γαλλόμενοι ἀνεβόων οἱ Ἀθλοφόροι, Χρι-
στῷ βοῶντες· Κύριε δόξα σοι.

Πωστῆρες ἀνεδείχθησαν Οἰκουμένης, οἱ παν-
εύφημοι Ἀθλοφόροι, Χριστῷ βοῶντες· Κύ-
ριε δόξα σοι.

Εν πνέοντες, πρὸς ἐν βλέποντες οἱ ἀθλο-
φόροι Μάρτυρες, μίαν ὁδὸν ζωῆς εὐρά-
ενοι, τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον, ζηλοτυποῦν-
τες ἀλλήλους τῆς τελευτῆς, ὡς τοῦ θαύματος!

ὡς περ θησαυροὺς τὰς βασάνους προαρπάζον-
τες, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον· Ὅτι καὶ μὴ νῦν
ἀποθάνωμεν, τεθνηξόμεθα πάντως, καὶ τῇ γεν-
νήσει τὰ ὀφειλόμενα λειτουργήσομεν· ποιήσω-
μεν τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν, τὸ κοινὸν ἴδιον
ἡγησώμεθα, θανάτῳ ζωὴν ὠνησάμενοι· ταῖς
πρεσβείαις αὐτῶν ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Πυχὰς ἃς προσελάβου, Σωτὴρ τοῦ Κόσμου,
ἐν σκηναῖς τῶν Δικαίων καὶ ἐκλεκτῶν
σου, ἀνάπαυσον Κύριε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ Χαῖρέ σοι κραυγάζομεν σὺν τῷ Ἀγγέλῳ
Θεόνυμφε, πασταῖδα καὶ πύλην, καὶ θρό-
νον πύρινον ἀποκαλοῦντές σε, καὶ ἀλατόμητον
ὄρος, καὶ βάτον ἀκατάφλεκτον·

Ἀπόστιχα, τὰ Νεκρώσιμα Προσόμοια
τοῦ Θεοφανους.

Ήχος βαρύς. Καταφρονήσαντες.

Νεκρωμένος ὠράθης ἐπὶ Σταυροῦ μόνε
ἀθάνατε, καὶ ἐν τάφῳ ὡς θνήσκων ἐτέθης,
νεκρώσεως καὶ φθορᾶς καὶ θανάτου, τοὺς ἀν-
θρώπους λυτρωσάμενος· ἀλλ' ὡς πέλαγος εὐ-
σπλαγχνίας ὑπάρχων ἀκείωτον, καὶ πηγὴ ἀ-
γαθότητος, τὰς ψυχὰς τῶν σῶν δούλων, τῶν
ἐξ ἡμῶν μεταστάντων ἀνάπαυσον.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου.

Τῷ ἀκηράτῳ σου κάλλει, καὶ γλυκασμῷ
τῆς ὠραιότητος, καὶ ταῖς τοῦ θείου σου
φωτὸς, ἀκτίσιν ἐκλάμπεσθαι, τὴς πρὸς σὲ με-
ταστάντας Ἀγαθὴ καταξιώσον, ἐν αὐτῷ φωτο-
χυσίᾳ τῆς φωτοφανείας σου, σὺν Ἀγγέλοις
χορεύοντας, περὶ σὲ τὸν Δεσπότην, καὶ Βασι-
λέα τῆς δόξης καὶ Κύριον.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Οὗς ἀδαπάνητον ἔχων, τῶν δωρεῶν τὴν με-
γαλοπρέπειαν, ὡς θησαυρὸς ἀνελλιπῆς
πλεσίας χρηστότητος, τοὺς πρὸς σὲ μεταστάν-
τας, ὡς Θεὸς κατασκήνωσον, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν
ἐκλεκτῶν σου, ἐν τόπῳ ἀνέσεως, ἐν τῷ οἴκῳ
τῆς δόξης σου, ἐν τρυφῇ Παραδείσου, ἐν τῷ
τῶν Παρθένων νυμφῶνι, ὡς εὐπλάγχυνος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Νάμου τὸ πλήρωμα τίκεις, τὸν Λυτρωτὴν
σάρκα γενόμενον· οὐ γὰρ ἐγένετο τοῖς
πρίν, ἐν νόμῳ δικαίωσις· δι' ἡμᾶς γὰρ ὁ Χρι-
στός, σταυρωθεὶς ἐδικαίωσεν· ὡς οὖν ἔχουσα
παρρησίαν, ὡς Μητὴρ ἱκέτευε, τὸν Υἱόν σου
τὸν εὐσπλαγχνον, τὰς ψυχὰς ἀναπαῦσαι, τῶν
εὐτεβῶς μεταστάντων Πανύμνητε.

Η Χ Ο Σ ΠΛ. Δ'.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚῃ, ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, Στιχηρά Κατανυκτικά.

Ἦχος πλ. δ'.

Σὲ τὸν Βασιλέα καὶ Δεσπότην, Ἄγγελοι ἀπαύστως ἀνυμνοῦσιν· ἐγὼ δέ σοι προσπίπτω ὡς ὁ Τελώνης κρᾶζων· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι, καὶ σῶσόν με.

Αθάνατος ὑπάρχουσα ψυχῇ μου, τοῖς κύμασι τοῦ βίου μὴ καλύπτου· ἀνάνηφον βρώσα, πρὸς τὸν σὸν Εὐεργέτην· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι, καὶ σῶσόν με.

Δακρυαί μοι δὸς ὁ Θεός, ὡς ποτὲ τῇ γυναικὶ τῇ ἀμαρτωλῷ, καὶ ἀξιώσόν με βρέχειν τοὺς πόδας σου, τοὺς ἐμέ ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς πλάνης ἐλευθερώσαντας· καὶ μύρον εὐωδίας σοι προσφέρειν, βίον καθαρὸν, ἐν μετανοίᾳ μοι κτησθέντα, ἵνα ἀκήσω καὶ γὰρ τῆς εὐκταίας σου φωνῆς· Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, πορεύου εἰς εἰρήνην.

Οταν λάβω κατὰ νοῦν, τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, καὶ εἰς ἔννοιαν ἔλθω, τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἐτάσεως, τρόμῳ συνεχόμενος, πρὸς σέ καταφεύγω, τὸν φιλάνθρωπον Θεόν. Διὸ μὴ με παρίδῃς, ἱκετεύω σε μόνε ἀναμάρτητε· δώρησαι κατάνυξιν, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, πρὸ τελευτῆς καὶ σῶσόν με.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟΪ', Εἰς τὸν ὁρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.

Ἦχος πλ. δ'.

Ομματι εὐσπλάγχυν Κύριε, ἴδε τὴν ἐμὴν ταπείνωσιν, ὅτι κατὰ μικρὸν ἡ ζωῆ μου δαπανᾶται, καὶ ἐξ ἔργων ἐν ἐμοὶ οὐχ ὑπάρχει σωτηρία· διὰ τοῦτο δέομαι· Ὁμματι εὐσπλάγχυν Κύριε, ἴδε τὴν ἐμὴν ταπείνωσιν, καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Ως τοῦ κριτοῦ παρόντος, μερίμνησον ψυχῇ, καὶ τῆς φρικτῆς ἡμέρας τὴν ὥραν ἐννοοῦ· ἡ γὰρ κρίσις ἀνίλεως ἐστὶ τοῖς μὴ πράξασιν ἔλεος. Διὸ φείσαι μου Σωτήρ· μόνος γὰρ ὑπάρχεις φιλάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ηνοητὴ πύλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἄχραντε Θεοτόκε, τοὺς προστρέχοντάς σοι πιστῶς, λύτρωσαι τῶν κινδύνων, ἵνα δοξάζωμεν τὸν

πανάγιον τόκον σου, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Φωστῆρες νοεροί, ἀνεδείχθητε ἅγιοι Μάρτυρες· τὴν γὰρ ἀχλὺν τῆς πλάνης, καταργήσατε διὰ τῆς πίστεως, τὰς ψυχικὰς ἡμῶν λαμπάδας ἐφαιδρύνετε, καὶ τῷ Νυμφίῳ μετὰ δόξης συνεισηλθετε, εἰς τὸν οὐράνιον νυμφῶνα· καὶ νῦν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΤΡΙΤῃ ΠΡΟΪ', Εἰς τὸν ὁρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολ. Καθίσμ. Κατανυκτικά.

Ἦχος πλ. δ'.

Ως ἡ Πόρνη σοι προσπίπτω, ἵνα λάβω τὴν ἄφεσιν, καὶ ἀντὶ μύρου τὰ δάκρυα ἐκ καρδίας, προσφέρω σοι Χριστέ ὁ Θεός· ἵνα ὡς ἐκείνην οἰκτιρήσῃς με Σωτήρ, καὶ παράσχῃς ἱλασμόν ἀμαρτιῶν· ὡς αὕτη γὰρ κραυγάζω σοι· Λύτρωσαί με τοῦ βορβόρου τῶν ἔργων μου.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῇ ἡμέραν ἐκείνην τὴν φοβεράν, ἐννοοῦσα ψυχῇ μου γρηγόρησον, ἀνάπτουσα λαμπάδα σθ, ἐν ἐλαίῳ φαιδρύνουσα· οὐ γὰρ οἶδας πότε, πρὸς σέ ἐπελεύσεται, ἡ φωνὴ ἡ λέγονσα· Ἴδου ὁ Νυμφίος σου. Βλέπε οὖν ψυχῇ μου, μὴ νυστάξης, καὶ μείνης, ἔξωθεν κρούουσα, ὡς αἱ πέντε Παρθένοι· ἀλλὰ ἀγρύπνως καρτέρησον, ἵνα ὑπαντήσῃς Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἐν ἐλαίῳ πίονι· καὶ δώῃ σοι τὸν νυμφῶνα, τὸν δεῖον τῆς δόξης αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀσάλευτον στήριγμα τὸ τῆς Πίστεως, καὶ σεβάσμιον δώρημα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν Θεοτόκον ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν πιστοί· Χαῖρε ἡ τὴν πέτραν τῆς ζωῆς, ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα· χαῖρε τῶν περάτων ἡ ἐλπίς, θλιβομένων ἀντίληψις· χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Εἰς τὴν ζ'. Ὁδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Φωτὶ οὐρανίῳ, καταλάμπεται σήμερον, αὐτῇ ἡ σικηνή· ἐν ταύτῃ γὰρ στρατιαὶ Ἄγγελων ἀγαλλονται, σὺν αὐτοῖς καὶ Μαρτύρων χοροὶ εὐφραίνονται, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἀθλοφόρων· αὐτῶν τοῖς παρακληéseσι, καταπεψον τῷ Κόσμῳ σου τὴν εἰρήνην Χριστέ, καὶ τὰ μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΟΪ', ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.
Ἦχος πλ. δ'.

Ελέπων ὁ Ληστής, τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς,
ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ἔλεγεν· Εἰμὶ ὁ
Θεὸς ὑπῆρχε σαρκωθείς, ὁ σὺν ἡμῖν σταυρω-
θεὶς, οὐκ ἂν ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἐναπέκρυ-
ψεν, οὐδὲ ἡ γῆ σκιομένη ἐκυμαίνετο. Ἀλλ' ὁ
πάντων ἀνεχόμενος, μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ
Βασιλείᾳ σου.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Εν μέσῳ δὺο ληστῶν, ζυγὸς δικαιοσύνης,
εὗρέθη ὁ Σταυρὸς σου· τοῦ μὲν καταγο-
μένου εἰς Ἀδὴν, τῷ βάρει τῆς βλασφημίας·
τοῦ δὲ κουφιζομένου πταισμάτων, πρὸς γνω-
σιν Θεολογίας. Χριστέ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα, καὶ Σωτῆρα τοῦ
Κόσμου, ἐν τῷ Σταυρῷ θεωροῦσα, ἡ τε-
κοῦσα ἔλεγε δακρύουσα· Ὁ μὲν Κόσμος ἀ-
γάλλεται, δεχόμενος, τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ
σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σαύ-
ρωσιν, ἣν ὑπὲρ πάντων ὑπομένεις, ὁ Υἱὸς καὶ
Θεὸς μου.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Τῆς στενῆς καὶ τεθλιμμένης ὁδοῦ, ἀκλινεῖς
ὁδοιπόροι γεγόνατε, ἅγιοι Μάρτυρες· τῶν
γὰρ πειρασμῶν τὴν τρικυμίαν ὑπεμείνατε,
καὶ τῶν ἀσωμάτων Λειτουργῶν τὴν πολιτείαν
ἀνελάβετε, πέτρα ὑπομονῆς, καὶ θεμέλιοι εὐ-
σεβείας ἀνεδείχθητε· πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ
Θεῷ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΤΗ ΠΕΜΠΤῃ ΠΡΟΪ', ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀποστολικά.
Ἦχος πλ. δ'.

Εὐλογητὸς εἰ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ παν-
σόφους τοὺς Ἀλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμ-
ψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ δι' αὐ-
τῶν τὴν Οἰκουμένην σαγηνεύσας, φιλανθρώπε
δόξα σοι.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τοὺς φωστῆρας τοῦ Κόσμου καὶ ὁδηγοὺς,
τῆς ἡμῶν σωτηρίας τὴν ἀπαρχὴν, τοὺς
Θεοὺς ὑμνήσωμεν, Μαθητὰς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
ὅτι φῶς τοῖς ἐν σκότει, ἡμῖν ἐξανέτειλαν, καὶ
τὸν ἥλιον πᾶσι, τῆς δόξης ἐγνώρισαν· ὅθεν
καὶ τὴν πλάνην, τῶν εἰδώλων καθεῖλον, Τριά-

δα κηρύξαντες, ἐν μιᾷ τῇ Θεότητι. Διὰ τοῦτο
δεόμεθα· Ἀπόστολοι Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τῶν
πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτά-
ζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ δι' Ἀγγέλου τὴν χαρὰν τοῦ Κόσμου
δεξαμένη· χαῖρε ἡ τεκοῦσα τὸν Ποιητὴν
σου καὶ Κύριον· χαῖρε ἡ ἀξιωθείσα γενέσθαι
Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Γενναίως τὸν δρόμον τελέσαντες, τυράννοις
ἀντέστητε Μάρτυρες· τὰ γὰρ σώματα
νεκρώσαντες ἐν γῇ, ἀπελάβετε οὐράνιον ζωὴν
Ἀγιοί.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΠΡΟΪ', ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Σταυρώσιμα.
Ἦχος πλ. δ'.

Εν μέσῳ τῆς Ἑδέμ, ξύλον ἠνθήσε τὸν θά-
νατον· ἐν μέσῳ πάσης γῆς, ξύλον ἐβλά-
στησε τὴν ζωὴν· γευσάμενοι γὰρ τοῦ πρώτου,
ἄφθαρτοι ὄντες, φθαρτοὶ γεγόναμεν· τυχόντες
δὲ τοῦ δευτέρου, τῆς ἀφθαρσίας κατετρυφή-
σαμεν· ἐν τῷ Σταυρῷ γὰρ σώζεις ὡς Θεός,
τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Εν Παραδείσῳ μὲν τὸ πρὶν, ξύλῳ ἐγύμνω-
σεν, ἐπὶ τῇ γεύσει ὁ ἐχθρὸς, εἰσφέρων
νέκρωσιν· τοῦ Σταυροῦ δὲ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς
τὸ ἔνδυμα, ἀνθρώποις φέρον ἐπάγη ἐπὶ τῆς
γῆς, καὶ Κόσμος ὅλος ἐπλήσθη πάσης χαρᾶς·
ὃν ὁρῶντες ὑψούμενον, Θεῷ ἐν πίστει λαοὶ,
συμφώνως ἀνακραῖζομεν· Πλήρης δόξης ὁ οἶ-
κος αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ὁμοιον.

Τὸν ἐξ αἱμάτων σου ἀγνῶν σωματωθέντα,
καὶ ὑπὲρ ἔννοιαν ἐκ σοῦ Σεμνὴ τεχθέντα,
ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον μέσον τῶν κακούργων,
ὁρῶσα τὰ σπλάγχνα ἤλγεις, καὶ μητρικῶς,
θρηνοῦσα ἐβόας· Οἶμοι Τέκνον ἐμόν! τίς ἡ
θεία καὶ ἄφατος, Οἰκονομία σου, δι' ἧς, ἐζώω-
σας τὸ πλάσμα σου; Ἀνυμνῶ σου τὸ εὖσπλαγ-
χον.

Εἰς τὴν ζ'. Ὡδὴν, τὸ Μαρτυρικόν.

Ὁμοιον.

Δὶ ἐγκρατείας τῶν παθῶν τὰς πυριφλέ-
κτας, ἀπονεκρώσαντες μορφᾶς, καὶ τὰς
κινήσεις, τοῦ Χριστοῦ οἱ Μάρτυρες ἔλαβον τὴν

χάριν, ταῖς νόσους ἀποδιώκειν τῶν ἀσθενῶν, καὶ ζῶντες, καὶ μετὰ τέλος θαυματουργεῖν· ὄντως θαῦμα παραδόξον! ὅτι ὅστέα γυμνά, ἐκβλύζουσιν ἰάματα. Δόξα τῷ μόνῳ σοφῷ, καὶ κτίστη Θεῷ.

Τῇ Παρασκευῇ, Πενήρα.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Μαρτυρικά.
Ἦχος πλ. δ'.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε, καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· καὶ νῦν πρεσβεύσατε, ῥυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δεόμεθα.

Μάρτυρες Κυρίου, ἱκετεύσατε τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ αἰτήσασθε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πληθος οἰκτιρμῶν, καὶ τὸν ἰλασμόν, τῶν πολλῶν παραπτωμάτων δεόμεθα.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐπιλαθόμενοι τῶν ἐν τῷ βίῳ, καταφρονήσαντες καὶ τῶν βασάνων, διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ταύτης κληρονόμοι ἀνεδείχθησαν· ὅθεν καὶ Ἀγγέλαις συναγάλλονται. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, δώρησαι τῷ λαῷ σου τὸ μέγα ἔλεος.

Ε

Δόξα. Νεκρώσιμον τοῦ Διαμασκηνοῦ.

Θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι, ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον, καὶ ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ, πλασθεῖσαν ἡμῖν ὡραιότητα, ἄμορφον, ἄδοξον, μὴ ἔχουσαν εἶδος· ὃ τοῦ θαύματος! τί τὸ περὶ ἡμᾶς τοῦτο γέγονε μυστηριον; πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ; πῶς συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ; ὄντως Θεοῦ προσταξεί, ὡς γέγραπται· τοῦ παρέχοντος ταῖς μεταστάσι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο Βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν διὰ φιλάνθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναννετράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σὰρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως· εἰς ἐστὶν Υἱός, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἀνθρώπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν

Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἱκέτευε Μήτηρ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῷ Σάββατῳ ἑβδί, εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχηρά. Καθίσματα Μαρτυρικά.
Ἦχος πλ. δ'.

Φωστῆρες νοεροὶ, ἀνεδείχθητε ἅγιοι Μάρτυρες· τὴν γὰρ ἀχλὺν τῆς πλάνης κατηργήσατε διὰ τῆς πίστεως, ταῖς ψυχicaῖς ὑμῶν λαμπάδας ἐφαιδρύνετε, καὶ τῷ Νυμφίῳ μετὰ δόξης συνεισηλθετε, εἰς τὸν οὐράνιον νυμφῶνα· καὶ νῦν ἱκετεύσατε δεόμεθα, σωθῆναι ταῖς ψυχicaῖς ἡμῶν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν ταῖς Ἀγίοις.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Οἰκουμένης φωστῆρες αἰελαμπεῖς, ἀνεδείχθητε πίστει μαρτυρικῇ ὅλην ἀναθεμένοι, τὴν ἐλπίδα πρὸς Κύριον, καὶ νοητῷ ελαίῳ, τοῦ Πνεύματος Ἅγιοι, ταῖς ψυχicaῖς λαμπάδας ὑμῶν ἐφαιδρύνετε· ὅθεν καὶ κρατῆρες νοεροὶ, προχέοντες τὰ αἵματα, ὡς νάματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐφάνητε. Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἁφῆσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Δι' ἐγκρατείας τῶν παθῶν ταῖς πυρφλέεσσι, ἀπονεκρώσαντες μορφαῖς καὶ ταῖς κινήσεσιν, τοῦ Χριστοῦ οἱ Μάρτυρες ἔλαβον τὴν χάριν, ταῖς νόσους ἀποδιώκειν τῶν ἀσθενῶν, καὶ ζῶντες καὶ μετὰ τέλος θαυματουργεῖν· ὄντως θαῦμα παραδόξον! ὅτι ὅστέα γυμνά ἐκβλύζουσιν ἰάματα. Δόξα τῷ μόνῳ σοφῷ, καὶ κτίστη Θεῷ.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Ο βάθει σοφίας φιλάνθρωπως, πάντα οἰκονομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπονέμων, μόνε δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε ταῖς ψυχicaῖς τῶν δούλων σου· ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ, καὶ πλάστῃ, καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τείχος καὶ λιμένα ἔχομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρά Μαρτυρικά.

Ἦχος πλ. δ'.

Τί ὑμᾶς καλῶμεν Ἅγιοι; Χερουβίμ; ὅτι ὑμῖν ἐπανεταύσατο Χριστός. Σεραφίμ; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν. Ἀγγέλους; τὰ γὰρ σῶμα ἀπεστράφητε. Δυναμίεις; ἐνερ-

γεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι· πολλὰ ὑμῶν τὰ ὀνόματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα! Πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Πεγάλως ἠγωνίσασθε Ἅγιοι, τὰς βασάνους τῶν ἀνόμων, ὑπομείναντες γενναίως, τὸν Χριστὸν ὁμολογοῦντες, ἐναντίον βασιλέων· καὶ πάλιν μεταστάντες ἐκ τοῦ βίου, δυνάμεις ἐνεργεῖτε ἐν τῷ Κόσμῳ, καὶ ἀσθενεῖς θεραπεύετε, ἐκ τῶν παθῶν αὐτῶν Ἅγιοι· πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι, οἱ νικήσαντες τὴν πλάνην, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀπελάβετε τὴν χάριν, τῆς αἰωνίου ζωῆς· τυράννων, ἀπειλὰς οὐκ ἐπτοήθητε, βασάνοις, αἰκιζόμενοι εὐφραίνεσθε· καὶ νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν, γέγονεν ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν· πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸν θώρακα τῆς Πίστεως, ἐνδυσάμενοι καλῶς, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ καθοπλίσαντες ἑαυτοὺς, στρατιῶται εὐσθενεῖς ἀνεδείχθητε, τοῖς τυράννοις ἀνδρείως ἀντικατέστητε, καὶ διαβόλου τὴν πλάνην κατηδαφίσατε, νικηταὶ γενόμενοι, τῶν στεφάνων ἠξιώθητε· πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Θᾶνατός σου Κύριε, ἀθανασίας γέγονε πρόξενος· εἰ μὴ γὰρ ἐν μνήματι κατετέθης, ἢ ἂν ὁ Παραδείσος ἠνέωκται. Διὸ τοὺς μεταστάντας ἀναπαυσον, ὡς εὐσπλαγχνος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εσκέπη σου Θεοτόκε Παρθέने, ἱατρεῖον ὑπάρχει πνευματικόν· ἐν αὐτῇ γὰρ καταφεύγοντες, ψυχικῶν νοσημάτων λυτρούμεθα.

Ἀπόστιχα, τὰ Νεκρώσιμα Προσόμοια τοῦ Θεοφάνους.

Ψῆχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Βασιλικῶς μοι ὑπέγραψας, ἐλευθερίαν βαφαῖς, ἐρυθραῖς τοὺς δακτύλους σου, αἵμα-

τώσας Δέσποτα, καὶ φοινίξας τῷ αἵματι· καὶ νῦν ἐν πίστει καθικετεύω σε, τοῖς πρωτοτόκοις σου συναρίθμησον, καὶ τῶν Δικαίων σου, τῆς χαρᾶς ἀξιώσον ἐπιτυχεῖν, τοὺς μεταφοιτήσαντας, πρὸς σὲ τὸν εὐσπλαγχνον.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου.

Εραρχήσας ὡς ἄνθρωπος, σφαγιασθεῖς, ὡς ἄμνος, προσφοράν προσενήνοχας, τῷ Πατρὶ τὸν ἄνθρωπον, τῆς φθορᾶς ἐξωνούμενος· τοὺς μεταστάντας οὖν ὡς φιλάνθρωπος, ἐν τῇ τῶν ζώντων χώρα κατὰταξον, ἐνθα οἱ χεῖμαρροι, τῆς τρυφῆς προέρχονται, ἐνθα πηγαί, τῆς αἰδιότητος, ἀναβλυστάνουσιν.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Βάθει σοφίας ἀρρήτου σου, ὀροθετεῖς τὴν ζωὴν, καὶ προβλέπεις τὰ μέλλοντα, καὶ πρὸς βίον ἕτερον, μετοικίζεις τοὺς δούλους σου· οὓς προσελάβου τοίνυν κατὰταξον, ἐπὶ ὑδάτων τῆς ἀναπαύσεως, ἐν τῇ λαμπρότητι, τῶν Ἀγίων Κύριε, ἐνθα φωνή, τῆς ἀγαλλιάσεως, καὶ τῆς αἰνέσεως.

Δόξα. Ὁμοιον.

Λόγος ὑπάρχων ἀόρατος, ὁμοφυῆς τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Πνεύματι σύνθρονος, δι' ἐμὲ τὸν ἄνθρωπον, ἐν σαρκὶ πεφανέρωσαι· ὡς ἐλεήμων οὖν καὶ φιλάνθρωπος, τοὺς ἐκ τοῦ βίου μεταφοιτήσαντας, τῆς εὐπρεπείας σου, καὶ τῆς ὡραιότητος, ταῖς καλλوناῖς, τούτῃς καταλάμπρυνον, Ζωαρχικώτατε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ως συλλαβοῦσα τὸν ἀναρχον, Λόγον Θεοῦ καὶ Πατρός, μητρικῇ παρρησίᾳ σου, ἐκτενῶς ἰκέτευε, κατὰτάξαι τοὺς δούλους σου, ἐνθα χορεία ἡ ἀκατάλυτος, εὐφραινομένων, καὶ εὐφημούντων σε· ἐνθα λαμπρότητες, αἱ διακονίζουσαι, καὶ ὁ γλυκὺς, ἡχος ἐορταζόντος, Θεογεννήτρια.

Τ Ε Λ Ο Σ

Τῷ ΔΕ ΜΟΝῷ ΣΟΦῷ ΚΑΙ ΚΤΙΣΤῇ ΘΕῷ ΔΟΞΑ.

14

4677
25

3